

eul_wid: vta-ae

Ὅμηρικὴ ὑπόμνησις · Homer Commentary

Scholia-Iliad

Σχόλια εἰς Ἰλιάδα

Period: Ὀψιμαρχαία Late Antique

Dialect: Ἀττικίζουσα Atticizing

Domain: Γραμματική Grammar

Format: Πεζός Prose

1 1a Μῆνιν ἄειδε : ζητοῦσι, διὰ τί ἀπὸ τῆς μήνιδος ἦρξατο, οὕτω δυσφήμου ὀνόματος. διὰ δύο ταῦτα, πρῶτον μὲν, ἵν' ἐκ τοῦ πάθους ἁποκαταρρεύσῃ τὸ τοιοῦτο μόριον τῆς ψυχῆς καὶ προσεκτικωτέρους τοὺς ἀκροατὰς ἐπὶ τοῦ μεγέθους ποιήσῃ καὶ προεθίσῃ φέρειν γενναίως ἡμᾶς τὰ πάθη, μέλλων πολέμους ἀπαγγέλλειν· δεῦτερον δέ, ἵνα τὰ ἐγκώμια τῶν Ἑλλήνων πιθανώτερα ποιήσῃ. ἐπεὶ δὲ ἔμελλε νικῶντας ἀποφαίνειν τοὺς Ἕλληνας, εἰκότως τοῦ κατατρέχει ἀξιοπιστότερον ἐκ τοῦ μὴ πάντα χαρίζεσθαι τῷ ἐκείνων ἐπαίνῳ. ἦρξατο μὲν ἀπὸ μήνιδος, ἐπεὶ περ αὕτη τοῖς πρακτικοῖς ὑπόθεσις γέγονεν· ἄλλως τε καὶ τραγωδίαις τραγικὸν ἐξεῦρε προοίμιον· καὶ γὰρ προσεκτικὸς ἡμᾶς ἢ τῶν ἀτυχημάτων διήγησις ἐργάζεται, καὶ ὡς ἄριστος ἰατρὸς πρῶτον ἀναστέλλων τὰ νοσήματα τῆς ψυχῆς ὕστερον τὴν ἴασιν ἐπάγει. Ἑλληνικὸν δὲ τὸ πρὸς τέλει τὰς ἡδονὰς ἐπάγειν. ἰστέον δέ· ὥσπερ ἐπὶ συκῆς πρῶτον μὲν ἐστὶν ὄλυνθος, εἶτα φήληξ σῦκον ἰσχάς, οὕτω πρῶτον ὀργή, θυμὸς χόλος κότος μῆνις. ὅμως ὁ ποιητὴς ὡς συνωνύμοις ὀνόμασιν ἐπὶ Ἀχιλλέως χρῆται· "ἢ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν" (A 192)· "οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος" (A 181)· "αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος" (A 488). ΑΤ ζητεῖται, διὰ τί ἀπὸ τῶν τελευταίων ἦρξατο καὶ μὴ ἀπὸ τῶν πρώτων ὁ ποιητής. ^[15]

1 1b καὶ φαμεν ὡς σποράδην οἱ πρὶν ἐγίνοντο πόλεμοι, καὶ οὐδὲ περὶ πόλεων μεγίστων· οἱ γὰρ Τρῶες Ἀχιλλέως παρόντος οὐδέποτε ἐξήεσαν τῶν πυλῶν, καὶ σχεδὸν ἄπρακτοι τὴν ἐνναετίαν ἐτέλεσαν τὰς ὁμορούσας πολίχνας οἱ Ἕλληνες διαστρέφοντες περὶ ὧν ἀναγκαῖον αὐτῷ γράφειν οὐκ ἦν, μὴ παρούσης ὕλης τῷ λόγῳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀρετὴν εἶναι ποιητικὴν τὸ τῶν τελευταίων ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀνέκαθεν διηγέσθαι. ἔτι ζητεῖται, διὰ τί ἀπὸ δυσφήμου ὀνόματος τῆς μήνιδος ἄρχεται. ἐπιλύουσι δὲ αὐτὸ οἱ περὶ Ζηνόδοτον οὕτως ὅτι πρέπον ἐστὶ τῇ ποιήσει τὸ προοίμιον, τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν διεγείρον καὶ προσεχεστέρους ποιοῦν, εἰ μέλλοι πολέμους καὶ θανάτους διηγέσθαι ἡρώων. b (BC) Τὴν δὲ πάλιν ζητεῖται, διὰ τί Ἀχιλλέως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀριστεύοντος οὐκ Ἀχιλλεῖαν ὡς Ὀδύσσειαν ἐπέγραψε τὸ σωματίον. φαμὲν δ' ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἅτε μόνως ἐφ' ἐνὸς ἥρωος τοῦ λόγου πλακέντος, καλῶς καὶ τοῦνομα τέθιται, ἐνταῦθα δέ, εἰ καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Ἀχιλλεὺς ἡρίστευεν, ἀλλὰ γε καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεύοντες φαίνονται· οὐ γὰρ μόνον τοῦτον οἷος ἦν δηλῶσαι βούλεται, ἀλλὰ σχεδὸν ἅπαντας, ὅπου γε καὶ ἐξισοῖ τινὰς αὐτῷ. ἔκ τινος οὖν ὀνομάσαι μὴ ἔχων αὐτό, ἀπὸ τῆς πόλεως ὀνομάζει καὶ τὸ αὐτοῦ καλῶς ὑποφαίνει ὄνομα. b (BCE 4) Τὴν δὲ μῆνιν παρὰ τὸ μένω μῆνις ὡς ἔνος ἦν. ^[20]

- 1 1c A b (BCE 4) T οἱ δὲ περὶ Γλαύκωνα τὸν Ταρσέα ἠξίουσαν ὀξύνειν τὸ ὄνομα, οὐκ ὀρθῶς. AT ἄειδε : ὅτι κατὰ τὴν ποιητικὴν ἥτοι ἄδειαν ἢ συνήθειαν λαμβάνει τὰ προστακτικὰ ἀντὶ εὐκτικῶν· καὶ γὰρ Ἡσίοδος φησι (opp.
- 1 1d 2)· "δεῦτε δὴ ἐννέπετε," καὶ Πίνδαρος (fr. 150 Sn.)· "μαντεύεο Μοῦσα", AT καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος (fr. 1 W.)· "ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μέγαλοιο θύγατρεσ". A δεῦτερον δέ, ὅτι οὐ κατὰ ἀλήθειαν ταῖς Μούσαις ἐπιτάσσουσιν, ἀλλ' ἑαυτοῖς. AT [ἄειδε:] ἄδειν ποιεῖ, [μετ]ωνυμικῶς [ὡς "πάντας μὲν ῥ' ἔλπει" (β 91)· ἠδονῇ γὰρ αὐτὰ καλύπτειν θέ]λει δυσχερῇ [ῥόντα. ^[5]
- 1 1e1 π]ερὶ δὲ τοῦ ῥή[τορος λέγων] "ἐννεπε" [φησὶν] (α 1). T < ἄειδε : > μετωνυμικῶς, ποιεῖ τὸ αἰδεῖν· βούλεται γὰρ τὰ λυπηρὰ μᾶλλον ἄδειν, ἥτοι τῇ ἠδονῇ συγκαλύπτειν καὶ σκέπειν.
- 1 1e2 ὅταν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος ὁ λόγος, "ἐννεπε" φησὶν ἀπλῶς, b (BCE 4) < ἄειδε , θεά : > ἔθος τοῦτο ποιητικόν, ὃ πάντες μικροῦ δεῖν ἐφυλάξαντο, καλεῖν τὰς Μούσας ἥτοι τὸ θεῖον ὡς ἐπικουρήσον αὐτοῖς.
- 1 1f1 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γὰρ φησιν (α 1)· "ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα", καὶ πάλιν ἐπάγει (α 10)· "τῶν ἀμόθεν γε θεά", καὶ ἀλλαχοῦ (θ 499)· "ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' αἰοδῆν". οἱ δὲ λέγοντες ὡς ἐχρῆν ἐπὶ τοῖς οὕτω δυσφήμοις λέγειν "ἄειδέ μοι, ἡεροφοῖτις Ἑρινύσ" τοῦ δέοντος ἀμαρτάνουσιν· οὐδὲ γάρ τι πρὸς γινώσκον Ἑρινὺς συντελεῖ. ἐνθάδε μέντοι μίαν καλεῖ, ἐν δὲ τῇ ἀπαριθμῇ (B 484) πάσας· "ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι". b (BCE 4) T θεά : οὕτως εἴωθε τὴν Μοῦσαν καλεῖν. ^[5]
- 1 1f2 ἀμέλει καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (α 1)· "ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα." A < Πηληιάδεω : > παράγωγον.
- 1 1g T ἢ Πηληιάδεω Ἀχιλῆος : οὕτως ἀναγνωστέον δι' ἐνὸς λ διὰ τὸ μέτρον καὶ διὰ τὸ ἄχος (ὃ ἐστὶ λύπην) ἐπενεγκεῖν τοῖς Ἰλιεῦσιν.
- 1 1h οἱ δὲ παρὰ τὸ μὴ θιγεῖν χεῖλεσι †τροφῆς†· ὅλως γὰρ οὐ μετέσχε γάλακτος. AT < Ἀχιλῆος : > ὁ Κοττιαεὺς Ἀχιλῆος, διὰ τὸ μέτρον ἐν λ γράφει· καὶ γὰρ τὸ Κάμανδρος ἀντὶ τοῦ Σκάμανδρος γράφεσθαι.
- 1 1i A im οὐλομένην : τὴν ὀλέσασαν ἢ τὴν ὀλεθρίαν.
- 1 2a ὡς ἐπὶ ἰδίῳ δὲ ἀλγῶν δυσφημεῖ αὐτήν. ὅρα δὲ τὰς ἐν ἀρχῇ ἀναφωνήσεις, ὅσον ὑποφαίνουσι τὸ πλῆθος τῶν ἱστορηθησομένων, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα. b (BCE 4) T ἔχει δὲ τοὺς γενικωτάτους τῶν τόπων τὸ προοίμιον· b (BE 4) T ποσόν, πολλὰς· ποιόν, "ἰφθίμουσ"· οὐσίαν, "ψυχάσ"· τόπον, "Αἶδι"· χρόνον, "προΐαψεν" (A 3). b (BE 4) TT t ἡ μυρία : ῥητορικὴ ἢ μετάληψις· παρὸν γὰρ ἦν φάναι· "ὅς μυρί' Ἀχαιοὺς ἄλγε' ἔθηκεν"· ἀλλ' ὡς φιλέλλην οὐ τῷ ἥρωϊ ἐπάγει τὴν βλασφημίαν, ἀλλὰ τῷ πάθει. ^[5]
- 1 2b τὸ δὲ ἢ κατὰ δοτικὴν τινες ἤκουσαν, οὐκ ὀρθῶς. b (BCE 4) T ἡ μυρία : κατὰ συλλογισμὸν ἢ δι[ι]ή[γησις].
- 1 2c T μυρία : τινὲς θρηνητικά, παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ ἐπίθετον αὐτὸ τῶν ἀλγέων ἤκουσαν, ἐφ' οἷς μύρεσθαι τὸ κλαῦσαι.
- 1 2d οὐδὲν δὲ ἄτοπον, εἰ παρὰ Μουσῶν ταῦτα ἐρωτᾷ· φρόνησις μὲν γὰρ ἐστὶν ἢ πάντων εἵδησις, προαίρεσις δὲ ἀκριβὴς ἢ τῶν ἀμεινόνων πράξεων αἵρεσις. A b (BCE 4) T Ἀχαιοὺς : Ἰοῦθος—ἐκλήθησαν Ἕλληνες. A πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς : κίνησιν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἔχει τὸ προοίμιον, εἰ μέλλει διηγεῖσθαι θανάτους πολλῶν ἰφθίμων ἡρώων. ^[5]
- 1 3a b (BCE 4) T ψυχάς : Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος γράφει (fr.
- 1 3b1 13 M.)· "κεφαλᾶσ". b (BCE 4) TT t ὅτι κακῶς τινες μεταγράφουσι "πολλὰς δ' ἰφθίμους κεφαλᾶσ", ἵνα περιφραστικῶς τοὺς ἀνδρείους καὶ ἀγαθοὺς λέγῃ κεφαλᾶς.

- 1 3b2 A im < "Αἶδι προΐαψεν : > ἐναντίον τῷ "μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν" (Z 488).
- 1 3c ἀλλ' οὐ ταῦτόν ἐκείνῳ τοῦτο· νῦν γὰρ δοκεῖ λέγειν ὡς οὐ διὰ τὴν Μοῖραν, ἀλλὰ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως ἀπώλοντο. ῥητέον οὖν ὅτι μοῖραν ἐνταῦθα (sc. in A 3) ἀκουστέον τὴν πρὸ τῆς ὠρισμένης τελευτῆς· πρεπώδης γὰρ ἀνθρώποις θάνατος ὁ ἐν γῆρα γινόμενος· "γῆρας" γὰρ φησι "καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται" (ν 59—60)· προΐαψεν οὖν ἔβλαψε πρὸ ὅρου παραπέμψασα Ἄϊδη, τουτέστι πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. b (BCE 4) T ἡ περιττεύει ἡ πρό, ὡς τὸ "νῆάς τε προπάσας" (B 493). b (BC) T t ἡρώων , αὐτοὺς δέ : ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς δύο (sc. ^[10]
- 1 4a A 4—5) ἀθετεῖ. γίνεται δὲ τὸ προοίμιον κόλον. καὶ πρὸς τὰς ψυχὰς ἀντιδιέσταλκε τὸ αὐτοὺς δέ , ἐπὶ τῶν σωμάτων. ἥρωας δέ φασι—τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Α αὐτοὺς δὲ ἐλώρια : καὶ ἀλλαχοῦ (I 547)· "ἡ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον" (ἦτοι περὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ)· b (BCE 4) T "ἄμφι συδὸς" γὰρ φησι (I 548) "κεφαλῇ".
- 1 4b b (BE 4) T < ἐλώρια : > δασύνεται τὸ ἐλώρια · παρὰ γὰρ τὸ ἔλω ἔλωρ ἐγίνετο, ὡς παρὰ τὸ πέλω πέλωρ.
- 1 4c καὶ κτητικὸν τὸ ἐλώριον, ᾧ ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἔλωρ. χρειώδης δέ ἐστὶν ἐνταῦθα καὶ ἡ τοῦ τεῦχε αὐτῷ παράτασις. b (BCE 4) T Εὐκλείδης φησι τὸ ἐξῆς τεῦχε κύνεσ <σ> ιν / "οἰωνοῖσι τε πᾶσιν (A 5), / ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε" (A 6). T αὐτοὺς δὲ ἐλώρι α: δυσμενεῖς φασι τοὺς ἀκρωμένους ἀπεργάζεται, τοὺς Ἑλλήνας βλασφημεῖσθαι ποιῶν ὅτι τὰ σώματα οὐκ ἐκῆδευσαν ἀνελόμενοι. ^[5]
- 1 4d ἀλλ' οὐδὲ δι' ἀμέλειαν περιεῖδον ἀτάφους, ἀλλὰ καιρὸν τοῦ κηδεύειν οὐκ ἔχοντες. τεκμήριον δέ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ μάχῃ, ἐν ἣ Τρώων ἐκράτουν, θάπτουσι τοὺς πεσόντας, τῇ δὲ μετ' αὐτὴν ἡττώμενοι, διὰ τὴν Διὸς βούλησιν, ἐπαυλιζομένων ταῖς ναυσὶ τῶν βαρβάρων, οὐκέτι περὶ τοῦ θάψαι τοὺς τεθνεώτας, ἀλλὰ περὶ τῆς σφῶν αὐτῶν σωτηρίας φροντίζουσιν. b (BCE 4) T εἴτα γράφει ἡμέραν εἰς τὴν τοῦ Πατρόκλου ἔξοδον τελευτῶσαν. τῇ δὲ ἐπιούσῃ Ἀχιλλεὺς ἔξεισι, καὶ τὰ ταῦτ' ἐχόμενα γράφει. εἴτα καταλαβούσης ἐσπέρας εἰς τὰ Ἑκτορος λύτρα ἡ Ἰλιάς τελευτᾷ. b (BCE 4) < κύνεσσιν : > κατὰ Αἰολεῖς. ^[10]
- 1 4e T il < οἰωνοῖσι : > καὶ ἀλλαχοῦ "τάχα κέν σε γῦπες ἔδονται" (cf.
- 1 5a X 42)· οἱ γὰρ γῦπες ἀντερείδοντες τοῖς ποσὶ τῇ βίᾳ τὸ πᾶν ἔλκουσι σῶμα. εἰ δὲ καὶ μὴ πάντες ἦσθιον, ἀλλ' οὖν ἀνέδην πᾶσι προὔκειτο τούτων. b (BCE 4) Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή : τινὲς σὺν τῷ ι κατὰ δοτικὴν, οἷον τῇ βουλῇ τοῦ Διὸς ἐτελειοῦτο.
- 1 5b A < Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή : > Διὸς βουλὴν λέγει νῦν ὁ ποιητὴς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸς Θέτιδα· "Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο κῦδος" (N 347).
- 1 5c Εὐκλείδης δὲ φησιν ὅτι οὐχ ὡς ἐπόμενον τοῖς πρώτοις τοῦτο εἴρηται, ἀλλ' ὡς κεχωρισμένον καὶ καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· ἡ δὲ τοῦ Διὸς ἐτελειοῦτο βουλή τὸ τοὺς ἡδίκηκόςτας ἀξίαν δοῦναι δίκην ὧν ἡδίκησαν, ὅπερ ἐστὶ τὸ τέλος τῆς Ἰλιάδος, ὡς εἶναι τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως εἰρημένον κοινὸν τῆς ὅλης φράσεως, τὸ "πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς", τὸ δὲ ἐπὶ θεοῦ κεχωρισμένον, ὅτι δίκην ἔδοσαν ἱκανῶς τῇ βουλῇ αὐτοῦ. b (BE 4) T t Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή , / ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα : Ἀρίσταρχος συνάπτει, ἵνα μὴ προοῦσά τις φαίνεται βουλή καθ' Ἑλλήνων, ἀλλ' ἄφ' οὗ χρόνου ἐγένετο ἡ μῆνις, ἵνα μὴ τὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις πλάσματα δεξώμεθα. ^[5]
- 1 5-6 A Διὸς βουλὴν—καθάπερ ἐν τῷ προοιμίῳ. A < διαστήτην : > διέστησαν. ^[5]
- 1 6

ἡ δὲ τῶν δυϊκῶν κατάχρησις Ἀττική. τὸ δὲ "ἔριδι" (A 8) ἀντὶ τοῦ μετὰ ἔριδος, ὡς μεθ' ὅπλων. b (BE 4) T t Ἀτρείδης : ἀντονομασία ὁ τρόπος ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ ἡ Τριτογένεια ἀντὶ τοῦ Ἀθηνᾶ.

1 7a ἐπεὶ δὲ Ἀτρείδης καὶ τὸν Μενέλαον ἐδήλου, ἀντιδιαστέλλων προσέθηκεν τὸ ἄναξ ἀνδρῶν . b (BE 4) T t Ἀτρείδης τε ἄναξ : Ἀγαμέμνων—Ἰφιγένειαν καὶ Ἥλέκτραν. A διὸς ὁ ἔνδοξος ἀπὸ τῆς Διὸς ὑπεροχῆς. ^[5]

1 7b ποσαχῶς δὲ τὸ διὸς, φησὶν ἡ κατὰ συλλογισμὸν διήγησις· Ἀχιλλεὺς μὲν γὰρ πάντων χάριν, Ὀδυσσεὺς δὲ φρονήσεως, Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Κλυταίμνηστρα κάλλους, Εὐμαιὸς εὐνοίας, θάλασσα καὶ Χάρυβδις μεγέθους. τὸν δὲ Ἀχιλλεὺς καὶ Διογενὴ δίχα τοῦ κυρίου· "αὐτὰρ ὁ Διογενὴς" (Φ 17). b (BE 4) T < τίς τὰρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι ; / Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός : > ἐπὶ τὸ διηγηματικὸν μετιῶν οὐχ ὑποβάλλει τὰς διηγήσεις αὐτομάτους, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς ἀκούουσι προσκορὴς εἶναι, ἀλλὰ διὰ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως τὴν πραγματείαν πεποιῆται, τὸν τῶν ἀκροατῶν νοῦν ἀναρτῶν καὶ ὑψῶν αὐτοὺς πρότερον τῇ πεύσει, εἴτα τὴν ἀπόκρισιν ἐπάγων. ^[5]

1 8-9 ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τὸν λόγον ἀναρτήσας φιλοτέχνως διηγεῖται τὴν μῆνιν. τοιοῦτος δὲ ἐστὶ, κεφαλαιώδεις τινὰς ἐκδιδούς περιοχὰς καὶ ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ μέρος διηγούμενος. b (BE 4) < σφωέ : > ὅτι Ζηνόδοτος " σφωι " ἔγραφεν.

1 8a A im σφωέ : οἱ περὶ τὸν Σιδώνιον τῇ " σφωι " ἀρέσκονται, οὐ καλῶς· ἡ γὰρ σφωῖ δύο πτώσεις ἐπιδέχεται, ὑμεῖς τε καὶ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει.

1 8b τὸ δὲ σφωέ μᾶλλον τρίτου ἐστὶ δυϊκοῦ προσώπου καὶ σημαίνει τὸ αὐτούς. b (BE 4) T < ξυνέηκε : > δασύνεται τὸ ξυνέηκε .

1 8c A int ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι : ὡς δι' ὅ γε Τρωσὶ μάχεσθαι.

1 8d T Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός : Ζεὺς ἐρασθεὶς—βάσεως ἐρριζώθη.

1 9 A < βασιλῆϊ : > διὰ τί οὐκ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ βασιλεῖ φησιν; δείκνυσι διὰ τούτου ὡς οὐδὲν ὀνίνησι τύχη τοὺς περὶ τὸ θεῖον πλημμελήσαντας. b (BE 4) < ὤρσε : > ψιλωτέον τὸ ὤρσε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρω τὸ ὀρμῶ Αἰολικῶς γίνεται. ^[5]

1 10a b (BE 4) T t < λαοί : > καίτοι τοῦ λαός περιλημματικοῦ ὄντος πρὸς πλείονα ἔμφασις τῷ πληθυντικῷ ἐχρήσατο.

1 10b b (BE 4) T t < τὸν Χρύσην ἡτίμησ' ἀρητῆρα : > διὰ τὴν τάξιν τοῦ ἄρθρου, τὸν ἀρητῆρα Χρύσην.

1 11a A im οὐνεκα τὸν Χρύσην : ὑπερβατόν, ἵν' ἦ τὸν ἀρητῆρα Χρύσην· τὰ γὰρ ἐπιθετικώτερον συντασσόμενα κυρίοις ἢ προσηγορικοῖς τὰ ἄρθρα δέχονται, εἰ μὴ τὰ ῥήματα διαφόρων γνώσεων κατηγοροίη· τότε γὰρ ἀδιάφορον τὸ ἄρθρον.

1 11b ἔστιν οὖν καθ' ὑπερβατόν, ὡς τὸ "ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ μοχλὸς ἐλάϊνος" (ι 378). κατὰ συλλογισμὸν δὲ ἡ διήγησις· εἰ γὰρ θεοφιλεῖ τις ἀνδρὶ προσκρούων τοιαῦτα πάσχει, πόσω μᾶλλον εἰ θεῷ; καὶ εἰ βασιλεὺς οὕτω κολάζεται, τί ἄρα πείσεται ἰδιώτης; b (BE 4) T < λυσόμενός τε θύγατρα—κοσμήτορε λαῶν : > οὐ καλῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς (sc. ^[5]

1 13-6 A 372—5) μετετέθησαν. A int < φέρων τ' ἀπερείσια δῶρα / στέμμα τ' ἔχων—Ἀπόλλωνος : > πανταχόθεν τὸν οἶκτον πεποιῆται, τῷ γήρα, τῇ χηρώσει τῆς παιδός, τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παρόδῳ καὶ τῇ τῶν δώρων κομιδῇ.

1 13-4a καὶ τὰ μὲν στέμματα κατέχει, τὰ δὲ δῶρα (χρυσὸς δὲ ταῦτα καὶ ἐσθῆς καὶ χαλκὸς ἦν) δι' οἰκετῶν προσῆγε· καὶ τὰ μὲν τῶν θεῶν δείκνυσι, καὶ παραινεῖ ὡς θεοὺς τιμᾶν, τὰ δὲ δῶρα δίδωσιν, ἵνα καὶ τὴν ἀπὸ τούτων ἀντιδέξῃται φιλοφροσύνην. b (BCE 4) T < φέρων—

χερσίν : > ἵνα, εἰ μὲν θεοσεβής, τὰ στέμματα αἰδεσθῇ, εἰ δὲ φιλοχρήματος, τὰ δῶρα δέξεται, εἰ δὲ μή, τὸ γῆρας οἰκτειρήσῃ· πανταχόθεν δὲ τὸν ἔλεον θηρᾶται. ^[5]

- 1 13-4b1 b (BCE 4) T εἰ μὲν εἶεν θεοσεβεῖς, τὸ στέμμα, εἰ δὲ φιλοχρήματοι, τὰ ἄποινα, εἰ δὲ οἰκτίρμονες, τὸ γῆρας αἰδεσθήσονται.
- 1 13-4b A int < στέμμα τ' : > ὅτι ἔθος αὐτῷ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνικῶς λέγειν.
- 1 14a A im στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσίν : Λάδωνος—ἐστέψατο. A < ἐκηβόλου : > τοῦ ἑκάθεν ἐπιτυχάνοντος· πλεῖστοι γὰρ ἑκάθεν βάλλουσιν, ἀλλ' οὐ τυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ· "οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον" (υ 305) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔτυχες· βάλλειν γὰρ κυρίως τὸ ἐπιτυχάνειν.
- 1 14b b (BCE 4) T < καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, / Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω : > εἰώθασιν συνάγεσθαι οἱ Ἀχαιοὶ "νηὶ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος" (H 383).
- 1 15-6 b (BCE 4) T < Ἀτρεΐδα : > τινὲς "Ἀτρείδας".
- 1 16 A im < Ἀτρεΐδαί τε : > εἴωθεν ὑπεξαίρειν τὰ προὔχοντα πρόσωπα ὡς τὸ "Τρῳᾶς τε καὶ Ἑκτορα" (N 1).
- 1 17 ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ δὲ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μέτεισιν, ὡς τὸ "ἵππεῦσιν μὲν ἑπρώτοις† ἐπετέλλετο" (Δ 301). b (BC) T < ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν—οἴκα δ' ἰκέσθαι : > θεραπευτικὴ ἢ τοιαύτη ἔντευξις, τὸ ὑπερέυχεσθαι χειρώσασθαι τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὸ εὐθεῖαν καὶ εὐάγων δοθῆναι ὁδόν.
- 1 18-9 οἰκεία δέ ἐστιν ἡ ἰκετεία τῷ ἱερεῖ. ἅπασαν οὖν αὐτῶν ἐπιθυμίαν πληρωθῆναι ἐπεύχεται, τὴν παῖδα πρὸ ὀφθαλμῶν βλέπων αἰχμάλωτον. καλῶς δὲ οὐκ ἀπὸ τῶν λύτρων ἥρξατο, ἵνα μὴ μᾶλλον αὐτοὺς ἀπηνεστέρους ποιήσῃ. ἡ ἀνάγκη δὲ αὐτὸν ποιεῖ καὶ τοῖς οἰκεῖοις ἐπαρᾶσθαι. ἡ εἰκότως τοὺς Τρῳᾶς <ἐπ> ἀρᾶται, ἐπειδὴ οὗτοι καὶ αὐτῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀστυγείτοσιν αἵτιοι κακῶν γεγόνασιν. ἰστέον δὲ ὡς εἰς Θήβας ἤκουσα ἡ Χρυσήϊς πρὸς Ἴφινόην τὴν Ἡετίωνος μὲν ἀδελφήν, Ἄκτορος δὲ θυγατέρα, θύουσαν Ἀρτέμιδι, ἥλω ὑπὸ Ἀχιλλέως. b (BCE 4) < Ὀλύμπια δώμα τ' ἔχοντες : > οὐκ ἐν οὐρανῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γῆς τοὺς θεοὺς φησὶν οἰκεῖν, ἵνα μὴ καταφρονῶσιν αὐτῶν ὡς μακρὰν ὄντων. ^[10]
- 1 18 b (BCE 4) T εὖ δ' οἴκα δ' ἰκέσθαι : διὰ τί ὁ Χρύσης—κατ' αὐτῶν.
- 1 19 A < ἰκέσθαι : > μέσος ἀόριστος δεύτερος· διὸ παροξύνεται. A im < ἐμοὶ .
- 1 20a1 .. φίλην ... δέχεσθαι : > ἀντιδιέσταλται πρὸς τὴν ὑμῖν· διὸ ὀρθοτονεῖται. ἐλεεινὴ δὲ ἡ προσθήκη τοῦ φίλην· δηλοῖ γὰρ τὴν μόνην. b (BC) T τὸ δὲ δέχεσθαι ἀντὶ προστακτικοῦ ἀπαρέμφατον. b (B) T {δέχθαι ἄποινα:} ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.
- 1 20a2 A int < ἀζόμενοι : > δασύνεται διὰ τὸ σημαίνόμενον.
- 1 21a A il < ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα : > ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔμπειροι τῆς τοξικῆς εἶναι, τὸν Ἀπόλλωνα πολεμοῦντα αὐτοῖς ὡς ἐκηβόλον εἰσάγει, διὰ τῶν τούτου τόξων ἐκφοβῶν αὐτούς.
- 1 21b1 b (BCE 4) T {ἀζόμενοι Διὸς υἱόν:} ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔμπορον εἶναι, τὸν θεὸν παρεισάγει ἀξιοῦντα αὐτοὺς δέξασθαι, διὰ δὲ τοῦ ἐκηβόλου εἰς μνήμην ἄξων τῶν τόξων ἐκφοβεῖ αὐτούς.
- 1 21b2 A < ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί : > δεισίδαιμον γὰρ τὸ πλῆθος καὶ μισοπόνηρον.
- 1 22a b (BC) T < Ἀχαιοί : > ἰστέον ὅτι τὸ παλαιὸν ἡ Πελοπόννησος εἰς πέντε διηρεῖτο μοίρας, Ἀργολικὴν, Πυλικήν, Λακωνικὴν, Μεσσηνιακὴν, Ἀρκαδικήν.
- 1 22b ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Πελοπόννησος—τὸν Ταντάλου υἱὸν Πέλοπα. A < αἰδεῖσθαι θ' ἱερῇα : > ὡς τιμῶντες μὲν οὗτοι ἱερέα καλοῦσι, λέγοντες ὡς χρή τὸν ἰκέτην μετ' αἰδοῦς δέχεσθαι.
- 1 23 ὁ δὲ καὶ γέροντα αὐτὸν ὀνομάζει (sc. A 26). b (BC) T < ἀλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδεω <Ἀγαμέμνονος>".

- 1 24a ὁ δὲ ποιητὴς δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνει. A < ἀλ λ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ : > ἀρχικὸν τὸ μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς ἀρχομένοις τὰς κρίσεις, ἄλλως τε καὶ οὐκ ἐπεκηρυκέυστο, ἀλλὰ τὸ τοῦ βασιλέως γέρας ἥτει παρὰ τῶν ἀρχομένων.
- 1 24b A ext b (BC) T < ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε : κακῶς > αὐστηρῶς, ἢ σὺν τῷ οἰκείῳ κακῷ ἥτοι τῇ ἀπραξίᾳ.
- 1 25 τὸ δὲ κρατερόν ἀντὶ τοῦ ἀπηνῆ, b (BC) T ὡς τὸ "ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ" (Ω 212), "κρατέρ' ἄλγεα πάσχων" (B 721). τὸ δὲ ἐξῆς ἐπέτελλεν. b (B) T μή σε, γέρον, κοίλῃσι : μετὰ σπουδῆς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπελαύνει τὸν Χρῦσην, εἰδὼς ὅτι παρῶν δυσωπεῖ τοὺς Ἑλλήνας. ^[5]
- 1 26a A < γέρον : > τὸ τοῖς ἄλλοις αἰδέσιμον γῆρας ἐπ' ὀνειδίζει προβάλλεται.
- 1 26b b (BCE 4) T < κιχείω : > ὅτι ἀντὶ τοῦ κιχείοιμι.
- 1 26c A im < δηθύνοντα : > ἐν μέρος λόγου.
- 1 27a A il < ἡ νῦν δηθύνον τ' ἢ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα : > ἡ γὰρ ἐπιμένοντες ἀνύομεν, ἢ πρὸς τὸ ὅξυ ἐνδιδοάμεν, ὕστερον δὲ ὀχλοῦμεν· ὧν ἀπάντων αὐτὸν ἐκκόπτει.
- 1 27b τὸ δὲ νῦν τὸν ἐνεστώτα ἐσήμανεν, οὐ τὸν ἱπλατικόν τ' χρόνον. b (BCE 4) T μή νύ τοι οὐ χραίσμη < σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο > : ἀναιρεῖ τὴν ἐλπίδα, καὶ ἔστι· μήποτε καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς οὐκ ἀνεξόσιμος τῆς σῆς ἀναιδείας περιόψεται σε.
- 1 28 ἡ ὡς πορθούμενον περιεῖδε, πάντως καὶ φονευόμενον. A τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω <— ἀντιόωσαν > : ἀθετοῦνται, ὅτι ἀναλύουσι τὴν ἐπίτασιν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀπειλήν· ἡσμένισε γὰρ καὶ ὁ Χρῦσης ἱεῖπούσης τ' αὐτῆς τῷ βασιλεῖ.
- 1 29–31 ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα τοιαῦτα λέγειν. A < τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν : > {καὶ} οὐ τοῦτο {δὲ} λέγει, ὅτι γηράσασαν αὐτὴν τότε ἀποδώσει, ἀλλ' ὅτι πρότερον γηράσει ἢ ἐκείνῳ ἀποδοθήσεται.
- 1 29a A < τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν : > μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοὶ ἢ λυθήσεται.
- 1 29b ἔστι δὲ ὡς τὸ "οὐδέποτε ἐκπέρσει πρίν μιν κύνες ἢ δ' οἰωνοί" (Σ 283). b (BC) T t < τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν : > πολλὰς περικοπὰς ἔχει ὁ λόγος, τὸ θυμικὸν ἐμφαίνων.
- 1 29c b (BC) T t τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν : κατ' ὀλίγον αὖξων τὰ τῆς διαστάσεως λυπεῖ τὸν γέροντα· ἔστι γάρ, ὥς που τὸ περὶ αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ, "βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής" (Γ 179).
- 1 29d διὸ παρὰ μὲν τῶν ὑπηκόων ὑβρίζεται, τοῖς δὲ πολεμίοις λίαν ἐστὶν ἀπηνῆς, ὡς Ἀδράστῳ (cf. Z 53–65) καὶ τοῖς Ἀντιμάχου παισίν (cf. Λ 137–47). A b (BC) T < ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεὶ τηλόθι πάτρης : > καθ' ἑαυτὸ τοῦτο προφερόμεθα· καὶ γὰρ ἐμφαντικώτερον. ^[5]
- 1 30a A int < Ἀργεῖ : > διηρημένως.
- 1 30b A < ἰστὸν ἐποιχομένην : > ταῦτα λέγων ὑπ' ὅψιν ἄγει τὰ τῆς Ἑλένης (sc.
- 1 31a Γ 125–8). b (BC) T t < ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν : > τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν ὡς τὸ "ἀντιῶν ταύρων τε" (α 25).
- 1 31b b (BC) T t ἐφύβριστος δὲ ἢ παρὰ πολεμίοις μίξις. ὅτι δὲ ἐφ' ὕβρει φησὶν αὐτῇ χρῆσθαι, δηλοῖ διὰ τοῦ ἐκφωνῆσαι τὸ ἰστὸν ἐποιχομένην καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ συμπεριλαβεῖν τὸ λέχος. b (BC) T t μή μ' ἐρέθιζε : τὰ γὰρ ἀποθύμια ἐρεθιστικὰ ἡγούμεθα εἶναι. ^[5]
- 1 32a πρῶτος δὲ Ὀμηρὸς τὴν δύναμιν τῆς Ἀδραστείας ἐνεδείξατο· ὁ γὰρ τὸν ἱκέτην ἀτιμάσας αὐτὸς ἱκετεῦν ἀποτυγχάνει· ὁ δῶρα μὴ λαβὼν ἑτέρῳ δίδωσιν· ὁ κατασχὼν γέροντος θυγατέρα,

διδούς τὴν ἑαυτοῦ πρὸς γάμον ἀπαξιοῦται. b (BCE 4) T < σαώτερος : > ὅτι τὸ σαώτερος ἀντὶ < τοῦ > ἀπλοῦ. ^[5]

- 1 32b A im ἐπέιθετο : ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντέπρασσε.
- 1 33 διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς εἴκειν ταῖς ὑπερβολαῖς. οἰκείως δὲ τὸν ἡτιμασμένον καὶ φοβούμενον γέροντα καλεῖ καὶ οὐχ ἱερέα, πλέον οἰκτιζόμενος. b (BCE 4) T < ἀκέων : > ὅτι Ζηνόδοτος διὰ τοῦ χ.
- 1 34a A im < ἀκέων παρὰ θῖνα : > οὐκ οἰμώξας διὰ τὸν καιρόν.
- 1 34b b (BCE 4) T τὸ δὲ θῖνα νῦν μὲν θηλυκῶς εἴρηται. ἔστι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὡς τὸ "ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθύν" (Theocr. 22, 32). b (BC) < πολυφλοίσβοιο : > ὀνοματοποιῖα.
- 1 34c A il ἀπάνευθε κιών : ἵνα μὴ ἀκούσωσιν οἱ πολέμιοι.
- 1 35 ἐπισύνηθες δέ ἐστι τοῖς καταδεεστέροις καταφεύγειν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀδικουμένους. b (BCE 4) TT t < Ἀπόλλωνι : > ἐπὶ τῷ διχρόνῳ δεῖ ἐκτείνειν.
- 1 36a A im < Ἀπόλλωνι ἄνακτι : > τὸ α ἐκτείνει Ἀρίσταρχος διὰ τὸ μέτρον.
- 1 36b b (BC) τὸ δὲ ἄνακτι ἢ ὅτι αὐτός ἐστι τῶν φαινομένων καὶ γενομένων αἴτιος, ἢ ὡς μουσικὸν ἄνακτα αὐτὸν ὁ ποιητὴς φησιν, ἢ τῷ ἰδίῳ ἄνακτι. b (BCE 4) T < κλυθι : > Λαμψακηνῶν.
- 1 37a A il < κλυθί μευ : > ἐν γενικῇ τὸ με ὕ, οὐκ ἐν δοτικῇ· καὶ ἔστιν ἀναλογοῦν τῷ "τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων" (A 43).
- 1 37b b (BC) T < ἀργυρότοξε : > διὰ τὴν χρεῖαν τῶν βελῶν τοῦτό φησιν· ἔοικε δὲ μὴδὲν διαφέρεισθαι περὶ τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσόν· b (BCE 4) T "ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον" (B 45) καὶ "ἐν δέ οἱ ἦλοι / χρύσειοι πάμφαινον" (Λ 29—30).
- 1 37c b (BCE 4) < Χρύσην : > ἀπόρθητος καὶ αὕτη καὶ ἡ Κίλλα, ἡ δὲ Τένεδος πεπορθημένη· "τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων" (Λ 625).
- 1 37d b (BCE 4) T τὸ δὲ παρὸν ἔτοιμον πρὸς ὑπόμνησιν, ὡς πού φησιν ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος ταύτης ἰῶτα (183) περὶ τῶν πρεσβευτῶν· "πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ". b (BC) T ἂ γὰρ τὸν γέροντα πάσχειν ποιοῦσι, καὶ αὐτοὶ ἀντιπάσχουσιν. b (BC) < ἀμφιβέβηκας : > ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν τετραπόδων, ὑπερμαχεῖς. ^[5]
- 1 37e A im < Κίλλαν τε ζαθέην : > Κίλλος ἡνίοχος Πέλοπος περὶ Λέσβον ἀποθανών.
- 1 38a ἀθυμοῦντι δὲ αὐτῷ παρέστη, κελεύων Κιλλαίῳ Ἀπόλλωνι θύειν διὰ τὸν αἰφνίδιον θάνατον, καὶ νικήσειν· ὅθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχεν ἡ πόλις. b (BCE 4) T Κίλλαν τε ζαθέην : Πέλοψ ὁ Ταντάλου—ἡ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ (FGrHist 115, 350). A < Τενέδοιό τε : > Κύκνου καὶ Σκαμανδροδίκης Τέννης καὶ Ἡμιθέα· ὃς ἀπελαθεῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς σὺν τῇ ἀδελφῇ Ἡμιθέᾳ διὰ τὴν ἐπιβουλήν τῆς μητρὸς Καλύκης ὤκησε τὴν Λεύκοφρυον, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον ὠνόμασεν. ^[5]
- 1 38b b (BCE 4) T t Τενέδοιό τε : καὶ τῆς Τενέδου. ἡ δὲ Τένεδος—προσηγόρευσαν. A Σμινθεῦ : ἐπίθετον Ἀπόλλωνος Σμίνθος γὰρ—ἡ ἱστορία παρὰ Πολέμωνι (fr. ^[5]
- 1 39 31 Pr.). A ἄλλοι δὲ οὕτως, ὅτι Κρητες—διὰ τὸ ὑπερασπίζειν αὐτῆς. A < ἐπὶ νηὸν ἔρεψα : > ὅτι παρέλκει ἢ ἐπὶ.
- 1 39a A int ἔρεψα : παρὰ τὸ ἐρέφω· ὅθεν καὶ Εἰραφιώτης ὁ Διόνυσος λέγεται· ἐστέφετο γὰρ κισσῷ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐρράφθαι αὐτὸν τῷ μηρῷ τοῦ Διός· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω αὐτὸν συνανατραφεῖν· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω αὐτὸν πλέκεσθαι.
- 1 39b1 A ἐκ τοῦ ἐρέφω, ἐξ οὗ καὶ Εἰραφιώτης Διόνυσος· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω συνανατραφεῖν· ἢ παρὰ τὸ ἐρίφω αὐτὸν πλέκεσθαι.

- 1 39b2 T t < ταύρων ἢ δ' αἰγῶν : > θυσίαις ταύρων καὶ αἰγῶν ἥδεται ὁ Ἀπόλλων· ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα αὐτῶν.
- 1 41a b (BCE 4) T < τὸ δέ : > Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου τὸ τὸ δέ , Ἡρωδιανὸς ἔν.
- 1 41b A int < τὸ δέ : > ὅτι περιττὸς ὁ δέ συνήθως αὐτῷ.
- 1 41c A im < τίσειαν : > ὅτι Ζηνόδοτος †τίσειεν.
- 1 42a A im τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν : μικρῷ λόγῳ μεγάλα αἰτεῖ ἀνταποδοῖεν τοῖς βέλεσί σου ταῦτα τὰ δάκρυα, ὅ ἐστι τοξεύων εἰσπράξαι αὐτοὺς ἅπερ ἐγὼ ἐξέχεα δάκρυα.
- 1 42b ἐν σχήματι δὲ ὁ παρῆκεν ἔφρασεν ὡς ἄρα ἔκλαιεν ὁ γέρων. b (BCE 4) T < Δαναοί : > πῶς Ἑλλησιν ἐπαῖται τοῖς ἐπευφημήσασι δοθῆναι αὐτῷ τὴν θυγατέρα καὶ μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμνονι; φαμέν οὖν ὅτι, εἰ ἀπέθανεν Ἀγαμέμνων, ἀνεκζήτητος ἂν ἔμεινεν ἡ αἰτία τοῦ λοιμοῦ· ἢ πλεόντων ἐπὶ τὴν πατρίδα τῶν Ἑλλήνων ἀναπόδοτος ἔμεινεν ἡ Χρυσήϊς· ἢ ὅτι αὐτοὶ Θήβας πορθήσαντες ἐξέδοντο αὐτὴν Ἀγαμέμνονι· καὶ ὅτι συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐτὸς τοῖς Δαναοῖς· καὶ ὅτι ὡς βάρβαρος ὁ Χρύσης πᾶσιν Ἑλλησιν ἐχθρὸς ἐστίν. ^[5]
- 1 42c b (BCE 4) T Δαναοί : Ἑλληνες οὕτως. Βῆλος—ὠνόμασεν. ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν β' (bi 1. 2, 10—3). A τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων : συνητίμαστο γὰρ τῷ ἱερεῖ ἐν τῷ "μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκηπτρον καὶ στέμμα θεοῖο" (A 28)· καὶ ὅτι Τρωϊκὸς ἐστὶν ὁ θεός.
- 1 43 ἀπολίτευτον δὲ τὸ πρὸ τῆς εὐχῆς ἐπικουρῆσαι. διδάσκει οὖν ὅσον ὀνίνησιν εὐχὴ καθαρά, ὅσον δὲ ἀνωφελὴς ἢ μυσαρὰ θυσία, Αἴγισθος. b (BCE 4) T < Οὐλύμποιο καρήνων : > ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὰ γὰρ κάρηνα ἐπὶ ὄρους. ^[5]
- 1 44a A int < κῆρ : > παρὰ τὴν καῦσιν.
- 1 44b τὸ δὲ ἔμφυτον θερμόν φασιν εἶναι τὴν ψυχὴν. b (BCE 4) T t τόξ α: προαναφώνησις· T ἐν εἶχε τόξον, ἀλλὰ τῇ φωνῇ τοῦ πλήθους τῶν δεινῶν ἐμφαίνει τὸ μέγεθος.
- 1 45a b (BCE 4) T < ἀμφηρεφέα : > κοινὴ ἐστίν, οὐκ ἔκτασις.
- 1 45b A il < ἀμφηρεφέα : > ἀμφοτέρωθεν ὠροφωμένην, ἐκ τοῦ ἐρέφω.
- 1 45c T il < ἔκλαγξαν—νυκτὶ ἐοικώς : > ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, οὐ καλῶς.
- 1 46–7 A im ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὅιστοί : ἐπιστρέφει πρὸς εὐσέβειαν τὸ καὶ τὰ ἄψυχα αἰσθάνεσθαι τῆς θείας δυνάμεως, b (BCE 4) T ὡς καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως "τὰ δ' ἀνέκραγεν" (T 13).
- 1 46 T < αὐτοῦ κινηθέντος : > ὅτι αὐτοῦ τοπικὸν ἐπίρρημα, ἢ ὅτι αὐτοῦ τοῦ δαίμονος.
- 1 47a T il < νυκτὶ ἐοικώς : > τὰ φοβερὰ νυκτὶ εἰκάζει.
- 1 47b b (BCE 4) T il < ἔξε τ' .
- 1 48 .. ἰόν : > τὸ ἔξετο ἐφεδρείαν τινὰ δηλοῖ καὶ ἀναμονὴν ἐπιστροφῆς. b (BCE 4) T τοὺς δὲ ὅιστους διὰ τὸ βλαπτικὸν ἰοὺς ἐκάλεσεν. b (BCE 4) < κλαγγή : > λέγεται καὶ ἐπὶ ἐμπύχων, ὡς καὶ ἐπὶ Τρώων (sc.
- 1 49a Γ 2). ἐπὶ δὲ ἀνθρωπίνου τόξου ψιλῶς, ὡς τὸ "λίγξε βίος" (Δ 125). b (BC) T < βιοῖο : > Ἀριστάρχειος ὁ τόνος.
- 1 49b παρὰ τὴν βίαν. A int < οὐρῆας : > ὅτι οὐκ ὀρθῶς τινες οὐρῆας τοὺς φύλακας ἀντιδιαστέλλει γὰρ διὰ τοῦ "αὐτοῖσι" (A 51).
- 1 50a A im οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο < καὶ κύνας ἀργούς : > οὐρῆες λέγονται διὰ τὸ ἄγονον, ὡς οὐρία ὧὰ καλοῦμεν.
- 1 50b εὐπαθῇ δὲ τὰ ζῶα ταῦτα καὶ εὐάλωτα ὑπὸ νόσων· σύμμικτος γὰρ οὖσα ἡ φύσις αὐτῶν καὶ ἐκ διαφερόντων τοῖς εἶδεσιν, οὐ μεγάλης εἰς τὸ φθειρεσθαι δεῖται ἀνάγκης, οὐδὲ ἀντέχει μέχρι

πολλοῦ βλαπτομένη. οἱ δὲ κύνες καθαροῦ δέονται τοῦ ἀέρος ὁξυτέρᾳ τῇ ὁσφρήσει χρώμενοι. ἀργούς δὲ ἀκουστέον τοὺς λευκοὺς, ὅτι ἀσθενέστερά ἐστι ταῦτα τὰ σώματα τῶν ἐναντίως ἐχόντων, ἀραιότερα ὄντα καὶ εὐπαθέστερα. A b (BCE 4) T εἰσὶ δὲ οἱ μὲν πρὸς γεωργίαν, οἱ δὲ πρὸς θήραν χρειώδεις· ὅθεν μάλιστα τὰς τροφὰς ἐπορίζοντο. εἰ δὲ καὶ θεὸς ὦν καὶ πολέμιος ἡτιμασμένος καιρὸν δίδωσι μετανοίας, τί δεῖ τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖν; b (BCE 4) T διὰ τί ἀπὸ τῶν κυνῶν—οὐ ζητοῦσιν, ἀλλ' ἢ ὁ Ἀχιλλεύς; A ext < οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς : > φιλάνθρωπος ὦν ὁ θεὸς πρῶτον τὰς ἡμιόνους καὶ τοὺς κύνας καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ἀναιρεῖ, ἵνα διὰ τούτων εἰς δέος ἀγαγὼν τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸ εὐσεβεῖν παρασκευάσῃ. ^[10]

1 50c ἢ ὅτι αἱ ἡμίονοι καὶ οἱ κύνες τὴν αἴσθησιν τῆς ὁσφρήσεως ἐνεργεστέραν ἔχουσιν· οἱ μὲν γὰρ κύνες ἀπὸ τῆς ὁσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ἐν αἰσθήσει τῶν θηρίων γίνονται, αἱ δὲ ἡμίονοι πολλάκις ἀπολειφθεῖσαι τινων ἀπὸ τῆς ὁσφρήσεως καὶ τὰς ὁδοὺς ἀνευρίσκουσιν. A int αὐτὰρ ἔπει τ' αὐτοῖσι βέλος : διαφέρει ὁ αὐτὰρ τοῦ δέ, ὅτι ὁ μὲν προτάσσεται, ὁ δὲ ὑποτάσσεται· ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται, ὁ δὲ δέ ὑποτάσσεται. ^[5]

1 51a A < αὐτοῖσι : > αὐτοῖς τοῖς Ἕλλησι.

1 51b πρὶν ἢ δὲ τὸ ἄκρον καταλαβεῖν, ἦτοι τοὺς ἀρχηγούς, Ἀχιλλεὺς δημηγορεῖ. b (BC) T < ἐχεπευκές : > ὅτι μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πεύκης.

1 51c A im ἐχεπευκές : ἔχον πικρίαν· ἀπὸ τῆς πεύκης—ἐστι πικρόν. A < βέλος ἐχεπευκές ἐφείεις βάλλ' : > ἰοῖς ἔβαλλεν, ὡς τὸ "ῥαχέτο" (A 53), κατὰ Ἰωνικὴν περίφρασιν· b (B) T t ἢ τὸ βάλλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευεν.

1 51-2 b (B) T t il θαμειαί : Πάμφιλος "θαμεῖαι" λέγει ὡς "ὀξεῖαι" (Λ 268.

1 52 τ 517), Ἀρίσταρχος δὲ ὡς "πυκιναί" (Δ 281 al.)· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ταρφειαί. b (BC) T θαμειαί : πῶς, φασίν, ὁ ποιητής—ἐκαίοντο. A αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων : τὸ παλαιὸν—τυχεῖν. A ἐννήμαρ μὲν <—λευκώλενος Ἡρῇ > : ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, ὅτι οὐδὲ ἄλλως ἡδύνατο γνωσθῆναι τὸ τῆς νόσου ἴδιον, ὅτι καὶ λοιμικὴ καὶ φθαρτικὴ, ἢ ἐν τοσοῦτῳ χρόνῳ· ὡς γὰρ ἐπὶ πλέον ἐν ταῖς ἐννέα ἡμέραις καὶ μικρόν τι πρότερον ἢ ὕστερον κρίνεται τὰ τοιαῦτα νοσήματα ἢ ἀπόλλυσι τοὺς νοσοῦντας. ^[5]

1 53-5 καλῶς οὖν καὶ ἡ Ἥρα μετὰ τὰς ἐννέα ἡμέρας ἐπὶ νοῦν τίθησι ζητῆσαι τὸν λοιμὸν Ἀχιλλεῖ (εἰ γὰρ μή, τοῦτο ἔλεξεν)· Ἥρα γὰρ ὁ ἀήρ, καὶ φθαρτὸν γενόμενον πρῶτος ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς ὦν ἱατρὸς καὶ Χείρωνος μαθητὴς τοῦτον συνέβαλε. λευκώλενον δὲ τὴν Ἥραν φησίν, ὅτι διαφανὴς ἐστὶν ὁ ἀήρ, καὶ παρόντων τῶν φωσφόρων καὶ λαμπρύνεται· διὸ καὶ "βοῶπισ" (A 551 al.), ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ τῆς ὀψεως ἐνέργεια ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ γνωρίζει. b (BCE 4) T ἐννήμαρ : ἐχρῆν τὸ ἐννήμαρ προπαροξύνειν, ὡς παρ' οὐδετέρου συγκείμενον. ^[10]

1 53a ἀλλ' ὁ τόνος παρηλλάγη, ἐπεὶ καὶ ξένη ἢ σύνθεσις· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς αὐτὴν συνετέθη οὐδετέρων. A < ῥαχέτο : > οὐκ εἶπεν ἐπέμπετο, ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ ἐμψύχῳ εἶδει ἐπορεύετο.

1 53b b (BCE 4) T < κῆλα : > ὡς τὸ δόρυ κοινόν ἐστὶ καὶ εἰδικόν, οὕτω καὶ τὸ κῆλον.

1 53c ἢ κῆλα τὰ δείματά φησιν, ἢ b (BC) T τὰ καύσεως αἷτια. b (BCE 4) T < κῆλα : > νῦν τὰ βέλη· ὅτε δὲ καὶ σημεία. A il < ἀγορὴν δὲ καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς : > αὐτοκράτωρ γάρ, οὐ μισθωτὸς ἦν· τὴν δὲ στρατιὰν ὁ θέλων συνῆγε· συνάγει μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ B καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ T.

1 54 ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ἡγεῖται τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς· ὅτι γὰρ οὐ τυραννὶς τοῦτο ἦν, ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν δηλόν, καὶ μάλιστα τῶν ἐν ταῖς Λιταῖς (e. g. I 260. 315). b (BCE 4) T < θεὰ λευκώλενος Ἡρῇ : > προῖων ἤδη καὶ τοὺς ἐπικούρους θεοὺς διασαφεῖ, τοῦτο μὲν τὸ προνοητικὸν τῶν θεῶν ἐνδεικνύμενος, τοῦτο δὲ καὶ φαντασίαν παρεντιθείς. ^[5]

- 1 55 b (BC) T κήδετο : πῶς ἢ τῆς μήνιδος αἰτία γενομένη τούτων ἐκήδετο; b (BCE 4) T εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ὑπῆρξεν, οὐκ ἂν διηνέχθη ὁ Ἀγαμέμνων οὐδὲ ἐχθρὰ συνέβη, δι' ὧν μᾶλλον ἐβλάβησαν Ἕλληνες.
- 1 56a T ῥητέον οὖν ὅτι συνέφερε τὸν Ἀχιλλέα μηνῖσαι, ἵνα θαρρήσαντες οἱ Τρῶες τῷ πεδίῳ προέλθωσι καὶ νικηθῶσιν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενοι· εἰ γὰρ ἐν τῇ πόλει ἔμειναν πολιορκούμενοι, μακρὸς ἂν ἐγένετο καὶ ἀτελεύτητος ὁ πόλεμος. b (BCE 4) T κήδετο γὰρ Δαναῶν : εὐλόγως ἐφρόντιζε—ὄλεθρος. A ὅτι ῥα : δασυντέον τὸν ῥά· πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύνεται, πλὴν τοῦ ῥ ἄρος. ^[5]
- 1 56b b (BC) T < ὀράτο : > ὅτι Ζηνόδοτος "ὀρήτο" γράφει.
- 1 56c ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Δωρικὸν γίνεται. A im ἤγερθεν < ὀμηγερέες τε γέγοντο > : κατ' ὀλίγον γὰρ συνιόντες πληθύνονται.
- 1 57 b (BCE 4) T < μετέφη : > διὰ τὴν μετά.
- 1 58 A int τοῖσι δ' ἄνιστάμενος : τὸ γὰρ παλαιὸν—ὀρθὸς ἴστατο. A Ἀτρείδῃ , νῦν ἄμμε : μετὰ τὸ Ἀτρείδῃ δεῖ στίζειν, ἐπεὶ αἱ προσαγορευτικαὶ τῶν περιόδων αὐτοτελεῖς εἰσιν.
- 1 59a A Ἀτρείδῃ : κατ' ἰδίαν τὸ Ἀτρείδῃ· κλητικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτοτελής.
- 1 59b οὐ μέντοι ἐν τῷ "Ἀτρείδῃ κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν" (B 434). b (BC) T σχεδὸν δὲ πᾶσαι μιᾶς ἔχονται συντάξεως. b (B) T < παλιμπλαγχθέντας : > πρὸς τὴν τῶν νεωτέρων ἱστορίαν, ὅτι ἐντεῦθεν τὴν κατὰ Μυσίαν ἱστορίαν ἔπλασαν.
- 1 59c A im παλιμπλαγχθέντας : ὑφ' ἐν Ἀρίσταρχος τὸ παλιμπλαγχθέντα ς .
- 1 59d τὸ πάλιν δὲ σημαίνει τὸ εἰς τοῦπίσω, ἥτοι b (BC) T μάτην ἀπράκτους ὑποστρέψαντας, μονονουχὶ πλάνην, οὐκ εἰσβολὴν ποιησαμένους; b (BCE 4) TT t τὰ γὰρ περὶ Μυσίαν ἀγνοεῖ. T t παλιμπλαγχθέντας : εἰς τοῦπίσω πλανηθέντας ἀπελθεῖν, μάτην ἐπανακάμψειν εἰς τὰ οἰκεῖα, ἔάν περ δὴ ὅλως τὸν θάνατον ὑπεκφύγοιμεν. ^[5]
- 1 59e οὐκ ἐκ ῥήματος δὲ ἡ σύνθεσις τῆς μετοχῆς, ἀλλὰ συντέθεται διὰ τὸ "ἄψ ἀπονοστήσειν" (A 60). A Ἀτρείδῃ , νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας : οἱ νεώτεροι —τὸν ἐπὶ Ἴλιον πλοῦν. A < εἴ κεν : > ὅτι Ζηνόδοτος "οἴ κεν" γράφει, οὐ καλῶς· καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. ^[5]
- 1 60 A int < εἰ δὴ : > ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.
- 1 61 A il ἄλ λ' ἄγε δὴ τινα μάντιν : ἡ διπλῇ, ὅτι μάντις γενικῶς, ἱερεὺς δὲ καὶ ὄνειροπόλος εἰδικῶς, εἴδη μάντεων.
- 1 62 Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτηκεν αὐτόν (sc. A 63)· μήποτε δὲ ὄνειροκρίτην ὑπείληφεν, οὐκ ὀρθῶς. A < μάντιν ἐρείομεν , ἢ ἱερῆα / ἢ καὶ ὄνειροπόλον : > μέχρι τοῦ ἐρείομεν διασταλτέον, εἴτα ἢ ἱερῆα / ἢ καὶ ὄνειροπόλο ν , ἵνα γενικὸν μὲν ᾖ τὸ μάντι ν , εἴδη δὲ τὰ ἐπιφερόμενα.
- 1 62–3a οὕτως Ἡρωδιανός (2, 22, 19). καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει (p. 141 Friedl.). A ἔστι γένος τι ἡ μαντική, —τῶν ὄνειράτων. A < μάντιν ἐρείομεν , ἢ ἱερῆα / ἢ καὶ ὄνειροπόλον : > Ἡρωδιανὸς τελείαν δίδωσιν εἰς τὸ ἐρείομε ν , ἵνα γενικὸν εἴη τὸ μάντις. ^[5]
- 1 62–3b ὁ δὲ Πορφύριος (1, 5, 14) τρία ἀποδέχεται, μάντιν λέγων τὸν διὰ οἰωνῶν ἢ σημείων ἢ τεράτων μαντεύομενον, ἱερέα δὲ τὸν διὰ θυσιῶν, ὄνειροπόλον δὲ τὸν ὄνειροκρίτην. A b (BCE 4) T καὶ γὰρ τ' ὄναρ < ἐκ Διὸς ἐστίν > : καὶ γὰρ τι ὄναρ, ὃ ἐστὶ τὸ τέλειον. ^[5]
- 1 63a ἐπεὶ δὲ τὸ ὄναρ σαθρόν ἐστίν, ὑψωσεν αὐτὸ τῇ προσθήκῃ. b (BC) T καὶ γὰρ τ' ὄναρ < ἐκ Διὸς ἐστίν > : τοῦ τι ἐστὶ συναλιφή, καὶ γὰρ τι ὄναρ· οὐ γὰρ πάντα λέγει ἀληθῆ.
- 1 63b

ἐπεὶ φησιν οὐ πάντας εἶναι τοὺς ὀνείρους ἀληθεῖς· "αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι" (τ 563). A < ἐκ Διὸς ἐστίν : > τὸ ἔστιν ἐγκλιτικὸν ἐστίν, εἰ μὴ ἄρχεται ἢ προηγεῖται αὐτοῦ ἢ οὐ ἀπόφασις.

- 1 63c b (BC) T t < ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων : > τῶν αἰφνιδίων θανάτων αἰτίον φασιν εἶναι Ἀπόλλωνα.
- 1 64 τῷ δὲ ὅ τι λείπει ἢ διά. b (BCE 4) T εἴ ταρ : οὕτως ὀξεῖα εἰς τὸν εἴ· τὸ γὰρ τάρ ἐστίν ἐγκλιτικὸς σύνδεσμος ἐπιφερόμενος.
- 1 65a καὶ οὐ δεῖ ἀπόστροφον βάλλειν εἰς τὸτ· οὐ γάρ ἐστίν ὁ τέ σύνδεσμος ἐπεφέρετο γὰρ ἂν ἕτερος τέ. A < εὐχολῆς : > ὅτι ἐλλείπει ἢ περί.
- 1 65b A im εὐχολῆς : ὥσπερ παρὰ τὸ παύσω παυσωλή καὶ ἔλπω ἐλπωρή, οὕτω παρὰ τὸ εὐχω εὐχολή.
- 1 65c ἐκατόμβη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκατόν καὶ τοῦ βουῖς. b (BC) T ἐκατόμβης : ἡ τῆς ἀπὸ ἐκατόν βοῶν—ζώων. A int αἱ κέν πως : περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ εἴ πως.
- 1 66a A b (BC) T αἱ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης : Ἀρίσταρχος τὸ κνίσσης ἐνικῶς κατὰ γενικὴν πτώσιν, ἄνευ τοῦ ι.
- 1 66b A κνίσσης : Πυθαγορικός ἐστι μᾶλλον φιλόσοφος ἢ στρατιώτης, ὡς δῆλον ἔκ τε τῶν νῦν καὶ ἐκ τοῦ "αὐρίον ἱερὰ Διὶ ῥέξασ" (I 357) b (BC) T καὶ τῶν περὶ τοῦ δέπας τῆς Πατροκλείας (cf.
- 1 66c Π 22554)· πῶς οὖν κατὰ Κράτητα καὶ Περσαῖον οὔτε φρόνιμος οὔτε σώφρων οὔτε ἀνδρεῖος; T πηγὴ γάρ τίς ἐστι τῆς ἄλλης ἀρετῆς τὸ δοκεῖν θεοὺς εἶναι. b (BC) T ἡμῖν ἀπὸ λοιγόν : ὀρθοτονεῖται τὸ ἡμῖν· ἀρκτικὸν γάρ ἐστι κατὰ τὴν τῆς ἀπὸ σύνταξιν, ὅτι πρὸς τὸ ἀμῦναι ἢ ἀπὸ φέρεται. ^[5]
- 1 67a b (BC) T ἀπὸ λοιγόν ἀμῦναι : τὸ ἐξῆς ἐστίν ἀπαμῦναι· διὸ φυλάττει τὸν ἴδιον τόνον· ὅταν γὰρ πρόθεσις τὴν σύνταξιν ἔχη πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον, τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ἅτε δὴ ἐπέχουσα τὴν τάξιν.
- 1 67b A κα τ' ἄρ' ἔξετο : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐκαθέζετο".
- 1 68 οὐκ ἔῃ δὲ ἐλληνίζειν τὸν Ὀμηρον. ὥσπερ γὰρ οὐδὲ λέγει ἐκατέβαινε, οὕτως οὐδὲ ἐκαθέζετο. A Κάλχας Θεστορίδης : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μάντις Θεστορίδης".
- 1 69a οὐ δύναται δὲ τῷ γένει τὸ εἶδος ἅμα συγκατατίθεσθαι. A Θεστορίδης : ὅρα πῶς ἐν ἀρχῇ διασαφεῖ τὰ ὀνόματα, b (BC) T T t ὡς καὶ ἐτέρου ὑπάρχοντος.
- 1 69b b (BC) T τά τ' ἐόντα : τὰς αἰτίας φησίν, ἐπεὶ τὸν λοιμὸν ἥδεσαν πάντες, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν αὐτοῦ· b (BCE 4) T διὸ καὶ τρίποδα τίθησι τῷ θεῷ.
- 1 70 T καὶ νήεσς ἡγήσατ' Ἀχαιῶν < Ἴλιον εἴσω > : ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶν, καὶ ὅτι Κάλχας ἡγήσατο τοῖς Ἑλλήσι καὶ οὐχὶ Τήλεφος, ὥς τινες νεώτεροι, καὶ < ὅτι > τὸ εἴσω A ἀντὶ τοῦ εἴς.
- 1 71a A A im καὶ νήεσς ἡγήσατο : διὰ τὰς διοσημίας "πειθόμενοι" γὰρ φησι "τεράεσσι θεῶν" (Δ 408).
- 1 71b b (BCE 4) T πόρε Φοῖβος : τὰς εἰς ἄκρον εὐεξίας θεῶν εἶναι δῶρά φησιν.
- 1 72 b (BC) T Εὐρύτῳ "ἑτόξον πόρεν" Ἐκηβόλοσ" (Ap. Rh. 1, 88). T < ὅσφιν : > οὕτως διὰ τοῦ ἐνόσς.
- 1 73a A int < ὅσφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα".
- 1 73b A im εὐφρονέων : πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀβελτερίαν.
- 1 73c b (BC) T ὧ Ἀχιλλεῦ, κέλεαί με : καὶ τῷ βασιλεῖ ἀπολογεῖται ὡς ἀναγκαζόμενος ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ τῷ πλήθει ὡς δέει τοῦ βασιλέως μὴ προειπῶν.

- 1 74 A b (BC) T τοιγὰρ ἐγών : οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία ἢ τοί (οὐδέποτε γὰρ ἀρκτική ἐστιν), ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δῆ.
- 1 76a b (BCE 4) T καὶ μοι ὁμοσσον : οὐκ ἀπιστῶν τῷ Ἀχιλλεῖ προβάλλει τὸν ὄρκον, ἀλλ' ἵνα ἔχη πρόφασιν πρὸς τὸν βασιλέα· ὁ συνεὶς Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀγανακτεῖ ἐξαιτούμενος, ἀλλ' ἐτοίμως ὁμνυσιν.
- 1 76b b (BCE 4) T ἡμὲν μοι πρόφρων <— / ἦ γὰρ οἶομαι > : ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου βαρεῖαν παραληπτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡμῖν, ὅπερ ἐστὶν ὀρκικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ ὁ ποιητὴς ἀεὶ διὰ τοῦ ε προφέρεται "ἡμὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα" (K 322) "ἡμὲν ἐμοὶ δώσειν" (Ξ 275). ^[5]
- 1 77-8a1 τὸ δὲ ἦ γὰρ οἶομαι (78) περισπωμένη τάσει ἀναγνωστέον· διαβεβαιωτικὸς γὰρ ὁ σύνδεσμος. A ἡμὲν μοι : ἀντὶ τοῦ ἡμῖν.
- 1 77-8a2 ἔστι δὲ ἐπίρρημα ὀρκικόν· διὸ βαρύνομεν τὸν· εἰ γὰρ περισπᾶσομεν, ἔσται βεβαιωτικὸς. b (BC) T οἶομαι : ὡς ἐπιδιστάζων εἶπε τὴν ἐσομένην αὐτῷ μῆνιν.
- 1 78 b (BC) T < κρείσσων : > ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς < τοῦ ν > γράφει.
- 1 80a τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν . A im κρείσσων : μέλλων βαρύνειν τὸν βασιλέα προαπολογεῖται αὐτῷ.
- 1 80b b (BC) T Ζηνόδοτος δὲ "κρείσσω" γράφει. ἀθετεῖ δὲ καὶ τὸν στίχον, b (BC) κακῶς. b (BC) T χέρηϊ : ὡς "Ἀρηϊ" (B 385 al.
- 1 80c). γέγονε δὲ οὕτως· ἔστι †τι χερεῖωνος† γενικὴ καὶ αἰτιατικὴ "χερεῖονά περ καταπέφνων" (P 539). ὃν οὖν τρόπον τὴν χερεῖονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη "ἀλλὰ τὸν υἱόν / γείνατο εἶο χέρεια" (Δ 399—400), πληθυντικῶς δὲ τὰ χερεῖονα χέρεια "χέρεια δὲ χεῖρονι δόσκειν" (Ξ 382), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὴν χερεῖονι χερεῖϊ· καὶ ἐπεὶ κακόφωνόν ἐστι, τροπὴ ἐγένετο τῆς εἰ διφθόγγου εἰς τὸ η. οὕτως Ἡρωδιανός (2, 23, 9). A < εἶ περ γὰρ τε—ἔχει κότον : > πιθανῶς τὴν εἰς τὸ μετέπειτα σωτηρίαν αἰτεῖ· εἰκὸς γὰρ ἦν τὸ μὲν παρόν, αἰδεσθέντα τὸ πλῆθος, παριδεῖν b (BCE 4) T T inf αὐτόν, εἰς δὲ τὸ μετέπειτα τιμωρήσασθαι. ^[5]
- 1 81-2 b (BCE 4) T inf αὐτῆμαρ : ἐπίρρημα ὡς καὶ τὸ "ἐννῆμαρ" (A 53 al.
- 1 81) καὶ "ἐξῆμαρ" (κ 80 al.). καὶ ἐχρῆν μὲν αὐτὰ ἀναπέμπειν τὸν τόνον ὡς βούκερως. ἀλλ' ἐπεὶ οὐδὲν τῶν εἰς αρ συντέθεται ἢ μόνον τὸ ἥμαρ, πρὸς τὴν παρηλλαγμένην σύνθεσιν ἦν παρηλλαγμένος καὶ ὁ τόνος. δεῖ δὲ εἰδέναι ὡς μετὰ ἀκλίτων τίθενται. T καταπέψη : ἡ μεταφορὰ—γίνομένην. A < ἔχει κότον : > ἔδειξε διαφορὰν κότου πρὸς χόλον. ^[5]
- 1 82 b (BCE 4) T διὰ πάντων δὲ ὑποφαίνει τὸ ὕπουλον Ἀγαμέμνονος καὶ ἀπλοῦν Ἀχιλλέως. b (BC) T τὸ ἔχω ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ κρύπτω. b (B) < φράσαι : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "φράσον".
- 1 83 μᾶλλον δὲ τὸ φράσαι ἀρμόζει. A θαρσῆσας : ὡς ἀγαθὸς προτρέπει, μᾶλλον δὲ προκρίνει τὸ κοινῇ τοῦ ἰδία συμφέροντος.
- 1 85a b (BC) T T t < μάλα : > διασταλτέον ἐπὶ τὸ μάλ α .
- 1 85b A im {θαρσῆσας μάλα} εἰπέ : τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνόμενα, ἐλθέ, εὐρέ, εἰπέ.
- 1 85c ἰδίως δὲ καὶ μακρᾷ παραλήγονται. Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουσι τὸ ἰδέ καὶ λαβέ. A θεοπρόπιον : τὸ προειρημένον ὑπὸ θεοῦ σοι.
- 1 85d τοῦτο δὲ πρὸς δυσώπησιν τῶν ἀκουόντων. b (BC) T < οἶσθα : > ὅτι οἶσθα χωρὶς τοῦς· οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός· "οἶσθα· τίη τοι ταῦτα" (A 365), "οἶσθα, γέρον" (δ 465).
- 1 85e A οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα : ἡ οὐ ἄπωμοτικῶς—συνήθειαν.
- 1 86

Α Κάλχαν : ὅτι Ζηνοδότος χωρίς τοῦ ν , "Κάλχα". τὰ δὲ εἰς ας λήγοντα, διὰ τοῦ ντ κλινόμενα ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔχει τὴν κλητικὴν εἰς ν , "Θόαν" (N 222. 228), "Αἶαν" (H 234 al.). Α οὔτις ἐμεῦ ζῶντος : πεφυλαγμένος καὶ δεισιδαίμων ὁ ὄρκος· συνέβαινε γὰρ ἀποθανόντος ἢ ἀποδημοῦντος Ἀχιλλέως αἰκισθῆναι τὸν μάντιν. ^[5]

- 1 88 A b (BCE 4) T < οὐ τις ἐμεῦ—ἐποίσει : > τινὲς τὸ σοί (89) τοῖς ἐπάνω προ <σ> διδόασιν, ἴν' ἢ σοὶ δερκομένοιο.
- 1 88-9 βελτίων δὲ ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. Α βαρείας : τὰς ὅπλῳ βεβαρημένας.
- 1 89 T οὐ δ' ἦν Ἀγαμέμνονα : ὁ τρόπος ὑπερβολῆς.
- 1 90 Α ὁ δεδιὼς ἔσκεπεν ὁ μάντις, τοῦτο θαρσύνων ἀπεκάλυπτεν Ἀχιλλεύς. Α b (BCE 4) T οὐχ ὕβριστικῶς δὲ εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως, ὥς ἂν ἐπιτρέποντος καὶ τοῦ βασιλέως τοιαύτην ἴασφαλιῇ ποιεῖσθαι ἐγγύην. καὶ τῇ ὑπερβολῇ (cf. A 91) θεραπεύει τὸν Ἀγαμέμνονα. b (BCE 4) T < ἐνὶ στρατῷ : > "Ἀχαιῶν", οὐκ ἐνὶ στρατῷ. ^[5]
- 1 91 οὕτω καὶ αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Ζηνοδότου. Α int T οὐ ταρ ὅ γ' εὐχολῆς : οὕτως ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν οὐ· ὁ γὰρ τάρ ἐστι σύνδεσμος ἐπιφερόμενος ἐγκλιτικός, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ "εἴ ταρ ὅ γ' εὐχολῆς" (A 65)· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ τέ συμπλεκτικός· εἰ γὰρ ἦν, ἐπεφέρετο ἂν πάλιν ὁ τέ μετὰ ἀποφάσεως, οὐθ' ἐκατόμβης· οὕτως γὰρ ἔστιν εὐρέσθαι τὸν τέ σύνδεσμον μετὰ τῆς οὐ ἀποφάσεως "ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμήν" (δ 87). ^[5]
- 1 93a Α οὐ ταρ ὅ γ' εὐχολῆς : οὐ δῆ.
- 1 93b τέλειος δέ ἐστιν ὁ τά ρ , οὐκ ἐκ τοῦ τέ ἄρ. b (BCE 4) T προθεραπεύει δὲ τὸ πλῆθος, εἰς εὐνοίαν ἐπαγόμενος ὥς θυσίας οὐκ ὀφείλον. b (BC) T < εὐχολῆς ἐπιμέμφεται—καὶ οὐκ ἀπεδέξα τ' ἄποινα : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περί καὶ ἡ περισσόν τὸ ἐπιμέμφεται ι .
- 1 93-5 κατεκερμάτισε δὲ τὸν Ἀγαμέμνονος λόγον εἰς διαβολήν. Α im < οὐ ταρ ὅ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται οὐ δ' ἐκατόμβης , / ἀλλ' ἔνε κ' ἀρητῆρος : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐκατόμβης (93) καὶ ἀρητῆρος (94).
- 1 93-4a κοινὸν δὲ τὸ ἔνεκα (94), οὐτ' εὐχολῆς οὐθ' ἐκατόμβης ἔνεκα, ἀλλ' ἀρητῆρος ἔνεκα μέμφεται. Α τὸ ἐπιμέμφεται ἀπὸ κοινοῦ δεῖ λαμβάνειν.
- 1 93-4b b (BC) T sup τοῦνε κ' ἄρ' ἄλγ' ε' : ἀθετεῖται, ὅτι περισσός.
- 1 96 πρόκειται γὰρ "ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, Α b (BC) T sup T sin ὃν ἡτίμης' Ἀγαμέμνων" (A 94). b (BC) T sup < λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει : > "Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει".
- 1 97a1 οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. Α int καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ (fr.
- 1 97a2 7 M.) τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι, ἢ "οὐδ' ὅ γε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει". Α οὐ δ' ὅ γε < πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει > : καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ < καὶ > ἡ Ῥιανοῦ καὶ σχεδὸν πᾶσαι "οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει".
- 1 97a3 ἔοικε δὲ ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι. T < πρὶν : > πρότερον.
- 1 97b T il ἀεικέα λοιγὸν .
- 1 97-9 .. ἀπριάτην : λέξεις ἐκ τῶν Πρὸς Κομανόν, τὸ μὲν ἀεικέα λοιγὸν ὄλεθρον ἀπεοικότα λέγειν (τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀπεχθῆ), ἀπριάτην δὲ σαφές, ὥς ἄνευ τοῦ πρίασθαι καὶ ταῦτὸν τῷ νῦν λεγομένῳ δωρεάν. Α < πρὶν : > πρὸ τοῦ, πρότερον.
- 1 98a T il < ἐλικώπιδας : > τὴν μελανόφθαλμον, ὥς Καλλίμαχος ἢ τὴν οὐκ ἴατενιτὴν τῇ θεᾷ ἢ τὴν ἀξιοθέατον· ἢ b (BC) T πρὸς ἦν οἱ νέοι τοὺς ὦπας ἐλίσσουσιν.
- 1 98b1

- b (BCE 4) TT t ἐλικώπιδα : μελανόφθαλμον, ἀφ' οὗ εὐπρεπῇ <***> ὡς {Καλλίμαχος} "ὔδωρ μέλαν Αἰσίοιο" (B 825) καὶ <Καλλίμαχος> (fr.
- 1 98b2 299, 1 Pf.) "Αἴσηπον ἔχεις, ἐλικώτατον ὔδωρ". ἢ τὴν οὐκ ἀτενῇ τὴν θεάν· ἢ τὴν ἀξιοθέατον, πρὸς ἣν πάντες ἐλίσσουσι τὴν θεάν. Α ἀπριάτην ἀνάποινον : ὅτι οὐ κατὰ προσηγορίαν τὴν ἀπριάτην λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀπρατί, καὶ παράλληλον τὸ ἀνάποινον· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται.
- 1 99a διασταλτέον δὲ βραχὺ ἀπριάτην, ἀνάποινον, σικτέον δὲ "ἐς Χρύσην" (A 100), ἐπεὶ κοινὸν κατὰ πάντων τὸ "πρίν" (A 98). Α τὸ ἀπριάτην ἐπιρρηματικῶς ἀκούει Ἀπολλώνιος (adv. 198, 18) ἀντὶ τοῦ ἀπριάδην. Α b (BC) T ἄγειν : τοῦτο ἐπὶ νηὸς καὶ ἄρματος, ὡς τὸ "οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός" (Λ 632).^[5]
- 1 99b1 καὶ "ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν" (Λ 598). παράλειψις δὲ ὁ τρόπος· οὐ γὰρ ἐπ' ἴσοις ἀπαλλάσσεσθαι δεῖ τοὺς προαμαρτήσαντας. Α < ἄγειν θ' > ἱερὴν ἐκατόμβην : οὐ γὰρ ἐκ μόνης μεταμελείας, ἀλλὰ καὶ ἐκ κόπου καὶ προσφορᾶς τοὺς προημαρτηκότας ἀπαλλάττεσθαι δεῖ.
- 1 99b2 τὸ δὲ ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἢ ἄρματος, "ὁ οἴκοθεν ἦγ' ὁ ἱγεραιός", "ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν". b (BC) T τότε κέν μιν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "αἴ κέν μιν". γελοῖον δὲ διστακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν.
- 1 100a Α b (BC) T < πεπίθοιμεν : > ὁμοίον ἐστὶ τῷ "ῥήϊδίως πεπιθεῖν" (I 184).
- 1 100b εἶθε δὲ τοὺς δευτέρους ἀορίστους ἀναδιπλασιάζειν. b (BC) < ἀχνύμενος—εἵκτην : > ὅτι ἀμφοτέροι εἰς τὴν Ὀδύσειαν (δ 661—2) μετὰκινεῖται, οὐκ ὀρθῶς.
- 1 103-4a Α int ἀχνύμενος—εἵκτην : ἐκκλίνειν δεῖ τὸν θυμὸν καὶ φυλάττεσθαι, ὅπου γε καὶ τοῦ τοιοῦτου ἥρωος περιεγένετο.
- 1 103b b (BC) T < μένεος δὲ μέγα > φρένες ἀμφιμέλαιναι </ πίμπλαν τ' > : ἡ ἀμφὶ πρὸς τὸ πίμπλαντ ο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑδάτων μεταφορᾶς Α b (BC) T ὡς γὰρ ἐκ κεράμου ὑπερεξεχεῖτο ὁ θυμός.
- 1 103c b (BC) T εἰσὶ δὲ τῶν ἐντοσθίων αἱ φρένες· "πλευρὰς ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας" (Soph. Trach. 931). ἦδη δὲ οἱ νεώτεροι μελαίνας τὰς φρένας φασίν. Α ὅσσε : παρὰ τὸ ὅπτω ὅσσω, ὥσπερ παρὰ τὸ ἴπτω ἴσσω· ἐκ δὲ τοῦ ὅσσω γίνεται ὄνομα ὅσσοις, τὸ δυϊκὸν ὅσσω καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς ε ὅσσ ε.^[5]
- 1 104 b (BCE 4) T εἵκτην <.
- 1 104-5 .. πρώτιστα > : εἴκω εἴκα εἴκειν εἰκείτην, καὶ συγκοπῇ εἵκτην, ἐν διαλύσει εἵκτην. b (BC) T προδιατυποῖ δὲ τὰ λεχθησόμενα τῆς ὀψεως τὸ δεινόν, καὶ δοκεῖ τὸ "ὑπόδρα ἰδὼν" (A 148) ἔχειν καὶ ἐπεξήγησιν. διὰ δὲ τοῦ πρώτιστα σημαίνει τὸν καὶ ἐπ' ἄλλους μετὰζοντα τὸν λόγον τῆς τοιαύτης ὀργῆς. b (BC) TT sin κά κ' ὁσόμενος : ὅτι ἀπὸ τῶν ὅσων κακῶς ὑπιδόμενος, οὐκ ἀπὸ τῆς ὁσσης, τῆς φωνῆς, κακολογήσας· οὐ γὰρ χρῆται Ὀμηρὸς τῇ ὁσση ψιλῶς ἐπὶ τῆς φωνῆς, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τῆς θείας κληδόνας.^[5]
- 1 105a Α κά κ' ὁσόμενος : παρατηρήτεον ὅτι, ὅταν ἐκ προσώπου τινὸς ἐπάγειν λόγους μέλλῃ τινὰς ὁ ποιητής, προσημαίνει οἷος ἔσται ὁ λόγος· οἷον εἰπόντος "τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη" (A 148), ὕβριστικούς· καὶ πάλιν "καὶ μιν νεικεῖων" (ς 9), θεωρητέον, εἰ οἱ μέλλοντες ἐπάγεσθαι λόγοι ἔχουσιν ὀνειδῆ· ὅταν δὲ "ὁ σφιν εὐφρονέων" (A 253), φρονίμους προσδεκτέον λόγους· b (BC) T φρόνιμον γὰρ τὸ τὰς αἰτίας τῶν ἐνεστηκότων εἰπεῖν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ ποιητέα.^[5]
- 1 105b1 Τ πάλιν δὲ ὅταν προείπῃ "καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσιν" (Θ 201), δεῖ ἡμᾶς τῶν λεχθησομένων ὡς κούφων ἀκούειν, ἐπηρμένου καὶ ὑψηγοροῦντος Ὀδυσσέως b (BC) T διὰ τὴν

νίκη. πάλιν τοίνυν ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀγαμέμνονος μέλλοντος λέγειν πρὸς τὸν Κάλχαντα "μάντι κακῶν" (A 106) καὶ τὰ ἐξῆς, T προδιετύπωσεν ἡμῖν τοὺς λόγους διὰ τοῦ κά κ' ὁσσομένο ς , οὐχ, ὥς τινες οἶονται, κακῶς ὑποβλεψάμενος, ἀλλ' ὅτι κακόμαντιν ἀποκαλῶν· ἐπεὶ γὰρ ὅσσα ἐστὶν ἡ θεία φωνή, τῆς ὁπὸς δὲ τῶν θεῶν ἀκούουσιν οἱ μάντις b (BC) T —"ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν" (H 53)—, T διὰ τοῦτο κακοφημίζει αὐτὸν εἰς τοῦτο, b (BC) κακὸν ἄγγελον τῆς Διὸς ὄσσης ἀποκαλῶν. T < κά κ' ὁσσομένος : > κακοφημίας. ^[15]

1 105b2 T il < μάντι κακῶν : > μετὰ τὸ κακῶν στικτέον.

1 106a1 A im μάντι κακῶν : ἡ συνήθεια μετὰ τὸ κακῶν στίζει, καὶ ἔστι τὸ σημαινόμενον κακόμαντι, ἥτοι τὸ δύσφημον τοῦ Κάλχαντος, καὶ ἀεὶ τοιοῦτον λοιδοροῦντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ τὸ παρακολουθοῦν ἀεὶ τοῖς μάντεσιν ὡς ἴδιον ἀμάρτημα τῷ Κάλχαντι προστριβομένου· μάντεως γὰρ τότε χρεῖα, ὅταν ἐν συμφορᾷ τινες ᾤσιν. ^[5]

1 106a2 A μάντι κακῶν : ὁ ζητῶν τὸ τί κακὸν ἐμαντεύσας ο , ὀργῆς οὐκ οἶδε φύσιν ἐ π' ἀλήθειαν οὐ φερομένη ν .

1 106b b (B C) T τάχα δὲ καὶ κακόμαντιν αὐτόν φησι b (BCE 4) T διὰ τὸ εἰπεῖν "τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν " (B 32 9) · ᾤετο γὰρ ταχύτερον πορθήσιν αὐτὴν διὰ τὸ τὸν Δία "ἀστράπτειν ἐπιδέξ' ἰ' , ἐναίσιμα σήματα φαίνειν " (c f . B 35 3) · b (B C) T τὸ γὰρ Ἰφιγενείας ὄνομα οὐδὲ οἶδεν ὁ ποιητὴ ς . ἐπεὶ οὖν οὐ κατέγνωστα ι , οὐ ψευδῇ αὐτό ν , ἀλλὰ κακόφημόν φησι διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς νίκης · T εἰ γὰρ καὶ ἀληθεῖς αἱ τῶν φαύλων προγνώσει ς , οὐδὲν ἦττον οἱ δυστυχοῦντες τοὺς προειρηκότας μισοῦσιν ὡς αἰτίου ς . b (B C) T κρήγυον : ὅτι ἄπαξ εἴρηται τὸ κρήγυον ν , A A ext καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν· ἀντιδιαστέλλει γοῦν ἐπὶ τὸ "αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα" (A 107). ^[10]

1 106c A μάντι κακῶν : συντείνει τοῦτο—τῶν στρουθῶν. A < κρήγυον : > τροπῇ τοῦ δ εἰς γ , ὡς γνοφερόν καὶ "δνοφερόν" (I 15.

1 106d Π 4), οἷον κρήδυνόν τι ὄν, τὸ ἡδύνον τὸ κέαρ, ὃ ἔστι τὴν ψυχὴν, οἷον τὸ θυμῆρες τῇ ψυχῇ μου. T il κρήγυον : τὸ τῷ κέαρ ἡδὺ καὶ προσηνές, ὃ ταῦτόν ἐστι τῷ θυμῆρες.

1 106e A b (BC) τὸ δὲ εἶπες "εἶπας" Ἀρίσταρχος γράφει, κακῶς εἰπὼν γὰρ ἀεὶ καὶ εἴπομι λέγομεν. b (BC) ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω—ἀγορεύεις : δυσκαταπαύστως ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι.

1 108-9a1 τὸ δὲ καὶ νυν ἐν Δαναοῖσι (109) μᾶλλον αὐτὸν λυπεῖ, ἐπεὶ μὴ κατ' ἰδίαν ἐκοίνωσεν αὐτῷ. T δυσκαταπαύστως ἔχουσι πρὸς τὰς κατηγορίας οἱ ὀργιζόμενοι καὶ τὰ αὐτὰ ἐπαναπολοῦσιν, ὡς μὴ κατ' ἀξίαν εἰρηκότες.

1 108-9a2 A b (BC) ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι ὀρμηθέντες ἱστοροῦσιν ὅτι τῶν Ἑλλήνων ἐν Αὐλίδι, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀθροισθέντων καὶ ἀπλοῖα κατασχεθέντων, Κάλχας ὁ μάντις ἐξεφώνησε μὴ δύνασθαι εἰς Ἴλιον ἄλλως ἐκπλεῦσαι αὐτούς, εἰ μὴ Ἀγαμέμνων Ἰφιγένειαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ σφαγιάσῃ Ἀρτέμιδι, διὰ τὸ φονεῦσαι αὐτὸν τὴν ἱερὰν αἶγα τὴν τρεφομένην ἐν τῷ ἄλσει αὐτῆς καὶ πρὸς τούτῳ καυχησάμενον εἰπεῖν ὅτι οὐδὲ ἡ Ἀρτεμις οὕτως ἂν ἐτόξευσε. ^[5]

1 108-9b τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος διὰ τὴν πολλὴν ἀνάγκην παραστήσαντος τὴν κόρην τῷ βωμῷ, κατοικτειρήσασαν τὴν θεὰν καὶ ἔλαφον ἀντὶ τῆς παρθένου παραστήσασαν σῶσαι καὶ ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς θεοῦ εἰπεῖν πεμφθῆναι αὐτήν. ἡ ἱστορία παρὰ πολλοῖς τῶν νεωτέρων καὶ παρὰ Δίκτυϊ τῷ γράψαντι τὰ Τρωϊκά (FGrHist 49,5). A ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπες ἔπος οὐ δ' ἐτέλεσ <σ> ας : οὕτως <***> αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. ^[10]

1 108a

καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν τὸ "οὔτε" δις λεγόμενον. A < ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπες ἔπος οὐ δ' ἐτέλεσσας : > ἐμφατικὸν ἔστι τὸ τοῦδέτ' δις λεγόμενον, καὶ τὴν τῆς μαντείας τύχην λοιδορεῖ, ὡς εἴ τι καὶ χρηστὸν προείποι, οὐκ εἰς ἀγαθὸν τελευτᾷ.

1 108b b (BC) T εὐτυχίας οὖν ἔργον καὶ τὴν τέχνην ἀμαυροῦν. T ὡς δὴ τοῦ δ' ἔνεκά σφιν : ἀθετεῖται, ὅτι αἰρομένου τούτου σύντομος γίνεται ἡ ἑρμηνεία καὶ οὐδὲν ἑλλιπὲς ἔχουσα.

1 110a1 A ὅτι ἀθετουμένου αὐτοῦ οὐκ ἑλλιπής, ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἡ ἑρμηνεία.

1 110a2 b (BC) T t < κούρης : > ὅτι ἑλλείπει ἡ περί πρόθεσις.

1 111 A int T il Κλυταιμνήστρης : ἐξαίρει τὸν πόθον, ὅπως μεγίστην δοκῇ κατατίθεσθαι τοῖς Ἀχαιοῖς χάριν (δημαγωγικώτατος γὰρ ἔστιν).

1 113a ἢ ὅτι περισπούδαστος τοῖς ἐπ' ἀλλοδαπῆς ὁ τῶν γυναικῶν πόθος· ἀπάγων δὲ τοὺς Ἑλλήνας τοῦ τοιοῦτου πόθου ἐπαινεῖ τὴν αἰχμάλωτον. b (BC) T Κλυταιμνήστρης : ἡ Κλυταιμνήστρα—Ἑλένης δὲ ἀδελφή. A προβέβουλα : ἀπὸ τοῦ βούλω μέσος, μόνος ὀφθεῖς ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. ^[5]

1 113b A κουριδίης ἀλόχου : διὰ τί ὁ Ἀγαμέμνων—ἐφύβριστον πασχούσης; A {ἐπεὶ} οὐ ἔθεν : οὕτως ὀξυτονητέον τὴν οὐ ἀπόφασιν, ἵν' εἰς ἀπλὴν μεταληφθῇ ἡ ἀντωνυμία· τοῦτο γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος παρήγγειλεν (ἐὰν γὰρ ὀρθοτονήσωμεν, ἔσται τὸ ἑαυτῆς σύνθετον).

1 114a οὕτως < οὖν > ὡς τὸ "οἷ ἔθεν ὀτρύνοντοσ" (O 199) καὶ "οὕς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον" (Γ 128). A οὐ ἔθεν : τὸ μὲν πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ἔθεν ὀρθοτονεῖται, τὸ δὲ τρίτον δισδόν ἔστι τῷ τόνω· νῦν οὖν ἐγκλιτέον. ^[5]

1 114b b (BC) T < οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν οὐ τ' ἄρ φρένας οὔτε τι ἔργα : > ἐν μονοστίχῳ πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς περιέλαβεν.

1 115 καὶ ἀλλαχοῦ· "κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμησιν" (N 432), b (BCE 4) T t "καλή τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα" (o 418). b (BCE 4) T φυὴν δὲ τὸ δι' ὅλου κάλλος, b (BCE 4 E 4il) T ὡς τὸ "φυὴν γε μὲν οὐ κακός b (BCE 4) T ἔστι / μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας" (θ 134—5). b (BCE 4) οὐ δέμας : δέμας ὁ ποιητῆς—σῶμα αἰσχύνομαι. A < καὶ ὥς : > τὸ ὡς ὁπότε σημαντικὸν ἔστι τοῦ ὅμως, περισπᾶται. ^[5]

1 116a A int < ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον : > στικτέον ἐπὶ τὸ ἄμεινον· ψυχροὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τὸ πάλιν στίζοντες.

1 116b A im βούλο μ' ἐγὼ λαὸν σόον : ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν ὡς τῆς διανοίας εὐήθους οὔσης.

1 117a οὐ δεῖ δὲ αὐτὸν ἰδίᾳ προφέρεσθαι, ἀλλὰ συνάπτειν τοῖς ἄνω· ἐν ἧθει γὰρ λέγεται. A σόον ἔμμεναι : οὕτως "σῶν" αἰ Ἀριστάρχου, οὐ διηρημένως "σόον", ἀλλὰ "σῶν".

1 117b1 συνάδει καὶ τὸ "νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος" (ε 305). ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ διαιρεῖ "σόον δ' ἀνένευσε" (Π 252). ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· θέλω, φησὶν, ἐγὼ τὸν ὄχλον μᾶλλον σῶζεσθαι καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι· ὁ γὰρ ἡ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καὶ παρείληπται τῷ ποιητῇ. Πορφύριος (1,7,22) δὲ παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. A αἰ πᾶσαι "σῶν" εἶχον· καὶ συνάδει τὸ "νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος" (N 773). ^[5]

1 117b2 b (BC) T < ἡ ἀπολέσθαι : > διασαφηντικῶς ἀντὶ τοῦ ἥπερ, ὡς τὸ "ἡ ἀφνειότεροι" (α 165).

1 117c ἔστι δὲ μετὰ ἡθους. Πορφύριος δὲ (1,7,22) παραδιαζευκτικὸν ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ ἀπολέσθαι ἐγώ. b (BC) T αὐτὰρ ἐμοὶ < γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσα τ' > : ἀλλοιωτικῇ στάσει κέχρηται μετατιθεῖς τὰ ὀνόματα πρὸς κόσμον ἑαυτοῦ.

1 118 b (BC) T προσφυῶς δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπεισέρχεται. b (BC) μὴ οἶος / < Ἀργείων > : ἱκανὸν μὲν ἦν αὐτῷ καὶ τῶν ἀριστέων μόνον εἰπεῖν.

1 118-9

ἀλλὰ διὰ τοῦτο πάντων ἔφη, ἵνα τὴν εἰς αὐτὸν ἀτιμίαν αὐξήσῃ. b (BCE 4) Τ ἀγέραςτος : ὡς ἀπείραστος, ἀβίαστος.

- 1 119 b (BC) Τ ἵνα δὲ μὴ δοκῇ τοῦ μηδενὸς καταπεφρονηκέναι, τὸ ἴσον αἰτεῖ. b (BCE 4) Τ λεύσσετε : Ἀρίσταρχος διὰ δύο σς , ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς "ἄξετε" (Γ 105), "οἴσετε" (Γ 103), "καταβήσσο διφρου" (Ε 109).
- 1 120a Α λεύσετε γὰρ τό γε πάντες <—ἄλλη> : Ἀρίσταρχος μέλλοντά φησιν, ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ μέλλοντος, ὡς τὸ "ἄξετε", "οἴσετε" b (BC) Τ τὸ δὲ ὅ μοι ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι.
- 1 120b b (BCE 4) Τ τὸ δὲ ἄλλη μετὰ τοῦ ι γράφομεν. b (BC) Τ < ὅ μοι : > ἀποκοπὴ τοῦ ὅτι μοι.
- 1 120c Α ιλ {λεύσσετε γὰρ πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται} ἄλλη: σὺν τῷ ι τὸ ἄλλη.
- 1 120d καὶ ἔστιν ἄλλοσε, ὥσπερ τὸ "πάντη" (Α 384. Ε 495 al.)· ὁ γὰρ νοῦς τῶν λεγομένων τοιοῦτος· ἐμοὶ δὲ γέρας παρασκευάσατε, ὅπως μὴ ὑπολειφθῶ ἀγέραςτος ἐν τοῖς Ἑλλησι· ὁρᾶτε γὰρ δὴ μου τὸ γέρας ἀλλαχόσε ἀπερχόμενον. θαυμάσειε δ' ἂν τις Πτολεμαίου τοῦ Ὀροάνδου τὴν ἀπειρίαν· ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τῶν Ὀμηρικῶν ὑποδειγμάτων, παραδεικνύς ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐτέρου τῷ ἄλλῳ ἔσθ' ὅπη καταχρήται Ὀμηρος, καὶ τοῦτο φέρων ἐντέθεικε τὸ μαρτύριον "λεύσσετε γὰρ <...> ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη" ὡς ἐκεῖνο "πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης εὐεργέος αὐλῆς, / ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ" (Ι 472—3) καὶ "ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπη" (Ι 313). ἀπλῶς δ' ἔοικε νοῦς ὑγιῆς μὴ ὑποφαίνεσθαι διὰ τῆς ἐκδοχῆς ταύτης, καὶ εἴη ἂν τὸ παρόραμα οὐκ ἐπιστήσαντος αὐτοῦ τοῖς παραδείγμασιν. Α ποδάρκης : ὁ ἑαυτῷ τοῖς ποσὶν ἐπαρκῶν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ὡς τὸ "λαοσσόος" (Ν 128 al. ^[10]
- 1 121). b (BC) Τ < φιλοκτεανώτατε : > οὐ γὰρ γέρωσ Ἀγαμέμνων, ἀλλὰ κέρδους ἀντιποιεῖται.
- 1 122 b (BCE 4) Τ πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί : ὡς ἐν ἀρχῇ προσκρούει μετρίως, κατ' ὀλίγον ἐμφαίνων τὸ εἰρωνικόν.
- 1 123 συνάξας δὲ τὴν ἐκκλησίαν δικαίως ὑπὲρ ἀπάντων στασιάζει, ὡς καὶ τῆς λείας ἄρχων ὢν. ἔστι δὲ καὶ τὸ μεγάθυμοι δημαγωγικόν. b (BC) Τ πῶς γάρ τοι , / οὐδέ τί πω ἴδμεν : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 1 123-4 αἱ πᾶσαι δὲ που ἔχουσιν. ὡς πρὸς ἐντροπὴν δὲ τὴν κοινὴν ἀπορίαν προβάλλεται. b (BC) ΤΤ inf < οὐδέ τί πω : > διὰ τοῦ ο καὶ υ .
- 1 124a οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Α οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα < κείμενα πολλά > : τινὲς ἐπὶ τὸ κείμενα στίζουσι, καὶ τὸ πολλά τοῖς ἐξῆς συνάπτουσιν, κακῶς.
- 1 124b Α ξυνὸν δὲ ξυνεῖον ὡς κοινὸν κοινεῖον· καὶ διαιρέσει Ἰωνικῇ ξυνήϊον. Α b (BC) Τ τὰ δέδασται : ἥττα καθόλου.
- 1 125 πᾶν δὲ ἄρθρον ἀντὶ ἀντωνυμίας λαμβανόμενον βαρύνεται. b (BC) Τ λαούς : παρὰ τὸ λᾶαν.
- 1 126 λᾶας δὲ κατὰ διάλεκτον ὁ λίθος. Προμηθέως παῖς—οὗς δὲ ἡ Πύρρα γυναῖκες. Α παλίλλογα < ταῦ τ ' > : οὐ δίκαιόν ἐστι εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἑλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα.
- 1 126a παρὰ τὸ λέγω, ὅθεν καὶ τὸ συλλέγω. τὸ δὲ ταῦτα Τυραννίων (fr. 2 P. = H.) ὀξύνει. Α ταῦ τ ' ἐπαγείρειν : ταῦτα Τυραννίων (fr.
- 1 126b 2 P.) ὀξύνει, ἵν' ἦ τὰ αὐτά. b (BCE 4) Τ θεῶ πρόες : πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τῆς ἀποδόσεως οὐκ εἶπε πατρὶ πρόες οὐδ' Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τῷ θεῷ.
- 1 127 b (BC) Τ αὐτὰρ Ἀχαιοί / τριπλῇ τετραπλῇ τ ' ἀποτίσομεν : οὐ χάριν αἰτεῖ, ἀλλ' ὡς κακῶ δανειστῇ κέχρηται, καὶ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ ἀποδώσειν ἐπαγγέλλεται.
- 1 127-8 Α < τριπλῇ : > ἀντὶ τοῦ τριπλῶς.
- 1 128a

Τ ἰλ ἀποτίσομεν , αἶ κέ ποθι Ζεύς : πιστοῦται τὴν ὑπόσχεσιν ὡς ἐπὶ δανείου, καὶ ἑαυτὸν καθυπογράφει τῷ χρέει.

- 1 128b A b (BC) Τ αἶ κέ ποθι Ζεύς : ὅτι μεθ' ὑπεξαίρεσεως δεῖ ποιεῖσθαι τὰς ὑποσχέσεις διὰ τὸ ἄδηλον τῆς τύχης.
- 1 128c A b (BC) δῶσι πόλιν Τροίην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "δῶσι πόλιν Τροίην", ὡς ἐπὶ τὴν Ἰλίων βουλόμενος γενέσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀπιθάνως ἄδηλον γὰρ ἦν, εἰ ἐλοῦσιν αὐτήν.
- 1 129a1 ἔστιν οὖν ὁ λόγος περὶ μιᾶς πόλεως τῶν περιοίκων· αὐτάς γὰρ ἐπόρθει ὁ Ἀχιλλεύς· διὸ καὶ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἀναγινώσκεται. Ζωΐλος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης (fr. 14 Friedl. = FGrHist 71,6) καὶ Χρύσιππος ὁ Στωϊκὸς (St. V. Fr. III 769) σολοικίζουσιν οἶονταί τὸν ποιητήν, ἀντὶ ἐνικοῦ πληθυντικῶ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῶσι φασὶ πληθυντικόν. ἀγνοοῦσι δὲ ἔστι γὰρ τὸ δῶ ἐνικὸν ἐκτεταμένον, ὡς τὸ λέγει λέγεισι, φέρη φέρησι. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (α 168), τὸ "φῆσιν ἐλεύσεσθαι" καὶ τὸ "εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῶσιν ἔξδνα" (θ 318)· κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῶ· διὸ καὶ τὸ ἰ ἔχει προσκείμενον. μέμνηται αὐτοῦ κἀν τῇ Ὀρθογραφίᾳ ὁ Ἡρωδιανός (2,419,8). Α < δῶσι : > δίδωσιν, ὡς "φῆσιν ἐλεύσεσθαι". [10]
- 1 129a2 Τ ἰλ δῶσι : ἐξ ὑποτακτικοῦ τοῦ δῶ τρίτου προσώπου, κατὰ ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς δῶσ ι .
- 1 129b b (BC) Τ ἔμφασιν δὲ ἔχει καὶ ἡ προσθήκη τῆς εἴς . b (BC) Τ Τ ἰλ Τροίην : οὕτως Ἀρίσταρχος τρισυλλάβως, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ λ τῆς Ὀδυσσεΐας (510)· "ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φράζεσθαι".
- 1 129c καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς χρήσεως τῆς Ὀμηρικῆς ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτως, ὡς ὅτι εἴ που λέγει τὸ Τροίη δισυλλάβως, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλις, οἷον "εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν" (Ι 46), "ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷεσ" (Π 698), "Τροίη ἐν εὐρείῃ" (Ω 256), καὶ ἀλλαχοῦ. ἐπὶ μέντοι τούτων τῶν δύο ὁμοιοπτῶτως ἐπήνεγκε τὸ πόλιν < τῷ > Τροίην· δῶσι πόλιν Τροίην καὶ τὸ "ἦτοι ἄμφι πόλιν Τροίην" (λ 510). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός (2, 23, 36). Α μη δ' οὕτως ἀγαθός περ : ὅτι ἰδίως κέχρηται τῷ πέρ συνδέσμῳ ἀντὶ τοῦ γέ ἢ τοῦ δή. [10]
- 1 131a Α ἀγαθός περ : ἀντειρωνεύεται b (BCE 4) Τ πρὸς τὸ "κύδιστε" (Α 122).
- 1 131b ὁ δὲ πέρ ἐναντιωματικὸς ἐστίν. b (BC) Τ θεοεῖκε λ' Ἀχιλλεῦ : εὐειδὴς γὰρ—ὅτι εἴη ἀνὴρ. Α κλέπτε νόφ , < ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις > : ἀπὸ τῶν δρομέων· b (BC) Τ οὔτε τῷ κλέπτειν νικήσεις οὔτε πείσεις.
- 1 132 b (BCE 4) Τ ἦε θέλεις , ὅφ ρ' <—ἀποδοῦναι > : ἀθετοῦνται, ὅτι εὐτελεῖς τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ, καὶ μὴ ἀρμόζοντες Ἀγαμέμνονι.
- 1 133-4 Α ἦ ἐθέλεις : πράγματος προκειμένου περὶ κοινῆς σωτηρίας μέτεισιν ἐφ' ἑτέραν παρασκευήν, ὡς οὐκ ἐξὸν Ἀχιλλεῖ λέγειν ὡς ὅτι βλάπτει τὸ κοινὸν ἐχομένης τῆς παλλακῆς αὐτοῦ.
- 1 133a b (BC) Τ < ὅφ ρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας , αὐτὰρ ἔμ' αὐτως : > ἐσχημάτισεν οὐχ ὁμοίως, τῷ αὐτὸς ἐπενεγκὼν αὐτὰρ ἔμ' αὐτῷς .
- 1 133b Α int κέλεαι : καὶ μὴν ὁ μάντις εἶπε· "πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι" (Α 98).
- 1 134 ἀλλὰ γε αὐτὸς ἐκκλησιάζει. b (BC) Τ ἀλ λ' εἰ μὲν <—ἄξω ἐλών > : εὐφυῶς δὲ ἐπεισέρχεται Ἀχιλλεῖ.
- 1 135-9 Τ ἀλ λ' εἰ μὲν δώσουσι <—αὐτὸς ἔλωμαι > : Ἀττικὴ τῶν προτέρων ἢ παράλειψις, ὡς τὸ "κἀν μὲν ἀποφῆνω μόνην / ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμέ / ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, / ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ" (Αρ.

1 135-7

- Plut. 468—71). καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (536)· "εἰ μὲν οὖν ἔστι τις· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς τε καὶ τὰ δουλάρια τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι". b (BCE 4) T ἐπὶ γὰρ πάντων τὸ καλῶς ἔχει, ὥς καὶ ἐνταῦθα, ἐλλείπει. b (BCE 4) ἄρσαντες : Ἀρίσταρχος δασύνει· ἔνθεν γὰρ φησι γεγονέναι καὶ τὸ ἄρμα. ^[5]
- 1 136a ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,24,14) ψιλοῖ, λέγων ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων Αἰολικῶς ἄρσω· τὸ δὲ α καὶ τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ὄντα, ἑτέρου φωνήεντος ἐπιφερομένου, ψιλοῦται. A b (BC) T ἔοικε δὲ βασιλικὸν εἶναι τὸ ἐκλέγεσθαι τῆς λείας ὃ θέλει. b (BCE 4) TT il < ἀντάξιον : > τοῦτο πῶς ἀντάξιον ἔσται; T il ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι : ὅτι περισσεύει ὁ δὲ σύνδεσμος, καὶ τὸ ῥῆμα ἥλλακται, ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην. ^[5]
- 1 137 οὕτως δὲ γίνεται περισσὸς ὁ "ἄξω ἐλών" (A 139). A ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσσηὸς : ἐνδεικνύμενος τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἀπεχθάνεται, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀχιλλέως.
- 1 138a b (BCE 4) T Ὀδυσσεὺς δὲ γέρας Λαοδίκη ἢ Κύκνου. b (BC) T τούτων δὲ μέμνηται, ὅτι ὁ μὲν συγγενής, ὁ δὲ φίλος. ἀμέλει καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ μόνοι προὔστησαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, καὶ μόνοι πρεσβεύονται πρὸς αὐτόν. b (BCE 4) T ἰὼν γέρας : μέχρι τοῦ γέρας δεῖ ἀναπαύειν τὸν λόγον, τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς ἐξῆς ἐπιφέρειν, ἵνα μὴ ἐνοχλεῖν δοκῇ δις τὸ ἐλεῖν κείμενον. ^[5]
- 1 138b b (BCE 4) T ἄξω ἐλών : ἀθετεῖται, ὅτι πλήρης ὁ λόγος, ἀλλαγῆς γενομένης τοῦ ῥήματος, "ἔλωμαι" (A 137) ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην.
- 1 139a καὶ εὖηθες τὸ προσκείμενον ὁ δὲ κεν κεχολώσεται· πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλε χολοῦσθαι; A ὁ δὲ κεν κεχολώσεται : δοκεῖ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, τὸ διάφορον οὐκ εἰδὼς τῆς ἀφαιρέσεως.
- 1 139b T t ἀλ λ' ἦτοι μὲν ταῦτα : εὐσεβῶς καὶ βασιλικῶς μεταφέρει τὸν λόγον· καὶ οἶδε μὲν εὖ ἔχουσιν τὴν παραίνεσιν (ἐπεὶ οὐκ ἂν ἔπραξεν), ἐπιφέρει δὲ τὴν δυσχέριαν κατὰ τῶν συμβουλευσάντων.
- 1 140 b (BC) T < νῦν δ' ἄγε νῆα—βήσομεν : > καὶ ταῖς φωναῖς κυρίως χρῆται, καὶ μίαν τὴν δωρεὰν οὔσαν πολλὰς ἐν τῇ διαιρέσει ποιεῖ.
- 1 141-4 ἔστι δὲ ἐν τῷ λόγῳ καὶ τὸ ὁμοιοτέλευτον καλούμενον σχῆμα. b (BC) T τὸ δὲ ἐπιτηδές (142) ὀξυντέον. T < ἐρύσσομεν : > ὅτι τὸ ἐρύσσομεν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐρύσωμεν· συνέσταλται γάρ.
- 1 141 A im < ἐς δ' ἐρέτας : > διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος, "ἐν δ' ἐρέτας".
- 1 142a A int < ἐρέτας : > κωπηλάτας.
- 1 142b T il ἐπιτηδές : τὸ ἐπιτηδές ὀξυντέον· ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεῖς γάρ, τὰ δὲ ὀνομαστικὰ ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τοῖς ὀνόμασι φυλάσσει τόνον.
- 1 142c b (BC) T θείομεν, ἂν δ' αὐτήν : ὅτι Ζηνόδοτος αὐτὸν ἠθέτηκεν.
- 1 143 ἀναγκαῖος δὲ ὁ περὶ τῆς Χρυσηΐδος λόγος· ταύτης γὰρ ἕνεκα ἐγένετο καὶ ὁ λοιμός. A < εἷς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀρχός, ἵν' ἢ ἀνὴρ βουλευφόρος ἀρχὸς ἔστω.
- 1 144a A im < ἀρχός : > ναύαρχος.
- 1 144b T il βουλευφόρος : ᾧ τὰ κοινὰ τῆς βουλῆς ἐπαναφέρεται.
- 1 144c b (BCE 4) TT il ἐκ τοῦ ἀρχός δὲ τὸν ναύαρχον ἐδήλωσεν. b (BC) T < ἢ Αἴας—ἐκπαγλότα τ' ἀνδρῶν : > θεραπεύει τοὺς δοκοῦντας σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τῆς ἀπειλῆς ὑβρίσθαι, παρενθεις ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν κολακεύειν τὸν Ἰδομενέα, b (BC) T ὅς ἐστι καὶ συγγενὴς αὐτῷ.
- 1 145-6 T παραφυλακτέον δὲ ὅτι, ὅτε μὲν ἀτιμάσαι ἀπειλεῖ, προτίθησι τῶν ἀτιμαζομένων τὸν Ἀχιλλέα, b (BC) T "ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος" (A 138), T ὅτε δὲ ὑπὲρ Ἑλλήνων θῦσαι ἔδει ἀπελθόντα, τελευταῖον αὐτὸν καταλέγει καὶ μετὰ ὕβρεως, b (BC) T ἐκπαγλότατε (146)· ὑβριστικὸν γὰρ τὸ ἐκπαγλον καὶ

- ἀεικές, b (BCE 4) T < ἡ ἐ σύ, Πηλείδῃ : > ἵνα ἡ ἀπελθὼν ἠπιωθῇ, ἢ μὴ ἀπελθὼν αἰτίαν ἔχη τοῦ λοιμοῦ. ^[5]
- 1 146 b (BCE 4) T ὅρ ρ' ἡμιν : οὕτως ὀξυτόνως τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἡμιν · ἀπλῇ γάρ ἐστιν.
- 1 147a1 ἐκτατέον δὲ καὶ τὴν τελευταίαν· δεῖ γὰρ ῥωννύναι μᾶλλον τὸ μέτρον. A < ἡμιν : > ἐγκλιτέον.
- 1 147a2 A il τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα < ἰδὼν > : τὸ σημεῖον ὅτι < *** > εἰκὸς ἦν διαπεφυρῶσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε ἔλεγεν ὁ Ἀγαμέμνων "ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος" (A 138).
- 1 148 ὁ δὲ ποιητὴς διαστηματικὸς ὢν οὐκ ἠδυνήθη εἰπεῖν, μέχρις οὗ συγκλείσῃ τὸν Ἀγαμέμνονος λόγον. A ὦ μοι ἀναιδείην : διετύπωσε νέον φιλότιμον, ἥττονα ἑδικαίουτ' θυμοῦ, διὰ τοῦ "ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτεν" (A 104).
- 1 149a b (BCE 4) T < ἀναιδείην > ἐπιειμένε : προφανῇ τὴν ἀναίδειαν ἔχων, b (BCE 4) T ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἔξω καὶ πᾶσιν ὀρωμένης ἐσθῆτος.
- 1 149b b (BCE 4) ἔστι δὲ φύσει ὁ φιλοχρήματος καὶ ἀναιδής. b (BCE 4) T ἐάσας δὲ τὸ γέρας, ὃ ἄνω καὶ κάτω θρυλεῖ, κοινὰς ἀδικίας διέξεισι, φιλοτέχνως τὴν ἰδίαν ὕβριν κοινοποιούμενος καὶ ἐπισείων αὐτῷ τὸ πλῆθος. b (BE 4) T κερδαλέοφρον : παροξυτόνως ἢ κλητική. ^[5]
- 1 149c καὶ καθόλου τὰ παρὰ τὸ φρήν συντεθέντα, εἰς ὧν καταλήξαντα, ἐπὶ κλητικῆς παροξύνεται, Λυκόφρον, "καρτερόθυμε δαΐφρον" (E 277). τὰ δὲ ἄλλα ἐπὶ κλητικῆς ἀναδίδωσι τὸν τόνον, ὁπότε ἐστὶ σύνθετα εἰς ὃν βαρύτονα, "Αγάμεμνον" (B 362 al.), "ὀλβιόδαιμον" (Γ 182), "κυλλοπόδιον" (Φ 331), "Ποσειδάων" (Υ 115 al.). ἔνθεν παράλογος ἢ Λακεδαῖμον προπερισπωμένη κλητική. A κερδαλέοφρον : ἀπλᾶ μὲν ὄντα μέσα ἐστί, συντιθέμενα δὲ ψόγον δηλοῖ, ὡς ὅψα ἐσθίειν καὶ ὀψοφαγεῖν. ^[5]
- 1 149d φησὶ γοῦν· "κέρδεά θ' οἷ' οὗ πῶ τιν' ἀκούομεν" (β 118). A b (BC) T φυλάσσει δὲ τὸν τόνον τὰ παρὰ τὸ φρήν· τὰ δ' ἄλλα ἀναπέμπει, οἷον "Αγάμεμνον", "δαΐφρον" (Δ 93. E 277) δέ, πλὴν τοῦ Λακεδαῖμον. b (BC) T < πῶς τίς τοι : > τοῦτο κατὰ ἀγανάκτησιν, ἥτοι ἐπιτίμησιν. ^[5]
- 1 150 b (B) ἢ ὁδόν : φασὶ μὲν τινες περὶ τοῦ πλοῦ λέγειν.
- 1 151a b (BCE 4) ἐγὼ δὲ τὸν λόχον φημί, b (BCE 4) T ἐπείπερ τὴν ὁδὸν λοχῶσι, T ἵνα τοὺς δύο κινδύνους ὀρίζῃ ἐν ταύτῳ, ὃν μὲν τῶν ἀριστέων ὡς ἴδιον, ὃν δὲ τῶν ὀχλῶν ὡς κοινόν, ὡς κακεῖ b (BE 4) T "οὐδέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ / οὔτε λόχον < δ' > ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν" (A 226—7). b (BCE 4) T ἴφι : ἐσχημάτισται οὕτως ἵς ἰνός ἰνόφι, ὡς χαλκός χαλκοῦ "χαλκόφι" (Λ 351), καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς νο συλλαβῆς ἴφι. ^[5]
- 1 151b A < αἰχητάων : > ὁ ἔπαινος τῶν πολεμίων καὶ Ἀγαμέμνονα λυπεῖ καὶ Ἀχιλλεῖ δόξαν φέρει, ὡς ἐπὶ γενναίους στρατεύσαντι.
- 1 152 b (BCE 4) T δεῦρο μαχησόμενος : βέλτιον ἐπὶ τὸ δεῦρο διαστέλλειν, ἵν' ἢ ἤλυθεν δεῦρο, < *** > ἐπεὶ σόλοικον ἔσται, τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦντος τοῦ ἐπιρρήματος.
- 1 153a δύναται δ' ἴσως τις λέγειν ὡς καὶ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (δ 384) "πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος", σημαίνει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. βέλτιον δὲ ἐστὶ τὸ πρότερον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν μᾶλλον δηλοῖ ἀντὶ τοῦ παραγίνεται πολλάκις ἐνθάδε. A οὐ τί μοι < αἵτιοί εἰσιν > : ἅμα μὲν δηλοῖ ὅτι οὐκ οἰκείαν πρόφασιν τῆς ἑστρατιάς ἔχει (ἄλλως γὰρ ἂν προβάσῃ αἰτίας εὐλόγου ἐστράτευσεν, ἢ διὰ βοῦς ἐλαθείσας ἢ διὰ δηουμένην γῆν, οὐχὶ δ' ὡς οἱ Ἀτρεΐδαι διὰ πεπορνευκὸς γύναιον), ἅμα δὲ γε παρεμφαίνει ὡς βιασθεὶς πρὸς Ἴλιον ἔπλευσεν. ^[5]
- 1 153b b (BCE 4) T οὐ γὰρ πῶπο τ' : οὕτως ὑφ' ἐν πῶποτε Ἀρίσταρχος.
- 1 154

ἀεὶ δὲ τὸ πώποτε ἐν συνθέσει ὃν ἐπὶ παρωχημένου παραλαμβάνεται, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ μέλλοντος. Α οὔτε πο τ' <ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ> : διὰ τούτων ἐξαίρων δὲ τὴν χάριν ἐπαινεῖ τὴν πατρίδα.

- 1 155 b (BC) T <ἐπειῇ> περισπαστέον τὸ <ν> ἡ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός.
- 1 156a1 A im ἐπειῇ : καθόλου ὁ ἡ βεβαιωτικός περισπᾶται· b (BCE 4) T "ἐπειῇ καὶ ἐμέ" (π 442), "ἐπειῇ φατε" (ρ 196).
- 1 156a2 T <σκιόεντα> : "σκιόωντα" διὰ τοῦ ω Ἀρίσταρχος.
- 1 157a1 A int αἱ Ἀριστάρχου "σκιόωντα".
- 1 157a2 T il οὐρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἡχήεσσα : ποιά ἢ ἐκφώνησις τῶν ἐξ ὀρῶν καὶ γῆς καὶ θαλάσσης διαστημάτων.
- 1 157b διὰ δὲ τῶν ἐπιθέτων τῶν μὲν ὀρέων τὸ ὕψος, τῆς δὲ θαλάσσης ἐδήλωσε τὴν τραχύτητα. b (BCE 4) TT inf θάλασσά τε ἡχήεσσα : ὁ λόγος· οὐδέποτε—μήτε ἀστυγείτονα. Α ὦ μέ γ' ἀναιδές : μεταξὺ τῆς δικαιολογίας ἐντίθησι τὸ ἄτιμον, τοῦ θυμοῦ τὰς βλασφημίας παραφωνοῦντος. ^[5]
- 1 158 b (BCE 4) T τιμὴν ἀρνύμενοι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τιμὴν ἀρνύμενος", καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν.
- 1 159 ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἡ τιμὴ νῦν ἀντὶ τῆς τιμωρίας κεῖται· καὶ τὸ ἀρνύμενος οὐκ ἔστι λαμβάνων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ εἰσπραττόμενος παρὰ Τρώων. Α τιμὴν ἀρνύμενοι <— / πρὸς Τρώων> : τὴν παρὰ τῶν Τρώων ἐκδίκησιν ἀπαιτοῦντες Μενελάω.
- 1 159–60 λεληθότως δὲ φησιν ὅτι ταῦτα πάσχομεν οἱ διὰ σέ, Μενέλαε, στρατεύσαντες. b (BCE 4) T πρὸς Τρώων τῶν οὔ τι μετατρέπη : τινὲς ἐπὶ τὸ Τρώων στίζουσι, καὶ τὸ ἐπιφερόμενον μόριον ἐπὶ τὰ προειρημένα πράγματα, οὐ <κ> ἐπὶ τοὺς Τρῶας ἔχειν τὴν ἀναφορὰν βούλονται.
- 1 160a ἐὰν μέντοι ἐπὶ τὸ Τρώων ἀναφέρεται <καὶ> ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ὦν κέηται, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ Τρώων, ὡς ἐπὶ τοῦ "οὐλομένην, ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς" (Α 2). Α τῶν οὔ τι μετατρέπη οὐ δ' ἀλεγίζεις : ἦτοι τῶν πεπραγμένων εἰς τὴν σὴν χάριν, ἢ τῶν ἀκολουθησάντων. ^[5]
- 1 160b1 δύναται δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν Τρώων ἀκούεσθαι, ἴν' ἢ ὦν οὐκ ἀλεγίζεις, τῶν ἐπικειμένων πολεμίων. Α τῶν οὔ τι μετατρέπη : τῶν ἀκολουθησάντων ἢ τῶν προπεπονημένων ἢ τῶν Τρώων, ὦν ἀμελήσας περὶ παλλακιδίου διαλέγῃ.
- 1 160b2 b (BCE 4) T καὶ δὴ μοι γέρας <—Ἀχαιῶν> : ὁ ἄλλοι δικαίως ἐδωρήσαντο (ἔκαμον γάρ), σὺ ἀπειλεῖς ἀφαιρήσεσθαι.
- 1 161–2 b (BC) T <ἐμόγησα> : Ἰακῶς τὸ ἐμόγησα αἱ Ἀριστάρχου.
- 1 162 A int <ἔχω γέρας ὀππὸ τ' Ἀχαιοί> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οὐδ' ὅτ' Ἀχαιοί".
- 1 163a ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἥλλακται τὸ ἔχω ἀντὶ τοῦ ἔσχον. Α im ἔχω : ἀντὶ τοῦ ἔσχον.
- 1 163b ἐναργοῦς δὲ ἀπαγγελίας τὰ γεγονότα ὡς γινόμενα ἀπαγγέλλειν. b (BC) T Τρώων ἐκπέρσω ς' <εὖ ναιόμενον πτολίεθρον> : ὅτι φανερόν ἐκ τούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω (sc.
- 1 164 ad Α 129), ὅτι περὶ τίνος τῶν περιχώρων ἐστὶ πόλεων ὁ λόγος. καὶ ὅτι ὁ χρόνος ἥλλακται, ἐκπέρσωσι <ν> ἀντὶ τοῦ †ἐκπέρσουσι. Α <ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο / χεῖρες ἐμαὶ διέπου ς'> : τὰ ἑαυτοῦ ἀνδραγαθήματα ἐπὶ τοὺς ἀκούοντας φέρει, ὑποθωπεύων τοὺς παρόντας, ἐπεὶ ὅταν μόνος ἦ δικαιολογούμενος πρὸς τοὺς πρέσβεις, ἀποτομώτερον φέρεται καὶ φησι· "δῶδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεισ" (Ι 328). ^[5]
- 1 165–6 b (BC) T <ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον—σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον> : ἐξ ἐπιδρομῆς τῶν ιδίων κατορθωμάτων μνησθεὶς εὖνοιαν, οὐκ ἀπέχθειαν παρὰ τῶν ἀκουόντων ἐπηγάγετο.

- 1 165-7 ἄκρα δὲ Ἀγαμέμνονος πλεονεξία, ὃς ἐν τῷ δασμῷ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνων οὐδὲ τούτῳ ἀρκεῖται.
b (BC) T < ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται : > ὥς οὐκ αἰεὶ αὐτοῦ διανέμεντος, ἀλλὰ πάντα πολλάκις
σφετεριζομένου. ^[5]
- 1 166 b (BC) T ὀλίγον τε φίλον τε : φίλον διὰ τὸ ἐξ ιδίων εἶναι κατορθωμάτων· αὕτη γὰρ ἡ κτῆσις
εὐφραίνει, ἡ δὲ ἐναντία ἐλέγχει.
- 1 167 ἐλεύθερον δὲ τὸ μὴ διὰ χρήματα, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν πονεῖν. b (BCE 4) T ἔρχο μ' ἔχων ἐπὶ νῆας,
ἐπὴν κεκάμω : ὅτι δύναται ὑφ' ἐν κεκάμω, δύναται < δὲ > καὶ χωρὶς τοῦ κε .
- 1 168a καὶ ὅτι ἡλλακται ὁ χρόνος, ἔρχομαι ἀντὶ τοῦ ἡρχόμεν. A < ἐπὴν κεκάμω : > Ἀρίσταρχος
γράφει "ἐπεὶ κε κάμω", ἵνα μὴ ἦ διπλασιασμός ἐν τῷ ῥήματι.
- 1 168b καὶ οὕτως ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. οὕτω δὲ καὶ Ἡρωδιανὸς (2,24,24), φάσκων ὅτι "τὸ ἐπὴν ἔχει
τὸν ἄν, καὶ τίς χρεῖα ἐν δευτέρῳ αὐτὸν κεῖσθαι; οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τινὲς 'ἐπὴν κε' γράφουσι." A
ἐπὴν κε < κάμω > : Ἡρωδιανὸς μὲν καὶ Ἀρίσταρχος "ἐπεὶ κε" γράφουσιν. ^[5]
- 1 168c οἱ δὲ γράφοντες ἐπὴν τὸ "κεκάμω" ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσιν, ὥς τὸ "λελάχωσι" (H 80 al.) καὶ
ἴπεπιθονται†, ὅπερ καὶ ἄμεινον. εἰσὶ δὲ πολλάκις καὶ ἄμφω σύνδεσμοι, ὥς τὸ "ἄς οὐτ' ἄν κεν
Ἄρησ" (N 127). b (BC) T < Φθίην δ' : > οὕτως σὺν τῷ δ αἰ Ἀριστάρχου, Φθίην δέ . ^[5]
- 1 169a καὶ ἡ Ζηνοδότου ὁμοίως. A im < νῦν δ' εἴμι Φθίην δέ : > νῦν δὲ ἅπειμι εἰς τὴν Φθίαν.
- 1 169b ἐκφοβῶν τὸν βασιλέα τοῦτό φησι. b (C) νῦν δ' εἴμι Φθίην δέ < —ἐνθά δ' ἄτιμος ἐών > : ὁ νοῦς
ὑπερβατόν· νῦν δ' εἴμι Φθίην δὲ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν, ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν
ἐστιν.
- 1 169-71 οὐχ ὑπολαμβάνω δέ σέ φησιν ἔμοῦ ἀπόντος καταστρέψαι τὴν Ἰλιον καὶ πλοῦτον πολὺν σχεῖν.
A < οὐδέ σ' ὄϊω : > οὐδέ σοι τὸ τέλειον.
- 1 170 T il < ἄτιμος ἐών : > ὅτι πτώσις ἐνήλ < λ > ακται· ἀντὶ γὰρ γενικῆς κέχρηται ὀνομαστικῇ,
ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπονοῶ δὲ ἐνθάδε σε ἔμοῦ ὄντος < ἀτίμου > πλουτήσῃν.
- 1 171a A int < ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξιν : > πικρῶς φησι σκοπὸν συναγωγῆς χρημάτων αὐτῷ
τὸν πόλεμον ἐξευρεῖν.
- 1 171b b (BC) T ἄφενος καὶ πλοῦτον : ἄφενος καλεῖται—ἀπὸ πολλῶν. A φεῦγε μά λ' : διασταλτέον
βραχὺ ἥτοι ἐπὶ τὸ φεῦγε ἢ ἐπὶ τὸ μάλα· ἡ γὰρ φεῦγε μάλα, ἡ εἴ τοι μάλα θυμὸς ἐπέσσυται, εἰ
λίαν ὥρμησαι.
- 1 173a ἡ τάχα περιττεύει τὸ μάλα α . A φεῦγε μά λ' : τὴν ὑποχώρησιν φυγὴν ὀνομάζει κατασχύνων
αὐτόν.
- 1 173b b (BCE 4) T γράφεται δὲ καὶ "ἦ τοι θυμὸς ἐέλδεται". T θυμός : τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τῷ ποιητῇ
—ἐπίφρονι βουλῇ. A < ἔγωγε : > οὕτως προπαροξυτονητέον τὸ ἔγωγε , ἵν' ἦ ἔν.
- 1 173c A im οὐδέ σ' ἔγωγε / λίσσομαι εἶνε κ' ἔμοιο μένειν· πά ρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι : ταπεινὸν γὰρ ἦν
τὸ δεῖσθαι μένειν· οὐκ ἂν γὰρ ἐπένευσε δεομένου.
- 1 173-4 τὸ δὲ ἔμοιγε (174) προπαροξυτόνως ὥς ἔγωγε. b (BC) T T sup πά ρ' ἔμοιγε : τὴν παρά πρόθεσιν
κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὀξυτονητέον.
- 1 174 καὶ καθόλου ὁπότε σημαντικά εἰσι ῥημάτων αἰ προθέσεις, τοῦτον τὸν τόνον ἀναδέχονται·
"ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος" (A 515), "οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ / οἷος Ὀδυσσεύς" (β 58—9). τὴν δὲ ἔμοιγε
προπαροξυτονητέον· ἔστι γὰρ Ἀττικὴ ὥς καὶ ἡ ἔγωγε. A < οἱ κέ με τιμήσουσι : > ὅτι περισσὸς
ὁ κέ σύνδεσμος, ἢ τὸ τιμήσουσιν ἀντὶ τοῦ τιμήσειαν. ^[5]
- 1 175a A int οἱ κέ με τιμήσουσι : καὶ "τιμήσωσι".
- 1 175b

Τ οὐχ ὁμοτιμίαν μὲν αὐτοῖς ἐνέδωκεν, οὐκ εἶπε δὲ πάλιν ὑπηρετήσουσι. προσάγεται οὖν διὰ τῶν λόγων τούτων τὸ πλῆθος. b (BC) Τ μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς : ὡς καὶ τὸ "ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆς" (Hsd).

1 175c th. 96). Τ θαρσύνει δὲ τοὺς ἄλλους, παρατιθεῖς αὐτοῖς τὸν Δία ἀντὶ Ἀχιλλέως. τῇ δὲ πρὸς τὸν θεὸν κοινωνίᾳ οὐχ ὑπρέτας αὐτοὺς πεποίηκεν, εἰς δὲ τὴν ἰσόθεον εὐεργεσίαν ἐξῆρε τοὺς Ἑλλήνας. b (BC) Τ Τ sup < μητίετα : > οὕτως Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν· καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. ^[5]

1 175d καὶ ἴσως πλεονασμός ἐστι τοῦ ε . Α im οἱ κέ με τιμήσουσι , μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς : Βοιωτῶν καὶ Αἰολέων—ἐπὶ τῆς εὐθείας εἰς α λήγει. Α μητίετα : τὰ εἰς ἧς βαρύτονα βραχεῖα παραληγόμενα, ἀπρόσληπτα τοῦ ς κατὰ γενικὴν, παροξυνόμενα, ἐν τῇ κλητικῇ φυλάττει τὸν τόνον. ^[5]

1 175e σεσημείωται τὸ δέσποτα καὶ "εὐρύοπα" (E 265. Θ 442 al.) καὶ μητίετ α. Α Τ t < ἔχθιστος : > ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ ἀπλοῦ ἐχρήσατο.

1 176 Α int διοτρεφέων : τῶν σὺν Διὸς γνώμῃ—ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆς. Α < αἰεὶ γάρ τοι ἔρις : > ὅτι ἐνταῦθα < οὐκ > ὀρθῶς κεῖται, ἐν δὲ τῇ †ὀδυσσεΐα οὐ†.

1 177a Α αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε : τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀνδρὸς εἰς ὀνειδὴ μεθίστησιν, ὡς εἴ τις τὸν ἀνδρεῖον βίαιον καλεῖ καὶ τὸν σιωπηλὸν δόλιον.

1 177b b (BC) Τ τὸ δὲ "ἔχθιστος" (Α 176) ἀναγνωστέον ὡς τὸ "δικαιοτάτος Κενταύρων" (Λ 832). Τ εἰ μάλα καρτερός ἐσσι <—Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε > : ἐπὶ τὸ ἐσσί (178) ὑποστικτέον, ἵνα στίζωμεν κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὰ δὲ ἐξῆς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς προφερώμεθα, οἵκα δ' ἰών (179).

1 178-80 ἡ ὑποστικτέον καὶ ἐπὶ τὸ ἔδωκεν (178) ἀνυποκρίτως, ὡς διὰ μέσου τὸ ἡμιστίχιον ἀναφωνεῖσθαι καὶ τὸ ἐξῆς εἶναι· εἰ μάλα καρτερός ἐσσι , οἵκα δ' ἰών (178—9). Α θεός πού σοι τό γ' ἔδωκε : εὐτυχίαν, οὐκ ἀρετὴν ἰδίαν αὐτῷ μαρτυρεῖ. ^[5]

1 178 b (BCE 4) Τ Τ sup πιθανῶς δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀχιλλέως ἀορίστως ἔφη τὸ θεός, ἐπὶ δὲ αὐτοῦ ὠρισμένως φέρει τὸν Δία (cf. Α 175). b (BC) Τ Τ sup < Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε : > φασὶν Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ ἐρασθῆναι τὸν Δία καὶ τῶν φίλων παρειασθῆναι, καὶ εἰς Φλιοῦντα διακομίσαι, καὶ εἶθ' οὕτως αὐτῇ μιγῆναι.

1 180 ἀδημονοῦντος δὲ τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος διὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων σπάνιν, λέγουσι τὸν Δία τοὺς αὐτόθι μύρμηκας ἀνδρωθῆναι ποιῆσαι, τοῦ βασιλέως Αἰγιναν αἰτησαμένου καὶ αὐτῆς τὸν Δία παραπεισάσης. ἔνθεν τοὺς Μυρμιδόνας μυθολογοῦσι γενέσθαι. b (BC) Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε : Αἰγιναν τὴν Ἀσωποῦ— Μυρμιδόνες ἐκλήθησαν. Α < οὐ δ' > ὀθομαι : οὐ ταράσσομαι, παρὰ τὸν ὀτοβον τὸν τάραχον. ^[5]

1 181 Τ ἀπειλήσω δέ τοι ὦδε <—Ἀπόλλων > : στικτέον ἐπὶ τὸ ὦδε (181) καὶ ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ Ἀπόλλων (182), ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ τὸ ὡς ἔ μ' ἀφαιρεῖται (182).

1 181-2 Α ὡς ἔ μ' ἀφαιρεῖται <Χρυσήϊδα Φοῖβος > : πιθανῶς οὐχ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φησὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸ γέρας, ἵνα μὴ ὑποπτος γένηται ὡς μισῶν αὐτούς, διότι ἀποδίδωσιν, οὐδὲ ὑπὸ Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ οἱ Ἑλληνες Ἀχιλλεῖ χάριν ἔχωσιν· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀφαιρεῖσθαί φησιν, ὡς οὐκ ἀνθρώπων ἥττων, ἀλλὰ θεοῦ γενόμενος. ^[5]

1 182 εὐ δὲ καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἠὔξησεν, ὡς τοσοῦτον Ἀχιλλέως προὔχων ὅσον τοῦ θεοῦ ἀπολείπεται. b (BCE 4) Τ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ <καὶ ἐμοῖς ἐτάροις > : ἵνα μὴ δοκῇ ἐξ ἀνάγκης αὐτὴν ἀποπέμπειν, ὡς οὐ γνωριοῦντος τοῦ θεοῦ τὸν αἴτιον τῆς ἀποστολῆς.

1 183 b (BCE 4) Τ οὗτος ὁ λόγος ἤδη ἀποτέθειται τῶν φίλων τὸν Ἀχιλλέα. b (BC) Τ < ἄγω : > ὅτι τὸ ἄγω ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι.

- 1 184 A im ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον / αὐτὸς ἰὼν κλισίην δέ : ἐπειδὴ τὸ ἐγὼ (184) ἡδύνατο καὶ διὰ θεραπόντων νοεῖσθαι, b (BCE 4) T προσέθηκε τὸ αὐτὸς ἰὼν (185).
- 1 184-5 T ὁμοία δέ ἐστιν ἡ ἀπειλή τῇ "τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω" (A 29). b (BCE 4) T αὐτὸς ἰὼν κλισίην δέ <τὸ σὸν γέρας, — ἴσον ἐμοὶ φάσθαι> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ γέρας (185) καὶ σέθεν (186) καὶ φάσθαι (187)· ἐπανάληψις γάρ ἐστιν ὑποτακτικοῦ μέρους.
- 1 185-7 καὶ τὸ ὄφρα (185) κοινὸν κατὰ πάντων νοεῖται. A <εἰδῆς :> οὕτω περισπαστέον τὸ εἰδῆς.
- 1 185 A int <καὶ ἄλλος :> τῶν φιλοῦντων Ἀχιλλέα.
- 1 186 T il ἴσον ἐμοὶ <φάσθαι> : ἀναιρεῖ τὴν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἰσηγορίαν· διὸ καὶ οἱ Ἀχαιοὶ φεύγουσιν, οὐ δυνάμενοι δικαιολογεῖσθαι αὐτῷ.
- 1 187 b (BCE 4) T ὁ δὲ Διομήδης "ἡ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ" (I 33) φησίν. b (BC) T στήθεσιν λαίοισι : νῦν περὶ τοῦ θυμοειδοῦς—μανικὸν τῆς ψυχῆς.
- 1 189a σημαίνει δέ καὶ τοῖς A θερμοῖς· ἡ θερμὴ γὰρ αἰτία τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν. A b (BCE 4) T μερμήριξε : μερίζω μερμερίζω, καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω, ὡς δάπτω δαρδάπτω.
- 1 189b A διάνδιχα μερμήριξεν : ὅτι δύο ἐμερίμνησεν οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις, ὅπερ ἐκλαβὼν τις προσέθηκεν· "ἦε χόλον παύσειεν" (A 192).
- 1 189c βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μερμήριξεν· ὁ γὰρ λόγος, διχῶς ἐλογίσατο, τοὺς μὲν ἀναστῆσαι, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἀνελεῖν. A διάνδιχα μερμήριξεν—καὶ κατὰ θυμόν : θέλει εἰπεῖν ὡς δύο ἐβουλεύσατο, ἀναστῆσαι ἐκείνους καὶ ἀνελεῖν Ἀγαμέμνονα· ὅθεν περισσὸν φασὶ τὸν ἦε χόλον παύσειεν (192).
- 1 189-93 ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐκείνους ἀναστῆσαι καὶ ἀνελεῖν Ἀγαμέμνονα ἐν θετέον, τὸ δὲ ἦε χόλον παύσειε (192) δεύτερον· ὃ καὶ ἄμεινον· ἡ γὰρ ὕβρις ἀνεζωπύρει, ἡ δὲ φρόνησις κατέστελλε. τοῦτο δὲ ὑποφαίνει διὰ τοῦ κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν (193). b (BCE 4) T ἡ .^[5]
- 1 190-2 .. ἦε : τὸν μὲν πρότερον σύνδεσμον βαρυτονητέον, τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον· διαπορητικὴ γὰρ ἐστὶν ἡ σύνταξις. A b (BCE 4) T καὶ οὕτως ἐν τῇ Καθόλου (1,517,12). b (BCE 4) <ἐρυσσάμενος :> σπασάμενος.
- 1 190 T il <ἦε χόλον παύσειεν :> ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς διὸ ἀθετεῖται.
- 1 192a A int ἦε χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν : ἐπειδὴ τὸ μὲν διαχεόμενόν ἐστιν, ὡς ἐπὶ ὕδατος ῥέοντος εἶπε παύσειε v .
- 1 192b ὁ δὲ θυμὸς ἐπειδὴ τὸ θυόν ἐστι, τῷ ἐρητύσειεν ἐχρήσατο. b (BCE 4) T <ἐρητύσειε :> κωλύσει <ε> .
- 1 192c T il <ῶρμαινε :> διενοεῖτο.
- 1 193a T il κατὰ φρένα <καὶ κατὰ θυμόν> : φρένα μὲν τὸν λογισμόν, θυμόν δὲ τὸ θυμικόν.
- 1 193b τὸ οὖν ἀναστῆσαι ἐκείνους ἀνελεῖν δὲ Ἀγαμέμνονα κατὰ τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς μέρος ἐλογίζετο, τὸ δὲ "ἦε χόλον παύσειε" (A 192) κατὰ τὴν φρένα. b (BCE 4) T ἕως ὃ ταῦθ' ῶρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν : ἐνταῦθα μὲν ὑποστικτέον, ἐπὶ δὲ τὸ ξίφος (194) ἥτοι ὑποστικτέον ἢ στικτέον.
- 1 193-4a ἐὰν μὲν οὖν ὑποστίζωμεν, ὃ ἐπιφερόμενος σύνδεσμος περισσὸς ἔσται, ἦλθε δ' Ἀθήνη (194)· ἐὰν δὲ στίζωμεν, οὗτος μὲν καλῶς κείσεται, ὁ δὲ πρότερος πλεονάσει ἐν τῷ ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο (194). βέλτιον δὲ ὑποστίζειν ἀμφοτέρω· ἐν ὧσ' γὰρ λογίζεται τε καὶ σπᾶται, ἦλθεν ἡ Ἀθηνᾶ. A ἔλκετο : ἡ παράτασις τοῦ χρόνου τὴν ἀπὸ τῶν ἐπιλογισμῶν ἔνστασιν δηλοῖ.^[5]
- 1 193b.2 τὸ δὲ μέγα (194) καιρὸν δίδωσι καθόδου τῇ Ἀθηνᾶ. τὸ δὲ ἕως (193) νῦν ἀντὶ τοῦ τέως ὡς τὸ "εἴως μὲν ῥ' ἐπέτοντο" (β 148). ἐπεὶ ποῦ ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ ἕως ; ἤγουν τῷ ἔλκετο δοτέον τὸν

καί. b (BCE 4) Τ διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ὑπερχρῆσθαι ταῖς ἐξουσίαις τοὺς βασιλεῖς. b (BE 4) Τ
〈 ἦλθε δ' Ἀθήνη : 〉 ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος. ^[5]

- 1 194 A int ἦλθε δ' Ἀθήνη / οὐρανόθεν : ἐκ τοῦ οὐρανοῦ παρεγένετο—σὺν ὅπλοις.
- 1 194-5 ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ἐν πρώτῳ (bibl. 1, 20). A 〈 οὐρανόθεν · πρὸ γὰρ ἦκε—φιλέουσά τε κηδομένη τε : 〉 ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου λέγονται.
- 1 195-6a A im πρὸ γὰρ ἦκε : τοῦ μὲν ἵνα μὴ τι πάθῃ δεινόν, τοῦ δὲ ἵνα μὴ τι δράσῃ, ἐκίδητο.
- 1 195b εἴωθε δὲ εἰς τοσοῦτον αὔξειν τὰς περιπετείας ὥς μὴ δύνασθαι ἄνθρωπον αὐτὰς παῦσαι, b (BCE 4) Τ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς Πείρας (sc. B 166—82) χρεῖαν πάλιν ἔσχε τῆς Ἀθηνᾶς. Τ ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα : ὅτι οὕτως λέγει, τὸν Πηλείωνα τῆς κόμης εἶλεν, οὐχὶ τοῦ Πηλείωνος τὴν κόμην.
- 1 197 ἀγνοήσαντες δὲ τινες γράφουσι "ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνος". διὰ τούτου δὲ αἰνίττεται τὸ θερμὸν καὶ ὀργίλον τοῦ ἥρωος· οἱ γὰρ ξανθόχολοι τοιοῦτοι. Α οἷφ φαινομένη : τοὺς γὰρ μεγαλοψύχους ὀργιζομένους οὐκ ἐμφανῶς δεῖ παύειν, τῶν ἐχθρῶν ὀρώντων. ^[5]
- 1 198a b (BC) Τ τὸ δὲ φαινομένη ἀντὶ τοῦ φανησομένη. b (BC) γράφεται δὲ καὶ "φαινομένην". πολλὴ δὲ ἡ φαντασία, ὅτι καὶ ἐνεργείας ἐδέξασε τῇ θεῷ. b (B) Τ 〈 ὀρᾶτο : 〉 ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὀρῆτο". ^[5]
- 1 198b1 τοῦτο δὲ Δώριον. Α int Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ τῆς διαλέκτου ἰδίωμα ὡς Ἰωνικὸν ἐξέθετο 〈 "ὀρῆτο" 〉 .
- 1 198b2 ἔστι δὲ Δώριον· οἱ γὰρ Δωριεῖς τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ α εἰς η τρέπουσιν. b (BC) Τ t αὐτίκα δ' ἔγνω / 〈 Παλλὰ δ' Ἀθηναίην 〉 : εἶδεν· ἢ ὅτι συνήθης ἡ θεὰ τοῖς ἐπικουρουμένοις Ἑλλήσιν, ἢ ὅτι τοῖς διογενέσι δηλοῦνται οἱ θεοί, ὡς τῇ Ἑλένῃ (sc.
- 1 199-200 Γ 396—7). b (BCE 4) Τ καὶ "Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα / ἔγνω ἐς ἄντα ἰδὼν" (P 333—4). Παλλὰς δὲ παρὰ τὰς παλάμας, ἢ ὅτι εὐκίνητος ὁ νοῦς "ὥσει πτερὸν ἠὲ νόημα" (η 36). b (BE 4) Τ Παλλὰδα τὴν Ἀθηνᾶν—προσκομίσαι τῷ Δίῳ. ^[5]
- 1 200 Α δεινὴ δὲ οἱ ὅσσε φάνθεν : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. b (BC) Τ διὰ δὲ τῆς ἐκπλήξεως Ἀχιλλέως τὴν Ἀθηνᾶν γλαυκῶπιν παρέστησεν. Α b (BC) Τ τινὲς δὲ φάνθεν ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν Α b (BCE 4) Τ οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοί. Α b (BC) Τ 〈 καὶ μιν : 〉 τὸ μὲν Ἰώνων. ^[5]
- 1 201a Α int φωνήσας : προσκαλεσάμενος, ἢ τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰπών.
- 1 201b b (BCE 3 E 4) Τ αἰγίοχοιο : τοῦ ἀπὸ τῆς αἰγὸς ὀχὴν λαβόντος· ὅθεν καὶ Ζεὺς τῇ Ἀμαλθείᾳ τὸ κέρας δίδωσι πάσης τροφῆς ποριστικὸν τυγχάνον.
- 1 202 Α b (BCE 3) Τ πυνθανομένου μᾶλλον ἢ περ ὀργιζομένου ὁ λόγος. b (BCE 3) Τ 〈 ἴδη : 〉 ὅτι χωρὶς τοῦ ς τὸ ἴδ η .
- 1 203a οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου. Α im ἴδη : δίχα τοῦ ς .
- 1 203b ὑποῖ δὲ τὴν ὕβριν, ὡς καὶ θεοὺς κινήσασαν εἰς θεάν. b (BCE 3) Τ ἀλ λ' ἔκ τοι ἐρέω : ἥτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἐρέω ἢ βραχὺ διασταλτέον.
- 1 204a ἐὰν μὲν οὖν στίζωμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον, τοῦτο δὲ τετελέσθαι ὑπολαμβάνω· ἐὰν δὲ διαστέλλωμεν, ἔσται ὁ δὲ κείμενος ἀντὶ τοῦ δή, καὶ τὸ τό ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ὅ. Α τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι οἷον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται".
- 1 204b τοῦτο δὲ τῇ Ἀθηνᾶ ἁρμόζει μᾶλλον διαβεβαιοῦν. Α 〈 τετελέσθαι : 〉 Ἀρίσταρχος "τελέεσθαι", οὐ τετελέσθαι γράφει.
- 1 204c Α int b (BCE 4) Τ 〈 ἥς ὑπεροπλήσῃ τά χ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ : 〉 πρὸ τῶν λόγων ἐνέδωκε τῇ παρουσίᾳ αὐτῆς.

- 1 205a b (BCE 4) Τ ἄλλως.
- 1 205b τὰ χ' ἄν <ποτε θυμὸν ὀλέσση> : ταχέως καὶ πλεονάζει τὸ ποτέ. ὑπ' ἐμοῦ δέ φησιν ἀπολεῖται διό φησιν ἡ θεὸς "μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρὶ" (Α 210). b (BCE 3) Τ ἦλθον ἐγὼ <—ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα> : τὸ σφριγῶν τοῦ θυμοῦ μαλακοῖς ἰᾶται λόγοις.
- 1 207-9 ὁμῶς ἐκδειματοῖ, καὶ τὸν ἐχθρὸν θεοφιλεῖ εἶναι λέγουσα. Α b (BCE 3 Ε 4) Τ οὐ πᾶς δὲ ὁ φιλῶν κήδεται ὡς λύκος ἄρνα. Α b (BCE 3 Ε 4) Τ οὐρανόθεν · πρὸ δέ μ' ἦκεν <—φιλέουσα τε κηδομένη τε> : ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν.
- 1 208-9 οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Α ἀλλὰ λῆ γ' ἔριδος <—ὀνειδίσον> : τεχνικῶς λίαν οὐχ ἅμα πάσης αὐτὸν ἐκκόπτει τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὡς ἱατρὸς οἶνον ἀπαγορεύων ὕδωρ δίδωσιν, οὕτως διὰ τὸ τοῦ μείζονος ἐκτρέψαι συγχωρεῖ τὸ ὀλίγον, ὡς καὶ Ἡσίοδος "τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις" (οpp. ^[5]
- 1 210-1 33). ἡ ὀνειδίσαι φησὶ τὸ ὑπομνήσαι τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς Πορφύριός φησιν (1,9,10), b (BCE 3) Τ ὡς ὑπόμνησίς ἐστιν ἀχάριστον αἰτιᾶσθαι. b (BCE 3 Ε 4) Τ ἀλ λ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδίσον <—τετελεσμένον ἔσται> : Πτολεμαῖος (p.
- 1 211-2a1 40) καὶ Σέλευκος (fr. 5 M. = 8 D.) ἐπὶ τὸ ὀνειδίσον στίζειν ἀξιοῦσι, καὶ ὑποστίζειν κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, ἵν' ἦ τὸ λεγόμενον· ὥσπερ γὰρ ἔσται, οὕτω καὶ ἐρῶ. ἐναντιοῦται δὲ αὐτοῖς τό τε ὑπερβατὸν τοῦ γάρ (212) συνδέσμου, καὶ τὸ διλογεῖσθαι τὰ ἡμιστίχια ταῦτα, ὡς ἔσεται περ (211) καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται (212). μήποτε οὖν ἄμεινον στίζειν ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου, ἵνα μὴ μόνον συμβουλευή, ἀλλὰ καὶ μαντεύηται, ὃ θεοῖς μάλιστα πρέπει. Α ἀναπαυστέον τὸν λόγον εἰς τὸ ὀνειδίσον · τὸ δὲ ὡς ἔσεται περ / ὧδε γὰρ ἐξερέω ἀναγνωστέον ἐν ταύτῳ. ^[5]
- 1 211-2a2 b (BCE 3) Τ τὸ δέ : δύο μέρη λόγου εἰσίν.
- 1 212a Α int τετελεσμένον ἔσται : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τετελέσθαι οἶω".
- 1 212b τοῦτο δὲ Ἀχιλλεῖ ἤρμοζεν. Α τετελεσμένον ἔσται : ὁ μὲν ὡς ἄνθρωπος "οἶω" φησὶν (Α 204), ἡ δὲ ὡς θεὸς διαβεβαίεται.
- 1 212c b (BCE 3 Ε 4) Τ τρὶς τόσσα : πρὸς τὴν ὕβριν ἢ σύγκρισις ἢ τὴν κόρην.
- 1 213 τὰς Λιτὰς δὲ οἰκονομεῖ. ἐν δὲ τῷ ἐπ' ἀτιμία δυσχεραίνοντι τὴν ἐσομένην τιμὴν προβέβληται. πόθεν δὲ φασιν ἡ Ἀθηνᾶ οἶδεν, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς λήψεται πολλαπλάσια δῶρα; οὐδέπω γὰρ τῇ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν ὑπέσχετο ὁ Ζεὺς, ὅτι οὐ μόνον θεός, ἀλλὰ καὶ ὁ τυχὼν ἄνθρωπος γνοίη, ὅτι οἱ τοὺς κρείττους ἀτιμάσαντες, εἰ κινδυνεύσειαν, ἐπὶ τοὺς ὑβρισμένους καταφεύγουσιν. Τ < ὕβριος εἵνεκα τῆσδε · σὺ δ' ἴσχεο , πείθεο δ' ἡμῖν : > μαλάσσουσα αὐτὸν συμφωνεῖ αὐτῷ, ὑβρίσθαι αὐτὸν λέγουσα. ^[5]
- 1 214a1 b (BCE 3 Ε 4) Τ τὸ δὲ ἡμῖν ὀρθοτονητέον· διέσταλται γάρ, ἀντὶ τοῦ ἡμῖν πείθου καὶ μὴ τῇ σῇ ὀργῇ. κακῶς οὖν Ἀρίσταρχος συστέλλει τὴν μιν . b (BCE 4) Τ < ἡμῖν : > ὅτι ὀρθο <το> νητέον, ἵνα ἦ διασταλτική. ^[5]
- 1 214a2 Α im χρή : ὀξυτονούμενον καὶ ἐν τῇ συντάξει βαρυνόμενον σημαίνει ἐπίρρημα τὸ δεῖ, χρή μὲν σφωῖτερόν γε , θε ἄ , ἔπος εἰρύσασθα ι , περισπώμενον δὲ ῥῆμα Ἀττικόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρώμαι τὸ δευτέρον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ Ἰωνικῶς, Ἀττικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ (fr. ^[5]
- 1 216a 1, III p. 372 K.)· "ἰδοὺ κάτοπτρον. εἰπέ μοι τί χρή τοῦτο;" Α χρή μὲν σφωῖτερόν γε : ὅτι πρὸς δύο ἀμείβεται· τὸ γὰρ σφωῖτερόν ἐστι δυϊκόν.
- 1 216b κακῶς ἄρα ἀθετεῖ Ζηνόδοτος τὸν " <οὐρανόθεν> πρὸ δέ μ' ἦκε θεά" καὶ <τὸν> "ἄμφω ὁμῶς" (Α 208—9). Α < χρή μὲν σφωῖτερόν γε—μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ : > ὁ λόγος αἰρεῖ στίζειν ἐπὶ τὸ κεχολωμένον (217) καὶ ἄμεινον (217)· ἕκαστος γὰρ καθ' ἑαυτὸν λόγος ἀπηρτισμένος ἐστί,

καὶ οἱ μὲν πρῶτοι δύο ὑπὸ τοῦ γάρ (217) συνδέσμου συνημμένοι εἰσίν· ὁ δὲ τρίτος (ὅς κε θεοῖς ἐπιπεύθηται 1, 218) ἀσύνδετός ἐστι πρὸς τὸν δεύτερον· διὸ τελείαν ἔχει τὴν πρὸ ἑαυτοῦ στιγμὴν.

[5]

- 1 216-8 γελοίως δὲ ὁ Πτολεμαῖος (p. 40) αἰτίαν ἡγεῖται τῶν διαστολῶν ἐνθάδε τὸ γνωμικῶς λέγεσθαι τὸν τελευταῖον στίχον· καὶ γὰρ εἰ μὴ γνωμικὸς ἦν, οὐδαμῶς ἐδύνατο συνάπτεσθαι τοῖς ἄνω ἀσύνδετος ὣν ὁ λόγος. Α ὡς γὰρ ἄμεινον : στικτέον, εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς "ὅς κε θεοῖς ἐπιπεύθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ" (Α 218)· γνωμικώτερον γὰρ τὸ τοιοῦτο εἴρηται.
- 1 216-9 οὕτως Ἡρωδιανός. Α < ἔκλυον : > πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι οὐ κλύουσιν εἶπεν ἢ ἀκούσονται.
- 1 218a Α im < ἔκλυον : > οἱ θεοί.
- 1 218b Τ il ἡ καὶ ἐ π' ἀργυρέη : τοῦτο τὸ ἡ ψιλῶς λεγόμενον καὶ περισπωμένως δηλοῖ σύνδεσμον παραπληρωματικὸν τὸν ἦτοι, ἴσον τῷ δῆ, οἷον "ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι" (Α 169), καὶ παραλλήλως "ἡ δὲ λοίγια ἔργα" (Α 518).
- 1 219a δηλοῖ δὲ καὶ ἀπορηματικὸν σύνδεσμον· "ἡ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠὲ κόμοιο; / ἡ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων / Ἀτρεΐδαι;" (Ι 339—41). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔφη· "ἡ καὶ κυανέησιν" (Α 528). καὶ σεσημειῖται Ἀρίσταρχος ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος αἰεὶ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις ἐπιφέρει τὸ δηλοῦν τὸ ἔφη, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸ ἐπιφέρει τὸν λόγον. ψιλούμενον δὲ καὶ βαρυτονούμενον δηλοῖ σύνδεσμον διαζευκτικόν· "ἡ εὖ ἢ ἐ κακῶς" (Β 253). ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ συναπτικοῦ τοῦ εἴ τίθεται, οἷον "οὐδ' ἀφαμαρτοεπῆς, ἡ καὶ γένει ὕστερος ἦεν" (Γ 215). ποτὲ δὲ παρέλκει· "ἀλλὰ τί με ταῦτα παρεξερέεσθαι ἔκαστα;" (Κ 432). δασυνόμενον δὲ καὶ ὀξυτονούμενον ἄρθρον προτακτικόν δηλοῖ· "ἡ δ' ἐτέρη θέρεϊ προρρέει εἰκυῖα χαλάζῃ" (Χ 151). δηλοῖ δὲ καὶ ἄρθρον ὑποτακτικόν, οἷον "ἡ μυρὶ Ἀχαιοῖς" (Α 2). δηλοῖ δὲ καὶ ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν· "ὥς ἡ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπεν" (Ζ 109). < *** > δηλοῖ δὲ καὶ τὴν σύναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου, συζυγοῦσαν τῇ ἐμῇ, σή. ὑποδείγματα δὲ ταύτης παρ' Ὀμήρῳ οὐχ εὐρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ ἀναλόγου νοεῖται· αἱ γὰρ πλάγιοι πᾶσαι δι' αὐτῆς παρ' Ὀμήρῳ σώζονται. Α < ἡ καὶ ἐ π' ἀργυρέῃ κώπη σκέθε χεῖρα βαρεῖαν : > τῇ ἀργυροήλῳ.
- [20]
- 1 219b κώπη δὲ τὸ κωπίον, ἡγουν ἡ τοῦ ξίφους λαβή. βαρεῖαν δὲ b (BCE 3) Τ il τὴν πρῶην ἐπτερωμένην τῷ θράσει, ἡ τὴν ἐτέρους τοῖς ὅπλοις βαρύνουσαν. b (BCE 3 E 4) Τ il κώπη : παρὰ <τὸ> κοπτικὸν τοῦ ξίφους.
- 1 219c Α ἡ καὶ ἐ π' ἀργυρέῃ <—οὐ δ' ἀπίθησε > : ὅτι Ζηνόδοτος μεταγράφει "ὥς εἰπὼν πάλιν ὥσε μέγα ξίφος οὐδ' ἀπίθησε" καὶ τοὺς δύο ἕνα ἐποίησεν.
- 1 219-20 Α < κουλεὸν .
- 1 220 .. ξίφος : > κουλεόν παρὰ <τὸ> κοῖλον εἶναι, ξίφος παρὰ τὸ σκίπτω σκίφος καὶ ξίφος Δωρικῶς. Α < δῶμα τ' ἐς αἰγίοχοιο Διός : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Διός.
- 1 222a Α im < μετὰ : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπί.
- 1 222b Α il δῶμα τ' ἐς αἰγίοχοιο <Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους > : δύναται μὲν ἀθετεῖσθαι· οἱ γὰρ θεοὶ πρὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς Αἰθιοπίαν εἰσὶ κεχωρισμένοι.
- 1 222c δύναται δὲ καὶ Ὀμηρικῶ τρόπῳ ἀκούεσθαι τῇ μῶν† μετὰ δαίμονας ἄλλους , εἰς τὸν τῶν δαιμόνων τόπον. Α δαίμονας ἄλλους : τὸν τῶν δαιμόνων τόπον μετωνυμικῶς ἐκάλεσεν, ὡς "ὔεσσι παρήμενον" (ν 407).
- 1 222d ἡ μόνους τοὺς ἄρσενάς φησι ἔπεσθαι τῷ Διὶ εἰς Αἰθιοπίαν καὶ τὰς θηλείας καταλελεῖφθαι, "οἱ δ' ἅμα πάντες ἔποντο" (Α 424). ἡ ὅτι τὸ "πάντεσ" ἐκέισε ἀντὶ τοῦ οἱ πλείους τέτακται. b (BCE 3 E 4) Τ μετὰ δαίμονας ἄλλους : οὕτως δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς —δαίμονας φύλακας θνητῶν

- ἀνθρώπων. A < ἀταρτηροῖς : > ἀτηροῖς, καὶ πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς ἀταρτηροῖς, ὡς τὸ τάρροθος καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως "ἐπιτάρροθος" (E 808 al. ^[5])
- 1 223a1). b (BCE 3) πλεονάζει ἢ ταρ ὡς τὸ "ἐπιτάρ <ρ> οθος".
- 1 223a2 T il οἶνοβαρές κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων <—ὄρκον ὁμοῦμαι > : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον τὸν τόπον ἠθέτηκεν, ἔως τοῦ "ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον" (A 234).
- 1 225–33 A < οἶνοβαρές , κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων , κραδίην δ' ἐλάφοιο : > καθ' ἐκάστην {δὲ} λοιδορίαν βραχὺ διασταλτέον, ἐπὶ δὲ τὸ τέλος στικτέον· προσαγορευτική γὰρ ἡ περίοδος.
- 1 225a ἡ δὲ ἐξῆς περίοδος ῥηματική· διὸ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς "οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον / οὔτε λόχον" (A 226—7). A οἶνοβαρές , κυνὸς ὄμμα τ' ἔχων , κραδίην δ' ἐλάφοιο : Ἰσοκράτης (4, 142) Κόνωνι τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ τρία μαρτυρεῖ, ἐπιμέλειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν πολέμου. ^[5]
- 1 225b τούτων τὰ ἐναντία κατανοήσας Ἀγαμέμνονα ὀνειδίζει· ἐξ οἶνοποσίας μὲν γὰρ ἀμέλεια, ἀπιστία δὲ ἐξ ἀναιδεΐας, καὶ πολέμων ἀπειρίαν ἢ δειλία ἐργάζεται. καὶ δειλὸν μὲν ἐπὶ τρίτον ἐν Ἰλιάδι φαίνεται λέγων διὰ τὸ "φεύγωμεν σὺν νηυσί" (B 140. I 27, cf. Σ 75), μέθυσον δὲ διὰ τὸ "πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι" (I 71) b (BCE 3 E 4) T καὶ "σὸν δὲ {μάλιστα} πλεῖον δέπας αἰεῖ" (Δ 262) παρ' Ἀτρείδῃσι, καὶ Εὐνήος "χίλια μέτρα" (H 471) αὐτοῖς ἀποστέλλει, καὶ "Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἶνοχοεῦν" (B 127). T μάλιστα δὲ τῷ ἀναιδεῖ ἐπιμένει, ὅπου μὲν λέγων "ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδέος" (A 158), ὅπου δὲ "ἀναιδείην ἐπιειμένε" (A 149), πῇ δὲ "σοί τε, κυνῶπα" (A 159)· ἐπεὶ προμεμαρτύρηται αὐτοῦ τὸ τῆς θεάς ἰταμόν ἐν τῷ πρὸς Κάλχαντα b (BCE 3 E 4) T διαλόγῳ, "ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην" (A 104) καὶ "κάκ' ὁσόμενος προσέειπεν" (A 105). T φύσει δὲ ἀλλήλαις αἱ κακίαι, ὡς καὶ αἱ ἀρεταί, παρέπονται. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι τὰ πλεονεκτῆματα πολλάκις ὡς ἐλαττώματα προάγειν· "στρεπτή γὰρ γλῶσς" ἐστὶ βροτῶν" (Υ 248)· ἐπειδὴ γὰρ τοῖς βασιλεῦσι πλεῖον δέπας οἶνου παρέκειτο ἀξιώματος χάριν, τοῦτο εἰς μέθην ὀνειδίζει τῷ βασιλεῖ. ^[15]
- 1 225c τὸ δὲ διὰ τὸ μὴ περιφρονεῖσθαι ἰταμόν τῶν βασιλέων καὶ δυσπαράκλητον ἀναιδείαν εἶπεν. ἐπεὶ δὲ καὶ προκινδυνεύειν τῆς φάλαγγος οὐκ οἰκεῖόν ἐστι βασιλεῖ, τοῦτο δειλίαν ἐκάλεσεν. οὐκ οἰητέον δὲ τοιοῦτον εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονα οἷον νῦν λοιδορεῖ, ὃν ἴ"Ελληνες ἐν τοῖς πρώτοις ἠρίθμουν· "ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέως υἱόν, / ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσιο <Μυκλήνησ> " (H 179—80). οὐχ ὅτι τρίτος ἦν κατ' ἀρετὴν Ἀγαμέμνων, τρίτον αὐτὸν ἀριθμοῦσιν, ἀλλ' ὡς ἦττον διὰ τὴν ἀρχὴν κινδυνεύειν ὀφείλοντα. εἷς τε τὸ πρὸς Ἑκτορα μονομάχιον "ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων" (H 162). ἀλλὰ καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ ταῖς ἄλλαις παραβάλλων μείζονα εὖροι τις ἄν· Διομήδης μὲν γὰρ ἠρίστευσεν ἔτι τῶν Τρώων ἀγνοούντων τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως b (BCE 3 E 4) T καὶ διὰ τὸ συνειδέναι σφίσιν αὐτοῖς τὴν τῶν ὀρκων παράβασιν κατεπτηχότων, T τὸν δὲ Αἴαντα ὁ περὶ τῶν νεῶν κίνδυνος καὶ ἡ τῆς σωτηρίας ἀπόγνωσις διηγείρε, καὶ Πάτροκλος ἠρίστευσεν Ἀχιλλεὺς νομιζόμενος, b (BCE 3 E 4) T Ἀχιλλεὺς δὲ αὐτοῖς φοβερὸς ὦφθη διὰ τὴν τῶν θείων ὅπλων εὐπρέπειαν. T Ἀγαμέμνονι δὲ ἡσσήθησαν νικῶντες τῇ προτεραίᾳ καὶ ἐπαυλιζόμενοι ταῖς ναυσὶ τῶν πολεμίων. διὰ τοῦτο Ἑκτωρ Αἴαντι μὲν καὶ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ καὶ Διομήδει θαρρῶν εἰς μάχην ἔρχεται, Ἀγαμέμνονα δὲ ἐκκλίνει. b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεὺς αὐτῷ παραινεῖ "ὄφρα μὲν κεν ὄρας Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν ἐν προμάχοισι, τόφρ' ὑπόεικε μάχῃσ" (cf. Λ 202—4). b (BE 3 E 4) T < κραδίην δ' ἐλάφοιο : > λέγεται A b (BCE 3) T καρδίαν μὴ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, μᾶλλον δὲ T χολὴν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἥπατι περικειμένην ἢ ἔλαφος. ^[25]
- 1 225d A b (BCE 3) T οὔτε πο τ' ἐς πόλεμον : τοῦτο δημοκρατικοῦ βασιλέως καὶ δημαγωγικοῦ.
- 1 226 AT il οὔτε λόχον δ' ἰέναι : τοῦτο ἀριστοκρατικοῦ.
- 1 227

ἅμα οὖν τῶν ιδίων κατορθωμάτων ὑπομιμνήσκει· ὅτι γὰρ καὶ ἐλόχα, δηλὸν ἀπὸ Λυκάονος (cf. Φ 35—9). A b (BCE 3) T καὶ "ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν" (N 277). AT τὸ δέ {τοι κήρ}: ἐν δύο μέρεσι λόγου, ἵνα ἡ τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται.

1 228 A ἡ πολὺ λῳΐόν <ἐστι κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν : > περισπαστέον τὸν ἦ· κατ' ἀρχὴν γὰρ κεῖται, ἰσοδυναμῶν τῷ δή.

1 229a1 δύνатаи δὲ βραχὺ διαστέλλεσθαι ἐπὶ τὸ εὐρύ ν , ἵν' ἡ Ἀχαιῶν / "δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι" (A 230). A περισπαστέον τὸν ἦ.

1 229a2 καὶ ἐν τῷ "ἡ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ" (A 232). A im < ἡ πολὺ λῳΐόν ἐστι—ἀνάσσεις : > περισπαστέον τὸν ἦ· ἀρκτικὸς γὰρ ἐστίν, ἀντὶ τοῦ δή.

1 229-31 ἀπολελυμένον δὲ τὸ σχῆμα καὶ πολλὰς ἔχον περικοπὰς· ἄπληστον γὰρ ἐστὶ πρὸς λοιδορίαν ὀργῇ. b (BCE 3) T ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ εὐρύν (229). b (BCE 3 E 4) T < δῶρα : > ἃ δωροῦνται οἱ Ἀχαιοί, ὡς τὸ "δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν" (A 162). ^[5]

1 230a T il < ἀντίον εἴπη : > οὐκ εἶπεν ἀδικήσει τις, ἀλλ' ὡς ἀναιροῦντα τὴν ἰσολογίαν διαβάλλει.

1 230b ἐπεγείρει δὲ αὐτῷ τοὺς στρατηγούς. b (BCE 3) TT il δημοβόρος βασιλεύς : καθ' ἑαυτὸ τοῦτο ἀναγνωστέον, ὡς καὶ Φιλοξένῳ ἐν τῷ Περὶ προσφιδῶν δοκεῖ, ἵνα τὸ κομματικὸν τῆς προφορᾶς τὴν ὀργὴν μᾶλλον ἐμφαίνῃ.

1 231a δύνатаи δὲ καὶ τὸ εἶ ῥῆμα λείπειν, ὅφ' ἐν ἡμῶν ὅλον προφερομένων τὸν στίχον, ἵν' ἡ δημοβόρος εἶ βασιλεύς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. ἀλλ' οὐκ ἐπείγει. A δημοβόρος : κινητικὰ ταῦτα τοῦ πλήθους· μεγίστη γὰρ κατηγορία τὸ σφετερίζεσθαι τὰ κοινά. ^[5]

1 231b b (BCE 3 E 4) T ἡ γὰρ ἄν , Ἀτρεΐδῃ , < νῦν ὕστατα λωβήσαιο > : ὅτι τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ παρεληλυθότος ὀριστικοῦ τοῦ ἐλωβήσω παρείληπται, ὡς "καὶ νῦ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας" (E 311).

1 232 τὸν δὲ ἡ περισπαστέον· βεβαιωτικὸς γὰρ ἐστίν. A καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι : ἐπιμοῦμαι.

1 233 b (BCE 3) T ἐπόμνυσθαι ἐστὶ τὸ ὑπισχνούμενον ὁμόσαι, ἀπομνύναι δὲ τὸ ἀποφάσκειν. A b (BCE 3) T μέγαν δὲ ὄρκον ἢ τὸν κοινὸν τῶν ὄρκων ἢ τὸν ὡς ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ τελεσθισόμενον. b (BCE 3) T ναὶ μὰ τόδε : πεπλεόνακεν τὸ μὰ—τὸν ἔφορον τῆς βασιλείας θεόν.

1 234 A ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον <—ἡ πο τ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵζεται υἷας Ἀχαιῶν > : ὅλη ἡ παρέκβασις διὰ μέσου ἕως τοῦ ἡ πο τ' Ἀχιλλῆος ποθὴ (240)· διὸ τὰ μεταξὺ διαστολαῖς τε καὶ ἀνυποκρίτοις στιγμαῖς ἀναπαύσομεν· τὸ γὰρ ἐξῆς ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον ν , ἡ πο τ' Ἀχιλλῆος ς . ^[5]

1 234-40a A ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον <— > ἡ πο τ' Ἀχιλλῆος : μεταξὺ παρενείρει, ἅτε σκεπτόμενος ὅπως ὁμότης, τοῦτε ὁμοίως ἔων ὅλως† κατὰ τῆς βεβαιότητος τοῦ ὅρκου, ἀλλὰ δεικνὺς ἐν ἧθει ὅτι τιμώτερον †καταξύνον† τὸ σκῆπτρον καθ' Ὅμηρον· διὸ καὶ ἐπιφέρει· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος (239) A < ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον—λέλοιπεν : > τὸν τῆς βασιλείας ἔφορον ὁμνυσι θεόν, ὡς εἰ τράπεζαν ἢ πέλαγός τις ὁμόσει ἢ τοὺς ἰδίους δεσμούς. ^[5]

1 234-5 ἐν σχήματι δὲ ἔφρασεν, ὅτι δημηγοροῦντι αὐτῷ δέδοται τὸ σκῆπτρον. διὰ δὲ τῆς ἐκκοπῆς τὴν ἀπαλλαγὴν ἴσως τῆς συνηθείας αὐτοῦ δηλοῖ· μόνος δὲ Ἀγαμέμνων ἐσκηπτροφόρος. b (BCE 3 E 4) T οἷτε θέμιστας </ πρὸς Διὸς εἰρύαται > : εἰς δικαιοσύνην παρακαλεῖ τοὺς ἄρχοντας, εἶγε τὸ δίκαιον ἐγχειρίζει αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, παραφθειρομένου δὲ αὐτοῦ δίκας δώσουσι Διί. ^[5]

1 238-9 ἡ ὅτι οὕτω νομογραφίας οὔσης ὁ λόγος τῶν βασιλέων νόμος ἦν. b (BC) T ὁ δέ {τοι μέγας ἔσσεται}: ἄμεινον δύο μέρη λόγου ποιεῖν· "ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει" (λ 148).

1 239 A ἡ πο τ' Ἀχιλλῆος <ποθὴ ἵζεται υἷας Ἀχαιῶν > : τοῦτο φησι πεισθεῖς Ἀθηναῖ.

1 240a T < ποθὴ : > τὸ ποθὴ ὀξυτόνως.

- 1 240b A im < τότε δ' οὔτι : > οὕτως Ἀρίσταρχος, "τότε δ' οὔτι".
- 1 241 A int Ἔκτορος ἀνδροφόνιοι : προσυνίστησιν ἡμῖν τὸν Ἔκτορα λεληθότως ὁ ποιητής, μέλλων αὐτῷ χρησθαι πρὸς τὰ ἐπιφανῆ τῆς Ἰλιάδος ἔργα.
- 1 242 b (BCE 3) T πρὸς δὲ κατάπληξιν τῶν ἀκούοντων καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ δεδήλωκεν. T θνήσκοντες <πίπτωσι> : ἄναστροφή† ὁ τρόπος b (BCE 3 E 4) TT il τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται.
- 1 243 b (BCE 3) TT il ὁ τ' ἄριστον : ἐπειδὴ.
- 1 244a "νῦν δ' ἑυμέων ὅτε δὴ γλώσσαν", "ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν" (ν 129). TT < ἄριστον Ἀχαιῶν : > ἢ τὸν ἐν Ἀχαιοῖς ἀριστεά, ἢ τὸν τῶν Θεσσαλῶν· Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ "Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί" (B 684).
- 1 244b b (BCE 3) T il οὐδὲν ἔτισας : πλεονάζει τὸ δεν· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ οὐκ ἔτισας.
- 1 244c A < οὐδέν : > Ἀρίσταρχος παρέλκειν λέγει τὸ δεν, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν Γλώσσαις (FGr Hist 244, 221) εἶναι τὸ πλήρες οὐδὲ ἔν· πολλοῖς γὰρ καὶ τῶν ἄλλων γραμματικῶν δοκεῖ τρία εἶναι μέρη λόγου, οὗ καὶ δέ καὶ ἔν.
- 1 244d A ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε <γαίῃ> : νῦν μὲν τὸν Ἀχιλλέα, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (sc.
- 1 245a β 80—1) τὸν Τηλέμαχον ποιῶν τὸ σκῆπτρον ἀποτιθεμένους, ἐπ' ἐκείνου μὲν καὶ πληθος ἐξέχεε δακρύων (καὶ γὰρ νεώτερος, καὶ αἱ συμφοραὶ δειναί). ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ μάλα ὀλοφύρεται· οὔτε γὰρ ὁμοίως νέος, καὶ περὶ γυναικὸς ἡ μάχη. b (BCE 3 E 4) T < ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ : > ὁ θυμὸς τὰ μετὰ χειρὸς ἐχόμενα ρίπτει. ^[5]
- 1 245b b (BCE 3 E 4) < Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· > τοῖσι δὲ Νέστωρ / < ἡδυεπὴς ἀνόρουσε , λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς > : ἔστι μὲν ἕγγονος Ποσειδῶνος, ἐνενήκοντα δὲ ἄρχει νεῶν, γεραίτερος δὲ πάντων καὶ ἡδύγλωστος· οἱ περὶ Ὀδυσσεά γὰρ παραινούντες ἐδόκουν θωπεύειν b (BCE 3 E 4) T πρὸς τὸ μὴ ἀφαιρεῖσθαι τοῦ γέρως. ^[5]
- 1 247–8 T ἀλλ' οὔτε Μενέλαος ἡδύνατο παραινεῖν· τῷ μὲν γὰρ ἀδελφῷ προστιθέμενος ἀπήχθετο Ἀχιλλεῖ b (BCE 3 E 4) T τῷ δι' αὐτὸν προπονήσαντι· T τῷ δὲ Φοίνικι ταμιεύεται τὰς Λιτάς. ἐν κινδύνοις οὖν παρεισάγων τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ λόγων εἴδησιν, b (BCE 3 E 4) T ἡδυεπὴ λέγων αὐτὸν καὶ λιγύν. T προσυνίστησι τὸ εἶδος τῶν λόγων ὡς προσηγνὲς καὶ καταστέλλειν ὀργὴν δυνάμενον· b (BCE 3 E 4) T ὁ γὰρ αὐστηρὸς λόγος θυμὸν ἀναζωπυρεῖ. b (BE 3 E 4) T ἐτέρωθε (247) δὲ ἐκ τῆς ἐτέρας στάσεως. T < ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς : > καὶ ἐκ πατέρων ἔχων αὐτὸν ἐπαινεῖν, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγήσατο· οὐδεὶς γὰρ λόγος εὐγενείας ὅσον λόγων δυνάμεως ἐν τοιούτῳ καιρῷ. ^[10]
- 1 248 τὸ δὲ προνοητικὸν τῶν ὁμοφύλων νεανικὴν αὐτῷ περιτίθησι κίνησιν· οὐδὲ γὰρ γέροντα κυβερνήτην μέμψαι κινδυνεύοντος σκάφους ὑπὲρ τὸ δέον κινούμενον. b (BCE 3 E 4) T τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης : ἡ γλῶσσα τρία σημαίνει— τῶν λέξεων. ^[5]
- 1 249 A μέλιτος γλυκίων <ῥέεν αὐδὴ> : μέλιτος διὰ τὸ πείθειν, ῥέεν δὲ διὰ τὸ ἀνεμπόδιστον.
- 1 249a A b (BCE 3 E 4) T ἔοικε δὲ ἀποτείνεσθαι εἰς ἑαυτὸν ὁ κατὰ συλλογισμὸν ἔπαινος. A b (BCE 3) < γλυκίων : > ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν "γλυκίω".
- 1 249b τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει τὸ ν . A im τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί : ἢ τε τῶν πατέρων, ὅφ' ὧν γεννηθεὶς ἀνετράφη, καὶ ἡ τῶν ἀδελφῶν.
- 1 250a "ἔλθων γὰρ ἐκάκωσε βίῃ Ἡρακλῆ <ε> ἢ / τῶν οἶος λιπόμην" (Λ 690 et 693). τριτάτης δὲ ἄρχει τῆς τῶν παίδων ἑαυτοῦ γενεᾶς, οἱ σὺν αὐτῷ ἐστρατεύσαντο· καὶ γὰρ ὁ ληγούσης ἡμέρας ἐπιδημήσας καὶ τῇ τρίτῃ τῇ ἐξ ἑωθινοῦ ἐξίῳν διὰ τρίτης ἀποδημεῖν λέγεται· καίτοι μίαν μόνην τὴν μέσσην τελέσας. ἄλλως τε ἡ γενεὰ τριάκοντα ἔτη ἔχει· δύο οὖν γενεὰς πληρώσας εἰς τὴν τρίτην κατελέγετο, ὥστε δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν. οὐχ ὅτι δὲ ἀνθρώπους φησὶν

ἀποθανεῖν, ἀλλὰ δύο περιοδικὰς γενεάς, τουτέστι τὰς καλουμένας δύο γενεὰς ἀνθρωπείας, ὥσεί ἔλεγε δύο τριακονταετίας. b (BCE 3 E 4) T οὕτω δὲ ζώντων τινῶν τῶν σὺν αὐτῷ ἀνθρώπων, ὅμως αἱ γενεαὶ ἂν εἶεν ἐφθαρμέναι. αὐτὸς δὲ ναύαρχος ἦν τῶν ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ γενομένων, οἱ ἦγον τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν. b (BE 3 E 4) T καὶ παρ' ἄλλω· δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεισαν ἐπὶ αὐτῷ· ἡ γὰρ γενεὰ τριάκοντα ἔτη ἔχει· τελεία γὰρ αὕτη πρὸς γένεσιν ἡλικία, "μήτε τριηκόντων ἐτέων" (Hsd. ^[10])

1 250b opp. 696). οἱ μὲν οὖν συντεχθέντες αὐτῷ ἀπολώλεισαν ὑπὸ Ἡρακλέους, οἱ δὲ συγγηράσαντες οὐ συνεστράτευσαν, αὐτὸς δὲ "οὐ ἔμην' ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ" (K 79). τῶν οὖν υἱῶν αὐτῶν ἦρχεν. ἔστιν οὖν ἐβδομηκοντούτης. ἀμέλει τὴν τε Ἑκαμήδην ἔχει καὶ μετὰ τὸν νόστον σύνεστι τῇ γυναικί. A b (BCE 3 , E 4 [fol. 3 r et 9 v]) T μερόπων ἀνθρώπων : μεμερισμένην—τὴν φωνήν. ^[5]

1 250c A ἀπὸ Μέρπος τοῦ Ὑαντος, ὃς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν πρῶτος συνώκισε τοὺς ἀνθρώπους. ἢ A b (BCE 3 E 4) τῶν μορούντων περὶ τὴν ὄπα· ἢ τῶν παρεξηλαγμένην ὄπα ἐχόντων. A b (BCE 3 E 4) T {ἐφθίαθ'} οἱ οἱ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "αἱ οἱ".

1 251a γενέσθαι δὲ ἅμα τραφῆναι τε <γενεὰς> ἀδύνατον. A οἱ οἱ πρόσθεν : οἱ μὲν εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς, ὡς τὸ "οἱ δὲ δύο σκόπελοι" (μ 73), b (BCE 3 E 4) T ἴν' ἢ οἵτινες αὐτῶν, τῶν ἀνθρώπων δηλονότι· καὶ ἔστι τὸ δεύτερον οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτῷ.

1 251b b (BE 3 E 4) T οἱ δὲ πρὸς τὸ "γενεαί," ὡς "φάλαγγες / ἰστάμενοι" (Π 280—1). b (BCE 3 E 4) T < ἅμα τράφεν ἡ δ' ἐγένοντο : > ὡς "ἀμφιέσασα <θυώδεα> καὶ λούσασα" (ε 264), "ἔσω εἰσῆι" (cf. ^[5])

1 251c ρ 30). b (BCE 3) < ἅμα : > τὸ ἅμα ἐπὶ καιροῦ, τὸ ὁμοῦ ἐπὶ τόπου.

1 251d A im ἐν Πύλῳ ἡγαθήη : τοῦ <το> καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἐπομένοις δύναται συντάττεσθαι.

1 252a A < τριτάτοις : > τοῖς ἀπὸ τῆς αὐτοῦ γενέσεως τρίτην ἡλικίαν ἄγουσιν.

1 252b b (BCE 3 E 49 [fol. 3r et 10 r]) T il { ὦ πόποι : } ὅταν τὸ πρᾶγμα προοίμιον ἦ τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάθει, οὐ δεῖ πορίζειν ἐτέρωθεν προοίμια.

1 254-6 b (BE 3) T ἔχει δὲ τὴν προσοχὴν ἀπὸ ὀλοφυρμοῦ ἀρξάμενος. b (BCE 3) T δημηγορικῶς δὲ τὰς δύο παρίστησιν ἡπείρους αὐτοῖς, τὴν μὲν πενθήσουσαν, τὴν δὲ χαρησομένην, εἰς κατήφειαν αὐτοὺς ἄγων. b (BE 3) T ἡ κεν γηθήσαι Πρίαμος <—περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι > : ἔως τοῦ μάχεσθαι (258) συναπτέον. ^[5]

1 255-8 βραχὺ δὲ διασταλτέον παῖδες (255), θυμῷ (256), μαρναμένοιῖν (257). περισπαστέον δὲ τὸν η (255)· βεβαιωτικὸς γάρ. τὸ δὲ γηθήσαι (255) παροξυτονητέον, ἐπειδὴ εὐκτικόν ἐστιν, ἡ δὲ αἰ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς μακρά ἐστιν. A ἡ κεν γηθήσαι <Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες> : ἐρεθιστικὸς ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος· καὶ διὰ μὲν Πριάμου Ἀγαμέμνονα, διὰ δὲ Ἑκτορος Ἀχιλλεῖα ἐρεθίζει, b (BCE 3 E 4) T οὗ τὸ ὄνομα ἐφυλάξατο, ὅπως μὴ δοκῇ συνηγορεῖν Ἀχιλλεῖ. ^[5]

1 255 b (BE 3 E 4) T τάδε πάντα <.

1 257 .. μαρναμένοιῖν > : ἔμφασιν ἔχει καὶ αὐξησιν ἢ δεῖξις καὶ οἱ ἀριθμοί. τὸ δὲ μαρναμένοιῖν διὰ τὴν ξιφουλκίαν. b (BCE 3 E 4) T οἱ περὶ μὲν βουλή : ἡ περὶ ἀντὶ ἐτέρας κεῖται τῆς ὑπέρ.

1 258a1 τὸν ἴδιον οὖν τόνον φυλάξει· πρόθεσις γὰρ ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως παραλαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνον φυλάττει. οὕτως ἔχει καὶ τὸ "ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων" (A 287). εἴτε τοῖς ἐξῆς συνάπτεται, ἀντὶ τοῦ περίεστε, πάλιν φυλάξει τὸν ἴδιον τόνον· πάλιν γὰρ πᾶσα πρόθεσις ἔχουσα σύνταξιν πρὸς ἐπιφερόμενόν τι τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει, ὡς τὸ "νήπιοι, οἱ κατὰ βοῦς

- Ἵπερίονος Ἡελίοιο / Ἡσθιον" (α 8—9). Α φυλάττεται τῆς περί ὁ τόνο, κᾶν τε ἀντὶ τῆς ὑπὲρ ἔστι, κᾶν τε πρὸς τὸ ἔστέ φέρηται, b (BCE 3 E 4) T il ὡς φησιν Ἡρωδιανός (cf. ^[5]
- 1 258a2 2, 25, 17). b (BCE 3 E 4) < βουλήν : > διὰ τοῦ ν βουλή ν , οὐ διὰ τοῦ ι .
- 1 258b1 οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἐν τῇ πολυστίχῳ (Seleuc. fr. 6 = fr. dub. D.). Α im τὸ δὲ βουλήν διὰ τοῦ ν , καὶ οὐ διὰ τοῦ ι .
- 1 258b2 b (BCE 3 E 4) T T il ἠέπερ ἡμῖν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἠέπερ ὑμῖν".
- 1 260 ἐφύβριστος δὲ ὁ λόγος, διὰ δὲ τοῦ ἡμῖν καὶ ἑαυτὸν συγκαταριθμεῖ καὶ πάντας τοὺς καθ' αὐτόν. Α ἀθέριζον : ἀνεπαχθὲς τοῦτο, παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμόφθοροι γίνονται.
- 1 261a b (BCE 3 E 4) T σημαίνει δὲ τὸ ἀπεκέρυττον καὶ ἀδόκιμον ἔκρινον. b (BE 3 E 4) μαλακτικώτατον δὲ τοῖς θυμουμένοις μῦθος, ὡς που καὶ Φοῖνιξ φησι πρὸς Ἀχιλλέα (cf. I 526—99). b (BE 3 E 4) TT < ἀθέριζον : > ἀπεδίωκον. ^[5]
- 1 261b T il οὐ γάρ πω τοίους < ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι > : ἀπολογούμενος ὑπὲρ ὧν ἡλάττωσεν αὐτούς, οὐδὲ ἔσεσθαι τοιούτους λέγει· b (BCE 3 E 4) τοῖς γὰρ ἀποθανοῦσιν οὐδεὶς φθονεῖ, ἐπειδὴ τὸ ἀπὸν ἀνεμποδίστω εὐνοίᾳ τετίμηται.
- 1 262a b (BCE 3 E 4) T οὐ παρέθετο δὲ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ πεπραγμένα ἑαυτῷ ἐν τῷ πρὸς Ἡλείους πολέμῳ ἵπρὸς Ἀρκάδας· οὐ γὰρ οὕτω τὸν Ἀγαμέμνονα πείθειν προηρεῖτο ὡς τὸν Ἀχιλλέα, ὃν εἶδε σπώμενον τὸ ξίφος. καλῶς οὖν ἀπὸ Θετταλικῶν παραινεῖ, ἐπεὶ κάκείοις περὶ γυναικῶν ἦν ἡ στάσις, ἴν' ἐξ ἐτοίμου τῷ μύθῳ τούτῳ πείσῃ αὐτόν. b (BE 3 E 4) T οὐδὲ ἴδωμαι : ὅτι παραλείπεται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις· ἔστι γὰρ οὐδὲ μὴ ἴδωμαι, ὅμοιον τῷ "πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυσήσομαι οὐδ' ὀνομήνω" (B 488). ^[5]
- 1 262b Α οἶον Πειρίθοον : Πειρίθους ὁ Ἰξίονος—τῇ μητρὶ αὐτοῦ.
- 1 263 Α Καινέα τ' : ὁ Καινεὺς Ἐλάτου—καταΐγδην ἐλάτῃσι.
- 1 264 Α Ἐξάδιόν τε : παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε τὸ ὄνομα ἥρξατο, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε εὐρέθη, ὡς καὶ Οἴλεὺς μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ, ἥκαι' παρ' Ἡσιόδῳ (cf.
- 1 264a1 fr. 235, 1). εἰ δὲ χρὴ πρὸς τὸν χαρακτῆρά τι λέγειν, ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ὅτι ἐχρῆν δασύνεσθαι αὐτό· τὸ γὰρ ε πρὸ τοῦ ξ , ὑποστελλομένων τῶν παρὰ τὴν ἑξ πρόθεσιν, θέλει δασύνεσθαι, ἕξις ἐξῆς ἕξω. χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις διὰ τὴν ιδιότητα τὸ πνεῦμα μεταπεπτωκέναί. Α παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται τὸ Ἐξάδιο ν , ὃ καὶ ἄμεινον, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἀπὸ τοῦ ξ . ^[5]
- 1 264a2 b (BCE 4) TT < κάρτιστοι δὴ κεῖνοι—ἀπόλεσαν : > κάρτιστοι μὲν οὗτοι τῶν ἀνδρῶν· ἐκεῖνοι δὲ κρᾶτιστοι πρὸς τὰ λοιπὰ συγκρινόμενοι θηρία.
- 1 266–8 b (BCE 3 E 4) TT ἐκ Στίλβης μὲν οὖν τῆς Πηνειοῦ κόρης καὶ Ἀπόλλωνος γέγονε Λαπίθης, ἀφ' οὗ Λαπίθαι. ἐξήκοντα δὲ τοὺς ἐπισημοτάτους αὐτῶν καταλέγει Πορφύριος, οἱ δὲ Κένταυροι κατὰ μὲν τοὺς ποιητὰς λέγονται Ἰξίονος καὶ νεφέλης· τινὲς δὲ Δουλίδι Ἰξίονα μιγῆναι, ἅμα δὲ καὶ Πήγασον τὸν πτερωτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐξ ὧν γενέσθαι Κένταυρον, ἀφ' οὗ πολὺ πλῆθος γίνεται. ὁ δὲ Χείρων δοκεῖ ἐκ Κρόνου γεγενῆσθαι. ἀσελγεῖς δὲ λίαν γεγόνασιν. ἐκ Φολόης δὲ αὐτοὺς Ἡρακλῆς ἐδίωξεν· εἴτα ἦκον εἰς τὸ Πήλιον. b (BCE 3 E 4) φηρσίν : τοῖς Κενταύροις. ^[10]
- 1 268 Ἰξίων ὁ Φλεγύου παῖς—ἐπὶ τροχοῦ σιδηροῦ. Α φηρσίν : θηρσίν, Αἰολικῶς ἢ φυήρεσιν, τοῖς τὴν φύσιν ἡρμοσμένοις.
- 1 268a

ῶκουν δὲ περὶ τὸ Πήλιον A b (BCE 3) TT καὶ τὴν Οἴτην. b (BCE 3) T τὸ δὲ ἀπώλοντο, b (BCE 3 E 4) T ἵνα μὴ ζητῶμεν τὸ γένος αὐτῶν. b (BCE 3 E 4) TT sup ὀρεσκῶοισι : κείω κοῖος κῶος ὀρεσικῶος καὶ ὀρεσκῶος.

1 268b A < με θ ' ὀμίλειον : > οὕτως Ἀρίσταρχος τὴν μετὰ φυλάσσειν τὸν τόνον.

1 269a A int μεθομίλειον : οὐκ εἶπεν ἐπεκούρουν οὐδὲ συνεμάχουν· οὐ γὰρ ἂν αὐτοῖς συνεμάχει μὴ ὦν καὶ παρόμοιος.

1 269b b (BCE 3 E 4) T τηλόθεν ἐξ ἀπίης : ὅτι παραλλήλως τηλόθεν ἐξ ἀπίης .

1 270a οἱ δὲ νεώτεροι ἐξεδέξαντο τὴν Πελοπόννησον. A ἐξ ἀπίης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπούσης.

1 270b1 T τῆς πόρρωθεν οὔσης, ἐκ τοῦ ἴημι.

1 270b2 b (BCE 3 E 4) καλέσαντο : ἐπεὶ ἐνδέχεται καὶ τὸν ἄποθεν οἰκοῦντα αὐτεπάγγελτον ἤκειν, δόξης ἔνεκεν τοῦτο φησιν, ὅτι μετεπέμψαντο καὶ οὕτως ἦκεν.

1 270c b (BCE 3 E 4) T < κα τ ' ἔ μ ' αὐτόν : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κατ' ἐμωυτόν".

1 271a τὸ δὲ πλήρες ἐμὲ αὐτόν. A im κα τ ' ἔ μ ' αὐτόν : οὕτως κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις, ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν.

1 271b A κείνοισι : Κενταύροις.

1 271c T παρειαίγει τοὺς πάντας ἡσσωμένους αὐτοῖς, b (BCE 3 E 4) ἵνα τῇ συμβουλῇ δοκοῖεν καὶ τῶν κρεισσόνων περιγεγενῆσθαι. Πηλέως δὲ οὐκ ἐμνήσθη ὡς Ἀγαμέμνωνος φίλος, ἵνα μὴ δοκῇ ἐλέγχειν Ἀχιλλέα, εἴ γε ὁ πατήρ αὐτοῦ τι πέπεισται, ὁ δὲ οὐ. b (BCE 3 E 4) T μαχέοιτο : ὅτι ἀντὶ τοῦ μάχοιτο, οὐ κατὰ διαίρεσιν, ἀλλὰ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ε . [5]

1 272 A < ξύνιεν : > οὕτως ἡ Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε ξύνιεν ν , ὡς "κόσμηθεν" (Γ 1).

1 273a1 A int ξύνιεν : διὰ τοῦ ε τὸ ξύνιεν ν , ὡς τὸ "αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν".

1 273a2 A b (BCE 3) μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ιζ' ὁ Ἡρωδιανός (1,469,2). A ξύνιον : γράφεται καὶ "ξύνιεν", ὡς τὸ "κόσμηθεν".

1 273a3 T μήτε σὺ < τόν δ ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην > : διὰ τῆς δευτέρας συλλαβῆς δίδωσιν ὑπόνοιαν ὡς οὐδὲ τὸν ἄλλον ἀνουθέτητον ἑάσει.

1 275a ἦρξατο δὲ ἀπὸ Ἀγαμέμνωνος, ὅτι αὐτὸς ἦρξε τῆς στάσεως καὶ τὰ δοθέντα ἀφηρεῖτο καὶ μᾶλλον συνήθης ἦν τῷ Νέστορι (διὸ παρρησιάζεται), καὶ διὰ τὸ θυμῶδες Ἀχιλλέως. b (BCE 3 E 4) T προκαταστέλλει δὲ τὸν θυμὸν διὰ τοῦ ἀγαθός , b (BCE 3 E 4 E 4il) T ὅ ἐστι μὴ θελήσης ἀνάξια σαυτοῦ ποιεῖν. b (BCE 3 E 4il) T τὸ δὲ ἀποαίρεο Ἀττικόν. T < τόν δ ' ἀποαίρεο : > ὅτι ἀρχαϊκῶς τόνδε ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε. [5]

1 275b A im < ἕα : > ἐκτατέον τὸ α .

1 276a A int < πρῶτα : > πρῶτα μὲν καὶ πρῶτον τὰ ἐπιρρήματα· τὸ δὲ πρῶτως ἀντὶ τοῦ ἐξόχως.

1 276b b (BCE 3 E 4) T il < Πηλείδῃθε λ' : > ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα διαλύηται εἰς τὸ ἔθελε.

1 277a A im Πηλείδῃθε λ' : Ἀρίσταρχος ἀποφαίνεται ὡς κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν συνήθειαν τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἐνεστώτα ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται.

1 277b ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ κίνησις ἢ τοῦ παρατατικοῦ. "ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει" (A 287), "ἤθελε Μηριόνησ" (K 229). καὶ ἐνθάδε οὖν ἄμεινον τῇ συνηθεστέρᾳ ἀναγνώσει προσέχοντας ἐπὶ τὴν δη συλλαβὴν ὀξεῖαν παραλαμβάνειν, ἵνα κρᾶσις ᾗ τοῦ ἔθελε τρισυλλάβου γενομένου, ὡς καὶ συνήθης ἐστὶν ὁ ποιητής. τὸ μέντοι ῥῆμα τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον ὄν, ὡς δείκνυται ἐν τοῖς Περὶ ῥημάτων (fr. 1 [2, 787,6]). A < Πηλεῖ δ ' ἦθε λ' : > Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸν δη , τὸ πλήρες λέγων ἔθελε· αἰεὶ γὰρ τὸ ἐθέλω παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. [5]

- 1 277c ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ μέτρον ἀποκοπὴ μὲν τοῦ ὀνόματος ἐγένετο, μετάβασις δὲ τοῦ εἰς η . b (BE 3 E 4) < ἐριζέμεναι βασιλῆϊ / > ἀντιβίην : πολλαχοῦ ἀγαθὸν ἢ ἔρις διὸ ἀντιδιαστέλλων ἐπὶνέγκε τὸ ἀντιβίη ν , τὸ μετὰ βίας καὶ φιλονεικίας δηλῶσαι θέλων· ἐν γὰρ ταῖς μέσαις τῶν λέξεων τὸ μὲν ἀγαθὸν δίχα ἐπιθέτου φησί, τὸ δὲ φαῦλον μετὰ ἐπιθέτου.
- 1 277-8 καὶ τὸ μὲν ἀγαθὸν ὡς τὸ "δῶκε μένος καὶ θάρσος" (E 2), τὸ δὲ κακὸν "θάρσος ἄητον ἔχουσα" (Φ 395), "καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε" (Δ 339)· πρόσκειται γὰρ τὸ κακοῖσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄμφω εὔρεϊν ἐν ἐνὶ στίχῳ· "ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμαθεν, οὐκ ἐθελήσει / ἔργον ἐποίχεσθαι" (ρ 226—7): b (BCE 3 E 4) T ἰδοὺ γὰρ τὸ ἔργον χωρὶς ἐκτέθεται. b (BCE 3 E 4) . εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι <—φέρτερός ἐστιν > : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἐσσί (280) καὶ μήτηρ (280), τοῦ ἀλλά (281) πρὸς μὲν τὴν σύνδεσιν πλεονάζοντος, μόνην δὲ ἐναντίωσιν παριστάντος. ^[10]
- 1 280-1a δύναται δέ τις τὸ μὲν ἐσσί (280) ὑποστίζειν, τὸ δὲ μήτηρ (280) στίζειν, ἵνα ὁ δέ (280) περισσεύῃ, ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν (281). βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A < εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι—ἀνάσσει : > πλείονα μὲν τὰ Ἀχιλλέως πλεονεκτήματα, ἐν δὲ τὸ Ἀγαμέμνωνος, ὅπερ δὴ πολυλογῶν ἀντισηκοῖ τοῖς ἄλλοις. ^[5]
- 1 280-1b b (BCE 4) T < εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι , θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ : > ἢ σὺ διὰ τὸ σ ε .
- 1 280a T t καρτερός : τὰ εἰς τερος τρισύλλαβα βαρύνεται, οἷον σφέτερος, "πρότερος" (A 548 al.
- 1 280b), κύντερος. πῶς οὐχὶ κάρτερος κατὰ βαρεῖαν λέγομεν; ὅτι τοῦτο οὐκ ἦν εἰς τερος , ἀλλ' εἰς ερος · τὸ γὰρ τ οὐκ ἐν τῇ παραγωγῇ ἔσχεν· ἦν γὰρ ἀπὸ τοῦ κράτος. ὡς ἀπὸ τοῦ βλάβος βλαβερός οὐ διὰ τοῦ βερος ἢ παραγωγή (ἐν γὰρ πρωτοτύπῳ τὸ β), οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κράτος κρατερός διὰ τοῦ ερος ἢ παραγωγή, οὐ διὰ τοῦ τερος . A < ἀλ λ ' ὅδε φέρτερός ἐστι : > οὐ γὰρ γενναῖός τις ὢν ἢ εὐσθενής τε καὶ εὐγενής ἄρξει βασιλέως, τούναντίον δέ, ἐπειδὴ καὶ θείας λήξεως ὁ βασιλεὺς τυγχάνει. ^[5]
- 1 281 b (BCE 3 E 4) T ἔγωγε <—κακοῖο > : πρὸς δυσώπησιν μὲν ἰδίαν ὀρίζεται χάριν, ὡς ὑπερέχοντα δὲ παρακαλεῖ.
- 1 282-4 ὑποῖ δὲ Ἀχιλλέα ὡς δίχα αὐτοῦ οὐδὲν ὄντων τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν. b (BCE 3 E 4) T < μέγα πᾶσιν / ἔρκος : > πιθανῶς προσέθηκε τὸ μέγ α , ἐπεὶ ἔρκος φησί καὶ τὸν Αἴαντα (e.
- 1 283-4 g. Γ 229). b (BCE 3 E 4) T t < ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα , γέρον , κατὰ μοῖραν ἔειπες : > καὶ διὰ τί μὴ πείσει; ἢ ὅτι αἰδούμενοι τὴν πρόληψιν τὰς αἰτίας τοῖς πέλας ὑπὸ φιλονεικίας τίθεμεν.
- 1 286 εἵπομεν δὲ ἐν ἀρχῇ (sc. ad A 3), ὅσα δηλοῖ τὸ μοῖρα. T ἀλ λ ' ὅ δ ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων <—ἄ τι ν ' οὐ πείσεσθαι οἴω > : ἴδιον τῶν θυμουμένων ἐπανακυκλοῦν τὰ αὐτά· οὐδέποτε γὰρ οἶονται ἱκανῶς εἰρηκέναι οἱ θυμούμενοι.
- 1 287-9a καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα ἐπιβολή, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἀρχὰς πλείους ἐπιφερόμενον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ "ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς A b (BCE 3 E 4) T †ὠμίλεον†, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ" (Σ 535). ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ κρατεῖν σημαίνει τὸ νικᾶν, ἄρχειν δὲ τὸ ἀνάσσειν, ἐπιτάσσειν δὲ τὸ σημαίνειν. b (BCE 3 E 4) T < ἀλ λ ' ὅ δ ' ἀνὴρ—οἴω : > τῷ Ἀχιλλεῖ κινεῖ φθόνον ὡς οὐχ ὑπὲρ τῆς Βρισηΐδος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν διαφερομένῳ. ^[5]
- 1 287-9b b (BCE 3 E 4) T t < ἄ τι ν ' οὐ πείσεσθαι οἴω : > ἱκανὸν ἦθος ἔχει ὁ δισταγμός.
- 1 289 b (BCE 3) T il T t εἰ δέ μιν αἰχμητὴν <—μυθήσασθαι > : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἐόντες , ἐπὶ δὲ τὸ μυθήσασθαι (291) στικτέον· οὐδὲν γὰρ ἐλλείπει, ὡς φήθησάν τινες.
- 1 290-1 ἀναφέρεται δὲ ταῦτα ἐπὶ τὸ "οὐ <τε> ποτ' ἐς πόλεμον" (A 226) καὶ "οὔτε λόχον δ' ἰέναι" (A 227). τοῦ δευτέρου οὖν στίχου πευστικῶς ἀναγινωσκομένου γίνεται ὁ λόγος τοιοῦτος· εἰ δὲ πολεμικὸν αὐτὸν ἐποίησαν οἱ θεοί, ἄρα ὀφείλει διὰ τοῦτο ἄλλοις ὀνειδίζειν; A < τούνεκα—μυθήσασθαι : > ἦθος ὑποφαίνει ὁ λόγος, εἰ κατ' ἐρώτησιν ἐκφέροιτο. ^[5]

- 1 291a b (BCE 3) < προθέουσιν ὀνειδέα : > ὅτι συνήθως ἑαυτῷ προθέουσι τὰ ὀνειδή.
- 1 291b A < ὑποβλήδην : > σύμβολον θυμοῦ μὴ ἀνέχεσθαι διεξοδικῆς κατηγορίας.
- 1 292 b (BCE 3) T < δειλός : > μέγιστον ὄνειδος ἄριστος ὦν οἶται τὴν δειλίαν.
- 1 293a b (BCE 3) T οὐτιδανός : ὡς πευκεδανός (cf.
- 1 293b K 8), ληθεδανός. οἱ δὲ οὔτις οὐτίδανος, ὡς οὐδάμιος. A μέγιστον δὲ ὄνειδος ἡγεῖται τὴν δειλίαν. A A int εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον : οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν· ἀντιδιασταλτικὴ γὰρ ἐστίν.
- 1 294a1 διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ς οὔσα· εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτικὴ, ὁμοίως ἂν ἐγράφετο τῷ "εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός" (β 271), "καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος" (ζ 32). περὶ δὲ ταύτης τῆς ἀναγνώσεως ἐντελέστερον διαληψόμεθα ἐν τῇ γ' τῆς Ὀδυσσεΐας (sc. ad v. 50), ὅταν περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς ἐπιζητῶμεν, πότερον "τοῦ ἔνεκα σοὶ προτέρω" ἢ "τοῦ ἔνεκά τοι". A ὀρθοτονεῖ Ἡρωδιανός (2,26,13) τὴν σοί· b (BCE 3) T δῆλον γὰρ καὶ τῆς γραφῆς b (BE 3) T εἰ γὰρ ἦν ἐγκλιτικὴ, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ τ, b (BCE 3) T ὡς τὸ "εἰ δὴ τοι σοῦ πατρός ἐνέστακται b (BE 3) T μένος ἡῦ" καὶ τὸ "ἐγὼ δὲ καὶ τοι συνέριθος ἔψομαι". ^[5]
- 1 294a2 b (BE 3) < ἄλλοισι δὴ ταῦ τ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε : > κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο.
- 1 295a καὶ τό γάρ περισσός ὁ ἐξῆς διὸ ἀθετεῖται. A im < ἄλλοισι δὴ ταῦ τ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε : > ταῦτα ἃ ἐμοὶ ἐπιτάττεις.
- 1 295b b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ ἐμοὶ b (BCE 3) ὀφείλει ὀρθοτονεῖσθαι διὰ τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἄλλοισι v. b (BCE 3) T ἐγὼ γ' ἔτι : ἐὰν μὲν ἔτι, ἡθικῶς, ἐὰν δὲ τί, ἀποφαντικῶς λέγει.
- 1 296 ἄμεινον δὲ ἔτι διὰ τὸ καὶ τὸ οἶω ἡθικὸν εἶναι. b (BCE 3 E 4) T < χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχέσσομαι : > ἔγνω οὐκ ἐνδιδόντα Ἀγαμέμνονα· καὶ δὴ αὐτὸς μεγαλοφυῶς εἴκει· πέπεισται γὰρ μετανοήσῃν αὐτόν.
- 1 298a ἐτοίμως δὲ ἀποδιδόντες διαβάλλει τὸν μόγις δόντα Χρυσήϊδα ὑπὲρ πάντων. b (BCE 3 E 4) T < χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχέσσομαι : > ὁ μὲν τυραννικὸν αὐτόν φησιν, ὁ δὲ τὸ ἐναντίον παύσεσθαι φησιν ὑπεικόμενος.
- 1 298b b (BCE 3) μαχήσομαι : οὕτως διὰ τοῦ η, A A int οὐ διὰ τοῦ ες, καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Ἀντιμάχου (fr.
- 1 298c1 131) καὶ < ἡ > Ἀριστοφάνους. A ὁ μὲν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η γράφει, ὁ δὲ Ἡρακλέων (fr.
- 1 298c2 1) τὰ μὲν ὀνόματα διὰ τοῦ η, ὡς τὸ "μαχήμων" (M 247), "μαχητήσ" (e. g. E 801), τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ ε καὶ τῶν δύο σς, ὡς τὸ "Σολύμοισι μαχέσσοτο" (Z 184)· ὁ καὶ ἄμεινον. b (BCE 3) T οὔτε τω : τὸ τω σημαίνει πέντε—οὐ δύναμαι.
- 1 299 A οὔτε σοὶ οὔτε τω ἄλλω : ἵνα μὴ νομισθῇ πρὸς ἓνα μόνον ἀξιόχρεως εἶναι μάχεσθαι.
- 1 299a ἢ ὡς κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως τοὺς Ἑλληνας συμπεριείληφεν, οὐκ ἐπαμύνοντας αὐτῷ στερουμένω τῆς δωρεᾶς, A b (BCE 3 E 4) T καὶ πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν βία, ἀλλ' ἐθελοντῆς δεδωκέναι. καὶ οἱ μὲν οὖν ἔφασαν, ὅπως μὴ ἀκρατὴς εἶναι δοκῇ, ἀποδοῦναι ταύτην τῷ βασιλεῖ, εἰ καὶ πλείω τῶν ἄλλων, ὧν φεῖδεται, προσίετο, καὶ ὅτι νόμος ἦν τῷ βασιλεῖ ἐξαίρεσθαι πρῶτον. γεγένηται δὲ ἀναδάσιμα πάντα τὰ τῶν αἰχμαλωτῶν τῆς Χρυσήϊδος ἀποληφθείσης, ὥστε παρηνόμει μὴ δοῦς τὴν αἰρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξῆν γὰρ αὐτῷ ὅ, τι βούλοιο λαβεῖν· διὸ φησιν· "ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ ἰόδυσσῆος†" (A 138), καὶ πάλιν· "αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατε" (A 118). ὥστε τὸ μὲν τῶν αἰχμαλωτῶν ἀναγκαῖον ἦν εἴκειν, τῶν δὲ ἄλλων, εἴ τι ἐλάμβανεν, ὡς ὑβρίζοντι οὐκ ἐπιτρέπειν· οὔτε γὰρ ἀδικεῖν δεῖ οὔτε ἀδικεῖσθαι· τὸ

μὲν γὰρ πονηρίας ἐστί, τὸ δὲ ἀνανδρίας. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐπεὶ ῥ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι". ^[15]

1 299b ἔργῳ δὲ κοινωνεῖ εἰς ἅπαντας, τὴν αἰτίαν τῆς ἀφαιρέσεως ἀγνοῶν. Α καὶ ὑβρίσατε ἑαυτοὺς· οὐ γὰρ ἐμέ. A int < ἀνελώ ν : > ὑφ' ἐν τὸ ἀνελών · Α im b (BCE 3) προεῖρηται γὰρ οὐκ ἂν τι φέροις.

1 301a b (BCE 3) ἀνελών : προεῖρηται γὰρ οὐκ ἂν.

1 301b Ἀττικοὶ δὲ περισσάκις χρῶνται τῷ ἄν. Τ < ἀέκοντος : > δασυντέον τὸ ἀέκοντος · κατὰ στέρησιν γὰρ ἐστί τὸ α .

1 301c b (BCE 3) πείρησαι : προπαροξυτονητέον τὸ πείρησα ι , ἵνα ᾗ προστακτικόν, καίτοι πολλάκις τῶν τοιούτων τὸν τόνον ἐχόντων τῶν ἀπαρεμφάτων, λέγω δὲ τῶν εἰς αἰ ληγόντων· "ἀλλὰ με κακκεῖαι σὺν τεύχεσι" (λ 74), "τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι" (ε 346). ^[5]

1 302a1 οὐ μέντοι τὸ τοιοῦτο διηνεκές· ἔστι γὰρ ἃ καὶ ἐφύλαξαν τὸν ἴδιον τόνον· "ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι" (τ 44), "νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι" (Χ 285). καὶ τὸ τοιοῦτο †δόξει† ἂν ὅτι ἐπὶ τινων < μὲν > ἥλλαξαν τοὺς τόνους, ἐπὶ τινων δ' οὐ. ἐνθάδε μέντοι κατὰ λόγον δοκεῖ ἡ προστακτικὴ ἀνάγνωσις κεῖσθαι· εἰ γὰρ πρόκειται τὸ ἄγε παρακελευστικὸν ἐπίρρημα, ὅπερ σημειόν ἐστι προστακτικῆς ἐγκλίσεως, οἰκείως καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐνεγένετο, ἄγε πείρησαι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις "δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε †πείρησαι ἀέθλων" (θ 145). Α τὸ πείρησαι προπαροξυτόνως προστακτικὸν γὰρ ἐστίν, ὡς τὸ "σὺ δὲ φράσαι" (Α 83). ^[10]

1 302a2 A int b (BCE 3) < ἐρωήσει : > παρὰ τὴν ἐρωήν, ὁρμήσει.

1 303 ἐναργῶς δὲ πεφάντασται τὸ περὶ τὸ δόρυ μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα. καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ τὰς λέξεις Ἀριστοτέλης (rhet. 3, 11 p. 1411b32). b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τῷ γε : ὁ τρόπος παραγραφή· μετιῶν γὰρ ἐπὶ ἑτέραν διήγησιν τούτῳ χρῆται.

1 304a b (BCE 3) Τ < μαχεσσαμένω : > καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ (sc.

1 304b Α 298) διὰ τοῦ η ἀξιοῖ Ἀρίσταρχος. Α im < ἀνστήτην : > ὥσπερ ἀνασχεθέειν "ἀνσχεθέειν" (ε 320), οὕτως ἀναστήτην ἀνστήτη ν .

1 305a b (BCE 3) < ἀγορήν : > τὸ πλῆθος.

1 305b Τ il {ἀνστήτην,} λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν < Ἀχαιῶν > : δύναται τις διαστέλλειν βραχὺ ἐπὶ τὸ νηυσὶ ν , ἵν' ᾗ τὸ ἐξῆς ἀγορὴν Ἀχαιῶ ν .

1 305c Α < εἴσας : > τινὲς πορευτικὰς παρὰ τὸ ἴω.

1 306 Τ t ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ : ὅτι εἰπὼν τὸ πατρωνυμικὸν παρέλιπε τὸ κύριον.

1 307a Α < ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ : > εἰκότως τῷ Ἀχιλλεῖ θυμικῶ ὄντι ἥπιος ὢν Πάτροκλος πάρεστι πρὸς τὸ τὸν θυμὸν αὐτοῦ μαλάσσειν.

1 307b ὅτι δὲ πρῶτος ἐστί, δηλὸν ἐξ ὧν οἰκτεῖρει τοὺς Ἀχαιοὺς Εὐρύπυλον μὲν γὰρ ἰᾶται (sc. Α 844—8), καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀχιλλεῖ παρακλαίει (sc. Π 3—11). καὶ Μενέλαος περὶ αὐτοῦ φησι· "νῦν τις ἐνείης Πατροκλῆος / μεμνήσθω" (Ρ 670—1). κατ' ἐξοχὴν δὲ ἰδιαζόντως εἶπε περὶ αὐτοῦ καὶ νῦν, ἵνα ἀξιόχρεως ᾗ, ὅταν τελευταῖον αὐτὸν εἰς τὴν μάχην ἐγείρῃ (cf Σ 98—126). b (BCE 3 , E 4 [fol. 3 r] Τ < Ἀτρείδης δ' ἄρα νῆα—πολύμητις Ὀδυσσεύς : > αὐτεπαγγέλτους ἔχουσι τὰς ἐννοίας οἱ στίχοι, ὧν ἀφελὼν τι ἢ προσθεὶς μᾶλλον ἀδικήσεις. ^[5]

1 308—11 δηλὸν δὲ ὅτι οὐκ ἐθαλάσσειον τινες τῶν νεῶν, ἐπεὶ τίς χρεῖα νεουλκίας; ἔστι δὲ ὁμοιοτέλεuton τὸ σχῆμα· προέρυσσεν (308), ἔκρινεν (309), βῆσεν (310), εἶσεν ἄγων (311). b (BCE 3 E 4) Τ < ἐς δ' ἐρέτας : > διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος, "ἐν δ' ἐρέτας". ^[5]

1 309 Α im εἶσεν ἄγων : ἀνάγων τὴν Χρυσήϊδα εἶσεν.

- 1 311 ὁ δὲ μετὰ δώρων μὴ διδοὺς αὐτὴν μετὰ προσθήκης ἀποδίδωσιν ἐξυπηρετούμενος πρὸς
δυσώπησιν τοῦ θεοῦ. b (BCE 3 E 4) T {ὕγρα} κέλευθα : παρὰ τὸ ἐλεύθω.
- 1 312a1 ἔστι δὲ ὡς τὸ δίφρα, λύχνα, μεταβολὴ γένους· ἀντὶ γὰρ θηλυκῶν τὰ οὐδέτερα εἶπεν· γίνεται γὰρ
μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τράχηλος τὸ τράχηλον, ἔνθεν πληθυντικὸν
παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 191, 86)· "τὰ τράχηλα γυμνάζει". καὶ λύχνος λύχνα, δίφρος δίφρα, καὶ ἀπὸ
τοῦ ἔρετμος τὸ ἔρετμόν, ἔνθεν "ἔρετμὰ προήκεα" (μ 205). Τάρταρος ἀρσενικῶς καὶ κατὰ
μεταβολὴν ἢ Τάρταρος παρὰ Πινδάρῳ (P. 1, 15)· "ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ," καὶ οὐδέτερον τὸ
Τάρταρον Ἡσίοδος (th. 119)· "Τάρταρά τ' ἠερόεντα". τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ὑγρά κέλευθα . Α τὰς
όδους. ^[10]
- 1 312a2 ὡς ἀπὸ τοῦ δίφρος δίφρα, οὕτως ἀπὸ τοῦ κέλευθος κέλευθα· καὶ ἔστι μεταβολὴ γένους. b (BCE
3 E 4 < οἱ μὲν ἔπει τ' ἀναβάντες— / λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν : > διὰ τί μὴ
καθαροὺς ἐκπέμπει; b (BCE 3 E 4) T il ὅτι προὔργιαιτέρα τῷ θεῷ ἢ ἀπόδοσις.
- 1 312-3 ψυχαγωγεῖ δὲ διὰ τούτου καὶ τὸ πλῆθος, ὡς ἤδη καθαρθέντες εἶεν διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόδοσιν.
b (BCE 3 E 4) καὶ εἰς ἄλλα λύμα τ' ἔβαλλον : τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπέριττον θάλασσαν
βάλλουσι. ^[5]
- 1 314a καὶ Εὐριπίδης (I. T. 1193)· "θάλασσα κλύζει ἅπαντ' ἀνθρώπων κακά". Α < οἱ δ'
ἀπελυμαίνοντο—βάλλον : > ἀπεκαθαίροντο καὶ εἰς τὴν θάλατταν τὰ περιττώματα καὶ
καθάρματα ἔβαλλον.
- 1 314b Ἰακῶς δὲ ἐστὶ τὸ βάλλω ν , κατὰ ἀποκοπὴν· τὸ δὲ ὄνομά ἐστιν ὀλόκληρον. b (BCE 3) φύσει γὰρ
τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. Α int < ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι—περὶ καπνῶ : > ἀξιοπρεπῆς
ἢ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν θέα. ^[5]
- 1 315-7 μεγαλοφυεῖς δὲ καὶ αἱ ἐπιτελούμεναι θυσίαι· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ τεληέσσας (315). b (BCE 3 E 4)
< κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ : > ὡς ἂν μελλόντων τῶν ἄλλων
θεοσεβέστατα, Τ ὑπ' ὅψιν ἤγαγεν ἅμα τῷ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμισγομένην τὴν
λευκότητα τῆς πιμελῆς φανταστικῶς.
- 1 317a b (BCE 3 E 4) Τ κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἵκεν : δοκεῖ ἡ λέξις τέσσαρα σημαίνειν, ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ
(1,253,13) δοκεῖ, αὐτό τε τὸ λίπος καὶ τὸν ἐπίπλουν καὶ τὸ κρέας καὶ τὴν ἀναθυμίασιν.
- 1 317b ἔστι δὲ παρὰ τὸ κνίσω. ὑπ' ὅψιν δὲ ἤγαγεν ἅμα τῷ μέλανι τοῦ καπνοῦ συναναμισγομένην τὴν
λευκότητα τῆς πιμελῆς φανταστικῶς. ἀπὸ οὗν τοῦ κνίσω μέλλοντος γέγονε· πλεῖστα γὰρ
ὀνόματα ἀπὸ μελλόντων γέγονεν, οἷον ἄψω ἀψίς, λέξω λέξις, δόξω δόξα, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα.
οὕτως οὗν καὶ κνίσω κνίσα. εἰ δέ τις εἴποι ὅτι πόθεν δῆλον ὅτι δίφθογγον οὐκ ἔστι, φαμὲν ὅτι
κνίζω ἐστὶ καὶ ἔχει τὸι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιζω τὸ ι μόνον ἔχουσι. τὸ δὲ κνισμός ὁμοίως ἐκ τοῦ
†κνίσω† κνισμός, ὡς λογίσω λογισμός. τὸ κνίσα καὶ τὸ ι καὶ τὸ α βραχύ, καὶ τὸ μὲν ι , ἐπειδὴ τὰ
διὰ τοῦ ιζω τὸ ι βραχὺ ἔχει, τὸ δὲ α , ἐπειδὴ τὰ εἰς α θηλυκά, ἀπὸ μελλόντων ἢ ἐνεστώτων
γινόμενα, βραχὺ ἔχει τὸ α , δόξω δόξα, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα, μῶ μῶσα καὶ μοῦσα. ἐκτέταται δὲ
ποιητικῶς τὰ δύο· κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἵκε ν . Α {ἀλλ' ὅ γε Ταλθύβιον τε καὶ} Εὐρυβάτην : ὅτι καὶ
ἕτερος Εὐρυβάτης, Ὀδυσσέως κῆρυξ (cf. ^[15]
- 1 320a Β 184). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πυλαιμένεα (cf. Β 851. Ε 576. Ν 643). Α < Εὐρυβάτην : > ἄλλος
ὁ κατὰ Ὀδυσσέα Εὐρυβάτης καὶ οὗτος ἄλλος.
- 1 320b b (BCE 3) Τ il ὀτρηνῶ θεράποντε : παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὄρμῳ.
- 1 321 θεράποντες δὲ οἱ τοὺς κρείσσονας δι' ὠφέλειαν θεραπεύοντες ὡς Ἐτεωνεὺς (cf. δ 22—3) καὶ
Μηριόνης (cf. Κ 58—9). ὁμωνύμως δὲ καὶ οἱ δοῦλοι θεράποντες καλοῦνται. Α b (BCE 3) Τ

ἔρχεσθον κλισίην <Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· αὐτοτελὴς γὰρ ὁ λόγος, καὶ ὁ ἐξῆς ὁμοίως.

- 1 322 τὸ δὲ "ἀγέμεν" (A 323) ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἄγε. A < ἔρχεσθον κλισίην—Βρισηΐδα καλλιπάρηον : > βασιλικὸν τὸ ἀπόλυτον τῆς φράσεως καὶ τὸ δι' ἄλλων πειραῖσθαι καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν.
- 1 322-3 ὑβριστικὸν δὲ καὶ τοῦτο· οὐ γὰρ ἐντυχεῖν Ἀχιλλεῖ κελεύει, ἀλλ' ὥς κενῆς οὔσης τῆς νεῶς ἄγειν αὐτήν. b (BCE 3 E 4) T χειρὸς ἐλόν τ' <ἀγέμεν> : ἴσθι "χειρὸς ἐλόντε ἄγειν" Ἀριστόνικος† ἵνα τὸ δυϊκὸν εὐδηλον ᾗ· ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, ἐὰν κατὰ συναλιφὴν ἀναγινώσκωμεν. ^[5]
- 1 323 A εἰ δέ κε μὴ δώῃσι ν , <ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι/ ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι> : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐλοίμην.
- 1 324-5 ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ δώῃσι (324), στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ πλεόνεσσι (325), ἵνα ὁ δέ (324) περιττεύῃ. A < δώῃσιν—ἔλωμαι : > δώῃσιν ἀπὸ τοῦ δώω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, †ἐάν† ἔστιν ἀπὸ τοῦ δῶ, A b (BCE 3) T τό τε η καὶ τὴν σι συλλαβήν.
- 1 324 A τὸ δὲ ἔλωμαι ἀντὶ τοῦ ἐλοῦμαι ἢ ἐλοίμην. b (BCE 3) T < τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται : > δύναται ὑπερβατὸν εἶναι, καὶ τοῦτο αὐτῷ ῥίγιον ἔσται.
- 1 325a A im <τό οἱ καὶ> ῥίγιον <ἔσται> : βδελυρώτερον τὸ ἐπὶ πλειόνων ἀσχημονεῖν· "πάντες δέ με πεφρίκασιν" (Ω 775) ἀντὶ τοῦ βδελύσσονται.
- 1 325b b (BCE 3 E 4) T προῖει : ἀπὸ τοῦ ἰῶ περισπωμένου.
- 1 326 T τὸ δὲ ἐπὶ ἔτελλεν ἀντὶ τοῦ συνεχῶς ἐπέταττεν. b (BCE 3 E 4) T τὼ δ' ἀέκοντε βήτην : εἰκότως καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα γὰρ δεδοίκασι καὶ πρὸς ὃν ἀποστέλλονται.
- 1 327 b (BCE 3 E 4) T < παρά τε κλισίη : > πλησίον τῆς σκηνῆς.
- 1 329a b (BCE 3 E 4) T καὶ νηῖ μελαίνῃ : διὰ τῆς μελαίνης νηὸς τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἔδρας δηλοῖ.
- 1 329b b (BCE 3) T {ἤμενον} οὐ δ' ἄρα τῷ γε <ιδὼν γήθησεν> : ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀκουστέον· οὐκ ἐγήθησεν, ἀλλ' ἐλυπήθη.
- 1 330a A οὐ δ' ἄρα τῷ γε ιδὼν γήθησεν : ὁ τρόπος ἀντίφρασις.
- 1 330b T οὐ δ' ἄρα <.
- 1 330c ..> γήθησεν : μεμετρημένη ἢ διάθεσις οὔτε πλέον λυπούμενου (ἀγεννὲς γάρ) οὔτε ἥττον· ἀσυμπαθὲς γάρ. b (BCE 3 E 4) T τῷ μὲν ταρβήσαντε <καὶ αἰδομένῳ> : εὖ τὸ αἰδεσθῆναι, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπὶ τοιαύτην χρεῖαν ἐληλυθότας.
- 1 331a δύο δὲ ταῦτα συμβαίνειν περὶ τοὺς χρηστοὺς αἰεὶ ὁ ποιητὴς φησιν, αἰδῶ καὶ φόβον· "αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε" (Γ 172). b (BCE 3 E 4) T τῷ μὲν ταρβήσαντε : διὰ τὴν ξιφουλκίαν. ^[5]
- 1 331b b (BCE 3 E 4) T αἰδομένῳ : παρὰ τὸ αἰδῶ.
- 1 331c οἶδε δὲ καὶ τὸ αἰδῶ· "ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε" (Ε 530). T < οὐδέ τι : > διὰ τοῦ ι , οὐδέ τ ι , οὐ διὰ τοῦ ε .
- 1 332a καὶ ἡ Κύπριος. A im οὐδέ τί μιν προσεφώνεον : τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν τι παροξυντικόν, τὸ δὲ θωπεῦσαι δουλοπρεπές.
- 1 332b πρῶτος δὲ Ὅμηρος πρόσωπα κωφὰ παρήγαγεν εἰς τὴν τραγωδίαν. A b (BCE 3 E 4) T χαίρετε κήρυκεσ <—ὑμμεσ ἐπαίτιοι , ἀλλ' ἂν Ἀγαμέμνων> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (sc.
- 1 334-5 334), καὶ βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐπαίτιοι (335)· ὥς γὰρ ἀγγέλους σεμνύνων αὐτοὺς εἶπεν. A Διὸς ἄγγελοι : ἢ ὅτι τὰς ἐορτὰς αὐτοῦ ἀγγέλλουσιν, ἢ ὅτι ἀπὸ Ἑρμοῦ εἰσιν, ὃς ἄγγελος Διός.
- 1 334a1

b (BCE 3) Τ καλῶς δὲ οὐκ Ἀγαμέμνωνος ἔφη, ἀλλ' ἀνδρῶν καὶ Διός, οἷς δικαίως ὑπηρετοῦσι·
τούτῳ γὰρ ἀδίκως. b (BCE 3 E 4) Τ κοινὸς δὲ νόμος μὴ ἀδικεῖσθαι κήρυκα· ἱεροὶ γὰρ οὗτοι καὶ
τὰ πρὸς θυσίαν ἐτοιμάζοντες· b (BCE 3) Τ {ἀμέλει παρ' Ἀθηναίοις τὸ τῶν Κηρύκων γένος}
"κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυϊ" (Σ 558), "κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν" (Γ 274). Τ Διὸς
ἄγγελοι : ἄσυχον γὰρ—Κήρυκα, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Κηρύκων γένος, ὡς ἱστορεῖ Πτολεμαῖος (fr. ^[5])

1 334a2 inc. sed. 2 [p. 46 Chatz.] ἢ ὅτι τὰς ἐορτὰς αὐτοῦ ἀγγέλλουσιν, ἢ ὅτι ἀπὸ Ἑρμοῦ εἰσιν, ὃς
ἄγγελος Διός. Α ἄσυχον ἵτε : διὰ σχήματος ἐδήλωσεν, ὡς τῷ δέει οὐ προέκοψαν.

1 335a b (BCE 3 E 4) Τ τιμήσαντες οὖν ἀντιτιμῶνται. b (BCE 3) Τ {οὔτι μοι} ὕμμες : οὕτως ψιλωτέον
τὸ υ τοῦ ὕμμες· ἢ γὰρ λέξις Αἰολική.

1 335b1 ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἡ συναλιφή, "αἴ κ' ὕμιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων" (Δ 249). Α τὸ δὲ ὕμμες
ψιλοῦται· Αἰολικὸν γὰρ ἐστίν, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ συναλιφή, "αἴ κ' ὕμιν ὑπέρσχη χεῖρα".

1 335b2 b (BCE 3) Τ οὔτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι : πεπαιδευμένως· οὐ γὰρ δεῖ τὰς αἰτίαις ἐφ' ἑτέρους μετάγειν
ὡς κύνα κατὰ τοῦ βεβλημένου λίθου.

1 335c Α b (BCE 3) Τ < οὗ τί μοι ὕμμες ἐπαίτιοι : > ἀντίφρασις.

1 335d Τ ὁ σφῶϊ : διὰ τοῦ ἐνὸς ς , ὁ σφῶϊ, ὁμοίως τῷ "καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἶ" (Σ 460).

1 336a Α b (BCE 3) Τ ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν "ὁ σφῶϊν". τοῦτο δὲ σημαίνει ὕμῶν ἢ
ὕμιν, ὣν οὐδὲν ἀρμόζει τῷ λόγῳ τούτῳ, ἀλλὰ τὸ ὕμᾱς. Α < ὁ σφῶϊ προῖει : > "σφῶϊ μὲν ἀμφὶ
βοόσ" (Λ 776), ὕμεις· ὁ σφῶϊ προῖε ι , ὕμᾱς· "ὁ σφῶϊ <ν> μάλα πολλάκις" (Ψ 281), ὕμῶν· "καὶ
σφῶϊν δὸς ἄγειν" (Α 338), αὐτοῖς.

1 336b Τ διογενὲς Πατρόκλεις : ἐξαίρει πάλιν τὸ πρόσωπον· τοῖς γὰρ τῶν φίλων γνησιωτάτοις
εἰώθαμεν πιστεύειν τὰ γύναια.

1 337a b (BCE 3 E 4) Τ < Πατρόκλεις : > ἡ εὐθεῖα Πατροκλῆς ὡς Ἡρακλῆς.

1 337b Τ ἢ Πατρόκλεις : ἀντὶ τοῦ Πάτροκλε, ἐσχημάτισται—Ἡρακλῆς. Α < σφῶϊν : > αὐτοῖς.

1 338a Τ ἢ μάρτυροι ἔστων : μαρτύρεται τὼ κήρυκε, ὅπως μὴ δοκῇ προδότης εἶναι ὑπερορῶν τοὺς
Ἀχαιοὺς ἀναιρουμένους.

1 338b τὰ δὲ ἄλλα οὐχ ἄπτεται Ἀγαμέμνωνος, ὅπως μὴ δοκῇ μικροψυχεῖν ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει. b (BCE 3 E
4) Τ πρὸς τε θεῶν μακάρων <— / καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος > : πρότερος τῶν
Πυθαγορικῶν Ὅμηρος μέσσην ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φύσιν b (BCE 3 E 4) Τ βασιλικὴν τέθεικε· τὸν
μὲν γὰρ ἀπλῶς ἀνθρώπον τοῦ βασιλέως κατ' ἀμφοτέρω φησιν ἐλάττονα, καίπερ b (BCE 3 E 4)
ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ ὄντος· θεοῦ δὲ ἦττονα τὸν βασιλέα εἶναί φησι διὰ τὸ φθαρτόν. ^[5]

1 339-40a b (BCE 3 E 4) Τ < πρὸς τε θεῶν μακάρων—βασιλῆος ἀπηνέος : > ἵνα ἐγκαλούμενος καὶ ὑπὸ
θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ Ἀγαμέμνωνος εὐλογον ἔχη τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπηνείας
ἔνεκεν.

1 339-40b1 b (BCE 3 E 4) {πρὸς τε θνητῶν} ἵνα ἐγκαλούμενος καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ
Ἀγαμέμνωνος αὐτοὺς ἔχω μάρτυρας.

1 339-40b2 Τ ἀπηνέος : Σέλευκος (fr.

1 340a 7 M. = 9 D.) ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει "ἀναιδέος". εὐεπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ
ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα· "αἰὲν ἀναιδεῖν ἐπιειμένε κερδαλέοφρον" (cf. Α 149). ἀπηνῆ
δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. διασταλτέον δὲ μετὰ τὸ ἀπηνέος. ἢ
διπλῇ δέ, ὅτι τὸ ἄρθρον μετάκειται. ἔδει δὲ 'καὶ πρὸς τοῦ ἀπηνέος βασιλῆος'. καὶ ἄνω κατὰ τὸ
"οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμασεν <ἄρητῆρα> " (Α 11). Α εἴ ποτε : καλῶς οὐκ εἶπεν ὁπότε
νεμεσητὸν γὰρ ἦν. ^[5]

- 1 340b b (BCE 4) χρειώ : ὡς Κλειώ· A im b (BCE 3 E 4) T καὶ γὰρ "χρειοῖ ἀναγκαίη" (Θ 57) A im b (BCE 4) T ὡς Κλειοῖ.
- 1 341a A im ἀεικέα λαιγόν : τὸν ὑβριστικόν· "ἀεικίζει μενεαίνων" (Ω 54) b (BCE 3 E 4) T
 < ὀλοῖῃσι : > ὀλοῖσι πλεονασμῷ τοῦ ι .
- 1 342a A int φρεσὶ θύει : ἐμφαντικῶς τὸ λυσσῶδες αὐτοῦ καὶ ἄλογον παρέστησε.
- 1 342b μάρτυρας οὖν ὑμᾶς σχήσω τῆς παραπληξίας αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδε προνοῆσαι στρατιᾶς. b (BCE 3 E 4) T οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι <—μαχέοιντο Ἀχαιοί > : διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὀπίσσω (343), ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τὸ νοῆσαι (343), ἴν' ἢ ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω , καὶ νῦν καὶ ὕστερον, ἢ καὶ ἐτέρως ἐκ τῶν ἔμπροσθεν στοχάσασθαι τὰ ὕστερα, ἢ ἐν ἀμφιβολίᾳ· κὰν τῇ Γ (109— 10) ἐστὶν· "οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω / < λεύσσει > ". [5]
- 1 343-4 A οὐδὲ τι οἶδεν <νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω > : τὸ δὲ ἐναντίον "ὄρα πρόσ <σ> ω καὶ ὀπίσ <σ> ω" (Σ 250): T δεῖ γὰρ τὸν ὅλως ἔχοντα γινῶσιν μὴ τὰ παρόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα σκοπεῖν.
- 1 343 b (BCE 3 E 4) T λείπει οὖν τοῖς ἐπιρρήμασι τὸ † τ . T μέγιστον δὲ καὶ ψιλῶ ἀνθρώπῳ πρὸς κατηγορίαν ἢ ἀπρονοησία, ὥς πού φησι "νήπιοι ἀγροῖῳται, ἐφημέρια φρονέοντες" (φ 85). b (BCE 3 E 4) T < μαχέοιντο : > μάχοιντο. [5]
- 1 344 b (BCE 3 E 4) πλεονασμὸς δέ ἐστι τοῦ ε . b (BCE 3 E 4) T il Πάτροκλος δὲ φίλῳ <ἐπεπεῖθε τ' ἐταίρῳ > : τὸ ἥπιον αὐτοῦ διὰ τῆς σιωπῆς τῆς νῦν τε κὰν ὅλη τῇ στάσει κὰν τῷ μνηθιμῷ (sc. I 205) δείκνυται. καὶ νῦν δὲ οὐ φθέγγεται, ἵνα μὴ ἢ παροξυντικός. b (BCE 3) T
 < καλλιπάρηον : > εὐκαιρον τὸ ἐπίθετον, τὴν τοῦ ἐρῶντος διάθεσιν ἐμφαίνον τῷ δηλοῦν οἷας ἐρᾶται.
- 1 346 b (BCE 3) T il τῷ δ' αὖτις ἵτην : οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν εἶχον τὸ λεχθέν.
- 1 347 b (BCE 3) T οὐ λαβόμενοι δὲ τῆς χειρὸς ἤγον, ὥς ἐπετάχθησαν. b (BCE 3 E 4) T < ἀέκουσα : > ἔστι γὰρ φίλανδρος, ὥς τὸ πρόσωπον αὐτῆς δηλοῖ.
- 1 348 δευτέραν δὲ ταύτην ὀρίζεται εἶναι αἰχμαλωσίαν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως ὀλόκληρον ἡμῖν ἦθος προσώπου δεδήλωκεν. b (BCE 3) T δακρύσας ἐτάρων : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ δακρύσας · μᾶλλον γὰρ σαφηνίζει τὰ πράγματα.
- 1 349a A δακρύσας ἐτάρων : ἔτοιμον τὸ ἡρωϊκὸν πρὸς δάκρυα.
- 1 349b καὶ Ὀδυσσεὺς "ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι" (Θ 523), καὶ ἡ παροιμία "ἀεὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί" (cf. Zenob. 1, 14). b (BCE 3 E 4) T Ἀγαμέμνων < *** > "ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρῃσιν" (I 15). T ἄλλως τε καὶ φιλότιμος ὣν ἀνιᾶται τῇ ὕβρει παλαιᾶς τε συνηθείας στέρεται, ἴσως δὲ καὶ τὸ γύναιον ἀκουσίως ἀπαλλαττόμενον ἔλεει. ἄκρως δὲ ἐρῶντα χαρακτηρίζει· οὔτοι γὰρ ταῖς ἐρημίαις ἠδονται, ἴν' οὔτω τῷ πάθει σχολάζωσιν b (BCE 3 E 4) T ὑπὸ μηδενὸς ὀχλούμενοι. T
 < νόσφι : > ὅπως μὴ γελῶτο παρὰ τῶν ἐταίρων. [5]
- 1 349c1 ἢ πρὸς τὴν διάλεξιν τῆς μητρός. τὸ δὲ ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα· "τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολὺ λώϊον" (P 417). T il τὸ δὲ νόσφι , ὅπως μὴ γινώριμον τοῖς ἐτέροις ἢ τὸ πρὸς τὴν μητέρα ἐντύχημα.
- 1 349c2 τὸ δὲ ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα, b (BCE 3 E 4) ὡς ἐν τῷ "τό κεν ἤμιν ἄφαρ πολὺ λώϊον". b (E 4) θῖ ν' ἐ φ' ἁλὸς πολιῆς , ὅρ <ὁ> ὡν ἐπὶ οἶνοπα πόντον : οἰκεῖον τῇ θινὶ τὸ πολίον, τῷ δὲ πόντῳ τὸ οἶνοψ.
- 1 350a γράφεται καὶ "ἐπ' ἀπείρονα πόντον". b (BCE 3 E 4) T < οἶνοπα : > οὕτως "ἀπείρονα", οὐκ οἶνοπα ἢ Ἀριστάρχου.
- 1 350b

A int ὁρώων ἐπὶ οἴνοπα πόντον : ἱκανὴ παραμυθία τοῖς ἐπὶ ξένης λυπούμενοις εἰς τὴν θάλασσαν ἀφορᾶν, δι' ἧς τῶν πατρίδων εἴργονται.

- 1 350c καὶ Ὀδυσσεὺς "πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο" (ε 84). τάχα δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὡς εἰς συγγενὲς τῇ μητρὶ χωρίον ἀφορᾷ τὴν θάλασσαν. b (BCE 3 E 4) T < χειρας ὀρεγνύς : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χεῖρας ἀναπτάσ". [5]

- 1 351a A im χεῖρας ὀρεγνύς : ὥσπερ ἀσπαζόμενος ὀρέγει τὴν χεῖρα τῇ μητρὶ.

- 1 351b καὶ ἐπὶ Πολυφῆμου "εὐχετο χεῖρ' ὀρέγων b (BCE 3 E 4) T εἰς οὐρανόν" (ι 527). τινὲς "ἀνασχών" γράφουσιν. T μινυνθάδιον : τοῦτο μάλιστα δύναται λυπῆσαι μητέρα, ὀλιγοχρόνιος υἱός ὁ πρῶτον προβάλλεται.

- 1 352a b (BCE 3 E 4) T < μινυνθάδιόν περ > ἐόντα : ἐσόμενον.

- 1 352b ἦδει δὲ δι' ὧν εἶπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ "διχθαδίας κῆρας" (ι 411). παιδευτικὸν δὲ τὸ μὴ εἰς ῥαστώνην, ἀλλ' εἰς ἴπρακτικὸν νεῦσαι τὸν ἥρωα. φιλοστοργία δὲ καὶ ἐλέω προκαλεῖ τὴν μητέρα. ἐν κεφαλαίῳ δὲ τὴν εὐχὴν ἐκθέμενος ὕστερον λεπτολογήσει. ἔστι δὲ παρὰ τὸ μίνυνθα. παραπληροῖ δὲ ὁ περ . b (BCE 3 E 4) T ὄφελλεν : ἡ μὲν ἀρχὴ Ἰακὴ, τὸ δὲ μέσον Αἰολικόν. [5]

- 1 353a1 T ὄφειλεν ὄφελλεν Αἰολικῶς, ὡς χεῖρες χέρρες.

- 1 353a2 A im Ὀλύμπιος : οὕτω κατ' ἐξοχὴν τὸν Δία.

- 1 353b καὶ "Κρονίδην" (A 498 al.) αὐτόν φησιν. b (BCE 3) T Ὀλύμπιος : ὁ Ὀλυμπος ὄρος—ἀλληγορικῶς δὲ ὁ οὐρανός. A ἐγγυαλίξιαι : κυρίως τὸ ἐγγυῆσαι, παρὰ τὸ ἰγῦον†, ὃ κυρίως ἐπὶ χειρός.

- 1 353c T ὑψιβρεμέτης : ὁ ἐν ὕψει βρέμων διὰ τῶν βροντῶν ἢ τῶν ἀνέμων.

- 1 354a b (BCE 3 E 4) T ὑψιβρεμέτης : βρόμος κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος.

- 1 354b ὅθεν καὶ τὸν ἀπὸ πυρὸς Διόνυσον Βρόμιον καλοῦσιν. A οὐδέ με τυτθόν : φιλεγκλήμονες κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς.

- 1 354c b (BCE 3) T < εὐρυκρείων > : ποιητικὸν τὸ ἐπίθετον.

- 1 355 b (BCE 3) < ἡτίμησεν : > τῶν σπανίων ἡ τομὴ κατὰ τὸν ἑβδομον χρόνον.

- 1 356a A int ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας : ἐλὼν ἔχει T ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἀπουρίσας "ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας" (X 489).

- 1 356b b (BCE 3 E 4) T συγκοπὴ οὖν ἐστίν. T δακρυχέων : τὸ δακρυχέων ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον· b (BCE 3) T καὶ "δακρυπλώειν" γὰρ ποῦ φησιν (τ 122).

- 1 357a T πότνια : σεπτὴ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσι τοῖς ἔδεσι τῶν θεῶν.

- 1 357b A b (BCE 3) T ἡ παρὰ τὸν πότμον, ἡ εὐτυχής, ὅς ἐστιν ἀπὸ τοῦ "πέση μετὰ ἱποσί† γυναικός" (T 110). AT καὶ ποτνιασθαι δὲ τὸ προσπίπτειν καὶ παρακαλεῖν. A b (BCE 3) T < πατρὶ γέροντι : > ἴσως τοὺς ἐν θαλάσῃ τιμωμένους ἀλίους γέροντάς φησιν, ὡς Πρωτέα Φόρκυνα Νηρέα.

- 1 358 b (BCE 3) T παρὰ πατρὶ γέροντι : τῷ Νηρεῖ. τὸν δὲ—αἱ Νηρείδες. A καρπαλίμως < δ' ἀνέδου πολιῆς ἀλὸς ἡῦ τ' ὀμίχλη > : ἀντὶ τοῦ κραιπνῶς.

- 1 359 ταχεῖα δὲ ἡ ἄνοδος ὡς μητρὸς καὶ θεοῦ. φαντασία δὲ περικείται τῇ θεῷ διὰ τῆς ὀμίχλης. b (BCE 3 E 4) T ἡ ὅτι θαλασσία ἐστὶν ἡ θεός. τὴν δὲ Ἥραν τῷ ἀέρι εἰκάζει· λεπτομερὴς γὰρ ὁ ἀήρ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ὑδάτων. b (BE 3 E 4) T < δακρυχέοντος : > οὐκ ἐξίσταται τοῦ κλαυθμοῦ, ἐπεὶ οὐ μεμπτέος· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον, εἰ καὶ ἄλκιμος ἦν, ὅτι λελύπηται ἐλεύθερος γὰρ ὢν καὶ ἀπλοῦς τοῦτο ποιεῖ, οὐ διὰ μικροψυχίαν. [5]

- 1 360a1 b (BCE 3) οὐκ ἐξίσταται τούτου· οὐ γὰρ ἄτοπον ἐλεύθερον ἀπλοῦν ἄλκιμον λυπεῖσθαι.

- 1 360a2

Τ χειρί τέ μιν κατέρεζεν <ἔπος τ' ἔφα τ' ἔκ τ' ὀνόμαζε> : στικτέον ἐπὶ τὸ κατέρεζεν καὶ ἔφατο καὶ ὀνόμαζεν· ἡ περίοδος γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἐκάστη.

- 1 361 A τέκνον, <τί κλαίεις> : φυσικῶς φθέγγεται, καὶ τῶν κοινῶν ὀνομάτων οὐκ ἐξίσταται· b (BCE 3 E 4) T ἕνα γὰρ ἔχουσα καὶ τοῦτον ἄθλιον, πῶς ἂν αὐτὸν ἄλλως καλέσειεν; b (BE 3 E 4) T ἔστι δὲ καὶ ἡ πεῦσις σύντομος, ὡς ἂν μαθεῖν ἐπειγομένης.
- 1 362 b (BCE 3 E 4) T ἐξαύδα : τῇ γὰρ τῶν λόγων ἀνοχῇ καὶ κουφιεῖται τοῦ βάρους ἡ ψυχὴ.
- 1 363a b (BE 3 E 4) T ἵνα εἶδομεν ἄμφω : προπαροξύνεται τὸ εἶδομεν, ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ εἶδω.
- 1 363b οὐ θαῦμα δέ, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς βαρυτόνον καὶ ὡς περισπώμενον κλίνει. ἢ ὅτι A ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἔστι καὶ ἡ συστολὴ ἀνέδωκε τὸν τόνον· A b (BCE 3) T οὐ γὰρ παροξύνομεν κατὰ τὸν Πάμφιλον. A b (BE 3) T <βαρυστενάχων :> ὅτι τὸ βαρυστενάχων κατὰ βαρεῖαν τάσιν.
[5]
- 1 364a A int τὴν δὲ βαρὺ στενάχων : βαρύνεται ἡ μετοχή.
- 1 364b1 διδασκόμεθα δὲ ἐξ ἐκείνου "τοὺς δὲ βαρὺ στενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων, / χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι" (Δ 153—4)· ἡ γὰρ ἐπίζευξις τοῦ "ἐπεστενάχοντο" διδάσκει ὅτι καὶ τὸ στενάχω βαρύνεται· εἰ γὰρ ἦν περισπώμενον, ἐστεναχοῦντο ἐγίνετο ὡς ἐν <ε> νοοῦντο. καὶ ἡ κλίσις δὲ τοῦτο δείκνυσι· "βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα" (Θ 95), οὐχὶ στεναχοῦντος. καὶ ἡ δοτικὴ "τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι" (Σ 70). A βαρὺ στενάχων : ὁ Σιδώνιος περισπᾷ· b (BCE 3) T περισπᾶσθαι γὰρ καὶ "ἀδινὰ στοναχῆσαι" (Σ 124) φησίν.
[5]
- 1 364b2 T Ἀρίσταρχος δὲ βαρύνει· τὰ πολλὰ γὰρ κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου γέγονε· "βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσα" (Θ 95), "ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι" (Δ 154). b (BCE 3) T οἶσθα· τίη τοι <ταῦτα ἰδυίη πάν τ' ἀγορεύω ;> : ὅτι παλιλλογεῖν παρήτῃται.
[5]
- 1 365a ἀλλότριοι ἄρα οἱ ἐπιφερόμενοι στίχοι εἴκοσι ἑπτὰ (sc. A 366—92). A οἶσθα : ἄκρως ἐνέφηνε τὸ βαρύθυμον διὰ τοῦ προοιμίου.
- 1 365b καὶ πρὸς εἰδότας δὲ ἔθος λέγειν ἐπικουφίζοντας τὴν ὀδύνην. b (BCE 3 E 4) T ὥχόμεθ' ἐς Θήβην : νῦν λέγει τὰς Ὑποπλακίους—καὶ αἱ τῆς Αἰγύπτου, ὧν μνημονεύει ἐν τῇ I (381).
- 1 366 A ὥχόμεθ' ἐς Θήβην : ῥητορικὸς ὧν ὁ ποιητὴς καὶ τρόπον ἀνακεφαλαίωσεως βουλόμενος διδάξει ἡμᾶς ταῦτά πάλιν ἐξ ἀρχῆς διηγεῖται.
- 1 366a b (BCE 3) T ὥχόμεθ' ἐς Θήβην : ὁ τρόπος ἀνακεφαλαίωσης.
- 1 366b AA im b (BCE 3 E 4) T τέσσαρες δὲ διηγήσεων ἰδέαι· ἡ μὲν ὁμιλητικὴ, ὡς ὅταν παρά τινος ἀκούσας τις αὐτῷ διηγῇται ἃ ἤκουσεν, ὡς τὸ "πολλάκι γὰρ σέο πατρός" (A 396). τὸ δὲ ἀπαγγελτικόν, ὅταν ἃ παρ' ἐτέρου ἤκουσεν ἐτέρῳ διηγῇται, ὡς τὸ "ἀγγελίην τινά τοι, γαίηοχε" (O 174). τὸ δὲ ὑποστατικόν, ὅταν τῶν πραγμάτων τινὰ ἀπαγγεῖλαι ὑποθέμενοι διηγώμεθα, A b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "ὡς ὁπόθ' Ἥλαιοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη" (Λ 671). b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ μικτὸν ἐξ ὁμιλητικοῦ καὶ ὑποστατικοῦ, ὡς τὸ "ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν" (A 401)· A b (BCE 3 E 4) T εἰ γὰρ ἦν ὁμιλητικόν, οὕτως ἂν εἶπεν· ἀλλὰ σὲ τῶν δεσμῶν αὐτὸν ἀπολῦσαι καλέσασαν τὸν ἐκατόγχειρον. ὁ δὲ ἐφ' ἐτέραν πτῶσιν μετελθὼν ὡς ἴδιον ἤδη λόγον καὶ οὐχ ὡς παρ' ἐκείνης ἀκούσας διέξεισιν. b (BCE 3 E 4) T <ὥχόμεθ' ἐς Θήβην :> Θήβη χωρίον ἔρημον πλησίον Λέσβου, ἀπὸ Θήβης τῆς Ἀδράμυτος· ἄθλον γὰρ ταύτην ὁ πατὴρ προὔθετο τῷ προὔχοντι γυμνικῷ ἀγῶνι, λαβὼν δὲ αὐτὴν Ἡρακλῆς ἔκτισε τὴν πόλιν, ὀνομάσας ἐκ ταύτης.
[10]
- 1 366c ὅσοι δὲ ἀθετοῦσι τοὺς στίχους (sc. A 366—92), οὐκ ἔωσιν ἡμᾶς μαθεῖν, ὅθεν ἤλω Χρυσῆϊς. ἔπλει δὲ πορθήσων Ἀχιλλεὺς Χρῦσαν, Ἀθηνᾶ δ' οὐκ εἶα φάσκουσα μὴ αἰρήσειν δι' Ἀπόλλωνα. εἰς Θήβας δὲ ἤκουσα ἡ Χρυσῆϊς πρὸς Ἴφινόην τὴν Ἡετίωνος ἀδελφήν, Ἄκτορος δὲ θυγατέρα,

θύουσιν Ἀρτέμιδι, ἥλω ὑπὸ Ἀχιλλέως. μεγαλοφυῶς δὲ συντέμνει τὰ περισσὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἱστοριῶν. b (BCE 3 E 4) T < δάσαντο μετὰ σφίσιν : > κοινωνὸν μὲν ἑαυτὸν ἐν τοῖς κατορθώμασι φησιν (cf. ^[10]

1 368a A 367), ἐν δὲ τῷ δάσαντο χωρίζει. b (BCE 3) μετὰ σφίσιν : τοῦ σφίσι τὴν πρώτην ὀξυτονητέον, ἐπειδήπερ εἰς σύνθετον ἢ μετάληψιν, εἰ καὶ οὐκέτι διηνεκῆς ὁ λόγος ἔστι γὰρ τινα ἐναντιούμενα· "τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι, ἀνάγκη" (ξ 272.

1 368b1 p 441), "σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι" (δ 683). καὶ ὅτι μετὰ προθέσεως ἔστιν· ὅταν γὰρ πρόθεσις ᾗ μετὰ ἀντωνυμίας, ὀρθοτονεῖται ἡ ἀντωνυμία· "σὺν σοί, δῖα θεά" (K 290), "προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντεα" (Υ 418), "κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται" (B 366), "ἀπὸ ἔο κάββαλεν" (E 343), "ἀμφὶ ἔ παπτήνασ" (Δ 497), τοῦ "ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶσ" (Φ 174) ζήτησιν ἔχοντος. A ὀρθοτονητέον τὴν σφίσι ν, ἐπεὶ εἰς σύνθετον παραλαμβάνεται, καὶ ὅτι προθέσει συντέτακται. ^[5]

1 368b2 b (BCE 3) T il < χαλκοχιτώνων : > λαμπρὸν ἢ πορφυροῦν ἐχόντων χιτῶνα.

1 371 T il λίσσετο : οὕτως Ἰακῶς τὸ λίσσεται ο .

1 374a A im T καὶ ἐλίσσετο : οὐ προσέθηκε τοὺς λόγους, οὓς οὗτος ἔφησεν· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον νῦν.

1 374b ἢ καὶ διὰ τὸ μῆκος ἀπέφυγεν. b (BCE 3) T ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν : Σέλευκος (fr.

1 381 8 M. = 10 D.) φησιν ἐν τῇ Κυπρίᾳ καὶ Κρητικῇ "ἐπεὶ ῥά νύ οἱ φίλος ἦεν", καὶ Θεαγένους (Vors. 6 8, 3) δὲ οὕτως προφέρεται· ἀπίθανον γὰρ τὸ τοδένυ† λίαν φίλος ἦν. A < οἱ δέ νυ : > οἱ δὲ δή.

1 382 T il ἐπασσύτεροι : Αἰολικόν ἔστιν.

1 383a ἄσσαν ἄσσοτερος ἄσσύτερος, ὡς ὄνομα ὄνυμα, καὶ ἐπασσύτερος. A ἐπασσύτεροι : παρὰ τὸ ἄσσαν ἄσσύτεροι, ὡς ἀφάρτεροι, παροίτεροι ἢ ἐκάτεροι.

1 383b b (BCE 3 E 4) T ἄμμι δὲ μάντις : οὐ προσέθηκεν, ὡς αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν συνήγαγεν, οὐδὲ ὅλως ὑποπτον ἑαυτὸν καθίστησι τῇ μητρί.

1 384 T αὐτί κ' ἐγὼ πρῶτος : ὡς καὶ τῶν ἄλλων τοῦτον ἐχόντων τὸν σκοπόν.

1 386 b (BCE 3) T ἠπέιλησεν μῦθον < ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί > : ἀμφίβολος ἡ στιγμή διὰ τὸ μόριον, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἀμφίβολον.

1 388 ὅμως δὲ εἰς τὸ ὅς ὑποτακτικὸν ἄρθρον αὐτὸ μεταληπτέον. A < κούρην Βρισηῖος : > ἀντονομασία.

1 392a T il κούρην Βρισηῖος : ἔοικε πατρωνυμικῶς—δὲ Ἱπποδάμεια.

1 392b ὁ δὲ τρόπος ἀντωνομασία. A < ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηρος : > ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ γέ, στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου.

1 393a A im εἰ δύνασαι < γε > : οὐ διστάζων, ἀλλὰ σχετλιάζων φησίν, εἴ γέ σοι κἂν τοῦτο χαριεῖται ὁ Ζεὺς, b (BCE 3 E 4) T ἅμα δὲ καὶ κολακεύων αὐτήν, ὅπως ἐρεθίσῃ πρὸς τὸ αἰτούμενον, καὶ τὴν ἰσχὺν ἐνδείξῃται ὡς δῆθεν τοῦ παιδὸς ἀγνοοῦντος.

1 393b T ἔηρος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "έοῖο".

1 393c A Δία λίσαι : ἀπὸ τοῦ ἔλισα, ὅθεν καὶ "ἐλίσάμην b (BCE 3 E 4) T καὶ σφιν μενοεικέα" (ν 273), "καὶ κῆρα λιτέσθαι" (Π 47).

1 394 T πολλάκι γάρ < — / τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξο καὶ λαβὲ γούνων : > δικαίως ἢ αἰτία ἡμῖν εἴρηται τῆς ἀποστάσεως Διός, ὅπως μὴ δοκῇ εἶναι †ὡς ἔλλην† ὁ Ζεὺς.

1 396–407 οἱ δὲ βασιλεῖς θεοποιοῦντες αὐτοὺς τοιαῦτα περὶ θεῶν ἐφήμιζον, ὅπως καὶ αὐτοὶ αὐχοῦντες μὴ ἀπιστοῖντο θεῶν εἶναι φάσκοντες παῖδες. ἐστοχάσατο δὲ πάντων ὁ ποιητής, ἐν μὲν τῷ πρὸς Δία < δια > λόγῳ (sc. A 503—27) οὐδὲν εἰπὼν, ὅπως μὴ ὀνειδίζειν δοκῇ, οὐ μὴν τὴν αἰτίαν ἐάσας ἄγνωστον. b (BCE 3 E 4) T διαθρύπτονται δὲ πρὸς τοὺς ἄνδρας γυναῖκες, †εἴ πού τι δράσουσι†

θαυμαστόν. Τ ἄξιον δὲ καὶ τοῦτο παρασημήνασθαι, ὅτι καθ' Ὅμηρον οὐ νεογνὸν κατέλιπεν Ἀχιλλέα ἢ Θέτις. b (BCE 3 E 4) Τ < πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἤκουσα : > ἢ διπλῇ {δέ}, ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ "τὸν καὶ ὑπέδδεισαν" (A 406) Ζηνόδοτος ἀθετεῖ.
[10]

- 1 396a βραχὺ δὲ διασταλτέον μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ, πολλάκι γάρ σου ἤκουσα. Α πολλάκι γάρ σεο : Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικὴν παρέλαβε τὴν ἀντωνυμίαν, λέγων τὸ δηλούμενον εἶναι τοιοῦτο, πολλάκις γάρ σου, ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δόμοις, ἤκουσα καυχωμένης· ἐὰν γάρ, φησί, κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνῶμεν, ἔσται ἐν τοῖς τοῦ Νηρέως οἴκοις ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτῆς ἀκηκοώς. [5]
- 1 396b1 ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. τοσαῦτα ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ. Πτολεμαῖος (p. 40) δὲ συγκατατίθεται μὲν τῇ ἐγκλιτικῇ ἀναγνώσει, οὐ μὴν τῇ προκειμένη αἰτίᾳ, εἴ γε ἥδη καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίσταρχος τὸ τοιοῦτο, φησί, παρεφύλασεν, ὥς ὅτι ταῖς μὲν πρωτοτύποις οὕτως χρῆται κατὰ γενικὴν, ἐμέο ἐμεῖο ἐμεῦ ἐμέθεν (ὁμοίως καὶ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου), ταῖς δὲ κτητικαῖς ἥτοι ἐμοῦ ἢ ἐμοῖο, σοῦ σοῖο. ἐγένετο οὖν, εἴπερ ἦν κτητικὴ, σοῖο, ὥστε καὶ ὀρθοτονήσωμεν τὴν σέο, οὐ δύναται ἀμφίβολος καθίστασθαι· ἢ γὰρ γραφὴ διελέγχει ὅτι πρωτότυπός ἐστιν. ἐγένετο οὖν ἐγκλιτικὴ ἢ ἀνάγνωσις, ἐπειδὴ περ ἀπλῇ ἐστὶ καὶ οὐκ ἔχει ἀντιδιαστολήν. καὶ ἐπεκράτησεν ἢ ἀνάγνωσις. Α Ἀρίσταρχος ἐγκλίνει τὴν σέ ο , λέγων ἀπλῆν τε εἶναι αὐτὴν καὶ ἀντιδιαστολήν οὐκ ἔχειν. [15]
- 1 396b2 ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (cf. 2,27,22) καίτοι, φησὶν, ὀφείλουσα ὀρθοτονεῖσθαι, ἵνα λέγῃ σοῦ καὶ οὐκ ἄλλης ἀκήκοα, ὅμως πεπεῖσθαί φησι τὴν ἀνάγνωσιν Ἀριστάρχῳ. b (BCE 3 E 4) Τ πολλάκι γάρ σεο : ὁ νοῦς οὕτως, πολλάκις γάρ σου ἐν τοῖς τοῦ ἐμοῦ πατὴρ δόμοις ἤκουσα εὐχομένης. [5]
- 1 396c b (BCE 3 E 4) Τ εὐχομένης <—Ἀθήνη· / ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα > : διασταλτέον μετὰ τὸ εὐχομένης (397) καὶ ἀμῦναι (398), ἐπὶ δὲ τὸ Ἀθήνη (400) στιγμὴν.
- 1 397-401 ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτως, ἐπὶ μὲν τὸ λοιγὸν ἀμῦναι (398) στίζειν, τὰ δ' ἄλλα ἀπ' ἄλλης προφέρεσθαι ἀρχῆς ἕως τοῦ Ἀθήνη (400). Α κελαινεφεῖ : παρὰ τὸ μελαίνοντα τὸν ἀέρα νεΐφειν αὐτόν. [5]
- 1 397 Α b (BCE 3) Τ ὁπότε μιν ξυνδῆσαι <—ἔδῃσαν > : τί ποτε ἄρα βουλόμενος ταῦτα ἔπλασε, πολὺ ἔχοντα τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, εἴ γε Ἀθηναῖ καὶ Ἥρα καὶ Ποσειδῶν ἐβούλοντο συνδῆσαι τὸν Δία, ἢ μὲν θυγάτηρ οὖσα, οἱ δὲ ἀδελφοί; διὸ καὶ ἀντὶ τῆς Ἀθηναῖς τινες γράφουσι "καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων", ὥσπερ οὐ τοῦ αὐτοῦ μένοντος ἀτόπου. [5]
- 1 399-406 καὶ ἄλλοι πάλιν ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη "οἷ ἔν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι / Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, / ὁπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι" (A 398. 400. 399), ἵνα οὗτοι μὲν οἱ θεοὶ φαίνωνται βοηθήσαντες αὐτῷ μετὰ τῆς Θέτιδος, ἄλλοι δὲ τινες οἱ ξυνδῆσαι θέλοντες· καὶ μύθους λέγουσιν ἐπὶ τούτοις πολλοὺς. μάχεται δὲ τοῖς ἐναλλάσσουσι τὰ ἔπη τὸ "οἷ ἔν ἀθανάτοισι" (A 398)· πῶς γὰρ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος ὅτι μόνη, ἐνδέχεται καὶ ἄλλους ἐπεισάγειν βοηθοὺς; τίνα δὲ καὶ τὸν Βριάρεων χρὴ νοεῖν; καὶ πῶς οὗτος βίῃ οὐ πατὴρ ἀμείνων (404); —δεῖ τοίνυν φυσικόν τινα μᾶλλον ἐν τούτοις ὑπονοεῖν λόγον· Δία γὰρ φησι τὴν ἄκρατον θερμασίαν, τὴν καὶ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι ἡμᾶς αἰτίαν, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηναῖ τὴν γῆν, Βριάρεων τὸν ἥλιον (πάντων γὰρ τῶν ἄστρον φωτεινότητός ἐστι), Θέτιν δὲ τὴν θέσιν καὶ φύσιν τοῦ παντός. τοῦ ἡλίου τοίνυν ἀφισταμένου ἐπὶ τὰ μεσημβρινά, ψύξεως γινομένης ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μέρεσι, συμβαίνει τὸν ἀέρα, φύσιν ἔχοντα μεταβάλλειν εἰς ὕδωρ, τότε μάλιστα ἐξυγραίνεσθαι πλέον καὶ δυσχεύμερον γίνεσθαι. Ποσειδῶνα οὖν καὶ Ἥραν καὶ Ἀθηναῖ διὰ τοῦτο βουλομένους συνδῆσαι τὸν Δία φησὶν, ἐμφαίνων, ὥς ἔφην, τὴν χειμερινὴν κατάστασιν, ἐν ᾗ συμβαίνει τὸ ψυχρὸν ἐπικρατέστερον εἶναι τοῦ θερμοῦ. ἀλλ' ἢ

Θέτις ἀνάγουσα τὸν ἥλιον ἐπὶ τὰ βόρεια φαίνεται ὥσπερ βοηθοῦσα τῷ Διί. εἰκότως δὲ ἐκατόγχειρον τοῦτόν φησιν, ὅτι πάντα τρέφει καὶ αὔξει καὶ φύει, καθάπερ πολλαῖς ὁμοῦ χερσὶν ἐργαζόμενος. οὗ πατρὸς δὲ ἀμείνω ν, τοῦ Διός· Ἀπόλλωνα γάρ φησι τὸν ἥλιον. b (BCE 3 E 4) T ὁπότε μιν ξυνδῆσαι : Ζεὺς παραλαβὼν—ἐταμιεύσατο. ^[25]

- 1 399 ἱστορεῖ Δίδυμος (p. 179). A Παλλὰς Ἀθήνη : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Φοῖβος Ἀπόλλων".
- 1 400a ἀφαιρεῖται δὲ τὸ πιθανόν· ἐπίτηδες γὰρ τοὺς τοῖς Ἑλλήσι βοηθοῦντας < *** > . A Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη : πιθανῶς τοὺς Ἀχαιικοὺς θεοὺς ἡχθρευκέναι Διί φησιν, ἵνα ἀκούοιτο Θέτις.
- 1 400b τινὲς δὲ γράφουσι "καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων". τοῦτον γὰρ εἰκὸς ἡχθρευκέναι μὴ φέροντα τὸν ζῆλον τῆς ἐκείνου τυραννίδος· ὅθεν Ἥραν μὲν δεῖ, τοὺς δὲ Λαομέδοντι ὑποτάσσει. οἱ δὲ Ἥραν μὲν διὰ τὸ πολλαῖς μίγνυσθαι, Ποσειδῶνα δὲ διὰ τὸ πλεονεκτεῖσθαι εἰς τὴν διανομήν, Ἀθηνᾶν δὲ διὰ τὸ ἀναγκασθῆναι ζευχθῆναι Ἡφαίστῳ. b (BCE 3 E 4) T Ἥρη τ' ἡδὲ Ποσειδάων < καὶ Παλλὰς Ἀθήνη > : τὴν τῶν στοιχείων παλαιὰν σύγχυσιν δηλοῖ, Δία τὸ πῦρ, Ποσειδῶνα τὸ ὕδωρ, Ἥραν τὸν ἀέρα, Ἀθηνᾶν τὴν γῆν (ὀργανικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπινοητικὴ τῶν ἀπάντων)· μόνον γὰρ τὸ πῦρ ἐν αὐτοῖς καθαρὰν καὶ ἀμιγῆ τὴν φύσιν ἔχει. ^[5]
- 1 400c b (BCE 3 E 4) T < ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν : > συναπτέον τοῦτον τῷ ἐξῆς.
- 1 401 βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ "Ὀλυμπον" (402). A int < μακρὸν Ὀλυμπον : > ὅτι μακρὸν τὸν Ὀλυμπον ὡς ὅρος· τὸν δὲ οὐρανὸν εὐρύν (cf.
- 1 402 Γ 364 al.). A int ὃν Βριάρεων : Ἡσίοδος δὲ "Ὀβριάρεω δ' ὡς πρῶτα" (th.
- 1 403 617). T ὡς μουσοτραφῆς καὶ τὰς παρὰ θεοῖς ἐπίσταται λέξεις. ἢ τὰ τελειότερα θεοῖς ἀνατίθηναι. b (BCE 4) T ὃν Βριάρεων καλέουσι : τῶν διωνύμων—δὲ Σκάμανδρον. A {αἰγαίων} ὁ γὰρ αὐτε < βίη οὗ πατρὸς ἀμείνων > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὁ γὰρ αὐτε βίη πολὺ φέρτατος ἅπάντων / ὁππόσοι ναίους' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα". ^[5]
- 1 404a οὐκ ἔστι δὲ τῶν Τιτάνων ὁ Αἰγεύς, ἀλλὰ ἐνάλιος δαίμων· οὕτως γὰρ καὶ ἡ σύγκρισις λαμβανομένη πρὸς τὸν Ποσειδῶνα λόγον ἔξει. A < βίη : > οὕτως διὰ τοῦ ν βίην Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 1 404b A im οὗ πατρὸς ἀμείνων : Ὀμηρος ὡς Στωϊκὸς Ποσειδῶνος αὐτὸν εἶναί φησιν.
- 1 404c ἢ ὅτι, φησί, "παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείου" (β 277). AT ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι < καθέζετο κύδεϊ γαίων > : ὅτι ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Ἄρεως λέγεται οὐκ ὀρθῶς "πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων" (E 906).
- 1 405a A παρὰ Κρονίωνι : καθ' ὑπεροχὴν αὐτὸν Κρονίδην καὶ Ὀλύμπιον ὀνομάζει.
- 1 405b T < τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξο > καὶ λαβὲ γούνων <—οὐδὲν ἔτισεν > : βραχὺ διασταλτέον μνήσασα, παρέξο (407) < *** > καὶ κτεινομένους < καὶ > βασιλῆος (410) καὶ ἦν ἄτην (412)· πάντα γὰρ ἥρτηται τοῦ αἰ κέν πως ἐθέλῃσι (408). ^[5]
- 1 407-12 A τῶν νῦν μιν μνήσασα : καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἥτει τὴν χάριν κατὰ τῶν Τρώων, ὅτε φησὶ "πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἴαυον" (I 325); ἢ ὅτι ἡ δόξα τῆς νίκης εἰς Ἀγαμέμνονα ἀνέτρεχεν, b (BCE 3 E 4) T ὥς φησιν "τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοί / Τρώων ἐκπέρσως' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον" (Δ 415). ^[5]
- 1 407a A 164), τά τε τῆς νίκης ὠμολογήσατο διὰ τοῦ ἀστράπτειν τὸν Δία (cf. B 353). T εὐημερούντων τοίνυν τῶν οἰκείων οὐκ ἔδει χαρίτων ἀμοιβὰς ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἐπινεύσαντος τὴν ἥτταν τῶν πολεμίων, ὀργισθέντα δὲ τοῖς ἀδικήσασιν αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν Διὸς γνώμην. ἀλλ' εἶπερ, φησὶν, ἔδει κατὰ φίλων ἀδικησάντων χρήσασθαι τῇ παρὰ Διὸς ἐπικουρίᾳ, κατὰ τοῦ

Ἀγαμέμνωνος δίκαιον ἦν δήπου· ἀλλ' εἰ Ἀγαμέμνων ἐκολάσθη, ἀθῶοι ἀναπλεύσαντες οἱ Ἀχαιοὶ οὐκ ἐζήτησαν Ἀχιλλέα. μένει δὲ συγκολαζόμενος αὐτοῖς ἀχαρίστοις οὓσιν ὁ βασιλεύς, οἱ τῷ διὰ τὴν κοινήν ὕβρισθέντι σωτηρίαν οὐκ ἐπήρκεσαν. b (BCE 3 E 4) T μνήσασα : διὰ τὴν Ἥραν διόφησιν· "αἶ κέν πως ἐθέλῃσιν b (BCE 3 E 4) T il ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι" (A 408). ^[15]

- 1 407b b (BCE 3 E 4) καὶ λαβὲ γούνων : κεφαλῆς μὲν λαμβανόμεθα, ἐπεὶ ἡγεμονικόν· δεξιᾶς, ἐπεὶ πρακτικόν· γονάτων (δι' αὐτῶν γὰρ ἐπικλᾶται τὸ σῶμα) ἐπικλᾶν οἰωνιζόμενοι τὴν ψυχὴν τοῖς λόγοις.
- 1 407c A b (BC E 3) T < ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι : > τὸ ἐξῆς, ἐπαρῆξαι τοῖς Τρωσίν.
- 1 408 T il ἐπαύρωνται : ὅτι ἐπὶ κακοῦ τὸ ἀπολαῦσαι, b (BCE 3 E 4) T καὶ κατ' εἰρωνείαν εἴρηται παρ' αὐτοῦ.
- 1 410 b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ ἐπαυρῶ ἐστὶ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας, τὸ δὲ ἁμαρτῶ πρώτης, καὶ ἁμαρτῶν ἢ μετοχή. T < οὐδέν : > ὅτι τὸ δεν παρέλκει.
- 1 412 A im T il ὦ μοι τέκνον : οὐκ εὐθὺς αὐτῷ τὴν διακονίαν ὑπισχνεῖται, προοιολογῆται δὲ εἰδυῖα τὴν αἵτησιν πρόξενον αὐτῷ οὔσαν θανάτου.
- 1 414a b (BCE 3 E 4) T < ἔτρεφον : > ἀνέθρεψα.
- 1 414b T il < ἔτρεφον : > παρατατικῶς.
- 1 414c T il τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα, / αἶθ' ὄφελος —ἀπήμων / ἦσθαι, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ : τὸ ἐξῆς αἰνὰ τεκοῦσα (414), ἐπεὶ νύ τοι αἶσα (416).
- 1 414-6 τὸ δὲ αἶθ' ὄφελος παρὰ νηυσί (415) διὰ μέσου. τὸ δὲ αἰνὰ (414) ἀντὶ τοῦ αἰνῶς, ἥτοι ματαίως καὶ ἀπράκτως. b (BCE 3 E 4) T αἶθ' ὄφελος : μᾶλλον ἂν προεθέμην σε τὸν ἄπρακτον βίον ζῆσαι· ἐπὶ λύμῃ γὰρ ἐμῇ τοῦτον εἴλου τὸν βίον. ^[5]
- 1 415a διὸ καὶ "δυσσαριστοτόκειαν" (cf. Σ 54) ἑαυτὴν ὀνομάζει. b (BCE 3) T ὄφελος : ῥῆμά ἐστὶ κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ φερόμενον· "ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν" (λ 548), "ὥς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτείνει" (Φ 279), A b (BCE 3) T "μὴ ὄφελος λίσσεσθαι" (I 698), AT "Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντί" (Ω 254).
- 1 415b T Καλλίμαχος δὲ ἐπίρρημα εὐκτικόν· "ὦφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες" (ep. 17, 1). AT μίνυνθα : ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ "μίνυνθάδιος δέ τοι αἰών" (Δ 478). ^[5]
- 1 416 P 302). παιδευτικὸν δὲ τὸ μὴδὲ τὸν ὀλίγον τῶν ἀνθρώπων βίον ἄλυπον εἶναι. ἔστι δὲ περίφρασις ἐν τῷ στίχῳ, ὥς τὸ "ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν" (Γ 59). b (BCE 3 E 4) T οἷζυρός : εἰ τοιαῦτα περὶ Ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς φησι, τί περὶ τῶν ἄλλων εἵπομεν; b (BCE 3) T οἷζυρός : ταλαίπωρος. ^[5]
- 1 417b μετωνυμία. T ἔπλεο : λέγεται τὴν θέτιν—μία τῶν Κυκλάδων.
- 1 418 A τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα : διὰ μὲν τὴν περίστασιν οὐκ ἀντιπράσσει τῷ παιδί, καιρὸν δὲ μετανοίας αὐτῷ δίδωσι.
- 1 419 b (BCE 3) T τερπικεραύνῳ δὲ τῷ τρέποντι τοῖς κεραυνοῖς, καθ' ὑπέρθεσιν. b (BCE 3) Eἰ μ' {αὐτῇ} : προπερισπᾶται, ὅτε ἐπὶ τοῦ πορεύομαι· ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχω, ὀξύνεται.
- 1 420a A < πρὸς Ὀλύμπῳ : > ὅτι ὄρος ὁ Ὀλύμπος.
- 1 420b A im ἀγάννιφον : τὸν λίαν νιφόμενον κατὰ τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσι ἴδρυ· T τὰ γὰρ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου ὥς ὑπερνεφῇ οὔτε νίφεται οὔτε κατομβρεῖται, κατ' αὐτὸν τὸν ποιητὴν λέγοντα· "ἰόλυμπόν θ' ἴ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ / ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι ἴτινασσόμενον ἴ οὔτε ποτ' ὄμβρῳ / δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη / πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη" (ζ 42—5). ^[5]
- 1 420c

- ἀγάννιφον οὖν ἢ τὸν πάνυ κατανιφόμενον, ἢ τὸν τοῦτε ὅλως, ΑΤ εἴπερ ἀπόστροφος εἰς τὸ γ τεθῆ. Τ ἀγάννιφον : τινὲς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἄγαν νίφοντα, b (BCE 3) Τ ὡς βριήπυον (cf. N 521) καὶ γαιήοχον (cf. I 183 al.). Τ τὰ γὰρ ὅρη "νιφόεντα" καλεῖ (Ξ 227 al.), ὡς καὶ Τήλεφος. b (BCE 3) Τ τὸ δὲ αἶ κε πίθηται διὰ τὸ ἄδικα μέλλειν αἰτεῖν. b (BCE 3 E 4) < ἀγάννιφον : > τὸ νείφω σημαίνει τὸ βρέχω, ὅπερ γράφεται διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ἐξ οὗ νέφος καὶ νεφρός. ^[5]
- 1 420e νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι , ἐξ οὗ τὸ ἀγάννιφο ν . νήφω τὸ σπένδω διὰ τοῦ η , ἐξ οὗ <τὰ> νηφάλια ξύλα. νήφω τὸ προσέχω καὶ διὰ τοῦ η τοῦτο· ἐξ οὗ τὸ "νήφων προσεύχου". Α ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν <. ^[5]
- 1 421-2 .. / μὴν ι ' > : τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δῆ· διὸ καὶ Τυραννίων (fr. 4 P.) ἡξίου ὀξύνειν αὐτό, οὐκ εὔ. ΑΑ int b (BCE 3) Τ τῆς ὀργῆς δὲ αὐτὸν οὐκ ἐπέχει, εἰδυῖα τὸ φιλόνηκον αὐτοῦ καὶ φιλότιμον. καλῶς δὲ καὶ λόγοις μὲν χαρίζεται αὐτῷ, ἔργοις δὲ ἀναβάλλεται. b (BCE 3) Τ < Ζεὺς . ^[5]
- 1 423-4 .. με τ ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας / > χθιζὸς ἔβη <κατὰ δαῖτα , θεοὶ δ ' ἅμα πάντες ἔπονται > : λέξις Ἀριστάρχου ἐκ τοῦ Α τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος· "τὸ μὲν μετ' ἀμύμονας (423) ἐπ' ἀμύμονας, ὃ ἐστι πρὸς ἀμώμους, ἀγαθοὺς, τὸ δὲ κατὰ δαῖτα (424) ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαῖτα· οὕτως γὰρ νῦν Ὅμηρος τέθεικεν. ἔνιοι δὲ ποιοῦσι 'μετὰ δαῖτα', ὅπως ἢ αὐτοῖς αὐτόθεν τὸ μετὰ ἐπὶ. χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ. Σοφοκλῆς (fr. 812 N. = 898 P. = R.)· 'ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὀρᾷς, ἐξέρχομαι'. οὕτως δὲ εὕρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμαχείῳ (fr. 132) καὶ Ἀριστοφανείῳ (p. 43)." Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ Πρὸς τὰς ἀθετήσεις (p. 320,36) ὁμοίως, καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰζίων ἐν τῷ ἔκτῳ Πρὸς τὰς ἐξηγήσεις (fr. 27). καὶ τὸ θεοὶ †δὲ† πάντες ἔπονται (424) διὰ τοῦ αἰ . Α ἐς Ὡκεανόν <με τ ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας > : νῦν τὸν ποταμὸν δηλοῖ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ σωματοειδῇ †τῶν† "θεῶν γένεσιν" (Ξ 201). ^[10]
- 1 423a b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δὲ ἔς ἀντὶ τῆς πρὸς b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ ἐμπύχων· "ἀλλ' ἐς <μὲν> Μενέλαον" (γ 317), "εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον" (Ψ 36). εὐσεβῶς δέ φησι μὴδὲ τῶν πόρρωθεν ἀνθρώπων ἀμελεῖν τοὺς θεοὺς. δισσοὶ δὲ εἰσὶν Αἰθίοπες, ὑπὸ Νείλου ὀριζόμενοι. Τ τινὲς δὲ γράφουσι "μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας". ἔθνος δὲ οὗτοι. ΑΤ με τ ' ἀμύμονας : Ἀρίσταρχος "ἐπ' ἀμύμονας". ^[5]
- 1 423b Τ ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τῆς ἔν· "στεροπὴν μετὰ χερσίν" (Λ 184) ἔχων. b (BCE 3 E 4) Τ Αἰθιοπῆας : ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἡνιοχῆας.
- 1 423c1 δισσοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Αἰθίοπες, ὑπὸ Νείλου ὀριζόμενοι, ὡς ἡ Ἰθάκη καὶ αἱ λοιπαὶ νῆσοι. Α τὸ Αἰθιοπῆας ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἡνιοχῆας.
- 1 423c2 εὐσεβῶς δέ φησι μὴδὲ τῶν πόρρωθεν ἀνθρώπων ἀμελεῖν τὸ θεῖον. διττοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Αἰθίοπες· οἱ μὲν πρὸς ἀνατολήν, οἱ δὲ πρὸς δύσιν, ὀριζόμενοι διχῇ ὑπὸ Νείλου. b (BCE 3 E 4) χθιζός <.
- 1 424a .. πάντες > : ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ τὸ τήμερος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. τὸ δὲ πάντες συλληπτικόν, ὡς τὸ "ἀριστῆες Παναχαιῶν / εὐδὸν παννύχιον" (Κ 1—2)· καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ πρὸ ὀλίγου ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε, πεμφθεῖσα ὑπὸ Ἥρας. b (BCE 3 E 4) Τ < μετὰ δαῖτα : > Ἀρίσταρχος "κατὰ δαῖτα".
- 1 424b1 Α im Ἀρίσταρχος γράφει "ἐπὶ δαῖτα", οἱ δὲ ἄλλοι "κατὰ δαῖτα", καὶ τὸ ἔπονται διὰ τῆς αἰ .
- 1 424b2 Τ < κατὰ δαῖτα , θεοὶ δ ' ἅμα πάντες ἔπονται : > ὅτι τινὲς γράφουσι <***> "μετὰ δαίμονας ἄλλους" (Α 222)· διὸ ἀθετεῖται.
- 1 424c Α int δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις : φασὶν ἐν Διοσπόλει μέγιστον εἶναι Διὸς ἱερόν, ἀφ' οὗ λαμβάνοντας τὸ ξόανον Αἰθίοπας μετὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐγχωρίων θεῶν κατὰ τινα χρόνον περινοστεῖν τὰ μέρη τῆς Λιβύης καὶ πολυτελεῖς ποιεῖν πανηγύρεις ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ὅτι καὶ τοσοῦτοι οἱ θεοί. ^[5]
- 1 425 Α b (BCE 3 E 4) Τ < χαλκοβατές : > στερεὰν ἔχον τὴν βάσιν.

- 1 426 b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἄπεισι δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἢ Θέτις, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν οἱ Ἀχαιῖκοι θεοί, καὶ τῷ υἱῷ καιρὸν μετανοίας διδοῦσα καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἵνα Τρῶες αἰσθωνται τῆς μήνιδος καὶ τολμήσωσι λοιπὸν εἰς τὴν μάχην. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ μιν πείσεσθαι οἷω : ἀπιοῦσα ἐν χρηστῇ ἐλπίδι καταλιμπάνει τὸν παῖδα. ^[5]
- 1 427 ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "αἶ κε πίθηται" (A 420). b (BCE 3 E 4) Τ γυναικός : ὅτι ἐλλείπει ἢ περί· A im T il ἔστι γὰρ περὶ γυναικός.
- 1 429 A im τὴν ῥά βίην <ἀέκοντος ἀπηύρων> : ἐν τάξει ἀπολογίας τοῦτο φησιν, ὅτι οὐκ ἦν εὐλογον περὶ γυναιίου αὐτὸν θυμοῦσθαι.
- 1 430a ἄλλως τε τὴν ἰδίαν ἀποφαίνει γνώμην ὁ ποιητής, ἡδικῆσθαι αὐτὸν ὁμολογῶν. b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ Ὀδυσσεύς : ὅπως μὴ τῇ τῆς Θέτιδος ἀπαλλαγῇ συνάψῃ τὴν ἐπάνοδον, διὰ μέσου βάλλει τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, μόνον οὐχὶ λόγῳ καταμετρήσας τὸν ἐπὶ Χρῦσῃ πλοῦν.
- 1 430b ἐκατέροις δὲ μετρίως χρώμενος διαναπαύει τὸν ἀκροατὴν, τῶν μὲν τὸν κόρον περιαιρῶν, τῶν δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀποπληρῶν. b (BE 3) Τ αὐτὰρ Ὀδυσσεύς : ζῆται τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἐννοίας "ὥς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν" (A 318). ^[5]
- 1 430c ἐκεῖσε καταλιμπάνει τὸν Ὀδυσσέα. Τ λιμένος πολυβενθέος : ἤδη καὶ λιμένων ἐπεσημήνατο φύσιν μιᾷ λέξει ὁ ποιητής.
- 1 432a b (BCE 3) Τ διαφέρει δὲ λιμὴν ὄρμον· λιμὴν μὲν γάρ ἐστι τὸ πᾶν, ὄρμος δὲ τὸ πρὸς τὴν γῆν. b (BCE 3) < ἐντός : > Ἀρίσταρχος "ἐγγύς", οἷον πλησίον, οὐχὶ ἐντός .
- 1 432b A int ἰστοδόκη : διὰ τοῦ κ ἐστι τὰ παρὰ τὸ δέχω, ὡς ξεινοδόκος καὶ πανδοκεῖον.
- 1 434a1 b (BCE 3 E 4) Τ ἰστοδόκη τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἐξέχον ξύλον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἰστός.
- 1 434a2 τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ , ξεινοδόκος, ἰστοδόκη. Α πέλασαν : πελασθῆναι ἐποίησαν, ὡς τὸ "πάντας μὲν ῥ' ἔλπει" (β 91).
- 1 434b b (BCE 3) Τ il καὶ ἔστιν ὁ τρόπος μετωνυμίας. b (BCE 3) < ὑφέντες : > Ἀρίσταρχος "ἀφέντες".
- 1 434c A im < προτόνοις ὑφέντες : > Ζηνόδοτος μὲν ὑφέντες , αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι "ἐφέντες".
- 1 434d πρότονοι δὲ τὰ ἀπὸ πρύμνης εἰς πρῶραν διήκοντα σχοινία. b (BCE 3 E 4) Τ < καρπαλίμως : > βέλτιον τοῖς ἐπάνω προσδίδοσθαι τὸ καρπαλίμως.
- 1 435a A im τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσαν ἐρετμοῖς : οὐ γὰρ ἦδεσαν τῶν ἀνέμων τὸ παλίμβολον.
- 1 435b ἄλλως τε ἐν Ἰλιάδι ταύτην μόνην ἔχων ἔκπλοιαν τρόπον ἐδίδαξε προσορμισμού. Α b (BCE 3 E 4) Τ προέρυσσαν : διὰ τοῦ ε , "προέρεσαν", οὐ διὰ τοῦ υ , προέρυσσα ν , καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους.
- 1 435c1 Α < προέρεσαν : > οὕτω πᾶσαι.
- 1 435c2 Τ il ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον— / ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ ποντοπόροιο : πολλὴν ἔχει τὴν ἡδονὴν ἢ τῆς προθέσεως ἐπαγωγή.
- 1 436–9 τὸ δὲ σχῆμα ἐπανάληψις. b (BCE 3 E 4) Τ ἐκ δ' εὐνάς : παρὰ τὸ εὐνάζειν—ἔμμεναι εὐνάς.
- 1 436 Α ἐπὶ ῥηγμῖνι : ἀλλαχοῦ ἡρμήνευκεν αὐτὸ διὰ τοῦ "χέρσω ῥηγνύμενον μέγала βρέμει" (Δ 425).
- 1 437 πάντα δὲ ἐν ὀλίγῳ πέφρασται. Α b (BCE 3) Τ ἐπὶ βωμὸν ἄγων : προσάγει τὴν κόρην τῷ βωμῷ ὥσπερ ἀποδιδούς ἐπὶ τοῦ θεοῦ μάρτυρος.
- 1 440a ἔστι δὲ ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά. b (BCE 3 E 4) Τ πολύμητις : τὰ ἐπίθετα Ὀδυσσέως "δῖος Ὀδυσσεύς" (A 145 al.
- 1 440b

-), πολύμητις Ὀδυσσεύς· ὅτε δὲ καιρὸς τῆς σοφίας "Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον" (B 169 al.) φησίν. A b (BCE 3) ἐν χερσὶ τίθει : ὅτι οὐ μόνον τὸ τίθημι κέκλιται, b (BCE 3) T ἀλλ' ἔστι καὶ περισπώμενον.
- 1 441a1 b (BCE 3) καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀψύχων τὸ τιθέναι. b (BCE 3) T τίθει : ἐπὶ ἐμψύχων.
- 1 441a2 T ὦ Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν <—ιερὴν ἐκατόμβην> : αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συλλαβῶν λέγει ἀπλῶς, ὡς ἐπὶ θεοῦ πανοῦργον οὐδέν.
- 1 442-3 b (BCE 3) T πρό μ' ἔπεμψε : πρό τὴν εἰς τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ σχέσιν, οὐ χρονικὴν.
- 1 442 b (BCE 3) T παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, <Φοῖβω θ' ἱερὴν ἐκατόμβην> : ὅτι τὸ ἀγέμεν κοινόν, ὥστε γίνεσθαι τὸν ἐξῆς περισσόν· διὸ ἀθετεῖται.
- 1 443a A σοί : ὡς ἀντιδιαστελλόμενον τῷ Φοίβω δεῖ ὀρθοτονεῖν καὶ διὰ τὸν τέ.
- 1 443b b (BCE 3) T <ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα :> ὅτι περισσός.
- 1 444a A int ῥέξαι : καὶ σφάξαι· τὸ δὲ θῦσαι ἐπὶ τοῦ θυσιάσαι μόνως φησίν.
- 1 444b b (BCE 3) T ἱλασόμεσθα : πλεονασμὸς τοῦς.
- 1 444c b (BCE 3) T il ὃς νῦν Ἀργείοισι <πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν> : ἐμφρόνως τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν ὅτι Χρύσου εὐξαμένου ὁ λοιμὸς ἐπηνέχθη, ἵνα μὴ διατρέψῃ τὸν γέροντα ὡς κακῶν αἴτιον.
- 1 445 καίτοι Ἀχιλλεύς φησι· "τοῖο δ' Ἀπόλλων / εὐξαμένου ἤκουσεν" (A 380—1). b (BCE 3 E 4) T ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει <—ἔστησαν> : ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως συντετμημένως· "ὡς φειπῶν· τοὶ δ' ὦκα θεῶ ἱερὴν ἐκατόμβην / ἐξείης ἔστησαν".
- 1 446-8 τὴν δὲ ἀναγκαιοτάτην Χρυσηΐδα περιεῖλεν. A ἐδέξατο χαίρων : περιέτεμε τὸν λόγον τοῦ γέροντος· οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν οὔτε ψέγειν ἦν τοὺς ἀποδόντας· τὸ μὲν γὰρ δουλοπρεπές, τὸ δὲ παροξυντικόν.
- 1 446 ἀλλ' οὐδὲ τοσαύτην κίνησιν ἔχει τὰ ἡδέα λεγόμενα ὀπόσῃ τὰ λυπηρά. b (BCE 3 E 4) T κλειτὴν {ἐκατόμβην}· "ιερήν", οὐ κλειτὴν εἶχον αἱ Ἀριστάρχου.
- 1 447a1 A κλειτὴν : πᾶσαι "ιερήν" εἶχον.
- 1 447a2 T ἐξείης : οἶμαι τὴν εἰ πεπλεονακέναι ὡς ἐν τῷ "ἀδελφείος" (cf.
- 1 448a E 21 al.). b (BCE 3 E 4) T εὐδμητον : δέμω δμῶ δμήσω δέδμηται, δμητός, εὐδμητος, ὡς "εὐννητος" (cf.
- 1 448b Σ 596 al.). b (BCE 3) T χερνίψαντο : δεῖ γὰρ προσιόντα θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν εἰκάζειν αὐτὸν θεῶ.
- 1 449a b (BCE 3 E 4) T ἀπὸ δὲ τῆς χερὸς ἐνικῆς χερνίψαντ ο. T διὰ τί μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπονίζοντας τὰς χεῖρας; ὅτι οὐδὲ ὅσοις τοιοῦτοις ἐχρῶντο ὥστε δεῖσθαι ἀπονίψεως, καὶ ὅτι παυσάμενοι τοῦ δεῖπνεῖν ἔσπενδον· μετὰ δὲ σπονδὰς οὐ δεῖ ἀπονίζεσθαι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο· ὅταν γὰρ λέγῃ· "χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶ ἐπέχευε φέρουσα / καλῇ χρυσεῖ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος / νίψασθαι" (α 136—8), φήσομεν οὐκ εἰς τὸ νίψασθαι πρὸ τοῦ δεῖπνου μόνον· ἀπλῶς γὰρ τὰς ἀρχὰς μηνύσας οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος ἐπέξεισιν, ὥστε παρέκειτο τὰ χειρόνιπτρα ὅτε βούλοιντο νίξεσθαι· καὶ γὰρ καὶ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα ἄχρις ὅτου βούλοιντο χρῆσασθαι αὐτοῖς παρέκειτο. οὕτω καὶ τοὺς Πυλίου ἐν τῷ κατάπλῳ Τηλεμάχου εὐωχουμένους (sc. γ 5—9) οὐκέτι δεδήλωκεν, ὅπως ἐκ τῆς ἡϊόνης ἀναστάντες ἀπηλλάγησαν. καὶ τὴν Ἀθηναῖαν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ (sc. α 121) οὐκέτι φησίν, ὅπως τοῦτο ἀπιούσα ἀπέλαβεν· ἐπεὶ καὶ τὸ τόξον εἰς κατασκοπὴν ἀπιόντι δίδωσι Μηριόνης Ὀδυσσεῖ (sc. K 260)· ὅπως δὲ τοῦτο ἀπέδωκεν, οὐκέτι ἐπεσημήνατο, διδοὺς τοῖς ἀκροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογίζεσθαι τὰ ἀκόλουθα. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ· οὐ

γὰρ μόνον, τί εἶπη, ἀλλὰ καὶ τί μὴ εἶπη, ἐφρόντισεν. b (BCE 3 E 4) T οὐλοχύτας : τινὲς τὰ κανᾶ, δι' ὧν ἐπέχεον τὰς οὐλάς, ταῖτ' πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἴρηνται τῶν ψαιστῶν, A b (BCE 3 E 4) T ἀπαρχὴ δὲ τῆς προτέρας ζωῆς θεοῖς ἀπεδίδοντο· b (BCE 3 E 4) T πρὸ τῶν πυρῶν γὰρ εὗρηνται, καὶ ἀπὸ τοῦ προκριθῆναι τῶν βαλάνων οὕτως ὠνομάσθησαν. ^[5]

- 1 449b A b (BCE 3 E 4) T κριθὰς δὲ μετὰ ἁλῶν μεμιγμένας ἐπέχεον—αὐτάς φησιν ὁ ποιητής. A μεγάλ' εὔχετο <χεῖρας ἀνασχών> : μεγάλως ἀνασχών τὰς χεῖρας· ἐπὶ σωτηρίᾳ γὰρ εὐχόμενος παρρησίαν ἄγει.
- 1 450 ὅτε δὲ κατηράτο τοὺς Ἑλληνας, ἡσυχῇ ἡύχετο· ἐπ' ὀλέθρῳ γὰρ ἀνθρώπων ἡ αἵτησις. b (BCE 3 E 4) T <κλυθί μεν> : τὸ μεῦ διὰ τοῦ ευ κατὰ γενικὴν πτώσιν.
- 1 451 A im πάρος ἔκλυες : ἐλεύθερον ἅμα καὶ ἡπροσακτικὸν τὸ χάριτας εἰδέναι.
- 1 453 φησὶν οὖν, εἰ προήκουσάς μου, καὶ νῦν δίκαιος εἶ ἀκούσαι. b (BCE 3) T <τιμήσας μὲν ἐμέ>, μέγα δ' ἵψαιο λαὸν <Ἀχαιῶν> : ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἔξοδον (sc.
- 1 454 Π 237) οὐκ ὀρθῶς λέγεται, ἐντεῦθεν μετενεχθεῖς· A im b (BCE 3) T οὐ γὰρ εἰκότως Ἀχιλλεὺς ἐπιχαίρει τῇ ἡττῇ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ Χρύσης βάρβαρος καὶ μισέλλην. b (BCE 3) T λοιγὸν ἄμυνον : οὐ πολλῆς ἐδέησεν εὐχῆς αὐτῷ· ἐλεῆμον γάρ ἐστι τὸ θεῖον. ^[5]
- 1 456 T τοῦ δ' ἔκλυε : δεξιὸν καὶ παιδευτικὸν τὸ παραχρήμα μετατίθεσθαι εἰς ἕλεον τὸν θεόν.
- 1 457 b (BCE 3 E 4) T προβάλλοντο προεβάλλοντο εἰς τὸν βωμόν· b (BCE 3 E 4) T οὐχ ὥς Ἀριστοφάνης (rac.
- 1 458a 960)· "σεῖου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν". T <προβάλλοντο> : ὁμοιοτέλευτον τὸ σχῆμα.
- 1 458b b (BCE 3 E 4) T il αὔευσαν : τὸ αὖ τὸ πάλιν δηλοῖ.
- 1 459 b (BCE 3 E 4) T ἡ ἄ ἔρυσαν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ. T Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὔερεύειν, αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἔλκειν. τηρεῖ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθη. b (BCE 3 E 4) T αὔερυσαν μὲν πρῶτα : εἰς τοῦπίσω ἀνέκλων—κάτω εἰς γῆν. A μηρούς <τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν> : ἐπεὶ στάσεως αἵτια μᾶλλον τῶν ἄλλων ὁστῶν. ^[5]
- 1 460 τὸ δὲ λίπος ὥς λαμπρόν, ἢ διὰ τὸ καίεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ μηρία. b (BCE 3 E 4) T δίπτυχα : τινὲς ὥς ὑπόβρυχα.
- 1 461a καὶ τῷ μὲν ἐνὶ ἐπιτίθεται ὁ μηρός, θατέρῳ δὲ τὰ ἄκρα. b (BCE 3 E 4) T ὠμοθέτησαν : ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἔκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέλους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὥς δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι.
- 1 461b διὸ ἡ διπλῇ. A ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν : ἀλλαχοῦ ἡρμήνευσε τί ἐστι τὸ ὠμοθέτησαν· "ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, / πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν" (ξ 427—8).
- 1 461c b (BCE 3 E 4) T πεμπώβολα : διὰ τὸ μὴ συμπεσεῖν τῷ πεντώβολον.
- 1 463 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τρισὶν ὀβελοῖς πείρειν, Κυμαίους δὲ φασι πέντε. b (BCE 3) T αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη : Πτολεμαῖος (p.
- 1 464a 41) τὸ ε τελευταῖον λαμβάνει τοῦ μῆρε, ἵνα Ἰακώτερον ἐκδέξηται τὸ κᾶη καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως. δύναται δὲ καὶ ἐκάη εἶναι τὸ πλήρες, ἐκθλίψεως γενομένης τοῦ α, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντελεστερέου αὐτοῦ ὀρώμεν "ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα" (A 40). τὸ δὲ τοιοῦτο πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, λέγω δὲ τὸ καὶ τὸν χρόνον τὸν ἔξωθεν φυλάσσειν τὸ ῥῆμα καὶ συνάρχεσθαι τῷ ἐνεστῶτι. ἀπεφηνάμην δὲ ἐντελέστερον τὸ μηρίον τοῦ μῆρον· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ ἐγεγόνει, ἐπεὶ τοι εὐθύνεται ὁ τόνος· τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα μεταπλασσόμενα εἰς οὐδέτερον γένος τὸ εἰς ον λήγον τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· ὁ ζυγὸς τὸ ζυγόν τὰ ζυγά,

δίφρος δίφρον δίφρα. ὅθεν εἰ καὶ μηρός, καὶ μηρόν καὶ μηρά, εἰ δὲ μῆρα, καὶ μήρους. εἰ δὲ δοίμεν ὅτι κυρίως τὰ ἀγιαζόμενα θεοῖς μῆρα καλεῖται, τὸ περὶ τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦ περὶ τὸν τόνον ἀμαρτήματος τὴν λέξιν ἀπολύει. Α < μῆ ρ > .^[10]

- 1 464b1 .. πάσαντο : > ἀπὸ τοῦ μηρία συνεκόπη καὶ ἐγένετο μῆρα, b (BCE 3 E 4) καὶ κατὰ ἀποκοπὴν μῆ ρ'. δηλοῖ δὲ τὰ ἐναγίσματα τῶν θεῶν. Ἰακῶς δὲ τὸ πάσαντο προενεκτέον. b (BCE 3) μῆρα : ἀπὸ τοῦ μηρία συνεκόπη, καὶ μάλιστα τὰ ἐναγίσματα τῶν θεῶν δηλοῖ.
- 1 464b2 Τ σπλάγχνα : ἀντὶ τοῦ τῶν σπλάγχνων, ὅ ἐστι τῶν ἐντοσθιδίων, ἥπατος νεφρῶν καὶ τῶν ἐξῆς.
- 1 464c τούτων δὲ πάντων ἀπεγέυσαντο, ἀπὸ σπλάγχνων καὶ ψυχικῆς σπουδῆς δηλοῦντες τὴν θυσίαν ποιεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ < σπλάγχ ν > ἐπάσαντο : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "πάσαντο".
- 1 464d Α im < μίστυλλον : > παρὰ τὸ μείον, b (BCE 3 E 4) Τ Τ il μείως ἔτιλλον, καὶ κατὰ συγκοπὴν μίστυλλον.
- 1 465a b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἔχει δὲ τὸ ε, ὡς οὐδὲ τὸ μικρὸς παρὰ τὸ μείον ὄν. b (BE 3 E 4) Τ Τ il ἄρα τ' ἄλλα : Πτολεμαῖος (p.
- 1 465b1 41) ὡς τᾶργα "τᾶλλα". ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις παραπληρωματικὸν ἔλαβε τὸν τέ σύνδεσμον, ἐν ἐκείνῳ δὲ συνεσταλμένον τὸ α ἐφύλαξεν, καθότι ἤδη ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ ἐλλεῖπειν τοῖς ἄρθροις. Α τὸ δὲ τᾶλλα κατὰ συναλιφὴν ὡς τᾶργ α .
- 1 465b2 b (BE 3 E 4) Τ ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2, 28, 16) τὸν τέ παραπληρωματικὸν ἀποδέχεται, καὶ λείπει τὸ ἄρθρον Ὀμηρικῶ ἔθε ι. b (BE 3) Τ < ὥπτησάν τε > περιφραδέως : ἐμπειρίας γὰρ προσδεῖ τοῖς ὀπτῶσι· καὶ ὀπτᾶν δὲ εἴρηται διὰ τὸ πυκνότερον ἐποπτεύειν τὸν ὀπτῶντα.
- 1 466 b (BCE 3 E 4) Τ {αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο} πόνου : ὅτι πόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἱεουργίας ἔργον.
- 1 467a οὐδέποτε δὲ τὴν ἀλγηδόνα πόνον εἴρηκεν. Α πόνου τῆς περὶ τὴν ἱεροποιίαν σπουδῆς, ἐνίστε δὲ καὶ τὴν ταλαιπωρίαν δηλοῖ· "ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶ" (B 291).
- 1 467b1 οἱ δὲ μόνην τὴν τῆς ἱεουργίας φασὶ σπουδὴν, καὶ οὐδέπω πόνον τὴν ἀλγηδόνα καλεῖν τὸν ποιητὴν. Τ τοῦ τῆς ἱεουργίας πόνου, ἥτοι τῆς ἐνεργείας· οὐδέποτε γὰρ πόνον τὴν ἀλγηδόνα φησὶν ὁ ποιητὴς.
- 1 467b2 ἐνίστε δὲ καὶ τὴν ταλαιπωρίαν δηλοῖ· "ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶ". νῦν δὲ τὴν περὶ τὴν ἱεροποιίαν σπουδὴν. b (BCE 3 E 4) τετύκοντο : τεύχῳ ἔτυχον ἐτυχόμεν ἐτύχοντο, ποιητικὸς Ἰωνικὸς διπλασιασμὸς οἰκείος τοῖς δευτέροις ἀορίστοις μετὰ τροπῆς τετύκοντο, ὡς παρὰ τὸ χάζω "κεκάδοντο" (Δ 497).
- 1 467c Ο 574). Α b (BCE 3) Τ "κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί" (δ 344 = ρ 135). ΑΤ δαιτὸς εἵσης : τῆς ὁμοίως πᾶσιν ἐπιγινομένης διὰ τὸν ἔρωτα.
- 1 468 ἡ τῆς μεριζομένης, ἐπεὶ κἂν τοῖς εὐτελέσι τὴν ἰσότητά ἐτήρουν ὡς τὸ "δαιτρὸν πίνωσιν" (Δ 262). b (BCE 3 E 4) Τ ἐξ ἔρον ἔντο : τὸ μὲν ἔρον ὡς Αἰολικὸν ψιλωτέον, ἢ καθὸ τὸ ε καὶ α πρὸ τοῦ ρ φωνήεντος ἐπιφερομένου ψιλοῦται.
- 1 469a τὸ δὲ ἔντο δασυντέον· ἔστι γὰρ Α b (BE 3) Τ παρὰ τὸ ἴημι, δεύτερος ἀόριστος ἦν, καὶ εἷς ἡ μετοχή καὶ ἀφείξ, ἔμαι, ἔμην ἔσο ἔτο ἔντο. Α b (BE 3 E 4) Τ ταῦτα δὲ καὶ πλεονάζουσι τὸ τ ι. Α b (BE 3) Τ < ἐξ ἔρον ἔντο : > ἀστικὸν δὲ τὸ μὴ φάναι ὅτι μέχρι κόρου ἦσθιον· τοῦτο γὰρ δουλοπρεπές, ὡς ἐπὶ Εὐμαίου "πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος / βῆ ρ' ἵμεναι μεθ' ἑυίας" (ρ 603—4)· διὸ b (BE 3) Τ τὸ μὲν ἔρος ἐπὶ πάντων λέγουσι λέγεσθαι, τὸ δὲ ἔρος ἐπὶ μόνων τῶν ἀφροδισίων, b (BE 3 E 4) Τ ὅ ἐστι ἀπίθανον· Πίνδαρος γοῦν "καὶ γὰρ / ἐτέροις ἐτέρων ἔρος ἔκνιξε φρένας" (P.^[5]
- 1 469b 10, 59—60). Τ κοῦροι μὲν κρητῆρας : ἀρχαῖον ἔθος οἰνοχοεῖν τοὺς νέους· Α b (BCE 3 E 4) Τ "οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου" (ο 141), "ἐπὶ δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ τῶροντο / οἶνον ἐνοινοχοεῦντες"

(γ 471—2): b (BCE 3 E 4) Τ διὸ καὶ παῖδας μέχρι τοῦ νῦν τοὺς δούλους φαμέν· καὶ Γανυμήδης (cf. ^[5]

1 470a Υ 234) καὶ Ἥβη (cf. Δ 2—3) ὑπηρεταὶ θεῶν εἰσιν. A b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεστέψαντο : ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν ὥς δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὕγρῳ· A b (BCE 3 E 4) Τ "κρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο" (Θ 232).

1 470b b (BCE 3 E 4) Τ νώμησαν : διέδωκαν.

1 471 Τ ἐπαρξάμενοι δὲ ἐπιχέαντες. b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ νοῦς τῇ οἰνοχόῃ ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέδωκαν πᾶσιν. ἢ ἀπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς πᾶσιν ἐνώμησαν. νέμω δὲ νωμῶ, b (BE 3 E 4) Τ ὡς τρέχω τρωχῶ. b (BCE 3 E 4). τὸ δὲ δεπάεσσι πλεονασμῷ τοῦ ε ὡς πλέοσι πλεόνεσσι. b (BE 3 E 4) οἱ δὲ πανημέριοι : ὅτι οὐ δι' ὅλης φησὶ τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τοῦ λείποντος τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ τὸ μὲν πεπλεύκασι, τὸ δὲ λείπον εὐωχήθησαν. ^[5]

1 472a Α πανημέριοι : ἀντὶ τοῦ τὸ πᾶν τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ὥδην ἀναλίσκοντες· οὐ γὰρ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

1 472b ἡ δὲ μολπὴ ποτε καὶ ἐπὶ παιδιᾷ τίθεται, "ἥρχετο μολπῆς" (ζ 101), κυνῶν δὲ μέληθηρα τὰ ὀρχήματά φησιν (cf. N 233). b (BCE 3 E 4) Τ καλὸν ἀεῖδοντες <παιήονα> : ὅτι παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον.

1 473a1 καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς. Α παιήονα : οὔτε τὸν Ἀπόλλωνα οὔτε τὸν ἱατρὸν τῶν θεῶν, ἀλλὰ τὸν ὕμνον b (BCE 3) Τ τὸν ἐπὶ καταπαύσει τοῦ λοιμοῦ.

1 473a2 Τ παιήονα : παιῶν καὶ παιὰν ὕμνος ἐπὶ καταπαύσει λοι[μοῦ] ἢ πολέμου ἀδόμενος, πολλάκις καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ.

1 473b1 πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ὥδαί, παιανικόν, ὡς [νῦν· θρη]νητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν τάσσει, "ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο" (Ω 725)· ὑπορχηματικόν, "κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλ[οι]" (Θ 379)· σωφρονιστικόν, ὡς ὁ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας (cf. γ 267)· ἐγκωμιαστικόν, οἶον τὸ φήμιος† εὔρηται ἄδων, "ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν" (I 189). Τ παιήων γὰρ καὶ παιὰν ὕμνοι εἰσὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ πολέμου ἀδόμενοι, πολλάκις καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. ^[5]

1 473b2 b (BCE 3 E 4) πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ὥδαί· σωφρονιστικόν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας· ἐγκωμιαστικόν, οἶον Ἀχιλλεὺς εὔρηται ἄδων· παιανικόν, ὡς νῦν· θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει, καὶ ὑπορχηματικόν. b (BE 3 E 4) μέλποντες ἐκάεργον· <ὁ δὲ φρένα τέρπε τ' ἀκούων> : ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρησθαι προσέθηκεν αὐτόν. ^[5]

1 474a καὶ γίνεται δισσολογία· προεῖρηκε γὰρ "οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο" (Α 472). ἀπὸ δὲ τοῦ εἰπεῖν— ἕκαστος ὕμνοις. Α τέρπετο : ὡς μουσηγέτης, ἢ ὅτι κάλλιστον τῶν εἰς θεοὺς δώρων λόγος. ^[5]

1 474b b (BCE 3) Τ ἀθετεῖται δὲ ὁ στίχος. Τ ἡέλιος κατέδου : ὅρος τοῦ κατὰ φύσιν ὕπνου καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις ἡλίου δύσις.

1 475 b (BCE 3) Τ καὶ ἄλλως· "οὐ γὰρ ἔοικε / δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι" (γ 335—6). b (BE 3) Τ < παρὰ πρυμνήσια νηός : > ἵνα, ἐὰν εὐφορος αὔρα γένηται, αἴσθωνται κινηθείσης τῆς νεώς.

1 476 b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ἦμος δ' ἡριγένεια : ὅτι τῇ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης κατέρχονται.

1 477a ἡ δὲ ἀναφορὰ ἀπὸ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸν τῶν ἡμερῶν ἀριθμόν. Α ἡριγένεια : ἡ ἐκ τοῦ ἥρι γεννωμένη· "ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον" (I 360), b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "λυκηγενής" (cf.

1 477b Δ 101), "τριτογενής" (cf. h. Hom. 28, 4)· ὅλα γὰρ ταῦτα εἰς πάθος ἀναλύεται, οὐκ εἰς ἐνέργειαν. b (BE 3 E 4) Τ τί οὖν ἐστὶ τὸ "αἰθηρογενέος Βορέας" (O 171); τὸ δὲ ἥρι ὀνομαστικόν ἐστίν

ἐπίρρημα. Τ γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀήρ ἀέρος ἀέρι καὶ ἥρι. b (BCE 3 E 4) ῥοδοδάκτυλος : πυρώδης γὰρ—ἀκτίνων σχῆμα. ^[5]

- 1 477c A συνεκδοχή, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. A b (BE 3 E 4) Τ τὴν δὲ πολὺ τοῦ φωτὸς μετέχουσιν οὕτω καλεῖ, τὴν δὲ πολὺ τοῦ σκότους "κροκόπεπλον" (cf. Θ 1 al.). A b (BCE 3 E 4) Τ < ἀνάγοντο : > ἐφ' ὕψους γὰρ ἐστὶν ἡ Τροία.
- 1 478 Τ il ἴκμενον : παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι—ἀέντων.
- 1 479 Α ἱκμάδος γὰρ ὑδάτων ἀτμιζομένης τὸ διαχυθὲν ἄνεμόν τινες ἔφασαν· διὸ ψιλωτέον· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι. ἅμα δὲ φύσιν ἀνέμων διδάσκει· τὸ γὰρ στυγνὸν τοῦ λοιμοῦ διασκεδάζει ὁ ἄνεμος. A b (BE 3 E 4) Τ πέτασ <σ> αν : ἔστιν ἰδεῖν λυόμενον ἄρμενον καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπαιρόμενον.
- 1 480 b (BCE 3) Τ πρῆσεν : ἐφύσησεν, b (BCE 3) Τ ἐς κόλπον ἐνέπρησεν.
- 1 481a Τ ὑπέγραψε δὲ τὴν οὐριοδρομοῦσαν ναῦν. συγχαίρων αὐτοῖς νῦν καλλιγραφεῖ τὸν ἀπόπλουν, οὐχ ὅτε ἀπῆσεν, ὅπερ καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος (cf. N 17—31). b (BCE 3) Τ ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν : Ἀριστοτέλης φησὶν (rhet.
- 1 481b 3, 11 p. 1411 b 31) ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητής. b (BCE 3) Τ στεῖρη : ἐπεὶ στερεώτερα—τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεώς.
- 1 482 Α < κατὰ κύμα : > ἀντὶ τοῦ κατὰ κύματος.
- 1 483 τὸ δὲ πρὸς κύμα ἐναντίωσιν σημαίνει. b (BCE 3) Τ il < μετὰ στρατόν : > Ἀρίσταρχος "κατά", οὐ μετά.
- 1 484a1 καὶ "χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα" (A 424). A im "κατὰ στρατόν" Ἀρίσταρχος, οὐ μετά.
- 1 484a2 Τ il ἐ π' ἡπεῖριοιο ἔρυσ <σ> αν : διδάσκει πολὺ ἀπὸ θαλάττης νεωλκεῖν ὑφορωμένους τὴν πλήμυραν.
- 1 485 b (BCE 3 E 4) Τ ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις : ψάματος.
- 1 486a Α καὶ ἡ ποταμία οὕτως καλεῖται· "κείμενον ἐν ψαμάθοις Αἰσήποιο" (Φ 202 + B 825). A b (BCE 3) {ὑπὸ δ'} ἔρματα {μακρά}: τὸ ἔρμα τ α , εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρεῖσματα, οὐ ψιλοῦται, ὡς τινες, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται, ὅρμος ἄρμα Ἑρμῆς ὄρματος.
- 1 486b ἔνθεν ἡ πλείων χρῆσις τὸ ἄρμοι δασύνει. τὸ μέντοι "ἄρμενον" (Σ 600 al.) καὶ "ὄρμενον" (P 738 al.) ψιλὸν πνεῦμα ἀνεδέξατο. Α < ἔρματα > δασύνεται· τὰ γὰρ βραχέα πρὸ τοῦ ρ , ἐπαγομένου τοῦ μ , δασύνεται πλὴν τοῦ ἄρμενο ν . ^[5]
- 1 486c b (BCE 3) αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο : περισσὸν τὸ ἀποπρεσβεύεσθαι πρὸς Ἀγαμέμνονα· φανερόν γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ λοιμοῦ.
- 1 487 b (BCE 3) Τ αὐτὰρ ὁ μήνιε : ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἕως τοῦ "αὔθι μένων" (A 492).
- 1 488 τὸν δὲ "οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον" (A 491) οὐδὲ ἔγραφεν. Α < αὐτὰρ ὁ— / διογενής : > ὁ δὲ διογενής.
- 1 488-9 Τ il οὔτε πο τ' εἰς ἀγορὴν <—οὔτε πο τ' ἐς πόλεμον > : ἡ πρόληψις ἐστὶν, ἢ Τ εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον καὶ ἐκκλησίαν καὶ πόλεμον πρὸς τοὺς περιοίκους γενέσθαι· ἐφ' ἐκάστης γὰρ συνήεσαν "νηῖ παρὰ πρυμνῇ Ἀγαμέμνονος" (H 383), αὐτὸς δὲ ἦν ὁ ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξάγων, ὅπερ οὐκ ἐποίει νῦν. ^[5]
- 1 490-1a εὖ δὲ τῶν γενναίων ψυχῶν φθορὰν εἶπε τὴν ἀργίαν· τοῖς πρακτικοῖς γὰρ ἡ ἀργία φθορά ἐστίν· καὶ "κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι" (B 688) φησὶ καὶ "κεῖτ' ἀπομνησίασ" (B 772). b (BCE 3 E 4) Τ <οὔτε

πο τ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν /> οὐτέ πο τ' ἐς πόλεμον : δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἀρετάς, πρᾶξιν καὶ λόγον.

- 1 490-1b προκρίνει δὲ τὸν λόγον. καὶ ἀλλαχοῦ "οὐπῶ εἰδὸθ' ὁμοίου πτολέμοιο / οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν" (I 440—1). b (BCE 3 E 4) T < ποθέεσκε : > ἐχθρὸς γὰρ τῆς ἀργίας ὁ ἥρωας, φιλότιμος δὲ περὶ τὰς πράξεις. ^[5]
- 1 492 A int ἀλ λ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο : Ἀρίσταρχος "ὅτεδὴ" ὡς δηλαδή παραλόγως ἀνεγίνωσκε.
- 1 493a Πάμφιλος δὲ τὸ ὅτε κατ' ἰδίαν ἀναφορικὸν ἀναλόγως διαφέρει γὰρ τὸ ὅτε ὀξυνόμενον κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ὅτε ἀ <ο> ρίστου. ὥστε ἐὰν θελήσῃ ὁ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκειν "ὅτεδὴ" ὡς δηλαδή, πρῶτον τὴν μὴ οὖσαν χρῆσιν παρὰ τῷ ποιητῇ παραλήψεται, δεύτερον τὸ σημασιόμενον παραφθείρει. τὸ δὲ τοῖο προπερισπαστέον· τὸ γὰρ τοῦ Θεσσαλικῶς παραυξηθὲν ἐγένετο τοῖ ο , ὡς καλοῦ καλοῖο. ἀποφήνασθαι δεῖ ὅτι ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία (cf. 2,28,26) διαλαμβάνων περὶ τοῦ "ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο" λέγει ὅτι τοῦ ὅτε ὀξυτόνου ἀορίστου οὐκ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐν μέντοι τῷ ἐννεακαϊδεκάτῳ τῆς Καθόλου (1,498,3) τὸ "ὡς Ἐκτωρ ὅτε μέν <τε> μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν" (Λ 64) ὀξυτόνως δεῖν φησιν ἀναγινώσκεσθαι. A < ἐκ τοῖο : > ἐκ τούτου δὴ τοῦ χρόνου, τοῦ τῆς μήνιδος εἶπε γὰρ ἡ Θέτις "χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα" (Α 424). ^[10]
- 1 493b b (BCE 3 E 4) T il < πάντες ἅμα : > οἱ ἐκεῖσε ἀπομείναντες.
- 1 495 T il ἀνεδύσετο : παρατατικοῦ παθητικοῦ, ὡς ἀπὸ δύω ἐνεστῶτος τὸ παράγωγον δῦμι, ὁ μέλλων δύσω καὶ ἐγένετο ὁ μέλλων ἐνεστῶς, οὗ ὁ παθητικὸς δύσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐδυσόμην ἐδύσετο.
- 1 496 ὥσπερ ἐκ τοῦ βῶ βιβῶ βίβημι, ὁ μέλλων βήσω· καὶ μετὰγεται εἰς ἐνεστῶτα, οὗ παθητικὸς βήσομαι, ὁ παρατατικὸς ἐβησόμην ἐβήσετο. A ἡερίη δ' ἀνέβη : ἐπιρρηματικῶς. ^[5]
- 1 497a b (BCE 3) T διδάσκει δὲ καὶ τὸν τῶν ἐντεύξεων καιρόν· ἥσυχος γὰρ καὶ νηφάλιος ὁ ἔωθινὸς καιρὸς. b (BCE 3 E 4) T μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε : ὅτι οὕτως εἴρηκεν οὐχ ὡς τοῦ Ὀλύμπου ἐπ' οὐρανοῦ ὄντος, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους ὑπὲρ τὰ νέφη εἰσὶν, ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος οὐρανὸς καλεῖται ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ.
- 1 497b1 ἡλλά καὶ† ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν Ὀλύμπῳ γεγονέναι αὐτὴν λέγει. A μέγαν οὐρανόν : οὕτω καὶ τὸ στερέωμα καλεῖ ("οὐρανοῦ ἐκκατεπᾶλτο δι' αἰθέρος" [T 351]) καὶ τὸν ὑπερνέφιον τόπον. ^[5]
- 1 497b2 αἱ δὲ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ὑπερνέφιοι εἰσιν. b (BCE 3 E 4) T < οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε : > ὅτι ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ Ὀλύμπου ἐστὶν ὁμώνυμος πόλις Ὀλυμπος.
- 1 497c A im εὐρύοπα : ἥτοι μεγαλόφθαλμον—ὃ ἐστὶ τὴν φωνήν.
- 1 498 A εὐρύοπα : ψιλῶς μεγαλόφωνον, ὡς τὸ "ἐριβρεμέτης" (cf. N 624). ἡ μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ προνοητικόν. A b (BCE 3) T ἰδίᾳ δὲ κάθηται διὰ τὴν ἐξοχήν, b (BCE 3) T "ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει" (O 106), ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ παρόν. T < πολυδειράδος Οὐλύμποιο : > ὅτι καὶ ἀρσενικῶς τὸ πολυδειράδος ὡς ἐνταῦθα. ^[5]
- 1 499a1 A int ἀρσενικὸν τὸ πολυδειράδο ς .
- 1 499a2 T il < πολυδειράδος Οὐλύμποιο : > παροιμία· "τρὶς δὲ τριηκόσαι κορυφαὶ νιφόντος Ὀλύμπου.
- 1 499b " A int καὶ λάβε γούνων : ἱκανὸν καὶ τὸ σχῆμα ἐπικλάσαι.
- 1 500a1 εἰκόνα δὲ ὡς ἐν γραφῇ προέβαλεν. T εἰκόνα δεομένου ὡς ἐν γραφῇ προέβαλεν.
- 1 500a2 ἱκανὸν δὲ τὸ σχῆμα ἐπικλάσαι αὐτόν. b (BCE 3) ὑ π' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα : ὑπολαβοῦσα τὸν ἀνθερεῶνα· ἀντιφράζων γοῦν φησιν· "ἢ οἱ γούνατ' ἔκυσσε καὶ ἔλαβε χειρὶ γενείου" (Θ 371).

- 1 501 ἀγαθὰ δὲ οἰωνιζομένη λεχθῆναι τοῦ γενείου αὐτοῦ προσελάβετο. b (BCE 3) T ὄνησα : πεφεισμένως ὠφέλειαν εἶπε τὴν τῆς ἀρχῆς σωτηρίαν· b (BCE 3 E 4) T ὑπέμνησε μέντοι τῆς χάριτος, ἀλλ' οὐκ ὠνείδισεν.
- 1 503 b (BCE 3 E 4) T il ἡ ἔπει ἡ ἔργω : ὅτι εἰ μὴ προῖστορήσαμεν τὰ περὶ τῶν δεσμῶν, ἐφ' ὧν ἡ Θέτις ἐβοήθησεν αὐτῷ, ἐζητοῦμεν ἂν, τί αὐτὸν ὥνησεν.
- 1 504a A ἡ ἔπει ἡ ἔργω : ἔνιοι μὲν φασιν ὅτι καὶ λόγῳ ὥνησε τὸν Δία καὶ ἔργῳ, λόγῳ μὲν βοηθὸν ἐλθεῖν πείσασα τὸν Βριάρεων, ἔργῳ δὲ διὰ τὸ μηκέτι δεθῆναι.
- 1 504b ἄμεινον δὲ φάσκειν, ὅτι προσέθηκε τῷ λόγῳ οὐ γενόμενον, ἵνα μὴ δοκῇ φανερώς ὀνειδίζειν τὸ ἔργον. b (BCE 3 E 4) T τίμησόν μοι υἱόν : εἰ ἐγὼ ἀλλοτρία οὔσα ὠφέλησα, πῶς οὐ δίκαιον ἐμὲ παρακαλεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐμοῦ παιδός, καὶ ταῦτα ὑβρισθέντος καὶ δυστυχοῦντος; b (BCE 3 E 4) T πλήρωσον οὖν μοι τὴν αἵτησιν. ^[5]
- 1 505a b (BCE 3 E 4) τίμησόν μοι υἱόν : εὖ τὸ μὴ εἰπεῖν "Ἀχιλλέα". ἀγωγὸν γὰρ πειθοῦς μᾶλλον τὸ τῆς φύσεως ὄνομα.
- 1 505b καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς "υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν" (A 510). b (BCE 3 E 4) T ὅς ὠκυμορώτατος : ἔλεον ἐπάγει τὴν ἁωρίαν τοῦ παιδὸς οἰκτισαμένη, καὶ δεικνύουσα ὅτι βίου πολυχρονίου προκρίνας τιμὴν καὶ ταύτης συνεστέρηται.
- 1 505c ἐν βραχεῖ δὲ πάντα πέφρασται. b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ σύ πέρ μιν : ἡθικὸν τὸ σύ· ὃν ἐκεῖνος ὕβρισε, σὺ μὴ ἐξουθενήσης.
- 1 508a b (BCE 3) T μητίετα : βουλευτικώτατε.
- 1 508b ἐχρῆν αὐτὸ παροξύνειν, εἴγε τὰ εἰς τῆς λήγοντα βαρύτονα, βραχεῖα παραληγόμενα, ἀπρόσληπτα τοῦ ς ἐπὶ γενικῆς, καὶ <ἐπὶ> κλητικῆς παροξύνεται, οἰκέτα φυλέτα εὐνέτα. παραλόγως ἄρα ἡ "εὐρύοπα" (Π 241), δέσποτα καὶ τὸ μητίετα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ μητίτα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ι, ἀπὸ εὐθείας τῆς μητίτης, κλητικὴ γέγονε μητίετα· καὶ ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου ἔμεινε μετὰ τὸν πλεονασμὸν. οὕτως Ὡρος, καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ παρωνύμων (Fr. p. 47, 37) καὶ ἀπὸ τοῦ μητῖτά φησι τὸ μητίετα. A <τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοί / υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ κράτος (509) καὶ τίσωσιν (510). ^[5]
- 1 509-10 A im τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι : ἐλάχιστον ὀρίζει καιρὸν πρὸς πειθῷ.
- 1 509 κακῶς δὲ τὸ ἀναφορικόν. ἀλλαχοῦ δὲ "ὄφρα μὲν ἡέλιος, /τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο" (Π 777—8). b (BCE 3) T ὀφέλλωσιν <τέ ἐ τιμῇ> : αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμῇ.
- 1 510a εἰκότως δὲ τὸ τῆς τιμῆς ὄνομα πολλάκις ἀνακυκλεῖ· τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς ἀνδράσι τιμὴ φίλον, ἀτιμία δ' ἐχθρόν. b (BCE 3) T <ὀφέλλωσιν> : αὕξωσιν.
- 1 510b ὅθεν καὶ ὄφλημα τὸ χρέος διὰ τὸν τόκον. A im τὴν δ' οὐ τι προσέφη : ὅτι μετ' ἐπισκέψεως ποιεῖσθαι τὰς ἀποκρίσεις δεῖ, ὅπου καὶ ὁ Ζεὺς σκέπτεται· ἅμα δὲ καὶ ὅτι περὶ πάσης ἐνθυμεῖται τῆς Ἰλιακῆς περιπετείας.
- 1 511 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ τί περιττόν. b (BCE 3) T ἀκέων : ἀντὶ τοῦ ἀκεόντως.
- 1 512a T Θέτις δ' ὥς ἦψατο γούνων : ὑποστιγμὴ ἐν ὑποκρίσει ἐπὶ τὸ γούνων διὰ τὸ ὥς μόριον.
- 1 512b A ὥς ἦψατο γούνων : ὥς ὥσπερ, ἀναφορικῶς.
- 1 512c διδάσκει δὲ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς μὴ ἀποκάμνειν ἐν ταῖς ἱκεσίαις. b (BCE 3 E 4) T ὥς ἔχε τ' ἐμπεφυῖα : οὕτως, ἀνταποδοτικῶς.
- 1 513a b (BCE 3 E 4) T ἐμφαντικὴ δὲ ἡ μεταφορά, ὥσπερ ἠνωμένης, διάστημα δὲ δίδωσιν ἐπικλῶσα αὐτὸν εἰς ἔλεον καὶ τῷ σχήματι καὶ τῷ λόγῳ. b (BCE 3) T <εἶρετο> : Δημήτριος ὁ Ἰξίων (fr.

- 1 513b 1) προπερισπᾶ παραλαμβάνων τὸ τὸ ἄρθρον. A im εἴρετο : ἔλεγεν.
- 1 513c b (BCE 3) TT il "εἴροντο δὲ κήδε' ἐκάστη" (λ 542). b (BCE 3) T ὁ Ἰξίων "καὶ εἴρε τὸ δεύτερον", κακῶς. T ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος : ἐπεὶ σύνδεσμος, ἔπι πρόθεσις ἀναστραφεῖσα· οὐδένα φοβῆ ἄρνήσασθαι καὶ συγκαταθέσθαι.
- 1 515 τοῦτο δὲ δυσωπητικόν, b (BCE 3) T †καὶ ὅτι ὁ τηλικαύτην ὀφειλήσας χάριν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν χαριεῖται. b (BCE 3) < ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι : > ἦν ἔδει καὶ λίαν τιμιωτάτην εἶναι παρὰ σοί.
- 1 516 πιθανῶς δὲ οὐκ εἶπεν, ὅσον ἀχάριστος παρὰ πάντας εἶ, ἑαυτὴν δὲ ἀτιμοτάτην ἔσεσθαι. b (BCE 3) ὀχθήσας : εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν θυμόν, παρὰ τοὺς ὄχθους.
- 1 517 ἦ παρὰ τὸ ἄχθος ἀχθήσας, ὃ ἐστὶν ἀχθεσθεῖς, καὶ ὀχθήσας. A b (BCE 3 E 4) T ἦ δὴ λοίγια : περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικὸς ἐν ἀρχῇ κείμενος ὁμοίως τῷ "ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι" (ε 182).
- 1 518a A ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις : ἐντέχνως ἠὔξησε τὴν χάριν, δι' αὐτὴν φάσκων τὴν εἰς τοὺς φιλάτους παρορᾶν τιμὴν.
- 1 518b b (BCE 3 E 4) T t Ἥρη , ὅ τ ' ἄν μ ' ἐρέθῃσιν : Ἀρίσταρχος τὸ "Ἥρη" κατ' εὐθεϊάν φησιν, οὐ κατὰ δοτικὴν, ἴν' ἦ ὅταν με ἐρέθῃ Ἥρη, ἐχθοδοπῆσαί με ἐφήσεις.
- 1 519a A b (BCE 3 E 4) T t τὸ δὲ ὅ τ ' ἄν <με> τρία μέρη λόγου. A ὅ τ ' ἄν με : τρία μέρη λόγου.
- 1 519b T ὅταν {μ' ἐρέθῃσιν}: τὸ τέλειον ὅτε ἄν ἐστί, καὶ κατὰ συναλιφὴν ὅ τ ' ἄ ν .
- 1 519c ἐν δὲ τῇ συντάξει κεκοίμισται ἡ ὀξεῖα τοῦ ἄν, ὡς τὸ "οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων" (Θ 455), "οὐκ ἄν δὴ μείνειασ" (Γ 52). ἀεὶ οὖν οὕτως ὀφείλομεν ἀναγινώσκειν ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν ὀξεῖαν ποιοῦντες· "ὡς ὅτ' ἄν ὠδίνουσιν" (Λ 269). καὶ τότε μὲν ἐν σημαινομένῳ ὀφείλομεν παραλαμβάνειν τὸν ἄν, ὅταν ὑποτακτικὸν ἐπιφέρῃ ἡ εὐκτικόν, τότε δὲ παρέλκοντα, ὅταν μὴ οὕτως ἔχῃ. πρόδηλον δὲ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ὅτι οὐ δύναται ἐν εἶναι, εἴ γε τὰ εἰς ἀν ἐπιρρήματα οὐδέποτε συστέλλει τὰ· τὸ γὰρ "πάμπαν" (A 422 al.) οὐ φύσει ἐπίρρημα. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ σύνθετον δύναται εἶναι· οὐδέποτε γὰρ τὰ ἀναφορικὰ τῶν ἐπιρρημάτων κατ' ἀρχὰς συντίθεται. A Ζεὺς ἐρασθεῖς—πάντας ἥρωας. A αὕτως : μάτην, ψευδῶς, ἐμοῦ μὴ ταῖς ἀληθείαις ἐπικουροῦντος αὐτοῖς. ^[10]
- 1 520 ἄκρως δὲ γυναικεῖον ἦθος ἐξέθετο· ὑποπτεύουσι γὰρ ἅπαντα, καὶ τοῖς ἀνδράσιν ὀνειδίζουσιν ὡς οὐ πρᾶττουσι τὰ κεχαρισμένα αὐταῖς, b (BCE 3 E 4) T μή σε {νοήσῃ}: οὐχὶ μή σε , ἀλλὰ "μή τι" αἰ Ἀριστάρχου καὶ αἰ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις.
- 1 522a1 καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τί πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τούτων "μή τι φόβον δ' ἀγόρευε" (E 252), "μή τί μευ ἢ ὅτε παιδός" (H 235), "μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο" (A 550). A μή σε {νοήσῃ}: αἰ πᾶσαι "μή τι", καὶ ἔστιν ἐκ περιττοῦ τὸ τί, ὡς τὸ "μή τι φόβον δ' ἀγόρευε", "μή τί μευ ἢ ὅτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε" (H 235). ^[5]
- 1 522a2 T < ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται : > ὅτι περισσὸς ὁ κέ.
- 1 523a A im μελήσεται : μελήσει δέ μοι, πῶς ταῦτα τελέσω.
- 1 523b τῆς δωρεᾶς δὲ ἐμφήνας τὸ μέγεθος ὅτι τε τῇ γυναικὶ προσκρούσει δοὺς αὐτήν, ὅμως ἐπὶ τελέσει ἐπινεύει, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς μέγιστόν ἐστιν ἀποδιδόναι χάριν ὀφείλοντα. b (BCE 3) T < εἰ δ' ἄγε τοι : > ἰδοὺ δὴ σοι.
- 1 524a T il κεφαλῇ κατανεύσομαι : τὸ λογιστικὸν περὶ κεφαλὴν, τὸ θυμικὸν περὶ καρδίαν, "κραδίῃ δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει" (υ 13), Ab (BCE 3 E 4) T "οἰδάνεται κραδίῃ χόλῳ" (I 646), AT τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ ἥπαρ, "ἥπαρ ἔκειρον" (λ 578).
- 1 524b

A b (BCE 3 E 4) T κεφαλῇ κατανεύσομαι : οὕτως κατανεύσομαι, οὐχὶ "ἐπινεύσομαι"
Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Πρὸς Φιλίταν (fr.

- 1 524c 54 = Test. A 7 K.) προφέρεται. A < τοῦτο γὰρ—μέγιστον / > τέκμωρ · οὐ γὰρ ἐμὸν
παλινάγρετον < οὐ δ' ἀπατηλόν / οὐ δ' ἀτελεύτητον > : ὅτι περιώρικε τοὺς τρόπους.
- 1 525-7 στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ παλινάγρετον†, τὰ δὲ ἄλλα συναπτεόν. εἰ δέ τις στίζει ἐπὶ τὸ τέκμωρ (526),
ὕγιεστέρα μὲν ἢ σύνταξις ἔσται < *** > . διὰ τοῦ παλινάγρετον (526) ἐσήμανεν ὅτι βέβαιός
ἐστίν· ὅτι φιλάγαθος διὰ τοῦ ἀπατηλόν (526)· ὅτι τελεσιουργός διὰ τοῦ ἀτελεύτητον (527). A οὐ
γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον < οὐ δ' ἀπατηλόν / οὐ δ' ἀτελεύτητον > : ταῦτα παιδευτικά πρὸς
πίστιν. ^[5]
- 1 526-7 τὰς δὲ αἰτίας εἶπε, δι' ἧς οὐ τελοῦμεν τὰς ὑποσχέσεις, ἢ μετανοήσαντες, ὅπερ δηλοῖ τὸ
παλινάγρετον (526), ἢ παραλογιζόμενοι τοὺς δεηθέντας, ὅπερ ἐν τῷ ἀπατηλῷ† νοεῖται, ἢ οὐ
δυνηθέντες ἐπιτελεῖν τὰς ὑποσχέσεις, ὅπερ εἶχε τὸ ἀτελεύτητον (527). b (BCE 3 E 4) T
< παλινάγρετον : > ὑστερόληπτον, οἰονεῖ μεταμελητόν. ^[5]
- 1 526a A il < παλινάγρετον : > εὐμετάτρεπτον.
- 1 526b b (BCE 3 E 4) T il ἦ: ἔφη, εἶπεν.
- 1 528a δηλοῖ δὲ πλείονα, καὶ τὸ ἦτις, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἡ μυρὶ Ἀχαιοῖς" (A 2), καὶ τὸν καὶ σύνδεσμον, ὡς ἐπὶ
τοῦ "βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι" (A 117). δηλοῖ καὶ τὸ ἀληθῶς, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἡ
δὴ λοίγια ἔργα" (A 573)· τὸ γὰρ ὄντως ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς λαμβάνεται. A ἐ π' ὀφρῦσι : ταῖς ὀφρῦσι,
συνεκδοχικῶς ὡς ἀπὸ μέρους τὴν κεφαλὴν· εὐθὺς γὰρ ἐπάγει "ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται
ἐπερρώσαντο ἄνακτος / κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο" (A 528—9). ^[5]
- 1 528b A ἐ π' ὀφρῦσι νεῦσε : ἐπένευσε ταῖς ὀφρῦσι· b (BCE 3) T μέρος γὰρ αὐται τῆς κεφαλῆς.
- 1 528c b (BCE 3 E 4) T κυάνεαι δὲ αἱ μέλαιναί, b (BCE 3) T "κυάνεον, τοῦ δ' οὐ τι μελάντερον", (Ω 94)
T καὶ αἱ καταπληκτικαί, b (BCE 3) T "κυάνεαι σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι" (Δ 282). T ἦ καὶ κυανέησιν
—ἐπερρώσαντο ἄνακτος : ἀπὸ τούτων λέγεται τῶν δύο στίχων Φειδίαν τὸν ἀγαλματοποιὸν
ποιῆσαι τὸν ἐν Ἥλιδι χαλκοῦν ἀνδριάντα οὕτως καμπτόμενον καὶ συνωθούμενον. ^[5]
- 1 528-9 A κρατὸς {ἀπ' ἀθανάτοιο}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κρητός".
- 1 530a οὐκ ἔστι δὲ Ἰακόν· "ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος" (Θ 92). A μέγαν δ' ἐλέλιξεν
Ὀλυμπον : κατὰ συλλογισμόν ὁ ἔπαινος οἷος γὰρ ἐστὶν ὅλος κινούμενος, ὃς νεύματι τὸν
Ὀλυμπον κινεῖ.
- 1 530b περὶ δὲ τῆς Ἥρας μετριώτερον· "σεῖσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον" (Θ 199). b
(BCE 3 E 4) T Εὐφράνῳ δὲ Ἀθήνησι τοὺς δώδεκα θεοὺς γράφων ἐν τῇ στοᾷ, ὡς ἡπόρει ποῖον
ἀρχέτυπον περιθεῖη Διί, παριῶν ἐν διδασκάλου τῶν ἐπῶν < τούτων > ἤκουσε, κεκραγώς τε ὡς
ἔχοι τὸ ἀρχέτυπον ἀπιὼν ἔγραψεν. ἴσως οὖν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτῷ ἡ Ἥρα (cf Θ 199). T μέγαν
δ' ἐλέλιξεν : οὐκ ἀργὸν τὸ μέγα ν, ἀλλ' ὅτι καὶ τοσοῦτος ὢν τῷ νεύματι ἐσεῖσθη. ^[5]
- 1 530c b (BCE 3 E 4) T τῷ δὲ τάχει τῶν συλλαβῶν τὸν τρόπον τοῦ ὄρους διαγράφει καὶ τὸ ταχὺ τῆς
κινήσεως δηλοῖ. A b (BCE 3 E 4) T διέτμαγεν : αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ε .
- 1 531a ἢ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων. AT < διέτμαγεν : > διεχωρίσθησαν.
- 1 531b b (BCE 3) ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τεμνομένων σωμάτων. b (BCE 3 E 4) ἄλτο : ψιλωτέον.
- 1 532a καὶ τάχα μὲν ἀπέλαβε τὸ προοφειλόμενον πνεῦμα· ἡλόγητο γὰρ τὸ ἄλλομαι δασυνόμενον, εἴ γε
τὸ α πρὸ δύο λλ ἐψιλοῦτο, ἄλλος ἀλλότριος. τάχα δέ, ὅπερ καὶ μᾶλλον, ἐπεὶ τὸ α καταλήγον εἰς
λ, ἐπιφερομένου στοιχείου ἐνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας, ψιλοῦται· "Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι" (Φ
86), "ληΐου ἀλδήσκοντος" (Ψ 599), "ἄλθετο χεῖρ" (Ε 417). ἔνθεν τινὲς καὶ τὸ "ὃς τοῦτον τὸν

ἄναλτον" (ς 114) ψιλῶς προφέρονται. Α εἰς ἄλλα ἄλτο : πρὸς τὸν παῖδα γὰρ ἀπιοῦσα ὑπόνοιαν ἂν ἔδωκε τῇ Ἥρᾳ. ^[5]

- 1 531b.2 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἄλτο ψιλωτέον· τὸ γὰρ α καταλήγον εἰς λ , ἐνὸς τῶν τῆς τρίτης συζυγίας ἐπαγομένου, ψιλοῦται. b (BCE 3) T ἐξ ἐδέων : δασύνεται παρὰ τὸ ἔζω.
- 1 534 οἱ δὲ μετὰ τοῦ ρ , "ἐξ ἐδρέων". Α b (BCE 3) T < ἐξ ἐδέων σφοῦ πατρός ἐναντίον—ἅπαντες : > ἀπὸ τούτων τῶν δύο στίχων λέγουσι γέροντας τιμῆσαι τὸν Λυκοῦργον τὸν τῶν Λακεδαιμονίων γράψαντα νόμον ἐπανίστασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις.
- 1 534-5a Α σφοῦ : συγκοπῇ τοῦ σφετέρου.
- 1 534-5b Α im b (BCE 3 E 4) T ἔνθεν καὶ Λυκοῦργος ἐθέσπισεν ἐπανίστασθαι τοῖς γεραιτέροις. τοιοῦτος καὶ Τηλέμαχος (sc. π 44?). b (BCE 3) T < μεῖναι > ἐπερχόμενον < .
- 1 535a .. ἔσταν > : ἀντὶ τοῦ ἐπερχομένου. b (BCE 3 E 4) T ἄμεινον δὲ "ἦλθον" γράφειν· τοῦτο γὰρ ἐναντίον τῷ μεῖναι καὶ πλείονος τιμῆς ἐχόμενον. b (BCE 3) T ἔσταν {ἅπαντες}: ψιλωτέον τὸ ἔστα ν , ἐπεὶ γίνεται "στὰν δὲ μεταστοιχεί" (Ψ 358)· τὸ γὰρ αἰρόμενον ἐκ τοῦ ῥήματος ε ἐν ψιλῷ πνεύματι τοῦ δασύνεται, ἐπεὶ οὐκ ἀποβάλλει τὸ ε .
- 1 535b ὁ δὲ ἔστησα ψιλοῦται, ἐπεὶ γίνεται "στῆσα δ' ἐν Ἀμνησῷ ποταμῷ" (τ 188). Α ἀργυρόπεζα : κόσμον περὶ τὰς ῥας ἔχουσα ἢ διὰ τοὺς αἰγιαλούς.
- 1 538a Α A int b (BCE 3) T ἀλίοιο γέροντος : ἄδηλον Πρωτέως ἢ Φόρκυνος, εἰ μὴ διὰ τὸ "κλυτε κασίγνηται Νηρηΐδες" (Σ 52).
- 1 538b Α b (BCE 3) T κερτομίοισι : τοῖς τὸ κέαρ βάλλουσι.
- 1 539 γυναικεῖα δὲ ἄμφω, τό τε ὑπονοῆσαι καὶ τὸ μὴ ἐπισχεῖν τοῦ λόγου. b (BCE 3) T κερτομίοισ < ι > : τοῖς τὸ κέαρ τέμνουσιν, ὃ ἐστὶ τὴν ψυχὴν, καὶ λυποῦσιν, οἰονεὶ κεαροτομίοις. Α {τίς δ' αὖ τοι} δολομῆτα : προπερισπαστέον τὸ δολομῆτα ὁμοίως τῷ "σχέτλιε, ποικιλομῆτα" (ν 293).
- 1 540a1 καὶ καθόλου τὰ εἰς τῆς λήγοντα βαρύτονα, ὅτε ἐπὶ κλητικῆς εἰς α λήγει, προπερισπᾶται, ἀλῆτα πλανῆτα νικῆτα πεδῆτα αἰσυμνήτα. ὅθεν οὖν σημειωτέον τὸ "ἀκάκητα" (cf. Π 185. ω 10). Α δολομῆτα : τὰ εἰς ης βαρύτονα τῷ η παραληγόμενα καὶ εἰς α τὴν κλητικὴν ἔχοντα προπερισπᾶται, ἀγκυλομῆτα πεδῆτα, πλήν τοῦ "ἀκάκητα". ^[5]
- 1 540a2 b (BCE 3) T ἀπὸ νόσφιν ἐόντα : τὸ ἐξῆς ἀπεόντα· Α b (BCE 3 E 4) T διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπό.
- 1 541 Α b (BCE 3) T ἡ δὲ φράσις συνήθης ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἔρχεσθαι, ὡς "σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας" (Δ 341), ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν. Α b (BCE 3 E 4) T < κρυπτάδια: > ὡς "διχθάδια" (cf.
- 1 542a Ξ 21). Α il < δικαζέμεν : > τὸ δικαζέμεν ἀντὶ τοῦ πράττειν.
- 1 542b Α im < οὐδέ τί πώ μοι : > τὸ δὲ πω ὀξύνεται διὰ τὴν μοί ἀντωνυμίαν, ἥτις νῦν ἐγκλιτικὴ ἐστίν.
- 1 542c1 Α int οὐδέ τί πώ μοι : ὀξυντέον τὸ πω διὰ τὴν μοί .
- 1 542c2 T οὐδέ τί πώ μοι : δυσχεραίνουνσιν αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάντα αὐταῖς ἀνακοινοῖντο οἱ ἄνδρες.
- 1 542d Α b (BCE 3) T ἀρχοντικὸν δὲ τὸ δικάζειν. b (BE 3) T πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε : διὰ τί τὸν Δία μόνον τῶν θεῶν οὕτω καλεῖ; ὅτι τὸ συναμφοτέρων ἔχει οὗτος μόνος· θεῶν μὲν ἐστὶ πατήρ καθ' Ὅμηρον Ἀπόλλωνος, Ἡφαίστου, Ἄρεος, Ἑρμοῦ, Διονύσου, Χαρίτων, Μουσῶν, Ἀφροδίτης, καὶ πολλῶν θνητῶν, Σαρπηδόνος, Αἰακοῦ, Ζήθου, Ἀμφίονος, Μίνωος, Ῥαδαμάνθυος, Ἡρακλέους, Περσέως καὶ ἐτέρων πολλῶν. ^[5]
- 1 544

οἱ δὲ ἄλλοι πολλοὶ καθ' Ὅμηρον πατέρες εἰσὶ μόνως ἢ θνητῶν ἢ ἀθανάτων, οἷον Κρόνος μὲν Διός, Ἥρας, Αἰδου, Ποσειδῶνος, θνητοῦ δὲ οὐδενός· καὶ Ποσειδῶν πάλιν θεοῦ μὲν οὐδενός, θνητοῦ δὲ Κύκλωπος, Ἐφιάλτου, Ὠτου, A b (BCE 3 E 4) T Πελίου, T Νηλέως. AT μὴ δὴ <.^[10]

- 1 545 ..> ἐπιέλπεο : θεσπίζει μὴ πάντα ὀφείλιν αὐταῖς κοινοῦσθαι, ὅπως, εἰ καὶ τι μάθοιεν, ἀγαπῶεν. ἀκόλουθα δὲ τούτοις καὶ τὰ παρὰ Ἀγαμέμνονος πρὸς Ὀδυσσεά λεγόμενα "ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι b (BCE 3 E 4) T ἔπος, τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ κεῦθιν" (λ 443). b (BCE 3 E 4) ἀλ λ' ὄν μὲν κ' ἐπεικές : ἀλλ' ὄντινα μὲν—οὔτε ἀνθρώπων.
- 1 547 A ἐπεικές : πράως διαλεγόμενος ὡς τιμὴν αὐτῇ περιάπτει.
- 1 547a ἔστι δὲ καὶ βιωτικὰ μιμήματα, A b (BCE 3 E 4) T πρῶτον ἡπίως ἀρξάμενον ἐπάγειν τὰς ἀπειλὰς ὕστερον. A b (BCE 3 E 4) < ἔπειτα : > ἀντὶ τοῦ δή.
- 1 547b T il ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες : τὸν ποῖον μῦθον, Ἀττικῶς προσελθόντος τοῦ ἄρθρου τῷ πύσματι.
- 1 552 b (BCE 3) T καὶ λίην σε πάρος : ἔθος γυναιξὶν ἀρνεῖσθαι, ὅτι ποτὲ παρηνώχλησαν τοῖς ἀνδράσιν.
- 1 553a b (BCE 3) T οὗ τ' εἶρομαι οὔτε μεταλλῶ : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ῥιανοῦ (fr.
- 1 553b 11 M.) καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν δις λεγόμενον τὸ οὗτ ε . οἱ γράφοντες "οὐδὲ μεταλλῶ" κακῶς γράφουσιν. A οὗ τ' εἶρομαι οὔτε μεταλλῶ : οὔτε οὔτε, ἄμφω διὰ τοῦ τ , ἵν' ἢ ἐμφαντικὸν ἡδεύτερον† λεγόμενον.
- 1 553c καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ δὲ μέμφεται ὡς αἰεὶ ἰδιάζοντος αὐτοῦ. b (BCE 3) T εὐκῆλος : τὸ εὐκῆλος ψιλοῦται κατὰ δύο λόγους, καὶ ὅτι τὸ ὑπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα, ὅρος "οὔροσ" (cf.
- 1 554a1 Φ 405), ὅλος "οὔλοσ" (cf. ρ 343), καὶ ὅτι ἡ εὐ δίφθογγος ἐπιφερομένου συμφώνου ψιλοῦται, "εὐνή" (cf. Ξ 349 al.), "εὐχή" (cf. κ 526), "εὔροσ" (λ 312, cf. B 145 al.). ἐναντιοῦται τὸ "εὔδω" (cf. B 2 al.) καὶ "εὐρίσκω" (cf. A 498 al.)· τὸ γὰρ "εὔσεν" (ι 389) ἀπὸ θέματος τοῦ εὔω. A εὐκῆλος : ἡ εὐ πρὸ συμφώνου ψιλοῦται πλὴν τοῦ εὔδω, εὐρίσκω· τὸ γὰρ εὔσεν ἀπὸ τοῦ εὔω.^[5]
- 1 554a2 b (BCE 3) T ἄσ ς' {ἐθέλησθαι} : ὁ μὲν Πτολεμαῖος (p.
- 1 554b 41) δασύνει, τρία λέγων σημαίνειν τὸ ἄσ σ α , τό τε ἄτινα καὶ ὅσα καὶ τινά. καὶ ὅτε μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄτινα, δασύνεται, ἀλλὰ καὶ ὅτε τῷ ὅσα, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἄσς' ἂν ἐμοί περ / αὐτῇ" (ε 188—9). ψιλοῖ δὲ ὅτε ἐπὶ τοῦ τινά παραλαμβάνεται. A ἄσσα : Ἀρίσταρχός φησι τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τὸ τινά, τὸ ἄτινα, τὸ ὅσα.^[5]
- 1 554c καὶ αἰεὶ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ὅτε δηλοῖ τὸ ἄτινα· τότε γὰρ δασύνεται. καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανὸν (cf. 1,541,30) δύο μέρη λόγου, τὸ ἄ ἄρθρον καὶ τὸ σά Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ τινά. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ στίχῳ ψιλοῦται τὸ ἄσσα, καὶ φησιν αὐτὸ δηλοῦν τὸ ὅσα. b (BCE 3 E 4) T καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτως, ὁ δὲ Σιδώνιος "ὅττι". T νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα <κατὰ φρένα> : πάνυ ἐμφρόνως οὐκ ἐπήγαγε "καὶ κατὰ θυμόν."^[5]
- 1 555a " T αἰνῶς δεῖδοικα : ἠθικῶς δεδοικέναι φησί, μὴ πλεονεκτῆθῃ ὑπὸ Θέτιδος b (BCE 3 E 4) T ἡερίη : καὶ τοῦτο καὶ τὸ κατανεῦσαι (558) ἐλεγχούσης εἰσίν.
- 1 557-8 b (BCE 3 E 4) T τῇ ς' οἶω κατανεῦσαι <ἐτήτυμον> : διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐτήτυμο ν , ἵν' ἢ ἀληθὲς κατανευκέναι.
- 1 558 A πολέας : Ζηνόδοτος "πολεῖσ".
- 1 559 T <τὴν δ' ἀπαμειβόμενος : > γράφεται "τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας".
- 1 560 A int δαιμονίη : μακαρία, ἐν σαρκασμῷ.
- 1 561a b (BCE 3) T οἶεαι : ἀπὸ τοῦ οἶει δύο διαιρέσεις.

- 1 561b b (BCE 3) T < ὄϊεαι : > ὑπονοεῖς τὰ ἐμὰ βουλευμάτα.
- 1 561c T il ἄλ λ ' ἀπὸ θυμοῦ < .
- 1 562-3 . . > ἔσεαι : ὡς τὸ "ἐκ θυμοῦ πεσέειν" (Ψ 595). T ῥίγιον : ἡ γὰρ ἄγνοια οὐ τοσοῦτον λυπεῖ, ὅσον τὸ ἀποθύμια γινώσκειν.
- 1 563 b (BCE 3 E 4) T εἰ δ ' οὕτω τοῦ τ ' ἐστί : εἰ δὲ τοῦτο οὕτως—τιμὴν.
- 1 564 A εἰ δ ' οὕτω τοῦ τ ' ἔστιν : εἰ συνεθέμην δέ, πάντως τοῦτο κατὰ τὸ ἀρέσκον μοι ἐποίησα.
- 1 564a ἀρχοντικῶς δὲ οὔτε συντίθεται οὔτε ἀρνεῖται. b (BCE 3 E 4) T < μέλλει : > ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρονικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοικεν.
- 1 564b A im κάθησο : προπαροξυτόνως· τὰ γὰρ σύνθετα προστακτικὰ βραχυκατάληκτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπέμπει τὸν ἑαυτῶν τόνον, τὰ δὲ μακροκατάληκτα τὸν αὐτὸν τοῖς ἀπλοῖς φυλάσσει τόνον.
- 1 565a βραχυκατάληκτα μὲν λέγε κατάλεγε, σπεῖρε κατάσπειρε. οὕτως οὖν καὶ ἦσο κάθησο. μακροκατάληκτα δὲ νοοῦ διανοοῦ, ποίει περιποίει. A ἄλ λ ' ἀκέουσα κάθησο : τὴν πολυπραγμοσύνην αὐτῶν ἀναιρεῖ, καὶ διὰ τοῦ "ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα" (Z 490 al. ^[5])
- 1 565b1). T ἀποπαύει δὲ διὰ τούτου καὶ τὴν τῶν λοιπῶν πολυπραγμοσύνην.
- 1 565b2 b (BCE 3 E 4) μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσι : νῦν μὲν λόγοις αὐτὴν ἀποκρούεται, ἐτέρωθι δὲ (cf.
- 1 566a O 18—24) καὶ ἔργῳ κολάζει, b (BCE 3 E 4) TT sin διδάσκοντος ἴσως τοῦ ποιητοῦ ὅτι ἀφόρητον ἂν εἴη γυνὴ μὴ ἐπηρεαζομένη. b (BCE 3 E 4) T sin εἰ ς ' : ἀπὸ τοῦ εἰμί τοῦ σημαίνοντος τὸ ὑπάρχω πρῶτον πρόσωπον ἐμέν, ὡς τίθημι τίθεμεν τίθετε, καὶ τὸ τρίτον ἐσί, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ i εἰς í .
- 1 566b μαρτυρεῖ τὸ ἔασι τῇ διφθόγγῳ γραφῇ· ὥσπερ γὰρ ἐκ τοῦ τιθέασι τιθεῖσιν, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ ἔασιν εἰσίν. A < ἄσσον ἰόν θ' : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄσσον ἰόντε".
- 1 567a1 οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἀντὶ < τοῦ > ἰόντος. συγχεῖ δὲ καὶ τὸ δυϊκόν. A int ἀντὶ τοῦ ἰόντος· δοτικῇ δὲ κέχρηται ἀντὶ γενικῆς.
- 1 567a2 A im ἄσσον ἰόν θ' : ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος.
- 1 567a3 T ἀάπτους {χεύρας}: οὕτως ψιλῶς προενεκτέον.
- 1 567b1 οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. ἤκουε δὲ τὰς δεινὰς καὶ ἀπτοήτους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος (sc. in glossis, p. 191. 194 Rusch) καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ πνεύματι, εἰς τὰς ἰσχυρὰς δὲ μετελάμβανεν. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστοφάνους Γλώσσαις (fr. 59, p. 212) διὰ τοῦ ε ἐγγέγραπτο "ἀέπτους". εἰσὶ δὲ οἱ ἀπροσπελάστους ἀποδιδόασιν, ἀπὸ τοῦ ἄψασθαι, ὧν οὐδεὶς ἂν ἄψαιτο δι' ἰσχύν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ παρὰ τὸ ἰάπτω γεγενῆσθαι, ὃ σημαίνει τὸ διαφθεῖρω καὶ βλάπτω· ἔνθεν τὸ "πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδὶ προΐαψεν" (A 3). καὶ μέσον αὐτοῦ κατ' ἔλλειψιν τοῦ α "μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν" (A 454). ἔνθεν καὶ ὁ ἵψ· ἔστι δὲ θηρίον διατρῶγον τὰ ξύλα. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ ἰάπτω τὸ ἀϊάπτους ἦν, καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ i ἀάπτους, ἥτοι τὰς μὴ δυναμένας διαφθαρεῖν καὶ βλαβῆναι, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς ἄγαν δυναμένας βλάψαι καὶ διαφθεῖραι. A ἀάπτους : Ἡρωδιανὸς (2,30,11) παρὰ τὸ ἰάπτω τὸ βλάπτω, κατ' ἔλλειψιν τοῦ i ἄπτους, καὶ πλεονασμὸν τοῦ α ἀάπτους, ἃς οὐδεὶς βλάψαι δύναται, ἢ κατ' ἐπίτασιν τὰς δυναμένας μεγάλως βλάψαι. ^[10]
- 1 567b2 τινὲς δὲ ὧν οὐδεὶς ἄψαιτο· ἢ ἀπτοήτους. b (BCE 3 E 4) T ἀάπτους : αἱ πᾶσαι "ἀέπτους" ἔχουσιν.
- 1 567c T καθῆστο : τοῦ ἔζω ἐστὶν ἡ κλίσις, ἦσμαι ἦσμεν ἦσο ἦστο, A b (BCE 3) T καὶ ἐν συνθέσει καθῆστο· εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ἦμαι, ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι , ἀνεδίδου τὸν τόνον.
- 1 569a

Α οἱ δὲ τοιοῦτοι παρακείμενοι καὶ ὑπερσυντέλικοι δισύλλαβοι, ἔχοντες δύο σύμφωνα ἐν τῇ συνθέσει, φυλάσσουσι τὸν τόνον, εἶργμαι καθεῖργμαι, ἦγμαι κατῆγμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ καθῆστ ο . Α b (BCE 3) Τ ἐπιγνάψασα : τὴν ἀκουσίως πεισθεῖσαν δηλοῖ. ^[5]

1 569b b (BCE 3 E 4) Τ φίλον κῆρ : φίλον τὸ ἴδιον, ὡς "φίλα εἶματα" (B 261).

1 569c διδάσκει δὲ ὡς καὶ τὰ λῖαν ἀσθενῇ μὴ κολαζόμενα λῖαν ἐστὶν ἀφόρητα. β (BCE 3 E 4) Τ
〈 ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίῳνες : 〉 βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Διός · ὁ γὰρ οἶκος Διός.

1 570 Α int τοῖσι δ' Ἥφαιστος : εἰ μὲν ἄνθρωποι ἦσαν, διὰ πρεσβυτικοῦ προσώπου τὴν στάσιν ἔλυσεν.

1 571 ἀλλ' ὅρα τὸ ἀξίωμα τοῦ Διός· Ποσειδῶν μὲν γὰρ συμβουλεύων ἔδοξεν ἂν θωπεύειν δι' Ἑλληνας, ἄλλως τε καὶ αἰτίαν ἔχει εἰς Θέτιν· ὁμοίως καὶ Ἀθηνᾶ. βιωτικῶς οὖν διὰ τοῦ παιδὸς λύει τὴν στάσιν καὶ τὸ κατηφές τοῦ συμποσίου, γελώμενον παρεισάγων τὸν Ἥφαιστον. b (BCE 3 E 4) Τ καιρὸν δὲ δίδωσι Διί, χάριτας εἰδὼς τῇ Θέτιδι· "εἰ μὴ μ' Εὐρυνομὴ τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ" (Σ 398). b (BE 3 E 4) {μητρὶ φίλῃ} ἐπίηρα : ὅτι ἐπίηρα τὴν μετὰ χάριτος ἐπικουρίαν. ^[5]

1 572a οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ συνδέσμου αἰτιώδους χρῶνται, ἀντὶ τοῦ χάριν, ἔνεκα. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἔρω ἔρανον ὡς ἔχω ὄχανον καὶ κόπτω κόπανον, τροπῇ τοῦ εἰς ἡ ἔρανον. ἡ εὐθεῖα τοῦ πληθυντικοῦ ἦρανα, εἶτα συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἦρα. ἐν δὲ τῇ Καθόλου (1,398,8) οὕτως· ἔστιν ἦρ ἢ ἐπικουρία, καὶ ὀξύνεται ἢ γενικῇ, ἥρός· καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἦρα καὶ ἐν συνθέσει ἐπίηρα . Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἐν κατ' ὀρθὴν σημασίαν τὸ ἐπίηρα. καὶ ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καίτοι λόγον οὐκ ἔχουσα. Α ἐπίηρα : παρὰ τὸ ἔρω ἔρανον καὶ ἦρανον ὡς ἔχω ὄχανον, τὰ ἦρανα καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἦρα. ^[5]

1 572b Ἀρίσταρχος δὲ ὑφ' ἐν. b (BCE 3 E 4) Τ λευκωλένῳ Ἥρῃ : ἄμεινον γράφειν "τετιημένη ἦτορ".

1 572c b (BCE 3) Τ 〈 ἀνεκτά : 〉 διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀνεκτά· ἔχεται γὰρ τῶν ἐξῆς.

1 573 Α im σφῷ : πρωτόθετον αὐτὴν φησιν Ἡρωδιανός (2,30,19), οὐκ ἀπὸ τοῦ σφῶϊ· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ ὀξύνεται· τὸ γὰρ ω τῶν δυϊκῶν ἀπέστραπται τὴν περισπωμένην.

1 574a b (BCE 3) Τ σφῷ : τοῦτο πρὸς ἔμφασιν τῶν προσώπων.

1 574b b (BCE 3) Τ τὸ δὲ ἔνεκα θνητῶν πρὸς εὐτελισμὸν τῆς αἰτίας. τὸ δὲ ὦδε πρὸς τὴν αὐξησιν τῆς ἔριδος. b (BCE 3 E 4) Τ κολῳόν : ἀπὸ τοῦ κολοιός ἐγένετο τὸ κολῳός, τοῦ ο τραπέντος εἰς τὸω· διὸ καὶ τὸ ι 〈 προσ〉 γράφεται, ὡς κλοιός κλωός.

1 575a1 ὁ δὲ Φιλόξενος—τὸ ι . Α κολῳόν : παρὰ τὸ κολοιός.

1 575a2 ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ κλῶ κλωός καὶ κολῳός. καὶ οὐδὲ προσγράφει τὸ ι . τοῦ δὲ κλῶ παράγωγον τὸ κλάζω. b (BCE 3) Τ 〈 ἐλαύνετον : 〉 ἐπιτείνετε, ὡς καὶ τὸ "ἦλασε τάφρον" (I 349).

1 575b Τ il ἦδος : ψιλωτέον ὡς τροχαϊκὸν Α b (BCE 3) Τ il τῶν εἰς ος ληγόντων.

1 576 κατὰ μετασχηματισμὸν ἐστὶ τὸ ἦδος τοῦ ἡδονῆ· δασυνόμενον γὰρ μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον, ὡς τὸ ἡμέρα μετασχηματίζεται εἰς τὸ "ἦμαρ" (Δ 164 al.) ψιλούμενον καὶ τὸ ἄμα εἰς τὸ "ἄμυδις" (I 6 al.) οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία (2,30,22). Α παράφημι : ὡς σύνθετον ἀνεβίβασε τὸν τόνον· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα τῶν εἰς μι τοιαῦτα. ^[5]

1 577a1 Α τὸ ἡμί καὶ φημί καὶ εἰμί ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον.

1 577a2 b (BCE 3) Τ νοεούση : οὐ δεομένη παραινέσεώς τινος.

1 577b ἀνθρωπίνως δὲ κοινῇ μὲν ἀμφοτέροις ἐπιπλήττει ἔνεκεν ἀνθρώπων διαφερομένοις, ἰδίᾳ δὲ τῇ Ἥρᾳ εἴκειν τῷ Διὶ παραινεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ 〈 ἐπίηρα : 〉 πρὸς τὸ αὐτό.

- 1 578 A im {σὺν δ' } ἤμιν {δαῖτα:}: πιθανώτερον ὀξύνειν τὴν πρώτην τοῦ ἡμῖν καὶ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν.
- 1 579a A < ἡμῖν : > ἀντὶ τοῦ ἡμῶν.
- 1 579b T il < εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν—ἔσσεται ἡμῖν : > αἱ διορθώσεις τῶν στίχων τούτων διάφοροι· οἱ μὲν εἰς τὸ ἀστεροπητῆς (580) ὑποστίζουσιν καὶ τὸ στυφελίξαι (581) ὑποτελείαν στίζουσι στιγμὴν, ἐκδεχόμενοι αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ῥῆμα, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐστίν (581)· καὶ τὸ μαλακοῖσι (582) τελείαν. ^[5]
- 1 580–3a οἱ δὲ τὸ στυφελίξαι (581) ὑποστίξαντες καὶ τὸ ἐστί (581) καὶ τὸ μαλακοῖσι (582), ἐκδεχόμενοι συνεκδοχικῶς ὑπακούεσθαι τῷ στίχῳ τὸ ἐθέλῃς, τοῦ ἀλλά (582) παραλαμβανομένου ἀντὶ τοῦ δέ, ἴν' ἢ ἡ ἔννοια τοιαύτη "σὺ δὲ τοῦτον ἐθέλῃς θεραπεῦσαι", {καὶ} εἰς τὸ ἔσσεται ἡμῖν (583) τελείαν στίζουσιν. ἄλλοι δὲ ὑποστίζοντες εἰς τὸ στυφελίξαι (581) καὶ τὸ ἐστίν (581), εἰς τὸ μαλακοῖσι (582) τιθέασιν τὴν τελείαν, ἴν' ἢ ἔλλειπον τῷ λόγῳ τὸ ὀφείλεις. A εἵπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν <—ἡμῖν > : θωπευτικῶς τὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ προβάλλεται, ἅμα δὲ καὶ πρὸς κατάπληξιν τῆς μητρὸς. ^[10]
- 1 580–3b τὸ δὲ ὅλον· εἰ θέλοι καταβαλεῖν ἡμᾶς ὁ Ζεὺς (δυνήσεται γάρ), b (BCE 3 E 4) T σὺ δὲ θωπεύσεις αὐτόν, εὐθέως ἡμερωθήσεται. b (BCE 3) T ἀστεροπητῆς : ἀστραπὰς ποιῶν. ^[5]
- 1 580 A < στυφελίξαι : > ἀντὶ τοῦ στυφελίζειε.
- 1 581a A int < στυφελίξαι : > λείπει τὸ δύναται.
- 1 581b A im ἴλαος : διὰ τί ἴλαο ς ; T τοσαύτην ὑπεροχὴν δείκνυσι πρὸς θεοὺς τοῦ Διός, ὅση πρὸς ἀνθρώπους ἐστὶ θεῶν.
- 1 583 b (BCE 3 E 4) T < ἀναΐξας : > βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὴν μετοχὴν.
- 1 584a A im καὶ ἀναΐξας : γέλωτα κινεῖ τὸ ἀναΐξας ἐπὶ τοῦ χωλοῦ τιθέμενον· γελοῖος γάρ ἐστι μιμούμενος τοὺς καλλίστους οἶνοχόους, Ἥβην καὶ Γανυμήδεα, καὶ μεμνημένος, πῶς ὁ Ζεὺς τοῦ ποδὸς λαβόμενος ἔρριψεν αὐτὸν οὐρανόθεν.
- 1 584b1 b (BCE 3 E 4) T γελοῖος δὲ ἐστὶν Ἥφαιστος ἀναπηδῶν καὶ μιμούμενος Ἥβην καὶ Γανυμήδεα καὶ μεμνημένος τῆς ῥίψεως.
- 1 584b2 A δέπας : οἶνονεὶ δέχας.
- 1 584c καὶ "πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας" (I 224), "καὶ δεικανόωντο δέπασσιν" (O 86). AT < ἀμφικύπελλον : > ἀμφίκυρτον, ἐξ οὗ τὸ περιφερές.
- 1 584d T il ἐν χερσὶ τίθει : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ἐν χειρὶ", οὐ πληθυντικῶς ἐν χερσὶ ν .
- 1 585a1 ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. συνάδει δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον "μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον" (A 596). A ἐν χερσὶ τίθει : πᾶσαι ἐνικῶς ἔχουσι τὸ "χειρὶ", οὐ πληθυντικῶς.
- 1 585a2 καὶ συνάδει τῷ "ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον". T < τέτλαθι , μητερ ἐμή : > ὅτε κατεπράϋνε τὸν θυμόν, τότε καὶ τὴν ἰδίαν παραίνεσιν ἐπήγαγεν.
- 1 586a b (BCE 3 E 4) T il < κηδομένη : > λυπούμενη.
- 1 586b T il οὔτι δυνήσομαι : κωμικῶς τὴν ἰδίαν πῆρῳσιν προτίθησι.
- 1 588 T ἀντιφέρεσθαι : ἐναντιοῦσθαι ἢ ἐξισοῦσθαι.
- 1 589 λείπει δὲ ἡ εἷς πρόθεσις. T ἤδη γάρ με : εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Διός.
- 1 590 T ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα : Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος—διὸ καὶ ἱερὰ τοῦ θεοῦ ἡ Λῆμνος. A ῥῖψε ποδός : ὅτι ἀπὸ δυεῖν τόποιν συμπεπλήρωκε τὸν μῦθον· νῦν μὲν γάρ, ὅτι

ἐρρίφη, κατὰ δὲ τὴν ὑπόμνησιν τῶν τῆς Ἥρας δεσμῶν (O 18—30) καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐρρίφη.

- 1 591a A < ῥίψε ποδός : > δύο ῥίψεις Ἥφαιστος, προτέρα μὲν ἢ ὑπὸ τὴν γένεσιν < ὑπὸ > τῆς Ἥρας (cf.
- 1 591b Σ 395—7), δευτέρα δὲ ἢ ὑπὸ Διὸς διὰ τοὺς τῆς Ἥρας δεσμούς. A ἀπὸ βηλοῦ : ἀπὸ τοῦ βεβηκέναι —ἀπὸ τοῦ διοδεύεσθαι. A ἀπὸ βηλοῦ : βηλόν τινες κατὰ Χαλδαίους τὴν ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ περιφέρειαν, οἱ δὲ κατὰ Δρύοπας τὸν Ὀλύμπον. ^[5]
- 1 591c ἄμεινον δὲ τὸν βατῆρα λέγειν. A b (BE 3) T πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμην : πῶς τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ κινήσειτ' ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ φερομένων ἐπὶ γῆς, Ἥφαιστος δι' ὅλης ἡμέρας φέρεται; φαιμέν οὖν ὅτι τὸ πᾶν ἡμᾶρ οὐ δηλοῖ τὸν ἀπὸ πρωΐας ἕως ἐσπέρας καιρὸν, ἀλλὰ τὴν πελάζουσιν τῇ νυκτὶ ὥραν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (A 472) "οἱ δὲ πανημέριοι μοι πῆ θεὸν ἰλάσκοντο" καὶ ἐξῆς (A 601—2) "πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡέλιον καταδύντα / δαίνυντο". ^[5]
- 1 592 b (BCE 3 E 4) T κάππεσον ἐν Λήμνῳ : πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου· παράκειται γὰρ ἡ Λῆμος τῇ Θράκῃ.
- 1 593a1 τινὲς δὲ μεταποιοῦσιν "ἐς Λῆμνον". ἀλλ' ὁ ποιητὴς χρῆται τῷ τοιούτῳ σχήματι· "ἐν δ' ἔπες Ὠκεανῶ" (Θ 485), "κάππεσεν ἐν κονίῃσι" (O 538), "θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσιν" (O 624). οὕτως Ἀρίσταρχος. A < ἐν Λήμνῳ : > ἀντὶ τοῦ εἰς Λῆμνον. ^[5]
- 1 593a2 T il ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν : ὀλίγη δὲ ἰσχὺς ἐνῆν μοι.
- 1 593b T εἰ ἐλασσοῦται, φασί, τὸ θεῖον, καὶ τέλεον ἐπιλείψει. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι πολλὰ ἐν τῷ κόσμῳ φύσεις μειοῦσθαι μὲν πεφύκασιν, οὐκ ἐκλείπουσι δὲ τέλεον· καὶ γὰρ καὶ αὐχμῶν πλεοναζόντων μειοῦται τὸ ὑγρόν, ἀλλ' οὐκ ἐπιλείπει, καὶ Ἄρης "μόγις δ' ἐσαγεῖρατο θυμόν" (Φ 417). b (BCE 3 E 4) T Σίντιες ἄνδρες : Φιλόχορος (FGrHist 328, 101) φησὶ Πελασγοὺς αὐτοὺς ὄντας οὕτω προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ πλεύσαντες εἰς Βραυρῶνα κανηφόρους παρθένους ἥρπασαν· σίνεσθαι δὲ τὸ βλάπτειν λέγουσιν. ^[5]
- 1 594 Ἐρατοσθένης (FGrHist 241, 41) δέ, ἐπεὶ γόντες ὄντες εὖρον δηλητήρια φάρμακα. ὁ δὲ Πορφύριος, ἐπεὶ πρῶτοι τὰ πολεμιστήρια ἐδημιούργησαν ὅπλα, ἃ πρὸς βλάβην ἀνθρώπων συντελεῖ. ἢ ἐπεὶ πρῶτοι ληστήρια ἐξεῦρον. b (BCE 3) T Σίντιες : ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι—ὁμολογουμένως βλάπτει. A < μείδησεν : > παρὰ τὸν μείονα γέλωτα. ^[5]
- 1 595a1 T il παρὰ τὸ μειδιῶ, τὸ δὲ μειδιῶ παρὰ τὸ τὸν μέσον διῖέναι γέλωτα.
- 1 595a2 b (BCE 3 E 4) < μειδήσασα δέ : > βραχὺ μετὰ τὸν σύνδεσμον διασταλτέον.
- 1 596a A im < παιδὸς ἐδέξατο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ παρά πρόθεσις, ἵν' ἢ παρὰ παιδός.
- 1 596b A int < ἐνδέξια : > ἐπιδεξίως.
- 1 597 T il ὦνοχόει : οὕτως "οἶνοχόει" Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς καὶ ἐν τῇ Ἀργολικῇ καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀντιμαχ < ε > ίω (fr.
- 1 598a 133) καὶ ἐν τῇ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους. A ὦνοχόει : "οἶνοχόει" Ἰακῶς πᾶσα ι .
- 1 598b κατάχρησις δὲ ὁ τρόπος . T < Ἥφαιστον : > Ἥφαιστος δασύνεται διὰ τὴν ἐτυμολογίαν· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἐγένετο.
- 1 600a1 A δασύνεται τὸ Ἥφαιστος· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἐστίν, ὅθεν καὶ Ἥβη.
- 1 600a2 b (BCE 3) T ποιπνύοντα : "ποιπνύσαντα" αἱ πᾶσαι, συντελικῶς.
- 1 600b T ἔστι δὲ παρὰ τὸ πονῶ, πονύω, πνύω, ποπνύω καὶ ποιπνύω. b (BCE 3 E 4) T πρόπαν ἡμᾶρ : τὸ ὑπόλοιπον ὅλον τῆς ἡμέρας.

b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀττικόν ἐστιν, b (BCE 3) T ὡς τὸ ἐς τρίτην ἤκειν. T δαίνυν τ' οὐδέ τι θυμός <ἐδεύετο δαιτὸς εἴσις> : βραχὺ διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, καὶ ἐν τῷ ἐξῆς κοινόν ἐστι τὸ ἐδεύετο ο .

1 602 A Μουσάων θ' : εὖ τὸ μὴ ἀπειροκάλως ἐπιμηκῦναι, τίνα ἦδον αἱ Μοῦσαι, ὡς Ἡσίοδος "ἄειδον δ' οὐς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἔτικτεν, / οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο" (th.

1 604a1 45—6). T εὖ τὸ μὴ ἀπειροκάλως ἐπιμηκῦναι τὴν ὥδην, ἴαλλ' αὐτόν, εἴτα τὰς Μούσας ᾄσαι.

1 604a2 b (BCE 3) Μουσάων θ' αἱ ἄειδον : ὁ λόγος ὥσπερ τῆς εὐωχίας —παρὰ μέρος ἦδον. A οἱ μὲν κακκεῖοντες ἔβαν : ὅτι οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναλύουσιν οἴκαδε καὶ κοιμῶνται.

1 606a πρῶτος δὲ Ὅμηρος—ἴδιον οἶκον ἔχειν. A οἱ μὲν κακκεῖοντες : "οἱ μὲν δὴ κείοντες", οὕτω πᾶσαι.

1 606b καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "κείων ἐς θάλαμον" (τ 48). T < ἦχι : > Ἀρίσταρχος τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι γράφει, καὶ Διονύσιος (fr.

1 607a1 31). παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἄχι. A int ἦχι ἐκάστῳ : τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι κελεύει γράφειν Διονύσιος καὶ παρατίθεται τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἄχι.

1 607a2 b (BCE 3) T ἀμφιγυήεις : ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος, παρὰ τὸ γυῶ τὸ τὰ μέλη διαλύω, ἐπειδὴ τὸ πῦρ πολλῆς δεῖται τῆς ὕλης.

1 607b b (BCE 3 E 4) T ἀμφιγυήεις : ὁ ἀμφιγυήεις τοῦ ἀμφιγυήεντος, διότι —ἀμφιγυήεντος. A < εἰδυῖσι : > Ἰωνικῶς διὰ τοῦ ι. ^[5]

1 608 T il {Ζεὺς δὲ} πρὸς ὃν λέχος : ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν , "πρὸς ὃ <λέχος> ", οὐ νοῶν ὅτι κοινόν ἐστι τὸ ὃν ἄρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου.

1 609a1 A Ζηνόδοτος "πρὸς ὃ".

1 609a2 T il Κρόνου καὶ Ῥέας ἐγένοντο υἱοὶ ἄρρενες—παρίστησιν ὁ ποιητής. A < πρὸς ὃν λέχος ἦ ἱ ' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀστεροπητής · τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον "ἔνθα" (A 610) τὸ ὅπου σημαίνει.

1 609b ἐν δὲ τῷ ἐξῆς στιγμὴν τελείαν θετέον ἐπὶ τὸ "ἰκάνοι" (A 610)· πρεπωδέστερον γὰρ ἐκεῖ ἐκ τοῦ "ἔνθα" (A 611) τὸ ἐνταῦθα σημαίνεσθαι. A ἔνθα καθεῦ δ' ἀναβάς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔνθ' ἐκάθευδ' ἀναβάς". ^[5]

1 611a τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπᾶται, ὅτι τὰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους ἐν ὀριστικοῖς, ἀπαθῆ ὄντα, φυλάσσει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, εἶχον κατεῖχον· ὅθεν εἰ "εὖδε δ' ἀνακλιθεῖς" (δ 794), δηλὸν ὅτι καθεῦδεν ὁμοτόνως ὀφείλομεν προφέρεσθαι. A ἔνθα καθεῦ δ' ἀναβάς : ἀνέβη καθευδήσων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνεκέκλιτο. ^[5]

1 611b b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ καθεῦδε προπερισπωμένως ἐφύλαξε γὰρ ἡ σύνθεσις τὸν τόνον. b (BE 3) T διδάσκει δὲ ὁ ποιητής μὴ χωρίζεσθαι ἄνδρα γυναικὸς ἐν κοίτῃ, b (BCE 3) T ὡς μὴ τῇ ἀπουσίᾳ λυπήσῃ αὐτόν. b (BCE 3) χρυσόθρονος : ἐπειδὴ τὰ πρὸς τῷ αἰθέρι—ἐπὶ τοῦ πυρός. A Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα, καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας καὶ Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. ^[5]

1 postscr A Pap.

2, pap1 t I (ad B 397—865) < γένωνται : > ἢ κοινῶς "γένηται".

2, pap1 436 < ἐγγυαλίζει : > [] "ἐγγυαλίζει". < ἀγήραον : > [Ἀρί]σταρχ(ος) "ἀγήρω[ν].

2, pap1 462 < ποτῶνται : >]...... πο]τῶνται ξι .. < βῆ φεύγων : > ἔν τ(ισι) "βῆ φεύγειν".

2, pap1 671

- 〈 ἄγεν τρεῖς νῆας : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) "ἄγε" διὰ τὸ ε συμφωνο . 〈 Τρηχεῖ ν ' ἐνέμοντο : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) Ἰακῶς "Τρηχεῖνα νέμοντο".
- 2,pap1 694 〈 ἀνστήσεσθαι : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) "ἀνστής .. [〈 ὁ δ ' ἄρα πρότερος : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) "ὁ δ ' ἅμα πρότ(ερος)".
- 2,pap1 751 〈 ἔρ γ ' ἐνέμοντο : 〉 "ἔργα νέμοντο". 〈 φέρτερος ἦεν : 〉 ἔν τ(ισι) "φέρτερος ἦεν".
- 2,pap1 782 〈 χωομένωι : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) ὅτι τινὲς "χωόμενος" ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. 〈 ἦ μὲν δὴ : 〉 Ἀρίσταρχ(ος) "ἦ δὴ μὲν".
- 2,pap1 865 〈 Γυγαίη τέκε : 〉 ἔν τ(ισι) "Γυραίη τέκε". Pap.
- 2,pap2 t Π (ad B 751—827) [.
- 2,pap2 751) οἱ τ' ἀμφ' {εἰ}μερτὸν Τιταρήσιον ἔργ[γ .] νέμοντο: { εἰμερτόν [ἐπιθυμητόν.
- 2,pap2 752 ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει] καλλίρροον ὕδωρ: ὁ Τιταρήσιος ποταμὸς ἔχων τὴν [πηγὴν ἀπὸ τοῦ Τιταρίου ὄρους ἐκ τοῦ] Στυγὸς ὕδατος ἐπιρρέων τῷ Πηνειῷ <ι> οὐ συμμισ[γ ὡς]περ ἔλαιον ἐπιρρεῖ τὸν Πηνειόν. λέγεται δὲ δι[..... ἦ] διὰ τὸ τὸν Πηνειὸν θολερὸν εἶναι, τοῖς δὲ Τιταρη[σίου] Τέ]μῃ ἐκατέρωθεν (εἶναι) τοῦ Πηνειοῦ, ἃ ἐστὶ δενδρησιον [..... σκιά]ζει τὸν ποταμὸν ὥστε τὸν ἀέρα μὴ ὁρᾶσθαι διὰ τὴν [σκιάν. [10]
- 2,pap2 756 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθ]οος Τενδρηδόνος υἱός: ἡ Μαγνησία χώρα ὠνόμασ[ται .
- 2,pap2 757 οἱ περ]ι Πηνειὸν κ(αἰ) Πήλιον εἰνροσίφυλλον: κινήσιφυλλον· [..... ἀκολο]υθοῦντος βούλεται τὸ σύνδενδρον δηλοῦν. [ἵπποι μ(έν) μέγ' ἄρισται: τὸ σημείον ὅτ]ι πρ(ὸς) τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν.
- 2,pap2 763 τὴν δ' ἀ[πολογία]ν τοῦ ποιητοῦ ἐντεῦθεν ὁ Ἀρ]ίσταρχος πεπρίηται πρ(ὸς) Πραξιφάνην· ἐκεῖνος [γὰρ]παρη[γ]ορικῶς ὡμ{ε}ιληκότα τῇ μητρὶ κα[τὰ (.) περὶ Τηλεμάχου κ(αἰ)]Πηνελόπης ἐρωτῆσαι, ἐπειδὴ περ ὡς ἐνὶ μάλιστα [..... (.) ἀ]πουσίαι. ἡ δέ, φησίν, ἡ Ἀντίκλεια συνετωτάτη [..... (.)]γίνεται δι' ἣν αἰτίαν ὁ Ἀρίσταρχος δεικνὺς ὁ[.....]ει ἡ Ἀντίκλεια. σημειοῦται δὲ ὅτι διὰ παντὸς [..... πρ]ότερος ἀπὴντα κατὰ ἰδίαν συνήθειαν. [15]
- 2,pap2 764 τὰς [Εὐμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας] ὡς: ὄρνιθας ὡς, ὡς ὄρνιθας, οὕτως ταχ[η] .
- 2,pap2 765 (.)]μεγα. ὄτριχας οἰέτεας <σ> ταφύλη ἐπὶ νῶτον ἐ{ε}ῖσας: ὄτριχας ὁμότρ]ιχας, οἰέτεας ἰσοετέας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἐ{ε}ῖσας [οὕτως ἴσας τοῖς νώτο]ις ὥστε σταφύλη ἀφισοῦσθαι. σταφύλη δὲ ἐστὶν ὁ λαο[ξοϊκὸς διαβήτης, ὃς ἔ]χει ἐπ' αὐτοῦ σπάρτον κ(αἰ) ἐπ' ἄκρου τοῦ σπάρτου μολύβιον ἐξ[ημμένον, ὧ]ι μετροῦσι τὴν ἰσότητα. σταφύλην δὲ ὠνόμασεν, ἐπεὶ τὸ [μολύβιον (ἐστὶ) ἀσταφίδι ψυ]κτῇ ὅμοιον. [10]
- 2,pap2 766 τὰς ἐμ Πηρείῃ <ι> θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων: [.....]ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσιν "τὰς ἐμ Π{ε}ιερίῃ <ι> " πλα[νώμενοι, ἐπεὶ ἡ μ(έν) Πιερί]α τῆς Μακεδονίας, ἡ δὲ Πήρεια τῆς Θεσσαλίας. [5]
- 2,pap2 767 > ἄμφω θη[λείας φόβον] Ἄρης φορ]εούσας: τὸ σημείον πρ(ὸς) τὸν φόβον ὅτι τὴν τοῦ Ἀ[ρεως φυγὴν σημαίνει,] τουτέστιν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου φυγὴν ὑπομ[ε]νούσας]οι ἔλαβον ἐπικεχαράχθαι αὐταῖς πρόσωπον, ὃ (ἐστὶ) φόβου [σημεῖον]καλὼν τὸ ἐμ παρατάξει ἵππους θηλείας ἔχειν· οἱ γ(ὰρ) ἄρσε[νες] . ουρίζονται, αἱ δὲ θήλειαι οὐδὲν τοῦτ(ων) ποιοῦσιν. ἔτι δὲ [..... ἐν τῷ]ι φυγεῖν χρησιμεύ[ο]υσιν, ὅθεν κ(αἰ) ἐπὶ τ(ῶν) τοῦ Αἰνεία[ι] φησίν· ["οἱ Τρώιοι ἵπποι ἐπιστάμ]ενοι πεδίοιο / κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμ(εν) [ἡδὲ φέβ]εσθαι. [15]
- 2,pap2 776

" λωτὸ]ν ἔρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον: λωτὸν ἔρε[πτόμενοι οἶον λωτὸ]ν ἀναρπάζοντες. λ [ω]τὸν δὲ ἦτοι τὸν παρ' ἡμ[ε]ῖν λεγόμενον [μελίλωτον ἢ κ(αἰ) ἄλλο ὅ]μοιον τι τούτῳ ἔδεσμαι. ἐλεόθρεπτον δὲ σέλινον τὸ [ἐξ ἔ]λους .^[5]

2, pap2 777] ἔσ[τ]ασαν· ἄρματα δ' αὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνά[κτων] πεπυκα[σ]μένα. ἐκ δὲ τούτου τὰ ἐπιμελείας κα[θηκούσης] .

2, pap2 779] φοίτ(ων) [ἔ]νθα [καὶ ἔ]νθα κατὰ στρατόν: φοιτᾶν (ἐστὶ) τὸ αἰεὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾶν.

2, pap2 780 οἱ δ' ἄρ' [ἴ]σαν ὡς εἴ[τε] πυρὶ χθὼν πᾶ[σ]α νέμοιτο: οὕτως δὲ ἐπορεύοντο ὥς[τ]ε δόξαι ὅτι καθ' ὅλην τὴν γῆν πῦρ κατανέμεται. τοῦ[τ]ο δὲ δεῖ λαβεῖν πρ(ὸς) τὸ ἄνω τὸ "ἵπποι θ' οἱ φορ[έ]εσ[σ]ιν ἀμύμονα", οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν . τὰ δὲ λοιπὰ παραναπεφώνηται.^[5]

2, pap2 781-2 γὰρ δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ / χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσσει
<ι> : ἢ δὲ γῆ οὕτως ὑπέστεγενεν ὡς ὅτε περὶ τῷ Τυφωεῖ χωόμενος ὁ Ζεὺς ἔπλησεν αὐτὴν· ἰμάσσει γ(ὰρ) κυρίως (ἐστὶ) τὸ ἰμάντι πληῆσαι, καταχρηστικῶς δὲ ὅπως οὐδέποτε. τὸ δὲ σημεῖον πρ(ὸς) τὸ χωομένῳ ὅτι νῦν τὸ χολουμένῳ δηλοῖ. ἐσχημάτικε δὲ ἴτα Τυφωέα ἀπὸ τῆς Τυφωεύς.^[5]

2, pap2 783 εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς: Ἄριμα τῆς Πισιδίας (ἐστίν), ὑφ' οἷς δοκεῖ ὁ Τυφὼς (εἶναι) καθ' Ὅμηρον. οἱ μ(έν)τοι γε νεώτεροι ὑπὸ τὴν Αἴτυ[η]ν τὸ ἐν Σικελίᾳ ὄρος φασὶν αὐτὸν (εἶναι), ὣν Πίνδαρος "κείνῳ μ(έν) Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφιάλος ἀμφίκειται".^[5]

2, pap2 784 ὡς ἄρα τ(ὼν) ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα: ὡς ἄρα τ (ὦ ν) οὕτως τούτ(ων). μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. στεναχίζετο ἀντὶ τοῦ ἔστενεν, τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. ὁ δὲ λόγος οὕτως, τούτ(ων) ὑπὸ τοῖς ποσσὶν μεγάλως ἔστενεν ἢ γῆ.^[5]

2, pap2 785 > ἔρχομένων. μάλα δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο: ἢ διπλῇ ὅτι ἐλλείπε[ι] ἢ διὰ πρόθεσις. ὦκα δὲ ἀντὶ τοῦ ὠκέως ὠκέως δὲ διέπρησσαν διὰ πεδίοιο.

2, pap2 787 παρ Διὸς αἰγίοχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ: ἀλεγεινῇ τὴν ἄλγος ἐπιφέρουσιν.

2, pap2 788 ο[ἰ] δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο: οἶον μύθους ἔλεγον, μύθους ἐμυθοῦντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὅ[τ]ι κα[τ'] αὐ[τὸν] τὸν χρόνον τοῦ ὀνείρου ἔτι κ(αἰ) αὕτη ἀπέσταλται. ὁ δὲ ποιητὴς διηγηματικὸς ὢν, [ο]ὐ δυνάμενος ἅπαντα εἰπεῖν, τὰ κατὰ τὸν χρόνον πραχθέντα παρὰ μέρος εἴρηκεν.^[5]

2, pap2 790 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη πρ(οσ)έφη πόδας ὠκέα Ἴρις: ἵσταμένη ἀντὶ τοῦ στᾶσα.

2, pap2 791-3 <—> εἴ[σ]ατο δὲ φθογγὴν ὑεῖ Πριάμοιο Πολ[υ]ῖτι, / —ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε ποδωκείῃ <ι> σι πεποιθώς, / —τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσινήτῳ γέροντος / —τῷ σφιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις: ἀθετεῖ τούτους Ἀρίσταρχος, ὅτι πρῶτον μ(έν) οὐδέποτε ὑπὸ Διὸς πεμπομένη ἢ Ἴρις ὁμοιοῦται τινί, ἀλλ' αἰεὶ αὐτοπρόσωπος παραγ[ε]ίνεται.^[5]

2, pap2 795 ἔτι δὲ κ(αἰ) ἢ ὑπόκρισις ἀπίθανος εἰ γ(ὰρ) ἔνεκα τοῦ ψιλῶς εἰπεῖν ὅτι ἔρχονται παρῆκται ἢ Ἴρις, τοῦτο κ(αἰ) ὁ Πολίτης ἠδύνατο ποιῆσαι· εἰ δὲ πρ(ὸς) τοῦτο, ἵνα οἱ πρότερον μὴ τολμῶντες ἐξελθεῖν ἐξέλθωσιν, <ἢ> Ἴρις ἔστω λέγουσα ὡς κ(αἰ) παρὰ τοῦ Διὸς ἀπεσταλμένη. ὅτι δὲ Ὅμηρος, ὅταν τινὰ εἰκάσῃ <ι> τινί, κ(αἰ) τοὺς πρέποντας λόγους περιτίθῃσιν, δῆλον. ἢ γοῦν ἀρχὴ οὐ Πολίτου (ἐστίν), ἀλλ' ὑπὲρ τὸν Πολίτην· φησὶ γ(ὰρ) "ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν". τοῦτο εἰ μ(έν) ἢ Ἴρις λέγουσα, πρεπόντως ἔχει, εἰ δὲ ὁ υἱὸς πατρί, ἀπρεπῶς· ἔδει γ(ὰρ) λέγειν "ὦ πάτερ". κ(αἰ) τὸ "μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν", ὅ (ἐστίν) ἀχώριστοι κρῖναι γ(ὰρ) τὸ χωρίσαι κ(αἰ) τοῦτο οὐ Πολίτου πρ(ὸς) πατέρα· τὰκουοντ . ς † λέγειν ἔοικεν· ἀλλὰ μάλλον τῆς Ἰριδος.^[20]

2, pap2 797

ὥς τέ ποτ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρεν: ἀλίαςτος ἀνέκκλιτος, ἀναπότερπτος, ὃν οὐ
ῥά <ι> διόν (ἐστίν) ἐκκλίνειν· κ(αἰ) γ(ὰρ) ἐν ἄλλοις "νόσφι λιασθείς", τοῦτο (ἔστι) χωρὶς
ἐκκλίνων.

2, pap2 798 ἦ μ(έν) δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν: κ(αἰ) τοῦτο δὲ ἀπ{ο}σεικὸς Πολίτη λέγειν,
τῇ δὲ Ἰριδι πρ(ο)σῆκον, ὅτι αἰεὶ ποτέ (ἐστίν) ἐμ πολέμοις, ἐκ <ε> ἵνος δὲ οὐ.

2, pap2 799 ἀλλ' οὐ πω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα: κ(αἰ) οὗτος δὲ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται ὥστε, εἰ
μ(έν) ἢ Ἰρις ἢ λέγουσα αὐ[τ]οπ[ρ]όσωπος, {ειχ} οἰκείως ἔχειν, εἰ δὲ Πολίτης, ἀπίθανον. πότε
γ(ὰρ) εἰδε λα[ό]ν, ὃς ἄξιός (ἐστίν) θαυμασμοῦ; ἐπίστασθαι οὖν Ἰριδι οἰκεῖον, Πολίτη δὲ οὐ
[πρέ]προν[λί-] ἣν γ(ὰρ) φύλλοισιν εἰκότες ἢ ψαμάθοισιν: [. [5]

2, pap2 800 εἰ γ(ὰρ) ὑπὸ Ἰ-] ριδος λέγοιτο, ἔχοι ἂν πρεπόντως, εἰ δὲ Π[ολίτης] λέγει, οὐ.

2, pap2 801 > ἔρχονται πεδίοιο] μαχησόμενοι περὶ ἄστυ: τὸ σημεῖον ὅτ[ι] ἐλλείπει πάλιν ἢ διὰ πρόθεσις.

2, pap2 802 Ἔκ-] τορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι, ὧδε δὲ ῥέξαι: κ[..... πρεσβύ-] τερον ὄντα
ἀδελφὸν ἀπίθανον· ἔδει γ(ὰρ) εἶπε[ῖν εἰ αὐ-] τοπρόσωπος ἢ Ἰρις παραγ{ε}ίνεται.
κ(αἰ) γ(ὰρ) λέγει [.....] τουτ .. ῥ[έ]ξαι πρᾶξαι. ἀπίθανον οὖν ἀδ[ελφῶ]ν πρεβυτέρω
νεώτερον ἐπι-] τάσσειν. ἔνεκεν τούτων) πάντων) ἠθέτησεν[ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς στίχους. [10]

2, pap2 804 ἄλλη] δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων:

2, pap2 805 τοῖσιν ἔκασ-] τος ἀνὴρ σημαίνεται οἷσι περ ἄρχει: τούτοις δὲ ἕκαστος ἐπιτασέτ[ω, ὧν
ἄρχει ... (.)] σημαίνειν τὸ ἐπιτάσσειν. φαίνεται δὲ πάλιν ἐπιτάσσειν ὁ Πολίτης[. (.) οἱ-]
κεῖον ὑπὸ αὐτοῦ λέγεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ Ἰριδος. [5]

2, pap2 806 <τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας> τούτων) δ' ἡγείσθω διατάξας [ἕκαστος τοὺς
πο-] λίτας.

2, pap2 807 ὥς ἔφαθ', Ἐκτωρ δ' οὐ τι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν: τοῦτο ἀμφίβολ[ον·] ἕτερον μ(έν) γ(ὰρ) ση-]
μαίνει, οἷον ἔγνω ὅτι θεᾶς (ἐστίν) ἔπος, ἕτερον δὲ οὐ[κ ἢ] γνόησεν τὸ τῆς [θεᾶς ἔπος, οἱ-] ον οὐκ
ἠφροντίστησεν· ὃ καὶ μάλλον· ὅτι μ(έν) γ(ὰρ) ἐξ . [.] [..... αὐ-] τὴν ὁμοιοῦσθαι,
αὐτόπτιν δὲ λέγειν, δῆλον ἐκ τ(ῶν) πρ[οειρημένων]. τῆς δὲ λεγούσης ὥς] γ{ε}ινωσκομένης ὅτι
Ἰρίς (ἐστίν), πάλι μὴ ἀγνοεῖσθαι τὸ ἔπος. [5]

2, pap2 809 > [πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ] δ' ἔσσυτο λαός: τὸ σημεῖον πρ(ὸς) τοῦτο ὅτι τὴν πύλην
π[ληθυντικῶς] εἴρηκεν.

2, pap2 811 ἔσ-] τι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη: τοῦτο ὁ ποιη[τῆς] ἐκ] δὲ τούτου τὸν
αὐτόπτε[ρ]ον ἐνδείκνυσ[ι]. κολώνη (ἐστίν) [π]ᾶν [ἀνά-] σ[τ]ημα [γῆς.

2, pap2 812 ἐν πεδίῳ ἀπά-] νευθε περίδρομος ἔνθα[κ]αὶ ἔνθα: ἀπάνευθε χω[ρὶς] σημαίνει ὥς "εἴως μ(έν) ῥ'
ἀπάνευ-] θε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρ[ῶ]ν".

2, pap2 813-4 τὴν ἥτοι ἄνδρες [Βατίειαν κικλήσκουσιν, / ἀθάνα-] τοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης:
ταύτη[ν] γυναῖκα, οἱ δὲ οὐ, ἀλλὰ μίαν τ(ῶν) Ἀμαζονίδων [.....
πολύσκαρ-] θμον δὲ αὐτὴν εἴρηκεν τὴν πολυσκάριστον· σ[καρθμὸς] γ(ὰρ) ἢ τ(ῶν) ποδῶν
κίνησις. [5]

2, pap2 815 ἔν-] θα τότε Τρῳῆς τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι: ἔνθα ὅπου, [..... .

2, pap2 816 > Τρω-] σὶ μ(έν) ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ: τὸ σημ[εῖον] πρ(ὸς) τὴν
ἐναλλαγὴν τῆς] πτώσεως, ὅτι εἴρηκεν Τρῳσὶν ἀντὶ τοῦ Τρῶων, ὁμοί[ως] τῶι "Τρῳσὶν μ(έν)
προμάχιζεν Ἀ-] λέξανδρος θεοειδής". κορυθαίολος δέ (ἐστίν) ἥτοι ὁ ποικίλη[ν
αἰό-] λον γ(ὰρ) τὸ ποικίλον· ἢ καὶ ὁ ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ ὀξέω[ς εὐ-] θετεῖ γ(ὰρ)
κ(αἰ) ἐπὶ τοῦ ὀξέος κ(αἰ) εὐστραφοῦς τὸ αἰόλον, οἷον ὅταν λέγη· "ἔ[ν]θα ἴδον πλείσ-] τους

Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλουσ". ὅθεν Ἀλκαῖος ἀμφο[τερ] λέγων οὕτως· "καὶ χρυσοπάσταν τὰν κυνίαν ἔχων / ἔλαφρα π[...] ζων. ^[15]

2, pap2 819 > Δαρδανίων αὐτ' ἦρχεν ἐϋς πάϊς Ἀγχιόσας· τὸ σημ[εῖον ὅτι] τοὺς Τρ[ω]ας διέστα <λ> κεν τ(ῶν) Δαρδάνων. τὸ δὲ ἐξῆς (ἐστὶ) Δαρδα [νίων αὐ τ ' ἦρχεν ἐϋ ς] πάϊς Ἀγχιόσας / "Αἰνείας", "οὐκ οἶος", τὰ δὲ λοιπὰ . [.....] τήν] εὐγένειαν. ^[5]

2, pap2 824 οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεάτο[ν Ἰδης· τὴν ὑπώρειαν, τὸν ἔσχα-] τ[ον] πόδα τῆς Ἰδης.

2, pap2 825 ἀφνειοί, π[ε]ρὶ [ο]γτες ὕδωρ μ[έ]λαν Αἰσίοιοι·] ε[.

2, pap2 827] .. λ ... "μέλαν Ἀνδείριοι". Πάνδαρος, ὦ <ι> κ(αὶ) τό[ξον] Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν·] [...] ν[] νοητέον ἐκ τοῦ[.....] . [..] τ[ὴν το] ξικὴν[.....] [...] σεν· αὐτὸς γ(ὰρ) ἔαυ[τ]ῶι [ἐποίησεν] [ἄλλοι {μέν ρα}· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ῶλλοι". ^[5]

2 1a1 ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. Α Ζηνόδοτος "ῶλλοι" γράφει, κακῶς ἐλλείπει γὰρ ὁ ποιητὴς τοῖς ἄρθροις αἰεί.

2 1a2 b (BCE 3) θεοί τε καὶ ἀνέρες : ὅτι μετὰ θεὸν ἄνθρωπος· καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πᾶν γένος.

2 1b b (BCE 3 E 4) Τ ἵπποκορυσταί : οὓς ἀγρυπνεῖν ἔδει διὰ τὴν τοῦ πολέμου πρόνοιαν.

2 1c οἱ δὲ τοὺς βασιλεῖς ἤκουον. b (BCE 3 E 4) Τ < θεοί—παννύχιοι : > ἀπὸ κοινοῦ τὸ παννύχιον .

2 1-2 Α im παννύχιοι : πῶς ἐν τῇ Α εἰπὼν—τῆς νυκτός, ὡς οἱ ἄλλοι, μεριμνῶν.

2 2 Α Δία δ' οὐκ ἔχε : καὶ πῶς φησιν "ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάσ" (Α 611); λύοιτο δ' ἂν κατὰ λέξιν· τὸ γὰρ εὔδειν, ἰαύειν, κοιμᾶσθαι καὶ ἐπὶ ψιλῆς ἀνακλίσεως λαμβάνει, οἶον "πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἴαυον" (Ι 325) καὶ "Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.

2 2a / ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ / κεῖτ' ἐργηγορόων" (υ 4—6). ἢ οἱ μὲν ἄλλοι παννύχιοι εὔδον, ὁ δὲ Ζεὺς οὐ παννύχιος. b (BCE 3 E 4) Τ νήδυμος : ὅτι τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν , καὶ οὐχὶ "ἥδυμος" (ὡς ἔνιοι) παρὰ τὸ ἡδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ "νήδυμος ἀμφιχυθείς" (Ξ 253). ^[5]

2 2b οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσι· καὶ Ἀντίμαχος (fr. 94 W.)· "ἐπεὶ ῥά οἱ ἥδυμος ἐλθὼν", καὶ Σιμωνίδης (fr. 94 P.)· "οὗτος δέ τοι ἥδυμον ὕπνον ἔχων". ἴσως οὖν ἐνόμισαν ἀπὸ τοῦ ἡδύς εἶναι παράγωγον τὸ ἥδυμος, ὡς ἔτυμος ἐτήτυμος. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τοῦ ἀνεκδύτου τίθησι τὴν λέξιν. Α νήδυμος : Ἀρίσταρχος φησιν ἐκ τοῦ δύνω δύμος καὶ ἐν ἐπεκτάσει νήδυμος (ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρὸς)· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἡδύς λέξει γὰρ δασυνομένη οὐ συντίθησι τὸ νη . ^[5]

2 2c1 οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατόν ἀποδύσασθαι, ἢ ὁ βαθύς (παρὰ τὴν νηδύν) ἢ ἀνώδυνος. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ ν φησὶ "νήδυμος ἀμφιχυθείς" (Ξ 253). b (BCE 3 E 4) Τ καὶ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ δύνω ἢ δύνω ἐξέπιπτε ῥηματικὸν τὸ δύμος, καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ νη ὁ νήδυμος ἐγίνετο (ὅθεν καὶ οἱ δίδυμοι δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς γαστρὸς), καὶ οὐ παρὰ τὸ ἡδύς· λέξει γὰρ δασυνομένη οὐ συντίθησι τὸ νη . ^[5]

2 2c2 οἱ δέ, ὃν οὐ δυνατόν ἀποδύσασθαι, ἢ ὁ βαθύς (παρὰ τὴν νηδύν) ἢ ὁ ἀνώδυνος. Α ἀλ λ ' ὅ γε μερμήριζε : ἐμερίμνα. ^[5]

2 3a1 διδάσκει δὲ μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν· ὅτε γὰρ ἀμελεῖ, ἀλίσκεται, ὡς ἐν τῇ Ξ ἀπατᾶται ὑπὸ Ἥρας, καὶ ἐπὶ Ὀδυσσεὺς "στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκειν" (Γ 217). καὶ πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν ἐπὶ Θέτιδος, εἰ πρακτέον, νῦν δὲ τὸ πῶς πρακτέον. Τ διδάσκει μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν, ὥσπερ αὐτὸς ὑπὸ Ἥρας ἐν τῷ Ξ ἀλίσκεται, καὶ τοὺς ἄλλους, εἰ μὴ προγνοῖεν, ταὐτὸν πάσχειν οἰόμενος. ^[5]

2 3a2

καὶ πρῶτον μὲν ἐδίσταζεν ἐπὶ Θέτιδι, εἰ πρακτέον, b (BCE 3 E 4) νῦν δὲ τὸ πῶς πρακτέον. b (E 3 E 4) ἀλλ' ὅ γε μερμήριζε : διδάσκει ὅτι καὶ θεοὶς πρὸς σκέψιν εὐθετον νύξ, τοὺς τε ἄρχοντας οὐ παννυχίζειν δεῖ, καὶ παντὶ τρόπῳ τὰς ὑποσχέσεις πληροῦν.

2 3b A b (BCE 3 E 4) T διὰ τοῦτο οἱ μὲν τοῦ Διὸς δεθέντες καθεύδοντες αὐτῷ πεποίηνται, ἀγρυπνῶν δὲ ὁ ὑπεσχημένος προτιμῆσαι Ἀχιλλέα. b (BCE 3 E 4) T μερμήριζε : εἰς μέρη ἐμερίζετο· καὶ διάνοια μὲν ἡ ἐδραία, μέριμνα δὲ ἡ μεριζομένη. ^[5]

2 3c b (BCE 3 E 4) T < μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλῆα / τιμήση : > βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ φρένα καὶ τιμήση.

2 3-4 A int τιμήσε ι' : τοῦτο εὐκτικόν, τὸ δὲ ὀλέση ὑποτακτικόν, A b (BCE 3) T ὡς τὸ "χόλον τελέσει" Ἀγαμέμνων" (Δ 178).

2 4a A στικτέον δὲ ἐν τῷ νηυσὶ· μόνους γὰρ τούτους ἀνελεῖν ἤθελε· διό φησιν· "ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν" (Π 780), ὥστε διωχθῆναι μέχρι νηῶν. A b (BCE 3) T πολέας : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πολύς". ^[5]

2 4b μόνα δὲ τὰ εἰς υς μονογενῇ δύναται παρὰ τὴν ἔκτασιν ἢ συστολὴν ἐνικὰ καὶ πληθυντικὰ γίνεσθαι, οἷον βότρῦς καὶ βότρῦς. A < πολέας : > ὡς ταχέας.

2 4c A il ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν < ἀρίστη φαίνετο βουλή > : πολλὰ προσκεψάμενος ταύτην εὖρε χρειώδη βουλήν.

2 5a ἔστιν οὖν ὡς τὸ "αἰ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι" (Eur. Hipp. 436) καὶ "ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν" (ι 302). A b (BCE 3 E 4) T < ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή : > βραχὺ διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος· μέρος γὰρ κατὰ τὸ ἐπιφερόμενον τῆς περιόδου.

2 5b A im πέμψαι ἐ π' Ἀτρείδῃ : οὐκ ἀναστρέφεται ἢ πρόθεσις· αἰ γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, εἰς μονοσυλλαβίαν περιϊστάμεναι.

2 6a A < οὔλον : > ὅτι οὐ τὸν μαλακόν, ἀλλὰ τὸν ὀλέθριον· πέμπεται γὰρ ἐπ' ἀπίστῳ καὶ κακῷ.

2 6b A int οὔλον : τοῦτο κατὰ συμπάθειαν, ὡς "οὐλομένην" (A 2), b (BCE 3 E 4) T καὶ ἵνα ποθοῖμεν μαθεῖν, τί εἴργασται ὁ οὔλος ὄνειρος.

2 6c Ἔκτορι δὲ Ἴρις πέμπεται (cf. Δ 182—210), ἀλλ' οὐχὶ νῦν, ὅπως μὴ πρὸ τοῦ Καταλόγου ἡ ναυμαχία γένηται. ἡ οὔλον τὸν ἀσαφεῖ καὶ ὕπουλον b (BCE 3) T (εἰ μὴ ἄρα τὸν μαλακὸν λέγει, ἐπεὶ καὶ πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος οὕτω φησὶν· b [BE 3] T "οὔλε" [B 8])· καὶ Τρῶας γὰρ ἀπώλεσε θαρρήσαντας ὑπομεῖναι τὸν Ἀχιλλέα, ποιητικὸν δὲ τὸ πλάσσειν ὀνείρους. ἡ τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ πεμπόμενον. ἡ τὸν ὀλόκληρον, ὡς τὸ < *** > "οὔλέ τε καὶ μέγα χαῖρε" (ω 402). T οὔλον ὄνειρον : δηλοῖ ἡ λέξις καὶ τὸν προσηνῆ—ὀλβια δοῖεν. A < καὶ μιν φωνήσας : > τὸ μὴν τριγενές· νῦν ἀρσενικόν, θηλυκῶς δὲ ὡς τὸ "καὶ μιν ἔτις", ὡς οὕτως ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη" (η 67), καὶ οὐδέτερον ὡς τὸ "νῦν αὐτὲ μιν υἷες Ἀχαιῶν / ἐν παλάμῃ φορέουσιν" (A 237—8), τὸ σκηπτρον. ^[10]

2 7 T t T il βάσ κ' ἴθι {οὔλε}: Τυραννίων (fr.

2 8a1 5 P.) ὑφ' ἔν, ὡς ἄπιθι. παραιτητέον δέ· τὰ γὰρ εἰς μι λήγοντα μετὰ προθέσεως φιλεῖ συντίθεσθαι, μετ' ἄλλων δὲ λέξεων οὐκέτι. καὶ πάλιν τὰ διὰ τοῦ θι παραχθέντα κατ' ἀρχὴν οὐ θέλει συντίθεσθαι. καὶ ἄμεινον αὐτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσιν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ "ἔλθοι καὶ ἴκοιτο" (ρ 539 al.), "ὡς ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε" (A 361 al.). καὶ Ἡρωδιανὸς (cf. 2,843,18) μὲν φησι τὸ ἴθι ἐνεστῶτα νῦν, Ἐπαφρόδιτος (fr. 17 L.) δὲ ἀόριστον. δύναται δὲ καὶ ἴθι ἐπίρρημα παρακελεύσεως < εἶναι ἀντὶ τοῦ ἄγε > ὡς < τὸ > "ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν" (Soph. Ai. 1003). A ext βάσ κ' ἴθι : Ἡρωδιανὸς μὲν τὸ ἴθι ἐνεστῶτός φησι νῦν, Ἐπαφρόδιτος δὲ ἀορίστου. ^[5]

- 2 8a2 T Τυραννίων δὲ ὑφ' ἑν, ὡς ἄπιθι. ἄμεινον δὲ b (BCE 3) T ταῦτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσιν τὴν ἔπειξιν. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ "ἔλθοι καὶ ἴκοιτο" καὶ "ὡς ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε." καὶ πάνυ σφόδρα φασὶν Ἀττικοί. δύναται δὲ τὸ ἴθι καὶ ἐπίρρημα παρακελεύσεως εἶναι ἀντὶ τοῦ ἄγε, ὡς τὸ "ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν." b (BCE 3) T < βάσ κ' ἴθι : > ὅτι παραλλήλως βάσκει καὶ ἴθι· ἰσοδυναμοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. ^[5]
- 2 8b A int βάσ κ' ἴθι <οὔτε ὄνειρε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν > : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· περίοδον γὰρ αὐτοτελὴ ὁ στίχος ἔχει, καὶ τὸ πρέπον τῆς ἐγκελεύσεως διὰ τοῦ ἀσυνδέτου φαίνεται.
- 2 8c A A ext ἐλθὼν ἐς κλισίην : ἀσύνδετος καὶ ἀρχοντικὸς ὁ λόγος.
- 2 9 b (BCE 3) T πάντα μά λ' ἀτρεκέως : διδάσκει τοὺς ἀγγέλους μὴ περισσὸν τῶν ἀκουομένων περιεργάζεσθαι.
- 2 10a b (BCE 3) T < ἀγορευέμεν : > ὅτι ἀπαρεμφάτω χρήται ἀντὶ προστακτικοῦ, ἀγορευέμεν ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε.
- 2 10b A im ἀγορευέμεν : Ἀττικῶς "φάσκειν Μυκήνασ" (Soph.
- 2 10c El. 9). ἐπιτέλλω δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιστέλλω. T < θωρήξαιέ : > ἐγκλιτέον τὴν ἔ.
- 2 11a b (BCE 3) T il θωρήσσεσθαι καὶ κορύσσεσθαι ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν, ὡς "ὄμματα καὶ κεφαλὴν,/ Ἄρεϊ δὲ ζῶνῃν" (cf. B 478—9). καὶ ὀπλίζεσθαι δὲ πού (cf. H 417 al.) φησιν ὁ ποιητής. b (BCE 3) T κάρη κομόωντας : κομῶσι γὰρ Λάκωνες, ἀφ' ὧν τὸ πᾶν Ἑλληνικόν, ἢ διὰ τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους βλοσυρόν, ἢ πρὸς τὸ μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς βαναύσοις, ἢ διὰ τὸ μὴ θλίβεσθαι ταῖς κόρυσι· Τρῶες γὰρ τιάρας ἐφόρουν.
- 2 11b1 Σκύθαι δὲ πρῶτοι ἐκείραντο· διὸ καὶ ἀπεσκυθισμένοι λέγονται. b (BCE 3 E 4) T κάρη κομόωντες , ἕκαστος τὸ ἴδιον κάρη, ὡς "ἀπὸ βλεφάροϊν ὀλώλει" (K 187). T κομόωντας : διαίρεσις. ^[5]
- 2 11b2 κάρη κομόωντας : ἕκαστος τὸ ἴδιον. ὅτι οἱ Τρῶες τιάρας ἐφόρουν. T κάρη κομόωντας : τῶν Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν— ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι. A < πανσυδίη : > οὕτως διὰ τοῦ ν τὸ πανσυδίη ὁ Ἀρίσταρχος, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις "ἄνστησον" (K 176) καὶ "τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν" (B 694).
- 2 12a κὰν ταῖς πλείοσι δὲ καὶ χαριεστέραις τῶν ἐκδόσεων κὰν τῇ Καλλιστράτου οὕτως εἶχον. A νῦν : τὸ νῦν τοὺς τρεῖς δηλοῖ χρόνους· "νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί" (Hsd.
- 2 12b opp. 176)· "νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρησ" (N 772)· "νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρῶεσσιν ἀνάξει" (Y 307). A b (BCE 3 E 4) T ἔλοις : ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ς , "ἔλοι".
- 2 12c ἀπέστροφε δὲ τὸν λόγον σχηματίσας, ὡς ἂν αὐτὸς ὁ ὄνειρος εἴποι πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. A ἀμφὶς <— > φράζονται : διχογνωμοῦσι περὶ— ὑπὲρ Ἑλλήνων.
- 2 13-4 A < ἀμφίς : > χωρίς.
- 2 13 T il ἐπέγναψεν γὰρ ἅπαντας : δῆλον ἐξ ὧν φησι περὶ Ἄρεος· "ὅς πρῶν μὲν ἐμοί" (E 832), καὶ Ἀπόλλωνος· "αἰὲν ἄπιστε" (Ω 63).
- 2 14 T ἀμβρόσιος : ἥδιστος αὐτῷ ἐστὶν ὁ ὕπνος διὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ λοιμοῦ, ἐπεὶ ἐν ταῖς χρείαις αἰεὶ διαγρυπνεῖ.
- 2 19 b (BCE 3 E 4) T στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς : ὑπὲρ κεφαλῆς ἵσταται ὡς τῶν αἰσθήσεων φθεγγόμενος πλησίον.
- 2 20a αἱ δὲ αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν. A b (BCE 3 E 4) T Νηληϊῶ υἱί : τῷ Νέστορι ὁμοίωται A b (BCE 3 E 4) T ὡς συμβούλῳ καὶ φιλεταίρῳ, b (BCE 3 E 4) T ὡς Ναυσικάα (cf.

- 2 20b ζ 21—3) ἢ Πηνελόπῃ (cf. δ 796—803). τὸ δὲ υἱὶ †διχῶς, T < Νέστορι : > μετὰ τὸ Νέστορι βραχὺ διασταλτέον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου τελείαν θετέον.
- 2 21a A im μάλιστα γερόντων : τῶν †έννέα τιμίων†, ἐν οἷς καὶ Διομήδης καὶ Αἴαντες.
- 2 21b AT δαΐφρονος : συνετοῦ, παρὰ τὸ δαῖναι, b (BCE 3 E 4) T ὡς "δαΐφρονα Πηνελοπείῃ".
- 2 23a ἐπὶ δὲ Τυδέως (cf. E 181) πολεμικοῦ. δυσωπεῖ δὲ τοῖς ἐγκωμίοις τοῦ πατρός. ἢ ὅτι ἡ πατρωνυμία τοὺς εὐγενεῖς ἥδει, ὡς τούναντίον "οὐ χρή" (B 24). τῶν δὲ οἰκείων ἐστὶ τὸ ἐγκαλεῖν, b (BCE 3) T ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (K 159) γνωμολογεῖ ὁ Νέστωρ "τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς;" b (BCE 3) εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ < δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο > : τελεία στιγμή κατὰ τὸ τέλος, ἐπεὶ ἀσύνδετος ὁ λόγος. ^[5]
- 2 23b τέσσαρας δὲ αὕτη χρόνους σιωπῆς δύναται. A οὐ χρή παννύχιον εὐδεν βουληφόρον ἄνδρ α, / ῶ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε : ταῦτα πρὸς τὸ πεῖσαι "ἐσθλὸν" γὰρ "καὶ τὸ τέτυκται" (O 207).
- 2 24-5 ἀλλ' οὐδὲ Νέστορι εἰκασθῆναι ἐκελεύσθη. b (BCE 3) T < μέμηλε : > διὰ φροντίδος ἐστίν.
- 2 25 T il ξύνες ὦκα · < Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι > : αὖξῃσιν ἔχει τὸ μὴ πολλὰ εἰπεῖν, ἀλλὰ δεῖξαι ὅτι προσοχὴν ἐργάζεται τὸ τοῦ προστάσσοντος ἀξίωμα.
- 2 26a b (BCE 3) T < ξύνες : > ἀπὸ τοῦ ξυνήμι.
- 2 26b T il < ἄγγελος : > τὴν λος ὀξυτονητέον διὰ τὸ εἰμί.
- 2 26c A int ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν < μέγα κήδεται ἢ δ' ἐλεαίρει > : ὅτι τοῦτο ὀρθῶς πρὸς Πρίαμον Ἴρις λέγει (Ω 174)· ἐπεὶ καὶ τίνος χάριν ἐλεεῖν αὐτὸν μέλλει; A ὃς σεῦ : ὀρθοτονητέον τὴν σεῦ.
- 2 27b ἀντιδιέσταλται γὰρ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. ἢ ὅτι πρόκειται τοῦ ῥήματος ἡ ἀντωνυμία. A b (BCE 3 E 4) T μέγα κήδεται : δυσωπεῖ τοῦτον νυστάζαντα.
- 2 27c ἠλέηται δὲ b (BCE 3) T διὰ τὸν χρόνον τῆς ξενιτείας, διὰ τὸν λοιμόν, διὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα στάσιν. b (BCE 3 E 4) T < θωρήξαι σε : > τοῦ θωρήξαι τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἀπολελυμένη γὰρ ἐστὶν ἡ σέ.
- 2 28 A im πανσυδῆ : ἐν δοτικῇ, διὰ τοῦ ν, ὡς "ἀνστήτην" (A 305), κατὰ Ἀρίσταρχον.
- 2 29a T νῦν γὰρ κεν : ἐκείνη γὰρ ἡ ἡμέρα πεπόρθηκε τὴν πόλιν διὰ τὴν τῶν ὄρκων παράβασιν.
- 2 29b b (BCE 3 E 4) T < ἐπέγναψεν : > ἐπέκαμψεν.
- 2 31 T il < ἐφῆπται : > ἐπήρτηται.
- 2 32 T il ἔχε : ἀντὶ τοῦ φύλασσε.
- 2 33 b (BCE 3 E 4) T il < μηδέ σε λήθη / αἰρείτω, εὖ τ' ἄν σε— ἀνήη : > τὸ λήθη προστέθεται, ἵνα μὴ πάλιν τῷ ὕπνῳ μαλακισθεῖς ἐπιλάθῃται.
- 2 33-4a1 b (BCE 3 E 4) τῷ οὖν τέλει τοῦ ὁράματος καὶ ἡ ἔγερσις ἔπεται, καὶ διὰ τοῦτο παννυχίζειν αὐτὸν οὐκ εἴασεν. b (BE 3 E 4) {μηδέ σε λήθη;} διὰ τοῦτο γὰρ οὐκ ἔῃ αὐτὸν παννυχίζειν· τῷ γὰρ τέλει τοῦ ὁράματος καὶ ἔγερσις ἔπεται.
- 2 33-4a2 T ἀνήη : διαίρεσίς b (BCE 3 E 4) T ἐστὶ τῆς τοῦ ῥήματος τοῦ †ἔω† κλίσεως, ὡς b (BCE 3 E 4) καὶ Πλάτων (Prot.
- 2 34 310 d)· "ἐπεὶ ἤδη με ἀνῆκεν ὁ ὕπνος". b (BCE 3 E 4) T < ἀπεβήσετο : > εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατατικοῦ, < διὰ τοῦ ε γραπτέον "ἀπεβήσετο", εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέβη ἀορίστου, > διὰ τοῦ α γραπτέον.
- 2 35a οὕτως Ἐπαφρόδιτος (fr. 18). A im < δὲ λίπ' : > οὕτως Ἰωνικῶς τὸ λίπε.
- 2 35b A int < ἅ ρ' : > δασυντέον τὸ ἅ ἄρθρον γὰρ ἐστι.

- 2 36a καὶ δύο μέρη λόγου· ἅ ρα, ἅ δὴ. A im ἅ ρ ' οὐ τελέεσθαι : διδάσκει ὁ ποιητὴς μὴ ἐπαίρεσθαι ταῖς ὄψεσι τῶν ὀνειρών.
- 2 36b b (BCE 3 E 4) T ἔμελλον : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἔμελλον.
- 2 36c ἡμεῖς δὲ ἐροῦμεν "ἔμελλεν" ἐνικῶς. καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. A {ἅ ρ ' οὐ τελέεσθαι} ἔμελλεν : ἡ Ζηνοδότειος γραφὴ διὰ τοῦ ε .
- 2 36d1 οἱ δὲ διὰ τοῦ ο . T ὁ μὲν Ζηνοδότος διὰ τοῦ ε γράφει, ὃ καὶ ἄμεινον.
- 2 36d2 οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ ο . b (BCE 3) < νήπιος : > νήπιος ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι τὸ "νῦν" (B 12.
- 2 38a 29) ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἐνόμισεν· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ δὴ διὰ τὸ "πανσυδίη" (B 12. 29)· οὐδ' εἰ γὰρ τὸ Θεσσαλικὸν ἐστράτευσεν, ἐπόρθει, "οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος" (Π 709). T < μήδετο : > ἐβουλεύετο.
- 2 38b T il θήσιν γὰρ ἔ τ ' < ἔμελλεν ἐ π ' ἄλγεα > : τὸ ἐξῆς ἐπιθήσιν ἄλγεα.
- 2 39a b (BCE 3) T θήσιν γὰρ ἔτι : ἡ προαναφώνησις ἐγερτική.
- 2 39b πείθεται δὲ ὀνειρῶ Ἀγαμέμνων σφαλλόμενος ὑπὸ Διός. b (BCE 3) T < διὰ κρατερὰς ὑσμίνας : > τὸ ὑσμίνας αἰτιατική ἀντὶ γενικῆς b (BCE 3) ἀντὶ τοῦ διὰ ὑσμινῶν.
- 2 40 b (BCE 3) T ἀμφέχ τ ' ὁμφή : ὅτι ὁμφή ἡ θεία κληδών, οὐ πᾶσα φήμη διὸ καὶ ὁ Ζεὺς πανομφαῖος (cf.
- 2 41 Θ 250), ὁ κληδόνιος. A ὁμφή δὲ ἡ τὸ ὄν φαίνουσα. λέγει δὲ ὅτι ἔναυλον εἶχε τὴν τοῦ ὀνειροῦ φωνήν. ἐμφαντικὸν δὲ τὸ ἀμφέχυτο πρὸς τὸ μῆδεν αὐτῆς ἐπιλελῆσθαι. A b (BCE 3 E 4) T < ἔξετο : τὸ > ἔξετο ἐκαθέσθη, καὶ δασύνεται. ^[5]
- 2 42a b (C) ὀρθωθεῖς : ὀρθωθεῖς b (BCE 3) T ἐκ τῆς ἀνακλίσεως, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "ὀρθωθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος" (K 80).
- 2 42b b (BCE 3) T καὶ τὸ ἐπὶ γόνατα δὲ ἔνεχθηναίτ' στῆναί φησιν (cf. Θ 329). b (BCE 3 E 4) T χιτῶνα : χιτῶν εἴρηται τὸ λεπτότερον ἱμάτιον A b (BCE 3 E 4) T παρὰ τὸ οἶονεῖ περιχεῖσθαι αὐτὸ τῷ σώματι.
- 2 42c ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς χιτῶνα λέγει, ἐπὶ δὲ γυναικὸς πέπλον. A b (BCE 3) T νηγάτεον : ἡ ἀγέννητον, ἡ λεπτόν, ἡ νεήγατον νεωστὶ γεγονότα.
- 2 43a1 δηλοῖ δὲ ὁ χιτῶν παρ' αὐτῷ καὶ τὸν σιδηροῦν (cf. N 439). b (BCE 3) T νηγάτεον : ἡ ἀγέννητον, ἡ λεπτόν, ἡ τὸ νεωστὶ γεγονός, νεογάτεόν τι ὄν.
- 2 43a2 ἡ ὥσπερ παρὰ τὸ τείνω τατός, οὕτως γείνομαι γατός, νεήγατος, ὑπέρθεσις τοῦ ε , νηγάτεος. A μέγα < βάλλετο > φᾶρος : τῷ μεγέθει τοῦ ἱματίου καὶ τὸ τοῦ φοροῦντος αὐτὸ συνεμφαίνει μέγεθος.
- 2 43b πρεπώδης δὲ στολὴ τῷ ἐπὶ βουλὴν ἐξιόντι, ἐπὶ δὲ κατασκοπὴν λεοντῇ καὶ δόρυ (cf. K 29—31). ἀφαιρεῖται δὲ τὸν τυφόν, ἑαυτοῖς διακονεῖσθαι λέγων· καὶ τί θαυμάσεις Τηλέμαχον ὀρφανὸν ὄντα καὶ νησιώτην (cf. β 2—4); b (BCE 3) T φᾶρος : παρὰ τὸ φέρεσθαι, A b (BCE 3) ἡ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. ^[5]
- 2 43c b (BCE 3) καὶ ἐπὶ γυναικὸς δὲ τάσσεται αὐτό· "αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος" (ε 230). καὶ τὸ ἔσθος δὲ καὶ ἡ λώπη ἐν διαφόροις εἰσὶ γλώσσαις. A b (BCE 3) πέδιλα : παρὰ τὸ—περιτίθεσθαι.
- 2 44 ἡ A παρὰ τὴν ἑλιν, τὰ τοὺς πόδας θερμαίνοντα. A b (BCE 3 E 4) ξίφος ἀργυρόηλον : ὅτι τὸ Ἀγαμέμνωνος < ξίφος > νῦν μὲν ἀργυρόηλο ν , ἐν ἄλλοις δὲ (cf.
- 2 45a Λ 29—30) χρυσόηλον. καὶ Εὐριπίδης "σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα" εἰπὼν (Phoen. 26) ἐν ἄλλοις φησί (ib. 805)· "χρυσοδέτοις περόναις". τὰ τοιαῦτα δὲ κυρίως οὐ λέγεται, ἀλλὰ κατ' ἐπιφοράν ἐστὶ ποιητικῆς ἀρεσκείας. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα διαφορώτερον φράζει

- (sc. Λ 19—28 et 32—40), οὕτω καὶ τὸ ξίφος κοσμεῖ (sc. Λ 29—31). Α ἀργυρόηλον : ἢ παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ἢ μεμιγμένους ἔχον χρυσοὺς ἤλους. ^[5]
- 2 45b Τ ἄφθιτον <αἰεῖ> : τὸ μηδέπω φθαρέν· οὕτω γὰρ ἦν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἡρημένον.
- 2 46 ἢ ὅτι Ἡφαιστότευκτον. οὐκ ἀκριβολογεῖται δὲ νῦν περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξῆς (sc. Β 101—8). Α b (ΒCΕ 3) Τ <κατὰ νῆας> : ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νῆας.
- 2 47 Τ il ἡὼς μὲν ῥα <θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον> : πρὸς <τὸν> τῶν ἡμερῶν ἀριθμόν, ὅτι τρίτη καὶ εἰκοστή· δέκα μὲν μέχρι τῆς μηνίδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπία ὄντων.
- 2 48a ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστίν. καὶ ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· διὸ καὶ μακρός. Α ἡὼς : νῦν τὸν ὄρθρον λέγει. ^[5]
- 2 48b σημαίνει δὲ καὶ τὴν θεάν, "ἥρπασεν Ἡὼς" (ο 250), καὶ τὸ ἐωθινὸν κατάστημα, "ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν" (Θ 66), καὶ τὴν ἀνατολήν, "πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε" (ι 26), καὶ τὴν ἡμέραν, "ἡὼς εἴσι δυσώνυμος" (τ 571). τὸν ὄνειρον δὲ εὐθὺς διεδέξατο ἡ ἡμέρα. b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ οἱ δὲ πρὸς ἔω ὄνειροι ἀληθεῖς πεπτομένων τῶν σιτίων. Α int b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον : αἱ γὰρ ἀκρώρειαι πρῶται φωτίζονται b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ φῶς : φῶς. ^[5]
- 2 49a τὸν ἥλιον· τοῦτον γὰρ ἀγγέλλει, ὡς καὶ αὐτὴν ὁ ἐωσφόρος. κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ ἥλιος φῶς λέγεται. b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ <ἐρέουσα> : ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἐρέουσα ἀντὶ τοῦ σηματοῦσα.
- 2 49b Α im <λιγυφθόγγοισι> : ὀξυφῶνις.
- 2 50 Τ il <ἐκήρυσσον> : ἐπὶ τὸ κήρυσσον ἄνω πρώτη στιγμή, ἣτις δύο δύναται χρόνους σιωπῆς.
- 2 52a Α im ἡγείροντο μά λ' ὦκα : πάνυ σπουδαίως διὰ τὸ εὐπειθές.
- 2 52b ἢ πευσόμενοι τι περὶ Ἀχιλλέως. Τ βουλήν {δὲ πρῶτον} : αἱ πλείους καὶ χαριέσταται δίχα τοῦ ν , "βουλή", καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.
- 2 53a1 ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς ἐγγράπτο καὶ τῇ Ζηνοδοτεῖ βουλή ν . ἀστειοτέρα δὲ ἢ χωρὶς τοῦ ν καὶ Ἀριστάρχειος. Α βουλήν : αἱ πλείους καὶ χαριέστεραι δίχα τοῦ ν τείσιτ καὶ ἡ Ἀριστάρχειος.
- 2 53a2 ἡ δὲ σὺν τῷ ν Ζηνοδότειος. b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ βουλήν δὲ πρῶτον : τὸ κενὸν τῆς συναγωγῆς τοῦ πλήθους ἀναπληροῖ.
- 2 53b b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ φθάνει δὲ τὴν Λακῶνων πολιτείαν, βουλήν γερόντων καὶ δύο βασιλεῖς λέγων. Α b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ εἰσὶ δὲ Ἰδομενεὺς μὲν καὶ Αἴας Βοιωτοί, Φιλοκτήτης δὲ καὶ Πρωτεσίλαος Λοκροί, Ἐπειὸς δὲ Ἥλεῖος, Ἀθηναῖοι δὲ Μαχάων, Εὐρύπυλος, Μενέλαος, Ἀγαμέμνων, Νέστωρ, Ὀδυσσεύς, Διομήδης. b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ ἴξε : Ἀρίσταρχος τὸ ἴξε ἐκτείνει, ἡ δὲ κοινὴ συστέλλει. ^[5]
- 2 53c1 b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ <ἴξε> : συσταλτέον τοῦ ἴξε τὴν ἄρχουσαν.
- 2 53c2 Α int ἴξε {γερόντων} : ἡ κοινὴ τὸ ἴξε συστέλλει.
- 2 53c3 Α γερόντων : γέροντας συνεχῶς ὁ ποιητὴς τοὺς γερασμῖους φησί, διδάσκων ὅτι δεῖ τοὺς ἡγεμόνας οὐ μόνον καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἡλικίας φαίνεσθαι γέροντας τοῖς ἡθεσιν.
- 2 53d Α b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ τὸν δὲ ἔντιμον ἐνικῶς οὐδέποτε ὠνόμασεν. b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ Νεστορέη παρὰ νηϊ : εἰκότως παρὰ τῇ νηϊ Νέστορος· τούτῳ γὰρ ὁ ὄνειρος εἴκασται.
- 2 54 b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ Πυλοισιγενέος δὲ b (ΒCΕ 3) Τ ὡς "ὀδοιπόρος" (cf. Ω 375) καὶ χοροῖτύπος. b (ΒΕ 3) σημαίνει δὲ τὸν b (ΒCΕ 3) ἐν Πύλῳ τὸ γένος ἔχοντα. b (ΒCΕ 3) Τ τοὺς ὅ γε συγκαλέσας <πυκινὴν ἀρτύνετο βουλήν> : ὅτι Ζηνοδότος γράφει "αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, / τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων".
- 2 55a ἀπίθανον δὲ ἐν ἑπτὰ ὀρθὸν δημηγορεῖν. Α ἡρτύνετο : ἡρμोजε παρὰ τὸ ἄρω.
- 2 55b

ὥς ὀργιζόμενος δὲ οὐκ ἀναφέρει Κάλχαντι, ἢ ὥς †αὐτοκρίτου† ὄντος, ἢ ὅτι τῶν ὀνείρων τὰ χρηστὰ φίλοις λέγομεν. οὐκ ἄποθεν δὲ μαντικῆς ὁ Νέστωρ. b (BCE 3 E 4) T < κλυτε φίλοι : > τελεία στιγμή ἐπὶ τὸ φίλοι· αὐτοτελὴς γὰρ ὁ λόγος.

- 2 56a A int θεῖός μοι ἐνύπνιον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "θεῖόν μοι ἐνύπνιον".
- 2 56b οὐ λέγει δὲ ὥς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνυπνίως. ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν τῇ ξ τῆς Ὀδυσσεΐας (495) κακῶς φέρεται. A θεῖός μοι ἐνύπνιον : ὀνοματικὸν ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐνυπνίως.
- 2 56c b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. Κρατῖνος †θράττει μέν (fr. 363 K.). b (BCE 3) T διὰ νύκτα : ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς νυκτός.
- 2 57 b (BCE 3 E 4) T φυὴν τ' ἄγχιστα <ἐώκει> : ἴσως τῷ ἐξειδέναι ψυχῆς φυὴν τοῦτό φησιν.
- 2 58a1 T τὸ ἐκ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ εἶδους σύγκραμα φυὴν ἴσως ὀνομάζει.
- 2 58a2 b (BCE 3 E 4) εὐδεις, Ἀτρέος νιὲ <—ῶχε τ' ἀποπτάμενος> : ὅτι Ζηνόδοτος συντέτμηκεν, οὕτως εἰπών· "ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, / Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον.
- 2 60-71 ὥς ὁ μὲν εἰπών / ῶχετ' ἀποπτάμενος". τὰ δὲ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δις καὶ τρις ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς λέξεσι. καὶ οὐ δυσωπητέον· ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τοῖς συγκεκριμένοις βουλευταῖς διηγῆσασθαι. A <ὅς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἢ δ' ἐλεαίρει : > ὅτι ὑπὸ τῆς Ἰριδος πρὸς Πρίαμον δεόντως λέγεται (sc. ^[5]
- 2 64 Ω 174). A im <σῆσιν ἔχε φρεσίν : > ὅτι οὐ λέγει μηδενὶ εἵπης, ἀλλ' οἷον φύλαξον ταῖς φρεσὶ καὶ διαμνημόνευσον.
- 2 70 A im <ἀλ λ' ἄγετε : > λείπει τὸ σκοπήσωμεν.
- 2 72a οἶδε δὲ καὶ αὐτὸς τὸ δυσχερές. T il ἀλ λ' ἄγε τ' αἶ κέν πως : δισταγμὸς ὁ τρόπος.
- 2 72b οὐ περιμένει δὲ κρίσιν· οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ συνῆξεν αὐτούς, ἀλλ' ὅπως εὐέλπιδας ποιήσῃ. b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ἄγε τ' αἶ κέν πως <θωρήξομεν υἱὰς Ἀχαιῶν> : ἀπόπειραν τοῦ πλήθους λαμβάνει ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων κατὰ τι παλαιὸν ἔθος, βουλόμενος μαθεῖν, πότερον οἰκεία πολεμοῦσι προθυμία ἢ ἀνάγκη· AT δὲ τὸ πλήθος μὴ νενοηκὸς πρὸς φυγὴν ἠτομόλησεν. ^[5]
- 2 72c T <θωρήξομεν : > ὅτι συνεσταλμένως θωρήξομεν ἀντὶ τοῦ θωρήξωμεν.
- 2 72d A int πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι : οἶδεν αὐτοὺς ἀποκαμόντας τῷ χρόνῳ καὶ τῷ λοιμῷ καὶ τῇ ἀποστάσει Ἀχιλλέως.
- 2 73a παρακαλεῖν δ' οὐκ ἐνῆν τὸν πρώην φοβερὸν καὶ λέγοντα "στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος / ἴσον ἐμοὶ φάσθαι" (A 186—7), ἀλλ' τοῦτε† ἐπιτάσσειν, μή πως ἀντιλεγόντων δευτέρα στάσις γένηται. (ἄλλως τε τῇ παραδόξῳ χαρᾷ καὶ λύπῃ τὴν ποίησιν ἐκτραγωδεῖ), φίλτρον τε πορίζεται ἑαυτῷ· μισεῖ γὰρ τοὺς ῥιψοκινδύνους στρατηγούς ὁ στρατός. καὶ εἰ μὲν κατεδέξαντο φυγεῖν, εἴργε διὰ τῶν βασιλέων, εἰ δὲ μή, ἐλάνθανε τὸ βούλευμα. A b (BCE 3 E 4) T ἄλλως δ' ἀπέβη· βλάπτει γὰρ ὁ Ζεὺς. b (BCE 3 E 4) T ἢ θέμις ἐστί : τὸ ἢ δασυντέον· οὐ γὰρ ἐστὶ σύνδεσμος, ἀλλ' ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς ἐπὶρρήματι. ^[10]
- 2 73b1 A ἀντὶ τοῦ ὥς διὸ δασύνεται.
- 2 73b2 T il πολυκλήϊσι : κληῖς παρὰ τὸ κλᾶσθαι ἐπ' αὐτῆς καθεζομένους.
- 2 74 A b (BCE 3 E 4) T ἄλλοθεν : τὸ ἄλλοθεν προπαροξύνεται, ὅτι ἀόριστον τόπον σημαίνει· τὰ γὰρ εἰς θεὸν λήγοντα ἐπὶρρήματα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ οὐ μόνον, μὴ ὄντος ἐτέρου συμφώνου, παρωξύνετο, Κυπρόθεν, "Ἀβυδόθεν" (Δ 500).
- 2 75a

- ταῦτα δὲ προπαρωξύνετο, λέγω δὲ τὸ ἄλλοθεν ν, "πάντοθεν" (N 28 al.), "οἴκοθεν" (H 364 al.), καθότι ἀόριστον καὶ κοινὴν τόπου σημασίαν ἀναδέχεται. Α ἐρητύειν : οὐκ ἐκείνους φεύγοντας, ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα λέγοντα· οὐ γὰρ ὤετο τοσοῦτον ταχέως ἀναπτρωθῆναι πρὸς φυγὴν αὐτοῦς. ^[5]
- 2 75b b (BCE 3 E 4) Τ ἦτοι ὅ γ' ὥς εἰπὼν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πωσ" (B 83) ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ, ὅτι οὐκ ὀρθοῦ εἰρηκότος τοῦ Ἀγαμέμνονος λέγει ἦτοι ὅ γ' ὥς εἰπὼν κα τ' ἄ ρ' ἔζετ ο, ὅπερ ἀπίθανον, καὶ ὅτι οὐδὲν περισσὸν λέγει ὁ Νέστωρ.
- 2 76a ἀλλὰ καὶ εὐήθες τὸ εἰπεῖν "εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, / ψευδὸς κεν φαῖμεν" (B 80—1)· οὐ γὰρ κατὰ διαφορὰν οἱ δυνατώτεροι ἀληθεῖς ὀνείρους ὀρώσιν. αἰρομένων δὲ αὐτῶν ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπενεχθήσεται "πείθοντο δὲ ποιμένι λαῶν" (B 85)· μὴ παρόντος γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν Νέστορα λέγει ποιμένα λαῶν (cf. Ψ 411. ο 151)· ἄτοπον γὰρ τοῦτ' ἔπεσθαι τοὺς ἄλλους. Α τοῖσι δ' ἀνέστη : ἔθος γὰρ ὀρθοῦς λέγειν. ^[10]
- 2 76b1 Τ ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς ἴστασθαι καὶ δημηγορεῖν.
- 2 76b2 b (BCE 3 E 4) < Νέστωρ, ὅς ρα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος : > μετὰ τὸ ὄνομα βραχὺ διασταλτέον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου τελείαν στιγμὴν θετέον.
- 2 77a Α im ἡμαθόεντος : παραθαλασσίας.
- 2 77b b (BCE 3) Τ ἢ τ' ἡμαθόης† ποταμὸς Πύλου. b (BE 3 E 4) Τ μέδοντες : πρόβουλοι παρὰ τὸ μήδεα.
- 2 79 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ῥῆμα καὶ ὥς περισπώμενον· b (BCE 3) Τ "Ἰδθην μεδέων" (Γ 276). b (BCE 3) < εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε : > ὑποστιγμὴ ἐπὶ τὸ ἔνισπε διὰ τὸν εἶ σύνδεσμον.
- 2 80a Α int {ἄλλος} ἔνισπε : ὥς ἦνιπτε.
- 2 80b Τ νοσφιζοίμεθα : ἐχωριζόμεθα τῆς πίστεως.
- 2 81 τὸ δὲ μᾶλλον ἢ Ἀττικῶς παρέλκει, ἢ ἐπεὶ φύσει ψευδεῖς οἱ ὄνειροι, b (BCE 3 E 4) Τ ἐξαιρέτως ἂν ἐχωρίσθημεν. b (BCE 3 E 4) νῦν δ' ἶδεν, ὅς μέ γ' ἄριστος : οἷς οἰκεῖον τὸ μεριμνᾶν, τούτοις ἀληθεῖς αἰ ἐμφάσεις, καὶ ᾧ ἡ ἀποτυχία κίνδυνον φέρει, οὐκ ἂν ψεύσαιτο.
- 2 82a Α νῦν δ' ἶδεν, ὅς μέ γ' ἄριστος : ἀληθῆ γὰρ δοκεῖ, ὅσα ἢ θεοὶ ἢ ἀξιόλογοι ἄνδρες δοκοῦσι λέγειν.
- 2 82b Τ βουλῆς ἐξῆρχε < νέεσθαι > : ἐκ τοῦ βουλευτηρίου ὥστε νεῖσθαι.
- 2 84 τοῦτο δὲ ἡ ἡλικία καὶ ἡ τιμὴ ἢ παρὰ Ἀγαμέμνονος δίδωσι τῷ Νέστορι. b (BCE 3) Τ οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, < πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, / σκηπτοῦχοι βασιλῆες > : διαστολὴ ἐπὶ τὸ ἀνέστησαν (85) καὶ λαῶν (85).
- 2 85–6 κοινὸν δὲ τὸ σκηπτοῦχοι βασιλῆες (86) κατ' ἀμφοτέρων. Α οἱ δὲ πανέστησαν : ἀντὶ τοῦ πάντες ἀνέστησαν.
- 2 85a b (BCE 3) Τ τινὲς "δ' ἐπ' ἀνέστησαν". Τ < ποιμένι λαῶν : > δεῖ γὰρ τὸν ἄρχοντα τοσοῦτον εἶναι τῶν ἀρχομένων προνούστερον ὅσον ποιμένα προβάτων.
- 2 85b λέγει δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα. b (BCE 3 E 4) σκηπτοῦχοι βασιλῆες : καὶ γέροντες γὰρ καὶ ἱερεῖς ἐσκηπτροφόρουν.
- 2 86a b (BCE 3) Τ ἐπεσσεύοντο < δὲ λαοί > : ὀρώντες ἤδη συνιόντας τοὺς ἐν τέλει b (BCE 3 E 4) Τ καὶ αὐτοὶ ἠκολούθουν ἅμα.
- 2 86b b (BCE 3 E 4) < ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί· / ἡὔτε—αἰ δέ τε ἔνθα : > στικτέον κατὰ τὸ λαοί (86), ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἢ παραβολῇ γενομένη ὑποστίθεται μέχρι τοῦ αἰ δέ τε ἔνθα (90)· οὕτως γὰρ βέλτιον.
- 2 86–90 Α im ἔθνεα : πρὸς τοὺς εἰκαζομένους Ἑλληνας, ἐπεὶ σμήνεα ἔδει.

- 2 87a πρώτη δὲ αὕτη παραβολὴ τῷ ποιητῇ. συγγενὲς δὲ ποιητικῇ τὸ ζῶον διὰ τὸν μόχθον καὶ τὸ γλυκὺ καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κηρίου. ἡ μὲν οὖν φαλαγγηδὸν γινομένη πρόοδος εὖ ἔχει· ὠπλισμένοι τε κέντροις εἰσίν, ὑπήκοοι τε καὶ αὐταὶ εἰσι καὶ ἐπ' ἔργον ἐξίσαισι, οὐχ ὡς αἱ γέραναι (cf. Γ 3—7), φιλάλληλοί τε εἰσι μεταβαίνουσαι τε πολλὰς ἀρχὰς πτήσεως ποιοῦνται. A b (BCE 3 E 4) T ἔθνεα εἰσι : τὸ εἰσι καὶ ἐνικὸν δύναται εἶναι ὡς "δοῦρα σέσηπε" (B 135), καὶ πληθυντικόν, ὡς "σπάρτα λέλυνται" (ib. ^[5]
- 2 87b). b (BE 3) T < ἀδινάων : > δασυντέον τὸ ἀδινάων· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄδην καὶ ἀδινός ἡ κίνησις.
- 2 87c1 A im ἀδινάων : παρὰ τὸ ἄδην· διὸ δασύνεται.
- 2 87c2 b (BCE 3) T αἰεὶ νέον ἐρχομένων : οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρῆσθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προΐασι πολλαὶ ὡς νεωστὶ δοκεῖν αὐτὰς ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου.
- 2 88 A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ νέον τὸ ἔαρ φασίν. b (BCE 3 E 4) T ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι γίνονται, αἱ δὲ μέλισσαι βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμεναι ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι καὶ ἐπαρθεῖσαι πέτονται πάλιν καὶ πάλιν ἐφίζουσι. A b (BCE 3 E 4) T κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτήσις αὐτῶν ὥσπερ ἄρτι ἀρχομένων γίνεται. συμβέβηκε δὲ καὶ ἄλλοι ταῖς μελίσαις, ὁμότονον αἰεὶ τὴν πτήσιν ποιεῖσθαι ἀπ' ἀρχῆς ἕως πέρατος, οὐκ ἀποληγούσαις κατ' ὀλίγον ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ καὶ χερσαῖα ζῶα. πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς πτήσεως ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γινομένης. A βοτρυδόν : πυκναὶ καὶ ἐξηρημέναι ἀλλήλων ὡς ῥάγες. ^[10]
- 2 89a οὕτω δὲ ἵπτανται σκιαζέειν θέλουσαι ἀλλήλας, ὀχλούμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. A int b (BCE 3 E 4) T < ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄνθη εἰαρινά, ὡς ἐν τῇ Δ (251)· "ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσιν" ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς Κρήτας.
- 2 89b A im εἰαρινοῖσιν : τότε γὰρ γλυκέα καὶ τῆς ἱκμάδος πλήρη τὰ ἄνθη διὰ τὸ εὐκρατον τοῦ ἀέρος.
- 2 89c b (BCE 3 E 4) T ἡϊόνος προπάροιθε < βαθείησ > : χρόνου καὶ τόπου.
- 2 92a1 ἡϊὼν δέ, οὗ ἀκούεται τῶν κυμάτων ὁ κτύπος. βαθείης δὲ οἱ μὲν μακρᾶς, ἐπεὶ καὶ "φρεῖατα μακρὰ νάουσιν" (Φ 197) ἀντὶ τοῦ βαθέα. ἡ τοῖς μὲν ἀπὸ γῆς δοκεῖ βαθεῖα, τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ὑψηλή· διό φησι "προκρόσ <σ> ασ" (Ξ 35). Ἀρίσταρχος. T < προπάροιθε : > καὶ ἐπὶ χρόνου· "οὗ τις ἀνὴρ προπάροιθεν" (λ 483). ^[5]
- 2 92a2 T il οὐ λέγεται ὁ τῶν κυμάτων κτύπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ αἰγιαλός.
- 2 92a3 βαθείης δὲ οἱ μὲν μακρᾶς, ἐπεὶ καὶ "φρεῖατα μακρὰ νάουσιν" ἀντὶ τοῦ βαθέα· b (BCE 3) ἡ ὅτι τοῖς μὲν ἀπὸ γῆς δοκεῖ βαθεῖα, τοῖς δὲ ἀπὸ θαλάσσης ὑψηλή. b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ προπάροιθεν καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου λαμβάνεται. b (BCE 3) ἐστιχόωντο : στείχω στιχῶ, ὡς πείθω πιθῶ καὶ φεῖδω φιδῶ. ^[5]
- 2 92b b (BCE 3) T ἰλαδόν : ὁμοίως τῷ "βοτρυδόν" (B 89), b (BCE 3) T ῥ καὶ ἀκολουθεῖ· σημαίνει δὲ τὸ b (BCE 3) μετὰ συστροφῆς καὶ εὐκινήσιας.
- 2 93a b (BCE 3 E 4) < ὅσσα : > ὅτι ὅσσα ἡ θεία κληδών, οἱ δὲ νεώτεροι ψιλῶς ἐπὶ πάσης φωνῆς.
- 2 93b A im μετὰ δέ σφισιν ὅσσα δεδήει : ἐν αὐτοῖς δὲ θεία τις φήμη ἐξήπτο καὶ διηγείρετο παρορμῶσα τὸν λαὸν ἐπὶ τὴν ἀγοράν.
- 2 93c1 T δεδήει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξήπτετο παρὰ τὸ δαίω.
- 2 93c2 b (BCE 3 E 4) < Διὸς ἄγγελος : > πανομφαῖος γὰρ ὁ Ζεὺς λέγεται (cf.
- 2 94 Θ 250), ὅτι τὰ αὐτομάτως γινόμενα εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται. ἄγγελος δὲ ἡ θεία κληδών, ἡ περὶ ἀπόπλου λέγειν ἔμελλε. b (BCE 3 E 4) τετρήχει : ἐκ τοῦ ταράσσω, οὗ ὁ παρακείμενος τετάραχα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὐξησιν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η τέτρηχα, ὁ ὑπερσυντέλικος ἐτετρήχειν.

- 2 95a1 ἐτεθορύβητο οὖν καὶ ἀσύμφωνος ἦν. Τ ἐθορυβεῖτο καὶ ἀσύμφωνος ἦν.
- 2 95a2 ἐκ τοῦ ταρασσῶ. b (BCE 3 E 4) ἀγορή : τὸ πλήθος.
- 2 95b b (BCE 3 E 4) T il < τετρήχει δ' ἀγορὴ ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα / λαῶν ἰζόντων : > ἥτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἀγορὴ , ἢ διασταλτέον καὶ ἐπ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τὸ γαῖα , ἴν' ἢ κοινὸν τὸ λαῶν ἰζόντων ν .
- 2 95-6 A int ὁμαδος : ὁμόαυδός τις ὢν, b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὁμοῦ αὐδῆ, Τ ὡς ὁπαδὸς παρὰ τὴν ὅπα.
- 2 96a b (BCE 3 E 4) Τ πιθανῶς δὲ ἐν μὲν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ κήρυκές εἰσιν οἱ τὴν βοὴν παύοντες, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (cf. B 169 sq.) τὴν Ἀθηνᾶν τῷ Ὀδυσσεῖ παρέστησε· πλείων γὰρ ἦν ὁ θόρυβος. A b (BCE 3 E 4) Τ < ἐννέα : > τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν φωνῆεν καταλήγον ἢ εἰς ν ἢ εἰς γ , τῆς ἐξῆς συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου, ψιλοῦται, "ἀντίοσ" (B 185 al. ^[5])
- 2 96b), "ἔγχοσ" (Γ 317 al.), τοῦ ἀνδάνω (cf. β 114) ὑπεξ < αἰρουμένου > . A im ἐννέα δὲ < — / > κήρυκες : οἱ τῶν ἑννέα† γερόντων, Ὀδῖος Αἴαντος, οἱ περὶ Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην Ἀγαμέμνονος, Εὐρυβάτης Ὀδυσσέως, Ἀσφαλίων καὶ Ἑτεωνεὺς Μενελάου, Θωώτης, Στέντωρ b (BCE 3 E 4) Τ Νέστορος, Μηριόνης Διομήδους.
- 2 96-7 b (BCE 3 E 4) < σπουδῇ : > ὅτι σπουδῇ λέγει οὐχ οἷον ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγῃς καὶ δυσχερῶς, ὡς τὸ "ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς" (φ 409). ^[5]
- 2 99a A int σπουδῇ δ' ἔζετο : μόγῃς.
- 2 99b δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ταχέως "σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε" (ο 209). b (BCE 3 E 4) Τ ἐρήτυθεν δὲ κα θ' ἔδρας : λαὸς ἐρήτυθεν.
- 2 99c Τ σπουδῇ δ' ἔζετο λαός , < ἐρήτυθεν δὲ κα θ' ἔδρας / παυσάμενοι κλαγγῆς > : ἥτοι στικτέον ἐπὶ τὸ λαός (99) καὶ τὰ ἐξῆς συναπτέον ἕως κλαγγῆς (100)· ἢ ὡς διὰ μέσου κειμένου τοῦ ἐρήτυθεν δὲ κα θ' ἔδρας (99), ἀνυποκρίτως ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ κα θ' ἔδρας (99), ὅτε ἐστὶ διαστολὴ ἐπὶ τὸ λαός (99), ἴν' ἢ τὸ ἐξῆς σπουδῇ δ' ἔζετο λαὸς παυσάμενοι κλαγγῆς . ^[5]
- 2 99-100 καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, καὶ ἡ διὰ μέσου ἀναφώνησις ὁμοίως. ὁ δὲ νοῦς τοῦ ἡμιστιχίου οὗτος, ἐρήτυθεν δὲ κατὰ τὰς ἔδρας, οἷον ἡρέμησαν καθίσαντες. A ἀνὰ δὲ κρείων < Ἀγαμέμνων / ἔστη σκῆπτρον ἔχων > : ἢ ἐπὶ βήματος ἀνέστη, ἢ ἀνέχων τὸ σκῆπτρον.
- 2 100-1a1 Τ τὸ ἐξῆς ἀνέστη.
- 2 100-1a2 ἄμα δὲ καὶ τὸ σκῆπτρον ἀνέτεινε κατ' ἔθος. b (BCE 3) τὸ μὲν Ἥφαιστος < κάμε τεύχων .
- 2 101-7a / Ἥφαιστος μὲν δῶκε—Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι > : ὁ τρόπος κλίμαξ· τὸ λῆγον γὰρ τῆς διανοίας ἀρχὴ γίνεται τῶν ἐξῆς. A int b (BCE 3 E 4) Τ ἕκαστος δὲ στίχος τὸ γένος, τὸν δόντα, τὸν εἰληφότα φησί. μέγα δὲ ἐστὶ καὶ θεῖον ὄν καὶ ὑπὸ θεῶν διακονούμενον. b (BCE 3 E 4) Τ < Ἥφαιστος κάμε τεύχων . ^[5]
- 2 101-7b / > Ἥφαιστος μὲν δῶκε < —λεῖπε φορῆναι > : ὁ μὲν Ἥφαιστος κατεσκεύασε τῷ Διὶ ὡς χειρῶναξ κελευόμενος· ὁ δὲ Ἑρμῆς εἵληφε παρὰ Διὸς κομίσαι διακονίαν τινὰ Πέλοπι· Πέλοψ δὲ καταλείπει Ἀτρεΐ πρεσβυτάτῳ ὄντι τῶν υἱῶν· Ἀτρεὺς δὲ ἐπὶ μικροῖς τελευτῶν τοῖς παισὶ διαδόχῳ χρηταὶ τῷ ἀδελφῷ· ὁ δὲ οὐ τῷ ἑαυτοῦ παιδὶ Αἰγίσθῳ τὴν ἀρχὴν ἐνεχείρισεν, ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς ἐπίτροπος διαφυλάξας ἀπέδωκεν Ἀγαμέμνονι. A b (BCE 3 E 4) Τ ἄχρι δὲ τοῦ αὐτὰρ ὁ αὐτὲς Θυέσ τ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι (107) καλεῖται κλίμαξ. δίδωσι δὲ Ἥφαιστος τῷ μὲν Διὶ τὸ σκῆπτρον ὡς βασιλικόν, τῷ δὲ Ἑρμῇ πάλιν ὁ Ζεὺς ὡς κηρυκικόν. A κάμε τεύχων : καμὼν ἔτευξεν. ^[10]
- 2 101

- ἀντιστροφή ὁ τρόπος. b (BCE 3) Τ αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς <— / αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέσ τ' Ἀγαμέμνονι
λεῖπε φορῆναι > : καλῶς ὅτε μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ συνδέσμου ἄρχεται, τὸ
ὁμοειδὲς ἐκκλίνων.
- 2 103-7 b (BCE 3 E 4) Τ ἀργεῖφόντη : ἀργῶ φόνου· b (BCE 3 E 4) Τ "μηδέ τί τοι θάνατος" (Ω 152)
καταθύμιος ἔστω b (BCE 3) Τ "τοῖον γάρ τοι πομπὸν <ὀπάσσομεν ἀργεῖφόντην> " (Ω 153)· καὶ
"δῶτορα ἑάων" αὐτόν φησι (cf.
- 2 103 θ 335). b (BE 3) Τ ἡ ἀεργοφόντης ἀργεοφόντης καὶ ἀργεῖφόντης, ὡς πλεόν πλεῖν, Νεόλαος
Νεῖλεως· τὸν γὰρ Ἰοῦς ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, πέπλασται δὲ τοῖς νεωτέροις τὰ περὶ τὸν
Ἄργον. b (BCE 3) Τ αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργεῖφόντη : ἀργεῖφόντη ἀργῶ καὶ—παρὰ
Ἀπολλοδώρῳ ἐν δευτέρῳ (5—8). Α < Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ / — ἔλιπεν
πολύαρνι Θυέστη : > ἐκ τοῦ Πέλοπι πληξίππῳ (104) ὁ ἵππικὸς ἀγὼν Πέλοπος καὶ Οἰνομάου
δηλοῦται. ^[5]
- 2 104-6 τὸ δὲ ἐπιθετὸν Θυέστου, ὅτι πολύαρνος ὦν ἐγέννησε τὸν μῦθον τὸν περὶ τῆς χρυσοῦς ἀρνός. b
(BCE 3) < Ἑρμείας δὲ ἄναξ : > Ἑρμείας , "Αἰνείας" (B 820 al. ^[5]
- 2 104a), "Αὐγείας" (Λ 701) διὰ τοῦ α παρὰ τῷ ποιητῇ. ἄναξ δὲ ὁ θεός. Τ Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι
<πληξίππῳ > : Ἑρμοῦ γάρ φασιν αὐτόν καὶ Καλύκης ἢ †διὰ τὸν κύνα†.
- 2 104b πέπλασται οὖν τοῖς νεωτέροις τὰ περὶ Οἰνόμαον καὶ τὴν χρυσοῦν ἄρνα. Τ πληξίππον δὲ φασιν
εἰρησθαι τὸν Πέλοπα διὰ τὸ μετὰ θάνατον Μυρτίλου αὐτόν ἠνιοχῆσαι τοὺς ἵππους ἀπὸ Εὐβοίας
μέχρι Πελοποννήσου. b (BCE 3 E 4) Τ Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε : Ἴπποδάμεια ἢ Οἰνομάου— διὰ τὴν
τῶν ἵππων αὐτουργίαν. Α Πέλοψ δῶ κ' Ἀτρέϊ : φασὶν Ἀτρέα καὶ Θυέστην ἐπιβουλεύσαντας
Χρυσίππῳ νόθῳ ἑαυτῶν ἀδελφῶ ἐκβεβλήσθαι ὑπὸ τοῦ πατρός, μετὰ δὲ θάνατον Πέλοπος
Ἀτρέα ἐπιστρατηγήσαντα εἰς Ἥλιν κρατῆσαι τῶν σκήπτρων τοῦ πατρός. ^[5]
- 2 105 b (BCE 3) Τ αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ : Πέλοψ ἐκ προτέρας γυναικὸς— ἐκράτησε τῶν τόπων. ἱστορεῖ
Ἑλλάνικος (FGrHist 4, 157). Α Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη : ἡ διπλῇ, ὅτι
<οὐ> γινώσκει τὴν ἔχθραν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. ^[5]
- 2 106a αὐτῷ γοῦν παραδίδωσι τὸ σκήπτρον, οὐ τοῖς υἱοῖς ὁ Ἀτρεὺς. Α ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστη : ὅτι
Ὅμηρος οἶδεν αὐτοὺς ἄχρι τέλους ἀδελφικὴν εὐνοίαν φυλάξαντας.
- 2 106b εἰ δὲ ἦν αὐτοῖς ἔχθρα, οὗτ' ἂν b (BCE 3) Τ ὡς Αἰγισθὸν Ἀγαμέμνων κατήγετο, οὔτε Τ οἱ θεοὶ
ἐπέστελλον Αἰγίσθῳ μὴ ἀμύνασθαι Ἀγαμέμνονα (cf. α 37—9)· τοῦτε† τὸν Αἰγισθὸν Ὅμηρος
πικρῶς οὕτως ἐλοιδόρει ἀναλκιν (cf. γ 310) καὶ "δολόμητιν" (α 300 al.) καλῶν, εἰ μὴ τὰ τῆς
συγγενείας πρῶτος ἐλυμήνατο. Λικύμνιος (fr. 7 R.) δὲ παραδηλοῦσθαί φησι τὴν ἔχθραν
λεληθότως, ἵνα μὴ βλασφημήσῃ τὸ γένος· τὸ μὲν γὰρ "δῶκε" (B 105) φιλίας τεκμήριόν φησι, τὸ
δὲ καταλιπεῖν ἀνάγκης· διὸ ἐφ' ὧν μὲν τῷ "δῶκεν" ἐχρήσατο, ἐφ' ὧν δὲ τῷ ἔλιπε ν . b (BCE 3)
Τ πολύαρνι δὲ ἐκ τοῦ †ποληάρην. Τ Ἀτρεὺς ὁ Πέλοπος, βασιλεύων—καὶ Θυέστην ἐφυγάδευσεν.
Α αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέσ τ' : ὅτι συμφωνοῦντας αὐτοὺς συνίστησι· καὶ γὰρ ὁ Θυέστης οὐ τῷ υἱῷ
αὐτοῦ Αἰγίσθῳ καταλείπει τὸ σκήπτρον, ἀλλ' Ἀγαμέμνονι. ^[10]
- 2 107a καὶ ὅτι κλητικὴ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς, Θυέστα ἀντὶ τοῦ Θυέστης. Α λεῖπε φορῆναι : μέγα πρὸς ἀρχὴν
παρασκευὴ πολυχρόνιος καὶ παλαιὸν †τροφῆς† ἀξίωμα.
- 2 107b1 ἐξῆρεν οὖν τὸν φοροῦντα. φορῆναι δὲ ἐφόρη φορῆναι. Τ μεγάλη καὶ πολυχρόνιος πρὸς ἀρχὴν
ἡ τοιαύτη κατασκευὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἀξίωμα.
- 2 107b2 ἐξαίρει δὲ τὸν φοροῦντα. b (BCE 3 E 4) < πολλῆσιν νήσοισι : > τούτῳ τοῦτο συνέβη διὰ τὴν
ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν· Ῥόδιοι γὰρ καὶ Αἰγινῆται καὶ οἱ λοιποὶ λαοὶ Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος
λέγονται.

- 2 108 τινές δὲ ἑννέα κώμας φασὶν ἐν Ἀργεῖ, αἱ ὑπέκειντο αὐτῷ, ἃς καλοῦσι καὶ νήσους. b (BCE 3)
 < ἔρεισάμενος : > ἔπερείσας ἑαυτόν.
- 2 109a1 T il ἀπερείδων ἑαυτὸν καὶ ἀναπαύων.
- 2 109a2 b (BCE 3 E 4) < ἔπ ε ' Ἀργεῖοισι με τ ' ἡῦδα : > ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶ μετ' Ἀργεῖοισιν ἔπεα ἡῦδα.
- 2 109b A im < ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί , θεράποντες Ἀρης : > ὅτι πρὸς πάντας ἀποτεινόμενος τὸν λόγον ἥρωας λέγει.
- 2 110a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ἰστρον (FGrHist 334, 69) λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι. στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος· προσαγορευτική γὰρ ἡ περίοδος. A ἥρωες Δαναοί : προεπαίρει τοῖς ἐγκωμίοις, ὅπως αἰδοῖντο φεύγειν.
- 2 110b οὐ λέγει δὲ αὐτοῖς τὸ ὄναρ, ὅπως μὴ δοκῇ σκευώρημα b (BCE 3 E 4) T εἶναι, ἢ ἐτέρως ἀποβῆ καὶ θεομισῆς δόξῃ. b (BE 3 E 4) T Ζεὺς με μέγα < Κρονίδης > : ὅτι Ζηνοδότος γράφει "Ζεὺς με μέγας Κρονίδης".
- 2 111a καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ἕως < τοῦ > "αἰσχροὺν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ" (B 119) οὕτως συντέμνει "ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης / λώβῃ γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι / μὰψ οὕτω" (= B 110. ω 433. B 120). A {Ζεὺς με} μέγα {Κρονίδης}: σχολικὸν ἀγνόημα τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν μετὰ τοῦ ς γραφήν. ^[5]
- 2 111b καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρακῆς ταῦτα δεδόσθαι· ἐν γὰρ τῷ Περὶ ποσοτήτων (fr. 6) καθάπτεται Ζηνοδότου ὡς ἡγνοηκότος ὅτι τῷ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως Ὀμηρος ἀποχρήται· παρ' ὃ δὴ καὶ κατὰ τινὰ τῶν ὑπομνημάτων μετελλήφθαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ οὐκ ἔχει τὰκριβὲς οὕτως· εἰ γὰρ τὰ συγγράμματα τῶν ὑπομνημάτων προτάτ < τ > οἰμεν, ἔνεκα γοῦν τὰκριβοῦς γράφοιμεν κατὰ Ἀρίσταρχον "Ζεὺς με μέγας". ἐν γοῦν τῷ Πρὸς Φιλῆταν συγγράμματι (fr. 55 K.) τῇ γραφῇ κέχρηται, δύο λέγων τὸ μέγας σημαίνειν, τοτὲ μὲν τὸ καθ' αὐτό, καθάπερ νῦν "Ζεὺς με μέγα < σ > Κρονίδης" καὶ "κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων" (Π 776), τοτὲ δὲ αὖ τὸ πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον διάκρισιν "Αἴας δ' ὁ μέγας" (Π 358). καὶ ταῖς Λιταῖς ἐξηγούμενος "αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" (I 169) ἐν τινὶ τῶν ἡκριβωμένων ὑπομνημάτων γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν· "οὐ κατ' ἐπίθετον λέγει μέγας, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἐτέρου Αἴαντος. ὅταν δὲ λέγῃ 'Ζεὺς με μέγας Κρονίδης', οὐκέτι ὅτι καὶ ἕτερος μικρὸς ἐστίν." καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ χρωμένους ἔστιν εὐρεῖν τῇ γραφῇ Διονυσόδωρον καὶ Ἀμμώνιον τὸν Ἀλεξανδρέα. ἐπιλέγουσι δὲ οὐδέν· διὸ καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν οὐκ ἐγράψαμεν. καὶ Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἰλιάδος (p. 320, 36 Schm.) οὕτως προφέρεται ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ "ἔπει μέγας ὠδύσατο Ζεὺς" (Σ 292). οὐδὲ ὁ Ἐπιθέτης δὲ Πτολεμαῖος, τὰς Ζηνοδότου γραφὰς ἐκτιθέμενος, ταύτην ὠμολόγει Ζηνοδότου εἶναι. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 112 Schm.). A ἄτῃ : ἡ ἐκούσιος ἀμαρτία· b (BCE 3) TT il καὶ ἀτηρός καὶ "ἴσα ἄτῃσιν" (Hsd. ^[20]
- 2 111c opp. 352). οἱ δὲ ζημία· b (BCE 3) T τοῦτο δὲ ἀναπόδεικτόν ἐστιν. b (BE 3) T σχέτλιος : τοῦτο καθ' ἑαυτὸ προενεκτέον, ὡς ἐν τοῖς ἄνω (B 38) τὸ "νήπιος".
- 2 112a μᾶλλον γάρ, κομματικῶς λεγόμενον, ἐμφαίνει. A ὃς πρὶν μὲν μοι < ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν > : προτρεπτικὸν τοῦτο πρὸς τὸ μένειν τοὺς Ἀχαιοὺς· οὐ γὰρ ἀτελεύτητον "ὅ τί κεν κεφαλῇ κατανεύσει" (A 527).
- 2 112b ἀνάγει δὲ ἐπὶ τοὺς νεοσσούς (cf. B 311) καὶ τὰς διοσημίας (cf. B 353). b (BCE 3 E 4) T < Ἴλιον : > Ἴλιον μὲν λέγει Ὀμηρος, Ἰλιεῖς δὲ οὐκέτι φησί· καὶ "Εὐβοίαν" (B 536 al.
- 2 113a), ἀλλ' οὐκ Εὐβοεῖς. A im ἐκπέρσαν τ' : τὸ ἐντελὲς ἐκπέρσαντι, ὡς "χρυσὴν κερκίδ' ὕφαινε" (ε 62) b (BCE 3) T καὶ "Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζετο καὶ οὐ χάζετ' ὀπισθεν" (cf.
- 2 113b Λ 589 et Σ 160). b (BCE 3) κακὴν ἀπάτην : ἔστι γὰρ καὶ δικαία.

- 2 114 Αἰσχύλος (fr. 301 N. 2 = 601 c M.). "ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός". A b (BCE 3 E 4) T καὶ τίς πείθοιτο θεὸν ἐναντία ἑαυτῷ βουλευέσασθαι; A b (BE 3 E 4) T δυσκλέα Ἄργος : ὅτι κατὰ συστολήν Ὀμηρος τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει, δυσκλέα καὶ "ἀκλέα" (δ 728), Ἴωνικῶς.
- 2 115a οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. A δυσκλέα : συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυσκλέα ὡς "ἄμφορεφέα" (A 45), ὁμοίως τῷ "ἄρα κλέα ἀνδρῶν" (I 189), "ἀκλέα ἐν μεγάρῳ" (δ 728).
- 2 115b A < δυσκλέα : > ἐκ τοῦ δυσκλεεῦς δυσκλεέα.
- 2 115c ἔστι δὲ b (BCE 3) ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλιφή. b (BCE 3) T il οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ περισπῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ δυσκλεής. b (BCE 3) τοῦτο δὲ εἶπεν οἰόμενος ὡς οὐ πείσονται οἱ Ἕλληνες δυσκλεεῖς ὑποστρέψαι. b (BCE 3 E 4) < ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν : > ἀντὶ τοῦ ὅτε ἡ ἀφ' οὔ. ^[5]
- 2 115d οἰκιοῦται δὲ τὴν ἀπώλειαν b (BCE 3) T il τοῦ στρατοῦ παραμυθίας ἔνεκεν. b (BCE 3) οὕτω που Διὶ μέλλει <—τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον > : πρὸς τὸ μέλλει (116), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικεν.
- 2 116-8 ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι εἰς τὰς Λιτὰς (I 23—5) οὐκ ὀρθῶς μετὰκινεῖται οἱ τρεῖς. A < μέλλει : > ἔοικε.
- 2 116a διὰ τούτου δὲ διστάξιμον αὐτὸ ἐποίησεν. b (BCE 3) T il < ὑπερμενεί : > συσταλτέον τὸ ι τοῦ ὑπερμενεῖ.
- 2 116b A int < πολλάων : > τὸ πολλάων ἐπέκτασις, καὶ ἴδιον Ἰώνων.
- 2 117a A im πολλάων πολίων : ἀδίκων, ὡς "ἔπαθον αἶ' μεγάληα" (Pind.
- 2 117b O1. 2, 23). T ἄδηλον δὲ εἴτε καθολικῶς αὐτὸ λέγει εἴτε περὶ τῶν εἰκοσιτριῶν A b (BCE 3 E 4) T ὑπόνοιαν διδοὺς καὶ περὶ Ἰλίου· πιθανὸν γὰρ ἐκ τῶν ὑποκειμένων τὴν δύναμιν δεῖξαι τοῦ θεοῦ. A b (BE 3 E 4) T < τοῦ γὰρ κράτος : > Πυθαγόρας †φησι† τί ἐστὶ θεῖον ἐρωτηθεὶς τὸ πάντων ἔφη κρατοῦν, τῷ αἰτίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε καὶ πολέμων ἔχειν ἐξουσίαν. ^[5]
- 2 118a1 τίς ἂν οὖν εἶην ἐγώ, φησὶν Ἀγαμέμνων, πρὸς τὸ κράτος ἐκείνου; b (BCE 3 E 4) Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ θεός, τὸ πάντων κρατοῦν εἶπεν, ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει.
- 2 118a2 T il τοῦ γὰρ κράτος: Πυθαγόρας φησὶ τί ἐστὶ θεός· τὸ πάντων κρατοῦν, ὅς γε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει.
- 2 118a3 τίς οὖν ἂν εἶην ἐγώ; A < πυθέσθαι : > ὅτι τὸ πυθέσθαι ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι τίθησιν.
- 2 119 A im τοσόνδε τε λαόν : διὰ τῶν ἐγκωμίων μεῖζων ἢ κατηγορία· καὶ ὅτι αἴδιος ἔσται αὐτοῖς ὕβρις τὸν πόλεμον ἀτελῆ καταλιποῦσιν.
- 2 120 b (BCE 3 E 4) T < ἀνδράσι παυροτέροισι : > ὅτι ἥσσονες κατὰ τὸν ἀριθμὸν οἱ βάρβαροι.
- 2 122a A im παυροτέροισι : οἱ μὲν Τρῶες χωρὶς—ἄλλοι δὲ ἰδ'. A τέλος δ' οὐ πώ τι : τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· b (BCE 3) T κρίσις γὰρ νίκης ἢ ἥττης οὐ πεφανέρωται.
- 2 122b πῶς οὖν πρὸ τέλους ὑποχωρήσουσιν; ἐκδεκτέον οὖν τὸ τῆς μάχης πέρας. b (BCE 3 E 4) T εἶπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν <—ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦν > : ἕως τοῦ οἰνοχοεῦν (127) ὑποστιγμαὶ εἰσιν ἐν ὑποκρίσει πᾶσαι, ἄμφω (124) καὶ ἄσιν (125) καὶ Ἀχαιοί (126) καὶ οἰνοχοεῦν (127).
- 2 123-7 τῆς δὲ ἀναρτήσεως ὁ εἶ σύνδεσμος αἴτιος. A < εἶπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν : > ὅτι περισσὸς ὁ κέ σύνδεσμος.
- 2 123a A int εἶπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν : ταχεῖα οὖν ἐλπίς τῆς νίκης, εἴ γε καὶ πλείους καὶ ἰσχυρότεροι καὶ Δία ἔχοντες σύμμαχον, καὶ τῆς ἥττης πολλὴ ἢ αἰσχύνη.
- 2 123b b (BCE 3 E 4) T ὅρκια πιστὰ ταμόντες : ἀθετεῖται· οὐ γὰρ ἐπ' ἀληθείας λέγεται, ἀλλ' ὑπερβολικῶς τὰ τῶν δεκάδων.
- 2 124a πρὸς τί οὖν ὅρκια; A ὅρκια πιστὰ : πρὸς τὸ συνελθεῖν.

- 2 124b Τ Τρῶας μὲν λέξασθαι <ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν> : Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τῶν ὑπομνημάτων·
"ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴ γένωνται ὅσοι ἡμεῖς.
- 2 125a τοῦτο δέ ἐστι, κατοικίδιοι καὶ ἔναυλοι. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ζ 265)· 'πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν
ἐκάστῳ', ὥσει κατάλυμα παρὰ τῇ νηϊ." ἡ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ λέξασθαι νῦν οὔτε ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι
οὔτε ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν ταύτῳ καὶ
ὅτι ἐφέστιοι, ὅσοι ἐστίας (τουτέστιν οἰκίας) αὐτόθι ἴδια μένουσιν. Α <λέξασθαι> τὸ
λέξασθαι δηλοῖ πέντε· τὸ λέγειν, ὡς τὸ "λέξασθαι δὲ περὶ τῶν οὐ δύναται" (auct. ^[5]
- 2 125b ign.), τὸ κοιμᾶσθαι, ὡς τὸ "λέξομαι {δ'} εἰς εὐνήν" (ρ 102), τὸ ἐκλέγεσθαι, ὡς τὸ "λέξασθαι
κούρους" (Φ 27), τὸ ἀριθμεῖν, ὡς τὸ "λέγε κήτεσι" (δ 452), τὸ οἰκοδομεῖν, ὡς τὸ "αἵμασιὰς
λέξονται" (ω 224). b (BCE 3 E 4) Τρῶας μὲν λέξασθαι : ἀπὸ κοινοῦ τὸ θελήσουσιν. ^[5]
- 2 125c Τ τὸ λέξασθαι δηλοῖ τὸ κοιμᾶσθαι, "λέξομαι εἰς εὐνήν". τὸ ἐπιλέξασθαι, "λέξατο κούρους". τὸ
ἀριθμεῖν, "λέγε κήτεσι". ΑΤ τὸ οἰκοδομεῖν, "αἵμασιὰς λέξοντες". Τ ἐφέστιοι : ἔνοικοι,
συναριθμουμένων παιδίων καὶ γερόντων· οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ προθύμως ὑπὲρ τῆς σφετέρως
ἀμυνόμενοι.
- 2 125d b (BCE 3 E 4) Τ <ἔασιν> ἀντὶ τοῦ εἰσίν.
- 2 125e Τ il <Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν, /> ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας <διακοσμηθεῖμεν
Ἀχαιοί> : ἐσχημάτισεν οὐχ ὁμοίως τῷ Τρῶας (125) τὸ ἡμεῖς (126) ἐπαγαγών.
- 2 125-6 Α im b (BCE 3 E 4) Τ ἀντίστροφον δὲ τοῦτο κατὰ τὰς πτώσεις τῷ "ἢ ἐθέλεις ἴδωρ" αὐτὸς μὲν
ἔχειν γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς" (Α 133). b (BCE 3 E 4) Τ ἐς δεκάδας : ἔθος ἦν πλείονας τῶν δέκα
μὴ συνεσθῆναι, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Πολιτείᾳ φησὶν (fr. ^[5]
- 2 126a 503 R.). b (BCE 3 E 4) Τ διακοσμηθῆμεν' : ἀντὶ τοῦ διακοσμηθῆναι, ἵν' ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ
"ἐθελήσομεν" (β 123).
- 2 126b οἱ δὲ "διακοσμηθεῖμεν", ἵν' ἢ διακοσμηθῆμεν εὐκτικόν. b (BCE 3 E 4) Τ <ἕκαστον> ὁ
Ἰξίων (fr.
- 2 127a1 2 St.) διὰ τοῦ ν, ἕκαστο ν. Α int {ἄνδρα} ἕκαστον <ἐλοίμεθα> : ὁ Ἰξίων διὰ τοῦ † ι †, τινὲς δὲ
διὰ τοῦ † ν †, "ἕκαστοι ἐλοίμεθα", οἱ ἐν τῇ δεκάδι.
- 2 127a2 οὕτως Ἰξίων. Τ ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦειν : πιθανῶς κἂν τῷ ἀριθμεῖν τὰ ἔθνη αἰχμαλωσίαν
οἰωνίζεται Τρωσίν, ἢ ὡς φιλοῖνοις ἢ ὡς ἐν συμποσίοις ἀλαζονευομένοις.
- 2 127b ἢ διαπαίζει τὸν Γανυμήδους μῦθον. b (BCE 3 E 4) Τ πολλάκι κεν δεκάδες : ὑπερβολικῶς Τρώων
μὲν γὰρ ἦσαν μυριάδες πέντε, Ἑλλήνων δὲ δώδεκα.
- 2 128 Τ <πλέας> τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας συγκέκοπται.
- 2 129 Α im b (BCE 3) Τ il Τρώων οἱ ναίουσι : ἕως τοῦ Ἰλίου ἐκπέρσαι (133) ἀθετοῦνται στίχοι
τέτταρες, ὅτι καθόλου πάντας τοὺς βαρβάρους σὺν τοῖς ἐπικούροις ἦσσαν τῶν Ἑλλήνων διὰ
παντός φησι <ν> εἶναι.
- 2 130-3 Α ἀλ λ' ἐπικούροι / πολ <λ> ἔων ἐκ πολίων : καὶ γὰρ φησι· "κέκλυτε, μυρία φῦλα
περικτιόνων ἐπικούρων" (Ρ 220).
- 2 130-1a b (BCE 3) Τ ἐπικούροι δὲ οἱ ἐξ ἄλλοδαπῆς ἦκοντες πρὸς συμμαχίαν. b (BCE 3) <ἀλ λ'
ἐπικούροι / —> ἐγγέσπαλοι ἄνδρες : διὰ τούτου ὑποχωρεῖν κελεύει, καὶ ὀνειδίζει τῷ ἰδίῳ
συμμαχικῶ.
- 2 130-1b b (BCE 3) Τ ἐπικούροι μὲν οὖν λέγονται οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες, σύμμαχοι δὲ οἱ
τοῖς πολεμοῦσιν. Τ {ἐγγέσπαλοι ἄνδρες} ἔασιν : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου εὐρομεν "ἔνεισιν".
- 2 131a1

καὶ Καλλίστρατος οὕτως ἐν τῷ Περὶ Ἰλιάδος (p. 320, 36 Schm.) γράφει, καθάπερ καὶ τὸ "ἡμεῖς δὲ μαχόμε <σ> θ', οἵπερ τ' ἐπικούροι ἔνειμεν" (E 477). παρ' ὃ καὶ διχῇ γράφομεν. ἐγχέσπαλοι δέ, ὅτι ἔσειον τὰ δόρατα πρὸ τῆς ἀφέσεως, μήποτε ἄρα εἶεν κλασθέντα. Α τὸ δὲ ἔασι τινὲς "ἔνεισιν", b (BCE 3) ὡς τὸ "ἔνειμεν". ^[5]

- 2 131a2 b (BE 3) < ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασι / > οἱ με μέγα πλάζουσι : τὸ οἶ (132) ἦτοι ἄρθρον ὑποτακτικόν ἐστιν, ἢ ἀντὶ τῆς οὗτοι ἀντωνυμίας.
- 2 131-2 πάλιν οὖν ἦτοι τελείαν στιγμὴν ἢ διαστολὴν θήσομεν ἐπὶ τὸ ἄνδρες ἔασι (131). ἐπὶ δὲ τὸ πλάζουσι (132) θετέον τὴν ἄνω δευτέραν στιγμὴν, ἥτις ἓνα χρόνον δύναται σιωπῆς. Α οἱ με μέγα πλάζουσι : ἀποσφάλλουσι τῆς ὁρμῆς. ^[5]
- 2 132a1 b (BCE 3 E 4) Τ εὔ δὲ τὸ οἰκτιροῦσθαι τὴν ἦτταν καὶ μὴ ἐλέγχειν τὸ κοινόν. b (BCE 3) Τ < οἱ με μέγα πλάζουσι : > πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας.
- 2 132a2 καλὸν δὲ τὸ οἰκτιροῦσθαι τὴν ἦτταν καὶ μὴ ἐλέγχειν τὸ κοινόν. Α int καὶ οὐκ εἰῶ ς ' ἐθέλοντα : ἀντὶ τοῦ δυνάμενον.
- 2 132b b (BC E 3 E 4) Τ Ἰλίου {ἐκπέρσαι}: ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήμασιν Ἀριστάρχου "Ἰλιον" ἐγγράπτο, οὐκ Ἰλίου · καὶ μήποτε ἄμεινον ἔχει.
- 2 133a Α Ἰλίου {ἐκπέρσαι}: ἄμεινον τὸ "Ἰλιον" ἥπερ Ἰλίο υ .
- 2 133b1 Ἰλίου πτολίεθρον ὡς "Ἀργοῦς σκάφος" (Eur. Med. 1). Τ Ἰλίου δὲ πτολίεθρον ἄμεινον ἦν εἰπεῖν τὸ "Ἰλιον" ἥπερ Ἰλίο υ .
- 2 133b2 ἀλλὰ συνωνυμικῶς εἶπεν ὡς "Ἀργοῦς νηὸς σκάφος". b (BE 3) ἐννέα δὴ : κοινὸν καὶ τοῦτο πρὸς τε τὸ ἀπιέναι, ὡς ἐγκαθημένων ἀπράκτων τοσοῦτον χρόνον, καὶ πρὸς τὸ μένειν, ὡς τοῦ τῆς ἀλώσεως χρόνου πληρωθέντος· τῷ γὰρ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὴν Ἰλιον ὁ Κάλχας ἔφη (cf.
- 2 134a B 329). ἐλπίδα τοῦ τέλους ὑπογράφων αὐτοῖς οὐκ ἐνεστηκέναι τὸν ἔνατον ἐνιαυτὸν εἶπε· καίτοι τοῦτο ἦν τὸ ἀληθές, ὥσπερ καὶ Ὀδυσσεύς φησιν· "ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός" (B 295)· ἀλλὰ παρεληλύθασι φησιν ἐννέα ἐνιαυτοί. b (BCE 3 E 4) Τ βεβάασι : ἀντὶ τοῦ πεπόρευνται, ὡς τὸ "βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην" (B 18) ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. ^[5]
- 2 134b b (BCE 3) Τ Διὸς μεγάλου : τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ διερχομένου χρόνου.
- 2 134c b (BCE 3 E 4) Τ il < καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται : > ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν στίχον καὶ ἑαυτῷ καὶ ἡμῖν συνήθως ἐξενήνοχε τὸ λέλυνται καὶ σέσηπε .
- 2 135a Α im < καὶ δὴ δοῦρα—λέλυνται : > ἐν ἐνὶ στίχῳ ἔθηκε τὴν Ἀτθίδα καὶ κοινήν χρῆσιν.
- 2 135b b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε : καὶ τοῦτο ἀμφοτέροις συνάδει, τῷ μὲν ἀπιέναι πρὶν διαφθαρῆναι τέλεον τὰς νῆας, καὶ τῷ μένειν ὡς διὰ τὸ σεσηπέναι τὰς ναῦς τέως πλεῖν οὐ δυναμένων.
- 2 135c καὶ Θεόπομπος (FGrHist 115, 351) δὲ ταύτην αἰτίαν αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησίν, ὡς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ αἰ δέ που ἡμέτεραί τ ' ἄλοχοι <—ποτιδέγμεναι > : συναπτέον ἕως τοῦ ποτιδέγμεναι (137)· μία γὰρ ἡ περίοδος. ^[5]
- 2 136-7 εἰ δέ τις ἐπὶ τὸ ἄλοχοι (136) διαστέλλοι, ἀπρεπὴ τὸν νοῦν τίθησι. Α αἰ δέ που ἡμέτεραι <—ἰκόμεσθα > : ἀπαλλαττώμεθα οὖν ὡς ποθούμενοι, ἢ ὡς μηδὲν ἄξιον τῆς προσδοκίας εἰργασμένοι.
- 2 136-8 b (BCE 3 E 4) Τ < αὐτως : > ἔτι, ἀκμήν.
- 2 138 "λευκὸν ἔτ' αὐτως" (Ψ 268). Τ il < ἀλ λ ' ἄγε θ' : > ἄγετε ἐπίρρημα.
- 2 139a Τ il ἀλ λ ' ἄγε τ ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω : ὑποστικτέον ἐν ὑποκρίσει μετὰ τὸ εἴπω διὰ τὸ ὡς μόριον· ᾧ λόγῳ καὶ τῶν παραβολῶν αἰ πλεῖσται ἀνήρτηνται μέχρι τῆς ἀνταποδόσεως.

- 2 139b A φεύγωμεν σὺν νηυσί : ἡδύνατο μὲν εἰπεῖν στείχωμεν.
- 2 140a ἀλλὰ τῷ αἰσχυρῷ ὀνόματι ἀποτρέπει τοῦ ἀπόπλου. b (BCE 3 E 4) T φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν : φίλην τὴν ἰδίαν· "φίλους λήθοντε τοκῆας" (Ξ 296).
- 2 140b πατρίδα δέ, ἕκαστος τὴν ἰδίαν. b (BC E 3 E 4) T ἔδει δὲ πατρίδα αἶαν. b (BCE 3) T οὐ γὰρ ἔτι Τροίην : οὗτος ὁ στίχος ἀναιρεῖ τὴν ἀμφιβολίαν· διὸ ἔν τισι οὐ φέρεται.
- 2 141 T τοῖσι δὲ θυμὸν <—> ὄρινε : τὸ αἰφνίδιον τῆς τῶν ἀνθρώπων ὁρμῆς ἐσήμανε περὶ τῶν οἴκοι τερπνῶν ἀκουσάντων.
- 2 142 b (BCE 3 E 4) T < πᾶσι μετὰ πληθύν , ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν : > ἀθετεῖται, ὅτι κενῶς ἐπεξηγεῖται· τὸ γὰρ νοούμενον τὸ αὐτό.
- 2 143a A int μετὰ πληθύν : ἐν τῷ πλήθει ἢ κατὰ τὸ πλῆθος.
- 2 143b b (BCE 3 E 4) T il ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν : ἀντὶ τοῦ ἦσθοντο τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος γνώμης.
- 2 143c b (BCE 3 E 4) T < κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης / πόντου Ἰκαρίοιο : > ἐπὶ τὸ Ἰκαρίοιο στιγμῇ.
- 2 144–5 βραχὺ δὲ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ ἀγορὴ ἢ . A im < κινήθη : > ὥρμησε.
- 2 144a b (BCE 3 E 4) T il ὡς κύματα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "φῆ κύματα".
- 2 144b οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν. A ὡς κύματα μακρὰ : ὑψηλά, τὰ ἐκ βάθους κινούμενα· συνωθοῦνται γὰρ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, ὡς ὅλης ἐκ βυθοῦ ταρασσομένης τῆς θαλάσσης.
- 2 144c A b (BCE 3 E 4) T < κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα : > διὰ τί προειπόντος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς προβεβουλευμένοις "ὕμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν" (B 75), ὁρμησάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τὰς ναῦς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὔτε Ὀδυσσεὺς τοῦτο ἐποίησε ταχέως, ἀλλ' ὁ μὲν ἔστηκεν ἀπλῶς μόνον οὐχ ἀπτόμενος τῆς νηός (cf. ^[5]
- 2 144d B 170—1), οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας μένουσι, καὶ παραγίνεται ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ μηχανῆς ὥσπερ καθεύδοντα τὸν Ὀδυσσεῖα ἐγείρουσα; ἢ ὅτι οὐχ οἷόν τε ἦν ὁρμησάντων παραχρῆμα ἐπέχεσθαι αὐτούς, θορύβου κατέχοντος τοσούτου· θεατὰς γοῦν ἡμᾶς σχεδὸν ποιῶν τῆς τότε ἀταξίας αὐτῶν ἐπιτραγωδεῖ ταῦτα τὰ ἔπη· κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα· διὸ ὁ Ὀδυσσεὺς, μετὰ τὸν Νέστορα συνέσει προὔχων, ἴσταται μὴ καθέλκων τὴν ναῦν, διὰ τούτου ἐπιδεικνὺς ὁ ἐβούλετο καὶ τοὺς ἄλλους ποιεῖν. ἔστι δὲ Ὀδυσσεὺς ἱκανώτερος Νέστορος πάντα πρᾶξι τὰ διὰ τοῦ σώματος, τῶν δὲ ἄλλων συνετώτερος· διὸ πρὸς τοῦτον ἐλήλυθεν ἡ Ἀθηνᾶ· οὐ γὰρ δίχα θεοῦ πιθανὸν τοσοῦτον καταστέλλεσθαι θόρυβον. b (BCE 3 E 4) T πόντου Ἰκαρίοιο : τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου —καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις (cf. ^[15]
- 2 145 fr. 23, 3 et 43, 48). A < ὥρο ρ' : > ἀπὸ τοῦ ὄρωρε ὑπέρθεσις χρόνου.
- 2 146a A int T il < ὥρο ρ' ἐπαΐξας : > ἀπὸ τοῦ ὄρωρεν Ἀττικοῦ ὑπέρθεσις ἐγένετο τοῦ χρόνου.
- 2 146b ἐπαΐξας δὲ b (BCE 3) ἄνωθεν αἰγιδώδης πνεύσας. b (BCE 3 E 4) T il < ὡς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος βαθὺ λήϊον : > πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀσταχύων οἱ ζέφυροι πνέουσι.
- 2 147a1 ληΐω δὲ τὴν ἡϊόνα παρεικάζει. ἡπειρωτικὴ δὲ ἡ παραβολή, ὅπερ ἄμεινον ἐνταῦθα· ἡ πρώτη μὲν γὰρ τὸν τάραχον, ἡ δὲ δευτέρα τὴν ὁμοθυμαδὸν ὁρμὴν παρίστησιν. b (BCE 3 E 4) ὡς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος < βαθὺ λήϊον > : πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σταχύων πνέουσι ζέφυροι. ^[5]
- 2 147a2 AT λήϊον δὲ ἀντὶ τοῦ γήϊον, ὡς μόγις μόλις. T ἡπειρώταις† ἡ παραβολή, ὅπερ ἄμεινον· ἡ πρώτη μὲν τὸν τάραχον, ἡ δὲ τὴν ὁμοθυμαδὸν ὁρμὴν. AT il λάβρος ἐπαιγίζων , < ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχύεσσιν > : ὅτι χωρὶς προθέσεως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπικатаιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον, ἃς ἡμεῖς καταιγίδας.
- 2 148a

καὶ ὅτι πτῶσις ἤλλακται· ἀντὶ τοῦ ἐπιμύει δὲ τοὺς ἀστάχους, οἷον ἐπικλίνει. A < λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν : > ὑποστιγμαὶ ἐν ὑποκρίσει <ἐπὶ τὸ> ἐπαιγίζων <καὶ> ἀσταχύεσσι v .

- 2 148b A im ἐπὶ τ' ἡμύει : ἡμύει τὸ λήϊον τοῖς στάχυσιν, ὡς "ἔφριξεν δὲ μάχη †ἐγχεΐησιν" (N 339).
- 2 148c1 ἢ οἱ στάχους τῷ ἀνέμῳ ἡμύουσι. AT πυκνοὶ τὸ λήϊον τοῖς στάχυσιν, b (BCE 3 E 4) ὡς "ἔφριξε δὲ μάχη ἐγχεΐησιν".
- 2 148c2 b (BCE 3) οἱ δὲ στάχους ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνειλούμενοι πυκνοῦσι τὸ λήϊον. b (BCE 3 E 4) < νῆας ἐπεσσεύοντο : > οὕτως νῆας ἐπεσσεύοντο ο .
- 2 150a A int νῆας ἐπεσσεύοντο : οὐκ ἀναστρέφεται ἡ πρόθεσις, ὅτι συνήλειπται· διὸ καὶ ἐλέγομεν ἔνεκα ἐτέρου σημαινομένου τὸν Ἀρίσταρχον κατὰ ἀναστροφὴν ἀνεγνωκέναι τὸ "στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πὰρ' οἰσέμεναι" (S 191)· οὐκ ἀναστρέφονται γὰρ, εἰ μὴ ἐπὶ τέλους κέωνται ῥῆμα δηλοῦσαι. ^[5]
- 2 150b1 A οὐκ ἀναστρεπτέον· αἱ γὰρ συναλειφόμεναι οὐκ ἀναστρέφονται, εἰ μὴ ἐπὶ τέλους κεῖνται ῥῆμα δηλοῦσαι.
- 2 150b2 b (BCE 3) T il ποδῶν δ' ὑπένερθε <κονίη / ἴστα τ' ἀειρομένη> : ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν νέρθεν ἀειρομένη ἡ κόνις ἀνίστατο.
- 2 150-1 b (BCE 3 E 4) T < ἄπτεσθαι—διαν : > ἐπιλαμβάνεσθαι, A int b (BCE 3) T il ὡς τὸ "ἐανοῦ ἀπτομένη" (Π 9).
- 2 152 A int b (BCE 3) τὸ δὲ διαν Δωρικῶς συνέστειλεν. b (BCE 3) οὔρους {τ' ἐξεκάθαιρον}· ψιλοῦται· ἐν πλεονασμῷ γὰρ τοῦ υ ἐγένετο, ὡς καὶ ὅλος "οὔλος" (cf.
- 2 153a ρ 343. ω 118). ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν· ὁ γὰρ Ἀρίσταρχος παρήγγελλεν. ἴσως δὲ σημειώδης ὁ τόπος· τὰ γὰρ εἰς ρος λήγοντα δισύλλαβα ἀπλᾶ, ἔχοντα τὴν ου δίφθογγον ἐβαρύνετο, "κοῦρος" (Δ 321), "θοῦρος" (E 507. Ω 498), "οὔρος" (cf. Φ 405)· καὶ γὰρ ταῦτα περισσὸν ἔχει τὸ υ. ἴσως οὖν εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· καὶ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτο ποιεῖ ὁ ἀνὴρ. A < οὔρους : > ἐκ τοῦ ὀρούειν· b (BCE 3) δι' αὐτῶν γὰρ αἱ νῆες ὀρούουσιν. ^[5]
- 2 153b b (BCE 3 E 4) T il τῷ δὲ χρόνῳ πολλή τις ὕλη περὶ αὐτοὺς ἦν, b (BCE 3) T il ἦν καὶ ὑφεῖλκον. b (BCE 3) ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν : μεγαλοφυῶς ἠΰξησε τὴν ταραχήν, ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν (sc.
- 2 153c 545—6). A b (BCE 3 E 4) T ἥρεον : δασυντέον τὸ ἥρεον· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰρῶ περισπωμένου καὶ δασυνομένου γέγονεν.
- 2 154a A < ἥρεον : > παραλόγως δασύνεται τὸ αἰρῶ.
- 2 154b A im ἔνθα κεν Ἀργεῖοισι <ν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, / εἰ μὴ Ἀθηναίην> : ἀσύνδετος ὁ λόγος πρὸς τὰ ἐπάνω διὸ προϋποστικτέον τελεῖα.
- 2 155-6 βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐτύχθη (155) διὰ τὸν εἴ σύνδεσμον, εἰ μὴ Ἀθηναίην (156). A ὑπέρμορα : οὕτως ὑφ' ἐν τὸ ὑπέρμορα· οὐ γὰρ (ὡς τινες) κατὰ διάστασιν.
- 2 155a ἔστιν οὖν τι μέρος, ὃ συντεθὲν γίνεται ὑπέρμορος ὡς ὠκύμορος, οὗ οὐδέτερον τὸ ὑπέρμορον καὶ πληθυντικὸν τὸ ὑπέρμορα. ὡς οὖν τὸ καλὰ καὶ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα—"ἦ μευ καλὰ πατήρ ὡς κήδεαι υἱός" (ρ 397) καὶ "πυκνὰ μάλα στενάχων" (Σ 318)—, οὕτως καὶ ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη . A ὑπέρμορα : ὀνοματικὸν ἐπίρρημα. ^[5]
- 2 155b b (BCE 3 E 4) T il νόστος : ἡ εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ὑποστροφή· "νόστου †δεῖτ' μνησαι" (K 509) καὶ "νοστήσαντα ἄνακτα" (N 38).

- 2 155c b (BCE 3) T εἰ μὴ Ἀθηναίην <— / εὔρεν ἔπει τ' Ὀδυσῆα > : ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν "εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου.
- 2 156–69 / εὔρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα", καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράφας Ὀμηρικῶς ἔχοντα· καὶ γὰρ καὶ τῆς ξιφουλκίας αὕτη ἀφίστησιν, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ὑπηρετεῖ (cf. A 195. 208), κατὰ διαφορὰν τῆς ἀξίας τηρουμένης τῶν προσώπων. A εἰ μὴ Ἀθηναίην : εἰς τοσοῦτον προάγει τὰς περιπετείας ὡς δύνασθαι θεὸν μόνον αὐτὰς μεταθεῖναι. ^[5]
- 2 156 πρῶτος δὲ καὶ τοῖς τραγικοῖς μηχανὰς εἰσηγήσατο. b (BCE 3) T ὦ πόποι <—Ἀργεῖν Ἑλένην > : καὶ τῷ σχετλιασμῷ καλῶς κέχρηται, καὶ τὴν αἰσχύνην τῶν φίλων προβέβληται, καὶ τῶν πολεμίων τὴν χαρὰν ἐπάγει.
- 2 157–61 συμφέρεσθαι δὲ ἀλλήλαις Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν λέγων δείκνυσιν ὅτι οὔτε μητρυιὰ πρόγονον μισεῖ οὔτε πρόγονοι μητρυιᾶς διαφέρονται νοῦν ἔχοντες. b (BCE 3 E 4) T αἰγιόχοιο : αἰγὶς ἐστὶν ὄπλον—καλεῖσθαι. ^[5]
- 2 157 ἱστορεῖ Εὐφορίων (fr. 162 Pow.) A < νῶτα θαλάσσης : > οὐδετέρως—οὐκ ἀρσενικῶς τὸν νῶτον.
- 2 159 A int καὶ δὲ κεν εὐχολήν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο" (B 162) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς λόγῳ ἐξῆς εἰσι τεταγμένοι (sc.
- 2 160a B 176—8), νῦν δὲ κυκλικώτερον λέγονται. A Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ : καλῶς οὐκ Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ Τρωσὶν εἶπε καὶ Πριάμῳ, τῆς Ἑλένης τὸ ἐγκώμιον αὖξων.
- 2 160b b (BCE 3 E 4) T Ἀργεῖν Ἑλένην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἀργεῖν θ' Ἑλένην" σὺν τῷ συνδέσμῳ ὥστε εἶναι χωρὶς καύχημα καὶ σὺν τούτῳ τὴν Ἑλένην.
- 2 161a οὐ λέγει δὲ οὕτως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν Ἑλένην καύχημα. A Ἀργεῖν Ἑλένην : ἦν τὸ δίκαιον αὐτῶν οἶδεν.
- 2 161b T < Ἀργεῖν : > ἡ Λακωνικὴ πέμπτον τῆς ὅλης Πελοποννήσου. A int φίλης ἀπὸ πατρίδος αἷης : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὡς Τυραννίων (fr.
- 2 162 6 P.) καὶ Πτολεμαῖος (p. 41 B.)· ὁπότε γὰρ γενικῇ συντάττεται ἡ ἀπό, < *** > τηρεῖ τὸν τόνον· "καὶ γὰρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο" (B 292). A ἀλ λ' ἴθι νῦν : οὐκ ἄτοπον καὶ τοῖς ἐνδόξοις ἢ χρειώδης ὑπηρεσία.
- 2 163a b (BCE 3 E 4) T < κατὰ λαόν : > οὕτω "κατὰ λαόν" συμφώνως εἶχον ἅπασαι.
- 2 163b A im σοῖς δ' ἀγανοῖς : χωρὶς τοῦ δ' εἶχον αἱ χαριέσταται, "σοῖς ἀγανοῖς"· καὶ ἡ Ἀριστοφάνους οὕτως εἶχεν.
- 2 164a1 ἀγανοῖς δὲ ἄγαν προσηνέσι, πράοις, ὑπάγεσθαι δυναμένοις· οὕτω γὰρ ἔδει μαλάσσειν τὸν θυμὸν ζέοντα. ἀθετεῖται δὲ καὶ ἀστερίσκος παράκειται, ὅτι καὶ οὗτος πρὸς Ἀθηνᾶς οἰκείως πρὸς Ὀδυσσεά λέγεται (sc. B 180), καὶ ψευδὸς περιέχει νῦν· οὐ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ παρίσταται ἐκάστω, ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς. A σοῖς δ' ἀγανοῖς : προσηνέσι, πράοις, b (BCE 3) T ὑπάγεσθαι δυναμένοις· οὕτω γὰρ ἔδει μαλάσσειν τὸ σφριγῶδες τοῦ θυμοῦ. ^[5]
- 2 164a2 b (BCE 3 E 4) T < ἀγανοῖς : > ψιλωτέον τὸ ἀγανός· τοιοῦτο γὰρ τὸ α πρὸ τοῦ γ .
- 2 164b1 A int τὸ δὲ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται πλὴν τοῦ "ἀγνόσ" (cf.
- 2 164b2 ε 123 al.). b (BCE 3) ἀμφιελίσ <σ> ας : ἀμφοτέρωθεν στρεφομένης b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐρρесоμένης.
- 2 165 b (BCE 3 E 4) < Οὐλύμπιοι : > ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος.
- 2 167a A im < αἶξασα : > τελεία ἐπὶ τὸ αἶξασα· ἀσύνδετον γὰρ τὸ ἐξῆς πρὸς τὰ ἐπάνω.

- 2 167b A int εὔρεν ἔπει τ' Ὀδυσῆα : ὁ κεκέλευσται ποιεῖν ἡ Ἀθηνᾶ, δι' ἐνὸς ἀδρανούς ὑπηρετοῦ ποιεῖ, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων· οὗτος γὰρ μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικὸν ἔχει, οὐχ ὡς Νέστωρ τὸ ἔν.
- 2 169a b (BCE 3) T Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον : εἰ μὴ δεξιὰ Ὅμηρος περὶ θεῶν ἐφρόνει, οὐκ ἂν τὸν Ὀδυσσεῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον ἔλεγε καὶ "θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε' ἔχοντα" (ν 89)· πῶς γὰρ οἱ θεοὶ ἄδικοι ἢ ἄφρονες, ὅποτε ὁ ἔπαινος τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τούτους ἀναφέρει τὴν εἰκόνα; b (BCE 3) T < οὐ δ' ὄγε νηός : > ὁ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς μὴ ἐποιοῦν, οὐδὲ αὐτὸς ποιεῖ. ^[5]
- 2 170a1 b (BCE 3 E 4) ὡς οὐδὲ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς.
- 2 170a2 T il ἐὺς <σ> ἐλμοιο : σέλματα αἱ σανίδες, σελμῖς τὸ σπάρτον {κλητικῶς ὁμοιόπτωτον}.
- 2 170b T ἐπεὶ μιν ἄχος : τὸ μῖν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.
- 2 171 ἄχος δὲ ἡ ἄφωνος ἀνία, οἷαν ἔσχεν ἡ Νιόβη. b (BCE 3) T < διογενὲς Λαερτιάδῃ , πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ : > προσαγορευτικὴ ἡ περίοδος διὸ τελείαν στικτέον.
- 2 173a A int διογενὲς Λαερτιάδῃ , < πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ > : τὸ σχῆμα ὁμοιόπτωτόν ἐστι καὶ κλητικὸν προσαγορεύεται.
- 2 173b b (BCE 3) T ἔστι δὲ Λαέρτου τοῦ Ἀρκεισίου τοῦ Κιλ <λ> ἕως τοῦ Κεφάλου τοῦ Ἑρμοῦ. ἐναρχόμενος δὲ τῶν πράξεων τοῦ ἀνδρὸς ὅσοις αὐτὸν κοσμεῖ ἐγκωμίους. T πολυμήχανε : τινὲς ταῦτόν τῳ πολύτροπέ φασιν. ^[5]
- 2 173c b (BCE 3) T il φεύξεσθε : εὔ τὸ καὶ τὸν Ὀδυσσεῆα συμπεριλαβεῖν τῇ φυγῇ· παρώξυνε γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους ἐπέχειν, ἐπαγαγοῦσα τῳ ἥρωϊ δειλίας ἔγκλημα.
- 2 175a b (BCE 3 E 4) T πολυκλήϊσι : τινὲς προπερισπῶσιν, ὡς καὶ τὸ ἀπλοῦν "ἐπὶ κληῖσι κάθιζον" (β 419)· ὡς γὰρ πλοκαμῖς "ἐὺπλοκαμῖδες Ἀχαιαί" (β 119), οὕτως καὶ κληῖς καὶ πολυκληῖς.
- 2 175b οὐκ ἔχει δὲ οὕτως ἡ ἀνάγνωσις. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς βαρυνομένης λέξεως οὗτος τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσοι μόνον τὸ θηλυκὸν γένος, καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει, εἰ δὲ μεταληπτικόντ' γίνοιτο καὶ ἀρσενικοῦ, μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως. τοῦ μὲν προτέρου, φυλάσσοντος τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον, περισκελῖς, τοῦ δὲ δευτέρου, δύσελπις. ταύτῃ οὖν τὸ μὲν καταιγὶς ὀξύνεται, τὸ δὲ μελάναιγος βαρύνεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ "εὐκλήϊο" (Ω 318) καὶ πολυκληῖς βαρυνθήσεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις (cf. X 294)· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείῃ ἄν. καὶ τὸ εὐκνήμις ἀμέλει ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς τέτακται παρὰ Ῥιανῶ ἐν Θεσσαλικοῖς (fr. 47 Pow. = FgrHist 265,29)· "τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηὸν εὐκνήμιδος Ἰτώνης." A πολυκλήϊσι : ταῖς πολλὰς τὰς τάξεις ἐχούσαις. ^[15]
- 2 175c b (BCE 3 E 4) τὰ τῳ η παραληγόμενα εἰς ις μακροκατάληκτα ἐν τῇ συνθέσει ἀναδίδωσι τὸν τόνον, οἷον μελαμψήφης, μελαγκρήπις εὐκνήμις· οὕτω καὶ τὸ πολυκληῖς. b (BCE 3) T πεσόντες : πεσόντες , οὐκ ἐμβάντες· ὁ ἐστὶ σύμβολον ἀτάκτου φυγῆς.
- 2 175d1 A int T τὸ δὲ πεσόντες σύμβολόν ἐστιν ἀτάκτου φυγῆς· οὐ γὰρ δημοῖ τὸ ἐμβάντες.
- 2 175d2 b (BCE 3 E 4) < καὶ δὲ κεν εὐχολήν—φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης : > ὅτι ἐνταῦθα τάξιν ἐπέχουσιν.
- 2 176-8 A im ἀλ λ' ἴθι νῦν : ἴσον ἐποίησε τῇ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσεῆα, τοῦτο παραγαγὼν αὐτὸν ὑπ' αὐτῆς κελευόμενον, ὅπερ ἐκείνη ὑπὸ τῆς Ἥρας ποιεῖν ἐπετέτακτο.
- 2 179a b (BCE 3) T ἀλ λ' ἴθι νῦν μετὰ λαόν : > ἐνταῦθα καὶ τὸν λόγον ὑποτέθεικεν Ἀρίσταρχος οὕτως ὥστε νοεῖσθαι· ἴθι κατὰ λαόν.
- 2 179b A int μὴ δ' ἔτ' ἐρώει : ὁρμᾶν ἔα, ἢ μὴ παύου.
- 2 179c T < σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον : > ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως τέτακται.

- 2 180a A im < σοῖς δ' ἄγανοῖς : > καθὰ καὶ ἄνω (sc.
- 2 180b B 164) χωρὶς τοῦ δέ συνδέσμου. A il ὁ δὲ ξυνέηκε < θεᾶς ὅπα φωνησάσης > : συνῆκε τὴν ὅπα φωνησάσης τῆς θεᾶς.
- 2 182a b (BCE 3) T ὅπα φωνησάσης : φωνὴν εἰπούσης.
- 2 182b T βῆ δὲ θέειν: ὥστε θέειν.
- 2 183a T ἀφείλετο τὴν ἀπόκρισιν ἢ ἔπειξας τοῦ καιροῦ. ἔστι δέ, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ θέειν. A b (BCE 3 E 4) T ἢ Ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε. ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς. A b (BCE 3) T ἀπὸ δὲ χλαῖναν < βάλε > : χλαῖνα ἢ τετράγωνος, χλαμὺς ἢ εἰς ὁξὺ λήγουσα.
- 2 183b A int T ἀπέβαλε δὲ τὴν χλαῖναν ἢ διὰ τὸ εὐπερίσταλτον, ἢ διὰ τὸ ἐπιστρέφειν τῇ παραδόξῳ θέᾳ τοὺς πολλοὺς, ἢ ἵνα ταπεινὸς ὑπηρετῆς δοκῇ εἶναι τῶν βασιλικῶν δογμάτων. οἱ δέ, ὅτι ἀπὸ τῆς σπουδῆς αὐτομάτως πέπτωκε. καὶ περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ἐτέρωθί φησι: "πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων" (Θ 221). b (BCE 3) T < κῆρυξ Εὐρυβάτης : > ὅτι καὶ ἕτερος Εὐρυβάτης ὁμώνυμος (sc. [5]
- 2 184a A 320. I 170). A im κῆρυξ Εὐρυβάτης < Ἰθακήσιος > : ἕτερός ἐστιν οὗτος παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονος, ὡς Πορφύριος (1,85,7)· διὸ καὶ τὸ Ἰθακήσιος προσέθηκεν.
- 2 184b T < ὀπήδει : > ἠκολούθει.
- 2 184c T il δέξατό οἱ σκῆπτρον : ὅτι ἀρχαϊκώτερον δέξατο αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ.
- 2 186a A δέξατό οἱ σκῆπτρον : τὸ σκῆπτρον δέχεται, ἵνα δόξη παρὰ τοῦ βασιλέως εἰληφέναι τὴν κατὰ τῶν ἀκοσμοῦντων ἐξουσίαν καὶ μὴ χολῶεν ἐπιτιμώμενοι.
- 2 186b ἢ ἔπειξας δὲ τοῦ καιροῦ περιεῖλε τοὺς Ἀγαμέμνονος λόγους. b (BCE 3) T πατρώϊον ἄφθιτον : ποιητικῶς τοῦτο πέπλασται.
- 2 186c b (BCE 3) T τὸ δὲ ἀθάνατον ἐπὶ τῶν ἐμψύχων οἱ φιλόσοφοι τάσσουσι, τὸ δὲ ἄφθιτον ἐπὶ τῶν ἀψύχων. A im b (BCE 3 E 4) T {αὐτὸς δ' ἀτρείδεω ἀγαμέμνονος;} Ὀδυσσεύς, φησί, παρὰ — κρατεῖν αὐτούς. A < σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "σὺν τῷ βὰς κατὰ νῆας". [5]
- 2 187 A im πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἐξῆς (sc.
- 2 188a B 203—5) τὸ ἀντίσιγμα. A int {ἔξοχον ἄνδρα} κιχείη : τινὲς "κιχοίη".
- 2 188b T τὸν δ' : δύο μέρη λόγου εἰσίν.
- 2 189a ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ δή. b (BCE 3) T τὸν δ' : ὅτι οὐκ ἐγκλιτέον τὸν δέ AT σύνδεσμον, ὡς ἂν τις εἴποι ὑφ' ἐν τόνδε· χρῆται γὰρ συνήθως αὐτῷ περισσῶ.
- 2 189b1 A οὐκ ἐγκλιτέον δὲ αὐτόν· χρῆται γὰρ αὐτῷ συνήθως ὁ ποιητῆς περιττῶ.
- 2 189b2 b (BCE 3) < ἐρητύσασκε : > ἀντὶ τοῦ ἐρήτυεν.
- 2 189c A im δαιμόν ι' : αὕτη ἡ λέξις—ὑπερέχοντα δὲ ἀνθρώπου.
- 2 190 A οὐ σε ἔοικε : ἢ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ, ἐγκλίνει δὲ ἢ συνήθεια.
- 2 190a b (BCE 3) T κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι : εὐλαβεῖσθαι.
- 2 190b θωπεύων δὲ δυσωπεῖ. b (BCE 3 E 4) T κάθησο : κάθου Ἀττικῶς.
- 2 191a1 T τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ κάθου λέγουσιν.
- 2 191a2 b (BCE 3) καὶ ἄλλους ἵδρυε < λαοὺς > : αὐτὸς διὰ τῶν ἐπιφανῶν τὸ πᾶν ἰδρύει πλῆθος.
- 2 191b b (BCE 3) T οὐ γάρ πω σάφα οἷς θ' : τὸ ἀντίσιγμα, ὅτι ὑπὸ τοῦτον ἔδει τετάχθαι τοὺς ἐξῆς παρεστιγμένους τρεῖς στίχους (sc.
- 2 192a

B 203—5)· εἰσὶ γὰρ πρὸς βασιλεῖς ἀρμόζοντες, οὐ πρὸς δημότας· "οὐ μὲν πως πάντες ΑΤ βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· / οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη" καὶ τὰ ἐξῆς. Α οἷος νόος Ἀτρείδαο : "οἷος νόος Ἀτρείωνος" κὰν ταῖς διορθώσεσι καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως ἐγγέγραπτο "Ἀτρείωνος". ^[5]

- 2 192b1 καὶ αἱ πλείους δὲ τῶν χαριεστάτων οὕτως εἶχον, καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. καὶ ὁ Σιδώνιος δὲ καὶ ὁ Ἰξίων (fr. 3 St.) οὕτως γράφουσιν. Α οἷος νόος Ἀτρείδαο : αἱ χαριέστεραι "Ἀτρείωνος".
- 2 192b2 Τ νῦν μὲν πειρᾶται : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστίν" (B 197) ἀθετοῦνται ΑΤ στίχοι πέντε, ὅτι ἀπεοικότες οἱ λόγοι καὶ Α οὐ προτρεπτικοὶ εἰς καταστολήν.
- 2 193a1 ΑΤ ἀπὸ τοῦ νῦν μὲν ἕως τοῦ "τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστίν" τὸ νόημα εἴρηται.
- 2 193a2 b (BCE 3 E 4) ἀθετοῦνται δὲ τὰ ἔπη ὡς εἰς καταστολήν οὐ προτρεπτικά. b (BCE 3) τάχα : διστακτικὸν τοῦτο.
- 2 193b b (BCE 3 E 4) Τ ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες : εἰς ὑπόνοιάν τε αὐτοὺς ἄγει καὶ οὐ δοκεῖ ἐκφαίνειν τὰ τοῦ βασιλέως ἀπόρρητα, b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ συγκαλύπτει τὸν τοῦ λόγου νοῦν.
- 2 194a b (BCE 3 E 4) ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν : μετρίως, ἵνα μὴ καταισχύνη τοὺς ἄλλους, εἶπε τὸ ἀκούσαμεν.
- 2 194b τινὲς δὲ ἐν ἐρωτήσει μὴ οὐκ ἠκούσαμεν πάντες οἱ βασιλεῖς, τί εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ ὁ Ἀγαμέμνων; b (BCE 3 E 4) Τ μή τι χολωσάμενος < ῥέξη κακὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν > : καθ' ἑαυτὸν ὁ στίχος λέγεται· βούλεται γὰρ λέγειν, εὐλαβοῦμαι μή τι χολωσάμενος ῥέξη κακόν.
- 2 195a Α < μή τι > τὸ μή τι διστακτικόν.
- 2 195b b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ μέγας : ἐπηρμένος καὶ φοβερός.
- 2 196a καὶ "μεγαλήτορα" (cf. B 547. 641 al.) γοῦν αὐτοὺς φησιν. b (BCE 3 E 4) Τ διοτρεφέος βασιλῆος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "διοτρεφέων βασιλῆων".
- 2 196b ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος· διό φησι "φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεῦς" (B 197). Α διοτρεφέος βασιλῆος : οὕτως ἐνικῶς αἱ Ἀριστάρχου.
- 2 196c1 καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἐπιθέτης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Ἰλιάδος Ἀριστάρχειον ὁμολογεῖ τὴν γραφήν. εἶχον δὲ καὶ αἱ χαριέσταται οὕτως ἄνευ τῆς Ζηνοδότου. Α διοτρεφέος βασιλῆος : οὕτως αἱ πᾶσαι πλὴν τῆς Ζηνοδότου.
- 2 196c2 Τ τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστίν : καλῶς καὶ ταῦτα, ἵνα δεδοικότες μὲν ᾧσιν ὡς μεγαλόφρονα—τοῦτο γὰρ δηλοῖ "θυμὸς δὲ μέγας ἐστίν" (B 196)—, σέβωσι δὲ ὡς θεοφιλῇ τὸν βασιλέα.
- 2 197a1 καὶ θεῶ πειθαρχεῖ ὁ ὑποκείμενος ἡ βασιλεύς. Τ καλῶς δὲ ταῦτα προστέθεται, ἵν' ᾧσιν μὲν δεδοικότες ὡς μεγαλόφρονα, τιμῶσι δὲ ὡς θεοφιλῇ τὸν βασιλέα, ἐπειδὴ καὶ θεὸν τιμᾷ ὁ μετ' αἰδοῦς πειθαρχῶν βασιλεῖ.
- 2 197a2 b (BCE 3 E 4) < ὃν δ' αὖ δὴ μου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι : > ἐπὶ τὸ ἐφεύροι ὑποστικτέον διὰ τὸ ὃν ἄρθρον ὑποτακτικόν.
- 2 198a Α ἰμ βοόωντά τ' ἐφεύροι : περὶ Ἀχιλλέως, αὐτὸν ἄρχειν θέλοντες.
- 2 198b1 ἢ ἐπεὶ φησι· "τοῖ δ' ἀλλήλοισι κέλευον / ἄπτεσθαι νηῶν" (B 151—2). Τ ἐπειδὴ περὶ Ἀχιλλέως ὀργισθέντες ἤθελον ἑαυτῶν ἄρχειν, οὗ χάριν καὶ βοὴν ἐκίνουν.
- 2 198b2 ἢ ἐπεὶ φησι· "τοῖ δ' ἀλλήλοισι κέλευον / ἄπτεσθαι νηῶν". b (BCE 3) τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκε : δόξειε καὶ τοῦτο εἶναι ἄλογον, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης "σοῖς δ' ἀγανοῖς b (BCE 3 E 4) Τ ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον" (B 180) b (BCE 3 E 4) φαίνεται τύπτων τινὰς, ὡς παρακoὺων τῆς θεοῦ, ὅπερ ἀρμόζον οὐδαμῶς ἐπὶ Ὀδυσσέως.
- 2 199a

ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἡ μίμησις οὐκ ἄλογος· τὸ γὰρ ἐν τοσούτῳ θορύβῳ μηδὲν σφαλλόμενον τὸν Ὀδυσσεῖα ποιεῖν ἀμίμητον· πάντες γὰρ ἐν τοιούτοις καιροῖς ταραττόμεθα παρηχούμενοι ὡς πολλὰ ἐπιλανθάνεσθαι. b (BCE 3 E 4) T τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν : οἱ γὰρ θρασεῖς κολακευόμενοι ἐπαίρονται, εἴκουσι δὲ πληγαῖς μᾶλλον. ^[5]

- 2 199b A b (BCE 3 E 4) T πῶς οὖν "δημοχαριστήσ" κατὰ τοὺς τραγικούς (sc. Eur. Hec. 132) ὁ Ὀδυσσεύς; AT ἀτρέμας ἦσο <καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε> : ἐν ἡσυχίᾳ κάθησο καὶ b (BCE 3) T ἄκουε τῶν βασιλέων.
- 2 200 b (BCE 3 E 4) T τοῦτο δέ φησιν, b (BCE 3 E 4) T ἵνα ἔκδηλος τοῖς πολλοῖς ἡ βουλή γένηται. b (BCE 3 E 4) T οἱ σέο : οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν σέο · A int T ἀντιδιασταλτικὴ γὰρ ἐστίν.
- 2 201 A int <οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί :> τούτῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν δύο (sc.
- 2 203a B 204—5) ἡ στιγμή παράκειται. A im οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν : οὐκ ἔσται δημοκρατία, φησίν.
- 2 203b εἰ δὲ τοῖς μείζοσι ταῦτα ἔλεγεν, b (BCE 3 E 4) T ἐξῆπτε τὴν στάσιν, σπουδαρχιδῶν ἀνδρῶν ἐν τοσούτῳ θορύβῳ καθαπτόμενος. b (BCE 3) T οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· <εἷς κοίρανος ἔστω, / εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω> : τελεία στιγμή ἐπὶ τὸ πολυκοιρανίη (204), ἐπὶ δὲ τὸ ἔστω (204) διαστολὴ καὶ ὁμοίως ἐπὶ τὸ βασιλεύς (205).
- 2 204—5 καὶ καθόλου τὰς ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων οὕτως κατορθοῦμεν. A οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη : ἀντὶ τοῦ οὐ συμφέρον. ^[5]
- 2 204 δογματίζει δὲ περὶ πολιτειῶν. b (BCE 3) T κοίρανος : οὕτως ἡ Περσῶν ἀρχὴ—ἀφ' οὔ φθορά. A <ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς :> εἰ μὴ γὰρ ἦν, φησί, καλόν, οὐδ' ἂν οἱ θεοὶ αὐτῷ ἐχρῶντο.
- 2 205a1 δηλοῖ δὲ ὅτι μισητὸν αὐτοῖς τὸ περὶ βασιλείας φιλονεικεῖν καὶ διαφέρεισθαι, ἅμα δὲ καὶ σημαίνει, ὅτι τὸ βασιλεύειν οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ θεόσδοτον. b (BCE 3) ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς : εἰ μὴ γὰρ ἦν καλόν, οὐδὲ θεοὶ αὐτῷ ἐχρῶντο.
- 2 205a2 ἅμα δὲ σημαίνει ὅτι θεόσδοτόν ἐστι τὸ τῆς βασιλείας γέρας. T εἷς βασιλεὺς ᾧ δῶκε : τὸ δῶκε Ἰακῶς.
- 2 205b A int T οὕτως Ἀρίσταρχος. A int ἀγκυλομήτεω : ἀγκυλομήτης ὁ Κρόνος—ὥς φησι καὶ ἡ Δημῶ (fr. 2 L.). A κοιρανέων δῖεπε <στρατόν> : βασιλικά διαπρασσόμενος ἔργα {ἦ} διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει.
- 2 207a1 T ἀντὶ τοῦ βασιλικά διαπρασσόμενος καὶ οἶονεὶ ὡς περὶ ἑαυτοῦ φροντίζων.
- 2 207a2 δῖεπε δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ στρατοῦ ἐνήργει. b (BCE 3 E 4) <δῖεπε :> δασυντέον τὸ ἔπω· πρόδηλον γὰρ κακὴ τῆς συναλιφῆς "ὥς ἔφεπε κλονέων" (Λ 496).
- 2 207b A im οἱ δ' ἀγορὴν δέ / αὖτις ἐπεσσεύ <ον> το <— πόντος> : συναπτέον ἕως <τοῦ> ἡχῆ (209), ἐφ' ὃ διασταλτέον βραχύ· ἂν <τ> ἐστραπται γὰρ ἡ παραβολὴ καὶ <ἦ> ἀνταπόδοσις προτερεῖ.
- 2 207—10 εἰ οὖν τεταγμένη ἦν ἡ παραβολὴ προτέρα καὶ ἡ ἀνταπόδοσις δευτέρα, πάντως ἂν πρὸ τῆς παραβολῆς ἐστίζαμεν τὸν τρόπον τοῦτον· ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης / αἰγιαλῷ βρέμεται (209—10), οὕτως ἐκεῖνοι ἀγορὴν δέ αὖτις ἐπεσσεύοντο. καὶ ἐγίνοντο αἱ συνήθεις ταῖς ἀνταποδοτικαῖς περιόδοις ὀρθαὶ ὑποστιγμαί. ἐπεὶ δὲ ἂν <τ> ἐστραπται καὶ ἡ ἀνταπόδοσις πρώτη ἐστίν, ἀδύνατον πρὸ τῆς παραβολῆς στίζειν. A {ἡχῆ ὡς ὅτε} κῦμα : τὸ τῆχῆτ πρὸς τὴν κίνησιν, τὸν δὲ βρόμον (cf. ^[10]
- 2 209a1 B 210) πρὸς τὴν ἀντήχησιν. T τοῦτο μὲν πρὸς τὴν κίνησιν ἔλαβε τὸ εἰκόνισμα, πρὸς δὲ τὴν ἀπήχησιν τὸν βρόμον (cf.

- 2 209a2 B 210). b (BCE 3) βρέμεται , σμαραγεῖ : συμφυῶς τῷ ὑποκειμένῳ τετράχυνται τὸ ἔπος ταῖς ὀνοματοποιίαις.
- 2 210a b (BCE 3) T καλῶς δὲ καὶ τὸ μεγάλῳ αἰγιαλῷ, ἐμφῆναι θέλων τὴν παράτασιν τῶν κυμάτων. b (BCE 3 E 4) T < βρέμεται : > ἤχεϊ, κτυπεῖ.
- 2 210b T il Θεοσίτης δ' ἔτι μοῦνος <—ἔμμεναι > : ἕως τοῦ ἔμμεναι (216) στιγμή οὐδεμία ἐστίν, ἀλλὰ πᾶσαι διαστολαί, ἐκολῶα (212) ἤδη (213), μάψ (214), βασιλεῦσιν (214), ἐπὶ δὲ τὸ ἔμμεναι (216) στιγμή.
- 2 212-6 ὁ δὲ λόγος· Θεοσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἐθορύβει, ὃς πολλά τε καὶ ἄτακτα λέγειν ἠπίστατο ὥστε μάτην καὶ οὐ πρὸς λόγον φιλονεικεῖν τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλ' ὅτι ἂν αὐτῷ ἔδοξε γέλωτος ἄξιον φανήσεσθαι τοῖς Ἑλλήσι. τινὲς δὲ ὑποστίζουσιν εἰς τὸ εἶσαιτο (215) καὶ ἀφ' ἐτέρας γελοῖον Ἀργείοισιν / ἔμ <μ> εἶναι (215—6), τελεία, ἴν' ἢ ὁ λόγος τοιοῦτος· πᾶν τὸ παραστὰν αὐτῷ, κἂν εἰ μετὰ σπουδῆς παρέστη, τοῦτο γελοῖον ἦν· τὸ γὰρ ἔμμεναι (216) ἀντὶ τοῦ ἦν κεῖται. πιθανώτερον δὲ τὸ πρότερον τὸ καὶ ἐκ προνοίας αὐτὸν καὶ ἐκόντα ἁμαρτάνειν. οὕτως Νικάνωρ (p. 156 Friedl.) A Θεοσίτης δ' ἔτι : ὀνοματοποίησε τὸ ὄνομα παρὰ τὸ θέρσος Αἰολικόν. ^[10]
- 2 212a1 T Θεοσίτης δὲ παρὰ τὸ θάρσος, Αἰολικῶς θέρσος· θάρσος γὰρ ἐκ θράσους εἶχεν ἀκόσμου.
- 2 212a2 b (BCE 3) Θεοσίτης δ' ἔτι μοῦνος : Οἶνεϊ ἀμελήσαντι— παρίστησιν. ἰστορεῖ Εὐφορίων (fr. 106 Pow.). ἐζήτῃται δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν—ὕψωσεως χάριν. A σχόλιον. Οἶνεὺς καὶ Ἄγριος ἀδελφοί— Θεοσίτου Δία. A Θεοσίτης δ' ἔτι : ἐπίτροπον τοῦ ποιητοῦ φασιν αὐτόν, σφετερισάμενον τὴν οὐσίαν, A b (BCE 3 E 4) T ὃν κακῶς λέγει. ^[5]
- 2 212b b (BCE 3 E 4) T τῶν ἀκόσμων δὲ εἰδὼς τὴν ὀργὴν ἐπιπλήξουσιν ἢ γέλῳτι παυομένην πρὸς μὲν τὸ ἐπιπλήσσειν Ὀδυσσεά, πρὸς δὲ τὸ ἔγελαντ' Θεοσίτην ἔλαβεν, A b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν τῇ A τὴν Ἥραν καταστέλλει Ζεὺς μὲν ἀπειλῶν, Ἥφαιστος δὲ γελοῖος φανείς. καὶ νῦν οὖν τὸν Θεοσίτην ὁ ποιητὴς παρέλαβε πρὸς τὸ διαλυῖναι τὸν στυγνὸν τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑβρίσαι τὸν Ἀγαμέμνονα· δίκαιον γὰρ· ἀλλ' οὐ λυπεῖ ἀνάξιος ὢν. ἤδη δὲ οὐ Ξενοφάνει (cf. Vors. 6 21A), ἀλλ' Ὀμήρῳ πρῶτῳ σίλλοι πεποιήνται, ἐν οἷς αὐτόν τε τὸν Θεοσίτην σιλλαίνει καὶ ὁ Θεοσίτης τοὺς ἀρίστους. οὐκέτι δὲ μέμνηται αὐτοῦ, ἐπεὶ σεσωφρόνισται τοῦ λοιποῦ "νικεῖν βασιλῆας" (B 277). Φερεκύδης δὲ καὶ τοῦτον ἓνα τῶν ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησὶν (FGH Hist 3, 123). ἐκκλίνοντα δὲ τὴν τοῦ συδὸς μάχην ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημνισθῆναι· διὸ καὶ λελωβῆσθαι τὸ σῶμα. Ἀγρίου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάονος αὐτόν φασιν. εἰ δὲ συγγενὴς ἦν Διομήδους, οὐκ ἂν αὐτόν ἔπληξεν Ὀδυσσεύς· τοὺς γὰρ ἰδιώτας μόνον ἔτυπεν. εἴ δὲ καὶ οὐκ ἀπὸ πατρὸς αὐτόν συνέστησεν, οὐδ' ἀπὸ πατρίδος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρόπου μόνου καὶ τῆς μορφῆς, ὢν χρειαῖα τὰ νῦν. b (BCE 3 E 4) T < μοῦνος : > γινώσκειν χρὴ ὅτι αἱ τῶν διχρόνων ἐπενθέσεις τὰ μὲν ψιλούμενα οὐ μεταβάλλουσιν εἰς δασέα, τὰ δὲ δασυνόμενα ψιλοῦσιν. ^[15]
- 2 212c A ἀμετροεπής : "πάντων γὰρ κόρος ἐστίν" (N 636), b (BCE 3 E 4) T ὃν οὐκ ἤδει οὗτος.
- 2 212d b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ μέτρον τὴν τάξιν. ἡμεῖς δὲ ἀπεραντολόγον τοῦτόν φαμεν. ἴσως δὲ στάσεως ῥυόμενοι τὴν πατρίδα ἡγαγον μετ' αὐτῶν αὐτόν· b (BCE 3 E 4) T ἦσαν γὰρ "καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν" (T 44). T ἄκοσμά τε <πολλά τε > : τοῦτο ἄτοπον, κἂν ἢ βραχύ. ^[5]
- 2 213 b (BCE 3) T ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν : ἀπὸ κοινοῦ τὸ "ἤδει" (B 213).
- 2 214 T ἀλλ' ὅτι οἱ : τὸ ὅτι ἀναφορικόν ἐστίν.
- 2 215a b (BCE 3) T εἶσαιτο : φανείη, δόξειεν.
- 2 215b b (BCE 3) T ἀλλ' ὅτι οἱ εἶσαιτο : τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ ὀριστικοῦ, b (BCE 3) T ἀντὶ τοῦ ἐδόκει, T ὡς τὸ "καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρησ" (E 311), b (BCE 3) T "καὶ νῦν κε δὴ τανύσειε βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων" (φ 128).

- 2 215c Τ' Ἀργείοισιν / ἔμμεναι : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐδόκει.
- 2 215-6 Τ αἰσχιστος : τοῦτο καὶ ἐπὶ πιθήκου.
- 2 216a Τ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν : "πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον;" (λ 57), ἀντὶ τοῦ ἐπί.
- 2 216b Τ φολκός : ὅτι ἅπαξ εἴρηται.
- 2 217a A im b (BCE 3) Τ ἔστι δὲ φολκός ὁ τὰ φάη εἰλκυσμένος, ὃ ἐστὶν ἐστραμμένος. A im φολκός ἔην : ὡς ἀνδριαντοπλάστης ἀπὸ τοῦ καλλίστου ἄρχεται, ὡς b (BCE 3) Τ "ὄμματα καὶ κεφαλὴν" (B 478), "κάρη κομόωντες" (B 323 al.
- 2 217), "ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον" (Ω 632). b (BE 3) Τ ἔστιν οὖν ἐφελκόμενος τὰ φάη· b (BE 3 E 4) Τ ὁ γὰρ τυφλὸς μᾶλλον ἐλεεῖται. b (BCE 3) Τ ἕτερον πόδα : οἰκείως ἐπὶ δύο, ἢ τὸν ἀριστερόν ἢ τὸν δεξιόν. ^[5]
- 2 217c τοῦτο δὲ πρὸς τὸ γελωτοποιεῖν· ἦττον γὰρ ἐγελάτο, εἰ ἄμφω τῷ πόδε. A b (BCE 3) Τ ἐπὶ στῆθος : ἴν' ὀρῶτο τὸ κυρτὸν ἔμπροσθεν.
- 2 218a b (BCE 3) Τ συνοχωκότε : ἀπὸ τοῦ συνοχωκώς, ὃ ἐστὶ συμπεπτωκότες.
- 2 218b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "ξυνοχῆσιν ὁδοῦ" (Ψ 330) ταῖς b (BCE 3) Τ ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν. b (BCE 3 E 4) Τ φοξὸς ἔην : φοξὰ κυρίως εἰς τὰ πυρορραγῆ ὄστρακα, †φλοξά† τινα ὄντα.
- 2 219a b (BCE 3) Τ φοξός : φοξὸς εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμεικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης (immo Semon.
- 2 219b). "αὕτη δέ" φησι (fr. 24 D. 3 = 27 W.) "φοξίχειλος Ἀργεῖη κύλιξ". ἔνιοι δὲ κυρίως τὸν ἐπὶ τὰ φάη, τουτέστι τὰ ὄμματα, ἀπωξυμένην ἔχοντα τὴν κεφαλὴν. †ἀμφοτέρων† τὸ πρότερον. A ψεδνή : πιθανῶς, ὅπως μὴ λανθάνῃ τὸ φοξὸν τῇ κόμῃ καλυπτόμενον. ^[5]
- 2 219c b (BCE 3 E 4) Τ ἐπενήνοθεν : ἀπὸ τοῦ θέω· ὑπερβιβασμὸς ἔθω, ὡς ῥέων Ἀχέρων, ἐνέθω, ἦνοθα καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα, ὅθεν καὶ †ἔνωσις.
- 2 219d1 Τ ἐπενήνοθε : ἀπὸ τοῦ ἔθω ἐνέθω, ἦνοθα καὶ ἐπενήνοθα.
- 2 219d2 ὅθεν καὶ †ἔνωσις†. ἢ ἀπὸ τοῦ θέω ὑπερβιβασμὸς ἔθω, ὡς ῥέω ἔρω· ἐν συνθέσει ἐνέθω, ἦνοθα καὶ Ἀττικῶς ἐνήνοθα. A τὸ δὲ ἐπενήνοθεν ἀπὸ τοῦ θέω, ἐν ὑπερβιβασμῷ ἔθω, ἀναδιπλασιασμῷ ἐνέθω, ἦνοθα καὶ ἐνήνοθα.
- 2 219d3 b (BCE 3) λάχνη : πύκνωσις, παρὰ τὸ λα καὶ τὸν χ <ν> οὖν.
- 2 219e Τ ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς (sc.
- 2 220a B 221—3) ἠθέτηκεν. πρὸς ὑπόθεσιν δέ τινα λέγονται· ἐπίτηδες γὰρ τούτων τῶν ἀγαθῶν " <λωβητῆρα> ἐπεσβόλον" (B 275) παραργίοχεν. ἰστέον δὲ ὅτι Ἀχιλλεὺς—αὐτοῦ ἐνεχθέντων χαμαί. A < ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλισ τ' ἦν ἢ δ' Ὀδυσῆϊ : > τοῦτο τὸ ἔπος δηλοῖ ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ τῶν ἀριστεῶν ἐτέτακτο Ὀδυσσεύς.
- 2 220b ἄκρως δὲ ὑπογράφει τὸ μισοπόνηρον αὐτῶν, ὡς οὐκ ἠνεύχοντο γελόντων πονηρῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸ παροιμιῶδες δὲ συνάδει τούτοις· "†συνετὸς συνετὸν φιλεῖ†, ἄφρων δὲ ἄφρων." τοῖς οὖν καλλίστοις ἐναντίας ὁ αἰσχιστος. b (BCE 3) τῷ {γὰρ νεικείσκει}· κἂν ταῖς Ἀριστάρχου ἐκδόσεσι δυϊκῶς εἶχε τὸ τῷ, κἂν τισὶ δὲ τῶν παλαιῶν ὑπομνημάτων οὕτως ἐφέρετο. ^[5]
- 2 221 Α τό τ' αὖ τ' Ἀγαμέμνονι δίω / ὀξέα κεκληγῶς λέ γ' ὀνειδέα : αἱ τῶν μεγάλων ἀτυχίαι ὑψοῦσι τοὺς ταπεινοὺς.
- 2 221-2 A b (BCE 3 E 4) Τ αἵτιος δὲ ὁ τὸν ἀριστεὰ ὑβρίσας· διὸ οὐδὲ τολμᾷ σωφρονίσαι. b (BCE 3 E 4) Τ < τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοί / > ἐκπάγλως <κοτέοντο> : ὑβριστικῶς.

- 2 222-3 κοτέοντο δὲ ἡδόμενοι τῷ βασιλεῖ. Τ < νεμέσσηθέν τ' : > ὁ τέ σύνδεσμος ἐγκλιτικός ὢν τὴν πρὸ ἑαυτοῦ συλλαβὴν ὀξύνει.
- 2 223 Α im νείκεε μύθῳ : ἐξήγησις τοῦ "λέγ' ὀνειδέα" (B 222).
- 2 224 Τ Ἀτρείδῃ , τέο δ' αὖ τ' ἐπιμέμφει : τὸν ἀμετροεπῇ δείκνυσιν· ἃ γὰρ ἔδει ἐπὶ τῆς προτέρας ἐκκλησίας λέγεσθαι, ὅτε ἔλεγεν Ἀγαμέμνων "ἀγέραςτος ἔω" (A 119) καὶ "ῥῆσθαι δευόμενον" (A 134), νῦν προβάλλεται, ἴσως τότε τῷ πρὸς Ἀχιλλέα φθόνῳ νικώμενος. ^[5]
- 2 225a b (BCE 3) Τ τέο δ' αὖτε : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 2 225b Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ η . Τ †ἐπιμέμφει † : παρονομασία.
- 2 225c Τ ἐπιμέμφει : πρὸς τὸ "ὄφρα μὴ ἀγέραςτος ἔω" (A 118—9).
- 2 225d Τ πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι : τοιαῦτα μὲν ἦν καὶ τὰ παρὰ Ἀχιλλέως "ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴκηται, / σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον" (A 166—7).
- 2 226a τοῦτον δὲ τὸ ἄκαιρον μετὰ τῆς πηρώσεως εἰς καταφρόνησιν ἄγει. Α b (BCE 3) Τ πολλαὶ δὲ γυναῖκες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πλεῖα δὲ γυναικῶν" καὶ τοὺς ἐξῆς δύο (s c . B 227— 8) ἠθέτηκε ν , ἐν οἷς μάλιστα ὁ Θερσίτης γελοιοποιῶς . Α εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς : ὅτι τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς (sc. ^[5]
- 2 227 B 228) Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν. ἡ δὲ αἰτία προείρηται. Α πρωτίστῳ : φωνὴ ὑπερθετική, ὡς ἐλευθεριώτατα μονώτατα.
- 2 228a b (BCE 3) Τ εὖ τ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν : ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς "Τρώων ἐκπέρσωσι" (A 164).
- 2 228b1 Τ οὗτος μὲν οὖν ἔλωμέν φησιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς "Τρώων ἐκπέρσωσ'"· οὗτος γὰρ καὶ ἑαυτῷ ἐπιγράφει τοὺς πολεμίους (cf.
- 2 228b2 B 231). b (BCE 3) ἡ ἔτι καὶ χρυσοῦ : οἶμαι τὸ ἔτι τὴν παράτασιν τῆς ἀπληστίας αὐτοῦ δηλοῦν.
- 2 229a b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἔτι τοῦ χρυσοῦ ἐπιδεῦσαι < ὃν κέ τις οἴσει > : πῶς μὴ προγνωσθέντος τοῦ χρυσοῦ τὸ ἄρθρον ἐπῆξε καὶ τῷ οἴσει μέλλοντι τὸν ἄν; Τ < ὃν κέ τις οἴσει : > ὅτι περισσὸς ὁ κέ.
- 2 229c Α int ὃν κεν ἐγὼ δῆσας <—υῖας Ἀχαιῶν > : ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς τέσσαρας ἠθέτηκεν, ἐν οἷς πάλιν ἐστὶ τὰ γελοιότατα.
- 2 231-4 Α ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν : ἐνταῦθα καὶ τῶν ἄλλων προὔθηκεν ἑαυτόν.
- 2 231a1 πάντως δὲ ἐπιθεὶς τῷ στήθει τὴν χεῖρά φησιν. Τ ἐνταῦθα καὶ τῶν ἄλλων προὔθηκεν ἑαυτόν, ὃ δὲ δείκνυσιν αὐτὸν καὶ γελοῖον παρὰ πᾶσιν ὑπὲρ πάντα.
- 2 231a2 b (BCE 3) < ἡὲ γυναῖκα νέην : > ἐλεεινὸς παρ' αὐτοῦ καὶ ἐφύβριστος διὰ Χρυσήϊδα ὁ βασιλεὺς δείκνυται.
- 2 232a1 τὸ δὲ "ἀγάγω" (B 231) ἀπὸ κοινοῦ. b (BCE 3) γυναῖκα ἀγάγω.
- 2 232a2 Τ il < γυναῖκα : > ἀντὶ τοῦ γυναικός.
- 2 232b Α im οὐ μὲν ἔοικεν / ἀρχὸν ἐόντα < κακῶν ἐπιβασκόμεν υῖας Ἀχαιῶν > : διὰ τὸν λοιμὸν καὶ τὴν ἀποστασία < ν > Ἀχιλλέως.
- 2 233-4a1 τὸ δὲ ἀρχὸν ἐόντα τῶν Ἀχαιῶν ἀπὸ κοινοῦ γάρ ἐστι τὸ Ἀχαιῶ ν . Τ ἄρχοντα ὄντα τῶν Ἀχαιῶν ἀπὸ κοινοῦ γάρ ἐστι.
- 2 233-4a2 κακῶν δὲ b (BCE 3) διὰ τὸν λοιμὸν καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀπόστασιν δι' αὐτόν. b (BCE 3 E 4) ὃ πέπονε , < κά κ' ἐλέγχ ε' , Ἀχαιῖδες , οὐκ ἐ τ' Ἀχαιοί > : ἡ μὲν τελευταία τοῦ στίχου τελεία, αἱ δὲ μεταξὺ βραχεῖαι διαστολαί, πέπονε , ἐλέγχε α , Ἀχαιῖδε ς .
- 2 235a

Α ὁ πέπων καὶ ἡ πέπων κοινῶς καὶ τὰ πέποννα. Α b (BCE 3) Τ παρὰ δὲ τὸ "ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεισ" (Α 231). b (BCE 3) Τ γέλωτα δὲ κινεῖ κακὰ ἐλέγχεα ἀποκαλῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ἐπονείδιστος καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν. Α b (BCE 3) Τ Ἀχαιῖδες : παρονομασία, οἷα "οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλίππιον κεκράτηκεν δις Ἑλλάδος." [5]

2 235b " Τ οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ <νεώμεθα> : σὺν τῷ στόλῳ.

2 236 κακοήθως δὲ τοὺς Ἑλληνας ὑπέμνησε τοῦ νόστου, ἐφ' ὃνπερ ὀρμήσαντες κατεσχέθησαν. καὶ διὰ τοῦ νεώμεθα τὸ "φεύγωμεν" (Β 140) ἰάσατο. b (BCE 3) Τ < γέρα πεσσέμεν : > κυβεύειν· ἢ κατέχειν, b (BCE 3) Τ il ὡς τὸ "χόλον θυμαλγέα πέσσω" (Ι 565).

2 237 b (BCE 3 E 4) Τ il γέρα πεσσέμεν : τὰ γέρα, ὃ ἐστι—οὐ πέπτεται. Α < προσαμύνομεν : > διὰ τὸ "οἷ με μέγα πλάζουσιν" (Β 132).

2 238a Τ il < ἢ καὶ οὐκί : > ὅτι τὴν ἀπόφασιν διὰ τοῦ κ , οὐ διὰ τοῦ χ .

2 238b Α im ἔο : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔοῦ".

2 239 τοῦτο δὲ σύναρθρον καὶ οὐχ ἀρμόζον τῷ λόγῳ. Α ἀλλὰ μά λ ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος : οὕτω τὴν ἐκ χολῆς γινομένην τοῦ θυμοῦ κίνησιν ὀνομάζει.

2 241a τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἀτελὲς τῆς ξιφουλκίας ἔφησεν (cf. Α 220). b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ μεθίμων : ἔκλυτος· ἔνθεν καὶ μέθη.

2 241b Τ λωβήσαιο : πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐλωβήσω ἄν, ἔβλαψας ἢ λωβητὸς ἐγένου.

2 242 Α ὡς φάτο νεικεῖων Ἀγαμέμνονα <—> Θεοσίτης : μεθ' ὑποκρίσεως ἀντιπαρέθηκε πρὸς ἀγανάκτησιν τὰ ὀνόματα, ἐμφαίνων ὅτι τὸν ἄριστον ὁ αἵσχιστος ὠνείδιζεν.

2 243–4a ἠθικὴ οὖν ἔσται ἡ ἀνάγνωσις. Α b (BCE 3 E 4) Τ ὡς φάτο νεικεῖων <—'Οδυσσεύς> : ὡς καὶ μεταξὺ λέγοντι παρέστη Ὀδυσσεύς.

2 243–4b ἀναφέρει δὲ ἐπὶ τὰ "ὄν δ' αὖ δῆμου ἄνδρα ἴδοι" (Β 198). οὐκοῦν οὐ τῶν βασιλέων Θεοσίτης. βασιλικῶς δὲ ὑπερφρονεῖ τούτου Ἀγαμέμνων. καὶ τὸν Ἀλεξάνδρου φασὶ κύνα τὰ μὲν μικρὰ θηρία παρορᾶν, ἐπὶ δὲ σὺς ἢ λέοντας ὀρμᾶν. b (BCE 3 E 4) Τ ἡνίπαπε : ἐνίπτω, ἡνίπα καὶ ἡνίπαπε <ν> ὡς ἡρύκακεν. [5]

2 245 Τ ἀκριτόμυθε : μετὰ εἰρωνείας, ὡς καὶ τὸ λιγύς .

2 246 οἱ δὲ ἀκριτόμυθε ἀντὶ τοῦ ἀμετροεπὲς (cf. Β 212), πρὸς κατάγνωσιν τῶν εἰρημένων. Α b (BCE 3 E 4) Τ < μηδ' ἔθε λ' : > ὅτι ἔθελε κατὰ συναλιφὴν.

2 247a Α im μη δ' ἔθελε : αἰεὶ ἐθέλω ἔφρησεν ὁ ποιητής· καὶ ἀλλαχοῦ γὰρ "οὗτ' ἔθελεν" (Φ 366).

2 247b Τ μη δ' ἔθε λ' οἷος ἐριζέμεναι : καὶ τοῦτον ἐλέγχει καὶ τῶν λοιπῶν ἐνεχυράζει τὴν γνώμην.

2 247c ὁμώνυμον δὲ ἔρις καὶ ὄνειδος (cf. Β 251). b (BCE 3 E 4) Τ χειριότερον : ὡς μειζότερον καὶ βελτιώτερον.

2 248 b (BCE 3) Τ ὅσσοι ἄ μ ' Ἀτρεΐδης : οὗτοι ἦσαν κατὰ μὲν τὸ σύνηθες—αὐτοῦ παῖδες ἐκλήθησαν.

2 249 Α {βασιλῆας} ἀνὰ στό μ ' ἔχων : ἀνὰ στόμα Τ διὰ συνεχοῦς μνήμης· ἢ ἀντὶ σκήπτρου τὸ στόμα ἀνέχων.

2 250a b (BCE 3 E 4) Τ {ἀνὰ στό μ ' ἔχων} ἀγορεύοις : ὀνομάζοις, μή τι καὶ ὑβρίζοις.

2 250b1 Τ ἀγορεύοις δὲ ὀνομαστὶ περιφέροις ἢ ὑβρίζοις.

2 250b2 b (BCE 3 E 4) νόστον τε φυλάσσοις : τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηροῖς.

2 251 b (BCE 3 E 4) Τ οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἥρωες Δαναοί" (Β 256) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει καὶ τὸ "ἦσαι" (Β 255) οὐ κυρίως ἔστι

δέξασθαι· οὐ γὰρ κάθηται, οὐδ' ὥς ὁ Διομήδης λέγει "τέττα, σιωπῇ ἦσο" (Δ 412) ἀντὶ τοῦ ἡσύχαζε. ^[5]

2 252a διασταλτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (sc. 252)· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον (sc. B 253) τοιοῦτον, πότερον εὖ ἢ κακῶς· διὸ καὶ περισπᾶται. Α οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν : ὥς περιττοὶ οἱ πέντε ἀθετοῦνται.

2 252b ἔχουσι δέ τι καὶ ψευδές· τῶν γὰρ ἄλλων καθεσθέντων Θεοσίτης μόνος ἀκοσμεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἐνταῦθα δὲ ὥς περὶ καθημένου λέγει. ἢ τὸ "ἦσαι" (B 255) ἀντὶ τοῦ b (BCE 3 E 4) προεδρεύεις καὶ προηγῇ τῆς ὕβρεως. b (BCE 3 E 4 E 4il) οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν <—'Αχαιῶν > : ἐντέχνως πάνυ ὥς πρὸς τὸν Θεοσίτην λέγων πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἀποτείνεται· μέσης γὰρ αὐτῷ δεῖ γνῶμης στοχαζομένῳ τοῦ πλήθους. ^[5]

2 252-3 φησὶν οὖν ὥς οὐκ ἴσασι, εἰ ἐπ' ἀγαθῷ τὰ τῆς ἐπανόδου αὐτοῖς ἔσται. b (BCE 3 E 4) T τῷ νῦν Ἀτρείδῃ <— / > ἦσαι ὀνειδίζων : ἀδήλου ὄντος τοῦ νόστου σὺ τὸν βασιλέα ἐπισκώπτεις, λέγων ὥς πολλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων λαμβάνει. ^[5]

2 254-5 b (BCE 3 E 4) T ἦσαι ὀνειδίζων : προσεδρεύεις, ἀπὸ τῶν πολιορκούντων· "ἦμαι ἐν <ι> Τροίῃ" (Ω 542).

2 255a ἢ ἀντὶ τοῦ τέρπη. T ὅτι οἱ : τὸ ὅτι οἱ ἐν μιᾷ ὀξεῖα προενεκτέον· πᾶσα γὰρ δίβραχυς λέξις πρὸ ἐγκλιτικοῦ οὐκ ἐπιδέχεται ἐπ' ἀλλήλων ὀξεῖαν, εἰ μὴ ἐπιφέροιο ἀντωνυμία Α b (BCE 3 E 4) T διὰ τοῦ σφ , σεσημειωμένου τοῦ "ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι" (ο 105).

2 255b ΑΤ < διδοῦσιν : > οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦσιν· τὸ γὰρ ῥῆμα διδῶ.

2 255c Α im εἴ κ' ἔτι ς' ἀφραίνοντα < κιχήσομαι , ὥς νύ περ ὦδε > : ὅτι περισσὸς ὁ κέ.

2 258a1 ἴκαὶ ὅτι συνεκδοχῇ εἴ σε "ἀφραίνονταῖ κιχήσομαι ὕστερον αὖτις". ἐν δὲ τῇ κατὰ Φιλήμονα τὸν Κρητικὸν "κιχήσομαι ἐν Δαναοῖσι". δύναιτο δ' ἂν τὸ ὥς νύ περ ὦδε ἀκούεσθαι ἀπλούστερον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡσαύτως. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 113 Schm.). Α εἴ κ' ἔτι ς' ἀφραίνοντα < κιχήσομαι , ὥς νύ περ ὦδε > : αἱ μὲν Ἀριστάρχου εἶχον "εἰ δέ τί σε". ^[5]

2 258a2 ἢ δὲ Σινωπικὴ εἶχε "κιχήσομαι ὥς τὸ πάρος περ", ἢ δὲ Μασσαλιωτικὴ "ὕστερον αὖτις", ἢ δὲ κατὰ Φιλήμονα "ἐν Δαναοῖσιν". T ὁ μὲν Ἀρίσταρχος "εἰ δέ τί σε", ὁ δὲ Ζηνόδοτος "εἴ κ' ἔτι σε", ὃ προκριτέον.

2 258a3 ἢ δὲ Σινωπικὴ εἶχε "κιχήσομαι ὥς τὸ πάρος περ", ἢ δὲ Μασσαλιωτικὴ "ὕστερον αὖτις", ἢ δὲ κατὰ Φιλήμονα "ἐν Δαναοῖσιν". b (BCE 3 E 4) κιχήσομαι : Πτολεμαῖος "κιχείομαι" γράφει.

2 258a4 T < εἴ κ' ἔτι—ὥς νύ περ ὦδε : > κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου ὑποστικτέον.

2 258b Α im < ἀφραίνοντα > κιχήσομαι , ὥς νύ περ < ὦδε > : ὅτι ἀφρόνων ἐστὶ τὸ τὰ τοιαῦτα πράσσειν.

2 258c T μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη : οἱ γὰρ πολέμιοι δειροτομοῦσιν, οὓς λήφονται, ὥς τὸ "ἴν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι" (P 126) καὶ "σὺν σφῆσιν κεφαλῆσιν" (Δ 162).

2 259a b (BCE 3 E 4) T κάρη ὤμοισι : σὺν τῷ αὐχένι κάρη λέγεται.

2 259b T μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην : οὐχ ἑαυτῷ νῦν ἀρᾶται, ἀλλὰ τῷ παιδί.

2 260a καὶ ἔστιν ἢ μὲν πρώτη κατάρα κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ἢ δὲ δευτέρα κατὰ τοῦ Τηλεμάχου· εἰ γὰρ ἀπόλοιτο ὁ παῖς, οὐκέτι πατὴρ ἐστὶν Ὀδυσσεύς. Α b (BCE 3 E 4) T προοικονομεῖ δὲ τὰ περὶ τὴν Ὀδύσειαν. T ἢ διπλῇ δὲ < ὅτι > προδιασυνίστησιν τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν μέλλοντα λόγου τυχεῖν πλείονος. Α μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο : ἅμα καὶ τοῖς Ἑλλήσιν ἐντέχνως ἐμφαίνει ὅτι υἱὸν μονογενῆ ἔχων οὐ σπεύδει ἐπ' αὐτόν. ^[5]

2 260b καὶ προσυνίστησι τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) T < λαβῶν : > ἐκλαβῶν.

- 2 261a T il < φίλα : > ἴδια.
- 2 261b T il < χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα , τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει > : διαστολαὶ χιτῶν α , ἀμφικαλύπτει .
- 2 262a A im {τά τ'} αἰδῶ {ἀμφικαλύπτει}: Ἀρίσταρχος περισπωμένως ἀναγινώσκει, ὁμοίως καὶ τὸ "ἡῶ διαν ἔμιμνε" (I 662).
- 2 262b καὶ ἡμεῖς δὲ αὐτῷ συγκατατιθέμεθα. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος ὀξύνει. Πάμφιλος δὲ πάσας τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς περισπᾷ, "Λητῷ γὰρ ἤλκησε" (λ 580) καὶ "Πυθῷ δ' ἐρχομένην" (λ 581). ἐπεὶ, φησί, Λητόα ἐστὶ καὶ Πυθόα. Διονύσιος δὲ ὁ Θραξ (fr. 14) φησι κακῶς ἀνεγνωκέναι τὸν Ἀρίσταρχον κατὰ τὸν περισπώμενον τόνον τὸ μὲν αἰδῶ καὶ ἡῶ, τὰ δὲ ἄλλα κατ' ὀξεῖαν τάσιν, Πυθῷ, Λητῷ ἐχρῆν γάρ, φησὶν, ὁμοίως ἀνεγνωκέναι. οὐκ εὖ δὲ μέμφεται τῷ Ἀριστάρχῳ, εἴ γε ἤδη διάφοροι αἱ εὐθεῖαι, ἡὼς αἰδῶς, Λητῷ δὲ καὶ Πυθῷ. ἔστιν οὖν λόγος ὑπὲρ τῆς Ἀρισταρχείου ἀναγνώσεως καὶ τῆς κατεγνωσμένης προσωδίας οὗτος ὅτι ἐχρῆν μὲν τὸ Πυθῷ περισπᾶσθαι, ἐπειδὴ περ Πυθόα ἐστί, καὶ τοῦτο ἀπῆτει ἢ συναλιφῇ· ἀλλὰ πάλιν τὸ πτωτικὸν ὦ ἀπέστραπται τὸν περισπώμενον τόνον· κατὰ τοῦτο ὠξύνετο. ταύτη γοῦν καὶ τοῦ χρυσοῦς περισπωμένου τὸ δυϊκὸν ὀξυνοῦμεν. οὕτως ἀποδείκνυται ὅτι καὶ ἡ καλῶ δοτικὴ εἰς ι λήγει καὶ οὐκ εἰς ω . δεύτερος δὲ λόγος ἀληθὴς ἐστὶν ὡς εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ ὁμόφωνος οὕσα κατὰ φωνὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ πάντως καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἐπιφέρεται, οἱ ταχεῖς τοὺς ταχεῖς. εἰ δὲ ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, πάντως καὶ ἡ αἰτιατικὴ. διὰ τοῦτο οὖν ἡ μὲν αἰδῶ αἰτιατικὴ καὶ ἡῶ, μὴ κρατούμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπώσεως κατὰ τὴν εὐθεῖαν, περισπῶνται, κατεχόμεναι τῷ λόγῳ τῆς συναλιφῆς, οὐχ ὑπὸ τοῦ πτωτικοῦ χαρακτῆρος. ἡ δὲ Λητῷ καὶ Πυθῷ, καθάπερ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς συνεμπώσεως τῆς φωνῆς, κατέχονται καὶ τῷ τόνῳ. Α αἰδῶ : ἡ τὴν τοῦ ὅλου σώματος ἡ τὴν τοῦ μορίου, b (BCE 3) T ὅπερ καὶ ἄμεινον· b (BCE 3) "μέχρι παρ' αἰδῶ" (Arat. ^[20] Ph. 493), ἀντὶ τοῦ μορίου. T < πεπληγός : > ὅτι A int ἀντὶ τοῦ πλήσσω A int T il τὸ παθητικὸν παρείληφεν.
- 2 264a A int < πεπληγός : > τινὲς "πεπλήγων", ὡς τὸ "πέπληγον δὲ χορὸν ἴποσσίν" (Θ 264).
- 2 264b ἡ ὅτι τὸ πεπληγός ἀντὶ τοῦ πλήσσω. b (BCE 3) ὡς ἄρ' ἔφ η , σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἡδὲ καὶ ὦμῳ / πλῆξεν : πῶς ἠπέιλησε μὲν περὶ τῶν ἔπειτα, νῦν δὲ τὴν ἀπειλὴν ἐκτελεῖ; ἀλλ' οὐχ ἃ ἠπέιλησεν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ διὰ τῆς βραχείας πληγῆς πιστοῦται ὅτι μὴ σωφρονιζόμενος καὶ ταῖς μείζουσιν αἰκίσεται πληγαῖς. ^[5]
- 2 265-6 ἡ ἀπόπειρα ἦν διὰ τῆς ἀπειλῆς, ὅπως οἱ πολλοὶ ἔξουσι τυπτομένου, εἴτα βουλομένους ἰδὼν τοὺς Ἑλληνας οὐχ ὑπερέθετο τὴν κόλασιν, ἀλλὰ παῖει τὸν κυρτόν, ἐκ τούτου γέλωτα κινῶν. ἡ νῦν μὲν ἐνδεδυμένον παῖει, ὕστερον δὲ γυμνὸν πλῆξειν ἀπειλεῖ. δικαίως δὲ τιμωρεῖται βραχεῖα πληγῇ· b (BCE 3 E 4) T κολάζεται γὰρ ὁ μὲν εὐφυῆς νοθεσία, ὁ δὲ ἄκοσμος ὕβρει, ὑγιῆς δὲ τὸ σῶμα βασάνοις καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς, ὁ δὲ λελωβημένος, οἷος ὁ Θερσίτης, βραχεῖα πληγῇ καὶ μεθ' ὅρκων ἀπειλεῖ. A b (BCE 3 E 4) T < ἰδνῶθη : > ἀνεκλάσθη, ὅπως πλεῖον προκύψῃ τὸ κυρτόν. ^[10]
- 2 266a b (BCE 3 E 4) T il θαλερὸν δέ οἱ < ἔκπεσε δάκρυ > : θαλερὸν ἔνικμον, ἀπὸ τῶν φυτῶν.
- 2 266b τινὲς δὲ γράφουσιν "ἔκφυγε δάκρυ" διὰ τὸ τάχος δηλοῦν τὴν λέξιν. b (BCE 3 E 4) T ἔκπεσε : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ἔκφυγε " .
- 2 266c καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις Ὀμηρικὴ τῆς λέξεως· παρίστησι γὰρ ἐνίστε τάχος· "φύγεν ἡνία " (Θ 137 a l.) καὶ "ἔκφυγε χειρόσ " (E 18 a l.) . Α σμῶδιξ : τὸ ἐκ πληγῆς οἴδημα.
- 2 267a

- b (BCE 3 E 4) T il ἐξυπανέστη : ἐμφαντικῶς τὰς προθέσεις πυκνὰς παρέλαβεν b (BCE 3 E 4) T ὡς ἐν τῷ "ὑπεξαναδύσ" (N 352), b (BCE 3) T καὶ διὰ μὲν τῆς ὑπὸ τὴν κάτωθεν, διὰ δὲ τῆς ἑξ τὴν εἰς εὐθύ, διὰ δὲ τῆς ἀνά τὴν εἰς ὕψος σχέσιν.
- 2 267b1 ἡ ὑποτρέχοντος τοῦ αἵματος ἕξω διῆρεν. b (BCE 3 E 4) T ἐξυπανέστη : ἀνέστη ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς χρυσῆς ῥάβδου. ^[5]
- 2 267b2 ἐμφοτικῶς ὡς τὸ "ὑπεξαναδύσ". διὰ τῆς ὑπὸ τὴν κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς ἑξ τὴν εἰς εὐθύ, διὰ τῆς ἀνά τὴν εἰς ὕψος σχέσιν. A ὁ δ' ῥ' ἔξετο : δηλοῖ ὅτι νῦν καθέζεται.
- 2 268 μάτην ἄρα ἔλεγε τὸ "ἦσαι ὀνειδίζων" (B 255). b (BCE 3 E 4) T ἀχρεῖον {ιδών}: Διονύσιος (fr.
- 2 269a1 32) καὶ Τυραννίων (fr. 7) τὴν πρώτην ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἀναλόγως παρὰ γὰρ τὸ χρεῖα τὸ κατὰ στέρησιν ἄχρειος, ὡς μοῦσα ἄμουσος. ἡ μέντοι παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἀφορμῆς ἐχομένη τῆς κατὰ τὴν συνεκδρομῆν, <προ> περιεσπᾶσθι· τὰ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ἔχοντα τὸ α μὴ καθαρὸν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων μετὰ τῆς εἰ διφθόγγου, μὴ σημαίνοντα μέρος σωματικόν, προπερισπᾶται, ἀνδρεῖος, "Ἀργεῖος" (cf. B 161 al.). οὕτως καὶ ἀχρεῖος. A ἀχρεῖον : παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ προπερισπώμενον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς προπαροξύτονον. ^[5]
- 2 269a2 b (BE 3) T il ἀχρεῖον : χρῶ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον χραύω· "χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον" (E 138).
- 2 269b ἀφ' οὗ ἔχραε τὸ βαρύνειν καὶ μετὰ τοῦ ἄλφα τοῦ στερητικοῦ ἀχρῆς καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ μετέχον· "ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ιδών". ἐπὶ δὲ τῆς Πηνελόπης "ἀχρεῖον δὲ γέλασσε <ν>" (ς 163), ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον μέχρι τοῦ τὰ χεῖλη μόνον διανοίγειν. τοῦ δὲ ἀχρῆς κτητικῶ τύπῳ ἀχρήϊον. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ Περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων (fr. 3 Th.). A {ἀλγήσας δ'} ἀχρεῖον ιδών : ὅτι Φιλίτας (fr. ^[5]
- 2 269c 56 K.) τὸ ιδών περισπᾷ, οἷον τῶν ὀφθαλμῶν, ιδεῶν. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ιδέας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν. ἔστιν οὖν τὸ ἀχρεῖον ιδών εὐτελῶς σχηματίσας. A ἀχρεῖον ιδών : ὀργιζομένου καὶ μὴ δυναμένου ἀμύνασθαι τὸ βλέμμα διαγράφει.
- 2 269d b (BCE 3 E 4) T ἔστιν οὖν ἀκαίρως ὑποβλέψας, ὡς τὸ "ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν" (ς 163), ἢ b (BCE 3) T τὸ πρόσωπον τοῖς δάκρυσιν ἀμορφώσας, "ὡς αἰσχρόν ἐστιν μὴ καλῶν ἀπ' ὀμμάτων / κλαῶν πρόσωπον καὶ δακρυρροοῦν ὀράν" (trag. ad. fr. 447 N. 2). b (BCE 3 E 4) T ἄκρως δὲ τὸ εὐτελὲς τῶν θρασυδείλων κωμωδεῖ. b (BCE 3) T < δάκρυ : > δάκρυον, ἀποκοπῇ τοῦ ον . ^[5]
- 2 269e b (BCE 3) οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ : στικτέον μετὰ τὸ—ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ Θερσίτου.
- 2 270 A ἀχνύμενοι δὲ διὰ τὸν τῶν οἴκοι ἔρον. b (BCE 3) T στασιάζον δὲ πλῆθος πληγαῖς ἢ γέλωτι παύεται, οἷς ἀμφοῖν ἐχρήσατο ὁ ποιητής. A b (BCE 3 E 4) T ὦδε {δέ τις εἶπεσκεν}: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε τοπικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τάσσει· "ὦδε δέ τις εἶπεσκεν ιδών".
- 2 271a ἐπὶ δὲ τοῦ "Ἠφαιστε, πρόμολ' ὦδε" (Σ 392) οὕτως ἀκούει, πρόελθε οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου. A < ιδών : > βλέπων.
- 2 271b T il ἡ {δυμυρί}: τὸν ἡ περισπαστέον· παραλλήλως γὰρ κεῖται τῷ δή, βεβαιωτικὸς ὢν, ὁμοίως τῷ "ἡ δὲ λοίγια ἔργα" (A 573).
- 2 272a A ἡ δὲ μυρ ἰ' Ὀδυσσεύς : φιλαλήθεις οἱ Ἕλληνες, οἱ καὶ τυφθέντες ὑπὸ Ὀ[δυσσεύς] οὐκ ἀποκρύπτουσι τὸν [ἔ]παινον.
- 2 272b T ἡ δὲ μυρ ἰ' Ὀδυσσεύς : πῶς προειπὼν αὐτοὺς γεγελακέναι σπουδαῖα καὶ οὐ γελοῖα παράγει λέγοντας; τάχα οὖν τοῖς ἐπὶ Θερσίτου παρήρηται τὸ θρασὺ καὶ παρρησιαστικὸν αὐτῶν Ὀδυσσεύς.
- 2 272c

- ἄλλως τε προοικονομεῖ τὴν εἰς ὅλην τὴν ποίησιν ἀμνηστίαν Θεοσίτου διὰ τοῦ "οὐ θὴν μιν πάλιν" (B 276). b (BCE 3 E 4) T βουλὰς τ' ἐξάρχων : Ἴων (fr. ^[5]
- 2 273a 63, 3 N. 2) · "βουλή μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεργάζεται." b (BCE 3 E 4) T < κορύσσων : > Αἰολικῶς, ἀπὸ τοῦ κορύπτω.
- 2 273b1 T il τὸ δὲ κορύσσων Αἰολικὸν ἀπὸ τοῦ κόρυς, ὃ δηλοῖ τὴν περικεφαλαίαν.
- 2 273b2 b (BCE 3) < λωβητῆρα : > τὸν ψεύστην ἢ τὸν λωβηθέντα.
- 2 275a b (BCE 3 E 4) T il < ἐπεσβόλον > ἔσ χ' ἀγοράων : ὡς συνεχῶς αὐτοῦ παρρησιαζομένου.
- 2 275b ἐπεσβόλον δὲ ὡς ἐγχεσπάλον (cf. B 131) b (BCE 3 E 4) T ἦτοι τὸν ἔπεισι βάλλοντα τοὺς πολλούς. b (BCE 3 E 4) < πάλιν αὐτίς : > ὅτι τὸ μὲν πάλιν εἰς τοῦπίσω, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν, ἐξ ὑστέρου.
- 2 276a A im οὐ θὴν μιν πάλιν : τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἔτι μνησθῆναι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει.
- 2 276b1 τὸ δὲ πάλιν εἰς τὸ ὀπίσω, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν. σημειοῦνται δέ τινες καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, "ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον" (B 275), ὅτι ἔν ἐστιν ἐξ ἀμφοτέρων. T σημειοῦνται δέ τινες τὸ "λωβητῆρα" καὶ "ἐπεσβόλον" ὅτι ἔν ἐστιν ἐξ ἀμφοτέρων.
- 2 276b2 b (BCE 3) τὸ μὲν οὖν πάλιν τὸ εἰς τοῦπίσω δηλοῖ, τὸ δὲ αὐτίς χρονικόν ἐστίν. b (BCE 3 E 4) ὡς φάσαν ἢ πληθὺς · < ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς > : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπῆντηκε· τῷ γὰρ ἔννοιαν ἔχοντι πλήθους ὀνόματι πληθυντικὸν ῥῆμα συνέζευξε τὸ φάσαν · ὦ εἴη ἂν ὅμοιον "ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος" (Y 166).
- 2 278a καὶ πρὸς τὸ πτολίπορθον, ὅτι διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας δέδεικται τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον (cf. δ 271—89). A ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος : οὕτως Ἀρίσταρχος· τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, κακῶς. ^[5]
- 2 278b προαναφωνεῖ τὴν πόρθησιν δι' αὐτοῦ γενησο[μένην]. T ὁ μὲν Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ἄρθρου· τινὲς δὲ χωρὶς, κακῶς.
- 2 278c1 b (BCE 3) οὕτως Ἀρίσταρχος, < ἀνὰ δ' ὁ > πτολίπορθος · ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε, οὐκ ὀρθῶς.
- 2 278c2 A im ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος : ἀνέστη δὲ ὁ τὰς πόλεις— Πριάμοιο ἄνακτος (cf. X 230). A ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς / ἔσθη <— βουλὴν > : πρὸς τὸ σχῆμα.
- 2 278—82 ψῆφον λαβὼν παρὰ τοῦ πλήθους τολμᾷ παρελθεῖν. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ πρὸς ἡσυχίαν καὶ πειθῶ· πῶς γὰρ ἄλλως ἡσύχασαν, οὓς πρῶην ἐννέα μόγις ἐπεῖχον κήρυκες; ἔθος δὲ ἦν τοῖς δημηγόροις παρίστασθαι κήρυκα, ὅπως σιωπήσωσι καὶ νοήσωσιν. διὰ τί δὲ ὁ Ὀδυσσεύς πρὸ τοῦ Νέστορος πρεσβύτου ὄντος λέγει; ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὴν ἐκκλησίαν· καὶ θορύβου τοσούτου ὄντος ὡς καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἰδομένην κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγειν, ἔδει τὸν πρῶτον δημηγοροῦντα γεγωνότερον βοᾶν, ὡς ἅμα οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν. ὁ μὲν οὖν Νέστωρ, ὡς γέρων, βοᾶν οὐκ ἡδύνατο, ὁ δὲ Ὀδυσσεύς "ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος τέϊη†" (Γ 221). διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἔτι τετραγαγμένων δημηγορεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ἤδη ἡσυχίαν ἀγόντων. b (BCE 3 E 4) T < παρὰ δὲ γλαυκῶπις—ἀνώγει : > ἐπεὶ ἔδει κήρυκα συμπαρεῖναι τῷ δημηγοροῦντι. ^[10]
- 2 279—80 T il ὁ σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν : τρία ῥητορικῆς εἶδη· συμβουλευτικόν, ὃ ἐστὶν ἐκ προτροπῆς καὶ ἀποτροπῆς, ὡς νῦν· δικανικὸν ἐκ κατηγορίας καὶ ἀπολογίας, ὡς "δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς" (Σ 498)· πανηγυρικὸν ἐξ ἐγκωμίου καὶ ψόγου, ὡς "ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ" (Γ 182), "οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων" (Α 225). ^[5]
- 2 283 A b (BCE 3 E 4) T Ἀτρεΐδῃ, νῦν γάρ σε : ὅτι αὕτη ἡ γραφή ἢ διὰ τοῦ γάρ μετὰ τῆς προσηγορίας †καὶ τὸν† λόγον ἔχει.
- 2 284a ἔθος δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι, "ὦ πόποι, ἦ γὰρ οἷω εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς" (ς 259). A < Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε : > ἀντὶ τοῦ γάρ.

- 2 284b ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι, ὡς τὸ "πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι" (H 328) καὶ "νῦν γὰρ καὶ πόνος ἐστὶ" (B 291). b (BCE 3 E 4) Ἀτρείδῃ, νῦν δὲ σε <—βροτοῖσιν> : ἐντέχνως πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγει.
- 2 284-5a1 Τ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ / <πᾶσιν—μερόπεσσι βροτοῖσιν> : τὸ μὲν ἐθέλουσιν ὡς ἐξ οὐδεμιᾶς αἰτίας τοῦτο προαιρούμενοι.
- 2 284-5a2 διασύρει δὲ αὐτοὺς ὡς οὐ νοήσαντας τὴν ἀπόπειραν· εἰ γὰρ ἐπονείδιστος ἔσται φευγόντων αὐτῶν, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρέποιτο φεύγειν; ἠῴηται δὲ καὶ τῷ πᾶσι βροτοῖσι ν, ἀλλὰ μὴ Ἑλλῆσιν εἰπεῖν. ἐντέχνως δὲ πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγει ὥσπερ συναχθόμενος αὐτῷ ὅτι καταλείπεται πικρὸν γάρ ἐστὶ τὸ φάναι ἐπονείδιστον, ὧ Ἀχαιοί, ποιήσετε τὸν βασιλέα. πικρὸν δὲ ἦν κάκεῖνο πρὸς αὐτοὺς λέγειν ὡς γὰρ νήπιοι παῖδες ἢ κόρη ἀποδύρεσθε (cf. B 289). ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει ὅτι κατέχει αὐτοὺς ἐκείνου θέλοντος. b (BCE 3 E 4) Τ <ἐκτελέουσιν> : πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ <τοῦ> ἐκτελέσουσιν. ^[10]
- 2 286 Α im οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν <—ἱποβότοιο> : τοῦτο ἀνελεύθερον καὶ δουλοπρεπές.
- 2 286-7 καλῶς δὲ ἀπὸ τῶν ὠμολογημένων ἤρξατο, ὃ μάλιστα δυσωπεῖ. οὐκ οἶδε δὲ τοὺς πρὸς τοὺς Τυνδαρίδας ὄρκους ὁ ποιητής· καὶ γοῦν Ἰδομενεὺς φησιν· "ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα" (Δ 267). b (BCE 3 E 4) Τ ἐνθά δ' ἔτι στείχοντες : πορευθησόμενοι, ὡς "ὄν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κι[ούση]" (δ 736). ^[5]
- 2 287 Τ Ἴλιον ἐκπέρσαντι : πορθήσαντί σοι τὸ Ἴλιον συναπονέεσθαι.
- 2 288 Τ ὥς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες / —νέεσθαι : ἄμφω παρέτεινε, τὸ μὲν τῷ νεαροί, τὸ δὲ τῷ χῆραι· οἱ μὲν γὰρ εὐθύς κόρον λαβόντες τῆς ἀγορᾶς ἵενται οἴκαδε, αἱ δὲ τὸν οἶκον φυλάσσοντα μὴ κεκτημέναι.
- 2 289-90 κωμωδεῖ δὲ τὸ ἀσύνητον καὶ ἀγεννές, ὡς οὐ διὰ τὴν ὑπερτέλειαν τῶν πολέμιων, διὰ δὲ τὸ ἴδιον μαλακὸν αὐτῶν θελόντων τοῦτο ποιεῖν. Α b (BCE 3 E 4) Τ <ἦ> : ὁμοίως τὸν ἦ περισπαστέον. ^[5]
- 2 291a Α int <πόνος ἐστίν> : πρὸς τὸν πόνον, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργου· οὐδέποτε γὰρ οὕτως εἶπε τὴν ἀλγηδόνα.
- 2 291b Α im <πόνος ἐστὶν ἀνιθέντα νέεσθαι> : ἀναγκαίως ἐνδίδωσιν, ὅπως πικρὰ θεραπευθέντες μεγάλα χαρήσονται.
- 2 291c b (BCE 3) Τ il <ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιθέντα νέεσθαι> : πολὺς μὲν οὖν ἐστὶν ὁ πόνος ὥστε λοιπὸν ἀκηδιάσαντά τινα νεῖσθαι.
- 2 291d ἀνίησι δὲ τὴν ἐπιτίμησιν τῇ συγγνώμῃ. δυνάμει δὲ ῥητορικῆς, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πράγματος πρὸς ἐκάτερον ἐξ ἐναντίου λαμβάνειν τὰς ἀφορμὰς. b (BCE 3) Τ καὶ γὰρ τις θ' ἕνα μῆνα : ἀνίησι τὴν ἐπιτίμησιν τῆς φυγῆς τῇ συγγνώμῃ· πάντες γὰρ ἀγαπῶμεν τοὺς ὑπὲρ ὧν ἡμάρτομεν ἀπολογουμένους. ^[5]
- 2 292a δύνатаι δὲ καὶ ἀνάγκην μείζονα ἐπιτιθέναί τούτοις τοῦ μένειν, αὐτοῖς αἰσχροὺς δεικνὺς τὸ ἐπανελεῖν ἀπράκτως καὶ ὀφθῆναι διὰ τοῦ τοσούτου χρόνου τοῖς οἰκείοις ἐπονείδιστως· διὸ ἐπάγει· "αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι" (B 298). b (BCE 3) Τ ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο : τινὲς ἀνέγνωσαν "ἄπο ἧς ἀλόχοιο" κατὰ ἀναστροφὴν, ἵνα σημαίνεται τὸ ἄπωθεν. ^[5]
- 2 292b1 ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῇ κατηθισμένῃ ἀναγνώσει· συντέτακται γὰρ τῇ γενικῇ. Α ἀπὸ ἧς <ἀλόχοιο> : τῇ γενικῇ δεῖ συντάττειν.
- 2 292b2 Α int <ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο> : τοῦτο καὶ τὴν Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης προανακρούεται στοργήν· ἅμα δὲ ὅτι καὶ αὐτῷ τὸ γύναιον ὑπολέλειπται, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ νήπιος ἔτι παῖς τῇ ἡλικίᾳ.

- 2 292c τότε δὲ πιθανοὶ οἱ λέγοντες, ὅταν τοῖς ἀκούουσιν ὁμοιοπαθεῖς καὶ αὐτοὶ τυγχάνωσιν. b (BCE 3)
 < καὶ γὰρ τίς θ'—ἀλόχοιο > / ἀσχαλάα σὺν νηϊ̃ < πολυζύγω > : διασταλτέον· τὸ γὰρ ἐξῆς
 ἔστι, καὶ γὰρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων σὺν νηϊ̃ πολυζύγω ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάα . ^[5]
- 2 292-3 γελοίως δὲ οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τὸ ἀσχαλάα (293) διίστασι. A ὄνπερ ἄελλαι <—ἐνθάδε
 μιμνόντεσσι > : τὸ δυσχερὲς τῆς ἀνακομιδῆς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῖς ἄγει, b (BCE 3 E 4) T καὶ
 τὴν τοῦ ὠρισμένου χρόνου συμπλήρωσιν.
- 2 293-6 b (BCE 3) περιτροπέων ἐνιαυτός : τροπὰς λαμβάνων, τουτέστι συμπληρούμενος.
- 2 295 b (BCE 3 E 4) T ἐνθάδε μιμνόντεσσι : ἀργοῦσιν, ἀπράκτοις καθημένοις, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ
 παρῆν αὐτῷ φάναι καὶ τὸ μαρναμένοισιν.
- 2 296 b (BCE 3) T ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ < κορωνίσιν > .
- 2 297 ἀλλὰ καὶ ἔμπης > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀσχαλάαν †μιμνόντεσσι†", τὰ πληθυντικὰ δυνικῶς
 ἐκφέρων. περιττεύει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος. A αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεὸν τε νέεσθαι :
 ἀνιαρὸν τὸ χωρίζεσθαι τῶν οἴκοι ἐπὶ πολὺ καὶ ἄπρακτον ὑποστρέψαι.
- 2 298a b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ κενεὸν ἦτοι διὰ κενῆς πολεμήσαντα ἢ κενὸν λαφύρων. δέλεαρ δὲ τοῦ
 μένειν ὑποβάλλει αὐτοῖς λαφύρων ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) < δηρὸν : > ἐπὶ πολὺν χρόνον. ^[5]
- 2 298b T il < τλήτε φίλοι : > μαλάξας τὸ πλῆθος ἀποστρέφει τε πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον καὶ ἀντὶ
 Ἀχαιῶν φίλους καλεῖ.
- 2 299a b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ χρόνον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔτι χρόνον", ἀπιθάνως ἔμφασις γὰρ γίνεται
 πολλοῦ χρόνου διὰ τοῦ ἔτι.
- 2 299b A < ἢ ἔτεδον .
- 2 300a .. οὐκί : > ὅτι διὰ τοῦ κ γραπτέον, οὐ διὰ τοῦ χ . καὶ τὸ ἢ ἔτεδον διὰ τοῦ η Ἀρίσταρχος. A im
 < ἦ : > ἀντὶ τοῦ εἴ, ὡς τὸ "ἦ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται" (Θ 111).
- 2 300b T il ἢ ἔτεδον Κάλχας : δικαίως ἀπὸ τοῦ ἔναγχος εὐδοκιμήσαντος Κάλχαντος τὴν πίστιν
 λαμβάνει.
- 2 300c ὅτι δὲ ἡγάπητο τῷ πλήθει, Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ καθ' ὁμοιότητα αὐτοῦ προτρέπονται τὸ πλῆθος
 (cf. N 45). στρατὸς δὲ ἐπὶ ξυροῦ τυγχάνων ψυχαγωγεῖται διοσημίαις, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας
 ἔχων εἰς θεοῦς. b (BCE 3 E 4) T ἄκρως δὲ κατηγορεῖ αὐτῶν, ὅτι τότε μὲν τὸ μῆκος ἀκούσαντες
 οὐκ ὤκνησαν στρατεύειν, νῦν δὲ πρὸς τὸ τέλος ἐκλέλυνται. b (BCE 3 E 4) μάρτυροι {οὓς μὴ
 κῆρες} : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μάρτυρες". ^[5]
- 2 302a ὁ δ' Ὅμηρος οὕτως ἐσχημάτικεν· "Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω" (H 76), οὗ τὸ πληθυντικὸν
 μάρτυροί ἐστε. A < μάρτυροι , > οὓς μὴ κῆρες ἔβαν : κῆρες ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ.
- 2 302b b (BCE 3 E 4) T Ζηνόδοτος "μάρτυρες", Ὁμήρου σχηματίζοντος ἀπὸ τοῦ μάρτυρος. b (BCE 3) T
 πιστὸς δὲ ὁ λόγος γίνεται, ὅταν τοὺς ἀκούοντας μάρτυρας ἔχη τῶν λεγομένων. b (BCE 3 E 4)
 < χθιζά τε : > τὸν τοσοῦτον χρόνον χθιζά φησιν, ὅπως τὸν προσδοκώμενον b (BCE 3 E 4) T il
 ὡς μηδὲν ἡγήσωνται.
- 2 303 b (BCE 3 E 4) χθιζά τε καὶ πρωῒ ζ' : κατεσμίκρυνε τὸν—Ἑλληνας. A ὁ τ' ἐς Αὐλίδα : Αὐλὶς οὕτως
 ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ—στρατόν. A < κακὰ Πριάμω καὶ Τρωσὶ φέρουσαι : > δεῖ οὖν ἀναπληρῶσαι
 τὸν σκοπόν. ^[5]
- 2 304 T il ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην <—σμερδαλέος > : ἕως < τοῦ > ἀγλαὸν ὕδωρ (307)
 ὑποστικτέον, καὶ τὸ ἐνθα (308) < *** > ἵν' ἦ τοπικὸν διὰ τὴν πλατάνιστον, χρονικὸν διὰ τὸ
 "χθιζά τε καὶ πρωῒζά" (B 303).
- 2 305-9

ἐνδέχεται δὲ καὶ τεληέσσας ἐκατόμβας (306) ὑποστίζειν, ἵνα συνάπτηται καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ (307) ἕως <τοῦ> σμερδαλέος (309). δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι τὸ "χθιζά τε καὶ πρωῒζ'" (B 303), ἵνα πάντα συνημμένα ᾗ ἐκ τοῦ "εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν" (B 301). Α ἄμφι περὶ κρήνην : οὐ διὰ τὸ μέτρον αἱ δύο προθέσεις, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐσήμανε. ^[5]

2 305 πιστοῦται δὲ τὸ τέρας, εἴ γε ἐπὶ τοσοῦτου πλήθους καὶ θυσιῶν ἔν τε ἱερῷ γέγονεν. b (BCE 3 E 4) T καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ : μόνον οὐχὶ χρώμασιν ἡμῖν τὸν †λόγον† ἐσήμανε.

2 307a1 καὶ Πλάτων Φαίδρῳ (cf. 230 b) πλάτανον καὶ τὸ παραρρέον ὕδωρ φησί· b (BCE 3) T διυδατίζεσθαι γὰρ θέλει ἢ πλάτανος, καὶ ἔστιν ἐπιτηδεῖα πρὸς γένεσιν στρουθῶν. b (BCE 3 E 4) T οἶδε δὲ τὰς φύσεις ἀπάντων, καὶ "ὠλεσικάρπουσ" τὰς ἰτέας φησὶν (κ 510). b (BE 3) καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ : τῇ τάσει ἀναγνωστέον ὡς κυπαρίσσῳ. ^[5]

2 307a2 διυδατίζεσθαι δὲ θέλει ἢ πλάτανος, καὶ ἔστιν ἐπιτηδεῖα πρὸς γένεσιν στρουθῶν. A < σῆμα : > ὦδε ἢ στιγμή.

2 308 T il δράκων : τοῦτο τὸ ὄνομα—Διονυσίῳ ἐν τῷ ε' τῶν Ἀπόρων (F Gr Hist 15, 15). Α ἔν θ' ἐφάνη μέγα σῆμα— / λάαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς : ὁ δράκων Ἀθηνᾶς ἱερός, οἱ στρουθοὶ Ἀφροδίτης, χρόνον τε δηλοῦσιν, ἐπεὶ πτηνὸς ὁ χρόνος.

2 308-19 ὁ δὲ λίθος, ἐπεὶ οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. ἢ τὸ μὲν ἐφ' ὕψους κεῖσθαι τὴν νεοσσιάν, τὴν ἠνεμόεσσαν Ἰλιον, οἱ δὲ ὑποπετάλιοι νεοσσοὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῶν Τρώων· μαραιομένων γὰρ ὅσον οὐδέπω τῶν φύλλων ἀποπεσοῦνται. ἢ δὲ ἐνάτη μήτηρ τῆς ἐννεατηρίδος τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐσήμανεν, ἢ δὲ διὰ τοῦ ὕδατος πορεία τοῦ δράκοντος τὴν δι' ὕδατος ἄφιξιν τῶν Ἑλλήνων, τὸ δὲ περιλειφθῆναι τὴν νεοσσιάν τὸ μὴ παντελῶς ἠφανίσθαι τὸν τόπον· οἰκεῖται γὰρ μέχρι τοῦ νῦν. ἢ δὲ ἀπολίθωσις ἢ τὸ δυσδιεξόδευτον τῶν νόστων A b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅλου τοῦ ἀγῶνος παῦσιν (οὐ γὰρ ἡμύναντο ἔτι τοῦ λοιποῦ τοὺς Ἑλληνας οἱ Τρῶες) b (BCE 3) T ἢ ὅτι εἰς λίθους περιστήσεται τοῦ πολέμου τὸ τέλος. ἔστι δὲ σημεῖον μὲν τὸ παρὰ τόπον γινόμενον ὡς μέλισσαι ἢ πτηνοὶ μύρμηκες ἐν οἴκῳ, τέρας δὲ τὸ παρὰ φύσιν. τοῦτο οὖν ἄμφω εἶχε, σημεῖον μὲν τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ φυτῷ εἶναι τὴν νεοσσιάν, τέρας δὲ τὸ ὀκτῶ τετοκέναι· ἐπτα γὰρ τίκτει, ὦν τὸ ἐν οὖριον ἔῃ. A b (BCE 3 E 4) T < σμερδαλέος : > καταπληκτικός, φοβερός. ^[15]

2 309a T il < αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόως δέ : > ἐπεὶ τὸ σημεῖον τὸ φανὲν δύναιτό τις ἀποφαίνειν καὶ ἄλλως γενόμενον (πολλὰ γὰρ τοιαῦτα συμβαίνει καὶ ἐν οἰκίαις γίνεσθαι), ἐξαίρειν δὲ αὐτὸ πειρᾶται ὡς μέγα καὶ θεῖον καὶ δηλωτικὸν τῶν τοῦ πολέμου ἀγαθῶν.

2 309b b (BCE 3 E 4) < φόως δέ : > ἐς φανερόν.

2 309c T il βωμοῦ ὑπαίξας : ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος διὸ καὶ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ "φόως δέ" (B 309).

2 310a A < ὄρουσεν : > ἀνώρμησεν.

2 310b T il στρουθοῖο : ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἢ ἀνάγνωσις.

2 311 Χαίριδι (fr. 7 B.) δὲ ἤρεσκε βαρύνειν, καὶ ἴσως ἐπεὶ τὰ εἰς θος λήγοντα δισσύλαβα μονογενῇ, φύσει μακρὰ παραληγόμενα, ἐβαρύνετο, Ξοῦθος, "Ζῆθος" (cf. λ 262. τ 523) καὶ "μῦθος" (E 493 a.). ἔχει δὲ ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις ἀφορμὴν τὸ ἐγκεῖσθαι τὸ θέειν· ἐτυμολογοῦσι γὰρ τὸ ζῶον παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν. τὰ δὲ παρὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐωρῶμεν ὀξυνόμενα, ὥσπερ τὸ ἀγαθὸς καὶ βοηθός. Α ὑποπεπτηῶτες : δύναται καὶ ἀναστρέφεσθαι. ^[5]

2 312a πιθανώτερον δὲ συντάσσειν τῇ μετοχῇ τὴν πρόθεσιν διὰ τὴν ἔμφασιν. Α ὑποπεπτηῶτες : ὅφ' ἔν.

2 312b

τοῦτο δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν νεοσσῶν. A b (BCE 3 E 4) T κατήσθιε : ἐπὶ δὲ λύκων "οἷ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες" (Π 158), ἐπὶ δὲ λεόντων "ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον" (Σ 583), b (BCE 3) T ὥσπερ ἐπαναβαίνων ταῖς λέξεσιν.

2 314a b (BE 3) T τετριγῶτας : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τιτίζοντας".

2 314b εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοσσοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι τρίζουσιν. A ἐλελιζάμενος : ἐπιστραφεῖς.

2 316a οὐδὲ τοῦτο δὲ ἄχρηστον πρὸς τὴν μαντείαν· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ εὐθέος ἐκράτησαν αὐτοὺς καὶ εἶλον, ἀλλ' ἀναχθέντες ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εἶτα ὑποστρέψαντες. b (BCE 3 E 4) T πτερύγος : παροξυτόνως.

2 316b καὶ ὁ μὲν κανὼν θέλει προπαροξυτόνως, ὡς δοίδυκος. ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ στίζειν τῷ Ἀριστάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ. AT ἀμφιαχυῖαν : μετοχή ἐστι· διὸ προπερισπαστέον.

2 316c σημειωτέον δὲ τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ὅτι συνεστάλη τὸ α. A ἀμφιαχυῖαν : τελειοτέρᾳ φωνῇ ἐχρήσατο τοῦ "†τετρηγότας" (B 314).

2 316d b (BE 3 E 4) T {τὸν μὲν} ἀρίζηλον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀρίδηλον" καὶ τὸν ἐχόμενον προσέθηκεν <***> τὸ γὰρ "ἀρίδηλον" ἄγαν ἐμφανές, ὅπερ ἀπίθανον· ὃ γὰρ ἐὰν πλάσῃ, τοῦτο ἀναιρεῖ.

2 318 λέγει μέντοι γε ὅτι ὁ φήνας αὐτὸν θεὸς καὶ ἄδηλον ἐποίησεν. A λαῶν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω : ἀθετεῖται· πιθανώτερον γὰρ αὐτὸν καθάπαξ πεποιηκέναι ἀφανῆ τὸν καὶ φήναντα θεόν.

2 319a1 T ἀθετεῖται.

2 319a2 προεῖρηται δὲ ἡ αἰτία. A im {ἡμεῖς δ' ἑσταότες} θαυμάζομεν : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐξεπληττόμεθα, οὐχ ὡς ἐνίοτε τίθησιν ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ θεάσασθαι.

2 320a A < ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν : > καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ὁρώντων διαθέσεως κινεῖ τὴν ἔμφασιν.

2 320b b (BCE 3) τίπ τ' ἄνεω ἐγένεσθε : ἐπιτιμᾷ ὡς οὐ δεομένοις μαντείας.

2 323a καλῶς δὲ οὐ περιέτεμε τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς τοῦ μάντεως κέχρηται ῥήμασιν, ὅπως ψυχαγωγοῖντο δοκοῦντες αὐτοῦ ἀκούειν. b (BCE 3) T τὸ δὲ ἄνεω ὧδε μὲν διὰ τοῦ ι, b (BCE 3) ἐπὶ δὲ τοῦ "ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο" (ψ 93) χωρὶς τοῦ ι. b (BE 3) {τίπτ'} ἄνεω : κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὃ ἐστι φωνῆς. ^[5]

2 323b ὧδε δὲ μετὰ τοῦ ι, οἷον οἱ ἄνεω, ἐπὶ δὲ τοῦ "ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο" (ψ 93) δίχα τοῦ ι. A ὄου κλέος <οὔπο τ' ὀλεῖται> : κλέος τοῦ πολέμου ἢ τοῦ σημείου.

2 325a τοῦτο δὲ πρὸς τὸ πείσαι. τὸν δὲ λίθον οὐκ ἐξηγεῖται ἢ πρὸς τὸ μὴ λυπῆσαι, ἢ ὅτι τέρας ἐστί. προσέθηκε δὲ καὶ τὸ οὔποτ' ὀλεῖται, ἵνα μὴ διὰ τὸ μῆκος ἀπογνῶσι πρὸς τὴν μάχην. b (BCE 3 E 4) T ὄου κλέος : τὰ ἄρθρα διαιροῦνται· αἱ γὰρ ἀντωνυμίαι πλεονάζουσι τῷ ε.

2 325b T ὡς ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτεα : τρεῖς εἰσι χρόνοι, δι' ὧν ὁ πᾶς αἰὼν ἀριθμεῖται, ἡμέρα, μῆν, ἐνιαυτός.

2 328a καὶ ἡ μὲν ἡμέρα οὐρανοῦ ἐστὶν ἀποκατάστασις, ὃ δὲ μῆν σελήνης, ὃ δὲ ἐνιαυτός ἡλίου. εἰ μὲν οὖν ἦσαν ἐν τῷ στελέχει, ἡμέρας εἶπεν, εἰ δὲ ἐν μέσῳ, μῆνας. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῷ τέλει, ἐνιαυτούς. b (BCE 3) T αὔθι : ὅτι τὸν τοῦ Κάλχαντος λόγον μεταλαβὼν ἐποίησεν ἐπὶ τῆς Αὐλίδος, αὐτὸς ὦν ἐπὶ τῆς Τροίας· διὸ κέχρηται τῷ αὔθι τοπικῶ ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, ὅπου νῦν ἐσμεν. ^[5]

2 328b A < αὔθι : > τὸ αὔθι ἐν Ἰλίῳ, οὐκ ἐν Αὐλίδι.

2 328c

- b (BCE 3 E 4) T il τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν : διὰ τί οὐχὶ ἐνάτῳ ἔφη ἐνιαυτῷ ἔσεσθαι τὴν πόρθησιν, καίτοι τῆς ἀκολουθίας τῶν σημείων τοῦτο ἐχούσης "ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν" (B 313); ἢ ὅτι τῶν ἐννέα πληρωθέντων ἀνάγκη νοεῖν τὸν ἐπέκεινα δέκατον· ἢ καὶ τὸν δράκοντα αὐτὸν δεῖ συναριθμεῖν, ὅς ἐστι δέκατος, ὡς ὅλου τοῦ ἀγῶνος ἐν τούτῳ μέλλοντος παύεσθαι. ^[5]
- 2 329a A b (BCE 3 E 4) T ὁ λιθωθεὶς οὖν δράκων ἐσήμανεν ὅτι οὐκέτι κίνησιν ἔλαβεν ὁ πόλεμος. b (BCE 3 E 4) T < τῷ δεκάτῳ : > ἰσταμένου γὰρ τοῦ δεκάτου ἐπόρθησαν.
- 2 329b b (BCE 3 E 4) T il < κεῖνός θ' ὥς : > ὀξυτονητέον τὴν νος διὰ τὸν τέ.
- 2 330a οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ὡς "τὼς δέ ς' ἀπεχθέρῳ" (Γ 415). b (BCE 3) T < κεῖνός θ' ὥς : > οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ'.
- 2 330b Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ' . A im ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται : πρὸς τὸ "χθιζά τε καὶ πρωῒζά" (B 303) καὶ τὸ νῦν φησι, καὶ τὸ τελεῖται ἀντὶ τοῦ τελεσθήσεται, εἴπερ ὁ ὄνειρος εἶπε· "νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν" (B 29).
- 2 330c b (BCE 3 E 4) T εἰς ὃ κεν : καλῶς ἐπὶ πέρατι τοῦ λόγου πιστοῦται τὸ λόγιον, οὐχ ὡς ἐν ἀρχῇ· "ἢ ἔτεδὸν Κάλχας μαντεύεται" (B 300).
- 2 332 T ὡς ἔφα τ' , Ἀργεῖοι δὲ μέ γ' ἴαχον < — / μῦθον ἐπαινέσαντες > : ἐπὶ τὸ ἴαχον (333) διαστολή, καὶ ἐπὶ τὸ Ἀχαιῶν (334) ὑποστιγμή διὰ μέσου δὲ τὸ ἀμφὶ δὲ νῆες καὶ τὰ ἐξῆς ἕως < τοῦ > Ἀχαιῶν (333—4).
- 2 333—5 καὶ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἴαχον μῦθον ἐπαινέσαντες (333. 335). ἐὰν δὲ στίζωμεν, γίνεται σολοικισμός, ἀϋσάντων ὑ π' Ἀχαιῶν / μῦθον ἐπαινέσαντες (334—5). A ὡς ἔφα τ' , Ἀργεῖοι δὲ μέ γ' ἴαχον : "οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος" κατὰ Εὐπολιν (fr. ^[5])
- 2 333a 314 K. = 342 [V p. 493] K.—A.)· ὁ μὲν γὰρ λέγων "φεύγωμεν" (B 140) ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ "μῖμνωμεν" (cf. B 331) πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δήμων ἐσήμανεν. b (BCE 3 E 4) T μέ γ' ἴαχον : ἐπὶ μὲν τούτων ἴαχο ν , ἐπὶ δὲ Τρώων "κελάδησαν" (Θ 542).
- 2 333b T < ἀμφὶ δὲ νῆες : > ἀντὶ τοῦ πᾶσαι.
- 2 333c T il νῆες < — > κονάβησαν : ἴδιος ἦχος τῶν πεπληγόντων ξύλων ὁ κόναβος.
- 2 333—4 T τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε—ἐπίσπη : δεινῶς ἅμα καὶ εὐπόρως τὴν αὐτὴν ῥητορείαν ἐτέραις λέξεσιν ἐκφράζει ὁ ποιητής.
- 2 336—59 παρρησιαστικὸς δὲ διὰ τὸ γῆρας ὁ Νέστωρ. b (BCE 3 E 4) T Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ : ἀντὶ τοῦ ἱππικός, νῦν δὲ —ὠνομάσθη.
- 2 336 ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις (fr. 33 b M.—W.). A ὦ πόποι : στικτέον ἐπὶ τὸ ὦ πόποι· κομματικὸν γάρ, καὶ μᾶλλον ἐμφαίνει καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον.
- 2 337a A A im ἦ δὴ παισὶν : παισί ν , οὐ γυναιξίν· ἔστι γὰρ καὶ ταύταις φρόνησις.
- 2 337b1 T καλῶς οὐκ εἶπε γυναιξίν, ἀλλὰ παισί· καὶ γὰρ ταύταις ἐστὶ φρόνησις.
- 2 337b2 b (BCE 3 E 4) < ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες > ἀγοράσθε : τότε ὅτε συνετίθεσθε Ἀγαμέμνονι.
- 2 337c ἦ μᾶλλον πρὸς Ὀδυσσέα ἀποτείνεται δημοχαριστικῶς παρελθόντα· ἐπιτρίψει γὰρ ἑαυτὰ μᾶλλον εἰς ἀναρχίαν τὸ πλῆθος, πῇ μὲν "σέ" λέγων "ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ ἐλέγχιστον θέμεναι" (B 284—5), πῇ δὲ τῷ "οὐ νεμεσίζοιμ' Ἀχαιούσ" (B 296). b (BCE 3) T πῇ δὴ συνθεσῖαι τε < — / αὐτως γὰρ ἐπέες ς' ἐριδαίνωμεν > : τινὲς ἐλεγκτικῶς ὅλα προφέρονται· ποῦ ἀπῆλθον αἱ συνθήκαι καὶ τὰ ὄρκια σπονδαί τε καὶ δεξιάι; ἴν' ἦ καὶ τὸ βήσεται (339) ἀντὶ τοῦ ἔβησαν, καὶ τὸ γενοίατο (340) ἀντὶ τοῦ ἐγένοντο, καὶ τὸ A b (BCE 3 E 4) T ἐριδαίνωμεν (342) ἀντὶ παρωχημένου, ἴν' ἦ μάτην ἐφιλονεικοῦμεν λόγοις μόνον ὑπισχνούμενοι, καὶ τὸ AT "ἀγοράσθε" (B 337) ἀντὶ τοῦ ἡγοράσθε A b (BCE 3 E 4) T τότε ὅτε συνετίθεσθε Ἀγαμέμνονι. ^[5]

- 2 339–42 A b (BCE 3 E 4) πῆ δὴ συνθεσίου τε : ἐν δισταγμῷ· ποῦ ἄρα τελευτήσει τὰ τῶν ὀρκῶν καὶ συνθηκῶν; b (BCE 3 E 4) T συνθεσίου τε : οὕτως συνθεσίου τε ὡς θυσίου τε.
- 2 339b ὅσοι δὲ προπαροξύνουσι, πταίουσι· τῆς γὰρ μεταγενεστέρας Ἀτθίδος ἢ τοιάδε ἀνάγνωσις. A βήσεται ἡμῖν : ἀπολύτως ἀναγνωστέον τὸ ἡμῖν ν .
- 2 339c b (BCE 3 E 4) T πῆ δὴ συνθεσίου τε : τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος—τοὺς γενομένους †ῥθρους†. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Στησιχόρῳ (fr. 13 P.). A ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε <γενοίαιτο> : οὐκέτι βουλῶν ὄνησις.
- 2 340a ἀφανισθήσεται δὲ παντελῶς ἡ βουλή, b (BCE 3 E 4) T εἰ λογομαχεῖν μόνον παρασκευάζουσιν, T οὐδὲν ἀνίσχουσα τὸ ὠφελοῦν. οὐχ ὑποσχέσεις δὲ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα (cf. B 286), ἀλλὰ γυμνότερον αὐτὰ τῶν πίστεων τὰ ὀνόματά φησιν (sc. B 341)· ὅσα γὰρ παρέδραμεν ἐκεῖνος, ἐπεξεργάζεται οὗτος, καὶ τούναντίον. δεινῶς δὲ ἐλέγχει ὡς ἐνεδρεύσαντας ὀσιώμασιν· οὐκ ἂν γὰρ ἐστράτευσε μὴ συνθεμένων αὐτῶν. b (BCE 3 E 4) T <ἀνδρῶν :> εἴ τὸ μὴ εἰπεῖν ὑμῶν, ἀλλὰ καθολικῶς ἀνδρῶν ν .^[5]
- 2 340b b (BCE 3 E 4) T il σπονδαί τ' ἄκρητοι : ὅτι ὅταν λέγῃ ἐν ἄλλοις "κρητῆρι δὲ οἶνον / μίσγον" (Γ 269–70), οὐ σημαίνει τὸ ὕδατι κίρνασθαι, ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν οἶνον ἔμισγον.
- 2 341 A b (BCE 3 E 4) T οὐδέ τι μῆχος / εὐρέμεναι : καὶ Ὀδυσσεὺς "αἰσχροὺν τοι δηρὸν <τε> μένειν" (B 298).
- 2 342–3 T Ἀτρείδῃ, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων : ἐναντίως τῷ Ὀδυσσεῖ ἀπὸ τοῦ πλήθους εἰς τὸν βασιλέα μετῆλθεν.
- 2 344a b (BCE 3) T σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν : ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἐνδιδοῦς, ὡς νῦν ἐνδεδωκας πρὸς φυγὴν.
- 2 344b b (BCE 3 E 4) T ἀστεμφέα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμετακίνητον, βεβαίαν. T ἄρχε υ' Ἀργείοισιν : καταπλήττει διὰ τούτων τὸ πλῆθος.
- 2 345 b (BCE 3 E 4) T <τοῦσδε :> ἔν ἐστι τὸ τοῦσδε· διὸ προπερισπαστέον.
- 2 346a A int τοῦσδε δ' ἔα : ὑφ' ἐν ἀναφορικῶς.
- 2 346b τὰ δὲ τοιαῦτα ἀεὶ δεικτικά ἐστιν. b (BCE 3) T ἔνα : τῷ ἐλαχίστῳ ἀριθμῷ κἀκείνους εὐτελίζει καὶ τοὺς ἄλλους εὐέλπιδας ποιεῖ.
- 2 346c b (BCE 3 E 4) T il ἔνα καὶ δύο : εὐφυνέστερον αἰνίττεται—καὶ ἕτερον τοιοῦτον. A τοί κεν Ἀχαιῶν : Ἀχαιῶν ν , οὐκ εἶπε σοῦ, ἀλλὰ κοινὴν αὐτῶν κατηγορίαν ποιεῖται, ἐφελκόμενος τὸ πλῆθος.
- 2 346d b (BCE 3) T <βουλεύω ς' :> †ῥτι† βουλεύωσιν αἱ Ἀριστάρχου.
- 2 347a A im ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν : ἐντελὴς δὲ πρᾶξις—πρὶν γνῶμεν τὴν Διὸς γνώμην.
- 2 347b A τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ν ψιλοῦται, πλὴν τοῦ "ἀνδάνω". (cf. β 114). A b (BCE 3) <ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν , /> πρὶν Ἀργος δ' ἰέναι ι , <πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο / γνῶμεναι , εἴ τε—οὐκί> : ἀμφίβολος ὁ λόγος ἢ διαστελλόντων ἡμῶν ἐπὶ τὸ αὐτῶν ἢ συναπτόντων μέχρι τοῦ ἰέναι· ἥτοι γὰρ ὁ λέγει τοῦτό ἐστιν, οὐδὲν ἐπινοήσουσιν ὥστε ὑποστρέψαι αὐτοὺς πρὶν τέλος ποιήσασθαι τοῦ πολέμου· ἢ τοῦτο, ἀνύσουσι δὲ οὐδὲν πρὶν ὑποστρέψαι τε ἡμᾶς καὶ πρὶν τέλος εὐρέσθαι τοῦ πολέμου, ἀντεστραμμένου τοῦ λόγου.^[5]
- 2 347–9a A ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν <—καὶ οὐκί> : οὐδὲν ἀνύσουσι πρὸς τὸν ἀπόπλουν, ἄχρις ὅτου πέρας λάβῃ ἢ τοῦ Διὸς ὑπόσχεσις.
- 2 347–9b Ὀδυσσεὺς δὲ αὐτοῖς ἐπέτρεπε λέγων "τλήτε φίλοι b (BE 3 E 4) T καὶ μείνατε" (B 299). b (BE 3 E 4) εἴτε ψευδὸς ὑπόσχεσις : ἀντὶ τοῦ ψευδῆς.

- 2 349a b (BCE 3) Τ εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις : ταῦτα παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς (St.
- 2 349b V. Fr. II fr. 169) λεκτὰ καλοῦνται, τὰ πρὸς τὴν σημασίαν φερόμενα. ψεῦδος τὸ ἐπάγγελμα. A b (BCE 3) Τ οὐκί : ὅτι διὰ τοῦ κ καὶ οὐ διὰ τοῦ χ .
- 2 349c Α φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα : οἰκείως ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δημοχαριστικῶς δημηγορῶν τοῦ Κάλχαντος προβάλλεται τὴν μαντείαν, ὃς ἦν τοῖς Ἀτρεΐδαις ἐχθρὸς, τῷ δὲ πλήθει γλυκύς· ὁ δὲ Νέστωρ τῷ βασιλεῖ χαριζόμενος τὰ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν προβάλλεται· διὸ ὁ μὲν παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ὁ δὲ Νέστωρ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐγκωμιάζεται, b (BCE 3 E 4) Τ "ἦ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱὰς Ἀχαιῶν (B 370).^[5]
- 2 350 ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς "ὥς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον" (B 333) καὶ τὰ ἐξῆς. b (BE 3 E 4) < φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα / ἤματι τῷ , ὅτε—φέροντες > : διασταλτέον ἐπὶ τὸ Κρονίωνα (350)· ἐπὶ δὲ τὸ φέροντες (352) ὑποστιγμῇ.
- 2 350-2 Α im φημί γὰρ οὖν <—ἀστράπτων > : τελειότερον ἀφείς τοὺς νεοσσοὺς ἐπὶ τὸν βασιλέα φέρεται τῶν θεῶν.
- 2 350-3 τὸ δὲ ἐξῆς ὑπερμενέα Κρονίωνα ἀστράπτω ν , ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα. b (BE 3 E 4) Τ < Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες : > καὶ Ὀδυσσεὺς ὁμοίως "ὅτ' ἐς Αὐλίδαν νῆες Ἀχαιῶν / ἠγερέθοντο κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι" (B 303—4).
- 2 352 b (BCE 3 E 4) ἀστράπτων <ἐπιδέξ ι' , ἐναίσιμα σήματα φαίνων > : ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει (fr.
- 2 353a1 579 N. 2)· "Λαΐε, πάλαι δὴ ς' ἐξερωτῆσαι θέλων / σχολή μ' ἀπεῖργε." b (BE 3 E 4) βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐν τῷ ἐπιδέξ ι' ἄσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί. b (BE 3 E 4) Τ ἀστράπτων ἐπιδέξ ι' : ὅτι ἀκαταλλήλως· ἔδει γὰρ "κατανεῦσαι" (B 350) ἀστράπτοντα.^[5]
- 2 353a2 διασταλτέον δὲ βραχὺ ἐπιδέξ ι' ἄσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί, {καί} ἀστράπτων καὶ φαίνων. Α < ἐπιδέξ ι' : > ἐπὶ δεξιᾷ, ὡς "ἐνδέξια πᾶσιν" (A 597).
- 2 353b Τ il ἐναίσιμα : λείπει ὁ καί· Τ Τ il καὶ ἐναίσιμα σήματα Τ φαίνοντα.
- 2 353c Τ Τ il τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω : προστακτικῶς ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς "ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες" (B 331).
- 2 354a1 Τ ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐπιταγματικῶς "ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες".
- 2 354a2 οὗτος δὲ συμβουλευτικῶς. b (BCE 3 E 4) πρὶν τινά περ Τρώων : οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε καὶ τὰ ὑπομνήματα.
- 2 355a1 Α ἐν τοῖς Ἀριστάρχου ὑπομνήμασι "πρὶν τινά περ", οὐ καλῶς.
- 2 355a2 b (BCE 3) < πρὶν τινὰ παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι : > μέγιστον εἰς κόλασιν ᾤοντο οἱ παλαιοὶ τὸ τὰς γυναῖκας ὑπὸ πολεμίους γενέσθαι.
- 2 355b b (BCE 3 E 4) Τ il πρὶν τινὰ παρ Τρώων : φασὶ τινες ὡς αἰσχρὸν αὐτοὺς μένειν δελεαζομένους τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀφροδισίων ὑπὸ τοῦ πανσόφου Νέστορος.
- 2 355c ῥητέον οὖν ὡς ἐξ ὧν ἐπλημμέλησαν Τρώες, ἐκ τούτων αὐτοὺς δίκας αἰτεῖν πεπεύραται. οἶδε δὲ τὸ πλῆθος Ἀφροδίτης ἠττημένον, καὶ ταῦτα ὅταν εὖλογος ἡ ἡδονή. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς οὐδέ φησι τοιοῦτον, ἀλλ' ὁ τῶν ἀφροδισίων ἤδη παυσάμενος. Τ τίσασθαι δ' Ἑλένης <ὀρμήματά τε στοναχὰς τε > : πρὸς τοὺς Χωρίζοντας· ἔφασαν (fr.^[5]
- 2 356a1 1 K.) γὰρ τὸν μὲν τῆς Ἰλιάδος ποιητὴν δυσανασχετοῦσαν συνιστάνειν καὶ στένουσαν διὰ τὸ βία ἀπῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας ἐκοῦσαν, οὐ νοοῦντες ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτῆς ὁ λόγος, ἀλλ' ἔξωθεν πρόθεσιν τὴν περὶ δεῖ λαβεῖν, ἵν' ἢ περὶ Ἑλένης. καὶ ἔστιν ὁ λόγος, τιμωρίαν λαβεῖν ἀνθ' ὧν ἐστενάξαμεν καὶ ἐμεριμνήσαμεν περὶ Ἑλένης· παραλειπτικὸς γὰρ

- προθέσεών ἐστιν ὁ ποιητής. Α λείπει ἡ περί, ἵν' ἥ τίσασθαι τὰ περὶ τῆς Ἑλένης ὀρμήματα b (BCE 3 E 4) T il καὶ τὰς στοναχάς. ^[5]
- 2 356a2 T il Ἑλένης ὀρμήματα : μεριμνήματα, ὡς αὐτῆς ἀκουσίως παρὰ τοῖς πολεμίοις οὔσης, ἵν' ἀξιόχρεως ἦ βοηθεῖσθαι.
- 2 356b A b (BCE 3 E 4) T < ἐκπάγλως : > ὑβριστικῶς.
- 2 357 T il < ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ : > τοῦτο παρὰ ὑπόνοιαν ἐπήγαγεν.
- 2 359 ἀρετῆς δὲ ῥήτορος τὰ μὲν χαρίζεσθαι, τὰ δὲ καταπλήσσειν ἀπειλῇ κολάσεων. b (BCE 3 E 4) T il θάνατον καὶ πότμον : εὐθὺς πρὸς—τὴν εἰμαρμένην. Α ἀλλὰ ἄναξ : φοβερώτερον καθιστὰς τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸν Ἀγαμέμνονα ἄνακτα αὐτὸν καλεῖ, οὐκ Ἀτρεΐδην.
- 2 360a1 T φοβερώτερον καθίσταται τοῦτο τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα ἄνακτα αὐτῶν καὶ οὐκ Ἀτρεΐδην καλεῖν.
- 2 360a2 b (BCE 3) ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' εὖ : ἀποστρέφει τὸν λόγον— ἀποστροφή. Α τὸ σχῆμα ἀποστροφή. Α int ἀλλὰ ἄναξ— τ' ἄλλω : τοῖς βασιλεῦσι νόμον τίθῃσιν, εἰς δύο μερίζων αὐτῶν τὴν εὐβουλίαν, τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν σὺν ἄλλοις γινομένην· ἄριστον γὰρ τὸ ἐπικρίνειν τὸ εὖ ἔχον· "οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει" (Hsd. ^[5]
- 2 360b opp. 293). b (BCE 3) T < οὐ τοι ἀπόβλητον : > ἐξ ἀποφάσεως τὴν κατάφασιν δηλοῖ τῶν ἐπαίνων, φεύγων τὸ φορτικόν· διὸ οὐκ εἶπεν ἑπαινέσεις τὴν βουλήν'.
- 2 361 b (BCE 3) T il κρῖν' ἄνδρας κατὰ φύλα : προοικονομεῖ ἑαυτῷ τὸν Κατάλογον, ὅπως τὰς φυλάς διεξιὼν ἀναγκάζεται τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν λέγειν.
- 2 362a περὶ τάξεως δὲ εἰσηγεῖται ὡς ἀναμφιβόλως δόξαν αὐτοῖς μένειν· καὶ εἰς τοῦτο τρέπων λήθην ἐμποιεῖ τοῦ νόστου. τί δήποτε δὲ οὐκ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου τὸ στράτευμα διατάττει ὁ Νέστωρ; ῥητέον δὲ ὅτι ἔχοντες πρώην Ἀχιλλέα τούτων οὐκ ἐδέοντο ὡς οὐδὲ τοῦ πλήθους. b (BCE 3) T < φύλα : > τὰς φυλάς παρὰ Ἀττικοῖς. ^[5]
- 2 362b T il < φρήτρας : > τὰς τριττῶς, ὃ ἐστι τρίτον φυλῆς.
- 2 362c T il ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη : τοῦτο ἐξηγήσατο ἐν τῷ "ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν" (Γ 9)· τοῦτο δὲ ἵνα μὴ περιορῶεν τοὺς οἰκεῖους, καὶ εὐδοξεῖν σπουδάζοιεν γνωριζόμενοι.
- 2 363 οὕτω δὲ τὸ βούλευμα χάριεν τὸ περὶ τῆς διατάξεως ὥστε καὶ τὸν Δία εἰσηγήσασθαι αὐτὸ τοῖς βαρβάροις διὰ τῆς Ἰριδος (sc. B 805). b (BCE 3 E 4) T < κατὰ σφέας : > διακεκριμένοι. ^[5]
- 2 366 b (BCE 3 E 4) T il τοῦτο δὲ χαρίζεται Νέστορι τὸ γῆρας καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πολέμων. b (BCE 3 E 4) γνώσεαι εἰ καὶ θεσπεσίη : λείπει βουλῇ, ὡς Πίνδαρος b (BCE 3 E 4) T "τὸν δὲ ἄνδρα δαιμονίᾳ γεγάμεν" (Ol.
- 2 367a1 9, 110): T ἡ ἀπὸ κοινοῦ τὸ "κακότητι" (B 368), θεσπεσίη κακότητι ἢ ἀνδρῶν κακότητι. b (BCE 3 E 4) T βουλῇ ἢ κακότητι.
- 2 367a2 T il ἡ {ἀνδρῶν κακότητι}: Πτολεμαῖος (p.
- 2 368a1 42 B.) περισπᾷ τὸν η, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος. εἰσὶ δὲ οἱ ὀξύνουσιν, ὥσπερ καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα (fr. 27 B.), ἐκδεχόμενοι παραδιαzeugτικὸν τὸν η. Α ἡ ἀνδρῶν : Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν η, "ἡ ἀνδρῶν", ὡς διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος.
- 2 368a2 οἱ δὲ περὶ Ἀλεξίωνα ὀξύνουσιν ὡς διαzeugτικόν, ἵν' ἥ ὁ ἡ ἀντὶ τοῦ ἀλλά. b (BCE 3) T καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο : ἐζήτηται διὰ τί—διάταξιν εἰσάγει. Α ἡ μὲν αὖ τ' ἀγορῇ < νικᾶσ > : ἐπιεικὴς ὁ βασιλεύς, ὃς οὐκ οἶται δεῖν ἐν ἅπασιν πάντων ὑπερέχειν. ^[5]
- 2 370a

- ἅμα δὲ καὶ πλέον Ὀδυσσέως αὐτὸν θαυμάζει, ὅτι ὁ μὲν εἰσηγήσατο ὡς μενετεόν, ὁ δὲ Νέστωρ καὶ τί χρὴ πράττειν μένοντας. b (BCE 3 E 4) T ἡ μὰν αὖ τ' ἀγορῇ : τὸν μὲν τὸ πλῆθος, τὸν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπαινεῖ.
- 2 370b1 ἰσοστάσιος οὖν ὁ ἔπαινος. T ἰσοστάσιος δὲ ὁ ἔπαινος, εἰ καὶ τὸν μὲν τὸ πλῆθος, τὸν δὲ αὐτὸς ἐπαινεῖ.
- 2 370b2 b (BCE 3 E 4) αἶ γὰρ , Ζεῦ τε πάτερ <καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων> : πάτριοι τοῖς Ἀθηναίοις οἱ θεοί.
- 2 371 b (BCE 3 E 4) T αἶ γὰρ , Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη : ἐντεῦθεν τινες —τὸν ὄρκον φασὶ τῶν Ἀθηναίων. A τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες : εἰ πάντες ἴφρησι συμβουλευέσκειαν τὰ αὐτὰ τῷ Νέστορι, οὐδὲν ἐκείνου διοίσουσιν· ἀπαρκεῖ οὖν τὸ χρηστὸν τῆς γνώμης ὁ Νέστωρ μόνος εἰσηγούμενος.
- 2 372a ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐ τοὺς ἀλλήλων ἴμην δὲ ἅμα διόισοντας τοῖς λόγοις φησὶν, ἀλλ' οἷς ἡ αὐτὴ μὲν ἐστὶν ἔξις b (BE 3 E 4) T "πολλῶν δ' ἀγρομένων τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην / βουλὴν βουλεύσει" (I 74—5). T τάχα δὲ ἐπὶ ταύτην τὴν εὐχὴν κατηνέχθη, ἵνα τῇ ὑπερβολῇ τῶν τοῦ Νέστορος ἐπαίνων προτρέψῃ τὸ στράτευμα πείθεσθαι ταῖς παραινέσεσιν αὐτοῦ. b (BE 3 E 4) T τοιοῦτοι δέκα μοι : δῆλός ἐστιν ὁ ποιητὴς τῶν σωματικῶν τὰ ψυχικὰ προτιμῶν· ἐνθάδε μὲν γὰρ δέκα Νέστορες ἱσχυροῦσιν αὐτῷ πρὸς τὴν ἄλωση τῆς Ἰλίου· τοὺς δὲ Αἴαντας ἐπὶ τὸν πόλεμον προτρέπων Ἀγαμέμνων φησὶ "τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο" (Δ 289).^[5]
- 2 372b ἐντεῦθεν δὲ ὁ Εὐριπίδης λαβὼν λέγει (fr. 200, 3—4 N. 2) : "ἴσων ὄχλῳ δ' ἐνὶ βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας / νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν." b (BE 3 E 4) T τῷ {κε τάχ'} : τὸ τῷ πολλὰ σημαίνει.
- 2 373a ἐπὶ μὲν τοῦ τοιοῦτου περισπᾶται καὶ τὸ ι οὐκ ἔχει. A im ἡμύσειε : ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται.
- 2 373b A im b (BCE 3 E 4) T ὅθεν "ἐτερόφθαλμον" ἔσσεσθαι τὴν Ἑλλάδα ἔφασαν, καὶ "Σικελίας τ' ἔσαν / ὀφθαλμός" (Pind. Ol. 2, 9—10). T ἀλοῦσά τε περθομένη τε : ἐζήτῃται διὰ τί Ὀδυσσέως —βεβαιότερον γὰρ νίκης φῶς.
- 2 374 A ἀλλὰ μοι αἰγίοχος : εὐεπίφοροι κατὰ θεῶν οἱ ἀτυχεῖς.
- 2 375 b (BCE 3 E 4) T ὅς με με τ' ἀπρήκτους ἔριδας : προμαλάσσει τὸ πλῆθος τὴν αἰτίαν θεῶ ἀνατιθεῖς καὶ θυμῷ, ὡς μή τις ἐθελοκακοίῃ αὐτῷ.
- 2 376 συγγνώμονες δὲ πάντες τοῖς ὁμολογοῦσι τὰ πταίσματα. b (BCE 3 E 4) T <μαχεσσάμεθ' :> διὰ τοῦ η αἰ Ἀριστάρχου.
- 2 377a1 καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ "μαχήσονται περὶ σεῖο" (Γ 137). A im μαχες <σ> ἄμεθ' {εἵνεκα κούρης} : οὕτως "μαχησόμεθ", ὡς "μαχήσονται περὶ σεῖο".
- 2 377a2 T <καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης / ἀντιβίοις ἐπέεσσιν , ἐγὼ δ' ἥρχων χαλεπαίνων :> πόρρωθεν ἑαυτῷ τὰς πρὸς Ἀχιλλεῖα διαλλαγὰς μνηστεύεται, τοὺς ὠκειωμένους ἐκείνῳ ὑπερχόμενος.
- 2 377–8 b (BCE 3 E 4) T il εἰ δέ πο τ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν : καὶ πῶς οὐ παρακαλεῖ; αἰδεῖται γὰρ χωρὶς ἀνάγκης, καὶ πέποιθε τῷ ὀνειράτι.
- 2 379 b (BCE 3) T οὐ δ' ἡβαιόν : οἱ μὲν τὸ πλῆρες φασὶ βαιόν, οἱ δὲ ἡβαιόν.
- 2 380a1 ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχὴν ἀεὶ, "ἐλθόντες δ' ἡβαιόν" (ι 462), παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις δισσηή χρῆσις "βαιὸν ὑπὲρ Ποταμοῖο" (Arat. Ph. 358), καὶ Καλλιμάχος δὲ (fr. 625)· "ἡβαιὴν οὐτι κατὰ πρόφασιν". A οὐδ' ἡβαιόν : ἀεὶ μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ἐνὶ μέρει λόγου.^[5]

- 2 380a2 ἔθεν καὶ Καλλίμαχος· "ἡβαιὴν οὐτι κατὰ πρόφασιν". b (BCE 3) T δεῖπνον : τὸ ἐωθινὸν ἄριστον, ὃ δι' ἀνάγκην πρὸ τοῦ δέοντος ποιοῦνται.
- 2 381a δόρπον δὲ τὸ ἐσπερινόν, A b (BCE 3 E 4) δόροπόν τι ὄν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων διδόμενον. τὸ δὲ δεῖπνον ἔσθ' ὅτε πᾶσαν τροφήν. A b (BCE 3) Αἰσχύλος (fr. 182, 3 N. 2 = 304 c M. = 182,3 R.) δὲ κακῶς "ἄριστα, δεῖπνα δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρίτα". A b (BE 3) τρισὶ δὲ οὐδέποτε οὔτε μνηστῆρες οὔτε μὴν Κύκλωψ ἐχρῶντο τροφαῖς. b (BE 3 E 4) {νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ} δεῖπνον : τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. ^[5]
- 2 381b καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον πρωΐας σχεδὸν ἔτι σκοτίας οὔσης· καὶ ὠνόμασται ἄριστον ἢ παρὰ τὸ λαμβάνειν αὐτὸ πρὶν εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ προφέρεισθαι ταύτην πρώτην τροφήν, παρὰ τὸ ἄειρε, "μή μοι οἶνον ἄειρε" (Z 264). τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον, τὸ καθ' ἡμᾶς ἄριστον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον δεῖπνον, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν· λαβόντες γὰρ ταύτην τὴν τροφήν ἄλιν περι τὰ πολεμικὰ ἔργα ἐπόνουν. τὸ δὲ τρίτον δόρπον, τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον· καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαύερπον, ὅταν εἰς τὸ ἰαύειν πορευώμεθα, ὃ ἔστι κοιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ παῦσιν ἔχειν τοῦ δόρατος. Τίνα ξυνάγωμεν Ἄρηα : ἰδὼν ὁ Ἀγαμέμνων τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπαινέσαντας καὶ τὴν Νέστορος ἐπιτίμησιν πρῶως ἐνεγκόντας τρέπεται ἐπὶ τὸ προστάσσειν. ^[10]
- 2 381c b (BE 3) T εὖ μὲν τις δόρυ <θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω> : κινητικὰ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι πολέμου ταῦτα, καὶ τὴν πολεμικὴν παρασκευὴν διδάσκοντα τὸν ἀκροατὴν· οἶδε γὰρ καὶ ταῦτα αἷτια εἶναι τῆς ἥττης· "οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο" (N 607), "τῇ ὃ γ' ἐνὶ βλαφθεῖς πέσεν ὕπτιος" (O 647). ^[5]
- 2 382a δεῖ οὖν μὴ τὴν αἰτίαν ἐξ ἡμῶν εἶναι τοῦ κακοῦ. b (BCE 3) T εὖ μὲν τις δόρυ <—θέσθω> : δύο συνέπλεξε σχήματα, ὁμοιοτέλευτον καὶ ἐπαναφορὰν, ἐπανιών μὲν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, καταλήγων δὲ εἰς τὸ ὁμοιοτελὲς τῶν ῥημάτων.
- 2 382b A b (BCE 3) T εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω : ὁ τρόπος ἐπαναφορικὸς, ὡς τὸ "εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάς' ἐλθέμεν, εὖ δὲ Φιλοκτήτην" (γ 188.
- 2 382c 190), "κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, κλαῖε δὲ Τηλέμαχος" (δ 184. 185). b (BE 3) T < θέσθω : > ἀντὶ τοῦ περιθέσθω.
- 2 382d b (BCE 3) T il < ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν : > περιβλεψάμενος τὸ ἄρμα.
- 2 384 T il τοῦτο δὲ καὶ ὁ †Θουκυδίδης† ἐν Πολιτείαις φησὶ τὸ ὄπλισμα. b (BCE 3) ὥς κε πανημέριοι στρυγερῶ κρινώμεθ' Ἄρηϊ : ἀβέλτερος, †φησὶν†, Ἀγαμέμνων μὴ συνορῶν ὅτι ἐν πολέμῳ οὐκ ἐπὶ τοῖς μαχομένοις κεῖται τὸ τοῦ πολέμου τέλος, ἀλλ' ὡς ἂν τύχη.
- 2 385a ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καλὸν ἐστὶ δυσχερῇ ἐλπίζειν, ἵνα ὡς ἐπὶ πλείονι πόνῳ προθυμότερον παρασκευασθῶσιν· ἢ γὰρ ἀποβάντων ἦττον ἡχθέσθημεν ἢ μὴ τελεσθέντων ὑπεράγαν ἐχάρημεν. b (BCE 3) T καὶ Ἀττικοὶ δὲ "ἡκεῖν ἔχοντας σιτί' <ἡμερῶν τριῶν>" (Ar. Pax 312) βοῶσιν. T {ὥς κε} πανημέριοι : ὅτι προεληλυθυίας λέγει τῆς ἡμέρας ἤδη τὸ πανημέριο ἐπὶ τοῦ ἀπολείποντος αὐτῆς μέρους, καὶ οὐ πάντως τὸ ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύσεως λέγει "πρόπαν ἡμαρ" (A 601). ^[5]
- 2 385b T 162 al.). A κρινώμεθ' Ἄρηϊ : τούτῳ τῷ ὀνόματι τετραχῶς κέχρηται —ὀῖζυροῖσι βροτοῖσιν (N 569). A < τελαμών : > ὅτι ἐκ τελαμώνων ἀνήπτον τὰς ἀσπίδας. ^[5]
- 2 388a A im ἰδρῶσει μὲν τευ <τελαμών> : ὅτι οὕτω πόρπακες, ἀλλὰ τελαμώνες ἦσαν.
- 2 388b εἴρηται δὲ τελαμών παρὰ τὸ τέταμαι. ἰδρῶτα μὲν καὶ πόνον προβάλλεται, κίνδυνον δὲ οὐδαμοῦ. b (BCE 3) T πρὸς ἕκαστον δὲ τῶν προτραπέντων αἰτίαν ἐπάγει. b (BE 3) T τὸ δὲ

- ιδρώσει ύγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος τοῦ πολεμοῦντος. b (B) T τελαμών : ὁ ἀναφορεὺς—τοῦ ξίφους. A ἀσπίδος ἀμφιβρότης : ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. ^[5]
- 2 389a A ἀμφιβρότης : ἐν τῇ συνθέσει προσλαμβάνει τὸ μ ὡς κεχρεωστημένον τὸ βροτός, A b (BCE 3) ὡς τὸ ἄμβροτος καὶ τὰ ὅμοια.
- 2 389b b (BE 3) τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως. A b (BE 3) ἴσως δὲ διὰ τὸ †προεῖναι. b (BCE 3) ὃν δέ κ' ἐγὼν <—οἰωνοῦς> : εὐτόνως κατέστρεψε τὸν λόγον· οὐ γὰρ τῆς πειθοῦς μόνης, ἀλλὰ καὶ ἀπειλῆς προσδεῖ τῷ πλήθει.
- 2 391–3 b (BCE 3) T πρῶτος δὲ τὸν κατὰ τῶν λειποτακτῶν συνεῖδε θάνατον· καὶ ὁ Ἑκτωρ "ἀλλὰ κύνες ἐρύουσιν" (O 351). τοῦτο δέ, ὅπως τὸν εὐκλεᾶ ἀντὶ τοῦ δυσκλεοῦς καὶ τὸν ἄδηλον ἀντὶ τοῦ προδῆλου θάνατον ἔλυνται. b (BE 3) T < οὐ οἱ ἔπειτα / ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν : > ἐπαρκοῦν αὐτῷ οὐκ ἔσται πρὸς τὸ φυγεῖν. ^[5]
- 2 392–3 b (BCE 3) T il {ἄρκιον} ἐσσεῖται: προπερισπαστέον τὸ ἐσσεῖται· οὐ γὰρ <προ> παροξυντέον, ὡς τινες, ἐπεὶ Δώριον· ἤδη γὰρ πολλὴ χρῆσις τῶν τοιούτων παρὰ Ἀττικοῖς.
- 2 393a A < ἐσσεῖται : > τὸ δὲ ἐσσεῖται Ἀττικόν ἐστίν, ἔσσεται ἐσσεῖται ἔσται.
- 2 393b b (BCE 3) ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν : ὁ λόγος, τῷ θέλοντι φυγεῖν—διασπασθῆναι. A ἀκτῇ ἐ φ' ὑψηλῇ <—ἐλθών> : ἐξηγεῖται αὐτὸ διὰ τοῦ "ἔνθα νότος μέγα κῦμα" (γ 295) †ἄγων σκαιὸν χαλεπώτατον τὸ κῦμα τὸ μετεώρῳ ἐπιφερόμενον αἰγιαλῷ.
- 2 395a1 T ἐξηγεῖται διὰ τούτου ὅτι ὁ νότος ὅπη πνεῖ, τὸ κῦμα μᾶλλον οἶδεῖ τῶν ἄλλων· καὶ ὅτι σκαιὸν ἐκεῖνο τὸ κῦμα καὶ χαλεπώτατον τῷ μετεώρῳ αἰγιαλῷ προσρησόμενον.
- 2 395a2 b (BCE 3 E 4) < σκοπέλω : > ἀφ' οὗ ἐστίν ἄλις σκοπεῖν.
- 2 396 T il γένωνται : ὅτι οὐ γραπτέον, ὡς τινες, "γέννηται". Ὀμηρικώτερον γὰρ οὕτως λέγειν, γένωνται τὰ κύματα, ὡς "σπάρτα λέλυνται" (B 135).
- 2 397a A γένωνται : οὕτως γένωνται αἱ Ἀριστάρχου. τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων λόγος ὑπόκειται ἔχων τῇδε· "ἐπὶ τῶν κυμάτων λέγει τὸ γένωνται. τῷ τοιούτῳ πλεονάκις κέχρηται, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τὰ πληθυντικὰ παραλαμβάνει." μεταποιοῦσι δὲ τινες "γέννηται", οὐκ ὀρθῶς. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 113 Schm.) A γένωνται : γένωνται οἱ ἄνεμοι. οἱ δὲ ἀήθεις μεταγράφουσι "γέννηται". b (BCE 3) T ἀνστάντες : διὰ τοῦν· τὸ γὰρ πληρὲς ἐστίν ἀναστάντες. ^[10]
- 2 398a T < ὀρέοντο : > ὥρμων.
- 2 398b T il < κάπνισσαν : > πῦρ ἀνῆψαν.
- 2 399 T il ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε : δείκνυσιν ὡς πολύκλητοι ἦσαν· ἕκαστος γὰρ τοῖς πατρίοις θύει· τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἓν, θέσει δὲ πολὺ.
- 2 400 Ἑλληνικὸν δὲ τὸ ἔχειν εἰς θεοὺς τὴν ἐλπίδα. b (BE 3 E 4) T εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν : ἥρκει γὰρ αὐτοῖς μόνον τὸ ζῆν, τῷ δὲ βασιλεῖ τὸ εὐκλεῶς ζῆν· διὸ ἐκεῖνος πρεπόντως εὐχεται "καταπρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον / αἰθαλόεν" (B 414–5).
- 2 401a1 T ἀλλ' οἱ μὲν ἠῦχοντο μόνον τὸ ζῆν (ἥρκει γὰρ αὐτοῖς), ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ εὐκλεῶς ζῆν· διὸ ἐκεῖνος πρεπόντως εὐχεται "καταπρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον / αἰθαλόεν.
- 2 401a2 " b (BE 3 E 4) αὐτὰρ ὁ βοῦν : ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων τὴν θυσίαν ἐπὶ κεφαλαίου λέγων, πῶς καὶ τίνι ἔθυσεν οὐ λέγει· ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἅπαντα ἀκριβῶς διέξεισι.
- 2 402 καλῶς δὲ ὁ βασιλεὺς βασιλεῖ θύει, καὶ τῷ τελειοτάτῳ τῶν θεῶν τὸ μέγιστον τῶν ζώων. b (BCE 3) T πρόσθε δὲ ὅτι καὶ τὸν ὄνειρον αὐτὸς ἦν ὁ πέμψας. T πίονα πενταέτηρον ὑπερμενεί Κρονίωνι : οἰκεῖα ταῦτα τῷ τελείῳ Διί. ^[5]

- 2 403a T < πενταέτηρον : > τότε γὰρ ἀκμάζει.
- 2 403b T il κίκλησκειν δὲ γέροντας <—Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον > : αἱ κατὰ τὰ τέλη τῶν τεσσάρων στίχων στιγμαὶ ἐν αἰτήματι· ὁ γὰρ λόγος συνάπτει καὶ τοὺς ἐξῆς ἕως τοῦ ἀτάλαντον (407)· κοινὸν γὰρ αὐτοτελὲς ῥῆμα τὸ κίκλησκειν (404) κατὰ πάντων, τὸ δὲ πρέπον διίστησι. ^[5]
- 2 404–7 A b (BCE 3) κίκλησκειν δὲ γέροντας : κοινωνικὸν τὸ συνθύειν τοῖς ἀρίστοις b (BCE 3 E 4) T καὶ βασιλεῖ ἀρμόδιον.
- 2 404 b (BCE 3 E 4) Νέστορα μὲν πρώτιστα <—ὡς ἐπονείτο > : ἄριστα τῇ τάξει ὁ πρεσβύτερος καὶ σύμβουλος πρῶτος καλεῖται· δεύτερος Ἰδομενεύς, καὶ οὗτος δὲ καθ' ἡλικίαν καὶ ὅτι τῶν Ἀτρειδῶν γένους τρίτος Αἴας, ὅτι ἄριστος ἦν τῶν Ἑλλήνων μετ' Ἀχιλλέα, καὶ ὁ Λοκρὸς σὺν αὐτῷ, ὅτι "ἴσον θυμὸν ἔχοντες" (N 704)· πέμπτος Διομήδης, τῷ Αἴαντι ἑδευτερῶν κατ' ἀλκὴν· ἕκτος Ὀδυσσεύς, οὐχ ὡς τῶν προειρημένων ἦττων—πῶς γὰρ ὁ "βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων" (B 273); —, ἀλλ' ὡς μᾶλλον αὐτὸν φιλῶν παρῆδεν ὁ Ἀγαμέμνων· τὸν γὰρ ἀδελφὸν οὐδὲ ἐκάλεσεν, ἀλλ' αὐτόματος ἦλθεν· b (BCE 3 E 4) T ἥδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸς ν, ὡς ἐπονείτο (409). ^[10]
- 2 405–9 ἄμα δὲ διδάσκει συμπεριφέρεσθαι ταῖς τῶν ἀδελφῶν ἀσχολίαις. b (BE 3 E 4) T < ἕκτον δ' αὖ τ' Ὀδυσσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον : > ἴσως ἔσχατον ἔα τὸν Ὀδυσσεά, b (BCE 3) T ὅπως ὑψώσῃ τοῖς ἐγκωμίοις.
- 2 407 ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τὰ δύο ἄκρα τοῖς σοφωτάτοις ἀπένειμε, Νέστορι καὶ Ὀδυσσεῖ. b (BCE 3 E 4) T αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε : ἀπαλ <λ> ἄσσει τὸν ἀδελφὸν τῆς περὶ ἑαυτὸν σπουδῆς· ἥδει γὰρ αὐτὸν ἡσυχολημένον.
- 2 408a1 T καὶ ἵνα μὴ δόξῃ ἐπιλελῆσθαι αὐτοῦ ὁ ἀδελφός, αὐτόματος ἔρχεται ἀπαλλάσσω αὐτὸν ὡς πονοῦμενον τοῦ ἐγκλήματος.
- 2 408a2 b (BE 3 E 4) βοὴν ἀγαθός : τί δήποτε τοὺς ἀνδρείους βοὴν ἀγαθοὺς ἀποκαλεῖ, νῦν μὲν τὸν Μενέλαον, ἀλλαχοῦ δὲ (sc.
- 2 408b B 563. E 114) τὸν Διομήδην, b (BCE 3 E 4) T πῇ δὲ "βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας" (O 249) καὶ "Ἔκτορα δ' ἐφράσσα <ν> το βοὴν ἀγαθόν" (O 671) καὶ ἐτέρους; b (BE 3 E 4) T ῥητέον δὲ ὅτι μήπω σάλπιγγος εὐρεθείσης βοὴ διώκουν τὰς τῆς μάχης ἐπιθέσεις καὶ ἀνακλήσεις, ἄλλως τε καὶ σημεῖον τοῦ θαρσεῖν τὸ βοᾶν· b (BCE 3 E 4) T ἡ γὰρ δειλία θραύουσα τὸ πνεῦμα βραχίστην ἀπεργάζεται τὴν φωνήν. b (BE 3 E 4) T διὰ τοῦτο βοῶντας παρῆσάγει τοὺς ἥρωας· "σμερδαλέον δ' ἐβόησεν" (Θ 92), "ἦυσεν δὲ διαπρύσιον" (Θ 227). b (BCE 3 E 4) T βοὴν ἀγαθός : ἡ γὰρ δειλία—τὴν φωνήν. A ἥδε γὰρ <—> ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο : ὅτι θυσίαν ἐπετέλει. ^[10]
- 2 409 T Ζεῦ κύδιστε μέγιστε : ὅτι ἔν τισι γέγραπται "Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, <κύδιστε μέγιστε> " (= Γ 276).
- 2 412a οὐχ ἀρμόζει δὲ τὸν ἐγχώριον Δία προσκαλεῖσθαι ἐπὶ τῆς πορθήσεως, ἀλλὰ βέλτιον κοινοτέραν. A Ζεῦ κύδιστε μέγιστε : κύδιστε T ἐν δόξῃ προὔχων, μέγιστε δυνάμει προὔχων.
- 2 412b b (BE 3) T μὴ πρὶν ἐ π' ἡέλιον δύναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν : ἀντὶ τοῦ δύναντος ἡλίου τὸ κνέφας ἐλθεῖν.
- 2 413 b (BCE 3) T λείπει δὲ τὸ δός. b (BCE 3 E 4) T οἰκεία δὲ ἡ περίφρασις τοῖς ἐκτενῶς εὐχομένοις· ἐνδιατρίβομεν γὰρ ὡς οὐ διδάξοντες τάληθῇ τὸ θεῖον. b (BCE 3) T πρὶν με καταπρηνὲς βαλέειν : ἄπληστος ἡ ὄρεξις τοῦ πρὸ τῆς τῶν φίλων σωτηρίας τὴν καταστροφὴν εὐχομένου· διὸ ἀνανεύει ὁ Ζεὺς.
- 2 414a b (BCE 3 E 4) T < κατὰ πρηνὲς βαλέειν : > ἔμφασιν ἔχει ἡ ἀπὸ τῶν ἐμψύχων μεταφορά.
- 2 414b b (BCE 3 E 4) T αἰθαλόεν : κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, ἢ τὸ διαφανές.

- 2 415a μικροῖς δὲ λόγοις μεγάλα αἰτεῖ· ἀντὶ γὰρ Ἰλίου οἰκίαν μίαν πρῆσαι. ὁ δὲ θυμὸς ἄκρως διὰ τῶν προσώπων παρίσταται Πριάμου (cf. B 414) καὶ Ἑκτορος (cf. B 416). b (BCE 3 E 4) T {αἰθαλόεν} πρῆσαι {δὲ}: ἐν ταῖς πλείσταις διὰ τοῦλ· καὶ αἰ Ἀριστάρχου.
- 2 415b δύναιτο δ' ἂν καὶ διὰ τοῦ πρῆσαι ταὐτὸν δηλοῦσθαι, ὡς ἐκεῖ "ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον" (A 481). A Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα : προσυνίστησιν ἡμῖν καὶ νῦν τὸν Ἑκτορα.
- 2 416 b (BCE 3) T χαλκῷ ῥωγαλέον : ὅτι οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ χαλκῷ ῥηγέντα, καὶ ἐκ παρεπομένου τὲν μέρει τὸ ἀνελεῖν.
- 2 417a A χαλκῷ ῥωγαλέον : τῷ σιδήρῳ διακοφθησόμενον· ἢ παρὰ τὸ ῥήσσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατερρωγότα ἱμάτια.
- 2 417b1 T διερρωγότα, b (BCE 3) παρὰ τὸ ῥήσσω.
- 2 417b2 b (BCE 3 E 4) ὁδὰξ λαζοῖατο : δάκω δάξω δάξ ὁδὰξ.
- 2 418 τοῦτο δὲ συμβαίνει τοῖς ὀδυνωμένοις. b (BCE 3) T οὐ δ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραΐαινε : διὰ τοῦ πῶ ἐλπίδα ὑπολείπει τῆς εὐχῆς.
- 2 419 ἐπὶ δὲ Θεανοῦς "ἀνένευε δέ" (Z 311). b (BCE 3) T ἀλ λ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά , πόνον δ' ἀλίσστον <ὄφελλεν> : τούτῳ καὶ λέξις ὑπόκειται διὰ τοῦ B τῶν ὑπομνημάτων, καὶ ἔστιν ἐμφατικωτέρα.
- 2 420a1 οὐ χεῖρον δ' ἂν εἴη τὴν ἐκλογὴν ἐκθεῖναι· "ἀλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά , πόνον δ' ἀλίσστον ὄφελλε ν , οἷον αἴσια ἐσήμαινε <ν> ὥστε λέγειν τοὺς μάντιες ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον αὐτὸς ἠῴξεν, ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίνειεν· γελοῖον γὰρ ἂν ἦν, εἰ μὴ ἐποίει τοῦτο." A ἀλ λ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά : ὡς τῶν μάντεων λεγόντων ὡς δέδεκται τὴν θυσίαν. ^[5]
- 2 420a2 καὶ δώσει τὸ πέρας, οὐκ ἀκονιτὶ δέ. T πόνον δ' ἀμέγαρτον : ἄφθονον, πολύν.
- 2 420b T αὖ ἔρυσαν : ὅτι τὸ αὖ ἔρυσαν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω ἀνέκλασαν, ὃ ποιοῦσιν οἱ σφάζοντες.
- 2 422 A ὠμοθέτησαν: πρὸς τὸ ὠμοθέτησαν ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τῶν μελῶν τῶν ὠμῶν ἀπάρξασθαι καὶ εἰς τὸν ἐπίπλουν ἐνθέντας ἱερεῦσαι.
- 2 424 A {αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ} μῆρ' ἐκάη: Πτολεμαῖος (p.
- 2 427a 42 B.) ἀπὸ τοῦ κ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, "μῆρε" παραλαμβάνων, εἴτα "κάη", ἵνα, φησὶν, Ἰωνικώτερον γένηται. τοῦτο δὲ οὐ συνεκτικόν, ὥσπερ εἶπον ἐντελῶς, ὁπότε διέλαβον ἐπὶ τοῦ "ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πίονα μῆρ' ἔκηα" (A 40), εἴ γε ἤδη οἶδε καὶ τὰ μῆρα· "μῆρα δὲ κείαντες" (v 26). A < ἐπάσαντο : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "πάσαντο". ^[5]
- 2 427b A im μηκέτι νῦν δὴθ' αὖθι λεγόμεθα: οὕτως αἰ Ἀριστάρχου.
- 2 435a1 λέξεις ἐκ τοῦ B τῆς Ἰλιάδος· "δηθὰ πολὺν χρόνον, αὖθι αὐτοῦ, λεγόμεθα συναθροισζόμεθα." ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν. Ζηνοδότος δὲ ποιεῖ 'μηκέτι τὴν νῦν ταῦτα λεγόμεθα'. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται "μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λεγόμεθα"· καὶ ἔστιν εὐφραδὴς μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ Ἀριστάρχειος. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 113 Schm.). A μηκέτι νῦν δὴθ' αὖθι λεγόμεθα: αἰ μὲν Ἀριστάρχου μη <κέ> τι νῦν δὴθ' αὖθι λεγόμεθα, ἢ δὲ Ζηνοδότου "μηκέτι τὴν νῦν ταῦτα", τινὲς δὲ "δὴ αὖθι" χωρὶς τοῦ θ , Καλλίστρατος δὲ "μηκέτι δὴ νῦν b (BCE 3) T αὖθι λεγόμεθα". ^[5]
- 2 435a2 T μηκέτι νῦν δὴθ' <αὖθι λεγόμεθα> : ὅτι Ζηνοδότος γράφει " <***> ταῦτα λεγόμεθα.
- 2 435b " ὁ δὲ Ὀμηρος εἴωθε λέγειν, ὅταν πολλὰ προειρημένα ἦ, ὡς ἐπ' Αἰνείου καὶ Ἀχιλλέως "ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα" (Y 244). A λεγόμεθα: ἡθροισμένοι ὤμεν.
- 2 435c1 b (BCE 3) T ἀντὶ τοῦ ἀναλεγόμεθα.
- 2 435c2

- A im μη δ' ἔτι δηρόν / ἀμβαλλώμεθα ἔργον : στρατηγική ἢ παραγγελία χρόνου †μη† φείδεσθαι·
A b (BCE 3) T οὔτε γὰρ παρελθόντα ἀνακαλεῖσθαι οὔτε αἰτήσαντες λαβεῖν αὐτὸν δυνάμεθα.
- 2 435-6 AT ἐρωτηθεὶς γοῦν Ἀλέξανδρος, πῶς τῆς Ἑλλάδος ἐκράτησε, "μηδὲν ἀναβαλλόμενος" εἶπεν. A
b (BCE 3) T {δὲ δὴ θεός} ἐγγυαλίζει: διὰ τοῦ ζ τὸ "ἐγγυαλίζει" αἱ Ἀριστάρχαιοι, καὶ Ἀπολλώνιος
δὲ ὁ Ῥόδιος (fr. ^[5])
- 2 436a 14 M.) ὁμοίως προφέρεται, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A ὁ δὲ θεὸς ἐγγυαλίζει: δώσει τὴν πόρθησιν,
ἣν διὰ τοῦ ὀνείρου ἐπηγγείλατο.
- 2 436b b (BCE 3 E 4) T αἱ πᾶσαι δὲ διὰ τοῦ ζ εἶχον. T ἀλ λ' ἄγε κήρυκες μὲν <—κατὰ νῆας> :
ἀδιάφορον εἶτε ἐπὶ τὸν μὲν (437) σύνδεσμον διαστέλλοιμεν, ἴν' ἢ Ἀχαιῶν λαὸν, εἶτε ἐπὶ τὸ
χαλκοχιτῶνων (437), ἴν' ἢ κήρυκες Ἀχαιῶν (437).
- 2 437-8 A < ἀγειρόντων : > ἀντὶ τοῦ ἀγειρέτωσαν.
- 2 438 A im < ἀθρόοι : > δασύνειν δεῖ καὶ παροξύνειν τὸ ἀθρόοι ἐνθάδε.
- 2 439a A int ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὦδε: θαυμαστῶς τὴν τάξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποπληροῖ· τὴν γὰρ στρατηγίαν
†πρώτην† εἶχεν.
- 2 439b b (BCE 3 E 4) T < ἐγείρομεν : > ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν.
- 2 440 A im τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὦκα: δύο αὐτοῖς τὰ μέγιστα μαρτυρεῖ, εὐταξίαν καὶ εὐψυχίαν.
- 2 444 b (BCE 3 E 4) T < κρίνοντες : > φυλοκρινοῦντες.
- 2 446a T il < θῦνον κρίνοντες, > μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη : λείπει τὸ ἦν αὐτοτελὲς ῥῆμα· διὸ καὶ
στικτέον ἐπὶ τὸ κρίνοντες.
- 2 446b εἰ δέ τις κοινὸν λαμβάνοι τὸ ἔθυνεν ἀπὸ τοῦ θῦνον, συναπτέον τοῖς ἐπάνω. A θῦνον
κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη : ἵνα μὴ ἀπιστοῖτο τὸ τάχος, τὴν θεὸν παρέλαβεν, καὶ ὥς
ἄξια τῆς θεοῦ μελλόντων αὐτῶν κατορθοῦν.
- 2 446c b (BCE 3 E 4) T < ἐρίτιμον : > μεγαλότιμον.
- 2 447a T il ἀγήραον ἀθανάτην τε: διὰ τοῦ ων "ἀγήρων" ἢ Ἀριστάρχου, καὶ ἔστι παραπλήσιον τὸ σχῆμα
τῷ "ὅμως δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε" (P 444).
- 2 447b οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. A ἀγήραον : Ἀρίσταρχος "ἀγήρων" καὶ Ἀριστοτέλης†, ὡς κάκεῖ
"ὅμως δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε" (P 444).
- 2 447c b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ αἰγὶς ὄπλον Διός. T τῆς ἑκατὸν θύσανοι : ἀντὶ τοῦ πολλοί· ἢ τῷ ἀριθμῷ
πίστιν πεπόρισται.
- 2 448a b (BCE 3 E 4) T θύσανοι : οἱ κροσ <σ> οἱ.
- 2 448b θύσανοι δὲ παρὰ τὸ †αἰθύεσθαι. T ἡερέθονται : αἰωροῦνται.
- 2 448c παράγωγον δὲ ἐστὶ τοῦ ἀείρω, ὡς τοῦ ἀγείρω τὸ "ἡερέθονται" (Γ 231). Ζηνόδοτος δὲ γράφει
παρατατικῶς "ἡερέθοντο", ὅπερ οὐχ ἀρμόζει ἐπὶ ἀθανάτων. A ἑκατόμβοις : ἑκατὸν βοῶν—
βασιλέως πρόσωπον.
- 2 449 A παιφάσσουσα : πάντῃ τὰ φάη αἵσσουσα.
- 2 450a1 A int T φῶ τὸ φαίνω, ἀναδιπλασιασμὸς παφάσσω, πλεονασμὸς παιφάσσω, οἶονεῖ φανερωῶ, ὡς
πταίνω παπταίνω, πάσω πάλῃ παιπάλῃ. καὶ ἐπὶ Τυδέως μὴ "ἐκπαιφάσσειν" (E 803), φανεροῦν
ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου σχήματι μένειν. T ἀναδιπλασιασμὸς ἐστὶ b (BCE 3) φάσσω παιφάσσω,
οἶονεῖ φανερωῶ, ὡς πάσσω πάλῃ †πασπάλῃ†. ^[5]
- 2 450a2 παιφάσσειν δὲ ἐστὶ τὸ φανεροῦν ἑαυτόν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου σχήματι μένειν. b (BCE 3 E 4) λαὸν
Ἀχαιῶν : ἑκατέρω δύναται προσδίδοσθαι, καὶ λόγον ἔχει ἀμφοτέρω.
- 2 450b

Α καρδίη ἄλληκτον : ἐπὶ τὸ καρδίη βραχὺ διασταλτέον.

2 452a ἔχει δὲ λόγον καὶ ἐπὶ τὸ ἄλληκτον διαστέλλειν, ἴν' ἢ "σθένος" (B 451) ἄλληκτον. Α καρδίη ἄλληκτον : εἰς τὸ καρδίη στικτέον.

2 452b τὸ δὲ ἄλληκτον ἀντὶ τοῦ ἀλήκτως. b (BCE 3) Τ τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος < γλυκίων γένε τ' ἡ ἐ νέεσθαι / —γαῖαν > : ὅτι πρὸ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀριστείας (Λ 13—4) οὐκ ὁρθῶς φέρονται.

2 453-4a διαστολὴ δὲ βραχεῖα ἐπὶ τὸ γένε τ' , ἐπεὶ μέρος ἐστὶ περιόδου < *** > . Α τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων < —γαῖαν > : νῦν ἄμεινον κεῖνται ἢ περ ἐν τῇ Λ (sc.

2 455-4b 13—4): b (BCE 3) Τ πρόσφατος γὰρ αὐτοῖς ἡ τοῦ νόστου μνήμη. καὶ ἡ αἰφνίδιος δὲ μεταβολὴ οὐκ ἄνευ θεῶν· πῶς γάρ; b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὕτε πῦρ αἰδήλον < —αὐγὴ > : νῦν μάλιστα ἡ δύναμις τοῦ ποιητοῦ, ὅτε καθ' ἕκαστον πρᾶγμα διαφόρων εἰκόνων εὐπορεῖ.

2 455-6 πρώτη δὲ εἰκὼν ἡ ἀπὸ τῆς τῶν ὅπλων λαμπηδόνης. μεγεθύνεται δὲ τῇ ἀσπέτῳ ὕλῃ καὶ τῷ ὄρει, ἔνθα καταιγίδες εἰσὶ, καὶ τῇ κορυφῇ· διὸ θαρρῶν ἐπάγει ἕκασθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ (456). Α b (BCE 3 E 4) Τ αἰδήλον (455) δὲ παρὰ τὸ αἰδόνον. Τ ὡς τῶν ἐρχομένων : ὥδε στικτέον. ^[5]

2 457 Τ ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίῳ / —οὐρανὸν ἴκε· παμφανώσῃ (458) τοῦ χαλκοῦ ἡ αἴγλη εἰς οὐρανὸν παρεγίνετο.

2 457-8 Τ δ ι' αἰθέρος : ὅτι καθ' Ὅμηρον πρῶτος ἀπὸ γῆς ἐστὶν ὁ ἀήρ, εἴτα μετὰ τὰ νέφη αἰθήρ, ὃν καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ.

2 458 Α χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων : μουσικὰ καὶ ἡμερα καὶ συναγελαστικά.

2 460 b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν διδαχθεὶς Ἀριστοτέλης (cf. h. an. 1, 1p. 488a 3) τὰ γαμψώνυχα οἰονόμα φησί, τὰ δὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἔχοντα συναγελαστικά. Τ οἰκείως οὖν ἐπ' αὐτῶν καὶ "ἔθνεα" (B 459) φησίν. b (BCE 3 E 4) Τ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι < Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα > : οἱ μὲν τῷ ἄσιν ἔχοντι. ^[5]

2 461a ἀλλὰ πιστότερον αὐτῷ τὸ κύριον ὄνομα περιτιθέναι, b (BCE 3) Τ ὡς τὸ ἀπὸ τοῦ Ἀσίου, ὃς ἦρξε Λυδίας. Τ ἐν γενικῇ οὖν αὐτὸ ἐκκληπτέον καὶ χωρὶς τοῦ ἰῶτα, ὡς τὸ "ἐϋμελίῳ Πριάμοιο" (Δ 165), ὡς Ἡρωδιανὸς b (BE 3 E 4) Τ ἐν τῇ Καθολικῇ (1,408,16) καὶ Πτολεμαῖος ἐν τῷ Περὶ συναλιφῆς (p. 64 B.). κατὰ δὲ τὰς προχοὰς πηλώδῃ τὸν τόπον ὁ Κάϋστρος ἀπεργάζεται. b (BE 3) Τ ὅπου δὲ ὕδωρ καὶ βοτάνη, ἀφθονία ὀρνίθων. b (BCE 3) Τ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι : Ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα· τὸ γὰρ ὑγιές ἐστὶν Ἀσίῳ ὡς "Ἀτρείδεω" (B 185 al. ^[5]

2 461b)· διὸ χωρὶς τοῦ ι . Α < Ἀσίῳ : > Ἄσιος υἱὸς Κότυος καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεύς, ὡς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς (FGrHist 283, 1)· "Κότυς λευκώλενον ἄλλην / ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὖνομα Μυιοῦν / ἢ δ' Ἄσιον τέκε κοῦρον".

2 461c Α < Ἀσίῳ : > ἀπὸ τοῦ Ἀσίου τοῦ Κότυος βασιλέως Λυδίας Κάϋστρος υἱὸς Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος, ὃς ἐν Ἀσκάλῳ ἐγήμεν τὴν Δερκετὴ καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν τὴν Σεμίραμιν.

2 461d ἡ δὲ Δερκετὴ παρὰ Σύροις καλεῖται Ἀταργατῖς. Α ἀγαλλόμενα : οὕτως χωρὶς τοῦ ι ἀγαλλόμενα Ἀρίσταρχος, ἴν' ἢ τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα.

2 462a1 ἔνιοι δὲ προστιθέασιν τὸ ι , πρὸς τὸ "ὀρνίθων" (B 459) ἀνάγοντες τὸ "ἀγαλλόμεναι"· καὶ λόγου τινὸς ἔχονται. Α Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα, ἴν' ἢ πρὸς τὰ ἔθνη.

2 462a2 ἀλλ' οὐδὲ τὸ "ἀγαλλόμεναι" ἄχαρι. b (BCE 3) Ἀρίσταρχος ἀγαλλόμενα , ἴν' ἢ πρὸς τὰ ἔθνη.

2 462a3 οὐδὲ ἡ ἄλλη δὲ γραφὴ ἄχαρις. Τ < ἀγαλλόμεναι : > πρὸς τὸ νοητὸν ὑπήντησε τὸ ὀρνιθες (cf.

2 462b B 459), ὡς τὸ "ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες / ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι" (Π 280—1)· "τῶν δ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ" ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. b (BCE 3) Τ κλαγγηδὸν προκαθίζοντων : ἄλλου πρὸ ἄλλου καθιπταμένου μετὰ βοῆς.

- 2 463a ἢ πρὸ τοῦ καθίσαι βοώντων· κέκραγε γὰρ τὰ ὄρνεα ἐπὶ τὴν γῆν καταφερόμενα. καὶ ὧδε μὲν κατέμιξε τὰς γεράνους μουσικοῖς ὀρνέοις καὶ εἰς λειμῶνάς φησιν αὐτὰς ἐξιέναι, ἐπὶ δὲ Τρώων ἐπὶ φθορᾷ (cf. Γ 6). b (BCE 3 E 4) Τ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, <σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν> : ὑποστιγμὴ ἐπὶ τὸ προκαθιζόντων διὰ τὸ "ὦσ" (B 459) μόριον, καὶ ἐπὶ τὸ λειμῶν· μακρὰ γὰρ ἡ περίοδος, πέντε ἔπη περιέχουσα. ^[5]
- 2 463b τὸ δὲ ἐξῆς "ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ" (B 459) κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, "ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι" (B 462), σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν. τὰ δὲ ἄλλα (sc. B 460—1) διὰ μέσου A b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ σμαραγεῖ λάμπει· ὅθεν καὶ σμάραγδος ὁ λαμπρὸς λίθος. Α προκαθιζόντων : τὰ συναγελαστικά—εἴωθε τὰ ὑστεροῦντα. Α σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν : τὸ τραχὺ τῆς ἀπὸ τοῦ σμαραγεῖ ὀνοματοποιίας τὸ τοῦ λειμῶνος παρέτεινε μέγεθος. ^[10]
- 2 463c b (BCE 3 E 4) Τ Ἀρίσταρχος οὕτως ἔφη· Τ "σμαραγεῖ <δέ> τε γαῖα· εἰς βραχεῖαν τελευτῶσα τὸν ἦχον ἐμείου." b (BE 3) Τ αὐτὰρ ὑπὸ χθών / <σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν> : ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ ποδῶν b (BCE 3) Τ ἀποδοτέα.
- 2 465–6 κονάβιζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἦχει. b (BCE 3) Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι : τὸ τῷ Σκαμάνδρῳ—καλεῖται δὲ οὗτος καὶ Ξάνθος.
- 2 467 Α Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι : τῷ πρώην ἄνθη ἔχοντι, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "εὐμελίῳ Πριάμοιο" (Δ 165), "ἦρωσ Αἰγύπτιοσ" (β 15), "ἡυκόμος Νιόβη" (Ω 602). Τ ἐπεὶ πῶς ἦχεῖ, ἢ πῶς ἀνθεῖ πατούμενα; b (BE 3 E 4) Τ <φύλλα> φύλλα πρὸς τὸ οἰκεῖον τῆς τέσθηςτος. ^[5]
- 2 468 Τ il ἢ ὅτε μυϊάων <—Τρώεσσι> : ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὴν παραβολὴν προοιστέον, ἵνα ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ δεύει (471), τῆς ἀνταποδιδομένης τῷ ἢ ὅτε (469) λέξεως ἀνακολουθῶς ἐχούσης, ὡς ἐν τῇ Θ (555—60)· "ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα, τόσσα μεσηγὺ νεῶν".
- 2 469–72 Α ἢ ὅτε μυϊάων : πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος.
- 2 469a ἐπάγει γοῦν "τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι <κάρη κομόωντες Ἀχαιοί / ἐν πεδίῳ ἴσταντο διαρραῖσαι μεμαῶτες>" (B 472—3). b (BCE 3 E 4) Τ ἀδινάων : ἀθρόως ἵπταμένων, b (BCE 3 E 4) Τ il ἢ τῶν λεπτῶν μυϊῶν.
- 2 469b Τ il αἶ τε κατὰ σταθμόν : τὴν ἔπαυλιν, καὶ "σταθμόν ἔχουσα καὶ εἶριον" (M 434) καὶ "σταθμοῖν ἐκάτερθε" (ζ 19).
- 2 470a1 τρία οὖν δηλοῖ ἡ λέξις. τῷ δὲ δυσώδει καὶ τῷ θάλπει τῶν ἐρίων† αὖξονται αἱ μυῖαι. Τ σταθμόν νυνὶ τὴν ἔπαυλιν.
- 2 470a2 τρία δὲ δηλοῖ ἡ λέξις, τὸν σταθμόν, τὴν τῆς θύρας παραστάδα καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ μέτρου. b (BCE 3 E 4) τῷ δὲ δυσώδει καὶ τῷ θάλπει τῶν ἀρίων αὖξονται αἱ μυῖαι. b (BE 3 E 4) ἡλάσκουσιν : ἦτοι συνελαύνονται ἢ ἀποπλανῶνται.
- 2 470b b (BCE 3 E 4) οὐ γὰρ διατέταται τῶν μυϊῶν ἡ πτῆσις, ἀλλὰ περὶ τὸν αὐτὸν εἰλεῖται τόπον· ὡς πλανώμεναι οὖν εἰσιν. b (BE 3 E 4) Τ <ὥρη ἐν εἰαρινῇ> : κατ' ἐξοχὴν τῶν ἄλλων ὥρων.
- 2 471 Α im <αἰπόλια> : αἰπόλιον αἰγῶν πληθος, ποῖμνιον προβάτων, συβόσιον χοίρων, βουκόλιον βοῶν, ἵποφόρβιον ἵππων.
- 2 474a b (BCE 3 E 4) τοὺς ὡς τ' αἰπόλια : αἰπόλιον τὸ—τὸ τῶν ἵππων. Α αἰπόλια πλατέα : διεσκεδασμένοι γὰρ νέμονται.
- 2 474b b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ δὲ προβάτων "ἀδινά" φησιν (α 92) καὶ "αἶ μὲν τ' ἀγχηστῖναι" (E 141). Τ πλατέα : μεγάλα· ἢ ὅτι—αἱ αἶγες. Α int τοὺς δ' ὡς τ' αἰπόλια <—μιγέωσιν> : ὅταν αἰπόλια πολλὰ ἀλλήλοις ἀναμιχθῇ νεμόμενα, ἀπαλλαττόμενοι περὶ τὴν ἐσπέραν οἱ αἰπόλοι ἕκαστος ἐπιλαμβάνεται τράγου, ὃ τὸ οἰκεῖον ἔπεται αἰπόλιον.

- εὐπειθὲς δὲ τὸ Ἑλληνικόν. b (BCE 3) T < τούς : > ἐπανείληφε τὸ ἄρθρον.
- 2 476 T il < μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων : > ἀπὸ κοινοῦ τὸ διεκόσμηι.
- 2 477 T il ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διῖ <—Ποσειδάωνι > : γραφεῖς μὲν τὸ ἀληθὲς μεταδιώκουσι, τραγικοὶ δὲ τὸ σεμνότερον, κωμικοὶ δὲ τὸ ἔλασσον, ἅπερ ἅπαντα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι, κωμωδία μὲν ὡς ἐπὶ Θεορίτου, γραφικὴ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ "τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς" (I 209), A b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος νῦν A b (BE 3 E 4) T καλλίωv τῆς ἀληθινῆς καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ἢ ὄψις ἀναπέπλασται. ^[5]
- 2 478-9a b (BE 3 E 4) T ὄμματα καὶ κεφαλὴν <—Ποσειδάωνι > : ἱκανὸν μὲν ἐνὶ θεῷ εἰκάζειν αὐτόν.
- 2 478-9b ὁ δὲ τρεῖς παρέλαβεν, ἐκάστου τὸ διαπρεπὲς ἐκλεξάμενος, τοῦ βασιλέως μὲν τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἐποπτικόν, ἐννοσιγαίου δὲ τὸ ἰσχυρόν, τὸ δὲ κόσμιον τῆς παντευχίας ὅμοιον Ἄρει. οἱ δὲ τὸ ἀξιωματικόν, τὸ γεραρόν, τὸ πολεμικόν. A b (BCE 3 E 4) T < ἵκελος Διῖ : > τὸ ὅμοιος καὶ—συντάσσεται. ^[5]
- 2 478 A im ἥ τε βοῦς ἀγέληφι : πῶς μετὰ θεοὺς βοῖ παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα; ἔνιοι μὲν οὖν φασιν τοῖς μὴ δυναμένοις τὴν θείαν νοῆσαι φύσιν ἀπὸ γνωρίμου ζώου παρέλαβε τὴν εἰκόνα ὡς νοητῆς οὐσῆς τῆς προτέρας παραβολῆς καὶ ἐπὶ τὴν αἰσθητὴν καὶ ὁρατὴν ἐλθών.
- 2 480 ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι τὴν πορείαν αὐτοῦ ταύρω εἴκασε βαδίζοντι δι' ἀγέλης, ὅπερ ἐστὶ ζῶον ἡγεμονικώτατον. b (BE 3) T τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην εἰκόνα Ὀδυσσεὶ προσθεῖναι θέλων τὸ μὲν ὅμοιον ἐφύλαξε, τὸ δὲ μέγεθος ἐμείωσεν, ἀρνεῖω παρειακάσας αὐτόν (cf. Γ 193—7). b (BE 3 E 4) T ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ οὐ πλεονεκτῆσει Ἀγαμέμνων, κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτὸν κοσμεῖ· οὐ γὰρ ἔδει εὐτυχεῖν, ἵνα δεηθῇ Ἀχιλλεύς. b (BE 3) T < ἥ τε βοῦς ἀγέληφι > μέ γ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων < / ταῦρος > : πάντῳ ν , T τῶν ἄλλων ταύρων· εἰ μὴ γὰρ ἐπαρθείη, οὐ γίνεται κήλων. ^[10]
- 2 480-1 ἐπεὶ δὲ τὸ βοῦς (480) καὶ τὸ ἔξοχος (480) κοινὰ τῷ γένει, προσῆψε τὸ ταῦρος (481). b (BCE 3 E 4) T τοῖον ἄ ρ ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ : ἐπεὶ ἅπιστα τὰ τῶν εἰκόνων ὧν προσήρτησεν Ἀγαμέμνονι, πρῶτον μὲν αὐτὰ τῇ θεΐᾳ δυνάμει πεπίστωται, ἔπειτα πρὸς μίαν ἡμέραν συμβῆναί φησιν.
- 2 482 b (BCE 3 E 4) T < ἔσπετε : > ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔπω ἐστὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ λέγω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ς .
- 2 484-93a1 ὁ δὲ λόγος· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν· ἀρχοὺς γὰρ νηῶν ἐρέω, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίων ἐμαυτοῦ γένωμαι· ὑμῶν γάρ ἐστι τὸ ἔργον A T τοῦτο. γράφεται δὲ καὶ "ἐνσπετε" ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε, ἐπεὶ καὶ "ἐνίσπεσ" (Λ 186) φησὶν. T τὸ ἔσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπήν. ^[5]
- 2 484-93a2 καὶ "ἐνίσπε" (Λ 186) φησὶν ἀλλαχοῦ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔπω τοῦ σημαίνοντος τὸ λέγω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ς . ψιλωτέον οὖν αὐτό. b (BCE 3 E 4) ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, οἵτινες ἡγεμόνες· ἀρχοὺς γὰρ, φησί, νηῶν ἐρέω, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' εἰ δεκαπλασίων ἐμαυτοῦ γένωμαι· ὑμῶν γάρ ἐστι τὸ ἔργον τοῦτο. b (BE 3 E 4) ζητοῦσιν οἱ, διὰ ποίαν αἰτίαν—τὸν λόγον ἀπερείδεται. A ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, <—ἡγεμόνες > : τὸ ἐξῆς ἐστίν, ἔσπετε οἵτινες (484 et 487), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου· καὶ διασταλτέον μὲν ἐπὶ τὸ ἔχουσαι (484), ἀνυποκρίτως δὲ στίζεται ἐπὶ τὸ ἐστέ καὶ πάρεστέ <τε> καὶ πάντα (485) καὶ ἀκούομεν καὶ ἴδμεν (486). ^[5]
- 2 484-7 δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι κατὰ τὸ τέλος ὁ πρῶτος στίχος καὶ ὁ δεύτερος, ἵνα ἕκαστον ᾗ καθ' ἑαυτὸ καὶ συνάπτηται οὐδέ τι ἴδμεν / οἵτινες ἡγεμόνες (486—7), περισσεύοντος τοῦ τί μορίου·

πρότερον γὰρ ἐπεῖχέ τινα χώραν. Α Ὀλύμπια δῶμα τ' ἔχουσαι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει
"Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι".

- 2 484 οὐδέποτε δὲ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας βαθυκόλπους εἴρηκεν, ὥστε οὐδὲ τὰς Μούσας. Α ὑμεῖς
γὰρ θεαὶ ἐστε <—οὐδέ τι ἴδμεν > : ὡς ἐπὶ ἐργώδῃ καὶ θαυμασίαν περιπέτειαν τὰς Μούσας
παρακαλεῖ ὡς τὸν ἀκροατὴν διὰ τὸ μέγεθος ὄρεζιν ἔχειν καὶ συγγινώσκειν τοῖς ἐνδεέστερον
λεγομένοις.
- 2 485–6a εὐτελίζων δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν τὴν ἀπὸ τῶν ἀκουόντων ἐπεσπάσατο εὐνοίαν. Α b (BE 3) Τ ὑμεῖς
γὰρ θεαὶ ἐστε <—οὐδέ τι ἴδμεν > : ὁ νοῦς ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε καὶ αἰεὶ ἐνυπάρχετε τοῖς ζῶσι καὶ
ἐπίστασθε πάντα ἀκριβῆ. ^[5]
- 2 485–6b ἡμεῖς δὲ μόνα τὰ ἐν τῷ βίῳ εὐκλεῆ ἀκούομεν. Τ πάρεστε : ὅτι τινὲς γράφουσι "παρῆστε", οἷον
κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον.
- 2 485 βέλτιον δὲ καθολικῶς ἐπὶ πάντων. Α οὐδέ τι ἴδμεν / οἵτινες ἡγεμόνες <—προπάσας > : εἴ
φησιν ἀγνοεῖν τοὺς ἡγεμόνας, πῶς ὑποκατιῶν φησιν ἀρχοὺς αὐτῶν νηῶν ἐρέω (493); στικτέον οὖν
εἰς τὸ ἴδμεν (486) καὶ τὸν λόγον οὕτως ἐκδεκτέον Α b (BCE 3) Τ δύο ὑποτίθεται, ὧν τὸ μὲν
μηδὲ ὅλως δύνασθαι διὰ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, τὸ δὲ δύνασθαι μὲν, χρῆζειν δὲ τῆς τῶν Μουσῶν
συμμαχίας. ^[5]
- 2 486–93 Α b (BE 3) Τ ἔστιν οὖν τὸ πᾶν "ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι," (B 484) οἵτινες ἡγεμόνες (487). ἀρχοὺς
αὐτῶν νηῶν ἐρέω νῆας τε προπάσας (493), πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (488), εἰ μὴ αὐταὶ αἱ
Μοῦσαι δι' ἑαυτῶν εἵποιεν (cf. 491–2). τὸ δὲ "ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστε" (B 485) ἐμεσολάβησε τοῦ
"ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι," οἵτινες ἡγεμόνες (B 484 et 487), ὥσπερ αἰτίαν ἐπαγαγὼν τοῦ πρὸς
τὰς Μούσας ἀπερεῖσαι τὸν λόγον. Α b (BCE 3) Τ πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι <—
θυγατέρες > : ἥτοι ὅτι περισσὸς τείτ μυθήσομαι εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην. ^[10]
- 2 488–92 πάλιν δὲ διὰ μέσου τὸ διστίχιον (sc. 489—90)· τὸ γὰρ ἐξῆς, πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, ,
εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες (488 et 491), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου, ὡς ἔθος. διὸ στίζομεν ἀνυποκρίτως ἐπὶ
τὸ ἴμῳσαι. διασταλτέον δὲ καὶ θυγατέρες (492). Α πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι : καίτοι
λέγει καὶ περὶ τοῦ πλῆθους δι' ὧν γὰρ τὰς μὲν Φιλοκτήτου φησὶν ἐκ πεντήκοντα εἶναι ἐρετῶν,
"ἑπτὰ νεῶν, ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα" (B 719), τὰς δὲ τῶν Βοιωτῶν ἑκατὸν εἴκοσι (sc.
^[5]
- 2 488a Β 510), δηλονότι ὡς ἐμφῆναι βουλόμενος τὸ πλῆθος, ὡς ὀφειλόντων ἡμῶν b (BCE 3) Τ ἐξ
ἀμφοῖν τούτοις συντιθεμένων τὸ μέσον σκοπεῖν· ἔστι γὰρ τὸ μέσον τοῦ πλείονος καὶ ἐλάττονος
λαμβάνοντας κατὰ τὸν Θουκυδίδην (sc. 1, 10, 4) τεκμαίρεσθαι, πόσοι δύνανται εἶναι τῷ
ἀριθμῷ. χρὴ οὖν νομίζειν ὅτι οὐ χαλεπὸν τὸ εἰπεῖν τὸν ἀριθμόν, ἀλλὰ τὸ περὶ ἐκάστου διελθεῖν
οὕτως ἀκριβῶς ὡς περὶ τῶν ἡγεμόνων, τίς καὶ πόθεν καὶ τίνων πατέρων καὶ προγόνων, b (BE
3) Τ καὶ τὰς πράξεις καὶ τὰ πάθη, ἃ καὶ ὑπὲρ διήγησιν. b (BE 3) πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ
μυθήσομαι : ὑπισχνεῖται τοὺς ἡγεμόνας μὲν εἰπεῖν Μουσῶν συλλαμβανομένων, τὸ δὲ πλῆθος
οὐδὲ τῆς παρ' ἐκείνων βοηθείας τυχόν. ^[10]
- 2 488b μήποτε οὖν τὸ "μνησαίετε" (B 492) τοιαύτην χώραν ἔχη· αὐταὶ εἵποιεν καὶ διεξέλθοιεν. b (BE
3) Τ οὐ δ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι <—ἦτορ ἐνείη > : ὅτι ἡ ιδιότης τῆς ὑπερβολῆς Ὀμηρικῇ.
- 2 489–90 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν" (μ 78). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς
περιγράφοντας τούτους τοὺς στίχους. Α < φωνὴ δ' ἄρρηκτος : > διὰ {δὲ} τοῦ εἰπεῖν φωνὴ δ'
ἄρρηκτος δηλοῖ ὅτι σῶμα ἢ φωνή.
- 2 490 ΑΤ il < προπάσας : > ὅτι περισσὴ ἢ πρό πρόθεσις.
- 2 493

A im < Βοιωτῶν μὲν—Ξάνθου ἄπο δινήεντος : > θαυμάσιος ὁ ποιητὴς μὴδ' ὅτι οὖν παραλιμπάνων τῆς ὑποθέσεως, πάντα δ' ἐξ ἀναστροφῆς κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα καιρὸν διηγούμενος, τὴν τῶν θεῶν ἔριν, τὴν τῆς Ἑλένης ἀρπαγὴν, τὸν Ἀχιλλέως θάνατον· ἡ γὰρ κατὰ τάξιν διήγησις νεωτερικὸν καὶ συγγραφικὸν καὶ τῆς ποιητικῆς ἄπο σεμνότητος. ^[5]

2 494–877

εὐκαιρον τοίνυν ἐπιθεῖς Νέστορι ῥητορείαν (cf. B 362—8) τὸν Κατάλογον ἐμνηστεύσατο, ὅπως μὴ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ λέγων τὰ πρακτικὰ καὶ γενεαλογικὰ τὴν ἀκοὴν ἐπιταράσσοι· τὸ γὰρ μὴ γνωρίζεσθαι τοὺς ἥρωας ζήτησιν ἐποίει. τρεῖς δέ φησιν ὁ Πλάτων (cf. rep. 393 d —394d) λόγων ἰδέας, δραματικὴν, ἔνθα ὁ ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς ἡθεσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλίδου, ἱμιμητικὴν†, ὡς τὴν Ἡσιόδου. ἐν τῇ οὖν ἀμιμήτῳ καὶ ψιλῇ τοῖς κεφαλαίοις ἀνάγκη τὸν ποιητὴν ἐπαγωνίζεσθαι, τοῖς σχήμασι καὶ ταῖς ἐναλλαγαῖς ἐπικαλλύνοντα τὴν φράσιν, ὅπερ ἐποίησε πρῶτα μὲν ἐν τοῖς τῶν πόλεων ἐπιθέτοις καὶ τούτοις ἡκριβωμένοις· οὐ γὰρ ἀνεξέλεγκτος ἦν περὶ χωρίων Ἑλληνικῶν διεξιῶν. καὶ ποτε μὲν τῷ ἔναιον (511 al.), ἄλλοτε δὲ τῷ εἶχον (500 al.), ποτὲ δὲ τῷ ἐνέμοντο (496 al.) χρῆται. καὶ ποτε μὲν τοὺς ἄρχοντας προλέγων ἐπιφέρει τὰς πόλεις (cf. 494—510 al.), ποτὲ δὲ τούναντίον (cf. 511—2 al.). καὶ ποτε μὲν διὰ τέλους ἐξαριθμεῖ τὰς πόλεις (496—508 al.), ποτὲ δὲ κατ' ἐπιτομήν (645—9 al.). Νεῶν δὲ κατάλογος ἀντὶ τοῦ ἐξαριθμησῆς, ὡς κατάλογος στρατιωτῶν. ἦρκαται δὲ ἀπὸ Βοιωτῶν κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον οὐκ ἔκ τινος παρατηρήσεως, κατὰ δὲ ἐνίου, ἐπεὶ ἡμεσαιτάτῳ† τῆς Ἑλλάδος ἢ Βοιωτία· ἔστι δ' αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν μὲν Εὐριπος, ἐκ δυσμῶν δὲ Φωκίς, βορείων δὲ Λοκρίς, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας Ἀττική. ἢ ὅτι μέγιστον εἶχε ναυτικὸν ὡς Φοινίκων ἄποικος. ἢ ὅτι ἐν Αὐλίδι συνήχθη τὸ ναυτικόν. b (BCE 3 E 4) ἢ ὅτι Ἑλλήν ὁ Δευκαλίωνος ἐν Βοιωτία ὤκησεν. b (BE 3 E 4) οὕτω δὲ ἡδὺς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ Κατάλογος, ὥστε καὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσαι τοῖς Ὀμήρου ἔπεισι χρῶνται. Καλυδῶνα μὲν Αἰτωλοῖς ἐχαρίσατο ἀμφισβητοῦσι πρὸς Αἰολέας, μνησθεῖς αὐτῆς ἐν Αἰτωλῶν καταλόγῳ (sc. 640). Ἀβυδῆνοί δὲ Σηστὸν παρὰ Ἀθηναίων ἐκομίσαντο διὰ τοῦτο τὸ ἔπος· καὶ Σηστὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δίαν Ἀρίσβην (836). Μιλησίοις δὲ πρὸς Πριηνεῖς ὑπὲρ Μυκαλῆς <σ> οὐ διαφερομένοις ἤρκεσε πρὸς νίκην τὰ ἔπη ταῦτα· οἱ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον / Μαϊάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα (868—9). b (BCE 3 E 4) καὶ Σόλων τὴν Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις ἀπένειμε διὰ τὸ Αἶας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας (557), προσθεῖς τὸ στήσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες (558) καίτοι Μεγαρέων ἀντεχομένων τῆς νήσου. b (BE 3 E 4) Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον : ἄρξασθαι φασὶ τινες—τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς. ^[40]

2 494

A < Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον / Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε : > Ἄρνης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος Βοιωτὸς (ἄφ' οὗ ἢ Βοιωτία), οὗ †Ἑτεωνός†, οὗ Ἀρηΐλυκος, Ἥλεκτρώων, Ἰππαλκμος, Ἀλεγῆνωρ.

2 494–5

Ἀρηΐλύκου Ἀρκεσίλαος καὶ Προθοήνωρ, Ἥλεκτρώωνος Λήϊτος, Ἰππάλκμου Πηνέλεως, Ἀλεγῆνωρος Κλονίος. πάντες δ' ἅμα ὥκουν. b (BCE 3 E 4) Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως <—Κλονίος τε> : ἰστέον ὅτι ἐτίθεσαν—κλόνος γὰρ ἡ μάχη. A Βοιωτῶν {μὲν Πηνέλεως}: ἢ Βοιωτία τὸ πρότερον— καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ (21—5 W.). A Κλονίος : παροξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς ὅς λήγοντα, τῷ ι παραληγόμενα, τριβράχεια, ἐπὶ κυρίων παροξύνεται, "Σχεδίοσ" (B 517 al. ^[10]

2 495a1

), "Χρομίοσ" (Δ 295 al.), "Δολίοσ" (δ 735 al.). ἀντιπίπτει τὸ "Ἄλιοσ" (cf. E 678) κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ τὸ Ἄνιος καὶ Κρόνιος καὶ Ξένιος. A τὰ εἰς ὅς κύρια τριβράχεια, παραληγόμενα τῷ ι, παροξύνεται πλὴν τοῦ Ἄνιος, "Ἄλιοσ", Κρόνιος, Ξένιος. ^[5]

2 495a2

b (BCE 3) οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο : τινὲς οὐ παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' οὕτως "Θυρίαν" τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ· ἀπὸ γὰρ Ὑριέως καὶ ἡ Ὑρία οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ υ φθόγγον.

- 2 496a1 μαρτυρεῖ καὶ Ἡσίοδος λέγων (fr. 181 M.—W.): "ἡ δὲ ἱέρη Ἰριή τ'Βοιωτῆς τρέφετ' κούρην". Α ἀπὸ Ἰριέως. ^[5]
- 2 496a2 b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ "Θυρίην" γράφοντες ἀμαρτάνουσιν. b (BCE 3) Αὐλίδα {πετρήεσαν}: ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου εὐθείας ἢ ἀνάγνωσις, καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι (fr.
- 2 496b 60 Pow.) "Αὔλιν ἱτεσφάγοντ" αἰτιατική ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν· ἢ γὰρ εἰς ἰν κατάληξις ἀπὸ βαρυτόνων ἐστίν, ἢ δὲ εἰς δα καὶ ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ὀξυτόνων. Α
 < Αὐλίδα : > παρὰ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ αὐλισθῆναι. ^[5]
- 2 496c b (BCE 3 E 4) Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν : καθ' ἕκαστον ὄνομα ἐκ φύσεως καὶ λόγου διαστολή ἐστὶ βραχυτάτη διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ὀνοματικῶν, ἣν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις τιθέναι οὐκ ἐπείγει, κατὰ δὲ τὴν προφορὰν σώζει <ν> .
- 2 497a Α < Σχοῖνον : > ἀπὸ Σχοινέως τοῦ πατρὸς Ἀταλάντης.
- 2 497b b (BCE 3) πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν : ἀπὸ Ἐτεωνοῦ τοῦ ἀπογόνου μὲν Βοιωτοῦ, πατρὸς δὲ Ἑλεῶνος καὶ τῶν ἄλλων.
- 2 497c b (BCE 3 E 4) ὀξυτόνως δὲ ὡς μελεδωνός. πολύκνημον δὲ b (BE 3) ὀρεινήν, <ῆ> τὴν πολὺ κνημόν ἔχουσαν ἥτοι ὀρίγανον. b (BE 3 E 4) Θέσπιαν {Γραῖαν τε}: ἐκτετάσθαι φασὶ διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας ἐν συστολῇ τέ ἐστὶ πληθυντικῶς τε λεγόμενον.
- 2 498a ἴσως οὖν ὅλον ποιητικόν ἐστίν· σύνηθες γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ πληθυντικῶς λεγόμενα καὶ ἐνικῶς προφέρεσθαι, "καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην" (η 80), "πολυχρύσοιο Μυκῆνην" (Η 180), καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὰ ἐνικά πληθυντικῶς· "ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὖχομαι" (ξ 199). ταῦτα ἐν τῇ Προσῳδίᾳ ὁ Ἡρωδιανός (2,34,25). ἐν μέντοι τῷ ἰα' τῆς Καθολικῆς προσῳδίας (1,280,18) ἐν τοῖς προπαροξυτόνοις καὶ ἔχουσι πρὸ τέλους τὴν εἰ δίφθογγον αὐτὸ καταριθμεῖ, καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ Ὀμηρικὸν παρατίθῃ, καὶ ἀλλαχοῦ (cf. 2, 451, 23) λέγει τὴν εἰ ἔχειν αὐτὸ φανερώς, καὶ ἐπιφέρει ὅτι καὶ Θεσπιά ὀξυτόνως λέγεται. Α Θεσπειαν <Γραῖαν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν> : ἀπὸ Θεσπειοῦ τοῦ Κηφέως, ᾧ θυγατέρες ἦσαν πεντήκοντα. ^[10]
- 2 498b b (BCE 3 E 4) Μυκαλησσὸς δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖσε τὰς Γοργόνας ἐλθούσας μυκήσασθαι. ἔστι δὲ καὶ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου Μυκάλη (cf. B 869). b (BE 3 E 4) < Γραῖαν : > ἀπὸ Γραίας τῆς Μεδεῶνος θυγατρὸς, Λευκίππου δὲ γυναικὸς· b (BCE 3 E 4) Ταναγραῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν, ὡς Εὐφορίων (fr. ^[5]
- 2 498c 59 Pow.)· "οἱ πλόον ἡρνήσαντο καὶ ὄρκους Αἰγιαλήων". b (BE 3 E 4) < Ἄρ μ' : > ὅτι ἐκεῖ ἱκατεπάγητ' τὸ ἄρμα τοῦ Ἀδράστου, οἱ δὲ τὸ Ἀμφιαράου.
- 2 499a b (BCE 3) < Ἐρυθράς : > ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα οὗτος ὁ τόπος.
- 2 499b b (BCE 3 E 4) ἔστι δὲ ἀπὸ Ἐρυθρίου τοῦ νεωτέρου τῶν Ἀθαμαντιδῶν. b (BE 3 E 4) < Ἑλεῶ ν' : > ἀπὸ Ἑλεῶνος τοῦ Ἐτεωνοῦ.
- 2 500a b (BCE 3 E 4) Ὑλην : ὅτι νῦν μὲν ἐκτεταμένως Ὑλην εἴρηκεν, ἐν ἄλλοις δὲ συνεσταλμένως Ὑλῆ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων" (H 221).
- 2 500b νῦν δὲ καλοῦνται Ὑλαι πληθυντικῶς. Α < ἡ δ' Ὑλην : > ἐξέτεινε τὸ υ διὰ τὸ μέτρον· b (BCE 3) Ὑλῆ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων" (H 221).
- 2 500c b (BCE 3 E 4) ἔστι δὲ καὶ Ὑλῆ ἑτέρα ἐν Λυδίᾳ· "Τμῶλῳ ὑπο νιφόεντι, Ὑλῆς ἐν πίονι δήμῳ" (Υ 385). b (BE 3 E 4) πολυτρήρωνά τε Θίσβην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πολυτρήρωνά τε Μέσσην".
- 2 502 ἔστι δὲ ἡ Μέσση τῆς Λακωνικῆς, ἣν ἐν ἄλλοις (sc. φ 15) Μεσσήνην καλεῖ. Α < Κορώνειαν .
- 2 503

.. Ἀλάρτον : > Κόρωνος καὶ Ἀλάρτος Θερασάνδρου τοῦ Σισύφου παῖδες, ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν αἱ πόλεις. b (BCE 3 E 4) < Πλάταιαν : > ἀντὶ τοῦ Πλαταιᾶς, b (BCE 3) ἀπὸ Πλάτης τῆς Ὀγχήστου θυγατρὸς.

- 2 504a b (BCE 3 E 4) < Γλισαν τ' : > ἡ συνήθεια προπερισπᾶ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἱστορία προπαροξύνει.
- 2 504b b (BCE 3) < οἷθ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐυκτίμενον πτολίεθρον : > πολίχνιον ἀνώνυμον· οὐ γὰρ εὐλογον στρατεύειν Θηβαίους, νεωστὶ ὑπ' Ἀργείων πορθηθέντας.
- 2 505 ἢ ὅτι νεωστὶ ἦν οἰκισθεῖσα· διό φησιν ἐυκτίμενο ν. b (BCE 3 E 4) < Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλὸν ἄλσος : > οὗτος Βοιωτοῦ παῖς, ὃς ἐν τῷ τόπῳ πρῶτος Ποσειδῶνος ἰδρύσατο ἱερόν.
- 2 506 b (BCE 3 E 4) Ἄρνην ἔχον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἄσκηρην ἔχον".
- 2 507a οὐ δύναται δὲ πολυστάφυλος ἡ Ἄσκηρ λέγεσθαι· ἀξιοπιστότερος γάρ ἐστιν Ἡσίοδος λέγων· "Ἄσκηρ χειῖμα κακὴ, θέρει ἀργαλέην" (opp. 640)· ὥστε οὐδὲ πολύκαρπος λέγοιτο ἄν. A < Ἄρνην ἔχον : > ἡ νῦν Χαιρώνεια.
- 2 507b ἐτέρα δὲ ἡ Λεοντάρνη, ἡ ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα, ἀπὸ τοῦ αὐτόθι λέοντος. b (BCE 3 E 4) < Νῖσάν τε ζαθέην Ἀνθηδόνα τ' : > Νῖσα Βοιωτίας, οὐ Μεγαρίδος.
- 2 508 ἔστι δὲ ἐν αὐτῇ Διονύσου ἐπιφανὲς ἱερόν. Ἀνθηδὼν δὲ παρὰ τὰ ἄνθη ἡ Ἀνθιον τὸν Ποσειδῶνος. b (BCE 3 E 4) ἔστι δὲ παρὰ τὸν Εὐριπον. b (BCE 3) < πεντήκοντα νέες : > ἀπὸ Φοινίκων εἰσὶ καὶ Τῖφυς γὰρ Βοιωτὸς ὑπῆρχεν.
- 2 509 b (BCE 3) Ὀρχομενὸν Μινύειον : ὅτι καὶ ἕτερος Ὀρχομενός ἐστιν Ἀρκαδικός.
- 2 511a ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς Μινύειος καλεῖται, ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς πολύμηλος (cf. B 605), καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. A < Ὀρχομενὸν Μινύειον : > ἀπὸ Μινυοῦ τοῦ Σισύφου τοῦ Αἰόλου· ὁ γὰρ Ἀρκαδίας Ὀρχομενὸς πολύμηλος (cf.
- 2 511b B 605). b (BCE 3) < Ὀρχομενὸν Μινύειον : > Ὀλμος Πορφυρίων Ἀθάμας οἱ Σισύφου παῖδες πρὸς τὸν Ἑλικῶνα πόλιν ᾤκησαν, ἣν ὠνόμασαν Ὀλμιον.
- 2 511c Ὀλμου δὲ υἱὸς Μινυός, ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ Μινύας αὐτοὺς ἐκάλεσεν. τούτῳ παῖς ἦν Ὀρχομενός, ὃς τὴν πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. b (BCE 3) ὑπερώϊον εἰς ἀναβάσσα : τὴν εἰς πρόθεσιν χωριστέον τοῦ ἀναβάσσα· ἀναστροφή γάρ, εἰς ὑπερῶν ἀναβάσσα. ^[5]
- 2 514 τὸ δὲ διάστημα οὐ πάνυ τι αἰσθητόν. A ὑπερώϊον <εἰς> ἀναβάσσα : εἰς τὸ δίστεγον—αὐτὰς εἶναι. A τῶν δέ {τριήκοντα γλαφυραῖ}· κατὰ δοτικὴν "τοῖς δέ" αἱ Ἀριστάρχου. ^[5]
- 2 516 καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ "τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα" (B 568). καὶ τὸ ἐνικὸν "τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα" (B 534). A {αὐτὰρ} Φωκῆων : τὰ τοιαῦτα διχῶς ἐν ταῖς Ἀριστάρχου εὐρίσκομεν, καὶ διὰ τοῦ εἰ "Φωκείων", καὶ διὰ τοῦ ἡ Φωκῆων ν.
- 2 517a τοὺς δὲ Φωκεῖς—τῆς Ἀσωποῦ. A < Φωκῆων : > Ὀρνυτος ὁ Σισύφου εἰς Ἰάμπολιν ἐλθὼν ἐπικουρῆσαι τοῖς αὐτόθι τοῖς Λοκροῖς πολεμοῦσι καὶ νικήσας, ἥρξε τῆς χώρας αὐτός· οὗ υἱὸς Φῶκος, ἀφ' οὗ Φωκέας αὐτοὺς ὠνόμασαν, οὗ Ὀρνυτίων, οὗ Ναύβολος, οὗ Ἰφίτος, οὗ Σχεδῖος.
- 2 517b τὰ δὲ δυτικὰ τῆς Φωκίδος Ὀζόλαι καὶ Λοκροὶ οἰκοῦσιν. b (BCE 3 E 4) Σχεδῖος : ὅτι καὶ ἕτερος Σχεδῖος ἐστὶ Φωκεύς, τῶν ἐπὶ μέρους ἡγεμῶν, καὶ ἀμφοτέροι ὑφ' Ἐκτορος ἀναιροῦνται (sc. ^[5]
- 2 517c O 515. P 306). "ἔνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον, / ἀρχὸν Φωκῆων" (O 515—6). ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ <περὶ> Πυλαιμένους. A < Σχεδῖος : > δύο Σχεδίοι παρ' Ὀμήρῳ, "Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν" (O 515) καὶ "Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν" (P 306).
- 2 517d b (BCE 3 E 4) καὶ δύο Εὐρυβάται κήρυκες, ὁ μὲν Ἀγαμέμνωνος (cf. A 320), ὁ δὲ Ὀδυσσέως (cf. B 184)· πάλιν τε δύο Εὐρυμέδοντες, ὃ τε Ἀγαμέμνωνος (cf. Δ 228) καὶ ὁ Νέστορος (cf. Θ 114. Λ 620)

ήνίοχος. b (BCE 3) υίέες Ίφίτου : τήν μέσην συλλαβὴν ἐκτείνουμεν τοῦ Ίφίτου διὰ τὸ μέτρον.
[5]

- 2 518 ἐν ἑτέροις γοῦν φυλάσσομεν τὸν χρόνον· "Ίφίτος Εὐρυτίδης" (φ 14). Α οἱ Κυπάρισσον ἔχον :
ὠνομάσθη Κυπάρισσος ἀπὸ— —φυομένων κυπαρίσσων.
- 2 519a ὁμωνύμως δὲ τῷ δένδρῳ ἀνεγνώσθη. Α < Κυπάρισσον : > Κυπάρισσος ἢ νῦν Ἀπολλωνιάς,
ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ υἱοῦ Μινυοῦ.
- 2 519b b (BCE 3) Πυθῶνά τε : καὶ αὕτη πόλις—περὶ ᾧ ἐθέλουσιν. Α καὶ Πανοπῆα : ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει "καὶ Πανοπτέων", ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον καὶ οὐ καθ' Ὅμηρον σχηματίζων τὸ
ὄνομα· ἔστι γὰρ Πανοπεύς ὡς Ἀχιλλεύς· "ὅς ἐν κλειτῷ Πανοπῇ" (P 307).
- 2 520 Α Κρῖσα : πεδίον ἐν Λοκρίδι—Δηϊονέως. Δαυλὶς δὲ πόλις Φωκίδος—ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Α
Πανοπῆα : πόλις Φωκίδος, ῥηθεῖσα ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φωκοῦ. Α < Ἀνεμώρειαν : > ἀνεμώδη
καὶ δυσχεῖμερον, παρὰ τὸ καταιγίζεσθαι ἀπὸ τοῦ Κατοπτευτηρίου. [5]
- 2 521a b (BCE 3) οἷ τ' Ἀνεμώρειαν : αὕτη μεταξὺ κεῖται—αὐτὴν σφοδρῶς. Α {καὶ} Ὑάμπολιν : οὕτως
ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις· ἐν γὰρ ἔστιν.
- 2 521b ἰστοροῦσι δὲ τοὺς ἐγχωρίους καὶ σὺν τῷ ζ λέγειν Ὑσάμπολιν. Α οἷ τ' ἄρα παρ ποταμὸν
Κηφισσόν : οὗτοι Ἐπικηφίσιοι —καλλίρροον ὕδωρ (Hsd).
- 2 522 fr. 70, 18 M.—W.) Α < Λίλαιαν : > τόπος παρὰ τὸν Παρνασσόν, ἀπὸ Λιλαίας τῆς Κηφισσοῦ
θυγατρὸς, οὗ μέμνηται καὶ Ἡσίοδος (cf.
- 2 523a fr. 70, 18). b (BCE 3) πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο : Πτολεμαῖος (p.
- 2 523b 42 B.) ἀναστρέφει καὶ Πάμφιλος, Ἀλεξίων (fr. 28 B.) συντάσσει τῇ γενικῇ τὴν πρόθεσιν καὶ οὐκ
ἀναστρέφει. Ἀρίσταρχος δὲ τοῖς κυριωτέροις συνέτασσε τὰς προθέσεις. Α < πηγῆς ἔπι : > ἐπὶ
ταῖς ἀκροχθίνις βρύσεσιν, αἱ καλοῦνται ποτάμιοι.
- 2 523c τοῦτο δὲ τὸ ὄνομα μέτρῳ οὐχ ὑπόκειται. b (BCE 3 E 4) < ἔμπλην : > ἐμπελάδην.
- 2 526 δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χωρὶς "ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἄστεος" (Call. h. 4, 73). b (BCE 3 E 4) Λοκρῶν δ'
ἡγεμόνευεν < Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας > : ὅτι τινὲς τῶν νεωτέρων (cf.
- 2 527-31 Hsd. fr. 235, 1) ἀνέγνωσαν χωρὶς τὸ ο , ὡς ἄρθρου ὄντος, εἴτα Ἰλῆος. ὁ δὲ Ὅμηρος σὺν τῷ ο
λέγει τὸν Ὀϊλῆα. τὸ δὲ ἐξῆς ἔστι Λοκρῶν < δὲ > (527) οἱ Κῦνον (531)· τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου,
ᾧν ἡ διόρθωσις προεῖρηται (e. g. ad B 488—92). Α Λοκρῶν νῦν μέμνηται—τῆς Ἰταλίας
παροικεῖν. [5]
- 2 527 Α < Ὀϊλῆος : > ψιλωτέον· οὐ γὰρ ἔστιν ἄρθρον. ὁ δὲ Ἡσίοδος (fr. 235, 1 M.—W.) διχῶς. b (BCE
3) μείων , οὗτι τόσος γε < ὅσος Τελαμώνιος Αἴας > : ὅτι Ζηνόδοτος ἡθέτηκεν αὐτόν.
- 2 528 ἀναγκαῖος δὲ ἔστι· προδιασυνίστησι γὰρ ὅτι ἦττων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ Τελαμωνίου.
ἐκεῖνον μέντοι γε "μέγαν" (P 115, cf. Π 358) λέγει. Α ἀλλὰ πολὺ μείων <—Ἀχαιοῦς > :
ἀθετοῦνται ἀμφοτέροι, ὅτι προεῖρηκε "μείων, οὗτι τόσος γε" (B 528), καὶ πρὸς οὐδὲν διλογεῖ
ἀλλὰ πολὺ μείων .
- 2 529-30 καὶ οὐδὲ πολὺ λείπεται τοῦ ἑτέρου. κακῶς δὲ καὶ τὸ λινωθώρηξ· οἱ γὰρ Ἕλληνες οὐκ ἐχρῶντο
λινοῖς θώραξι· διὰ παντὸς γὰρ χαλκοχίτωνας (cf. A 371 al.) αὐτοὺς λέγει. καὶ Ἕλληνας
οὐδέποτε εἶρηκεν, ἀλλ' Ἀργεῖους (cf. A 79 al.) ἢ Δαναοὺς (cf. A 42 al.)· καὶ οὐδὲ Ἑλλάδα τὴν
οἰκουμένην ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀλλὰ μίαν πόλιν Θεσσαλίας, ἧς τοὺς οἰκήτορας Ἕλληνας λέγει·
"Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί" (B 684). Α Βῆσαν {τε} : ὅτι Ζηνόδοτος
γράφει "Βῆσαν" ἐν τῷ ἐνὶ ζ , διὰ τὸ βῆς < σ > ας λέγεσθαι τῶν ὀρῶν τοὺς καθύγρους τόπους. [5]
- 2 532a

- ἔστι μέντοι προσηγορικά, ἅ τινων κύρια γίνεται, οἷον κυπάρισσος καὶ πόλεως ὄνομα (cf. B 519).
 A Αὐγείας : ὡς καλιάς· συνήθης γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις {παρὰ} τῷ ποιητῇ Ἰωνικωτέρα οὖσα.
- 2 532b1 A ὡς "παρειάσ" (Γ 35 al.
- 2 532b2)· ἡ γὰρ τοιαύτη ἀνάγνωσις Ἰωνικωτέρα οὖσα συνήθης Ὀμήρῳ ἐστίν. b (BCE 3) ἱερῆς Εὐβοίης : Εὐβοία νῆσος παρακειμένη—ἀπὸ Εὐβοίας τῆς Ἀσωποῦ.
- 2 535 A < οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον—ἀρχὸς Ἀβάντων : > ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων "Βοιωτῶν μὲν" (B 494), "αὐτὰρ Φωκίων" (B 517).
- 2 536–41 ὧδε δέ, ἐπεὶ διαφόρως ὡς πρὸς τὴν πόλιν ὀνομάζονται, διαφορὰν αὐτοῖς προσῆψεν· ἢ τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων τῆς φράσεως. γίνεται δὲ ἀπὸ μὲν Ἐρεχθέως Κέκροψ, οὗ Μητίων, ἀφ' οὗ οἱ Μητιονίδαι, οὗ Χάλκων, οὗ Ἄβας, ὃς Ἄβαντας αὐτοὺς ἐκάλεσεν, οὗ Χαλκῶδων, οὗ Ἐλεφίνωρ. b (BCE 3 E 4) Χαλκίδα : οὗτος ἀντικρὺ ἐστὶν Αὐλίδος παρὰ τὸν Εὐρίππον ὁ τόπος. ^[5]
- 2 537a b (BCE 3 E 4) Εἰρέτριαν : καὶ αὕτη πέραν τοῦ Εὐρίπου.
- 2 537b b (BCE 3 E 4) < Ἰστίαιαν : > αὕτη ἐστὶν ἡ νῦν Ὠρεὸς καλουμένη.
- 2 537c b (BCE 3 E 4) < Κήρινθόν τ' ἔφαλον : > τούτου γὰρ τὰ θεμέλια ὑπὸ θαλάσσης ἀλμίζεται.
- 2 538 ἔστι δὲ περὶ τὴν παρὰ τὸ Αἰγαῖον πλευράν. b (BCE 3 E 4) < Ἐλεφίνωρ— / Χαλκωδοντιάδης : Χαλκῶδοντος παῖς Ἐλεφίνωρ.
- 2 540–1 εἰ δέ, ὡς προεῖρηται (D ad B 494–5), προληπτικῶς τὰ ὀνόματα ἐτίθουν οἱ παλαιοὶ τοῖς παισὶ, πεποιήται παρὰ τὸ ἐλεφαίρεσθαι αὐτὸν τοὺς πολεμίους βλάπτοντα. A τῷ δ' ἅ μ' Ἄβαντες < ἔποντο θοοὶ ὀπιθεν κομόωντες / αἰχμηταί > : βραχὺ διασταλτέον θοοί, κομόωντες, αἰχμηταί· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει ἕκαστον συμβεβηκὸς ἰδίᾳ λεγόμενον.
- 2 542–3 A < ὀπιθεν κομόωντες : > Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεὺς (F Gr Hist 424,9) φησὶ τοὺς Κουρήτας ἐν Χαλκίδι οἰκῆσαι· συνεχῶς δὲ τοῖς ἀστυγεῖτοσι ἐπολέμουν.
- 2 542 ἐπεὶ δὲ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἀπτόμενοι κατέσπων αὐτούς, ὀπισθοκόμους γενέσθαι φησί, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρήτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναί φησιν. b (BCE 3 E 4) ὀπιθεν κομόωντες : τὰ ὀπίσω μέρη—τρίχας βαθείας ἔχειν. A αἰχμηταί· καὶ ὁ χρησμός περὶ αὐτῶν οὕτως· "ἄνδρες δουρίμαχοι ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης" (cf. ^[5]
- 2 543 fr. 1, 3 P.—W.). ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς αἰσχροὺς τὸ τοξεύειν. A b (BCE 3 E 4) ὀρεκτῆσι μελίησι : τοῖς ἐκ χειρῶν—ἐκ χειρὸς πατάξαι. A οἱ δ' ἅ ρ' Ἀθήνας εἶχον : Ἀθήνας νῦν κέκλυκε—καταταγῆναι. ^[5]
- 2 546 A δῆμον Ἐρεχθῆος : Ἐρεχθέως τοῦ βασιλέως—ἱστορεῖ Καλλίμαχος (cf.
- 2 547 fr. 260, 19). A < ὃν ποτ' Ἀθήνη / —ἐν πίονι νηῷ : > ἐξαίρει τὴν χώραν τῇ γενέσει, τῇ ἀνατροφῇ, τῇ τῆς βασιλείας μεγαλειότητι.
- 2 547–9 b (BCE 3) ζεῖδωρος ἄρουρα : τοῦτο ὡς κύριον ἔλαβεν ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς· ἐκεῖ γὰρ πρῶτον ἀνεδόθη καρπός· διὸ νῦν πρῶτον τῷ ἐπιθέτῳ ἐχρήσατο.
- 2 548a1 A κυρίως ἐπὶ Ἀττικῆς τὸ ζεῖδωρος· δοκεῖ γὰρ ἐκεῖσε πρῶτον ἀναδοθῆναι καρπός· διὸ νῦν ὡς ἐπιθέτῳ ἐχρήσατο αὐτῷ.
- 2 548a2 b (BCE 3 E 4) < ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἄρνειοις ἰλάονται : > ἡ θεὸς γὰρ ἔχρησε τοῦτον τιμᾶν.
- 2 550 θήλεα δὲ τῇ Ἀθηνᾷ θύουσι· διὸ τὸ μὴν οὐκ ἐπ' αὐτῆς. b (BCE 3 E 4) < Πετεῶ : > Πετεώ.
- 2 552 πλεονασμός γάρ ἐστι τοῦ ο, ὡς Ἡρωδιανός (2,198,25). b (BCE 3) τῷ δ' οὗ πῶ τις ὁμοῖος : ὅτι Ζηνόδοτος ἀπὸ τούτου τρεῖς στίχους (sc.
- 2 553a 553–5) ἠθέτηκεν, μήποτε διότι διὰ τῶν ἐπὶ μέρους οὐδέποτε αὐτὸν διατάσσοντα συνέστησεν. πολλὰ μέντοι Ὀμηρος κεφαλαιωδῶς συνίστησιν, αὐτὰ τὰ ἔργα παραλιπών, ὡς τὴν Μαχάονος

- ἀριστείαν· "παῦσεν ἀριστεύοντα μάχας" (Λ 506). Α < τῷ δ' οὐ πώ τις ὁμοῖος : > τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ μὴ εὐδοκιμήσει ἐν ταῖς μάχασι. ^[5]
- 2 553b b (BCE 3) < κοσμήσαι : > πρῶτος κόσμον πολέμου τὴν παράταξιν ὠνόμασεν.
- 2 554 b (BCE 3) < ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν : > καὶ οὗτος, φησὶν, οὐκ ἐκ πείρας, ἀλλ' ἐξ ἡλικίας.
- 2 555 b (BCE 3 E 4) {αἴας δ' ἐκ σαλαμῖνος ἄγεν} δυοκαίδεκα: Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει.
- 2 557a1 ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλακίς ἐνοῖ, ὡς τὸ "πασιμέλουσα" (μ 70) καὶ τὰ τοιαῦτα. Α τὸ δυοκαίδεκα ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον.
- 2 557a2 καὶ ἔστι ποιητικὴ ἡ χρῆσις. b (BCE 3) < στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες : > γράφει δὲ καὶ τὸν Σόλωνος λόγον, ὡς τινες, παραλόγως, τὸ ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο· ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ ἔειχε ποιήσῃ τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἀκολουθία οὕτως, "οἱ δ' Ἄργος <τ> εἶχον" (B 559).
- 2 558 b (BCE 3) < οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον : > ἀπὸ Ἄργου τοῦ Διὸς καὶ Νιόβης τῆς Φορωνέως.
- 2 559 διὰ δὲ τὸ πρῶτον ὠκίσθαι πρότερον ἐτάχθη τῶν ὑπὸ Ἀγαμέμνονα. ἀφ' οὗ καὶ πάντας Ἑλλήνας Ἀργεῖους καλεῖ. b (BCE 3) < Τροιζῇ ν' : > ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος.
- 2 561a b (BCE 3) < Ἡϊόνας : *** > λέγουσι δὲ τὴν Καλαυρίαν εἶναι.
- 2 561b b (BCE 3) < οἱ τ' ἔχον Αἴγιναν Μάσητά τε : > Αἴγινα πλησίον Ἐπιδαύρου.
- 2 562 ὁ δὲ Μάσης ἐπίνειον Ἀργείων. ἐκτέταται δὲ διὰ τὸ μέτρον. b (BCE 3) < Σθένης : > Προΐτου Μεγαπένθης, οὗ Ἀναξαγόρας, οὗ Ἰππόνους, οὗ Καπανεύς, οὗ Σθένης.
- 2 564 b (BCE 3) < Εὐρύαλος : > Βίαντος Περιάλκης, οὗ Ταλαός, οὗ Μηκιστεύς, οὗ Εὐρύαλος.
- 2 565 b (BCE 3) ἰσόθεος φῶς : τὸ φῶς ὀξυτονούμενον—Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι (E 193). Α < Ταλαϊονίδαο : > ἀπὸ τοῦ Ταλαΐων ἐστὶν ἡ κλίσις.
- 2 566 ἡ κατὰ πλεονασμὸν ἐστὶ τοῦ ὄνι. b (BCE 3) < ΣΥΜΠΑΝΤΩΝ δ' ἡγεῖτο : > ὡς ἄριστος.
- 2 567 ἡ κατὰ τὸν τῶν Φαιάκων νόμον· "τρισκαίδεκατος δ' ἐγὼ αὐτός" (Θ 391). b (BCE 3) < οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον : > Μυκηνῶν ἤρχεν Εὐρυσθεύς.
- 2 569 ἐπεὶ δὲ συμβαλὼν Ἀθηναίοις ἐτελεύτα, ἰστώσιν Ἀτρέα αὐτόθι διάγοντα, ἅμα Θυέστη ἐπὶ τῷ φόνῳ Χρυσίππου φυγόντα. b (BCE 3) ἀφνειὸν τε Κόρινθον : ἐμπόριον γὰρ τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδην (cf.
- 2 570a1 1, 13, 5) ἡ Κόρινθος. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου Κόρινθον· ὅταν δὲ ἡρωϊκῶ προσώπῳ περιτιθῇ τὸν λόγον, "Ἐφυραν λέγει· "ἔστι πόλις Ἐφύρη" (Z 152). Α ἐμπόριον γὰρ ἦν τῆς Ἑλλάδος κατὰ Θουκυδίδην.
- 2 570a2 ἡνίκα δὲ ἡρωϊκὸν ἐστὶ τὸ λαλοῦν πρόσωπον, "Ἐφύρην" αὐτὴν καλεῖ. b (BCE 3) Ἀραιθυρέην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Παραιθυρέην".
- 2 571 οὐκ ἐπίσταται δὲ ταύτην τὴν πόλιν οὕτως ὀνομαζομένην. Α < Ἀδρηστος : > ἐκπεσὼν γὰρ Ἄργους παρὰ Πολύβῳ τῷ μητροπάτορι ᾧκει, καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς οὐκ εἰωθότας ἄρχεσθαι.
- 2 572 b (BCE 3) Πελλήνην τ' εἶχον : διαφέρει Πελλήνην Παλλήνης Παλλήνη <μὲν> γὰρ πόλις Θράκης.
- 2 574 Παλλῆναι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Πελλήνη δὲ πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἣ ἐστὶ Πελοπόννησος. Α Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα : οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ παραθαλασσία—μέχρι Ἡλιδος.
- 2 575 Α τῶν ἐκατὸν νηῶν <ἤρχε> : ὅτι τὸ τῶν οὐχ ὡς ἄρθρον παρείληπται, ἀλλ' ἀντὶ ἀντωνυμίας τῆς τούτων, καὶ παραλέλειπται ἡ ἑκ πρόθεσις, ἵν' ἡ ἑκ τούτων τῶν πόλεων ἐκατὸν νηῶν ἤρχεν.
- 2 576

- A κυδιόνων ὅτι πᾶσι <—λαούς> : ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, ἐπεὶ διὰ τῶν ἐξῆς (sc. 2 579–80a B 768) ἄριστος ὁ Αἶας λέγεται. ἐν διαφόροις δὲ πράγμασιν εἰσιν οὔτοι ἄριστοι, ὁ μὲν πλούτῳ καὶ εὐγενείᾳ, ὁ δὲ τῇ κατὰ πόλεμον ἀρετῇ. A < κυδιόνων—λαούς> : οὐ τοῖς οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις, ἵνα καὶ τὸ οὐνεκ' ἄριστος ἦν (580) ἔχῃ αἰτίαν.
- 2 579–80b διέπρεπε δὲ κάλλει καὶ μεγέθει. κυδιᾶ δὲ οὐκ ἐπὶ πλούτῳ, ἀλλ' ἐπ' ἀρετῇ. b (BCE 3 E 4) πᾶσιν δέ : οὕτως ἢ ἐτέρα τῶν Ἀρισταρχείων, καὶ ἔστι χαριεστέρα· "ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκόν / κυδιόνων· πᾶσι <ν> δὲ μετέπρεπεν ἠρώεσσι ν, / οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς" (B 578–80)· ἡ γὰρ αἰτία τοῦ διαπρέπειν διὰ τοῦ ἐξῆς ἀποδίδεται, "οὐνεκ' ἄριστος ἦν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς" (B 580). ^[5]
- 2 579 ὁμοίως δὲ καὶ Ζηνόδοτος γράφει. A < οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα—βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος> : Οἶβαλος ὁ Περιήρους ἦρχε Λακεδαιμονίων, οὗ Τυνδάρεως Ἰκάριος Ἀρήνη καὶ νόθος Ἴπποκόων, ὃς συμφρασάμενος Ἰκαρίῳ τὸν Τυνδάρεων ἀπελαύνει, καὶ ἄρχει πολλοῖς πλήθων υἱοῖς.
- 2 581–6 Ἡρακλῆς δὲ μετὰ τὴν ἐν Πύλῳ μάχην θύσων εἰς Ἀμύκλας κατὰ χρησμόν ἐξέρχεται. Λικυμνίου δὲ τοῦ υἱωνοῦ αὐτοῦ† προελθόντος ἐπὶ θεῶν Λακεδαίμονος, ἀναιροῦσιν αὐτὸν οἱ Ἴπποκοωντίδαι θανάτου κυνὸς ἔνεκα. ἐφ' οἷς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ πατρὶ κατακτείνας αὐτοὺς τὴν ἀρχὴν Τυνδάρεω δίδωσι καὶ τοῖς παισὶ, Κάστορι καὶ Πολυδεύκει. ὦν μὴ στρατευσάντων (cf. Γ 239–44) Μενέλαος ἄρχε 1. κοίλην (581) δέ, ὅτι περιέχεται ὑπὸ Ταυγέτου καὶ Παρθενίου. b (BCE 3 E 4) κοίλην Λακεδαίμονα : τὴν ὑπὸ ὀρῶν—τὴν δὲ πόλιν Σπάρτην καλοῦσιν. ^[10]
- 2 581 A κητώεσσαν : μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος—ζῶων. A Μέσσην : ὅτι Μέσσην τὴν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς Μεσσήνην λέγει, συγκόψας τοῦνομα.
- 2 582a A Μέσσην : τὴν Μεσ <σ> ἡνὴν λέγει· b (BCE 3 E 4) ὅτι γὰρ ὑπὸ Λακεδαιμονίους αὐτὴν οἶδεν, δῆλον ἐξ ὧν φησι "δῶρα τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε.
- 2 582b / τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοϊν" (φ 13 et 15). A b (BCE 3 E 4) οἱ τε Λάαν εἶχον ἢ δ' Οἴτυλον : ὁ ποιητὴς διεῖλεν· μονοσυλλάβως γὰρ λέγεται Λᾶς.
- 2 585 Οἴτυλον δὲ ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οἰ διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων (fr. 8 P.), οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἰ καὶ παρὰ τὴν συνθήειαν τοῦ ποιητοῦ ἀμαρτάνων καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν, εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης (FGr Hist 3, 168)· "τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφ <ι> ἀναξ, τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἢ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται". τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Προσῳδίᾳ τῷ Ἡρωδιανῷ (1,163,19) περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῆς Τυραννίωνος. A < προθυμίῃσι πεποιθώς> : βασιλεὺς ὦν ἑαυτὸν αὐτὸς διατάττει. ^[5]
- 2 588 ἐξέτεινε δὲ τὴν μι διὰ τὸ μέτρον. b (BCE 3) < οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο> : ἐξ Αἰόλου Κρηθεύς, ὃς Ἰωλκὸν κατέσχε Πελασγοὺς ἐκβαλὼν.
- 2 591 τοῦτου δὲ οἱ παῖδες Πελίας μὲν ἅμα Ἰάσονι Ἰωλκὸν ᾤκουν, Νηλεὺς <δὲ> Πύλον σὺν Ἀμυθάονι, Φέρης δὲ Φεράς. τρεῖς δὲ Πύλοι εἰσὶν, Μεσ <σ> ἡνίας Τριφυλίας Ἀρκαδίας. b (BCE 3) καὶ Θρύον {ἀλφειοῖο} : ὅτι Θρύον εἶπεν τὴν ἐν ἄλλοις Θρυόεσσαν· "ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις" (Λ 711).
- 2 592a A καὶ εὐκτιτον Αἰπύ : Ἀρίσταρχος ὡς "ὀξύ" (A 190 al.
- 2 592b)· συγκατατίθεται δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 176). Φερεκύδης δὲ ὁ Ἀθηναῖος (FGrHis 3, 169) τὸ μὲν Εὐκτιτον κύριον ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἰπύ ἐπίθετον. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου τινὲς τὸ μὲν εὐκτιτον ἐπίθετον, τὸ δὲ Αἰπύ κύριον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἄλλοις (Λ 711) εἴρηκεν· "ἔστι δὲ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνῃ", ὃ νῦν εἴρηκεν Αἰπύ, καὶ ὡς ἴδιον γενόμενον βούλονται βαρυτονεῖν. Πτολεμαῖος δὲ (p. 42 B.) φησὶ μὲν κύριον εἶναι τὸ Αἰπύ, οὐ μὴν

συγκατατίθεται τῷ τόνῳ, φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προσηγορικοῖς, "Ἐλος" (B 584. 594), "Αἰγιαλός" (cf. B 575. 855). χρή μέντοι γινώσκειν ὅτι ἀναλογωτέρα ἀνάγνωσις ἦν ἢ βαρεῖα· τὰ γὰρ εἰς υ μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, "πῶϋ" (Γ 198 al.), "μέθυ" (H 471 al.). ταῦτα ἐν τῇ Προσῳδίᾳ (2,35,22). καὶ ἐν τῇ Καθόλου (1,354, 24) δὲ ὁμοίως ἀμφίβολον αὐτὸ ἔῃ. ἐν μέντοι τῇ Z (422) τῆς Ἰλιάδος διαλαμβάνων περὶ τοῦ ἰῶ, "οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἤματι", φανερώς λέγει ὅτι Ἀρίσταρχος ὀξύνει τὸ Αἶπ υ, καὶ ἐπέισθη αὐτῷ ἢ πλείων χρήσις. A
 < Αἶπυ : > τοῦτο κύριόν ἐστι, περὶ ἧς φησι "πόλις αἰπεῖα κολώνη" (Λ 711). ^[15]

- 2 592c Ἡρωδιανὸς δὲ ἀναλογωτέραν φησὶ τὴν βαρεῖαν εἶναι τάσιν. ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰπύτου. κατὰ ταύτην δὲ τὴν πόλιν ποσὶ περατός ἐστιν ὁ Ἀλφειός, κἂν σφόδρα ῥυῇ. b (BCE 3) βαρυτόνως λεκτέον τὸ Αἶπυ· ὄνομα γάρ ἐστι πόλεως. τὸ δὲ ὀξυτονούμενον ἐπιθετόν ἐστι καὶ σημαίνει τὸ ὑψηλόν. b (BE 3) < Θάμυριν : > Θραῦξ ἐστι, Φιλάμμοнос υἱός. ^[5]
- 2 595 ἐαυτῷ δὲ ὥρισε τῆς μὲν ἥττης τὴν πῆρῳσιν πρόστιμον, τῆς δὲ νίκης γάμον μιᾶς τῶν Μουσῶν. b (BCE 3) φασὶ δὲ αὐτὸν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχειν, τὸν δὲ μέλανα. τότε δὲ τελείως τὸν ἕτερον ἀπώλεσεν. b (BCE 3 E 4) ἀντόμεναι Θάμυριν : οὗτος παῖς ἦν—καὶ τοῦ νοῦ ἐστέρησαν. A < Οἰχαλίηθεν . ^[5]
- 2 596–600 .. Οἰχαλίηρος· στεῦτο γὰρ —κιθαριστύν : > πιθανῶς τῷ ὁμ <οι> ὁ τρόπῳ ἐνδιατρίβει. διδάσκει οὖν μὴ ποιεῖσθαι πονηρὰς ὁμιλίας. b (BCE 3 E 4) Οἰχαλίηθεν {ιόντα}: ὅτι Θεσσαλίας ἢ Οἰχαλία καθ' Ὅμηρον.
- 2 596 οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν. A στεῦτο γὰρ εὐχόμενος <νικησέμεν , εἴπερ ἂν αὐταὶ > : ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, οὐκ ἐπὶ τῆς τῶν ποδῶν στάσεως, ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Νέκυϊαν ἡθετημένοις "στεῦτο δὲ διψάων" (Λ 584).
- 2 597 καὶ ὅτι εἴπερ ἂν αὐταὶ ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐταὶ. A πηρόν θέσαν : ὅτι πηρόν οὐ τυφλὸν ἰάπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ὥδης πηρόν· τί γὰρ ἦν αὐτῷ βλαβερόν κιθαρωδῶ ὄντι, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστηρήθη; μᾶλλον γὰρ προσεκτικὸς ἂν ἐγένετο τῇ φωνασκίᾳ.
- 2 599a τόν γε δὴ τοι Δημόδοκον ἢ Μοῦσα "ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἰδίαν† αἰοιδήν" (Θ 64). A πηρόν {θέσαν}: ὡς χρηστὸν κατ' ὀξεῖαν τάσιν παρὰ τῷ ποιητῇ. ^[5]
- 2 599b παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πῆρον ὡς λῆρον. ὑγιεστέρα δὲ ἢ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις, ἐπεὶ τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχουσαν τὸ π καὶ τὸ η, ὀξύνονται, οἷον "πηρός" (Θ 581), πηλός. οὕτως καὶ πηρός. A < πηρόν θέσαν : > ὁ μὲν ποιητὴς ὀξυτόνως. ^[5]
- 2 599c οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὡς τὸ λῆρος. οὐδὲν δὲ ἄρα ἢ τέχνη δίχα συνέσεως πρὸς μόνον ἄγουσα ὄγκον. b (BCE 3) ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον : ἐπὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ ἀφέλοντο ο, ἐπὶ δὲ τοῦ διδακτοῦ ἐκλέλαθον· ὁ γὰρ ἔμαθέ τις, οὐκ ἀπόλλυσιν ἄλλως, ἀλλ' ἐπιλήθεται.
- 2 600 A b (BCE 3 E 4) οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην <—Ἀγαπήνωρ > : Ἀρκαδία ἀπὸ Ἀρκάδος τοῦ Διός, οὗ Ἀμφιδάμας, οὗ Λυκοῦργος, οὗ Ἀγκαῖος, οὗ Ἀγαπήνωρ.
- 2 603–9 A b (BCE 3) ὡς ἐπισήμων δὲ ὄντων, ἐκ τάφου καὶ ὄρους ἐσήμανε τὴν χώραν. b (BCE 3) < Κυλλήνης : > Κυλλήνη ὄρος ὑψηλὸν—τὸν θεὸν φασιν.
- 2 603 A καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον : πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅτι τῷ ἐπιθέτῳ διέσταλκεν.
- 2 605 A < Στύμφηλον : > ὡς Εὐμήλον (cf.
- 2 608 B 714 al.): ἴδιον γάρ. A int αὐτὸς γάρ σφιν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "Ἀτρεΐδης, ἐπεὶ οὗ σφι" (B 614) Ζηνόδοτος ἠθέτηκε τρεῖς στίχους.

2 612

- ἀναγκαῖοι δέ εἰσιν· παριστόρηται γὰρ δι' αὐτῶν ὅτι παρέσχευεν αὐτοῖς ναῦς ὁ Ἀγαμέμνων, "ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλει" (B 614). Α αὐτὸς γάρ σφιν <—μεμήλει> : ἐπεὶ μεσογείους ὄντας εἰς Ἴλιον ἤγαγε, λύει τὸ ζήτημα, πόθεν εἶχον ναῦς.
- 2 612-4 A b (BCE 3) οἱ δ' ἄρα Βουπράσιον <—ἐντὸς ἐέργει> : Βουπράσιον πόλις, ἡ δὲ χώρα Ἰλίου.
- 2 615-7 ὁρίοις δὲ αὐτὴν περιγράφει, μὴ θέλων πάλιν τὰ κατὰ μέρος λεπτολογεῖν. A b (BCE 3) ὅσων ἐφ' Ὑρμίνῃ : ἐφ' ὅσων ἢ τε Ὑρμίνῃ—οἱ Ἡλεῖοι ἐβασίλευον.
- 2 616 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ι γράφει. γίνεται δὲ ἀκατάλληλος ὁ λόγος. A < δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω : > ἔδειξε τὴν διαίρεσιν τῆς ἀρχῆς, μὴ εἰπὼν, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων, "τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα" (cf.
- 2 618 B 524). b (BCE 3) < Ἐπειοί : > διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν ὀνομάζονται, ὡς <οἱ> Ἀβαντες (cf.
- 2 619 B 536. 542). b (BCE 3) υἱὲς ὁ μὲν Κτεάτου, < ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, Ἀκτορίωνε > : ὅτι παρὰ τὸ ἠθισμένον πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν· ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος "Ἀμφίμαχος" (B 620) Κτεάτου υἱός, ὁ δὲ "Θάλπιος" (ib.
- 2 621) Εὐρύτο υ. καὶ ὅτι οὕτως εἴρηκεν Ἀκτορίων ε, δέον Ἀκτορίωνων. Α οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου < Ἐχινάων θ' ἱεράων > : ὅτι οὐχ ὡς κεχωρισμένου Δουλιχίου τῶν Ἐχινά <δ> ὡν οὕτως εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων. ^[5]
- 2 625a καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἐχίνου εἴρηκεν Ἐχινάων. Α < Δουλιχίιο : > μία τῶν Ἐχινάδων τὸ Δουλίχιον.
- 2 625b ὅτι δὲ πλησίον Πελοποννήσου, δηλοῖ Τηλέμαχος πρὸς Νέστορα ἀπιῶν (cf. γ 4—5). b (BCE 3) < αἱ ναῖοι : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οἱ ναῖοι", ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.
- 2 626a1 οὐ νοεῖ δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται. Α im ἀντὶ τοῦ ναίονται, ὡς τὸ "νῆσοι / πολλαὶ ναιετάουσι <μάλα> σχεδὸν ἀλλήλησιν" (ι 22—3).
- 2 626a2 b (BCE 3) ὅς ποτε Δουλίχιον < δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεῖς > : πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ὁ Μέγης ἀπώκησεν ἢ ὁ Φυλεύς, ὁ καὶ <Ὁ> μηρικώτερον· Ὁμηρος γὰρ αἰὶ πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ.
- 2 629a Α < ὅς ποτε Δουλίχιον δ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεῖς : > διδάσκει ὡς ἀνηκέστου διαφορᾶς τῶν οἰκείων κρείστων ὁ χωρισμός.
- 2 629b b (BCE 3 E 4) Δουλίχιον νῆσος πρὸ τῆς Κεφαλληνίας. αἱ δὲ Ἐχινάδες—καλοῦνται Ἐπειοί. Α πατρὶ χολωθεῖς : ὅς εἰς τὸ Δουλίχιον—ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 77). Α < Κεφαλλῆνας : > ἡ Κεφαλληνία παράκειται ταῖς Ἐχινάσι· Κέφαλος γὰρ ὁ Δηΐονος, φεύγων ἐκ Φωκίδος διὰ τὸν τῆς γυναικὸς ἀκούσιον φόνον ὥκει ἐν Θήβαις. ^[5]
- 2 631 συστρατεύσας δὲ Ἀμφιτρύωνι καὶ ταύτην γέρας λαβὼν οὕτως ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν. ἐκ τούτου Κιλλεύς, οὗ Ἀρκείσιος, οὗ Λαέρτης. b (BCE 3) ἡ δ' οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἡδ' οἱ Σάμην <ἐνέμοντο> ", καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ ἀγνοῶν ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίστε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ λήγοντα· "μεσσηγὺς Τενέδοιο Σάμοιό τε" (cf. ^[5]
- 2 634 N 33 et δ 845)· οὐ γὰρ εἶπε Σάμης τε. φρούριον δὲ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος, ὅπερ φασὶ Ῥωμαῖοι Κάστρον. Α μιλοπαρήγοι : ὅτι ἤδη ἡ ἐκ χρωμάτων μίξις τῇ ζωγραφικῇ ἐπιπολάσασα ἦν. ^[5]
- 2 637 αἱ δὲ νῆες Ὀδυσσεὺς ἐξηλλαγμέναι, ὅπως ὀλίγα οὔσαι καὶ διὰ τῆς κρίσεως τὸ ἐπίσημον ἔχουσι, καὶ ὅτε δέοι πλεῖν, μὴ σκορπίζοιντο. ἀμέλει καὶ μέσας αὐτὰς πρὸς κόσμον τῶν ἄλλων ἔταξαν, Α b (BCE 3 E 4) καὶ τὴν ἀγορὴν ἐκεῖσε ἐποίησαν. Α οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος : ὅτι Ζηνόδοτος

τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν, ἴσως ὑποπεύσας τὸν Μελέαγρον κεχωρίσθαι τῶν Οἰνέως παίδων. ^[5]

- 2 641 εἴρηται δὲ ἐξ ὀνόματος κατ' ἐξοχήν, καθάπερ ἐπὶ τοῦ "Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα" (N 1)· καὶ γὰρ ὁ Ἑκτωρ Τρῳς ἦν. A < οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνήος—Μελέαγρος : > ἄστατος ἡ τύχη, ὅταν μάλιστα δι' ἀσέβειάν τινες πορθοῖντο.
- 2 641-2 προαπώλοντο δὲ Μελέαγρου οὔτοι. b (BCE 3 E 4) οὐ δ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, < θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος > : ἐὰν στίζωμεν ἐπὶ τὸ ἔην, ἔσται τὸ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ Οἰνέως· ἐὰν δὲ βραχὺ διαστέλλωμεν, ὅλος ὁ στίχος ἐπὶ τοῦ Μελέαγρου, καὶ τὰ ἐξῆς, οὐ δ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην ξανθὸς Μελέαγρος, θάνε δέ.
- 2 642a A < θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος : > διὰ τὸ προὔχειν αὐτὸν τῶν ἀδελφῶν καὶ ἰδίᾳ παρ' αὐτοὺς ἔταξεν.
- 2 642b b (BCE 3) < τῷ : > ἐπὶ τοῦ Θόαντος (cf.
- 2 643 B 638), ἴν' ἢ τούτῳ. A int < Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς—γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο : > ἀκολούθως ἐπὶ τὴν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰσθμοῦ θάλασσαν μέτεισι καὶ τὰς νήσους αὐτῆς ὀνομάζει.
- 2 645-80 b (BCE 3) < Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον : > πᾶσαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ τὸν τόνον ἔχουσι.
- 2 647 "Λυκαστόν" δέ τινες φασιν, οὐκ ὀρθῶς. b (BCE 3) Φαιστόν : ὡς "πιστόν" (O 331 al.
- 2 648a), ὀξυτόνως βαρυνόμενον γὰρ ἐπὶ τοῦ ἥρωος τίθεται, "Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον" (E 43). A ῥύτιον : προπαροξυτόνως ὡς στάδιον.
- 2 648b οὐκ εὔδ' Τυραννίων (fr. 9 P.) παροξύνει αὐτὸ ὡς "πεδίον" (B 465 al.)· οὔτε γὰρ ὑποκοριστικὸν οὔτε εἰ ἦν ὑποκοριστικόν, παρωξύνετο καθότι τρίβραχυ. τοῦτο δὲ εἶπομεν καὶ ἐπὶ τοῦ "Θρόνιον" (B 533). A ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην < ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο > : πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr.
- 2 649 2 K.), ὅτι νῦν μὲν ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (cf. τ 174) δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἦτοι οὖν ἐκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολύπολιν, ἢ ἐπὶ τὸν σύνεγγυς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενήνεκται νῦν, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 813 N. 2 = 899 P. = 899 R.). τινὲς δὲ ἴφασι πυλαιμένη† τὸν Λακεδαιμόνιον δεκάπολιν κτίσαι. A < ἀγερώχων : > ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων. ^[5]
- 2 654 b (BCE 3) τρίχα : τὸ τρίχα βαρύνεται, ὅτι τὰ εἰς ὡς λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ ἔχοι παρακείμενα εἰς α λήγοντα μὴ συνεμπίπτοντα ὀνόμασι, πάντως βαρυνόμενα ἔχει, οἷον σαφῶς "σάφα" (B 192 al.
- 2 655)· ὅθεν εἰ τριχῶς, τρίχα. A Ἡρακλεΐη : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἡρακλεΐη", καὶ ἄμετρον ποιῶν καὶ οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα· ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἡρακλῆος Ἡρακλεΐη ἐκπίπτει.
- 2 658 A τὴν ἄγε τ' ἐξ Ἐφύρης < ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος > : ὅτι ἡ Ἐφυρα αὕτη ἐτέρα ἐστὶ τῆς Κορίνθου, τῆς Θεσπρωτίας οὔσα· καὶ ὅτι σὺν τῷ Σελλήεντα τὸν ποταμὸν λέγει, ἄφ' οὗ τὸ παροικοῦν ἔθνος Σελλοὺς καλεῖ (sc.
- 2 659 Π 234). οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλλοὺς λέγουσι πλανηθέντες. A αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο : ἱσθόρηται ὅτι Τληπόλεμος—φυγὰς τῆς πατρίδος. ^[5]
- 2 662 A {φίλον μήτρωα} κατέκτα: Πτολεμαῖός φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 2 662a1 42 B.) Ἀρίσταρχον ἀνεγνωκέναι ὁμοίως τῷ "ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ" (λ 410) κατὰ συστολήν. Τυραννίων (fr. 10 P.) δὲ κατ' ἔκτασιν. οἶμαι δὲ ἀκόλουθον εἶναι ἐκείνῃ τῇ γραφῇ τῇ κοιμιζομένῃ ὑπ' Ἀριστάρχου "ὡς ἔμεν ἴτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκτα <ν>" (Δ 319). ἡ μέντοι

- κοινή ἀνάγνωσις ἢ κατὰ συστολήν ἀφορμὴν ἔσχε τὴν τῆς ἀποκοπῆς, ὁμοίως τῷ "οὐτα κατὰ λαπάρην" (Z 64). Α διὰ βραχέος τοῦα· ἀποκοπὴ γάρ ἐστι τοῦ "ἔκτανεν" (B 701 al. ^[5])
- 2 662a2). b (BCE 3) βῆ φεύγων {ἐπὶ πόντον}: τὸ μὲν Ὀμηρικὸν ἔθος "βῆ φεύγειν" προφέρεται.
- 2 665a ἀλλ' ὃ γε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ' οὕτως γράφει βῆ φεύγων. Α < βῆ φεύγων : > Ἑλληνικόν ἐστι τὸ μὴ φόνω φόνον λύειν, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον· ὅθεν Σόλων (fr.
- 2 665b 7 R. = 388 M.) ἔτη πέντε ὥρισεν. b (BCE 3 E 4) {ἀπείλησαν} γάρ οἱ {ἄλλοι}: ὁ γάρ ὀξύνεται, ἵνα ἀντωνυμία γένηται ἐγκλιτικὴ δοτικῆς πτώσεως <τὸ οἱ> , καὶ μὴ ἄρθρον· καὶ γὰρ ἔθος μᾶλλον τῷ ποιητῇ παραλείπειν τὰ ἄρθρα.
- 2 665c1 Α τὸ οἱ ἀντωνυμία ἐστίν, οὐκ ἄρθρον· ἐλλειπτικὸς γάρ ἐστι τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητής.
- 2 665c2 b (BCE 3) αὐτὰρ ὃ γ' ἐς Ῥόδον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "αἶψα δ' ὃ γ' ἐς Ῥόδον".
- 2 667 οὐ δύναται δὲ ταχέως ἐληλυθέναι ἐπὶ τὴν Ῥόδον ὁ πρότερον μὲν ναῦς πεπηχώς, εἴτα ἀλώμενος καὶ οὐκ ἔτι πλοικῶς†. Α τριχθὰ δὲ ὤκηθεν <καταφυλαδὸν ἠδὲ φίληθεν> : σεσημεῖται πρὸς τὸν ἐξῆς ἀθετούμενον· οὐ γὰρ νοήσας τις ὅτι τὸ σημαινόμενον τοιοῦτόν ἐστι, καίπερ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς οἰκοῦντες πόλεως, ἀλλὰ τριχῇ διασπαρέντες ἐφιλήθησαν ὑπὸ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, ἐζήτησεν ὑπὸ τίνος ἐφιλήθησαν. ^[5]
- 2 668 διὸ προσέθηκε τὸν "ἕκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει" (B 669). Α < ἠδὲ φίληθεν / ἕκ Διός : > τοῦτο πρὸς τὴν κοινήν ὑπόνοιαν καὶ δόξαν· θεοφιλεῖς γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς πλουσίους οἶονται.
- 2 668–9 b (BCE 3 E 4) < ἕκ Διός , ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει : > ἀθετεῖται.
- 2 669 ἠ δὲ αἰτία προεῖρηται (ad B 668). Α im καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον <κατέχευε Κρονίων> : ὅτι Πίνδαρος (Ol.
- 2 670 7, 34) κυρίως δέδεκται χρυσὸν ὕσαι τὸν Δία, Ὀμήρου μεταφορᾷ κεκρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου. Α Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν : ἐνταῦθα τρεῖς ὀνομάσας—εἶπετο λαός (B 675).
- 2 671 Α ἄγε τρεῖς νῆας : χωρὶς τοῦ ν τὸ ἄγε.
- 2 671a1 καὶ ὅλως ἐφ' ὧν ἴτὰ ἐπιφερόμενα† σύμφωνά ἐστι, τὸ ἐκ τῆς προτέρας λέξεως σύμφωνον περιαιρετέον. Α ὅτε δύο σύμφωνα ἢ συλλαβὴ ἐπάγεται, περιγραπτέον αὐτῇ τῆς προτέρας τὸ σύμφωνον.
- 2 671a2 b (BCE 3) Χαρόποιο {τ' ἄνακτος}: ὡς Μενάνδροιο· καὶ γὰρ ἀπὸ γενικῆς εὐθεΐᾳ ἐστι παρελημμένη ὡς τὸ "υἱὸς Τροιζήνοιο" (B 847).
- 2 672 καὶ εἰς ιδιότητα ὀφείλει ἢ βαρεῖα τάσις παραλαμβάνεσθαι. Α Νιρεὺς ὃς κάλλιστος <—εἶπετο λαός> : τρισὶ στίχοις παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμένα, ὅτι ἐκ τῶν τριῶν τοὺς δύο (sc.
- 2 673–5 673. 675) ἠθέτηκε Ζηνόδοτος, τὸν δὲ μέσον (sc. 674) οὐδὲ ἔγραφεν, τοῦ Ὀμήρου φιλοτιμουμένου ἐν πᾶσι τὸν Ἀχιλλέα προτεροῦντα στῆσαι. Α < Νιρεὺς , ὃς κάλλιστος—με τ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα : > οὐδὲ ἐν πρὸς δόξαν κάλλος ἀγεννές· Ἀχιλλεὺς δὲ ἀμφοτέροις κεκόσμηται. ^[5]
- 2 673–4 φιλέλλην δὲ ὧν πάντας ἀξιομνήστους ποιεῖ καὶ πάντας ἐπαινεῖ, ὅπως πιστεύοιτο, καὶ ἵνα τοὺς ἐν ἀνδρείᾳ καὶ σώματι καὶ κάλλει διαφέροντας εἰδῶμεν Ἑλλήνας. b (BCE 3 E 4) < ἀλ λ' ἀλαπαδνὸς ἔην : > ἀπήλλαξεν ἡμᾶς τῆς ζητήσεως τῆς πολυπράγμονος τοῦτο ἐπαγαγών. ^[5]
- 2 675 b (BCE 3 E 4) Κράπαθον {τε} : ὡς λάπαθον, οὕτως Κράπαθον· καὶ γὰρ ὁ τοιοῦτος χαρακτήρ ὀφείλει βαρύνεσθαι ἐπὶ θηλυκῶν, λέγω δὲ ὁ εἰς θος λήγων ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ α παραληγόμενος, ἄμαθος (cf.

- 2 676 E 587), "ψάμαθος" (λ 385). A < καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν : > ταύτην ἐλὼν Ἡρακλῆς μίγνυται Χαλκιοῦ τῇ Εὐρυπύλου καὶ ποιεῖ Θεσσαλόν, οὗ μέμνηται οὗτος (sc.
- 2 677a B 679). b (BCE 3) < Καλύδνας : > ὡς καλύβας ἀναγνωστέον.
- 2 677b A int νῦν αὖ τοὺς ὅσοι <τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον > : ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν οὕτως "οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικὸν ν, οὐθαρ ἀρούρησ", τοῦ Ὀμήρου φιλοτέχνως ὥσπερ προοιμιαζομένου διὰ τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τῶν νήσων καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ν, οὐκ ὄντα συναφῇ τοῖς προειρημένοις. ^[5]
- 2 681a A <νῦν αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον : > ἐπιστρέφει ἠθικῶς τὸν Κατάλογον ἐπὶ Ἀχιλλέα, δευτέραν ἀρχὴν Καταλόγου ποιούμενος.
- 2 681b ἔστι δὲ ἡ Θεσσαλία πεδίων μέγα καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. τούτου πρῶτος ἦρχε Θεσσαλός, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη· b (BCE 3 E 4) οὗ ἔκγονος Αἴμων, ἐξ οὗ καὶ Αἴμονες· οὗ Πελασγός, Φθίος, Ἀχαιοί. ἀρχεὶ δὲ Πελασγὸς ταύτης τῆς χώρας· Ἄργος δὲ ἀπὸ Ἀργείας τῆς αὐτοῦ μητρὸς, μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ οἱ ἀδελφοὶ ἄρξαντες Φθίαν καὶ Ἀχαΐαν ὠνόμασαν. ὥκει δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων ὁ τούτων κατὰ τινὰς ἔκγονος· οὗ Ἑλλήν, ὃς Ἑλλήνας αὐτοὺς ὠνόμασεν. b (BE 3 E 4) νῦν αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον <—Ἀχιλλεύς > : μακρόθεν ὑπακούεται τὸ "ἔσπετε" (B 484) ἢ τὸ "ἔρέω" (B 493)· καὶ τὰ τοιαῦτα τοῖς αἰτήμασιν ὑποπίπτει. ^[10]
- 2 681–5 στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἔναιον (681), ἵν' ἢ τὸ ἐπιφερόμενον οἱ τ' Ἄλωνα ἴτε καὶ Ἀλόπηντ' ἐνέμοντο (682)· τὸ γὰρ οἱ κατ' ἐπανάληψιν περισσεύει. δύναται δὲ καὶ ὑποστίζεσθαι ἕκαστος στίχος ἕως τοῦ Ἀχαιοῖ (684) κατὰ τέλος, ἡ δὲ συνήθεια συνάπτουσα τὰ τοιαῦτα τοῖς ἐπάνω οὐ κατορθοῖ· οὐ γὰρ μόνοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος κατοικοῦσιν οἱ ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένοι. τὸ δὲ τοὺς (681) ἀντωνυμία ἐστὶ διὸ περισπαστέον τὸ νῦν καὶ τὸ αὖ. A < Τρηχὶ ν' ἐνέμοντο : > ἱακῶς τὸ ἐνέμοντο Ἀρίσταρχος. ^[10]
- 2 682 A int Ἑλλάδα : οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιώτιν· ὃ καὶ βέλτιον.
- 2 683 b (BCE 3) Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο <καὶ Ἑλληνες > : ὅτι μόνους τοὺς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τεταγμένους Ἑλλήνας καλεῖ.
- 2 684 A < ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς : > τοῦ πρακτικοῦ μόνου καὶ πολιτικοῦ ἡγεῖται, τὸ δὲ λοιπὸν ἔῃ.
- 2 685 b (BCE 3) ἀλ λ' οἱ γ' οὐ πολέμοιο : ὅτι Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "τῆς ὅ γε κεῖτ' ἀχέων" (B 694) στίχους ἐννέα.
- 2 686 ἀναγκαῖοι δὲ εἰσιν· δι' αὐτῶν γὰρ δηλοῦται ὅτι ἐφ' ἑαυτῶν ἔμενον οἱ Μυρμιδόνες. A < κούρης χωόμενος : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις.
- 2 689 A im τὴν ἐκ Λυρνησοῦ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τὴν ἐν Λυρνησῶ".
- 2 690 οὐκ ἔλαβε δὲ αὐτὴν ἐν Λυρνησῶ, ἀλλὰ πρότερον κατάξας τῷ Ἀγαμέμνονι ἐξαίρετον ἔλαβεν αὐτὴν γέρας. A < καδ δὲ Μύνη τ' ἔβαλεν : > ἀπὸ μετοχῆς (cf.
- 2 692 B 691) μετῆλθεν εἰς ῥῆμα. αἰεὶ δὲ πρὸς Ἀχιλλέα προσπαθῶς ἔχει. b (BCE 3) ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἴατάσασθαι ἔμελλεν", ἴδιὰ τοῦ καταπροηγούμενως λόγου· αἰολίζοντος, ἀλλ' οὐχὶ σπανίως δι' εὐφωσίαν.
- 2 694a οὐδ' οἱ Αἰολεῖς δὲ οὕτως λέγουσιν. A < τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν : > ψυχαγωγεῖ ταῖς ἐλπίσι τοὺς ἀκροατάς.
- 2 694b σὺν τῷ ν δὲ ἡ γραφή. b (BCE 3) < Φυλάκην : > βαρυτονητέον τὸ Φυλάκην πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου.
- 2 695a

- A int < Φυλάκην : > εἷς τῶν Αἰολιδῶν ὁ Δηΐων, οὗ Φύλακος, ἀφ' οὗ ἡ Φυλάκη, οὗ < *** > Ποίας καὶ Ἰφικλος, οὗ Πρωτεσίλαος.
- 2 695b b (BCE 3) Δήμητρος τέμενος : ὅτι οὐ τὸν "Πύρασον" (B 695) λέγει Δήμητρος τέμενος , ἀλλὰ πόλις ἐστὶ Δημήτρειον καλουμένη.
- 2 696a A Δήμητρος τέμενος : τοῦτο καὶ τῶν ἐπάνω καὶ τῶν ἐξῆς χωριστέον· ἡ Δημήτρειον γὰρ πόλις καθ' ἑαυτὴν ἐστίν.
- 2 696b ἀσυνδέτως δὲ ἐξενήνεκται ὡς καὶ ἐπάνω "Ἑρμιόνην ἴ' Ἀσηνί τε" (B 560), "Τροιζήνα Ἡϊόνας τε" (B 561)· ἡ γὰρ Ἑρμιόνη καὶ ἡ Τροιζὴν ἀσύνδετα. <οἱ δὲ> πρὸς τὰ ἐπάνω συνάπτουσιν, ἵν' ὁ Πύρασος (cf. B 695) λέγεται Δήμητρος τέμενος δι' εὐκαρίαν, κακῶς. A ἀ <γ> χιᾶλόν τ' Ἀντρῶνα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀ <γ> χιᾶλην τ' Ἀντρῶνα". ^[5]
- 2 697 καὶ εἰ θηλυκῶς δὲ λέγεται ἡ Ἀντρῶν, κοινόν ἐστὶ τὸ ὄνομα, ὁ ἀγχίαλος καὶ ἡ ἀγχίαλος. διάφοροι δὲ καὶ ἄριστοι ὄνοι—παρήλθεν τὸ Ἀντρῶνιος ὄνος. A ἔχεν κατά {γαῖα μέλαινα}: εἰ συντάσσεται τῷ ἔχεν, δῆλον ὅτι καὶ ἀναστρέφεται.
- 2 699a1 πρόδηλον δὲ ὅτι συντάσσεται, ἐν οἷς φησιν ἐν ἄλλοις "τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα" (Γ 243). A ἀναστρεπτέον τὴν κατά πρὸς τὸ εἶχεν.
- 2 699a2 b (BCE 3) καὶ δόμος ἡμιτελής , τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ : ἦτοι ἄτεκνος ἦ—ἀλλὰ πρότερον ἐστράτευσεν.
- 2 701 A Δάρδανος ἀνὴρ : οἱ μὲν τὸν Αἰνείαν—τῶν Δαρδανίων λέγειν. A < ἀποθρώσκοντα : > ἀφορμῶντα διὰ τὸ πρόθυμον.
- 2 702 b (BCE 3) < πόθεόν γε μέν : > καίτοι ἔχοντες τὸν κοσμήσαντα.
- 2 703 τῇ δὲ ἐπαναλήψει (sc. B 709) οἰκτρότερον τὸ πάθος ἐποίησεν. b (BCE 3) < ἄρα : > οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ἄμα", οὐ διὰ τοῦ ρ ἄρα.
- 2 707 A int < Μηθώνην : > ἐξέτεινε τὴν εἰς ἡ .
- 2 716 Μεθῶναι δὲ τρεῖς, ἡ ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ ὑπὸ Φιλοκτήτην καὶ ἡ περὶ Τροιζήνα. b (BCE 3) Ὀλιζῶνα : προπερισπωμένως ὡς "Μεδεῶνα" (B 501).
- 2 717 Νικίας (fr. 1 B.) δὲ οὐκ εὖ ὡς περιζῶμα. A τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν <τόξων ἐὺ εἰδώς> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τῶν αὖ ἡγεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν".
- 2 718 ὁ δὲ ποιητὴς προδιασυνίστησιν ἐν τῷ Καταλόγῳ τὴν {περὶ} ἐκάστου ἀρετὴν. A < ἐν νήσῳ : > περὶ Τένεδον ἢ περὶ Ἴμβρον δηχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης εἰς Λῆμνον ἐξετέθη.
- 2 721a b (BCE 3) ἄλγεα : καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ὀδυνῶν ἔλαβεν.
- 2 721b A im Λήμνῳ ἐν ἡγαθέῃ : ὅτι ἐν Λήμνῳ ἔμενε καταλελειμμένος ὁ Φιλοκτήτης.
- 2 722 οἱ δὲ νεώτεροι ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. A ἱστόρηται ὅτι Φιλοκτήτης—θεραπεύειν τοὺς ὀφιοδήκτους. A < ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου : > πρόσκειται τὸ κακῶ, ἵνα τὸ τοῦ ἥρωος καρτερικὸν δηλωθῇ.
- 2 723 ὕδρου δὲ τοῦ χερσύδρου· οὗτος γὰρ τῷ σώματι σηπεδόνας παρέχει. λέγουσι δὲ κατέχειν αὐτοῦ τὴν σῆψιν προσραινόμενον θαλάσσης ὕδωρ. b (BCE 3 E 4) ἐν θ' ὅ γε κεί τ' ἀχέων· <τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον> : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθέτηκεν. ^[5]
- 2 724a ἀναγκαῖον δέ ἐστι γινῶναι ὅτι ὕστερον ἀνεκομίσθη ἐκ Λήμνου ὁ Φιλοκτήτης. A < μνήσεσθαι : > φροντίσαι καὶ μνείαν ποιήσασθαι.
- 2 724b καλῶς δὲ προστίθεται· οὐδαμοῦ γὰρ ἔδειξε τῆς ποιήσεως, πότε αὐτὸν μετεπέμψα <ν> το. b (BCE 3 E 4) τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον : ταχέως δὲ οἱ Ἕλληνες—ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τοῦτο

- ἐποίησεν ὁ Φιλοκτήτης. Α ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τοὺς δὲ Μέδων κόσμησεν", ἵνα συνδήσῃ τὴν φράσιν, ἡθετικῶς τοὺς προειρημένους στίχους (sc. ^[5]
- 2 727 B 724—6). Α {οἶ τ' ἔχον} Οἰχαλίην : ὅτι οὐ τῆς Εὐβοίας ἢ Οἰχαλία καθ' Ὅμηρον, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ἀλλὰ τῆς Θεσσαλίας.
- 2 730 Α < Ἀσκληπιοῦ : > οὕτως ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον τὸ Ἀσκληπιο ὤ .
- 2 731 Α im < ἰητῇ ρ ' ἀγαθῶ : > ἔθος ἦν τοῖς πάλαι βασιλεῦσι μανθάνειν τι τῶν χρησίμων· ὁ καὶ οὗτοι ποιοῦσι καλῶς, ἵνα καὶ τοῖς ἰδίους καὶ τοῖς ἐτέρων νοσήμασι μάχονται.
- 2 732 b (BCE 3 E 4) < τοῖς δέ : > οὕτως κατὰ δοτικὴν πτῶσιν τοῖς δέ Ἀρίσταρχος, ὡς πρόκειται (sc.
- 2 733 ad B 516). Α im < Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα : > Ἀστέριο ν , ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ ἐστὶ τόπου· διὰ δὲ τὸ διαφανὲς οὕτως κέκληκε.
- 2 735a1 b (BCE 3 E 4) Τιτάνοιο δὲ διὰ τὸ λευκόν· τίτανος γὰρ ἡ κονία καλεῖται, Α b (BCE 3 E 4) καὶ διὰ τὸ τιτάνῳ κεχρῆσθαι τὰς οἰκίας. Α < Ἀστέριον : > διαφανὲς καὶ ἐφ' ὕψους κειμένη πόλις.
- 2 735a2 Α im Ὅρθην : ὡς "Σπάρτην" (B 582).
- 2 739a Ἠλώνην τε ὡς "κορώνην" (Δ 111). ταύτην δὲ Ἡρακλῆς κτίζει ἐπὶ τῷ θανάτῳ Κενταύρου. Α < Ὅρθην : > οὕτως ὡς "Σπάρτην" (B 582).
- 2 739b α 93 al.), ἴν' ἧ ἴδιον. Α im Ὀλοοσ < σ > ὄνα {δὲ} : οὕτως παροξυτόνως φησὶν ἐν τῇ Καθόλου (1,36,8).
- 2 739c Α im < λευκὴν : > οὕτως ὀξυτόνως ἐπιθετικῶς γὰρ τέτακται.
- 2 739d Α im < Ὅρθην Ἠλώνην τε πόλιν τ ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν : > Ὅρθην ὡς ἄρπην, Ἠλώνην δὲ ὡς κορώνην.
- 2 739e ταύτην Ἡρακλῆς κτίζει ἐπὶ τῷ θανάτῳ Κενταύρων. λευκὴν δὲ ὀξυτόνως· τῆς γὰρ Ὀλοοσσόνοος ἐστὶν ἐπίθετον. b (BCE 3 E 4) μενεπτόλεμος Πολυποίτης : ὁ Πολυποίτης ἦν — ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν.
- 2 740 Α τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τὸν ἀθάνατον τέκετο Ζεὺς"· ὅπερ ψεῦδος.
- 2 741 Α < κλυτὸς Ἱπποδάμεια : > ὅτι ἀντὶ τοῦ κλυτὴ κλυτός εἶπεν.
- 2 742 Α int {καὶ} Αἰθίικεσσι {πέλασσαν} : Δημοκρίνης ἀγνοήσας "Αἰθιόπεσιν" ἔγραφεν, κακῶς.
- 2 744 Α οὐκ οἶος , ἅμα τῷ γε : ὅτι διὰ μέσου τὰ περὶ τοὺς Κενταύρους παριστῶνται.
- 2 745 τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ τοῦ λόγου, "τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίητος" (B 740) οὐκ οἶος , ἅμα τῷ γε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος . Α < τῷ δ ' Ἐνιῆνες ἔποντο—Περαιβοί : > ἥδη εἰς βαρβάρους ἤκων ἐθνικῶς καὶ οὐκ ἀπὸ πόλεως αὐτοὺς ὀνομάζει.
- 2 749 b (BCE 3) οἱ περὶ Δωδώνην : χωρίον ἐν Ὑπερβορείοις—τοῦ Δωδωναίου Διός.
- 2 750 Α < ἔρ γ ' ἐνέμοντο : > Ἰακῶς τὸ "νέμοντο" Ἀρίσταρχος.
- 2 751 Α im < ὄρκου γὰρ—ἀπορρώξ : > εἰς αὐτὸν γὰρ ὀμνύουσιν οἱ ἐπιχώριοι.
- 2 755a Α im ἀπορρώξ : Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ὡς θυλακοτρῶξ.
- 2 755b καὶ ἡ σύνθεσις δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖ, ὅ τι ἂν σημαίνη, εἴτε πάθος εἴτε ἐνέργειαν. Α ὀξυτόνως ἀπορρώξ ἢ ἀπορροή, βαρυτόνως δὲ τὸ †ἀπόρρυμα.
- 2 755c Α < Μαγνήτων δ ' ἦρχε Πρόθοος , Τενθηρόνοος υἱός : > Μάγνης εἷς τῶν Αἰολιδῶν ὑπὸ τὸ Πήλιον κτίσας πόλιν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Μελίβοιαν ἐκάλεσεν, ὕστερον δὲ τὴν πᾶσαν χώραν Μαγνησίαν· οὗ Ἀλέκτωρ < *** > οὗ Τενθηρόνων, οὗ Πρόθοος.
- 2 756a b (BCE 3) < ἦρχε : > χωρὶς τοῦ ν τὸ ἦρχε διὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι δύο σύμφωνα.
- 2 756b

A int < οὔτοι : > διὰ τοῦ οὔτοι συνεκεφαλαιώσατο τὸν Κατάλογον, τῶν μὲν εἰρημένων μνήμην, τῶν δὲ ῥηθησομένων ἔφεισιν ἐργαζόμενος.

- 2 760 ἀφορισμὸν δὲ τοῦτο καλοῦσιν οἱ ῥήτορες. b (BCE 3 E 4) < σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, / — ἔϊσας : > ἐπὶ μὲν Τρώων οὐκ ἀξιοῖ Μοῦσαν καλεῖν ἢ ὅτι οὔτοι μὲν ἐφάμιλλοι, Ἐκτωρ δὲ μόνος ἄριστος.
- 2 761-5 παρὰ Μούσης δὲ τὴν ψῆφον ἐξάγει, ὅπως μὴ λυπεῖν ἢ χαρίζεσθαι δοκῇ. Εὐμήλου δὲ ἵππους προκρίνει ὡς Θεσσαλικάς. καὶ εἰ προὔχουσι δὲ αἱ Ἀχιλλέως ὡς ἐκ θεῶν, ἀλλ' οὖν γε καὶ αὐταὶ Θεσσαλὸν ἡνίοχον ἔχουσιν. σπέρματα δὲ προκαταβάλλει τῇ ἵπποδρομίᾳ καὶ τῇ ἀριστείᾳ τούτων τῶν ἵππων. b (BCE 3 E 4) < ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο : > ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν. ^[5]
- 2 763 A im ποδώκεας : τινὲς ὡς εὐσεβέας· καὶ οὕτως αἰρεῖ ὁ λόγος, εἴ γε καὶ τὸ ποδώκης ὁφ' <ε> ἵλει ὀξύνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς υς ὀξύτονα, φυλάσσοντα ἐν τῇ συνθέσει τὴν κατάληξιν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, δριμύς ἄδριμυς, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα, ἀλλὰ τρέποντα τὸ τέλος ἴσταται ἐπὶ τῆς ὀξεΐας, ἡδύς ἀηδής, βαρύς ἀβαρής, ἡῦς ἐνηής. ^[5]
- 2 764 οὕτως οὖν ὥφειλε καὶ τὸ ποδώκης ὀξυτονεῖσθαι, γενόμενον ἀπὸ τοῦ ὠκύς. ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονησθαι τὸ ποδώκης παρὰ γοῦν τῷ Ἡσιόδῳ ἀνεγνώκασιν "ποδωκὴς δὴ Ἀταλάντη" (fr. 73, 2 = 76, 5. 20). τί οὖν ἐπὶ τοῦ Δόλωνος; κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀνεγνώκασιν καὶ ἐπὶ τούτου "ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης" (K 316). Α ὄτριχας οἰέτεας, < σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον εἶσας > : συντόμως πᾶσαν ἵππων ἀρετὴν καὶ ὁμοιότητα περιέλαβεν· διαφέρουσι γὰρ ἀλλήλων ἵπποι ἡλικία, χροῶ, μεγέθει, γένει, δυνάμει. ^[10]
- 2 765a A b (BCE 3 E 4) τοῦτο δὲ ἔθος τῷ ποιητῇ πολλάκις ἐν μονοστίχῳ πᾶσαν ἀρετὴν ἐμφαίνειν, ὡς τὸ "καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα" (ο 418) καὶ τὸ "οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὐτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι ἔργα" (A 115). Α οἰέτεας : ὡς Διομήδεας. ^[5]
- 2 765b ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ σχηματισμοῦ παράλογος ὁ τόνος· τὰ γὰρ παρὰ τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, συντιθέμενα, εἰς ης λήγοντα ἐπιθετικά, μὴ ἔχοντα τὸ η πρὸ τέλους, πάντα ὀξύνεται, εὐγενὴς ἀκλεὴς εὐειδής· οὕτως δὲ καὶ εὐτ' <ε> ἰχὴς. ἐχρῆν μὲν οὖν καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔτος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι· νυνὶ δὲ κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο πάλιν καθολικῶς σώζοντες· "ἐξετέα" γὰρ "ἀδμήτην" (Ψ 266) ἀναγινώσκουσιν ὡς εὐσεβέα. Α < οἰέτεας : > οἰέτης ὡς εὐνέτης γαμέτης· συνεξηκολούθησε γὰρ αὐτοῖς καὶ τοῦτο. ^[5]
- 2 765c τὸ δὲ εὐρετὴς μόνον σεσημείωται. b (BCE 3 E 4) σταφύλῃ : οὕτως σταφύλῃ ὡς κοτύλῃ.
- 2 765d ἔστι δέ, ἄμφω ἴσας τὸν νῶτον ὡς σταφύλῃ μετρεῖσθαι, ὃ ἔστι †λαοξικῶ† διαβήτη, A b (BCE 3) ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ, A b (BCE 3 E 4) ὁ δὲ διαβήτης μόνον πλάτος. Α < σταφύλῃ : > διαβήτη.
- 2 765e A im φόβον Ἄρηος φορεούσας : ὅτι τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν φόβον Ἄρεως εἴρηκεν· ἀρετὴ γὰρ ἵππων οὐ μόνον διώκειν, ἀλλὰ καὶ ὅτε δέοι ἀταράχως φεύγειν, "διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι" (E 223.
- 2 767a Θ 107). Α < φόβον Ἄρηος φορεούσας : > τὸ δόρυ, ἢ τὸν ἐκ σιδήρου καυτῆρα.
- 2 767b οἱ δὲ μὴ φοβούμενας, ὡς λύπην φέρειν τὸ μὴ λυπεῖσθαι. οἱ δὲ ἀπτοήτως φευγούσας. ἄμεινον δὲ ὡς τὸ "ἐπιστάμενοι πεδίοιο" (E 222. Θ 106). ἐπειδὴ δὲ ἱκανὸν πρὸς νίκην τὸ ἱππικόν, καὶ θηλείας ἡγαγον, τοῦτο μὲν ἀφθονίας τοῦ γένους χάριν, ὅπως τε οἱ ἄρσενες ῥυθμίζονται μὴ ἐξοιστροῦσθαι (ἔστι γὰρ μάλιστα αἰσθόμενον ἵππος), διὰ τε τὸ μὴ χρεμετίζειν ἐν τοῖς λόχοις. b (BCE 3 E 4) < φέρτατος : > οὕτως φέρτατος, οὐ "φέρτερος" αἱ Ἀριστάρχου. ^[5]
- 2 769 A im < δίσκοισιν τέρποντο : > διδάσκει τοὺς εἰωθότας κινεῖσθαι μὴ ἀγυμναστεῖν.

- 2 774 Λυκοῦργός τε γυμνοπαιδίας ὥρισεν, ὅπως μέμνουντο καὶ παρὰ καιρὸν τῶν πόνων. b (BCE 3 E 4) ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον : ἄλλο τοῦτο τὸ ἔλειον σέλινον παρὰ τὸ πετροσέλινον, στραγγουριῶσι δὲ συμβάλλεται· στραγγουρία γὰρ αἰεὶ πολεμεῖ τοὺς ἀργούντας τῶν ἵππων.
- 2 776 A b (BCE 3 E 4) ἡτυμολόγηκεν δὲ διὰ τοῦ ἐλεόθρεπτον τὸ σέλινο ν, τὸ ἐξ ἔλους σευόμενον· ἐν τοῖς ἔλεσι γὰρ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. A ἔστασαν : δασυντέον τὸ ἔστασαν· ὑπερσυντέλικος γὰρ ἔστι συγκεκομμένος, ὁ δὲ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλόν, ἐπεὶ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε λέγονται· "στὰν δὲ μεταστοιχεί" (Ψ 358), καὶ ὁ πρότερος "στήσαν ἀείραντες" (β 425). ^[5]
- 2 777 οὐκέτι δὲ ὁ ἔστασαν στάσαν. A < φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν : > τῇ γὰρ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιήεσαν τὴν παράταξιν θεώμενοι.
- 2 779 b (BCE 3 E 4) < ὡσεὶ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο : > θείᾳ δυνάμει τὴν ἰσχὺν τῆς πορείας αὐτῶν παρέβαλε, καὶ διὰ μὲν τοῦ πυρὸς τὴν ἔκλαμψιν, διὰ δὲ τοῦ πᾶσα τὸ ταχὺ τῆς ἐπιδρομῆς ἐδήλωσεν.
- 2 780 b (BCE 3 E 4) < γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε—ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα : > ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις καὶ προλέγεται καὶ ἐπιλέγεται.
- 2 781-4 A im < εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς : > φασὶ τὴν Γῆν ἀγανακτοῦσαν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν Γιγάντων διαβαλεῖν Δία τῇ Ἥρᾳ.
- 2 783a τὴν δὲ πρὸς Κρόνον ἀπελθοῦσαν ἐξεπεῖν. τὸν δὲ δοῦναι αὐτῇ δύο ῥά, τῷ ἰδίῳ χρίσαντα θορῶ καὶ κελεύσαντα κατὰ γῆς ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθήσεται δαίμων ὁ ἀποστήσων Δία τῆς ἀρχῆς. ἡ δέ, ὡς εἶχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ τὸ Ἄριμον τῆς Κιλικίας. ἀναδοθέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος Ἥρα διαλλαγεῖσα Διὶ τὸ πᾶν ἐκφαίνει. ὁ δὲ κεραυνώσας Αἴτνην τὸ ὄρος ὠνόμασεν. καλῶς δὲ καὶ τὸ φασί ν, ἵνα μὴ προσκρούοιμεν ὡς Ὀμηρικῶ ὄντι τῷ στίχῳ. εὐφήμως δὲ τὸν τάφον εὐνάς ἐκάλεσεν. b (BCE 3 E 4) {εἰν ἀρίμοις ὅθι φασὶ} Τυφωέος : οὕτως Τυφωέος ὡς Ἀχιλλέως· καὶ γὰρ "Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσση" (B 782), ἀπ' εὐθείας τῆς Τυφωεύς. ^[10]
- 2 783b συνήθης δὲ αὐτῷ ὁ τοιοῦτος τύπος παρώννυμος. A < ἀλεγεινῇ : > φροντίδος ἀξία.
- 2 787 ἤδη δὲ τὸ δειλὸν τῶν Τρώων προανακρούεται ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) < ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν : > πρὸ γὰρ τῶν βασιλείων ἦν τὸ ἐκκλησιαστήριον.
- 2 788 ἡ δὲ βουλή ἴσως περὶ πολέμου, ἀκούσασι τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως. Πριάμος μὲν οὖν διὰ γῆρας ἔσω διώκει τὰ τοῦ πολέμου, ὁ δὲ Ἑκτωρ διὰ θράσος ἔξω αὐτὰ ἔπραττεν. b (BCE 3 E 4) < πάντες ὁμηγερέες : > παρὰ δὲ τοῖς Ἑλλησιν οἱ δυνατοὶ καὶ ἄριστοι.
- 2 789 ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ὁμηγερεῖς. b (BCE 3) εἴσατο δὲ φθογγήν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "τῷ μιν ἐεισαμένην" (B 795) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε· εἰ γὰρ ἔνεκα τοῦ προαπαγγεῖλαι ὅτι παραγίνονται οἱ Ἕλληνες, ἥρκει ὁ Πολίτης, εἶπερ ὅλως ἐπετήρει.
- 2 791 εἰ δὲ ἔνεκα τοῦ προτρέψασθαι μὴ τολμῶντας προελθεῖν, ἔδει αὐτοπρόσωπον παρεῖναι. ἔθος τέ ἐστι τοῖς μεταμορφουμένοις θεοῖς κατὰ τὴν ἄφοδον ἀπολιπεῖν τεκμήριον εἰς ἐπίγνωσιν. οἱ τε λόγοι οὐχ οὕτως εἰσὶν ἐσχηματισμένοι τοῦ Πολίτου ὡς πρὸς πατέρα, ἀλλ' εἰσὶν ἐπιτεταμένοι καὶ ἐπιπληκτικοί. καὶ τὸ "Ἑκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι" (B 802) Πολίτη ἀνοίκειον. μᾶλλον δὲ Ἰριδι ἀρμόζει ἐπιτάσσειν. A < ποδωκείησι πεποιθώς : > κωμωδῶν τοῦτο φησιν, ἢ πρὸς τὸ προλαμβάνειν τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων. ^[10]
- 2 792 b (BCE 3) < προσέφη : > γράφεται "μετέφη".
- 2 795 A im < ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν : > διὰ ταύτης τῆς ἐπιπλήξεως ἐμφαίνει ὅτι <οὐ> Πολίτης ἐστίν.
- 2 796

- ἄκριτοι δὲ οἱ ἀναρίθμητοι. b (BCE 3 E 4) ἥ μὲν δὴ {μάλα πολλά}: οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ἤδη
 <μέν>".
- 2 798a καὶ ἐν τοῖς Πρὸς Κομανὸν ὁμοίως προφέρεται. καὶ μήποτε παραπλήσιόν ἐστι τῷ "ἤδη καὶ
 Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσιν" (Γ 184). A <ἥ:> τὸν ἥ περισπαστέον· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός.
- 2 798b A int {μαχησόμενοι} προτὶ ἄστν : οὕτως προτὶ ἄστ ν , οὐ "περὶ ἄστν", ἵνα ὥσιν ἐρχόμενοι πρὸς
 τὴν πόλιν.
- 2 801a ὁμοίως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης γράφουσιν. A < μαχησόμενοι περὶ ἄστν : > τοῦτο
 ἀράσσουσα αὐτοὺς φησιν, ὅπως ὡς περὶ πόλεως ἀμύνονται.
- 2 801b b (BCE 3 E 4) < ὧδε δὲ ῥέξαι : > ὅτι περισσεύει ὁ δέ σύνδεσμος.
- 2 802 A int τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται : ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.
- 2 805a τὸ δὲ ἐξῆς τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται · "πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα", (B 803), τὴν αἰτίαν
 (sc. B 803—4) προλαβόντος τοῦ ποιητοῦ. A < τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται , οἷσί περ
 ἄρχει : > τοῦτο πρῶτον, εἴτα "πολλοὶ γὰρ" [B 803], τὴν αἰτίαν προθέντος τοῦ ποιητοῦ, ὡς τὸ
 "ἔνδον γὰρ τις ἐπιχομένη" (κ 226).
- 2 805b ἀρχαῖκόν δὲ τὸ κατὰ δοτικῆς τίθεσθαι τὸ ἄρχε ι . ἔδειξεν οὖν ὅτι θεοῦ κοινὸν καὶ ἀνθρώπου
 ἀρετή, καὶ μᾶλλον τοῦτο ἐν πολέμῳ ἀδιάφορον. b (BCE 3 E 4) ἡγνοίησεν : ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ
 πλανῆσαν τὸν τὰ ἐπάνω (sc. ^[5]
- 2 807 B 791—5) διασκευάσαντα. οὐ κεῖται δὲ συνήθως ἡμῖν τὸ ἡγνοίησε ν , ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐκ
 ἀπίθησεν. A {αἶψα} δ' ἔλν ς ' {ἀγορήν}: τινὲς ἀπὸ τοῦ λ τὴν ἀρχὴν ποιοῦνται καὶ
 προπερισπῶσιν, ἵνα ποιητικώτερον γένηται.
- 2 808 ἔφαμεν δὲ (sc. ad A 464) τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ <ἀ> διαφόρως ὀραῖσθαι· "ἂν δ' ἄρ' ἔβη
 Πρίαμος" (Γ 261), "αὐτὰρ ὁ βῆ ρ' ἰέναι" (Κ 73)· "οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν" (Π 1), "ἐμὲ δ' οὐ λάθεν"
 (ι 281). A πᾶσαι δ' ὠῖγνυντο πύλαι : ὅτι ἔμφασιν ἔχει πολλῶν πυλῶν, μία δὲ ἐστι, καὶ ἔστι τὸ
 πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι. ^[5]
- 2 809 A < αἰπεῖα : > οὕτως αἰπεῖα ὡς "ὀξεῖα" (Π 372).
- 2 811 A im < τὴν ἥτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν , / ἀθάνατοι δὲ—Μυρίνης : > τὴν μὲν
 δημωδεστέραν ἀνθρώποις, τὴν δὲ ἀληθῆ θεοῖς προσάπτει.
- 2 813-4 ἥ ὡς μουστροφῆς οἶδε τὴν τῶν θεῶν διάλεκτον. Βατίεια δὲ παρὰ τὸ βαίνεσθαι ἐν τοῖς
 πολέμοις. b (BCE 3 E 4) Βατίειαν : οὕτως προπαροξυτόνως Βατίειαν ὡς Ἀλεξάνδρειαν.
- 2 813 A πολυσκάρθμοιο : πολυκινήτου—Μυρίνα δὲ Ἀμαζόνος ὄνομα.
- 2 814 A < κορυθαῖολος : > ποικίλος καὶ παρηλλαγμένος περὶ τὸν ὀπλισμόν, ἢ τὴν κόρυν κινῶν.
- 2 816 δι' ἐθνῶν δέ, οὐ πόλεων ὀνομάζει τοὺς βαρβάρους. b (BCE 3) κορυθαῖολος : ὁ αἰόλλων τὴν—ἐν
 τοῖς πολέμοις. A Δαρδανίων αὖ τ' ἦρχεν <ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο> : ὅτι τῶν Δαρδάνων ἦρχεν
 Αἰνείας καὶ αὐτὸς ὦν Δάρδανος.
- 2 819 πρὸς τὸ "τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ" (B 701). A < ὑ π' Ἀγχίση : > ὅτι περιττεύει ἡ ὑπ ὁ .
- 2 820 A im < δύω Ἀντήνορος υἱε : > ἴσως ὑποπτεύων Αἰνείαν <ὁ βασιλεὺς> τούτους αὐτῷ
 φύλακας ἔταξεν.
- 2 822 b (BCE 3 E 4) ὑπαὶ πόδα : οὕτως ὑπαὶ ὡς καταί καὶ παραί· αἱ γὰρ προθέσεις ἐπαυξανόμεναι διὰ
 τοῦ ι φυλάσσουσι τὸν αὐτὸν τόνον.
- 2 824a A < ὑπαὶ πόδα : > ἔμπροσθεν τοῦ ποδός, ἣν ἡμεῖς ὑπώρειαν καλοῦμεν.
- 2 824b b (BCE 3) < μέλαν : > τοῦτο κοινὸν ὑδάτων ἐπίθετον, ὡς "κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης" (μ 60).
- 2 825

- b (BCE 3 E 4) καὶ Καλλίμαχος (fr. 299, 1): "Αἴσηπον ἔχεις, ἐλικώτατον ὕδωρ". b (BE 3 E 4)
 < Τρῶες, τῶν αὖ τ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός / Πάνδαρος : > Πάνδαρος οὗτος ὁ Λυκάονος
 ἠγεῖτο τῶν ἐκ Ζελείας, ὧν τὴν μὲν χώραν καλεῖ Λυκίαν (cf.
- 2 826-7 E 105. 173), τοὺς δὲ οἰκήτορας Τρῶας. b (BCE 3 E 4) Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον < Ἀπόλλων αὐτὸς
 ἔδωκεν > : ὅτι οὐ τὸ τόξον λέγει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν· τὸ γοῦν τόξον αὐτῷ ὁ
 κεραοξόος κατασκευάζει (cf.
- 2 827a Δ 110). A < Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν : > τὴν τοξείαν μετωνυμικῶς.
- 2 827b b (BCE 3) προσυνίστησι δὲ αὐτὸν κατὰ Μενελάου (sc. Δ 116—40). τὰς δὲ εἰς ἄκρον εὐεξίας θεοῖς
 ἀνατίθησιν ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Ἀπαισοῦ : οὕτως Ἀπαισοῦ ὡς ἀγανοῦ.
- 2 828 καὶ ἴσως ἀκολουθῶς τῷ "ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῶ" (E 612). A < Πιτύειαν : > διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν
 αὐτῇ πιτύων.
- 2 829 b (BCE 3) < Ἄμφιος λινοθώρηξ : > ὅτι καὶ ἕτερος Ἄμφιος Περκώσιος, Ἐλάτου υἱός (sc.
- 2 830a E 612). A im < λινοθώρηξ : > σφενδονήτης ἢ τοξότης.
- 2 830b b (BCE 3 E 4) < Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων : > ἐν Περκώτῃ τραφέντος.
- 2 831a τὸ δὲ περὶ πάντων οὐ δεῖ ἀναστρέφειν. b (BCE 3) ὃς περὶ πάντων : οὕτως φυλακτέον τὸν τόνον
 τῆς προθέσεως· εἴτε γὰρ πρόθεσις ἐστὶν ἀντὶ προθέσεως παρελημμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντων,
 φυλάσσεται ὁ τόνος, καθότι πᾶσα πρόθεσις ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως λαμβανομένη φυλάσσει τὸν
 αὐτὸν τόνον· εἴτε ἀντὶ τοῦ περισσός, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς τὸ "ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν,
 περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν" (α 66)· "οὗ περὶ μὲν πρόφρων κραδίη" (Κ 244). [5]
- 2 831b καὶ τὸ αἴτιον ἐν ἐτέροις εἵπομεν, ὡς ὅτι πρὸς αὐτοὺς τοὺς τόνους τῶν ἐπιρρημάτων καὶ αὐταὶ
 ὀρθοτονοῦνται. A {οὐδ' ἐοὺς παῖδας} ἔασκε : οὕτως τὸ α τοῦ ἔασκε κατὰ συστολήν.
- 2 832a1 οὕτως καὶ πάντες· τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκ παρηγμένα Ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν· "ᾧδε
 δέ τις εἶπεσκε" (B 271), "τὴν αὐτὸς φορέεσκε" (O 646). A διὰ βραχέος· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ς καὶ κ
 παράγωγα Ἰακὰ βραχεῖα παραλήγεται.
- 2 832a2 b (BCE 3) < πόλεμον φθισήνορα : > "Ἄρης γὰρ οὐδένα τῶν κακῶν ληΐζεται" (Soph.
- 2 833 fr. 657, 4 N. 2 = 724,4 P. = 724,4 R.). b (BCE 3) < κῆρες γὰρ ἄγον : > οὐδὲν ἄρα μαντικὴ μοίρας
 ἀντιτασσομένης.
- 2 834 b (BCE 3 E 4) < Πράκτιον : > ὅτι ἔνιοι ποταμὸν λέγουσι τὸν Πράκτιον.
- 2 835a A im < Πράκτιον : > τινὲς ἐκτείνουσι τὴν πρώτην τοῦ Πράκτιον.
- 2 835b A il < καὶ Σηστόν : > Σηστός ἐναντίον Ἀβύδου ἐν τῇ Θρακίᾳ Χερσονήσῳ.
- 2 836 b (BCE 3 E 4) καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν : πόλεις περὶ—Τρῳάδα πορθμός, εἴρηται δὲ Ἑλλησποντος
 ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ποντισθῆναι Ἑλλήν τὴν Φρίξου μὲν ἀδελφὴν Ἀθάμαντος δὲ θυγατέρα. A τῶν
 αὖ θ' Ὑρτακίδης < ἦρ χ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, / Ἄσιος Ὑρτακίδης > : ὅτι ὁ Ἄσιος οὗτος
 ὁμώνυμός ἐστι τῷ Ἐκάβῃ ἀδελφῷ (cf. [5])
- 2 837-8 Π 717). ἐσημειοῦτο δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὰς ὁμωνυμίας πρὸς τὰ < περὶ > Πυλαιμένους. καὶ πρὸς
 τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι. A < Ἄσιος Ὑρτακίδης : > τῇ ἐπαναλήψει
 ἐσημειώσατο τὸν ἥρωα ὡς λέξων περὶ αὐτοῦ. [5]
- 2 838 καὶ ὅτι διὰ τοὺς ἵππους ὀλεῖται (cf. N 392). b (BCE 3) ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος : ὅτι Σελλήεις
 ποταμός ἐστιν Ἀσίας, ὁμώνυμος τῷ Θεσπρωτίας.
- 2 839a A ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος : Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 2 839b1 43 B.). ἀναστρέφει, πρὸς τὰ προσηγορικώτερα ποιούμενος τὰς συντάξεις· ὁμοίως καὶ Νικίας (fr.
 2 B.). οὐκέτι μέντοι ἐπὶ τοῦ "Ξάνθῳ ἐπὶ δινῆεντι" (E 479), "μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ" (Z 124).

ἐπεφέρετο γὰρ τὰ προσηγορικώτερα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος τοῖς κυριωτέροις συνέταττε τὰς προθέσεις· διὸ ἀναστρέφων ἀνεγίνωσκε "Ξάνθου ἄπο δινήεντος" (B 877), φυλάσσων δὲ τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντο ς. εἶτα πολλὰ εἰπὼν ὁ Ἡρωδιανὸς φησιν ὅτι (2,38,21) "ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ὅλον εἶδος ἀναγινώσκειν κατὰ ἀναστροφὴν· εἰ γὰρ δύο ὀνόματά ἐστι καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου λαμβανόμενα καὶ σχεδὸν ἓν ἐστὶ τὸ ὅλον καὶ θέλει ἢ πρόθεσις προηγῆσθαι, μέση δὲ παρείληπται καθ' ὑποταγὴν, ὡς ὑποτεταγμένη ἀναστραφῆσεται." Α ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. ^[10]

- 2 839b2 b (BCE 3) < τῶν οἱ Λάρισαν : > ταύτην οἱ ἀπὸ τῶν Αἰολίδων μεταναστάντες ἔκτισαν· διὸ < καὶ "δίουσ" τοὺς > Πελασγούς φησιν (cf.
- 2 841 K 429), ὡς ἄνωθεν Ἑλληνας ὄντας. καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν σῶσαι τὰ στοιχεῖα μόνους Ἑλλήνων φασίν. b (BCE 3) Πύλαιος {τ' ὄζος ἄρης}: τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ· καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πυλαῖον.
- 2 842 A < αὐτὰρ Θρήϊκας ἦ γ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως : > καὶ πῶς Ἰφιδάμαντα (cf.
- 2 844 Λ 221—30) καὶ Ῥῆσόν (cf. K 434—5) φησιν ἄρχειν τῶν Θρακῶν· ἀλλὰ προστέθεικεν "ὅς <σ> οὖς Ἑλλήσποντος" (B 845)· τῶν γὰρ Ἑλλησποντίων ἦτοι τῶν περὶ Μαρώνειαν ἤρχεν Ἀκάμας, ἐτέρων δὲ Ἰφιδάμας, ὃς ἦλθε "σὺν δυοκαίδεκα νηυσίν" (Λ 228), ἄλλων δὲ Ῥῆσος, ἦτοι τῶν περὶ Λυδῖαν. b (BCE 3) {υἱὸς} Τροιζήνοιο : οὕτως Τροιζήνοιο ὡς "Εὐμήλοιο" (Ψ 380)· ἀπὸ γὰρ γενικῆς τῆς Τροιζήνος ἐγένετο εὐθεῖα ἔθει ποιητικῶ. ^[5]
- 2 847 A < Παίονας ἀγκυλοτόξους : > οὗτοι τοξόται, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀστεροπαῖον δολιχέγχεες (cf.
- 2 848 Φ 155). εἰκὸς δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον χρονίζοντος τοῦ πολέμου ὕστερον ἐλθεῖν, ὡς καὶ Ἰφιδάμαντα (cf. Λ 221—40) καὶ Ῥῆσον (cf. K 435—97). b (BCE 3) < Παφλαγόνων : > ἀπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐπὶ τοὺς Ἀσιανούς ἔρχεται.
- 2 851a b (BCE 3) Πυλαιμένεος : ὅτι οὗτός ἐστι Πυλαιμένης, περὶ οὗ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἐζητήκασιν.
- 2 851b A < λάσιον κῆρ : > μεταληπτικῶς τὸ συνετόν.
- 2 851c b (BCE 3 E 4) < ἐξ Ἑνετῶν : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐξ Ἑνετῆς".
- 2 852a A int ἐξ Ἑνετῶν ὅθεν ἡμιόνων < γένος ἀγροτεράων > : παρὰ Ἑνετοῖς πρῶτον ἢ ὄνων καὶ ἵππων μίξις.
- 2 852b ἀγροτεράων δὲ τῶν μάλιστα ἐν ἀγροῖς ἐπιτηδείων. A b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ Ἑνετῶν ὡς Θεσσαλῶν. A < ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμόν : > ὅτι ἡ παρθένος Ἀρτεμις ἀπολούεται ἐν αὐτῷ.
- 2 854 b (BCE 3) ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμόν : τοῦτον ἔνιοι—ἐν αὐτῷ ἐλούσατο. A Ἐρυθίνους : ὡς Ἀκραγαντίνους.
- 2 855 παραδηλοῖ δὲ τὴν ἦν ἔχουσι τόπου θέσιν. b (BCE 3) < Ἀλιζώνων : > οὗτοι γὰρ οἰκοῦσι γῆν ὑπὸ θαλάσσης ἐζωσμένην.
- 2 856a b (BCE 3 E 4) {αὐτὰρ ἀλιζώνων} Ὀδῖος < καὶ Ἐπίστροφος > : ὅτι καὶ ἕτερός ἐστιν Ὀδῖος ὁμώνυμος (I 170), καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν Ἐπίστροφος (B 517).
- 2 856b Ἀλίζωνες δὲ ἔθνος—οἱ δὲ ἔθνος Αἰακῶν. A {μυσῶν τε} Χρόμις : ὅτι νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις (sc.
- 2 858 P 218) δὲ λέγει Χρομίον τὸν αὐτόν. A ἀλ λ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ <—καὶ ἄλλους > : ἀθετοῦνται ἀμφότεροι, ὅτι κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην (sc.
- 2 860—1 in libro Φ) οὐχ εὐρίσκεται ἐπ' ὀνόματι πίπτων. εἴωθεν δὲ ὁ ποιητὴς τοὺς τῶν ἡγεμόνων θανάτους διαδήλως λέγειν. ἐὰν δὲ μὴ ὀρισθῇ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς, δύναται ὁ ἕτερος μένειν. A

Φρύγας : ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. ^[5]

2 862a1 Αἰσχύλος (fr. 446 N. 2 = 242c M. = 446 R.) δὲ συνέχεεν. οὗτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας. ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κεῖται, ὅθεν καὶ Ἄσιος, "ὃς μήτρως ἦν Ἑκτορος ἵπποδάμοιο" (Π 717). Α τοὺς Φρύγας ὁ ποιητὴς διαστέλλει, ὁ δὲ Αἰσχύλος συνέχεεν. ^[5]

2 862a2 οὗτοι δὲ τῆς μικρᾶς εἰσι Φρυγίας. ἡ δὲ μεγάλη παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ κεῖται. b (BCE 3)
〈 Μέσθλης : 〉 μέδω Μέστρης Μέσθλης ὡς φύτρη φύτλη.

2 864 b (BCE 3) {τῷ} Γυγαίη τέκε λίμνη : ἄνευ τοῦ ι , Γυγαίη τέκε λίμνη , ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις.

2 865 οἱ δὲ περὶ Χαῖριν (fr. 1 B.) καὶ Διόδωρον καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς προστιθέασιν τὸ ι , ἔν' 〈 ἦ 〉
λίμνη ἔπι Γυγαίη τέκε, ἑκακῶς· μηδέποτε γὰρ Ὅμηρον λιμνῶν τέκνα ἱστορεῖν. βίαιοι δὲ εἰσιν.
Α βαρβαροφώνων : ὅτι Θουκυδίδης (1,3,3) λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι. ^[5]

2 867a ἐλέγχεται δὲ ἐντεῦθεν. Α 〈 βαρβαροφώνων : 〉 ὅτι Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἠχρήστωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν.

2 867b ἡ βαρβαροφωνεῖν ἐστὶ τὸ τοὺς ἐπιμιγνυμένους Ἑλλησι βαρβάρους ἐλληνίζειν μὲν διδάσκεσθαι, τῇ φωνῇ δὲ μὴ καθαρεύειν. ἡ ὅτι μεγαλόφωνοι ὑπῆρχον. b (BCE 3 E 4) 〈 Φθειρῶν τ' ὄρος : 〉
Φθειρῶν ὄρος τὸ πιτυῶδές φησιν· φθεῖρ γὰρ ὁ τῆς πίτυος καρπός.

2 868 b (BCE 3) Φθειρῶν ὄρος τῆς Καρίας—ἡ ἀπὸ Φθιρός τοῦ Ἐνδυμίωνος. Α 〈 Μαϊάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα : 〉 ὁ γὰρ Μαϊάνδρος σκολιός ἐστὶ καὶ πολλὰς ἐκροὰς ποιούμενος.

2 869a1 Μυκάλη δὲ ὄρος ἀντικρὺ Σάμου. ἔστι δὲ καὶ ἐν μυχοῖς Καρίας ἕτερον. b (BCE 3) Μαϊάνδρου τε ῥοὰς : Μαϊάνδρος ποταμὸς—Μιλήτου.

2 869a2 σκολιὸς δὲ ἐστὶ καὶ πολλὰς ἐκροὰς ποιούμενος. Α ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων 〈—ἡὔτε κούρη 〉 : ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τὸ ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων , ὁ δὲ Σιμωνίδης (fr.

2 872a 60 P.) ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει. καὶ ὅτι οὐ λέγει ὄπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν· λέγει γὰρ ἡὔτε κούρη· ἐνεπλέκοντο γὰρ χρυσὸν οἱ βάρβαροι· "πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο" (P 52). Α 〈 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων—ἡὔτε κούρη : 〉 προανεφώνησεν, ἵνα μὴ ἔτι αὐτοῦ μνησθῇ. ^[5]

2 872b Εὐφορβος μέντοι καὶ Γλαῦκος (cf. P 52. Z 236) χρυσᾶ ὄπλα ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κωμωδοῦνται, ἐπεὶ μὴ γυναικεῖα τὰ αὐτῶν ὡς τὰ τούτου. b (BCE 3 E 4) 〈 Σαρπηδῶν : 〉 εἶασε νῦν τὸ γένος αὐτοῦ, ἔν' ἐν ἄλλῳ τόπῳ μνεῖαν τούτου ποιούμενος πρὸς πλείονα αὐτὸ ποικιλίαν ἔχη.

2 876 b (BCE 3) Ξάνθου ἄπο δινήεντος : πᾶσα πρόθεσις μεταξὺ κυρίου καὶ ἐπιθετικοῦ τῷ κυρίῳ ἔπεται κατὰ Ἀρίσταρχον, κατὰ δὲ Πτολεμαῖον (p.

2 877a 43 B.) τῷ προσηγορικῷ. κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον (Fr. p. 136, 16) πάντως ἀναστρέφεται. Α b (BCE 3) τὸ δὲ Ξάνθου πρὸς τοὺς Ζελεΐτας Λυκίους (cf. B 824). Α 〈 Ξάνθου ἄπο δινήεντος : 〉 στικτέον {δε} ἐπὶ τὸ δινήεντος, ἐπειδὴ εἰρμός ἐστὶ τῶν ἐξῆς. ^[5]

2 877b ἐπὶ μέντοι τοῦ τέλους τῶν ἄλλων ποιημάτων οὐκέτι· σιωπὴ γὰρ ἐκδέχεται. b (BCE 3)
Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεία καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τοῦ Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

2 postscr Α διαφέρει δὲ ὁ αὐτὰρ τοῦ δέ, καθὸ ὁ μὲν αὐτὰρ προτάσσεται—πάντες δὲ ὀξύνονται.

3 1 Α κόσμηθεν : ὁ τρόπος μεταφορὰ—Δωρίς. εὐταξία δὲ μάλιστα πόλεμος κατορθοῦται. Α ἄ μ' ἡγεμόνεσιν ἕκαστοι : ἀντὶ τοῦ ἑκάτεροι.

- 3 1a καὶ ἕκαστος ἀντὶ τοῦ ἐκάτερος. Τ ἄ μ ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι : πῶς ἐπὶ δύο στρατιῶν τὸ ἕκαστοι ἔταξεν; ἢ ὅτι κατὰ ἔθνη καὶ φυλὰς ἐκοσμήθησαν, ἢ ἐκάτεροι, Τρῶές τε καὶ Ἑλληνες, ὡς τὸ "δενδίλλων ἐς ἕκαστον" (λ 180)· δύο γὰρ πρέσβεις.
- 3 1b ἔστι δὲ Ἀττικόν. b (BCE 3 E 4) Τ < Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ ' ἐνοπῇ τ ' ἴσαν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μετὰ κλαγγῆς καὶ ἐνοπῆς.
- 3 2a ἄμφω δὲ ἤχου ὀνόματα. A int Τρῶες μὲν κλαγγῇ : λείπει Ἀττικῶς ἢ σύν, "αὐταῖς διαβολαῖς" (Ar.
- 3 2b1 equ. 7). ἐκ τοῦ κλάζω κλαγγή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ . Τ ἄμφω δὲ τὰς στρατιάς διατυποῖ καὶ μέχρι τέλους οὐκ ἐξίσταται τοῦ ἤθους. "ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ" (Δ 433) καὶ "ἐς Τρώων ὄμαδον κίε" (Η 307). ΑΤ ὄρνιθες ὥς : τὸ διάκενον τῆς πορείας ἀναπληροῦσιν αἱ παραβολαί. ^[5]
- 3 2c1 Τ κλάζω κλαγγή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἐνὸς γ .
- 3 2b2/c2 ἐνοπῇ δὲ b (BCE 3) τῇ εἰς ὀπὴν ὥτων φέρεσθαι δυναμένη βοῇ. b (BCE 3 E 4) τὸ μέντοι διάκενον τῆς πορείας ἀναπληροῦσιν αἱ παραβολαί. ἀμφοτέρως δὲ τὰς στρατιάς διατυποῖ καὶ μέχρι τέλους οὐκ ἐξίσταται τοῦ ἤθους. "ὥστ' ὅιες πολυπάμονος" καὶ "ἐς Τρώων ὄμαδον κίε". b (BCE 3) ὄρνιθες ὥς : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὥς ἢ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται, καὶ ἀνεστραμμένη ἢ περίοδος ἐστίν. ^[5]
- 3 2d Α ἡὔτε περ κλαγγῇ < γεράνων πέλει > : μετὰ τοσαύτης κραυγῆς, ὄσης καὶ γέρανοι.
- 3 3a ἐπὶ δὲ τοῦ ἡὔτε ἢ ἀπόδοσις. Τ οὐρανόθι πρό : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νέφη τόπῳ· οὐρανὸν γὰρ καλεῖ τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον· διὸ καὶ τὰς τοῦ Ὀλύμπου κορυφὰς ἐπουρανίους νοητέον.
- 3 3b Α οὐρανόθι πρό : καὶ τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον καὶ τὸν ἀπὸ νεφελῶν εἰς οὐρανὸν οὕτω καλεῖ.
- 3 3c παρέλκει δὲ ἢ πρ ὅ , b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "ὀφθαλμοῖο διαπρό" (Ξ 494). Τ τὴν δὲ τοῦ λόγου ἀπόδοσιν εἰς τὸ ἡὔτε πε ρ . εἰτά φησιν ὅτι μετὰ τοσαύτης πορεύονται κραυγῆς, ὄσης αἱ γέρανοι. b (BCE 3 E 4) χειμῶνα : ὅτι χειμῶνα οὐ τὴν χειμερινὴν κατάστασιν λέγει, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θράκης· οὐ γὰρ ἐνστάντος χειμῶνος τότε ἀπαίρουσιν, ἀλλὰ προσδοκίας οὔσης. ^[5]
- 3 4a Α < ἀθέσφατον > : ὃν οὐδὲ θεὸς ἐρμηνεύσειεν.
- 3 4b1 Τ il ὃν οὐδεὶς ὅσος ἐστὶν ἐρμηνεύσειε λόγος.
- 3 4b2 b (BCE 3 E 4) < κλαγγῇ ταί γε πέτονται > ἐ π ' Ὠκεανοῖο ῥοάων : ἀντὶ τοῦ εἰς ῥοάς, Ἀττικῶς.
- 3 5 Α b (BCE 3) Τ τὸ ἀδιάλειπτον δὲ τοῦ θορύβου δηλῶν πολλάκις ὀνομάζει τὴν κλαγγήν. τὰ δὲ δειλότερα τῶν ζώων φωνητικώτερα μᾶλλον τῶν ἀνδρείων. Α b (BCE 3 E 4) Τ ἀνδράσι Πυγμαίοισι· καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ καὶ τὸν θροῦν αὔξει· Α b (BCE 3) Τ κροτάλοις γὰρ αὐτὰς ἀλέξονται.
- 3 6 Τ φησὶ δὲ αὐτοὺς Ἑκαταῖος (FGrHist 1, 328) †ἐπὶ σχημάτων κριῶν ἐξιόντας ἀλέξασθαι αὐτάς, τὰς δὲ καταφρονούσας τοῦ μήκους πολεμεῖν πρὸς αὐτούς. Α b (BCE 3) Τ < ἡέριαι : > διὰ τὸν καύσωνα. ^[5]
- 3 7 Τ il οἱ δ ' ἄ ρ ' ἴσαν σιγῇ < μένεα πνεῖοντες Ἀχαιοί > : ποῦ τῆς προτέρας παραβολῆς ἢ ἀπόδοσις; ἢ τάχα οὕτως ἔχει "Τρῶες μὲν κλαγγῇ ἴσαν, / ἡὔτε περ" (Γ 2—3), ἵνα τὸ "ἡὔτε" (Γ 3) ἀπόδοσις ᾖ.
- 3 8a1 καὶ ἔστι "Τρῶες μὲν κλαγγῇ" (Γ 2), οἱ δ ' ἄ ρ ' ἴσαν σιγῇ . ἐπεὶ δὲ καὶ κατάπληξις σιωπὴν ποιεῖ, προσέθηκεν μένε α . Τ ταύτης ποῦ τῆς παραβολῆς ἢ ἀπόδοσις ἢ τάχα εἰς τὸ "Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ ' ἐνοπῇ τ ' ἴσαν", † οἱ δ ' ἄ ρ ' ἴσαν "ἡὔτε περ", ἵνα τὸ "ἡὔτε" ἀπόδοσις ᾖ. ^[5]
- 3 8a2

ἐπεὶ δὲ πολλάκις καὶ κατάπληξις σιωπὴν ποιεῖ, τὸ μένεα προστέθεται. b (BCE 3 E 4)

〈 ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν : 〉 τοῦτο γὰρ ἐν ταῖς φάλαγξι· σκέπει γὰρ τὸν ὑπασπίζοντα ἕκαστος ὡς αὐτόν, κάκεῖνος τοῦτον.

3 9a1 b (BCE 3 E 4) ἡ γὰρ φάλαγξ σωθείη, ὅταν τὸ τοῦ παρασπίζοντος σκοπῇ T il 〈 εὔ τ' : 〉 ὅτι τὸ εὔτε οὐκ ἔστιν χρονικόν, ἀλλ' ὁμοιωματικόν, ἀναλογοῦν τῷ "ἦ ὕτε" (B 87 al.

3 10a). A int εὔ τ' ὄρεος κορυφῇσι : διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου τὸ εὔτε καὶ τὸ ἐτέρωθί που λεγόμενον "τῷ δ' εὔτε πτερὰ γίνετ'" (T 386) ἀντὶ τοῦ ὡς πτερὰ ἐγένετο ἐλαφρὰ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ.

3 10b ἐν ἐνίαις δὲ τῶν ἐκδόσεων, τῇ τε Χίᾳ καὶ τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τισιν ἄλλαις, ἐκ πλήρους ἐγγράπτο "ἦ ὕτε ὄρεος κορυφῇσι", παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὀμήρῳ· ἐκ πλήρους γὰρ παρ' ἑκαστα γράφειν "ὄρεος" (E 554 al.). εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ἐτέρως ἀκούουσι τὸ εὔτε ἀντὶ τοῦ ὅτε, καθάπερ καὶ ἐν ἄλλοις· "εὔτε γὰρ ἡέλιος φαέθων" (Λ 735) καὶ "εὔτ' ἀστήρ ὑπερέσχε" (ν 93). λαμβάνουσι δὲ ὑπὸ μίαν περιγραφὴν τὸ ὅλον· εὔ τ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην / "ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, / τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει ὅσον ἐπὶ λᾶαν ἴησιν" (Γ 10—2). ὁπότε ὁ νότος ταῖς τοῦ ὄρους κορυφαῖς κατέχευεν ὁμίχλην τοῖς μὲν ποιμέσιν οὐ προσφιλεῖ, τῷ δὲ κλέπτη νυκτὸς κρείσσονα, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναται τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον· τῷ γὰρ ὥσπερ ἀνταποδίδεται τὸ "ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος" (Γ 13). ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 114 Schm.). A ποιμέσιν οὔτι φίλην· οὐ βουκόλοις, ἐπεὶ μὴ νέμουσιν ἡμέρας διὰ τοὺς οἴστρους. ^[15]

3 11a b (BCE 3 E 4) T ἀμείνω : ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν "ἀμείνων".

3 11b εἰ δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἐστι, χωρὶς τοῦ ν γράφεται· ἀνάλογον γὰρ ἐστὶ τῷ ἀμείνονα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἀντὶ τοῦ νυκτὸς ἀμείνω . A 〈 ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν : 〉 ἀόριστα ταῦτα, καὶ "ὅσον τε γέγωνε βοήσας" (μ 181).

3 12a b (BCE 3) T il 〈 ἴησιν : 〉 ἀφίησιν.

3 12b T il 〈 ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὄρνυ τ' ἀελλῆς : 〉 ὅτι οὐ λέγει ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, ἀλλὰ κονίσσαλος ἀελλῆς, ἀελλώδης.

3 13a A int κονίσσαλος 〈 ὄρνυ τ' 〉 ἀελλῆς : Ἀριστοφάνης γράφει "κονισάλου ὄρνυτ' ἀέλλης".

3 13b b (BCE 3) T ἄριστος δὲ κριτὴς ὁμοιοτήτων Ὀμηρος· ὁμίχλη γὰρ καὶ κονιορτὸς ὁμόχροα καὶ ὁμοίως ἐπιπροσθούντα τοῖς ὄμμασιν. b (BCE 3 E 4) T 〈 διέπρησσαν πεδίοιο : 〉 τὴν πεδιάδα διήνυον.

3 14 T il 〈 Τρωσίν : 〉 ἀντὶ τοῦ Τρώων.

3 16 πτωτικὸν—ποιηταί. A int 〈 Τρωσίν μὲν : 〉 τῷ μὲν οὐκ ἐπάγει τὸν δέ.

3 16a T il Τρωσίν 〈 μὲν 〉 προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής : τὸ δίκαιον νομοθετεῖ· οἱ γὰρ αἵτιοι προασπίζουσιν.

3 16b ἐγείρει δὲ τὸν ἀκροατὴν προκινδυνεύοντα εἰσάγων τὸν πλείστων κινδύνων ἐτέροις αἵτιον. b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ μὲν τὸ δὲ ἐνταῦθα οὐκ ἐπάγεται. b (BCE 3 E 4) διὰ τί δὲ θεοειδέα φησὶ τὸν πάσαις κακίαις χρώμενον; τοῦτο γὰρ ἐγκωμιάζοντος δόξειεν εἶναι καὶ ἀποσεμνύνοντος τὸν ἄνδρα. λεκτέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν πάντα ἐπαινῶν ἐφαίνετο τὰ ἐν τούτῳ, δικαία ἦν ἂν ἡ μέμψις. ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ τὴν μορφήν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῶν ψεκτῶν νομίζεται ἀληθεύειν. εἴτα καὶ μεῖζον κατασκευάζεται τὸ μῖσος, εἰ τοιοῦτος ὢν τὴν μορφήν κατασχύνει. b (BCE 3 E 4) T

〈 παρδαλέην : 〉 τὸ δὲ ζῷον πάρδαλις. ^[10]

3 17 T il {καὶ ξίφος} αὐτὰρ ὁ δοῦρε : Ἀρίσταρχος ἄνευ τοῦ ἄρθρου, "αὐτὰρ δοῦρε".

3 18a

οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Καλλιστράτου (p. 320 Schm.) καὶ σχεδὸν οὕτως καὶ αἱ
 χαριέσταται καὶ ὁ Ἰξίων (fr. 28 St.) ἐν τῷ πρώτῳ Πρὸς τὰς ἐξηγήσεις ὁμοίως προφέρεται. ἔχει
 δὲ τὸν Ὀμηρικὸν χαρακτήρα καὶ ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίπερ οὐκ οὕσα Ἀριστάρχειος·
 σύνηθες γὰρ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντι ὑπόνοιαν παρέχειν ὡς περὶ ἐτέρου διαλέγοιτο
 προσθέσει ἄρθρου καὶ μεταλλάξει τοῦ συνδέσμου, ὡς ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος "καὶ δὲ μιν ὕπνος /
 ἦρει πανδαμάτωρ, ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρείων" (cf. ι 372—4) ἀντὶ τοῦ καὶ ἐρεύγετο. Ζηνόδοτος
 δὲ ἠθέτηκε τοῖς ἐξῆς οὐ συντιθέμενον. δεῖ δὲ κοινὸν παραλαβεῖν "αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω ἔχων"
 (cf. Γ 17—8), καὶ νοεῖν τὸ ἄρθρον ἐξ ἐπαναλήψεως παρειλημμένον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Α
 αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω : ἄνευ τοῦ ἄρθρου τὸ "αὐτὰρ δοῦρε" ἐν πάσαις ταῖς χαριεστέραις. ^[10]

- 3 18b1 ἡ δὲ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίτοι μὴ οὕσα Ἀριστάρχου, ὅμως ἔχει Ὀμηρικὴν συνήθειαν· ἔθος
 γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ αὐτοῦ διαλεγομένου μεσολαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὡς περὶ ἄλλου λέγοντι, ὡς ἐπὶ
 τοῦ Σαρπηδόνο· "αὐτοῦ μὲν ἡμβροτεν, ὁ δὲ Πήδασον οὔτα" (cf. Π 466—7). Τ τὸ αὐτὰρ παρὰ
 Ζηνοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἐπάγεται τὸ ἄρθρον. ^[5]
- 3 18b2 ὅμως οὖν ἐστὶ καὶ τοῦτο τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας· ἔθος γὰρ αὐτῷ περὶ αὐτοῦ διαλεγομένῳ
 μεσολαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὡς καὶ περὶ ἄλλου λέγων ποιεῖ· "Σαρπηδὼν αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν, ὁ δὲ
 Πήδασον" b (BCE 3) δοῦρε δύω : δῆθεν ἵνα, εἰ τὰποτύχη† τοξεύων, προσπεσὼν μάχοιτο. ^[5]
- 3 18c b (BCE 3 E 4) Τ < κεκορυθμένα : > ἠκονημένα, ἐστομωμένα.
- 3 18d Τ il < πάλλων Ἀργείων—ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι : > τὸ πάλλων (19) καὶ τὸ ἀντίβιον (20) ἀθετοῦνται
 ἀμφοτέρω· ὁ γὰρ παρδαλέην ἀνείληφώς καὶ τοξικὴν στολὴν ἔχων οὐκ ἂν προκαλοῖτο εἰς
 μονομαχίαν, ἀλλ' ὕστερον ἐπὶ τοῦτο ἔρχεται ὄνειδισθεὶς ὕφ' Ἑκτορος. ^[5]
- 3 19–20 ἄτοπον δὲ καὶ τὸ ἅμα πάντας προκαλεῖσθαι. Α προκαλίζετο πάντας ἀρίστους : τῇ φαντασίᾳ, οὐ
 λόγῳ, ὡς "αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος" (π 294).
- 3 19 κραδαίνων δέ φησι τὰ δόρατα προεκαλεῖτο τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων "ἀντίβιον
 μαχέσασθαι" (Γ 20). ἢ τοὺς ἀρίστους τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων. ἦθος δὲ
 θρασυδείλων κωμωδεῖ διὰ Πάριδος, Δόλωνος, Θερσίτου, Ἑκτορος, προπετεὺς ἐν ἐπαγγέλματι,
 δειλὸν ἐν πράξει, ἐπονείδιστον πρὸς τῷ τέλει. b (BCE 3 E 4) Τ ἐζήτηται, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος—τὸν
 γέλωτα. Α < δηϊοτήτι : > οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ δηϊοτήτι ι , ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου
 εὐθείας. ^[5]
- 3 20 τὸ δὲ κεφάλαιον ἐκτέταται ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία. Α int < ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος : >
 καθεστὼς γὰρ καὶ ζητῶν τὸν ἀδικήσαντα, ὁ δὲ ἀλαζονείᾳ ἐπτοημένος.
- 3 21a1 Τ il οὗτος γὰρ ἦν μόνον ἐστὼς καὶ τὸν ἀδικήσαντα ζητῶν, ὁ δὲ ἀλαζονείᾳ ἐπτοημένος.
- 3 21a2 b (BCE 3 E 4) < ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβάντα : > τὸ προπάροιθεν ὁμίλου
 †ἦτοι τοῖς ἐπάνω προσδοτέον.
- 3 22 Α il < ὡς τε λέων— / ὡς ἐχάρη Μενέλαος : > συναπτεόν ἕως τοῦ πεινάων (25)· φαῦλοι γὰρ οἱ
 συνάπτοντες τὸ πεινάων τοῖς ἐπομένοις.
- 3 23–7 ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ αἰζηοῖ (26). Α im μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας : σῶμα μὲν Ὅμηρος ἐπὶ
 νεκροῦ, οἱ δὲ ἄλλοι καὶ ἐπὶ ζώντων· ἢ ὁ αὐτὸς νεκρὸν εἰργάσατο ἢ τὸ τοξευθέν, b (BCE 3 E 4) Τ
 ὡς τὸ "θῶες μὲν τε διέτρεσαν" (Λ 481)· ἢ τῷ "πεινάων" (Γ 25) λύεται.
- 3 23 Τ νεκροῦ γάρ φασι σώματος μὴ ἄπτεσθαι λέοντα. Α int εὐρών ἢ ἔλαφον : ὁ μὲν ἐλάφῳ καὶ
 τεθνεῶτι, ὁ δὲ λέοντι καὶ πεινῶντι παρείκασται. ^[5]
- 3 24a Α b (BCE 3 E 4) Τ μέγα δὲ πρὸς θάρσος καὶ δειλίας ὄνειδος. b (BCE 3 E 4) Τ κεράον : τέλειον· τὰ
 νέα γὰρ ἀμβλυκέρατά φασιν.
- 3 24b

Τ ἡ ἔλαφον κεράον : αἱ γὰρ θήλειαι—φωλεῶν ἐξίασιν. Α ἄγριον αἶγα : κατωφερῆς καὶ ὁ τράγος καὶ κερασφόρος.

- 3 24c τοξότης δὲ καὶ ὁ Πάρις. b (BCE 3 E 4) Τ πεινάων : δύναται ἐπὶ τοῦ πεινάων καὶ στιγμή καὶ ὑποστιγμὴ εἶναι· οὐ γὰρ συναπτέον τοῖς ἐξῆς.
- 3 25a b (BCE 3) Τ χαλεπὸς δέ ἐστι πεινῶν, ὅσον ἡμερος βεβρωκῶς τῶν γὰρ ἄλλων ἐστὶ θερμότερος. Α b (BCE 3) Τ < μάλα γάρ τε κατεσθίει , εἴπερ ἂν αὐτόν : > ὅτι τὸ εἴπερ ἂν αὐτόν ἀντὶ τοῦ εἰ καὶ αὐτόν, ὡς ὅταν λέγῃ "εἴπερ ἂν αὐταί / Μοῦσαι ἀείδοιεν" (B 597—8) ἀντὶ τοῦ <εἰ> καὶ αὐταί.
- 3 25b καὶ ὅτι ὁ τέ σύνδεσμος περισσός. Α int εἴπερ ἂν αὐτόν / σεύωνται : ὥσπερ οὖν λέοντα παροξύνει λιμὸς εἰς ἀπερίσκεπτον κίνδυνον, οὕτω καὶ νέον ἄνδρα πολεμίου ζῆλος εἰς ἀνεκλόγιστον ἀγῶνα προτρέπεται.
- 3 25–6 Α b (BCE 3 E 4) Τ < ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν > φάτο γάρ : πρῶην γὰρ ἀναπολῶν αὐτόν τῇ διανοίᾳ νῦν τὴν θεάν πρὸς ἐρεθισμόν ἐδέξατο.
- 3 28a b (BCE 3 E 4) Τ ἀλείτην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀλείτας", τὰς ἀμαρτίας ἐκλαμβάνων.
- 3 28b κρεῖττον δὲ αὐτόν τὸν Ἀλέξανδρον λέγεσθαι ἀλείτη ν . Α ἐξ ὀχέων : ἀπὸ τοῦ ὄχος, ὅθεν καὶ τὸ "ἐξ δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσεται" (E 745).
- 3 29a b (BCE 3) Τ χαμᾶζε : προπερισπᾶται.
- 3 29b ἐχρῆν δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ὀξεῖαν συστελλομένου τοῦ α , ὥσπερ τὸ Ἀφιδναζε, Θήβαζε, "ἔραζε" (M 156 al.), χωρὶς εἰ μὴ ἐστὶν ἀφορμὴ ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ χαμαί. τὸ δὲ "μέταζε" (Hsd. opp. 394) χρονικὸν παρὰ πρόθεσιν παρῆκται. Α ἐν προμάχοισι φανέντα : φανέντα μόνον, οὐ μαχόμενον. ^[5]
- 3 31a διὰ δὲ τοῦ "ἐξ ὀχέων" (Γ 29) ἐν σχήματι πέφρακεν ὡς ἱππεὺς ἦν Μενέλαος. b (BCE 3 E 4) Τ ἐν προμάχοισι φανέντα , <κατεπλήγη> : ἡ ὑποστιγμὴ διὰ τὸ "ὥς" μόριον, "τὸν δ' ὥς οὖν" (Γ 30).
- 3 31b ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κατεπλάγη. Α <κατεπλήγη> : ἔδει διὰ τοῦ α .
- 3 31c Τ il <ἐτάρων> : εἶχε γὰρ ἴσως Ἀντιμαχεῖους φίλους (cf.
- 3 32 Λ 123). Τ il ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν : ἀνωτέρω περὶ τοῦ λέοντος ἐξεργάσατο, οὐ τοῦ ἐλάφου· τοῦ δρωντος γὰρ ἦν ἡ εἰκὼν.
- 3 33 καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν ζώων καὶ πόρρωθεν ὁρᾶται ἢ μεγέθει ἢ φωνῇ, ὅφισ δὲ ἐγγὺς γεγονότι παραδόξως ὁρᾶται· ὁ συνέβη Ἀλεξάνδρῳ. Α b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ τε τρόμος ἔλαβε γυῖα : γυῖα πάντα τὰ μέλη· "ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἡμερος ἡδ' ἀπὸ γυῖων" (Ω 514). ^[5]
- 3 34 b (BCE 3 E 4) Τ ἄψ : συνωνύμως τῷ "παλίνορσος" (Γ 33).
- 3 35a b (BCE 3) Τ ὦχρος : οὕτως ὦχρος ὡς μῶμος, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ.
- 3 35b1 τάχα δὲ καὶ ἄχροός ἐστιν, ὃ ἐν ὑπερθέσει γίνεται ἄσυχρος, καὶ κατὰ συναλιφὴν ποιεῖ τὸ ὦχρος βαρυνόμενον, ἄλλως τε τὰ εἰς ὅς λήγοντα δισύλλαβα μονογενῇ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ω , μὴ προσκειμένου τοῦ ι , βαρύνεται, "ῶμος" (Π 519), †ῶμος†. πρόσκειται μὴ ἔχοντα τὸ ι διὰ τὸ ὠδός τραγῳδός. Α ὦχρος τέ μιν : ὡς μῶμος ἄσυχρος, ἄσυχρος, ὦχρο ς . ^[5]
- 3 35b2 b (BCE 3) Τ παρειά : οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁξυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ ς γραπτέον, ἵνα ἧ οὐδέτερον· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένος, τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου μένοντος, τὸν αὐτὸν φυλάσσει τόνον, πλευραὶ πλευρά, πυραὶ πυρά.
- 3 35c

οὐκ ἀντίκειται τὸ νευραὶ καὶ νεῦρα· διάφορον γὰρ τὸ σημαίνόμενον. οὕτως παρειαὶ παρειά .
φασὶ μέντοι Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστοφάνην γράφειν "παρειάσ" σὺν τῷ ς , ἐπειδὴ καὶ "παρειάων
ἀπαλάων" λέγει (Σ 123). Α εἶλε παρειά : Ἀρίσταρχος οὐδετέρως, ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. ^[5]

- 3 35d b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η διὰ τὸ "παρήϊον" (Δ 142 al.). Τ τὸ δὲ παρειά ὡς ἀγαθὰ· τὰ
γὰρ ἀπὸ τῶν τοιούτων θηλυκῶν Ἰωνικῶς μεταποιούμενα εἰς οὐδέτερον γένος φυλάσσει τὸν
αὐτὸν τόνον, πλευραὶ πλευρά. b (BE 3 E 4) Τ οὕτως οὖν καὶ τὸ παρειά παρῆκται. b (BE 3)
〈 παρειά : 〉 μεταπλασμός. ^[5]

- 3 35e A int κα θ ' ὅμιλον ἔδου : τὸ ἐξῆς κατέδου.

- 3 36a ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς τοὺς φωλεοὺς καταδυομένων ἐρπετῶν. Τ 〈 Τρώων 〉 ἀγερῶχων : ὅτι
ἀγερῶχους τοὺς Τρῶας, οὐ μόνον τοὺς Ῥοδίους (cf.

- 3 36b B 654), ὡς τινες ᾤθησαν, διὰ τὸ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφήν· ὁ γὰρ Ὅμηρος
ἀγερῶχους τοὺς ἄγαν γεραόχους καὶ σεμνοὺς λέγει. Α ἀγερῶχων : λίαν γέρας ἐχόντων, ὃ ἐστὶ
μεγαλοφρόνων.

- 3 36c b (BCE 3 E 4) Τ δέϊσας Ἀτρέος υἱόν : διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς Μενελάου καὶ τὸ τοῦτου
παρεδήλωσεν ἀδεῆς ἐν σχήματι.

- 3 37 b (BCE 3) Τ 〈 αἰσχροῖς : 〉 αἷσχος ἐπάγουσι.

- 3 38 T il Δύσπαρι : ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι, κακὲ Πάρι.

- 3 39a καὶ Ἀλκμάν (fr. 77 P.) φησί· "Δύσπαρις, Αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ". Α Δύσπαρι :
ἠθικῶς τὸ τῆς παρονομασίας προσέριψε δυσχεραίνων τῷ ὀνόματι, ὡς καὶ "Κακοῖλιον" ποῦ
φησιν ἡ Πηνελόπη (τ 260).

- 3 39b 597. ψ 19). b (BCE 3 E 4) Τ εἶδος ἄριστε : ἐφ' ᾧ μεγαλύνεται, τούτῳ αὐτὸν διασύρει.

- 3 39c ὄνειδος δέ ἐστὶν οὐχ ὁμοιούμενον τῇ ψυχῇ, ὡς τὸ "Ἑκτορ, εἶδος ἄριστε" (P 142) καὶ "εἶδος
ἀγητός" (Ω 376) καὶ "σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος" (Hsd. opp. 714). b (BCE 3 E 4) Τ
γυναιμανῆς δὲ ὁ τὰς γυναῖκας ὡς μαινάδας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτη, b (BCE 3) ἢ ὁ ἐπ' αὐταῖς
μαινόμενος. b (BCE 3 E 4) ἄγονός τ ' ἔμεναι : ὁ τέ ἀντὶ τοῦ διαζευκτικοῦ ἢ, ὡς καὶ ὁ καί, οἶον
"πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι" (O 634). ^[5]

- 3 40a ἢ τῷ θυμῷ ἐπὶ τὸ ἀδύνατον τῆς κατάρας ἐκπίπτει. b (BCE 3) Τ ἄγονός 〈 τ ' ἔμεναι 〉 :
Διονύσιός φησιν ὁ Σκυτοβραχίων (FgrHist 32, 11 = fr.

- 3 40b 39 Rusten) Δάρδανον ἀπὸ Ἑλένης καὶ Πάριδος γενέσθαι. Α 〈 καὶ κε τὸ—ἄλλων : 〉 στικτέον
ἐπὶ τὸ βουλοίμην (41), τὰ δὲ ἐξῆς συναπτέον ἕως 〈 τοῦ 〉 ἄλλων .

- 3 41-2 Α im 〈 καὶ κε τὸ βουλοίμην καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν : 〉 ἐβουλόμην ἂν τοῦτο ὡς καλῶς
γενησόμενον.

- 3 41a1 ἀλλὰ καὶ πολὺ, φησί, κρεῖττον ἂν ἐγεγόνει, σοὶ δηλονότι. b (BCE 3 E 4) καὶ κε τὸ βουλοίμην ,
〈 καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν 〉 : ἐβουλόμην ἂν τοῦτο.

- 3 41a2 †φέρτερον† δὲ κρεῖττον, σοὶ δηλονότι. Τ ἢ οὕτω λώβην τ ' ἔμεναι 〈 καὶ ὑπόψιον ἄλλων 〉 : ἢ
{ὅτι} οὕτως ἐπὶ πάντων ὁρώντων τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην κερδαίνειν.

- 3 42a Τ δεῖ δὲ εἰς τὸ λώβην 〈 τ ' 〉 ἔμεναι στίξαι καὶ τὸ λοιπὸν συνάψαι ἕως τοῦ ἄλλων b (BCE 3 E
4) Τ ἴν' ἢ βουλοίμην ἂν σε ἄγονον καὶ ἄγαμον εἶναι 〈 *** 〉 . b (BCE 3 E 4) ὑπόψιον ἄλλων : ἢ
ὑφορώμενον τοὺς ἄλλους, μὴ ἂ δέδρακας πείσῃ, b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὃν διὰ μῖσος ὑπόδρα ὀρᾷ τὸ
πλήθος. ^[5]

- 3 42b Τ βαρύτερον δὲ φόβου ἐχθρῶν ἡγεῖται τὸ τῶν πολιτῶν μῖσος. b (BCE 3 E 4) Τ Ἀριστοφάνης δὲ
"ἐπόψιον" γράφει καὶ οὐ στίζει, ἴν' ἢ ἐπὶ πάντων ὁρώντων κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς

αἰσχύνῃν. b (BE 3 E 4) T ἡ {που καρχαλόωσι}: περισπαστέον τὸν ἦ· βεβαιωτικὸς γάρ ἐστι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ δῆ. ^[5]

- 3 43a A ἡ που καρχαλόωσι : ἐκ προοιμίου τὸ φιλότιμον δείκνυσιν Ἑκτορος καὶ τῆς παρὰ τοῖς πολλοῖς πεφροντικὸς δόξης· "αἰδέομαι Τρῶας" (Z 442), "πατὴρ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων" (Z 479), "ὄν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἑκτωρ" (H 90).
- 3 43b b (BCE 3 E 4) T ἡ που καρχαλόωσι <—βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλκή> : τὸ ἐξῆς ἡ που καρχαλόωσιν (43), οὐνεκα καλόν / εἶδος ἐ π' , ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν (44—5). ^[5]
- 3 43—5 τὸ δὲ φάντες ἀριστῆα (44) διὰ μέσου· καίτοι γε, φησὶν, ἀριστεὰ σε ὑπονοήσαντες εἶναι ἐκ τῆς καθοπλίσεως καὶ τοῦ προηγέσθαι τῆς παρατάξεως. b (BCE 3 E 4) T φάντες ἀριστῆα : πότε ὑπέλαβον αὐτὸν ἀριστεὰ εἶναι; δηλὸν ὅτι ὁπότε πάλλων τὰ δόρατα "Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους" (Γ 19). ^[5]
- 3 44a A b (BCE 3) T πρόμον : ὅτι κατὰ συγκοπὴν τὸν πρόμαχον εἴρηκεν, οὐχ ὥς οἱ Γλωσσογράφοι τὸν βασιλέα.
- 3 44b A εἶδος ἐ π' : μετὰ τὸ εἶδος ἐ π' ἔαν στίξης, A b (BCE 3) T τὸ ἐξῆς ὥς ἀπὸ τοῦ Ἑκτορος δώσεις, ἔαν δὲ ὑποστίξης, b (BCE 3) T ὁ καὶ ἄμεινον, ἀπὸ κοινοῦ τὸ "φάντες" (Γ 44) ὅτι καλὸς μὲν ἐστι, γύννις δέ.
- 3 45 A b (BCE 3) T < οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν : > βίη δύναμις—ἔχεις δύναμιν. A ἡ τοιόσδε ἐὼν <—ἀρηΐφιλον Μενέλαον> : τινὲς κατὰ πεῦσιν καὶ θαυμασμόν· τοιοῦτος ὢν δειλός, συναγαγὼν πλῆθος, διελθὼν πέλαγος γυναιῖκα ἀνδρὸς πολεμικοῦ ἡγάγες, τῷ πατρὶ καὶ τοῖς ἄλλοις κακὸν μέγα; εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς οὐκ ἂν δὴ μείνειας †Μενέλαον (52), ἡθικῶς μετὰ πεύσεως ἢ διαβεβαιωτικῶς. ^[5]
- 3 46—52 τινὲς δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τὸν ἦ ἀντὶ τοῦ εἶ, εἰ τοιοῦτος ὢν ἐπηγάγου πλῆθος καὶ ἀπὸ ξένης γῆς γυναιῖκα ἀνδρὸς πολεμικοῦ ἡγάγες, οὐκ ἂν ὑπομείναις τὸν ταύτης ἄνδρα. ὁ καὶ προκρίνει Νικάνωρ (p. 166—7) ὥς μᾶλλον τὴν δικαιολογίαν ἔχων. A b (BE 3 E 4) T < ἡ τοιόσδε ἐὼν : > ἐνταῦθα {δὲ} ἐγκλίνεται ὁ σύνδεσμος ὁμοίως τῷ "ἦ καὶ Λαέρτη αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω" (π 138)· καὶ μοι δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν τῷ εἶ.
- 3 46 λέγω δὲ τὸ τοιοῦτον· "τεῖ ἦδεις σάφα οἴη† περίφρων Πηνελόπεια" (ω 404). A ἐπιπλώσας : ὁ Ἀπολλώνιος (Frg.
- 3 47a 3, 129, 9) σχηματίζει τὸ ἐπιπλώσας οὕτως· πλέω καὶ ἐπιπλώω, οὗ ἀόριστος ἐπέπλωσα, μετοχὴ ἐπιπλώσας, εἶτα ἀποκοπὴ ἐπιπλῶς, καὶ τὸ ἐπέπλωσ δὲ ῥῆμα "τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωσ" (γ 15) ὁμοίως ἐκ τοῦ †ἐπιπλώσας ἀπεκόπη· ὅτι γὰρ τὸ ἐπέπλωσ οὐκ ἔστιν ἀπὸ θέματος τοῦ πλῶμι δηλὸν ἐκ τοῦ μηδὲ <ν> εἶναι ὥς ἀπὸ τῶν εἰς μι κίνημα, οὐκ ἀπαρέμφατον ἐπιπλῶναι, οὐκ εὐκτικὸν ἐπιπλοῖην, οὐ προστακτικὸν ἐπίπλοθι, οὐκ ἄλλο οὐδέν. ἔδει δὲ καὶ τὴν μετοχὴν εἶναι ἐπιπλούς ὥς βιούς καὶ γνούς· ὅτι γὰρ οὐ Δωρικῶς ἐτράπη εἰς τὸ ω ὥς βοῦς βῶς, δηλὸν ἐκ τοῦ μὴ προκεῖσθαι αὐτοῦ ἐν χρήσει τὸ κοινόν. A ἐρίηρας : παρὰ τὸ ἐρι καὶ τὸ ἄρω, ὅ ἐστιν ἀρμόζω, b (BCE 3 E 4) T <ἦ> τὸ ἦρα, ὅ ἐστι χάρις. ^[10]
- 3 47b T ἀνήγες : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀναγωγὴν λέγει τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν· ἔστι γὰρ ὑψηλότερα τὰ πρὸς ἄρκτους.
- 3 48 A ἐξ ἀπίης γαίης : ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀφροσῶσαν, οὐχ ὥς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον.
- 3 49a1 A οὐ τῆς Πελοποννήσου· φησὶ γοῦν "ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ" (π 18).
- 3 49a2 T ἰλ νυὸν ἀνδρῶν <αἰχμητῶν> : πάντες γὰρ οἱ ἄριστοι ἐμνηστεύσαντο τὴν Ἑλένην, Μενελάου δὲ γέγονε θαλερὴ παράκοιτις (cf.
- 3 49b

Γ 53). b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὅτι παντὶ {τῷ} οἰκείῳ τοῦ νυμφίου νυὸς ὀνομάζεται. Τ πατρί τε σῶ μέγα πῆμα : ἀπλήρωτον καὶ ἄτακτον ὁ θυμός.

- 3 50 πολλὰς γοῦν εἴωθεν ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων ποιῆσθαι ἀρχὰς ὁ ποιητής, ἀσύνδετον ἔων τὸν λόγον, ὥς τὸ "οἶνοβαρέσ" (Α 225) καὶ τὰ ἐξῆς ἄτοπον γὰρ πῆμα καλεῖν τὴν Ἑλένην Ἑκτορα, περὶ οὗ φησιν "ἀλλ' οὐπὼ σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος" (Ω 767). b (BCE 3) Τ κατηφείην {δὲ σοὶ αὐτῷ} : οὕτως κατηφείην σὺν τῷ ν ὠμολόγουν αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀργολικὴ, καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. ^[5]
- 3 51 ἡ δὲ Ζηνοδότου χωρὶς τοῦ ν . Α γνοίης <χ> οἴου φωτός : ἀσύνδετος ὁ λόγος θυμουμένου γὰρ ἀνδρὸς τὰ ῥήματα.
- 3 53a Τ <γνοίης χ' οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν> : οἶος ὢν, φησί, τίνα τίνος ἐστέρησας.
- 3 53b1 οὐκ ἄρα Χίλωνος (cf. Vors. 6 10 γ 1), ὥς ὑποφαίνεται, δόγμα τὸ "γνῶθι σαυτὸν", ἀλλ' Ὀμήρου. b (BCE 3 E 4) οἶος ὢν τίνα ἐστέρησας, ἴν' ἢ τὸ "γνῶθι σαυτὸν" ὑποφαινόμενον.
- 3 53b2 Τ il κίθαρις : ὅτι τινὲς μὴ εὐρίσκοντες κατὰ τὴν ποίησιν τὸν Ἀλέξανδρον κιθαρίζοντα μετέγραψαν {οὐκ ἂν τοι χραίσμη} "κίδαρις".
- 3 54a τοῦτο δὲ πύλου γένος εἶναι λέγουσιν. πολλὰ δὲ ἐστὶν ἅπαξ λεγόμενα παρὰ τῷ ποιητῇ. Α οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις : κίθαρις ἡ ἐπὶ πορνείᾳ πρὸς χάριν Ἀφροδίτης, οὐ Μουσῶν διδομένη.
- 3 54b ἡ δὲ Ἀχιλλέως κιθάρα καὶ τὸ εἶδος ἐνάρετον. b (BCE 3 E 4) Τ πᾶν δὲ σωματικὸν πλεονέκτημα δίχα ψυχικῆς ἀρετῆς ἄχρειόν ἐστι διὸ καὶ Ἀφροδίτης αὐτὰ φησι, b (BCE 3) Τ τὸ δὲ ἄλλο θεῶν. "τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινήν / ὥπασαν" (Ζ 156—7). Τ <ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης> : ὅταν συνέλθῃς εἰς μάχην. ^[5]
- 3 55 Τ il δειδήμονες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐλεήμονες".
- 3 56a οὐκ ἔλεοῦσι δὲ αὐτόν, ἀλλὰ μισοῦσι <ν> . "οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεῦθ' ἀνέστην / ἴσον γάρ σφιν πᾶσι <ν> ἀπήχθετο" (cf. Γ 453—4). διὰ δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸν Ἑκτορα εὐλαβοῦνται αὐτῷ ἀντιπράσσειν. Α Τρῶες δειλήμονες : εὐλαβεῖς περὶ τοὺς ἄρχοντας.
- 3 56b φιλάδελφος δέ, ὃς κατὰ πρόσωπον λοιδορεῖ, ἡττώμενον δὲ οὐ προδίδωσιν b (BCE 3 E 4) Τ ἔσσο διὰ τῶν δύο σς εἶχον αἱ Ἀριστάρχου· καὶ οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπομνήμασι <ν> ἔειχον οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνίοις λόγος ὑπέκειτο ὅτι ἀνάλογον ἦν τῷ "ἔσσω μιν χλαῖνάν τε" (π 79) καὶ "ἔσσας" (ξ 396).
- 3 57a καὶ ἡ Ζηνοδότου δὲ οὕτως εἶχεν καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. Α <κακῶν ἔνε χ' ὅσσα ἔοργας> : ἐπὶ τὸ ἔνεκα βραχὺ διασταλτέον· ἀνέστραπται γὰρ ὁ λόγος.
- 3 57b1 Σέλευκος (fr. 11 M. = 12 D.) δὲ ἀξιοῖ στίζειν, ἵνα γένηται θαυμαστικόν, ὅσσα ἔοργας, καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον· ὅπερ οὐ πάνυ τι δοκεῖ μοι. Α εἰς τὸ ἔνεκα στικτέον, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ ἐξῆς ἰδίᾳ μετὰ ἥθους προενεκτέον.
- 3 57b2 b (BCE 3) Τ Ἑκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν <—χρυσέης Ἀφροδίτης> : μετὰ τὴν κλητικὴν στικτέον, κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου στικτέον ἐν ὑποκρίσει.
- 3 59–64a ὅλη δὲ ἡ ὁμοίωσις διὰ μέσου· τὸ γὰρ ἐξῆς, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας (59), μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε (64). τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων ὑπερβατῶν τὰς παραλλήλους δύο ὀξεῖας ὑποτίθεμεν ἐκατέρωθεν τῶν διὰ μέσου. ἔστι δὲ καὶ αὕτη ἀνταπόδοσις· αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς <ὥς> (60), ὁ δὲ λόγος, ἐπεὶ μοι ἐπέπληξας, σιδήρου τομώτερον εἶναι σε φημι. Α Ἑκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν <—χρυσέης Ἀφροδίτης> : τὸ ἐξῆς· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας (59), μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε (64). ^[5]
- 3 59–64b διὰ μέσου δὲ ἡ παραβολή. b (BCE 3 E 4) Τ τοιοῦτον δὲ φησιν, ὅτι ἐπιπλήττει μὲν αὐτῷ εἰκότα, οὐ μὴν ἀληθῆ. b (BCE 3) Ἑκτορ : οὐκ "ἠθεῖε" οὐδὲ "κασίγνητε", ΑΤ ὥς πολλαχοῦ (Ζ 518 al. ^[5]

- 3 59a1 , Δ 155 al.), ἀλλ' Ἐκτορ· Α πασαν γὰρ εὐνοϊκὴν προσηγορίαν ὁ θυμὸς ἐξέκοψεν. ΑΤ οὔτε κασίγνητόν φησιν οὔτε φίλον: πασαν γὰρ εὐνοϊκὴν προσηγορίαν ὁ θυμὸς ἐξέκοψε.
- 3 59a2 b (BCE 3) αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς : μή ἔγωγε μου οὖν καταγίνωσκε πρὸς ἑαυτόν με συγκρίνων.
- 3 60 εὖ δὲ καὶ εἰκόνα ἀπαθεστάτην εὔρε τὴν τοῦ σιδήρου, καὶ οὐκ ἀργοῦ ἀλλὰ καὶ δρῶντός τι. b (BCE 3) Τ < δουρός : > παντὸς ξύλου διὰ τὴν δρῶν.
- 3 61 Τ il ὀφέλλει δ' ἄνδρὸς ἔρωήν : ὁξὺς ὢν καὶ ἠκονημένος τὴν ὁρμὴν τοῦ τέμνοντος αὔξει, b (BCE 3 E 4) Τ ὥς καὶ ὁ ἀμβλὺς θραύει.
- 3 62 b (BCE 3) Τ ὥς σοὶ {ἐνὶ στήθεσσι}: ἡ σοὶ ἀντωνυμία ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀντιδιαστολήν.
- 3 63a Α ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι ἀτάρβητος : δύο ὑπεροχῶν ὁμοιότητος παρέθετο, πελέκεως καὶ γνώμης, ὥς εἴ τις λέγοι: ὅσον ἦν Αἴας πρᾶξαι δυνατός, τοσοῦτον Ὀδυσσεὺς βουλευεῖν.
- 3 63b b (BCE 3) Τ < ἀτάρβητος : > ἑκατάπαυστος.
- 3 63c Τ il μή μοι δῶ ρ' : τὸ ἐξῆς "ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνεΐκεσας" (Γ 59), μή μοι δῶ ρ α .
- 3 64a διὰ μέσου δὲ ἡ παραβολή. Α μή μοι δῶ ρ ' ἐρατὰ πρόφερε < χρυσεῖς Ἀφροδίτῃς > : ὥς ὑγρὸς ἄμφω αὔξει.
- 3 64b ὁ δὲ Ἐκτωρ "δῶρ' Ἀφροδίτῃς" (Γ 54). Τ < χρυσεῖς Ἀφροδίτῃς : > χρυσὴν {δὲ} τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τῆς στολῆς καλεῖ.
- 3 64c b (BCE 3) οὐ τοι ἀπόβλη τ' : πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς, εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόβλητα, "ἐκὼν οὐκ ἂν τις ἔλοιτο" (cf.
- 3 65 Γ 66). Α ἀπόβλητα: τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν—σπουδῇ. Α < ἄλλους μὲν κάθισον : > ἐν σχήματι δηλοῖ ὅτι οὐ διὰ τὴν Μενελάου δύναμιν δειλιᾷ, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν συμμαχούντων, καὶ διὰ τοῦτο μόνος μόνῳ αἰτεῖ πολεμῆσαι.
- 3 68a1 b (BCE 3 E 4) ἄλλους μὲν κάθισον : ὥς διὰ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ μὴ πολεμῶν.
- 3 68a2 Τ < αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον : > βαρβαρικὸν τὸ μονομαχεῖν ἔθος.
- 3 69 b (BCE 3) Τ τὸ δὲ ἐπίθετον Μενελάου ποιητικόν. b (BCE 3) Τ il < συμβάλε τ' : > πολεμοῦσιν, ἵνα ὁ μὲν λάβῃ ἅπερ ἀφήρητο, ὁ δὲ ἀσφαλῶς κτήσεται.
- 3 70a b (BCE 3 E 4) < κτήμασι : > ἀντὶ τοῦ χρήμασιν.
- 3 70b Τ il ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται : καὶ εἰς τὸ νικήσῃ καὶ εἰς τὸ γένηται βραχὺ διασταλτέον.
- 3 71a b (BCE 3) Τ κρείσσων : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ < ν > "κρείσσων".
- 3 71b τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς ἔχει τὸ ν . Α < ταμόντες : > δι' ἐντόμων ποιησάμενοι, b (BCE 3) τουτέστι θυσιῶν.
- 3 73 b (BCE 3 E 4) ναίοιτε : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ναίοιμεν".
- 3 74a γελοῖος δὲ ἑστὶν ἑαυτὸν καταριθμῶν τοῖς ὕστερον οἰκήσουσι τὴν Τροίαν, ἀδελότητος οὔσης εἰ τοῖκήσῃ. Α ναίοιτε : διὰ τὸ νεμεσητὸν οὐκ εἶπε ναίοιμεν.
- 3 74b b (BCE 3) Τ Ἄργος {ἐς ἱππόβοτον}: τὴν Θεσσαλίαν.
- 3 75a καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς "οἶον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεοσ" (Τ 329). Τ Ἄργος ἐς ἱππόβοτον : Ἐλ < λ > ἀνικός φησι (FGrHist 4, 36a) Φορωνέως γεγενῆσθαι παῖδας τρεῖς, οἵτινες μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς διενείμαντο τὴν Ἀργεῖαν.
- 3 75b καὶ τὴν μὲν πρὸς Ἑρασίνῳ τῷ ποταμῷ Πελασγὸς λαχὼν ἔκτισε τὴν νῦν καλουμένην Λάρισσαν, Ἰάσος δὲ τὰ πρὸς Ἡλιν†. ἀναλωθείσης δὲ τῆς γῆς ὁ νεώτερος Ἀγήνωρ πολλὴν ἵππον

ἐκτίσαστο, ὅθεν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὠνόμασται τριχῶς τὸ Ἄργος Ἰασον Ἄργος, Πελασγικὸν Ἄργος, ἱππόβοτον Ἄργος. Τ ἱππόβοτον : Ἰασος καὶ Πελασγός—Ἑλλάνικος ἐν Ἀργολικοῖς (FGrHist 4, 36). Α Ἀχαιΐδα <καλλιγύναικα> : τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων γῆν Α b (BCE 3) Τ Ἀχαιΐδα φησί. ^[10]

- 3 75c ΑΤ τῷ δὲ ἔρωτι Ἑλένης τὴν πᾶσαν τοιαύτην εἶναι μαντεύεται. Α b (BCE 3) Τ Ἐκτωρ δ' αὖ τ' ἐχάρη <μέγα> : εἰκότως ἥδεται· ἡ γὰρ νικήσει, ἡ ἀκλεοῦς ἀδελφοῦ ἀπαλλαγῆσεται.
- 3 76 b (BCE 3 E 4) Τ <ἀνέεργε> : ἐκώλυε τοῦ πολέμου.
- 3 77 Τ il μέσσου δουρὸς ἐλών : διὰ τί μέσ <σ> ου δουρὸς ἐλώ ν ; ἐπεὶ ἕως ἐν καταστάσει τὰ τῆς μάχης, καὶ ἀκούεται.
- 3 78 ἡνίκα δὲ μεσοῖ ὁ πόλεμος, τοῦτο ποιεῖ. Τ τῷ δ' ἐπετοξάζοντο : πληροῦν γὰρ τούτῳ τὴν μάχην ὦντο· Ἀλεξάνδρου δὲ προϊόντος οὐκ ἠκόντιζον.
- 3 79 b (BCE 3) Τ ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι <λάεσσι τ' ἔβαλλον> : ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα, ἡ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔβαλλο ν .
- 3 80a οἱ δὲ τιτυσκόμενοι ἰοῖς ἐτόξαζον. b (BCE 3 E 4) Τ ἔβαλλον : ὅτι Ὅμηρος τὸ βάλλειν ἐπὶ τοῦ τιτρώσκεν τίθησι· νῦν δὲ ἔμφασιν ἔχει.
- 3 80b Α <ἴσχεσθ'> : ἀντὶ τοῦ ἴσχετε Α im Τ il ἐνεργητικοῦ.
- 3 82a Α im βάλλετε : ὅτι τὸ βάλλετε ἀντὶ τοῦ τιτρώσκετε.
- 3 82b Α στεῦται {γὰρ τι ἔπος} : ὅτι τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ κατὰ διάνοιαν ὀρίζεται.
- 3 83a1 Α ὀρίζεται.
- 3 83a2 Τ il <ἐσσυμένως> : σπουδαίως.
- 3 85 Τ il μῦθον Ἀλεξάνδροιο : οἶδεν ἄδικα ἀξιῶν· διὸ Ἀλεξάνδρου φησὶν ἐρεῖν, οὐχ ἑαυτοῦ λόγον, ἐλευθερῶν ἑαυτόν· ἐπιδυσχεραίνων τε αὐτῷ φησι· τοῦ εἵνεκα b (BCE 3 E 4) Τ νεῖκος ὄρωρε ν .
- 3 87a Τ <νεῖκος ὄρωρεν> : φιλονεικία διεγύγερται.
- 3 87b Τ il πουλυβοτείρῃ : βραχὺ διασταλτέον· κοινὸν γὰρ τὸ "κέλεται" (Γ 88) ῥῆμα.
- 3 89 Α κρείσσω : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ν "κρείσσω".
- 3 92 τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τὸ ν προσλαμβάνει. Α <ὄρκια πιστὰ τάμωμεν> : μετὰ γὰρ τὴν ἱερείων τομὴν οἱ ὄρκοι συντελοῦνται.
- 3 94 b (BCE 3 E 4) ὥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ : καλῶς.
- 3 95a καταπλήσσει δὲ αὐτοὺς τὸ ξένον, ὥς εἴ τις μοιχείας διωκόμενος προκαλοῖτο τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς εἰς μάχην, ὥς μετὰ τοῦ γυναιίου καὶ τὴν ψυχὴν ἀφελούμενος. Ἀγαμέμνων δὲ οὐδὲν φθέγγεται, οὔτε προκινδυνεύειν τὸν ἀδελφὸν θέλων (φιλάδελφος γάρ) οὔτε ἀναδύεσθαι· οὐ γὰρ ἔπρεπε γινομένης τῆς κρίσεως περὶ τῶν ὄλων. b (BCE 3 E 4) Τ ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ : πρεπόντως οἱ πολλοὶ σιωπῶσιν· ἕνα γὰρ προῦκαλοῦντο εἰς μάχην. ^[5]
- 3 95b b (BCE 3 E 4) Τ κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο <—πολλὰ πέπασθε> : ἀκούσατέ μου, φησὶν· οὐ μὲν ἐπὶ δικαίοις κινδυνεύσω, ἀλλὰ λυπούμενος ἐφ' ὑμῖν καταπονουμένοις, καὶ εἰς τὸ ἀπαλλάξαι ὑμᾶς τὸν ἀλυσιτελῆ ὑπομενῶ πόλεμον· b (BCE 3) Τ Τυνδάρειον γὰρ ἔδει τοῦτο προτείνειν. ^[5]
- 3 97-9 Τ νῦν : τὸ νυν ΑΑ im περισπαστέον, κἂν παρέλκη παρὰ τῷ ποιητῇ.
- 3 97 Α Ἀργείους καὶ Τρῶας : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες", ὥς ἀποστροφῆς τοῦ λόγου γεγονυίας πρὸς αὐτούς.
- 3 99a ἔστι δὲ τὸ διακρινθῆναι (cf. Γ 98) διχῶς χωρισθῆναι. ὁ δὲ Ζηνόδοτος συνήθως ἡμῖν τέταχεν. Α <πέπασθε> : διὰ τοῦ α τὸ "πέπασθε" Ἀρίσταρχος.

- 3 99b A int πέποσθε : "πέπασθε" οὕτω πᾶσαι.
- 3 99c ἀπὸ τοῦ πήθω δὲ τὸ πέποσθε <ῆ> τοῦ πεπόνησθε συγκοπῆ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πέπασθε μεταβολῆ. Τ εἶνε κ' ἑμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνε κ' ἀρχῆς : ἐπιεικῶς συγκατασπᾷ καὶ ἑαυτὸν ὡς προσφιλονεικήσαντα τῷ ἄρξαντι.
- 3 100a ἀντέστρεψε δὲ τὴν τάξιν. b (BCE 3) Τ ἔνε κ' ἀρχῆς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔνεκ' ἄτησ".
- 3 100b ἔσται δὲ ἀπολογούμενος Μενέλαος ὅτι ἄτη περιέπεσεν ὁ Ἀλέξανδρος. διὰ μέντοι τοῦ ἔνεκ' ἀρχῆς ἐνδείκνυται ὅτι προκατῆρξεν. Α ἡμέων δ' ὅποτέρω : καταγνωστέος, φασίν, Ἀλέξανδρος μαχόμενος περὶ ὧν ἔχει, καὶ Μενέλαος περὶ τῶν ιδίων.
- 3 101 ἀλλ' ὁ μὲν εἶχε μὲν, οὐκ ἴδια δέ, μάχεται δὲ ἵνα γένηται ἴδια, ὁ δὲ ἵνα τῶν ιδίων κρατήσῃ, καὶ ὁ μὲν, ἵνα τὴν πόλιν ἐλευθερώσῃ, ὁ δέ, ἵνα τὸ πρόστιμον ἀπαιτήσῃ. b (BCE 3) Τ διακρινθεῖτε {τάχιστα}: οὕτως προπερισπᾶται ἔστι γὰρ εὐκτικόν, κατὰ πάθος γεγονὸς ἐκ τοῦ διακρινθεῖν, ὁμοίως τῷ "καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε" (χ 62). ^[5]
- 3 102 ὧν πάλιν πρῶτα διακρινθεῖμεν καὶ διακρινθεῖμεν, ὥσπερ καὶ τὸ "ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί" (Β 126). Α οἴσετε : πρὸς τὸ οἴσετε, ὅτι οὐ μέλλοντός ἐστι χρόνου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φέρετε, ἀπὸ τοῦ "οἴσε" (χ 106). ^[5]
- 3 103a 481), ὅ ἐστι φέρε. Α < ἄρ ν' : > ἐπὶ τὸ ἄρνε διαστολὴ βραχεῖα· συλληπτικῶς γὰρ λέγει ἄρνε , εἶτα διαιρεῖ.
- 3 103b Α im οἴσετε δ' ἄρ ν' : ἐὰν στίξωμεν εἰς τὸ ἄρνε, δυῖκὸν ἔσται, ἐὰν δὲ συνάψωμεν, ἔσται αἰτιατικῆς πτώσεως.
- 3 103c ἀπὸ κοινοῦ τὸ νοούμενον. b (BCE 3 E 4) Τ οἴσετε : ἀπὸ τοῦ "οἴσε" (χ 106).
- 3 103-4 481), ὡς "ἄξετε" (Γ 105) ἀπὸ τοῦ ἄξε. Τ ταῦτα δὲ θύουσιν, ἐπεὶ καρποφόρα, τῇ Γῇ καὶ ἥλιος δὲ καὶ γῆ αἴτια τῶν καρπῶν. διὰ τί δὲ οἱ Τρῶες Γῇ καὶ Ἠλίῳ; ὅτι ὁ κίνδυνος περὶ σωτηρίας καὶ γῆς. Ἕλληνες δὲ Διῖ, ἐπεὶ ξένιος περὶ ξενίαν δὲ ἡδίκηνται. μέλαιναν δὲ καὶ λευκόν, ὅτι οἰκειότατα τὰ χρώματα ἐκατέρω τῶν θεῶν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ δὲ Διὸς οὐκ εἶπε τί χρώμα· γῆν μὲν γὰρ καὶ ἥλιον ὀρώμεν, Δία δὲ νοοῦμεν μόνον. b (BE 3 E 4) Τ ἕτερον λευκόν , ἐτέρην δὲ μέλαιναν : τὰ οἰκεῖα —τοιαύτη ἡ θεός. τῷ δὲ Διῖ—προσαγορεύεται. Α ἄλλον : ὅτι Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τῶν δύο τὸ ἕτερον τῷ ἐτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλον εἴρηκεν. ^[5]
- 3 104 Α (bis) < ἄξετε : > ὅτι τὸ ἄξετε οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἴσον τῷ ἄγετε.
- 3 105a Α int ὅφ ρ' ὄρκια τάμνη : συνετῶς ἀξιοῖ ὄρκους γενέσθαι, ὅπως εἰ μὲν στέργοιεν Τρῶες, εὖ ἔχοι, εἰ δὲ μή, τὸν θεὸν αὐτοῖς ἐκπολεμέωσαι.
- 3 105b ἐμφρόνως δὲ γέροντι πιστεύει τοὺς ὄρκους. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι : οὐκ ἀλόγως αὐτὸς γὰρ ἐστὶ τῆς ἀπιστίας Ἀλέξανδρος κατήγορος.
- 3 106 Τ αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "λεύσσει" (Γ 110) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπολογία ἐστὶν αὕτη ὑπὲρ τῶν παραβάντων Πριαμιδῶν· εἰ γὰρ κατὰ κοινοῦ αἱ φρένες τῶν νέων κρέμανται, οὐδὲν ξένον ἀμάρτημα πεποιήκασιν.
- 3 108a Α < αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 3 108b Τ il ἠερέθονται : ἀβέβαιοί εἰσιν καὶ ἄστατοι.
- 3 108c ὑποτέμνεται δὲ τὴν ὕβριν, ἀνάγων ἐφ' ἅπαντας τοὺς νέους τὸ ἔγκλημα. b (BCE 3 E 4) Τ οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσ <σ> ω / <λεύσσει—γέννηται > : ὑποστικτέον ἥτοι μετέησιν ἢ ὀπίσσω .
- 3 109-10a ἡ μὲν οὖν προτέρα τοιοῦτον ποιεῖ τὸν λόγον· τά τε παρόντα καὶ τὰ ὕστερον προοῤῃται, ὅπως ἐν ἀμφοτέροις ἄριστα πραχθῇ. ἡ δὲ δευτέρα οὕτως· οἷς δ' ἂν παρῇ πρεσβύτης εἷς τε τὸ παρὸν καὶ

εἰς ὕστερον, οἷον πάντοτε. Α οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν : περὶ Πριάμου ὁ λόγος πεπεύραται γὰρ αὐτοῦ. ^[5]

- 3 109–10b ἡ δὲ στιγμή εἰ μὲν μετὰ τὸ μετέησιν εἴη, οὕτως ὁ νοῦς τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα προορᾷ, ὅπως ἄμφω ἄριστα πραχθῇ· εἰ δὲ εἰς τὸ ὀπίσσω, οὕτως οἷς παρῇ ὁ γέρων εἰς τὸ νῦν καὶ τὸ μέλλον, ὃ ἐστὶν ἐκάστοτε. b (BCE 3 E 4) T < ἔρυσαν : > κατέσχον. ^[5]
- 3 113 T il τεύχεά τ' ἐξεδύοντο : τὰς ἀσπίδας αὐταὶ γὰρ τελαμώνας εἶχον, οὐκ ὄχανα.
- 3 114 b (BCE 3 E 4) T κατέθεν τ' ἐπὶ γαίῃ / πλησίον ἀλλήλων : μὴ γένοιτό τις αὐτῶν χρεία.
- 3 114–5 T ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα : ἡ διακεχωρισμένη γῆ μεταξὺ Τρώων καὶ Ἑλλήνων.
- 3 115 T καρπαλίμως < ἄρνας τε φέρειν > : οὕτως συναπτέον καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν : ἐντετείλατο γὰρ φέρειν ταχέως, ἐπεὶ παρελκόμενον ἔσται τὸ καρπαλίμως .
- 3 117a1 A καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν : τὸ καρπαλίμως τούτῳ τῷ στίχῳ συναπτέον, οὐ τοῖς ὀπίσω.
- 3 117a2 T < Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη > λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθε : ἐν ἀρχαῖς τῷ τῆς Ἥρας αὐτὴν ἐπιθέτω κοσμεῖ, Ἀργείας τε ἄμφω καλεῖ "Ἥρη τ' Ἀργεῖη" (Δ 8) καὶ "Ἀργεῖη †Ἑλένη" (Ζ 323).
- 3 121 ἦλθε δὲ ἄγγελος b (BCE 3 E 4) δηλονότι παρὰ τοῦ Διός· οὐ γὰρ αὐτάγγελος. θῆλυ δὲ θήλει πείθεται· ἐρωτική τε θεὸς ἡ Ἴρις b (BCE 3 E 4) T καὶ αἰὲ συμπαροῦσα τῇ Ἀφροδίτῃ. b (BCE 3 E 4) τινὲς δὲ αὐτῆς καὶ Ζεφύρου τὸν Ἑρωτα λέγουσιν εἶναι υἱόν. b (BCE 3 E 4) T {εἰδομένη} γαλόω· βαρύνειν δεῖ· τὰ γὰρ εἰς ὡς θηλυκὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνεται, ἄλλως Κέως ἕως οὕτω γάλως. ^[5]
- 3 122a τοῦτο δὲ ἀξιοῖ καὶ Τρύφων ἐν τῷ πρώτῳ Περί ἀρχαίας ἀναγνώσεως (fr. 94). A < γαλόω : > διὰ τὸ γαλόω.
- 3 122b A int < γαλόω : > γάλως ὡς Ἄθως· καὶ διαίρεσις γαλόω ὡς "ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντῳ" (Ξ 229).
- 3 122c A im < γαλόω : > ἀνδρὸς ἀδελφῇ.
- 3 122d ἡ γάλως, τῆς γάλω. T il < εἰδομένη γαλόω , > Ἀντηνορίδαο δάμαρτι < / τὴν— / Λαοδίκῃ > : οὔτε τῇ γαλόω (122) δοτικῇ, οὔτε τῇ Ἀντηνορίδαο (122) γενικῇ ὑπὴντησε σχηματίζων τὸν λόγον.
- 3 122–4 b (BCE 3 E 4) T τὴν Ἀντηνορίδης : τὸ γένος γὰρ Ἀντήνορος ἡγάπα μᾶλλον Ἑλένη, ἐπεὶ πρόξενος ἦν τῶν Ἑλλήνων.
- 3 123a1 T ἡγάπα δὲ τὸ γένος τοῦ Ἀντήνορος ἡ Ἑλένη, ἐπεὶ †πρώην ξένος† ἦν τῶν Ἑλλήνων.
- 3 123a2 b (BCE 3 E 4) εἶδος ἀρίστην : ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ· φησὶ γοῦν "Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην / †Κασάνδραν†" (Ν 365–6).
- 3 124 εἰ μὴ τὴν μὲν παρθένων, τὴν δὲ γαμηθειῶν ἀρίστην φησὶν εἶναι. T ἐν μεγάρῳ : ἐν θαλάμῳ· Α οὗτος γὰρ διαίτημα γαμηθειῶν, χηρῶν δὲ καὶ παρθένων ὑπερῶν.
- 3 125a A b (BE 3 E 4) T ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινε : οὐκ ἄδει ὡς Κίρκη καὶ Καλυψώ· ἀπαθῶς γὰρ ἐκεῖναι καὶ ἡρέμα ζῶσαι.
- 3 125b T δίπλακα μαρμαρέην : καὶ αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους "πορφυρέην" εἶχον, οὐ μαρμαρέην .
- 3 126a καὶ ἔστι πρεπωδέστερον· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν νυμφῶν "φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα" (ν 108). A (bis) δίπλακα μαρμαρέην : διπλοῖδα χλαῖναν, οἱ δὲ δίμιτον.
- 3 126b1 αἱ πᾶσαι δὲ "πορφυρέην" εἶχον, καὶ ἔστι συνωδὸν τῷ "ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα" (δ 135) καὶ "†φάρεα ὑφαίνουσα† ἀλιπόρφυρα". T δίμιτον χλαῖναν.
- 3 126b2

τὸ δὲ μαρμαρέην τὴν λαμπράν. συνωδὸν δὲ τοῦτο τῷ "ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα" καὶ τῷ "φάρε' ἑυφαίνουσ' ἄλιπόφυρα". b (BCE 3) < δίπλακα μαρμαρέην > ὅτι παραλέλειπται τὸ κύριον, ἡ χλαῖνα.

- 3 126c λέγει δὲ δίπλακα χλαῖναν, ἣν ἔστι διπλὴν ἀμφιέσασθαι. A int πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους <—χαλκοχιτώνων> : ἀξιόχρεων ἀρχέτυπον ἀνέπλασεν ὁ ποιητὴς τῆς ἰδίας ποιήσεως.
- 3 126-7 ἴσως δὲ τούτῳ τοῖς ὁρῶσιν ἐπειρᾶτο δεικνύναι τὴν Τρώων βίαν καὶ τὴν Ἑλλήνων δικαίαν ἰσχύν. b (BCE 3 E 4) Τ οὕς ἔθεν : ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώσθη διὰ τὸ μεταλαμβανόμενον, ἐπεὶ εἰς ἀπλὴν ἢ μετάληψιν, οὕς αὐτῆς.
- 3 128a τοῦτο δὲ ἐπὶ τῆς ἔθεν φασὶν ὅτι εἰ μὲν εἰς ἀπλὴν μεταλαμβάνοιτο, ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ, εἰ δὲ εἰς σύνθετον, ὀρθοτονητέον. διὸ κάκεῖνα οὕτως ἀνεγνώσθη, "ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἔστι χερείων" (A 114), "οἱ ἔθεν ἑωτρυνοντ'" (O 199)· ἐκεῖνο δὲ κατ' ὀρθὴν τάσιν "ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χεῖρί" (Z 62)· ὅθεν ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριστάρχῳ μὴ ἐγκλιτικῶς ἀναγνόντι τὸ "πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα" (E 56. 80. Y 402)· ἡ γὰρ διάνοια ἀπλὴν αἰτεῖ τὴν μετάληψιν. A οὕς ἔθεν : ἐγκλιτικῶς. ^[5]
- 3 128b τὸ δὲ "ἐμέθεν" (A 525 a l.) καὶ "σέθεν" (A 180 a l.) ἑμόνατ' ὀρθοτονοῦνται παρ' αὐτῶν. b (BCE 3) Τ δεῦρ' ἴθι, <νύμφα> : δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἄγε.
- 3 130a1 b (BE 3) Τ τὸ δὲ νύμφα Ἰωνικὸν ὡς τὸ τόλμα, τῆθα, κοῦρα. Τ Ἰωνικὰ νύμφα, τόλμα.
- 3 130a2 A int ἵνα θέσκελα : θεοείκελα θέσκελα, ὡς θεόφατα θέσφατα· A im b (BCE 3) Τ μετὰ τὴν συγκοπὴν ὁ πλεονασμός.
- 3 130b A im b (BE 3) Τ δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃ / —ἔσται σιγῇ : <***> εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἀσύνδετα γὰρ πρὸς τὰ ἐπάνω· διὸ τελεία <ν> στικτέον, ὑποστικτέον δὲ ἐν ὑποκρίσει, ἀνταποδοτικῆς οὔσης τῆς περιόδου, ὑποτακτικοῦ δὲ τοῦ προτέρου οἱ (132), τοῦ δὲ δευτέρου (sc. ^[5]
- 3 130-4 134) ἀντωνυμίαν δηλοῦντος. A οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον : ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ φέρον.
- 3 132 Τ τοῦτο δὲ τὸ οἱ ὑποτακτικόν ἐστίν ἄρθρον, τὸ δὲ ἐξῆς (sc. Γ 134) ἀντωνυμικόν. b (BCE 3) Τ λιλαιόμενοι πολέμοιο : εἰς τὸ πολέμοιο ὑποστικτέον.
- 3 133 Τ οἱ δὴ νῦν ἔσται : ἀπὸ τοῦ ἦνται, ὡς μέμνηνται μεμνέσθαι.
- 3 134a1 Τ ἀπὸ τοῦ ἦνται, διάλυσιν.
- 3 134a2 A im πόλεμος δὲ πέπαυται : διὰ μέσου τὸ ἡμιστίχιον πόλεμος δὲ πέπαυται· διόπερ διαστέλλομεν ἐπὶ τὸ σιγῇ, στίζομεν δὲ ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ πέπαυται.
- 3 134b A <οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ— / αὐτὰρ Ἀλέξανδρος :> διὰ μέσου τὸ πόλεμος δὲ πέπαυται (134), b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ' ἴν' ἢ οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ (134), ἀσπίσι κεκλιμένοισι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε (135).
- 3 134-6 πόλεμος δὲ πέπαυται (134). αὐτὰρ Ἀλέξανδρος (136). b (BCE 3 E 4) ἀσπίσι κεκλιμένοι : ὑπὸ τῆς ἀπορρίψεως τῶν ὅπλων ἐμποδιζόμενοι πολεμεῖν. ^[5]
- 3 135 b (BCE 3 E 4) Τ μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο : τὸ δέος ἀναιρεῖ τοῦ μὴ τοξευθῆναι Μενέλαον b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἐπεὶ τὴν τοξείαν εὖ ἤσκητο, τὸ δ' ἔγχος οὐδαμῶς, εἰ καὶ δύο πάλλων προὔκαλετο πάντας ἀρίστους· καὶ τοῦτο γὰρ δειλίας τεκμήριον, ὡς τῇ θῆα δῆθεν ἐκπλήξῃ τὸν ἀντιτεταγμένον. ^[5]
- 3 137 Τ <τῷ δὲ κε νικήσαντι :> ὅτι περισσὸς ὁ κέ, καὶ ὅτι πτώσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ <τοῦ> δὲ νικήσαντος.
- 3 138a A im φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις : ὅτι οὐ μνησικακήσῃ ὁ λαβών.

- 3 138b b (BCE 3) Τ τὸ δὲ κεκλήση ἀντὶ τοῦ ἔσση, ὡς τὸ "σὴ παράκοιτις / κέκλημαι" (Δ 60—1). b (BCE 3 E 4) Τ ἀνδρός τε προτέριοι : ἀγνοεῖ τὴν Θησέως ἀρπαγὴν ὁ ποιητής· b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ δύο γοῦν τὸ προτέριό φησιν.
- 3 140a Τ ἡ τὸ προτέριοι ἐπὶ μόνου Μενελάου τέθεικεν ὡς εἶναι δεύτερον Ἀλέξανδρον· ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ Θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, Δηϊφόβου καὶ Ἀχιλλέως ἐν ὄνειρῳ, ὧν αὐτὸς οὐ μέμνηται. b (BCE 3 E 4) καὶ ἄστεος ἡδὲ τοκῆων : καὶ περὶ Ἡρακλέους "κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος" (E 392) φησίν· διὰ τοῦτο κἀνταῦθα καὶ ἄστεος ἡδὲ τοκῆων . ^[5]
- 3 140b Τ ἀργεν <ν> ἦσι καλυψαμένη <ὀθόνησιν> : οὗτος γὰρ σῶφρονι γυναικὶ κόσμος· καὶ ποικίλλειν γοῦν εἰδυῖα οὐκ ἀμπίσχεται ποικίλα.
- 3 141 ὀθόνη δὲ ὁ ἑανὸς, ὃν καὶ "πέπλον" (E 734 al.) καλεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ δάκρυ χέουσα : διαίρεσις, οὐ σύνθεσις.
- 3 142a1 ἐθρήνει δὲ δεδοικυῖα ὑπὲρ Μενελάου, ἡ μνήμη χαρᾶς. Τ δακρύει ὑπὲρ Μενελάου δεδοικυῖα, ἡ καὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ μόνῃ συγχεῖται.
- 3 142a2 b (BCE 3 E 4) οὐκ οἷη : στικτέον μετὰ τοῦτο τελείαν· τοῖς γὰρ ἄνω συνάπτεται.
- 3 143a1 τὸ δὲ ἐξῆς ἀσύνδετον. εἰ δὲ προστεθῇ ὁ ἀλλά εἰς τὸ πληρὲς, καὶ ὁ λόγος συνδεδεμένος καὶ ἡ στιγμή ἴυποτείνεται. Α οὐκ οἷη : στικτέον εἰς τὸ οἷη , καὶ τὸ ἐξῆς ἀσύνδετον.
- 3 143a2 b (BCE 3) Τ Αἶθρη , Πιτθῆος θυγάτηρ : εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα ἀθετητέον· ἀπίθανον γὰρ ἔστιν Ἑλένης ἀμφίπολον <εἶναι> τὴν οὕτως ὑπεραρχαίαν, ἣν οὐκ ἐκποιεῖ ζῆν διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου.
- 3 144a εἰ δὲ ὁμωνυμία ἐστί, καθάπερ καὶ ἐπὶ πλειόνων, δύναται μένειν· καὶ γὰρ ἄλλοι εἰσὶν ὁμωνυμοὶ τινες κατὰ τὰ Ἰλιακά, "Ἀδραστοσ" (B 572, 830 al.), Τεύθρας (cf. E 705), Οἰνόμαος (cf. E 706. M 140 al.). Α Αἶθρη , Πιτθῆος <θυγάτηρ , Κλυμένη τε βοῶπις> : εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ Αἶθρη καὶ τὸ ἐξῆς συναπτέον. ^[5]
- 3 144b1 Ἀντίμαχος δὲ τὴν Κλυμένην Ἰππάκ <μ> ου θυγατέρα εἶναί φησιν (fr. 144 W.). Τ Πιτθῆος θυγάτηρ : καὶ πῶς τοσούτων ἐτῶν οὔσα ἀμφιπολεῖν δύναται; ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς γραδὸς κεῖται "γρηῖ σὺν ἀμφιπόλῳ" (α 191).
- 3 144c1 πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἡλικία ἑᾶ· τοὺς περὶ Θησέα γὰρ προτέρους ἄνδρας ὁ Ὀδυσσεύς φησιν (cf. λ 630—1). πῶς τε ἡ ἐν Τροίᾳ ἦν ἐκεῖ ἦν; πῶς τε Μενέλαος τὴν θείαν δουλεύειν ἠενίχετο; Πελοπὶς γὰρ ἦν, "κουρι <δί> ην" τε "ἄλοχον" Μενέλαος αὐτὴν φησιν (N 626). Τ εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, ἐατέον· εἰ δὲ οὐ, στικτέον ἐν τῷ Αἶθρη καὶ τὸ ἐξῆς συναπτέον. ^[5]
- 3 144b2/c2 πιθανώτερον δὲ ὁμωνυμίαν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν τοσούτων οὔσα ἐτῶν ἀμφιπολεῖν ἡδύνατο. b (BCE 3 E 4) Αἶθρη , Πιτθῆος θυγάτηρ : ἑτέρα τῆς Θησέως μητρός ἐστὶν αὕτη ἡ Αἶθρα· αἰσχροὺς γὰρ ὑπάρχει—αἰχμαλωτίζουσι ν . Α ὄθι Σκαιαὶ πύλαι : καὶ Δαρδανίας ἐνίοτε (cf. ^[5]
- 3 145 E 789. X 194 al.) αὐτὰς φησιν, ἡ τὰς ἀριστεράς, ἡ ὅτι κατὰ ταύτας εἰσῆλθεν ὁ δούρειος ἵππος καὶ ἐπορθήθη ἡ πόλις. Τ Σκαιαὶ πύλαι : Δαρδανίας αὐτὰς ἐνιότῃ φησι, δι' ὧν —κατὰ ταύτας ἐδέξαντο τὰς πύλας. Α οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον : ὡς ἡμεῖς οἱ περὶ τόνδε καὶ τόνδε ἀντὶ τοῦ ὅδε καὶ ὅδε. ^[5]
- 3 146 Τ Ἰκετάονά <τ> ὅζον Ἄρηος : ὡς καὶ ὁ Πρίαμος εὐμελὲς (cf.
- 3 147 Δ 47 al.) οὐ νῦν, ἀλλ' ἐπὶ νεότητι. Τ Οὐκαλέγων τε <καὶ Ἀντήνωρ> : μεταβάς ἐπὶ ἕτερον γένος καὶ τὴν πτώσιν ἥλλαξεν· b (BCE 3) Τ Αἰσούτου γὰρ οὔτοι.
- 3 148

Τ Ἀττικὸν δὲ τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς εὐθεΐαν μεταβαίνειν. b (BCE 3) Τ εἶατο δημογέροντες : οἱ γέρας ἐν τῷ δήμῳ ἔχοντες.

3 149 ἀπὸ δὲ τῶν ἐνδόξων τοὺς πάντας δηλοῖ. b (BCE 3) Τ < γήραϊ : > γράφεται καὶ "γήρεϊ" ὡς "οὔδεϊ" (Ψ 283).

3 150a1 A im < γήραϊ : > ἀσυναλείπτως τῷ γήραϊ ἀναγνωστέον.

3 150b1 A int γήραϊ : ἐντελῶς γήραϊ b (BCE 3) Τ γράφεται δὲ καὶ "γήρεϊ" ὡς "οὔδεϊ".

3 150b2/a2 b (BCE 3 E 4) Τ γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι , < ἅλ λ ' ἀγορηταί > : δύο οἶδεν ἀνδρῶν ἄρετάς "βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσω" (B 273).

3 150c b (BCE 3 E 4) Τ < ἐσθλοί : > διασταλτέον βραχὺ ἐπὶ τὸ ἐσθλοί · τὴν γὰρ ἐπίτασιν μᾶλλον ἐμφαίνει.

3 151 A im ἐσθλοὶ τεττίγες < σ > in : Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος— εἰκάζει ὁ ποιητής. ἱστορεῖ Ἑλλάνικος (FGrHist 4, 140). Α τεττίγεσσι— / δενδρέῳ ἐφεζόμενοι : ἄρσενικῶς οἱ γὰρ ἄρσενες μόνον τέττιγες ἄδουσιν.

3 151-2a1 τούτοις δὲ παρείκασε τοὺς γέροντας Α ἄναιμον γὰρ καὶ ψυχρὸν τὸ ζῶν. ἐπὶ τε τείχους κάθηνται. ΑΤ τεττίγες < σ > in ἐοικότες : ὅτι οἱ ἄρσενες τῶν τεττίγων ἄδουσιν.

3 151-2a2 Τ ἄναιμα καὶ ψυχρὰ ταῦτα τὰ ζῶα.

3 151-2a3 οἱ δὲ ἄρσενες ἄδουσιν ἐφ' ὑψηλῶν καθήμενοι τόπων διὰ τὸ θέρεσθαι. b (BCE 3 E 4) δενδρέῳ {ἐφεζόμενοι} : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "δένδρει".

3 152a1 ὁ μὲν οὖν λέγων δένδρος ὡς κάλλος ἐρεῖ δένδρει ὡς κάλλει, ὁ δὲ δένδρον ὡς βάθρον ἐρεῖ δένδρῳ ὡς βάθρῳ. Ὅμηρος δὲ λέγων "δένδρεον ὑψιπέτηλον" (N 437) ὡς χάλκεον ἐρεῖ καὶ δενδρέῳ ὡς χαλκέῳ. Α ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "δένδρει". [5]

3 152a2 A int ὅπα λειριόεσσαν : ἀνθηράν.

3 152b Τ παρὰ τὰ λείρια, ἀπὸ τῶν ὀρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα. οἱ δὲ τὴν ἐκ δρόσου ἀνθοῦσαν ὡς βοτάνην. b (BCE 3 E 4) Τ ἰεῖσιν : προπερισπαστέον ὡς "τιθεῖσιν" (Π 262).

3 152c β 125)· τὰ γὰρ τρίτα πληθυντικά ὀριστικά ἐνεστῶτος χρόνου τὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ τὸν αὐτὸν τόνον ἀποφέρεται ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς μετοχαῖς, λέγομεν λέγετε λέγουσι καὶ τοῖς λέγουσιν, ἴσταμεν ἴστατε ἰσῶσι καὶ τοῖς ἰσῶσι < ν > · οὕτως ἴμεν ἴετε ἰεῖσι· καὶ γὰρ ἰέντες ἰέντων ἰεῖσιν. ἀντιπίπτει μόνον διὰ τι αἴτιον τὸ "φασί" (B 783. α 33) πρὸς τὸ φᾶσι μετοχικόν, ὡς σᾶσι. Α ἦκα {πρὸς ἀλλήλους} : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ῶκα". [5]

3 155a εἵτε δὲ ἐπὶ τῆς Ἑλένης ἐστίν, ὅτι ῶκα ἐπορεύετο, ἀπρεπὲς ἔσται· εἵτε ἐπὶ τῶν δημογερόντων, ὅτι ῶκα διελέγοντο, ἀνάρμοστον· βραδυλόγοι γὰρ εἰσιν οἱ γέροντες. Α ἦκα {πρὸς ἀλλήλους} : Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Κρατητ < ε > ἰου αἰρέσεως (p.

3 155b 64 B.) φησίν· "ῶκα" γράφει ἀντὶ τοῦ ἦκα". καὶ ἀπολογούμενός φησιν ὅτι μετ' αὐτὸ διασταλτέον, ἵν' ἦ "Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν" (Γ 154) / ῶκα. πρὸς δὲ τῷ μὴ ἀρμόζειν ἐπὶ τῆς Ἑλένης τὸ δρομαίαν αὐτὴν προσέρχεσθαι, μὴ καὶ ἔτι καταλάβῃ αὐτοὺς ταῦτα διαλεγόμενους, καὶ ἡ ἀρετὴ τοῦ πρέποντος ἀφαιρεῖται· τὸ γὰρ ἦκα ἐπὶ πρεσβυτῶν ὡς οὐδὲν ἕτερον ἀρμόζει, καὶ μάλιστα ὅτι κάλλος γυναικὸς θαυμάσαντες τῶν ἰδίων καταφρονοῦσι κινδύνων. τοῦτο οὖν οὐκ ἦν πρέπον ἄλλον ἀκούειν. ἀμφοτέρω δὲ ὁ ποιητής ἐφύλαξεν, καὶ τὸ τῆς Ἑλένης ἐγκώμιον καὶ τὸ τοῖς πρεσβύταις πρέπον, προσθεὶς τὸ ἦκα. Α ἦκα πρὸς ἀλλήλους : ἡρέμα, ἡσυχῶς· Τ αἰσχύνην γὰρ αὐτοῖς ὁ λόγος ἔφερε παρ' ὥραν κάλλος γυναικὸς θαυμάζουσιν καὶ ἄλλως φιλαλήθης ἢ μὴ κατὰ πρόσωπον μαρτυρία. [10]

3 155c

b (BCE 3 E 4) T οὐ νέμεσις Τρῶας <—ἔοικεν> : ἡ στιγμή κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἐξῆς στίχου ἐπὶ τὸ πάσχειν (157).

3 156-8a εἶτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς αἰνῶς ἀθανάτησι (158), τοῦ αἰνῶς ἐν ἴσῳ κειμένου τῷ λίαν, ὡς κάκει "αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ" (α 208). τινὲς δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄνω προστιθέασιν τὸ αἰνῶς. A οὐ νέμεσις <Τρῶας—ἔοικεν> : τρίγωνον ἐπίγραμμα πρῶτος Ὅμηρος γέγραφε τὸ "οὐ νέμεσις Τρῶας". ἀφ' οἴου γὰρ τῶν τριῶν στίχων ἀρξόμεθα, ἀδιάφορον. ^[5]

3 156-8b AT οὐ νέμεσις : οὐ νεμεσητόν, ὡς τὸ "οὐχ ὁσίη" (χ 412) ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅσιον.

3 156 b (BCE 3 E 4) T < τοιῇ δ' : > ἔν ἐστι διὸ προπερισπαστέον τὸ τοιῇδε.

3 157 A int αἰνῶς ἀθανάτησι : ἀντὶ τοῦ λίαν.

3 158a b (BCE 3 E 4) ὡς τὸ "αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα" (α 208): A int b (BCE 3 E 4) T οὐκ ὀρθῶς οὖν τινες τὸ αἰνῶς τῷ "πάσχειν" (Γ 157) συνάπτουσιν. A im b (BCE 3 E 4) T ἀθανάτησι θεῆσι : δι' ὑπερβολὴν ἄμφω κεῖται.

3 158b T < ὧς > : περισπαστέον τὸ ὡς : ἀντὶ γὰρ τοῦ ὅμως.

3 159 A int ἡμῖν : ὀρθοτονητέον· ἔστι γὰρ ἐν συμπλοκῇ διασταλτικῶς εἰλημμένη, ἡμῖν καὶ τοῖς τέκνοις.

3 160a A μηδ' ἡμῖν τεκέεσ <σ> ίτ' <ὀπίσσω πῆμα λίποιτο> : ὀρθοτονητέον τὸ ἡμῖν· b (BCE 3) T μόλις δὲ ἀνακαλοῦνται τοῦ πάθους τὸν λογισμόν.

3 160b b (BCE 3 E 4) T < ἐκαλέσσατο φωνῇ : > ἐφώνησεν, ἀλλ' b (BCE 3 E 4) οὐ δι' ἀγγέλου b (BCE 3 E 4) T ἐκάλεσε.

3 161 b (BCE 3 E 4) φίλον τέκος : φίλον, ἵνα μὴ ὑπονοοῦντας αὐτοὺς ἀποστρέφηται.

3 162a1 T φίλον {δὲ} τέκος, ἵνα μὴ ὑπονοοῦσά τι ἐν αὐτοῖς δεινὸν ἀποστραφῇ.

3 162a2 b (BCE 3 E 4) < ἴδη : > ὅτι χωρὶς τοῦς γράφειν ὁμηρικώτερον.

3 163a A int πηούς : πηοὶ λέγονται οἱ ἐπὶ κτήτοι συγγενεῖς παρὰ τὸ πάσασθαι.

3 163b1 T πηοὶ οὐχ οἱ κυρίως, ἀλλ' οἱ ἐπείσακτοι συγγενεῖς b (BCE 3 E 4) καὶ ἐπὶ κτήτοι.

3 163b2 b (BE 3 E 4) οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί : πατρικὴν σφῶζων διάθεσιν οὐ φησι 'παῖς νύ μοι αἰτιός ἐστι'.

3 164a1 T πατρικὴν πῶς σφῶζων διάθεσιν κατὰ τὸν λόγον οὐ φησιν αὐτὴν αἰτίαν· πῶς γάρ; b (BCE 3) οἱ μοι ἐφώρμησαν <πόλεμον πολὺδακρυν Ἀχαιῶν> : ἐμφαντικῶς ἀπὸ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν φησι τὸ ἐφώρμησαν.

3 165 b (BCE 3 E 4) T δῆλον δ' ὅτι τοὺς Ἑλληνὰς φησιν. b (BE 3 E 4) < ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης : > πῶς ἐν ταῖς πρώην πρὸ τείχους γενομέναις συμβολαῖς οὐ παρεκάλει Πρίαμος παρ' Ἑλένης τοὺς ἀρίστους μαθεῖν; ὡς ἐνόπλων αὐτῶν ἱπροσβαλόντων τῷ τείχει δυσχερὲς ἦν ἐπισημήνασθαι τῶν ὅπλων πολλὰκις δυναμένων ἀπατᾶν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλου "καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω, / αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται" (cf. ^[5]

3 166a Λ 798—9). b (BCE 3 E 4) T ἐζήτῃται πῶς ὁ Πρίαμος τῷ δεκάτῳ ἔτει—πάντας ἐνόπλους ὡς νῦν. A ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα <πελώριον ἐξονομήνης> : ἐὰν τὸ ἵνα ἐκ τοῦ ὥς σημαίνεται, ἔσται τῶν ἄνω ἐχόμενος ὁ λόγος, "ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν" (Γ 163) καὶ ὥς μοι τόνδ' ἄνδρα (cf.

3 166b1 166). βέλτιον δέ, εἴ γε καὶ τὸ ἐξονομήνης ἀντὶ τοῦ εὐκτικοῦ παραλαμβάνῃς. A ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα <πελώριον ἐξονομήνης> : τὸ ἐξῆς, "ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν" καὶ ὥς μοι τόνδ' ἄνδρα, ἵν' ᾗ τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ ἵνα. ^[5]

3 166b2 τινὲς δὲ τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ εἶθε καὶ τὸ ὀνομήνης ἀντὶ τοῦ ὀνομήναις. b (BCE 3 E 4) T κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι : καὶ πῶς "κεφαλὴν ἵκελος Διί" (B 478); ἢ τὸ ἡγεμονικὸν ἔλεγε τότε, ἢ τῷ εἰπεῖν "ἡματι τῷ" (B 482) δηλοῖ τότε μόνον πρὸς ἡμέραν ταῦτα συμβῆναι αὐτῷ.

- 3 168 Τ καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν <οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν> : τὸ ἐξῆς, καλὸν ὀφθαλμοῖσι ν .
- 3 169 Τ γεραρόν : τὸν γεραρόν, συγκοπῇ.
- 3 170 Τ αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι , <φίλε ἐκυρέ , δεινός τε> : εὐφυῶς τὰ τῆς δυσαρεστῆσεως ἰάσατο, φάσκουσα τὰ μὲν αἰδεῖσθαι, τὰ δὲ φοβεῖσθαι αὐτόν.
- 3 172 ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς "τέκος" (Γ 162) αὐτὴν εἶπε, καὶ αὐτὴ φησιν· πατρικὴν αἰδῶ καὶ φόβον σφῶζω περὶ σέ· ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ καὶ φόβῳ κεῖται. b (BCE 3 E 4) Τ <ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν :> ὄφελεν ἐμοὶ τερφθῆναι. ^[5]
- 3 173a1 εἰ δὲ ἀρέσαι λέγοι, δηλοῖ ὡς ὠραῖσθεῖσα ἠκολούθησεν Ἀλεξάνδρῳ, ἀλλὰ μὴ ἀπατηθεῖσα. b (BCE 3 E 4) θάνατός μοι ἀδεῖν κακός : τερφθῆναι μοι· ἐρασθεῖσα γὰρ ἠκολούθησεν Ἀλεξάνδρῳ.
- 3 173a2 Τ θάλαμον : μετ' ἐπικρύψεως τὸν ἄνδρα δηλοῖ.
- 3 174 Τ παῖδά τε τηλυγέτην : λέγει τὴν Ἑρμιόνην.
- 3 175 ὁ δὲ Πορφύριος—δύο παῖδες τιμῶνται, Νικόστρατος καὶ Αἰθιόλας. Α τηλυγέτην : καταχρηστικῶς εἶπεν. κυρίως δὲ τηλύγετο —μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι. Α <τά γ' :> διὰ τοῦ κέ συνδέσμου συνήλειπται, "τά κε".
- 3 176 γράφεται δὲ καὶ τά γε. Α int οὗτός γ' Ἀτρεΐδης <—αἰχμητής> : ὡς ἐνὶ λόγῳ ἐπιγραμματικῶς αὐτὸν δηλοῖ.
- 3 178 Τ ἀμφοτέρων : τοῦτο συναπτεόν τῷ ἀγαθός , ἵν' ἢ κατ' ἀμφω ἀγαθός καὶ τὸν ἰσχυρόν γὰρ ἀγαθόν φησιν.
- 3 179 μέγιστα δὲ πρὸς βασιλείαν ταῦτα, τὴν τε τῶν οἰκείων καὶ τὴν τῶν πολεμίων εἰρήνην πραγματευόμενα. Α b (BCE 3 E 4) Τ τοιοῦτος δὲ Ἀγαμέμνων, ὑπὸ μὲν Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδους ἐνίοτε ὑβριζόμενος (cf. Ξ 82—102 et I 31—44), ὑπὸ δὲ Ἀδράστου ἱκεσίαν οὐ δεχόμενος (cf. Ζ 53—65). b (BCE 3 E 4) Τ δαῆρ αὖ τ' ἐμός <ἔσκε> κυνώπιδος : πρὸς τὴν σημασίαν ὑπὴντησεν· τὸ γὰρ δαῆρ ἐμός δηλοῖ τὸ δαῆρ ἡμουτ' τῆς κυνώπιδος. ^[5]
- 3 180a1 ΑΤ τούτου δὲ τὸ θηλυκὸν οὐ δάειρα, ἀλλὰ γάλως. διὰ δὲ τοῦ δαέρος λεληθότως τὸν ἄνδρα ὀλοφύρεται. Τ εἶπο τ' ἔην γε : εἶποτε ἦν δαῆρ, ἐμός ἦν δαῆρ.
- 3 180b1 Τ πρὸς τὴν σημασίαν ὑπὴντησε· τοῦ κυνώπιδος καὶ τὸ ἐμός· δαῆρ γὰρ ἐμοῦ κυνώπιδος.
- 3 180a2/b2 b (BCE 3) ἡ οὕτως εἴ ποτ' ἔην δαῆρ, ἐμός ἔην. b (BCE 3 E 4) τούτου δὲ τὸ θηλυκὸν οὐ δάειρα, ἀλλὰ γάλως. διὰ δὲ τοῦ δαέρος λεληθότως τὸν ἄνδρα ὀλοφύρεται. b (BE 3) Τ ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ , <μοιρηγενές , ὀλβιόδαιμον> : ἱκανὸς πρὸς πίστιν ὁ παρὰ τῶν ἐχθρῶν οὐ κατὰ πρόσωπον γινόμενος ἔπαινος. ^[5]
- 3 182a b (BCE 3 E 4) Τ σημειώσαι δ' ἂν ὡς κατὰ πρόοδον συλλαβῇ ηὔξηται μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἔπαινος κλιμακῶδως. Α im b (BCE 3) Τ ὀλβιόδαιμον : προπαροξυτόνως ἔστι γὰρ σύνθετον. ^[5]
- 3 182b τὰ δὲ μακρᾶ παραληγόμενα βαρύτονα, ἔχοντα κλητικὴν εἰς ὃν περατουμένην, προπερισπᾶται ἀπλᾶ ὄντα, "Μαχᾶον" (Ξ 3) Ἀρετᾶον (cf. Ζ 31), σύνθετα μέντοι ὄντα ἀναδίδωσι τὸν τόνον, "κυλλοπόδιον" (Φ 331) "Ποσειδάον" (Ξ 357 al.) ὀλβιόδαιμον ν . καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ συνθέτων τὸ αὐτό, λέγω δὲ τὸ "Αὐτόμεδον" (Ρ 469) καὶ "Αγάμεμνον" (Β 362 al.)· ταῦτα γὰρ πάλιν τὸν τόνον ἀνεβίβασε κατὰ κλητικὴν, ἐπεὶ σύνθετα ἦν. τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρὴν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Λυκόφρον (cf. Ο 430) "Δαΐφρον" (Δ 93). ὅθεν σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικὴν "ἰὼ Λακεδαῖμον" Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι (fr. 401 K. = 420 K.—A.), καὶ εἰ σύνθετον τὸ "ψευδόμεναί σε Παλαῖμον" (Call. fr. 787). Α ἢ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο : λείπει τὸ δικαίως, ὥσπερ λέγοι δικαίως αὐτῷ πολλοὶ ὑπέικουσι τοιοῦτῳ ὄντι. ^[10]
- 3 183a Τ δεδμήατο : ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων· δαμάζονται γὰρ κυρίως ταῦτα.

- 3 183b τοῦτο δὲ ἔκτασιν ἔχει ποιητικὴν τοῦ εἰς τὸ η διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν βραχέων. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ "πεφοβήατο" (Φ 206). ἔστι δὲ συγκεκριμένον· παρὰ γὰρ τὸ δαμῶ δεδαμέατο ἦν τὸ ἐντελές. δύο οὖν πάθη ὑπέμεινε, συγκοπὴν τοῦ α καὶ ἔκτασιν τοῦ ε. Α ἤδη καὶ Φρυγίην : ὅτι διαφέρει ἢ Φρυγία τῆς Τροίας καθ' Ὅμηρον, οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν. ^[5]
- 3 184a καὶ ὅτι τὸ ἤδη παρείληπται ἀντὶ χρονικοῦ τοῦ ποτέ· διὸ καὶ παραλλήλως λέγεται τὸ ἤδη τῷ ποτέ· "ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθεν" (Γ 205). Α ἤδη καὶ Φρυγίην : τὴν παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ, ἢ ἐστὶ μεγάλη· ἢ γὰρ μικρὰ παρὰ τῇ Τροίᾳ.
- 3 184b b (BCE 3 E 4) Τ αἰολοπῶλους : εὐκινήτους πῶλους ἔχοντας.
- 3 185 Τ λαοὺς Ὀτρῆος : λαοὺς τοὺς ἐπικούρους φησίν· "λαοὶ δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος" (ι 263).
- 3 186 b (BCE 3 E 4) Τ ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας : διὰ τούτου τὸ μῆκος δηλοῖ τοῦ ποταμοῦ· διῶν γὰρ Φρυγίαν ἔξίξεισι διὰ Βιθυνίας.
- 3 187 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος <έων> : ἴσως διὰ τούτου καὶ τοῦ γάμου τῆς Ἑκάβης ἡξίωται.
- 3 188 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν <— ἀντιάνειραι> : Μελανίππη καὶ Ἴππολύτη— σὺν αὐτοῖς, κατ' ἐκεῖνον ἀκμάζων τὸν καιρόν.
- 3 188–9 Α Ἀμαζόνες <ἀντιάνειραι> : παρὰ τῷ Θερμῶδοντι οἰκοῦσιν.
- 3 189 b (BCE 3 E 4) Τ Ἄρεος καὶ Ἀρμονίας νύμφης Ναϊδος θυγατέρες εἰσίν. Τ αἱ δὲ ἐπιφανεῖς αὐτῶν Ἴππολύτη, Ἀντιόπη, ἣν ἤρπασε Θησεύς, Ἀναία, Ἀνδρομάχη, Γλαύκη, Ὀτρηρὴ, ἥς Πενθεσίλεια· ἃς ἐπὶ πυριπνῶν ἵππων μαχομένας ληΐζεσθαι τὰς περιχώρους καταδραμεῖν τε ὕστερον τὴν Φρυγίαν λείας ἔνεκεν ἐπὶ Μύγδονος τοῦ Ἀκμονος b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Ὀτρέως τοῦ Δύμαντος. Τ ὠνομάσθησαν δὲ ἢ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν ἕτερον τῶν μαζῶν (ἐπυράκτουν γὰρ αὐτὸν πρὸς τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ἐν τῇ τοξείᾳ) ἢ παρὰ τὸ μὴ χρῆσθαι μάζαις, χελώναις δὲ καὶ σαύροις καὶ ὄφεισιν. b (BCE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ ταῖς Σαυροματίσι φασὶ <τάς> αὐτάς. Τ ἀντιάνειραι δὲ αἱ ἴσαι ἢ ἐναντία τοῖς ἀνδράσιν. b (BCE 3 E 4) Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι : αἱ Ἀμαζόνες λέγονται εἶναι — ἐν τῷ τοξεύειν. Α ἐλίκωπες : ἀξιοθέατοι, εὐγενεῖς τὴν θέαν. ^[15]
- 3 190a b (BCE 3 E 4) Τ < ἄλ λ' οὐ δ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί : > οὐκ ἀλόγως αὖξει τοὺς Ἑλλήνας· τοὺς γὰρ πλείους καὶ κρατῆσαι καλὸν καὶ ἡσᾶσθαι ὑπὸ τούτων οὐκ ἐπονείδιστον.
- 3 190b b (BCE 3 E 4) Τ il δεύτερον αὖ τ' Ὀδυσῆα : οὐδετέρως διὰ <τὸ> "τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα" (Γ 225), εἰ μὴ ἐνῆλλακται, ὥς τὸ "πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν" (Hsd.
- 3 191 th. 886), "τὸ τρίτον ἡγάγετο" (ib. 901). Τ εἴ π' ἄγε μοι καὶ τόνδε : καλῶς ἔταξεν ἀρχήν, φρόνησιν, ἀνδρίαν.
- 3 192 ὁ δὲ χρόνος αὐτῷ λήθην ἐνεποίησεν Ὀδυσσέως. Τ < μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο : > Ἀρίσταρχος "κεφαλὴν".
- 3 193a βέλτιον δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ἵνα λείπῃ τὸ ἐστίν. Α im < μείων μὲν : > τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς λείποντος τοῦ ἐστί.
- 3 193b Τ il ἰδέ {στέρνοισιν} : ἀντὶ τοῦ καί.
- 3 194 σημαίνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ ὅπως. Τ αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν : περιφοιτᾷ, μὴ δόλος τις εἴη περὶ τὴν στρατιάν.
- 3 196 στίξ δὲ τὸ ἐκ δύο φαλάγγων, ὃ ἐστὶ διακοσίων τετταράκοντα ἀνδρῶν. b (BCE 3 E 4) Τ κτίλος οἶονεῖ κίλος τις ὦν παρὰ τὸ κίειν. Τ πηγεσιμάλλω : μελανομάλλω· οὗτος γὰρ ἐν λευκῷ ποιμνίῳ διάδηλος ἔσται.
- 3 197

- A b (BCE 3 E 4) T τῷ πραυτάτῳ δὲ εἵκασται A b (BCE 3) T διὰ τὸ ἀτάραχον. A b (BCE 3 E 4) T {ῶστ'} οἴων : Ἀρίσταρχος δισυλλάβως ὡς αἰγῶν, καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 3 198a 44 B.). Ἀριστόνικος δὲ τρισυλλάβως, ὅς τ' οἶων μέγα πῶ ὤ. ὁ μέντοι Πτολεμαῖος οὐχ ὕγιες αἵτιον ἐπιφέρει τῆς δισυλλάβου ἀναγνώσεως φησὶ γὰρ ὅτι ἡ εὐθεῖα μονοσύλλαβός ἐστιν, οἷς ὡς αἶξ, διαμαρτάνει δὲ οὐδέποτε γὰρ ὁ ποιητὴς μονοσυλλάβως εἶπε τὴν εὐθεῖαν, δισυλλάβως δέ, "τοῖσι δ' οἷς λάσιος" (Ω 125). καὶ τὰς πλαγίους δὲ κατὰ διάστασιν τοῦ ι λέγει, εἰ μὴ κωλύοι μέτρον· "ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἶος" (I 207) καὶ "μῆλ' οἷές τε καὶ αἶγες" (ι 184) καὶ "Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν" (κ 524). ἔνεκα δὲ μέτρον "οἶος ἀώτῳ" (α 443) καὶ "οἴων τε βληχὴν" (μ 266). ὥστε εἰ καὶ ἐνθάδε μέτρον οὐ κωλύει, οὐδὲν ἦν ἐμποδῶν παραδέξασθαι τὴν τοῦ Ἀριστονίκου ἀνάγνωσιν· καὶ γὰρ ἄλλως τὸ οἷς ἀναλογώτερον ἔσται δισύλλαβον ὄν τοῦ μονοσυλλάβου· πολλὰ γὰρ τὰ εἰς ις λήγοντα ἐπ' εὐθείας, οὐδὲν δὲ εἰς οἷς, ὅ τι μὴ μόνον τὸ οἷς καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ φθοῖς. A ὅς τ' οἴων μέγα πῶ ὤ : ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οἴων ὡς, αἰγῶν ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς "οἶων" ὡς δαΐδων, λέγων ὡς οὐ κλίνει τὸ μονοσύλλαβον ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ μέτρον κωλύσειεν. [10]
- 3 198b A b (BCE 3 E 4) T πῶ ὤ δὲ παρὰ τὴν πόαν· ἢ πῶ ὤ ἐστὶ <παρὰ τὸ πῶ τὸ> πίνω. T οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς / <—πυκνά> : ἐν βραχεῖ τὸ ἐπίγραμμα πάντα ἔχει.
- 3 200–2 μετὰ ἐπαίνων δὲ περὶ ἐκάστου ἐκτίθεται διὰ τὸ προσπεπονηθῆναι τῷ Ἑλληνικῷ. A b (BCE 3 E 4) T ἐν δῆμῳ Ἰθάκης : ἔστι νῆσος τῆς Κεφαλ <λ> ἡνίας.
- 3 201 καὶ τόπος—καὶ πληθος τῶν ἀνδρῶν. A κραναῆς περ ἐούσης : καὶ λυπρὰ γὰρ χωρία πέφυκεν ἀρίστους ἀνδρας ἐκβάλλειν. ἦδει δὲ τούτους ὡς ξενισθέντας παρ' αὐτῇ, ὃ διὰ τὸ προσκορὲς ἐπὶ μόνου Ἰδομενέως ἐσήμανε· b (BCE 3) T "πολλάκι μιν ξείνισ <σ> ε <ν>" (Γ 232). T <παντοίους τε δόλους :> εἰσὶ γὰρ καὶ κακοὶ καὶ καλοί. [5]
- 3 202 b (BCE 3 E 4) T il <Ἀντήνωρ πεπνυμένος—δῖος Ὀδυσσεύς / —σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ :> ὁ ἄρχων τὸν ἄρχοντα καὶ ὁ ῥήτωρ τὸν ῥήτορα ἐπαινεῖ.
- 3 203–6 b (BCE 3) T il ἤδη γὰρ καὶ δεῦρο : ὅτε ἐκ Τενέδου ἐπρεσβεύοντο οἱ περὶ Μενέλαον, τότε Ἀντήνωρ ὁ Ἰκετάνονος ὑπεδέξατο αὐτούς, b (BCE 3) T καὶ δολοφονεῖσθαι μέλλοντας ἔσωσεν· ὅθεν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐκέλευσεν Ἀγαμέμνων φείσασθαι τῶν οἰκείων Ἀντήνορος, παρδάλεως δορὰν ἐξάψας πρὸ τῶν οἰκῶν αὐτοῦ. [5]
- 3 205a b (BCE 3 E 4) T <ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό πο τ' :> ὅτι παραλλήλως τὸ ἤδη τῷ ποτ' ἐ.
- 3 205b A int <δεῦρό πο τ' :> ποτὲ δεῦρο, εἰς τόπον.
- 3 205c T il σεῦ ἔνεκ' <ἀγγελίης> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης".
- 3 206a οὐ λέγει δὲ συνήθως ἡμῖν, τῆς σῆς ἀγγελίας χάριν, ἀλλ' ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἄγγελος. πρὸ τοῦ στρατεῦσαι—Ἀντήνωρ ξενίζει φιλοφρόνως. A <ἀγγελίης :> ὡς ἀγchonίης θάνατος, ὀρθῆς.
- 3 206b T il σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης <σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ> : οὐ ῥιψοκινδύνως Μενέλαος ἔρχεται, ἀλλ' εἴ πως αἰδεσθῶσι τὸν παθόντα· εἰ γὰρ Ἑλένης χάριν ὁ πόλεμος, πόσον εἰ Μενέλαος ἀνήρητο; b (BCE 3 E 4) T Ὀδυσσεὺς δὲ ὡς συνετὸς σκοπῆσαι τὰ βαρβάρων, ὅπως ῥώμης ἔχοιεν. [5]
- 3 206c οὐχὶ δὲ Νέστωρ· οὐ γὰρ μόνον συνετούς, ἀλλὰ καὶ δραστηρίους πρεσβεύεσθαι δεῖ. b (BE 3 E 4) T <ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα :> ὅτι παραλλήλως ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα· τὸ γὰρ φιλεῖν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ξενίζειν τίθησι.
- 3 207 A int <φυήν :> τὸ εἶδος.
- 3 208 T il <ὑπείρεχεν :> ὑπὲρ αὐτὸν εἶχεν.
- 3 210

Τ ἰλ ἄμφω δ' ἔζομένω <γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς> : ὅτι Ζηνόδοτος σὺν τῷ ν γράφει "ἔζομένων".

- 3 211a1 τὸ δὲ ἄμφω δύο πτώσεις ἔχει, ἀμφοτέρω ἢ ἀμφοτέρους. καὶ νῦν λέγει ἀμφοτέρω δὲ καθηήμενοι, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως, ἀντὶ τοῦ καθημένων δὲ ἀμφοτέρων, καὶ ἔστι σύνηθες ὡς ἐπ' ἐκείνου· "οἱ δὲ δύο σκοπελοι, ὁ μὲν" (μ 73), ἀντὶ <τοῦ> τῶν δύο σκοπέλων. Α ἄμφω δ' ἔζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς : ὡς τὸ "σύν τε δὺ ἔρχομένω" (Κ 224) καὶ "οἱ δὲ δύο σκοπελοι". ^[5]
- 3 211a2 Τ ἄλ λ' ὅτε δὴ μύθους : τρεῖς τρόπους ῥητορείας οἶδεν Ὅμηρος, τὸν ἀπολελυμένον, βραχύν, ἱκανὸν αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα παραστῆσαι, ὃν Λυσίας ἐζήλωσεν· τὸν δὲ ὑψηλόν, καταπληκτικόν, μεστὸν ἐνθυμημάτων, καὶ τούτων ἀθρόως λεγομένων, ὃν Δημοσθένης· τὸν δὲ πιθανὸν καὶ τεχνικόν, πολλῶν πλήρη δογμάτων, ὃν Ἰσοκράτης ἐζήλωσε, τὸ γνωμικὸν καὶ σαφὲς ἐπιλεγόμενος. ^[5]
- 3 212 Α b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ ἀπολελυμένος Μενέλαος Λυσίας, πυκνὸς Ὀδυσσεὺς Δημοσθένης, πιθανὸς Νέστωρ Ἰσοκράτης. Τ ἐπιτροχάδην ἀγόρευε : παρατρέχων καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων.
- 3 213 b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ ἐπιτροχάδην : βραχυλόγοι γὰρ οἱ Λάκωνες—τουτέστι πυκνὰ καὶ πολλά. Α παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως : οὐχ ὡς Λάκων· οὐπω γὰρ Δωριεῖς.
- 3 214a1 ἀλλ' ὅτι ἀπορώτεροι οἱ νέοι καὶ τὸ ἀνθηρὸν διώκοντες. Τ οἱ γὰρ νέοι, ἀπειρότεροι τοῦ τὰ πλείονα καὶ συμφέροντα λέγειν ὄντες τὸ ἀνθηρὸν μόνον καὶ χαρίεν διώκουσιν.
- 3 214a2 b (ΒΕ 3 Ε 4) <οὐ δ' ἀφαμαρτοεπής> ἢ καὶ γένος ὕστερος ἦεν : ἐὰν βαρύνωμεν τὸν ἦ σύνδεσμον, διαστελοῦμεν βραχὺ· κείσεται γὰρ ἀντὶ τοῦ εἴ συναπτικοῦ.
- 3 215a1 ἐὰν δὲ περισπῶμεν, τελείαν στίζομεν· παραπληρωματικὸς γάρ ἐστι· καίτοι νεώτερος ἦν. Α ἀντὶ τοῦ εἴ.
- 3 215a2 τινὲς δὲ εἰς τὸ ἀφαμαρτοεπὴς στίζουσι τελείαν, εἵτα καὶ περισπῶσι τὸν ἠ μετ' ἐπιτάσεως· καίτοι νεώτερος ἦν. b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ <ἦ> πιθανώτερον βαρύνειν τὸν ἠ, καὶ ἀντὶ τοῦ εἴ παραλαμβάνεται.
- 3 215b Α im ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς : τὸ πρόθυμον δηλοῖ τῆς ἐγέρσεως πρὸς κατάπληξιν.
- 3 216 b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ στάσκειν : ὅτι οὐ σχεδιάζειν δεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν στάσιν τῶν ἐρούντων μεμελετημένην εἶναι· b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ οἶδε γὰρ καὶ αὕτη πολλάκις ὑπόνοιαν κινεῖν.
- 3 217a ῥητορικὴ οὖν ἢ στάσις αὐτοῦ. ἀφροσύνην δὲ σχηματίζεται πρὸς τὸ μὴ ὑπονοεῖσθαι παρὰ τοῖς ὀρώσιν· ἢ οἷα εἰκὸς Μενέλαου τὰς οἰκείας βλάβας ἐκθεμένου τεταράχθαι τὴν ἀγοράν· τῇ εἰς ἑαυτὸν οὖν ἐπιστροφῇ καταρτίζει τοὺς ὀρώντας. Α b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ <ὕπαί> : ὡς εἰ καὶ ἐντελής ἦν, οὕτως ἀναγνωστέον, φυλάττοντας τῆς προθέσεως τὸν τόνον. ^[5]
- 3 217b Α im <σκήπτρον> σημειωτέον δὲ ὅτι—ὄμνυσι κατ' αὐτοῦ.
- 3 218 Α int ἄλ λ' ἀστεμφὲς <ἔχεσκεν αἶδρεϊ φωτὶ ἐοικώς> : πρὸς τὸ ἀστεμφὲς, ὅτι τὸ ἀμετακίνητον· ὁ γὰρ Ἀνακρέων· "σὺ γὰρ ἦς ἔμοιγ' ἀστεμφής" (fr.
- 3 219a 22 P.). καὶ ὅτι τὸ αἶδρεϊ κατὰ τὸ βαρὺ προενεκτέον. Α <αἶδρεϊ φωτὶ ἐοικώς> αἶδρεϊ προπαροξυτόνως ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς αἶδρις· "χώρου αἶδρις ἐών" (κ 282).
- 3 219b1 ταύτης δὲ τῆς εὐθείας ὀφείλει γενικὴ ἐκπίπτειν αἶδρεος, καὶ αἶδρεϊ· οὐ γὰρ δὴ γε διὰ τοῦδ' οὐ γὰρ ἐστὶ παρώνυμον μακρᾷ παραληγόμενον. ἀλλ' ὡς τὸ ἔχῃς πόσις ὄφις, οὕτως ὀφείλει κλίνεσθαι. ὥστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ τὸ "πολυῖδριδι" (fr. 190 L.—P.), εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλίθη· ὁ γὰρ Σοφοκλῆς "ἴδριδα" ἔφη (fr. 953 N. 2 = 1056 P. = 1056 R.) τὴν αἰτιατικήν. ὃ τε Φρύνιχος (fr. 22 N. 2 = com. fr. 90 K.) τὴν εὐθείαν "ἴδριδεσ". γένοιτο οὖν ἢ δοτικὴ αἶδρεϊ φωτὶ ἐοικώς κατὰ τὸν προκείμενον λόγον. οὐδὲν δὲ θαυμαστόν, εἰ διὰ τοῦ ι πολλάκις τῶν τοιούτων γενικῶν τὴν παραλήγουσαν προφέρονται Ἴωνες, τὴν δὲ

δοτικήν διὰ τοῦ ε, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ ι· τάχα γὰρ διὰ τὸ κακόφωνον. ὁ γοῦν ποιητὴς φησιν "εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος" (π 75), τὴν δὲ δοτικήν "χαριζομένη πόσει ῥ" (Ε 71). Ἀ αἰδῶνι ἀπὸ τοῦ αἰδῶνις, καὶ δι' εὐφωνίαν τὸ ἕτερον ι μετατίθεται. ^[15]

- 3 219b2 b (BCE 3) Τ φαίης κεν : ὅτι τὸ φαίης τὴν φαντασίαν ἔχει ὡς πρὸς τὴν Ἑλένην λεγόμενον.
- 3 220a κατὰ μέντοι γε Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἐκκληπτέον ἐν ἴσω τῷ ἔφη τις ἄν, ὡς ἔχει τὸ "ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις" (Δ 223) ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν. Ἀ ζάκοτον <—ἄφρονα> : διὰ τὸ ὑπόδρα ὀρᾶν, ἄφρονα δὲ διὰ τὸ ἀκίνητον τοῦ σκήπτρου.
- 3 220b b (BCE 3 Ε 4) Τ ἀλ λ' ὅτε δὴ ὅπα τε μεγάλην <—χειμερίῃσιν> : τετράκις ἐν τῷ προσώπῳ φυλακτέον τὰς ὑποστιγμὰς διὰ τοῦ <ὅτ> ε <ἀποτελουμένας> .
- 3 221-2 Τ μεγάλην : διὰ τὸν θόρυβον τῶν Τρώων ἢ διὰ τὴν κατάπληξιν τῶν ἀδίκων.
- 3 221 b (BCE 3 Ε 4) Τ < νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν> : ἡ εἰκὼν ἀφορᾷ πρὸς τὸ τάχος τῆς ῥητορείας· διὰ μὲν γὰρ τοῦ ἴεπατ πληθους δηλοῖ τὸ πυκνὸν τοῦ λόγου, διὰ δὲ τοῦ λευκοῦ τὸ σαφές, διὰ τῆς νιφάδος τὴν φρίκην τῶν ἀκουόντων.
- 3 222a1 καὶ αἱ μὲν χειμέριαι ἀπαλαί, αἱ δὲ ἑαριναὶ ἐκκόπτουσι τοὺς καρπούς. b (BCE 3 Ε 4) νιφάδεσσιν ἐοικότα <χειμερίῃσιν> : ἡ εἰκὼν πρὸς τὸ τάχος, τὸ πληθος, τὸ πυκνόν, τὸ σαφές, τὸ λευκὸν τῆς νιφάδος, τὴν φρίκην τῶν ἀκουόντων. ^[5]
- 3 222a2 καὶ αἱ μὲν χειμέριαι ἀπαλαί, αἱ δὲ ἑαριναὶ ἐκκόπτουσι τοὺς καρπούς. Τ οὐ τότε γ' ὦ δ' Ὀδυσῆος <ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες> : πρὸς τὸ σιωπώμενον, ὅτι συνυπακοῦσαι δεῖ τὸ οὐ τότε οὕτως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος ἰδόντες ὡς τὴν κατὰ λόγον δύναμιν.
- 3 224a Α οὐ τότε γ' ὦ δ' Ὀδυσῆος ἀγασ <σ> ἀμεθα : οὐχ ὡς ἔτι τὴν μορφὴν ἐθαυμάσαμεν, ὥσπερ τὸν λόγον.
- 3 224b1 Τ οὐχ οὕτως ἐπὶ τῇ μορφῇ τότε ἐθαυμάσαμεν, ὅσον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐξεπλάγημεν.
- 3 224b2 b (BCE 3) < τὸ τρίτον αὖ τ' Αἴαντα :> μετὰ τὴν τῆς φρονήσεως τάξιν τὴν τῆς ἀνδρίας τέταχεν· Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ φρονιμώτερος, Αἴας δὲ ἀνδρειότερος.
- 3 225a1 b (BCE 3 Ε 4) τὸ τρίτον αὖ τ' Αἴαντα : μετὰ φρόνησιν ἡ ἀνδρεία.
- 3 225a2 Τ ἡὕς τε : προσηνὴς τὴν ὄψιν.
- 3 226 Τ κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὦμους : οὕτως σὺν τῷ τέ ἡ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.
- 3 227a καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. Α im ἔξοχος <—> κεφαλὴν ἡ δ' εὐρέας ὦμους : διὰ μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ μῆκος, διὰ δὲ τῶν ὦμων τὸ πλάτος.
- 3 227b Τ < πελώριος ,> ἔρκος Ἀχαιῶν : πελώριος οὗτος διὰ τὸν ἕτερον Αἴαντα, τὸν Οἰλέως.
- 3 229 ὅρα δὲ πῶς b (BCE 3 Ε 4) ἐπὶ μὲν Ἀχιλλέως "μέγα ἔρκος" φησὶν (cf. Α 283—4), b (BCE 3 Ε 4) Τ ἐνταῦθα δὲ μόνον ἔρκος ἀπλῶς. b (BCE 3 Ε 4) Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν : ὅτι πλησίον ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐτάσσετο κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν (cf.
- 3 230a Δ 251—74) συμφώνως. παραιτητέον ἄρα ἐκεῖνον τὸν στίχον τὸν ἐν τῷ Καταλόγῳ (Β 558) ὑπὸ τινων γραφόμενον "στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες". οὐ γὰρ ἦσαν πλησίον Αἴαντος Ἀθηναῖοι (cf. Δ 326—7). Α < ἐνὶ Κρήτεσσι> θεὸς ὥς : τῷ κάλλει. ^[5]
- 3 230b τὸ δὲ Κρήτεσσι προσέθηκεν, ὅπως δειχθῇ μὴ δελεασθεῖσα. ἡ τοῖς τρόποις αὐτὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς εἰδυῖα τῇ συνεχεῖ ξενίᾳ. b (BCE 3 Ε 4) Τ < ξείνισεν :> ὡς συγγενῇ.
- 3 232 Τ il < οὐς κεν εὖ γνοίην καὶ τοῦνομα μυθησαίμην :> ἀντὶ τοῦ γινώσκω b (BCE 3 Ε 4) Τ il καὶ μυθοῦμαι.
- 3 235 b (BCE 3 Ε 4) οὐ δύναμαι ἰδέειν : τοῦτό φησιν ὡς πάντῃ μὲν ἐκπετάσασα τὴν θέαν, οὐδαμῇ δὲ ἰδοῦσα.

- 3 236a πῶς δὲ οὐκ ἐρωτηθεῖσα προβάλλεται τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν; δῆλον οὖν ὅτι προοικονομεῖ ὁ ποιητής, βουλόμενος εἰπεῖν τὴν ἀφάνειαν αὐτῶν. ἡγνόμεν δὲ τὰ περὶ αὐτῶν, ἴσως μὴ συγχωρουμένη συντυγχάνειν τοῖς αἰχμαλώτοις. b (BCE 3 E 4) T Ζηνόδοτος δὲ διοικητὰς ὑπολελειφθαι τῆς Ἑλλάδος φησὶν τοὺς Διοσκόρους. T ἰδέειν : οὐκ ἔστιν ἐντελὲς τὸ ἰδέειν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ "εὐφρανεῖν" (E 688): οἱ γὰρ δεῦτεροι <ἀόριστοι καὶ> μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ περισπώμενοι ἐνεστώτες. ^[5]
- 3 236b A πὺξ ἀγαθόν : ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον—"Ὀμηρος ἐπεμνήσθη.
- 3 237 A αὐτοκασιγνήτω : τοῦτο καὶ τοῖς πρώτοις δύναται συνάπτεσθαι.
- 3 238a1 b (BCE 3) T δύναται αὕτη ἡ λέξις συνάπτεσθαι.
- 3 238a2 A im αὐτοκασιγνήτω : ἀλλήλων ἀδελφούς ὁμομητρίους καὶ τοὺς ὁμοπατρίους δὲ οὕτω καλεῖ, ὡς Αἴαντα καὶ Τεῦκρον.
- 3 238b b (BCE 3) T < ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς / ἢ δεύρω—ἀνδρῶν : > ὁ μὲν πρῶτος ἢ σύνδεσμος βαρύνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται, ἵνα τοιαύτη ἡ φράσις γένηται· ἢ οὐκ ἠκολούθησαν, <ἢ ἠκολούθησαν> μὲν, οὐκ ἐθέλουσι δὲ μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν; A im ἢ οὐχ ἐσπέσθην <—> / ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο : ὁ Νικάνωρ (p. ^[5]
- 3 239–40 170 Friedl.) ἄμφω ὀξύνει ὡς διαζευκτικούς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸν δεύτερον περισπᾷ, ὡς διαπορητικούς ἄμφω δεχόμενος. A im b (BCE 3 E 4) T ἢ δεύρω <—νέεσ ς' ἐνὶ ποντοπόροις> : οὐκ ἔστιν Ἀττικὸν τὸ δεύρω b (BCE 3 E 4) T (οὐποτε γὰρ μακρᾶς προκειμένης τὴν τοιαύτην ἔκτασιν ποιοῦνται), b (BCE 3) T ἀλλ' Ἰωνικόν.
- 3 240a b (BCE 3 E 4) τὴν δὲ πρόθεσιν ἔδει μὲν ἀναστρέφεσθαι καὶ τῷ κυριωτέρῳ συντάττεσθαι· ὅμως ἀδιαφόρως συντάσσεται. b (BCE 3) T νέεσ ς' ἐνὶ ποντοπόροις : Νικίας (fr. ^[5]
- 3 240b 3 B.) <οὐκ> ἀναστρέφει. οὐ συμφωνεῖ δὲ τὰ τῆς ἱστορίας αὐτῶ· φασὶ γὰρ Ἀρίσταρχον τοῖς κυριωτέροις συντάσσειν τὰς προθέσεις. A δειδιότες : στυγοῦντες, b (BCE 3 E 4) T ὡς "ρίγεδανῆς Ἑλένης" (T 325) τῆς στυγητῆς.
- 3 242a T ὀνειδέα <πόλ λ' ἅ μοι ἔστιν> : ἐπὶ τὸ ὀνειδέα βραχὺ διασταλτέον· ἐπὶ δὲ τὸ πολλά ὁ λόγος μὲν αἰρεῖ, διὰ δὲ τὴν συναλιφὴν οὐ παραδεκτέα ἡ ἀνάγνωσις.
- 3 242b1 A καὶ ὀνειδέα <πόλ λ' ἅ μοι ἔστιν> : εἰς τὸ ὀνειδέα στικτέον, ἐπειδὴ τὸ πολλά συναλειφόμενον οὐ δέχεται στιγμήν ἐν μεταξύτῃ.
- 3 242b2 b (BCE 3 E 4) T πόλ λ' ἅ μοι ἔστιν : ἀντὶ τοῦ δι' ἐμέ ἔστιν.
- 3 242c b (BCE 3 E 4) T ἑαυτῆς δὲ κατηγοροῦσα ἔλεον ἐπισπᾶται. b (BCE 3) T αἴσχεα : Ἑλένη ἀρπασθεῖσα—παρὰ Ἀλκμᾶνι τῷ λυρικῷ (fr. 21 P.). A ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν <φυσίζοος αἴα> : οὗτοι δὲ φησι—λελόγγασιν ἴσα θεοῖσιν.
- 3 243 φυσίζοος δὲ ἦτοι ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν—πάλιν ἀναδοθῆναι. A ἄλλως : Ἰδας καὶ Λυγκεύς, Ἀφαρέως παῖδες—ἀποθανεῖν καὶ ζῆν. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ (N. 10, 55—90). A <φίλη> ἐν πατρίδι {γαίῃ}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐῆ ἐν πατρίδι". ^[5]
- 3 244 εἵτε δὲ ἐπὶ τῶν Διοσκόρων ἔσται τὸ "ἐῆ", ἐνικὸν οὐχ ἀρμόσει, εἴτε ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἔκθεσμόν ἐστι τὸ οὕτω λέγειν· τοὺς δὲ ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἴα ἐν τῇ ἑαυτῆς πατρίδι. A κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρῳ θεῶν φέρον <ὄρκια πιστά> : τὸ θεῶν δύναται καὶ <τοῖς> ἐπάνω συνάπτεσθαι, ἵν' ἢ κήρυκες θεῶν, δύναται καὶ τοῖς ἐξῆς, ὄρκια πιστά θεῶν· ὅπερ καὶ βέλτιον.
- 3 245a1 A κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρῳ θεῶν <φέρον ὄρκια πιστά> : ἐδύνατο τὸ θεῶν καὶ τοῖς πρώτοις συντάσσεσθαι, εἰ μὴ ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς (Γ 269) φησιν "ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον".
- 3 245a2

- b (BCE 3) T καὶ οἶνον εὐφρονα : παρὰ γὰρ τὴν ὄνησιν ἐτυμολογοῦσιν· "καὶ αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πίησθα" (Z 260).
- 3 246a1 T ἐτυμολογεῖται παρὰ τὴν ὄνησιν, ὥς καὶ τὸ "αὐτὸς ὀνήσεται".
- 3 246a2 ἢ παρὰ τὴν οἴησιν. b (BCE 3) κύπελλα : χύπελά τινα ὄντα, ἔνθα ὁ πηλὸς χεῖται.
- 3 248 T < ὄρσοο , Λαομεδοντιάδῃ , καλέουσιν ἄριστοι : > τελεία < ν > στικτέον μετὰ τὴν κλητικήν· καὶ γὰρ τὰ ἐξῆς ἀσύνδετα· καλέουσιν ἄριστοι.
- 3 250a A int ὄρσοο , Λαομεδοντιάδῃ : μετὰ τὴν προσαγορευτικήν ἢ στιγμήν.
- 3 250b b (BCE 3) T τὸ δὲ ὄρσοο ἀπὸ τοῦ ὄρσω ἐνεστώτός ἐστιν. b (BCE 3 E 4) T Λαομεδοντιάδῃ : μήτηρ Πριάμου—κατὰ δὲ Ἑλλάνικον (FGrHist 4, 139) Στρυμῷ. A ἐς πεδῖον καταβῆναι : "ἠνεμόεσσαν" (cf. ^[5]
- 3 252 Γ 305 al.) γὰρ ἡ πόλις. T μακρῆς ἐγχείησι : τοῦτο εἰς ἀγωνίαν ἄγει τὸν γέροντα.
- 3 254 b (BCE 3 E 4) T τὰ δὲ ὑπὸ Μενελάου βλασφημηθέντα (sc. Γ 108—10) σιωπῶσιν. b (BCE 3 E 4) ναίοιμεν : ὅτι νῦν ὀρθῶς ἐν τῷ τοῦ κήρυκος λόγῳ γράφεται ναίοιμε ν , ἐν δὲ τοῖς ἐπάνω, ὅτε Ἀλέξανδρος λέγει (cf.
- 3 257 Γ 74), οὐκέτι. A Ἄργος ἐς ἱππόβοτον < καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα > : Ἄργος καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν καλεῖ.
- 3 258 ἄμεινον δὲ Ἄργος ἱππόβοτον τὴν Θεσσαλίαν λέγειν, Ἀχαιΐδα δὲ πᾶσαν τὴν Ἑλλήνων. b (BCE 3) T ῥίγησεν δ' ὁ γέρων : φυσικὴ γὰρ ἡ φιλοπαιδία.
- 3 259a ὁ δὲ Ἐκτωρ "ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας" (Γ 76), b (BCE 3 E 4) T τέλος ὡσανεὶ ἐπιζητῶν τοῦ πολέμου. b (BCE 3 E 4) < ἐκέλευσε δ' ἑταίροις : > οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτικὴν αἰ Ἀριστάρχου.
- 3 259b συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. A int ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος , < κατὰ δ' ἠνία τεῖνεν ὀπίσσω· / παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ > : ὅτι δύο ἐπεδέχοντο οἱ δῖφοι· διὸ νῦν Πρίαμος ἠνιοχεῖ παραβατοῦντος Ἀντήνορος.
- 3 261-2a καὶ ὅτι οἱ ἥρωες πάντες ἔμπειροι καὶ αὐτουργοί· διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ναυπηγεῖ (sc. ε 234—61) καὶ κυβερνᾷ (sc. ε 270—7). A ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος <—Ἀντήνωρ > : προοικονομεῖ τὴν ἐν τῇ Ω ἠνιοχείαν (sc. ^[5]
- 3 261-2b 326—7). ἄγει δὲ τὸν Ἀντήνορα ὥς συνετὸν καὶ πρόξενον Ἑλλήνων. b (BCE 3 E 4) T < βήσето : > προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφήν, βήσето , πλὴν οὐ μετατίθησιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει ὁ Ἀρίσταρχος.
- 3 262a1 A int βήσето {δῖφρον}: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἄμεινόν φησι τὸ βήσето , οὐ μεταποιεῖ δὲ τὴν γραφήν.
- 3 262a2 T {τῷ δὲ διὰ} Σκαιῶν : ὅτι παραλέλοιπε τὸ πυλῶν, καὶ ὅτι ἀδαιρέτως ἐξενήνοχεν· ἦθισται γὰρ λέγειν "Σκαϊάων" (X 6).
- 3 263 A ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα : ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δή.
- 3 267 T κρητῆρι δὲ οἶνον / μίσγον : λείπει τὸν Τρώων καὶ τὸν Ἑλλήνων.
- 3 269-70 T μίσγον : ὅτι οὐχ ὕδατι ἔμισγον τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὸν τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· διὸ καὶ ἐν ἄλλοις "σπονδαί τ' ἄκρητοι" (B 341).
- 3 270a Δ 159). A < ἔχευαν : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦο· καὶ ἀναλογεῖ τῷ μίσγο ν .
- 3 270b1 A int ἔχευον : διὰ τοῦ ο τὸ ἔχευο ν , καὶ ἔστιν ἀναλογοῦν τῷ μίσγο ν .
- 3 270b2 b (BCE 3) T Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος : ἀξιόχρεως αὐτουργῶν ὁ βασιλεύς.
- 3 271a

ἢ ὡς ἀγνοούντων τῶν Τρώων b (BCE 3 E 4) Τ τὸν ἐν θυσίαις νόμον· b (BCE 3 E 4) Μενέλαος γοῦν αὐτοὺς διδάσκει (cf. Γ 103—10). Τ μάχαιραν : ὅτι τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ· διὸ καὶ λέγει αὐτὴν παρηρτῆσθαι τῷ κουλεῶ τοῦ ξίφους.

3 271b τὸ δὲ πολεμιστήριον ἄορ, ξίφος, φάσγανον καλοῦσιν· συνώνυμα γάρ. Α ἄωρτο : ἄρω ἐστὶ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἀρμόζω, οὗ μέλλων ἄρσω, ἀόριστος ἦρσα· "θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν" (Ξ 167.

3 272a1 339) ἀντὶ τοῦ ἐφήρμοσε· "καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντα" (β 353) ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ὑπερσυντέλικος ἦρμην, τὸ τρίτον ἦρτο, συστολῇ ἄρτο, ἐπενθέσει τοῦ ω ἄωρτο. οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ β' ὑπομνήματι τὸ τὸ Περὶ παθῶν Διδύμου (2,389,25). Α ἄωρτο : Ἑρωδιανὸς ἄρω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω .^[5]

3 272a2 Τ ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀρνέων ἐκ κεφαλῶν".

3 273a ἀπὸ δὲ τῶν κατὰ τὴν ὀρθὴν ληγόντων εἰς ἐς οὐ γίνονται τοιαῦται διαιρέσεις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ· εἰ δὲ ἄρνες, ἀρνῶ ν . ἀπὸ δὲ τοῦ κεφαλαί κατὰ λόγον κεφαλῶ ν . Α ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν : τινὲς "ἀρνέων", ἴν' ἢ ὡς "ἱππέων ὀπλέων" (Λ 536).

3 273b b (BCE 3) Τ σημειωτέον δὲ ὅτι τῶν ἐναγίζομένων οὐκ ἐπιβάλλουσι τὰς τρίχας πυρί, ὡς οὐδὲ τοῦ κάπρου (cf. Τ 254—5). b (BCE 3 E 4) Τ νεῖμον ἀρίστοις : τοῦ οἴνου, ἢ τῶν τριχῶν ἄψασθαι.

3 274 Τ Ζεῦ πάτερ , Ἰδῆθεν <—ἐπίορκον ὁμόςση > : καθ' ἐκάστην προσαγόρευσιν διασταλτέον, μέγιστε (276), ἐπακούεις (277), ποταμοί , γαῖα (278).

3 276-9a1 τελεία δὲ ἐπὶ τὸ ὁμόςση (279)· ἀσύνδετον γὰρ πρὸς τὰ ἐξῆς. Α Ζεῦ πάτερ , Ἰδῆθεν μεδέων <—ἐπίορκον ὁμόςση > : καθ' ἐκάστην προσαγόρευσιν διασταλτέον.

3 276-9a2 b (BCE 3 E 4) Τ < Ἰδῆθεν μεδέων > : ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἰδῆς μεδέων.

3 276a Α im Ἰδῆθεν μεδέων : ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἰδῆς ἐποπτεύων.

3 276b τὸν ἐπιχώριον καλεῖ ἐκπολεμῶν αὐτὸν αὐτοῖς, εἰ παραβαῖεν τοὺς ὅρκους. b (BCE 3 E 4) Τ Ἑῆλιος {θ } : ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἥλιε, ὡς κάκεῖ "δός, φίλος" (ρ 415) καὶ "ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ" (Φ 106).

3 277a1 καὶ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐν Ὀδυσεΐᾳ "ὠκέα δ' Ἑελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν" (μ 374) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντα ἐφορῶντι. Α Ἑῆλιος {τε} : Ἀττικῶς· "ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ".

3 277a2 " Τ καὶ οἱ ὑπένερθε <—ὁμόςση > : ἐκφοβῶν τοὺς Τρῶας οὐρανίους, ἐπιγείους, ὑπογείους καλεῖ θεοὺς· δεισιδαιμονεῖν δὲ διδάσκει μὴδὲ μετὰ θάνατον ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀμαρτάνοντας λέγων.

3 278-9a1 ὑπένερθε δὲ θεοὺς λέγει Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην. Τ Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην φησίν.

3 278-9a2 b (BCE 3) ἐκφοβῶν οὖν πρῶτον μὲν τοὺς οὐρανίους, ἔπειτα τοὺς ὑπογείους καλεῖ. δεισιδαιμονεῖν δὲ διδάσκει, μὴδὲ μετὰ θάνατον ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀμαρτάνοντας λέγων. b (BCE 3 E 4) ἀνθρώπους τίνυσθον : πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἐκ τοῦ δυϊκῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον ἐλέγχεται ὅτι ἐπὶ Περσεφόνῃς καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λόγος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν.

3 279a Α ἐπίορκον : οὕτως προπαροξυτόνως· ἐν γάρ ἐστι τὸ ὄλον, ὥσπερ καὶ τὸ πρᾶγμα· "οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα" (Τ 188).

3 279 Α ὅστις < κ' > ἐπίορκον ὁμόςση : τελεία εἰς τὸ ὁμόςση .

3 279c b (BE 3) Τ {ὕμεις} μάρτυροι ἔστε : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μάρτυρες".

3 280a Ὅμηρος δὲ μάρτυρος κατὰ τὸ ἐνικὸν λέγει· "Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω" (Η 76), οὗ πληθυντικὸν ἔσται τὸ μάρτυροι. παροξύνεται δὲ τὸ ἔστε, ἵνα προστακτικὸν γένηται ὁμοίως τῷ φυλάσσετε· πιθανωτέρα γὰρ ἢ τοιαύτη ἀνάγνωσις· πολλὰ γάρ ἐστι προστακτικὰ ὡς πρὸς τοὺς

θεοῦς· "Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι, / ποίησόν τ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν" (cf. P 645—6).
ἀναγκαῖον μέντοι ἐστὶ παραφυλάξαι ἐκεῖνο ὡς ὅτι τὰ εἰς τε λήγοντα πληθυντικά ὀριστικά καὶ
προστακτικά ἀεὶ ὁμοτονεῖ ὑπεσταλμένου τοῦ ἔστ ε , οἷον λέγετε—ὅτι λέγετε, ἄγετε—ὅτι ἄγετε.
Α ἔστε : βαρυντέον τὸ ἔστε καὶ προστακτικῶς ἐκδεκτέον. ^[10]

3 280b b (BCE 3) Τ φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά : ἀντὶ τοῦ πιστώσασθε τὰ ἐπὶ πίστει γινόμενα ὄρκια.

3 280c b (BCE 3 E 4) Τ < εἰ μὲν κεν Μενέλαον > Ἀλέξανδρος καταπέφνη : ἀνεμεσήτως προέταξε τὴν
τοῦ ἀδελφοῦ ἦτταν.

3 281 b (BCE 3 E 4) Τ εἰ μὲν κεν Μενέλαον <—πέληται > : ὅλη τῇ παραβάσει τῶν συνθηκῶν
ἀπολογίαν δίδωσι προσθεῖς τὸ κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος (284)· δικαίαν γὰρ ἀπολογίαν παρέχει
τοῖς Τρωσὶ δυναμένοις λέγειν ὅτι οὐκ ἐγένετο τὸ ὀρισθὲν ὑπὸ σοῦ· οὐ γὰρ ἀπέκτεινε τὸν
Ἀλέξανδρον ὁ Μενέλαος. ^[5]

3 281-7 b (BCE 3 E 4) Τ δύνανται δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες, τὴν πρόκλησιν τοῦ Ἑκτορος προβαλλόμενοι
"ὀππότερος δέ κε ἴνικῆσει† κρείσσων τε γένηται" (Γ 92), εὐλόγως ἀπαιτεῖν τὰς συνθήκας.
ἰσχυρότερα δὲ τὰ τῶν Τρώων, ὅτι μάλιστα δεῖ ὁρᾶν τὰ ἐπὶ τοῖς ὅρκιοις ὀριζόμενα. b (BE 3 E 4) Τ
< Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι : > ἀντὶ τοῦ Τρῶες ἀποδότῳσαν.

3 285 Α im τιμὴν { δ' Ἀργείοις } : ὅτι τιμὴν τὸ ἐπιτίμιον λέγει, ὃ πολλάκις λέγει ποινήν.

3 286a Α τιμὴν δ' Ἀργείοις : ἔθος τοῖς παρακαθημένοις τὰς ἡμίσεις αἰτεῖν.

3 286b1 ὁ οὖν Μενέλαος σπεύδων ἀπολαβεῖν τὸ γύναιον οὐδὲν περὶ τούτων φησὶν, ὃ δὲ μεγαλοφυῶς
τὸ ἐπιζήμιον ὀρίζει. ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἐμνήσθη τοῦ κεφαλαίου, ἐπιμένει τῷ λόγῳ. Τ τιμὴν δ'
Ἀργείοις : οὐ δίκαιον γὰρ τοὺς προκατάρξαντας ἐπίσης ἀπαλλάττεσθαι.

3 286c1 Τ ἔθος γὰρ τοῖς παρακαθημένοις αἰτεῖν καὶ πρόστιμα· καὶ οὐ δίκαιον τοὺς προκατάρξαντας ἐπ'
ἴσης ἀπαλλάττεσθαι.

3 286b2/c2 ὁ μὲν οὖν Μενέλαος σπεύδων ἀπολαβεῖν τὸ γύναιον οὐδὲν περὶ τούτων φησὶν, ὃ δὲ
μεγαλοφυῶς ὀρίζει τὸ ἐπιζήμιον. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἐμνήσθη τοῦ κεφαλαίου, ἐπιμένει τῷ λόγῳ. b
(BCE 3 E 4) ἢ τε καὶ ἐσσομένοισιν : καὶ τοῦτο πρὸς εὐκλειαν τοῦ κατορθώματος. ^[5]

3 287 Τ εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν : τρίτον ἐν τῇ προσωποποιίᾳ ἴδιον ὑποστιγμὴν ἐποίησε.

3 288 τὸ δὲ ἐμοὶ ὡς τῷ μὲν ἀδελφῷ τῆς Ἑλένης, αὐτῷ δὲ τῆς ποινῆς ὀφειλομένης. Τ
< μαχήσομαι : > οὕτως διὰ τοῦ η τὸ μαχήσομαι Ἀρίσταρχος.

3 290a Α im καὶ ἔπειτα μαχήσομαι : οἶδε γὰρ εὖνους τοὺς θεοὺς, εἰ παραβαῖεν.

3 290b ἀπλοῖκον δὲ τὸ ἦθος τῶν ἡρώων, εἴ γε οὐ μεσεγγυᾶται ἡ Ἑλένη. b (BCE 3 E 4) Τ {ἦ καὶ} ἀπὸ
στομάχους : οὕτως αἰ Ἀριστάρχου, ἀπὸ στομάχου ς .

3 292a1 αἰ δὲ πλείους διὰ τοῦ ε , "ἐπὶ στομάχου"· καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Α {ἦ καὶ} ἀπὸ
στομάχους : οὕτως Ἀρίσταρχος.

3 292a2 αἰ δὲ ἄλλαι πᾶσαι "ἐπὶ στομάχου". Τ < ἀφυσσόμενοι : > Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ο ,
ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ α .

3 295a1 Α im ἀφυσσόμενοι : διὰ ἴτην† ο τὸ ἀφυσσόμενοι ἐν παρατατικῷ· καὶ ἀναλογεῖ τῷ "ἔκχεον" (Γ
296).

3 295a2 Τ ἔκχεον : οὐκ εἶπεν ἔσπενδον προειδὼς τὸ ἀτελὲς αὐτῶν.

3 296a1 Τ προειδὼς τὸ αὐτῶν ἀτελὲς οὐκ εἶπεν ἔσπενδον, ἀλλ' ἔκχεον.

3 296a2 b (BCE 3 E 4) θεοῖς ἀειγενέτησι : αἰδῖον γενεὰν ἔχουσιν.

3 296b1 Τ ἀειγενέτησι δὲ τοῖς αἰδῖον ἔχουσι τὴν γενεὰν ἥτοι ἀεὶ οὖσιν.

3 296b2

- b (BCE 3 E 4) ὥδε {δέ τις εἶπεσκεν}: ὅτι τὸ ὥδε οὐδέποτε τοπικῶς, καθάπερ ἡμεῖς, λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως τοῦτο παραλαμβάνει.
- 3 297a A εἶπεσκεν : τὸ εἶπεσκεν ἀπὸ τοῦ εἶπα, ὡς τὸ στρέψασκε.
- 3 297b T < ὑπὲρ ὄρκια : > ὑπερβάντες τὰ ὄρκια.
- 3 299 T il ὥδέ σ φ ' ἐγκέφαλος : ἀντὶ τοῦ αὐτῶν, ὡς "ἡμῖν δ' αὐτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ / δεισάντων b (BCE 3) T φθόγγον τε βαρύν" (i 256—7).
- 3 300 b (BCE 3) < αὐτῶν καὶ τεκέων—> οὐ δ' ἄρα πῶ σφιν : κεφαλαιωδῶς τὴν τῶν μελλόντων προαπήγγειλεν ἐπίδειξιν b (BCE 3) T διὰ τοῦ αὐτῶν καὶ τεκέων : ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν (301).
- 3 301–2 T διὰ δὲ τοῦ πῶ ἐλπίδα πάλιν ὑπολείπεται τῷ φιλέλληνι. b (BCE 3) T εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν : ἐπεὶ σῶζειν μέλλει Ἀλέξανδρον, πιθανῶς ὑπεξάγει τὸν πατέρα, Ἑκτορος δὲ αὐτόπτην ἐξ ἐπὶ τῷ τὸν οἶκτον αὔξειν (cf. ^[5]
- 3 305a X 25—78). καὶ παρὼν ἔδωκεν ἂν τὴν Ἑλένην ὡς τοὺς ὄρκους ἐμπιστευθεῖς. b (BCE 3 E 4) T < Ἴλιον ἠνεμόεσσαν : > ὅτι θηλυκῶς ἀεὶ τὴν Ἴλιον λέγει.
- 3 305b A im ἄψ , ἐπεὶ : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἄψ διὰ τὸν λόγον.
- 3 306a ὁ γὰρ ἐπεὶ σύνδεσμος, ὥσπερ τὰ ἐξῆς συνδέων, ὑποστιγμὴν ἀποτελεῖ. A ἐπεὶ οὐπω τλήσομαι : εἰ καὶ πᾶσι γὰρ ὡς κῆρ ἀπέχθεται Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ὁ πατήρ τὸ φυσικὸν οὐ δύναται μὴ σῶζειν.
- 3 306b b (BCE 3 E 4) T ὀρᾶσθαι : παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.
- 3 306–10 ἀντέστραπται δὲ ἡ περίοδος, ὀρθὴ δ' ἂν ἦν οὕτως: ὅποτέρω θανάτοιο τέλος πεπρωμένον < ἐστίν > , Ζεὺς μὲν τοῦτό γε οἶδεν. εἰς δὲ τὴν πόλιν ὁ Πρίαμος τοὺς ἄρνας τεθυμένους ἔχων ἄπεισιν, ἵνα αὐτοὺς περιστείλῃ· ἔθος γὰρ ἦν τὰ ἐπὶ τοῖς ὄρκοις γιγνόμενα ἱερεῖα τοὺς μὲν ἐγχωρίους γῇ περιστέλλειν, τοὺς δὲ ἐπήλυδας εἰς τὴν θάλασσαν ρίπτειν. A Ζεὺς μὲν που : ἴσως ὁ μὲν που ἀντὶ τοῦ μέντοι, ὅς ἐστιν ἀντὶ τοῦ δέ· ἐγὼ μὲν ἄπειμι, Ζεὺς δὲ τὸ τέλος οἶδε, τὸν οἰωνὸν καὶ τὴν τύχην. ^[5]
- 3 308a οὐκ ἀποκόπτει δὲ τοῦ υἱοῦ τὴν ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) T Ζεὺς μὲν που < τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἄλλοι· ἀντέστραπται γὰρ ἡ περίοδος.
- 3 308b A καὶ ἐς δίφρον ἄρνας : τὰ γὰρ θεοῖς θυόμενα ἥσθιον· ἡγοῦντο γὰρ ὥσπερ συσσιτεῖσθαι τοῖς θεοῖς.
- 3 310a AT καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο : τὰ γὰρ ἐν ὄρκοις σφαζόμενα οἱ μὲν ἐγχώριοι ἔκρυπτον γῇ, οἱ δὲ ξένοι θαλάσση.
- 3 310b ἡ δεῖξων ἀποφέρει τοῖς ἐν ἅστει, πιστωσόμενος κάκείοις, ἢ ὡς ἀγνοοῦντας διδάξων. A b (BCE 3 E 4) T ἄσφορροι : διὰ τί χωρίζεται ὁ Πρίαμος; καὶ—ὅπερ ἄμεινον.
- 3 313 A Πρίαμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς / χῶρον <—> διεμέτρεον : ὑπηρετικὸν γὰρ τοῦτο.
- 3 314–5 τὸ δὲ τῶν σπονδῶν βασιλικόν. b (BCE 3 E 4) T Πρίαμοιο πάϊς : Πορφύριος ἐν τοῖς—Εὐφορίων (fr.
- 3 314 56 Pow.), Λυκόφρων (Al. 265). A χῶρον μὲν πρῶτον : καὶ πῶς ἐπὶ Ἑκτορος, ὅτε Αἴαντι μονομαχεῖ (cf.
- 3 315 H 200—312), μὴ διαμετρεῖται ὁ τόπος; ἢ ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῆς ἀλλήλων σφαγῆς διαμιλλῶνται, ἐνθάδε δὲ περὶ τῆς κοινῆς ἐλπίδος ἐστὶν ὁ πόλεμος b (BCE 3 E 4) T διὸ οἱ τε ὄρκοι καὶ ἡ γύμνωσις τῶν στρατῶν, μὴ ποτέ τις ἔνοπλος ὦν προσαμύνη τῷ στρατηγῷ. ἢ ὅτι ἡ διαμέτρησης καρτερικωτέρους ἐργάζεται τοὺς πολεμοῦντας. ἄλλως τε δεδίασι μὴ τοξότης ὦν Ἀλέξανδρος δραπετεύσῃ τὴν συμβολὴν καὶ τὴν τοξείαν ἀντεπεισάξῃ τῷ Μενελάῳ· σκόπει γὰρ

ὅτι καὶ ἀφανισθέντος αὐτοῦ, Μενελάου δὲ τοξευθέντος οὐκ ἴσασι μὴ καὶ αὐτὸς εἶη ὁ τοῦτο δράσας· φησὶ γὰρ Ἀγαμέμνων "ὄν τις οἷστεύσας ἔβαλεν τόξων εὖ εἰδώς, / Τρώων ἢ Λυκίων" (Δ 196—7). b (BE 3 E 4) Τ χῶρον μὲν πρῶτον : ἀναγκαίως διεμέτρουσαν—τῇ περιγραφῇ μένωσιν. Α αὐτὰρ ἔπειτα / κλήρους : μετὰ ταῦτα δεόντως— ἀνελεῖν τὸν πολέμιον. ^[10]

- 3 315-6 ψῆφοι δέ τινες ἦσαν οἱ κλήροι, εἰς οὓς ἐσημειοῦτο ἕκαστος οὓς οὕτως ὠνόμασαν διὰ τὸ καλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰς πράξεις. Α χαλκήρεϊ : προπαροξυτόνως· ἔστι γὰρ παραγωγὴ ἡ διὰ τοῦ ηρης, ἥτις βαρύνεται, ξιφήρης, ὀλιγήρης, θυμήρης, ἔνθεν τὸ "θυμῆρες κεράσασα" (κ 362).
- 3 316a1 εἰ μέντοι γε τὸ ἄρω ἔγκειται ἐπὶ τούτου, καὶ διὰ τοῦ α ἡ σύνθεσις γένοιτο καὶ ὀξεῖα τάσις ἐστίν· "ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα" (Ι 336). Α χαλκήρεϊ : ἡ διὰ τοῦ ηρης παραγωγὴ βαρύνεται, εἰ μὴ τοῦ ἄρω ἐγκειμένου διὰ τοῦ α γένοιτο ἡ παραγωγὴ, ὡς τὸ "ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα". ^[5]
- 3 316a2 b (BCE 3) Τ λαοὶ δ' ἡρήσαντο <θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον> : ἔαν εἰς τὸ ἡρήσαντο στίζωμεν, φησὶν ὁ Νικάνωρ (p.
- 3 318a1 172 Friedl.), ὡς ἑτέροις ἔσσονται θεοῖς ἀνατείναντες τὰς χεῖρας· διὸ στίζει εἰς τὸ θεοῖς, καὶ τὸ ἰδέ ἀντὶ τοῦ καί. Α b (BCE 3 E 4) Τ δύναται καὶ οὕτως, ἡρήσαντο θεοῖς ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχο ν, καὶ ὁ ἰδέ ἀντὶ τοῦ καί.
- 3 318a2 Α im <Ἰδηθεν μεδέων> : ἀντὶ τοῦ Ἰδης μεδέων.
- 3 320 Α int ὁππότερος τάδε ἔργα : "ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ" (Γ 454).
- 3 321 Τ <ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι> : ἔαν στίζωμεν πρὸ τούτου τοῦ στίχου ἐπὶ τὸ "εἴσω" (Γ 322), ἐλλείπει ῥῆμα εὐκτικὸν τὸ εἶη· ἔαν δὲ διαστελλώμεν, κοινὸν ἔσται τὸ "δόσ" (Γ 322).
- 3 323a1 Α im ἀπὸ κοινοῦ τὸ "δόσ" ἐπ' ἀμφοτέροις τέτακται.
- 3 323a2 b (BCE 3 E 4) ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα <—γενέσθαι> : ἡ φιλότης γενέσθω, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 48)· "σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν <τὸ> μεσαμβρινὸν ὕπνον" ἀντὶ τοῦ ἀλοιῶντες φευγέτωσαν.
- 3 323b Τ πάλλιν δὲ μέγας <κορυθαίολος Ἑκτωρ> : πανταχόθεν ἀπροφασίστους καθίστησι τοὺς Τρῶας.
- 3 324a1 Τ πανταχόθεν τοὺς Τρῶας ἀπροφασίστους ποιεῖ.
- 3 324a2 b (BCE 3) . ἄψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς <ἐκ κλήρος ὄρουσεν> : τούτῳ μὲν τὰ ἀπὸ τῆς τύχης, ὅτι καὶ τοῖς ἥσοσι προσγίνεται ἡ τύχη, τῷ δὲ τὰ ἀπ' ἀρετῆς περιποιεῖ.
- 3 325a δηλοῖ δὲ διὰ τούτων ὡς κενὰ τὰ τῆς τύχης πρὸς τοὺς ἀνεπιτηδεῖους. b (BCE 3 E 4) Τ Πάριος δέ : Πάρις ὁ Ἀλέξανδρος ἐκλήθη παρὰ τὸ— εὐεϊδέστατον ἀνελόμενος ἀνέθρεψεν.
- 3 325b Πορφύριός φησιν ἱστορεῖν τὸν γράψαντα τὰ Τραγωδούμενα (cf. FGtHist 12, 12) ὅτι ὁ θρέψας τὸν Πάριν νομεὺς τ' ἀρχιάλας† ἐκαλεῖτο. Α <ἦχι> : τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ ι ἢ Ἀριστάρχου.
- 3 326a Α int <ἐκάστω> : Ἀρίσταρχος κατὰ γενικὴν "ἐκάστου".
- 3 326b1 Α im {ἦχι} ἐκάστω : μόνως κατὰ γενικὴν τὸ "ἐκάστου".
- 3 326b2 Τ <ἐκάστω> : μόνως κατὰ γενικὴν.
- 3 326c τὸ ἐκάστω ἀντὶ τοῦ ἐκάστου. b (BCE 3) . ἵπποι ἀερόσιποδες <καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειντο> : τὸ ἔκειντο οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἐστήκεσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ "ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;" (Κ 407).
- 3 327a b (BCE 3) Τ "ἐλεύσομεν ἐγγὺς ἐόντων / καπνὸν <τ'> αὐτῶν τε φθογγήν" (ι 166—7). Τ ἡ ὡς ἰσοδυναμοῦν τῷ ἔστασαν· ἐφίστασθαι γοῦν τὴν στήλην φαμὲν ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι. ἡ καὶ ἐπὶ ἀργῶν ἵππων τὸ ἔκειντο. b (BCE 3) Τ ἀερόσιποδες : αἵροντες εἰς ὕψος—τρέχειν ἵπποι. ^[5]

- 3 327b A καὶ ἔστιν ἰδίωμα παρὰ τὸ ἀείρω ἀέρω ἀέρσω, ὡς κέρσω. AT ἐδύσατο τεύχεα καλὰ : ὡς ἰδίᾳ μέλλοντες κινδυνεύειν ἀσφαλέστερον ὀπλίζονται· ἢ ὡς μέλλοντες κάμνουν προανεκτήσαντο αὐτοὺς τῇ τῶν ὀπλῶν ἀνέσει.
- 3 328 b (BCE 3 E 4) T Ἑλένης πόσις ἡϋκόμοιο : κοσμεῖ αὐτὸν τῷ γάμῳ ὡς "πόσις Ἥρησ" (K 5).
- 3 329 πρῶτος δὲ λαχὼν πρῶτος ὀπλίζεται. b (BCE 3 E 4) T κνημίδας μὲν πρῶτα <—ἐπισφυρίοις ἀραρυίας> : ὀπλισμὸν διδάσκει.
- 3 330-1a1 ἐπισφύρια δὲ εἰσὶν οἱ ἑγλυμμοῖτ τῶν σφυρῶν. T ὀπλισμὸν διδάσκει διὰ τούτου.
- 3 330-1a2 ἐπισφύρια δὲ εἰσὶν οἱ ἑγλουτοῖτ, ἥτοι τὰ τῶν σφυρῶν σφαιρώματα. b (BCE 3 E 4). κασιγνήτοιο Λυκάονος : κωμωδεῖται ὡς οὐκ εἰδὼς τὸ συστάδην, ἄλλως τε καὶ δειλὸς Λυκάων, ὃς ἔρριψε τὴν παντευχίαν οὐ φέρων τὸν ἰδρῶτα (cf.
- 3 333a Φ 50—1). b (BCE 3 E 4) T ἤρμοσε δ' αὐτῷ : τοῖς γὰρ ὁμοιογενέσι καὶ ὁμοιοτρόποις ὅμοιαι τῶν σωμάτων αἱ κατασκευαί.
- 3 333b b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν <—στιβαρόν τε> : ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν, καὶ μετὰ τὸν "οἶο κασιγνήτοιο" (Γ 333) ὑποτάσσει "κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν / ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν· / τεῖλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος,† / ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετ' ἀσπίδα τερσανόεσσαν" (Γ 336—7. ^[5]
- 3 334-5a 338, cf. 334). ὥστε ἐναντίως τῷ Ὀμηρικῷ ὀπλισμῷ (cf. A 19—42. O 479—81) ἔχειν· πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν καὶ ξίφος μὴ ἔχων. A ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος —, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὥμοισιν βάλετο (334), ἀναγκαιῶς διὰ τοὺς τελαμῶνας.
- 3 334-5b A im b (BCE 3) T < χάλκεον : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ χάλκεον· κοινὸν γὰρ τὸ "ἀμφ' ὥμοισι βάλετο" (cf.
- 3 335a1 Γ 334) καὶ ἐπὶ τοῦ σάκου. A im χάλκεον : βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ χάλκεον.
- 3 335a2 ἔστι δὲ κοινὸν καὶ τοῖς ἐξῆς. b (BCE 3) T κυνέην <—> ἔθηκεν : Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν, b (BCE 3) T ὡς "τιθήμενον ἔντεα καλὰ" (K 34), καὶ "αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ δήμου θέμενος τὰ ὅπλα", ὃ ἔστι περιθέμενος, ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (Dem.
- 3 336 or. 21, 145). T δεινὸν δὲ λόφος <καθύπερθεν ἔνευεν> : πολλὴν ἔμφασιν ἔχει νεύων ὁ λόφος.
- 3 337a1 T πολλὴν δὲ καὶ ὁ λόφος νεύων ἔχει τὴν ἔμφασιν.
- 3 337a2 b (BCE 3). < εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει : > ἐν ἄλλῳ "εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκάχμενον ὃξεί χαλκῷ" (= K 135).
- 3 338 A im ὡς δ' αὐτῶς Μενέλαος : ὅτι οὗτος ξίφος ἔχει.
- 3 339 εἰ δὲ ὡσαύτως τῷ Ἀλεξάνδρῳ καθῶπλισται, πάντως κάκεῖνος εἶχε ξίφος. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. A ἔντ' ε' : ὅπλα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ—ἔντεα δαιτός (η 232). A {οἱ δ' ἐπεὶ οὖν} ἐκάτερθεν <ὀμίλου> : ἐξ ἐκατέρου ὀμίλου. ^[5]
- 3 340 T δεινὸν δερκόμενοι : ζῆλος αὐτοὺς ἐρεθίζει.
- 3 342a T θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας : ἐκ παντὸς τόπου καὶ προσώπου τὴν ἔμφασιν κινεῖ.
- 3 342b b (BCE 3) T τὸ δὲ ἄδηλον καραδοκοῦντες ἐκπλήσσονται· "ξυνὸς" γὰρ "Ενυάλιος" (Σ 309). b (BCE 3 E 4) T διαμετρητῷ : Ἀρίσταρχος περισπᾷ καὶ οἱ ἄλλοι.
- 3 344 καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις, καὶ ἔστιν παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντέθεται ἐν τῷ "χωρὸν μὲν πρῶτον διεμέτρεον" (Γ 315). A <σεῖον τ' ἐγχεΐας : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐγχεΐας.
- 3 345 A im πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος : οἱ μὲν παρὰ τὸ κίειν ἐν πλεονασμῷ, οἱ δὲ παρὰ τὴν σκιάν.

- 3 346 A int b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἔχει δὲ παρρησίαν Ἀλέξανδρος εὐχῆς ἄδικος ὢν. b (BCE 3 E 4). < οὐ δ' ἔρρηξεν χαλκός : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 3 348a1 ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν , "χαλκόν". A im τοῦτως ἄμεινον† διὰ τοῦ ς γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν (Γ 349) φησιν· "ὁ δὲ δεύτερος ὥρνυτο χαλκῶ" ἀντὶ τοῦ τῷ δόρατι. καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχεν, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος ἀπώλεσεν. A οὐ δ' ἔρρηξε <ν> χαλκόν : οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 3 348a2 ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ ς γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν· "ὁ δὲ δεύτερος ὥρνυτο χαλκῶ" ἀντὶ τοῦ τῷ δόρατι. καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχε, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος ἀπώλεσεν. Τ Ἀρίσταρχος μὲν χαλκόν, ἄμεινον δὲ "χαλκός". καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν· "ὁ δὲ δεύτερος ὥρνυτο χαλκῶ" ἀντὶ τοῦ δόρατι.
- 3 348a3 καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔτυχε, τὸ δὲ τῆς ἰσχύος ἀπώλεσεν. b (BCE 3 E 4) ἐπευξάμενος : Ἑλληνικὸν τὸ μὴ πᾶν ἐπιτρέπειν τῇ ῥώμῃ· b (BCE 3) Τ καὶ γὰρ μὴ βουλομένου θεοῦ ὁ πολλῶν κρατήσας ἐνὸς ἡττᾶται μόνου πολλάκις.
- 3 350 Τ δῖον Ἀλέξανδρον <καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον > : ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαίως ἐπιλέγεται· καὶ γὰρ ὁ καιρὸς τὸ σύντομον ἔχειν θέλει.
- 3 352a καὶ δῖον ἀκαίρως ὁ Μενέλαος τὸν ἐχθρὸν λέγει. ἐὰν δὲ γράφηται "δαμῆναι", βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ Ἀλέξανδρον· κοινὸν γὰρ τὸ "δόσ" (Γ 351), ἐὰν δὲ δάμασσο ν , δευτέραν ἄνω θετέον, ἐπεὶ καὶ καθ' ἑαυτὸ δύναται πληρὴς εἶναι τὸ ἐξῆς. Α δῖον Ἀλέξανδρον : τινὲς τὸ δῖον τῷ "ἐμέ" (Γ 351) συνάπτουσιν. ^[5]
- 3 352b ἢ ἐρεθίσαι κατ' αὐτοῦ βούλεται τὸν θεὸν ὡς αἰσχύναντος τὸ ἀπὸ Δαρδάνου γένος. b (BCE 3 E 4) Τ < δάμασσον : > Ἀρίσταρχος "δαμῆναι".
- 3 352c1 A im γράφεται "δαμῆναι", ἵνα συνάδῃ τῷ "δὸς τίσασθαι" (Γ 351).
- 3 352c2 Τ il ἐρρίγησι : ἀπὸ τοῦ ῥιγῶ ῥιγεῖς, ΑΤ οὗ παρατατικὸς ἐρρίγουν, Α ὁ μέσος παρακειμένος ἔρριγα, ὃς μεταπλάττεται εἰς ἐνεστώτα τὸν ἐρρίγω ὡς δέδοικα δεδοίκω.
- 3 353 ΑΤ ξεινοδόκον {κακὰ ῥέξαι}· παροξύνεται διὰ τὴν ἐνέργειαν.
- 3 354a οὕτως δὲ πέφυκε τὰ παρὰ ῥῆμα συντιθέμενα παροξύνεσθαι μὲν, ὅτε ἐνέργειαν ὑπισχνεῖται, προπαροξύνεσθαι δέ, ὅτε πάθος, εἰ μὴ κανόνες τινὲς κωλύοιεν, οὓς παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανός (cf. 1,235,11). ὥστε διαφέρειν τὸ λιθοβόλος τοῦ λιθόβολος· τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενον σημαίνει τὸν λίθου βάλλοντα, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις (1063)· "λιθόβολον †εἶμα† κατειργάσω" Α ξεινοδόκον : διὰ τοῦ κ ὡς πανδοκεῖον. ^[5]
- 3 354b ὁ δεχόμενος δὲ ἐνεργεῖ, οὐ πάσχει· διὸ παροξύνεται. b (BCE 3) Τ < φιλότητα : > ὅτι σαφῶς νῦν φιλότητα τὴν ξενίαν εἴρηκεν.
- 3 354c1 A im φιλότητα παράσχη : †μόνως ὅτι γράφεται† φιλότητα δὲ ξενίαν· καὶ "ἐν μεγάροις ἐφίλησα" (Γ 207).
- 3 354c2 Τ φιλότητα : ἀπελθόντα γὰρ ὡς—καταφρονηθέντι. Α ἀμπεπαλὼν : ἀνακραδήνας ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὡς "τεταγών" (Α 591).
- 3 355 Ο 23). Τ ἡρήρειστο : τὸ βίαιον τῆς πληγῆς δηλοῦται τῷ τραχεῖ τοῦ ῥήματος.
- 3 358 b (BCE 3) Τ ἀντικρύ : διαφέρει τὸ ἀντικρύ—τὸ φανερώς.
- 3 359 Α < ἐρυσσάμενος ξίφος : > ὅτι ξίφος ἔχει, πρὸς Ζηνόδοτον.
- 3 361 A int κόρυθος φάλον : τὸ προμετωπίδιον ἀνάστημα—τὸ κάρα.
- 3 362 Α < ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ : > Ἀρίσταρχος "ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ," τῇ περικεφαλαίᾳ.
- 3 362a1 A im ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ : αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς ἔχουσιν, ἴν' ἢ "ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ", τῇ κόρυθι.

- 3 362a2 ἐὰν δὲ ἢ ἀρσενικόν, ἐπὶ τοῦ λόφου κεῖται. T < διατρυφέν : > τὰ γὰρ ὑπερβάλλουσιν ἀκμὴν ἔχοντα εὐθρυπτα.
- 3 363a b (BCE 3 E 4) T διατρυφέν : παρὰ τὸ θρύπτω, ὅθεν καὶ τρυφή ἢ θρύπτουσα τὸ σῶμα· καὶ γὰρ οὐδὲν ἦττον αὕτη τὸ σῶμα ἢ ὁ σίδηρος διαθρύπτει τὸ δόρυ.
- 3 363b T διὰ τί ὁ Μενέλαος συγκλασθέντος—τῷ ἐκείνου θανάτῳ. A Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν < ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· / Ζεῦ πάτερ > : διοτρεφεῖς γὰρ οἱ βασιλεῖς. ^[5]
- 3 364–5 T καὶ φιλεγκλήμονες οἱ ἀτυχεῖς. b (BCE 3 E 4) T εὐρύν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "αἰπύν".
- 3 364 αἰπὺ δὲ ὅρος ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ οὐρανὸς εὐρύς· παρήκει γὰρ τῇ γῇ. A ὀλοώτερος : ὀλέθρων αἰτιώτερος· ἀναιρουμένου γὰρ Ἀλεξάνδρου τὰ τῆς μάχης ἐλύετο.
- 3 365 b (BCE 3 E 4) T ὀλοώτερος ἄλλων : ἐμοὶ τῷ Μενελάῳ—ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν σωζομένῳ. A < ἦ : > περισπᾶται ὁ ἦ· βεβαιωτικὸς γὰρ { ἦν }.
- 3 366a A int < ἦ τ' ἐφάμην > τίσασθαι < — > κακότητος : Ἀττικῶς πέφρασται, ὡς "ἐγραψάμην Φιλῖνον κλοπῆς".
- 3 366b b (BCE 3) T παρὰ βραχύ, εἰ μὴ ἐσφάλην. b (BCE 3) ἄγη { ξίφος } : πλεονασμῷ "ἐάγη".
- 3 367 T οὐ δ' ἔβαλόν μιν : ὅτι Ἀμμώνιος ἐν τῷ Πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι ὁμοίως εἶχεν "οὐδ' ἐδάμασ < σ > α".
- 3 368a καὶ ἔστι ἴσυναῖρων† τοῖς λεγομένοις πρότερον (Γ 352) ὑπὸ τοῦ Μενελάου· "δῖον Ἀλέξανδρον καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι". ὅτι σαφῶς τὸ οὐ δ' ἔβαλόν μιν σημαίνει ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπάταξα αὐτόν. A οὐ δ' ἔβαλόν μιν : πᾶσαι "οὐδὲ δάμασ < σ > α" γράφουσι καὶ οὐ δ' ἔβαλόν μιν. ^[5]
- 3 368b T καὶ ἐπαΐζας κόρυθος λάβεν : εἶδωλον Ἀλεξάνδρου καταλιμπάνει τῇ ὑποθέσει τριχῇ φονεύσας αὐτόν, δόρατι ξίφει αἰχμαλωσίᾳ.
- 3 369a b (BCE 3 E 4) T κόρυθος λάβεν : ὃ γὰρ ἂν τῷ θυμῷ παραπέσῃ, τοῦτο ὄπλον χορηγεῖται τῷ θυμῷ.
- 3 369b T ἔλκε δ' ἐπιστρέψας : διὰ τοῦ ῥήματος παρέτεινεν αὐτοῦ τὴν αἰσχύνην.
- 3 370 οὐ φονεύει δὲ αὐτόν τῷ αὐτοῦ ξίφει, ἢ ὑπὸ τοῦ καιροῦ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης σφαλλόμενος, ἢ τοῖς ὅπλοις ἀπογνούς, ἢ καὶ ὅτι ἴσον ἦν θανάτου τὸ ὑπεκστῆναι τοῦ μετρητοῦ, ἢ ζῶντα αὐτὸν ἐλεῖν βουλούμενος, ὅπερ ἦν μεῖζον· οὕτω γὰρ ἂν ἀξίως ἐτιμωρήσατο αὐτόν τῇ συντόμῳ ἀνελόν. b (BCE 3 E 4) T ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἰμάς : θέραψ γὰρ ἔστι τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. ^[5]
- 3 371a b (BCE 3 E 4) T συναπάγει δὲ αὐτόν, ὅπως μὴ ἀγχιονισθεῖη. b (BCE 3) T πολύκεστος : ὅτι πολύκεστος ὁ πυλοκέντητος.
- 3 371b ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστός ἀπὸ τούτου· "τῇ νῦν τοῦτον ἰμάντα / ποικίλον" (Ξ 219–20). ὁ δὲ Καλλίμαχος (cf. fr. 43, 53) ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἰμάντος τὸν κεστόν ἐκδέχεται. A ἀπαλήν ὑπὸ δειρήν : ὡς ἐπὶ γυναικὸς εἶπεν οὐκ εἰωθυίας κόρυθα φορεῖν. ^[5]
- 3 371c1 b (BCE 3 E 4) T ἀπαλήν εἶπεν ὡς ἐπὶ γυναικὸς οὐκ εἰωθυίας κόρυθα φέρειν.
- 3 371c2 A im < ὑ π' ἀνθερεῶνος : > τοῦ ἀνθερεῶνος αὐτοῦ.
- 3 372 T il καὶ νύ κεν εἶρυσ < σ > ἐν τε : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "καὶ νύ κεν ἔξείρυσεν†", A int T οὐ μέντοι ἐν τῇ Ἀριστάρχου.
- 3 373 T < εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ > Ἀφροδίτη : πάλιν διαστολὴ πρὸ τούτου· ἀνέστραπται γὰρ ἢ περίοδος.
- 3 374a

ὀρθὴ δ' ἂν ἐγένετο οὕτως· εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησεν, "καὶ νύ κεν εἴρυσ <σ> ἐν τε" (Γ 374 et 373). Α εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε : οὐ βοηθεῖ Ἀθηνᾶ Μενελάω, ὅπως ἢ Ἴλιος πορθηθῇ σωζομένου Ἀλεξάνδρου.

3 374b b (BCE 3 E 4) Τ ῥῆξεν ἱμάντα : οὐ λῦσεν· τάχους γὰρ ἦν χρεῖα.

3 375 b (BCE 3 E 4) Τ οὐ σῶζεται δὲ σὺν τῇ κόρυθι, ὅπως τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων παρὰ τοῖς πολεμίοις καταλειφθῇ. b (BCE 3) Τ ἴφι κταμένοιο : ἰσχυρῶς καὶ μετὰ βίας—ὑπὸ τῆς νόσου. Α ἥρως : εὐκαιρον ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸ ἥρω ς, καίτοι δυνάμενον "Ἀτρείδης" κεῖσθαι. ^[5]

3 377 b (BCE 3) Τ ῥίψ' ἐπιδινήσας : σύμβολον τῆς νίκης· ταύτὸν γὰρ ἐστὶ τῷ καὶ τὴν κεφαλὴν ῥῖψαι (cf.

3 378 N 204—5). b (BCE 3) Τ < ἔγχεϊ : > ζητεῖται ποίῳ ἔγχει· ὁ γὰρ εἶχεν, ἐξηκόντισεν· διὸ ἡ διπλῇ.

3 380a λεκτέον οὖν ὅτι ἐπόρουσεν, ἐφ' ὃ ἐξηκόντισεν ἔγχος ἐνεχόμενον τῇ ἀσπίδι καὶ τῷ θώρακι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἵνα τοῦτο ἐκσπᾶσας ἀνέλοι αὐτόν. οὕτως οὖν ληπτέον τὸ ἐξῆς, "ἐπόρουσε" (Γ 379) ἔγχει χαλκείῳ, εἶτα χωρὶς "κατακτάμεναι μενεαίνων" (Γ 379). Α ἔγχεϊ χαλκείῳ : καὶ πῶς φησιν "ἐκ δέ μοι ἔγχος / ἤϊχθη παλάμηφιν" (Γ 367—8); ἢ ὅτι δύο δόρατα ἐβάσταζεν· ἢ τῶν παρόντων ἥρπασεν· b (BCE 3 E 4) Τ ἡ τῷ ἐμπεπηγότι αὐτῷ διαχρησόμενος ἐπεδίωκεν. ^[5]

3 380b b (BCE 3) Τ τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτῃ : ἐπὶ τοσοῦτον ἄγει τὰς περιπετείας ὁ ποιητὴς ὥς ὑπὸ μόνων ἰᾶσθαι θεῶν.

3 380c b (BCE 3) Τ κηῶντι : κοιμιστικῶς, εὐώδει.

3 382 καὶ τοῦτο δὲ τῆς ἀκολασίας Ἀλεξάνδρου τεκμήριον. b (BCE 3) Τ αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην : κατηγοροῦσιν ὥς προαγωγὸν εἰσάγοντος αὐτοῦ τὴν θεόν.

3 383a ἀλλ' ἐπεὶ ὥρμηται γέλωτα μὲν θέσθαι τὸν Πάριν, ἐπαινέσαι δὲ τὴν Ἑλένην, καὶ τοῦ μὲν τὴν ἀκρασίαν, τῆς δὲ τὴν σωφροσύνην ὑπ' ὄψιν ἄγειν, οὐ δύναται δὲ διεστῶτα τὰ πρόσωπα δι' ἐτέρου τινὸς συμβιβάζειν, ἐπίτηδες παρέλαβε τὴν Ἀφροδίτην. b (BE 3) Τ < καλέου ς' : > ἡ καλέουσα. ^[5]

3 383b T il < αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέου ς' ἴε > · τὴν δ' ἐκίχανε / πύργῳ ἐφ' ὕψηλῳ : ὅπως μὴ ἀποδοθῇ ὀρωμένη ἀπὸ τοῦ τείχους· διὰ τοῦτο γὰρ εἶπε περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν (384).

3 383-4a1 ἢ ὅπως μὴ οἰόμενος αὐτὴν ἐκδεδόσθαι καὶ διαχρήσεται ἑαυτόν. Τ καλεῖ δὲ αὐτήν, ὅπως μὴ διὰ τοῦ τείχους ἀποδοθῇ, ἢ μὴ πῶς οἰόμενος αὐτὴν ἀποδεδόσθαι διαχρήσεται ἑαυτόν. ^[5]

3 383-4a2 b (BE 3 E 4). < περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν : > πυθόμεναι γὰρ τὸ μονομάχιον ἐξῆλθον.

3 384 b (BCE 3 E 4) Τ πιθανὸν δὲ ἀποστάντος τοῦ Πριάμου προστεθῆναι ταῖς Τρωάσιν αὐτήν· b (BCE 3) Τ θεωροῦσα δὲ τὴν μάχην οὐδ' ὅτι οὖν φθέγγεται, ὅπως μὴ τὸ πάθος ἐκφήνη. b (BCE 3 E 4) Τ χειρὶ δὲ νεκταρέου < ἑανοῦ > : γραφικῶς τοῦτο. ^[5]

3 385 Τ ὑπεξάγει δὲ αὐτήν, ὅπως μὴ ἐν μέσαις ταῖς Τρωάσι διαλέγεται αὐτῇ. b (BCE 3 E 4) Τ πρᾶγμα δὲ εὐτελὲς μεθ' ὅσης φαντασίας δηλοῖ, ὑψῶν τῷ κόμπῳ τῶν ἐπιθέτων. b (BCE 3) Τ νεκταρέου δὲ θείου, παρὰ τὸ νέκταρ. ἑανοῦ δὲ λευκοῦ ὥς "ἑανῶ λιτί" (Σ 352) καὶ "ἑανοῦ κασ <σ> ιτέροιο" (Σ 613). Τ Λακεδαίμονι ναιεταώση : μιᾶ τῶν ὑπολειφθεισῶν εἴκασται, δηλοῦσα ὅτι θεὸς ἐστίν· ἢ λείπει ὁ καί, ἴν' ἢ καὶ ἐν Λακεδαίμονι. ^[5]

3 387a Τ ναιεταώση : ναίω ναιέτης, καὶ ὥς κυνηγέτης κυνηγετῷ, οὕτως ναιέτης ναιετῷ ναιετᾶς, διαίρεσις ναιετάω.

3 387b1 καὶ ἔδει μὲν ναιεταούση. ΑΤ ὥς βοαούση, Τ ἀλλ' ἔστιν ὅμοιον τῷ "ἰδρῶσαι, ἦγον δέ" (Λ 598). ΑΤ ἐκ τοῦ ναίω ναιέτης· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κυνηγέτης κυνηγετῷ, οὕτως ἀπὸ τοῦ ναιέτης ναιετῷ.

3 387b2

καὶ ὥφειλε μὲν ναιεταούση, ἀλλ' ἔστιν ἡ χρῆσις Ἰώνων. b (BCE 3) < ἥσκειν : > ὡς ἐδεδειπνήκειν.

3 388a T il μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε : τὴν γραῦν, ὡς καὶ ὁ ὄνειρος εἵκασται τῷ φιλάτῳ Νέστορι (cf.

3 388b B 20—1). T δεῦ ρ ' ἴθ' · < Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἶκον δὲ νέεσθαι : > στικτέον μετὰ τὸ ἴθι · αὐτοτελὲς γὰρ καὶ ἀσύνδετον πρὸς τὰ ἐξῆς.

3 390a1 καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου στικτέον τελεία. A τελεία μετὰ τὸ ἴθι στιγμή.

3 390a2 T il Ἀλέξανδρός σε καλεῖ < —στίλβων καὶ εἵμασιν > : διχῇ αὐτὴν ἀναζωπυρεῖ ὑπομιμνήσκουσα τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τόπου.

3 390-2 b (BCE 3 E 4) T δεινωτοῖσι λέχεσσι : ὅτι δεινωτὰ λέχη λέγει ἥτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔντασιν τῶν ἱμάντων· πρώτη γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ.

3 391a A δινωτοῖσι : ἐφ' ὧν ἀκίνητοῦμεν, κατὰ ἀντίφρασιν.

3 391b ἢ ὅτι δῖνος ὁ τόρνος. b (BCE 3 E 4) T καὶ διὰ τοῦ ι φησὶν ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ σχημάτων (2,847,8). b (BCE 3) T < κεῖνος ὃ γε—καὶ εἵμασιν : > λείπει τὸ ἐστίν.

3 391-2 ἐπεὶ δὲ συνήθης ἡ φράσις, ἐὰν τεθῇ, δοκεῖ πλεονάζειν. b (BCE 3) T il κάλλεϊ τε στίλβων < καὶ εἵμασιν > : ταῦτά φησιν, ἵνα μὴ διὰ τὸν λύθρον αὐτὸν μυσσυχθῇ.

3 392a1 T ταῦτά φησιν, ἵνα μὴ μυσσυχθῇ αὐτὸν διὰ τὸ λύθρον.

3 392a2 b (BCE 3 E 4) οὐδέ κε φαίης : ὅτι ὡς πρὸς τινα λέγει μὴ ὑποκειμένου προσώπου, ἀντὶ τοῦ φαίη τις ἄν.

3 392b A < ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόν γ' ἐλθεῖν : > διαστολὴ βραχεῖα ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν· κοινὸν γὰρ τὸ "οὐδέ κε φαίης" (Γ 392).

3 393a1 A im ὀλίγον διασταλτέον μετὰ τὸ ἐλθεῖν.

3 393a2 A il ἀλλὰ χορόν : ἡϊθέων τὸ χορεύειν· ἐφ' ᾧ καὶ Πρίαμος ὀνειδίζει τοῖς υἱοῖς "χοροῖτυπίησιν ἄριστοι" (Ω 261).

3 393b b (BCE 3) T < ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν > ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε : ὅτι οὐ δεῖ ἀκούειν ἐκ τοῦ θυμὸν ὄρινεν (395) ἐθύμωσε ν, ἀλλὰ τὸ παρώρμησεν· δεξάμενος δὲ τις τὸ πρότερον τοὺς ἐξῆς (sc).

3 395 396—418) ἐνδιασκευάζει· διὸ ἀθετοῦνται ἀπὸ τοῦ "καὶ ῥ' ὡς οὖν ἐνόησεν" (Γ 396) ἕως τοῦ "ὡς ἔφατ' , ἔδδεισεν δ' Ἑλένη" (418) στίχοι εἴκοσι τρεῖς· πῶς γὰρ ἡ γραῖα παλαιγενεῖ εἰκασμένη "περικαλλέα δειρὴν" (Γ 396) εἶχεν καὶ "ὄμματα μαρμαίροντα" (397) καὶ "στήθεα ἱμερόεντα" (Γ 397) ; καὶ βλάβη παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστι τὰ λεγόμενα "ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, / μὴ δ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν" (Γ 406—7) . καὶ εὐτελὲς κατὰ τὴν διάνοιαν "μή μ' ἔρεθε, σχετλίη" (Γ 414) . αἰρομένων δὲ αὐτῶν καὶ τῆς συνεπειᾶς γινομένης οὕτως· ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινε· / "βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῇτι φαιινῶ / σιγῇ, πάσας δὲ Τρῳὰς λάθην, ἦρχε δὲ δαίμων" (Γ 395. 419—20). A περικαλλέα δειρὴν : καὶ μὴν γραῖ παρειασθεῖσα ἦν. ^[10]

3 396 ἀλλ' ἔθος τοῖς ἡμιθέοις ἐπιγινώσκειν τοὺς θεοὺς, b (BCE 3 E 4) T ὡς Αἴας τὸν Ποσειδῶνα (cf. N 70—2). b (BCE 3) T στήθεά τ' ἱμερόεντα : οὐδὲν ἄτοπον γυμνὴν φαίνεσθαι τὴν θεόν· Ἑλένη γὰρ ἦλθε γνωρισθῆναι, κρύπτεται δὲ τὰς Τρῳάς.

3 397 b (BCE 3 E 4) T ἔπειτα : τὸ δεύτερον.

3 398 T il δαιμονίη : παρρησιάζεται ἡ Ἑλένη ὡς πρὸς ἀδελφὴν.

3 399a b (BCE 3) T λιλαίει : λῶ τὸ θέλω· ἀναδιπλασιασμός λιλῶ.

3 399b

ὡς κερῶ κεραίῳ, οὕτω καὶ λιῶ λιλαίῳ. Τ ἦ πῆ με : τὸν ἦ σύνδεσμον περισπαστέον, τὸ δὲ πῆ ὀξυτονητέον διὰ τὸ μέ ἐγκλιτικόν· ἐνθάδε γὰρ τὸ πη οὐ πύσμα, ἀλλὰ ἀόριστον.

3 400a1 Α ἦ πῆ με : τὸ ἦ περισπαστέον, τὸ δὲ πῆ ὀξυντέον διὰ τὸ μέ· οὐ γὰρ ἔστι νῦν ἐρωτηματικὸν τὸ πη, ἀλλὰ ἀόριστον.

3 400a2 b (BCE 3) Τ προτέρω : ἀπὸ τοῦ †προσωτέρου† ἐστὶ διὸ δίχα τοῦ ι .

3 400b1 Τ δίχα τοῦ ι τὸ προτέρω · b (BCE 3) ἀπὸ τοῦ προσωτέρω b (BCE 3 E 4) γὰρ ἔστιν.

3 400b2 b (BCE 3) < Φρυγίης : > λείπει ἢ ἐπί.

3 401a Τ il Μηνίης : Μήνες ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοὶ τὸ παλαιόν, εἴτα Λυδοὶ ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ Ἰαυτος, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (cf.

3 401b 7, 74, 1). Α < εἴ τις τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων : > πρὸ τούτου διαστολὴν θετέον· ἀνέστραπται γὰρ ὁ λόγος.

3 402a Α im < καὶ κεῖθι : > Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ι , καὶ κεῖθ ι .

3 402b1 Α im {εἴ τις τοι} καὶ κεῖθι {φίλος} : ἐκ πλήρους ὁ καὶ σύνδεσμος.

3 402b2 Τ οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον <—παρέστης> : ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ οὐνεκα (403)· ἀσύνδετος γὰρ πρὸς τὰ ἐπάνω ὁ λόγος.

3 403-5a1 ὑποστικτέον δὲ ἐν ὑποκρίσει εἰς τὸ ἄγεσθαι (404), ἐπεὶ τῶν ἀνταποδοτικῶν ἔστι καὶ ταῦτα, οὐνεκα (403)—τοῦνεκα (405). Α τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. ^[5]

3 403-5a2 Τ il οὐνεκα δὴ νῦν : κομματικὸς ὁ λόγος τῇ δυσχεραίνουσῃ διανοίᾳ.

3 403-5b θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι οὐ με λανθάνεις, ἐφ' ᾧ ἤλθες ἐνθάδε. b (BCE 3 E 4) Τ τοῦνεκα δὴ νῦν <δεῦρο> δολοφρονέουσα παρέστης : ἠθικῶς πυκνθάνεται· διὸ οὐ δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ παρέστης .

3 405 Τ θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους : Ἀρίσταρχος "ἀπόεικε" διὰ τοῦ κ , καὶ χωρὶς τοῦ ς "κελεύθου".

3 406a1 θαυμάσειε δ' ἂν τις, ἢ ἑτέρα διὰ τοῦ π πόθεν παρέδου· οὔτε γὰρ ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις οὔτε ἐν ἑτέρᾳ τῶν γούν μετρίων ἐμφερόμενον πέφυκεν, καὶ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἀπαξάπαντες οὕτως ἐκτίθενται. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσιν· "τί δὲ† εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς." Α Ἀρίσταρχος "κελεύθου". ^[5]

3 406a2 Α im θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου : τοῦ† πᾶσαι.

3 406b οὐκ ἐπαρᾶται δέ, ἀλλ' ὀνειδίζει ἀντὶ τοῦ μὴ πρᾶσσε τὰ θεῶν. Τ < κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι· νεμεσητόν δέ κεν εἶη· / κείνου πορσανέουσα λέχος : > τὸ ἐξῆς ἔστι κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι κείνου πορσανέουσα λέχο ς .

3 410-1 Α im κείνου πορσανέουσα λέχος : εὐτρεπίζουσα, ὡς τὸ "λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν" (γ 403.

3 411 η 347). τὸ δὲ ἐξῆς "οὐκ εἶμι κεῖσε" (cf. Γ 410) πορσανέουσα λέχο ς . τὸ δὲ †νεμεσητόν† διὰ μέσου. b (BCE 3) Τ Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω / πᾶσαι μωμήσονται : ὡς δευτέρας μάχης αἰτίαν οὔσαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἔπεσθαι.

3 411-2a1 Τ μωμήσονται γὰρ με, φησίν, αἱ Τρωάδες ὡς δευτέρας μάχης οὔσαν αἰτίαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἔπεσθαι.

3 411-2a2 b (BCE 3 E 4) μή μ' ἔρεθε , σχετλίη , <—ἔχθεα λυγρά> : βραχὺ διασταλτέον σχετλί η , μεθείω (414), ἀπεχθήρω (415).

3 414-6 στικτέον δὲ φίλησα (415), ἐὰν ἦ τὸ μητίσομαι (416) ὀριστικόν· ἐὰν δὲ ὑποτακτικὸν συνεσταλμένον, κάκεῖ διαστολὴν θετέον, ἵνα κοινὸν ἦ τὸ μή (414) ἐπίρρημα κατὰ πάντων, μή

σε μεθείω, μὴ ἀπεχθήρω. Α μή μ' ἔρεθε, σχετλίη : τὸ ἀνεξίκακον τῆς θείας ἐδήλωσε φύσεως.
[5]

- 3 414a "†θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖς† οὐ θερμαίνεται / ἀλλ' ὡς λέβης τις μείζονος δεῖται πυρός" (trag. fr. ad. 448 N. 2). b (BCE 3 E 4) Τ μὴ χωσαμένη σε μεθείω : μετωνυμικῶς ἀντὶ τοῦ ἐαθῆναι ποιήσω καὶ μισηθῆναι, Α im b (BCE 3) Τ ὡς καὶ φιληθῆναι ἐποίησα.
- 3 414b b (BCE 3) Τ < ἔκπαγ λ' ἐφίλησα : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "ἔκπαγλα φίλησα".
- 3 415 Α int μητίσομαι αἴσχεα λυγρά : καὶ τῶν ἐναντίων γὰρ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ θεοί, ὡς αἱ Μοῦσαι ἐπὶ Θαμύριδος (B 599—600).
- 3 416a b (BCE 3 E 4) Τ ἔχθεα : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀρισταρχείων "ἄχθεα" ἐγγέγραπτο, τινὲς δὲ "ἄλγεα" γράφουσιν.
- 3 416b1 ΑΑ im αἴσχεα {λυγρά} : ἡ μὲν ἐτέρα τῶν Ἀριστάρχου "αἴσχεα", ἡ δὲ ἐτέρα "ἄλγεα".
- 3 416b2 Τ < ὄλῃαι : > ὡς "πύθῃαι" (E 351 al.
- 3 417a)· μέσος γὰρ δεύτερος ἀόριστος. Α im < ὄλῃαι : > ἀντὶ τοῦ ὄλοιο.
- 3 417b Τ il ἔδδεισεν δ' Ἑλένη : διδάσκει μὴ θρασεῖας γίνεσθαι πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας τὰς ἀποκρίσεις.
- 3 418 b (BCE 3 E 4) Τ βῆ δὲ κατασχομένη : πάλιν κοσμίως ἀναχωρεῖ.
- 3 419a Τ {ἐανῶ} ἀργῆτι φαεινῶ : ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.
- 3 419b1 Τ τοῦτο ἐκ παραλλήλου εἴρηται.
- 3 419b2 Α im δόμον περικαλλέ' ἴκοντο : τοῦ Ἀλεξάνδρου· ἐπὶ δὲ Ἑκτορος "δόμους εὖ ναιετάοντας" (Z 497).
- 3 421 Τ ἀμφίπολοι μὲν <ἔπειτα θεῶς> ἐπὶ ἔργα <τράποντο> : ἔδει γὰρ αὐτὰς χωρίζεσθαι διαλέξεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὰ συνήθη πρασσούσας.
- 3 422 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δ' εἰς ὑψόροφον : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη" (Γ 426) στίχοις τέσσαρσι παράκεινται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος μετετίθει τὴν συνέπειαν οὕτως· "ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο (Γ 422) / αὐτὴ δ' ἀντίον ἵζεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος, (pro Γ 423—6) / ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ" (Γ 427)· ἀπρεπὲς γὰρ αὐτῷ ἐφαίνετο τὸ τῇ Ἑλένῃ τὴν Ἀφροδίτην δίφρον βαστάζειν. [5]
- 3 423a ἐπιλέλῃσται δὲ ὅτι γραῖ εἵκασται καὶ ταύτῃ τῇ μορφῇ τὰ προσήκοντα ἐπιτηδεύει. Α < δῖα : > ἀντὶ τοῦ διοτάτη.
- 3 423b καλῶς δὲ τὰ ἐπὶ Διὸς οὐκ ἐπιτείνονται. b (BCE 3) δίφρον ἐλοῦσα <—> Ἀφροδίτη : εἰ μὲν ὡς γραῦς, οὐκ ἄτοπον· εἰ δὲ ὡς Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ λύχνον φαίνει Ὀδυσσεῖ (τ 33—4).
- 3 424a καὶ οὐ θαυμαστόν, εἰ ἀδελφῇ ὑπηρετεῖται· διὸ καὶ ἐπάγει "κούρη Διόσ" (Γ 426). b (BCE 3 E 4) Τ φιλομ <μ> εἰδῆς <Ἀφροδίτη> : τὰ γὰρ ἀφροδίσια λύπης ἀπήλλακται.
- 3 424b Α b (BCE 3 E 4) < ἀντ' ἱ' Ἀλεξάνδροιο : > ἡ θέα γὰρ ἐρώτων συνεργός· "ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν" (Sthenel.
- 3 425 fr. 1 vel Agath. fr. 29 N. 2). Α b (BCE 3) {ἔνθα} κάθιζ' : συστέλλειν δεῖ τὸ ι καὶ προπαροξύνην τὸ κάθιζε· ὅσα γὰρ παρωχημένου χρόνου ῥήματα βραχυκατάληκτα ἐνέλειψε χρόνῳ κατὰ τὸ ἄρχον, ταῦτα συντιθέμενα ἀναδίδωσι τὸν τόνον· εἶχον συνεῖχον· ἀλλ' ἐπεὶ ἐγένετο ἔχε, ἀνεδόθη ὁ τόνος, "νῦξ δὲ μάλα στυγερὴ κάτεχ' οὐρανόν" (ν 269). [5]
- 3 426 οὕτως ἵζε κάθιζε· "Νέστωρ τ' ταῦτός τ' ἔφιζε" (γ 411). Α ὅσσε πάλιν κλίνασα : ὑπογράφει τὸ σῶφρον τῆς Ἑλένης· τέχνη γὰρ ἀντιτάσσεται τῇ Ἀφροδίτῃ.
- 3 427

b (BCE 3 E 4) T ἤλυθες ἐκ πολέμου : πλανώμενοί τινες ὑποστίζουσιν ἐν τῷ πολέμου διὰ τὴν ὑπόκρισιν.

3 428a Νικάνωρ (p. 174 Friedl.) δὲ τελείαν δίδωσι καὶ τὸ ἐξῆς ἀπόλυτόν φησιν. A b (BCE 3) T
〈 ὥς : 〉 τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ εἶθε.

3 428b T il ἀνδρὶ δαμείς , ὃς ἐμός : διαθρύπτεται, ὥς τὸ "δαῖρ αὐτ' ἐμός" (Γ 180).

3 429 T ἡ μὲν δὴ πρὶν γ' εὖχεο : ἡθικῶς αὐτοῦ τὸ ἀλαζονικὸν ἔσκωψεν· ἴδιον γὰρ τέρωντος ἀνδραγαθίας† αὐχεῖν.

3 430 b (BCE 3 E 4) T σῆ τε βίη 〈καὶ χερσί〉 καὶ ἔγχει φέρτερος εἶναι : βίη τῇ ψυχῇ, χερσί τῷ σώματι, ἔγχει τοῖς ἀμυντηρίοις.

3 431 b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ἴθι νῦν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἀφραδέωσ" (Γ 436) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι πεζότεροί εἰσι καὶ τοῖς νοήμασι ψυχροὶ καὶ ἀκατάλληλοι· ἅμα μὲν γὰρ λέγει ἀλ λ' ἴθι προκάλεσαι καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ἐπιφέρει "ἀλλὰ ς' ἔγωγε / παύσασθαι κέλομαι" (Γ 433—4), ὥς φροντιζούσης. [5]

3 432 A ἀλλὰ ς' ἔγωγε / παύσασθαι κέλομαι : θελγομένη ὑπὸ Ἀφροδίτης εἰς τοῦτο ἔρχεται.

3 433-4 τάχα δὲ καὶ ἀποδοθῆναι θέλουσα λεληθότως παραινεῖ μὴ μάχεσθαι· μὴ μαχομένου δὲ αὐτοῦ ἀποδοθεῖν κατὰ τὰ δεδογμένα. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐκδειματοῦσα "ἀρηΐφιλον" (Γ 432) αὐτόν φησιν. b (BCE 3 E 4) T 〈 παύσασθαι : 〉 Ἀρίσταρχος "παύεσθαι". [5]

3 434 A im παύσασθαι κέλομαι 〈—ἡδὲ μάχεσθαι〉 : στικτέον ἐπὶ τὸ κέλομαι (434)· τὰ γὰρ ἐξῆς ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν, πολέμιζε καὶ μάχου.

3 434-5a ἐὰν δὲ βραχὺ διαστέλλωμεν ἐπὶ τὸ κέλομα ι , ὄντως ἀπαρέμφατα. A παύσασθαι κέλομαι : παρατατικῶς τὸ "παύεσθαι".

3 434-5b1 τελεία δὲ εἰς τὸ κέλομα ι , καὶ τὰ ἐξῆς ἀντὶ προστακτικοῦ. T τὸ δὲ "παύεσθαι" ἐνεστώτος, οὐ παύσασθα ι .

3 434-5b2 τελεία δὲ εἰς τὸ κέλομα ι , καὶ τὰ ἐξῆς ἀντὶ προστακτικῶν. b (BCE 3 E 4) 〈 ἀφραδέως : 〉 ἀπείρως.

3 436a T il 〈 δαμασθῆς : 〉 Ἀρίσταρχος "†δαμείησ".

3 436b A int 〈 μή με : 〉 ἀντὶ τοῦ μή μου.

3 438 T il νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ 〈 / κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ 〉 : οἶαι τῶν ἡσχημονηκότων αἰ ἀπολογίαι.

3 439-40a διὰ τὴν Ἀθηνᾶν φησι νενικῆσθαι, ὥσπερ οὐκ ἐκ τῶν ἐναντίων διὰ τὴν Ἀφροδίτην αὐτὸς σωθεῖς. νικήσειν δὲ ὑπισχνεῖται τὸν Μενέλαον, οὐδὲ μετὰ τὴν ἥτταν τῆς ἀλαζονείας παυόμενος. b (BCE 3 E 4) T 〈 νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ , / κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ : 〉 ἐπὶ τὸ τῆγώ† βραχὺ διασταλτέον· κοινὸν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνίκησε (439) τὸ νικήσω. [5]

3 439-40b1 A im {κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ;} †κεῖνον ἀντὶ† τοῦ ἐνίκησε νικήσω αὖτις αὐτὸν ἐγώ διὸ βραχὺ στικτέον.

3 439-40b2 T βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ τῆγώ†, καὶ τὸ νικήσω ἐκδεκτέον· κοινὸν γὰρ ἄμφω τὸ ἐνίκησε ν .

3 439-40b3 b (BCE 3 E 4) πάρα γὰρ θεοὶ εἰσι 〈καὶ ἡμῖν〉 : ὀξυτονητέον τὴν παρά πρόθεσιν κατὰ τὴν ἄρχουσαν.

3 440 ἔστι δὲ οὐκ ἀναστροφή, ἀλλὰ καθ' ὑπερβατὸν κεῖται διαλελυμένου τοῦ πάρεισιν. εἰκότως τινὲς φασιν ὅτι αἰ προθέσεις, ὅταν κατὰ διάλυσιν λέγωνται πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα, φυλάσσουσι τοὺς τόνους· "κατὰ ταῦρον ἐδηδώσ" (P 542), "κατὰ βοῦς Ὑπερίονος / ἥσθιον" (α 8—9), "ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς / ἔστη" (B 278—9). ἐχρῆν οὖν καὶ τῆς παρά ἐνθάδε, εἰ πρὸς τὸ

ἐπιφερόμενον συντάττεται, φυλάσσεσθαι τὸν τόνον· πρὸς οὐς πιθανῶς ὑπανητέον ὅτι ἐκεῖνα μὲν, ἅπερ ἐτίθεντο, καὶ ἐν τῇ συνθέσει φυλακτικὰ ἐγένετο τοῦ τόνου τῶν προθέσεων, οἷον κατήσθιον, κατεδηδῶς οὐ γάρ τις τῶν προθέσεων τούτων ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν συλλαβὴν ἑαυτῆς μετεβίβαζε τὸν τόνον. τὸ δὲ πάρεισι μετεβίβαζεν· ἔθεν καὶ τὸ κατὰ διάλυσιν οὕτως ἀναγινώσκομεν. Α ἄλ λ ' ἄγε δὴ φιλότῃ : πῶς, φασί, μετὰ τοσαύτην αἰσχύνην ὀργᾶ; ἐμφανίζει οὖν τὴν πρόξενον ἀπάντων τῶν κακῶν αὐτοῦ λαγνείαν. ^[10]

3 441a ἢ ἀνακτώμενος Ἑλένην προσποιεῖται αὐτῆς ἑρᾶν, ὑπονοῶν ὀργίζεσθαι αὐτήν, ἐφ' οἷς ἐκδοῦναι αὐτήν ἔσπευσεν τῷ πολεμίῳ. ἢ ὅτι ὦν στερόμεθα ἐρῶμεν. b (BCE 3 E 4) Τ φιλότῃ τραπείομεν : τερφθῶμεν. ^[5]

3 441b κινδυνεύσας δὲ ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς νικήσας, τῶν ἐπινικίων ἀπολαύειν ἀξιοῖ. b (BCE 3 E 4) Τ ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν : ἐθήρευσεν.

3 442 ἢ μεταφορὰ ἐκ τῶν περισκεπόντων δικτύων. b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ ' ὅτε σε πρῶτον : Ἀλέξανδρος υἱὸς Πριάμου— ὡς δηλοῖ ὁ ποιητὴς διὰ τῶν ἑαυτοῦ λόγων (sc.

3 443 Γ 447—8). Α λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς : τοῖς ἐρῶσι καὶ αἱ πατρίδες τῶν ἐρωμένων δοκοῦσιν εἶναι καλαί. b (BCE 3) Τ νήσω δ ' ἐν ΚΡΑΝΑΗΙ <ἐμίγην> : ὅτι οὐκ ἐν Σπάρτῃ ἐμίγη τῇ Ἑλένῃ, ἵνα μὴ περιφανὴς γένηται.

3 445a καὶ ὅτι ἄδηλον, πότερον ὄνομα κύριόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ κρανηθῆναι ἐπ' αὐτῆς πρῶτον τὸν γάμον καὶ τελειωθῆναι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλένης, ἢ ἐπιθετικῶς τὴν τραχεῖαν· τινὲς γὰρ τὴν λεγομένην Ἑλένην πρὸς τῇ Ἀττικῇ εἶναι ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ὅτι ταύτῃ πρώτη ἐπέβη. Α νήσω δ ' ἐν Κραναῇ : ταύτην πρὸ Ἀττικῆς εἶναί φασιν. ^[5]

3 445b οἱ δὲ τὰ Κύθηρα· Ἀφροδίτης γὰρ ἱερά. b (BCE 3) Τ οἱ δὲ ἐν τῇ νῦν Ἑλένῃ· τῷ χειμῶνι γὰρ πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπολώλασιν αὐτόθι. Τ ὥς σεο νῦν ἔραμαι : ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον· οὐ γὰρ ἀντιδιαστολὴ προσώπου.

3 446a1 ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον "ὥς σέο νῦν ἔραμαι" (Ξ 328)· ἀντιδιαστολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα. τὸ δὲ ὥς ἐὰν ἀντὶ τοῦ οὕτως κέηται, στικτέον ἐπὶ τὸ "εὖνῃ" (Γ 445)· ἐὰν δὲ ἀναφορικὸν ᾦ, βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ "εὖνῃ", ὡς <μὴ> ἀπηρτισμένου τοῦ λόγου, ἕως ἂν ἐπενεχθῇ τὸ ὥς σεο νῦν ἔραμα ι, τῶν λοιπῶν εἰς ἐπίτασιν ἀναφωνουμένων διὰ τῶν ἐξῆς· οὐδέποτε γὰρ οὕτως, φησί, κατέσχευε με ἔρωσ (cf. Γ 442), ὡς νῦν ἐρῶ. τὸ δὲ ἕτερον ἔσται τοιοῦτον· οὐδέποτε με οὕτως κατέσχευε ἔρωσ, οὐδ' ὅτε τὴν ἀρχὴν ἥρπασά σε καὶ ἐν τῇ νήσῳ ἐμίγην· οὕτως νῦν ἐρῶ· ὅπερ ἐστὶν ἀσύνδετον. βέλτιον τὸ ἕτερον. Α ὥς σεο νῦν ἔραμαι : ἐγκλιτέον· ἀπόλυτος γὰρ ἐστίν. ^[10]

3 446a2 ἐπὶ δὲ Διὸς ὀρθοτονητέον. τὸ δὲ ἐξῆς· οὐδέποτε οὕτως ἔρωσ ἀμφεκάλυψεν, ὡς νῦν ἐρῶ σου. b (BCE 3) Τ ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχος <δὲ κιών· ἅμα δ ' εἶπε τ ' ἄκοιτις> : τηρεῖ τὸν νόμον, ὡς ἐπὶ Ἥρας καὶ Διός (cf.

3 447a1 Α 609—11). Τ τηρεῖ τοῦτο, καίπερ μὴ ὄν κατὰ τὸν τῆς συναφείας νόμον, ὡς ἐπὶ Ἥρας καὶ Διός.

3 447a2 b (BCE 3) ἅμα δ ' εἶπε τ ' ἄκοιτις : ἄκοιτις νῦν μόνον εἴρηται ἢ Ἑλένη τοῦ Πάριδος.

3 447b Τ ἐν τρητοῖσι : ὁ μὲν Ἀπίων (fr.

3 448a 132 B.) κυρίως ἱμαῖσι γὰρ ἐνετείνοντο αἱ κλῖναι. ὁ δὲ Ἡλιδώωρος τοῖς εὖ ἑτετραμμένοις†. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Χαίριδος (fr. 2 B.) διὰ τὸ κατὰ τὴν ἀρμογὴν τετρησθαι. Α im κατεύνα <σ> θεν : ἐπὶ τῶν ἀξιόχρεων γάμων εὐνήν καὶ φιλότῃτα ὀνομάζει· ἐπὶ δὲ Πηνελόπης καὶ πλέον τι "λέκτροιο παλαιοῦ θεσμόν" (ψ 296)· ἐπὶ δὲ τῶν παρανόμων "ἑπαριᾶσι τῇ πρῶτον†" (ο 420), "ἑμίσγοντο† πάροιθεν" (υ 7).

3 448b b (BCE 3) Τ Ἀτρείδης δ ' ἂν ὁμιλον ἐφοῖτα : τὸν Τρωϊκόν.

- 3 449a Τ θηρὶ ἐοικώς : ἄγρας ἀφηρημένω, ἐπεὶ καὶ ἄνω (sc.
- 3 449b Γ 23) ἐπιτυχόντι αὐτὸν εἰκάζει. b (BCE 3 E 4) Τ εἴ που ἐσαθρήσειεν : γελοίως ζητεῖ τὸν ἀφροδισιάζοντα.
- 3 450 Τ οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' <ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο> : ὅτι ἀπηλλοτριώντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ οἱ Τρῶες.
- 3 453 οὐκ ἂν οὖν λέγοι ἐν τοῖς ἐπάνω (Γ 56) ὁ Ἑκτωρ "ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἐλεήμονες", ὡς Ζηνόδοτος γράφει, ἀλλὰ "δειδήμονες". Α <τοῖσι δὲ καί :> πλεονάζει ὁ καί.
- 3 455 Τ il Τρῶες καὶ Δάρδανοι : εἰς δύο γὰρ ἡ Τρώων ἀρχὴ διήρητο ἀπὸ Ἀσσαράκου καὶ Ἰλου, b (BCE 3) Τ ὧν οἱ υἱοὶ πολίζουσι b (BCE 3) Γανυμήδης γὰρ ἥρπαστο.
- 3 456 b (BCE 3) Τ νίκη μὲν δὴ φαίνει τ' <ἀρηΐφίλου Μενελάου> : ὑπερέβη γὰρ τὸ μετρητὸν Ἀλέξανδρος καὶ καλούμενος ἄπεστιν.
- 3 457 καὶ Τρῶες μὲν ἔξουσι τὴν Ἀγαμέμνονος ἐπίκουρον φωνήν, "εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνειν" (Γ 284), Ἀχαιοὶ δὲ τὴν Ἑκτορος, "ὀπότερος δέ κε νικήσῃ" (Γ 71). καὶ γίνεται ἡ στάσις ῥητὸν καὶ διάνοια· Α b (BCE 3 E 4) Τ διὸ ἀμφοτέρων εὖλογον αἰτίαν ἐχόντων ἐπίσκεψις καὶ πρὸς ὀλίγον ἐπίσχεσις γίνεται τοῦ πολέμου. Α b (BE 3 E 4) Τ {ὕμεις δ'} Ἀργεῖην Ἑλένην : τὴν προσήκουσαν Ἀχαιοῖς. ^[5]
- 3 458a1 Τ τὴν οὖσαν ἐξ Ἄργους b (BCE 3 E 4) καὶ Ἀργεῖοις προσήκουσαν.
- 3 458a2 b (BCE 3) ἀποτινέμεν : ὅτι Ζηνόδοτος "ἀποτίνετο <ν>".
- 3 459 συγχεῖται δὲ τὸ δυϊκὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον· καὶ ἡγνόησεν ὅτι συνήθως τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ χρήται Ὅμηρος, ἀποτινέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποτίνετε. Α <ἐσσομένοισι με τ' ἀνθρώποισι :> ὅτι ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἔν.
- 3 460 Α im (il) ὡς ἔφα τ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ἦνεον <ἄλλοι> Ἀχαιοί : Τρῶες σιωπῶσιν, οὔτε τῶν βασιλέων καταγινώσκοντες οὔτε τοῦ δικαίου.
- 3 461 b (BCE 3 E 4) Τ Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ Νικάνορος Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς στιγμῆς.
- 3 postscr Α []ο .
- 4, pap2a 164 [[πᾶν]τως αἰρεθήσεται ... [[]α διοριζόμε(νός) φη(σιν) εὔ ἐπι .. [[] . ου πάντως μέντοι ... [[] . των (ἡ διπλῇ) δὲ παράκειται[ι ... τὴν] Ἰλιον θηλυκῶς ὥς (ἐστίν) α[αὐτὸς ἐπίσειή <ι> σι ἐρεμν[ή]ν αἰγίδ[α πᾶσι <:] ἡ αἰγίς] ἰδίον (ἐστι) τοῦ Διὸς ὄπλον, ὅπερ οἱ νεώτερο[ι κακῶς] ἰδίον Ἀθηνᾶς ἀπεφάναντο. ^[5]
- 4, pap2a 167 (ἔστι) μ(έν) ἡ αἰγίς [ὄπλον τοῦ] Διὸς σκεπαστικόν, ὁ δὲ κεραυνὸς .. [ἐπισειομένη δὲ πνοῶν γίνεται παρα[σκευαστική], ὅθεν καὶ τὰς καταιγίδας ἀπο .. υ ... (.) [κατὰ τιμὴν δὲ [.]τ[.] [. (.)] ... [ὑποτίθεται τὴν αἰγ[ίδα] "ἡ δὲ χιτῶν ἐνδύσα Δι[ός]ος" καὶ <τὸ> ὄπλον Ἀπόλλωνι (.) [... "ἀλλὰ σύ] γ' — ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσαν[όεσσαν]. καὶ] αὐτὴν εἶναί φησιν ἐρεμν[ὴν οὕτως εἴρηται καὶ ... [...] ... [μέντοι ὁμίχλην <καί> ζόφον κα[ί] σκοτιά[ν μέντοι οτ[...] ... [... (.)] ... [] "ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς" ἡν[βέλτιον τ χρῆ[ἀπλῶς ἐν ... [.....] [ρ . ^[15]
- 4, pap2a 168(?) ὄν [ἀκαταλλήλως εἴρηται τ . [.
- 4, pap2a 169-70(?) [πεποιῆται μὲν τὸν λόγον ο[ἀλλὰ ἀπέστρεψε τὸν λόγον καί[μέρος ὁ ποιητὴς τῷ "Μενέλαε" Pap.
- 4, pap3 t III (ad Δ 306—316) .

- 4, pap3 306-7* [.....] ... [[.....]εικοτῶς [.....]ις την ταξιν (.)]ην τῶν πολέμιων
[]κῆται τιμῶ[.....]τόν ἐστιν [.....]αν τὰ ἑαυτοῦ [.....] ἄρματα ἢ ἵππου [.....]ος ἢ ἄλλου
τινὸς [..... (.)]ματος γενομένου [ἐπ' ἄλλων ἐπι]βῆναι βιάζη[ται, παταξ]άτω[ι] τις αὐτὸν [.....
εὐ]τελὲς γὰρ κρίνει [..... (.)]αὶ τὸν τοιοῦτον [..... α]ὐτὸν συγχέον[τα] . ἐγδέχονται
[δὲ]ι Ἀπολλώνι[ος (.)] .. αὐτοῦ [18]
- 4, pap3 310* [.....] μηδε[.....] παρεισά[γει Διομήδην πα-] ραδεχόμεν[ον] φησὶ γάρ·
"Νέσ[τωρ δ' ἐν χεῖρεσ-] σι λάβ' ἡνία σ[ιγαλόνε]ντα" . (.)] γὰρ ἀγωνιζ[.....] π[.....]
ουνο[.....] χρη . [. (.)] ταλ[.....] μενη[.] [5]
- 4, pap3 315-7*]ἀλ[λά σε γῆρας τείρει] ὁμοίον· ὥσ[ὄφελέν τις / ἄν-] δρ[ῶ]ν ἄλλος [ἔχειν, σὺ δὲ κου-]
ροτέρῳσι με[τεῖναι] [..](.) ... νοιγ[.....] [..](.) ραφῶ[.....] < οἱ δὲ θεοὶ παρ
Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο : > πιθανῶς ἐκ τοῦ κάτωθεν θορύβου εἰς οὐρανὸν τὴν σκηνὴν
σεμνύνων μετήγαγε, b (BCE 3 E 4) T ποικίλλων ἅμα τὴν ποίησιν τόποις τε καὶ προσώποις καὶ
λόγοις. [6]
- 4 1a ὑπονοεῖν δὲ δεῖ παρὰ τὴν ἀρπαγὴν Ἀλεξάνδρου τοὺς λόγους γεγενῆσθαι τοῖς θεοῖς. ἠῦξῃσε δὲ
τὸ ἀγωνιστικὸν τῆς ὑποθέσεως τῇ τῶν θεῶν προνοίᾳ. b (BE 3 E 4) T < πάρ : > τὸ πάθος
ἀποκοπή, οὐ συναλιφή· συναλιφή γὰρ γίνεται φωνήεντος ἐπιφερομένου. [5]
- 4 1b T < ἡγορόωντο : > ἐδημηγόρουν, ἐκ τοῦ b (BCE 3) ἀγορή ἀγορῶ ἡγορόωντο, b (BCE 3) T il καὶ
διαίρεσει ἢ μᾶλλον πλεονασμῶ ἡγορόωντ ο .
- 4 1c b (BCE 3) χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ : πῶς τὸν οὐρανὸν "πολύχαλκον" λέγει (E 504) καὶ πάλιν
χρυσοῦν, ὥς τὸ χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ ; ἰστέον δὲ ὅτι—ὅταν δὲ καλόν, χρυσοῦν.
- 4 2 A χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ : ἀπὸ τῶν παρ' ἀνθρώποις τιμίων αὖξει τὰ θεῖα.
- 4 2a τέως δὲ νῦν ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγει τοὺς θεοὺς προρρυθμίζων ἡμᾶς πληγὰς αὐτῶν ἀκούειν καὶ
πάθη. b (BCE 3 E 4) T δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χωρίον, γήπεδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα
ταῖς οἰκίαις οἷον κηπίδια· οἰκόπεδα δὲ οἰκίας κατεριφθείσης ἔδαφος. A b (BCE 3 E 4) T δύο δὲ
δηλοῖ ὅτι τε αἰεὶ τὰ τῶν θεῶν ἡβᾷ καὶ ὅτι παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡβῆς οὐκ ἀπρονοητοῦσιν. b (BCE
3 E 4) T μετὰ δὲ σφίσι πότνια Ἥβη : ὅτι τῷ "δέ" (Δ 1) ἥ τὸν δὲ ἀνθυπήγαγεν εἰς τὸν δέτ, "τὴν
δέ, / ἐκ δ' εὐνάς, κατὰ δὲ πρυμνήσια" (cf. [5])
- 4 2b1 A 435—6), ὥς "εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς, / ταῦτα μὲν" (cf. χ 45—6) T < *** > Διὸς οἰνοχόος ἢ ὅτι
περὶ Ἰλίου ὁ λόγος, ἵνα μὴ λυπῇ τὸ συμπόσιον. νέων δὲ τὸ ὑπηρετεῖν, ὥς καὶ Μεγαπένθης (cf. ο
103. 122). ὅθεν καὶ παῖδας τοὺς δούλους φαμέν. b (BCE 3 E 4) T τόνδε τὸν δὲ ὧδε ἀνθυπήγαγεν
τὸ δέτ· συνδετικὸς γάρ ἐστι καὶ αὐτῷ αἰεὶ ἀκολουθεῖ, b (BCE 3) ὥς τὸ "τὴν δ' ἐξ ἀλὸς ἡπειρον
ἔρυσσαν, / ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον, / ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον" (cf. [5])
- 4 2b2 A 435—7). b (BE 3) μετὰ δὲ σφίσι : τὸ σφίσι κατ' ἔγκλισιν ἀναγνωστέον νῦν, ἵνα εἰς ἀπλὴν
ἀντωνυμίαν ἢ μετάληψιν γένηται.
- 4 2c τοῦτο δὲ τὸ παρατήρημα οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου παραγγείλαντες διηνεκῇ τὴν ἀνάγνωσιν οὐκ
ἐφύλαξαν· ἀληθὲς γάρ ἐστιν ὅτι ἡ σφίσιν ἐγκλιτικὴ οὔσα εἰς ἀπλὴν μεταλαμβάνεται, ὥσπερ καὶ
ἐπὶ τοῦ "ἔτι γάρ σφίσι κῦδος ὀρέξω" (P 453), οὐ μὴν ὀρθοτονουμένη πάντως εἰς σύνθετον· ἔστι
γὰρ ὅτε καὶ εἰς ἀπλὴν. εἰς μὲν οὖν σύνθετον οὕτως "αἶέ μετὰ σφίσιν εἶχον" (X 474), εἰς ἀπλὴν
δὲ οὕτως "τοὺς δ' ἀναγον ζφούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι" (ξ 272), "σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι"
(δ 683)· οὐ γὰρ δὴ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἄγονται ἑαυτοῖς ἐργάζεσθαι, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἄγουσι· οὐδὲ
οἱ μνηστῆρες τὰ πρὸς τὴν δαῖτα ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον, ἕτεροι δὲ αὐτοῖς. A πότνια Ἥβη : ὅτι
παρθένος ἢ Ἥβη· οἰνοχοεῖ γάρ. [10]
- 4 2d

οὐκ ἄρα γεγάμηται ὑφ' Ἡρακλέους, ὥς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Νέκυϊαν ἡθετημένοις (sc. λ 602—4). δι' ἣν δὲ αἰτίαν οὐ πάρεστι—διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν χάριν. διὰ τί δὲ καὶ μόνῳ τῷ Διὶ—τοῦτο γὰρ ὁ Γανυμήδης. Α {νέκταρ} ἔφωνοχόει : κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων "ἐφωνοχόει" φέρεται. ^[5]

4 3a οἱ δὲ φασὶ Ζηνοδότειον εἶναι τὴν γραφήν· ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὐραμεν. διαφόρους δὲ δόξας ἐκτίθεται <ἐν> τῇ Προσῳδίᾳ (2,42,30) ὁ Ἡρωδιανός. ἥ δὲ ἀρέσκεται, αὕτη ἐστίν· ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν πολλάκις τὸ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τῶν παρωχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν. πρόδηλοι δὲ αἱ χρήσεις "στήσα δ' ἐν Ἀμνησῷ" (τ 188), "σκήπτρον μέν τοι δῶκε" (Ι 38)· τὸ γὰρ ἐντελὲς "τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκεν" (Π 250). οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθόν ἐστι κίνημα ἀπὸ τοῦ οἴγω ὥγεν κατὰ παρατατικόν· "τόνδ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν" (Ξ 168)· ἀλλὰ τὸ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε "χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν" (Π 221). καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω ἦνδανε <ν>· "ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέ <μνονι> ἦνδανε" (Α 24)· τὸ δὲ κατὰ πλεονασμὸν "οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε" (γ 143). καὶ πάλιν "ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν" (Κ 334), εἶτα ἐν ἐτέροις "ἔεσσατο δέρμα" (Κ 177). ἀπὸ δὲ τοῦ ὦθω βαρυτόνου τὸ "ὦσα παρέξ" (ι 488), καὶ ὦσε τὸ τρίτον, ὃ ἐν πλε <ονασμῷ> φησὶ "κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν" (Π 410). οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· ἐν ἐτέροις γὰρ φησὶ "ῶνοχ <όει> δ' υἱὸς Μενελάου" (ο 141), ὅπερ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἀκολουθῶς πάλιν ἀπεφύνατο νέκταρ ἐφωνοχ <όει>. Α νέκταρ ἐφωνοχόει : καταχρηστικῶς, ὥς βωμὸν οἰκοδομεῖν καὶ "ἵπποι βουκολέοντο" (Υ 221). ^[20]

4 3b1 πλεονασμὸς δὲ ἐστὶν ὡς τὸ "ἐήνδανε". τινὲς δὲ γράφουσιν "ἐνῶ <νο> χόει". Τ πλεονασμὸς ἐστὶν ὡς τὸ "ἀνέωγε" καὶ "ἐήνδανε".

4 3b2 καταχρηστικῶς οὖν τὸ ἔφωνοχόουντ' ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ὡς τὸ βωμὸν οἰκοδομεῖν καὶ ἵππους βουκολέειν. b (BCE 3 E 4) δειδέχατο : ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ἐδήλωσε δὲ αὐτὸς ἐκ τοῦ "πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δειδέκτο" (Ι 224).

4 4a καὶ ὁ φιλόφρων "ἀριδεΐκετοσ" (Λ 248 al.). b (BCE 3) Τ Τρώων πόλιν εἰσορόωντες : ἀπρεπὲς φασιν, εἰ τέρπει τοὺς θεοὺς πολέμων θέα.

4 4b ἢ οὐκ ἀπρεπὲς· τέρπει γὰρ τὰ γενναῖα ἔργα· ἄλλως τε πόλεμοι καὶ μάχαι ἡμῖν δεινὰ δοκεῖ, τῷ δὲ θεῷ οὐδὲ ταῦτα δεινὰ· συμπληροῖ γὰρ ἅπαντα τὴν ἀρμονίαν τῶν ὅλων, ἅπερ καὶ Ἡράκλειτος (Vors. 6 22 B 102) λέγει, ὡς τῷ μὲν θεῷ καλὰ πάντα καὶ ἀγαθὰ καὶ δίκαια, ἄνθρωποι δὲ ἅ μὲν ἄδικοι ὑπειλήφασιν, ἅ δὲ δίκαια. b (BCE 3 E 4) Τ <ἐρεθιζέμεν Ἡρην> ἤθελε μὲν παράβασιν τῶν ὄρκων ποιῆσαι δι' Ἀχιλλέα, τὴν δὲ αἰτίαν αὐταῖς περιτιθέναι. ^[5]

4 5 b (BCE 3 E 4) Τ il <παραβλήδην> ἀπατητικῶς διὰ τὸ λέγειν "αὗτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην" (Δ 19).

4 6a1 ἢ ἀντιπαραβάλλων τὰς ἐπικούρους θεάς. Τ il λέγει δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς ἢ ἀπατητικῶς, ἢ πρὸς τὰς τῶν Τρώων ἐπικούρους συγκρίνων θεὰς αὐτήν.

4 6a2 b (BCE 3 E 4) ἀρηγόνες : ἐπὶ θηλυκοῦ μόνου τάσσει αὐτὸ ὁ ποιητής, ἢ ἀρηγῶν.

4 7 b (BCE 3 E 4) Τ <Ἀλαλκομενήϊς> τοῦτο Κέκροψ αὐτῇ ἐπιτέθεικε πρῶτος, καὶ οὕτως ἐτίμησε.

4 8 b (BCE 3) νόσφι καθήμεναι : νόσφι τοῦ Μενελάου.

4 9 διασταλτέον δὲ εἰς τὸ καθήμεναι· λείπει γὰρ ὁ καί. b (BCE 3) Τ <φιλομειδῆς Ἀφροδίτη> ὅρα δὲ πῶς πάντοθεν τὸ παράδοξον θηρῶν τὴν μὲν Ἥραν Ἀργεῖαν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ πολεμικήν (sc.

4 10a1 Δ 8), τὴν δὲ Ἀφροδίτην φιλομειδέα μόνον. πόρρωθεν δὲ ἄρχεται τῶν βουλευμάτων. b (BCE 3) πάντοθεν τὸ παράδοξον τηρῶν τὴν μὲν Ἀργεῖαν καὶ πολεμικήν, τὴν δὲ φιλομειδέα φησίν.

4 10a2

πόρρωθεν δὲ ἄρχεται τῶν βουλευμάτων. Τ παρμέμβλωκε : ἀπὸ τοῦ μελῶ μελήσω μεμέλῃκα, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὸ ω μεμέλωκα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δευτέρου ε καὶ πλεονασμῶ τοῦ β μέμβλωκα.

- 4 11a καὶ ἐπειδὴ ἀμετάβολον πρὸ ἀμεταβόλου οὐχ εὐρίσκεται ἐν συλλήψει, εἰ μὴ τὸ † ν τοῦ μ † ὡς ἐν τῷ μνήμα, τούτου χάριν πλεονάζει τὸ β καὶ γίνεται μέμβλωκα καὶ ἐν συνθέσει τῆς παρὰ προθέσεως καὶ συγκοπῇ παρμέμβλωκα καὶ τὸ τρίτον παρμέμβλωκε ν . Τ καὶ αὐτοῦ κῆρας <ἀμύνει> : τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι, τουτέστιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένουσα τόπου. ^[5]
- 4 11b τὸ δὲ ἀμύνει ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεται. Τ καὶ νῦν ἐξεσάωσεν : ἐπαναλαμβάνων ἐρεθίζει αὐτὰς πλέον.
- 4 12 Τ ἀλ λ ' ἧ τοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου : λείπει τὸ ἐστί.
- 4 13 b (BCE 3) Τ διέκρινε δὲ τὸ ἀμφίβολον ὁ λόγος τοῦ Διός, ὅπως μὴ δοκῇ τοῖς Ἀχαιοῖς χαρίζεσθαι ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Τ < ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ ' , > ὅπως ἔσται τάδε ἔργα , < / ἧ ρ ' αὐτὶς—βάλωμεν > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ τάδε ἔργα (14) καὶ ὄρσομεν (16), βαρυνομένου τοῦ προτέρου συνδέσμου, περισπωμένου δὲ τοῦ δευτέρου.
- 4 14-6 οἱ δὲ ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ ὄρσομεν (16) πάλιν ὑπὸ τῆς πευστικῆς ὑποκρίσεως πλανῶνται, ἐπεὶ καὶ τοῖς δισταγμοῖς αὕτη συμβέβηκε πολλάκις. μὴδὲ στίζωμεν ἐπὶ τὸ ὄρσομεν (16)· ὁ γὰρ λόγος, φραζώμεθ', ὡς ἔσται ταῦτα, πότερον πάλιν πόλεμον ποιήσομεν ἢ φιλίαν ἐμβαλοῦμεν. Α ὅπως ἔσται τάδε ἔργα , / < ἧ ρ ' αὐτὶς > : βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ ἔργα (14). ^[5]
- 4 14-5 τὸ δὲ ἧ ρ α (15) δύο μέρη λόγου· b (BCE 3) Τ ἐλλείπει γὰρ τοῦ ρά συνδέσμου τὸ α . b (BCE 3) ἄρχεται δὲ τῶν κερτομιῶν. b (BCE 3) Τ φύλοπιν : ἐπεὶ κατὰ φύλα μάχονται.
- 4 15 b (BCE 3 E 4) : Τ φιλότητα : περισπαστέον τὸ δεύτερον ἧ· ἔστι γὰρ διαπορητικόν.
- 4 16a1 b (BE 3) Τ περισπαστέον δὲ καὶ τὸ ἧ φιλότητα· ἔστι γὰρ διαπορητικόν.
- 4 16a2 b (BCE 3) εἰ δ' αὕτως : διὰ τοῦ π αἰ Ἀριστάρχου, "εἰ δ' αὖ πωσ".
- 4 17a AA im ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη εἰ δ' αὕτως διὰ τοῦ τ . Α εἰ δ' αὕτως τόδε πᾶσι : ἀντὶ τοῦ ὁμοίως.
- 4 17b καὶ ἡδὺν γένοιτο οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἀρίσταρχος δὲ "πέλοιτο". Τ < οἰκέοιτο : > ἀντὶ τοῦ οἰκεῖσθω.
- 4 18 Τ il Ἀργεῖην Ἑλένην : πᾶσι τοῖς Ἦρας ἐπιθέτοις κοσμεῖ αὐτήν, Ἀργεῖην (cf.
- 4 19 Δ 8), "λευκώλενον" (cf. Γ 121 et A 55): "πόσις Ἦρης" (Κ 5), "Ἑλένης πόσις" (Γ 329). Τ ἐπέμυξαν : μεμυκόσι τοῖς χεῖλεσιν ἐπεμύχθησαν.
- 4 20 b (BCE 3) Τ ἡθικῶς δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον τῷ σχήματι ἐμφαίνει, ὅπως γνώμης ἔχουσιν. καὶ ἥρκει μὲν τοῦτο, ἡ δὲ ὀργὴ καὶ ἐπὶ λόγους αὐτὴν ἄγει. b (BCE 3 E 4) Τ πλησίαι αἶ γ ' ἦσθην : τὴν καθέδραν Ἦρας καὶ Ἀθηνᾶς ὑποτίθεται ἐκατέρωθεν, πλησίον τοῦ Διός.
- 4 21a Α πλησίαι < αἶ γ ' > ἦσθην : πλησίον τοῦ Διός· καὶ εἶξε δὲ ἡ Ἀθήνη ἐξ ἀριστερῶν οὔσα τοῦ Διός.
- 4 21 Τ ἀκέων : πρὸς τὸ ἀκέω ν , ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα ἐξενήνεκται· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, ὡς ὁ Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις φησὶν (p.
- 4 22 91 Friedl.), ὁμοίως τῷ "ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε" (φ 89)· ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος (Ap. Dysc. Frg. p. 128, 20) ἐν τῷ Περὶ μετοχῆς ἀποδείκνυσιν ἀκριβέστατα ἐκ τῆς συντάξεως ὅτι οὐ δύναται εἶναι ἐπίρρημα μεσότητος. Α σκυζομένη : ὀργιζομένη. ^[5]
- 4 23 καὶ οἱ ὀργιλώτατοι Σκύθαι καλοῦνται. Α b (BCE 3) Τ Ἦρη δ' οὐκ ἔχαδε : εὐθείας ἐστίν.
- 4 24 Τ ἔμφασις δὲ τῆς ὑπερεκχεομένης διὰ τοῦ στόματος ὀργῆς. b (BCE 3) Τ αἰνότατε Κρονίδη : σχετλιαζούσης ὁ λόγος.

- 4 25a ὅτε δὲ φιλοφρονεῖται αὐτόν, "Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;" (E 421). b (BCE 3 E 4) T < ποῖον τὸν μῦθον : > τὸν ποῖον μῦθον.
- 4 24b T il ἄλιον : δασυντέον τὸ ἄλιον · παρὰ γὰρ τὴν ἀλός γενικὴν κτητικῶς μετήχθη.
- 4 26a σημαντικὸν δὲ ἐστὶ τοῦ ματαίου, ἐπεὶ οὐκ εὖχρηστον εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ· τὸ γοῦν ἐναντίον πότιμον καὶ ποταμὸς λέγεται. Α ἄλιον θεῖναι πόνον : εὖλογον αἰτίαν τῆς ἰάπωλειας† φησὶ τὸ ἀκυρῶσαι τὰ πεπονημένα.
- 4 26b1 T εὖλογον αἰτίαν τῆς ἀτιμίας προστίθῃσι τὸ βουλευθῆναι ἀκυρῶσαι τὰ πεπονημένα αὐτῇ.
- 4 26b2 b (BCE 3 E 4) ἰδρῶ θ' ὃν ἴδρωσα : αἰτιατικὴ ἐστὶ κατ' ἐκθλιψιν εἰλημμένη, ἔνθεν προπερισπῶμεν· ὀξύνεται γὰρ ἡ εὐθεῖα ὁμοίως τῷ εὐρώς.
- 4 27a τὸ δὲ ἴδρωσα οὐκ ἀναγκαῖον συστέλλειν· δύναται γὰρ καὶ ἐκτείνεσθαι καὶ μηδὲν λυμαίνεσθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ (sc. ad Δ 3) τὸν ποιητὴν ἀδιαφόρως καὶ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῶν παρωχημένων καὶ ἀποβάλλειν. δύναται μέντοι καὶ "ἰδρῶ τε" εἶναι τὸ πλήρες, ἐπεὶ σύνηθες αὐτῷ οὕτως τὴν αἰτιατικὴν προφέρεσθαι, "ἰδρῶ ἀπειψύχοντο" (Λ 621). Α ἰδρῶ θ' ὃν ἴδρωσα : μόνως ἰδρῶ τε· αἰὶ γὰρ δισυλλάβως ὁ ποιητὴς φησιν. ^[5]
- 4 27b b (BCE 3 E 4) T καμέτην δέ μοι ἵπποι : ἐξήλλαξε τὴν φράσιν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν· καὶ τὸν κάματον τῶν ἵππων.
- 4 27c1 T ἐξήλλαξε δὲ τὴν φράσιν εἰπὼν καμέτην δέ μοι ἵπποι : ἔδει γὰρ εἰπεῖν· πῶς βούλει ἀκυρῶσαι καὶ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ τὸν κάματον τῶν ἵππων; b (BCE 3 E 4) < ἵπποι : > τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τῆς Ἥρας Γλαῦκος καὶ Πυρ <ρ> ἴας.
- 4 27d T οὗτοι πάντες ἐπαινέομεν : ὁ ἕκαστος ἀποδέχεται, καὶ τοῖς ἄλλοις περιτίθῃσιν.
- 4 29 ἦ οἱ Ἑλληνικοί, ὡς "πάντες δ' ἡτιόνωντο" (Λ 78). παιδεύει δὲ μὴ ἰδίᾳ ψήφῳ τοὺς βασιλεῖς ἀρέσκεσθαι. b (BCE 3 E 4) T τὴν δὲ μέ γ' ὀχθήσας : ἠθικῶς, ὅπως δοκῇ παρὰ τὴν γνώμην αὐτῇ χαρίζεσθαι.
- 4 30 b (BCE 3 E 4) T δαιμονίη : ἠθικῶς ἀντὶ τοῦ μακαρία.
- 4 31 b (BCE 3) T τί νύ σε Πρίαμος <— / τόσσα κακά > : τί νύ σε τόσσα ὡς "κῆτος, ἃ μυρία" (μ 97).
- 4 31-2a1 οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ πῶς δή, ὡς "τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα" (X 431), ὃ ἐστὶ πῶς δή. T τὸ δὲ τί νύ σε ἀντὶ τοῦ πῶς δή, ὡς τὸ "τί νύ σε ἔτρεφον αἰνὰ παθοῦσα" (A 414).
- 4 31-2a2 b (BCE 3 E 4) < τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες / > τόσσα κακά ῥέζουσι < ν , ὅ τ' ἀσπερχές μενεαίνεις > : διασταλτέον ἐπὶ τὸ ῥέζουσιν· ἀνέστραπται γὰρ ἡ περίοδος.
- 4 31-2b Α τόσ <σ> α κακά ῥέζουσιν : ἀντὶ τοῦ ἔρεξαν.
- 4 32a ἀγνοεῖ δὲ τὴν κρίσιν. T ἀσπερχές {μενεαίνεις} : ἄγαν ἐσπευσμένως.
- 4 32b T ὠμὸν βεβρώθοις : ἠϋξῆσε τὸ ὑπερβάλλον τῆς γυναικείας κακίας, ὡς ἐν τῷ "τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ" (Ω 212).
- 4 35 b (BCE 3 E 4) T αὔξεται οὖν ὁ λόγος ἐν τῇ καθ' ἕκαστον ἐξεργασίᾳ. b (BCE 3) T ἔρξον ὅπως ἐθέλεις : ἵνα μὴδὲ αὕτη ἐναντιωθῇ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἄτη.
- 4 37 b (BCE 3 E 4) T ἔρξον ὅπως ἐθέλεις <—γένηται > : ὡς θέλεις πρᾶξον, Α b (BCE 3) T μή πως ἡ ἀμφιβολία αὕτη ἐμοὶ καὶ σοὶ πόλεμος γένηται.
- 4 37-8 οἱ δὲ στίζοντες εἰς τὸ νεῖκος (37) λείπειν φασὶ τὴν διὰ, καὶ τὸ γένηται ὑποτακτικὸν (38) ἀντὶ τοῦ γένοιτο ἢ γενέσθω. Α b (BCE 3 E 4) T νεῖκος (37) δὲ παρὰ τὸ εἴκειν. T < ὁπότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι : > καὶ ταῦτα κερτομικά, πρὸς τὸ τὴν χάριν αὔξειν. ^[5]
- 4 40a b (BCE 3 E 4) T il ἐξαλαπάξαι : παντελῇ δηλοῦσιν ἀπώλειαν αἱ δύο προθέσεις.
- 4 40b

- Τ ἐγγεγάασιν : ἐνδιατρίβουσιν.
- 4 41a1 καὶ ἡμεῖς γεγενῆσθαι ἐν Ῥόδῳ φαμέν. Τ ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγέννηνται· πολλοὶ γὰρ ἀλλαχοῦ γεννώμενοι ἀλλαχοῦ οἰκοῦσιν.
- 4 41a2 b (BCE 3 E 4) διατρίβειν : μαλάσσειν.
- 4 42 ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κηροῦ. ἐμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. b (BCE 3 E 4) Τ < ἐγὼ σοί : > ὀρθοτονητέον τὴν σοί· δύναται γὰρ ἀντιδιαστολὴ εἶναι.
- 4 43a1 A int {καὶ γὰρ} ἐγὼ σοι {δῶκα}: τινὲς ὀρθοτονοῦσι τὸ σοί.
- 4 43a2 Τ ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ : τὸ δοκοῦν ἀπεμφαίνειν ἐν τῷ στίχῳ οὐδεμίαν ἔχει διόρθωσιν ἐκ διαστολῆς.
- 4 43b ὁ μέντοι λόγος αἰρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἐκὼν ν . λέγει δὲ ἐκὼν μέν, ἐπεὶ μὴ ἐβιάσθη, ἀλλὰ εἴξεν, ἀέκοντι δὲ θυμῷ , ἐπεὶ μὴ προείλετο, ἀλλ' ἀπροαιρέτως τὴν πόλιν προίεται τῇ γαμετῇ. σχεδὸν δὲ πᾶσι συμβαίνει τοῦτο τοῖς δύο ἀτόπων προκειμένων τὸ ἔλαττον αἰρουμένοις. Α ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ : πολλὰ γὰρ παρὰ προαίρεσιν τῆς ψυχῆς πράττομεν πρὸς τὸ κεχαρισμένον τῶν πέλας, ὥς εἰ ἔλεγε, Α b (BCE 3) Τ κατεδεξάμην μὲν ἐγὼ, τὰ δὲ τῆς προαιρέσεως οὐ πῶ μοι κατένευσεν. ^[5]
- 4 43c Α b (BCE 3 E 4) Τ < θυμῷ : > τῇ ἐπιθυμίᾳ.
- 4 43d Τ il ἐν ἄλλῳ. ἀέκοντί γε θυμῷ : βιαζόμενος, ὥσπερ οἱ πλείοντες ἐκόντες μὲν ἀποβάλλουσι τὰ φορτία, ἵνα σωθῶσιν, ἄκοντες δὲ ζημιοῦνται. δοκεῖ δὲ πως—μὴ βουλόμενος. Α ὁ π' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ : ἡμέρας καὶ νυκτὸς παρείληφε λαμπτήρας, ἥλιον καὶ ἀστέρας.
- 4 44 b (BCE 3 E 4) Τ ναιετάουσι : ὅτι τῷ ἐνεργητικῷ Α ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ΑΤ κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται.
- 4 45a Α < ναιετάουσι : > οἰκοῦνται.
- 4 45b Τ il {τάων μοι} περὶ κῆρι : τὸ περὶ φυλάσσει τὸν τόνον, ὅτε σημαίνει τὸ περισσῶς, ὁμοίως τῷ "ὥς περὶ μὲν νόον ἐστί, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσι" (cf.
- 4 46a1 α 66). τὸ δὲ κῆρι οὐδέτερον ὅταν ᾗ, προπερισπᾶται (ἐκ γὰρ τοῦ κέαρι συνήλειπται), ὅταν δὲ θηλυκὸν ᾗ, ὀξύνεται. ἐνθάδε δὲ οὐδέτερόν ἐστι· προπερισπασθήσεται ἄρα. Α περισσῶς τῷ κέαρι. ^[5]
- 4 46a2 b (BCE 3) Τ < Ἴλιος ἱρή : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 4 46b1 Α im Ἴλιος ἱρή : διὰ παντὸς θηλυκῶς, ἅπαξ δὲ οὐδετέρως "Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλάσ" (Ο 71).
- 4 46b2 Α καὶ Πρίαμος καὶ λαός : ψεύδεται αὖξων τὴν χάριν· φησὶ γοῦν Ποσειδῶν· "ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθαιρε Κρονίων" (Υ 306), καὶ μάλα εἰκότως, ἀσεβῆ γενομένην.
- 4 47a b (BCE 3 E 4) Τ ἐϋμελίῳ : ἡ τοῦ ε συγκοπὴ ἢ συναίρεσις.
- 4 47b1 ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐϋμελίου. Τ ἀντὶ γενικῆς.
- 4 47b2 Τ il δαιτὸς ἔψης </λοιβῆς τε—ἡμεῖς > : καὶ αὐτοῖς γὰρ ἐμέριζον οἱ θύοντες, b (BCE 3 E 4) Τ "καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ" (ξ 435).
- 4 48–9 Τ καλῶς δὲ προαναγινώσκει νόμον εὐσεβείας. ἵνα δὲ μὴ δοκῇ ἐπ' ὀλίγοις ἀγάλλεσθαι, φησὶν· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς (49). b (BCE 3 E 4) Τ κνίσης {τε}: ἡ κνῖσα τῇ ἀναθυμιάσει τῆς γῆς ἔοικε τῶν σωμάτων καιομένων. ^[5]
- 4 49 Τ ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς : ἐκτίθεται τὴν αἰτίαν τῆς περὶ τοὺς Ἑλλήνας σπουδῆς ἀγνοεῖ οὖν τὴν κρίσιν.
- 4 51

Τ < ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς—Μυκὴνη : > διὰ τί ὁ μὲν Ζεὺς μίαν, ἡ δὲ Ἥρα τρεῖς φησὶν ἔχειν πόλεις φιλτάτας, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἡ μὲν Ἑλληνίδας, ὁ δὲ βάρβαρον; ἔδει γὰρ τὰς κρείσσονας τὸν βασιλέα τῶν θεῶν ἔχειν φιλτάτας.

4 51-2 b (BCE 3 E 4) ῥητέον δὲ ὅτι εὐπρεπῇ βουλόμενος περιθεῖναι αὐτῇ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς ὁ ποιητής, καὶ οὐχ ἦν ὁ μῦθος ἀναπλάττει, ὡς ἄρα διὰ τὸ μὴ προτιμηθῆναι τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ κάλλους τοῖς Τρωσὶν ἐχαλέπαινε, ἐπίτηδες ταύτας φησὶν αὐτὴν τὰς πόλεις φιλεῖν, περὶ ἃς τὸ ἀδίκημα τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην γέγονεν, b (BCE 3 E 4) Τ Ἄργος τε Σπάρτη <τε> (52). Τ σύμψηφα δὲ τούτων κάκεῖνα, ἐν οἷς αὐτὴν ποιεῖ λαμβάνουσιν τὸν κεστὸν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἵνα τῷ Διὶ μᾶλλον οὕτως ἐπέραστος φανείη· οὐ γὰρ ἦν εἰκὸς τὴν δεομένην τῆς βοήθειας τῆς παρ' αὐτῆς, ἵνα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ ἀρέσειεν, ἀγανακτεῖν ἡττηθεῖσαν ἐπὶ τῇ τοῦ κάλλους κρίσει. ὁ δὲ Ζεὺς μίαν πόλιν λέγων φιλεῖν ἐξαίρει τὴν χάριν· οὐχ οὕτω γὰρ ὁ ἀπὸ πολλῶν διδούς τι θαυμάζεται ὡς ὁ ἀπὸ ὀλίγων. ὥστε ἀμφοτέρω ῥητορικῶς κατασκευάζουσιν· ἡ μὲν γὰρ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς προήσεσθαι φησιν, ὁ δὲ τὴν μίαν, ἦν καὶ μόνην ἔχει, χαριεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ Ἄργος τε Σπάρτη τε <καὶ εὐρυάγυια Μυκὴνη> : ὅτι τούτων τῶν πόλεων ἔνεκα συνεμάχουν τοῖς Ἑλλησιν, οὐ διὰ τὸ ἀποκεκρίσθαι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ κάλλος αὐτῶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν Ὀμηρος. ^[15]

4 52 A {τὰς} διαπέρσαι : πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα τοῦ διαπέρσαι ι, ἵν' ᾗ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ.

4 53a A < διαπέρσαι : > ἀντὶ τοῦ πέρσον.

4 53b T il τὰς διαπέρσαι <ὅ τ'—περὶ κῆρι> : δείκνυσιν τῶν ὀργιζομένων τὸ ἥθος ἀλόγιστον†, οἷ πόθω τῶν παρὰ χεῖρα τῶν μειζόνων ἀμελοῦσιν.

4 53c A b (BCE 3 E 4) Τ διὰ δὲ τοῦ περὶ κῆρι ἐμφαίνει περὶ τῶν Τρώων, ὡς ὁμοίως αὐτῇ μισοῦνται b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ἐκείνῳ φιλοῦνται (cf. Δ 46). b (BCE 3 E 4) μεγάριω : ἀντὶ μέλλοντος τοῦ φθονήσω. ^[5]

4 54 ἀνθυπάγει οὖν αὐτῷ τὸ "φθονέω" (Δ 55). AT il εἴπερ γὰρ φθονέω τε <—φέρτερός ἐσσι> : ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι τὴν χάριν ἀναλύουσιν, εἰ καὶ μὴ προσδεθῆις δύναται τοῦτ' ἔχειν.

4 55-6 A εἴπερ γὰρ φθονέω τε : κωλύω, T T il ὡς "ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις" (λ 149).

4 55a T εἴπερ γὰρ φθονέω : μειοῖ τὴν χάριν, φησὶν, εἰ διὰ τοῦτο δίδωσιν ἑκοῦσα, ὅτι καὶ ἀκούσης ὁ Ζεὺς δύναται λαβεῖν.

4 55b ῥητέον δὲ ὅτι οὐ μειοῖ τὴν χάριν, ἀλλ' ἐμφαίνει, ὡς οὐ θέλει μὲν τι παθεῖν τὰς πόλεις, οὐκ ἀντιπράξει δὲ διὰ τὸ ἀδύνατον. οἶκτον δὲ ἐμφαίνει τῷ λόγῳ, ὅπως μὴ ἐξ αὐτῆς ἀπαιτῇ τὴν χάριν. T < φέρτερός ἐσσι : > φέρτατός ἐσσι. ^[5]

4 56 A im οὐκ ἀτέλεστον : ἀντὶ τοῦ μὴ ἀτέλεστον.

4 57 T καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, <γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί> : ἔντεχνον τὸ σχῆμα· τὰ γὰρ ἑαυτῆς δίκαια, δι' ὧν περ ὀφείλει τιμῆς τυγχάνειν, ἐκ τῆς περὶ τὸν ἄνδρα δόξης λαμβάνει, προσαγομένη τὸν θεὸν λεληθότως.

4 58 b (BCE 3) Τ < πρεσβυτάτην : > ὅτι οὐ καθ' ἡλικίαν λέγει, ἀλλ' ἐν τιμῇ.

4 59a A im πρεσβυτάτην : τιμιωτάτην νῦν.

4 59b πλανηθεὶς δὲ ἐντεῦθεν Ἡσίοδος νεώτερόν φησι τὸν Δία (cf. th. 454—7). A b (BCE 3 E 4) Τ ἀγκυλομήτης : ὁ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγκύλα μήσασθαι εἰδώς.

4 59c A b (BCE 3) Τ ἡ ὁ περὶ τῶν δυσσευρέτων—συνετός. A ἀμφοτέρον γενεῇ <—ἀνάσσεις> : διασταλτέον ἀμφοτέρο ν, γενεῇ τε (60), κέκλημαι (61)· φησὶ γὰρ διὰ ταῦτα πάντα ἔντιμος εἶναι, διὰ τε τὴν εὐγένειαν καὶ διότι Διὸς γυνὴ τοῦ πάντων βασιλέως.

4 60-1

A < ἀμφότερον : > λείπει ἢ κατά.

4 60a T il < γενεῇ : > ὅτι ἀντὶ τοῦ τῷ γένει ἐκ Κρόνου γάρ.

4 60b A im < γενεῇ : > γενεὰ σημειοῖ ἑπτὰ ἡλικίαν, ὡς τὸ "ὀπλότερος γενεῇφιν" (I 58)· εὐγένειαν, "γενεῇ μὲν ὑπέρτερος" (Λ 786)· ἐκγόνους, "ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεή" (Υ 303)· πατρίδα, "γενεὴ δέ τοι ἔστιν ἐπὶ λίμνῃ" (Υ 390)· χρόνον ὠρισμένον, "δύο μὲν γενεαί" (Α 250), τριάκοντα τρία ἔτη ἀνθρώπου < *** > "ἐννέα γὰρ ἔζωσι γενεάσ" (Hsd. ^[5])

4 60c1 fr. 304, 1 M.—W.)· τὴν φύσιν, "οἷη περ ἑφύλοντ' γενεή" (Ζ 146). καὶ ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις. T ἐπὶ τῶν ἑξ τούτων ἡ γενεὰ λαμβάνεται, ἐπὶ ἡλικίας, ὡς τὸ "ὀπλότερος γενεήν" (Β 707)· ἐπὶ εὐγενείας, ὡς τὸ "γενεῇ μὲν ὑπέρτερος"· ἐπὶ ἐκγόνων, ὡς τὸ "ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεή"· ἐπὶ πατρίδος, ὡς τὸ "γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐνὶ Λήμνῳ"· ἐπὶ ὠρισμένου χρόνου, ὡς τὸ "τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαί"· b (BE 3 E 4) ἡ γὰρ τοιαύτη γενεὰ τριάκοντα ἔχει χρόνους b (BE 3) ἐπὶ φύσεως, ὡς τὸ "οἷη περ φύλλων γενεή". ^[5]

4 60c2 λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου ζωῆς ἀνθρώπων, ὡς τὸ "ἐννέα γὰρ ἔζωσι γενεάσ". b (BE 3 E 4) κέκλημαι : οὐκ ἔστι τελεία εἰς τὸ κέκλημαι· φησὶ < γάρ >, διότι σοῦ εἰμι γυνὴ τοῦ πάντων ἀνάσσοντος.

4 61a1 ἡδὺ δὲ τὸ τῆς ἐξαλλαγῆς· ἔδει γὰρ τῶν πάντων βασιλέως εἰπεῖν. T < κέκλημαι : > Ἰακῶς εἰμί.

4 61b1 T il οὐκ ἔστι τελεία εἰς τὸ κέκλημαι· φησὶ γάρ, διότι σοῦ εἰμι γυνὴ τοῦ πάντων ἀνάσσοντος.

4 61a2/b2 τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ κέκλημαι ι. ἡδὺ δὲ καὶ τὸ τῆς ἐξαλλαγῆς· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, σοῦ τοῦ πάντων βασιλεύοντος. b (BCE 3) < μετ' ἀθανάτοισιν : > παρέλκεται ἢ μετὰ.

4 61c T il σοὶ μὲν ἐγώ, < σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι > : πιθανῶς προτέραν ἔταξε τὴν ἰδίαν χάριν, ὡς προκατάρχουσα καὶ οὐκ ἀμειβομένη.

4 63 b (BCE 3) T τὸ δὲ ἐπω δηλοῦν μὲν τὸ λέγω ψιλοῦται, τὸ δὲ ἀκολουθῶ δασύνεται. ἀνάγκη δὲ πᾶσα τοῖς ἄρχουσι τοὺς ποσῶς ὑποκειμένους ἔπεσθαι. b (BCE 3) σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι < — / πειρᾶν δ' ὥς κε Τρῶες > : ὅτι τὸ ἐπιτεῖλαι (64) ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται. ^[5]

4 64–6 τὸ δὲ πειρᾶν (66) εἰ μὲν ἀπαρέμφατον σημαίνει, διαστολὴν ἔξει πρὸ αὐτοῦ· ἥρτηται γὰρ τοῦ προτέρου λόγου. εἰ δὲ ἀντὶ προστακτικοῦ αὐτὸ κέοιτο τοῦ ἑπειράτω, στικτέον. A < σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι / ἐλθεῖν > : τὸ θᾶσσον (64) συντακτέον τῷ ἐλθεῖν (65): b (BCE 3 E 4) T il φησὶ γὰρ "αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ" (Δ 70). ^[5]

4 64–5 b (BCE 3 E 4) < ἐπιτεῖλαι : > ἐπίτειλον.

4 64 T il πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες : οὐκ ἀναγκάζουσιν ἐπιорκεῖν Πάνδαρον, ἀλλὰ πειρῶνται εἰς πλείω τε ἀμαρτίαν προκαλοῦνται Τρῶας, ὅπως ἀξίαν τίσωσι δίκην· ἤδη γὰρ παρέβη Ἀλέξανδρος λέγων "κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ" (Γ 440).

4 66a b (BCE 3) T πειρᾶν : ἀντὶ τοῦ πειράτω.

4 66b b (BCE 3 E 4) T il Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ συνουσίας τάττουσι τὴν λέξιν. T il ὑπερκύδαντας : μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ Μενελάου νίκη.

4 66c1 μέγιστον δὲ πρὸς εὐσέβειαν ἑπροθεῖσθαι Τροίαν διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὀρκων· καὶ Ὀδυσσεΐας τὸ συνεκτικὸν ἢ κατὰ Ποσειδῶνος βλασφημία. ὑπερκύδαντας παρὰ τὸ κῦδος κύδας καὶ ἐν συνθέσει· ἢ μεταπέπλασται ἀπὸ τῆς ὑπερκύδαντος. T μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκη. ^[5]

4 66c2 b (BCE 3 E 4) μέγιστον δὲ πρὸς εὐσέβειαν πορθεῖσθαι Τροίαν διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὀρκων, ὥσπερ καὶ Ὀδυσσεὺς ἢ συχνὴ ναυάγησις διὰ τὴν εἰς Ποσειδῶνα βλασφημίαν. b (BCE 3) ὑπερκύδας δὲ ἐκ τοῦ κῦδος κύδας καὶ ὑπερκύδας. b (BE 3) ὑπερκύδαντας : τὰ εἰς δας ὑπὲρ δύο

συλλαβὰς ἰσοσυλλάβως κλίνονται, οἷον Ἀκάδας Ἀκάδα, Τιμαχίδας Τιμαχίδα, Σουΐδας Σουΐδα, Λεωνίδας Λεωνίδα, Χαρμάδας Χαρμάδα. ^[5]

- 4 66d δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρίς εἰ μὴ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος γένωνται· ἐκεῖνα γὰρ περιττοσυλλάβως κλίνονται ἤγουν διὰ τοῦ ντ, οἷον οἶδα Οἶδας Οἶδαντος, μειδιῶ Μείδας Μείδαντος, χαρίζομαι Χαρίδας Χαρίδαντος, φείδομαι Ἀφείδας Ἀφείδαντος. τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς μήποτε ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματός ἐστι τοῦ κυδαίνω τοῦ σημαίνοντος τὸ δοξάζω. γέγονε ἔκδυεις κυδέντος κυδίεντας καὶ ὑπερκυδίεντας†. λέγουσι δὲ τινες ὅτι ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς (fr. 1) λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι μετοχή ἐστίν· λέγει γὰρ ὅτι ἔστι κυδαίνω ὑπερκυδαίνω, ἐκύδανα κυδάνας ὑπερκυδάνας ὑπερκυδάναντας καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδαντα ς. ἐν δὲ τῷ Ὀνοματικῷ (2,613,5) λέγει ὅτι ὄνομά ἐστι. καὶ μᾶλλον ὄνομα δεῖ λέγειν αὐτὸ ἢ περ μετοχὴν· τῷ γὰρ Ὀνοματικῷ †δεῖ πιστευτέον† ἢ τοῖς Ἐπιμερισμοῖς· τοῦτο γὰρ ὠμολόγηται εἶναι Ἡρωδιανοῦ <***> ἀλλ' εἰσὶ καὶ ψευδεπίγραφοι. Α ὑπερόρκια {δηλήσασθαι}: ὑπερβάντες τὰ ὄρκια. ^[15]
- 4 67 Τ αὐτὶ κ' Ἀθηναίην: οὐ γὰρ ἀγγέλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ πείσοντος Πάνδαρον ἔδει καὶ Μενέλαον σώσοντος.
- 4 69 διὰ τοῦτο καὶ ἡ πάρος μεμαυῖα (cf. Δ 73) πέμπεται. b (BCE 3) Τ ἐς στρατὸν ἐλθέ <— / πειρᾶν δ'>: ὅτι τὸ μὲν ἐλθέ (70) προστακτικόν, τὸ δὲ πειρᾶν (71) ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ πείρα προστακτικοῦ.
- 4 70-1 Α <βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων:> ὅτι ὡς περὶ ὄρους τοῦ Ὀλύμπου λέγει.
- 4 74 Α im <ἀστέρα:> ἀστέρα νῦν φησι τὸν ἀστεροειδῶς ἐξακοντιζόμενον.
- 4 75 b (BCE 3 E 4) Τ οἷον δ' ἀστέρα <—θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας>: τούτους διάττοντας καλοῦσιν.
- 4 75-9a1 δοκοῦσι δὲ ἀπὸ συστροφῆς ἀέρος γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ἀνέμους δηλοῦσιν. σπινθηρίζουσι δὲ καὶ πρὶν εἰς γῆν πεσεῖν ψυχροτέρῳ ἀέρι λύνονται. ΑΤ ἐν ᾧ δὲ ταρραττόμενοι σκοποῦσι περὶ τοῦ <***>, τέως λανθάνει βαλὼν ὁ τοξότης. Τ καλοῦσι δὲ τούτους διάττοντας, καὶ δοκοῦσι ἀπὸ συστροφῆς ἀέρος γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ἀνέμους δηλοῦσι. ^[5]
- 4 75-9a2 σπινθηρίζουσι δὲ καὶ πρὶν εἰς γῆν πεσεῖν ψυχροτέρῳ ἀέρι ἔκωλύονται†. ἐν ὧν δέ, φησί, ταρραττόμενοι σκοποῦσι περὶ τοῦ πολέμου διὰ τὸ τέρας, ἐν τοσούτῳ ἡ Ἀθηναῖα ὁμοιουμένη αὐτῷ εἰς τὴν γῆν παρεγένετο. b (BCE 3 E 4) ἡ ἐστρατῶ εὐρέϊ: καλῶς ἡ πολεμικὴ πολεμικῷ σημείῳ εἴκασται. ^[5]
- 4 76 b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ σπινθῆρες <ῖενται>: ἐὰν δηλοῖ τὸ ἄποθεν ἢ ἀπὸ, βαρύνεται.
- 4 77 Α b (BCE 3) Τ εἰ δὲ ἀναστρέφεται πρὸς τὸ ῥῆμα, ὃ καὶ βέλτιον, οὐ βαρύνεται. b (BCE 3) καδ δ' ἔθο ρ' ἐς μέσσον· <θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας>: τὸ ἐνεργὲς καὶ σφοδρὸν τῆς θεοῦ ἢ πρόθεσις δηλοῖ.
- 4 79 τὸ θάμβος δὲ οὐδετέρως παρ' Ὀμήρῳ, Σιμωνίδης δὲ (fr. 115 P.) ἀρσενικῶς. Α b (BCE 3) Τ <ἄλλον:> ἀντὶ τοῦ τινά.
- 4 81 Τ il ἡ ρ' αὐτὶς πόλεμος: πόλεμον μὲν ὑφορῶσιν ἐκ τοῦ πυρός, διστάζουσι δὲ τὴν σβέσιν.
- 4 82a1 Τ πόλεμον μὲν ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀστέρος ὑφορῶσιν, διὰ δὲ τὴν σβέσιν διστάζουσιν.
- 4 82a2 b (BCE 3 E 4) <ἡ ρ' αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ /> ἔσσεται: ὁ λόγος στίζει ἐπὶ τὸ ἔσσεται (83)· εἴρηται γὰρ καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ (sc.
- 4 82-3a1 ad Γ 428) ὅτι οὐ πάντως ἐπὶ τῶν πευστικῶς λεγομένων ὑποστικτέον. οὕτως Νικάνωρ (p. 176 Friedl.), εἰ καὶ ἀπατᾷ, φησὶν, ἡ ὑπόκρισις. Α <ἡ ρ'—κακὸς> καὶ φύλοπις αἰνὴ / ἔσσεται: τελείαν εἰς τὸ ἔσσετα ι, φησὶ Νικάνωρ, εἰ καὶ ἀπατᾷ ἡ ὑπόκρισις. ^[5]
- 4 82-3a2

b (BCE 3 E 4) Τ ἀνθρώπων ταμίης < πολέμοιο > : καλῶς τοῦτο τῇ φιλότῃ (cf.

4 84 Γ 83) ἐπήγαγεν· ταμιεύειν γὰρ τὸ ἐναποκλείειν. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη : ἔπεσε μὲν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Τρώων ὡς ἀστήρ, ἀνδρὶ δὲ εἰκασθεῖσα Πάνδαρον ζητεῖ.

4 86a b (BCE 3 E 4) Τ < κατεδύσε θ' : > ἐπήρχετο.

4 86b Τ ἰλ Λαοδόκῳ < Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ : > καλῶς ὁ τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς παῖς Λαοδόκος καλεῖται.

4 87a1 καλῶς δὲ τούτῳ εἴκασται· Ἀντήνορος γὰρ ὢν παῖς καὶ παραβὰς νόμον προξενίας καὶ τοῦτον θέλει παραβῆναι, νόμον σπονδῶν· εἰ γὰρ ἕτερος ἦν ὁ συμβουλευών, ἔφη ἂν ὁ Πάνδαρος· 'Διὰ τί μὴ σὺ παραβῆσθαι τοὺς ὅρκους;' Τ καλῶς τούτῳ εἰκάσθη· παρέβη γὰρ καὶ ἕτερον νόμον οὗτος πρὸ τοῦ νῦν. ^[5]

4 87a2 b (BCE 3 E 4) βούλεται δὲ παραβῆναι καὶ τοῦτον τὸν νόμον ἦτοι τῶν σπονδῶν· b (BCE 3) εἰ γὰρ ἕτερος ἦν ὁ συμβουλευών, ἔφη ἂν ὁ Πάνδαρος· 'Διὰ τί μὴ καὶ σὺ παραβῆσθαι τοὺς ὅρκους;' εἰκότως δὲ ὁ τοῦ φιλοξένου ἀνδρὸς παῖς Λαοδόκος καίτοι μὴ ὢν καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κρατερὸς αἰχμητής, ἦτοι εἰς τὸ αἰχμάζειν ἰσχυρός. b (BE 3) Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμεν· τούτῳ καὶ τῷ ἐξῆς παράκειται διπλαῖ περιεστιγμέναι, ὅτι Ζηνόδοτος τούτου μὲν τὸ ἀκροτελευτίον οὕτως γράφει "εὗρε δὲ τόνδε", τὸν δὲ δεύτερον οὐδὲ γράφει δοκῶν ἀνθρώπινον τὸ ζητεῖν εἶναι. ^[5]

4 88a καταλέλοιπε δὲ τὸ διζήμεν η· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁμοιωθεῖσα Λαοδόκῳ ἀνάγκην εἶχεν ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύειν. Α < Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμεν η : > εἰκότως εἰκασθεῖσα ἀνδρὶ (cf. ^[5]

4 88b Ζ 86—7) καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιεῖ. ἀντίθεον δὲ τὸν ἴσον Ἀπόλλωνι ἐν τοξείᾳ· τοὺς γὰρ ὑπερέχοντας ἔν τινι οὕτως φησίν. b (BCE 3 E 4) εἴ που ἐφεύροι : οὐκ ἀσεβεῖ—οὐ πείθεται. Α < Πάνδαρον — / > εὗρε Λυκάονος υἱόν : αἰσχροκερδὴς οὗτος ὁ καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς (cf. ^[5]

4 88-9a1 Ε 192—204). Πάνδαρος ἡ πάντων ἀρά. τοῦτον δὲ ζητεῖ ὡς σμικρολόγον καὶ πεισόμενον ὑποσχέσει δώρων. φασὶ δὲ Τριόπαν Περραιβῶν τύραννον τοσοῦτον ὦμόν εἶναι ὡς τὸν ὕωνόν ἀποκτείναντα αὐτὸν Καρνάβαν τυραννοκτονίας γέρας λαβεῖν παρὰ τῶν πολιτῶν. φυγὰς δὲ ἦκων εἰς Βρένθιν τῆς Τροίας καθαρθεὶς τε ὑπὸ Τρωδὸς λαβὼν ἔδαφος κτίζει Ζέλειαν τὴν μικρὰν λυκίαν†. ὥστε ἀναγκαίως ἐκ τούτου τοῦ αἵματός ἐστιν ὁ συγγεὰς τοὺς ὅρκους. Τ ἀμύμονα : σώματι ἢ τέχνῃ ἢ γένει· οὐ γὰρ ἐπὶ τρόπῳ. ^[5]

4 88-9b1 Τ αἰσχροκερδὴς δὲ οὗτος καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς.

4 88-9a2/b2 ἀμύμονα (89) δὲ αὐτὸν λέγει τῷ σώματι ἢ τῇ τέχνῃ ἢ τῷ γένει· οὐ γὰρ τοιοῦτος τοῖς τρόποις ἦν. b (BCE 3) ὡς σμικρολόγον τοίνυν καὶ πεισόμενον ὑποσχέσει δώρων αὐτὸν ζητεῖ. b (BCE 3 E 4) ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι < στίχες ἀσπιστῶν > : προοικονομεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ὅπλων σκέπην (cf.

4 90a1 Δ 113—5). οὐκ ἄτοπον δὲ τοξότην εἶναι τὸν ἡγούμενον, ὀπλίτας δὲ τοὺς ὑπηκόους. Λοκροὶ γοῦν ὀπλίτην ἔχουσιν ἄρχοντα· περὶ ὧν φησι "καὶ εὐστρόφῳ †οἶος† ἀώτῳ / Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες" (N 716—7), ὁ δὲ Αἴας "ἐγχείῃ ἐκέκαστο" (B 530). Τ προοικονομεῖ τὴν ἀπὸ τῶν ὅπλων σκέπην. ^[5]

4 90a2 οὐκ ἄτοπον δὲ τοξότην μὲν εἶναι τὸν ἡγούμενον, ὀπλίτας δὲ τοὺς ὑπηκόους· b (BCE 3) Λοκροὶ γὰρ, περὶ ὧν φησι "καὶ εὐστρόφῳ οἶος ἀώτῳ †πεποιθότες Ἴλιον εἰσανέβαινον†", τοξόται μὲν εἰσιν, ὀπλίτην δὲ ἔχουσι τὸν ἄρχοντα· ὁ γὰρ Αἴας ἐγχει ἐκέκαστο παρὰ πάντας Ἑλλήνας. b (BE 3) οἵ : πρὸς τὸ λαῶν ἀπέδωκεν, ὡς τὸ "γενεαὶ ἀνθρώπων, / οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν" (A 250 —1). ^[5]

4 91 b (BCE 3) Τ ἡ ρά νύ μοί < τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον > : οἰκεία ἢ παραίνεσις ὁμοτίμῳ ἀνδρὶ †εὐσχήμονα† πρᾶξιν ὑποτιθεμένῳ.

- 4 93a ἔτοιμον δὲ πρὸς πειθῶ τὸ μὴ κελεύειν καὶ τὸ ἐκ πατέρων ὀνομάζειν. b (BCE 3) T < Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον : > οἰκειότητα ὑποφαίνει· "πατρόθεν ἐκ γενεῆς" (K 68).
- 4 93b T Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον : τελεία ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ "ταχὺν ἰόν" (Δ 94).
- 4 93c T πίθοιο : διὰ τί ἡ Ἀθηνᾶ εἰς σύγχυσιν—αὐτὸν ἐπελέξατο τοξότην. A {τλαίης κεν μενελάωι} ἐπιπροέμεν : Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἐξῆς γένηται ἐπὶ Μενελάω, ὡς καὶ ἐπ' ἐκείνου "ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόω ἴθυνεν" (χ 8).
- 4 94a1 Μενεκράτης δὲ ὁ Μιλήσιος ὑφ' ἑν, ἐπιπροέμεν, ὁμοίως τῷ "ἐπιπροΐηλε" (Λ 628) καὶ "ἐπιπροέηκε" (ο 299), ἵν' ἔμφασιν μᾶλλον γένηται. A <ἐπιπροέμεν> Ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὴν ἐπί, Μενεκράτης δὲ ὑφ' ἑν ἀναγινώσκει. ^[5]
- 4 94a2 b (BCE 3) ἐπι προέμεν : οὕτως Ἀρίσταρχος, Μενεκράτης δὲ ὑφ' ἑν "ἐπιπροέμεν".
- 4 94a3 T χάριν καὶ κῦδος ἄροιο : χάριν ὡς τῆς μάχης παύσας αὐτοῦς, κῦδος δὲ ὡς τὸν βασιλέα τῶν πολέμιων ἀνελών.
- 4 95 βεβαιωτικῶς δὲ ἀναγνωστέον· b (BCE 3 E 4) T ὅμοιον γὰρ ἔστι τῷ "ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο" (I 303). πιστὸς δὲ ὁ λόγος ἀνδρὶ περικείμενος ἐπιφανεῖ. b (BCE 3) T Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ : προσαγωγικῶς, εἴ γε ταῦτ' αὐτῷ τυχόντι χαρίζεται τοῦτο ποιῶν. ^[5]
- 4 96 b (BCE 3) T ἀγχίνουν δὲ τὸ τοῖς καιροῖς οἰκείους τοὺς ἐπαίνους καὶ τοιοῦτους ποιεῖν. b (BE 3) T Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ : πρὸς καιρὸν—μείζονος δωρεᾶς. A τοῦ κεν δὴ ἀμπρωτα παρ' ἄγλαα δῶρα φέροιο : τινὲς ἀναστρέφουσι τὴν παρ' ἄ, κακῶς· οὐδέποτε γὰρ ἀναστρέφεται πρόθεσις ὕψους συντασσομένη πτώσει· A b (BE 3) T ἔστι γὰρ τὸ ἐξῆς παραφέροιο. ^[5]
- 4 97a A < ἀμπρωτα παρ' ἄγλαα : > πρῶτα ὡς καὶ ἄλλων δωσόντων, ἀγλαὰ δὲ ὡς παρὰ βασιλέως.
- 4 97b b (BCE 3 E 4) T ἰλ ἀπείργει δὲ ἡμᾶς δωροδοκίας διὰ Πανδάρου καὶ Ἀντιμάχου (cf. Λ 123—5). b (BE 3) σὺ βέλει δμηθέντα : ἐφελκυστικῶς, ὡς πάντως αὐτοῦ τεθνηξομένου.
- 4 99a b (BCE 3 E 4) T πυρῆς ἐπιβάντ' : οὐκ ἀναγκαῖον ἀναστρέφειν, ἵνα γένηται τὸ ἐξῆς ἐπὶ πυρῆς βάντα· ἔμφασιν γὰρ γίνεται τῇ μετοχῇ, εἰ συνταγείη ἢ πρόθεσις.
- 4 99b A {πυρῆς} ἀλεγεινῆς : ἀλεγεινῆς τοῖς οἰκείοις τῶν ἀποθνησκόντων.
- 4 99c T ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τὰ σώματα οὐκ ἔθαπτον—τινὶ ἀποθέμενοι. A ἀλ' ἄγ' οἷστευσον Μενελάου : πῶς μὴ μᾶλλον Ἀγαμέμνονα τοξεύει μὴ καθωπλισμένον ἢ τινα τῶν ἀρίστων, ἀλλὰ τὸν ἐντεθωρακισμένον; δῆλον οὖν ὡς ἀποτριβόμενος τὴν κατηγορίαν τῆς ἐπιπορκίας, b (BCE 3) T ἵνα δοκῇ {ὡς} οὐ Πάνδαρος, Ἀλέξανδρος δὲ εἶναι ὁ ἐκ λόχου τὸν Μενέλαον τοξεύσας. ^[5]
- 4 100a b (BE 3) T < Μενελάου : > πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον.
- 4 100b A int οἷστευσον Μενελάου : ὡς "ἐξέρρηξεν ὁδοῖο" (Ψ 421) καὶ "κατεάγη τῆς κεφαλῆς" (Ar. vesp. 1428). T < Λυκηγενεῖ : > ὅτι ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας, ἐξ ἧς ἔστιν ὁ Πάνδαρος.
- 4 101a A im Λυκηγενεῖ : ἐν Λυκίᾳ γενομένῳ· ἀψευδέστατον γὰρ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Λυκίᾳ.
- 4 101b1 ἦ ὅτι λύκος ἠγήσατο <μετὰ> τὰς ὠδῖνας Λητοῖ ὥστε καθαρθῆναι εἰς τὸν Ξάνθον. φρονήματος δὲ αὐτὸν πληροῖ πολίτην ὑποτιθέμενος αὐτοῦ τὸν θεόν. T ἀψευδέστατον γὰρ ἔστιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν Λυκίᾳ.
- 4 101b2 πληροῖ δὲ αὐτὸν φρονήματος μείζονος, πολίτην αὐτοῦ τὸν θεὸν ὑποθέμενος εἶναι. b (BCE 3) Λυκηγενεῖ : φασὶν ὅτι λαθεῖν—δεκαστίχῳ λέγει. τεσσάρων δὲ τεχνῶν—μαντικῆς καὶ μουσικῆς. A ἀρνῶν πρωτογόνων : καὶ πῶς ὁ Χρύσης "ταύρων ἡδ' αἰγῶν" (A 41) θυσίαν ὑπισχνεῖται; ἐροῦμεν ὡς ὅτι τὰ ἀπόρρητα τοῦ θεοῦ σαφῶς ἐπιστάμενος εἰκότως τὰ τῷ θεῷ φίλα θύει· θυσίαις γὰρ ταύρων καὶ αἰγῶν Ἀπόλλων ἥδεται· b (BCE 3 E 4) T ὕλη γὰρ τοῖς τόξοις τὰ κέρατα τούτων. ^[5]

- 4 102 Πάνδαρος δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς πειθόμενος τοξεῦσαι οὐκ αἶγας ἢ ταύρους ὑπισχνεῖται, ἀλλὰ πρωτογόνους ἄρνας· ἀποτυχεῖν γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ τῆς καιρίας πληγῆς ἐβούλετο. b (BE 3 E 4) Τ πρωτογόνων δὲ νέων (αἰεὶ γὰρ νεάζει τὸ θεῖον) ἢ πρωτευόντων ἐν γονῇ ἢ ἡριτόκων· πρῶτον γὰρ πάσης ὥρας τὸ ἔαρ. b (BCE 3 E 4) Τ ἱερῆς εἰς ἄστρῳ Ζελεΐης : τοῦτο πρὸς τὸ ἐπᾶραι Πάνδαρον· ἢ b (BCE 3) Τ ἐπεὶ χρηστήριόν ἐστι τοῦ θεοῦ ἐκεῖ. ^[10]
- 4 103 b (BCE 3 E 4) Τ οἶκαδε νοστήσας: ὅτι ἡ ὑπὸ τῇ Ἰδῇ Λυκία—λίαν εὐσεβεῖσθαι. Α φρένας ἄφρονι : ὅτι θεοὺς ἐκάλει εἰς τὴν κατὰ θεῶν πρᾶξιν. ^[5]
- 4 104 διδάσκει δὲ τμήτετ θεῶ παρὰ τὸ δέον συμβουλευόντι πείθεσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ ἐσύλα τόξον : ὅτι ἡσυχῇ μέλλει κλέπτειν τὴν πρᾶξιν ἢ θεῶν πίστιν λύειν ὡς ἱερόσυλος.
- 4 105a b (BCE 3 E 4) Τ ἰξάλου αἰγός : ὄνομα ἡλικίας· ἢ τὸν ἐπὶ ἄλλας ἰκνούμενον (ψωριᾶ γάρ) μετὰ τλοιμόντ· ἢ ἀφηγούμενον ἄλλων· ἢ τὸν εἰς τὰς ἰξύας ἐρχόμενον, ὃ ἐστι κήλων· ἢ τὸν τομίαν (οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις)· ἢ τὸν εἰς πᾶν ὕψος ἰκέσθαι δυνάμενον, ὅθεν καὶ ἡ αἰγίλιψ πέτρα (cf. ^[5]
- 4 105b1 I 15 al.). Τ τοῦ ἰξάλου δὲ τοῦ ἰκνουμένου ἐπὶ τοὺς ἄλλας (ψωριῶν γὰρ οὐδενὸς ἐτέρου μεταλαμβάνει)· ἢ τὸν εἰς τὰς ἰξύας ἐρχόμενον, ὃ ἐστι κήλων· ἢ ἐντομίαν (οἱ γὰρ τέλειοι διωκόμενοι ἐντρίβονται τοὺς ὄρχεις)· ἢ τὸν εἰς πᾶν ὕψος ἰκέσθαι δυνάμενον.
- 4 105b2 b (BCE 3 E 4) ἰξάλου : ἦτοι τελείου, ἢ πηδητικοῦ—τὰ γεννητικὰ μόρια. Α {ἰξάλου} αἰγός </ ἀγρίου > : ὁ τρόπος μετατύπωσις, ὡς "πόλιν ἄκρην" (X 383). ^[5]
- 4 105-6 Τ ὃν ῥά πο τ ' αὐτὸς < ὑπὸ στέρνοιο > τυχῆσας : προπαρασκευάζει διὰ τούτου τὴν εὐστοχίαν τοῦ ἀνδρός.
- 4 106a b (BCE 3 E 4) Τ τυχῆσας : παρὰ τὸ τύχη τυχῶ. ἀτριβῆς δὲ ὁ σχηματισμὸς τῆς μετοχῆς· οὐδὲ γὰρ παρὰ τὸ λαβῶν εἴποι τις λαβήσας. οὐκ οἶδεν Ὅμηρος ὄνομα τῆς τύχης. Τ < πέτρης ἐκβαίνοντα : > γραφικῶς πάλιν ἡμῖν ὁ τόπος ἡκρίβωται. ^[5]
- 4 107a Τ il προδοκῆσι : τόποις προβλήματα ἔχουσιν.
- 4 107b οἱ δὲ ταῖς ἐνέδραις b (BCE 3 E 4) Τ παρὰ τὸ προσδέχεσθαι. Τ ὃ δ ' ὕπτιος < ἔμπεσε πέτρη > : ὅτι οὐ πρηνεῖς, ἀλλ' ἀνατρεπομένους ὑπὸ τῆς πληγῆς συνίστησι, διὰ τὰς βίας τῶν βαλόντων.
- 4 108a Α ὃ δ ' ὕπτιος ἔμπεσε < πέτρη > : ἐναργῶς ἐδήλωσε τὸν ὑπὸ βιαίας πληγῆς ὑπτιασθέντα.
- 4 108b1 Τ ὕπτιον δὲ λέγει πεσεῖν, ἵνα τὸ καίριον τῆς πληγῆς δηλωθῇ, ὃ αὐτὸν ὑπτιάζει.
- 4 108b2 b (BCE 3 E 4) κέρα : ἀποκοπὴ τοῦ κέρατα.
- 4 109a Ἡρωδιανὸς (cf. 2,7,4) συναλιφὴν τοῦ κέρα. Α b (BCE 3) Τ τὸ δὲ χρέεα χρέα συγκοπή. ΑΤ τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει : καὶ ποῦ ἐστι κέρας δύο ἥμισυ πήχεων; ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἐκατέρου φησὶν, ἀλλ' ἀμφοτέρων.
- 4 109b Α b (BCE 3) Τ Ἀλέξανδρος δέ φησιν (FGr Hist 25, 6 vel 273, 143) ἐν Δήλῳ κεῖσθαι κέρατα ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κριοῦ μὲν δίπηχυ καὶ δακτύλων ὀκτώ, σταθμούμενα δὲ μνῶν εἴκοσι ἥμισυ, τράγου δὲ πηχῶν δύο καὶ σπιθαμῆς καὶ σταθμοῦ ἴσου. ΑΤ δῶρον καλεῖται—ὅπερ ἄτοπον. Α < πεφύκει : > Ἰακῶς τὸ πεφύκε ι. ^[5]
- 4 109c Α int καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας / πᾶν δ ' εὖ λειήνας : πρὸς τὸ νοητὸν ἀπὸ πληθυντικοῦ ἐνικόν· "αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσί, οὐδέ τι τῇ γε" (cf.
- 4 110-1 ν 111)· "Εὖμαι', ἢ μάλα δὴ < τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος / ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί > " (ρ 264—5). Τ κεραξόοσ <—> τέκτων : τέκτων πᾶς τεχνίτης· ὅθεν λιθοτέκτονες καὶ χρυσοτέκτονες.
- 4 110 b (BCE 3) Τ Πίνδαρος δὲ "τέκτονα νωδυνίας" (Ρ. 3, 6) φησὶν. Τ ἐπέθηκε κορώνην : κορώνη πᾶν ἐπικαμπὲς μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ζώου.

- 4 111a1 ἐπέθηκε δὲ ἐπάνω ἔθηκεν. Τ ἦτοι ἐπάνω ἔθηκεν.
- 4 111a2 κορώνη δὲ πᾶν τὸ ἐπικαμπὲς ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. b (BCE 3 E 4) καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος <ποτὶ γαίῃ / ἀγκλίνας> : ἐπὶ τὸ τανυσσάμενος βραχὺ διασταλτέον· πρὸς γὰρ τῇ γῇ ἀνέκλινεν αὐτό, πρότερον ἐντείνας τὴν νευράν.
- 4 112-3 Α ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας : πρὸς τῇ γῇ—ὕπὸ τῶν Ἑλλήνων. Α καὶ τὸ μὲν εὖ—τανυσσάμενος : καὶ ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὴν νευράν. ^[5]
- 4 112 b (BCE 3 E 4) T il βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ τανυσσάμενο ς . b (BCE 3) T il < ἀγκλίνας : > ἀπερείσας, b (BCE 3) T il ὡς "κλίνας κολλητῆσιν" (φ 164).
- 4 113a T il πρόσθεν δὲ σάκεα : κατάφωρον αὐτὸν μάλλον ποιοῦσι τειχίζοντες τοῖς ὅπλοις.
- 4 113b ἀλλ' ἅμα ἔτεινεν καὶ οὕτως ἀφῆκεν, οὐ πρὸς τὴν τῶν λόγων ἀφήγησιν. b (BCE 3 E 4) T ἀβλήτα πτερόεντα μελαινέων <ἔρ μ' ὀδυνάων> : ἀθετεῖται, ὅτι νῦν ἀπλῶς ἄβλητον καὶ μηδέποτε βεβλημένον καὶ ἀφειμένον, οὐχ Ὀμηρικῶς τὸ γὰρ βάλλειν Ὀμηρος οὐκ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς προέσθαι τίθησι.
- 4 117a καὶ διὰ τοῦ μελαινέων ἔρ μ' ὀδυνάων οὐχ ὁ θέλει λέγει· ἔρμα γὰρ καθ' Ὀμηρον ἔρεισμα καὶ κώλυμα, οὐ γίνεται δὲ ὀδυνῶν κώλυμα τὸ βέλος. Α ἀβλήτα πτερόεντα μελαινέων ἔρ μ' ὀδυνάων : σημειοῦται ὁ στίχος ὡς ἐνοχλῶν τῇ τάξει· καὶ τὸ ἀβλήτα οὐχ Ὀμηρικόν, ἄμεινόν τε τοῦ πτερόεντα τὸ "πικρὸν οἶστόν" (Δ 118). ^[5]
- 4 117b b (BE 3) T < μελαινέων : > οὕτω διὰ τοῦ ε διὰ τὸ μέτρον.
- 4 117c Α im ἔρμα : ἔρεισμα· συνέχει γὰρ ἕως ἀφαιρεθῇ τὴν ὀδύνην.
- 4 117d b (BE 3 E 4) T il ὁμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ "ἔρμα πόληος" (Π 549 al.). b (BE 3) T il μελαινάων δέ, b (BE 3) ὅτι μελαίνονται αἱ σάρκες τῶν ἐκ πεφαρμακευμένων βληθέντων οἶστων, b (BE 3 E 4) ὡς τὸ "μελαίνετο δὲ χροῶ καλόν" (E 354). b (BE 3) < αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμη πικρὸν οἶστόν : > τὸ "αὐτίκ' ἐσύλα τόξον" (Δ 105) b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ αἶψα τὸν ἐπτερωμένον τοῖς δώροις δηλοῦσιν. ^[5]
- 4 118a b (BCE 3) T τὸ δὲ κατεκόσμη διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς βολῆς. b (BCE 3 E 4) T ἀμέλει καὶ οἶστόν ἐπιλέγεται, ὃν μάλιστα εὐστοχήσειν οἶεται. Ὀδυσσεὺς δὲ "ταχέας ἔκχεύατ' οἶστούς" (χ 3)· κατὰ γυμνῶν γὰρ ἴησιν, οὐ σκοποῦ δεόμενος. b (BCE 3) T < πικρόν : > μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γευμάτων. ^[5]
- 4 118b T il γλυφίδας τε λαβὼν <—μαζῶ πέλασεν> : γλυφίδας ἀντὶ ἐνικοῦ· b (BCE 3) T οὕτω γὰρ ἡ χηλὴ καὶ ἐγκοπὴ τοῦ βέλους.
- 4 122-3 Τ ἐπεὶ δὲ πρώτη βέλους ἐστὶν ἄφεις αὕτη, εἰκότως αὐτὴν ἐπεξεργάζεται. b (BCE 3) T μαζῶ δὲ τῷ ἀριστερῷ. Τ νόμον δὲ τοξείας γράφει. b (BCE 3) T Σκύθαι μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ὤμων τείνουσι καὶ νεύροις ἱππέοις, Κρήτες δὲ τούτοις ἐναντίως καὶ νεύροις βοείοις. b (BCE 3) TT il < νεῦρα : > ἀντὶ ἐνικοῦ. ^[5]
- 4 122 T il νευρὴν μὲν μαζῶ : ὅτι Ζηνόδοτος πρὸ τούτου τὸν ἐξῆς τέταχεν, οὕτως ποιήσας "ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ νεῦρα βόεια" (Δ 122), εἴτα "αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε" (Δ 124), νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασε ν , τόξω δὲ σίδηρον ν , εἴτα "λίγξε βίος" (Δ 125), οὐ νοήσας ὅτι διὰ τῶν παρεπομένων, τοῦ "ἔλκε δ' ὁμοῦ" (Δ 122) καὶ νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασε ν , συνίστησι τὴν ἔντασιν γεγεννημένην, εἴθ' ἐξῆς λέγει, ἐπειδὴ ἐνετάθη καὶ κυκλοτερὲς ἐγένετο, ἀπέστειλε τὸ βέλος. ^[5]
- 4 123a1 Α ἀπὸ τῶν παρεπομένων τὴν ἔντασιν δηλοῖ.
- 4 123a2 b (BCE 3) T il < κυκλοτερὲς—ἔτεινεν : > τείνας ἐκύκλωσεν.
- 4 124a1

- T il ἀντὶ τοῦ τείνας κυκλοτερὲς ἐποίησε.
- 4 124a2 b (BCE 3 E 4) λίγξε βίος : ὀνοματοποιῖα.
- 4 125a ἐκ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν ἄφεσιν δηλοῖ. b (BCE 3) T il ἄλτο οἰστός : συνέτεμε τὴν λέξιν πρὸς τὸ τάχος τῆς ἀφέσεως.
- 4 125b b (BCE 3) T < ὀξυβελής : > ὀξέως βάλλων ἢ βληθεῖς.
- 4 126a b (BCE 3 E 4) T il κα θ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων : ἐπιπεσεῖν τῷ πλήθει θέλων.
- 4 126b ἐμφαντικῶς δὲ τὴν τοῦ βαλόντος προθυμίαν εἰς τὸ βληθὲν μετήγαγεν, b (BCE 3) T ὡς "λιλαιόμενα χρὸς ἄσαι" (Λ 574. Ο 317), b (BCE 3 E 4) T "ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρω" (ε 176). b (BCE 3) T ἐπιπτέσθαι : παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος, ὁμοίως τῷ "τότ' ἂν οὐ τοι ἀποσχέσθαι" (ι 211), καὶ τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ ἔστι πτέσθαι. ^[5]
- 4 126c πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον συντιθέμενον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. Α ἐπιπτέσθαι : ἀπὸ τοῦ πτῶ b (BE 3) T τὸ πτέσθαι· καὶ Σοφοκλῆς "πτέσθαι σθένοντες" (Ο.
- 4 126d R. 17). T τὸ δὲ "διαπτάσθαι" (Eur. Med. 1) ἀπὸ τοῦ πτῆμι. b (BE 3) T οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε : ἀποστροφή ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον.
- 4 127a προσπέπονθε δὲ Μενελάω ὁ ποιητής. διὸ συνεχέστερον αὐτῷ διαλέγεται, ὡς καὶ Πατρόκλῳ (cf. Π 20 al.), Εὐμαίῳ (cf. ξ 55 al.), Μελανίππῳ (cf. Ο 582). ἀποστροφῆς εἶδη· τὸ †περὶ λέξιν, ὡς ὅταν ἐκ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετέλθῃ, b (BCE 3 E 4) T "ἔξ ὁμόθεν †πεφυότες· ὁ μὲν <—> ὁ δέ" (ε 477): T τὸ †περὶ φράσιν, ὅταν ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μιμητικὸν μετέλθῃ, b (BCE 3 E 4) T "ἵππεῦσι μὲν πρῶτα, / ὃς δέ κ' ἀνήρ" (Δ 301. 306), T ἢ τὸ ἐναντίον· ἢ ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, ὡς νῦν b (BCE 3 E 4) T οὐδὲ σέθε ν, Μενέλαε· T ἢ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. b (BCE 3 E 4) T < οὐδὲ. ^[10]
- 4 127b ..> λελάθοντο : κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ ἐφρόντισαν. ἢ δὲ ἀντίφρασις ἢ κατὰ ἐναντίωσιν, ὡς νῦν, ἢ κατὰ εὐφήμειν, ἢ παρ' ὑπόνοιαν, ὡς "χωρίον σκληρὸν μὲν, οὐκ ἔχον δὲ ὕλην", δέον εἰπεῖν "εὐγείον μὲν". b (BE 3 E 4) T ἀθάνατοι· <πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγγελίη> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀθάνατοι· κοινὸν γὰρ ἐπὶ τὸ ἐξῆς τὸ †οὐκ ἔλαθεν.
- 4 128a1 Α ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐκ ἐλάθετο.
- 4 128a2 T il < ἦ τοι : > οὕτως μετὰ τοῦ τ, ἦ το ι.
- 4 129a Α im < βέλος ἐχευεὺκὲς ἄμυνε : > ἤμυνε τὸ βέλος πρὸς τὸ μὴ γενέσθαι αὐτὸ ἐχευεὺκὲς.
- 4 129b b (BCE 3 E 4) T il ὡς ὅτε μήτηρ <—ὑπνω> : ἡ μήτηρ πρὸς τὸ εὖνουν· ἡ μυῖα πρὸς τὸ εὐχερῶς μὲν ἀποσοβεῖσθαι, μεταπηδᾶν δὲ εἰς ἕτερον τόπον· ὁ δὲ ὕπνος πρὸς τὸ ἀπαραφύλακτον καὶ τὸ ἀσθενὲς τῆς πληγῆς.
- 4 130-1 b (BCE 3 E 4) T < ὅθ' : > ὅτε.
- 4 131 T il ὅθι ζωστήρος ὀχῆες : Αὐτόχθων οὕτως· T "ἵνα μὴ χαλεπὴ γένηται ἡ πληγὴ, εἰς τοῦτο τὸ μέρος τὸ βέλος ἄγει, καθ' ὃ ἀλλήλοις ἐπιφερόμενα τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος ἐσφίγγετο ὑπὸ τοῦ ζωστήρος.
- 4 132a b (BCE 3 E 4) T οὗτός ἐστιν ὁ θώραξ ὁ διπλοῦς." T ὅθι ζωστήρος ὀχῆες : ζωστήρ ἢ θωρακίτις ζώνη, ἢ ζώννυνται τὸν θώρακα.
- 4 132b b (BCE 3 E 4) T χρύσειοι σύνεχον <καὶ διπλὸς ἦντετο θώρηξ> : ὅτι καθ' ὃν τόπον ἐζώννυντο, διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ, καθὼς ὑποβέβλητο τῷ στατῷ θώρακι τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων.
- 4 133a

Α καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ : ὑπῆρχε διὰ τὴν συνάντησιν τοῦ χαλκοῦ θώρακος πρὸς τὸ ζῶμα· Τήλεφος γάρ φησι τὸ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἄχρι ὀμφαλοῦ στατὸν θώρακα καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἀπὸ λαγόνων ἄχρι κνημῶν ζῶμα.

- 4 133b περὶ δὲ τὸ ἦτρον ἢ μίτρα, ἔσωθεν ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῇ οὔσα, πρὸς τὸ μὴ θλίβεσθαι τὴν γαστέρα b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος· Τ διὸ τὴν συμβολὴν διπλόον θώρακά φησιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἄνωθεν δὲ τῆς μίτρας καὶ τῆς συνδέσεως τοῦ ζώματος καὶ τοῦ θώρακος ζώνη ἐπέκειτο συσφιγγούσα τὰ πάντα, ἦν ζωστήρα καλεῖ. b (BE 3 E 4) Τ καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ : Αὐτόχθων οὕτως· "τὰ πρὸς ταῖς λαγόσι μέρη τοῦ θώρακος διὰ τὸ μὴ συνδεδέσθαι ἀλλήλοις πτερύγια καλεῖται. ^[10]
- 4 133c ταῦτα ἐπιτιθέμενα ἀλλήλοις καὶ σφιγγόμενα ὑπὸ τοῦ ζωστήρος διπλοῦν τὸν θώρακα ἐκεῖσε ἀπεργάζονται. ἔστιν οὖν ἐν μὲν τῷ χρωτὶ ἢ μίτρα, μεθ' ἣν τὸ ζῶμα τὸ ἀπὸ κνημῶν ἀνιὸν ἄχρι λαγόνων· μεθ' ὃ ὁ θώραξ, ὡς εἴρηται (sc. ad Δ 132a), περὶ τὰς λαγόνας διπλούμενος ἄνωθεν δὲ ὁ ζωστήρ." b (BE 3 E 4) Τ διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος <ἐλήλατο> : πρὸς τὸν ὀπλισμόν· πρῶτος γάρ ἐστι πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ ζωστήρ, καὶ κατὰ τοῦ στατοῦ καὶ κατὰ τοῦ ζώματος. ^[5]
- 4 135 ἀμφοτέρα δὲ ταῦτα θώρακα καλεῖ διόπερ ὅταν τοῦ ἐτέρου μνησθῇ, τὸ ἕτερον παραλείπει. ἔνδοθεν δὲ τούτων πρὸς τῷ χρωτὶ κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας ἢ μίτρα. Α καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου : ἐσίγησε τὸ ζῶμα, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (sc. ^[5]
- 4 136 Δ 186—7) ἐναντίον· "εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἢδ' ὑπένερθε / ζῶμά τε καὶ μίτρη". b (BCE 3 E 4) Τ ἔρυμα : ἡ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους "ἔλυμα" εἶχον, οἶονεῖ εἴλημα.
- 4 137a1 Α Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ἔλυμα" Τ il ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· <διὰ πρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς> : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος "τὴν δὲ μίαν χρυσῆν, τῇ ῥ' ἔσχετο" (Υ 272), καθὼς ἡμαύρωσεν τὴν φορὰν τοῦ δόρατος, ὅμως μέντοι διεκόπη, καθάπερ νῦν ἐπὶ τῆς μίτρας λέγει. ^[5]
- 4 138a τὸ δὲ ἔρυτο ψιλοῦται καὶ προπαροξύνεται. οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπέισθη αὐτῷ ἡ παράδοσις <***>· ἔστι γάρ τι ῥῆμα ἐρύω· τούτου ὁ παρατατικὸς παθητικὸς γίνεται εἰρυνόμην, τὸ τρίτον εἰρύετο, ὃ ἐν συναλιφῇ καὶ ἐνδεία τοῦ ι ἐγένετο ἔρυτο ο. Α ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο : διὰ τί μᾶλλον αὕτη τοῦ θώρακος συνεργεῖ πρὸς ἀσφάλειαν; ὅτι δυσπαθέστερα τῶν ἀντιτυπούντων τὰ ὑπεύκοντα.
- 4 138b b (BCE 3 E 4) Τ <ἀκρότατον :> ἀντὶ τοῦ ἄκρον· χρώς γάρ ἐστιν ἡ ψιλὴ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια.
- 4 139a Τ il ἀκρότατον δ' ἄρ' <οἶστός> : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χαλκός". ἐπιλέλησται δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐπάνω (sc.
- 4 139b Δ 123) σιδηρᾶν τὴν ἀκίδα τοῦ βέλους εἶπεν εἶναι. καὶ ὅτι τὸ ἀκρότατον οὐχ ὑπερθετικόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκρον τὸν χρῶτα. Α <οἶστός ἐπέγραψε> : τὸ ἐπέγραψε χωρὶς τοῦ ν.
- 4 139c ἐν δέ τισιν "χαλκός" γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ Ἀριστάρχῳ. Α int αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα <κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς> : ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἂν λέγοι Ὅμηρος ὠτειλὴν τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα· διαστέλλει γὰρ τὸ οὐτάσαι πρὸς τὸ βαλεῖν.
- 4 140a διαφέρει δὲ ὠτειλῇ —τραύματος. Α αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα <κελαινεφές> : ἴσως φλὲψ ἦν λυθεῖσα· καὶ διὰ μὲν τοῦ κελαينوῦ τὴν χροιάν, διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν· "νέφος εἶπετο πεζῶν" (Δ 274).
- 4 140b ἐπεξεργάζεται δὲ τὴν πληγὴν, ὅπως τὴν Ἀγαμέμνονος ὑποφήνῃ διάθεσιν. Τ ἐξ ὠτειλῆς : οὕτω τὴν ἀπὸ δόρατος μόνην πληγὴν καλεῖ, εἰ μὴ ἄρα τῷ γενικωτέρῳ χρῆται, ὡς τὸ "ἀλλ' οὐ γὰρ σε θέλω βαλέειν" (Η 242).

- 4 140c T < ὠτειλῆς : > νῦν ἢ ἀπὸ βέλους.
- 4 140d T il ἴσως φλὲψ ἦν λυθεῖσα ἐκ τοῦ χρωτός· χρώς δέ ἐστιν ἡ τοῦ σώματος ἐπιφάνεια.
- 4 139-40 καὶ διὰ μὲν τοῦ κελαينوῦ τὴν χροιάν, διὰ δὲ τοῦ νέφους τὴν σύστασιν· "νέφος εἶπετο πεζῶν" (Δ 274). ἐπεξεργάζεται δὲ τὴν πληγὴν, ὅπως τὴν Ἀγαμέμνονος ὑποφήνῃ διάθεσιν. ὠτειλὴ δέ ἐστι μόνῃ ἢ ἀπὸ δόρατος πληγῇ. b (BCE 3 E 4) ὥς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα : ἡ διπλῇ, ὅτι τινὲς "ἐλεφαντά" ὥς βλαβερά διενεγκάμενοι τῷ τόνῳ ἀπέδωκαν ἔρια λευκά. ^[5]
- 4 141a Ἦνῦν δὲ κυρίως ἀκούειν τὸν ἐλέφαντα. A < ἐλέφαντα : > οὕτως ὁμοτόνως τῷ ζῳῷ τὸ ὀστέον· καὶ γὰρ ἐν ἐτέροις φησί· "λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος" (ς 196).
- 4 141b A int ὥς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα : ὄψιν ἡμῖν γραφικὴν παρέστησεν.
- 4 141c θαυμάζεται δὲ παρὰ Λάκῳσι λευκὸς χρώς καὶ ξανθὴ κόμη. διὰ τοῦτο καὶ Τρῶες μαλθακὸν αὐτὸν οἶονται· ἐπὶ παντὸς γὰρ ζώου τὸ μελᾶγχρόον ἐστιν ἰσχυρότερον. b (BCE 3 E 4) T φοίνικι μιήνῃ : φοινικῷ ἄνθει, ὃ ἀπὸ τῆς πρίνου συλλέγουσι Τροϊζήνιοι.
- 4 141d μιήνῃ δὲ ἐνώσει, παρὰ τὴν μίαν, ἢ βάψει· μιάσματα γὰρ τὰ βάμματα. b (BCE 3 E 4) T Μηονίς : ἔχει τὸ ι ἀπὸ τοῦ Μαιονίς.
- 4 142a b (BE 3 E 4) T il Κάειρα : Καρίνη, ἀπὸ—βαφαῖς χρωμένων.
- 4 142b φασὶ δὲ A τινες τὸ Καῖρα διηρῆσθαι, οἱ δὲ ὥς ἀπὸ τοῦ φαίνω φαείνω. καὶ ὁ λόγος δὲ τὴν εἰ δίφθογγον ἀπαιτεῖ. AT il παρήϊον : τὸ τῇ γνάθῳ ἐπικείμενον, ἀπὸ τοῦ παρειά.
- 4 142c1 b (BCE 3 E 4) παρήϊον {ἔμμεναι}· τὴν γνάθον γὰρ παρηΐδα φησίν.
- 4 142c2 T {ἔμμεναι} ἵππων : διχῶς, καὶ ἵππῳ δυϊκῶς καὶ† πληθυντικῶς.
- 4 142d1 ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη μόνως δυϊκῶς. A τὸ δὲ ἵππων ἀντὶ ἐνικοῦ.
- 4 142d2 οἱ δὲ ἵππῳ† δυϊκῶς. T κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ : θάλαμος ὁ οἶκος· "πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος" (I 588).
- 4 143a1 ἢ ἀποθήκη· "ὄθι νητὸς χρυσός" (β 338). ὁ κοιτών· "Τηλέμαχος δ' ὄθι οἱ θάλαμος" (α 425), ὅθεν "θαλαμηπόλος" (η 8. ψ 293). T θάλαμος ὁ κοινὸς οἶκος, θάλαμος ἢ ἀποθήκη, καὶ θάλαμος ὁ κοιτών.
- 4 143a2 b (BCE 3 E 4) < πολέες τέ μιν—ἄγαλμα : > πολλοὶ μὲν οἱ ἐπιθυμοῦντες, b (BCE 3) T il βασιλεὺς δὲ ἐπέτυχεν.
- 4 143-4 b (BCE 3 E 4) T il < ἀμφότερον : > ἐπὶρ <ρ> ημα· οὐ γάρ ἐστιν ἐνικὸν τοῦ ἀμφότεροι.
- 4 145a1 T il ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἀμφότερον, ἀλλ' οὐκ ὄνομα.
- 4 145a2 b (BCE 3) ἐλατῆρι δὲ κῦδος : μεγαλοπρεπέστερον γὰρ ἀποφαίνει τὸν ὀχούμενον.
- 4 145b1 T μεγαλοπρεπέστερον δὲ ἀπεργάζεται ὑπὲρ τοὺς ἵππους τὸν ἐποχούμενον.
- 4 145b2 b (BCE 3) τοῖοι τοι, Μενέλαε, < μιάνθην αἵματι μηροῖ > : ἀντὶ τοῦ τοῖον.
- 4 146a b (BCE 3 E 4) T περιπαθῶς δὲ ἐπιμένει τῇ ἀποστροφῇ b (BCE 3) T ὁ ποιητής. τὸ δὲ μιάνθην ἀντὶ τοῦ μιανθήτην· ἔστι δὲ δυϊκὸν ἐκ συγκοπῆς. b (BCE 3) < τοῖοι τοι : > οὕτως σοι.
- 4 146b T il < εὐφύες : > ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι τὸ εὐφύες ς.
- 4 147a βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω διὰ τὸ ὑπερβατόν. A int < εὐφύες κνήμαί τε : > Νικάνωρ (p.
- 4 147b 177 Friedl.) τὸ εὐφύες τῷ "μηροῖ" (Δ 146) προσάπτει, οἱ δὲ ὑπομνηματισταὶ τῷ κνήμα ι. b (BCE 3) T ἄμεινον δὲ τὸ Νικάνωρος. b (BCE 3) καὶ Πείσανδρος (fr. 17 D. = 18 H.)· "ξανθοκόμης, μέγας ἡῆ†, γλαυκόμματος, ἄρτι†παρεῖα† / λοχμάζων, εὐκνημος." T σφυρά : τὰ ἀπολήγοντα—ἀπὸ τῶν χαλκευτικῶν σφυρῶν. A < ῥίγησεν δ' ἄρ' : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ῥίγησεν δ' ἄρ', διὰ τοῦ δ, οὐ διὰ τοῦ τ. ^[5]

- 4 148a A int < δάρ : > εἷς ὁ σύνδεσμος, οὐ δύο.
- 4 148b διὰ τοῦ δ δὲ γραπτέον, μὴ διὰ τοῦ τ . b (BE 3) ῥίγησεν δ ' ἄρ ' ἔπειτα < ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων > : δείκνυσιν τοῦ μὲν τὸ φιλάδελφον, εἰ πρὸ τοῦ τετρωμένου αἴσθεται, τοῦ δὲ τὸ καρτερικόν (cf.
- 4 148c Δ 152). ἐπ' ἴσης δὲ ἄμφω ἀσχάλλουσιν, ὁ μὲν τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ δὲ τοῦ πλήθους χάριν. b (BE 3 E 4) T < ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς : > ἀθετεῖται πάλιν διὰ τὴν ὠτειλὴν.
- 4 149a A int ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα : τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς κατ' ἀρχὰς φερόμενον πυρρόν ἐστι, τὸ δὲ ἐκ βάθους μέλαν.
- 4 149b b (BE 3 E 4) T ἢ διὰ τὸ παγῆναι. T ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτός : κοινῇ λέξει χρησάμενος ἐπ' ἀμφοῖν τὸ ἴσον τοῦ δέους ὑπέφηνε.
- 4 150 b (BCE 3) T il ὡς δὲ ἴδεν < νεῦρόν τε > : συστατέον τοῦ ἴδε τὸ ι , ὁμοίως τῷ "οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην" (ψ 40).
- 4 151a εἰσὶ δὲ οἱ ἀναγινώσκουσιν "ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε" ὁμοίως τῷ "ὡς εἶδεν δύο φῶτε" (E 572), οὐχ ὑγιῶς ἐνθάδε γὰρ οὐκ ἄλλως δυνάμεθα ἀναγνῶναι ἢ φυλάσσοντες τὴν εἰ δίφθογγον. ἐπὶ δὲ τούτων παραφύλαξαι < ὅτι > , ὅταν ἡ προκειμένη λέξις εἰς τὸ ε καταλήγη, ἦτοι διαστέλλει τὸ ι ἀπ' αὐτῆς μετὰ συστολῆς ἢ ἐκθλιψιν ποιεῖται τοῦ ε , ἐκθλιψιν μὲν οὕτως "τὸν δ' ἴδεν Αἰνεῖας" (E 166), "νῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος" (B 82), διαστολὴν δὲ οὕτως μετὰ συστολῆς "τὴν δὲ ἴδεν προμολοῦσαν" (Σ 382), "τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ" (ε 333). οὕτως οὖν καὶ ἐνθάδε. A < ὡς δὲ ἴδεν : > ἀντὶ τοῦ ἦσθετο· πῶς γὰρ ἑώρα τὸ ἐμπεπηγὸς τῇ παντευχίᾳ; T il †λείπει τὸ † ἦσθετο· πρὸ γὰρ τούτου οὐχ ὠρᾶτο ἐμπεπηγὸς τῇ παντευχίᾳ. ^[10]
- 4 151b2 b (BCE 3 E 4) < ὄγκους : > τοὺς τῆς ἀκίδος λέγει πώγωνας.
- 4 151c A im < ἄσφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη : > ἦτοι ὀπισθόρμητος b (BCE 3) εὐθέως ἐπὶ τὴν πρώτην ἠνέχθη τάξιν.
- 4 152a b (BCE 3 E 4) < ἐνὶ στήθεσσι : > φαίνεται τὸ ἡγεμονικὸν περὶ τὰ στήθη εἰδῶς ἐκεῖ γοῦν ἀθροισθῆναι τὸν λογισμὸν φησιν.
- 4 152b b (BCE 3 E 4) T il < στενάχων : > ὅτι δεῖ βαρυτονεῖν τὸ στενάχων ὡς ὀρέγων· καὶ γὰρ "στενάχοντο" (Π 393 al.
- 4 153a) ὡς ὀρέγοντο. A int < βαρὺ στενάχων : > ἠθικὸν καὶ περιπαθές· ἡῤῥηται δὲ τὸ βαρὺ < τῷ > "οἶον προστήσας" (Δ 156).
- 4 153b b (BCE 3) T il χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι : ἄφελε τὸν στίχον, καὶ οὐ βλάβεις τὴν σαφήνειαν, ἀπολέσεις δὲ τὴν ἐνάργειαν, ἥτις ἐμφαίνει τὴν Ἀγαμέμνονος συμπάθειαν καὶ τὴν τῶν συναχθεμένων ἐταίρων διάθεσιν.
- 4 154 b (BCE 3) T φίλε κασίγνητε , < θάνατόν νύ τοι ὄρκι ' ἔταμνον > : περιπαθῶς αὐτῷ διαλέγεται, b (BCE 3) T καὶ τὸν θάνατον οἰκιοῦται τοῦ ἀδελφοῦ, ὅπερ ἐστὶ τῶν μᾶλλον στεργόντων τινάς.
- 4 155a b (BCE 3) < ἔταμνον : > ἐγὼ δηλονότι.
- 4 155b A im οἶον προστήσας : μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν θυμάτων, ἅπερ προῖστώσι τῶν βωμῶν, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ παρὰ Νέστορι "προῦχοντο ἐκάστοθι ταύρους" (γ 8).
- 4 156a T πρὸ Ἀχαιῶν : οἶκτον ἅμα καὶ σπουδὴν κινεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς.
- 4 156b b (BCE 3) T il < ἔβαλον : > ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, πρὸς τὸ "αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἶμα" (Δ 140).
- 4 157a A int ὡς ζ ' ἔβαλον Τρῶες : μετ' ἀγανακτήσεως εἴρηται· διὸ καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἐστίν.
- 4 157b συνασχάλλων δὲ τῇ πληγῇ οὐ παραμυθεῖται. b (BCE 3) T ὡς ζ ' ἔβαλον Τρῶες : ὡς κοινῇ παρασπονδησάντων αὐτῶν, καὶ λόγῳ μὲν τὸ μονομάχιον, ἔργῳ δὲ τὸν δόλον σοφισαμένων.

- 4 157c1 Τ κοινῇ γὰρ ἅπαντες παρεσπόνδησαν.
- 4 157c2 καὶ λόγῳ μὲν τὸ μονομάχιον, φησὶν, ἔργῳ δὲ τὸν δόλον ἐσοφίσαντο. b (BCE 3) οὐ μὲν πως ἄλιον <πέλει ὄρκιον> : γενναίου στρατηγοῦ τὸ μὴ συμπεπτωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀνέχειν δὲ εἰς θεοὺς τὴν ἐλπίδα, b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ ἐπὶ πολεμίων λαλεῖ.
- 4 158a1 b (BCE 3) Τ οὐ μὲν πως : γενναίου στρατηγοῦ τὸ μὴ συμπεπτωκέναι τοῖς καιροῖς, ἀνέχειν δὲ εἰς θεὸν τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ σύμπτωμα τῆς τύχης εἰς παραμυθίαν δέχεσθαι.
- 4 158a2 Α σπονδαὶ τ' ἄκριτοι : ὅτι εὐκρινὲς γίνεται ἐντεῦθεν τὸ "κρητῆρι δὲ οἶνον / μίσγον" (Γ 269—70)· οὐ γὰρ κεκραμένον ἔσπενδον.
- 4 159a Α καὶ δεξιάι : δεξιάι ἴσως ἐγένοντο κατὰ τὸ σιωπώμενον.
- 4 159b ἦ διὰ τὸ δέξασθαι τὰς τρίχας. b (BCE 3 E 4) Τ ἔκ τε καὶ ὁψὲ τελεῖ, <σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἤτελέσει" καὶ "σύν τε μεγάλῳ τίσουσιν", ἐπὶ τῶν Τρώων δεχόμενος τὸν λόγον.
- 4 161a οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια. Α <τελεῖ :> ἀντὶ τοῦ τελέσει.
- 4 161b b (BCE 3) Τ ἰλ σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν : λείπει κακῶ, παρὰ τὸ "μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι" (Arat. Ph. 658). Τ εἰς δὲ τὸ μεγάλῳ ἐκδεκτέον τὸ κακῶ.
- 4 161c1 Ph. 658). Τ εἰς δὲ τὸ μεγάλῳ ἐκδεκτέον τὸ κακῶ.
- 4 161c2 b (BCE 3) σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι <—καὶ τεκέεσσιν> : εὐσεβὲς τὸ δι' ἑαυτῶν καὶ τῶν φιλτάτων προσδοκᾶν τὴν τίσιν.
- 4 162 ἀπὸ μέρους δὲ ἑαυτοῖς. b (BCE 3 E 4) Τ εὖ γὰρ <ἐγὼ> τόδε οἶδα <κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν> : τελεία· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.
- 4 163 Τ ἔσσεται ἡμᾶρ : ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦτο· διὸ τελεία στικτέον πρὸ αὐτῆς· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.
- 4 164a Α ἔσσεται ἡμᾶρ : τούτοις προτρέπεται πολεμεῖν τοὺς ἀκούοντας.
- 4 164b1 Τ ὅταν πο τ' ὀλώλῃ : ἀπόληται, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ πάντως, ἀλλ' ὑφ' ἐτέρων· φησὶ γοῦν· "καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον" (Δ 171).
- 4 164c1 τὸ δὲ ὀλώλῃ ὑποτακτικὸς παρακείμενος χρόνος. Τ ἀπειλεῖ τοῦτο οὐχ ὑπ' αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλ' ὑφ' ἐτέρων τινῶν· φησὶ γοῦν· "καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος".
- 4 164c2/b2 ἦ μᾶλλον διὰ τούτων τοὺς ἀκούοντας προτρέπεται πολεμεῖν. b (BCE 3 E 4) <ὅ τ' ἄν πο τ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή :> ἀντὶ τοῦ ἀπολεῖται, πρὸς δ' ἡ διπλῇ.
- 4 164d ἥτοι Ἴλιος θηλυκῶς. Α int ὑψίζυγος : ἡ μεταφορὰ ἀπὸ—τὸ πεπρωμένον.
- 4 166 Α <ἐπισσεῖησιν :> ἀντὶ τοῦ ἥπισειη· πρὸς δ' ἡ διπλῇ.
- 4 167a1 Α im ἐπισσεῖησιν : ἀντὶ τοῦ μέλλοντος b (BCE 3) Τ τοῦ ἐπισείσει.
- 4 167a2 Τ ἑρμνὴν αἰγίδα : ὅτι τοῦ Διὸς ὄπλον ἡ αἰγίς, πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς· καὶ ὅτι καταιγίδων καὶ ζοφώδους καταστάσεως παρασκευαστική ἐστιν.
- 4 167b Α ἑρμνὴν αἰγίδα : σκοτοποιόν· b (BCE 3) Τ φησὶ γοῦν· "Ἰδὴν δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν" (Ρ 594).
- 4 167c b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλά μοι αἶνὸν ἄχος <—βίότιο> : ἠθικῶς οὐκ εἶναί φησιν ὄφελος ἑαυτῷ, εἰ οὗτος μὲν ἀπολεῖται, ὕστερον δὲ Τρῶες δίκας ἥτιςωσι.
- 4 169–70 b (BCE 3 E 4) Τ περιπαθῶς δὲ τοῦνομα πάλιν ἀνακαλεῖται τοῦ Μενελάου. b (BCE 3) Τ μοῖραν : ἥτοι "πότμον" αἰ Ἀριστάρχου, οὐ μοῖρα ν, ὥς ἐν ταῖς κοιναῖς.
- 4 170 Α <ἐλέγχιστος :> διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ "ἐλέγχιστον".
- 4 171a

A im καί κεν ἐλέγχιστος < πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην > : διὰ τί; ὅτι Ἕλληνες μὲν ἄπρακτοι ἐπανελεύονται, Τρῶες δὲ κερτομήσουσι τὸν Ἀγαμέμνονα, Μενέλαος ἐπὶ ξένης σαπῆσεται, ἀτελής ἡ μάχη μενεῖ.

4 171b τεχνικῶς δὲ δι' ὧν ἀπολοφύρεται ὡς καταλειφθησόμενος ὑπὸ τῶν συμμάχων, εἰ ὁ Μενέλαος ἀποθάνοι, κατέχειν αὐτοὺς πειρᾶται μὴ τεθνηκότος τοῦ Μενελάου. b (BCE 3 E 4) T πολυδίψιον : πλεονασμῷ τοῦ δ ὡς "ἐνδίσαν" (Σ 584). ^[5]

4 171c1 πολυδίψιον πολυπόθητον ἀπὸ τῆς δίψης, ἢ πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἦτταν. T πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἦτταν.

4 171c2 b (BCE 3 E 4) ἔστι δὲ πλεονασμὸς τοῦ δ . b (BCE 3) πολυδίψιον : ἄνδρον οὕσαν τὴν Πελοπόννησον— ἢ βλαβερὸν, ἀπὸ τοῦ ἴψιον. A < Ἄργος : > ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει.

4 171d A int καὶ δὲ κεν εὐχολὴν < Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν > : κινητικὸν ἢ τῶν ἐχθρῶν εὐημερία.

4 173 b (BCE 3 E 4) T σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα : ὅτι τῶν ἐπὶ ξένης τελευτώντων οὐκ ἀπεκομίζετο τὰ ὅστ' αἰς τὰς πατρίδας.

4 174 οὐκ ἄρα Ὀμήρου ἐστὶ ταῦτα "ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος / οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτὲ νεώμεθα" (H 334—5). A καὶ κέ τις ὧ δ' ἐρέει : ἦτοι ὅτι ὁ κέ περισσεύει ἢ τὸ ῥῆμα ἐνῆλλακται, < κε .

4 176a ..> ἐρέει ἀντὶ τοῦ εἴποι ἄν. A ὑπερηνορεόντων : ὑπερφηανούντων· ἢ γὰρ ὑπὲρ ἄνδρα δύναμις ὑβριστὰς ποιεῖ.

4 176b b (BCE 3 E 4) T τύμβῳ ἐπιθρῶσκων : ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ βαρεῖαν ταύτην† τῷ νεκρῷ ποιῶν, b (BCE 3) T εἶγε ἡμεῖς κούφην αὐτὴν ἑαυτοῖς εὐχόμεθα εἶναι.

4 177 παρατέταται δὲ τὸ πάθος ἐπὶ ζῶντι καὶ παρόντι λεγόμενον. b (BE 3) T < αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι —Μενέλαον : > χρήσιμον ἀνεστραμμένης περιόδου ὑπόδειγμα.

4 178–81a A im αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι < —Μενέλαον > : χρήσιμον ἀνεστραμμένης τύχης ὑπόδειγμα.

4 178–81b b (BCE 3 E 4) T < τελέσει ι' : > ἀντὶ τοῦ τελέσειεν εὐκτικῶς.

4 178 T il < ἄλιον : > ἀλίως.

4 179 T il σὺν κεινῇσιν νηυσὶ : κεναιῖς εἶπεν—πλεῖν ἐν αὐταῖς.

4 181a βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νηυσί. A σὺν κεινῇσι νηυσὶ : κεναιῖς τῶν συστρατευομένων ἢ τῶν λαφύρων ἢ τῶν ἥρπασμένων· ἢ περιπαθῶς κενὰς αὐτὰς καλεῖ, ἐν αἷς ὁ Μενέλαος οὐ πλεῖ.

4 181b b (BCE 3 E 4) T λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον : ἀγαθὸν ἢ κατ' εἰρωνείαν, ὡς ἀπὸ τῶν Τρώων, ἢ ὥσει πατέρα τις θάψας λέγοι "ἀγαθὸν πατέρα ἀπώλεσα". οὐ τοσοῦτον γὰρ τὰ τοῦ γένους ὅσον τὰ τῶν τρόπων ἀγαπητά.

4 181c1 T τὸ δὲ ἀγαθὸν κατ' εἰρωνείαν, εἰ ἀπὸ τῶν Τρώων ἦ.

4 181c2 εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥσει τις πατέρα θάψας λέγοι ὅτι "ἀγαθὸν πατέρα ἀπώλεσα". οὐ γὰρ τὰ τοῦ γένους τοσοῦτον ὅσον τὰ τῶν τρόπων ἀγαπητά. b (BCE 3 E 4) εὐρεῖα χθῶν : ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν ἐπίθετον τὸ εὐρεῖ α , ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη, οἷον εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο.

4 182a A εὐρεῖα : ἀντὶ τοῦ εὐρέως, b (BCE 3 E 4) T T il ὡς τὸ "λῦσε < ν > δ' ἀγορὴν αἰψηρήν" (β 257) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν" (Ψ 287).

4 182b T τὸν δ' ἐπιθαρσύνων : τοιοῦτός ἐστιν, ὥσει νοσῶν υἱὸς παραμυθοῖτο γονεῖς.

4 183 ἄτοπος δὲ ἦν μαλθακευόμενος Μενέλαος ἐκείνων οἰκειουμένων b (BCE 3 E 4) T τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ. T < πῶ : > οὕτω πῶ Ἀρίσταρχος, οὐχὶ "πού", ὥς τινες.

4 184a1

A im οὐ "πού".

- 4 184a2 T il μηδέ τί πω δειδίσσεο : μη εἰς φυγὴν παρακάλει τὸν λαὸν διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου.
- 4 184b b (BCE 3 E 4) T < μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν : > στικτέον ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου
τελεία· ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος πρὸς τὰ ἐξῆς.
- 4 184c A im οὐκ ἐν καιρίῳ : τῷ κούφῳ τῆς πληγῆς ἐπικουφίζει τὴν λύπην τοῦ ἀδελφοῦ.
- 4 185 b (BCE 3 E 4) T ζῶμά τε καὶ μήτηρ : ὅτι τοῦ ζώματος μνησθεῖς παραλέλοιπε τὸν θώρακα ὥστε
ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δεδηλωσθαι.
- 4 187a A ζῶμά τε : τοῦτο προσῆπται τῷ θώρακι "καὶ ζῶμα φαινόν" (ξ 482) διὰ τὸν χαλκόν.
- 4 187b AT καὶ μήτηρ : ἡ μήτρα ἔσωθεν ἐριώδης ἐστὶ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῇ ὑπάρχουσα.
- 4 187c A b (BCE 3) T αἱ γὰρ δὴ οὕτως εἶη : εἰκότως θαρσυνθεὶς οὐ μηκύνει τὸν λόγον .
- 4 189a οὐδέποτε δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ αἶ ἀντὶ τοῦ εἶ. T < φίλος ὦ Μενέλαε : > τῇ ὀρθῇ ἀντὶ τῆς
κλητικῆς, φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε.
- 4 189b A int ἐπιμάσσεται : παρὰ τὸ μῶ μαίω μάω, ὡς νῶ ναίω νάω· ἀφ' οὗ καὶ ὁ μαστὸς καὶ ἡ μάσταξ.
- 4 190 AT φάρμα χ' : τὰ φέροντα ἄκεσιν.
- 4 191a εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθῶν. καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας ἐκάλουν, καὶ τὴν ἐκ τῆς βαφῆς
στόμωσιν φαρμάσσειν φησὶν (cf. ι 393). A b (BCE 3 E 4) T < φάρμα χ' , ἃ κεν παύσῃσι : > τὸ
παύσῃσιν ἀντὶ τοῦ παύσειεν ἄν, ὡς τὸ "ἰχθύς, ὃς κε φάγησιν" (Φ 127), ὅτι καὶ τοῦτο οὕτως
λέγει ἀντὶ τοῦ ὃς φάγοι ἄν.
- 4 191b A < ἦ καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα : > ὅτι Διὸς ἐστὶν ἄγγελος.
- 4 192a εἰκότως δὲ θαρσυνθεὶς οὐ μηκύνει τὸν πρὸς Μενέλαον λόγον. b (BCE 3 E 4) θεῖον κήρυκα : ἐπεὶ
Διὸς εἰσιν ἄγγελοι.
- 4 192b ἦ ὅτι ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ κατάγεται τὸ γένος τῶν κηρύκων. T < ὅτι τάχιστα : > ὅτι τάχιστα
ποιητικόν, ὅσον τάχος Ἀττικοί, ὡς τάχος ἡ συνήθεια.
- 4 193a b (BCE 3 E 4) T Μαχάονα : οὐ μεταπέμπεται ἄμφω, ὅτι ὁ μὲν περὶ τὰ τραύματα ἦν, ὁ δὲ περὶ τὰ
ἄλλα νοσήματα.
- 4 193b b (BCE 3 E 4) T φῶ τ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν : οὐ περιττὸς ὁ στίχος, ἐλπίδα ὑποκαίων τῆς σωτηρίας
Μενελάω ὡς ἀγαθοῦ ἱατροῦ τυγχάνειν μέλλοντι.
- 4 194 b (BCE 3 E 4) T ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον : ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι νῦν παρέλκει· ὀρᾷ γὰρ ὁ
κῆρυξ τὴν χρεῖαν τοῦ Μαχάονος.
- 4 195a Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ †καὶ Ἀρσινόης—κατὰ δὲ Ἡσίοδον (fr. 53 M.—W.) Ξάνθης.
Ἀσκληπιὸς δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἀσκεῖν καὶ ἥπια τὰ μέλη ποιεῖν. A ὄφρ <α> ἴδῃ Μενέλαον :
θορυβούμενος πέρα τοῦ δέοντος φέρεται. ^[5]
- 4 195 οὐ περιττὸς οὖν ὁ στίχος τὸ "ὄν τις οἰστεύσας" (Δ 196), μιμούμενος τὸ ἦθος τῶν τεταραγμένων.
b (BCE 3 E 4) T < Ἀτρέος υἱόν : > γράφεται "ἀρχὸν Ἀχαιῶν".
- 4 195c A im τόξων εὖ εἰδώς : ἀντὶ τοῦ <τόξων> εἰδήμων.
- 4 196 T < οὐ δ'—ἀπίθησεν : > ἀντὶ τοῦ ἠθέλησεν.
- 4 198 T il βῆ δ' ἰέναι : τὸ "βῆ δὲ θέειν" (B 183 al.
- 4 199) ἀνοίκειον τῷ παπταίνοντι. οὐδὲ τὴν ἔφοδον δὲ αὐτοῦ ἐσιώπησεν. b (BCE 3 E 4) T παπταίνων :
πέτω πτῶ πταίω παπταίνω.
- 4 200a1 πανταχόσε ρίπτων τοὺς ὀφθαλμούς. T ὅπτω πτῶ πταίω πταίνω.
- 4 200a2

b (BCE 3) ἦν δὲ πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ρίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν. b (BCE 3 E 4)
παπταίνων : πέτω πτώ πταίω πταίνω, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν παπταίνω ν , ὁ πανταχόσε
περιβλεπόμενος.

4 200b A < προσηύδα : > γράφεται "ἀγόρευεν".

4 203 A im ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν δεόντως λέγεται πρὸς Μαχάονα ὑπὸ τοῦ
κήρυκος.

4 205a A < ἴδῃ : > οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ς , ἴδῃ .

4 205b1 A im ἄνευ τοῦ ς .

4 205b2 T il ὃν τις οἶστεύσας < ἔβαλεν > : ἡ διπλῇ, ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσεν, πρὸς τὸ "αὐτίκα δ' ἔρρεεν
αἷμα κελαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς" (Δ 140).

4 206 A Τρώων ἢ Λυκίων : Τρώων πρὸς σύστασιν τῆς μάχης, Λυκίων ὡς ἀρίστων συμμάχων.

4 207a b (BCE 3 E 4) T < τῷ μὲν κλέος , > ἄμμι δὲ πένθος : ἐκότερον καθ' ἑαυτό· λείπει γὰρ τὸ ἐστὶν
ἐν ἀμφοτέροις.

4 207b A τῷ μὲν κλέος , ἄμμι δὲ πένθος : οὐ διακόνου ὁ λόγος, φίλου δὲ καὶ συμπαθοῦς τὴν ἀπὸ
παντὸς γὰρ προσώπου εὖνοιαν εἰς Μενέλαον συνίστησιν ὁ ποιητής.

4 207c τούναντίον δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ. b (BCE 3 E 4) T ὡς φάτο , < τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι
ὄρινε > : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ὄρινε ν , ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν.

4 208a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινεν" (Γ 395), ὅτι οὐκ ἔστιν
ἐθύμωσεν, ὡς ὁ διασκευάσας ἐκλαβὼν ἔταξεν τοὺς ἐξῆς εἴκοσι < τρεῖς > στίχους (sc. Γ 396—
418), ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκίνησε καὶ παρώρμησε κατὰ τὸ ἐρωτικόν. A τῷ δ' ἄρα θυμὸν : περιεῖλεν
αὐτοῦ τοὺς λόγους διὰ τὴν σπουδήν. ^[5]

4 208b b (BCE 3) T < βλήμενος ἦν , περὶ δ' αὐτόν > ἀγήγερα θ' ὅσοι ἄριστοι < / —ισόθεος φῶς > :
ταῦτα τὰ δύο ἔπη τὰ μὲν πράγματα οὐ λυπεῖ περιγραφόμενα, ἀπόλλυσι δὲ τὴν ἔμφασιν·
ἐμφαντικὸν γὰρ τὸ τοὺς φίλους ἀγωνιῶντας περιεστάναι.

4 211-2a b (BCE 3) T βλήμενος ἦν · < περὶ δ' αὐτόν ἀγήγερα θ' ὅσοι ἄριστοι / κυκλόσ' > :
ὑποστικτέον εἰς τὸ ἦν (211) καὶ κυκλόσε (212), ὧν ἡ δευτέρα ἀνυπόκριτός ἐστιν.

4 211-2b διὰ μέσου δὲ ταῦτα. A < βλήμενος : > ἀπὸ τοῦ ἐβλήμην.

4 211 T il κυκλόσ' {ὁ δ' ἐν μέσοισι παρίστατο}· Ἀρίσταρχος μὲν ὀνομαστικῶς, ἴν' ἡ ἀγγέγατο κύκλος,
ὁμοίως τῷ "ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος" (Υ 166)· τοιοῦτο γὰρ βούλεται σημαίνει, κύκλος γενόμενοι.

4 212a1 Νικίας (fr. 4 B.) δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.) κυκλόσ ε , ὡς "πόσε φεύγετε" (Π 422), ὅπερ καὶ
πιθανώτερον· οὐ γὰρ δύναται ἐντελής εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ Ἀριστάρχου, ἀγγέγατο κύκλος·
λείπει γὰρ τι· διὸ ὁ Ἀρίσταρχος ἔξωθεν προστίθησι τὸ γενόμενοι. εἰ δὲ προστίθῃσιν, ἄμεινον
αὐτόθεν ἀναγινώσκειν κυκλόσε· τοιοῦτο γὰρ τὸ ἐπίρρημα τὴν προκειμένην σχέσιν σημαίνει.
εἰ δέ τις λέγοι "διὰ τί γὰρ τὸ ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος" εὐπαράδεκτόν ἐστιν, οὐκέτι δὲ τὸ
ἀγγέγατο κύκλος;" ἴστω ὅτι τὸ δῆμος τῇ μὲν φωνῇ ἐνικόν ἐστι, τῷ δὲ σημασινομένῳ
πληθυντικόν. τῷ οὖν σημασινομένῳ ἡ σύνταξις ἐγένετο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ "ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας
Ἀχαιῶν ἀπονέοντο" (Ο 305). οὐ γὰρ μὴν ὁ κύκλος ἔχεται τούτου τοῦ σημασινομένου· διὸ οὐδὲ
ἐντελής ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπ' αὐτῷ δύναται γενέσθαι. A < κυκλόσ' : > ὁ μὲν Ἀρίσταρχος
"κύκλος" γράφει καὶ τὸ ὡς ἐκδέχεται. ^[15]

4 212a2 ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,44,25) κυκλόσ ε , ὁ καὶ ἄμεινον. b (BCE 3) κύκλος : οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ
λείπει τὸ ὡς.

4 212a3

Ἡρωδιανὸς δὲ "κυκλόσε". Τ ἰσόθεος φῶς : διὰ τὴν τέχνην· b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν τοιαύτην δεδιδαγμένος ἦν τέχνην.

4 212b Τ αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος : καλῶς παραχρήμα αὐτὸν ἔχεσθαι τοῦ ἔργου φησίν.

4 213a b (BCE 3) Τ < εἶλκεν > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "ἔλκεν", καὶ αἱ πλείους.

4 213b1 A im τὸ δὲ "ἔλκεν" Ἰακῶς εἴρηται.

4 213b2 b (BCE 3) < εἶλκεν οἷστόν : > τρεῖς βελουκίας οἶδεν· ἐξολκὴν, ὡς ἐπὶ Μενελάου, ἐκτομήν, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου (cf.

4 213c Λ 844), διωσμόν, ὡς ἐπὶ Διομήδους (cf. E 112). b (BCE 3 E 4) Τ τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν : τὸ πάλιν εἰ μὲν τοῖς ἡγουμένοις συντάττοιμεν, ἔσται τὸ ἄγεν ἀντὶ τοῦ κατεάχθησαν, ὡς "νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσιν ἄγη ξίφος" (Γ 367), ἥτοι συνεσταλμένης τῆς ἀρχῆς ποιητικῶς ἢ τοῦ εἰρημένου ἀπὸ τοῦ ἔαγεν.

4 214a ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς προσδῶμεν αὐτό, ἔσται εἰς τοῦπίσω ἤχθησαν, τουτέστιν ὑπέστρεψαν. A < τοῦ δ' ἐξελκομένοιο > πάλιν ἄγεν ὁξέες ὄγκοι : πάλιν ἄγεν εἰς τοῦπίσω ἀνεκάμφθησαν. ^[5]

4 214b εἰ δὲ στίξομεν εἰς τὸ πάλιν ν , δύναται εἰς τοῦπίσω ἐλκομένου ἢ εἰς τοῦπίσω ἀνακαμπτομένου ἐν τῇ ἐμπήξει ἐκλάσθησαν. ἄδηλοι δὲ ἦσαν συνεσφιγμένοι, ἕως ἀφείθησαν. b (BCE 3 E 4) Τ ζῶμα τέ : ὅτι πάλιν τοῦ ζώματος μνησθεῖς τὸν θώρακα παραλέλοιπεν. ^[5]

4 216 A πικρὸς οἷστός : τὸ τοῦ πληγέντος πάθος ἐπὶ τὸ τῆς ὀδύνης αἷτιον μετήγαγεν.

4 217 b (BCE 3 E 4) Τ αἶ μ' ἐκμυζήσας : τῷ μὴ πυῶσαι καὶ ἐμποδίσαι πρὸς τὴν ἀπούλωσιν.

4 218a b (BCE 3 E 4) Τ ἥπια φάρμακα εἰδώς : τρεῖς φαρμάκων ιδέαι· ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάου· χρυστά, "ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεα" (α 262)· πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης (cf.

4 218b δ 220—33) A b (BE 3 E 4), Τ (bis) καὶ τρεῖς βελουκίας οἶδεν· ἐξολκὴν, ὡς ἐπὶ Μενελάου· ἐκτομήν, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου· διωσμόν, ὡς ἐπὶ Διομήδους. AT ἥπια δέ, διότι νευρώδεις οἱ τόποι καὶ αἰσθητικοί· διὸ οὐ προσίεται τὰ δάκνοντα. b (BCE 3 E 4) Τ εἰδὼς πάσσε ἦτοι εἰδήμων ὢν. b (BE 3 E 4) τὰ οἷ ποτε πατρὶ <—> πόρε Χείρων : οὐκ ἐκεῖνα, ἀλλὰ τὰς δυνάμεις αὐτῶν b (BCE 3 E 4) Τ Ἀσκληπιῷ δέδωκεν. ^[5]

4 219 Τ Χείρων εἷς τῶν Κενταύρων—Ποσειδῶνος. Α τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες < ἥλυθον > : διὰ τί οἱ Τρῶες, εἴπερ καταθέσθαι τὸν πόλεμον ἐβούλοντο, οὐκ ἐζήτουν τὸν βαλόντα, ἀλλ' εὐθὺς ὁρμῶσιν ἐπὶ τὰ ὄπλα; ὅτι ὦντο βουλῇ τῶν βασιλέων πεπραῆχθαι τὴν παράβασιν· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ εἰ μὲν τέθνηκε Μενέλαος, κρατήσιν Ἑλλήνων ἥλιπον διὰ τὴν ἐπ' ἐκεῖνι λύπην καταπεπτωκότων, εἰ δὲ μή, κἂν φθάσαι ἀόπλοις αὐτοῖς ἐμπεσεῖν. ^[5]

4 221 πῶς δὲ πάλιν ὁ Ἔκτωρ οὐκ ἐζήτησε τὸν βαλόντα; ὅτι οὐκ ἦν ἀναλαβεῖν τὸ πταῖσμα ἅπαξ Μενελάου τρωθέντος. b (BE 3 E 4) Τ {τεύχε'} ἔδυν· συστατέον· πληθυντικὸν γὰρ ἔστι.

4 222a τὸ δὲ ἐνικὸν ἐκτατέον ἔδυν· "δὴ δέ μιν Ἀρησ" (Ρ 210). ὁμοίον ἔστιν αὐτῷ καὶ τὸ "ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδόν" (ε 481). εἰ δέ τις λέγοι ὅτι τὰ ἐνικά καὶ τὰ πληθυντικά ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐστιν, οἷον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴστω ὅτι ἐκ συγκοπῆς ἔστι τοῦτο τοῦ ἔδυσαν. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις τρίτοις ἡ συγκοπὴ ἀναδέχεται λῆξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγοῦσῃ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχὴν· ἔστησαν ἔσταν, στάντος γάρ· ἔβησαν ἔβαν, βάντος γάρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν, κοσμηθέντος γάρ· "φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι" (ς 68), φανέντος γάρ· ἔφυσεν ἔφυτε ἔφυσαν ἔφυν, ἐπεὶ φύντος· ἔδυμεν ἔδυτε ἔδυσαν ἔδυν, ἐπεὶ δύντος. περὶ δὲ τοῦ "τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί" (Hsd. th. 321) ἐν τοῖς Περὶ ῥήματος (fr. 6 = 2, 792, 5) ἐροῦμεν. τὸ μέντοι γε ἔδυν ἐνικὸν ἐκτείνεται, ἐπεὶ πᾶς δεύτερος ἀόριστος ἐπὶ τῶν εἰς μι μακροκατάληκτός ἐστιν, ἔγνω ἑάλων ἐξέτρων ἔτλην ἔστην ἔδην ἔφην. ἔφυν ἄρα καὶ ἔδυν. Α οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν : συνωκείωσε τὸν λόγον τῇ τῶν ὀπλιζομένων σπουδῇ. ^[5]

- 4 222b συσταλτέον δὲ τὸ ἔδυν· πληθυντικὸν γάρ ἐστι συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ ἔδυσαν, ὡς τὸ "ἀλλήλοισιν ἔφυν" (ε 481). αἱ δὲ τοιαῦται συγκοπαὶ λήξιν ἔχουσι τὴν παράληξιν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς ἀπὸ τῆς δύντος καὶ φύντος ἔδυν καὶ ἔφυν. b (BE 3) T χάρμης : χάρμη ἢ μάχη—τοῖς νικῶσιν. A ἔν θ' οὐκ ἂν βρίζοντα : τότε (cf. ^[5])
- 4 223a Δ 148—82) καταπεσὼν τῇ φιλαδελφίᾳ νῦν ἀνοιστρεῖται τῇ προθυμίᾳ, καὶ τότε συμπαθῆς καὶ νῦν συμπρακτικὸς· ἐπειδὴ γὰρ τὸ παράδοξον τῆς παραβάσεως εἰς ἀθυμίαν αὐτοὺς ἐκάλει, διεγείρει αὐτούς. †προσευκτικὸν† δὲ λίαν εἰς Ἀγαμέμνονα τὸν ἀκροατὴν ποιεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἔν θ' οὐκ ἂν βρίζοντα : †ὑπεραποφαντικὸν† τοῦτο, ὃ ἐστι καταφατικόν. ^[5]
- 4 223b1 τὸ δὲ βρίζοντα ἀναπαυόμενον ἢ ἡσυχάζοντα. T βρίζειν δὲ τὸ ἀναπαύεσθαι.
- 4 223b2 b (BCE 3 E 4) βρίζοντα : βρίζαι κυρίως τὸ μετὰ βάρους τροφῆς ἀπονυστάξαι. A ἴδοις : {ὅτι} ἢ διπλῇ, ὅτι οὐ πρὸς ὑφεισὸς πρόσωπον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴδοι τις ἄν.
- 4 223c A < οὐδὲ καταπτώσσον τ' οὐ δ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι : > βραχείας διαστολὰς θετέον, πτώσσοντ α , μάχεσθα ι .
- 4 224a A im οὐ δ' οὐκ ἐθέλοντα : †ὑπεραποφαντικὸν† ἐστι τοῦτο· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς εἰσι καταφάσεως.
- 4 224b1 b (BCE 3 E 4) ὁμοίως δὲ καὶ τὸ "οὐκ ἐθέλοντα" †ὑπεραποφαντικόν.
- 4 224b2 T ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα : τῇ φιλοπονίᾳ τοῦ σώματος δυσωπεῖ τοὺς ὀρώντας, ὥς πού φησιν· "ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα" (K 70)· ἐκκόπτει τε πᾶσαν ὑπόνοιαν δειλίας.
- 4 226a ἄλλως τε γελοῖος ἦν καὶ ἐπαχθὴς ἀπὸ τῶν ἀρμάτων διαλεγόμενος τοῖς Ἑλλήσιν. b (BCE 3 E 4) T < ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα : > ὅτι τὰ ὀχήματα νῦν χωρὶς τῶν ἵππων ἄρματα εἵρηκεν. ^[5]
- 4 226b A im Εὐρυμέδων <—Πειραΐδαο > : ὅτι καὶ Ἀγαμέμνωνος καὶ Νέστορος ὁμώνυμος ἦν ἡνίοχος Εὐρυμέδων (cf.
- 4 228a Θ 114. Λ 620). τὸ δὲ Πειραΐδαο ἐν τέσσαρσι συλλαβαῖς προφέρεται τὴν εὐθειᾶν τοῦ πατρωνυμικοῦ, καὶ οἱ ἄλλοι. Τυραννίων (fr. 11 P.) δὲ τρισυλλάβως, λέγων ὡς ὅτι οὐδὲν πατρωνυμικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ ἔχει πρὸ τέλους διεσταλμένον τὸ ι ἀπὸ ἐτέρου φωνήεντος, οἷον "Πανθοίδης" (Ξ 450), "Βοηθοίδης" (ο 95. 140), "Πηλείδης" (A 223 al.)· οὐδ' ἄρα τοῦτο. ὑπὲρ δὲ τοῦ τετρασυλλάβως ἀναγινώσκειν ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ὅτι ἐντελὲς ἐστὶ τὸ κατὰ διάλυσιν τοῦ ι καὶ ὅτι οὐκ ἔχομεν τοιοῦτό τι πατρωνυμικόν, ὃ κατὰ σύλληψιν ἐξηνέχθη τοῦ α καὶ τοῦ ι πρὸ τέλους. παρὰ τὸ Πείραιος οὖν Πειραΐδης ἐγένετο. A Πειραΐδαο : Πείραιος Πειραΐδης, καὶ ἐν διαστάσει τοῦ ι Πειραΐδης, ὡς Ἀλκαΐδης. ^[10]
- 4 228b b (BCE 3 E 4) T τῷ μάλα πόλ λ' ἐπέτελλε παρὶσχύμεν : ἔδει γὰρ δύναμιν εἰς τὴν μέλλουσαν ταμιεύεσθαι μάχην.
- 4 229a1 T ἀναπαύει αὐτοῖς τὴν δύναμιν, εἰς τὴν μέλλουσαν ταμιεύόμενος μάχην.
- 4 229a2 b (BCE 3 E 4) καὶ ρ' οὐς μὲν σπεύδοντας : ὅτι τὸ σπεύδοντας οὐχ οἷον ταχύνοντας, ἀλλ' ἐνεργοῦντας καὶ κακοπαθοῦντας.
- 4 232 "σπουδῇ δ' ἔξετο λαός" (B 99), μετὰ πάσης κακοπ <αθείας> . A {οὐ γὰρ ἐπὶ} ψεύδεσσι : Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει "ψευδέσσι" ὡς σαφέσσι· τοῦτο γὰρ φησι θέλει δηλοῦν· οὐ γὰρ τοῖς ψεύσταις Τρωσὶ βοηθεῖ ὁ Ζεύς.
- 4 235a1 εἰ δὲ τὸ πρᾶγμα ἡβουλόμεθα παραλαβεῖν, ψεύδεσιν ἀνέγνωμεν ὡς "βέλεσιν" (A 42 al.), ἵνα ἀπ' εὐθείας ἢ ἢ κλίσις· "ψευδὸς τοῦκ ἐρέει" (γ 20). οὕτως δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 44 B.) συγκατατίθεται Ἀριστάρχω. ὁ μέντοι γε Ἑρμαππίας ἀναγινώσκει ψεύδεσιν ὡς "τείχεσιν" (H 135), ἐπεὶ οὐδέποτε, φησὶν, οἶδεν ὁ ποιητὴς ἀπλοῦν τὸ ψευδὴς, ἐν δὲ συνθέτῳ,

"φιλοψευδής" (M 164), "Ψευδής" (Σ 46)· ἢ οἶδεν ἑτέρως λεγόμενον τὸ "ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε" (Ω 261), συνεχῶς δὲ τὸ ψεῦδος· "ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος" (I 115), "ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει" (γ 20), "ἴσκε ψεύδεα πολλὰ" (τ 203). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανός (2,45,23). καὶ μᾶλλον π <ε> στέον Ἀριστάρχῳ ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν. Α {οὐ γὰρ ἐπὶ} ψευδέσσι: Ἀρίσταρχος ἐπιθετικῶς ὡς σαφέσι. ^[10]

4 235a2 Ἑρμαππίας προσηγορικὸν ὡς "βέλεσι <ν>" (Λ 657. π 277). Τ < οὐ γὰρ ἐπὶ— / ἄξομεν ἐν νήεσσιν : > στρατηγικὸς ὁράται, ὃς τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐλπίδα νίκης ὑπέγραψεν.

4 235-9 ἐν βραχεῖ δὲ προὔτρεψε δύο προβαλὼν, θεοῦ βοήθειαν καὶ λαφύρων ἐλπίδα. ἡ δὲ ἐπὶ (235) πρὸς τὸ ἀρωγός (235). b (BCE 3 E 4) Τ < πρότεροι : > καὶ οὗτοι γὰρ παρὰ τοὺς ὅρκους ποιοῦσιν. ^[5]

4 236a1 ἐκεῖνοι δὲ ἦρξαν. Τ il καὶ οὗτοι παρὰ τοὺς ὅρκους ποιοῦσιν, ὅτι πρότεροι τῆς μάχης ἦρξαν.

4 236a2 b (BCE 3 E 4) < ἡμεῖς δ' αὖ τ' : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ δέ.

4 238a1 Α int ἡμεῖς ἄνευ τοῦ †μέν.

4 238a2 Τ il οὐστinas αὖ μεθιέντας : εἰκὸς γὰρ ἐνίους ἀγνοεῖν τὸ πραχθέν.

4 240 b (BCE 3 E 4) Τ χολωτοῖσιν : τοῖς ἀπὸ κινήσεως λεγομένοις χολῆς ἢ πρὸς χολὴν τοὺς ἀκούοντας ἄγουσιν.

4 241 b (BCE 3 E 4) Τ ἰόμωροι : οἱ μὲν ἰὼν φύλακες, b (BCE 3 E 4) Τ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ.

4 242 Τ ἐπονείδιστον δὲ τὸ μόνον τοξεύειν. ἀμέλει δὲ εἰδότες οὐ τοξεύουσιν. οἱ δὲ περὶ ἰοὺς πεπονημένοι. τετάρακται δὲ τῇ Μενελάου λύπῃ b (BCE 3 E 4) Τ ἡ περὶ τὴν μάχην καὶ τὸν πόλεμον ἀναστρεφόμενοι. Τ ἔστητε : Πτολεμαῖος (p. ^[5]

4 243a 44 B.) ψιλοῖ, ἐπεὶ γίνεται στήτε, τὸ δὲ ἀποπίπτον ε ψιλοῦται. καὶ ἀληθεύει. ἐνθάδε μέντοι γε οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἔστατε ἔκτασις ἐγένετο τοῦ α εἰς η , στάτε δὲ οὐ γίνεται· ἔνθεν δύναται δασύνεσθαι· τὸ γὰρ αὐτό ἐστιν τῷ ἐστήκαμεν τὸ ἔστατε. Α < ἔστητε : > ὅτι μετείληπται τὸ α εἰς τὸ η , ἀντὶ τοῦ ἔστατε. ^[5]

4 243b Α im τεθηπότες : εἰκὸς γὰρ ἐπὶ τῷ παραδόξῳ ἐκπεπληγῆθαι αὐτούς.

4 243c b (BCE 3 E 4) Τ < τεθηπότες > ἡὔτε νεβροὶ <—ἐστᾶ σ' > : πρόχειρον γὰρ εἰς φυγὴν ἔλαφος.

4 243-5a1 καμοῦσαι δὲ ἀλλήλαις ἐμπεπληγμέναι ἴστανται ἡὔτε νεβροί. καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἡλικίας προσέλαβεν. Τ εὔρε δὲ εἰκόνα καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀνδρίαν ὀνειδίζουσιν· πρόχειρον γὰρ καὶ εἰς φυγὴν ἔλαφος.

4 243-5a2 ἀλλὰ γὰρ καὶ καμοῦσαι μάτην ἐκπεπληγμέναι λοιπὸν ἴστανται. b (BE 3 E 4) < αἵ : > τὸ "νεβροί" (Δ 243) διχῶς.

4 244a Τ il πολέος πεδίοιο θέουσαι : ἡ διπλὴ διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν διὰ πρόθεσιν, ἴν' ἢ διὰ πεδίου.

4 244b Α < τίς σφι : > οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ς , τίς σφ ι .

4 245a1 Α im σὺν τῷ ς τὸ τί ς .

4 245a2 Τ il < ἔστητε : > ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔστατε.

4 246a Α im < ἔστητε : > ἀντὶ τοῦ ἴστασθε, ὡς "ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος" (Ζ 434).

4 246b Τ il ἡ μένετε Τρῶας <—νῆες > : ἀνδρίας παρασκευαστικὸν σωτηρίας ἀπόγνωσις.

4 247a1 Τ ἀνδρίας ἐγερτικὸν ἅμα καὶ θάρσους σωτηρίας ἀπόγνωσις.

4 247a2 b (BCE 3 E 4) < σχεδὸν ἐλθέμεν , ἔνθα τε νῆες / —θαλάσσης : > αἱ διαστολαὶ ἐλθέμεν (247), θαλάσσης (248).

4 247-8a1

A im σχεδὸν ἐλθέμεν <—θαλάσσης> : καὶ εἰς τὸ ἐλθέμεν καὶ εἰς τὸ θαλάσσης βραχεῖα διαστολή.

4 247–8a2 T βραχεῖα δὲ διαστολή καὶ εἰς τὸ θαλάσσης καὶ εἰς τὸ ἐλθέμεν .

4 247–8a3 b (BCE 3 E 4) αἴ κ' ὕμιν : οὕτως τὸ αἴ κ' ὕμιν διὰ τοῦ κ δεῖ συναλείφειν· ἔστιν γὰρ Αἰολικὴ ἢ ἀντωνυμία.

4 249a A ὄφρα ἴδῃ τ' αἴ κ' ὕμιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων : ἐπεὶ ἔλεγεν "οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι b (BCE 3 E 4) T πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἄρωγός" (Δ 235) b (BCE 3 E 4) καὶ "αὐτὸς ἐπισ <σ> εἴησι" (Δ 167), T συμβουλεύει τὸν οἰκεῖον πόνον προσεπεισφέρειν ὑπηρετοῦντας τῇ τοῦ θεοῦ βουλήσει· καὶ τὸ τραγικόν (Eur. ^[5])

4 249b fr. 432 N. 2)· b (BCE 3 E 4) T "αὐτός τι νῦν δρᾷ, †χοῦτως† δαίμονας κάλει / T τῷ γὰρ πονοῦντι χῶ θεὸς συλλαμβάνει." τοῦτο οὖν πρῶτος Ὅμηρος εἶπεν. b (BCE 3 E 4) T < κοιρανέων : > ἔργα πρέποντα βασιλεῖ ποιῶν.

4 250 b (BCE 3 E 4) < ἐπὶ Κρήτεσσι : > ὅτι ἰδίως εἶρηκεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Κρήτας.

4 251a A int ἐπὶ Κρήτεσσι : ἀντὶ τοῦ T πρὸς Κρήτας· καὶ "ἐπ' ἄνθεσιν" (B 89) ἀντὶ τοῦ πρὸς ἄνθη.

4 251b οὓς δὲ κατέλεξεν ἡ Ἑλένη (cf. Γ 172—242), τούτους πάλιν ἡμῖν δηλοῖ, καὶ ὁ παραλέλοιπεν ἐκεῖ, τοῦτο ὧδε ἀναπληροῖ. b (BCE 3 E 4) T οὐλαμὸν [ἀνδρῶ ν] : συστρ[αφέντων] ἀπὸ τῆς εἰλήσεως.

4 251c T ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν : ἀνὰ τὸν θόρυβον— ἀνδρῶν. A Ἰδομενεὺς μὲν <ἐνὶ προμάχοις συῖ εἵκελος ἀλκήν> : ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου διαστολή βραχεῖα κοινὸν γὰρ τὸ "ῶτρυνε φάλαγγας" (Δ 254).

4 253a A συῖ εἵκελος : διώκειν γὰρ οὐ δύναται ὡς μεσαιπόλιος.

4 253b ἢ ὅτι δεύτερος μετὰ λέοντα. Αἴας δὲ (e. g. Λ 548) καὶ Ἀγαμέμνων (e. g. Λ 113) καὶ Ἀχιλλεὺς (e. g. Υ 164) εἰς λέοντος εἰκόνα φέρονται ἀλκιμωτάτου ζώου. b (BCE 3 E 4) T πυμάτας ῶτρυνε φάλαγγας : οὐκ εἶπε συνῆν αὐταῖς.

4 254 ἀλλ' οἶονεῖ ἔρεισμα αὐτῶν. ἦσαν οὖν οἱ μὲν ἐχόμενοι ἔργου, οἱ δὲ παρασκευαζόμενοι. τὸν πλεόνα δὲ πόνον ἀναδέχεται καὶ †τὸ τιμιώτερον ἐξίστησι† τῷ βασιλεῖ. τινὲς δὲ πύματα τὰ ἀριστερὰ τῆς παρατάξεως. b (BCE 3 E 4) T φάλαγγας : τάξεις τῶν στρατιωτῶν— φάλαγγας καλοῦμεν. A περὶ μὲν σε τίω : τῶν τιμῶν αὐτὸν ὑπομνήσας προθυμότερον εἰς τὸ παρὸν ποιεῖ, b (BCE 3 E 4) T τῶν αὐτῶν ἐφιέμενον πάλιν. ^[5]

4 257 b (BCE 3 E 4) ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ : πτολέμῳ τῇ διαιρέσει τῶν λαφύρων.

4 258a b (BCE 3 E 4) T ἡ δ' ἄλλοίω ἐπὶ ἔργῳ : ἄλλοίω προεδρία, συμβουλή.

4 258b ὅσα δὲ εἶπεν Ἑλένη, ἀνακεφαλαιοῦται, Ἰδομενεὺς "θεὸς ὦσ" (Γ 230), Αἴας "ἔρκος Ἀχαιῶν" (Γ 229), Ἀγαμέμνων ἀγαθὸς βασιλεύς (cf. Γ 179), Ὀδυσσεὺς δόλιος (cf. Γ 202). b (BCE 3 E 4) T ἡ δ' ἐν δαίθ', <ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοπα οἶνον> : τίμιον τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ ἔτι νῦν παρὰ Κυμαίοις.

4 259 γερούσιον δὲ τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον· κατελείπετο γὰρ τι τῶν λαφύρων εἰς τὰς κοινὰς εὐωχίας. b (BCE 3 E 4) T < ἐνὶ κρητῆρσι : > Ἀρίσταρχος ἐνικῶς "ἐνὶ κρητῆρι".

4 260a1 A im "κρητῆρι" ἐνικῶς.

4 260a2 T il δαιτρὸν πίνωσιν , <σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεῖ> : ὅτι διὰ παντὸς αἱ τράπεζαι παρέκειντο καὶ πλήρη τὰ ποτήρια τοῖς ἐν τιμῇ ἔκειτο, τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς μέρος ἐνεχεῖτο.

4 262a A < δαιτρὸν : > μεριστόν, διαιρετόν.

4 262b T il ἐρίηρος ἐταῖρος· συντόμως ἄρα καὶ μετρίως· οὐ γὰρ ἀριστεύσειν ὑπισχνεῖται ι , ἀλλ' οὐκ ἀδικήσιν τὴν ἐταιρίαν .

- 4 266 b (BCE 3) T {ἐπεὶ} σύν γ' ὄρκια {ἔχουσαν}: διὰ τοῦ ν τὸ σύν γ' ὄρκια· οὐ γὰρ συνῆπται.
- 4 269 ἐπὶ δὲ τῶν συνθέτων αἱ μεταβολαί. A < θάνατος καὶ κήδεα : > ἥλλακται ἢ τάξις.
- 4 270 T il ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι : ὅτι ἡ τάξις Ἰδομενέως πλησίον Αἴαντος.
- 4 273a πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον (cf. B 558). A ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι : ἀντὶ τοῦ πρὸς Αἴαντας.
- 4 273b T νέφος εἶπετο πεζῶν : τινὲς νέφος τὸ ἄτακτον πληθὸς φασιν.
- 4 274a b (BCE 3 E 4) T νέφος : τὸ πυκνὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς φάλαγγος μιᾷ λέξει περιέλαβεν εἰκάσας μέλανι καὶ σκυθρωπῶ νέφει.
- 4 274b ἀπὸ δὲ τῆς μεταφορᾶς καὶ εἰκόνα πεποίηκεν. A b (BCE 3 E 4) T αἰπόλος ἀνὴρ <—λαίλαπα πολλήν> : ὑψίνομοι γὰρ αἱ αἴγες καὶ δύσριγοι.
- 4 275–8 καλῶς δὲ ἀπὸ ὕψους ὄρᾳ, οὐδενὸς ἐπιπροσθούντος τῇ θεᾷ. πελάγιον δὲ νέφος ὄμβρον ἐπάγει. εὖ δὲ καὶ ὑπὸ Ζεφύρου ἐλαύνεσθαι φησιν αὐτό· αὐτὸς γὰρ μάλιστα συνάγει νέφη καὶ δεινὴν χειμῶνος ἀπειλήν, Εὐρος δὲ καὶ Νότος χειμῶνα παύουσι διαλυομένων εἰς ὄμβρον τῶν νεφῶν. παρεικάζει δὲ τὸν μὲν Αἴαντα Ζεφύρῳ, τὸν δὲ στρατὸν νέφει, τοὺς δὲ Τρῶας τῷ ποιμένι. b (BCE 3 E 4) T Ζεφύροιο : ὅτι ἀπὸ τοῦ—οἱ ἀρχαῖοι. ^[5]
- 4 276 A τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἰόντι <μελάντερον ἢ τε πίσσα> : ὅτι ἰδίως εἴρηκεν οὔτε μελάντερον πίσεως οὔτε μέλαν ὡς πίσσα, κέχρηται δὲ τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἀπλοῦ ὅ.
- 4 277a1 τὸ δὲ ἰόντι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε, ὁ δὲ Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ι. στικτέον δὲ μετὰ τὸ μελάντερο ν, ἔπειτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον ἢ τε πίσσα, ἵν' ἦ τῷ αἰπόλῳ πόρρῳ διατελοῦντι μελάντερον αὐτῷ καταφαίνεται τὸ νέφος καὶ ὅμοιον πίσει. A ἐόντι : οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ "ἰόντι", κακῶς. ^[5]
- 4 277a2 T Ἀρίσταρχος ἐόντι.
- 4 277a3 A im μελάντερον ἢ τε πίσσα : μέλαν, ὡς "ἀδινώτερον ἢ τ' οἶωνοί" (π 216).
- 4 277b1 ἢ τῶν ἄλλων νεφῶν μελάντερον. T ὡς "ἀδινώτερον".
- 4 277b2 μελάντερον δέ ἐστι τῶν ἄλλων νεφῶν. b (BCE 3 E 4) λαίλαπα : τὴν μεθ' ὑετοῦ αὔραν· "ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών" (Π 384).
- 4 278 b (BCE 3 E 4) T ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα : κύουσα γὰρ οἷς, ἐὰν ἔξω ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτιτρώσκει.
- 4 279 A b (BCE 3 E 4) T πυκιναί : πυκνούμεναι γὰρ καὶ μελαινόμεναι ὀρώνται.
- 4 281 b (BCE 3 E 4) T κυάνεαι <σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἡρώων σάκεσιν".
- 4 282a γέγονεν δὲ ἀντιπαράθεσις τοῦ μέλανος νέφους (cf. Δ 277) πρὸς τὸ κυάνεα ι. τοῦτο δὲ οἶον πυκναί (cf. Δ 281)· αἱ γὰρ ἀραιαὶ νεφέλαι διαυγεῖς. διασταλτέον δὲ βραχὺ ἐπὶ τὸ σάκεσιν <τε>, ἵνα διὰ μὲν τὰ ὅπλα καταπληκτικαὶ ὦσι, τοῖς δὲ δόρασι πεφρικυῖαι, τουτέστιν ὠρθωμένα ἔχουσαι τὰ δόρατα. A ἡ ἑτέρα δὲ τῶν Ἀριστάρχου "βεβριθυῖαι" εἶχεν. AA im καὶ μήποτε λόγον ἔχει, ὡς ἐκεῖ "βεβρίθει δὲ σάκεσ <σ> ιν" (π 474). A < κυάνεαι σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι> πεφρικυῖαι : ὠρθωμένα. ^[5]
- 4 282b καὶ "ἔφριξεν δὲ μάχη" (N 339). βραχὺ δὲ διασταλτέον εἰς τὸ σάκεσιν τε· ἐξ αὐτῶν γὰρ ἦσαν μελαιναι, ἐκ δὲ τῶν δοράτων ὠρθωμένα. b (BCE 3 E 4) T Ἀρίσταρχος δὲ "βεβριθυῖαι." τὸ δὲ πεφρικυῖαι ἐκ τοῦ φρίσσω. T Ἀργείων ἡγήτορες : τοῦτο προτρεπτικῶς. ^[5]
- 4 285

ἢ πρόμαχοι καὶ ἡγούμενοι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐν ταῖς μάχαις. A b (BCE 3) T σφῶϊ μὲν · <οὐ γὰρ ἔοι κ' ὀτρυνέμεν · οὐ τι κελεύω > : διαστολή ἐπὶ τὸν μέν ν, ἐπὶ δὲ τὸ ὀτρυνέμεν ἀνυπόκριτος.

4 286a A σφῶϊ μὲν · <οὐ γὰρ ἔοι κ' ὀτρυνέμεν · οὐ τι κελεύω > : εἰς τὸ μὲν διαστολή, εἰς δὲ τὸ ὀτρυνέμεν ἀνυπόκριτος.

4 286b τὸ δὲ ἐξῆς, ὑμᾶς μὲν οὐτι κελεύω μάχεσθαι· οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν ὑμᾶς. b (BCE 3) T καὶ Ἰδομενέα μὲν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρωσ ὑπέμνησε, τοὺς δὲ τῇ φιλοτιμίᾳ προϋτρέψατο. b (BE 3) T τινὲς δὲ τὸ σφῶϊ ἀντὶ δοτικῆς. T < λαόν : > τὸν Ἑλληνικόν. ^[5]

4 287 T il τοῖος πᾶσιν θυμός : πᾶσι τοῖς ἡγεμόσιν, ἵνα πρὸς τοὺς ὁμοτίμους ἢ σύγκρισις ᾖ.

4 289a b (BCE 3 E 4) T τοῖος πᾶσιν θυμός : ἐπὶ δὲ Νέστορος "τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες" (B 372).

4 289b μᾶλλον οὖν φρόνησιν ἐπαινῶν φαίνεται. b (BCE 3 E 4) T Πελάγοντα <—Βίαντα > : Πελάγων, Ἀλάστωρ, Βίας καὶ ἐν Τρωσί (cf.

4 295-6 E 695. 677. Y 460). b (BCE 3) T ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα <Ἀλάστορά τε Χρομίον τε > : ὅτι τρίτος οὗτος Χρομῖος Πύλιος.

4 295 πρὸς τὰ Πυλαιμένους. οὗτοι δὲ ταξιάρχαι ὑπῆρχον. βασιλεὺς δὲ πάντων τῶν Πυλίων Νέστωρ. A < αἴμονά τε κρείοντα : > ἄδηλον, ποῖον κύριόν ἐστιν.

4 296 T il ἱππῆας μὲν πρῶτα <—ἔλασεν > : οὐ δεόντως, φασί, τὴν πρώτην τάξιν οἱ ἱππεῖς ἔχουσι κινδύνου ὄντος, εἰ τροπὴ γένοιτο τῶν ἱππέων, συμπατηθῆναι τὴν ἀκολουθοῦσαν φάλαγγα.

4 297-9 ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οἱ πεζοὶ ὀπισθέν εἰσιν, ὅπως τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων διίστάμενοι δέχονται αὐτούς—ἀλλαχοῦ φησι "τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;" (Δ 371)—καὶ πάλιν ἐνούμενοι ὥσεὶ τεῖχος δέχονται τοὺς πολεμίους ἐπιόντας· μεταξύ δὲ δύο ἀνδρείων ἕνα κακὸν ἔβαλεν. τινὲς δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ κέρατος λαμβάνουσιν, τοὺς δὲ κακοὺς τετάχθαι ἐν μέσῳ, ἵνα καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀναγκάζονται πολεμεῖν. ἀλλὰ φαίνεται πεζοῖς οὐδὲν ἐπιτάσσων b (BCE 3 E 4) T περὶ τοῦ πολέμου· ἄλλως δὲ οὐκ ἡδύναντο ἕκαστοι κατὰ ἡγεμόνα τοὺς ἱππέας ἔχειν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρως, μιᾶς παρατάξεως ἐξ ὅλων οὔσης καὶ συνεχοῦς. T ἱππῆας μὲν πρῶτα : πρῶτους εἰκὸς εἰρῆσθαι—ἀναγκαίῃ πολεμίῳ· ἐπὶ γὰρ μετώπου—κακὸν ἔβαλλεν. A ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, / πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὄχεσφι· κοινὸν γὰρ τὸ στῆσε (298). ^[15]

4 297-8 A int b (BCE 3) T ἔρκος ἔμεν πολέμοιο : ὅπως τῶν ἱππέων ὑποχωρούντων ὥσεὶ τεῖχος δέχονται τοὺς ἐπιόντας οἱ πεζοί.

4 299a b (BCE 3 E 4) T κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασεν : ἵνα μιμοῖντο τοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὑπὸ τῶν ὀπισθεν ἐπείγοιντο.

4 299b ἦτοι δὲ τοὺς πάντων κακοὺς ἢ τοὺς τῶν πεζῶν· οἱ δὲ ὅτι ἐν τοῖς δύο τάγμασι τοὺς κακοὺς ἐμέσσαεν. b (BCE 3 E 4) T < ἔλασεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλασσε ν.

4 299c ἄλλοι δὲ "ἔεργεν". A int < ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα : > ποῦ ὁ δέ; T il ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα : ἐπεὶ μὴ μεταβαίνει εἰς ἄλλην φάλαγγα, οὐκ ἐπάγει τὸν δέ.

4 301b T σφοδρὸς ἵππους ἐχέμεν : ἐπὶ τόπῳ τὰς φάλαγγας πολεμεῖν καὶ μὴ διαλύειν τὸ στίφος.

4 302 θαυμασίως δὲ καὶ τὸ λιποτακτεῖν ἀνείλε μηδὲ τοῖς ἀριστεύουσιν ἑάσας τρόπον ἐκτροπῆς b (BCE 3 E 4) T μηδὲ τοῖς ἄλλοις· b (BCE 3 E 4) ἴσον γὰρ ἐκάτερος τῇ οἰκείᾳ ἀπουσίᾳ λυμάνεται τὴν τάξιν. b (BCE 3 E 4) T < μηδέ τις ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡνορέηφι πεποιθώς : > ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς (sc. ^[5]

4 303a

- Δ 304—9), σχηματίσας ὡς ἂν αὐτὸς ὁ Νέστωρ εἴποι. A int μηδέ τις ἵπποσύνη τε : ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μέτεισιν.
- 4 303b b (BCE 3) Τ ἔτε ρ ' ἄρμα θ ' ἵκηται : τὰ τῶν πολεμίων· εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν ὁμοφύλων, εἶπεν ἂν ἄλλα· πολλὰ γὰρ αἱ τάξεις.
- 4 306 b (BCE 3 E 4) Τ ἔγχει ὀρεξάσθω , < ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω > : ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σμαινόμενον, ὅτι ἐκ τοῦ ἔγχει ὀρεξάσθω ἐστὶν ἔγχει παταξάτω τις αὐτόν, ὥστε παραλείπει τὸ τίς καὶ τὸ αὐτόν.
- 4 307a καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τοῦτο συνίστησιν, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω τὸ ἓνα τεθνάναι ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι. A < ἔγχει ὀρεξάσθω : > ἐκ τοῦ παρεπομένου· οἱ γὰρ ἀποθνήσκοντες ἐκτείνονται. ^[5]
- 4 307b b (BCE 3) Τ il ἔγχει ὀρεξάσθω , ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως : αἰρετώτερον ὡς πρὸς μεῖζον κακόν.
- 4 307c1 καὶ ἀλλαχοῦ· "κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη" (P 105) καὶ "ἔξ ἐτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι" (μ 110). Τ αἰρετώτερον δέ φησι τοῦτο, ὅτι μεῖζον τὸ ἕτερον κακόν.
- 4 307c2 b (BCE 3) τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ—ὅ ἐστι πολεμεῖτω. A πολὺ φέρτερον : κατὰ πολὺ κρεῖττον. A πόλεας : οὕτως Ἀρίσταρχος προπαροξύνει καὶ ἐπὶ τῶν πόλεων τὸ σμαινόμενον ἐκδέχεται, ὥς συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 4 308a1 44 B.) λέγων ὅτι καὶ διὰ τοῦ ε οἶδεν ὁ ποιητὴς τὴν χρῆσιν καὶ διὰ τοῦ ι , διὰ μὲν τοῦ ι "ἐκ πόλιος δ' ἄλοχον" (ι 41), "πολλέων ἐκ πολίων" (B 131. I 544), διὰ δὲ τοῦ ε πόλεως, "χρυσείην ἑκατὸν πόλεων" (E 744). πιθανὸν οὖν ἐστὶν ἐκδέξασθαι ἐνθάδε ἐπὶ τῶν πόλεων τὸ σμαινόμενον, ἐπεὶ καὶ τείχεα ἐπιφέρει. A Ἡρωδιανὸς (2,45,39) διὰ τοῦ ε πόλεας ς . ^[5]
- 4 308a2 A im πόλιας καὶ τείχεα : ἥλλαξε τὴν τάξιν, πόλιας καὶ τείχε α .
- 4 308b Ἀρίσταρχος "πόλεας"· Τ ἐπαμφοτερίζει γὰρ ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ, ποτὲ διὰ τοῦ ε , ποτὲ διὰ τοῦ ι . b (BCE 3 E 4) Τ ὥδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε ε ' ἐπόρθουν : τρία παρείληφε χρῆσιμα, διάταξιν, ἀπειλήν, ζῆλον.
- 4 308c b (BCE 3 E 4) Τ ὥς ὁ γέρων ὥτρυνε : τοῦτο ὁ ποιητὴς λέγει καθ' ἑαυτό < ν > · οὐ προσεκτέον γὰρ τοῖς μίαν ὁμοιωματικὴν εἶναι διάνοιαν οἰομένοις ἐν τοῖς τρισὶ στίχοις· ὥδε καὶ οἱ πρότεροι πόλεας / τόνδε νόον καὶ θυμόν" / ὥς ὁ γέρων ὥτρυνε (Δ 308—10), οἷον τοῦτον τὸν τρόπον ἐστρατήγουν οἱ παλαιοὶ ὡς ὁ Νέστωρ. ^[5]
- 4 310a1 πρὸς δὲ τῷ γελοῖον εἶναι τὸ διανόημα οὐδὲ εἰώθει μετάβασιν τοιαύτην ὁ ποιητὴς ἀπὸ τῶν προσώπων ποιεῖσθαι. A ἴνικᾱ δὲ ἀπὸ τοῦ "ὥδε καὶ οἱ πρότεροι" (Δ 308) τοῦ ποιητοῦ φησιν.
- 4 310a2 Τ πάλαι πολέμων εὔειδώς : καὶ πρὸ τῶν Ἰλιακῶν εὐτυχήσας τὴν πεῖραν τῶν πολεμίων.
- 4 310b1 Τ εὐτύχησε γὰρ πολλαχοῦ, ὡς ἐν Ἥλιδι, καὶ πρὸ τούτου τοῦ Ἰλιακοῦ πολέμου.
- 4 310b2 b (BCE 3 E 4) ὥ γέρον , εἴ θ ' ὡς θυμός : ἀρμόζουσιν τῷ γήρᾳ ποιεῖ τὴν εὐχήν.
- 4 313 τιμᾶ οὖν αὐτόν εὐχῇ. b (BCE 3 E 4) Τ θυμός δὲ ἡ προαίρεσις. b (BCE 3 E 4) Τ il < ὁμοῖον : > ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι ὁμοῖον τὸ κακόν.
- 4 315a A im γήρασ < — > ὁμοῖον : καὶ θάνατος ὁμοῖος (cf.
- 4 315b γ 236) καὶ "νεῖκος ὁμοῖον" (Δ 444), b (BCE 3) Τ τὸ ὁμοίως πᾶσι χαλεπὸν καὶ κοινῇ ἐπερχόμενον. Τ ὁμοῖον : ἰστέον ὅτι ὁ ποιητὴς πανταχοῦ—πτολέμοιο. A < κουροτέροισι : > τοῖς σου νεωτέροις. ^[5]
- 4 316 Τ il < ὡς ἔμεν , > ὡς ὅτε δῖον Ἑρευθαλίωνα : καὶ φιλόμυθος ὦν ὁ γέρων ἄκρως κατεμέτρησε τὸν καιρόν < *** > · ἐξῆς δὲ αὐτόν πληροῖ.

- 4 319a b (BCE 3) Τ ὡς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον : Πύλιοι πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς.
- 4 319b γίνεται δὲ αὐτοῖς συμβολή περὶ τὸν Ἀκίδαντα ποταμόν. Ἐρευθαλίωνος δὲ τοῦ Ξανθίππου προτρεπομένου τὸν βουλόμενον Νέστωρ ἀντιστὰς ἐνίκησεν. ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς †βαλλόμενος† ἐκπεπῆδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔφασαν νικᾶν b (BCE 3) Τ τὸν μὴ ἐξελθόντα τοῦ τόπου, Τ καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου περιγράφουσι χωρίον, b (BCE 3) Τ καὶ ἀναιρεῖται ὑπὸ Νέστορος· Τ καὶ θάψαντες αὐτὸν ἐπέγραψαν τῷ σήματι (I. G. M. 229 Preger). "Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνι φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν, / Ἀρκαδῆς †βασίλῃες†, γένος ἔξοχον Ἀμφιδάμαντος, / οἳ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο." b (BCE 3) Τ ἱστορεῖ Ἀρίαιθος (FGrHist 316, 7). Τ κατέκταν : Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες—δαμάσαντο. ^[10]
- 4 319c1 ἱστορεῖ Ἀρίαιθος. κατέκταν δὲ μετὰ τοῦ ν αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἐν ἐκτάσει τοῦ α Δωρικῆ οὔση, ὡς "ἔβαν ἐγώ" (Soph. Ai. 868)· ἡ γὰρ χρῆσις τοιαύτη ἦν παρὰ Ἀττικοῖς· παρὰ γὰρ τὸ κτῶ καὶ κτῆμι κινήματα ἱκανὰ ἐξέπιπτεν· δεύτερος μὲν αὐτὸς ἀόριστος, ὁφείλων εἶναι κοινῶς ἔκτην, γινόμενος δὲ κατὰ Δωρίδα ἔκταν, ὃς ἐν χρήσει ὁρᾶται Ἀττικοῖς. Εὐριπίδης Πλεισθένει (fr. 625 N. 2)· "οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα πολέμιόν γε μήν", Αἰσχύλος δὲ Παλαμήδει (fr. 181 N. 2 = 305 M. = 181 R.)· "τίνος κατέκτας ἔνεκα παῖδ' ἐμόν βλάβης;" καὶ ἐν Σεμέλῃ ἡ Ὑδροφόροις (fr. 221 N. 2 = 359 M. = 221 R.)· "Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον". ἐπίσταται ὁ ποιητὴς καὶ τὸ πληθυντικόν· "ἡμεῖς ἔρμα πόλῃος ἀπέκταμεν" (ψ 121), καὶ τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν πρῶτου ἀορίστου παθητικοῦ κατὰ συγκοπὴν· "οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροις" (δ 537), καὶ μέσον δεύτερον ἀόριστον {ἐνεργητικόν}· "Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος" (ο 437), ὧς ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον τὸ "κτάσθαι τε πολίτας" (ο 558), μετοχαί τε σημαίνουσιν τὸ κτῆμι, ἢ τε κτάς καὶ κτάμενος, ἀπαρέμφατόν τε <ἐνεργητικόν> τὸ "κτάμεναι" (Ε 301 al.). ὕγιῶς ἄρα Ἀρίσταρχος ἔκταν γράφει, ὡς ἔκταν ἐγώ. Α οὕτως Ἡρωδιανὸς (2,46,7) μετὰ τοῦ ν , κατέκτα ν . ^[15]
- 4 319c2 Α im κατέκταν : μετὰ τοῦ ν ἐκτεταμένως· b (BCE 3) Τ ἀπὸ γὰρ τοῦ κτῆμι δεύτερος ἀόριστος ἔκτην καὶ Δωρικῶς ἔκταν.
- 4 319c3 Τ ἀλ λ ' οὐ πως <ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις> : ὁ ἀστερίσκος καὶ ὁ ὀβελός, ὅτι εἰ ἀμφοτέρω ἀίρετὰ ἔκρινεν ὁ Νέστωρ, καὶ τὸ γῆρας καὶ τὴν νεότητα, εὐλόγως ἂν ἔλεγεν ἅμα πάντ α .
- 4 320a μετενήνεκται δὲ ἐξ ἄλλου τόπου, ὅπου φησὶν· "ἀλλ' οὐ πως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις· / ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα, / ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι" (N 729—30. 732). Α <πάντα : > λείπει τὸ ἡδέα. ^[5]
- 4 320b b (BCE 3) Τ il εἰ τότε κοῦρος ἔα , <νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει> : οὐκ εἶπεν, εἰ τότε ἰσχυρὸς ἦν, νῦν εὐβουλός εἰμι, διὰ τὸ φορτικόν· ἀντὶ δὲ τῶν ἀρετῶν τὰς ἡλικίας ὑπήλλαξεν.
- 4 321a b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ἔα ἀπὸ τοῦ ἦν διήρηται, ὡς ἦδε ἔαδε, ἦλη ἐάλη. Τ <γῆρας ἰκάνει : > Ἀρίσταρχος "γῆρας ὁπάζει"· ἐπείγει, ἐλαύνει.
- 4 321b ἀπὸ δὲ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται. Α im <ἵπεῦσι μετέσσομαι : > οὐ γὰρ δύναται πεζὸς μάχεσθαι διὰ τὸ γῆρας.
- 4 322 b (BCE 3 E 4) Τ il <βουλῇ καὶ μύθοις : > ὑπηρετεῖ γὰρ ὁ λόγος τῇ βουλῇ.
- 4 323a b (BCE 3 E 4) Τ il τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ <γερόντων> : ἐν τούτῳ γὰρ προέχουσιν οἱ γέροντες.
- 4 323b Τ <αἰχμᾶς : > πάντα ἀπὸ μέρους τὰ ὄπλα.
- 4 324a1 b (BCE 3 E 4) ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν φησιν.
- 4 324a2

T il < νεώτεροι , οἱ περ ἐμεῖο /> ὀπλότεροι : ὅτι παραλλήλως νεώτεροι (324) μὲν ἀντὶ τοῦ νέοι, ὀπλότεροι (325) δὲ συγκριτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ νεώτεροι· οὐδέποτε γὰρ ἀντὶ τοῦ νέοι εἴρηκεν τὸ ὀπλότερο ι .

4 324-5 τὸ δὲ νεώτεροι κατ' ἀμφοτέρων τίθεται παρ' αὐτῷ, καὶ συγκριτικῶς καὶ ἀπολελυμένως. A εὗ ρ ' υῖὸν Πετεῶο : ἰστέον ὅτι τούτου—καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο γέγονε Πετεῶο. ^[5]

4 327 A Μενεσθῆα πλήξιππον καὶ Ἀθηναῖοι μῆστωρες αὐτῆς : δυνάμενοι κατὰ—μάχης.

4 327-8 A οὐκ ἐπεξεργάζεται δὲ τὸ τακτικὸν τοῦ Μενεσθέως· ἠρκέσθη γὰρ Νέστορι. AT < ἔσταό τ' · ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι : > ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴσταντο.

4 328 T il < ἐστήκει : > οὕτως Ἀρίσταρχος A im Ἰακῶς ἐστήκει ι .

4 329 A im T il < παρ δὲ Κεφαλλήνων : > ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Δηΐωνος Ἀθηναῖος ὢν ᾤκισε τὴν Κεφαλ <λ> ἠνίαν, συνετάγησαν αὐτῷ.

4 330a T il οὐκ ἀλαπαδναί : διὰ τοῦ οὐκ ἀλαπαδναί ἀπολογία τῆς ἀργίας.

4 330b1 T ὡς ἀπολογίαν τῆς ἀργίας ποιούμενος οὐκ ἀλαπαδνάς αὐτάς φησιν.

4 330b2 b (BCE 3 E 4) {ἔστασαν} οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο : ὅτι τὸ ἀκούετο ἀντὶ τοῦ ἤκουεν, καὶ ὅτι πτώσις ἡλλακται· οὐ γὰρ πω αὐτοῖς ἤκουεν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.

4 331a A οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο <λαὸς αὐτῆς> : ὁ λαὸς γὰρ αὐτῶν οὕτω ἤκουσε τῆς βοῆς· οὐ γὰρ ἡλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μὴ νοηθῶσιν.

4 331b b (BCE 3 E 4) T < Τρώων θ' ἵπποδάμων : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ θ "Τρώων ἵπποδάμων".

4 333a1 A im χωρὶς τοῦ συνδέσμου.

4 333a2 T il ἔστασαν , ὁππότε πύργος : εἴτε διὰ τοῦτο ἔστασαν , ἵνα οἱ Τρῶες πρότερον κατάρξωσιν, εἴτε ἵνα τινὲς ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, ἄμφω ἄλογα, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Τρώων προληφθῇ (οὐ γὰρ μικρὰ καὶ τοῦτο βλάπτει) καὶ τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων· δεῖ γὰρ συντεταγμένους ἅπαντας πολεμεῖν. ^[5]

4 334a ἀρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ πρότερον, ἵνα οἱ Τρῶες παραβαίνοντες τὰς συνθήκας καὶ τῆς μάχης ἄρξωσιν. ἀλλὰ τούτῳ δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι τὸ "νῦν δὲ φίλως χ' ὀρώωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν / b (BE 3 E 4) T ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο" (Δ 347—8). T ὁππότε πύργος <Ἀχαιῶν> : ἔν τισι γράφεται " <ὁππότε> κέν τις ἄχαιῶν".

4 334b T {ἔστασαν ὁππότε} πύργος : πύργος τάξις.

4 334c συνέστηκε δὲ ὁ πύργος ἐκ τριακοσίων ἐξήκοντα ἀνδρῶν. ὁ δὲ τρόπος μεταφορά. A ἔστασαν , ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν / Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειαν πολέμοιο : {ὅτι} ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, διότι ἐλλείπει ἡ ἐπὶ καὶ πτώσις ἐνήλ <λ> ακται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ Τρῶας ὀρμήσειεν.

4 334-5a1 ἴδιον δὲ ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον ἔχει. καὶ τὸ Ἀχαιῶν (334) ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοῦς πιθανὸν γὰρ ἐπιμένειν τοὺς Ἕλληνας, ἕως ἂν προεπιχειρήσωσιν αὐτοῖς οἱ βάρβαροι καὶ τρόπον τινὰ δεύτερον μετὰ Πάνδαρον παρασπονδήσωσιν· διὸ καὶ μήποτε ἄμεινον ἐν τῇ πολυστίχῳ (= Seleuc. fr. 12 = fr. dub. ap. D.) φέρεται· "ἔστασαν, ὁππότε κέν τις ἐναντίον ἄλλος ἐπελθὼν / Τρώων ὀρμήσειε καὶ ἄρξειεν πολέμοιο." A τὸ δὲ Ἀχαιῶν ἄμεινον ἀκούειν ἐπ' Ἀχαιοῦς. ^[10]

4 334-5a2 A im Τρώων ὀρμήσειε : λείπει ἢ κατά, ὡς "ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος" (Ξ 488).

4 335 θέλουσι δὲ πρὸ ἑαυτῶν ἄλλους Ἕλληνας ἄρξασθαι τῆς μάχης, ἀσυκοφαντήτους ἑαυτοὺς ἐκ παντὸς πρὸς τὸ θεῖον πειρώμενοι σῶσαι· διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καλεῖ ὁ Ἀγαμέμνων (cf. Δ 339), ἐπεὶ οὐ φιλέλλην, ἀλλὰ φίλαυτος φωρᾶται. καὶ ὁ μὲν ἓνα πύργον περιμένει (cf. Δ 334), ὁ δὲ ὀνειδίζων "δέκα πύργοι Ἀχαιῶν" (Δ 347) φησιν. b (BE 3 E 4) T ὦ υἱὲ Πετεῶο <—

κερδαλεόφρον > : τὸν μὲν τῇ τοῦ πατρὸς ὑπεροχῇ κατήσχυνεν, τῷ δὲ παρρησιαστικώτερον ὡς καὶ φίλῳ ἐπιφέρεται, τοῖς ἄλλοις δι' αὐτοῦ μείζονα τὴν προτροπὴν ποιῶν. ^[5]

- 4 338-9 b (BCE 3 E 4) T καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε : μέσον γὰρ ὁ δόλος, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κακοῦ μόνως, b (BCE 3 E 4) ἐπὶ δὲ τοῦ ἀμφοτέρω εἰδότος "εἰδὼς παντοίους τε δόλους b (BCE 3 E 4) T καὶ μήδεα πυκνά" (Γ 202).
- 4 339a τὸ δὲ κεκασμένε T ἐπὶ κακοῦ, ὡς τὸ "ἐκέκαστο / κλεπτοσύνη θ' ὄρκῳ τε" (τ 395—6). AT < κερδαλεόφρον : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ". ^[5]
- 4 339b ἀσυμφώνως δὲ τῇ ἐπιπλήξει φαίδιμος ἂν νῦν λέγοιτο. A int καταπτώσσοντες : προτρεπτικὸν ἀνδρείου ἀνδρὸς ψυχῇ τὸ καταπτώσσειν λεγόμενον.
- 4 340a1 T προτρεπτικὸν τὸ πτώσσειν ἀνδρείᾳ ψυχῇ λεγόμενον.
- 4 340a2 b (BCE 3 E 4) τίπτε καταπτώσσοντες : ἦσθετο γὰρ †διδ† ἀνεβάλλοντο· διὸ καὶ δόλιον αὐτὸν καὶ κερδαλεόφρονα καλεῖ (cf.
- 4 340b1 Δ 339). ὀνειδίζει οὖν τῆς μονῆς. T τοῦτο δέ φησιν, ὅτι καὶ τῆς βοῆς ἦσθετο καὶ ἀνεβάλλετο.
- 4 340b2 b (BCE 3 E 4) σφῶϊν <—> ἐόντας : ἀντὶ τοῦ ἐοῦσιν.
- 4 341 T μάχης καυστήρης : "ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο" (N 673).
- 4 342 T πρώτῳ γὰρ <καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο > : ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεῖ συμβεβηκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Μενεσθέως κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ ὁ Μενεσθεὺς ἐστι τῶν ἑπτὰ γερόντων, ἀλλ' Ὀδυσσεύς {διομήδης}, οὐδὲ σὺν τῷ Ἀγαμέμνονι εὐώχεϊται.
- 4 343a καὶ ὅτι ἀκουάζεσθον εἶπε τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθαι, ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἰδὸς ἐστὶν αἰσθήσεως, καὶ τὸ "†οὐδὲ† πληγῆς αἴοντες" (Δ 532). "οὐ λέγει δὲ τῆς ἐμῆς δαιτὸς πρῶτοι ἀκούετε, ἀλλὰ πρῶτοί μου ἀκούετε περὶ δαιτός." οὕτως Ἀρίσταρχος. λείπειν δέ φησι τὴν περὶ ἐθίμης, ἴν' ἢ οἱ περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἀντωνυμιῶν (108, 6—7). A πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς <ἀκουάζεσθον ἐμεῖο > : οὐ περὶ βρωμάτων, ἀλλὰ περὶ τιμῆς ὁ λόγος. ^[10]
- 4 343b τινὲς τὸ δαιτὸς πρὸς τὸ ἐμεῖ ο . b (BCE 3 E 4) T ὁππότε δαῖτα γέρουσιν : ὡς τὸ "γερούσιον αἴθοπα οἶνον" (Δ 259).
- 4 344 A b (BCE 3) T αἰσχροὺς δὲ τὸ ἐν συμποσίῳ μὲν τοῖς ἀρίστοις καταλέγεσθαι, ἐν δὲ πολέμῳ τοῖς ἐσχάτοις. A b (BCE 3 E 4) T καὶ ὁ Σαρπηδῶν· "τί δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα;" (M 310). T ἔνθα φίλ' ὀπταλέα <—ὄφρ' ἐθέλητον > : οὗτοι ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασιν οὐκ ἀθετοῦνται, ἐπαιτιῶνται δὲ αὐτοὺς οἱ ἡμέτεροι ὡς ἀπρεπῶς καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα εἰς κρεάδιον ὀνειδίζοντος τοῦ Ἀγαμέμνονος. ^[5]
- 4 345-6a A λείπει τὸ ἐστί.
- 4 345-6b A im <φίλ' > φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως.
- 4 345 T il <μελιηδέος > δασυντέον τὸ μελιηδέος .
- 4 346 A im νῦν δὲ φίλως χ' ὁρώωτε <—μαχοίατο > : ἔλυσεν τὸ ἔμπροσθεν ἀμφίβολον.
- 4 347-8 καὶ οἱ μὲν ἀναμένουσιν, ὁ δὲ ὀνειδίζων φησὶ b (BCE 3 E 4) T "τίπτε καταπτώσσοντες" (Δ 340). T ποῖόν σε ἔπος φύγεν <ἔρκος ὀδόντων > : φαντασίαν ἐποίησε τοῦ ἀπερισκέπτως ἐξενεχθέντος λόγου· πρὸς φυλακὴν γὰρ τῶν φαύλων τούτους ἡμῖν ἡ φύσις ἐχορήγησεν.
- 4 350 b (BCE 3) T ἔρκος ὀδόντων : ὁποῖον τοῦτον λόγον—περιφραστικῶς. A πῶς δὴ φῆσ <—ὄψαι > : ἀμφίβολος ἢ ἀνάγνωσις· ἦτοι γὰρ εἰς τὸ μεθιέμεν (351) διαστολή, στιγμή δὲ τελεία εἰς τὸ Ἄρηα (352)· ἢ εἰς τὸ μεθιέμεν τελεία στιγμή, ὑποστιγμὴ δὲ εἰς τὸ Ἄρηα , ὃ καὶ βέλτιον, ἵνα λέγῃ τότε φανήσεσθαι ἀνδρεῖος, ὅποταν πόλεμος ᾗ. ^[5]

- 4 351-3 A πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν <—Ἄρηα> : ἡθικὸν καὶ τῶν προγεγονότων ὑπομνηστικόν.
- 4 351-2a ἐν δὲ τῷ μεθιέμεν (351) τελείαν, ἐν δὲ τῷ Ἄρηα (352) ὑποστιγμὴν. b (BCE 3 E 4) T ὀππότ' Ἀχαιοί / Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν : ταῦτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς.
- 4 351-2b T ὄψεαι , ἦν κ' ἐθέλησθα : ἐὰν ἀπεχόμενος τῶν ἀγώνων ἐποπτεύειν ἡμᾶς θέλῃς.
- 4 353 b (BCE 3 E 4) T Τηλεμάχοιο : ὅτι προτετυπωμένος τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν μνημονεύει τοῦ Τηλεμάχου.
- 4 354a τοῦ αὐτοῦ ἄρα ποιητοῦ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. A Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα : προσυνίστησι τὰ πρόσωπα καὶ τὰς διαθέσεις.
- 4 354b ἦ ὥς φιλόδοξος καὶ τὸν παῖδα συνίστησιν. b (BCE 3 E 4) T τὸν δ' ἐπιμειδήσας <προσέφη> : τῷ σχήματι καὶ τῷ λόγῳ θεραπεύει τὸν Ὀδυσσεά.
- 4 356 b (BCE 3 E 4) T < ὥς γνῶ χωόμενοιο : > πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι τῇ γενικῇ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς.
- 4 357a1 A im ὥς γνῶ χωόμενοιο : ἀντὶ τοῦ χωόμενον.
- 4 357a2 T πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον : εἰς τούναντίον μετήγαγε τὸ "καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε" (Δ 339).
- 4 357b b (BCE 3 E 4) T περιώσιον : περισσόν, b (BCE 3) T πλέον τοῦ Μενεσθέως.
- 4 359 b (BCE 3 E 4) T ὅπισθεν ἀρεσσόμεθα : †λαβόμεθα† T εἰς ἄρεσιν τε μετάζομεν.
- 4 362 τεχνικὸν δὲ τὸ ὁμολογεῖν ὑπὸ τῆς ὀργῆς εἰς τὰ μὴ δέοντα ἐξῆχθαι. b (BCE 3) T εὔρε δὲ Τυδέος υἱὸν <—> / ἐσταότα : ζηλωτῆς γὰρ Ὀδυσσεὺς Διομήδους, b (BCE 3 E 4) T καὶ οὗτος αὐτοῦ.
- 4 365-6 b (BCE 3 E 4) καὶ πικρότερον δὲ αὐτοῦ ἄπτεται, ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἀρμάτων ἴστατο· ὁ συνιεὶς καθήλατο (sc. Δ 419). ἡντρέπιστο μὲν πρὸς τὴν μάχην, ἀνέμενε δὲ Ὀδυσσεά. b (BCE 3 E 4) T < ἐστήκει : > οὕτως ἐστήκει Ἰακῶς Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 4 367a1 A im Ἰακῶς τὸ ἐστήκει ι .
- 4 367a2 T il τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας : τὰς διόδους τῶν φαλάγγων.
- 4 371 T τί δ' ὀπιπεύεις <—ἦεν> : τινὲς περιέργως εἰς τὸ ὀπιπεύεις στίζουσιν· εἴτα τὸ ἐξῆς πολέμοιο γεφύρας / <οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὥδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν> .
- 4 371-2 T οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὥδε : τὴν ὕβριν μισοῖ ὁ ἔπαινος τοῦ πατρὸς· ἡδέα γὰρ τὰ τῶν πατέρων ἐγκώμια λεγόμενα.
- 4 372 ξενικωτέρας δὲ διαλέξεις βούλεται εἰσαγαγεῖν. ἡ ἐν κεφαλαίοις μὲν εἴρηται, τῇ δὲ ποιήσει ἐπιτέταται. b (BCE 3 E 4) T οὐδὲ ἴδον : ἀπὸ κοινοῦ τὸ "πονέυμενον" (Δ 374).
- 4 375 δῶμεν δὲ τὴν ἀδολεσχίαν τῷ τεταραγμένῳ Ἀγαμέμνονι. b (BCE 3 E 4) T ἄτερ πολέμου : Οἰδίπους ἀποβαλὼν Ἰοκάστην—ἀναιρεῖ.
- 4 376 A ξεῖνος ἅ μ' ἀντιθέω <Πολυνείκει λαὸν ἀγείρων> : γράφεται καὶ "κεῖνος ἅ μ' ἀντιθέω Πολυνείκει".
- 4 377a τὸ δὲ ἀγείρων παρατατικῶς. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τὰς τοιαύτας λειτουργίας δύο ἐπέμποντο κατάσκοποι πρέσβεις. ἡ ἀναφορὰ δέ, ὅτι οὐδὲ ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς Λιταῖς (cf. I 168—98) πρεσβεύει. A ξεῖνος : ξένος καὶ ὁ δεχόμενος καὶ ὁ δεχθεὶς· "ξεῖνος γὰρ μοι ὅδ' ἐστί" (Θ 208). ^[5]
- 4 377b πρόξενος ὁ ὑπὸ πόλεως ἡξιωμένος ὥστε ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι αὐτῆς. ἰδιόξενος, ὥς ὁ Μέντωρ τῷ Τηλεμάχῳ. ἀστόξενος ὁ ἐκ προγόνων ἐπιχώριος, ὥς Ἀτρεὺς Φρυγὶ καὶ Τεῦκρος Τρωσίν. δορύξενος, ὥς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. b (BCE 3 E 4) T γράφεται δὲ καὶ "κεῖνος". T ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης : διὰ τὸ μουσικῇ γεγενῆσθαι. ^[5]
- 4 378

Τ ἰλ πρὸς τείχεα Θήβης : Θῆβαί εἰσιν αἱ πᾶσαι—ἐν τῇ Ι. Α ἐκέλευον : ἀντὶ τοῦ παρεκάλουν· ΤΤ ἰλ "ἔνθα δ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι" (ι 71).

- 4 380 Τ ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε : ἡρέμα ἀπολογεῖται· ἄτοπον γὰρ ἦν προτρέπειν, ὥ συμμαχίας μὴ μεταδέδωκεν.
- 4 381a Τ παραίσιμα σήματα φαίνων : παρὰ τὴν αἴσαν.
- 4 381b ἡ αἴσια περὶ ζωῆς ἡμῖν φαίνων παρέτρεψεν. Τ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο , / Ἀσωπὸν δ' ἴκοντο — λεχεποῖν : ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, ὃ ἐστὶν εἰς Θήβας.
- 4 382–3 τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐγένοντο (382) ὑποσιτίζουσι καὶ τῷ λεχεποῖν (383) τὴν τελείαν παρέχονται, πλεονάζειν λέγοντες τὸν δέ (383). b (BCE 3 E 4) Τ λεχεποῖν : παρὰ τὸ λέχος ἢ τὸν λόχον.
- 4 383a b (BCE 3 E 4) Τ λεχεποῖν : εἰ μὲν τὸ λέχος ἔγκειται, τροπῇ λεχοποῖν λεχεποῖν .
- 4 383b εἰ μὴ τὸ λέχος ἔγκειται, ἔχεποῖν, πλεονασμῷ τοῦ λ . ὥστε εἰ μὲν τὸ ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις, πρὸς τὴν διάφορον ἐτυμολογίαν διάφορον πάθος. Α < ἀγγελίην : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον.
- 4 384a Α im < ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαν : > τὸ ἐπὶ περιττόν.
- 4 384b Α im ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ : Τυδῇ ὡς "ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα" (τ 136) καὶ "Μηκιστῇ δ' ἔλε Πο <υ> λυδάμασ" (Ο 339).
- 4 384c Τ < ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί : > πλησιάσαντες τοῖς Θηβαίοις οἱ Ἀχαιοὶ ἔπεμψαν τὸν Τυδέα πρὸς αὐτούς, ἐντευζόμενον δηλονότι αὐτοῖς τοῖς Θηβαίοις, περὶ ὧν ἐνόμιζον ἐγκαλεῖν οἱ Ἀχαιοί.
- 4 384d Α int βίης Ἑτεοκληείης : ἴσως ἐπὶ τυραννίδι.
- 4 386 Τ περιφραστικῶς, τοῦ Ἑτεοκλέους. Α im μῶνος ἐὼν πολέσιν : καὶ μόνος καὶ πολλοῖς.
- 4 388 Τ ἀεθλεύειν προκαλίζετο : μετὰ τὸ δεῖπνον γὰρ οἱ ἀγῶνες· b (BCE 3 E 4) Τ "νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων ἱπείρησωμεν†" (θ 100).
- 4 389a Τ καὶ Πηνελόπη τὸ τόξον μετὰ τὸ δεῖπνον τίθησιν (cf. υ 390—φ 79). b (BCE 3 E 4) Τ προκαλίζετο : ἴσως ηὐτέλιζον τοὺς Ἀργεῖους διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ· διὸ ἀπαλλάξαι θέλων τοὺς οἰκείους τοῦτο ἐποίει.
- 4 389b1 Τ ἴσως δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Ἀργεῖους ηὐτέλιζον διὰ τὸ αὐτοῦ βραχὺ.
- 4 389b2 βουλόμενος οὖν τοῦ μῶμου ἑαυτὸν ἀπαλλάξαι καὶ τοὺς οἰκείους τοῦτο ποιεῖ. b (BCE 3 E 4) ῥηϊδίως· < τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη > : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς τέτακται, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς τὸν Διομήδη λόγῳ (Ε 808) οὐκέτι.
- 4 390 Α κέντορες ἵππων : ἔνθεν καὶ ἑυάρμοστον† τὴν Θήβην φησὶν ὁ Πίνδαρος (fr.
- 4 391 195). Τ ᾧ ψ † δ' ἀνερχομένῳ† πυκινὸν λόχον εἶσαν : ἵνα μὴ τοῖς Ἀργείοις ἐξαγγείλῃ τὴν ἀσθένειαν Θηβαίων.
- 4 392 b (BCE 3 E 4) Τ < Μαίων : > οὕτως Μαίων βαρυτόνως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐθνικοῦ.
- 4 394 Α int Μαίων Αἰμονίδης : τὸν Μαϊονά τινες—οὐδὲ ὑβρίζεται. Α < Πολυφόντης : > γράφεται "Λυκοφόντησ".
- 4 395 Α im Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν : οὐ μόνον, φησί, τοὺς προκληθέντας ἐνίκησεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνηδρευκότας.
- 4 396 b (BCE 3 E 4) Τ Μαίον' ἄρα προέηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας : ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν· ἡ τὸ δόρυ ἐκλάσθη.
- 4 398 b (BCE 3 E 4) Τ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω : οὐ γὰρ μετεῖχε λόγου Τυδεύς.

- 4 400a b (BCE 3 E 4) Ἀντίμαχος (fr. 13 W.) φησι παρὰ συφορβοῖς τετράφθαι Τυδέα, Εὐριπίδης δὲ "οὐκ ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι" (Suppl. 902). πιθανῶς δὲ προφυλαξάμενος ἀγορητὴν αὐτόν φησιν, ἵνα πρὸς τὴν ἀπολογίαν ὀκνήσῃ· διὸ οὐδὲν προσφθέγγεται ὁ Διομήδης. A b (BCE 3 E 4) T < ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων : > σὺν τῷ ν ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγεται ἐκπληκτικῶς. ^[5]
- 4 400b1 ἐλλείπει δὲ τὸ ἐστί ῥῆμα. A im ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω : Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν τὸ "ἀμείνων", ἵνα λείπῃ τὸ ἐστί.
- 4 400b2 T τὸν δ' οὔτι προσέφη : πῶς οὗτος νεώτερος ὢν τὴν ἐπίπληξιν ἤνεγκεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος ἐπιπληχθεὶς ἐχαλέπηεν; ῥητέον, διὰ τοῦτο (ἐπεὶ καὶ πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερός ἐστι) τὴν βλασφημίαν οὐ φέρει τιμᾶσθαι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς οἱ πρεσβύτεροι δεῖν νομίζουσιν. ^[5]
- 4 401 ἄλλως τε οὐχ ὁμοίως ἀμφοτέροις ἐπέπληξε, τὸν μὲν πανοῦργον, τὸν δὲ ἥττω τοῦ πατρὸς εἰπὼν· ὁ γὰρ τοῦ πατρὸς ἔπαινος ἐμείου τὴν ὕβριν. b (BCE 3 E 4) T πρὸς τούτοις ἐπιπληχθεὶς ὡς λάλος οὐκ ἤμελλεν ἐπιβεβαιοῦν τὸ λάλος εἶναι. b (BE 3 E 4) T αἰδεσθεὶς βασιλῆος < ἐνιπὴν αἰδοίοιο > : σώφρων, ὃς οὐδέποτε τοὺς πολεμίους δείσας φοβεῖται τὴν ἐπίπληξιν τοῦ στρατηγοῦ.
- 4 402 καὶ νῦν μὲν, ἵνα μὴ δοκῇ λάλος, ἡσυχάζει, τοῖς γε μὴν ἔργοις δείξας ἑαυτὸν ἐφάμιλλον τῷ πατρί φησιν· "ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ἴωνεῖδισας†" (I 34). καὶ τὸ "κρατερόσ" (Δ 401) νῦν ἔμφασιν ἔχει πληροῦν ὃ παρέλιπεν ὁ βασιλεύς. b (BCE 3 E 4) T < μὴ ψεύδ ε' : > τὸ πληρὲς ἐστί μὴ ψεύδεο· ἀρκεῖ οὖν ἡ ὀξεῖα. ^[5]
- 4 404a A im μὴ ψεύδεται : ὡς τὸ νήχεται.
- 4 404b Ἡρωδιανὸς (2,46,23) δὲ τὸ ἐντελὲς ψεύδεο φησίν. T ἡμεῖς τοι πατέρων < μέ γ' ἀμείνονες εὐχόμε θ' εἶναι > · παροιμία· "τίς πατέρ' αἰνέσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα," (Diog. prov. 8, 46). T οὐδεὶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ "πατέρα αἰνέσει, εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα.
- 4 405a1
- 4 405a2 " b (BCE 3 E 4) πατέρων μέ γ' ἀμείνονες : ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ γονεῦσί φησι δεῖν παραχωρεῖν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "υἱὸς θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι" (ω 515).
- 4 405b T ὑψωσε δὲ καὶ τῷ μέγα καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγεν· τοῦτο δέ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) T ἡμεῖς τοι πατέρων : περὶ ἑαυτοῦ λέγει—οἱ παῖδες. A ἡμεῖς καὶ Θήβης : ὁ τρόπος ἐπαναφορά. ^[5]
- 4 406a b (BCE 3 E 4) καὶ γὰρ στρατεύσαντες οἱ ἐπίγονοι τὰς Θήβας κατέσκαψαν καὶ τὸν βασιλέα ἀνείλον Λαοδάμαντα b (BCE 3 E 4) T τὸν Ἑτεοκλέους, ἐννέα T ὄντες τὸν ἀριθμόν, Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου, Θέρσανδρος Πολυνείκους, Διομήδης Τυδέως, Σθένης Καπαnéως, Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Στρατόλαος Παρθενοπαίου, Πολύδωρος Ἴππομέδοντος, b (BE 3 E 4) T Μέδων Ἑτεόκλου. T ἑπταπύλοιο : πρὸς γὰρ ἐπτάχορδον Ἀμφίονος λύραν ἡρμόσθη. ^[5]
- 4 406b T παυρότερον < λαὸν ἀγαγόν θ'—ἄρειον > : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "κεῖνοι δὲ σφετέρησιν" (Δ 409) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐπιλύει τὸ διὰ τῶν προειρημένων λεγόμενον.
- 4 407a καὶ εἰ μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Διομήδους λέγει ἀγαγόντ ε , ὑγιῶς τὸ δυϊκὸν παρείληπται, ψεῦδος δὲ περιέχει· οὐ γὰρ μόνοι ἐπεστράτευσαν. εἰ δὲ ἐπὶ πάντων τῶν στρατευσάντων, συγχεῖται τὸ δυϊκὸν καὶ ἐκλύεται ἡ ἀλκή· γίνονται γὰρ οἱ πατέρες ἀλκιμώτεροι, οὗτοι δὲ διὰ τὸ τοὺς θεοὺς συνεργεῖν πεπορθηκότες. A παυρότερον λαὸν ἀγαγόντε : ἐπεὶ δύο εἰσὶν οἱ κακολογούμενοι. ^[5]
- 4 407b ἔδειξε δὲ καὶ νῦν τὴν σύμπνευσιν αὐτῶν, καὶ "αὐτὰρ ἐγὼ Σθένης εἰμι" (I 48). b (BCE 3 E 4) T ὑπὸ τεῖχος ἄρειον : ἦτοι τὸ Ἄρεως ἱερόν· ἢ τοῦ ἐν Τροίᾳ, ὅπερ καὶ βέλτιον.

- 4 407c Α ὑπὸ τεῖχος ἄρειον : τοῦ παυροτέρου λαοῦ βέλτιον· ἢ καθ' ὃ Ἄρεως ἦν ἱερόν, ὡς καὶ ἡ Δίρκη.
- 4 407d Τ πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν : ὑποφαίνει ὡς καὶ νῦν διὰ δεισιδαιμονίαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς τοὺς Τρῶας συμβολῆς, b (BCE 3 E 4) Τ ἦν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἀπώλοντο.
- 4 408 b (BCE 3 E 4) < ὁμοίη > ἔνθεο : Ἀρίσταρχος ἐν ποιεῖ τὸ ἔνθεο ἀντὶ τοῦ ἔνθου, ἵνα γένηται Ἀττικόν, ὅμοιον τῷ "μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, < τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος > " (Ar.
- 4 410a Thesm. 870). Ἀπολλώνιος (fr. 15 M.) δὲ διαστέλλει τὸ ἔν, ἵνα γένηται ἐν ὁμοίᾳ. Α < ὁμοίη ἐν θεό τιμῇ : > ἀντὶ τοῦ ἐν ὁμοίᾳ οὕτω πᾶσαι.
- 4 410b Ἀρίσταρχος δὲ "ἔνθεο τιμὴν". Τ il τέττα : ὅτι προσφώνησίς ἐστι φιλειταιρική ἀμετάφραστος καὶ ἀμετάληπτος.
- 4 412a Α τέττα , σιωπῇ ἦσο : ἐπίδειξις χρηστοῦ ἥθους μὴ δεῖν ταῖς τῶν πατέρων ἐπαίρεσθαι συμφοραῖς.
- 4 412b1 καὶ ἐνδείκνυται μὲν τῷ βασιλεῖ ὡς ἀδίκως ὕβρισται, συγγινώσκει δὲ τῷ καιρῷ. Τ τὸ δὲ τέττα οἱ μὲν ἐπίρρημα σχετλιαστικόν, οἱ δὲ κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ τέτλαθι, οἱ δὲ ὡς βάπτω βαπτίζω βάπτῃς, οὕτω τέττω τεττίζω—ἥδη γάρ τινες ἀξιοῦσι γράφειν "ἔνθ' ὃ γε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τεττίζοντας" (B 314)—τέττης, ἡ κλητικὴ τέττα. ΑΤ οὕτω Σωτήρας. Α ἔστι δὲ ἐπίδειξις χρηστοῦ ἥθους τὸ μὴ δεῖν ταῖς τῶν πατέρων ἐπαίρεσθαι συμφοραῖς. ^[5]
- 4 412b2 καὶ ἐνδείκνυται τῷ βασιλεῖ ὡς ἀδίκως μὲν ὕβρισται, συγγινώσκει δὲ διὰ τὸν καιρόν. b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ τέττα ἐπίρρημά ἐστι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ νήπιε ἴπρεσβυτέρου λεγόμενον πρὸς νεώτερον. b (BCE 3) < ἦσο : > δασυντέον τὸ ἦσο . ^[5]
- 4 412c Α im b (BCE 3) {σιωπῇ} ἦσο : δασυντέον καὶ ἐκδεκτέον ἀντὶ τοῦ διάτριβε, ὡς τὸ "ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ" (Ω 542).
- 4 412 ἡ ψιλῶς ἀντὶ τοῦ ἔσο, γίνου. Τ ἦσο : οὐκ ἔπρεπεν αὐτὸν—μετὰ σιωπῆς ἔσο. Α οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ < Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν > : αἰδεῖται μὲν ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸν βασιλέα, οὐ παραλέλοιπε δὲ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόκρισιν ἐν τῷ πρὸς Σθένελον λόγῳ.
- 4 413a1 δέδεικται οὖν καὶ ἐκ τούτου τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις φιλότιμον αὐτοῦ, ὃ ἔφη "ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω" (Δ 400). Τ αἰδεῖται μὲν ἀποκρίνεσθαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅμως οὐ παραλέλοιπε τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόκρισιν ἐν τῷ πρὸς Σθένελον λόγῳ. ^[5]
- 4 413a2 δέδεικται οὖν καὶ ἐκ τούτου τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις αὐτοῦ φιλότιμον· διὰ τοῦτο γὰρ οὐκ ἀντιλέγει, ὅτι ἀμείνονα τοῦ πατρὸς αὐτὸν ἐν τῇ δημηγορίᾳ εἶπε. b (BCE 3 E 4) οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ—δηωθέντων : νομοθετεῖ, ποῖον δεῖ εἶναι περὶ τοὺς ἄρχοντας ὡς καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς σωτηρίας μέλλοντας αἰτίαν ἔχειν. ^[5]
- 4 413-7a1 Τ νομοθετεῖ δέ, ποῖον δεῖ τὸν ἄρχοντα περὶ τοὺς ἀρχομένους εἶναι, καὶ μᾶλλον ἐπαινεῖ ὡς αὐτοῦ καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς σωτηρίας τὰ τέλη ἀναλαμβάνεσθαι μέλλοντος.
- 4 413-7a2 b (BCE 3 E 4) < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον .
- 4 416 Α int < ἔβραχε : > ἤχησεν.
- 4 420a Τ il < ἄνακτος : > τινὲς τελείαν εἰς τὸ ἄνακτο ς .
- 4 420b Τ il ὀρнуμένου < ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν > : τοῖς ἄνω προσδοτέον τὸ ὀρнуμένου καὶ στικτέον ἴπρὸ αὐτοῦ† τελεία.
- 4 421a δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς προσδιδόναι τις αὐτὸ τελείας στιγμῆς πρὸ αὐτοῦ οὔσης, ἵν' ἢ ὁ λόγος ὁρμῶντος αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνδρεῖον φόβος κατέλαβεν. Α < ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν : > προανυψοῖ τὸ πρόσωπον Διομήδους. ^[5]
- 4 421b

b (BCE 3 E 4) T ἰλ ὡς δ' ὅ τ' ἐν αἰγιαλῷ <πολυηχεί> : οὐ πρὸς τὸν ἦχον, ἀλλὰ τὴν ἐπάλληλον τῶν φαλάγγων φορὰν· πορεύονται γὰρ "σιγῇ δειδιότες σημάντορας" (Δ 431)· Ζέφυρον γὰρ παρέλαβεν ἄνωθεν ἐπικυλίωντα τὰ κύματα, ἡρεμαίως τε ἄρχεται, ἐπιτείνεται δὲ ὕστερον· διὸ καὶ τὸ "ὑποκινήσαντος" (Δ 423). ^[5]

4 422 καὶ νῦν οὕτως αὖξει τὰ τοῦ πολέμου. b (BCE 3 E 4) T Ζεφύρου ὑποκινήσαντος : Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Νικίας (fr.

4 423a1 5 B.) καὶ Τυραννίων (fr. 12 P.) ἀναστρέφουσιν. οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν, ἔνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος ὁμοίως τῷ "ἔσκειν ὑφηνίοχος" (Z 19) <καὶ> "Ποσειδάωνος ὑποδμῶς" (δ 386). A Ζεφύρου ὑποκινήσαντος : Πτολεμαῖος ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν, καλῶς. ^[5]

4 423a2 οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν αὐτὴν φασὶ καὶ φυλάττουσι τὸν τόνον b (BCE 3) T ὡς ἐπὶ τοῦ "ὑφηνίοχος" καὶ "Ποσειδάωνος ὑποδμῶς". T <έον :> Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι, "ἰόν".

4 426a1 A im ἰόν : οὐκ "έον".

4 426a2 T ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην : πτύελον γὰρ τῆς θαλάσσης ἐστὶν ὁ ἀφρός, ὃν ἐρευγομένη ἐκχεῖ A b (BCE 3 E 4) T διὸ ἀποπτύει φησίν.

4 426b T ἄλλοι δὲ καὶ φυκίον φασίν. A οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίης / — / σιγῇ δειδιότες σημάντορας : ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς ὑποκείμενον πρόσωπον λέγει οὐδέ κε φαίης (429) ἀντὶ τοῦ οὐδὲ φαίη τις ἄν.

4 429-31a τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶν, οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν (429) σημάντορας δεδιότες (cf. 431). τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. A οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν <ἴσαν—σιγῇ> : ὡς "ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ" (Γ 95). ^[5]

4 429-31b b (BCE 3) T τὸ δὲ ἐξῆς οἱ δὲ ἄλλοι ἀκὴν ἦσαν† (429) σιγῇ (431). b (BCE 3 E 4) T οὐδέ κε φαίης / τόσσον λαὸν ἔπεσθαι : ἄρρητος ἡ ἐπίνοια σιωπῇν τοσούτου στρατοῦ εἰκάσαντος ἀφωνία.

4 429-30 b (BCE 3 E 4) T δειδιότες : ἄκρως εὐπειθεῖς Ἕλληνες τοὺς πολεμίους οὐ δεδιότες, ἀλλὰ τοὺς ἡγεμόνας.

4 431 b (BCE 3 E 4) T Τρώες δ' ὡς τ' ὅιες : εἴωθεν αἰεὶ ἀντιπαραβάλλειν τὸ θορυβῶδες τῶν Τρώων.

4 433 δειλὸν δὲ καὶ κατωφερὲς ἡ ὄϊς. b (BCE 3 E 4) T πολυπάμονος : πάματα καλεῖται παρὰ—τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένου τοῦ α. A ἀζηχὲς μεμακυῖα, <ἀκούουσαι ὅπα ἄρνων> : ἠὔξησε τὸν θόρυβον παραλαβὼν τὰς ὄϊς ἀντιμηκωμένας τοῖς νεογνοῖς.

4 435 b (BCE 3 E 4) T ἀζηχὲς δὲ ἀκατάπαυστον. T Τρώων ἀλαλητός : λαλητός καὶ ἀλαλητός πλεονασμῷ τοῦ α.

4 436 T οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος : εἰκότως τὸ βάρβαρον θορυβῶδες ἐστὶν· ἑτερόγλωσσον γὰρ ἐστὶν (cf.

4 437 Δ 438). ὃ δὲ οὐκ ἔστιν ὁμόφωνον, τοῦτο ἀνάγκη θορυβῶδες. b (BCE 3 E 4) T ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρησ <—ἄμοτον μεμαυῖα> : αἱ διπλαῖ, ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωϊκῶν θεῶν τέταχε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως υἱοί.

4 439-40 πλανηθεῖς δὲ Ἀντίμαχος ἵππων Ἄρεως ὀνόματα ἀποδέδωκεν (fr. 37 W.) "Δεῖμος τ' ἡδὲ Φόβος πόδας αἰνετώ, υἷε θυέλλησ". A ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης : μεγαλοπρεπὴς ἡ φαντασία· δεῖ γὰρ αὐτοὺς ὅμοια τῶν ἡγουμένων πράσσειν· b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τε καὶ τὴν πρώτην συμβολὴν μᾶλλον αὖξει. ^[5]

4 439 b (BCE 3) T Δεῖμός τ' ἡδὲ Φόβος : δαίμονες ἐκ τῶν ἡμετέρων παθῶν πεπλασμένοι, οὐ σύμμαχοι.

- 4 440a1 T <ἄμοτον:> †ἄτρωτον.
- 4 440b1 T il ἄπληστον, πολύ.
- 4 440b2/a2 b (BCE 3) παραγενέσθαι δὲ αὐτοὺς φησιν οὐχ ὡς συμμάχους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμετέρων ταῦτα παθῶν ἐπλάσατο. b (BCE 3 E 4) ἄμοτον : ἀπλήρωτον· ἀφ' οὗ καὶ μότα τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὁθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. A Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη : ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν παθῶν πλάττουσι τὰς συγγενείας, ὡς Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ "Φύζα, Φόβου κρυόεντος ἐταίρη" (I 2). ^[5]
- 4 441a1 ἔστιν οὖν †ἀδελφός† αὐτῷ τοὺς τρόπους, οὐ συγγενῆς ἢ Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἐτάρη τε. T ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν παθῶν πλάττει καὶ τὰς συγγενείας, ὡς Δεῖμος καὶ Φόβος καὶ Ἔρις. ^[5]
- 4 441a2 ἔστιν οὖν ἀδελφὴ οὐ τῇ συγγενείᾳ, ἀλλὰ τοῖς τρόποις. b (BCE 3 E 4) ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα <— ἐπὶ χθονὶ βαίνει > : ποιητικῶς ἐσήμανε τῆς Ἐριδος τὸ πάθος.
- 4 442-3 b (BCE 3 E 4) T ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν : ἐκ γὰρ τοῦ ἐρίζειν πλείων ὁ φόνος γίνεται.
- 4 445 b (BCE 3 E 4) T σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς , σύν δ' ἔγχεα : τὰς μὲν πρὸς τὸ μηδὲν παθεῖν, τὰ δέ, ἵνα τι δράσωσιν.
- 4 447 b (BCE 3 E 4) T χαλκεοθωρήκων : <ἀτὰρ ἀσπίδες > : ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως λέγει ἀτὰρ ἀσπίδες : προεῖρηκεν γὰρ "σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς" (Δ 447).
- 4 448a A ὁμφαλόεσσαι : τινὲς ὁμφαλοέσσας T τὰς εὐομφάλους, ὡς "ποιητὰς πύλας" (cf.
- 4 448b M 470) εὐποιήτους. b (BCE 3) T ὁμφαλόεσσαι : ὅτε μὲν αὐτὰς "εὐκύκλους" (E 453 al.
- 4 448c), ὅτε δὲ "ὁμφαλοέσσας" (τ 32 al.) καλεῖ, τὴν ἀπὸ κέντρου πρὸς τέλος τυπῶν αὐτῶν ἰσότητα, καὶ "πάντος' εἴσας" (cf. Γ 347 al.). b (BCE 3 E 4) T ὀρυμαγδός : ὀρυμαγδός ἐστι πολέμου ἦχος, ἔχων κτύπον ὅπλων, στρατιωτῶν ἀλαλαγμόν, ἡγητόρων παράκλησιν, εὐχὴν ἀγωνιόντων, οἰμωγὴν ἀπολλυμένων, θρῆνον ἐπὶ πεπτωκόσιν.
- 4 449 ἔστιν οὖν ὀρυμαγδός , ἔνθα ὄρνυται ὄμαδος. A b (BE 3 E 4) T οἰμωγή τε καὶ εὐχολή : Θουκυδίδης "πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι," φησὶν (7,71,4), "ὄλοφυρμός βοή, κρατοῦντες κρατούμενοι".
- 4 450a καὶ Γοργίας (Vors. 6 82 B 27)· "ἀνεμίσγοντο δὲ λιταῖς ἀπειλαὶ καὶ εὐχαῖς οἰμωγαί". T οἰμωγή τε καὶ εὐχολή : ἀκριβῶς ἔχει ἢ λέξις· πρότερον γὰρ ὁ παθὼν ἀνοιμῶζει, εἶτα ὁ δράσας ἐπ' αὐτῷ μεγαλαυχεῖ.
- 4 450b b (BCE 3 E 4) T < ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων : > ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπήντηκεν· ἢ γὰρ εὐχολή τῶν ὀλλύντων.
- 4 451a A int < ῥέε δ' αἵματι γαῖα : > ἐμφαντικῶς οὐ γὰρ εἶπεν ἐρραίνετο, ἀλλ' ὥσει λέγοις 'ἐπήγαζεν αἷμα'.
- 4 451b b (BE 3 E 4) T ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι <—ἐκλυε ποιμήν > : ἔστιν ἀκοῦσαι δύο ποταμῶν ἤχου.
- 4 452-5 πανταχόθεν δὲ αὐτῶν ἠύξησε τὸν ἦχον· οὐ γὰρ διὰ πεδίων, ἀλλ' ἐξ ὄρους ρέουσιν, ἵνα μὴ ῥύσις, ἀλλ' ἐμβολὴ ὕδατος ἦ· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καταφέρονται, τῇ συμπτώσει τῶν ρευμάτων πολὺν ἀπεργαζόμενοι τὸν ἦχον· καὶ κρουνῶν ἐκ μεγάλων (454) προστίθῃσι, τῷ πλήθει τοῦ καταρρήσσοντος ὕδατος τραχὺν τὸν ψόφον ἐγείρων· καὶ τὸ κοίλωμα δὲ τὸ δεχόμενον αὐτοῦς μισγάγκεια (cf. 453) εἴρηται, τραχυνόμενον τῇ ὀνοματοποιίᾳ καὶ †συναπειλοῦν† τῷ ρεύματι. ἴσως δὲ καὶ b (BCE 3) T δύο τοὺς ποταμοὺς παρέλαβεν οὐκ αὐξήσεως μόνον ἔνεκεν, ἀλλ' ὅτι εἰσὶ καὶ τὰ στρατεύματα δύο, καὶ τούτους ἐμπύπτοντας ἀλλήλοις καὶ γὰρ οἱ στρατοὶ ἀλλήλοις ἐπεφέροντο. b (BCE 3 E 4) T χεῖμαρροι : Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[10]

- 4 452a 44 B.) παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἐνικὸν ἐστὶ χειμάρρους Νικίας (fr. 6 B.) δὲ ὡς εὐζωνοί, καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρρου ᾗ γεγονός, εἴ γε μᾶλλον ἐντελέστερον οἶδε τὸ ἐνικὸν ἐν τῇ συνθέσει ἢ περὶ τὸ συνηλειμμένον· "ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος" (B 845), "στήη ἐπ' ἑὺκυρρόω† ποταμῷ" (E 598), "ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον" (Φ 8), "ἄψορρόου Ὠκεανοῖο" (Σ 399). σπανίως δὲ τὸ ἕτερον· "χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ἑὺπαζεν" (Λ 493), "ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς / χειμάρρῳ" (E 87—8). τὸ μέντοι γε ἀπλοῦν αἰεὶ ἐντελῶς ἀποφαίνεται ῥόος· "ᾧθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος" (Φ 241). A < ὄρεσφι : > τὸς ἔδωκεν ἢ συγκοπή, ὡς θεόφατον "θέσφατον" (Θ 477).^[10]
- 4 452b T il < μισγάγκειαν : > τὸ ἄγκος, εἰς ὃ μίγνυνται οἱ ποταμοί.
- 4 453 A int b (BCE 3 E 4) T il ἐς μισγάγκειαν <—μισγομένων> : τὸ ἐξῆς "ὡς δ' ὅτε χεῖμαρροι κατ' ὄρεσφι ῥέοντες" (Δ 452) / ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν κρουνῶν ἔσω τῆς χαράδρας, b (BCE 3) T ὡς τῶν μισγομένων (456).
- 4 453—6 b (BCE 3) < κρουνῶν : > κρουνοὶ {δὲ} στεναὶ τινες καὶ βαθεῖαι ἐκρῦσαι.
- 4 454 b (BE 3 E 4) χαράδρης : τῆς ἐγχαράξεως—τῇ φορᾷ τοῦ ὕδατος. A τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὖρεσιν ἔκλυε ποιμήν : γράφεται τηλόσε, εἰς μακρὰν ἀφικνουμένων τῶν ψόφων.
- 4 455a1 ἄμεινον δὲ τὸ "τηλόθι". ἑποκεκλεισθαι† δέ που χειμῶνος ὄντος ὁ ποιμήν. T εἰς μακράν, φησίν, ἀφικνουμένων ὁ ψόφος ἀκούεται.
- 4 455a2 ἄμεινον δὲ "τηλόθι" γράφειν καὶ πρὸς τὸν ποιμένα ἀποδιδόναι· ἀποκέκλεισται γὰρ τηλόθι που χειμῶνος ὄντος ὁ ποιμήν. b (BCE 3) < ἰαχή τε φόβος τε : > ὅτι τὴν μετὰ δέους φυγὴν φόβον εἵρηκεν.
- 4 456a A int < ἰαχή τε φόβος τε : > Ἀρίσταρχος "ἰαχή τε πόνος τε". οὐ γὰρ γέγονέ πω φυγή.
- 4 456b A im ὥς τῶν μισγομένων γένετ' ἰαχή τε} φόβος τε : Ἀρίσταρχος "πόνοσ". οὐπω γὰρ γέγονε φυγή.
- 4 456c ἀλλ' ἐὰν "πόνοσ" ᾗ, ἐνέργειαν, ἐὰν δὲ φόβος, τὸ δέος δηλοῖ ὁμοίως τῷ τοῦ ποιμένου φόβῳ. T πρῶτος δ' Ἀντίλοχος : ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἐσθλὸν πρῶτον Ἀντίλοχον ἀναιροῦντα παράγει, ἀλλ' ὅτι τάχιστον αὐτὸν ἑπαρασυνίστησι† διὰ τῶν ἄλλων καὶ εὐκίνητον.
- 4 457a A πρῶτος δ' Ἀντίλοχος : τοῦτο χαρίζεται αὐτῷ, ἐπεὶ ἄλλην ἀριστείαν αὐτοῦ οὐ γράφει.
- 4 457b ἄλλως τε καὶ ζηλοῖ τὸν πατέρα—"πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα" (Λ 738)—καὶ θεατὴν αὐτὸν ἔχει. b (BCE 3 E 4) T καὶ "Ἀντίλοχ', οὗτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν" (O 569): T θερμότητος οὖν νεωτερικῆς τὸ ἔργον. b (BCE 3 E 4) T ἢ Τρῶες καταφρονοῦντες Νέστορος κατὰ τοῦτο μᾶλλον ἐνέκρουσαν τὸ μέρος. b (BE 3 E 4) T < ἔλεον ἄνδρα κορυστήν / ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι : > συναπτέον κορυστήν ἐσθλό ν, ἵν' ᾗ τὸ ἐξῆς < *** > .^[5]
- 4 457—8 A im < Θαλυσιάδην Ἐχέπων : > ὅτι ἄδηλον πότερον κύριον, ὁ Θαλυσιάδης ἢ ὁ Ἐχέπων.
- 4 458a A int Θαλυσιάδην Ἐχέπων : κύριον τὸ δεύτερον· ἐπιθετικῶς γὰρ ὅτε φησί, "ταχυπώλων" (Δ 232 al.
- 4 458b) λέγει καὶ "εὐπώλων" (E 551 al.) καὶ "αἰολοπώλους" (Γ 185). καὶ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ κυρίων οὐ χρῆται, ὅτι μὴ ἐπὶ τοῦ "καὶ Ἀργεάδην πολύμηλον" (Π 417). A b (BCE 3) T πῶς οὐκ Αἴας πρῶτος—αἰνισσόμενος κράτος. A < φάλον : > τὸ τετυφωμένον.^[5]
- 4 459 T il < ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε—ὅσσε κάλυπεν : > ἱκανὴ μὲν καὶ ἡ αἰφνίδιος ὁρμὴ καὶ ἡ ἀπρόοπτος πληγὴ, εἰ καὶ καιρία μὴ ᾗ, εἰς τὸ θανατώσαι.
- 4 460—1a1 νῦν δὲ καὶ ἄμφω ἐπισυμβαίνει· καὶ γὰρ καὶ αὐτῆς τῆς μῆνιγτος ἡψατο, ἡ διείργει τὸν ἐγκέφαλον ἄνω καὶ κάτω κειμένη καὶ μόνως περιφυλάττουσα· ἄχρι γὰρ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου

βάσεως αὐτῆς εἰσέθορε τὸ δόρυ. σημειῶσαι δὲ ὅτι τοὺς περὶ κεφαλὴν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ τελευτᾶν· "τόν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπ' ἑοῦτος, ὦκα δὲ θυμός / ὥχετ' ἀπὸ μελέων" (O 433 et N 671—2), "αὐτὰρ ἔπειτ' Εὐρύαλον †πέτρῳ βάλε / μέσην† κὰκ κεφαλὴν / ἀμφὶ δέ †οἶτ' θάνατος χύτο" (Π 411—2. 414)· τοῦ κυρίου γὰρ τρωθέντος τόπου καιρίως ἀκολουθεῖ θάνατος τῇ πληγῇ, οὐδὲ ὀλίγον χρόνον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὁδύνης παρέχων. καὶ ἐπὶ ὀμφαλοῦ †ταὐτὸ† "ἔνθα μάλιστα / γίνετ' Ἀρης ἀλεγεινός" (N 458—9), "ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλόν / γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμώξασ" (Υ 416—7)· οἱ γὰρ περὶ γαστέρα τόποι νευρώδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν αἴσθησιν πλειόνως δέχονται. b (BE 3 E 4) ἐν δὲ μετώπῳ πῆξεν <—ὄσσε κάλυψεν> : ἱκανὴ μὲν καὶ ἡ τῆς πληγῆς ἔκπληξις †ἄπειρος† οὔσα θανατῶσαι· ἢ καὶ τῆς μήνιγγος, ἢ διείργει τὸν ἐγκέφαλον, διηρημένης καὶ τοῦ δόρατος ἄχρι τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως εἰσθορόντος. ^[15]

4 460—1a2 σημειῶσαι δὲ ὅτι τοὺς περὶ κεφαλὴν βαλλομένους ἀνωδύνως φησὶ τελευτᾶν· "τόν ῥ' ἔβαλε† κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, ὦκα δὲ θυμός / ὥχετ' ἀπὸ μελέων", "αὐτὰρ ἔπειτ' Εὐρύαλον †ἀπεσσύμενον† βάλε πέτρῳ / †μέσην† κὰκ κεφαλὴν· ἢ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη / ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ / κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο" (Π 411—4)· τοῦ κυρίου γὰρ τρωθέντος τόπου ἅμα τῇ πληγῇ ὁ θάνατος, οὐδὲ ὀλίγον χρόνον εἰς ἀντίληψιν τῆς ὁδύνης παρέχων. ἐπὶ δὲ ὀμφαλοῦ "ἔνθα μάλιστα / γίνετ' Ἀρης ἀλεγεινός", "ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλόν / γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμώξασ"· οἱ γὰρ περὶ γαστέρα τόποι νευρώδεις ὄντες τὴν ἀπὸ τῶν ἡγεμονικῶν αἴσθησιν δέχονται. Τ ἤριπε δ' , ὡς ὅτε πύργος : ὕψιος γὰρ ἔπεσεν ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τοῦ δόρατος. ^[10]

4 462a b (BCE 3) Τ ἤριπε : εἰς τὴν ἔραν ἔπεσεν.

4 462b b (BE 4) Τ τὸν δὲ πεσόντα <ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφίνωρ> : ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε· τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκεν.

4 463 Α ἔλκε δ' ὑπὲκ βελέων <λελιημένος ὄφρα τάχιστα / τεύχεα συλήσειε> : διαστολὴ βραχεῖα βελέων (465).

4 465—6 τᾶλλα δὲ συναπτέον λελιημένος ὄφρα τάχιστα (465). Α ἔλκε δ' ὑπὲκ βελέων : εἰς τὸ βελέων ὀλίγη διαστολή.

4 465 Τ ἡ ὑπὸ τὸν ὑποκύψαντα δηλοῖ, ἢ δὲ ἔξ τὴν ἔξω τοῦ κειμένου φοράν. b (BCE 3 E 4) Τ τεύχεα συλήσειε· <μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή> : δικαίως κολάζεται ὁ αἰσχροκερδής, δέον τῶν ζώντων ἄπτεσθαι.

4 466 b (BCE 3) Τ <πλευρά, τά οἱ—ἐξεφαάνθη, / οὔτησε> : τὸ ἐξῆς πλευρὰ οὔτησε, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου.

4 468—9 Α im πλευρὰ <—> ἐξεφαάνθη : καὶ ἡμεῖς εἶδομεν αὐτοῦ τὰ πλευρά.

4 468a καίριος δὲ ἡ πληγὴ κατὰ καρδίας ἢ πνεύμονος ἐνεχθεῖσα. b (BCE 3 E 4) Τ παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη : ἀντὶ τοῦ παρενεχθέντος τοῦ ὅπλου.

4 468b διδάσκει δὲ μηδὲν ἀπερισκέπτως ποιεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη : ἀνανεοῦται τὴν στάσιν καὶ ὑπεκκαύματα δίδωσι τὰς τῶν ἀριστέων πτώσεις καὶ τὸν πόλεμον ἐπιφανέστερον ποιεῖ.

4 470 ἱκανὴν δὲ πίστιν ἐπάγει τοῖς λόγοις ὡς αὐτόπτης ὢν. b (BCE 3) Τ ἔργον ἐτύχθη / ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν : ἥλλακται ἢ φράσις· πρῶτοι γὰρ ὥρμησαν Ἑλληνες δι' Ἐλεφίνωρα πεσόντα.

4 470—1 b (BCE 3) Τ ἐδνοπάλιζεν : δονῶ δονοπίζω, πλεονασμῷ δονοπαλίζω, συγκοπῇ δνοπαλίζω, ὡς πυκτεύω "πυκταλεύω" (Sophr.

4 472

- fr. 111 K.). AT σημαίνει δὲ κατέβαλ <λ> ε <ν> · "τὰ σὰ ράκεα δνοπαλίζεις" (ξ 512). T Ἄνθεμίωνος υἱὸν <—δαμέντι> : οὐ ψιλὸν τοῦ τετρωμένου τὸ ὄνομα τέθεικεν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐκαλεῖτο Σιμοεῖσιος, καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα καὶ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἐτέχθη, καὶ ἐπὶ τί πορευομένη ἢ μήτηρ ἔτεκεν αὐτόν, καὶ τὴν ἡλικίαν ἣν ἔχων ἀπέθανεν, ὅτι ἡΐθεος ἦν. ^[5]
- 4 473-9 ταῦτα δὲ εἶπε πολλὴν πίστιν ἐπιφέρων τῷ λόγῳ ὡς αὐτόπτης ὢν. b (BE 3 E 4) T < ἡΐθεον : > τὸν ἰσόθεον ἡλικίαν ἔχοντα.
- 4 474 T il Ἰδηθεν : Ἰδη ἐστὶν—ἀπ' αὐτῶν πάντα καθορᾶν.
- 4 475 A μῆλα ἰδέσθαι : μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, †ήρόδικος† δὲ τὰ τετράποδα πάντα.
- 4 476 b (BCE 3 E 4) T < οὐδὲ τοκεῦσι / θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε : > διδάσκει μὴ караδοκεῖν τὴν ἀπὸ παίδων †γηρωκομίαν.
- 4 477-8 b (BCE 3 E 4) T il θρέπτρα {φίλοις}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει χωρὶς τοῦ ρ .
- 4 478 λέγεται δὲ θρεπτὰ τὰ τετραμμένα, θρέπτρα δὲ σὺν τῷ ρ τὰ θρεπτήρια, ὥσπερ λύτρα τὰ λυτήρια. A < πρῶτον : > ἐν τοῖς προμάχοις δηλονότι.
- 4 480 b (BCE 3 E 4) T il < βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν—χαμαὶ πέσεν : > καίριος ὁ τόπος· διελθὼν γὰρ τὸν πνεύμονα περὶ τὸν ὦμον ἀνέσχευ.
- 4 480-2 b (BCE 3 E 4) πέσεν αἶγειρος ὥς : μέχρι τούτου τὰ τῆς ὁμοιώσεως.
- 4 482 τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ περιουσίας ἐναβρυνόμενός φησι καὶ διώκων ἡδονήν. b (BCE 3) T ποιητικὴ δὲ ἡ ἀναστροφή, οὐ μετρικὴ. b (BE 3 E 4) T < ἐν εἰαμενῇ : > τὸ εἰαμενὴ δασυντέον ἀπὸ τῆς ἔσεως.
- 4 483a A im ἡ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ : καὶ ἀλλαχοῦ "αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν" (ρ 208).
- 4 483b εἰαμενὴ δὲ ἡ συνεστηκυῖα τῶν ὕδατων συμβολή· εἰμένη εἰαμένη εἰαμενή, ὡς δεξαμενή. δασυντέον δὲ τὸ εἰαμενῇ παρὰ τὴν ἔσιν. T ἐν εἰαμενῇ : ἐν καθύδρῳ καὶ βοτανῶδει τόπῳ.
- 4 483c ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως αὐτῶν καὶ ἀναδόσεως. παρὰ τὴν ἔσιν (ἔσιν δὲ λέγει τὴν ἀνάδοσιν τῶν φυτῶν). ἡ ῥεῖαμενὴ τις οὔσα, ὁ καταρρεόμενος τόπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ρ . ἡ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἡμένη, ὁ ὁμαλὸς τόπος, ὡς δεξάμενος δεξαμενή, ἀκεσσάμενος ἀκεσσαμενή, εἶτα κατὰ διάλυσιν τοῦ η εἰς ε καὶ α εἰαμενῇ, ὡς ἦλω ἑάλω, ἦγη ἑάγη, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι <ε> ἰαμενῇ. A ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐ π' ἀκροτάτῃ πεφύασιν : τὰ γὰρ ἄοζα ἔτοιμα πρὸς κάμψιν. ^[5]
- 4 484 παρυδατίῳ δὲ φυτῷ εἶκασε τὸν παρὰ ποταμὸν γεγεννημένον. b (BCE 3 E 4) T {ὄφρ'} ἵτυν {κάμψη}: παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος.
- 4 486 T ἡ μέν τ' ἄζομένη <κεῖται ποταμοῖο πα ρ' ὄχθας> : ὅτι τὴν αἰτίαν ἐν ἄλλοις παραδίδωσι, δι' ἣν παρὰ ταῖς τῶν ποταμῶν ἀναβολαῖς τίθεται τὰ δρυοτομούμενα ξύλα· "ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον <δὲ> κάτεισι, / χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, / πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας" (Λ 492—4). ^[5]
- 4 487a τούτου χάριν, ἵνα καταγῆται ὑπὸ τοῦ ρεύματος. A ποταμοῖο πα ρ' ὄχθας : πρὸς τὸ ἀχθῆναι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, b (BCE 3 E 4) T "πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας / εἰσφέρεται" (Λ 494—5).
- 4 487b τίς δὲ παραπλέων ποταμὸν οὐχ ὑπομνησθήσεται τοῦ ἔπους; b (BCE 3) T τοῖον : πεσόντα ἢ ὄντα.
- 4 488 T Ἀντιφος .
- 4 489-90 .. / Πριαμίδης : ἐπεὶ καὶ Ἰθακήσιος Αἰγυπτίου υἱός (sc. β 19). T < ἀκόντισεν ὀξεί δουρί : > ἐν ἄλλῳ "ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ".
- 4 490 A im < τοῦ μὲν ἄμαρ θ' , ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἑταῖρον : > ὅτι συγχεῖται τὰ τῆς τάξεως διὰ τὴν τοῦ πολέμου ταραχήν.
- 4 491a

A int Ὀδυσσεός ἐσθλὸν ἐταῖρον : πῶς ἐταῖρον αὐτόν φησιν Ὀδυσσεὺς μὴ στρατευομένων Ἰθακησίων πλησίον Σαλαμινίων; ἐταῖρον οὖν οὐ τὸν πολίτην, ἀλλὰ τὸν συνεργόν φησιν· τί γὰρ ἄτοπον, εἰ Σαλαμίνιος ὢν ἐταῖρός ἐστιν Ὀδυσσεῖ; b (BCE 3 E 4) T Ἀρίσταρχος δὲ ὡς ποιητικὸν παραιτεῖται. ^[5]

- 4 491b T οἱ δέ, ὅτι συγκέχυται ἡ μάχη, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ "ἀνὴρ ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν" (Δ 472). T ἢ ὅτι Αἴας ἐπῆει τὰς τάξεις βοηθῶν· καὶ που γὰρ Ὀδυσσεῖ βοηθεῖ, ὡς δηλοῖ ἡ πεδιάς μάχη (cf. Λ 473—86), καὶ που Μενεσθεῖ βοηθεῖ ἐν τῇ τειχομαχίᾳ (cf. M 370 sq.) καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἄγει ἐπὶ Πάτροκλον (cf. P 120—2). b (BCE 3 E 4) T βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ βουβῶν α. ^[10]
- 4 492a οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐκτείνειν τὴν τελευταίαν τοῦ νέκυν διὰ τὸ μέτρον· ἀπήρτικε γὰρ εἰς μέρος λόγου. A βεβλήκει βουβῶνα : ἐμπεφύκασι μεγάλαι ἀρτηρίαι καὶ φλέβες τοῖς βουβῶσιν αἱμορραγίας ποιοῦσαι, αἱ βοηθούμεναι μὲν ἐπικίνδυνοι, ἀμελούμεναι δὲ εἰσι θανατώδεις.
- 4 492b b (BCE 3 E 4) T ἥριπε δ' ἄμ φ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε : ὡς ἐκεῖ "μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή" (Δ 466).
- 4 493 περὶ δὲ μάλιστα ἐσπούδαζον, τούτου στερῶν αὐτοὺς ὁ ποιητὴς κολάζει. b (BCE 3) T τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς <—> ἀποκταμένοιο χολώθη, / βῆ δὲ διὰ προμάχων : "ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν" (α 5).
- 4 494—5 T στῆ δὲ μά λ' ἐγγὺς ἰών : ἐγγὺς ἰών τοῦ Λεύκου ὑπερασπίζων.
- 4 496 b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ ἔ {παπτήνας} : δασυντέον τὸ ε καὶ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον.
- 4 497a A ἑαυτόν. A int ἀμφὶ ἔ παπτήνας : οἰκεῖον τῷ προνοητικῷ Ὀδυσσεῖ, οὐχ ὡς ὁ Ἐλεφήνωρ (cf.
- 4 497b Δ 465—9). οὗτος δὲ περισκοπεῖ, μή τι γυμνὸν εἴη τοῦ σώματος. b (BCE 3 E 4) T κεκάδοντο : διὰ τὴν τοῦ δόρατος ὀρμὴν οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐκεῖθεν ἐχωρίσθησαν.
- 4 497c b (BCE 3 E 4) T νόθον : τὸν οὐ γνήσιον υἱόν, ἀλλ' ἐκ—Πολυμήλη.
- 4 499a γίνεται δὲ νόθος ὁ νόθιος† καὶ ἐν ὑπερθέσει ὀθνεῖος. A Δημοκόωντα : πρῶτος τῶν Πριαμιδῶν οὗτος ἀναιρεῖται.
- 4 499b b (BCE 3) T ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε : τῆς Ἑλλησποντίδος Ἀβύδου μέμνηται· τὰς γὰρ πλησίον τῆς Τροίας πόλεις ἀσφαλεστέρας ἔδει εἶναι ὡς τῶν ἐπιτηδείων χορηγούς· διὸ οὐ πεπόρθηται ὑπὸ Ἀχιλλέως.
- 4 500a b (BCE 3 E 4) T < ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε πα ρ' ἵππων ὠκειάων : > ὅτι οὕτως λέγει ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἵπποτροφίῳ ὄντων τοῦ Πριάμου.
- 4 500b A int πα ρ' ἵππων : ἐκ τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ ὄντων τῶν ἵπποστασίων Πριάμου.
- 4 500c οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων. b (BCE 3 E 4) T πα ρ' ἵππων ὠκειάων : ἐξ ἐκείνου—τοῦ Πριάμου. A κόρσην : τὸν κρόταφον· ἐπὶ κόρσης γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὴν γνάθον.
- 4 502a A b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο· AT ὡς οὖν ἑλλὸς ἔλαφος, οὕτω κόρση κρόταφος. A b (BCE 3 E 4) T < κόρσην· ἡ δ' ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν : > ἡ διπλῇ {δέξ}, διότι προειπὼν τὴν κόρσην διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον.
- 4 502b A τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν : σολοικισμὸς παρὰ—σκότος ὅσσε κάλυψεν.
- 4 503 A χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι <καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ> : πῶς νικῶσιν Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶσθαι; ἐροῦμεν ὅτι ἔῃ Ζεὺς ποινὰς τίνειν τῶν πλημμελημάτων τοὺς Τρῶας· ἢ δείκνυσιν ἡ καθότι δι' ἀμφοτέρων τὴν δύναμιν, ἵνα καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ἐπιδείξῃται τὴν χάριν, εἴ γε ὃν ἔτρεψε μόνος Αἴας, οὗτος ἅμα Διὶ καὶ τοὺς πάντας Ἕλληνας διώκει. ^[5]
- 4 505

- b (BCE 3 E 4) T ἐρύσαντο δὲ νεκρούς : τοὺς ἰδίους b (BCE 3) T φιλάλληλοι γάρ, καὶ ὑπὲρ Ἑλεφήνορος πόλεμος γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς ὑπερασπίζει Λεύκου.
- 4 506 b (BCE 3 E 4) T < ἴθυσαν : > ἐπ' εὐθείας ὥρμησαν.
- 4 507a T νεμέσησε δ' Ἀπόλλων : φθονεῖ μὲν τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐπραγία, συνάχθεται δὲ Τρωσί.
- 4 507b καλῶς δὲ πρῶτοι βοηθοῦνται, ἵνα καὶ Ἀθηνᾶ παραστῇ τούτοις. b (BCE 3 E 4) T Περιγάμου ἐκκατιδών : ἐκ τῆς ἀκροπόλεως—κατακλυσμοῖς.
- 4 508 A οὐ σφι λίθος χρώς < οὐδὲ σίδηρος > : καὶ Ἀγησίλαος παρατασσόμενος ὑπεμύνησκεν ὅτι πρὸς ἀνθρώπους καὶ τρωτοὺς ἡ μάχη.
- 4 510a ὑπερβολὴ δὲ δέους, εἴ γε τοιούτους ὑπειλήφασιν τοὺς πολεμίους. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ "καὶ γάρ τ' ἦν τούτῳ {γε} τρωτὸς χρώς ὅξεί χαλκῶ" (Φ 568). T < λίθος : > λίθινος. ^[5]
- 4 510b T il ταμεσίχροα : ὡς ἐμῶ ἐμέσω, οὕτω ταμῶ ταμέσω.
- 4 511 T οὐ δ' Ἀχιλεὺς <—> / μάρναται : εἰδόμενος ὑπομινύσκει θρασυτέρους ποιῶν καὶ ἡμᾶς εἰς ἐπιπόθησιν ἄγει τῆς Ἀχιλλέως ἐξόδου.
- 4 512–3 ἄμα δὲ καὶ αὖξει τὸ πρόσωπον. b (BCE 3 E 4) T < χόλον : > ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μήνιδι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.
- 4 513a A im χόλον †τε† πέσσει : ἐπὶ πολὺ κατέχει· πολὺ γὰρ τὸ διάστημα ἄχρι †πεύσεως† τῶν καρπῶν.
- 4 513b1 ἐδηλώθη οὖν ἡ μῆνις Ἀχιλλέως. T ἐπὶ πολὺ κατέχει.
- 4 513b2 πολὺ δὲ τὸ μεταξὺ διάστημα μετὰ τὴν βλάβησιν τῶν καρπῶν ἄχρι τῆς πέψεως ὅθεν καὶ τὴν παραβολὴν εἴληφε ταύτην. b (BCE 3 E 4) Τριτογένεια : ἡ Ἀθηνᾶ ἡ τὸ τρεῖν—Λιβύης γεννηθεῖσα.
- 4 515 A ὅτι γεννηθεῖσαν ἔτρεσαν αὐτὴν οἱ θεοί. A b (BCE 3 E 4) T ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο : οὐχ ὡς Ἀπόλλων τοὺς πάντας, ἀλλὰ τοὺς ἀμελεῖς· τοῦτο γὰρ διορθώσεως δύναται τυχεῖν ἐκούσιον ὄν πταῖσμα, τὸ δὲ φυσικόν.
- 4 516 b (BCE 3) T ἔν θ' Ἀμαρυγκείδην < Διώρεα μοῖ ρ' ἐπέδησε > : νῦν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἥρξατο, ἐπεὶ τότε (sc).
- 4 517a Δ 457 et 473) ἀπὸ τῶν Τρώων. μοιρίδιον δὲ τὸν θάνατόν φησιν. b (BCE 3) T καὶ ἐπέδησε καλῶς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν πόδα βληθέντος. b (BCE 3 E 4) T < μοῖ ρ' ἐπέδησε : > Ἀρίσταρχος "μοῖρα πέδησε" Ἰακῶς.
- 4 517b A im < Θρηκῶν ἀγὸς—Αἰνόθεν εἰληλούθει : > πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ (cf).
- 4 519–20a1 B 844–5) φησὶν ὅτι Θρήϊκας ἦγε σὺν Ἀκάμαντι, ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, νῦν δὲ λέγει ὅτι Αἰνόθεν εἰληλούθει ι ; ἢ τάχα οὗτοι μὲν πάντες περιώκουν, τὰ δὲ βασιλεία ἐν Αἴνῳ ἦν τὰ αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς <—Αἰνόθεν εἰληλούθει > : ἐν γὰρ τῷ Καταλόγῳ (B 844–5) φησὶ μόνον ὅτι Θρήϊκας ἦγε σὺν Ἀκάμαντι· "αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως, / < ὅσσ' > οὺς Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει." ^[5]
- 4 519–20a2 " δύναται οὖν ἐν Αἴνῳ τὰ βασιλεία εἶναι. T < λαῶς ἀναιδής : > ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει. ^[5]
- 4 521a A im λαῶς ἀναιδής : ὁ σκληρὸς μεταφορικῶς, εἶγε ἀμφοτέρω τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὅστα διαρρήγνυσι.
- 4 521b T ὁ δ' ὕπτιος : εἰκότως σφοδρὰ γὰρ ἡ πληγὴ, εἶγε τὰ ὅστα καὶ ἄμφω τῷ τένοντε συνηλοίησεν ὁ λαῶς.
- 4 522 b (BCE 3 E 4) T < κάππεσεν : > βραχεῖα διαστολὴ μετὰ τὸ ῥῆμα.
- 4 523a A im χεῖρε < φίλοις ἐτάροις > πετάσας : συμμαχίαν αἰτῶν.
- 4 523b b (BCE 3 E 4) T χύντο χαμαὶ χολάδες : μαλθακὰ γὰρ καὶ ὀλισθηρὰ εἰσι τὰ ἔντερα.

- 4 526a1 χολάδες δὲ τὰ παχέα ἔντερα, ὅθεν καὶ χόλιξ. T τὰ παχέα ἔντερα, ὅθεν καὶ χόλιξ.
- 4 526a2 χύντο δέ, ὅτι μαλθακά καὶ ὀλισθηρὰ τὰ ἔντερα. b (BCE 3 E 4) {χύντο χαμαὶ} χολάδες : τὰ ἔντερα —τὸ χεῖσθαι, οὐ καλῶς. A < ἐπεσσύμενον : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α "ἀπεσσύμενον", ἀπιόντα τὸν Πείρωα.
- 4 527a1 ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ "ἐπεσσύμενος", ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγεται. ἄτοπος δὲ τέλεον ἢ φερομένη ἐπεσσύμενο ν . A im ἀπεσσύμενον {βάλε δουρί}: ἀπεσσύμενον διὰ τοῦ α .
- 4 527a2 T < βάλε : > ὅτι τὸ βάλε ἐκ βολῆς ἔτρωσε.
- 4 527b A int οἱ ἐ {μέγαν περ ἐόντα}: ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα εἰς ἀπλὴν ἀντωνυμίαν ἢ μετάληψις γένηται.
- 4 534 A ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη : ἄμεινον οὕτως· οὐ γὰρ ἐπὶ αὐτῶν, μὴ καὶ γυμνωθῇ τῆς ἀσπίδος.
- 4 535a1 T καλῶς οὐκ ἐπὶ αὐτῶν, ἀλλὰ χασσάμενο ς , b (BCE 3) μήποτε γυμνωθῇ τῆς ἀσπίδος.
- 4 535a2 b (BCE 3 E 4) πελεμίσθη : ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σηματινόν, ὅτι τὰ ἐμπησόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ.
- 4 535b A < ὥς τῷ γ ' ἐν κονίησι— / ἡγεμόνες : > συναπτέον ἕως τοῦ ἡγεμόνες (538).
- 4 536–8 A im ἔνθα κεν οὐ κέ τι ἔργον < ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν > : ὅτι περισσὸς ὁ κέ ν , καὶ ὅτι ῥῆμα καὶ χρόνος ἐνήλλακται.
- 4 539a ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 45 B.) βαρύνει τὴν οὐ ἀπόφασιν, "οὐκέτι", ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς ἀρχὴ "ἔτι". φέρεται δὲ καὶ ἑτέρα ἀνάγνωσις {ἐν παραλλήλοις} οὐ κέ τ ι , ἐν παραλλήλοις δύο ὀξεῖαις, ἵνα τρία μέρη λόγου γένηται, οὐ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος καὶ τὸ τ ι , ἵνα τὸ ἐξῆς ἦ οὐκ ἂν ὀνόσαιτο καὶ φανέντα. ὅτι διὰ λόγον τοιοῦτον τὸ "ἔτι" μόριον μετὰ τοῦ οὐχὶ ἔννοιαν ἀναδέχεται τοιαύτην, ἀπόφασιν γεγονότος πράγματος, οἷον "οὐκέτι φιλολογεῖ". πρότερον γὰρ τις ἐφιλολόγει. "οὐκέτι περιπατεῖ". ἐὰν οὖν παραλάβωμεν οὐκέτι ἔργον ὀνόσαιτο, τοιοῦτό τι παραληψόμεθα, ὥς ὅτι πρότερον μὲν ὀνοτόν ἦν τὸ ἔργον, νῦν δὲ οὐκέτι· ἔνθεν οἱ μὲν τρία μέρη λόγου παρελάμβανον. οἱ δὲ κατὰ παρολκὴν τὸ "ἔτι", οἷον τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (ε 153) "ἔνθ' οὐκ ἔτι ἦνδανε νύμφη". A οὐκέτι : πλεονασμὸς τὸ ἔτι · b (BCE 3) T "μηκέτι ἀμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε" (Υ 376)· "ὅν μοι δῶκε πατήρ ἔτι" (ψ 228). ^[10]
- 4 539b T παντοδαπὰς δὲ πληγὰς καὶ πτώματα διελθὼν ἐπαναπαύει τὸν ἀκροατήν. b (BCE 3) T < ὅστις ἔ τ ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεῖ χαλκῷ : > ὅτι διέσταλκε τὸ οὐτάσαι καὶ τὸ βαλεῖν.
- 4 540 A int δινεῦοι κατὰ μέσ < σ > ον <—ἀπερύκοι ἐρωήν > : διασταλτέον μέσον (541) καὶ ἐλοῦσα (542)· ἥρτηται γὰρ ὁ λόγος ἐκ τῶν προκειμένων, ἵν' ἦ ἡ διάνοια· τότε ἂν τις πάντα τὰ τῆς μάχης ἔργα κατεπλάγῃ παρατυχῶν, εἴ γέ τις ἄτρωτος διὰ μέσων ἐδύνατο πορευθῆναι, ἦγε δὲ αὐτὸν ἢ Ἀθηναῖ ἀποτέμνῃ τῆς χειρὸς < καὶ > τὰ φερόμενα ἀπέτρεπε βέλη. ^[5]
- 4 541–2 A ἄγοι δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη : θεατὴν ἑαυτῷ ἀνέπλασε τῆς μάχης, b (BCE 3) T ὑπὸ θεῶν ὀδηγούμενον, T ἵνα ἀθούρως σκοπῇ καὶ ἐν μέσοις τοῖς μαχομένοις, καὶ ἵνα ἀκριβῶς θεῶτο.
- 4 541 b (BCE 3) T Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ τοῦ Νικάνορος Περὶ Ὀμηρικῆς στιγμῆς.
- 4 postscr A ἔν θ ' αὖ : τότε, ὅτε καὶ πολλοὶ ἀπώλλοντο.
- 5 1a A int b (BCE 3 E 4) T ἔν θ ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ : πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ (cf.
- 5 1b B 768—9) δεύτερον εἰπὼν Ἀχιλλέως Αἴαντα τὴν πρώτην ἀριστείαν οὐ τούτῳ, τῷ δὲ Διομήδεϊ ἀνατίθουσιν; ἢ ὅτι ὁ μὲν δυσκίνητος καὶ μεγαλόφρων τὴν φύσιν ὑπάρχων κατὰ πᾶσαν μάχην ἦν ἄριστος, ὁ δὲ ὀξύς καὶ φιλότιμος ὢν ὑπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος προτροπῆς ἀνεπτέρωται (οἱ γὰρ

νεανίσκοι καὶ θυμοειδεῖς ὑπερεθισθέντες εἰς μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν ἀναφέρονται), ἢ ὅτι εἰς τὸν μείζονα κίνδυνον αὐτὸν φυλάττει τὸν περὶ τῶν νεῶν· A b (BCE 3 E 4) T ἤττων γὰρ †ἐπ' ἀδείας† καὶ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως καὶ διὰ τὴν ἐκ τῶν ὀρκων ὑποψίαν. b (BCE 3 E 4) T ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ : καλῶς Διομήδης προτρέπεται ἰδίᾳ· ἡ γὰρ κοινή πρὸς τὸ πλῆθος προτροπὴ τὸν καθ' ἓνα ἀμελέστερον ἐργάζεται, ἡ δὲ πρὸς ἓνα τινὰ †συμμαχίαν. ^[10]

- 5 1c b (BCE 3 E 4) T {δῶκε} μένος καὶ θάρσος : τὸ μένος ἐστὶ—θάρσος δὲ τοῦναντίον.
- 5 2a δεόντως οὖν φησι μένος καὶ θάρσος, ἐπεὶ οὔτε ἡ δύναμις τί ἐστὶν ἄνευ θάρσους οὔτε τὸ θάρσος ἄνευ δυνάμεως. Α ἑκάτερον θατέρου χωριζόμενον ἄπρακτον. οὐχ ὡς πρότερον δὲ μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ τὸ ἔμφυτον ἠύξησεν. Θαρσῶ δὲ παρὰ τισιν ἡ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. θάρσος δὲ τὸ ὑπὸ θεοῦ ἔπαρμα τῆς ψυχῆς. A b (BCE 3 E 4) T συνεκτικώτατα δὲ πρὸς ἀνδρείαν ἀμφοτέρω. Α ἵν' ἔκδηλος : ἐπεσκοτεῖτο γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀχιλλέως ἀρετῆς. ^[5]
- 5 2b b (BCE 3 E 4) T ἡ ὅτι πρώτην ἐγεώργει τὴν Θράκην. T μετὰ πᾶσιν : ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν, ὡς τὸ "†σφῶϊ† μέν τ' ἐπέοικε b (BCE 3) T μετὰ πρώτοισιν ἐόντας" (Δ 341).
- 5 2c b (BE 3) T ἄροιτο : ἀπὸ τοῦ αἴρω μέσος δεύτερος ἀόριστος.
- 5 3 b (BCE 3) T δαΐε οἱ ἐκ κόρυθος : ἄλλο φῶς ἀντὶ Ἀχιλλέως ἤστραψεν Ἑλλησιν ὁ ποιητής.
- 5 4 b (BCE 3) T δαΐε οἱ : ἀντὶ τοῦ φαντασίαν—τοῖς Τρωσίν. Α ἀκάματον : Ζωῖλος—οὐκ ἰδικῶς πῦρ. Α < ἀστέ ρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα : > ὅτι τὸν Κῦνα λέγει ἀστέρα.
- 5 5a ὁ δὲ τέ περισσός. Α int ἀστέ ρ' ὀπωρινῷ : τὸν Ἀρκτοῦρον ἢ τὸν Κῦνα.
- 5 5b1 T ἀστέρα δὲ ἐνταῦθα τὸν Ἀρκτοῦρον λέγει.
- 5 5b2 b (BCE 3) ἀστέ ρ' ὀπωρινῷ : ἵστέον ὅτι διαφέρει ἀστήρ ἄστρου— καὶ νότιος καλεῖται. Α < παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνει.
- 5 6a πλεονάζει δὲ Ἴβυκος (cf. fr. 22 P. = P.M.G. 303) τῷ τοιούτῳ. ἐλλείπει δὲ ἡ ἔξ. Α Ὠκεανοῖο : λείπει ἡ ἔξ.
- 5 6b Ὠκεανὸς δὲ ὁ ὀρίζων παρὰ τὸ ὠκέως περὶ αὐτὸν ἀνύεσθαι τὸν δρόμον τῶν ἄστρων. ὥσπερ δὲ ἐπὶ σωμάτων τὰ λαμπρότερα λελοῦσθαί φαμεν, καὶ ἐπὶ ἡλίου· "πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ρόας" (Σ 240). A b (BCE 3 E 4) T τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν : ἀντὶ τοῦ λαμπηδόνα τῶν ὤμων αὐτοῦ ἀπολάμπειν ἐποίει ὡς {ἀπὸ} πυρός, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ "ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρόσ" (Λ 596 al).
- 5 7a1) ἀντὶ τοῦ ὡς δέμας· εἰ γὰρ πῦρ, ἐκινδύνευεν ἂν ὁ ἥρωας καταφλεχθῆναι. ἀλλ' οὖν τοῖς θεοῖς πάντα εὐχερῇ. T πῦρ ἐνταῦθα τὴν λαμπηδόνα καλεῖ. ^[5]
- 5 7a2 b (BCE 3 E 4) ὥρσε δέ μιν κατὰ μέσ <σ> ον : ἐκεῖ γὰρ τὸ τῆς μάχης ἦνθει.
- 5 8a1 καὶ ἀλλαχοῦ "δινεύοι κατὰ μέσ <σ> ον" (Δ 541). T ἐκεῖ γὰρ ἡ μάχη τὰ τῶν πολεμιστῶν ἄνθη συναγείρει ἀεὶ.
- 5 8a2 b (BCE 3 E 4) ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης : τοῦτο τὸ εἶδος διήγησις λέγεται.
- 5 9a Α τρεῖς δὲ ἀρεταὶ διηγήσεως, σαφήνεια, συντομία, πιθανότης, ἅπερ ἐνέθηκεν τὸ ἔθνος, τὸ ὄνομα, τὸν τρόπον, τὴν τύχην, τὴν ἀρχήν, τῶν παίδων τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀρετήν. A b (BCE 3 E 4) T Δάρης : ὡς Χάρης.
- 5 9b ὁμολογεῖ καὶ ἡ γενικὴ· "Δάρητος" (E 27) γὰρ ὡς Χάρητος· εἰ γὰρ ὠξύνετο, ἡ γενικὴ ἐγίνετο Δαροῦς ὡς σαφοῦς, ὅτι τὰ εἰς ἡς δισύλλαβα ὀξύτονα, ἐν ἔχοντα σύμφωνον, εἰς οὐς περατοῦται κατὰ τὴν γενικὴν, σαφοῦς, πρηνοῦς, πρυλοῦς, φραδοῦς, "φραδέος νόου ἔργα" (Ω 354). τοιαύτη ἄρα ἐγίνετο καὶ ἡ τοῦ προκειμένου ὀνόματος κλίσις. περὶ δὲ τοῦ ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 451 N. 2 = 732 M.) καὶ τοῦ "Κουρήτες τ' ἐμάχοντο" (I 529) καὶ τοῦ κριτῆς ἐν τοῖς Περὶ ὀνομάτων (fr. 7 = 2, 614, 7) ἀποδώσομεν τὸν λόγον. γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἦτοι παρὰ τὸ δαίρω καὶ ἐκδεῖρω

- (ἐοικὸς γὰρ ἱερεῖ), καὶ ἐχρῆν γε αὐτὸ εἶναι Δέρης ὡς Φέρης· ἐτράπη οὖν τὸ εἰς α. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω ἐν πλεονασμῷ τοῦ ρ. Α Δάρης : παρὰ τὸ τὰ θύη ἐκδέρειν. ^[10]
- 5 9c b (BCE 3 E 4) Τ ἀφνειὸς ἀμύμων : τοῦτο λελυμένον φασίν.
- 5 9d Τ ἱρεὺς : ἀπὸ τοῦ ἱερεὺς συνήλειπται ὡς πόλις πόλις.
- 5 10 ψιλοῦται δέ, ἐπεὶ τὸ ι μακρὸν ψιλοῦται μὴ ἐκ κλίσεως ὃν μηδὲ ἐκτεινόμενον διὰ χρείαν. b (BCE 3) Τ ἐναντίον ὠρμηθήτην : θρασεῖς γὰρ οἱ Τρῶες.
- 5 12 Τ οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν : Διομήδης καὶ οἱ νέοι.
- 5 14a Τ < ἐπ' ἀλλήλοισιν : > ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους.
- 5 14b Α im Φηγεὺς ῥα πρότερος : πρότερος Διομήδους· οἰκεῖον δὲ τῷ προπηδῶντι καὶ προακοντίζειν.
- 5 15 ἀεὶ δὲ τοὺς πρῶτους εἰσάγει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀλλυμένους. b (BCE 3 E 4) Τ ἅμα δὲ παρίστησιν ὅτι θρασεῖς οἱ Τρῶες. b (BCE 3 E 4) < οὐ δ' ἔβαλ' : > ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπέτυχεν.
- 5 17 Α im μεταμάζιον : οὕτως μεταμάζιον ἐν ποιητέον ὡς τὸ "μετάφρενον" (Ψ 380) καὶ "ἐνώπιον" (cf.
- 5 19 Θ 435 al.). παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζός καὶ τὴν μετά, ὡς παρὰ τὸ χθονός καὶ τὴν ἐπὶ "ἐπιχθόνιος" (B 553. Ω 505), παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος· γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἐν τι παράγωγον, ὡς τὸ Νεαπολίτης καὶ ἄλλα μυρία. Α Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε : κατηγορεῖ καὶ τούτου—κατὰ τοῦ πολεμίου. ^[5]
- 5 20 Α λιπὼν περικαλλέα δίφρον : ἵνα ἀσχολίαν λίπη Διομήδει τὸ λάφυρον πρὸς τὸ αὐτὸς ἀποφυγεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἔτλη περιβῆναι : κατακερτομεῖ αὐτὸν ὄνειδίζων τὴν δειλίαν.
- 5 21a Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὲρ Λεύκου ἀγωνίζεται ἐταίρου μόνον ὄντος (cf. Δ 491—502). b (BCE 3) Τ < περιβῆναι : > πρὸς τὴν περίβασιν, ὅτι κατὰ μεταφορὰν τὸ ὑπερμαχεῖσθαι, καὶ τὸ "ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας" (Α 37) τοιοῦτόν ἐστι.
- 5 21b Α im οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτός : συνέστησε Διομήδεα Τ καὶ μὴ φονεύσαντι δίδωσι τὴν ψῆφον τῆς σφαγῆς.
- 5 22a b (BCE 3 E 4) Τ οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν : ἡ μία περισσὴ ἀπόφασις "οὐδὲ γὰρ οὐδέ βίη" (Σ 117), "οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος" (Ζ 130), καὶ ἔστιν ἡ μία μὲν ἐπὶ τοῦ πράγματος, θατέρω δὲ ἐπὶ τοῦ προσώπου.
- 5 22b Α b (BCE 3 E 4) Τ ἀλ' Ἥφαιστος ἔρυτο : ηὔξεται μὲν Διομήδης ἀντιτασσομένου θεοῦ, πεπαιδευέμεθα δὲ ἡμεῖς εὐσεβεῖν· καὶ γὰρ ἑλλήνων† ὁ θεὸς ὁμῶς ἀμείβεται τὸν θεράποντα.
- 5 23 εὐχάριστος δὲ ὁ Ἥφαιστος καὶ περὶ Θέτιν. b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων < ἀκαχήμενος εἴη > : †καὶ μὴν ἴσταται† Δάρης.
- 5 24a ἀλλ' Τ ἐμφαίνει ὅτι παίδων ἐτέρων οὐκ εἶχεν ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) Τ ἀκαχήμενος : < ὥς > "τιθήμενος" (cf.
- 5 24b Κ 34), "ὀνήμενος" (β 33) Αἰολικῶς. Τ < ἵππους δ' ἐξελάσας : > ἵπομανὴς ἀεὶ ὁ Διομήδης· b (BC E 3 E 4) Τ Ἀργεῖος γάρ, "ἱπόβοτον" δὲ ἀεὶ τὸ Ἄργος καλεῖ (cf.
- 5 25 Β 287 al.). b (BCE 3) Τ < κατάγειν > κοίλας ἐπὶ νῆας : ἐν ταπεινῷ γὰρ τὸ ναύσταθμον.
- 5 26 ἡ δὲ πόλις "ἡνεμόεσσα" (cf. Γ 305 al.). b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν" (Ω 329). Τ < ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος / τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον : > πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ τῶν υἱῶν Δάρητος τὸν μὲν ἀλευόμενον, τὸν δὲ κτάμενον.
- 5 27-8 Α im παρ' ὅχεσφι : τὸ παρ' ὅχεσφι προσδιδόασιν τινες τοῖς ἐξῆς, ἵν' ἢ παρ' ὅχεσφι / "πᾶσιν ὀρίνθη θυμός" (Ε 29), καὶ λέγῃ τοὺς ἀρματηλάτας τεταράχθαι καὶ ἑλλάχου ἱππηλάσθαι φησὶν† ἥδη τὰ ἄρματα.

- 5 28a βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω αὐτὸ προσδιδόναι καὶ νοεῖν ἐκ τοῦ πα ρ ' ὅχεσφι τὸν τόπον τῶν ἀρμάτων. ἢ καὶ κυρίως· τὰ γὰρ ἅμα γινόμενα οὐ δυνατόν ἅμα λέγεσθαι. Α πα ρ ' ὅχεσφι : καὶ μὴν ἀπήλαστο τὸ ἄρμα. ^[5]
- 5 28b ἢ τῷ τόπῳ τῶν ἀρμάτων φησὶν· διό τινες ἔλεγον πα ρ ' ὅχεσφι / "πᾶσιν ὀρίνθη θυμός" (Ε 29), ἴν' ἢ τοῖς ἀρματηλάταις ὁ θυμὸς ὠρίνθη προσδοκῶσι τὸ δεινὸν καὶ ἐφ' ἑαυτοὺς ἤξιν. τὰ δὲ ἐπείγοντα πρῶτον εἰπὼν ἐπιφέρει καὶ τὸ τῶν Τρώων πάθος. b (BCE 3 Ε 4) Τ Ἄρες Ἄρες , βροτολοιγέ , < μαιφόνε , τειχεσιπλήτα > : ἐπαναλαβὴ ὁ τρόπος. ^[5]
- 5 31a Ἰξίων (fr. 6 St.) δὲ τὸ δεύτερον ὀξύνει, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κλητική ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οὐχ οὕτως δὲ ἔχει ἢ παράδοσις. Α b (BCE 3 Ε 4) Τ τὸ δὲ ἀλαζονικὸν τοῦ δαίμονος ἐξαίρει τοῖς ἐπιθέτοις. ΑΤ < Ἄρες Ἄρες : > παλιλ < λ > ογία. ^[5]
- 5 31b Α im < μαιφόνε : > ἰαιφόνε.
- 5 31c Τ il τειχεσιπλήτα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τειχεσιβλήτα", ὁ τείχη καταβάλλων.
- 5 31d Ποσειδῶνος δὲ ἔργον τὸ ἐκ θεμελίων καταβάλλειν καὶ τὰ ἐπίγεια σείειν, Ἄρεος δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν· καὶ ἔστιν ἐπίθετον ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ (cf. fr. 65 P. = P.M.G. 242) "Ἰπυλεμάχῳ". Α οὐκ ἂν δὴ Τρώας μὲν ἑάσαιμεν : ἀγωγὸν τὸ ἐρωτηματικῶς καὶ μὴ προστακτικῶς λέγειν. ^[5]
- 5 32a1 Τ ἀγωγὸν τὸ ἐρωτηματικόν, τὸ δὲ προστακτικὸν καὶ λυπηρόν.
- 5 32a2 b (BCE 3) μάρνασθαι : πυρώδης γὰρ ὁ πόλεμος, καὶ μαραίνει τὰ σύμπαντα.
- 5 33 b (BCE 3 Ε 4) Τ θυῖρον { ἄρηα } : θείως ὀρούοντ α .
- 5 35 Τ Τρώας δ' ἔκλιναν Δαναοί : εἰκότως ἐπὶ τῇ Ἄρεος ἀπουσίᾳ καὶ τῇ ταραχῇ, ἢ παρέσχον οἱ Δάρητος παῖδες.
- 5 37a b (BCE 3 Ε 4) Τ < ἔκλιναν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς κλίσιν ἤγαγον καὶ κλιθῆναι ἐποίησαν.
- 5 37b Α im πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων : ἄτοπον γὰρ τὸν πρῶτον ἐγκαλοῦντα πᾶσιν ἄργον εἶναι, καὶ ταῦτα κλινομένων τῶν βαρβάρων.
- 5 38a1 Τ ἄτοπον γὰρ εἶναι ἄργον καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγκαλοῦντα.
- 5 38a2 b (BCE 3 Ε 4) ἀρχὸν Ἀλιζώνων : τῆς Παφλαγονίας, διὰ τὸ ὑπεζῶσθαι τῇ ἀλί.
- 5 39a καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Δαρητιδῶν προετύπωσε τὴν μάχην, νῦν δὲ λεληθότως ἐπέιπε· "πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι" (Ε 40). b (BCE 3) Τ < Ἀλιζώνων : > δασυντέον τὸ Ἀλιζώνων· οὕτω γὰρ ἱστοροῦνται λεγόμενοι.
- 5 39b Α int { ἀρχὸν } Ἀλιζώνων : ἔθνους Θρακῶν—οἰκούντων Περσῶν. Α ΟΔΙΟΝ : πρὸ τέλους ἢ ὀξεῖα, ἐπεὶ κύριόν ἐστιν.
- 5 39c1 τὸ δὲ προσηγορικὸν ὄδιος ὡς "σκότιος" (cf. Ζ 24)· βούλονται γὰρ τὰ τοιαῦτα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων μὲν παροξύνειν, ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν προπαροξύνειν, "Τυχίος" (Η 220), "Δολίος" (cf. δ 735 al.), κἂν μὴ ἔχη διαστολήν, ὡς τὸ "Χρομῖος" (cf. Δ 295 al.). Πτολεμαῖος (p. 45 B.) μέντοι γε κἂν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (θ 370) ἀνεγίνωσκεν· "Ἀλκίνους δ' Ἀλίον", πρὸ τέλους ποιῶν τὴν ὀξεῖαν. ἔστι μέντοι γε διαπεφευγότα τινά, ὡς τὸ Ἄνιος καὶ Εὐφορίωνος (cf. fr. 37 Pow.) "Ξένιος", καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κρόνιος. ἢ δὲ διπλῇ Α πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Ὀδίου. ΑΑ im τὸ κύριον παροξύνεται, τὸ δὲ προσηγορικὸν προπαροξύνεται. ^[10]
- 5 39c2 b (BCE 3) Τ μεταφρένω : μεθ' ὃ εἰσιν αἱ φρένες.
- 5 40 οὐδένα δὲ τῶν Ἀχαιῶν οὕτω φονεῦει, εἰ μὴ τὸν ἔκδοτον ὑπὸ θεῶν Πάτροκλον (cf. Π 791—2). b (BCE 3 Ε 4) Τ Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον : Ἰδομενεὺς παρὰ τὴν Ἰδην.
- 5 43a

δεύτερος δὲ Ἀγαμέμνωνος ἀριστεύει ὡς ὑποσχόμενος αὐτῷ. εἴτα Μενέλαος οὐ γὰρ εἶα συνανδραγαθεῖν τῷ ἀδελφῷ τὸ τραῦμα. b (BCE 3) T Φαῖστον : προπερισπᾶται ἐπὶ τοῦ ἥρωος, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως ὀξύνεται, "ἔς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος" (γ 296).

5 43b A < Τάρνης : > Τάρνη ἐστὶν ἡ νῦν καλουμένη Σάρδεις.

5 44a1 b (BCE 3 E 4) πόλις Λυδίας, ἡ νῦν Σάρδεις.

5 44a2 A int ἵππων ἐπιβησόμενον : ἐφαψάμενον αὐτὸν τοῦ ἄρματος καὶ μέλλοντα τελειῶσαι τὴν βάσιν ἔφθασεν ἡ τοῦ πολεμίου πληγή.

5 46a b (BCE 3 E 4) T < ἵππων ἐπιβησόμενον : > πρὸς τὸ φυγεῖν δηλονότι.

5 46b A im ἐσύλευον θεράποντες : ἐν ἀκμῇ γὰρ τὰ τῆς συμβολῆς Ἑλεφήνωρ γοῦν παρὰ καιρὸν τοῦτο ποιῶν ἀναιρεῖται (sc.

5 48 Δ 46370). σώζεται δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως. b (BCE 3) T Σκαμάνδριον : οἰκεῖον κυνηγῶ τὸ ὄνομα· ποταμοὶ γὰρ αὐτοῖς ἡ διαγωγὴ καὶ ὕλαι.

5 49 b (BCE 3 E 4) T Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχει : καταπλήττει τοὺς πολεμίους καὶ θαρσύνει τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπογύως τρωθεῖς καὶ μαχόμενος.

5 50a b (BCE 3 E 4) T ὀξύνοντι : οὐκ ἀπὸ ὀξύας· μελίνοις γὰρ ἐχρῶντο.

5 50b T δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις : τὰς ἐν ταῖς τέχναις ἐξοχὰς προσάπτουσι θεοῖς b (BCE 3 E 4) T "κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε· <θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν / Ἑρμείας> " (τ 396—7).

5 51 T < βάλλειν : > ὅτι σαφῶς τὸ βάλλειν ἀντὶ τοῦ τυγχάνειν.

5 52 A im ἀλ λ' οὐ οἱ τότε χραῖσμε : δείκνυται τὸ ἀπαράβατον τοῦ μοιριδίου καὶ διὰ τούτου.

5 53a1 T δείκνυται διὰ τούτου τὸ τοῦ μοιριδίου ἀπαράβατον.

5 53a2 b (BCE 3 E 4) < χραῖς μ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα".

5 53b ἀδιανόητον δὲ γίνεται τὸ λεγόμενον. A {οὐδὲ} ἐκηβολία : οὕτως ἐκηβολία ὡς εὐστοχία· ἔφαμεν γὰρ ὅτι τὸ ἀναδιδόναι τὸν τόνον τῶν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν, ὅτε περὶ τοῦ "πῆ δὴ συνθεσῖαι" (B 339) διελαμβάνομεν.

5 54 A μετάφρενον οὕτασε : ἀσθενὴς γὰρ ἡ βολὴ Πανδάρου, b (BCE 3 E 4) T ἣν ἐβλήθη Μενέλαος.

5 56 b (BCE 3 E 4) ἡ διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν Τρώων ἐξήπται προθυμία ἡ διὰ τὴν ἐπικουρίαν τῶν θεῶν. b (BCE 3 E 4) T < ἥριπε δὲ πρηνής : > ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε φεύγων καὶ τετραμμένος ἐπὶ στόμα.

5 58a A im ἥριπε δὲ πρηνής : ἀπὸ τῆς βίας τοῦ δόρατος ἀνατραπεῖς.

5 58b b (BCE 3 E 4) T ἔδειξε δὲ ἡμῖν ὅπλα κραδαινόμενα τῇ πτώσει τοῦ τεθνηῶτος. b (BCE 3) T < Φέρεκλον : > Φέρεκλος ὁ φέρων κλόνον διὰ τῶν νέων.

5 59 b (BCE 3 E 4) T il [Τέκτονος υἱόν / Ἀρμονίδεω:] ὄνομα κύριον τὸ Ἀρμονίδου.

5 59–60a1 T τὸ δὲ Ἀρμονίδης† ὄνομά ἐστι κύριον.

5 59–60a2 b (BCE 3 E 4) < ὅς χερσὶν ἐπίστατο— / > ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ : ὁ Ἀρμονίδης, οὐχ ὁ Φέρεκλος, ἐπεὶ πρὸς τὰ δεύτερα ὑπαντᾷ.

5 60–2 b (BCE 3 E 4) T καὶ οἱ ἱστορικοί. ὁ δὲ δεύτερος ὅς (62) ἐπὶ Φερέκλου, T ὡς καὶ Λυκόφρων (Alex. 97)· "τράμπις ζ' ὀχήσει καὶ Φερέκλειοι πόδες". b (BCE 3 E 4) T Ἀρμονίδεω : ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα παραπλησίως ποιεῖ· οἰκεῖον γὰρ τέκτονος τὸ ἀρμόζειν, κάκεϊ (sc. [5])

5 60a

χ 330)· "Τερπιάδης δέ τ' αἰιδόσ". καὶ ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ὁ Φέρεκλος ἔπηξεν τὰς ναῦς ἢ ὁ Ἀρμονίδης, ἐφ' ἧ καὶ Ἀρίσταρχος φέρεται. Α < δαίδαλα πάντα : > ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου "δαίδαλα πολλά". ^[5]

5 60b1 Α im δαίδαλα πάντα : Ἀρίσταρχος δὲ "δαίδαλα πολλά".

5 60b2 Τ δαίδαλα {πάντα}: ἀπὸ τῆς δαήσεως.

5 60c Τ ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη : ἡ τὸ ὀργανική†.

5 61 διδάσκει δὲ μὴ κακῶς κεχρηῆσθαι τοῖς παρὰ θεῶν δώροις b (BCE 3 E 4) Τ μὴδὲ συμπράττειν ἀδίκους. b (BCE 3 E 4) νῆας εἴσας : ἴσας τὰς ναῦς φησιν, ὅτι ἀντιρρόπως πορεύονται.

5 62 ἀντίρροπος δὲ ἐστὶ ναῦς ἡ ἔχουσα ἴσα τὰ πλευρὰ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ σχῆμα καὶ βάρος. Α b (BCE 3 E 4) Τ οἱ τ' αὐτῶ : ἀθετεῖται, ὅτι οὐχ ὑγιῶς ἐξενήνοχεν, "αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο" (Ε 63) ἐαυτῶ τε· ἔδει γὰρ αὐτῶ τε.

5 64a ἡ δὲ οἱ ὀρθοτονεῖται νῦν διὰ τὴν ἀρχήν, οὐ πάντως δὲ εἰς σύνθετον μεταληφθήσεται. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τὸ "ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἢ δὲ οἱ αὐτῶ" (Ο 226). Α < οἱ τ' αὐτῶ : > αὐτῶ < τε > . ^[5]

5 64b Τ il < ἥδη : > οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η , ἥδη.

5 64c Α int ἐπεὶ οὐτὶ θεῶν ἐκ θέσφατα ἥδη : Λακεδαιμονίους φασὶ λιμῶ πιεζομένους τὸ αἴτιον ἀνακρίνειν τὸν θεόν.

5 64d τὸν δὲ εἰπεῖν ἐξιλάσκεσθαι τοὺς Τεύκρων δαίμονας, Χιμαῖρέα τε καὶ Λύκον. τὸν δὲ Μενέλαον ἀπελθόντα εἰς Ἴλιον ἐπιτελεῖν τὰ προσταχθέντα καὶ συμμίξαντα Ἀλεξάνδρῳ ἅμα αὐτῶ ἀπιέναι εἰς ἴθεοις† ἐρησόμενον περὶ παίδων γονῆς· ἐρωτᾶν δὲ καὶ Ἀλέξανδρον, ὅπως ἂν ἀρπάσοι τὴν Ἑλένην. τὸν δὲ θεὸν εἰπεῖν (406 P.—W., cf. O. G. 14)· "Τίπτε δὴ βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν, / οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντες ἐμὸν ποτὶ νηὸν ἔβητε, / ἦτοι ὁ μὲν γενεὴν ἵππου διζήμενος εὐρεῖν, / αὐτὰρ ὁ [.....]; τί νυ μήσεαι, ὦ μάκαρ ὦ Ζεῦ;" τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας ὑποστρέψαι. τοῦτο οὖν λέγει ὁ ποιητὴς ἐπεὶ οὐτὶ θεῶν ἐκ θέσφατα ἥδη η . b (BCE 3) Τ ἐπεὶ οὐτὶ θεῶν ἐκ θέσφατα ἥδη : Λακεδαιμόνιοι λοιμῶ—αὐτοὺς δὲ καὶ τὴν πόλιν. Α < γλουτόν : > τοῦ ἰσχύου τὸ μέρος. ^[10]

5 66 Τ il ἀντικρὺ κατὰ κύστιν : αἰσχρὸν τὸ τραῦμα τοῦ τῆς πορνείας ναυπηγοῦ.

5 67 Α b (BCE 3 E 4) Τ βία δὲ δηλοῦται τῆς πληγῆς· ὁστέοις γὰρ σκέπεται ἡ κύστις, ἃ παρήλθε τὸ δόρυ. Α b (BE 3 E 4) Τ < γνὺξ δ' ἔρι π' οἰμώξας : > ὅτι καὶ οὗτος < οὐκ > ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκε.

5 68a Α im γνὺξ δ' ἔριπε : τὸ εἰς γόνατα πεσεῖν.

5 68b Τ πιθανὸν σπασμοῦ γεγονότος συννεῦσαι τὸν τρωθέντα. b (BCE 3 E 4) Τ Πήδαιον {δάρ}: Ἀρίσταρχος ὡς Πήδασον, καὶ ἐπεκράτησεν.

5 69a1 καὶ ἴσως ἔχει ἀφορμὴν τοιαύτην ὡς πολλάκις τὰ τοιαῦτα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, εἰ ῥῆμα αὐτῶν προκατάρχον, ὥσπερ ἔχουσι τὸ βέβαιος (παρὰ γὰρ τὸ βέβηκα), ὡς τὸ Φίλειος, τὸ Νίκαιος, τὸ Τίμαιος. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ Πήδαιος οὐ γάρ, ὡς οἶται ὁ Ἀβρων (fr. 19 B.), παρὰ τὴν πῆδον· ἐοικὸς γὰρ μᾶλλον ἥρωϊ παρὰ τὸ πηδᾶν ἐσχηματίσθαι. Α Πήδαιον {δ' ἄρ}: Ἀρίσταρχος ἰπῆδον παρὰ τὸ πηδῶν. ^[5]

5 69a2 Τ ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην : ὅτι βαρβαρικὸν ἔθος τὸ ἐκ πλειόνων γυναικῶν παιδοποιεῖσθαι.

5 70a Α ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην , < πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ > : βάρβαρον ἔθος τὸ ταῖς πολλαῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι· Λαέρτης γοῦν "χόλον δ' ἀλέεινε γυναικόσ" (α 433).

5 70b

- ἢ τάχα ἤγενευν αὐτὴ διὰ τὴν ἱερωσύνην. νόμον δὲ τοῦτον ὑπογράφει ταῖς γυναιξίν ὁ ποιητής· σὺφρονος γὰρ γυναικὸς τὸ γεγονὸς ἀμάρτημα τοῦ ἀνδρὸς σκέπειν. b (BCE 3 E 4) T φησὶ δὲ καὶ τὸ Εὐριπίδειον "σοὶ καὶ ξυνήρων" (Andr. 223). νόθος δὲ ὀνοτὸς τις ὦν ἢ νωθὴς τῷ γένει. T πύκα δ' ἔτρεφε : δείκνυσιν ὡς ἀγαθὸς τρόπος περιγίνεται τῶν παθῶν τοῦ λογισμοῦ. ^[5]
- 5 70c ἕκαστον δὲ σαφηνίζει τοὺς βάλλοντας καὶ πίπτοντας αὐξων καὶ τὸ προσκορὲς ἀφανίζων. b (BCE 3 E 4) T < Θεανώ : > παρὰ τὸ θέαινα.
- 5 70d T il ἰνίον : τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος—τὸν αὐχένα.
- 5 73 A < ἄν' ὀδόντας > ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός : ὑπὸ τὴν γλῶσσαν ἰὼν ὁ χαλκὸς τοὺς ὀδόντας ἀνέτεμεν.
- 5 74 b (BCE 3 E 4) T ὀξέως δὲ δι' ἀναίμων ὀστέων διδόντος τοῦ σιδήρου "ψυχρόν" (E 75) αὐτὸν ὀνομάζει. ἀλλαχοῦ δὲ "πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος" (Π 333). b (BE 3 E 4) T < ἥριπε δ' ἐν κονίῃς : > ἐν ἄλλῳ "ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων".
- 5 75a A im ἥριπε δ' ἐν κονίῃσι : εἰκότως τελευτᾷ· ἠνέχθη γὰρ τὸ δόρυ, καθὼς λήγει ὁ ἐγκέφαλος καὶ ὁ νωτιαῖος μυελὸς ἄρχεται.
- 5 75b b (BC E 3 E 4) T ἴσον δὲ τῇ τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίᾳ δύνανται ἴσῳ οὐτ' τοῦτο τὸ μέρος. b (BE 3 E 4) T δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἱερείων, ἃ τιτρωσκόμενα κατὰ τὸ ἰνίον διαλύεται. T ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσι : ἦτοι κυρίως διὰ τὸ— τοῖς ὀδοῦσι ἔλαβεν. A {εὐρύπυλος} Εὐαιμονίδης : ψιλοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 5 76a 45 B.), ἵνα κύριον γένηται, ὥσπερ καὶ τὸ Φίλιππος καὶ τὸ "Μελάνιππος" (cf. Q 276 al.). ἔστι μὲν οὖν ὃ λέγει πιθανόν—διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ "ΠΟΛΥΜΝΙΑ" (Hsd. th. 78) πῇ μὲν ψιλοῦμεν πῇ δὲ δασύνομεν, καὶ τὸ "Εὐρύαλος" (B 565 al.), "ΑΓΧΙΑΛΟΣ" (cf. E 609 et B 640. 697)—, οὗ γε μὴν ἀληθές· εὐρέθη γὰρ τὸ Πάνορμος δασυνόμενον καὶ Ἑφιππος ὁ κωμικός. A Ὑψήνορα δῖον : δύο Ὑψήνορες· καὶ ἀλλαχοῦ γάρ φησιν "Ἰππασίδην Ὑψήνορα" (N 411). ^[5]
- 5 76b T θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ : διδάσκει, πῶς χρὴ διακεῖσθαι πρὸς τοὺς ἱερεῖς.
- 5 78 b (BCE 3 E 4) T < Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός : > πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος (cf.
- 5 79 E 76). A im μεταδρομάδην <—αἶξας > : τὸ ἐξῆς μεταδρομάδην αἶξας, ἐπιδιώξας τὸν φεύγοντα.
- 5 80-1 b (BCE 3) T ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα : τὸ ῥάδιον τῆς ἐκτομῆς ἐδήλωσεν ἔξεσεν εἰπὼν, οὐκ ἀπέκοψεν.
- 5 81 A b (BCE 3) T αἱματοέσσα δὲ χεῖρ <πεδίῳ πέσε > : οἶκτον ἔχει ἢ χεῖρ δίχα παντὸς τοῦ σώματος κειμένη· ὑπ' ὅψιν γοῦν ἤγαγε τὸ πάθος.
- 5 82 b (BCE 3) T πορφύρεος θάνατος : ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ πορφύρεον θάνατον τὸν τοῦ ἐπὶ στόμα πεπτωκότος ὀπλίτου.
- 5 83a1 λέγει δὲ πορφύρεον τὸν μέλανα, ἐξ οὗ δηλοῖ τὸν χαλεπὸν· "πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα" (Φ 326) ἀναλόγως τῷ "μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν" (Ψ 693). A πορφύρεος θάνατος : ὁ μέλας, καὶ "πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα", "μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν".
- 5 83a2 b (BCE 3 E 4) T ὡς οἱ μὲν πονέοντο : ὡς καὶ ἄλλων τινῶν ἀσῆμων ἐνεργησάντων.
- 5 84 b (BCE 3) T Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης : ἡ διπλῇ, ὅτι ὡς πρὸς τινα διαλέγεται μὴ ὑποκειμένου προσώπου, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν τις ἔγνω, καὶ χρόνος ἐνήλλακται.
- 5 85a A Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης : ἡδὺ τὸ τῆς ἀποστροφῆς ὡς πρὸς πρόσωπον· "φαίης ἔκεντ' ἱάκοτον τέ τιν' ἔμμεναι" (Γ 220).
- 5 85b

- ἡ δὲ τῆς ἐρμηνείας θερμότης τὸν βεβακχευμένον Διομήδεα δείκνυσιν. b (BCE 3 E 4) T ἔθνε γάρ : ἐνθουσιωδῶς μετὰ τινος ὁρμῆς ἐφέρετο.
- 5 87 ἐπιτείνει δὲ αὐτὸν τῷ "χειμάρρῳ" (E 88), εἰκονίσας ἡμῖν, τί ἐστὶ χειμάρρους, καὶ τῷ πλήθοντι. b (BCE 3 E 4) T ἐκέδασσε γεφύρας : καλῶς κὰκ τῶν πασχόντων τοῦ ποταμοῦ τὴν βίαν ἠΐξῃσεν.
- 5 88 b (BCE 3 E 4) T τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι : ἡδὺ τὸ τῆς ἐναλλαγῆς τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἐπαναλήψει, καὶ πάλιν ἐν τῇ γενικῇ "πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε" (E 92).
- 5 89a b (BCE 3 E 4) T < ἐεργμένοι : > Ἀρίσταρχος "ἐερμένοι".
- 5 89b1 A im χωρὶς τοῦ γ "ἐερμένοι".
- 5 89b2 T il < ἀλῶων : > τῶν ἀμπελοφύτων.
- 5 90 T il < ἔργα > κατήριπε κὰ λ' αἰζηῶν : ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων. b (BCE 3) T "μινύθει δέ τε ἔργα ἀνθρώπων" (Π 392).
- 5 92 T ἐμφαντικῶς δὲ καὶ τὰ ὑπὸ νεανιῶν οἰκοδομηθέντα παρασύρεσθαί φησιν. b (BCE 3 E 4) T αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ < — / καὶ βάλ' > : καλῶς τιτρώσκει Διομήδεα, "ἐπεὶ / ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν" (Pind.
- 5 97-8 N. 4, 31—2). b (BCE 3) T ἐπαΐσσοντα τυχῶν : συνήργησεν ἡ Διομήδους ὁρμὴ πρὸς τὴν δίοδον τοῦ βέλους.
- 5 98a1 T ἡ δὲ ὁρμὴ ἡ Διομήδους καὶ τῷ βέλει συνήργησεν.
- 5 98a2 b (BCE 3) T ὥρηκος γύαλον : ὅτι τὸ ὄλον κύτος τοῦ θώρακος γύαλον διὰ τὴν ἱποικιότητα λέγει, οὐ μέρος ὠρισμένον τοῦ θώρακος.
- 5 99a A τὸ γύαλον ν , ὅταν ἐπίθετον ᾖ, ὀξύνεται. "εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἱαγκάσασθαι" (Call. fr. 236, 1). AT < ὥρηκος : > τοῦτο < ν > ἐγκωμιάζων Ἐκτωρ ἡφαιστότευκτον οἶδε καλεῖν (cf.
- 5 99b Θ 195), ἐπεὶ καὶ τὸ Πανδάρου τόξον Ἀπόλλωνος (cf. B 827). b (BCE 3 E 4) T ὥρηκος γύαλον : πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν χειρίδων ὥρηκος γύαλόν φησι τὸ περὶ τὸν ὦμον μέρος.
- 5 99c1 λέγει δὲ τὸ κοῖλωμα. T γύαλον δὲ τὸ περὶ τὸν ὦμον κοῖλον τοῦ θώρακος μέρος.
- 5 99c2 b (BCE 3 E 4) T ἀντικρὺ {δὲ διέσχε} : ὀξύνεται καὶ ἐκτείνεται.
- 5 100 ὅταν δὲ ἔχη τὸ ς , συστέλλεται καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ αἷτιον ἐν τῷ Περὶ ἐπιρρήματος (fr. 1 L. = 2, 846, 24) ἐροῦμεν. A ἐπὶ μακρὸν αὔσε : οὐδεὶς τῶν βαλλόντων ἢ μόνος οὗτος ὁ ἀλαζών ἐφθέγγετο διὸ ὥσπερ ἐλέγχων αὐτοῦ τὸ φλύαρόν φησι "τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασεν" (E 106).
- 5 101 οὐ φθέγγεται δὲ τρώσας Μενέλαον, ὅτι ἡ πρᾶξις αἰσχροῦ, καὶ ἔλεγχον ἱβασιλείας ἔχει, ἢ βουλόμενος ἑαυτὸν μὴ φανερόν ποιῆσαι τοὺς ὄρκους παραβῆναι ἐν τοῖς Τρωσίν. b (BCE 3 E 4) T βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν : ἀντὶ τοῦ ἀριστεύς (Αἴας γὰρ μετ' Ἀχιλλέα) ἢ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, "ὃν δὲ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν" (Z 98) ἢ ἑαυτὸν ὑψῶν ὁ Πάνδαρος ἄριστον τὸν τρωθέντα φησίν. [5]
- 5 103 A b (BCE 3 E 4) T < δὴ θ' ἀνσχέσθαι : > Ἀρίσταρχος δὴ θ' ἀνσχέσθαι .
- 5 104a A int < βέλος : > Ἀρίσταρχος βέλο ς .
- 5 104b A im < Λυκίηθεν : > ὅτι τῆς Τρωϊκῆς Λυκίας.
- 5 105 A int Λυκίηθεν : Λυκίας χώρας—ἐβασίλευε Πάνδαρος. A < ἀλ' ἀναχωρήσας : > ἐπὶ τὸ ἀναχωρήσας βραχὺ διασταλτέον.
- 5 107

A int πρόσ θ' ἵπποιιν καὶ ὄχεσφιν / ἔστη : γενναῖον ἦθος Διομήδους, ὃς οὐκ οἴχεται καιρίαν λαβὼν τὴν πληγὴν.

5 107-8a1 T γενναῖον τὸ Διομήδους ἦθος, ὅτι μὴ τελείως ἀναχωρεῖ καίπερ καιρίαν λαβὼν τὴν πληγὴν.

5 107-8a2 b (BCE 3 E 4) ὄρσο, πέπον <—οἷστόν> : οὐδὲν ἀποιμώζει πρὸς τὴν πληγὴν, ἀλλὰ γενναίως τὴν χρεῖαν μόνην φησίν.

5 109-10 b (BCE 3 E 4) T Σθένελος δὲ κα θ' ἵππων <ἄλτο χαμάζε> : πρεπόντως καὶ Σθένελος οὐδὲν ἐπιζητεῖ· καὶ γὰρ ἀνοίκειον τῷ καιρῷ.

5 111 b (BCE 3) T <πὰρ δὲ στάς> : ἐπὶ τὸ στάς βραχὺ διασταλτέον.

5 112a A im <διαμπερὲς> ἐξέρυς ὤμου : αὕτη ἐστὶν ἡ κατὰ διωσμὸν βελουκία, ἵνα μὴ πάλιν τιτρώσκοιτο ταῖς ἀκίσιν ὑποστρεφούσαις.

5 112b b (BCE 3 E 4) T αἶμα δ' ἀνηκόντιζε : ἐμφαντικὴ ἢ μεταφορὰ τοῦ αἵματος ἀναθέοντος μετὰ βίας ἀρτηριώδης γὰρ καὶ φλεβώδης ὁ τόπος.

5 113 A b (BCE 3 E 4) T <εἴ ποτέ μοι—πολέμω> : ταῦτα τοῖς ἐξῆς βέλτιον προσνέμειν.

5 116-7 A im εἴ ποτέ μοι καὶ πατρί : ἀντὶ τοῦ μού.

5 116 προφκονόμησε δὲ τὸν Τυδέα ὁ ποιητής (cf. E 126, vide E 800—13). b (BC) T δηῖω ἐν πολέμῳ, <νῦν αὖ τ' ἐμὲ φίλαι> : ὑποστικτέον ἐν τῷ πολέμῳ.

5 117 ἄμεινον δὲ b (BC) T ὀρθοτονεῖν τὸ ἐμ' ἐ, ἴν' ἦ καὶ ἐμὲ ὡς ἐκείνον. b (BCE 4) T <δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα> : οὕτως ἔν τισιν ἥρωδιανός.

5 118a ἡ δὲ γραφή† "τόνδε τέ μ' ἄνδρα". A im δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν : οὐ περὶ τῆς ἰάσεως, ἀλλὰ τῆς τοῦ βαλόντος εὐχεται τιμωρίας.

5 118b οἰκείως δὲ τοῖς παθήμασιν οἱ εὐχόμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἐπίθετα ποιοῦνται· καὶ νῦν μὲν ὁ καταπονούμενος "Ἀτρυτώνην" (cf. E 115), ἡ δὲ τέκατη εὐχομένη τὴν Ἰλίον σῶζεσθαι ἐπικαλεῖται τὴν "Ἐρυσίπτολιν" (cf. Z 305), οἱ δὲ τὴν λείαν λαβόντες ἀνατιθέασιν τῇ "Ληϊτίδι" (K 460). b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐς ὀρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν : τουτέστιν διὰ δόρατος ἀγωνίσασθαι, μὴ τόξοις μακρόθεν, καὶ ὑπ' ἐμοῦ ἀναιρεθῆναι. ^[5]

5 118c ἡ ἐμὲ ποιήσον ἐλθεῖν πρὸς ἄφεςιν δόρατος, τουτέστιν δύνασθαι ἀφεῖναι δόρυ· κάμνει γὰρ ἤδη. ἡ εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ ἐμοῦ ἔγχεος ποιήσον αὐτὸν ὑπαντῆσαι. A καὶ ἐς ὀρμὴν ἔγχεος : ἡ ἐμὲ ἰσχυῖσαι πάλλιν τὸ δόρυ κατὰ τοῦ βαλόντος, ἡ αὐτὸν ἀντιστῆναι τῇ ὀρμῇ τοῦ ἐμοῦ δόρατος. ^[5]

5 118d μόνον δὲ πλησιάσαι αὐτὸν εὐχεται· πέποιθε γὰρ ὡς αἰρήσων τὸν Πάνδαρον. b (BCE 4) T <ὃς μ' ἔβαλε φθάμενος> : καλῶς ἐπὶ τὴν τύχην, οὐκ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ βαλόντος ἀνήνεγκε τὴν ἀνδραγαθίαν.

5 119a b (BCE 4) T il καὶ ἐπεύχεται : ἄπτεται τῶν μειζόνων ἢ τῶν χειρόνων μεγαλαυχία.

5 119b A im b (BCE 4) T <ὡς ἔφατ' εὐχόμενος> : ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν νῦν τὸ εὐχόμενο

5 121 A im γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐντεῦθεν μετενήνεκται εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα ἐπ' Ὀδυσσεῶς τρέχοντος (sc.

5 122a Ψ 772). A γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά : οἰκείως· τρωθεὶς γὰρ ἐβεβάρητο.

5 122b οὐκ ἔχομεν οὖν εἰπεῖν· 'πῶς ἀριστεύει πάλιν;' b (BCE 4) T <μάχεσθαι> : ἀντὶ τοῦ μάχου.

5 124 A int ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε : φασὶν ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα ὑπὸ Μελανίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι.

5 126 Ἀμφιάρων δὲ κτείναντα τὸν Μελανίππον δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ. τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ροφᾶν τὸν ἐγκέφαλον ἀπὸ θυμοῦ. κατ' ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηναῖν

ἀθανασίαν αὐτῷ φέρουσιν ἐξ οὐρανοῦ καὶ διὰ τὸ μύσος ἀπεστράφηται. τὸν δὲ θεασάμενον παρακαλέσαι καὶ τῷ παιδί αὐτοῦ χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν. ἱστορεῖ Φερεκύδης (FGrHist 3, 97). A b (BC) T ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἅπ' ὀφθαλμῶν ἔλον : παιδευτικῶς ἐδογματίσεν ἀχλὺν ἐπικεχύσθαι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως αἰεὶ δοκοῖμεν ἡμῖν παρεστάναι καὶ τὸ θεῖον. ^[5]

- 5 127 b (BCE 4) T ἀχλὺν ταῦτοι καὶ : τὴν ἀορασίαν—τὸν Γλαῦκον. A < ὄφρ' εὖ γινώσκοις ἡμὲν θεὸν > ἡδὲ καὶ ἄνδρα : θεὸν ὁμοιωθέντα ἀνδρί, ἵνα διακρίνης καὶ τὸν ὄντως ἄνδρα· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
- 5 128a1 T ὅπως εὖ διακρίνοιο καὶ τὸν ἄτρεπτον θεὸν καὶ τὸν ὡς ἄνδρα πάλιν θεόν.
- 5 128a2 b (BCE 4) ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἡμὲν θεὸν ἡδ' ἄνθρωπον".
- 5 128b ἰδίως δὲ εἴρηκεν ἄνδρα διὰ τὸ καὶ ἄνδρας πολεμεῖν. A πειρώμενος : ἀπόπειραν—μορφῇ.
- 5 129 A ἀντικρὺ μάχεσθαι : ἐνθάδε βούλονται τοῦ ἀντικρὺ τὴν τελευταίαν συστέλλειν διὰ τὸ μέτρον.
- 5 130 A Ἀφροδίτη < / — > τὴν γ' οὐτάμεν : ἡ πρακτικὴ φρόνησις καταφρονεῖν αὐτὸν τῶν ἡδονῶν παρασκευάζει.
- 5 131-2a1 b (BCE 4) T ἀτὰρ εἴ κε : ἐὰν δέ.
- 5 131-2a2 μόνην δὲ βούλεται—ἀμύνει. κατὰ χεῖρα τιτρώσκεται ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι—τῇ Ἑλένῃ καὶ ἄλλως ἡρέθισται ἀκούουσα· / ἡ πρακτικὴ φρόνησις καταφρονεῖν τὸν Διομήδη ἡδονῶν παρασκευάζει. A < τὴν γ' οὐτάμεν : > Ζηνόδοτος "τὴν οὐτάσαι".
- 5 132a1 A im διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ οὕτως καὶ χωρὶς τοῦ γέ, "τὴν οὐτάμεν".
- 5 132a2 A im τὴν γ' οὐτάμεν : καὶ μετὰ τοῦ γ καὶ χωρὶς τοῦ γ.
- 5 132a3 Ζηνόδοτος δὲ "τὴν οὐτάσαι". T < ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἶποῦς : > "ὡς ἄρα φωνήσας".
- 5 133 A il < ἔλεν μένος : > Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ Περὶ τῆς ὀπλοποιίας διὰ τοῦ χ προφέρεται, "ἔχεν μένος".
- 5 136a1 A im Πτολεμαῖος διὰ τοῦ χ "ἔχεν μένος".
- 5 136a2 T ὥστε λέοντα <—φοβεῖται > : καλῶς τῶν μὲν τετραπόδων τὰ ἀσθενέστερα παρείληφε, τὰ πρόβατα, τῶν δὲ θηρίων τὸν ἀλκιμώτατον λέοντα, καὶ τὸν μὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἡρεθισμένον, τὰ δὲ ἔρῃμα τοῦ φυλάττοντος.
- 5 136-40 b (BCE 4) T οἷεσιν : ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐπαύλεσιν, ὡς τὸ "ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγη" (Z 25).
- 5 137 b (BC) T χραύση : τύψη ἢ τρώση.
- 5 138a T εὖ δὲ τὸ μὴ φάναι τύψη ἢ βάλῃ, ἀλλὰ θίξῃ διὰ τὴν ἐπιπολαίαν πληγὴν. b (BCE 4) T < χραύση : > ξύση, ψαύση.
- 5 138b A int ὑπεράλμενον : Διονύσιος (fr.
- 5 138c 33 S.) ἀναστρέφει τὴν ὑπέρ, ὃ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 45 B.) ἐν ἐποίει, ὃ καὶ πιθανώτερον. A ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς <δύεται· τὰ δ' ἐρῃμα φοβεῖται > : ὅτι σταθμοὺς τὰς κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις, καὶ ὅτι ἐπὶ τὸ συνώνυμον εἴληφεν· ἄνω γὰρ εἴρηκεν "εἰροπόκοις οἷεσι" (E 137), νῦν δὲ τὰ δ' ἐρῃμα φοβεῖται.
- 5 140a1 A ὅτι πρὸς τὸ σημαινόμενον καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγε.
- 5 140a2 A im ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται : ἐναργῶς τὸν δεδιότα ἐσήμανεν.
- 5 140b T αἰ μὲν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυνται : οὕτω γὰρ συνέρχονται ἀλλήλαις, ἐπειδὴν πτοηθῶσιν.
- 5 141a b (BCE 4) T ἥτοι δὲ αἰ ζῶσαι ἢ αἰ καταβαλλόμεναι. b (BC) T κέχυνται : τὸ πλῆθος δηλοῖ· b (BCE 4) T διὸ καὶ "μελισσῶν ἀδινάων" (B 87) φησὶ καὶ "μῆλ' ἀδινά" (α 92).

- 5 141b b (BC) Τ ἑναργῶς δὲ τὸ τῶν δεδιότων ἐσήμανε σχῆμα. b (BC) ἐξάλλεται αὐλῆς : ἕξω ὧν ἄλλεται κατὰ τῆς αὐλῆς.
- 5 142a ἢ ἀντὶ τοῦ καθάλλεται. ἢ ὑπεράλλεται τῆς αὐλῆς, ὡς ἐξωγκῶσθαι λέγομεν τὸ ὑπερυψῶσθαι. ἔμφασις δέ, εἶγε καὶ ὑψηλῶς οὔσης τῆς αὐλῆς †άλλεται† αὐτήν. ἔστι δὲ ὡς τὸ "Τρώων †όρμησειαν†" (Δ 335)· οὐ γὰρ ἀναχωροῦντι τῷ λέοντι εἵκασεν αὐτόν. b (BCE 4) Τ ἢ ἐξάλλεται ἐκ τῆς αὐλῆς, ἐκ τοῦ σταθμοῦ. Τ βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς : ἔνιοι τὸ ἕξ ἀντὶ τοῦ ἕξω ἀκούουσιν· ἕξω ὧν βαθέης αὐλῆς ἄλλεται εἰς τὸ ἐντός. ^[5]
- 5 142b ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ προθέσεως (Fr. p. 135, 30) ἐν λέγει εἶναι τὸ ἐξάλλετα ι . Α ὡς μεμαῶς Τρώεσσι : δηλονότι τῆς προθυμίας ἐποιήσατο τὴν ὁμοίωσιν.
- 5 143 οὐκέτι δὲ καθ' ἓνα, ἀλλὰ †σὺν δύο† ἀναιρεῖ. ὅρα δὲ τὴν ποικιλίαν τῆς ἐρμηνείας. b (BCE 4) Τ < βαλῶν : > ὅτι τὴν πόρρωθεν τρώσιν βολὴν λέγει.
- 5 145 A int < τὸν δ' ἕτερον : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τοῦ δ' ἑτέρου".
- 5 146a ὁ δὲ ποιητὴς οὕτως λέγει "Ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλείωνα" (Α 197). A im κληῖδα πα ρ ' ὦμον : †πρώτη μὲν τις ἀπεκόπη τῆς χειρός.
- 5 146b οὕτως δὲ διήρηται· κρεμᾶται ἢ χεῖρ†. Τ κληῖδα : τὴν κατακλεῖδα—Δημοσθένους φησί (or. 18, 67)· "τὴν κλεῖν κατεαγότα". Α < πληξεν : > πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ πληξε καὶ "ἔβαλεν" (B 692 al.
- 5 147a), ὅτι ἐκ χειρὸς ἐπάταξεν. Α int πληξε : ἀπὸ μετοχῆς τῆς "βαλῶν" (Ε 145) εἰς ῥῆμα, ὡς τὸ "ιοῖσιν τε τιτυσκομένοι λάεσσι τ' ἔβαλλον" (Γ 80).
- 5 147b b (BC) Τ τοὺς μὲν ἕα ς' , < ὁ δ' Ἄβαντα μετόχετο καὶ Πολύϊδον > : πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν· καὶ γὰρ Ἀργείων ἐβασίλευε Πολύϊδος ὁ τὸν Μίνωος ἀνευρῶν παῖδα μάντις.
- 5 148 ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ" (Γ 144). Α < ὄνειροπόλοιο : > ὅτι ὄνειροπόλος ὁ διὰ τῶν ἰδίων ὀνείρων μαντευόμενος, οὐχ ὁ ὄνειροκρίτης.
- 5 149 Α im τοῖς οὐκ ἐρχομένοις < ὁ γέρων ἐκρίνα τ' ὀνείρους > : ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν.
- 5 150a τὸ δὲ ὅλον· οἷς τισι μὴ ἐπανιοῦσι τοῦ πολέμου ὁ γέρων ἔκρινε τοὺς ὀνείρους· ἔστι γὰρ—ἀναιρεθήσονται. Α τοῖς οὐκ ἐρχομένοις < ὁ γέρων ἐκρίνα τ' ὀνείρους > : ἐρχομένοις εἰς τὴν μάχην οὐκ ἐμαντεύσατο.
- 5 150b b (BCE 4) Τ ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραιῖσμι' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα" (Ε 53). b (BC) Τ < ἄμφω τηλυγέτω : > ὅτι καὶ ἐπὶ δύο τὸ τηλύγετος.
- 5 153a Α int ἄμφω τηλυγέτω : μεθ' οὓς οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ πατήρ, οἱ τῆλε τῆς ἡλικίας γενομένῳ τῷ πατρὶ γεννηθέντες.
- 5 153b b (B,C[bis],E 4) Τ ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ : ἐλέγχει τοὺς οἰομένους δεῖν ἐπὶ γήρα παιδοποιεῖν, ὅπως διαδόχοις χρῆσονται, ὡς κακῶς οἰομένους νικᾷ γὰρ ἡ πῆρως.
- 5 153c b (B,C[bis],E 4) Τ ἀμφοτέρω : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν "ἀμφοτέρων".
- 5 156 οὕτως δὲ λέγει, ἀμφοτέρους ἀφείλετο τὸν θυμόν· τὸ γὰρ ἀμφοτέρω νῦν ἀμφοτέρους σημαίνει. ὁμοίως δὲ λέγεται καὶ κατὰ τὸ ἐνικὸν "ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντεσ" (Α 299). Α χηρωσταί : ὡς ἀθληταί.
- 5 158a οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 45 B.)· τὰ γὰρ εἰς τῆς λήγοντα ῥηματικά ὑπὲρ δύο συλλαβάς, φύσει μακρὰ παραληγόμενα, ὀξύνεται, τορευτὴς βραβευτὴς ἀθλητὴς ποιητὴς "ὄρχηστής" (cf. Π 617), χρυσωτής. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ "ἐεδνώσαιτο θύγατρα" (β 53) τὸ ἐεδνωτής, καὶ παρὰ τὸ "χῆρωςας δὲ γυναῖκα" (P 36) τὸ χηρωστής. μάχεται τὸ "κυβερνήτης" (Ψ 316)· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε. τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ (fr. 91 N 2 = 94 P.) "στείχων δ' ἀγρώστην ὄχλον" παρώνυμον. Α χηρωσταί : οἱ τὸν χῆρον οἶκον διανεμόμενοι κληρονόμοι. ^[5]

- 5 158b b (BCE 4) Τ χηρωσταί δὲ ὡς ἀθληταί. b (BC) Τ ἡ ἀγχιστεῖς ἢ κληρονόμοι. Τ < χηρωσταί : > οἱ ἀλλότριοι τοῦ γένους κληρονόμοι.
- 5 158c A int διὰ κτῆσιν δατέοντο : προληπτικῶς οὐπω γὰρ ἀπέθανεν ὁ γέρων.
- 5 158d b (BC) Τ ἐξ αὐχένα ἄξει : ἔμφασιν διακοπῆς ἔχει ἡ ὑπέρθεσις ὡς τὸ "λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶσ" (P 542).
- 5 161 Τ ἐν βουσί θορῶν—πόρτιος ἡ ἐβοός : εἰπὼν τὸ γενικὸν ἐπὶ τὰ ἰδικὰ ἔρχεται.
- 5 161-2 b (BC) Τ ὁ δὲ ἡ ἐναντὶ τοῦ καί, ὡς "εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων" (Υ 138). b (BC E 4) Τ < πόρτιος ἡ ἐβοός : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "βουκόλου ἡ ἐβοός".
- 5 162a παραλλήλως δὲ τὸ εἶδος τῷ γένει τέταχεν. A im πόρτιος : νέου βοός, μόσχου.
- 5 162b Τ ξύλοχον : τόπον σύνδενδρον, οἱ δὲ κοίτην θηρίου.
- 5 162c Τ ἀέκοντας : στέρησίς ἐστι τοῦ ἐκόντα τὸ ἀέκοντα διὸ δασυντέον τὸ ε .
- 5 164 πταίει οὖν Νικίας (fr. 7 B.) ψιλῶν τὸ ε · οἶται γὰρ τῷ ἀκόντα ἔπε <ν> τίθεσθαι τὸ ε , ὅπερ οὐκ ἔστι· τὸ γὰρ ἄκοντα συναλιφή ἐστι τοῦ ἀέκοντα. διὰ τί δὲ τὸ α ἐψιλώθη, ἐν ἑτέροις (e. g. ad A 301) 24efamen. Α τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας : τὸ ὁμοειδές τε ἐκκλίνει καὶ πρόθυμον Πάνδαρον ποιεῖ ἄθυμοῦντα ἐπὶ Διομήδει. ^[5]
- 5 166a b (BCE 3) Τ < ἀλαπάζοντα : > ἀναλίσκοντα.
- 5 166b Τ il Πάνδαρον <—> διζήμενος : αὐτὸς ἔξω κινδύνων στὰς τοξότην ἀντικαθίστησιν αὐτῷ· οὐ γὰρ ἐθέλει κινδυνεύειν Αἰνείας.
- 5 168 b (BCE 3) Τ < εὔρε Λυκάονος υἱόν : > πρὸς τὸ ἀσύνδετον.
- 5 169 Α im ποῦ τοι τόξον <—ἀμείνων > : ἡ τοξεία.
- 5 171-3 Τ οἰκεῖα δὲ τὰ ἐγκώμια τῇ προτροπῇ, ὡς φεῖς αὐτὸν μόνον† σαλευούσης τῆς σωτηρίας τῶν Τρώων. b (BCE 3 E 4) Τ < οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ : > ὅτι τὴν Τρωϊκὴν Λυκίαν λέγει.
- 5 173 Α im εἰ μὴ τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος <Τρώεσιν > : πρὸς τὸ ἀμφίβολον, εἰ μὴ οὗτος αὐτὸς θεός ἐστιν ὁ ἐναντιούμενος, ἢ εἰ μὴ τις θεὸς ἐγκοτῶν τοῖς Τρωσὶ τῷ πολεμίῳ ἀρήγει <*** > .
- 5 177a Α εἰ μὴ τις θεός ἐστι : οἰκείως ὑπονοεῖ θεὸν ὁ προελθὼν ἐκ θεᾶς.
- 5 177b ἅμα δὲ καὶ ἦθος ὁ λόγος ἔχει. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπιμήνις : Ἀρίσταρχος παρολκὴν οἶται τῆς ἐπὶ, ὁμοίως τῷ "ἐπισμυγεῶσ" (γ 195) καὶ "βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ" (γ 422).
- 5 178a1 ὅταν δὲ παρέλκη ἡ πρόθεσις, οὐ ποιεῖται ἐξαλλαγὴν τόνου. εἰσὶ δὲ οἱ ἀνεγνώκασιν ὁμοίως τῷ "ἐπεὶ οὗ τοι ἔπι δέοσ" (Α 515), ἵνα τὸ ἔπεστι σημαίνεται. ἄλλοι δὲ "ἐπίμηνισ", ἐν μέρος λόγου ποιοῦντες, ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι. Α κατὰ παρολκὴν ἐστιν ἡ ἐπὶ πρόθεσις διὸ οὐκ ἀμείβει τὸν τόνον. ^[5]
- 5 178a2 b (BCE 3) Τ < Τυδείδη μιν ἔγωγε : > Ἀρίσταρχος διχῶς, καὶ μίν καὶ "μέν", Τυδείδη μιν ἐγώ .
- 5 181a1 Α im Τυδείδη μιν : διχῶς, καὶ μίν καὶ "μέν".
- 5 181a2 Τ Τυδείδη μιν <—> πάντα εἴσκω : καὶ πῶς γινώσκει τοῦ πυρὸς καιομένου; ἢ οὐ πάντα τὸν καιρὸν καίεται.
- 5 181b Τ < Τυδείδη μιν—τρυφαλείῃ : > καὶ πῶς γινώσκει πολέμιον ὄντα; ὅτι ἔστιν ὅτε καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόλεμον συναντῶσιν ἀλλήλοις καὶ γνωρίζονται, ἔστι δ' ὅτε μὴ ὄντος πολέμου κατοπτεύοντες βλέπουσι τοὺς ἀλλήλων ἀριστεῖς.
- 5 181-2 b (BCE 3 E 4) αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ : εἶδος περικεφαλείας λόφον εἰς ὃξὺ ἀνατεταμένον ἐχούσης.
- 5 182 †τρυφαλῆς† δὲ τρυφάλεια. Τ ἵππους τ' εἰσορόω ν .

- 5 183 <σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν> : ἀθετεῖται, ὅτι δεξάμενός τις, "εἰ μή τις θεός ἐστιν" ὁ ἐναντιούμενος (cf. ad E 177), ἐνέγραψεν αὐτόν. οὐ διστάζει δέ, ἀλλ' ἐπίσταται σαφῶς ὅτι Διομήδης ἐστὶ διὸ λέγει "Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω / ἀσπίδι γινώσκων αὐλώπιδ' ἢ τε τρυφαλεῖῃ" (E 181–2). Α εἰλυμένος ὦμος : ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ^[5]
- 5 186 Τ ὅς τούτου βέλος ὡκὺ <κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ> : ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν αὐτόν· οὐ γὰρ ἐτράπετο ἄλλῃ τὸ βέλος, ἀλλ' ἔτυχεν αὐτοῦ.
- 5 187a οὐ λέγει δὲ ὅτι καθόλου ἀπέτυχεν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ καίριον τόπον φερόμενον παρέτρεψεν. Α <ἔτραπεν :> ἀντὶ τοῦ ἔτρεψεν.
- 5 187b Τ il <ἐφῆκα βέλος καὶ μιν βάλλον ὦμον :> καὶ προηκάμην, φησί, καὶ ἔτρωσα τὸν ὦμον.
- 5 188 Α im <θώρηκος γυάλοιο :> ὅτι περιφραστικῶς πάλιν <τοῦ> κύτους.
- 5 189 Α int ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· <θεὸς νύ τίς ἐστι κοτήεις> : ὅτι εὐκρινὲς γίνεται τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω (sc.).
- 5 191a E 177) ἀμφίβολον ὅτι συνεργὸν λέγει τῷ πολεμίῳ θεόν. Α θεὸς νύ τίς ἐστι κοτήεις : ἐν ᾗθει τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἀνηρῆσθαι αὐτόν.
- 5 191b b (BCE 3 E 4) Τ <ἐπιβαίην :> ἵνα φύγῃ.
- 5 192 Τ il ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι : κερτομεῖ αὐτοῦ τὸ φιλάργυρον ὡς ἀμελοῦντος τῆς ἰδίας σωτηρίας ἀναλωμάτων φειδοῖ.
- 5 193 b (BCE 3 E 4) Τ καλοὶ πρωτοπαγεῖς <νεοτευχές> : ὅτι Ζηνόδοτος μετέθηκεν ὡς ταυτολογοῦντος πρωτοπαγεῖς νεοτευχές ς, ἀγνοῶν ὅτι ἐνίστε παραλλήλως τάσσει τὰς ἰσοδυναμούσας λέξεις.
- 5 194a Α πρωτοπαγεῖς : πρώτως παγέντες, ὃ ἐστὶν ἐξόχως· Α b (BCE 3) Τ ἡ νέοι.
- 5 194b b (BCE 3) πρωτοπαγεῖς νεοτευχές : τὸν φειδωλὸν ὅρα καὶ ἀχράντους φυλάξαντα ὡς ἀναθήματα τοὺς δίφρους καὶ ταῦτα πληθὸς ἔχοντα συνωρίδων· b (BCE 3 E 4) Τ "ἔνδεκα δίφροι" (E 193).
- 5 194c Τ παρὰ δέ σφιν ἐκάστω : σφίν ἀντὶ τοῦ σφῶν.
- 5 195a Τ <δίζυγες ἵπποι :> ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο.
- 5 195b Α int κρῖ λευκόν : κριθάς.
- 5 196a ἀποκοπὴ τὸ πάθος. Α εἰδέναι δὲ δεῖ καὶ ζητεῖν, πότερον ἐκ τοῦ κρῖ μινον ἢ ἀπὸ τῆς κριθῆς ἀποκέκοπται τὸ κρῖ· εἰ μὴ γὰρ ἦν τὸ κρῖ οὐδετέρου γένους, οὐκ ἐποιεῖτο τὴν σύνταξιν μετὰ τοῦ λευκόν οὐδετέρου, οἷον κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας· καὶ αὐτὸ γὰρ τὸ κρῖ μινον οὐδετέρου γένους ἐστίν. φαίη τις πρὸς τοῦτο· οὐδὲν μέγα δύναται γὰρ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεσθαι, οἷον τὴν κρῖ λευκὸν οὔσαν ἀντὶ τοῦ ἴσπερ τὴν λευκὴν† θεόν, τὴν δοῦλον, ἅπερ εἰσὶν Ἀττικά'. ΑΤ πρὸς δὲ λέγομεν ὅτι ἴδὼν πείσει† οὐδέτερον καὶ μόνον ὃν ἐνταῦθα τὸ "εὐρυφυὲς κρῖ <λευκόν>" (δ 604). Τ κρῖ μινον δὲ ἐστὶ τὸ λεπτὸν ἄχυρον τῆς κριθῆς. ἀποδέδεικται οὖν ὅτι τὸ κρῖ ἐκ τοῦ κρῖ μινον καὶ οὐκ ἐκ τοῦ κριθῆ ἐστὶ γεγονός. ΑΤ ἐρεπτόμενοι : κυρίως ἀπὸ τῆς ἔρας λαμβάνοντες· Α b (BCE 3) Τ οὕτω γὰρ δηλοῖ διαιρουμένη ἡ λέξις. ^[10]
- 5 196b b (BCE 3) ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων <—ἔδμεναι ἄδην> : ἐπιτείνει τὴν φειδωλίαν· τὸναντίον γὰρ ἔδει τὸ φιλότιμον γὰρ τῶν νέων ἐπέχουσιν οἱ γέροντες, ὁ δὲ καὶ τοῦ γέροντος ὥφθη σμικρολογώτερος.
- 5 197–203 b (BCE 3 E 4) Τ <αἰχμητά :> ὅτι ἀντὶ τοῦ αἰχμητῆς, ὡς "αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστα" (B 107).
- 5 197 Α int <ἐμβεβαῶτα :> ἐμβεβηκότα.

- 5 199 οὕτως Ἀρίσταρχος. A il ἀρχεύειν Τρώεσσι : ὅτι οἱ τὴν Ζέλειαν οἰκοῦντες ὑπὸ τὴν Ἴδην καὶ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες ἐλέγοντο.
- 5 200 A φορβῆς : ὡς τροφῆς· τὰ γὰρ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται, τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥημάτων τῷ ε παραληγομένων μόνω, οἷον στρέφω στροφή, τροπή τροφή ῥοπή σπονδή νομή ὀλκή πλοκή.
- 5 202 οὕτως καὶ φορβή. προσέθηκα τῷ ε παραληγομένων μόνω, ἵνα νῦν ἐκφύγω τὸ πόρπη τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω. A ἄδδην : Νικίας (fr. ^[5])
- 5 203a1 8 B.) διὰ δύο δδ γράφει διὰ τὸ μέτρον, ὁμοίως τῷ "κύον ἀδδεέσ" (Θ 423. Φ 481), καὶ ψιλοῖ. A b (BCE 3) T Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἐνὸς δ καὶ βραχέως καὶ δασέως· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀδολέσχης ἀδρανής, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται "ἄδε δ' Ἑκτορι" (M 80), "ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν" (Λ 88), A b (BCE 3 E 4) T Ἀδωνις καὶ τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ ἦδω. A b (BE 3 E 4) μάχεται τὸ ἀδράφαξυς, δεκτικὸν ἔχον τὸ α καὶ δασυνόμενον. A ἄδδην δὲ εἰς κόρον. T Ἀρίσταρχος "ἄδην", ἄλλοι δὲ ἄδδην διὰ δύο δδ . ^[5]
- 5 203a2 A int ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν : ὡς πρὸς φίλον ὁμολογεῖν ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐξέλκεται τὰ ἀπόρρητα.
- 5 206a1 T ὡς πρὸς φίλον ὁμιλῶν ἐξέλκεται ὑπὸ μεγαλαυχίας καὶ τὰ ἑαυτοῦ ὁμολογεῖν ἀπόρρητα.
- 5 206a2 b (BCE 3 E 4) < ἀτρεκὲς αἶ μ ' ἔσσευα βαλὼν : > ὅτι τρώσας, καὶ οὐ ῥίψας ἀπλῶς τὸ βέλος.
- 5 208a A im < ἀτρεκὲς αἶ μ ' ἔσσευα βαλὼν : > στικτέον μετὰ τὸ βαλὼν .
- 5 208b A int ἀτρεκὲς αἶ μ ' < ἔσσευα βαλὼν > : ἀντὶ τοῦ ἀτρεκέως εἶδον αὐτό, οὐκ ἠπάτημαι.
- 5 208c b (BCE 3 E 4) T διαστολή δὲ εἰς τὸ βαλὼν . b (BCE 3) T < Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 5 210 A im ἡγεόμην Τρώεσσι < φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω > : ὅτι A ἀντὶ τοῦ Τρώων AA il τῶν ὑπὸ τὴν Ἴδην, χαριζόμενος δὲ τῷ Ἑκτορι.
- 5 211a1 τινὲς δὲ ἀγνοοῦντες ὅτι λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ Πάνδαρον Τρῶες, μεταγράφουσι "Τρώεσσι φέρων χάριν ἵπποδάμοισιν". A φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω : ἔν τισι "φέρων χάριν ἵπποδάμοισιν".
- 5 211a2 T ἡγεόμην Τρώεσσι < φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω > : μετὰ τὸ Τρώεσσιν ἀναπαύσασθαι δεῖ ἡγούμην τῶν Τρώων χάριν φέρων τῷ Ἑκτορι.
- 5 211b τὸ δὲ Τρώεσσιν ἦτοι καθολικῶς ὡς "Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν" (Z 1) καὶ τοῖς ὑφ' Ἑκτορι τεταγμένοις "Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ" (B 816). ἢ καὶ τοῖς Ζελεΐταις, A b (BCE 3 E 4) T "οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νεάτον Ἴδης, / AT Τρῶες, T τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαδὸς υἱός / A b (BCE 3 E 4) T Πάνδαρος" (B 824. 826—7). T ἡγεόμην Τρώεσσι < φέρων χάριν Ἑκτορι δῖω > : τοῖς Ζελεΐταις. ^[5]
- 5 211c T τινὲς δὲ μὴ θέλοντες Τρῶας εἶναι τοὺς Ζελεΐτας τὸ Ἑκτορι ἀντὶ τοῦ δι' Ἑκτορά φασι, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "σοὶ πάντες μαχόμεσθα" (E 875), οὐκ εὔ. T < εἰ δέ κε νοστήσω : > ἀντὶ τοῦ νοστήσαιμι, ὡς "πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ ὀνομήνω" (B 488).
- 5 212 περιττεύει δὲ καὶ ὁ κέ σὺνδεσμος. A im < εἰ μὴ ἐγὼ τάδε : > συναπτέον ὡς ἐν τῇ B "εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν" (B 261).
- 5 215 A im χερσὶ διακλάσας : διὰ τῆς ἀναδιπλασιάσεως τοῦ ς τὸν ἀπὸ τῆς συντρίψεως τῶν κεράτων γινόμενον κτύπον ἐμιμήσατο.
- 5 216a b (BCE 3 E 4) T ἀνεμώλια γάρ μοι : ἀνέμοις ἀπολέσθαι ὀφείλοντα· ἀλλαχοῦ (δ 727) φησιν "ἀνηρείψαντο θύελλαι".
- 5 216b1

Τ άνέμοις ἀπολέσθαι ὀφείλοντα, οἷον ἀλλαχοῦ (α 241) φησιν "ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο", τουτέστι θύελλαι, ἄνεμοι ἔννευφώδεις.

5 216b2 b (BCE 3 E 4) Αἰνείας Τρώων ἀγός : καὶ Δαρδάνιοι γὰρ τῶν Τρώων.

5 217 T {πρίν γ' ἐπὶ} νώ: τὸ νώ βαρυτονητέον.

5 219a ἅπαξ δὲ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ο 475) ἐχρήσατο κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, "νώ ἀναβησάμενοι". ὁπότε μέντοι γε σὺν τῷ ι λέγεται, καὶ ἐπ' εὐθείας αὐτὸ τάσσει καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς καὶ προπερισπᾶται: "νώϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε" (I 48) καὶ "οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἡέλιός περ" (Ξ 344). περὶ δὲ τῆς τάσεως τοῦ μονοσυλλάβου, διὰ τί οὐ περιεσπάσθη, ἐν τῷ Περὶ ἀντωνυμιῶν (Ap. Dysc. pron. 86, 10) δηλοῦται. καὶ τάχα ἐπεὶ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ω λῆγον περισπᾶται· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ σφῶ, τασσόμενον καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς. καὶ παρ' αὐτῷ "σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον" (Λ 782), "Ζεὺς σφῶ ε <ι> ς Ἴδην" (Ο 146). Α πρίν γ' ἐπὶ νώ <τῷ δ' ἀνδρί> : πρίν νώ T ἐπὶ τῷδε τῷ ἀνδρί. ^[10]

5 219b ἐνταῦθα δὲ μόνον κέχρηται τῷ νώ καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, b (BCE 3) T "νώ ἀναβησάμενοι" (ο 475). T οἷοι Τρώϊοι ἵπποι : τοῦτο κοινόν, εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀπὸ Τρωὸς λάβοιμεν.

5 222a b (BCE 3) T < πεδίοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ διὰ πεδίου γάρ.

5 222b A int κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα : συνέτεμε τὸ ἐγκώμιον πρὸς εἰδότα λέγων.

5 223a Διομήδης δὲ ἐξέτεινεν (cf. E 263—73), ὅπως μὴ καταφρονήσῃ ὁ Σθένελος. b (BCE 3 E 4) T φέβεσθαι : ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ "φόβον Ἄρηος φορεούσας" (B 767), τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν.

5 223b1 καὶ ὅτι τὸ φοβεῖσθαι καὶ φέβεσθαι ἐπὶ τοῦ φεύγειν Ὅμηρος τίθησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους. A {διωκόμεν ἡδὲ} φέβεσθαι : φοβεῖσθαι.

5 223b2 τοῦτο δὲ ἐπὶ τὸ "φόβον Ἄρηος φορεούσας". T < τῷ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον : > ὅτι δύο ἵπποι.

5 224a A im τῷ καὶ νῶϊ πόλιν δὲ σαώσετον : πιθανῶς ἀλαζονευόμενος ἐπ' αὐτοῖς στέρεται αὐτῶν καὶ πρὸ πείρας φυγὴν προσδοκᾷ.

5 224b Διομήδης δὲ τούναντίον. b (BCE 3 E 4) T σιγαλόεντα : ἤτοι εὐδιάσειστα, ἢ λαμπρὰ—σιγηλόεντά τινα ὄντα.

5 226 A σιγαλόεντα δέξαι : δέξαι ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου.

5 226–7 b (BC E 3 E 4) T σιγαλόεντα δὲ τὰ σῖγα ἀλλόμενα. T ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι : Ἀρίσταρχος.

5 227a1 ἀποβήσομαι δὲ ἵππων ἔφη, οἷον τῆς τῶν ἵππων φροντίδος ἐπιφέρει γοῦν "ἡὲ σὺ τόνδε δέδεξο" (E 228), τὸν Διομήδη. Ζηνοδότ <ε> ιος δὲ ἢ διὰ τοῦ ε , "ἐπιβήσομαι". Α οὕτως Ἀρίσταρχος ἀποβήσομαι διὰ τοῦ α , A im τῆς φροντίδος τῆς περὶ αὐτούς.

5 227a2 A il ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι : Ζηνόδοτος "ἐπιβήσομαι". φησὶ γοῦν "τεῖς† ἄρματα ποικίλα βάντεσ" (E 239).

5 227a3 ἐὰν δὲ γράψῃς ἀποβήσομα ι , ἀντὶ τοῦ ἐκστήσομαι τῆς ἐπιμελείας αὐτῶν. b (BCE 3 E 4) T δέδεξο : ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ, ὥς ἐπὶ τοῦ πεπίθωνται, "λελάχωσιν" (H 80).

5 228 A < τεῷ ἵπῳ : > ὅτι δυοῖν ἵπποις ἐχρῶντο· διὸ καὶ δυϊκῶς λέγει.

5 230 A int < μᾶλλον ὅ φ' ἡνιόχῳ εἰωθότι : > ταῦτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς.

5 231a A im εἰωθότι : οὕτως εἰωθότι καὶ Ἀρίσταρχος καὶ σχεδὸν ἅπαντες μᾶλλον γάρ φησιν ὑπὸ τῷ ἐθάδι καὶ συνήθει ἡνιόχῳ οἴσιν τοὺς ἵππους τὸ ἄρμα.

5 231b καὶ τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει "μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον οὐδ' ἐθέλητον / ἐκφερέμεν πολέμοιο τεὸν φθόγγον ποθέοντες" (E 233—4). τοιοῦτό ἐστι καὶ τὸ ἐν τῇ Δολων <ε> ἰα "ἀθήεσσον γὰρ ἔτ' αὐτόν" (K 493). διὰ τοῦτο φασιν ἔνιοι καὶ τὸν Τηλέμαχον τῷ Πεισιστράτῳ κελεύειν ζεῦξαι

τοὺς ἵππους (cf. ο 46—7). εἴη δ' ἂν ὁ τοῦ Αἰνείου ἡνίοχος κατὰ τὸ σιωπώμενον καταβεβηκώς, καὶ ἔστι παρ' Ὀμήρῳ πολλὰ τοιαῦτα. Α ὕ φ ' ἡνιόχῳ εἰωθότι : ὡς ἄπειρος προφασίζεται, ἐπεὶ Κεβριόνου ἀποθανόντος (cf. ^[5]

- 5 231c Π 733—82) ἄλλον Ἐκτωρ δίδωσιν ἡνίοχον. καὶ Διομήδης σὺν αὐτοῖς ἀγωνίζεται (cf. Ψ 290—2) καὶ Μενέλαος Αἴθῃ τῇ Ἀγαμέμνονος ἵππῳ (cf. Ψ 293—5). b (BCE 3 E 4) T μόνως διὰ τοῦ ι τὸ εἰωθότ ι . T < μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον οὐ δ' ἐθέλητον : > ὅτι πεπλεόνακεν κατὰ τὸν τόπον τοῦτον τοῖς δυϊκοῖς σχήμασιν. ^[5]
- 5 233a A im μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον : οὐδὲ περὶ αὐτῶν τι χρηστὸν μαντεύεται.
- 5 233b Δημοσθένης (or. 18, 97) δέ φησιν· "Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν αἰεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν τδ' ἃ ἂν† ὁ θεὸς διδῶ γενναίως". b (BCE 3 E 4) T < τ ἐ ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ : > τὸ πλήρὲς ἐστὶ τεά· διὸ βαρυτονητέον· ἐπιφέρει γοῦν καὶ τεῶ ἵππῳ . ^[5]
- 5 237 A im < δεδέξομαι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ δέξομαι, ἐπιτηρήσω, ὡς "λελάχωσιν" (H 80) ἀντὶ τοῦ λάχωσιν.
- 5 238 A int τοὺς δὲ ἴδε Σθένης : ὡς ἀπὸ τοῦ δίφρου ὑψηλότερος ὦν ἐθεᾶτο.
- 5 241 ἦ ὡς ἀσχολουμένου Διομήδους περὶ τοὺς πολεμίους. A b (BCE 3 E 4) T αἶψα δὲ Τυδείδην : ἐπεῖγει γὰρ τοὺς λόγους ὁ καιρὸς.
- 5 242 b (BCE 3) T ἱ ν ' ἀπέλεθρον ἔχοντας· <ὁ μὲν τόξων ἐϋ εἰδῶς > : ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως ἀκόλουθον γὰρ ἦν εἰπεῖν τὸν μὲν τόξων εϋ εἰδότα.
- 5 245a στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἔχοντα ς , ἵνα μὴ σολοικισμὸς γένηται, ἐὰν {δὲ} συνάπτωμεν. λείπει <δὲ> τὸ ἐστίν. τὸ πέλεθρον ἔχει πῆχεις ἐξήκοντα ἐξ δίμοιρον. A ἱ ν ' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν τόξων ἐϋ εἰδῶς : ἀντὶ τοῦ τὸν μὲν, ὡς b (BCE 3) T "ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα" (B 353) καὶ T "ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτε, ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης" (ε 477). ^[5]
- 5 245b b (BCE 3) T ἱ ν ' ἀπέλεθρον ἔχοντας : στιγμὴ εἰς τὸ ἔχοντα ς .
- 5 245c b (BCE 3) T λείπει δὲ τῷ ἐξῆς τὸ ἐστίν· οὐ γὰρ δύναται σχῆμα εἶναι, ὡς Νικάνωρ (p. 182) φησίν. T ἀπέλεθρον δὲ λέγει τὴν ἀνάριθμον. b (BCE 3) τὸ δὲ πλέθρον πῆχεις ἔχει ἐξήκοντα ἐξ δίμοιρον. b (BCE 3) T < Πάνδαρος—Ἀφροδίτη : > οὐκ ἀκαίρως γενεαλογεῖ· συνίστησι γὰρ ἐκ προγόνων αὐτοῦς, οὐκ εὐχερῇ τὴν πρὸς αὐτοὺς μάχην δεικνύς. ^[5]
- 5 246—8 καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ πατρὸς εὔχεται (246. 248), ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς ἐστίν (248), ὡς τὸ "μήτηρ μὲν τέ μέ φησιν" (α 215). b (BCE 3 E 4) T < υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο : > ἐν ἄλλῳ "υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο". ^[5]
- 5 247 A im ἀλ λ ' ἄγε δὴ χαζώμε θ ' ἐ φ ' ἵππων : οὕτως Ἀρίσταρχος "ἐφ' ἵππων", AA int ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπ' Ἀθηνῶν ἀντὶ τοῦ ἐπ' Ἀθήνας· λέγει γὰρ ἐπιστραφῶμεν ἐπὶ τοὺς ἵππους, καὶ μὴ κινδύνευε πεζὸς πρὸς τὸν ἐφ' ἄρματος ὀχούμενον.
- 5 249a A χαζώμε θ ' ἐ φ ' ἵππων : ἀντὶ τοῦ εἰς ἵππους, ὡς ἐπὶ Ἀθηνῶν πλεῖν φαμεν· καὶ "πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων" (Γ 5).
- 5 249b b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ ' ἄγε δὴ χαζώμε θ ' <ἐ φ ' ἵππων > : ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχεν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς ἵππους.
- 5 249c δοκεῖ δὲ Ζηγνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἡθετηκέσαι. A χαζώμε θ ' ἐ φ ' ἵππων : οὐκ ἀναχωρεῖν αὐτῷ τῆς μάχης παραινεῖ ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλ' ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα καὶ μὴ πεζὸν πρὸς ἱππέας μάχεσθαι.
- 5 249d b (BCE 3 E 4) T < μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε : > ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν εἶπεν.

- 5 252a A int {ἐπεὶ} οὐδὲ σέ : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
- 5 252b 45 B.) τὸν δὲ ὀξύνει, ἵνα ἐγκλιτικῶς ἀναγνῶ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ, ἀλλ' ὀρθοτονεῖν· καὶ γὰρ δύναται συνδεδεσθαι. A μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευ', <ἐπεὶ οὐδὲ σὲ πεισέμεν οἶω> : ὡς γενναῖος καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄρμα ἀνάβασιν φυγὴν ὀρίζει καὶ τὸ μετακινήσai τι τῆς στάσεως, ἐν οἷα κατελείφθη.
- 5 252c ἠθικὸν δὲ τὸ ἐπεὶ οὐδὲ σὲ πεισέμεν οἶω, τὸν πάνυ φίλον· ἠθικὸν δὲ καὶ τὸ οἶω. b (BCE 3 E 4) T {οὐ γὰρ μοι} γενναῖον : σημειοῦνται τινες ὅτι οὕτως εἴρηται ἐγγενές, πάτριον.
- 5 253a A <ἀλυσκάζοντι : > φεύγοντι.
- 5 253b T il <ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν : > σημειοῦνται δὲ καὶ τὸ ὀκνεῖω δ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχω.
- 5 255a τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου τιθέασιν τὸν ὄκνον. A <ἀλλὰ καὶ αὐτως : > ἀλλὰ καίπερ πεζὸς ὑπάρχων.
- 5 255b A int τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη : καὶ ἀνδρείου καὶ εὐσεβοῦς πείθεσθαι θεῶ.
- 5 256a1 τὸ δὲ οὐκ ἔα ἀπὸ τοῦ ἑα τρίτον πρόσωπόν ἐστι κατ' ἀποκοπὴν· "οὐκ ἑα Κρονίδης" (Θ 414). T ἀνδρείου δὲ καὶ εὐσεβοῦς τὰ τοιαῦτα ῥήματα τῷ πάντα τῇ θεῷ ἀνατιθέναι προνοία.
- 5 256a2 b (BE 3 E 4) {τρεῖν μ' οὐκ} ἔα : συστέλλεται τὸ α καὶ βαρύνεται.
- 5 256b1 τὸ μὲν οὖν ἐντελὲς τοῦ ἐνεστῶτός ἐστιν ἐὼ ἑᾶς ἑᾶ, σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὡς τιμῶ τιμᾶς τιμᾶ, τοῦ δὲ παρατατικοῦ εἶων εἶας εἶα, οὐ προσγραφομένου τοῦ ι, "οὐ μ' εἶας μακάρεσσι" (E 819), καὶ τὸ τρίτον ἐν Ἰωνικῇ παραγωγῇ "τὸν δ' οὐτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι" (Υ 408) καὶ "τόνδε δ' ἔασκεν" (Ω 17). καὶ προστακτικὸν "ἀλλ' ἔα ὡς οἱ πρῶτα δόσαν" (A 276). εἰ τοίνυν ἐστὶ τοιοῦτο τρεῖν μ' οὐκ ἔα, μόνον συνεστάλη τὸ ἄλφα καὶ ὁ παρατατικός ἐστὶν ἰσοδυναμῶν ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς αἰεὶ ἐστὶ περισπώμενος καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενος, δῆλον ὅτι πολλὰ πάθη συστολῇ γὰρ τοῦ α καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι καὶ μεταβολῇ τοῦ τόνου, εἰ μὴ ἄλλως ἐκδεξαίμεθα ὅτι ἔθος αὐτῷ ταῦτα τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύειν εἰς δύο αα, ὧν τὸ μὲν πρότερον συνεσταλμένον ἐστὶ, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὅρᾳς "οὐχ ὀράας οἶος κἀγώ" (Φ 108), καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου "ἰσχανάα δακέειν" (P 572), "ἦτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα" (ι 323), "οὐκ ἑα Κρονίδης" (Θ 414). τοῦτο τοίνυν τὸ ἑα δύναται κατὰ ἀποκοπὴν εἰρησθαι, τρεῖν μ' οὐκ ἑᾶ ἔνθεν καὶ συνέσταλται τὸ α, καὶ βαρύνεται. οὐκ ἄηθες δὲ καὶ ἐνεστῶτας ἀποκόπτεσθαι καὶ ἄλλους χρόνους, ὡς ἔχει τὸ "οὔτα καταὶ λαπάρην" (Z 64). εἰ δέ τις ἐπιζητήσειεν ὁμοιότητα ἀπὸ τῶν εἰς ω περισπωμένων ἢ βαρυτόνων <ἐνεστῶτος> ἐπὶ τρίτου ἀποκοπὴν καὶ μὴ εὐρών μηδὲ τοῦτο παραδέξαιτο, ἑαυτὸν λήσει· περὶ γὰρ πάθους διαλαμβάνομεν. A συστέλλεται τὸ α καὶ βαρύνεται, ἵν' ἢ παρατατικοῦ εἶων εἶας εἶα, καὶ τὸ προστακτικὸν "ἀλλ' ἔα ὡς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας". [10]
- 5 256b2 ποιητικῶς οὖν συνέσταλται τὸ α καὶ ἔστιν παρατατικός ἰσοδυναμῶν ἐνεστῶτι. εἰ δὲ ἐνεστὼς ἐστὶν, ἔθει Ὀμηρικῷ λυθήσεται· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις διαλύει εἰς δύο αα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνέσταλται, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτέταται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· "οὐχ ὀράας οἶος κἀγώ", b (BCE 3 E 4) T "ἰσχανάα δακέειν", T "ἦτ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα", "οὐκ ἑα Κρονίδης". τοῦτο τοίνυν τὸ "ἑα" ἀποκέκοπται, ἔνθεν καὶ συνέσταλται τὸ α, καὶ βαρύνεται. b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "σὲ γάρ φη Ταργήλιος" παρὰ Ἀνακρέοντι (fr. 19 P. [P.M.G. 364] = 119 G.). T <πάλιν αὐτὶς : > ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ λέγει διὰ τοῦ πάλιν καὶ αὐτὶς, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτὶς ἀντὶ τοῦ πάλιν, τὸ δὲ πάλιν τοπικόν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω.

[10]

5 257a

- A int τούτω δ' οὐ πάλιν αὐτίς ἀποίσετον : πολὺ τὸ διάφορον αὐτοῦ τε καὶ τῶν Πανδάρου λόγων.
- 5 257b b (BCE 3 E 4) T < εἴ γ' οὖν : > οὕτως εἴ γ' οὖν διὰ τοῦ γ' Ἀρίσταρχος, εἰ δὴ ἕτερος αὐτῶν φύγη.
- 5 258a A im εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησι : γενναῖον τὸ ἱλῆμματ', εἰ μὴ ἀμφοτέρων, τοῦ ἑτέρου κρατήσιν πεπεισμένου.
- 5 258b ἅμα δὲ καὶ ἀνθρωπίνως οὐ περὶ τῶν δύο ἀποφάνεται, τὸ δὲ ὅλον τῇ Ἀθηνᾶ ἀνατίθῃσιν (cf. E 256). b (BCE 3 E 4) T αἴ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη : ἐξέκοψε διὰ τῆς θεοῦ τὸ ἑαυτοῦ καὶ Σθενέλου ἀλαζονικόν.
- 5 260 b (BE 3) T παιδευτικὸς δὲ ὁ λόγος. b (CE 3) < ἀμφοτέρω κτεῖναι , σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους : > ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος.
- 5 261 A im σὺ δὲ τούσ <δε> μὲν ὠκέας ἵππους <—Ἀχαιοῦς > : νηφαλίως ἅπαντα προορᾷ οὐκ ἐκκρουόμενος ὑπὸ τοῦ προσδοκωμένου κινδύνου, εἴγε ὁ μὲν θεᾶς υἱός, ὁ δὲ τοξότης ἄριστος, ὃς ἤδη καὶ ἔβαλεν αὐτόν.
- 5 261–4 πολεμικοῦ δὲ ἀνδρὸς ἀντιποιεῖσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον χρησίμων· καὶ ὁ Ἑκτωρ γοῦν τὸν Διομήδους θῶρακα σπεύδει λαβεῖν καὶ "ἀσπίδα Νεστορέην" (Θ 192). b (CE 3) T < αὐτοῦ ἐρυκακέειν : > ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ ἐρύκακε. ^[5]
- 5 262a A im ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας : ἵνα δοκῶσιν ὑπὸ τινος ἄγχεσθαι.
- 5 262b T Αἰνείας δ' ἐπαίξαι : ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ προστακτικοῦ ἐχρήσατο.
- 5 263a Ζηνόδοτος δὲ "ταῖνείωτ" γράφει. A < μεμνημένος : > μεμνημένος μου.
- 5 263b T il < ἐκ δ' ἐλάσαι : > διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.
- 5 264 A im τῆς γάρ τοι γενεῆς : ὁ μὲν Αἰνείας τὸ φορτικὸν ἐκκλίνων ἐπετέμετο τὸν ἔπαινον (sc.
- 5 265 E 222–3). ὁ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπαινεῖ παραγγέλων τὸν Σθένελον. πόθεν δὲ οἶδεν; ἐξ αἰχμαλῶτων δηλονότι, ὅθεν καὶ Ἰδομενεὺς ἔμαθε τὰ περὶ Ὀθρυονέως (cf. N 374–82). δύναται δὲ καὶ ὡς Ἀργεῖος εἰδέναι ταῦτα, εἴγε Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Τροίαν. b (CE 3) T {δῶχ'} υἱός : προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἱῆς, ἥς γενικὴ ὠφείλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος. ^[5]
- 5 266a1 αὕτη τοίνυν συναλιφὴν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἥς ἀκόλουθος δοτικὴ "Νηληϊῶ υἱῆ ῥοικῶσ" (B 20). καὶ αἰτιατικὴ "ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσομεν" (O 427) καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα "υἱῆς ὁ μὲν Κτεάτου" (B 621) καὶ αἰτιατικὴ "υἱᾶς τ' ὀλλυμένουσ" (X 62). ἀποδείξομεν δὲ καὶ τὸ "υἱάσι δὲ Πριάμοιο" (E 463) παρὰ τοῦτο κεκλίσθαι ἐν τοῖς Περὶ ὀνομάτων (fr. 10 = 2, 614, 36), ὅταν καὶ περὶ τῆς καθολικῆς κινήσεως τοῦ ὀνόματος διαλαμβάνωμεν. A προπερισπαστέον τὸ υἱός· ἀπὸ γὰρ τοῦ υἱός ἦν καὶ κατὰ κράσιν υἱός. ^[5]
- 5 266a2 b (CE 3) T ποινὴν <—οὔνε κ' > : ὅτι ἰδίως τῷ ποινῇ κέχρηται· κυρίως γὰρ ἐπὶ φόνου, "ποινὴν δεξαμένω" (I 636).
- 5 266b καὶ ὅτι τὸ οὔνεκα ἀντὶ τοῦ τούνεκα. A < ἵππων , ὅσοι ἔασιν ὑ π' ἡῶ τ' ἡέλιόν τε : > ὁ τρόπος περιφρασῆς.
- 5 267 A int τῆς γενεῆς ἔκλειψεν : ἀντὶ τοῦ ταύτης.
- 5 268 καὶ λείπει τὸ ἄρθρον, ἵν' ἡ ταύτης τῆς γενεῆς. b (CE 3) T λάθρη Λαομέδοντος : περισπούδαστοι γὰρ ἦσαν αὐτῷ.
- 5 269a πῶς οὖν παρὰ τῷ Πριάμῳ τὸ γένος τῶν ἵππων οὐ σφύζεται; ὅτι τοὺς Λαομέδοντος Ἡρακλῆς ἀπήγαγε πορθήσας τὴν Ἴλιον. b (CE 3) T < ὑποσχών : > ἀντὶ τοῦ ὑποστήσας.

- 5 269b καὶ "ὑπέστημεν" (E 715) ὑπεσχόμεθα. T il θήλεας ἵππους : τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα, ἵνα ἀπ' εὐθείας τῆς θῆλως ἢ κεκλιμένον "θῆλως ἐέρση" (ε 467), "'Ἡρη θῆλως ἐοῦσα" (T 97), "θῆλυν ὑπόρρηνον" (K 216).
- 5 269c1 οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ <ὁ> Ἀσκαλωνίτης (p. 45 B.). A προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ ἢ θῆλως, ὡς "θῆλως ἐέρση" καὶ "γυνὴ δὲ θῆλως οὔσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν" (Soph.
- 5 269c2 Trach. 1062). οἶδε δὲ καὶ τὸ θήλεια "ἄμφω θηλείας" (B 767). b (CE 3) T θήλεας : ὅτι οἱ περὶ Ἑλλάνικον ἀνεγίνωσκον "θηλέας" ὡς ταχέας, ὡς Δωρικῶς ἐκτιθεμένου τοῦ ποιητοῦ.
- 5 269d τὸ δὲ τοιοῦτο παρ' Ἡσιόδῳ (e. g. th. 60. 401 al.) πλεονάζει, Ὅμηρος δὲ οὐ χρῆται. A τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων <— /> τὼ δὲ δ' ὕ' Αἰνεία δῶκεν : οὐχ ὡς ἀποθανόντος Ἀγχίσου φησὶ "τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα" (Y 210).
- 5 271-2a1 ἔστιν οὖν ὅτε ἦν ἔφηβος· νῦν γὰρ διὰ γῆρας ἐν Δαρδανίᾳ διάγει· διὸ οὐδὲ μετὰ τῶν δημογερόντων ἐστίν. διδάσκει δέ, πῶς δεῖ μερίζεσθαι ζῶντι πατρί. T οὐχ ὡς ἀποθανόντων Ἀγχίσης κατέλιπεν αὐτὰς τῷ υἱῷ, ἀλλ' ὅτε κάκεῖνος ἔφηβος ἦν. ^[5]
- 5 271-2a2 νῦν δὲ γηράσας ἐν Δαρδανίᾳ διάγει· διὸ οὐδὲ μετὰ τῶν δημογερόντων ἐστίν. διδάσκει δέ, πῶς δεῖ μερίζεσθαι ζῶντι πατρί. b (CE 3) τὼ δὲ δ' ὕ' Αἰνεία <δῶκεν, μήστῳρε φόβοιο> : ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο.
- 5 272a ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ τέτρωτον "Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε <καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε>" (Θ 185). καὶ ὅτι φόβον τὴν φυγὴν λέγει. A <μήστῳρε :> οὕτως Ἀρίσταρχος μήστῳρε δυϊκῶς ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων.
- 5 272b A int καρτερόθυμε, δαΐφρον : εἰρωνικός ἐστίν ὁ ἔπαινος.
- 5 277a1 T καὶ ὁ ἔπαινος τοῦ ἀεὶ ἀλαζόνος εἰρωνικός ἐστίν.
- 5 277a2 b (CE 3) ἢ μάλα ς' <οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἶστός> : πρὸς τὴν ἐρμηνείαν· ἢ μάλα σε οὐκ ἐδάμασε τὸ βέλος, ὃ ἐστίν ὁ οἶστός.
- 5 278a1 περισπαστέον δὲ τὸν η· ἔστι γὰρ μᾶλλον βεβαιωτικός. ὑποστιγμὴ δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· κεῖται γὰρ ὁ ἂν τὶ τοῦ εἴ καὶ βαρύνεται. οἱ δὲ περισπῶντες στίζουσι κατὰ τὸ τέλος. A ἀντὶ τοῦ εἴ. ^[5]
- 5 278a2 A im ἢ μάλα ς' οὐ βέλος <ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἶστός> : ὁ ἢ ἀντὶ τοῦ εἴ, καὶ τὸ οἶστός ὑποστιχθήσεται· εἰ γὰρ περισπᾶσμεν τὸν η, ἀνηθοποίητον ἔσται.
- 5 278b b (CE 3) T βέλος ὠκὺ <.
- 5 278c ..>, πικρὸς οἶστός : βέλος κοινόν, οἶστός εἰδικόν. b (CE 3) T νῦν αὖ τ' ἐγχείῃ πειρήσομαι : εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐντεθωρακίσθαι αὐτόν.
- 5 279a T αἶ κε τύχωμι : ἐν πλεονασμῷ ἔστι τὸ μι.
- 5 279b T τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσεν : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ ἄϋσε φέρεται.
- 5 283a1 καὶ εἰ πρὸς τὸ ἄρθρον δὲ συνετάττετο, οὐκ ἀνεστρέφετο, δι' ὃν προείπομεν πολλάκις λόγον ὡς ὅτι, ἐὰν μεταξὺ πέση μέρος λόγου, οὐ γίνεται ἀναστροφή τῆς προθέσεως, ἐὰν μὴ τελευταία στίχου τεθῇ. A τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ ἄϋσε φέρεται. ^[5]
- 5 283a2 ἀλλ' οὐδ' εἰ πρὸς τὸ ἄρθρον ἐφέρετο, ἀνεστρέφετο· ἐὰν γὰρ μεταξὺ πέση μέρος λόγου, οὐκ ἀναστρέφεται, εἰ μὴ ἐν τέλει, ὡς τὸ "ἔπτυσσε πολὺν κάτα" (Call. [?] fr. 779). b (CE 3) T βέβληται κενεῶνα : ἄκρως ἀλαζών ὁ Πάνδαρος, ὃς ἐστῶτος τοῦ πολεμίου καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς πληγῆς ὀρίζεται. ^[5]

b (CE 3) Τ κενεῶνα : τὸν ὑπὸ τὰς πλευρὰς—ὀστέων. Α οὐ δ' ἔτυχες : οὐ γὰρ ἔτυχες, οἷον οὐκ ἐπέτυχες.

5 287 Τ ταλαύρινον πολεμιστήν : ὅτι παρηγμένως λέγει ταλαύρινον πολεμιστήν , καὶ ἔν ἐστιν ἐξ ἀμφοτέρων, ὑπομενητικὸν ἐν τῇ μάχῃ.

5 289a Α ταλαύρινον : Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸρ· οὐ γάρ, φησί, σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμόν, ἀλλὰ κατὰ ἀπλὴν ἔννοιαν· τὸν γὰρ εὐτολμον καὶ ἰσχυρόν.

5 289b1 ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφωνι (fr. 96 V.) δὲ ἀρέσκει ὁ σχηματισμὸς σύνθετος εἶναι παρὰ τὸ ταλαόν καὶ τὸ ρίνόν. εἴτε δὲ λεκτὸν ἔχει τὸ ἐπὶ τέλους εἴτε παρέλκει, ὀφείλει φυλάττεσθαι τὸ πνεῦμα· οὕτως γὰρ διελάβομεν περὶ τοῦ "μελιηδέος οἴνου" (cf. Δ 346), ᾧ καὶ αὐτὸς συγκατατίθεται. ἢ μέντοι παράδοσις ἐπέισθη Ἀριστάρχῳ. Α ταλαύρινον : ἰσχυρόχρωτα. ^[5]

5 289b2 Τ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸρ· οὐ γὰρ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται, ἀλλὰ καθ' ἀπλὴν ἔννοιαν τὸν εὐτολμον, καὶ πέπεισται αὐτῷ ἢ παράδοσις. Τρύφων δὲ σύνθετον αὐτὸ ἐκδέχεται παρὰ τὸ ταλαόν καὶ τὴν ρίνόν ὁμοίως τῷ ταναόποδα "ταναύποδα" (ι 464). b (CE 3) Τ < βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη / ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν , λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας : > καὶ πῶς, φασίν, πεδόθεν πολεμῶν τοιαύτην τῷ ἵππεϊ τὴν πληγὴν ἐπήνεγκε; λύεται γοῦν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς Ἀθηναῖς ἢ εἰκὸς τὸν Πάνδαρον κύψαι πρὸς τὸ ἐκκλῖναι τὴν βολήν. ^[5]

5 290-1 b (CE 3) βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη καὶ τὰ ἐξῆς: ζητεῖται πῶς Διομήδης—ἀφ' ὕψους βεβληκέναι. ὅτι †δηλωθεῖς† τῇ ὁρμῇ τοῦ ἥρωος ὁ Πάνδαρος συνεκάθισεν. Α πρυμνήν : ὡς "πυκνήν" (ξ 521.

5 292 529). ἐπίθετον γάρ. ὅταν δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλοίου, βαρύνομεν, ὡς λεύκη καὶ "λευκή" (ζ 45. κ 94). ὀξύνεται δὲ ὁ πρυμνός, ἐπεὶ τὰ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου τριγενῆ ἀπλᾶ ὀξύνεται, συχνός πυκνός. οὕτως "πρυμνός" (M 446). Α πρυμνήν τάμε (292): τὸ ἔσχατον. ^[5]

5 292-3a1 παρὰ νείατον δὲ ἀνθρεῶνα (293) παρὰ τὸ ἔσχατον μέρος. πρυμνή τὸ ἐπίθετον ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ πλοίου βαρύνεται. πρυμνήν δὲ τάμε (292) τὴν πρὸς τῇ ρίζῃ. Τ τὴν πρὸς τῇ ρίζῃ.

5 292-3a2 τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἐπίθετον ὀξύνεται· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς νηὸς βαρύνεται. b (CE 3) πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρεῶνος ἔσχατον μέρος.

5 292-3a3 b (CE 3) < ἐξελύθη : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἐξελύθη , ἄλλοι δὲ "ἐξεσύθη" Α int ἐξελύθη : τῆς ὁρμῆς ἐπαύσατο.

5 293b b (CE 3) Τ ἐξελύθη Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ "ἐξεσύθη". Τ ἀπόρουσε : χρησίμως, ἵνα ὑπεκστῶσιν οἱ ἵπποι, καὶ μὴ δύνηται ἐπιβεβηκὼς αὐτοῖς ὑπερμαχεῖν Αἰνείας.

5 297a b (CE 3) Τ Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε : ἦν γὰρ τόπος τῶν ὅπλων τοῦ ἡνιόχου.

5 297b φησὶ περὶ Αὐτομέδοντος· ὡς εἰπὼν εἰς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα" (P 540). Τ Αἰνείας δ' ἀπόρουσε{ν} <σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ > : Ἥλιόδωρος στίζει ἕως τοῦ ἀπόρουσε ν , εἴτα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ· ἃ γὰρ εἶχε, φησί, πρότερον, ταῦτα τῷ Πανδάρῳ μετέδωκεν.

5 297c1 αἶρει γοῦν, φησί, τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τοῦ νεκροῦ καὶ καθοπλίζεται καὶ τὸ βληθὲν ὑπὸ τοῦ Διομήδους δόρυ. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές ὡς ὅτι ἀπὸ τοῦ Πανδάρου ὁ Αἰνείας αἶρει τὰ ὅπλα· οὐ γὰρ ἐδήλωσεν ὁ ποιητής, ἀπίθανόν τε αὐτὸν τεῖναι† τὸν Αἰνεῖαν γυμνὸν παραδεδωκέναι τοῖς πολεμίοις, ὑπόψυχρόν τε τὸ ἐκδέχεσθαι τὸν Διομήδη ἕως οὗ καθοπλίσσεται ὁ Αἰνείας καὶ μὴ εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν· διὸ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 46 B.) συνάπτει ὥστε ἐπὶ τοῦ Αἰνεῖου κεῖσθαι τὸ σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ· καὶ δῆλον ὅτι ὁ Πάνδαρος ὑπ' ἄλλου κατὰ τὸ σιωπώμενον καθώπλιστο, ὁ δὲ Αἰνείας εἰς τὸ μετάφρενον μετενηνόχει τὴν ἀσπίδα, εἶχε δὲ τὸ δόρυ παρακείμενον, ἧ ἔκειτο ἐν τῷ δίφρῳ, ὥσπερ καὶ Νέστωρ ἡνιοχῶν Διομήδει, ὡς σαφές ἐκ τοῦ Ἑκτορος προσώπου "αἶ κε λάβωμεν / ἀσπίδα Νεστορέην" (Θ 191—2). οὕτως δὲ καὶ

Αὐτομέδων ἡνιοχεῖ τῷ Πατρόκλῳ παραδούς οὖν τὰς ἡνίας Ἀλκιμέδοντι πολεμεῖ τοῖς ἰδίοις ὅπλοις (cf. P 481—3). ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Προσῳδίᾳ (2,51,5). Ἀ Ἡλιόδωρος ἔστιξεν εἰς τὸ ἀπόρουσε· παρεδεδώκει γάρ, φησὶν, ὁ Αἰνείας τὰ ἴδια ὅπλα τῷ Πανδάρῳ ὡς μέλλων ἡνιοχεῖν, εἶθ' οὕτω κατελθὼν ἐκδιδύσκει τὸν νεκρὸν καὶ τούτοις ὀπλίζεται· ὅπερ ἄτοπον, τὸ ἐπιτηρεῖν Διομήδεα, ἄχρις οὗ ὀπλισθῇ Αἰνείας. ^[15]

5 297c2 ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς καὶ Ἡρωδιανῶ (2,51,16) δοκεῖ, κατὰ μὲν τὸ σιωπώμενον Πάνδαρος ὀπλίζεται, παράκειται δὲ τὰ ὅπλα τῷ Αἰνείᾳ παρὰ τὸν δίφρον ὡς καὶ Νέστορι· b (CE 3) Τ δῆλον γάρ, ἐξ ὧν φησιν "Εκτωρ" αἶ κε λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην". Τ καὶ Αὐτομέδων παραδούς Ἀλκιμέδοντι τὰς ἡνίας αὐτὸς πολεμεῖ. ἦν οὖν τόπος τῶν ὅπλων τοῦ ἡνιόχου ἐν τῷ ἄρματι, ἵν' εἰ χρεῖα γένοιτο, μαχέσωνται. b (CE 3) Τ Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ : ὅλον συναπτέον τὸν στίχον, ὡς Νικάνωρ (p. ^[10]

5 297d1 183 Friedl.). Τ συναπτέον ὅλον τὸν στίχον.

5 297d2 A int < οἱ : > ὅτι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

5 298 A int ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε : ὅτι ἀπὸ τῶν τετραπόδων ἢ μεταφορά, πρὸς τὸ "ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας" (Α 37).

5 299a Α ἀλκί : ἀλκί ὡς σαρκί, καὶ ἔστι κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ἀλκή.

5 299b τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ τ'ἀλκίς† Αἰολικοῦ αὐτό φασιν· τοῖς γὰρ εἰς ἡ παράκειται τ'εἰς† ις, ὡς "ἑορτή" (υ 156. φ 258) καὶ ἑορτίς καὶ ἐν ὑπερθέσει ἑροτίς (cf. Eur. El. 625). ΑΤ ὠφειλε δὲ ἐκτείνειν τὸ ι. Τ τ'εἶτε† ἀπ' εὐθείας τῆς ἄλλξ πεποίηται, ὡς οἶται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 46 B.). Τρύφων δὲ ἐν τῷ Περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως (fr. 97 V.) φησὶν ὅτι Ἀρίσταρχος λέγει ὅτι ἔθος αὐτοῖς ἔστι λέγειν τὴν ἰωκὴν "ἰῶκα" (Λ 601) καὶ τὴν κρόκην "κρόκα" (Hsd. opp. 538) καὶ τὴν ἀλκὴν ἄλκα ὡς σάρκα. εἰ δὲ σάρκα ὡς ἄλκα, καὶ ἀλκί ὡς σαρκί. Α < ἀλκί : > ἐκ τοῦ ἄλκιμος ἔστι κατὰ ἀποκοπήν. ^[5]

5 299c τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ τ'ἀλκίς† Αἰολικοῦ. ἐγὼ δέ φημι κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ἡ εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ μακρὸν εἰς βραχὺ μεταπέπλασται. b (CE 3) < οἱ : > ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.

5 300 A int {σμερδαλέα} ἰάχων : βαρύνειν δεῖ τὴν ἰάχων· ἐνεστῶτος γάρ ἐστι καὶ παρατατικοῦ.

5 302a οὐ μέντοι περισπασθήσεται, ὡς οἶται Τυραννίων (fr. 13 P.). διδάσκει τὰ κινήματα· "ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες" (δ 454)· εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ὡς νοοῦντες ἐγίνετο· "ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθε" (Ν 834), "τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντες" (Λ 463). οὕτως οὖν καὶ τὸ "φθέγγομ' ἐγὼν ἰάχουσα" (Φ 341) ὀφείλομεν προπαροξύνειν. Α σμερδαλέα ἰάχων : διὰ τῆς βοῆς ἀποτρέπων τοὺς ἐπιόντας ἢ πρὸς συμμαχίαν καλῶν. ^[5]

5 302b b (CE 3) Τ ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χερσίν / Τυδείδης : φθάσας γὰρ τῷ δόρατι προὔτυψεν.

5 302-3a1 Τ ἀποστέλλει τὸν λίθον, ὅτι φθάσας τὸ δόρυ προὔπεμψεν.

5 302-3a2 b (CE 3) οἶοι νῦν βροτοὶ εἰσι : πολλῷ κατωτέρω τῶν ἡρωϊκῶν ἐστὶ διὸ τῷ διαστήματι τοῦ χρόνου πιστοῦται τὰς ὑπεροχὰς τῶν ἡρώων.

5 304a b (CE 3) Τ ρέα πάλλε : καὶ διὰ τοῦ ρέα καὶ διὰ τοῦ πάλλε τὸ εὐμεταχείριστον ἐδήλωσεν.

5 304b b (CE 3) Τ κα τ' ἰσχίον—κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι : ἰσχίον τὸ πᾶν ὀστέον.

5 305-6 b (CE 3) Τ κοτύλη τὸ κοῖλον τοῦ ὀστέου, ἔνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐνστρέφεται. Α b (CE 3) Τ ἰσχίον : τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφύν—κοιλότητα. Α θλάσ <σ> ε <δέ οἱ κοτύλην> : ἐδήλωσε, τί ἐστὶ κοτύλη.

5 307a Τ ἄμφω ῥῆξε τένοντε : οὕτω τὰ τεταμένα νεῦρα, ὡς δύο τινῶν πλατέων νεύρων συνεχόντων τὴν κοτύλην.

- 5 307b b (CE 3) T ὥσε δ' ἀπὸ ρινόν : οὐχ ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
5 308 46 B.) ἀναστραφῆσεται ἢ πρόθεσις, ἐπεὶ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπῶσε· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. A
〈 ἔστη γνύξ ἐριπών : 〉 ὅτι ἔστη ἀντὶ τοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τὰ γόνατα πεσών.
- 5 309a1 A int τὸ δὲ ἔστη T ἀντὶ τοῦ ἔμεινεν †η† τὸ ἐριπών ἀντὶ τοῦ κατενεχθεῖς.
- 5 309a2 b (CE 3) T ἔστη γνύξ 〈 ἐριπών 〉 : πιθανῶς οὐκ ἀνατρέπεται, ἀλλ' οὕτω σχηματίζεται πρὸς τὸ
εὐμετακόμιστον τῆς ἀρπαζούσης μητρός.
- 5 309b b (CE 3) T 〈 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψε : 〉 ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ Ἑκτορος (sc.
5 310 Λ 356) λέγεται μετενεχθεῖς ἐντεῦθεν. A im 〈 καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο : 〉 καὶ ὁ χρόνος καὶ
τὸ ῥῆμα ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο ἄν.
- 5 311a A im καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο : οὐχ ὡς καιρίας οὔσης τῆς πληγῆς πρὸς θάνατον, ἀλλ' ἴσως
δεύτερον τραῦμα ὑπὸ τῶν πολεμίων πληγεῖς.
- 5 311b καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῦτο δέδοικε, "μή τις Δαναῶν ταχυπώλων / χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ
θυμὸν ἔλοιτο" (E 316—7). b (CE 3) T τὸ δὲ ἀπόλοιτο ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο. T ἀμφὶ δ' ἐὸν φίλον
υἱὸν 〈 —βελέων 〉 : οὐχ ἵνα μὴ τρωθῇ· πῶς γὰρ ἐνόμισεν ἄτρωτον τὸν ἑαυτῆς πέπλον εἶναι
τιτρωσκομένων καὶ τῶν θεῶν; ἀλλ' ὑπ' οὐδενὸς αὐτὸν τῶν πολεμίων ὀραθῆναι θέλει· ὡς γὰρ
αὐτοὶ οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶν ἀφανεῖς, οὕτω καὶ ἡ ἐσθῆς αὐτῶν ἀόρατος. ^[5]
- 5 314—6 πῶς οὖν ἐπιφέρει "μή τις Δαναῶν ταχυπώλων / χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται"
(E 316—7); ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐδήλωσε τὸ ἐπόμενον· εἰ γὰρ ὥφθη, ἴσως ἂν ἐτρώθη, καὶ
τρωθεῖς ἀπέθανεν. Διομήδης δὲ μόνος ἐπιδιώκει· τὴν ἀχλὺν γὰρ ἦν ἀφηρημένος. b (CE 3) T
ἐχεύατο πήχεε λευκῶ : τὸ τρυφερὸν τῆς θεοῦ διὰ τοῦ ἐχεύατο παρέστησεν.
- 5 314 b (C) T 〈 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα κάλυψεν : 〉 ἔμπροσθεν δέ φησιν αὐτοῦ τὸν
πέπλον ἐπέτασε πρὸς τὸ καλύψαι αὐτόν.
- 5 315a b (CE 3) πρόσθε δέ οἱ : ἔμπροσθεν—κρύψη αὐτόν. A 〈 πτύγμα : 〉 πτύγμα δὲ τὸ περίσσευμα.
- 5 315b b (CE 3) ἔρκος ἔμεν βελέων : ἔρκος ὡς ἀφανείας ποιητικόν.
- 5 316 T 〈 ἔλοιτο : 〉 Ἀρίσταρχος †ῥλοιτο.
- 5 317 A int οὐ δ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιῶν : τὸ σπουδαῖον Διομήδους τὸ περὶ τοὺς ἵππους
ἐνέφηγε σπουδάζοντα ποιῶν τὸν ἡνίοχον.
- 5 319a b (CE 3) T 〈 συνθεσιῶν : 〉 ὅτι ἰδίως συνθεσιῶν ἀντὶ τοῦ ἐντολῶν.
- 5 319b A int νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου : οὐκ ἀναστρεπτέον· δύναται γὰρ καὶ 〈 τῇ 〉 γενικῇ συντάττεσθαι
καὶ σημαίνει 〈 ν 〉 τὸ ἄποθεν, ἵνα ὁμοιον ἦ τῷ "οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος" (I 353).
- 5 322a ἦ καὶ παρέλκεται. A ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας : ἐξ οὐδενὸς γὰρ ἦν ἑᾶσαι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ· ἵνα
τε δοκῶσιν ὑπὸ τινος ἄγχεσθαι.
- 5 322b T 〈 Αἰνείαιο : 〉 ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "†αἰνείω†".
- 5 323 οὐκ ἔστι δὲ Αἰνείως ὡς Πετεῶς. A im ὃν περὶ πάσης : οὐκ ἀναστρεπτέον· κεῖται γὰρ ἀντὶ τῆς
ὑπέρ.
- 5 325 δεδήλωται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ A ἐντελῶς, ὅποτε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ "ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ
πάντων" (A 287). A ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη : ὁ μὲν Σθένης ὡς Ἑλλήν τὰ ψυχικὰ προτιμᾷ, οἱ
δὲ βάρβαροι τὸν Δημοκόωντα "ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι / τίον, ἐπεὶ θεὸς ἔσκε μετὰ πρῶτοισι
μάχεσθαι" (E 535—6).
- 5 326 b (CE 3) T νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαύνειν : ὅπως ἡθάδες αὐτῶν γένωνται· ἀπειρόκαλον γὰρ
τὸ εὐθέως ἐναβρύνεσθαι τοῖς ἀλλοτρίοις ὡς Ἑκτωρ (cf.
- 5 327

- P 210—4). b (CE 3) T < αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κρατερωνύχες" <ἵπποις> ".
5 329a βίαιος †δ' ἔφη συναλιφή. τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶν· αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε τοὺς ἵππους, τουτέστι κατόπιν ἐλαύνειν. Α αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε <—ἵππους> : ἐπὶ Τυδεΐδην †εἰ πρόεστιν† ἤλαυνεν.
5 329b ἢ ἀντὶ τοῦ μετεδίωκεν. Τ Κύπριν : οἱ μὲν τὴν ἐπιθυμίαν, οἱ δὲ τὴν βαρβαρικὴν ἀφροσύνην αὐτὴν εἶναι λέγουσιν.
5 330 Α b (CE 3) Τ γινώσκων ὅ τ ' ἀναλκίς ἔην θεός : οὐ διὰ τοῦτο ἐδίωκεν, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐντολήν.
5 331 ἐγίγνωσκε δὲ ὅτι τούτου χάριν ἐκείνη ἐπέτρεπεν αὐτὴν τρωθῆναι. b (CE 3) Τ < πόλεμον> κατακοιρανέουσιν : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
5 332a1 46 B.) ἀναστρέφει, ἵνα γένηται κατὰ πόλεμον. δύναται δὲ ἔμφασις γενέσθαι, εἰ συνάπτοιτο τῷ κοιρανέουσιν ὡς "ἀνακοιρανέοντα" (cf. E 824). καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ "Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν" (α 247). Α ἔμφασις σημαίνει ἢ κατὰ, εἰ συνάπτοις τῷ κοιρανέουσι ν .
5 332a2 b (CE 3) Τ < οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ : > · ὅτι πολεμικὴ ἡ θεός.
5 333a Α int Ἐνυώ : ἀνθρωποπαθῶς πέπλασται ὡς Δεῖμος καὶ Ἔρις.
5 333b εἰ δὲ ἦν θεός, ποῦ ἦν ἐν τῇ θεομαχίᾳ; b (CE 3) Τ Ἐνυώ δὲ παρὰ τὸ ἐναυεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἐμφωνεῖν†. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἔνω, ὃ ἐστὶ φονεύω, ἔνθεν καὶ αὐτοέντης. παρ' αὐτῆς δὲ καὶ ὁ Ἐνυάλιος. Α b (CE 3) Τ < Ἐνυώ : > κακῶς ὅσοι δασύνουσι τὸ υ τοῦ Ἐνυώ ἄμεινον γὰρ ψιλοῦν.
5 333c ἀναπέπλασται γὰρ πολεμικὴ θεός, ἥς οἱ νεώτεροι —μητρωνυμικῶς. Α ἀλ λ ' ὅτε δὴ ρ' : τὸ πληρὲς ἐστὶ δὴ ρ α , οὐχ ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
5 334a 46 B.) ὅτι τὸ δὴ ἐπλεόνασε τῷ ρ · διὸ βαρύνει. Α ἀλ λ ' ὅτε δὴ ρ ' ἐκίχανε πολὺν κα θ ' ὅμιλον ὁπάζων : μέμνηται ἑαυτοῦ ὁ ποιητής· εἶπε γὰρ "ὑπεξέφερεν πολέμοιο" (E 318).
5 334b b (CE 3) Τ προκόψασαν οὖν μεταθέων αὐτὴν κατέλαβεν. b (E 3) Τ ὁπάζων : ἡ λέξις αὕτη πλείονα—καθ' ὅμιλον ὁπάζων. Α ἔν θ ' ἐπορεζάμενος <—μετάλμενος ὁξεί δουρί> : τοῦτο πρὸς τὸ μέγεθος τῆς θεοῦ· καὶ ἐπάλμενος γὰρ μόγις τὴν ἄκρην χεῖρα ἔτρωσεν, ὅτι μετέωρος ἦν ἡ θεός. ^[5]
5 335–6 νῦν δὲ οὐκ ἐνεργεῖ ἡ Ἀθηνᾶ· εὐτελής γὰρ ἡ Ἀφροδίτη. ἔοικε δὲ Διομήδης ἐπιθυμίας ἅμα καὶ θυμοῦ κρατεῖν, Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης. b (CE 3) Τ ἀβληχρήν : ἀβληχρὸν τὸ ἰσχυρόν, οἱ δὲ τὴν εὐώνυμον. ^[5]
5 337a1 Τ βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν† καὶ στερήσει τοῦ α ἀβληχρόν.
5 337a2 τοῖδε δὲ† τὴν εὐώνυμον ἐνταῦθα χεῖρα. b (CE 3) εἶθαρ : τινὲς κατ' ἰθὺ ἢ ἀντὶ τοῦ ταχύ.
5 337b1 ἀντετόρησε δὲ χροός ἀντὶ τοῦ τὸν χροά διέτρησεν. Τ τὸ δὲ εἶθαρ οἱ μὲν τὸ εὐθύς, οἱ δὲ τὸ κατ' ἰθὺ, ὃ καὶ ἄμεινον.
5 337b2 ἀντετόρησε δὲ τὸν χροά δηλονότι διέτρησεν. b (CE 3) ἀμβροσίῳ διὰ πέπλου : καὶ πῶς αὐτὸν προβάλλεται (sc).
5 338 E 315—6); οὐχ ὡς ἄτρωτον, ἀλλ' ὡς ἀφανείας ποιητικόν. Διομήδης δὲ ὁρᾷ αὐτὸν ὑπὸ Ἀθηνᾶς συνεργούμενος. b (CE 3) Τ πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος : ὑπὲρ τὸ ἔσχατον τοῦ θέναρος εἰς τὴν πρὸς τὸν καρπὸν συνάφειαν.
5 339a

- †θέναρος† δὲ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. b (CE 3) Τ ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο : ἔρ <ρ> εε δὲ τῆς θεοῦ ὁ ἰχώρ ὡς αἶμα· λείπει γὰρ τὸ ὥς, ὡς "Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσσεσθον" (φ 216).
- 5 339b Τ < ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο : > καταχρηστικώτερόν ἐστι τὸ ῥέε ν, ὡς τὸ "νέκταρ ἔωνοχόει" (Δ 3).
- 5 339c b (CE 3) ἰχώρ : οὐχ οἶον ἡμεῖς οἶδαμεν, ἀλλ' ἄλλης τινὸς οὐσίας παρὰ τὸ αἶμα· διὸ καὶ ἐπήγαγεν οἶός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι ν.
- 5 340 b (CE 3) Τ οὐ γὰρ σῖτον ἔδου ς', <οὐ πίνου ς' αἶθοπα οἶνον> : καὶ μὴν πολλὰ τῶν ζώων οὐ σῖτον ἔδουσιν, οὐ πίνουσιν οἶνον καὶ οὔτε ἄναιμα οὔτε ἀθάνατά εἰσιν.
- 5 341 δεῖ τοίνυν προσυπακούειν τῷ οὐ σῖτο ν, ἀλλ' ἄμβροσίαν, οὐ πίνουσιν οἶνο ν, ἀλλὰ νέκταρ. b (CE 3) Τ τοῦνε κ' ἀναίμονές <εἰσι> καὶ ἀθάνατοι καλέονται : ἀναίμονες μὲν, ἐπεὶ οὐ τρέφονται, ἀθάνατοι δέ, ὅτι ἀναίμονες· ὁ γὰρ θάνατος ψύζει τοῦ θερμοῦ γίνεται.
- 5 342 b (CE 3) Τ ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα : Τυραννίων (fr.
- 5 343 13 P.) προπερισπᾶ τὸ ἰάχουσα, κακῶς. Τ καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων / κυανέῃ νεφέλῃ : ἢ τῇ μετὰ χερσὶ νεφέλῃ· ἢ πρῶτον χερσίν, ἔπειτα νεφέλῃ.
- 5 344–5 b (CE 3) Τ εἶκε, Διὸς θύγατερ : προπαρασκευάζει μηκέτι φανῆναι αὐτὴν ἐν τῇ θεομαχίᾳ.
- 5 348 b (CE 3) Τ ἡ οὐχ ἄλις ὅτ <τ> ἰ γυναικας ἀνάγκιδας : τινὲς ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὴν Ἑλένην.
- 5 349 Τ εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον : ἐν τισι γράφεται "εἰ δὲ καὶ ἐς πόλεμον".
- 5 350 Τ ἀλύουσα : ψιλωτέον τὸ ἀλύουσα· παρὰ γὰρ τὴν ἄλλην γέγονεν· b (CE 3) Τ οἱ γὰρ λυπούμενοι ἐν πλάνῃ ἔχουσι τὴν ψυχὴν, ὁμοίως καὶ οἱ λίαν χαίροντες.
- 5 352 b (E 3) Τ ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 46 B.) δασύνει "ἀλύεισ" (ς 333) τὸ ἐπιχαίρεις. τὸ δὲ ἀλύουσα ἀντὶ τοῦ Τ λύσιν οὐχ εὐρίσκουσα τῶν δεινῶν· διὸ οὐδὲ φθέγγεται. b (CE 3) Τ τὴν μὲν ἄρ Ἴρις ἐλοῦσα : ὡς κοινῶς ἅπασι τοῖς θεοῖς ὑπηρετοῦσα ἢ ὡς ἐρωτική. ^[5]
- 5 353 b (C[bis], E 3) Τ οὐκ ἀπέστη δὲ ἀφ' οὗ "Τρωσὶν ἄγγελος ἦλθεν" (B 786). b (E 3) Τ εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα : καὶ ἐπὶ Ἑκτορος "ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερά" (Λ 498) τοῦ ναυστάθμου.
- 5 355 Τ ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο : ἔγχος ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.
- 5 356 τὸ δὲ ἐκέκλιτο Τ ἀπὸ τοῦ κλίνω· καὶ "σάκε' ὥμοισι κλίναντες" (Λ 593) καὶ "στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτω" (Λ 371). b (BCE 3) Τ ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα <—ἦτεεν ἵππους> : διαστολὴ εἰς τὸ ἐριποῦσα (357), καὶ τὸ ἐξῆς †κασιγνήτοιο ἵππους †.
- 5 357–8 οἰκεῖον δὲ τὸ γυνὴ (357) τῇ ἀνάγκιδι (cf. E 331), ὡς τὸ "ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνησ" (E 370). b (BCE 3) Τ πολλὰ λισσομένη χρυσάμπυκας ἦτεεν ἵππους : οὐκ εὖ, φασὶν ἔνιοι, πρόσκειται τὸ πολλὰ· καὶ γὰρ ἐραστής καὶ ἀδελφός, καὶ τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ.
- 5 358 ῥητέον δὲ ὅτι τὸ γυναικεῖον καὶ ἀσθενὲς ἐμφαίνει ἢ πολλὴ δέησις καὶ τὸ γονυπετεῖν (cf. E 370). b (BCE 3 E 4) Τ ἄμπυξ δέ, ᾧ τὰς τρίχας περιλαμβάνουσιν. Τ ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνησ <—κατέρεξεν> : βιωτικά ταῦτα, τὸ καὶ τοὺς προβεβηκότας τῶν παίδων ὡς μικροὺς ὑπὸ τῶν γονέων θωπεύεσθαι. ^[5]
- 5 370–2 διὰ δὲ τὸ τρυφερὸν τῆς δαίμονος πίπτεν εἶπεν, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ τραύματος παρειμένην ἐμφῆναι θέλων. b (BCE 3 E 4) Τ < τίς νύ σε τοιά δ' ἔρεξε> φίλον τέκος Οὐρανιῶνων : φίλον Οὐρανιῶνων ἢ τίς {τῶν} Οὐρανιῶνων. ^[5]
- 5 373 Τ μαψιδίως : ἴδιον γονέων ἀδικοῦσι παισὶν ὑπερασπίζειν.
- 5 374a b (BCE 3 E 4) Τ ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ : οἶον ἐν ὄψει ἀδικοῦσαν.

- 5 374b b (BCE 3 E 4) Τ υπέρθυμος : ἀλόγιστος καὶ μεστὸς θυμοῦ.
- 5 376 b (BCE 3) Τ οὔνε κ' ἐγὼ φίλον υἱόν : ἠὔξησε τὸ θράσος Διομήδους εὖλογον ἔχουσα τὴν αἰτίαν.
- 5 377 b (BCE 3) Τ ἄλ λ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται : ὡς Τρωσὶ βοηθοῦσα κοινοποιεῖται τὸ πταῖσμα, καὶ ἵνα μὴ δοκῇ μόνῃ ἀδικεῖσθαι.
- 5 380 b (BCE 3 E 4) Τ ἐξ ἀνδρῶν , χαλέ π' ἄλ γ ε' ἐ π' ἀλλήλοισι τιθέντες : τινὲς συνάπτουσιν, ἴν' ἢ δι' ἀνδρῶν ἀλλήλους κακοποιοῦντες.
- 5 384 b (BC E 3 E 4) Τ τλῆ μὲν Ἄρης : ἐπίτηδες μύθους συλλέξας Διώνῃ περιτίθησιν ὁ ποιητής, δι' ὧν τῆς οἰκείας ἀπολύεται βλασφημίας ὡς οὐ καίνισας, ἀλλὰ παλαιαῖς παραδόσεσι πεισθεῖς.
- 5 385a οὐδὲν δὲ ἄτοπον τοὺς Ποσειδῶνος δῆσαι Ἄρεα (cf. E 385—7). b (BE 3) Τ τλῆ μὲν Ἄρης : Ἀδώνιδος τοῦ Κινύρου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτῃ καὶ τὸν φθόνον ὑφορωμένη παρέθετο τοῖς περὶ Ὡτον καὶ Ἐφιάλτην, οἱ θέσει μὲν ἦσαν Ἀλωέως, φύσει δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας.
- 5 385b τοῦτον θηρολετοῦντα ἐν τῷ Λιβάνῳ τῆς Ἀραβίας ἀναιρεῖ Ἄρης. οἱ δὲ ὀργισθέντες ἐπὶ τρισκαίδεκα μῆνας ἀποκλείσαντες τὸν Ἄρεα εἶχον ἐν εἰρκτῇ. ἡ δὲ τούτων μητρὶς Ἡερίβοια, ἡ Εὐρυμάχου τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπήγγειλεν Ἑρμῇ. ὁ δὲ καὶ ταύτῃ χαριζόμενος καὶ τῇ Ἥρᾳ κλέπτει τὸν Ἄρεα. ὁ δὲ φυγὼν ἦκεν εἰς Νάξον καὶ κατέκρυπεν ἑαυτὸν εἰς τὴν σιδηροβρῶτιν καλουμένην πέτραν. ἐκεῖνοι δὲ ἐρασθέντες τῶν Ἥρας καὶ Ἀρτέμιδος γάμων ἀλλήλους ἐν κυνηγεσίοις ἀπέκτειναν· κατὰ πρόνοιαν γὰρ Ἀρτέμιδος ἔλαφος διὰ μέσου αὐτῶν διήλθε, καθ' ἧς ῥίψαντες ἄμφω ἀλλήλους διεχρήσαντο. b (BCE 3) Τ καὶ νύ κεν ἔν θ' ἀπόλοιτο Ἄρης : ἡ ὑπερβολικῶς εἶπεν, ἡ ἀντὶ τοῦ ἀφανῆς ἐγένετο, ὥσπερ φαμέν "ἀπόλωλεν ὁ παῖς". ^[10]
- 5 388a b (BC E 3 E 4) Τ < ἀπόλοιτο : > ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο.
- 5 388b T il < ἄτος : > ἀκόρεστος.
- 5 388c T il τλῆ δ' Ἥρῃ <—κῆδε δὲ θυμόν > : φιλόσοφος Ἡρακλῆς καὶ σοφίας οὐρανίου μύστης, ὃς ὥσπερ κατὰ βαθείας δεδυκυῖαν ἀχλὺς φιλοσοφίαν ἐφώτισε.
- 5 392–400 τὸν θολερὸν τοίνυν ἀέρα καὶ πρὸς τὴν ἐκάστου διάνοιαν ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς θεῖω διήρθρωσε λόγῳ τὴν ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων ἄνοιαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρῶσας· ὅθεν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀφίησι τὰ βέλη· πᾶς γὰρ φιλόσοφος ἐν ἐπιγείῳ σώματι πτηνὸν ὥσπερ τι βέλος τὸν νοῦν εἰς τὰ μετέωρα διαπέμπεται. διὰ δὲ τοῦ τριγώνου βέλους ἡ τριμερὴς ἡμῖν φιλοσοφία δεδήλωται. μετὰ δὲ Ἥραν τοξεύει Ἀἰδὴν· οὐδεὶς γὰρ ἄβατος φιλοσοφία χῶρος, ἀλλὰ μετὰ τὸν οὐρανὸν ἐζήτηκε τὴν κατωτάτῳ φύσιν· διὸ καὶ ἀνεληλυθέναι τὸν Ἀἰδὴν φησί, μόνον οὐχὶ συνάπτων ἄμφω τὰς γνώσεις καὶ τὸν ἀλαμπῇ πᾶσιν ἀνθρώποις τόπον ὁ τῆς φιλοσοφίας οἷστος εὐστόχως βληθεὶς διευκρίνησεν. b (BCE 3 E 4) Τ τλῆ δ' Ἥρῃ <—λάβεν ἄλγος > : οἱ μὲν ἐν τῇ πρὸς Πυλίου μάχῃ, οἱ δὲ διὰ τὸ μὴ ἔασαι αὐτὴν νήπιον ὄντα σπάσαι τὸν ἴδιον μαζόν. ^[10]
- 5 392–4a1 διὰ μειζόνων δὲ προσώπων παρεμυθήσατο τὴν Ἀφροδίτην. Τ ἡ δὲ ἱστορία ὅτι ἐν τῇ πρὸς Πυλίου μάχῃ αὐτὴν ἔτρωσεν.
- 5 392–4a2 οἱ δὲ φασιν ὅτι, διότι νήπιον ὄντα οὐκ εἶασεν αὐτὸν σπάσαι τὸν ἴδιον μαζόν, ἔτρωσεν αὐτήν. διὰ μειζόνων δὲ προσώπων παραμυθεῖται ἡ Ἀφροδίτη†. b (BCE 3 E 4) < τότε καὶ μιν : > ἐν τῇ ἐτέρᾳ "τότε κέν μιν".
- 5 394 T il τλῆ δ' Αἰδῆσ <—ὀδύνησιν ἔδωκεν > : φασὶν Ἡρακλέα ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πλούτωνος ἄνευ ἀσπίδος καὶ σιδήρου χειρώσασθαι τὸν Κέρβερον, τῇ μὲν δορᾷ χρῆσασθαι ἀντὶ ἀσπίδος, τοῖς δὲ βέλεσι λιθίνας ἀκίδας κατασκευάσαι.
- 5 395–7 μετὰ δὲ τὴν νίκην πάλιν ἐναντιούμενου τοῦ θεοῦ τὸν Ἡρακλέα ὀργισθέντα τοξεῦσαι αὐτόν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐν Πύλῳ ἐν νεκύεσσι : Ἀρίσταρχος "πύλῳ" ὡς "χόλῳ" (Z 335 al. ^[5])

- 5 397) καὶ ἐσπέρῳ. ἀλλὰ πληθυντικῶς αἰεὶ λέγει· "ὠΐγνυντο πύλαι" (B 809), "πύλας Ἀΐδαο" (E 646).
ἐν τῇ Πύλῳ οὖν φησιν. T < κῆρ ἀχέων , ὀδύνῃσι πεπαρμένος : > κατὰ μέτρον ἢ ἀνάπαισιν.
- 5 399 T il < τῷ δ' ἐπὶ Παίῳ ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω / ἡκέσα τ' : > πρὸς τὸ πεῖσαι τὴν
θυγατέρα ἐναργῶς περὶ τοῦ πλήγματος διαλέγεται.
- 5 401-2a1 b (BCE 3 E 4) οὐκ ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν· τῷ γὰρ ἐξῆς συντέτακται. b (BCE 3) {ῶμῳ ἐνὶ
στιβαρῷ ἡλήλατο;} οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· τῷ γὰρ ἐξῆς συντέτακται.
- 5 401-2a2 T τῷ δ' ἐπὶ Παίῳ <—ἐτέτυκτο > : ἡὔξησε τὴν ἱατρικὴν, εἶγε καὶ θεοὶ δέονται αὐτῆς.
- 5 401-2b παραμυθεῖται δὲ τὴν παῖδα ὡς οὐδὲν ἐκ τῆς πληγῆς πεισομένην. διάφορος δὲ παρ' Ἀπόλλωνα ὁ
Παίῳ. b (BCE 3 E 4) T < καταθνητός : > περισσὴ ἢ κατα .
- 5 402 T il < ὀβριμοεργός : > Ἀρίσταρχος "αἰσυλοεργός".
- 5 403a T il < ὅς οὐκ ὄθε τ' : > διὰ τοῦ τ "ὄτ' οὐκ ὄθετ".
- 5 403b T il ὅς τόξοισιν ἔκιδε θεοῦς : οὐκ οἶδεν αὐτὸν ῥοπάλῳ χρώμενον.
- 5 404a1 τὸ δὲ ἔκιδε ἀντὶ τοῦ ἐκάκου. T οὐδέποτε οἶδεν ὁ ποιητὴς Ἡρακλέα ῥοπάλῳ χρώμενον.
- 5 404a2 b (BCE 3) σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε <—Ἀθήνη > : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· πρὸς γὰρ τὸ
ἀνήκε συντέτακται.
- 5 405 b (BCE 3 E 4) T οὐχ ὑπὸ θνητοῦ δὲ τέτρωται, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦ ἰσοτίμου. καὶ ὁ ὑπηρετήσας δὲ οὐκ
ἀβλαβῆς ἐκφέρεται (cf. E 406—15). b (BCE 3 E 4) < νήπιος , οὐ δὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος
υἱός : > ἡδὺ τὸ τῆς ἐξαλλαγῆς.
- 5 406 ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. b (BCE 3) μά λ' οὐ δηναίος : οὐ μάλα δηναίος.
- 5 407a b (BCE 3) T εἰς εὐσέβειαν δὲ ἡμᾶς διὰ τούτων παρακαλεῖ. b (BCE 3 E 4) T < δηναίος : >
πολυχρόνιος.
- 5 407b T il οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν : λανθάνει τὸ ταπεινὸν τῆς λέξεως καὶ διὰ τὸ
λέγον πρόσωπον καὶ διὰ τὸ ἀκοῦον· οὐ γὰρ ἐξ ἄρσενος λέγεται, οὐχ ἥρωος, οὐ θεοῦ, ἀλλ' ὑπὸ
θεᾶς καὶ μητρὸς καὶ ἐναγκαλισμένης τὴν παῖδα.
- 5 408a b (BCE 3 E 4) T οὐδέ τί μιν {παῖδες} : διχῶς, καὶ "οὐδέ τέ μιν".
- 5 408b T σεμνύνει δὲ τὴν παιδοποιΐαν, τοὺς ἀσεβοῦντας κολάζεσθαι λέγων ἀτεκνία. b (BCE 3 E 4) T εἰ
δὲ λέγοις καὶ μὴν "τέτρατον ἡμᾶρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ" (γ 180), ἴσθι ὡς οἱ ἐταῖροι ὑπέστρεψαν, οὐ
Διομήδης. b (BCE 3 E 4) T < παππάζουσιν : > πατέρα καλοῦσιν. ^[5]
- 5 408c T il μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται : περὶ Ἄρεος προλέγει.
- 5 411 T μὴ δὴν Αἰγιάλεια : ἄμεινον τὸ δὴν χρονικὸν ἐπίρρημα ἐκδέχεσθαι, ἵν' ἢ τὸ ἐξῆς οὕτως μὴ
ἀμείνων σεῖο τις ἀντιμάχηται καὶ μὴ δὴν, ὃ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ, μείνη αὐτῷ ἢ γυνὴ θρηνοῦσα.
- 5 412a1 T τὸ δὲ δὴν ἄμεινον εἶναι χρονικὸν ἐπίρρημα, ἵν' ἢ τὸ ἐξῆς οὕτω φραζέσθω, μὴ πῶς τις αὐτῷ
ἀμείνων σεῖο μάχηται καὶ b (BCE 3) μὴ δὴν, ὃ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ, μείνη αὐτὸν ἢ γυνὴ θρηνοῦσα.
- 5 412a2 b (BCE 3 E 4) μὴ δὴν Αἰγιάλεια : φασὶν Αἰγιάλειαν τὴν νεωτέραν τῶν Ἀδρησιτίδων γυναῖκα
Διομήδους οὖσαν σφόδρα αὐτὸν ἐπιποθεῖν καὶ ἀπολοφύρεσθαι καὶ κατὰ τὰς νύκτας.
- 5 412b ὕστερον δὲ κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης πάσῃ τῇ νεολαίᾳ τῶν Ἀργείων αὐτὴν συγκωμάσαι, ἔσχατον
δὲ καὶ ἴσθιν ἐλῶ τῷ κομήτῳ, ὃς ἦν ὑπὸ Διομήδους πιστευθεὶς τὰ κατ' οἶκον. ἤκοντα δὲ αὐτὸν
μέλλων ἀνελεῖν ἐφείσατο διὰ τὸ καταφυγεῖν εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμόν· ὅθεν αὐτὸν φυγόντα
φασὶν ἤκειν εἰς ἱβηρίαν† κάκεϊ, ὡς μὲν τινες, δολοφονηθῆναι ὑπὸ Δαύνου τοῦ βασιλέως, ὡς
δὲ ἔνιοι, ἀπολέσθαι ὑπὸ Ἰουνίου τοῦ Δαύνου παιδὸς ἐν κυνηγεσίῳ· ὅθεν αὐτὸν μὲν
ἀπεθέωσεν Ἀθηνᾶ, τοὺς δὲ ἐταῖρους εἰς ἐρωδιούς μετέβαλεν. b (BCE 3) T τὸν Κομήτου πόθον
{καὶ} Αἰγιάλειας οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς. T < μὴ δὴν Αἰγιάλεια—ἐγείρη : > βουλευέσθω, μὴ πως

ἡ Αἰγιάλεια ποθοῦσα αὐτόν, ἀκούσασα δὲ τὴν αὐτοῦ ἀπώλειαν, θρηνοῦσα ἐκ τοῦ ὕπνου τοὺς οἰκείους ἀνεγείρη. ^[10]

5 412-3a1 b (BCE 3 E 4) οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς τὸν τοῦ Κομήτου πόθον. b (BCE 3) μὴ †δὲ ἐάν† ἀπολομένου αὐτοῦ, φησί, τοὺς οἰκείους ἀνεγείρη θρηνοῦσα αὐτόν ἢ γαμετή· τὸν γὰρ Κομήτου πόθον οὐκ οἶδεν.

5 412-3a2 T οἰκῆας : τοὺς ἐν οἴκῳ τρεφομένους.

5 413 T τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν : ἐν εἰρωνείᾳ, τὸν φρόνημα ἔχοντα b (BCE 3 E 4) T ὅτι ἄριστός ἐστιν.

5 414 ἢ ὥς αὐτὴ λέξει θρηνοῦσα. ἢ καὶ πρὸς παραμυθίαν τῆς Ἀφροδίτης λέγεται ὅτι ὁ τρώσας αὐτὴν ἄριστός ἐστιν. b (BCE 3) T ἢ ῥα , καὶ ἀμφοτέρησιν ἀ π ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ : ἢ Ἀριστάρχου ἐνικῶς, ἢ Ζηνοδότου "χερσίν".

5 416a Ἀττικῶς δὲ τὸ ἰχ ῶ . τὸ δὲ ὁμόργνυ ἀντὶ τοῦ ἀπέψησεν. T < ἀ π ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ : > Ἀττικόν ἐστι κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ρ καὶ α , ἢ κατὰ συναίρεσιν, ἰχῶρα ἰχ ῶ .

5 416b ἢ δὲ ἀπὸ πρὸς τὸ ὁμόργνυ ἢ πρὸς τὸ χειρό ς . b (BE 3) ἄλθετο χεῖρ : ἔδειξεν ἐπὶ ποίῳ τραύματι ἥσχαλλεν Ἀφροδίτῃ, ὅπου οὐκ ἐδέησεν ἰατροῦ.

5 417 b (BCE 3) T καὶ ὅτι τὸ λάλον ἐνδείκνυται τῶν γυναικῶν, πῶς καὶ τὰ δοκοῦντα μικρὰ μεγάλα διὰ τὸ λάλοι εἶναι ποιοῦσιν. b (BCE 3) ἄλθετο δὲ τὸ ὑγιοῦτο, b (BCE 3) T ἐκ τοῦ ἄλθω τὸ αὔξω· τὰ γὰρ ὑγιῇ καὶ αὔζεται. b (BCE 3 E 4) T κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον : ἐπεὶ ἐκερτόμησεν αὐτὰς ὁ Ζεὺς "δοιαί μὲν Μενελάου" (Δ 7), τρωθείσης Ἀφροδίτης ἀντικερτομοῦσι τὸν Δία. ^[5]

5 419 τοῦτο καὶ ὁ Ζεὺς συνεῖς ἐμειδίασεν. ἅμα δὲ τὴν κατὰ Διομήδους ὀργὴν μαλάσσουσιν, ἃ μέλλουσι κατηγορεῖσθαι, ταῦτα προδιασύρουσαι. b (BCE 3) T τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη : εὖ τὸ τῇ Ἀθηνᾷ τὴν εἰρωνεῖαν περιθεῖναι· ἢ γὰρ Ἥρα μείζονος ἀξιώματός ἐστιν. ^[5]

5 420 b (BCE 3 E 4) T ἢ μάλα δὴ τινα Κύπρις <—κατεμύξατο χεῖρα ἀραιήν > : ὥς προκαταρχούσης τῆς εἰς Ἑλένην ὕβρεως.

5 422-5 διὰ δὲ τοῦ κατεμύξατο (425) λεληθότως ἀπολογεῖται. b (BCE 3) T καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν : διὰ τοῦ α Ἀρίσταρχος καταμύξατο ο .

5 425a1 τὸ δὲ χεῖρα ἀραιήν πρὸς τὸ ἀσθενὲς τῆς πληγῆς. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιήν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. T πρὸς τὸ ἀσθενὲς τῆς πληγῆς.

5 425a2 b (BCE 3) Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἀραιήν ἐπὶ μὲν τοῦ ἀσθενῆ δασύνει, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιβλαβῆ ψιλοῖ. τὸ δὲ κατεμύξατο "καταμύξατό" φησι διὰ τοῦ α . b (BCE 3 E 4) οὐ τοι , τέκνον ἐμόν , δέδοται πολεμῆϊα ἔργα : τὸ "γνώθι σαυτόν" φησιν.

5 428 οὐδὲν δὲ φησιν· οἶδε γὰρ αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔχουσιν διὰ τὴν ἀρπαγὴν Ἀλεξάνδρου, b (BCE 3 E 4) T ἦν ταῖς αὐτῆς βουλαῖς ἐποίησατο· b (BCE 3 E 4) διὸ οὐδὲ αὐτὴ φθέγγεταί τι ὥς ἡμαρτηκυῖα, b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ μᾶλλον ἀσκεῖ σιωπὴν. b (BCE 3 E 4) πᾶς γὰρ ἁμαρτῶν †ἀνταιρεῖν† οὐ δύναται. T ἔργα γάμοιο : τὰ περὶ τὸν ἔρωτά φησι καὶ τοὺς ἐργαζομένους τὸν γάμον, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ τοι Ἥρα ζυγία ἐστίν. ^[5]

5 429 T ταῦτα δ ' Ἀρηϊθοῶ : καὶ πῶς ὕστερον ὑβρίζει αὐτόν; ὅτι τὸ δίκαιον ὑπερέβαινεν, οὐ βοηθῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτουργῶν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν· Περίφαντα γοῦν ἀπέκτεινεν (cf.

5 430 E 842—4). T ἀλ λ ' ὁ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο : οὐδὲν πράσσει, δεικνὺς ὥς οὐδὲ τὸ κατὰ Ἀφροδίτην αὐτοῦ ἦν.

5 434 b (BCE 3 E 4) T < ἐστυφέλιξε : > ἔρριψεν.

- 5 437 T il {οὔποτε φίλον ὁμοῖον ἀθανάτων θεῶν} χαμαὶ ἐρχομένων {ἀνθρώπων}: πρὸς τὰ πτηνὰ ἢ σύγκρισις τὰ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενα.
- 5 442 T ἀνεχάζεται τυτθὸν ὀπίσσω : ἐμφαίνει τὴν ἀρετὴν Διομήδους διὰ τοῦ τυτθό ν .
- 5 443a ἐπὶ δὲ Πατρόκλου "πολλὸν ὀπίσσω" (Π 710)· ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεοῦ βοηθεῖται καὶ τὸν Ἀπόλλωνα δέδοικεν. b (BCE 3 E 4) T {ἀνεχάζεται} τυτθόν {ὀπίσσω}: Ἀρίσταρχος τυτθό ν , οὐ "πολλόν" (Π 710).
- 5 443b T ἀλευάμενος : οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο .
- 5 444 A a Περγάμῳ ἐν ἱερῇ , <ὄθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο > : καὶ Ἀθηνᾶς δὲ ἦν αὐτόθι ναός "νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ / οἷξασα" (Z 88—9).
- 5 446 b (BCE 3 E 4) T ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις <—ἀκέοντο > : θεοὺς γὰρ εἰς ἀνθρώπους πάντα πράσσειν πέφυκεν.
- 5 447—8 b (BCE 3 E 4) T κύδαινόν τε : λόγῳ παρεμυθοῦντο.
- 5 448 ἀκολούθως δὲ τοῖς ἱατρικοῖς παραγγέλμασι τοὺς τραυματίας λόγῳ θεραπεύει ἄλλως τε καὶ Ἀφροδίτης ἦν υἱὸς b (BCE 3 E 4) T καὶ τῶν Τρώων ἄριστος μεθ' Ἑκτορα. b (BCE 4) T αὐτὰρ ὁ εἶδωλον <—τοῖον > : εἶδωλον μὲν ἄκουε πᾶν τὸ δημιουργήμα τοῦ κόσμου, ὅπερ τύπος ὢν τοῦ ὄντως ὄντος ὑπὸ πάντων μὲν τῶν ἐγκοσμίων θεῶν κοσμεῖται, προηγουμένως δὲ ὑπὸ τοῦ Ἥλιου, ὅς ἐστιν ἡγεμὼν παντὸς γεννητοῦ τε καὶ ὀρατοῦ. ^[5]
- 5 449—50a οὐδὲν δὲ ἦττον Αἰνείου ἐστὶ τὸ εἶδωλον, υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Τρώος, ὃ ἐστὶ τὸ ἐγχώριον κάλλος· πᾶν γὰρ ἐξ Ἀφροδίτης κάλλος ἐστὶ, περὶ ὃ αἱ ὑλικώτεραι τῶν ψυχῶν οὐκ ἀπαλλάσσονται συντριβόμεναι. b (BCE 3 E 4) T αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεῦξε <—τοῖον > : ἵνα φιλοτιμοτέρως μάχωνται Τρῶες τὸ πτῶμα σῶσαι θέλοντες.
- 5 449—50b b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ <— / > δῆλουν ἀλλήλων : καὶ πῶς Διομήδης οὐ μηνύει τοῖς Ἀχαιοῖς ὅτι εἶδωλον ἦν; ἀφήρηται γὰρ τὴν ἀχλύν· "ὄφρ' εὖ γινώσκῃ †θεὸν† ἡδὲ καὶ ἄνδρα" (E 128).
- 5 451—2 ῥητέον ὅτι τὸ εἶδωλον ἀμφοῖν ἐστέρηται. b (BCE 3 E 4) T λαισήϊα : οἱ μὲν τοὺς ἐπιμήκεις θυρεοὺς, οἱ δὲ ἐκ τριχωδῶν δερμάτων γεγονότα, οἱ δὲ παρὰ τὸ λάσια αὐτὰ εἶναι.
- 5 453 b (BCE 3 E 4) T ἡ λαισήϊα τὰ τῇ λαιᾷ φερόμενα. T θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος : φυλάσσεται μὲν αὐτὸς τὴν πρὸς Ἀθηνᾶν ἔχθραν, πεῖθει δὲ τὸν ἀλλοπρόσαλλον.
- 5 454 b (BCE 3) T μάχης ἐρύσαιο : λείπει ἢ ἔξ.
- 5 456 T Κύπριδα μὲν πρῶτα : τὴν ἐρωμένην σοι.
- 5 458 T Τρῶας δὲ στίχας : ἀντὶ τοῦ Τρωϊκᾶς· καὶ δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ στίχα ς .
- 5 461a1 εἰ δὲ †γράφει τρῶας ἢ εἰς τὸ στίχας† ὑποστικτέον, ἵν' ἢ Τρῶας ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς "ἐρινεὸν τάμ <ν> ε νέους ὄρηκας" (cf. Φ 37—8), ἢ εἰς τὸ δὲ ὑποστικτέον, ἵν' ἢ τὸ ἐξῆς Τρῶας ὥτρυνε τὰς στίχας μετελθών. T ἀντὶ τοῦ Τρωϊκᾶς· καὶ b (BCE 3) δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ στίχα ς . ^[5]
- 5 461a2 εἰ δὲ †γράφει† "Τρῶας", ὑποστικτέον εἰς τὸν δέ ε , ἵν' ἢ τὰς δὲ στίχας (ἦτοι τάξεις) ὁ οὔλος Ἄρης μεταβάς τοὺς Τρῶας ὥτρυνεν. b (BCE 3 E 4) Τρῶας δὲ στίχας : ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμάχου (fr.
- 5 461b 134) Τρῶας εἶχε σὺν τῷ ι , ὡς "ἵππους δὲ Τρωοῦς" (Ψ 291). ἡ μέντοι κοινή, ἢ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 46 B.), "Τρῶας" ὡς Κᾶρας· καὶ τὸ ἐξῆς οὕτω Τρῶας δὲ Ἄρης ὥτρυνε, στίχας μετελθών, ἀντὶ τοῦ †ὑπερβάς† <τὰς> τάξεις. T ἡ οὕτω τοὺς Τρῶας μετελθών ὁ Ἄρης τὰς στίχας ὥτρυνεν. b (BCE 3 E 4) T εἰδόμενος <— > ἡγήτορι Θρηκῶν : τιμᾶται γὰρ ὁ θεὸς παρὰ Θραξίν. ^[5]

- 5 462 Τ ἐς τί ἔτι : τὸ ἕξ ἀντὶ τοῦ ἕως, τὸ δὲ τί ἀντὶ τοῦ τίνος· b (BC E 3 E 4) Τ διὸ καὶ εἰς τὸ τί ἡ ὀξεῖα.
- 5 465 b (BCE 3) Τ καὶ ἔστι πρόθεσις ἀντὶ ἐπιρρήματος· b (BCE 3 E 4) Τ τὸ πᾶν οὖν ἕως τίνος· Τ <ῆ> εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης <εὖ ποιητῆσι μάχωνται> : ὁμοίον ἐστὶ τῷ "ἡ μένετε Τρῶας" (Δ 247).
- 5 466 b (BCE 3 E 4) Τ "ποιητοῖσι" δὲ Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ ποιητῆς ι . Τ <κεῖται ἀνήρ— Ἀγχίσαιο : > οὐκ ἀγνοῶν b (BC E 3) Τ il τὰ περὶ αὐτοῦ τοῦτο λέγει, b (BCE 3) ἀλλὰ παρορμῶν.
- 5 467–8 b (BCE 3) Τ il υἱὸς <—> Ἀγχίσαιο : εὖ τὸ μὴ Ἀφροδίτης νῦν φάναι, ἀλλ' Ἀγχίσου, ἵνα ἐμφανῇ ὅτι συγγενὴς ἐστὶν αὐτῶν ὁ ἀνηρημένος.
- 5 468 b (BCE 3) Τ Ἔκτορ , πῇ δὴ τοι μένος : ἀνεδύετο γὰρ τὴν μάχην, οὐ διὰ δειλίαν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὀρκῶν σύγχυσιν, οὓς αὐτὸς ἐπεπρυτανεύκει.
- 5 472 b (BCE 3 E 4) Τ φῆς που : ὑπέλαβες οὐ γὰρ ἂν Ἔκτωρ ἐφθέγγετο τι τοιοῦτον εἰς τοὺς συμμάχους.
- 5 473a b (BCE 3 E 4) Τ ἄτερ λαῶν : τῶν τῆς πόλεως.
- 5 473b b (BCE 3 E 4) Τ οὐ τι ν ' ἐγὼ ἰδέειν δύναμαι : εἰς τὸν Πάριν, ὃς ἥρπασται.
- 5 475 Τ κύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα : περιττὴ ἡ ἀμφί .
- 5 476 b (CE 3) Τ ἔνειμεν : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 5 477 Τ τὸ ἀπλοῦν ἐστὶν εἰμέν· b (BCE 3 E 4) Τ πᾶν δὲ ῥῆμα ὀξυνόμενον b (BCE 3) Τ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον· b (BCE 3 E 4) Τ μάλα τηλόθεν ἤκω : ὅμοια τοῖς Ἀχιλλέως· "ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ / οὐρεά τε σκιδόντα" (Α 156–7).
- 5 478 b (BCE 3) Τ τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ Ξάνθῳ ἐπὶ δινῆεντι : ὅλον τὸν στίχον συναπτέον.
- 5 479a Τ <Λυκίῃ Ξάνθῳ ἐπὶ δινῆεντι : > προσέθηκε τὸ Ξάνθῳ , ὅπως διαστείλῃ ταύτην τὴν Λυκίαν ἀπὸ τῆς ἐν Ἰδῇ Λυκίας.
- 5 479b Α α ἔν θ ' ἄλοχόν τε φίλῃν <ἔλιπον> καὶ νήπιον υἱόν : ὅτι τῶν φιλτάτων προῦκρινά τὴν σὴν φιλίαν, οὐκ ἀστυγείτονας δεδιὼς οὐδὲ πόθῳ χρημάτων ἀλούς.
- 5 480 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ δὲ κτήματα πολλὰ , τὰ τ ' ἔλδεται ὅς κ ' ἐπιδευής : ἔχω, φησί, τὰ πρὸς ζωὴν, ὥστε μὴ μάτην ὑπερ᾽ ἀλλοτριῶν κινδυνεύειν.
- 5 481 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ μέμο ν ' αὐτός / ἀνδρὶ μαχέσ <σ> ασθαι : ἀντιπαραβαλὼν ἑκατέρους τοὺς λαλοῦντας ὅψει, πόσον πρὸς αἰσχύνῃν ὀρώσιν οἱ λόγοι.
- 5 482–3 b (BCE 3) Τ τύνῃ δ ' ἔστηκας , ἀτὰρ οὐ δ ' ἄλλοισι κελεύεις : πῶς γὰρ ἂν ἀμελῶν αὐτὸς τοὺς ἄλλους πείσειε κινδυνεύειν· b (BCE 3 E 4) Τ τύνῃ : ἀπὸ τοῦ τύ ἐν παραγωγῇ b (BCE 3) Τ τύνῃ, ὥς ἐγώνῃ καὶ "ἐμίνῃ" (Rhint).
- 5 485b fr. 13 K.). Τ καὶ ἀμυνέμεν <αι> ὥρεσι : ταῖς ὑμῶν.
- 5 486a b (BCE 3 E 4) Τ ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν" (Γ 301). αὖξει δὲ τὸν γάμον· b (BCE 3) Τ ὥρεσι : ἀπὸ τοῦ ὀαρίζειν b (BCE 3 E 4) Τ κατὰ συγκοπὴν· b (BCE 3 E 4) καὶ "ὀάρων ἔνεκα σφετεράων" (Ι 327).
- 5 486b b (BCE 3 E 4) Τ ἀψῖσι : ψιλωτέον τὸ ἀψῖσι b (BE 3) Τ εἰς ιδιότητα.
- 5 487a ὅτε δὲ βαρύνεται, συμ <μετα> βάλλεται καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χρόνος· Τ ἀλόντε : ὑμεῖς καὶ αἱ γυναῖκες.
- 5 487b ἀλλοτριοῖ δὲ τῶν κινδύνων ἑαυτόν, ὥς περὶ τῶν ἐκείνοις συμφερόντων λαλῶν· ἡ δὲ τοῦ λίνου ὁμοίωσις οἰκεία, πολλῶν καὶ διαφόρων ἀνθρώπων ὥς ἰχθύων περιληφθέντων· b (BCE 3 E 4) Τ εὖ ναιομένην : ἡ ἀπὸ τοῦ ἴομοῦ ναίειν.
- 5 489

- Τ < σοὶ δὲ χρή— /> ἀρχοὺς λισσομένω : ὀνειδιστικῶς ὃν ἐχρῆν τοὺς ἄλλους ὀτρύνειν, ὑπὸ τῶν συμμάχων προτρέπεται.
- 5 490-1 b (BCE 3 E 4) Τ {νωλεμέως} ἐχέμεν : ἀντὶ τοῦ φυλάσσειν.
- 5 492a "ἔχε <σ> δ' ἀλόχου" (Ω 730). Τ κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν : τοιοῦτος γὰρ Ἑκτωρ· "οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος / ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγεῖρα ἔκαστον" (Ρ 221-2). ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ "χρή" (Ε 490). b (BCE 3 E 4) Τ < ἀποθέσθαι > ἀντὶ τοῦ ἀποτίθεσθαι. Τ ἐνιπὴν : πληγὴν. Τ δάκε : ἠνίασεν· καὶ "θυμοδακῆς γὰρ μῦθος" (Θ 185).^[5]
- 5 493 b (BC E 3 E 4) Τ αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων : ἔδει γὰρ ἔργοις, οὐ λόγοις ἀπολογεῖσθαι.
- 5 494 b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ τάριχος δέ, οὕτω καὶ τὸ ὄχος. Τ < πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη : > καὶ εἰς τὸ δοῦρα δύναται καὶ εἰς τὸ στρατόν εἶναι στιγμὴ· εὐκρινὲς γὰρ κατ' ἄμφω τὸ νόημα.
- 5 495 b (BCE 3) ἀλῶας : ἀλῶας ὡς ἀγαθὰς ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλῶῃ, ὃ σὺν τῷ ι γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἀλοιῶ ἔστιν.
- 5 499 b (BCE 3 E 4) Τ {ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας} ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ : Πτολεμαῖος (p.
- 5 500 64 B.) τοὺς δωδεκασυλλάβους στίχους ἐκτιθεῖς φησὶ καὶ τοῦτον οὕτω γράφεσθαι "εὗτ' ἂν ξανθὴ Δημήτηρ". Τ αἱ δ' ὑπολευκαίνονται : καλῶς ἢ ὑπὸ· οὐ γὰρ ἀθρόα ἢ τῶν ἀχύρων πτώσις ἐπὶ τὴν ἄλῳ, κατ' ὀλίγον δὲ ἑτεροιοῦται τὸ χρῶμα τοῦ ἐπιδεχομένου αὐτὰ χωρίου.
- 5 502a ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς μαχομένοις κατ' ὀλίγον προσεκάθιζεν ὁ κονιορτός. b (BCE 3 E 4) Τ ἀχυρμιαί : κατ' ὀξεῖαν τὸ ἀχυρμιαί· Ἰωνικώτερον γὰρ ἔστιν ὡς τὸ "ἀγυιαί" (β 388 al.
- 5 502b), "θαμειαί" (Α 52 al.), "ταρφειαί" (Τ 357. 359). εἰσὶ δὲ οἱ τόποι, ἔνθα ἐκτινάσσεται τὰ ἄχυρα. b (BCE 3 E 4) Τ ἄψ ἐπιμισγομένων : ἐκ δευτέρου τῶν Τρώων προσμιγνύντων τοῖς Ἀχαιοῖς.
- 5 505 b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ δ' ἔστρεφον < ἡνιοχῆς / οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον > : οἱ μὲν ἡνιοχοὶ ἐπιστρέφουσι τοὺς ἵππους, οἱ δὲ ἐπιβάται τὸ μένος φέρουσιν.
- 5 505-6 b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. Τ ἀμφὶ δὲ νύκτα / θοῦρος Ἄρης : σκέπει αὐτούς, ὡς εἰ καὶ θέλοιεν, μὴ δύναιντο φυγεῖν, ὡς "πίτνα πρόσθε βαθεῖαν ἐρυκέμεν" (Φ 7).
- 5 506-7 ἢ ἑαυτὸν ἐσκέπασεν, ὡς μὴ ὀρῶτο κακῶν τοὺς Ἑλλήνας. ἢ ἵνα οἱ μὲν λευκανθέντες ὀρῶντο, οἱ δὲ σκέποντο. b (BCE 3 E 4) Τ μάχη Τρώεσσι ἀρήγων : τινὲς ἀντὶ μάχη Τρώων.
- 5 507a1 οἱ δὲ εἰς τὸ †μάχην† στίζουσιν. Τ στιγμή δὲ εἰς τὸ μάχ η .
- 5 507a2 b (BCE 3 E 4) Ἀπόλλωνος χρυσαόρου : τινὲς τιμίως λαλοῦντος, διὰ τὴν λύραν.
- 5 509 Τ {ἢ γάρ ῥα πέλεν δαναοῖσιν} ἀρηγῶν : Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως καὶ δῆλον ἐκ τῆς πλαγίου "δοιαί μὲν Μενελάου ἀρηγόνες" (Δ 7).
- 5 511a1 Τ ὅτι προενεκτέον ἀρηγῶν ὡς ἀηδῶν· λέγει γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ "ἀρηγόνες" ὡς ἀηδόνες.
- 5 511a2 Α α < οἰχομένην > ἢ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν : πιθανῶς τοῦτο, ἵνα μὴ προλάβῃ ἡ θεομαχία.
- 5 511b1 Τ πιθανῶς αὐτοὶ τῆς ἀδικίας προάρχουσιν, ἵνα μὴ προλάβῃ ἡ Διομήδους θεομαχία.
- 5 511b2 b (BCE 3 E 4) πίονος ἐξ ἀδύτοιο : τοῦ †κεκνισσώμενου b (BCE 3 E 4) Τ καὶ λελιπασμένου.
- 5 512 b (BCE 3 E 4) ἀρτεμέα : πρὸς τὸ ἄρτιον.
- 5 515 Τ μετάλλησάν γε μὲν οὐτι : πιθανῶς τὸ ψυχρὸν τῆς δισσολογίας περιεῖλε, τὴν διάθεσιν ἤδη ἐμφήνας.
- 5 516 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ μετάλλησαν ἀντὶ τοῦ ἡρώτησαν. Τ ἄμοτον {μεμαυῖα} : ἄπληστον ἢ σφοδρόν.

- 5 518 Τ τοὺς δ' Αἴαντε δῶ καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης : ἱκανὸν πρὸς αὕξησιν.
- 5 519 ἄλλως τε καὶ τὴν παρὰ τῶν ἀκουόντων εὐνοίαν κτῶνται ἔρημοι θεῶν ὄντες Ἕλληνες. καὶ δικαίως ἐπάξει τῷ Ἄρει τὴν Ἀθηνᾶν. b (BCE 3 E 4) Τ < νεφέλησιν ἐοικότες : > διὰ τί μὴ πύργοις ἢ ὄρεσιν; ὅτι ὕστερον κινήθησονται.
- 5 522 b (BCE 3 E 4) νηνεμίας : ποικίλως ἄνω (sc.
- 5 523 E 499—501) μὲν ἀπὸ ταραχῆς ἀνέμου ἔλαβε τὴν εἰκόνα, ὥδε δὲ ἀπὸ νηνεμίας. b (BCE 3 E 4) Τ ἀτρέμας ὅφ ρ' εὐδήσι : τὸ ἀτρέμας καὶ τοῖς ἄνω δύναται καὶ τοῖς κάτω συνάπτεσθαι.
- 5 524a b (BCE 3 E 4) Τ ὅφ ρ' εὐδήσι : ἐν ὅσῳ.
- 5 524b1 εὐδήσι ὡς "παμφαίνῃσι" (E 6). Τ τὸ ἐν ὅσῳ ἐνταῦθα δηλοῖ, τὸ δὲ εὐδήσιν τὸ εὐδαι.
- 5 524b2 b (BC E 3 E 4) ἀέντες : ὡς τιθέντες ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄημι.
- 5 526 b (BE 3) Τ τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (th. 875) "ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἄεισι" Αἰολικόν. Τ Ἀτρείδης δ' ἄ ν' ὅμιλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων : ἄνω παραλιπὼν αὐτὸν ἰάσατο διὰ τοῦ πολλά b (BCE 3 E 4) Τ τὸ ἐλλεῖπον, b (BCE 3 E 4) ὅ ἐστι ταῦτα.
- 5 528 Τ ἄνδρες ἔστε : οὐκ εἶπεν ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ μὴ προδῶτε τὴν φύσιν.
- 5 529 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε : εἰκότως κατὰ φύλα γάρ εἰσιν· δογματίζει δὲ ὅτι χρησίμον αἰδῶς οὐ μόνον ἐν εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ.
- 5 530a μετρίως δὲ οὐ λέγει αἰσχύνθητε ἐμέ, ἀλλ' ἀλλήλους. b (BC E 3 E 4) Τ < κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας : > τελεία εἰς τὸ ὑσμίνα ς.
- 5 530b b (BCE 3 E 4) Τ αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοί : τοῦ γὰρ τὸ περὶ αὐτοῦ μόνον σκοπεῖ, αὐτός τε χωρίζεται συμμαχίας καὶ τοὺς ἄλλους χωρίζει.
- 5 531 b (BCE 3 E 4) Τ ἦ καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς : καλῶς τοῖς κελεύσμασι πρῶτος ὑπακούει, τύπον ἑαυτὸν τοῖς ἄλλοις παρεχόμενος.
- 5 533 b (BCE 3 E 4) Τ ὁμῶς {Πριάμοιο τέκεσσι}: προκατάρχει τοῦ ὁμῶς τὸ ὁμός καὶ ὁμή καὶ ὁμόν· διὸ περισπᾶται ὡς "καλῶς" (β 63).
- 5 535a Τ < ὁμῶς : > παραπλησίως.
- 5 535b Τ il < ἔρυτο : > ἀντὶ τοῦ ἐφύλαξεν.
- 5 538a Τ il < διὰ πρὸ δὲ εἶσατο : > διήλθε.
- 5 538b Τ il νειαίρη δ' ἐν γαστρί : τῷ παχεῖ ἐντέρῳ ἢ τῇ κύστει.
- 5 539 b (BCE 3 E 4) Τ Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν < ἄνδρας ἀρίστους > : δικαίως, ἐπεὶ καὶ ἀριστεὺς καὶ παροξύνεται διὰ τὸν ἑταῖρον καὶ προθυμίαν ἔχει παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
- 5 541 b (BCE 3 E 4) Τ υἷε Διοκλῆος : Ἑλληνικὸν καὶ φιλάδελφον τὸ συναποθνήσκειν τοὺς ἀδελφούς, οὐχ οἷον τὸ Ἰδαίου ἥθος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φηγέως (cf.
- 5 542a E 20—1). b (BCE 3) Τ Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε : ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς διὰ τοῦ ς· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐ (sc.
- 5 542b γ 489. ο 187. φ 16) οὖν διὰ τοῦ τ. Τ Φηρῇ : Μεσ < σ > ἡνης.
- 5 543a καὶ Φηρὰς αὐτὴν καλεῖ (sc. I 151. 293. γ 488. ο 186). Φεραὶ Θεσσαλίας (cf. B 711. δ 798). Τ < ἐνὶ Φηρῇ : > γράφεται "ἔφηρη".
- 5 543b Τ il ἀφνειὸς βίότιο : προσνίστησιν αὐτοὺς αὕξων τὴν περὶ αὐτῶν μάχην.
- 5 544 οὐ μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐν τῷ Καταλόγῳ, ἐπεὶ †μεσήνιοι† εἰσιν οἵτινες ὑπὸ Μενελάῳ ἐτέλουν δῶρα, b (BE 3 E 4) Τ "τά οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχήσας" (φ 13), "τὼ δ' ἐν †μεσήνῃ† ξυμβλήτην / οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχῳ" (φ 15—6). Τ διὰ τοῦτο καὶ πεσόντας αὐτοὺς οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ

- Μενέλαος ἐλεεῖ (cf. E 561). b (BE 3 E 4) T < ἠβήσαντε : > ἠύξησε τὸ πάθος καὶ ὅτι ἠβῶντες καὶ ὅτι δίδυμοι ἦσαν δηλώσας, καὶ εἰς οἶκτον κινεῖ τὸν ἀκροατὴν. ^[5]
- 5 550a1 b (BCE 3) { τὼ μὲν ἄρ' } ἠβήσαντε : ἡμᾶς ὥτρυνε διὰ τοῦ παθητικοῦ, τῆς ἥβης, τῆς τιμῆς, ὅτι δίδυμοι.
- 5 550a2 T οἷω τὼ γε λέοντε : λέοντε μὲν διὰ τὸ εὐγενὲς ἄνωθεν καὶ εἰς ἀλκὴν προκόπτον, ἀτελεῖς δὲ διὰ τὸ μήπω θαρρεῖν τῇ δυνάμει.
- 5 554 ἄλλως τε ἡ Λέαινα δύο τίκτει δύο μαζοὺς ἔχουσα, οἱ ἀμύξαντες τὴν μήτραν τοῦ λοιποῦ ποιοῦσι τὴν μητέρα στεῖραν. ἡ δὲ πόρδαλις τέσσαρα τίκτει. b (BCE 3 E 4) T τάρφεσιν {ύλης}: ὡς "βέλεσιν" (π 277), ἀπὸ τοῦ τάρφος. ^[5]
- 5 555 ὅτε δὲ ἀπὸ τοῦ ταρφοῦς, ὡς "ὀξέσιν" (M 56). T τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε : ἀρπάζειν λέγεται ἰὰ τὸ τῶν κωλυομένων λαβεῖν.
- 5 556 διὰ μιᾶς οὖν λέξεως ἐδήλωσε καὶ τῶν πασχόντων τὴν ἄμυναν καὶ τῶν ἀρπαζόντων τὴν βίαν. b (BCE 3 E 4) T σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον , ὅφρα καὶ αὐτῶ / ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσιν : πιθανῶς ἐπὶ μὲν τῶν πασχόντων τὸ τῶν ἀνθρώπων ἔθηκεν ὄνομα, ἐπὶ δὲ τῶν κτεινόντων τὰ θηρία τὸ τῶν ἀνδρῶν .
- 5 557-8 b (BCE 3 E 4) T < ἐοικότες : > δυϊκῶς "ἐοικότε" Ἀρίσταρχος.
- 5 560a T il < ἐλάττησιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν : > περιπαθῶς τὸ ἐλάττησιν ὑψηλῇσι διὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὴν ἥβην.
- 5 560b b (BCE 3 E 4) τὼ δὲ πεσόν τ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος : ὡς Λάκων, καὶ Ἀντίλοχος (cf.
- 5 561 E 565—70) ὡς τῆς Τριφυλίας ὦν ἡμερήσιός τε ἡ ἀπόστασις οἴκου Ὀρτιλόχου καὶ Μενελάου, δ πόρρω (cf. ο 185—7) δηλῶν ὁ ποιητὴς γυμνάζει τὸν ἀκροατὴν. T τοῦ δ' ὥτρυνεν μένος Ἄρης : ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγων τοὺς θεοὺς, πλέον πάντων τὸν ἀλλοπρόσαλλον Ἄρεα.
- 5 563 b (BCE 3 E 4) T τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος : ἐν τοῖς καιροῖς αἰεὶ ὀξὺς ὁ Ἀντίλοχος.
- 5 565 b (BCE 3 E 4) T τιμᾶ δὲ αὐτὸν διὰ Νέστορα τιμῶντα τοὺς βασιλεῖς καὶ ὑπ' αὐτῶν τιμώμενον. b (BCE 3 E 4) καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ὡς ἡδίκηκώς τοῖς Τρωσὶν "ἴσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ" (Γ 454), ὁ δὲ Μενέλαος εὐνοεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ἡδικημένος. b (BCE 3 E 4) T {μέγα δέ} σφας : συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον. ^[5]
- 5 567a T < ἀποσφήλεια : > ἀποτυχεῖν ποιήσειεν· b (BCE 3 E 4) "αὐτίκα γάρ", φησί, "μνήσονται Ἀχαιοί" (Δ 172).
- 5 567b b (BCE 3) Αἰνεΐας δ' οὐ μεῖνε <— /> ὡς εἶδεν δύο φῶτε : δείκνυσιν, ὅσον αἰδῶς καὶ φιλαλληλία, ἣν ἔχειν συνεβούλευσεν Ἀγαμέμνων (sc.
- 5 571-2 E 530—1). b (BCE 3 E 4) T τὼ μὲν ἄρα δειλῶ : καλῶς τὸ δειλὸν· b (BCE 3 E 4) προεῖπε γὰρ τὸ ἐμπαθὲς τῆς ἡλικίας, τῆς ὁμογενείας, τοῦ θανάτου, τῆς περὶ τοὺς φίλους σπουδῆς μηδέπω γὰρ καλοῦντος τοῦ καιροῦ ἦκον ἐπίκουροι.
- 5 574 b (BCE 3 E 4) T ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην : σκόπει τὴν φράσιν, ἔλετο ἐλέτην ἐπόρθησαν, διὰ τὸν ἡνίοχον καὶ τοὺς ἵππους· ἡ συλληπτικῶς, ὡς "τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον" (I 5).
- 5 576 T πῶς οὖν τῷ υἱῷ ἔπεται δάκρυα λείβων ἐν τῇ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχῃ, "ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος" (N 643, cf. 658); ἔστιν οὖν ὁμωνυμία. καὶ ὁ μὲν ἀρχηγὸς ὡς "Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν" (O 337), ὁ δὲ βασιλεὺς διὸ πολλὰ γίνεται περὶ αὐτὸν σπουδὴ τῶν Παφλαγόνων καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου· b (BCE 3 E 4) T πῶς δὲ ὁ Ἀρπαλίων (cf. N 644) ἐνταῦθα οὐκ ἐπήμυνε τῷ πατρί, εἰ τούτου ἦν υἱὸς τοῦ Πυλαιμένεος; Πυλαιμένεα δὲ ὡς "Διομήδεα" (Δ 365 al.). T ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους : τοῦτο διὰ μέσου. ^[10]

- 5 581 Τ χερμαδίῳ ἀγκῶνα : ἐπώδυνος ἡ πληγὴ· διὸ καὶ τὰς ἡνίας ἀπέβαλε (cf.
- 5 582 E 583) καὶ φεύγειν οὐκ ἔχων εὐάλωτος γέγονεν. b (BC E 3 E 4) Τ ἡνία λεύ κ' ἐλέφαντι : λείπει τὸ ὧς, ἴν' ἧ λευκὰ ὡς ἐλέφας.
- 5 583 οἱ δὲ ἐξ ἐλεφαντίνων λελευκασμένα ὀστών· ἔχουσι γὰρ αἱ ἡνίαι ἐλεφαντίνους ἀστραγάλους ἐκατέρωθεν, δι' ὧν ἔλκουσιν οἱ ἡνίοχοι. b (BCE 3 E 4) Τ ξίφει ἤλασε <κόρσην> : πῶς ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἐστηκὼς τὴν κεφαλὴν ξίφει πληττεται; τάχα οὖν τὰς ἡνίας ἀναλαβεῖν ἐθέλων ἡ ναρκήσας ὑπὸ τῆς πληγῆς κατέκυψεν.
- 5 584 b (BCE 3 E 4) Τ <κύμβαχος> : τῆς κυνῆς ὁ λόφος.
- 5 586a ἔνιοι τὸ ἐπὶ κεφαλῇ. T il βρεχμόν : βρεχμὸς λέγεται ἡ τοῦ αὐχένος σπονδυλώδης ἀρχή, καὶ b (BCE 3 E 4) †βρέχμα ἀπόπτγμα† ἀπὸ θώρακος.
- 5 586b b (BCE 3 E 4) Τ δηθὰ μά λ' εἰστήκει : οὐκ ἀπίθανον τοῦτο· ἡνέχθη γὰρ μεταξὺ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος, καὶ ἦν ἡ μὲν κεφαλὴ βυθισθεῖσα, οἱ δὲ ὦμοι ἐδραῖοι ὄντες μετὰ τοῦ σώματος, b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ πόδες τῷ ἄρματι ἐρειδόμενοι.
- 5 587a b (BCE 3 E 4) γέγονε δὲ τοῦτο διὰ τὸ τοῦ θανάτου αἰφνίδιον· ψυχορραγῶν γὰρ ἔτι ἔπνει καὶ ἐνήλατο. ἀκριβῶς δὲ τὸ "κύμβαχος" (E 586) διὰ τούτου ἐπεξηγήσατο. b (BC E 3 E 4) Τ ἀμάθοιο {βαθείης}: διάφορος ἡ σημασία ἐπὶ τῆς ἀμάθου καὶ ψαμάθου. ^[5]
- 5 587b Τ ἡ μὲν ἔχουσα ΚΥΔΟΙΜ'ΟΝ : ἡ δύναμιν ἐν αὐτῇ θορυβώδη ἔχουσα, ἡ ὡς φίλη τῆς χειρὸς κατέχουσα, ἡ ὡς "†τέρας πολέμοιο† b (BCE 3 E 4) Τ μετὰ χερσὶν ἔχουσα" (Λ 4).
- 5 593 b (BCE 3 E 4) <ρίγησε> : ἐπεὶ ἀπείρητο αὐτῷ μὴ συνάπτειν τινὶ τῶν ἄλλων θεῶν πόλεμον.
- 5 596 b (BCE 3 E 4) Τ ἀπάλαμνος : ἄπειρος· καὶ Διομήδης γὰρ ἄπειρος τῆς πρὸς Ἄρεα ἀντιπαράταξως.
- 5 597 b (BCE 3 E 4) Τ στήῃ ἐ π' ὠκυρόῳ <ποταμῷ ἄλλα δὲ προρέοντι> : αἰφνιδίως ἐπιστὰς τῷ ποταμῷ πλημμυροῦντί τε καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνακρουομένῳ.
- 5 598 Τ <μορμύροντα> : ὀνοματοποιίᾳ ὁ τρόπος· ἀπὸ τοῦ ψόφου τοῦ ἐν τοῖς ὕδασι γινομένου.
- 5 599 T il ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἑκτορα δῖον <— μάχεσθαι> : ἄμφω ποιεῖ, τῷ θεῷ εἵκειν παραινεῖ καὶ τὸν πόλεμον μὴ δεδιέναι προτρέπεται.
- 5 601-6 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ πρὸς Τρῳᾶς τετραμμένοι αἰὲν {καὶ} ὀπίσσω / εἵκετε : κατ' ὀλίγον ὑποχωρεῖτε ὑποποδίζοντες.
- 5 605-6 διδάσκει δέ, πῶς δεῖ τὰς τροπὰς ποιῆσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ Μενέσθην Ἀγχιάλόν τε : Ἀρίσταρχος "Μενεσθῆν" ὡς Ἀπελ <λ> ἦν.
- 5 609a τινὲς δὲ διὰ τοῦ τ "Μενέσθην" ὡς "Ορέσθην" (E 705 al.). τινὲς δὲ Ἐλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπὶ κλησὶν οὕτω φασὶ κεκληθῆσθαι. τὸ δὲ Ἀγχιάλον ψιλωτέον· κύριον γάρ. Τ Μενέσθην : ὡς ὄρος Ὀρέστης, οὕτω μένος Μενέστης, καὶ μεταβολῇ Μενέσθης.
- 5 609b b (BCE 3) Τ {ὅς ρ' ἐνὶ} Παισῷ : Ἀπαισὸς ἐστίν, ἦν διὰ τὸ μέτρον Παισὸν εἶπεν, ὡς Σπληδόνα.
- 5 612 Τ πολυκτῆμων πολυλήϊος· <ἀλλὰ ἐ Μοῖρα> : διδάσκει τοὺς πλουσίους θνητὰ φρονεῖν καὶ τὸν θάνατον νομίζειν b (BCE 3 E 4) Τ μηδὲν ἥττον παρεῖναι, Τ ἀλλὰ μὴ πλούτῳ ἐπῆρθαι.
- 5 613 b (BCE 3 E 4) Τ σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά : τὸ πλῆθος τῶν βληθέντων δοράτων καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ βληθέντος δηλοῖ.
- 5 619 b (BCE 3 E 4) Τ <λὰξ προσβάς> : λὰξ λέγεται τὸ πλατὺ τοῦ ποδός, ὁμωνύμως δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τούτου πληγὴ λὰξ καλεῖται.
- 5 620 ἐλάκτισε δὲ προσελθών. A a {οὐδ' ἄρ'} ἔ τ' ἄλλα {δυνήσατο}: τινὲς ὡς τὰ ὅλα, κακῶς.
- 5 621

Τ ὤρσεν ἐ π ' ἀντιθέω Σαρπηδόνη : φασὶν Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος ἀνθολογούσῃ φανῆναι τὸν Δία ἐν σχήματι ταύρου κρόκον ἐκ τῶν ῥινῶν βλαστάνοντος.

- 5 629 ἐπικαθεσθείσης δὲ τοῖς νώτοις τῆς κόρης πρὸς ἀπανθισμόν, ἀρπάσας εἰς Κρήτην ἐκόμισεν· b (BCE 3 E 4) Τ ἀφ' ἧς φασὶ Σαρπηδόνα γενέσθαι. b (BCE 3 E 4) {ἐπ' ἀλλήλοισιν} ἰόντες : ἐν τῇ ἐτέρᾳ "ἰόντε" κεῖται. ^[5]
- 5 630 Τ υἱός θ' υἰώνος τε <Διός> : ταχέως ἄμφω ἐδήλωσεν· τὸν μὲν γὰρ ἴσμεν διὰ τοῦ Καταλόγου (sc.
- 5 631 B 653), τὸν δὲ γνωσόμεθα. πῶς δὲ συγγενεῖς ὄντες μάχονται; οὐκ ἐδόκει μιὰρὸς εἶναι ὁ ἐν πολέμῳ θάνατος· ἄλλως τε καὶ ἀρνοῦνται τὴν συγγένειαν· "ψευδόμενοι δὲ σέ φασὶ Διὸς γόνον" (E 635). b (BCE 3 E 4) Τ < τίς τοι ἀνάγκη / πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί : > τίς σοι ἀνάγκη πτώσσειν καὶ δειλιάειν ἐνθάδε ἐόντι, δηλονότι ἐν τῷ πολέμῳ, ὡς ἀπείρῳ ὄντι τῆς μάχης. ^[5]
- 5 633-4 λείπει τὸ ὥς. εἰ δὲ σημαίνει τὸ πτώσσειν ἀντὶ τοῦ ἐπέρχεσθαι, ἔστιν ἡ ἐρμηνεία οὕτως· ποία σοι ἀνάγκη ἐνθάδε ἐπέρχεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ ὄντι σοι ἀμαθεῖ καὶ ἀπείρῳ τῆς μάχης; ὁ καὶ κρεῖττον. ἢ καὶ ἄλλως· ὄντι σοι τῆς μάχης ἀπείρῳ ἀνδρὶ τίς σοι ἀνάγκη <εἰς> τοὺς Ἑλληνας ἐμβάλλειν; A a πτώσσειν {ἐνθάδε}: πτήσσειν. ^[5]
- 5 634 Τ ψευδόμενοι δὲ σέ φασὶ <Διὸς γόνον> : ἀλλοτριῷ αὐτὸν ἐκείνου, ἐφ' ᾧ αὐτὸς αὐχεῖ.
- 5 635 ἄλογος δὲ ὁ μὴδὲν ἑαυτοῦ διεξιῶν, ἀλλὰ τοῦ πατρός. ἡρέμα οὖν ἐλέγχει ὁ ποιητὴς τοὺς ἐπὶ πατράσιν αὐχοῦντας καὶ τούτου χάριν ἐθέλοντας πρωτεύειν· διὸ καὶ ἀποκτείνει Τληπόλεμον. b (BCE 3 E 4) Τ < ἀλ λ ' οἶόν τινά φασὶ βίην Ἑρακλεΐην : > ὅτι τὸ οἶον ἐπὶ θαυμασμοῦ. ^[5]
- 5 638a τινὲς δὲ "ἄλλοιον" παρὰ τοὺς νῦν. Ζηνόδοτος δὲ καὶ ἀμέτρως γράφει "Ἑρακλεΐην". A im ἀλ λ ' οἶόν τινά : ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς πάντως ἀναγνωστέον, ἐάν τε δασύνωμεν τὸ οἶον, ὡς Ἀριστοφάνης (cf.
- 5 638b p. 53 Nck.) καὶ Ἀρίσταρχος, ἐάν τε ψιλῶμεν, ὡς Παρμενίσκος (fr. 1 B.). μᾶλλον δὲ ἐκ τοῦ δασυνομένου ὁ θαυμασμός νοεῖται καὶ μάλιστα, ὅτι πρό <σ> κείται τὸ τινά. A ἀλ λ ' οἶον : Νικίας (fr. ^[5]
- 5 638c 9 B.) ψιλοῖ ἐκδεχόμενος τὸ μόνον. ἄλλοι δὲ δασύνουσι θαυμαστικῶς ἐκδεχόμενοι, ὡς καὶ Ἑρακλέων (fr. 3 B.), ἵνα ὅμοιον ᾦ τῷ "ἄλλ' οἶον τὸν Τηλεφίδην" (λ 519). κέχρηται μὲν οὖν αὐτῷ καὶ ὁμοιωματικῶς "οἶόν τε κρομόιοιο λοπόν" (τ 233) καὶ ἀντὶ τοῦ ὥς, "οἶον ἀναΐξασ" (α 410). Τυραννίων (fr. 14 P.) δὲ "ἄλλοιον" ἀναγινώσκει ὡς ἑτεροῖον, ὁμοίως τῷ "ἄλλοιός μοι, ξεῖνε" (π 181). ἡμῖν δὲ δοκεῖ θαυμαστικώτερον ἀναγινώσκειν, ὥσπερ καὶ τοῖς περὶ Ἑρακλέωνα, ἵνα ὅμοιον ᾦ τῷ "ὁσσάτιόν τε καὶ οἶον" (E 758) καὶ "ἄλλ' οἶον τόδ' ἔρεξεν" (δ 242), "οἶον τὸν Τηλεφίδην" (λ 519). οὕτως ἀρέσκει καὶ Φιλοξένῳ (fr. 408 Th.). A ἀλ λ ' οἶον {τινά}: ἄλλ' οἶον, οὐχ οἶος σύ. ^[10]
- 5 638d1 οὕτω Πῖος (fr. 1 H.). τί γὰρ βούλεται ὁ ἀλλά; δασυντέον δὲ τὸ οἶον· θαυμαστικὸν γάρ. τινὲς δὲ ψιλοῦσι καὶ ἐκδέχονται ἀντὶ τοῦ μόνον. οἱ δὲ ὑφ' ἐν "ἄλλοιον", ἵν' ᾗ οὕτω πάντες μὲν ἀγαθοὶ οἱ ἀπὸ Διός, ἄλλοιον δὲ φασὶ καὶ ὑπὲρ πάντας εἶναι τὸν Ἑρακλέα. Τ δασυντέον τὸ οἶον· θαυμαστικὸν γάρ. ^[5]
- 5 638d2 τινὲς δὲ ψιλοῦσι καὶ ἐκδέχονται ἀντὶ τοῦ μόνον. οἱ δὲ ὑφ' ἐν "ἄλλοιον", ἵν' ᾗ οὕτως πάντες μὲν ἀγαθοὶ οἱ ἀπὸ Διός, ἐξηλλαγμένον δὲ καὶ ὑπὲρ πάντας φασὶν εἶναι τὸν Ἑρακλέα. ὁ δὲ Πῖος ἀντὶ τοῦ ὁποῖον, οὐχ ὡς εἶ σύ, φησὶν, ἀλλ' οἶος ὁ Ἑρακλῆς· οὕτω γάρ, φησί, βούλεται ὁ ἀλλ' α . b (BCE 3 E 4) θρασυμέμονα : τοὺς θρασεῖς ὑπομένοντα. ^[5]
- 5 639

φασί δὲ αἰὶ Λυκίους Ῥοδίους ἐχθρεύειν. b (BCE 3 E 4) T θρασυμένονα : τολμηρόν, —ἐν τῇ μάχῃ. A ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν : εὖ τὸ παράδειγμα τῆς Ἡρακλέους ἀρετῆς, ὅτι οὐκ ἄλλοθεν αὐτὸ φέρει ἢ ἐκ τῆς νῦν πολεμουμένης πόλεως.

5 640 Μενεκλῆς (FGrHist 270, 11) δέ φησιν ἐψεῦσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν. b (BCE 3 E 4) T χήρωσε δ' ἀγυιάς : αὕτη ἡ μεταφορὰ τὴν μετὰ λύπης ἐδήλωσεν ἐρημίαν.

5 642 b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ὑ π' ἐμοὶ δηθέντα : ἄξιοι θανάτου οἱ λόγοι.

5 646 T ἀπώλεσεν Ἴλιον <—> ἀφραδίῃσιν <ἀγαυοῦ> Λαομέδοντος <— / εὖχος ἐμοὶ δώσειν > : ἠυτέλισε τὴν δύναμιν Ἡρακλέους τὴν ἀδικίαν ἐκείνου αἰτίαν εἶναι λέγων τῆς ἀλώσεως.

5 648–54 ἔδει δὲ ἐπαγαγεῖν· σὺ δὲ ἀδίκως πολεμῶν ἑάλωσεν†, οὐχ αἰρήσεις ἡμᾶς δικαίως πολεμοῦντας· ὁ δὲ θυμῷ φερόμενος ἐκομμάτισε τὸν λόγον. ἡ ἠθικὸς ὁ λόγος· ἐκείνος μὲν τὴν Ἴλιον εἶλεν, ἐγὼ δὲ σέ· τὰ δὲ ἐν μέσῳ πρὸς μείωσιν Ἡρακλέους. b (BCE 3 E 4) T ἀγαυοῦ δὲ Λαομέδοντος (649) τῷ σώματι. T < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον. ^[5]

5 648 A im οὐ δ' ἀπέδω χ' ἵππους : ἐξ ἀμφοῖν δηλοῦται ἡ ἱστορία· ὁ μὲν γάρ φησιν ὅτι δι' ἵππους (cf.

5 651 E 640), ὁ δὲ διὰ ποίους ἵππους. τελειοῦται ἐν τῷ "τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος" (Υ 145). b (BC E 3 E 4) T κλυτοπώλῳ : ἐνδόξους ἵππους—ἀρπαγὴν.

5 654 ἡ κλυτοπώλῳ τῷ ἱππικῷ. A ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον τῷ ἅμα νοήματι τὰ πανταχοῦ ζῶα καταλαμβάνοντι. A b (BCE 3 E 4) T {καὶ τὸν μὲν} ἀμαρτῇ : τὸ ἀμαρτῇ δασέως.

5 656a περισπᾶ δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 47 B.) καὶ οἱ πλείους. ὀξύνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος βουλόμενος αὐτὸ τοῦ ἀμαρτήδην ἀποκεκόφθαι· διὸ καὶ κατ' αὐτὸν χωρὶς τοῦ ι γεγράφεται. ἐπικρατεῖ μέντοι τὸ περισπώμενον, γενόμενον παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῷ. A ἀμαρτῇ : Ἀρίσταρχος τὸ ἀμαρτῇ χωρὶς τοῦ ι γράφει καὶ ἑποξύνει†· ἀποκοπὴ <ν> γὰρ ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἀμαρτήδην. ^[5]

5 656b1 ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης καὶ οἱ πλείους περισπῶσι παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῷ περισπώμενον ἐκδεχόμενοι, ὃ καὶ ἐπεκράτησεν. τὸ δὲ ἀμαρτῇ ὁμοῦ ἢ κατ' ἐπακολουθήσιν. T ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ ἀμαρτῇ χωρὶς τοῦ ι γράφει καὶ ὀξύνει, οἱ δὲ περὶ Ἡρωδιανὸν (cf. ^[5]

5 656b2 2,52,19) περισπῶσι καὶ προσγράφουσι, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἀρτῷ περισπώμενον. οὕτως δὲ αὐτὸ καὶ ἡ συνήθεια δέχεται, καὶ τοῦτο ἐπεκράτησεν. b (BCE 3 E 4) < ἐκ χειρῶν ἦϊξαν : > ὅτι τὰ δόρατα ἦϊξαν.

5 657a A int αὐχένα μέσσον : ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου αὐχένα φησίν.

5 657b T t βάλεν αὐχένα μέσσον <—ἐκάλυψε > : τοῦ βρόγχου διαιρεθέντος καὶ τῆς ἀναπνοῆς εἰργομένης ταχὺς ὁ θάνατος ἐπεγένετο.

5 657–9 b (BCE 3 E 4) T αἰχμὴ δὲ διαμπερές : ὑπὸ συγγενοῦς ἀναιρεῖται, ἐπεὶ καὶ συγγενὴ ἀνεῖλε τὸν Λικύμνιον· "φίλον" γὰρ "μήτρῳα κατέκτα" (B 662).

5 658 b (BCE 3 E 4) T < βεβλήκει : > Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν "βεβλήκειν".

5 661a A im μαιμώωσα : πλεονάζει τὸ μ· ἔστι γὰρ αἰμώωσα.

5 661b T μαιμώωσα : ἐνθουσιῶσα—τοῦ μ πλεονάζοντος. A μαιμώωσα / ὁστέῳ ἐγχριμφοθεῖσα : ὅτι ἀκαταλλήλως· ἔδει γὰρ εἰπεῖν 'μαιμώωσα ὁστέῳ ἐγχριμφοθῆναι'.

5 661–2 A πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν : προαναφωνεῖ μὲν τὸν θάνατον τοῦ Σαρπηδόνο· διὰ τοῦ ἔτι, παραμυθεῖται δὲ τὴν ἥτταν τοῦ πολεμίου ἀργὸν ποιήσας Σαρπηδόνα.

5 662 b (BCE 3 E 4) T < ἐξέφερον—> βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν : πολὺ τὸ ἐναργὲς φερομένου μὲν τοῦ Σαρπηδόνο· συρομένου δὲ τοῦ δόρατος.

5 664 γραφικῶς οὖν καὶ ταῦτα. T < τὸ μὲν οὐτις : > ἔν τις "τό οἱ οὐτις".

5 665a1

A im ἐλκόμενον τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσα τ' οὐ δ' ἐνόησε : στικτέον ἐπεφράσατο · ἢ βραχὺ διασταλτέον, ἴν' ἢ ἐκ παραλλήλου τὸ ἐπεφράσατο καὶ ἐνόησε ν .

5 665b1 A τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσα τ' <οὐ δ' ἐνόησε> : ἔν τισι "τό οἱ οὔτις".

5 665a2/b2 τελεία δὲ εἰς τὸ ἐπεφράσατ ο . δύναται δὲ καὶ ὅλον ἐν <εἶναι> ἕως τέλους. T < ὅφ ρ ' ἐπιβαίη / σπευδόντων : > συναπτέον, οἷον ἐπειγομένων αὐτὸν ἐπιβῆναι.

5 666-7a A im < ὅφ ρ ' ἐπιβαίη / > σπευδόντων · τοῖον γὰρ ἔχον πόνον : ἐπ' αὐτῷ ταρασσομένων.

5 666-7b ἢ οἷον σπευδόντων αὐτὸν ἐπιβῆναι. ὁ μὲν Τληπόλεμος πρότερον καυχησάμενος ἀναιρεῖται, ὁ δὲ Σαρπηδὼν μόνον τιτρώσκεται, ἐπεὶ ἀνταλαζονεύεται. b (BCE 3 E 4) T < σπευδόντων · τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες : > πάλιν πρὸς τὸν πόνον.

5 667a A int σπευδόντων · τοῖον γὰρ ἔχον πόνον : ἄκρος μιμητὴς τῆς ἀληθείας ὁ ποιητής· πολλὰ γὰρ παρορῶμεν σπεύδοντες.

5 667b b (BCE 3 E 4) T < τλήμονα : > ὅτι οἱ νεώτεροι τλήμονα τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν ὑπομενητικόν, ἀπὸ τοῦ τλῆναι.

5 670a A im < μαίμησε δέ οἱ : > συνεπάθησεν ἐπὶ τῷ νεκρῷ.

5 670b b (BCE 3 E 4) T il μερμήριξε δ' ἔπειτα : διδάσκει διὰ τοῦ Ὀδυσσέως †καὶ† τοῖς κινδύνοις φρονήσει δεῖν χρῆσθαι, μὴ θυμῷ καὶ πάθει.

5 671 b (BCE 3 E 4) T ἢ προτέρω Διὸς υἱόν / ἢ ὅ γε τῶν πλεόνων : ὁ μὲν πρότερος κεῖται ἀντὶ τοῦ πότερον διὸ ἐγκλιτέον.

5 672-3 τὸν δὲ δεύτερον περισπαστέον. A προτέρω .

5 672a1 .. διώκοι : προσωτέρω διώκοι. T ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γέγονεν ἐν συγκοπῇ.

5 672a2 b (BCE 3 E 4) < Χρομίον .

5 677-8a1 .. Ἄλιον : > Χρομίον παροξυτόνως, Ἄλιον προπαροξυτόνως. εἵπομεν (sc. ad E 39 c) τὰ τοιαῦτα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαι καὶ ἐσημειούμεθα τὸ Ἄλιος Ξένιος Κρόνιος. ἐπεκράτησε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἀνάγνωσιν τὸ Ἄλιος προπαροξυνόμενον. A Χρομίον καὶ Ὀδίων καὶ τὰ τοιαῦτα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων παροξύνεσθαί φησι πλὴν τοῦ Ἄνιος Ξένιος Κρόνιος Ἄλιος. ^[5]

5 677-8a2 b (BCE 3) T ἔπος δ' ὀλοφυδνόν : οἰκτρὸν καὶ ταπεινὸν διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν ἐν τῇ σφετέρᾳ ἀποθανεῖν.

5 683 ἐπιρραπίζει δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητὴς τοὺς οἰομένους τὸ μὴ ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀποθανεῖν τὸ μὴδὲν εἶναι. b (BCE 3 E 4) T < Πριαμίδη—νήπιον υἱόν : > ἀντιπαράβαλε τὰ Μενελάου, καὶ εὐρήσεις τὸ διάφορον.

5 684-8 T < ἔλωρ Δαναοῖσιν : > ὅτι οὐ πάντως βρῶμα· πρὸς τὸ "ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν" (A 4).

5 684 A im ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον <ἔγωγε / > νοστήσας : ἐντέχνως ὑπομιμνήσκει τῆς συμμαχικῆς χάριτος τὸν Ἑκτορα.

5 686-7 b (BCE 3 E 4) T τὸν δ' οὔτι προσέφη : πέπονθε γὰρ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ· καὶ οὐκ ἦν ἀδολεσχίας ὁ καιρός.

5 689 b (BCE 3 E 4) T < λελημένος : > τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ ὑποκαίόμενος· b (BCE 3 E 4) λιαρὸν γὰρ τὸ θερμόν.

5 690 b (BCE 3 E 4) T il εἶσαν ὑ π' αἰγιόχοιο <Διὸς> περικαλλεῖ φηγῷ : ἀπαγαγὼν ἡμῶν τὸν νοῦν τῆς μάχης ὑπὸ ἀνθηρὰν καθίζει δρῦν τὸν τραυματίαν.

5 693 καλῶς δὲ αὕτη ἱερὰ τοῦ Διός, ἐπεὶ βαλάνοις πρώην ἐχρῶντο, καὶ ἵνα ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἰαθῇ· πλησιάζον γὰρ ἦν καὶ ἱερόν, εἰς δὲ παρεγένετο, εἰ καὶ ἐπὶ δρῦν φησιν. b (BCE 3 E 4) T

〈 Πελάγων : 〉 Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὁροάνδου διὰ τοῦ ς "Σελάγων" A int {ἴφθιμος} Πελάγων : Πτολεμαῖος διὰ τοῦ ς γράφει "Σελάγων". ^[5]

5 695a2 T < τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ : 〉 ψυχὴ τὸ ἐκπνεόμενον πνεῦμα.

5 696a1 διὰ τὴν αἱμορραγίαν δὲ ὤλιγώρησε† πάντως. b (BCE 3 E 4) τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ : ψυχὴ τὸ πνεῦμα.

5 696a2 διὰ τὴν αἱμορραγίαν. T < ἀμπνύνθη : 〉 ἔν τισι διὰ τοῦ ε "ἐμπνύνθη" γράφεται.

5 697a A im αὔτις δ' ἀμπνύ <ν> θη : ἀνέλαβε τὸ πνεῦμα.

5 697b b (BCE 3 E 4) T ἔν τισι δὲ διὰ τοῦ ε γράφεται "ἐμπνύνθη". T περὶ δὲ πνο <ι> ἡ Βορέαο / ζώγρει <ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν > : ὃ ἐνέλιπε τῷ πνεύματι, προσεπορίζετο ὁ ἄνεμος.

5 697-8 κάπος δὲ τὸ πνεῦμα. b (BCE 3 E 4) T κεκαφηότα : ἐκπεπνευκότα· AT il κάφος γάρ— τόπος.

5 698 A οὔτε ποτὲ προτρέποντο <μελαινάων ἐπὶ νηῶν > : οὕτως Ἀρίσταρχος ἀμφοτέρω διὰ τοῦ ε , προτρέποντο καὶ ἐπὶ νηῶν · λέγει γὰρ οὔτε προτροπάδην ἔφευγον ἐπὶ τὰς ναῦς.

5 700a ἡ δὲ διπλὴ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι Ἀττικῶς ἐξενήνοχε, οὐκ ἔφευγον προτροπάδην ἐπὶ τὰς ναῦς. ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες γράφουσιν "ἀπὸ νηῶν". γίνεται δὲ ἀδιανόητον· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν νεῶν φεύγειν ἔμελλον. A οὔτε ποτὲ προτρέποντο : τὸ προτροπάδην φεύγειν ὄνειδος ἡγεῖται. ^[5]

5 700b ἐπεξηγεῖται δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ "αἰὲν ὀπίσσω / χάζοντο" (E 701—2). b (BCE 3 E 4) T οὔτε πο τ' ἀντεφέροντο μάχη , <ἀλ λ' αἰὲν ὀπίσσω / χάζοντο > : τοῦτο ἐδήλωσε τὸ ἑπρώην†.

5 701-2 διασταλτέον δὲ τὸ ἀντεφέροντο · οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλ' ἀντεφέροντο· T ἐξενάριζαν : οὕτως διὰ τοῦ α τὸ ἐξενάριζα ν , ὃ τε Ἄρης δηλονότι καὶ ὁ Ἔκτωρ.

5 703a1 A Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α , ἐξενάριζα ν .

5 703a2 A im ἐξενάριξεν : διὰ τοῦ α τὸ ἐξενάριξε ν .

5 703a3 b (BCE 3) T < ἐξενάριξεν / Ἔκτωρ—Ἄρης : 〉 οὐκ ἀτόπως οὖν τρωθήσεται φονεύων δι' ἑαυτοῦ ὁ Ἄρης.

5 703-4a1 αὔξων δὲ τὴν τοῦ Ἐκτορος ἀρετὴν συνέζευξεν αὐτὸν τῷ Ἄρει. T αὔξων τὴν Ἐκτορος ἀρετὴν συνέζευξεν αὐτὸν τῷ Ἄρει.

5 703-4a2 οὐκ ἀτόπως δὲ τρωθήσεται καὶ δι' ἑαυτοῦ φονεύων ὁ Ἄρης. b (BC E 3 E 4) ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην : ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ {τεύθραντι}.

5 705 A ὅς ρ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ὑδῃ".

5 708a1 ἔστι δὲ τῆς Λυδίας ἡ Ὑδῃ, ὃ δὲ ἀνὴρ Βοιωτὸς καὶ κώμη Βοιωτίας ἡ Ὑλῃ. καὶ ὅτι τοῦ† συνεσταλμένως λέγεται ἡ πόλις, ἐκτέταται δὲ ἐν τῷ Καταλόγῳ (sc. B 500) διὰ μέτρον. A ὅς ρ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε : τὸ Ὑλῃ ἐνταῦθα μὲν συστέλλει, b (BCE 3) ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ ἐκτείνει, "ἡδ' Ὑλῃ καὶ Πετεῶνα" (B 500).

5 708a2 b (BCE 3) T μέγα πλούτοιο μεμηλώς : διὰ γεωργίας ἑπιμελόμενος†, ὅπως πλουτῇ.

5 708b1 T μεγάλως τῆς γεωργίας ἐπιμελόμενος, ὅπως ἐκ ταύτης κτήσαιο πλοῦτον.

5 708b2 b (BCE 3 E 4) λίμνη κεκλιμένος <Κηφισίδι > : ἀντὶ τοῦ παρακείμενος, b (BCE 3) ὡς "αἴθ' ἀλὶ κεκλίσσεται" (δ 608).

5 709 b (BCE 3 E 4) T Κηφισίδι δὲ ἢ τῇ λίμνῃ ἢ τῷ ποταμῷ. T εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὔλον Ἄρηα : πρὸ πολλοῦ θεραπεύει τὴν κατὰ Ἄρεος ἀμαρτίαν ὁ ποιητής.

5 717 T ἔντυεν ἵππους : ἀπὸ τῶν εἰς πόλεμον εὐτρεπιζομένων.

5 720 T Ἥβῃ δ' ἀμ φ' ὀχέ <ε> σφι : ὑπηρετικὴν τινα τὴν Ἥβην παρεισάγει ὁ ποιητής.

- 5 722a καὶ ἄνωτέρω (sc. Δ 2—3) μὲν εὐωχουμένοις τοῖς θεοῖς διηκόνει, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (sc. E 905) λούει τὸν Ἄρεα· παρθενικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς "Τηλέμαχον Πολυκάστη" (γ 464). b (BCE 3 E 4) T κύκλα : οἱ τροχοί. ^[5]
- 5 722b A < Ἥβη δ' ἄμ φ' ὀχέεσφι—κά λ' ἔβαλε χρύσε ι' : > τὸν δίφρον τῆς Ἥρας οὕτως ἢ Δημῶ (fr.
- 5 722–31 5 L.) φυσιολογεῖ· Ἥραν γάρ φησιν εἶναι τὸν ἀέρα. τὴν δὲ φύσιν ἐκτιθέμενον τοῦ στοιχείου φησὶ τὸν ποιητὴν τὰ μὲν περίγεια αὐτοῦ μέρη, ἅπερ ἐστὶ ζοφωδέστερα καὶ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχοντα, ταῖς παχυτέραις ὕλαις [†]εἰκάζει[†], χαλκῷ τε καὶ σιδήρῳ (cf. 723—5). "καὶ χρυσὸν μερικῶς ἐγκατέμιξεν, ἴσως διὰ τὸ ποσῶς ὑπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι. τὰ μέντοι μετεωρότερα (τὸν ῥυμόν φημι) ἀργύρεον λέγει (cf. 729), τὸ δὲ πάντων ἄνωτέρω καὶ συναφὲς τῷ αἰθέρι χρύσειον ζυγόν (συνέζευκται γὰρ τῷ αἰθέρι [cf. 730]), ἱμάντας δὲ χρυσεούς καὶ ἀργυροῦς (cf. 727) τοὺς ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης φωτισμούς, δύο δὲ ἄντυγας (cf. 728) τὸ ὑπόγειόν τε καὶ ὑπέργειον ἡμισφαίριον." b (BCE 3 E 4) T χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέω ἄξονι : τὰ γὰρ ἐνεργῇ μέρη τοῦ ἄρματος ταῖς στερεαῖς ὕλαις κοσμεῖ, τὰ δὲ ἄλλα ταῖς πολυτελέσιν. ^[10]
- 5 723a b (BCE 3 E 4) T ὀκτάκνημα : κνήμαι καλοῦνται αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἕως τοῦ τροχοῦ ῥάβδοι.
- 5 723b A b (BCE 3 E 4) T < ἄξονι : > ἄξων τὸ ὑποκείμενον τῷ ἄρματι ξύλον, περὶ δὲ στρέφονται οἱ τροχοί.
- 5 723c A < ἄξονι : > ἄξων τὸ εἰς τὰς χοινικίδας ἐμβαλλόμενον ἑκατέρου τροχοῦ.
- 5 723d b (BCE 3) T ἵτυς : ἡ ἀψίς, εἰς ἣν αἱ κνήμαι αἱ ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐμπήγνυνται, A b (BCE 3 E 4) T ἥγουν ἢ τοῦ τροχοῦ περιφέρεια παρὰ τὸ ἵεναι.
- 5 724 A < ἐπίσσωτρα : > ἔν τισι γράφεται "ὀπίσσωτρα" διὰ τοῦ ο .
- 5 725a1 A im ἔν τισι διὰ τοῦ ο "ὀπίσσωτρα".
- 5 725a2 b (BE 3 E 4) T il ἐπίσσωτρα : οἱ σιδηροὶ κύκλοι οἱ ἄνωθεν περιβαλλόμενοι τοῖς τροχοῖς καὶ ἐφαπτόμενοι τῆς γῆς, οἱ καλούμενοι κανθοί.
- 5 725b A < ἐπίσσωτρα : > ἐπίσσωτρον τὸ εἰς γῆν κυλινδούμενον ἥτοι τοῦ b (BCE 3) παντὸς περιφεροῦς τὸ τελευταῖον.
- 5 725c b (BCE 3) T πλημναι : τὰ μέσα τῶν συριγγίων, εἰς ἃς ἐντίθεται ὁ ἄξων, αἱ καλούμεναι χοινικίδες.
- 5 726a A πλημναι δ' ἀργύρου εἰσί : καλῶς τὸ εἰσί πρὸς ἀληθείας ὑπόληψιν.
- 5 726b1 πλημναι δὲ αἱ χοινικίδες. πλημναι δὲ εἴρηνται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. ταύτας δὲ ἔνιοι [†]χνείσας[†] ὀνομάζουσιν. T πλημναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος.
- 5 726b2 b (BCE 3 E 4) ταύτας δὲ ἔνιοι [†]χήσας[†] ὀνομάζουσι. καλῶς δὲ καὶ τὸ εἰσί πρὸς ἀληθείας ὑπόληψιν. b (BE 3 E 4) εἰσί δὲ πλημναι αἱ χοινικίδες. b (BE 3) δίφρος : ἐφ' οὗ ἐστᾶσιν ὃ τε ἡνίοχος καὶ ὁ παραβάτης.
- 5 727a A δίφρος : παρὰ τὸ δύο φέρειν.
- 5 727b b (BCE 3 E 4) T ἄντυγες : αἱ περιφέρειαι τοῦ δίφρου, αἱ ἀψίδες, ὧν ἀντιλαμβάνονται οἱ ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸ ἄρμα.
- 5 728a A ἄντυγες : τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται.
- 5 728b b (BCE 3 E 4) T < τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν : > ὅτι ὅταν εἴπῃ "ἐν πρώτῳ ῥυμῷ" (Z 40), τῷ ἄκρῳ λέγει· εἷς γάρ ἐστι ῥυμός.
- 5 729a τὸ δὲ πέλεν ἀντὶ τοῦ πέλει. A im ῥυμός : τὸ ἀπὸ τοῦ δίφρου μέχρι τοῦ ζυγοῦ ξύλον, ἀπὸ τοῦ ἐρύειν.
- 5 729b

- A b (BCE 3 E 4) T ζυγός : τὸ ἐπικείμενον τοῖς τραχήλοις τῶν ἵππων, A παρὰ τὸ δύο εἰς ἓν ἄγειν αὐτόν.
- 5 730a A b (BCE 3) T λέπαδνα : ὡς κόπτω κόπανον, λέπω λέπαδνον.
- 5 730b εἰσὶ δὲ T t τὰ περιτραχήλια τῶν ἵππων. b (BCE 3) T t λέπαδνα : πλατεῖς ἱμάντες, οἷς ἀναδεσμοῦνται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν.
- 5 730c ὡς κόπτω κόπανον, λέπω λέπαδνον. A πέπλον μὲν κατέχευεν <—Διὸς νεφεληγερέταο > : οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐνταῦθα μὲν καλῶς κεῖνται, ἐν δὲ τῇ κόλῳ μάχῃ (sc.
- 5 734–6 Θ 385—7) μηδεμιᾶς φαινομένης ἀριστείας οὐ δεόντως. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τούτους μὲν ἀθετεῖ, ἐκείνους δὲ ἑκαταλείπει†. τῷ δὲ τρίτῳ παράκειται καὶ διπλῇ, ὅτι δασύνειν δεῖ τὸ ἡ δέ· ἐπανελάβε γάρ, ὡς ἔθος αὐτῷ, τὸν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον. A πέπλον μὲν κατέχευε <v> : τὰς περόνας λύσασα καταφέρεισθαι ἀφῆκε v .^[5]
- 5 734a1 γυμνὴν δὲ ἡμῖν τὴν Ἀθηνᾶν διὰ τῆς λέξεως ἐνέφηνε v . πρέπω δὲ πρέπαλος πέπαλος πέπλο ς . T πρέπω πρέπαλος πέπαλος πέπλο ς .
- 5 734a2 τὸ δὲ κατέχευεν ἀντὶ τοῦ τὰς περόνας λύσασα καταφέρεισθαι ἀφῆκε. γυμνὴν δὲ ἡμῖν τὴν Ἀθηνᾶν διὰ τῆς λέξεως παρέστησεν. b (BCE 3 E 4) πέπλον : γυναικεῖον ἔνδυμα—ἐπερονῶντο.
- 5 734b ἄρθεισῶν—ἔδαφος. πρέπω πρέπαλος, κατὰ συγκοπὴν πέπαλος καὶ κατὰ δευτέραν συγκοπὴν πέπλος. A ἡ δέ : δασυντέον τὸν ἄρθρον γάρ ἐστὶν ἀντωνυμικόν.
- 5 736a τινὲς δὲ ψιλοῦσι σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν "ἡδέ", κακῶς. A b (BCE 3 E 4) T χιτῶν ἑνδύσα <Διὸς νεφεληγερέταο > : οὗτος γὰρ μᾶλλον ἐπιτήδειος ἐν πολέμῳ, καὶ ὅτι ἴση ἑπαραβολῇ† Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς ὡς Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος (cf.
- 5 736b1 Σ 192—3). T οὗτος δὲ ὁ χιτῶν ἐπιτήδειός ἐστιν ἐν πολέμῳ, ἵν' ἢ ἴση περιβολὴ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς ὡς Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος.
- 5 736b2 b (BCE 3 E 4) < Διὸς νεφεληγερέταο : > τὸ ἡμιστίχιον ἢ τοῖς ἐπάνω ἢ τοῖς ἐξῆς προσδοτέον.
- 5 736c ἐὰν μὲν οὖν τοῖς ἐπάνω, μόνος ὁ θώραξ ἔσται τοῦ Διός· ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς, πάντα ἔσται τὰ ὅπλα αὐτοῦ τοῦ Διός, ὅπερ καὶ πιθανόν. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. A ἡ δὲ χιτῶν ἑνδύσα <Διὸς νεφεληγερέταο > : τὸ Διὸς νεφεληγερέταο τινὲς τῷ πρώτῳ, οἱ δὲ τῷ ἐξῆς <***> , ἵν' ἢ ὅλα τὰ ὅπλα τοῦ Διός.
- 5 736d κοινὸν δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου. T < τεύχεσιν : > τεύχεα δὲ τὴν αἰγίδα καὶ τὴν περικεφαλαίαν λέγει.
- 5 737a1 T τεύχεσι δὲ λέγει τῇ αἰγίδι καὶ τῇ περικεφαλαίᾳ.
- 5 737a2 b (BCE 3 E 4) δεινὴν : διὰ τὸ δυνάμεις ἀρεϊκὰς ἐντετυπῶσθαι ἐν αὐτῇ.
- 5 739a b (BCE 3 E 4) T < ἦν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται : > ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἵνα πρὸς τὸ ἦν συντάττηται.
- 5 739b A im ἦν πέρι μὲν πάντῃ φόβος <ἐστεφάνωται > : ὅσος ἦν, κύκλῳ εἶχετο.
- 5 739c1 ἀναστρεπτέον δὲ τὴν περὶ ἰ . T κύκλῳ περιείχετο.
- 5 739c2 b (BCE 3 E 4) ἀναστρεπτέον δὲ τὴν περὶ. b (BCE 3) ἐν δ' Ἑρις , ἐν δ' Ἀλκή , <ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ > : ἄδηλον, πότερον εἶδωλα ταῦτά ἐστιν ἢ διαθέσεις, ὡς τὸ "ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότῃς" (Ξ 216).
- 5 740a b (BCE 3) T κρυόεσσα ἰωκὴ : πολέμου ἐπιφορά.
- 5 740b T ἐν δέ τε γοργεῖ κεφαλὴ : οἷον κατάστημά τι γοργότητος δεινὸν καὶ βλοσυρόν· Ἡσίοδος (sc.
- 5 741

- th. 274 sq.) γὰρ διέπλασε τὸν μῦθον τῶν Γοργόνων. b (BCE 3) T σμερδνή : καταπληκτική, φοβερά.
- 5 742 A ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, οὕτω μερίζω μεριδνός μερδνός καὶ σμερδνός A b (BCE 3 E 4) T καὶ "ὥς ἐδαΐζετο θυμός" (O 629). T < ἀμφίφαλον : > φάλοι οἱ κατὰ—ἀσπιδίσκοι.
- 5 743 A τετραφάληρον : φάλαρα οἱ ἐν ταῖς παραγναθίσι κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμβάνονται τῆς περικεφαλαίας. A < πρυλέες ς' : > ὅτι πεζοὶ οἱ πρυλέες ὅπλα ἔχοντες.
- 5 744a A im πρυλέες ς' : πεζοῖς ὀπλίταις.
- 5 744b πρύλις, ὡς δαμάσω δάμαλις, περύω πέρυλις καὶ πρύλις. A ἑκατὸν πόλεων πρυλέες ς' ἄραρυϊαν : εἶχεν ἐν ἑαυτῇ πολίτας τετυπωμένους πόλεων ἑκατόν.
- 5 744c ὑποτυποῖ δὲ ἡμῖν τὸ μέγεθος τῆς φορούσης b (BCE 3 E 4) T καὶ αὐτὴν τὴν κόρυθα ἑκατὸν πόλεων ὀπλίτας δύνασθαι κατακαλύπτειν φησίν. T εἰ δὲ ἡ κόρυς τοσαύτη, πόσον τὸ μέγεθος τῆς περικειμένης τὸ κράνος; καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος "ἴδσοντ' τ' ἐννεάχιλοι" (Ξ 148)· οὐ γὰρ εἶπε τὸ μέγεθος αὐτοῦ ὥσπερ οὐδὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' ἔμφασιν δὲ ἔδωκε συλλογίζεσθαι, πηλίκος ἦν ὁ τὴν τοιαύτην φωνὴν ἔχων. b (BCE 3 E 4) T πρυλέες δὲ ὀπλῖται ἢ πρόμαχοι ἢ ἄθροοι. T ἐς δ' ὄχρα φλόγεια : ὀξέα κατὰ τὴν κίνησιν ὡς πῦρ, b (BC E 3 E 4) T ἢ μάλλον ἀεί. ^[5]
- 5 745 b (BCE 3 E 4) < βριθὺ μέγα—ὄβριμοπάτρη : > ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν (sc.
- 5 746–7 α 100—1) μετὰκινεῖται. A im δάμνησι : ὁ Σιδώνιος ἄνευ τοῦ ι τὸ δάμνησι, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι.
- 5 746a A τῷ δάμνησι < στίχας ἀνδρῶν > : οὐκ ἄνδρας εἶπεν, ἀλλ' ὑπερφυῶς στίχας ἀνδρῶν.
- 5 746b b (BCE 3 E 4) T < τοῖσιν τε : > αἱ Ἀριστάρχου ἄνευ τοῦ τ "οἷσιν τε.
- 5 747 "T il ἐπεμαίε τ' ἄρ' ἵππους : ἀντὶ τοῦ ἐπέψαυσεν.
- 5 748a T < ἵππους : > ἀντὶ τοῦ τῶν ἵππων.
- 5 748b A im αὐτόματοι δὲ πύλαι < μύκον οὐρανοῦ > : ὅτι πύλαι οὐρανοῦ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ὑπὲρ ταῦτα τόπος ὁμώνυμος τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸς καλεῖται.
- 5 749a A πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι : ἐπεὶ τὴν τῶν οὐρανίων τάξιν καὶ τοὺς καιροὺς διοικοῦσιν· ἐμφαίνεται δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν θεῶν, εἶγε ἐκοῦσαι αἱ πύλαι εἴκουσιν αὐταῖς.
- 5 749b οὐρανὸν δὲ τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον. b (BCE 3 E 4) T κεντρηνεκέας : τοὺς οὕτω φέροντας ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἐπιβάντας ὡς ὑπὸ κέντρου μαστιζομένους, παρὰ τὸ κέντρον καὶ τὸ ἐνεγκεῖν.
- 5 752 b (BCE 3 E 4) T < ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος > Οὐλύμποιο : ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος, καὶ ὅτι ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ, ἀκροτάτη ἀντὶ τοῦ ἄκρα.
- 5 754 οὐ ζητητέον οὖν, πῶς τὸν ἑνὲς τὰ νέφη τόπον ἀκροτάτην εἶρηκε κορυφὴν· λέγει γὰρ ἄκραν οἰανδῆποτε. A οὐ νεμεσίζη Ἄρη : χαριέντως τὸν υἱὸν ἀμαρτάνοντα παρὰ γνῶμην τοῦ κυρίου κολάζειν οὐκ ἐπιχειρεῖ.
- 5 757a πῶς οὖν Ἀθηνᾶ τοῦτο οὐκ ἀναμένει; ὅτι οὐκ ἴδιον Ἀφροδίτης πόλεμος· καὶ Ζεὺς "οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα" (E 428). b (BCE 3 E 4) T < τάδε καρτερὰ ἔργα : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 5 757b ἄλλοι δὲ "τάδε ἔργ' ἀΐδηλα". A im ἔκηλοι : δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸ εἴκων ἐγένετο, ὅπερ ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζων.
- 5 759a ὁ δὲ ὑποχωρῶν καὶ ἡσυχάζει. ἄλλως τε τὸ εὖ πρὸ τοῦ κ δασύνεται μὴ ὃν ἐκ κλίσεως ἢ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι, οἷον "ἐκάσ" (E 791 al.), Ἐκάτη. οὕτως ἄρα καὶ ἔκηλος. μάχεται τὸ ἐκεχειρία, ὅπερ οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ, ἀπὸ τοῦ ἔχειν γενόμενον. A ἔκηλοι : δασυντέον· τὸ γὰρ εὖ πρὸ τοῦ κ δασύνεται, εἰ μὴ ἐκ κλίσεως εἶη, σεσημειωμένου τοῦ ἐκεχειρία. ^[5]

- 5 759b b (BCE 3) T τέρονται Κύπρις τε : πιθανῶς, ἵνα μὴ δοκῇ μάτην τετρώσθαι.
- 5 760 b (BCE 3 E 4) T < πεπληγυῖα : > ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσουσα τῷ παθητικῷ.
- 5 763 A im < τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς : > ὅτι ἔνιοι γράφουσι "τὴν δ' αὖτε προσέειπε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε".
- 5 764 A im ἔπορσον Ἀθηναίην : ἄνωθεν κατασκευάζει τὴν τρώσιν Ἄρεως.
- 5 765a ἄλλως τε τὸν ταραχώδη ἢ τῆς συνέσεως προεστηκυῖα καταλύει. b (BCE 3 E 4) T ἄγρει : λαβέ, φέρε, ἄγε.
- 5 765b T ὅσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν <—ὕψηλές ἵπποι > : διὰ τοῦ ὀξυτάτου τοῦ ἐν ἡμῖν ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων· ὅσον γὰρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτενίζων ἀέρα μηδενὸς ἀντικόπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὀρωμένου παντὸς ἀέρος ὄντος, τοσοῦτόν ἐστι τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὀρμώντων. ^[5]
- 5 770–2 b (BCE 3 E 4) T ἡεροειδὲς : τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος.
- 5 770 b (BCE 3 E 4) T {ὅσον δ'} ἡεροειδὲς {ἀνὴρ}: ἀναπεπταμένου—ἐμποδίζοντος· ἢ ἀερῶδες σκοτεινόν {ἦχι ροάς}. A ὕψηλές ἵπποι : ὑπαύχενες ἦτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἤχου· ἄριστοι γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποι.
- 5 772 b (BCE 3 E 4) T ἦχι ροὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμανδρος : ὅτι τὸ κατ' ἀμφοτέρων ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τέταχεν· ἔδει γὰρ ἦχι ροὰς Σιμόεις καὶ Σκάμανδρος συμβάλλετον'.
- 5 774 τοῦτ' δὲ τῷ ἔθει πεπλεόνακε καὶ Ἀλκμάν· διὸ καὶ καλεῖται Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι τῷ τοιοῦτ' ἔθει πεπλεόνακε. A τὸ δὲ σχῆμα προεπιζευξίς προθεῖς γὰρ ἐν ὄνομα ἰδυϊκὸν ἐπάγει πληθυντικὸν καὶ λοιπὸν ἀναπληροῖ τῇ ἐπαγωγῇ· A b (B, C[bis], E 3 E 4) T "ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι <Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη> " (ξ 216), A "ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι / Κωκυτός τε" (κ 513—4), "εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων" (Υ 138). A b (B, C[bis], E 3 E 4) ἀλλαχοῦ δὲ "μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων" (Ζ 4). A b (BCE 3 E 4) < ἡέρα πουλύν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ πολλὴν σκοτίαν. ^[10]
- 5 776a A int ἡέρα πουλύν : ἀντὶ τοῦ πολλήν· ἀεὶ γὰρ θηλυκῶς φησι καὶ τὸ σκότος δηλοῖ.
- 5 776b τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ συνήθους ἀπαξ εἶπε "δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε" (Ξ 288). b (BCE 3) T τοῖσι <ν> δ' ἀμβροσίην Σιμόεις : ποιητικοῦ κάλλους ἴδια ταῦτα, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λέχους τοῦ Διός (sc.
- 5 777 Ξ 347—9). καλῶς δὲ οὐχ ὁ Σκάμανδρος ἀνέτειλεν· Τρωσὶ γὰρ βοηθὸς οὗτος. b (BCE 3 E 4) T τρήρωσι πελειάσιν ἴθμα θ' ὁμοῖαι : τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν πτῆσιν· ἄτοπον γὰρ τρυφερῶς βαδίζειν τὰς εἰς πόλεμον ἐσκευασμένας.
- 5 778 b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· καλῶς τῶν βουλομένων λαθεῖν τὰ ἴχνη περιστεραῖς εἵκασεν· ἀφανῆ γὰρ τὰ τῶν περιστερῶν ἴχνη καὶ Ἀριστοτέλης λέγει (fr. 154 R.). ἄλλως· πρὸς τὸ καθαρὸν καὶ ταχύ· b (BCE 3) T ὅτι γὰρ καὶ ταχύ, δηλὸν ἀφ' οὗ τὴν κομιδὴν τῆς ἀμβροσίας πεπίστευται (sc. μ 63). T < στᾶ ς' : > περισπαστέον· ἔστι γὰρ τὸ πλήρες στᾶσα. ^[5]
- 5 784 A int < Στέντορι : > ὅτι ἐνταῦθα μόνον μνημονεύει{τ} τοῦ Στέντορος.
- 5 785a A im Στέντορι : τινὲς αὐτὸν Θρᾷκά φασιν, Ἑρμῇ δὲ περὶ μεγαλοφωνίας ἐρίσαντα ἀναιρεθῆναι· αὐτὸν δὲ εὐρεῖν καὶ τὴν διὰ κόχλου μηχανὴν εἰς τὰς μάχας.
- 5 785b A b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' ἔθος Ὀμήρῳ τοῖς παροῦσιν εἰκάζειν τοὺς θεοὺς. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ Ἀρκάδα φασὶν εἶναι τὸν Στέντορα καὶ ἐν τῷ Καταλόγῳ (an post B 609?) πλάττουσι περὶ αὐτοῦ στίχους. AT δὲ τόσον αὐδήσας χ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα : ἐν τισιν οὐκ ἦν ὁ στίχος διὰ τὴν ὑπερβολήν. ^[5]
- 5 786 A b (BCE 3 E 4) T < ἐλέγχεα : > ἐλέγχεα ὡς "τείχεα" (B 691 al).

- 5 787a)· οὐ γὰρ νῦν ἐπιθετικόν. A im < κά κ' ἐλέγχεα : > Ἀρίσταρχος "†κακκελέχεες†".
- 5 787b τὸ δὲ ἐξῆς διχῶς, "εἶδος ἄριστοι" καὶ εἶδος ἀγῆτο ι'. A im κά κ' ἐλέγχεα : ὡς καὶ Ἀλέξανδρον "λώβην" (Γ 42).
- 5 787c Τ εἶδος ἀγῆτοί : τῷ εἶδει μόνον θαυμαστοί.
- 5 787d Α πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς : οὐκ ἔῃ λήθη δίδοσθαι τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ ποιητής.
- 5 788 b (BCE 3) Τ πυλάων Δαρδανιάων : τῶν Σκαιῶν· b (BCE 3 E 4) Τ φησὶ γὰρ "ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανον" (I 354).
- 5 789 b (BCE 3 E 4) < οἷχνεσκον : > ἐπορεύοντο.
- 5 790 Τ il ἔλκος ἀναψύχοντα : γυμνοῦντα πρὸς τὸ ἀποψῆν τὸν λύθρον.
- 5 795a b (BCE 3 E 4) Τ ἔλκος <—> τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ : οὐ τὸ ἔλκος ἔβαλεν, εἰργάσατο δὲ ἔλκος βαλὼν, ὡς τὸ "νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς" (Ω 151), ὃ ἐστὶ κτανὼν νεκρὸν εἰργάσατο.
- 5 795b ἀνδρείου δὲ καὶ καρτερικοῦ τὸ μὴ ἀναχωρῆσαι εἰς τὰς ναῦς μετὰ τὸ τραῦμα. b (BCE 3 E 4) Τ < ἔλκος ἀναψύχοντα , τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ : > ὅτι ἰδίως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ὁ βαλὼν ἔλκος ἐποίησεν. ^[5]
- 5 795c A im < ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος : > ὅτι τελαμῶσιν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐχρῶντο.
- 5 796 A int < τῷ τείρετο : > Ἀρίσταρχος τῷ τείρετο, ἄλλοι δὲ "τῷ τρίβετο".
- 5 797a1 A im Ἀρίσταρχος τείρετο, b (BCE 3 E 4) Τ αἱ δὲ κοιναὶ "τρίβετο".
- 5 797a2 b (BCE 3) Τ ἴσχω· ὡς λέγων, ἔχων· AT il οὐδὲ γὰρ δύναται ὀζύνεσθαι ὡς δευτέρου ἀορίστου· ἄνευ γὰρ τοῦ ι ἐλέγετο ἂν σχών.
- 5 798 ζητεῖται, πότερον ἴσχω· ὡς τρέχων ἢ ὡς νοῶν· εὐρέθη γὰρ ἴσχηκα ὁ παρακείμενος, ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲν συμβάλλεται πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν ἀνάγνωσιν· παρ' αὐτῷ γὰρ πάντα τὰ κινήματα ὡς ἀπὸ βαρυτόνου "ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι" (Γ 82), "ἴσχον γὰρ πυργηγδόν" (Ο 618), ἢ τε πληθυντικὴ μετοχὴ "χεῖρας {τ'} ἀνίσχοντες" (Θ 347). Α ἱππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο : ἄκρως τὸ ἀνθρώπινον ἦθος μεμίμηται· τοῦτο γὰρ γίνεται καὶ νῦν. ^[5]
- 5 799 b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα <ἐοικότα γείνατο Τυδεύς> : ὅτι οὐ λέγει κατὰ τι ὅμοιον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως ὅμοιον.
- 5 800 AA int τὸν δὲ ἢ περισπαστέον· βούλονται γὰρ αὐτὸν ἰσοδυναμεῖν τῷ δὴ καὶ βεβαιωτικὸν εἶναι· τοιοῦτος γὰρ ὁ κατ' ἀρχὴν η· τὴν δὲ ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν, ἐπεὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται. Α Τυδεύς : τῇ ἐπαναλήψει τοῦ ὀνόματος ηὔξησε τὸν Τυδέα. ^[5]
- 5 801 b (BCE 3) Τ < καὶ ῥ' > ὅτε πέρ μιν <ἐγὼ> πολεμίζειν οὐκ εἴασκον <—Καδμείωνας> : καὶ ὅτε ἐγὼ αὐτὸν ἀπετρεπόμην, ἐκεῖνος ὅμως μαχητὴς ἦν, ἥνίκα ἦλθεν ἄγγελος εἰς Θήβας.
- 5 802-4 τὸ δὲ ἐξῆς ἀσύνδετον. b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἐκπαιφάσσειν <—ἐνίκα> : †φανερῶν ἑαυτόν, ἀλλ' ἐν ἀγγέλου σχήματι μένειν.
- 5 803-7 δύναται δὲ εἰς τὸ ἐκπαιφάσσειν (803) εἶναι στιγμὴ, εἴτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ὅτε τ' ἦλυθεν ἐς Θήβας (cf. 803—4), ἐκέλευον μὲν ἐγὼ δαίνυσθαι, ὁ δὲ ἐπολέμει. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ἐκπαιφάσσειν γίνεται παρὰ τὸ Τ φῶ τὸ φαίνω φάσσω, ἀναδιπλασιασμός παφάσσω, πλεονασμός παφάσσω, οἷονεὶ φανερῶ, ὡς πτῶ πταίνω παπταίνω. b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων κρατερόν <—ἐνίκα> : ὑπερβολή, εἶγε καὶ ὑπὸ τῆς πολεμικωτάτης θεοῦ κελεύεται ἡσυχάζειν, b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ οὐκ εἴκει, ἀλλὰ πολεμεῖ, Τ ὡσὰν ἄμετρον ἔχων ὁρμήν. ^[5]
- 5 806-7 b (BCE 3 E 4) Τ κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα : ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει τούτῳ στίχον "ῥηϊδίως τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα" (= E 808).

- 5 807 ἐναντιοῦται δέ· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ οὐ φησι παροτρύνειν, ἀλλὰ κωλύειν (cf. E 802 et 805). κατήχθη δὲ οὐ δεόντως ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγου (sc. Δ 390). Α πάντα δ' ἐνίκα </ ῥηϊδίως—ῆα > : πάντα κοῦρον· ἡ τὰ ἀγωνίσματα. ^[5]
- 5 807-8 οὐ καθόλου δὲ εὐρέθη ἐν τοῖς Ἀριστάρχου τὸ ῥηϊδίως· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροθος ῆα (808)· ἐναντίον γάρ ἐστι τοῖς προκειμένοις. b (BCE 3 E 4) T < ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ῆα : > τοῦτον τὸν στίχον οὐχ εὐρῆσθαι καθόλου φασὶν ἐν ταῖς Ἀριστάρχου καὶ γὰρ ἀντιπράττει καὶ πρὸς τὸ "δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηνον" (E 805), καὶ οὐχ οἷόν τε ἐπιφέρειν "σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι ἡδὲ φυλάσσω" (E 809). ^[5]
- 5 808 A int σοὶ δ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἴσταμαι : ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως ἤλεγξεν αὐτόν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γὰρ "καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι" (E 810).
- 5 809 T κάματος πολυᾷξ < γυῖα δέδυκεν > : ἐκ γὰρ πολλῆς κινήσεως ὁ κάματος.
- 5 811 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ δέδυκεν ἀντὶ τοῦ ἐκάκωσεν. T ἡ νύ σέ που : ὁ ἡ ὀξύνεται διαζευκτικὸς γάρ.
- 5 812a φυλάσσεται δὲ ἡ ὀξεῖα διὰ τὸ ἐπιφερόμενον νύ ἐγκλιτικόν, ὃ καὶ αὐτὸ ἔσχεν ὀξεῖαν διὰ τὴν σέ ἐγκλιτικὴν οὔσαν. Α ἀκήριον : ἄψυχον, ἀσθενές.
- 5 812b σημαίνει δὲ καὶ ὑγιές καὶ ἄνοσον καὶ ἀθάνατον, / νῦν δὲ T εἰς ἀψυχίαν ἄγον. b (BCE 3 E 4) T < ἔκγονος > : ὁ υἱός, ἔγγονος ὁ υἱωνός.
- 5 813 A < τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης : > ὅτι ἔνιοι "τὴν δ' αὖτε προσέειπε < *** > ".
- 5 814 A im { ἄλ λ ' ἔτι } σῶν { μέμνημαι } : Ἀρίσταρχος "σέων" γράφει.
- 5 818 T μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα : οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται ἀνὰ τὴν μάχην.
- 5 824a Ἀρίσταρχος δὲ παρητήσατο τὴν ἀνὰ ἀναστρέψαι, ὁπότε μὴ σημαντικὴ εἴη τοῦ ἀνάστηθι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ "Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε" (Π 233). ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐκεῖνον προσθεῖναι τὸν λόγον ὡς ὅτι ὅταν πρόθεσις ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως παραλαμβάνηται, οὐκ ἀναστρέφεται, "ἀλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι" (A 287), "θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασι" (Z 92). οὕτως οὖν κἀνθάδε δύναται ἡ ἀνὰ ἀντὶ τῆς κατά. Α μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα : αἱ προθέσεις ἀντιπαραλαμβάνομεναι ἀλλήλων τοὺς οἰκείους τόνους τηροῦσιν. ^[5]
- 5 824b T τὸ ἀνὰ ἀντὶ τῆς κατά. Α im μήτε σύ γ' Ἄρῃα τό γε δεῖδιθι μήτε τι ν' ἄλλον : οὐ καθολικὴ, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν προτρεπτικὴ ἢ παραίνεσις.
- 5 827 b (BC E 3 E 4) T < τύψον δὲ σχεδὶν μη δ' ἄζοο θυῶρον Ἄρῃα : > ἐγγύθεν αὐτοῦ, πλησίον.
- 5 830 οὕτως αὐτοῦ καταφρόνησον, μὴ μακρόθεν ἐπ' αὐτὸν βαλὼν. Α im τυκτὸν κακόν : οὐ φυσικόν, ἀλλὰ κατ' ἐπιτήδευσιν.
- 5 831a1 T οὐ μόνον, φησί, φυσικόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδευτόν.
- 5 831a2 b (BC E 3 E 4) ἄλλοπρόσαλ < λ > ον : σύνθετόν ἐστι διὸ οὐ κατ' ἰδίαν ὁ τόνος τῆς πρώτης λέξεως λέγεται, ὁμοίως δὲ τῷ "ἄλλοθρόου" (α 183 al).
- 5 831b), "ἄλλοειδέας" (cf. ν 194). Α < στεῦ τ' : > πρὸς τὸ στεῦτο, ὅτι τὸ κατὰ διάνοιαν διωρίζετο ἡ λέξις σημαίνει.
- 5 832 Α im < νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Τρωσὶν ἔστι μετὰ τῶν Τρώων.
- 5 834 Α im < πάλιν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω.
- 5 836a Α im ἐμμαπέως : συντόμως παρὰ τὸ μάρψαι, ἢ ἐρρωμένως.
- 5 836b T ἐμμεμαυῖα < θεᾶ—ἄνδρα τ' ἄριστον > : ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοι καὶ γελοῖοι καὶ τι ἐναντίον ἔχοντες.

- 5 838-9 τί γάρ, εἰ χεῖριστοι ἦσαν ταῖς ψυχαῖς, εὐειδεῖς δὲ καὶ εὖσαρκοι; Α μέγα δ' ἔβραχεν ἄζων :
ἐμψύχως, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ "ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοί" (Α 46).
- 5 838 b (BCE 3) Τ < ἄνδρα τ' ἄριστον : > διὰ τοῦ δέ αἰ Ἀριστάρχου, "ἄνδρα δ' ἄριστον".
- 5 839 Α im ἥ τοι ὁ μὲν Περίφαντα < πελώριον ἐξενάριζεν > : ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν σκυλεύοντα τὸν
Ἄρη ποιεῖ, καὶ ὅτι τινὲς γράφουσιν "ἐξενάριζεν".
- 5 842 συντελικὸν δὲ γίνεται, δεῖ δὲ παρατατικῶς· καὶ γὰρ ἐπιφέρει "τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μαιφόνος"
(Ε 844) ἀντὶ τοῦ ἀνῆρει. Α Ὀχησίῳ : Ὀχῆσιος υἱὸς Οἰνέως, ὥς Νίκανδρος ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς (fr.
- 5 843 8a, p. 130, 1). κατὰ Διομήδους οὖν ἡ τοῦ Ἄρεως πρᾶξις. b (BCE 3) Τ δὺ ν' Ἀἶδος κυνέην : ἐπὶ τῷ
πρὸ τῆς πληγῆς λαθεῖν.
- 5 845a ἀμέλει μετὰ τὴν πληγὴν ὁρᾶται ὥς καὶ τὸν Ἄρεα λέγειν κατ' αὐτῆς πρὸς τὸν Δία (sc. Ε 875—
84). b (BCE 3 Ε 4) Τ Ἀἶδος κυνέην : νέφος, δι' οὗ οἱ θεοὶ ἀλλήλοις ἀφανεῖς γίνονται.
- 5 845b Α im ἰθὺς Διομήδεος : ὥς "εὐθὺ τῆς σωτηρίας" (Ar.
- 5 849 ρac. 301). Τ οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν <—Διομήδης > : δύναται μὲν Ἄρει μονομαχεῖν Ἀθηνᾶ,
φυλάσσει δὲ τὸν πόλεμον εἰς ἄλλον καιρὸν (sc.
- 5 850-5 Φ 391—414) ὁ ποιητής. b (BCE 3 Ε 4) Τ ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγόν : τινὲς ἀντὶ τῆς ὑπό, ἵνα λαθὼν
αὐτὸν τρώσῃ.
- 5 851 b (BCE 3 Ε 4) Τ < ἐλέσθαι : > γράφεται "ὀλέσσαι".
- 5 852 Α im ἔγχεϊ {χαλκείῳ}; εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων δοτικῶν, πότε κατὰ διάστασιν, ὥς νῦν, καὶ
πότε κατὰ συναλιφὴν, καὶ ὅτι τὸ μέτρον πολλάκις αἴτιον· καὶ τὰ ἀντικείμενα, καίτοι γε μέτρου
μὴ ἐμποδίζοντος, ὥς τὸ "πλήθει πρόσθε βαλόντες" (Ψ 639).
- 5 856a Α ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη : μόνον ὀρμάται {διομήδης} καὶ b (BCE 3 Ε 4) μόνον ὄνομα
τρώσεως ἔχει ὁ Διομήδης.
- 5 856b δύο οὖν παρίστησι, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς τῶν κρειττόνων ποιῶν κρατεῖν κατὰ προστασίαν θεῶν
καὶ τοὺς ἀτακτοῦντας κολάζων. b (BCE 3 Ε 4) Τ νεῖατον ἐς κενεῶνα : κατὰ τὸ ἔσχατον τῆς
λαγόνος ἦτοι τὸ ἐνδότατον.
- 5 857a b (BCE 3 Ε 4) εἰ οὖν ἐπταπέλεθρος ὁ Ἄρης (cf. Φ 407), πῶς φθάνει τὸ δόρυ Διομήδους τρία
πλέθρα; ὅτι νῦν ἀνδρὶ εἵκασται· "καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς" (Ε 604). b
(BCE 3 Ε 4) Τ νεῖατον ἐς κενεῶνα , ὅθι ζωννύσκετο μίτρην : ὅτι κατὰ τὰ κοῖλα μέρη ἐζώννυντο
τὴν μίτραν· καὶ ἔστιν διδασκαλικὸς ὁ τόπος. ^[5]
- 5 857b ὁ δὲ Ἀρίσταρχος "μίτρην" κατὰ δοτικὴν. ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων "ὅθι †στελέσκετο μίτρη".
Α ὅθι ζων <ν> ὑσκειτο μίτρη <ν> : αἰ Ἀριστάρχου κατὰ δοτικὴν †τὸ μίτρη†.
- 5 857c1 ἔν τισι δὲ τῶν ὑπομνημάτων "ὅθι †τελέσκετο μίτρη†". Τ τὸ δὲ μίτρη κατὰ δοτικὴν
Ἀρίσταρχος, Ἡρωδιανὸς δὲ μετὰ τοῦ ν , δ καὶ βέλτιον.
- 5 857c2 b (BCE 3 Ε 4) < τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν : > βαρυτονητέον τὴν ὑπό· παρέλκεται γάρ.
- 5 862 Α im ἔβρα χ' < Ἄρης , ἄτος πολέμοιο > : ἐψόφησεν, ἐφώνησεν.
- 5 863 ἄτος δὲ ὁ βλαπτικός. Τ οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ < φαίνεται ἀήρ > : πρὸς τὴν πλοκὴν τοῦ
ἐξῆς λόγου, οἷα φαίνεται ἀήρ ἐκ νεφέων δυσσαέος ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος.
- 5 864 Α οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ < / — ὀρνυμένοιο > : ὅταν γὰρ καυματώδους
οὔσης τῆς ἡμέρας πρὸς ἀνατολὴν ἢ δύσιν ὁ ἀήρ μέλας δοκῇ, προσδοκῶσιν ἄνεμον.
- 5 864-5 τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἐκ καύματος ἀνέμου ὀρμήσαντος δυσσαέος, ὃ ἐστὶ σφοδροῦ. b (BCE 3 Ε 4) Τ
καύματος ἐξ ἀνέμοιο : γίνονται γὰρ καυσωνικαὶ πνοαὶ κατὰ τὰς ἑαρινὰς καὶ θερινὰς ὥρας,
ὅτε νότοι πνέουσιν. ^[5]

- 5 865 b (BCE 3 E 4) Τ τοῖος Τυδείδῃ <— / φαίνε θ' > : γραφικῶς ἔχει Διομήδης τὴν ἄνοδον θεώμενος Ἄρεος.
- 5 866-7 Τ φαίνε θ' ὁμοῦ νεφέεσσιν <ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν > : διασταλτέον ἐπὶ τὸ νεφέεσσιν · οὐ γὰρ σὺν τοῖς νέφεσιν εἰς οὐρανὸν ἀνήει, ἀλλὰ κατ' αὐτὰ γενόμενος ἐωρᾶτο, ἐξ οὗ τὸ τάχος παρίστησι καὶ τοῦ θεοῦ τὴν δύναμιν.
- 5 867a δύναται δὲ ὅλος συναπτόμενος ὁ στίχος δηλοῦν ὅτι νέφεσι κεκαλυμμένος ἀπὸ γῆς ἀνήρχετο. Α ὁμοῦ νεφέεσσιν <ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν > : εἰς τὸ νεφέεσσιν διαστολή, ἵν' ἢ ἐγγὺς τῶν νεφῶν. ^[5]
- 5 867b Δημοσθένης (or. 25, 51)· "Ἀθηναῖοι δὲ εἰσιν ὁμοῦ δισμύριοι." οἱ δὲ συνάπτουσιν ὅλον, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ νεφῶν κεκαλυμμένος καὶ ἀνιὼν εἰς οὐρανόν. b (BCE 3 E 4) Τ ἄμβροτον αἶμα : οὐκέτι προσέθηκε τὸ "ἰχώρ" (E 340)· προεδίδαξε γὰρ ἡμᾶς (sc.
- 5 870 E 340—2), τί ἐστὶν ἰχώρ. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος : κυρίως ὁ μετὰ τίλσεως τριχῶν θρῆνος παρὰ τὸ ὀλόψαι.
- 5 871a1 Τ κυρίως ὀλοφυρμός ὁ μετὰ τίλσεως τριχῶν θρῆνος, παρὰ τὸ τὰς οὐλας, ὅ ἐστι τὰς τρίχας, φύρειν.
- 5 871a2 b (BCE 3 E 4) {τάδε} καρτερὰ ἔργα : γράφεται "ἔργ' αἴδηλα", ὅ ἐστι φθοροποιά.
- 5 872 Τ ῥίγιστα : κακά, ἄνομα.
- 5 873 Τ < χάριν δ' ἄνδρεσι : > οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ δέ, χάριν δ' ἄνδρεσσιν.
- 5 874a1 Α im Ἀρίσταρχος δὲ σὺν τῷ δέ γράφει.
- 5 874a2 Τ χάριν ἄνδρεσσι φέροντες : χαριζόμενοι ἀνθρώποις ἀλλήλους διατίθεμεν κακῶς, οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων δὲ πάσχομεν· ἀσθενεῖς γὰρ οὗτοι.
- 5 874b b (BCE 3 E 4) Τ σοὶ πάντες μαχόμεσθα · <σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην > : ὅτι ἀντὶ τοῦ διὰ σέ, καὶ ὅτι ἐμφαίνει ὡς ἐκ μόνου τοῦ Διὸς γενομένης τῆς Ἀθηνᾶς.
- 5 875a Α σοὶ πάντες μαχόμεσθα : ἢ διὰ σέ, ἢ σὺν πᾶσι πολέμιος εἶ ταύτην ἐπιτρέπων ἀδεῶς καθ' ἡμῶν.
- 5 875b b (BCE 3 E 4) Τ σὺ γὰρ τέκες : ἀπλοϊκῶς.
- 5 875c καὶ ἐπὶ Ἠφραίστου "ἀλλὰ τοκῆς †δύο" (Θ 312). b (BCE 3 E 4) Τ ἀήσυλα : ἦδω ἦσω ἦσυλον καὶ ἀήσυλ α , τὰ μὴ εὐφραίνοντα.
- 5 876a1 Τ ἦδω ἦσω ἦσυλον καὶ ἀήσυλον.
- 5 876a2 δηλοῖ δὲ τὰ μὴ τέρποντα καὶ ἠδοντα, μᾶλλον δὲ λυποῦντα. b (BCE 3 E 4) ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες <— / > σοὶ τ' ἐπιπείθονται : τῇ ἀντιπαραθέσει χαλεπωτέραν ἐποιήσατο τὴν κατηγορίαν.
- 5 877-8 διὰ δὲ τοῦ πειθηνίου τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐπάγεται. b (BCE 3 E 4) Τ σοὶ τ' ἐπιπείθονται <καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος > : πρὸς τὸ σχῆμα· ἔδει γὰρ πειθόμεθα καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος.
- 5 878a Α σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος : περὶ πρόσωπον τὸ σχῆμα, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ (Or.
- 5 878b 1483)· "διαπρεπεῖς ἐγένοντο Φρύγεσ", b (BCE 3 E 4) Τ ἕκαστος καλῶς μαχόμενος. b (BCE 3 E 4) προτιβάλλει : ὑπερβάλλεις, νικᾷς, ὅπως ὑπακούοι σοι.
- 5 879 b (BCE 3 E 4) Τ < ἄλ λ' ἀνιείς , > ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖ δ' αἴδηλον : τοῦτο δέδωκεν ἀφορμὴν Ἠσιόδῳ εἰπεῖν "αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς" (th.
- 5 880 924)· νῦν γὰρ τὸ αὐτός ἀντὶ τοῦ μόνος φησὶν, ὅπερ οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, ἀλλὰ λέγει ἀνιείς αὐτήν, ἐπεὶ αἴδηλον σὺ αὐτὴν ἐγέννησας, ὅ ἐστι φθοροποιόν. b (BCE 3 E 4) Τ ὑπέρθυμον {διομήδεα}· αἱ Ἀριστάρχου "ὑπερφίαλον", οὐχ ὑπέρθυμον, ὥσπερ αἱ δημῶδεις. ^[5]

- 5 881a1 A Ἀρίσταρχος "ὑπερφίαλον".
- 5 881a2 T il < μαργαίνειν : > ἐνθουσιᾶν, μαίνεσθαι.
- 5 882 T il Κύπριδα μὲν πρῶτον : ῥητορικὸν τὸ μὴ ἐκ τῶν οἰκείων ἄρχεσθαι κατηγοριῶν, ἀλλ' ἐξ ἐτέρων ὁμολογημένων.
- 5 883 A b (BCE 3 E 4) T ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος : ἐπιφθόνως καὶ κινητικῶς τοῦτό φησιν· ἢ ἀλαζονικῶς, ἵνα μὴ δοκῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος τετρωσθαι, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ἐξῆς "ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες" (E 885).
- 5 884 T ἡ—ἦ: διαζευκτικοὶ ἀμφότεροι διὸ ὀξύνονται διὰ τὰ ἐπιφερόμενα ἐγκλιτικά, χωρὶς εἰ μὴ ὁ δεύτερος βεβαιωτικός· καὶ γὰρ τοῦτο μᾶλλον αἰτεῖ ἢ διάνοια.
- 5 885-7a A ἡ τέ κε δηρὸν <—τυπῆσι > : καὶ πῶς ἂν ὁ Ἄρης ἔπασχε δεινὰ ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος; εἰ μὲν γὰρ ζῶν, πῶς ἐπιφέρει διαστέλλων ἢ κεν ζῶς ἀμενηνὸς ἕα (887); εἰ δὲ καὶ τεθνηκώς, πῶς θεὸς ἀποθανεῖν ἠδύνατο, ὡς καὶ ἀποθανὼν ἔπασχε δεινὰ; λύσις γὰρ τῶν δεινῶν ὁ θάνατος. ^[5]
- 5 885-7b ῥητέον οὖν ὅτι ὁ δεύτερος ἢ ἀντὶ τοῦ εἴ συναπτικοῦ κεῖται, ὡς τὸ "ὄφρα καὶ Ἑκτωρ / εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν" (Θ 110—1). καὶ ὁ λόγος γίνεται· δεινὰ ἂν ἔπασχον ἐν τοῖς νεκροῖς κείμενος, εἰ ζῶν ἀσθενὴς διὰ τὸ τραῦμα ἦν. b (BCE 3 E 4) T < αὐτοῦ πήμα τ' ἔπασχον : > αὐτόθι δεινὰ ἂν ἔπασχον.
- 5 886 T il ζῶς : τὸ ζῶς ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
- 5 887a1 47 B.) ἀξιοῖ περισπᾶν, οὐχ ὑγιῶς· μόνον γὰρ τὸ "σῶς" (N 773. X 332) ἐστὶ περισπώμενον μονοσύλλαβον εἰς ὡς λῆγον, ἀρσενικόν, γεγονὸς ἢ ἐκ τοῦ σόος, ὡς οἶεται Φιλόξενος (fr. 596 Th.), ἢ ἐκ τοῦ σάος, ὅπερ κρεῖττον. εἰ δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἰάξιοι αὐτὸ ἐκ τοῦ ζῶος, ἴστω ὅτι τὸ μὲν προκείμενον βαρύτονον ἦν, ἔνθεν περιεσπᾶτο τὸ σῶς· τὸ δὲ ζῶς ἐξ ὀξυνομένου, ὡς φησι, τοῦ ζῶος ἰάμεινον δὲ ὀξύνειν, ἐγκλίνειν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει. ἢ μέντοι κλίσις αὐτοῦ ἰσοσύλλαβος εὐρέθη. A ὀξυντέον τὸ ζῶς. ^[5]
- 5 887a2 T il ζῶς : ἡ γενικὴ ζωοῦ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ζωός ἐστιν ἡ συναίρεσις.
- 5 887b b (BCE 3) T < ἀμενηνός : > ἀσθενής.
- 5 887c T il {ἀμενηνός} ἕα : τὸ ἕα Ἰωνικόν ἐστιν, ἐκ τοῦ ἦ γεγονός· διὸ συσταλτέον τὸ ἄλφα ὁμοίως τῷ "τοῖος ἕα ἐν πολέμῳ" (ξ 222)· ὃ καὶ διὰ τοῦ η λέγεται "ἴτοῖς ἦα φιλοπτόλεμος".
- 5 887d τὸ δὲ μέτρον οὐ κωλύεται· ἀπήρτισε γὰρ εἰς μέρος λόγου καὶ ἐπέχει τόπον μακρᾶς ὁμοίως τῷ "ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην" (A 45). A τυπῆσιν : ὡς "πληγῆσιν" (B 264 al. ^[5]
- 5 887e). δοκεῖ δὲ ὡς πρὸς τὴν ἀναλογίαν σημειοῦσθαι· τὰ γὰρ εἰς πη μονογενὴ δισύλλαβα φιλεῖ βαρύνεσθαι. εἰ δέ τι ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἦ ι ἢ ο . πῶς οὖν τὸ τυπὴ μόνον ὀξυνόμενον τῷ υ παρελήχθη; A ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι <θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν· /> αἰεὶ γάρ τοι ἔρις <τε> φίλη : ἀπαλλάσσει ἡμᾶς τῶν τοιούτων ὁ ποιητής, καὶ ἱπάτριόν τι μεμίσῃσθαι διὰ ταῦτα λέγων τῷ Διὶ τὸν Ἄρεα.
- 5 890-1 ἄχθεται δὲ αὐτῷ οὐχ ὅτι ἔριδι χαίρει—ἐπεὶ αὐτὸς γελαῖ, "ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας" (Φ 390)—, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ καὶ πάνυ. καὶ οἰνόφλυξ λέγεται ὁ οἶνω χαίρων b (BCE 3 E 4) T καὶ σφόδρα καὶ αἰεὶ. τινὲς δέ, ἐπεὶ ὑποκατιῶν ὁ Ἄρης ἐπισκοτεῖ τῷ ἀστέρι τοῦ Διός. T αἰεὶ γάρ τοι <ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε > : ὅτι ἐντεῦθεν μετενήνεκται ἐν τῇ πρώτῃ ῥαψοδίᾳ (sc. ^[5]
- 5 891 A 177) ἐπὶ τὸν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος λόγον. A μητρός τοι : ἡ διπλῇ, ὅτι σαφῶς Ἥρας ὁ Ἄρης, οὐκ Ἐνυοῦς, ὡς τινες.
- 5 892a A μητρός τοι μένος <ἐστὶν> ἀάσχετον : τῆς Ἥρας μέγας ὁ θυμὸς κατὰ σοῦ.
- 5 892b

ἢ ἀνίκητός σου ἐστὶν ἡ μήτηρ, πρὸς ἣν ἀντιτάσσει. b (BCE 3 E 4) T < σπουδῇ : > ὅτι μετὰ σπουδῆς καὶ κακοπ < αθεΐας > .

5 893 A im < ἀλλ' οὐ μάν σ'—μήτηρ : > ἔδειξεν ἦθος πατέρων b (BCE 3 E 4) T il διὰ τούτου τοῦ σχήματος.

5 895-6 b (BCE 3 E 4) καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθας ἐνέρτερος Οὐρανίωνων : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐνέρτατος".

5 898a οὐ δεῖ δέ· ἡ γὰρ σύγκρισίς ἐστι πρὸς τοὺς Τιτᾶνας ἀνομοιογενεῖς καὶ ἐν ἐνὶ κατηγμένους τόπῳ. τούτων οὖν ἐνέρτερος ὁ μὴ κατὰ γένος ὢν ἐξ αὐτῶν. A < ἐνέρτερος : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ζηνόδοτος "ἐνέρτατος".

5 898b T il ἐνέρτερος Οὐρανίωνων : τῶν Τιτάνων.

5 898c T εἰ μὴ ὅτι ὡς πατήρ σὸς ἐπέχω αὐτὴν τῆς κατὰ σοῦ ὀργῆς, b (BCE 3 E 4) T πάλαι ἄν, φησὶν, ἥς τῶν ποτε οὐρανίων Τιτάνων ὑποχθονιώτερος. b (BCE 3 E 4) {ὥς φάτο καὶ} Παιήο ν' : ὅτι ἱατρὸν τῶν θεῶν ἔτερον παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα παραδίδωσι τοῦτον.

5 899 A < φάρμακ' ἔπασσεν : > Ἰακῶς "φάρμακα πάσσει".

5 900 T il ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενον συνέπηξεν : οὕτω καὶ τὸ φάρμακον ἔπηξε τὸ αἷμα καὶ ἐσάρκωσε τὴν πληγὴν.

5 902 ταχέως δὲ παρήλθε τὸν τῆς ἰάσεως τρόπον· ὁ μὲν γάρ ἐστι θεὸς καὶ τὴν τέχνην ἔχων, ὁ δὲ θεὸς καὶ τὴν ἴασιν φθάνων. b (BCE 3 E 4) T λευκὸν δὲ γάλα τὸ μὴ ποιοῦν σκιάν. T < κυκλώνντι : > δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς κυκλώνντι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ κυκλώντος. ^[5]

5 903a1 b (BCE 3) τὸ δὲ κυκλώνντι ἀντὶ ὑπὸ κυκλώντος.

5 903a2 T τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν : ὅτι παρθενικὸν τὸ λούειν.

5 905a οὐκ οἶδεν ἄρα ὕφ' Ἡρακλέους αὐτὴν γεγαμημένην, ὡς ἐν τοῖς ἡθετημένοις ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc. λ 602—4). A τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν : ὡς ὑπηρέτις οὔσα παρθένος· καὶ Ὀδυσσεά γὰρ ἡ ἀμφίπολος λούει (sc.

5 905b ψ 154, cf. θ 454. κ 361). τὸ δὲ ἐπὶ Πολυκάστη "λοῦσεν" (γ 464) ἀντὶ τοῦ λουτροῦ ἐπεμελήθη· "ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόευν" (δ 252), "καὶ λοῦς' ἐν ποταμῷ καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν" (η 296). T παρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθεζέτο : ὅτι οὐ δεόντως ἐκ τοῦ περὶ Βριάρεω λόγου (sc. ^[5]

5 906a A 405) ἐνθάδε μετὰκειται ὁ στίχος· οὐ γὰρ καὶ κύδους ἄξιον πέπρακται αὐτῷ. καὶ ὅτι ἄτοπον ἐπὶ τῷ κύδει γαυριᾶν τὸν ὑπὸ θνητοῦ ἡττημένον. A καθεζέτο κύδεϊ γαίων : ὡς ἄλλοπρόσαλλος ἤδη ἐπιλέλησται ὢν πέπονθεν.

5 906b1 Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ. T ὡς ἄλλοπρόσαλλος ἤδη ἐπιλέλησται ὢν πέπονθε· διὸ τὸ ἔπος Ζηνόδοτος ἀθετεῖ.

5 906b2 b (BCE 3 E 4) αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς <μεγάλοιο> νέοντο : καλῶς οὐ πάρεισιν, ὅτε ἐνετύγχανεν Ἄρης, ἵνα μήτε ἀδολεσχοῖεν μήτε κατὰ δειλίαν δοκοῖεν σιωπᾶν.

5 907 οὐ διὰ τῶν ἵππων δὲ ὑποστρέφουσιν· προετρατολόγησε γὰρ αὐτοὺς ὁ ποιητής (sc. E 775—7). b (BCE 3 E 4) T παύσασθαι {βροτολογόν;} παύσασθαι συλληπτικῶς.

5 909a T < Ἄρην : > οὕτως Ἡρωδιανός φησι (cf.

5 909b 2,682,9) μετὰ τοῦ ν Ἄρη ν. A im Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ <καὶ> ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωφείας Ἡρωδιανοῦ καὶ <ἐκ> τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

5 postscr A Pap.

6, pap4 t

IV (ad Z 128—494) <κατ' οὐρανὸν εἰλήλουθας> κατ]αβέβηκας]ή κο(ινή) "οὐρανοῦ"
<ῶρηι> αιαρ .

6, pap4 148 χ ηκου ς "ῶρη". <ἐϋμμελίω> δο(τική) μ(ε)τ(ὰ) τοῦι · γ ' ἐϋμμελίοιο.

6, pap4 464 <τεθνηῶτα> ή κ(οινή) "τεθνεῖωτα". <βίην τ' ἀγαθόν> ή κρ(οινή) "βίη[ν]".

6, pap4 479 <δ' ὅ γε> διχ(ῶς). <χειρὶ παχείη> "φαί[διμος Ἔκτωρ]".

6, pap5 t Pap. V (ad Z 240—85) .

6, pap5 ante240f []ν [οὐ]κ ὀρθῶ(ς) [] . ταδ(ε) [] α γ(άρ) [] ας τ(ῶν) [] έβη [] ου . [] ων κ(αὶ) [εϋχεσ]θαι
ἀνώ[γει] . [5]

6, pap5 240-1 πρ(ὸς) ἐκά[στην] στέλλειν [] ου τ(ῶν) ἄλλο[] . τας . [..... [] . [5]

6, pap5 251-2 [...] * ν .. (.) ποιεῖσθαι ἐξόδους [..] . φ λ . ν δ' αν[.] ςς ευδο . ω[ὑ]π[ο]λάβοι ὅ(τι) ή Λαοδίκη
σὺν τῇ[ι Ἑλένη] .. Λυκάονι . ὁ δ' Ἀντήνωρ ἴσην [π(αρά) το[ῖς] βαρβάρους κ(αὶ) δι .. ὠσπερ[ο] [ο]ῦν
πρὸς τὴν Λαοδίκην, ἵνα π[.. ριβ ταραχή γ(άρ) κατέσ[τη βέ-] [β]ηκ' Ἀνδρομάχη ἐπὶ τὸ
τεῖχο(ς) . [> [έ]ξ [ᾗ] κρης πόλιος Διῖ χεῖρας ἀνασχ[εῖν·] διηρημένως ἐξενήνοχ(εν) ἐξ ἄκρης π
[ὀλιος · σύνθετον ἐξ ἀκροπόλεως ἐν Ὀδ[υσσεαί]α συνθέτως εἶρ(), "ὄν ποτ' ἐς ἀκρόπο[λιν
δόλ(ον) ἤγαγε δ[ι]ος Ὀδυσσεύς" . [5]

6, pap5 257 κ(αὶ) πρ(ὸς) τὸ Διῖ χεῖρ[ας ἀνασχεῖν ὅ(τι) τοῖς μ(έν) οὐρανίοις θεοῖς ἀνατείν[..... (.) . νανοῖς
επ[[.....] τοὺς δ' ὑποχθον[ίους κόπ[τοντες] τὴν γῆν· "πολλὰ δ(ἐ) [καὶ] γαῖαν πολυφόρβην
[χερσὶ]ν ἀλοία κικλήσκου[ς] Αἴδην [.....]ς κάκει λεκτέον· "π[ολλὰ δ(ἐ) μητρὶ φίλῃ ἡρή[σατο]
χεῖρας ὀρεγνύς." σ[[..... (.)] ἐπὶ τάδ(ε) [[] . [.] . [.....] . [13]

6, pap5 ante277f []ε[6—8 litt.] ... [[] . αχος κακῶ(ν) .. [.] . οσοτ[[] λέγων τὸ ἱερεῖον . > αἶ κεν Τυδέος[ς υἱὸν
ἀπόσχη Ἰλίου ἱ]ρῆς τὸ σημεῖο(ν) ὅ(τι) θηλυκῶς τὴν Ἰ[λιον] . [1]

6, pap5 278] > ἄγριον αἰχμητῆ[ν, κρατε[ρὸν μήστωρα φ]όβοιο· τὸ σημεῖο(ν) ὅ(τι) [π]άλ[ι]ν φ[όβον
[τὴν φυγὴν· ἄγριο ν] δ(ἐ) τῶι αἰχμάζειν ὅ(τι) αἰχμά[ς] [.

6, pap5 280 ἐγ[ώ] δὲ Πάριν (μετ)ελεύσομαι· (μετὰ) Π[άριν] [.....]ν ἢ πρὸς Πάριν οὐκ αν .. [[.

6, pap5 281-2] . ντιβην . ὡς κέ οἱ αὖθι / γαῖα [χάνοι [.....]η ὁ λέγων [ταῦ]τα κ(αὶ)
κ(ατα)ρῶ[μενος] . βη ὁ Πάρ[ις] σῆς ἄπρο[.....] νῦν δ' ὄντως ἀδελφὸς ὢν
[.....] .. [.. (.)] . ο . χεται τοῦτο [.....]'ως σὺν αἶς ἔχει ἄλ[λ]αις
ὅ]φελον νῦν π(αρά) .. (.) [[.....] ἐν ἄλλοις μ[[. [5]

6, pap5 284-5] . ο ἀντὶ (τοῦ) ὀφελον [εἰ κεῖν(όν) [γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀἴδος] εἴσω, / φαῖην κε
[φρέν' ἀ]τέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι [.....]

6, pap5 post284- [] νος ἐγῶ[[] α ποτ[[] γράφω σ[[] περιπεσῶν . [[]ν [] και [] συνκατ[[] . (.) που[.] . κ(ατὰ) .
[..... < Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ : > ή Τροία τὰ μὲν θαλάσσια πρὸς
Ἑλλήσποντον ἔχει, τὰ δὲ βόρεια πρὸς Ζέλειαν, τὰ δὲ ὑποκείμενα Φρυγίαν, τὰ δὲ ἴπρὸς
μεσημβρίαν λυδῖαν† . [6]

6 1a ὡς φιλέλλην δὲ ἀπάγει τοὺς θεοὺς καὶ ἐξέτασιν ἀμφοτέρων ποιεῖ . ἐμονώθη δὲ ή μάχη τῆς τῶν
θεῶν συμμαχίας· Ἥρα μὲν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀπίασιν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Πέργαμον .
ὁ δὲ Ἄρης καὶ ή Ἀφροδίτη τέτρωνται ὑπὸ Διομήδους . A b (BCE 3 E 4) T {τρώων δ'} οἰώθη : τινὲς
ὠμοιώθη, ἰσώθη . [5]

6 1b1 ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμονώθη τῆς τῶν θεῶν συμμαχίας . T τινὲς δὲ τὸ οἰώθη ἀντὶ τοῦ ἰσώθη, ὠμοιώθη .

6 1b2 b (BCE 3 E 4) φύλοπις ὁ ἐμφύλιος πόλεμος κακῶς παρά τισι λέγεται· ἀλλ' ή μετὰ βοῆς φῦλα
συνάπτουσα ἀμφοτέρα τῶν τε Τρώων καὶ Ἑλλήνων μάχη .

6 1c1

λέγεται δὲ καὶ ἡ κατὰ φύλα, οἷον ἔθνους μετὰ ἐταίρου οἰκείου, πολεμούντων ἄλλων διὰ τὸ ὁμοψυχεῖν "κρῖνε", γάρ φησιν, "ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον" (B 362). b (BC E 3 E 4) φύλοπις {αἰνῆ}: ἡ μετὰ βοῆς συνάπτουσα τὰ φύλα. ^[5]

6 1c2 T πολλά δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα : ἡ ἐν τῷ διώκειν καὶ φεύγειν ἢ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

6 2a ἐξηγεῖται δὲ τὸ "πολυαῖκος πολέμοιο" (A 165). b (BCE 3 E 4) T ἴθυσε : ἰθὺς ὥρμησεν.

6 2b b (BE 3 E 4) T il ἴθυσε μάχη : ἐπ' εὐθείας—ὑπ' αὐτῶν. A < πεδίοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ, ἴν' ἢ διὰ πεδίου.

6 2c A int ἀλλήλων ἰθυνομένων {χαλκήρεα δοῦρα}: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων καὶ παρῆται ἢ ἐπὶ πρόθεσις.

6 3a A < ἀλλήλων : > λείπει ἢ κατὰ, ἴν' ἢ κατ' ἀλλήλων.

6 3b T il μεσσηγὺς Σιμόεντος < ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων > : ὅτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐγγράπτο "μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Στομαλίνης". διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φέρεται.

6 4a καὶ ὕστερον δὲ περιπεσὼν ἔγραψε· μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων · τοῖς γὰρ τοῦ ναυστάθμου τόποις ἡ γραφὴ συμφέρει, πρὸς οὓς μάχονται. A μεσσηγὺς Σιμόεντος < ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων > : πρότερον ἐγγράπτο "μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Στομαλίνης". ^[5]

6 4b ὕστερον δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην εὐρὼν ἔπέκρινεν†. Χαῖρις (fr. 2 B.) δὲ γράφει "μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος". b (BC E 3 E 4) T ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων : διὰ τὸ τραχὺ τοῦ Σκαμάνδρου εὗρεν ὄνομα τῷ μέτρῳ ἐμπῖπτον, ἵνα μὴ δόξη ζήτημα εἶναι. ^[5]

6 4c καὶ ἔφ' ὃ οὐκ ἐπὶ μέτρου ἀπαιτεῖται, διττὰ ὀνόματα τάττει "χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν" (Ξ 291), "ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες / Αἰγαίωνα" (A 403—4), "ἄνδρες †βιτίειαν† κικλήσκουσιν, / ἀθάνατοι δέ τε σῆμα" (B 813—4). διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τῷ Ἑκτορος νῖψι Σκαμανδρίῳ ἕτερον ὄνομα ἔθετο τὸ Ἀστυάναξ (cf. Z 402—3). εἰ δέ τις ἐπιζητεῖ, πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς οὐ μόνον Ξάνθον, ἀλλὰ καὶ Σκάμανδρον τὸν ποταμὸν καλεῖ, ἴστω ὅτι ψεύδους παρῆχεν ὑποψίαν τὸ μὴ παραλαβεῖν ποτε τὸ κύριον ὄνομα. b (BCE 3 E 4) T Ξάνθος δὲ ὀνόμασται διὰ τὸ ξανθίζειν τὰς τρίχας. T Αἴας < δὲ > πρῶτος : πρῶτην ἰσοπαλοῦς οὐσης τῆς μάχης, ἡ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν θεῶν πρῶτος ἔτρωσεν. ^[10]

6 5 T ἔρκος Ἀχαιῶν, / Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, < φόως δ' ἐτάροις ἐθήκεν > : τρισὶ μεταφοραῖς κέχρηται ἐπιφαίνων τὴν ὁμοιότητα· ὃ γὰρ δύναται πρὸς ἀσφάλειαν πόλεως τεῖχος, τοῦτο πρὸς σωτηρίαν στρατοῦ γενναῖος ἀνὴρ.

6 5-6 καὶ πάλιν· ὃ δύναται ῥῆξις ἐσθῆτος τὴν σκέπην ἀναιροῦσα, τοῦτο ἐδυνήθη ὁ τὴν φάλαγγα ῥήξας. καὶ πάλιν· ὡς ὀνίνησι φῶς τοὺς σκότῳ κατεχομένους, οὕτω †τοὺς νικωμένους† ὑπὸ τῆς Ἄρεος ἀχλὺς ἐπέλαμψεν ἡ Αἴαντος βοήθεια. A b (BCE 3 E 4) T < φάλαγγα : > ἀπὸ τῶν φάλων. ^[5]

6 6 T il < ὃς ἄριστος : > ἄριστον ἢ ἀνδρεῖον, ἢ διὰ τὸ εἰκάσθαι αὐτῷ Ἄρεα ἐν τῇ συμβολῇ (cf.

6 7 E 462). T il < ἔβαλε : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔπαισε.

6 9a A im < κόρυθος φάλον : > τὸ λαμπρὸν τῆς περικεφαλαίας < τὸ > κατὰ τὸ μέτωπον.

6 9b1 T il τὸ τῆς περικεφαλαίας λαμπρὸν, τὸ προμετωπίδιον.

6 9b2 b (BC E 3 E 4) < μετώπῳ : > τινὲς τὸ μετώπῳ δυϊκῶς καὶ ἀλλαχοῦ γάρ φησιν "ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπα" (Π 70).

6 10a1 b (BCE 3) τινὲς δυϊκῶς "οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπα".

6 10a2

- T il < Ἄξυλον : > οἰκεῖον φιλοξένω τὸ ὄνομα· Ἄξυλος γὰρ παρὰ τὸ ἄγειν ὡς καὶ παρὰ τὸ καλεῖν Καλήσιος (cf.
- 6 12 Z 18). τινὲς δὲ τὸν ξύλα δαπανῶντά b (BCE 3 E 4) T il φασιν, ἐπιτάσει τοῦ α . b (BCE 3 E 4)
< Τευθρανίδην : > ἥ λείπει τὸτ· ἡ Τευθράνου παῖδα.
- 6 13a T il < Ἀρίσβη : > Τροίας.
- 6 13b ἔστι δὲ καὶ Λέσβου. T il < ἀφνειὸς βιότοιο : > πλούσιος τῷ βίῳ.
- 6 14a b (BCE 3) δηλονότι δι' ὅλης πλουτῶν τῆς ζωῆς. b (BCE 3 E 4) < βιότοιο : > ὡς καὶ "προτέρων ἐτέων" (Λ 691).
- 6 14b T il < πάντας : > πάντας τοὺς παρατυγχάνοντας.
- 6 15a b (BCE 3 E 4) T il < φιλέεσκεν : ὅτι > ἀντὶ τοῦ ἐξένιζεν.
- 6 15b A im < ὁδῶ ἔπι : > ἀντὶ τοῦ πατρῴια†, ὡς καὶ ἐπὶ τῷ λιμένι οἰκῶν.
- 6 15c1 T il ἡ δὲ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, ὡς τὸ ἐπὶ λιμένι οἰκῶν.
- 6 15c2 b (BCE 3 E 4) ἀλλὰ οἱ οὐτις τῶν γε < τό τ ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον > : δοκεῖ ἡ προσθήκη κάλλιστον τοῦτο καὶ βιωφελὲς ὑπάρχον ἐξευτελίζειν ὡς οὐκ ὄν καλόν.
- 6 16 καίτοι ἐχρῆν μᾶλλον καὶ βοηθόν τινα ἐκ θεῶν τούτῳ ἀναπλάσαι, ἴν' ἡμεῖς προτρεπώμεθα ἐπὶ τὸ φιλόξενον. ἡ οὖν ἀπλῶς ἀναπεφώνηται, ὡς τὸ "οὐδὲ ἐκηβολίαί" (E 54), ἡ ἀποδοκιμάζει τὴν ἄκριτον φιλοξενίαν καὶ τὸ μὴ ἐπικρίνειν, ποῖός τις ἐστὶν ᾧ μέλλει δεξιὰν συνάπτειν· ἐναρέτων γὰρ ἴδιον οὐχὶ τὸ πάντας φιλεῖν, ἀλλὰ τινὰς διὸ οὐδένα φίλον ἔσχεν. εἶτα καὶ ἐπίορκος μετὰ τῶν ἄλλων ὑπόκειται, τὰ δὲ καλὰ καθαρεύειν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὀφείλει. b (BE 3 E 4) T
< πρόσθεν ὑπαντιάσας : > διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὑπαντιάσας ς . ^[10]
- 6 17a A im ὑπαντιάσας : ἡ ὑπερασπίσας ἡ ἐναντιωθεὶς Διομήδει, ἡ ἀντὶ τοῦ πρὸ τούτου, ἴν' ἡ τὸ ὑπερβατόν· ἀλλὰ πρόσθεν ὑπαντιάσας ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα·.
- 6 17b1 T ἡ ὑπερασπίσας ἡ ἐναντιωθεὶς Διομήδει, ἡ ἀντὶ τοῦ πρὸ τούτου, ἵνα ἡ πρὸς Διομήδην καὶ καθ' ὑπερβατόν· ἀλλὰ πρόσθεν ὑπαντιάσας ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα, τουτέστιν ἀμφοτέρων ἀφελόμενος τὸν θυμὸν, αὐτοὺς ἀφείλετο· ἀφηρημένης γὰρ τῆς ψυχῆς κωφὸν τὸ σῶμα λείπεται. ^[5]
- 6 17b2 b (BCE 3 E 4) ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα : πρὸς τὸ σχῆμα ἡ διπλῇ, ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων· τὸ γὰρ ἄμφω ἢ ἀμφοτέροι ἢ ἀμφοτέρους σημαίνει.
- 6 17c1 A ἀμφοτέρους ἀφείλετο.
- 6 17c2 T il {αὐτὸν καὶ θεράποντα} Καλήσιον : ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής· ἀπὸ γὰρ τοῦ καλεῖν ἐπὶ τὰ ξένια Καλήσιος.
- 6 18 A {ἔσκεν} ὑφηνίοχος : ὅτι παρέλκει ἡ πρόθεσις ὡς ἐν τῷ "Ποσειδάωνος ὑποδμῶς" (δ 386).
- 6 19a A ὑφηνίοχος : πλεονάζει ἡ ὑπό, ὥσπερ τὸ "ὑποδμῶς" (δ 386) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἐπαινὴ Περσεφόνεια" (I 457).
- 6 19b T ἡ ὅτι καὶ ὁ παραιβάτης ἡνίοχος λέγεται, ὡς τὸ "θρασὺν ἡνίοχον †φέροντες† / "Ἐκτορα" (Θ 89—90). b (BCE 3 E 4) T < γαῖαν ἐδύτην : > ἐνεδύσαντο τὴν γῆν ταφέντες.
- 6 19c1 T t τὸ δὲ γαῖαν ἐδύτην φησὶν, ὅτι γῆν ταφέντες ἐνεδύσαντο.
- 6 19c2 b (BCE 3 E 4) βῆ δὲ με τ ' Αἴσηπον < καὶ Πήδασον > : Αἴσηπος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Πήδασος παρὰ τὸ †πηδύειν†.
- 6 21a1 οἱ δὲ ἄλλοι ἱστορικοὶ τὸν Πήδασον "Τήρεχον" καλοῦσιν. T οὗτος μὲν ἐξ Αἰσίου τοῦ ποταμοῦ λέγεται, ὁ δὲ Πήδασος παρὰ τὸ πηδᾶν.
- 6 21a2

οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον "Πήρεχον" τήντ' Πήδασον λέγουσιν. b (BCE 3 E 4) νηΐς : ἢ παρὰ τὰ νάματα, ἢ παρὰ τὰ νηΐα ξύλα· φασὶ γὰρ τὰς λεγομένας νηΐδας νύμφας ἐν ὑλώδεσιν ὄρεσι διαιτᾶσθαι.

6 22a1 b (BCE 3 E 4) νηΐς : παρὰ τὰ νήματα· ἢ παρὰ τὰ νηΐα ξύλα, ὃ ἐστὶν ἀμαδρυάς.

6 22a2 T Ἀβαρβαρέη : κύριον.

6 22b1 λέγεται δὲ τὸ πολὺ καὶ χυδαῖον τᾶβερβελλον. b (BCE 3 E 4) τὸ πολὺ τᾶβερβερέ.

6 22b2 T il ἀγαυοῦ Λαομέδοντος : ἀγαυοῦ τῷ γένει ἢ τῷ κάλλει· οὐ γὰρ δὴ τοῦ Λαομέδοντος τὸν τρόπον ἐπαινεῖ, ὅς τοὺς περὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ποσειδῶνα ἠδίκησε καὶ αὖθις τὸν Ἡρακλέα.

6 23 b (BCE 3 E 4) T σκότιον : ὅτι τοὺς μὴ ἐκ φανεραῶς συνουσίας, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας σκοτίους καλεῖ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ παρθενίους (cf.

6 24a Π 180). A σκότιον : ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν.

6 24b A im σκότιον : τὸν ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων, τὸν νόθον.

6 24c σκότιον δὲ ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ (fr. 319). b (BCE 3) T <ἐ> τὸν Βουκολίωνα.

6 24d A int {ποιμαίνων δ'} ἐ π' ὅεσσι : <ὅτι> ἀντὶ τοῦ παρ' ὅεσσι, καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῶν οἰῶν λέγει.

6 25a A < ἐ π' ὅεσσι : > Ἀττικῶς ἀπὸ τῶν ὄντων τὸν τόπον δηλοῖ, ὡς τὸ "δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον" (v 407).

6 25b b (BCE 3 E 4) T < καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα : > οὗ μὲν τὰ γένη προλέγει τῶν θανάτων, οὗ δὲ ἐπιλέγει.

6 27 b (BCE 3) T il καὶ ἂ π' ὤμων τεύχε' ἐσύλα : καὶ ἀπεγύμνου τῶν ὤμων τὰ ὅπλα.

6 28 ἔστι δὲ ὑπερβατὸν καὶ συνεκδοχὴ ὅλου τοῦ σώματος. A ἐξενάριξεν / ἔγχεϊ χαλκείῳ : τὸ ἔγχεϊ (31) δύναται καὶ τοῖς ἴσιν τοῦ ἐξενάριξεν συνεκδοχικῶς ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν.

6 30-1 σφῆζει μὲν οὖν καὶ πρὸς τὰ ἐξῆς. T ἔγχεϊ χαλκείῳ : τοῦτο δύναται καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι· κοινὸν γὰρ τὸ "ἐξενάριξεν" (Z 30).

6 31a A < Ἀρετάονα : > οἱ μὲν Ἀρετάονα ἐξεδέξαντο, οἱ δὲ "ἄρ'", εἶτα "Ετάονα".

6 31b1 A im διχῶς καὶ "ἑτήονα".

6 31b2 T il Ἀβληρον : βλῶ βλήσω βληρός καὶ Ἀβληρος.

6 32 T ναῖε δὲ Σατνιόεντος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὅς τ'ναῖετ' Σατνιόεντος", ὁ Ἑλάτος.

6 34 κακόφωνον δὲ γίνεται. A Πήδασον αἰπεινήν : ταύτην τὴν Πήδασον πρότερον μὲν Μονηνίαν φασὶ καλεῖσθαι.

6 35a Ἀχιλλέως δὲ αὐτὴν ἐπὶ πολὺ πολιορκοῦντος, εἶτα μέλλοντος ἀναχωρεῖν τ'πεισιδίκητ' παρθένος τις ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν μήλῳ ἔγραψεν· "Μὴ σπεῦδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηνίαν ἔλῃς / ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι. τ'διψῶσιτ' κακῶς". ὁ δὲ περιμείνας ὑπέταξε τὴν πόλιν b (BCE 3 E 4) T καὶ Πήδασον ὠνόμασε διὰ τὴν παρθένον. b (BCE 3 E 4) Πήδασον αἰπεινήν {φύλακον δ' ἔλε λήϊτος ἥρωσ} : Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον—παρὰ Δημητρίῳ (Demetr. Sc. fr. 32 G.; Demetr. Phal., FGrHist 228, 50 = fr. 207 We.) καὶ Ἡσιόδῳ (fr. 214 M.—W.). A Πήδασον : τὴν πρὸς Καρίᾳ καὶ Ἀλικαρνασ <σ> ῶ, ἣν ἀπὸ Πηγάσου καλοῦσιν· ὑπέσχοντο γὰρ δώσειν αὐτῷ χώραν, ἣν ὁ ἵππος νυχθημέρῳ περιτροχάσει· διὸ καὶ χάραγμα τοῦ ἵππου ἔχουσιν. ^[10]

6 35b ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Τρῳάς, ἣν ἅμα Λυρνησ <σ> ῶ καταλέγει (sc. Y 92). T φεύγον τ' {εὐρύπυλος δέ} : καὶ τοῦτο δύναται τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι, φεύγον τ' Εὐρύπυλος δέ.

6 36

- ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων νοείσθω ὅτι οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ τοῦ συνδέσμου ὑπερβατόν. Α Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα <—μείλινον ἔγχος> : καλὸν ἐπεισόδιον πρὸς ἐξαλλαγὴν ταυτότητος.
- 6 37-65 b (BCE 3) T < ἵππων γὰρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, καὶ ἵππων δυϊκῶς ὡς ἐπὶ ξυνωρίδος ἔφη.
- 6 38a A im ἀτυζομένω : ἀτῶ ἄττω ἀτύσω, ἀτύζω Αἰολικῶς.
- 6 38b1 ἀτυζομένω δὲ ἀντὶ τοῦ ταρασσομένω. T ἀπὸ τοῦ †ἄττω ἀτῶ† ἀτύσω, Αἰολικῶς ἀτύζω.
- 6 38b2 b (BCE 3 , bis in E 4) ἵππων γὰρ—φοβέοντο : ἀναγκαῖαι διαστολαὶ ἐπὶ τὸ πεδίοιο (38), μυρικίνω (39), ῥυμῶ (40), πρὸς πόλιν (41), ἴν' ἧ σαφέστερον.
- 6 38-41 A ἐνί : οὐκ ἀναγκαῖον ἀναστρέφειν· δύναται γὰρ πρὸς τὸ μυρικίνω συντάσσεσθαι.
- 6 39a A ὄζω <.
- 6 39b ..> μυρικίνω : ἐπεὶ μεταξὺ ποταμῶν ἡ μάχη, εἰκότως μυρίκαι πολλαί. καὶ ἐν τῇ Δολωνοφονίᾳ (K 466)· "Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην". b (BCE 3 E 4) T ἀγκύλον : διὰ τοὺς τροχοὺς.
- 6 39c b (BCE 3 E 4) T il < ἐν πρώτῳ ῥυμῶ : > ὅτι πρώτῳ ἀντὶ τοῦ ἄκρω καὶ ὅτι εἷς ῥυμός.
- 6 40a A int < ἄξαν τ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ : > ἐνταῦθα ἡ τὸν ἄξονα λέγει ἡ τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, ὃ προσερείδεται τῷ ζυγῶ.
- 6 40b1 b (BCE 3 E 4) ἄμεινον δὲ λέγειν τὸν ἄξονα· καὶ γὰρ καὶ "παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη" (Z 42). b (BCE 3) παρὰ τὸν ἄξονα, ἐπεὶ καὶ "παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη".
- 6 40b2 T il αὐτῶ μὲν ἐβήτην / πρὸς πόλιν <—ἔγχος> : γραφικῶς οἱ μὲν ἵπποι φεύγουσιν ἐπικειμένου τοῦ ζυγοῦ, τὸ δὲ ἄρμα ἐμπλέκεται μυρίκης κλάδω, ὃ δὲ Ἄδραστος κυλισθεὶς ἐκ τοῦ ἄρματος κεῖται παρὰ τὸν τροχὸν ἐπὶ πρόσωπον, ὃ δὲ Μενέλαος ἀνατετακῶς τὸ δόρυ ἐφέστηκεν αὐτῷ.
[5]
- 6 40-4 b (BCE 3 E 4) T {πρὸς πόλιν ἢ ἵππερ οἱ ἄλλοι} ἀτυζόμενοι φοβέοντο : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔφευγον· ἐπὶ τούτου γὰρ αἰετὴν λέξιν τίθησιν.
- 6 41a τὸ δὲ ἀτυζόμενοι παρὰ τὸ ἀτῶ ἄττω ἀτύω καὶ ἀτύζω Αἰολικῶς. A < ἀτυζόμενοι φοβέοντο : > ἐκπλησσομένοι ἔφευγον καὶ φοβούμενοι καὶ ταρασσόμενοι.
- 6 41b T il πρηνῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα : ἡ διπλῇ, ὅτι ἐξηγήσατο τί ἐστι τὸ πρηνή ς , ὡς "μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες" (I 184).
- 6 43 A στόμα τὸ πρόσωπον. οὕτως Λάκωνες. AT il ἐλίσσετο γούνων : οὐδεὶς Ἑλλήνων τοῦτο ποιεῖ.
- 6 45 T γούνων δὲ ὡς ἀσθενούσης κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς. AT < λαβὼν ἐλίσσετο γούνων · / "ζώγρει , Ἀτρέος υἱέ " : > λείπει 'ταῦτα λέγων'.
- 6 45-6 ἡ T il ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μέτεισιν. b (BCE 3) T il ἄξια δέξαι ἄποινα : οὐχ ὥρισε ποσότητα, †ἐν ἑαυτῷ† καταλιπὼν τὸν ἀριθμόν.
- 6 46 b (BCE 3) T < πολλὰ δ'—ἄποινα : > ἵνα μὴ ὡς πτωχῶ ἀπιστῇ.
- 6 47-9a1 T il ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα μὴ ὡς πένητι αὐτῷ ἀπιστήσῃ.
- 6 47-9a2 b (BCE 3) πολύκμητος : ὃ ἤδη εἰργασμένος ἢ ὁ πολλοὺς κάμνειν, τουτέστιν ἀποθνήσκειν, ποιῶν· ἢ ὁ εἰς πολλοὺς καμάτους ἐπιτήδειος.
- 6 48 b (BCE 3 E 4) T ἡ ὃ δυσκατέργαστος. b (BCE 3) T χαρίσαιτο : μετὰ χαρᾶς δοίη.
- 6 49 ἡ τὴν πρᾶσιν ἐτέρῳ ὀνόματι ἐσκέπασεν. b (BCE 3 E 4) T il < πεπύθοι τ' : > πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν ὅτι ὡς "λελάχωσιν" (H 80 al).
- 6 50), ἀντὶ τοῦ πύθοιτο. A int < τῷ δ' ἄρα θυμόν : > διὸ καὶ "μαλθακὸς αἰχμητής" (P 588).
- 6 51a1 T il "μαλθακός" ἐστὶν "αἰχμητής", ὅτι λόγος πολεμίου τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὥρινεν.

- 6 51a2 b (BCE 3 E 4) < καταξέμεν : > ὑψηλὴ γὰρ καὶ ἀνεμόεσσα ἡ Ἴλιος.
- 6 53 b (BCE 3 E 4) < ἀντίος : > οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ς , ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν .
- 6 54a1 A im τὸ δὲ ἀντίος ὁ μὲν Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ν γράφει "ἀντίον", ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ς , ἀντίο ς , ὃ καὶ ἄμεινον.
- 6 54a2 b (BCE 3) < ἤλθε θέων : > ἤλθε πρὶν συνθέσθαι Μενέλαον.
- 6 54b b (BCE 3 E 4) T il < ὦ πέπον ὦ Μενέλαε : > πλεονάζει τὸ ἄρθρον.
- 6 55a τὸ δὲ σχῆμα πολὺ παρὰ Ἀττικοῖς ἐστίν. T il τίη δὲ σὺ κήδεαι : εὐχὴν δαιμονίαν τὸν ἔλεον εἶπεν.
- 6 55b τίη μία λέξις ἀδιαίρετος. T < ἦ : > ὁ ἦ περισπᾶται διαπορητικὸς γάρ.
- 6 56 A im ἦ σοι ἄριστα < — / πρὸς Τρώων : > περισπαστέον τὸν ἦ διαπορητικὸς γάρ ἐστι.
- 6 56-7 πολὺ δὲ τὸ ἦθος ἐμφαίνει λέγων b (BCE 3) T ἄρα καλὰ ἐστίν, ἃ πέπονθας πρὸς αὐτῶν; b (BCE 3 E 4) T < χεῖράς θ' ἡμετέρα ς .
- 6 58-9a1 μη δ' ὄν τινα γαστέρι μήτηρ / κοῦρον ἐόντα φέροι , μη δ' ὅς φύγοι : > ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ φέροι (59) ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ ἡμετέρας (58). A im στικτέον εἰς τὸ ἡμετέρα ς .
- 6 58-9a2 b (BCE 3) T il μη δ' ὄντινα < —μη δ' ὅς φύγοι > : μισητὰ καὶ οὐχ ἀρμόζοντα βασιλικῶ ἦθει τὰ ῥήματα· τρόπου γὰρ ἐνδείκνυσι θηριότητα, ὁ δὲ ἀκροατὴς ἄνθρωπος ὢν μισεῖ τὸ ἄγαν πικρὸν καὶ ἀπάνθρωπον.
- 6 58-9b ὅθεν κὰν ταῖς τραγωδίαις κρύπτουσι τοὺς δρῶντας τὰ τοιαῦτα ἐν ταῖς σκηναῖς καὶ ἡ φωναῖς τισιν ἐξακουομέναις ἡ δι' ἀγγέλων ὕστερον σημαίνουσι τὰ πραχθέντα, οὐδὲν ἄλλο ἢ φοβούμενοι, μὴ αὐτοὶ συμμισηθῶσι τοῖς δρωμένοις. λεκτέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν ἐλέγετο ταῦτα πρὸ τῆς ἐπιπορκίας, ἔγκλημα ἂν ἦν· ἐπεὶ δὲ μετὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὴν παράβασιν, οὐκ ἐπαχθὴς Ἀγαμέμνων· σχεδὸν γὰρ καὶ ὁ ἀκροατὴς τοῦτο βούλεται, τὸ μηδὲ γένος ἐπιλιμπάνεσθαι τῶν ἐπιόρκων. b (BCE 3 E 4) T σχεδὸν οὖν ὑπὲρ τῶν θεῶν ὀργίζεται. ἄλλως δὲ πρᾶος μὲν ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους, βαρὺς δὲ τοῖς ἀντιπάλοις· b (BE 3 E 4) T τοῦτο γὰρ βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ ἰσχυροῦ. b (BE 3 E 4) καὶ "αὐτίκ' ἂν ἐξεῖποι Ἀγαμέμνονι" (Ω 654)· " < ἀμφότερον > βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς" (Γ 179). T < κοῦρον ἐόντα : > ἄχρηστον γὰρ εἰς μάχην τὸ θῆλυ.
[15]
- 6 59 b (E 3) ἀκήδεστοι : μὴ ἔχοντες τὸν κηδεύοντα.
- 6 60a b (BCE 3 E 4) T ἄφαντοι : ὥς μηδὲ μνημεῖον αὐτῶν παραλείπεσθαι.
- 6 60b b (BC E 3 E 4) T < παρέπεισεν : > γράφεται "ἔτρεψεν".
- 6 61 A im αἴσιμα παρειπών : εἰμαρμένα, ἢ T τὰ πρέποντα τοῖς ἀδικουμένοις.
- 6 62a ἐμαρτύρησε δὲ ὁ ποιητὴς αὐτῶ ὥς καλῶς διαθεμένῳ τοὺς λόγους. b (BCE 3 E 4) T ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ : μέτριον καὶ ἀόργητον χαρακτηρίζει τοῦ Μενελάου τὸ ἦθος· τὸ πρότερον μὲν ἀδικηθεὶς, νῦν δὲ ἐπὶ σπονδαῖς τρωθεὶς φεῖδεται τῆς τοῦ πολεμίου πληγῆς καὶ ὥς ἰκέτην οὐ φονεύει.
- 6 62b1 T ὁ δὲ Μενέλαος ὥς ἰκέτην οὐ φονεύει.
- 6 62b2 μέτριον οὖν καὶ ἀόργητον τὸ τοῦτου ἦθος χαρακτηρίζει· ὁ πρότερον γὰρ ἀδικηθεὶς, νῦν δὲ τρωθεὶς ἐπὶ σπονδαῖς φεῖδεται τοῦ πολεμίου. b (BCE 3 E 4) < ἥρω Ἄδρηστον : > τὸ δὲ ἥρω Ἄδρηστον κατὰ συναλιφὴν.
- 6 63 T < Ἀτρείδης δέ : > πρὸς τὴν ἐπανάληψιν.
- 6 64 A im Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας : μακρὸν ὥς πρὸς ἑαυτόν.
- 6 66a1 ἡ ῥώννυται ὑπὸ τῆς χαρᾶς. T ὥς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν μακρό ν .

- 6 66a2 ἢ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐπιρρώννυται. b (BCE 3 E 4) < μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν / μιμνέτω : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐπιβαλλόμενος πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 6 68-9 A im < ἐπιβαλλόμενος : > ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶν.
- 6 68 T il {ῥτι} ἐπιβολὴν ποιούμενος εἰς ἀναίρεσιν. A int ἀλ λ' ἄνδρας κτείνωμεν : τῷ πόνῳ συζεύγνυσιν ἑαυτὸν δυσωπῶν τοὺς νέους.
- 6 70 διὰ δὲ τὸ νεμεσητὸν οὐ πρὸ τῆς συμβολῆς τοῦτο παραινεῖ. b (BCE 3 E 4) T καὶ Ἔκτωρ "ἔἄν δ' ἔναρα" (O 347). καὶ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο ἐθέσπισαν, †τοὺς† ἄνδρας ἐπὶ τὸ πράσσειν τοῦτο τεταχότες. T τακτικὸς οὖν καὶ νῦν ὁ Νέστωρ φαίνεται. b (BCE 3 E 4) T νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας : οὕτως Ἀρίσταρχος. [5]
- 6 71a1 ὁ δὲ Ζηνόδοτος "Τρώων ἅμ πεδίον συλήσομεν ἔντεα νεκρούς". Ἀθηνοκλέους δὲ ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου παρατηρήσαντος ὅτι τῷ μὲν καμάτῳ καὶ ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ ὑποβάλλει λέγων "κτείνωμεν" (Z 70), τὸ δὲ κέρδος ἴδιον ποιεῖται τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ συλήσῃ ε, ὁ Χαῖρις (fr. 3 B.) Ὀμηρικὸν εἶναί φησι τὸν τῆς ἐρμηνείας χαρακτῆρα ὡς ἐν τούτοις: "ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, / σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος" (E 877-8). ἔδει γὰρ δέδμηνται ὡς πείθονται ἢ ἀνάπαλιν. καὶ πάλιν "ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες / νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατόν" (Σ 297-8), καὶ ἀλλαχοῦ οὐδὲ γὰρ ἄλλως ἀκμάζει ὁ Νέστωρ, ἀλλ' ὑπὸ γήρως ἔοικεν ἀπειρηκέναι. ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 114 Schm.). Α οὕτως Ἀρίσταρχος τεθνηῶτα ς. [10]
- 6 71a2 A im νεκροὺς ἅμ πεδίον < συλήσετε τεθνηῶτας > : Ζηνόδοτος "Τρώων ἅμ πεδίον συλήσομεν ἔντεα νεκρούς", ἵνα μὴ μόνον εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κέρδος συμπεριλαμβάνοι ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ ἄγνοεῖ δὲ ὅτι ἔθος ἐστὶν Ὀμηρικὸν τὸ τοιοῦτον ὡς ἐν τῷ b (BCE 3 E 4) T "ἄλλοι μὲν γὰρ < πάντες >, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, / σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμε < σ > θα ἕκαστος" (E 877-8). ἔδει γὰρ δέδμηνται. [5]
- 6 71b καὶ πάλιν T "ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες / νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε b (BCE 3 E 4) T κατὰ στρατόν ἐν τελέεσσιν" (Σ 297-8). ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἐλώμεθα. b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ νεκροὺς τεθνηῶτας ὡς "τάφρον ὀρυκτὴν" (I 67). b (BCE 3 E 4) T ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑ π' Ἀχαιῶν : οἶδε τὸ τῆς εἰμαρμένης ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως καὶ νῦν ἀπώλοντο ἄν, εἰ μὴ ἰκέτευσαν· ἐπεὶ δὲ ἰκέτευσαν, μόνον ἐδυστύχησαν. [10]
- 6 73 b (BCE 3) T Πριαμίδης Ἑλενος : λέγεται τὸν Ἑλενον δίδυμον εἶναι Κασάνδρας, τεχθέντα < σ > δὲ καταλειφθῆναι μόνους ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, καὶ δράκοντας ἀποψῆσαι τὴν ἀκοήν, καὶ τὴν μαντείαν ἐντεῦθεν λαβεῖν.
- 6 76a T Πριαμίδης Ἑλενος, < οἰωνοπόλων ὃ χ' ἄριστος > : Ἀμμώνιος ὡς Ἀριστάρχειον προφέρεται καὶ ταύτην τὴν γραφὴν "Πριαμίδης Ἑλενος μάντις τ' οἰωνοπόλος τε".
- 6 76b1 ἔργον δὲ τὸ σαφὲς εἰπεῖν διὸ διχῶς. Α Ἀρίσταρχος "μάντις τ' οἰωνοπόλος τε".
- 6 76b2 T il Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορ : διὰ τὸ ἀλαζονικὸν συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν Αἰνείαν· τραχὺς γὰρ πρὸς τοὺς συμβούλους ὁ Ἔκτωρ.
- 6 77a b (BCE 3 E 4) T < πόνος : > ὅτι τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργον πόνον εἶρηκε πάλιν.
- 6 77b A im Τρώων καὶ Λυκίων < ἐγκέκλιται > : Λυκίων κατ' ἐξοχὴν τῶν συμμάχων.
- 6 78a ἐγκέκλιται δὲ ἐρήρεισται, ὅθεν καὶ "ἀστραβὴ κίονα" (Pind. Ol. 2, 82) καὶ "κίονι κεκλιμένη" (ζ 307) καὶ "Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται" (λ 346), οἷον ἐὰν ἀπόλησθε ὑμεῖς, στραφήσεται ὁ πόλεμος καὶ ἡ βουλή. T ἐγκέκλιται : ἐρήρεισται, ἐκ μεταφορᾶς τῶν καμνόντων ἀρρωστίαις καὶ προσαναπαυομένων ἰσχυροτέροις σώμασιν, ἢ τῶν ζυγοστατουμένων. [5]
- 6 78b

- A b (BCE 3 E 4) Λυκίων δὲ κατ' ἐξοχὴν τῶν συμμάχων. φησὶ δὲ ὅτι ἐὰν ὑμεῖς ἀπόλησθε, στραφήσεται ὁ πόλεμος καὶ ἡ βουλή. b (BCE 3 E 4) ἐγκέκλιται : ἐπίκειται, ἔγκειται, ἐμπέπηκται, ἐν τῇ ὑμετέρᾳ —πραγμάτων. A < πᾶσαν ἐπ' ἰθύν : > εἰς πᾶσαν ὁρμήν. ^[5]
- 6 79a A im μάχεσθαι <τε> φρονέειν τε : ἀρετὴ τῶν ἡγουμένων βουλευέσθαι μὲν ἄριστα τὸ συμφέρον, πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον.
- 6 79b θεραπεύει δὲ αὐτούς, ἵνα ὡς φρόνιμοι δέξαιντο τὴν συμβουλήν. Ἑκτορα δὲ πέμπει ὡς πείσοντα τὴν θεὸν διὰ τῆς ἀξιοπιστίας. b (BCE 3 E 4) T στῆ τ' αὐτοῦ <καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλῶν /> πάντῃ ἐποιοχόμενοι : ὁ τρόπος σύλληψις b (BCE 3) T τῷ μὲν ἐνὶ στήναι κελεύει πρὸ τῶν πυλῶν μὴ συγχωροῦντι φυγεῖν, τῷ δὲ ἑτέρῳ περιιέναι ὁτρύνοντι. ^[5]
- 6 80-1 ἢ τὸ στῆτε (80) τῆς φυγῆς παύεσθε. οἱ δὲ ἀναστρέφουσιν ὡς τὸ "εἴματα ἄμφοιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα" (ε 264). b (BCE 3 E 4) T ἐν χερσὶ γυναικῶν : καλῶς οὐκ εἶπε πύλησιν ἢ τοῖκῃσιν· εὐσχερωνέστερον† δὲ τοῦ ἱστορουμένου περὶ τὰς Περσικὰς γυναῖκας. ^[5]
- 6 81a1 T καλῶς οὐκ εἶπε πύλησιν ἢ οἴκοισιν (τοῦτο γὰρ εὐσχημονέστερον), ἀλλὰ χερσὶ γυναικῶν· τοῦτο δὲ ἀσχημονέστερον καὶ ἀτιμότερον.
- 6 81a2 b (BCE 3 E 4) < ἡμεῖς : > ἐγὼ καὶ Αἰνείας.
- 6 84 πιθανῶς τοῖς ἐπικινδύνοις ἑαυτὸν καταλέγει. b (BCE 3 E 4) T il < μετέρχεο : > πλεονάζει ἡ μετα .
- 6 86 T il < ξυνάγουσα : > ὅτι <ὁ> χρόνος ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ συναγαγοῦσα.
- 6 87a1 A int τὸ δὲ ξυνάγουσα ἀντὶ τοῦ συνάξασα.
- 6 87a2 T γεραιάς : τινὲς "γεραίρας", τὰς ἱερείας τὰς ἐκ τῶν ἱερῶν γέρας δεχομένας.
- 6 87b b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς—δόμοιο : συναπτέον τὸ ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς (87) τῷ νηὸν Ἀθηναίης (88), A A int ἵνα διαστέλλωμεν ἐν πόλει ἄκρῃ· A λειπούσης γὰρ τῆς εἰς προθέσεως καὶ τοῦ καὶ συνδέσμου γίνεται ὁ λόγος· ἡ δὲ ξυνάγουσα τὰς γεραιάς εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν καὶ ἀνοίξασα τὰς θύρας AA int τοῦ ἱεροῦ οἴκου τὸν πέπλον ἀναθέτω. ^[5]
- 6 87-9 A ἐὰν δὲ συνάπτωνται οἱ δύο στίχοι, AA int νηὸν Ἀθηναίης (88) καὶ οἷξασα κληῖδι θύρας (89), A ἡ φράσις σόλοικος, AA int τὸν ναὸν ἀνοίξασα τὰς θύρας αὐτοῦ. A νηὸν <— /> οἷξασα κληῖδι θύρας : περισσοὶ οἱ δύο· διὸ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος λέγονται (cf.
- 6 88-9 Z 269 sq.)· τί γὰρ αὐτῇ προσῆκε τὸ οἷξαι; b (BCE 3) T Ἀθηναίης γλαυκώπιδος : εἰς τὸ γλαυκώπιδος στικτέον, καὶ λείπει ἡ εἷς b (BCE 3) T συνάξασα εἰς τὸν ναὸν τὰς γεραιάς καὶ ἀνοίξασα τὰς θύρας ἐν τῇ ἀκροπόλει.
- 6 88a b (BCE 3 E 4) T ἐν πόλει ἄκρῃ : διάλυσις ἢ μετατύπωσις ὁ τρόπος.
- 6 88b AT t φασὶν Ἥφαιστον ἐκ τῶν ὁστῶν Πέλοπος πεποιηκέναι τὸ Παλλάδιον. b (E 4) T t {πέπλον} ὅς οἱ : τὴν ὅς ὀξυτονητέον διὰ τὴν οἱ ἀντωνυμίαν, ἣτις νῦν ἐγκλιτική ἐστίν.
- 6 90a A < ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος : > διδάσκει ἐκ τῶν καλλιστευόντων τιμᾶν τοὺς θεούς.
- 6 90b b (BCE 3, E 4 [bis]) T il ἐπὶ γούνασιν : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τῆς παρά, ἵν' ἢ παρά γούνασιν· ὀρθὰ γὰρ τὰ Παλλάδια κατεσκευάσται.
- 6 92a καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ "ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ" (ζ 52) ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ· ἡ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐπάνω σχέσιν σημαίνει. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. A Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν : ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, ὁμοίως τῷ "ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο" (ζ 52).
- 6 92b b (BCE 3) T Στράβων (13, 1, 41, p. 601) γάρ φησι καθῆσθαι πρῶην τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς. ἡ ἐξαρτῆσαι αὐτῆς κελεύει. b (BCE 3 E 4) T θεῖναι Ἀθηναίης <ἐπὶ γούνασιν ἡϋκόμοιο > : φασὶ

τὸ διοπετεὺς ἄνδρὸς† δορὰν ἡμφιέσθαι, ἔχειν δὲ στέμματα καὶ ἡλακάτην, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ πόλιν κὰν τῇ δεξιᾷ δόρυ.

- 6 92c A b (BCE 3 E 4) T δυοκαίδεκα βοῦς : δωδεκῆς θυσία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.
- 6 93 εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς εἰς τὸ δώδεκα. T < δυοκαίδεκα βοῦς .
- 6 93-4 .. / ἥνις ἡκέστας ἱερευσέμεν : > "βοῦν ἀγελαίην" (Λ 729). T il ἥνις ἡκέστας : νέας ἀδαμάστους, ἀκεντήτους.
- 6 94 T < αἶ κεν Τυδέος : > Ἀρίσταρχος "ὥς κεν Τυδέος".
- 6 96a A int T il < Ἰλίου ἱρῆς : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον.
- 6 96b A im ἄγριον αἰχμητὴν < κρατερὸν μήστωρα φόβοιο > : τινὲς οὕτως διεῖλον· ἄγριο ν , εἶτα αἰχμητὴν κρατερό ν , εἶτα μήστωρα φόβοι ο .
- 6 97a1 Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 227) δὲ διχῶς ἄγριον αἰχμητὴ ν , εἶτα κρατερὸν μήστωρα φόβοι ο , ἵνα ἥ ἰσχυρὸν ἐν τῷ μῆσασθαι φυγὴν τοῖς πολεμίοις. εἰ μέντοι βούλοιντο τινες ταῦτα συνάψαι, ἴστωσαν ὅτι λείψουσι σύνδεσμοι. A {ἀπόσχη ἰλίου ἱρῆς;} τινὲς οὕτω διεῖλον· {ἀπόσχη ἰλίου ἱρῆς} ἄγριον αἰχμητὴν κρατερό ν , Ἀπολλόδωρος δὲ κρατερὸν μήστωρα φόβοι ο , ὅ ἐστιν ἰσχυρὸν εἰς τὸ μῆσασθαι φυγὴν. [5]
- 6 97a2 T αἰχμητὴν < κρατερόν > : ἐν τῷ αἰχμάζειν κράτιστον, ἵνα μὴ ὑπὲρ εὐτελοῦς δοκοῖεν καταφεύγειν εἰς θεοὺς.
- 6 97b T < φόβοιο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ φυγῆς.
- 6 97c A im φημὶ γενέσθαι : καλῶς οὐκ εἶπεν εἶναι, ἀλλὰ γενέσθα ι , νῦν ὑπὸ Ἀθηνᾶς δηλονότι.
- 6 98 T οὐ δ' Ἀχιλῆά πο θ' < ὧδέ γ' ἐδεῖδμεν > : ἐπεὶ τὰ παρόντα μᾶλλον λυπεῖ.
- 6 99a ἀμφοτέρω δὲ ἐξῆρε τὰ πρόσωπα, τὸ μὲν ὡς προὔχον, τὸ δὲ ὡς τὸν ἄριστον ὑπερβαλλόμενον. T < ὄρχαμον : > ἡγεμόνα.
- 6 99b T il οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν : καὶ τὸ μονομάχιον αὐτῷ πεισθεὶς ποιεῖ (cf.
- 6 102 H 54 sq.). b (BCE 3 E 4) T < ὥχετο πάντη : > διὰ τὸ "πάντη ἐποιοῦμενοι" (Z 81).
- 6 104a1 T il διεγείρει γὰρ αὐτὸν ἢ τοῦ "πάντη ἐποιοῦμενοι" ἔπειξις.
- 6 104a2 b (BCE 3) < δέ : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 6 108 b (BCE 3) T il Τρωσὶν ἀλεξήσοντα < κατελθέμεν ὡς ἐλέλιχεν > : ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ κατελθέμε ν , ἵνα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς λέγεται τὸ ὡς ἐλέλιχεν ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐλέλιχεν.
- 6 109a1 ἡ συναπτόν, ἴν' ἥ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτε. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A ἀντὶ τοῦ οὕτως.
- 6 109a2 τινὲς δὲ συνάπτουσιν ὅλον, τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτε λέγοντες. b (BCE 3 E 4) ὡς ἐλέλιχεν : ὡς συνεστράφησαν.
- 6 108b T ἐκέκλετο : ἀπὸ τοῦ κικλῶ ἔδει ἐκίκετο.
- 6 110a1 ἡ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐκέλετο. T ἀπὸ τοῦ κέλω ἐκέλετο καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ ἐκέκλετ ο .
- 6 110a2 b (BCE 3 E 4) Τρῶες ὑπέρθυμοι < τηλεκλειτοὶ τ' ἐπίκουροι > : ἐπιπληχθεῖς ὑπὸ Σαρπηδόνο (sc.
- 6 111 E 472—92) μετριώτερος γέγονε καὶ τὴν προσφώνησιν ποιεῖται φιλάνθρωπον. b (BCE 3) T ἄνδρες ἔστε , φίλοι , < μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄνδρες ἔστε θοοὶ καὶ ἀμύνετον ἄστει λώβην".
- 6 112 συγχεῖται δὲ τὸ δυϊκὸν πρὸς πολλοὺς λεγόμενον. A < ὅφ ρ' ἂν ἐγώ : > διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ διὰ τοῦ κέ, "ὅφρα κ' ἐγώ" καὶ διὰ τοῦ ἂν.
- 6 113a A im < ὅφ ρ' ἂν ἐγὼ βεῖω : > ταύτην τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἵνα μὴ δοκῇ φεύγειν.

- 6 113b1 b (BCE 3 E 4) ὅφ ρ ' ἂν ἐγὼ βεῖω : ἵνα μὴ δοκοῖεν αὐτὸν φυγεῖν.
- 6 113b2 T εἶπω βουλευτῆσι : προβούλοις.
- 6 114a1 πιθανῶς δέ, ἵνα μὴ γυναῖκας μόνας ἐπὶ τοῦ στρατεύματος ὀνομάζῃ. T εἶπω βουλευτῆσι : ὁ μὲν "Ἐλενος ἔλεγεν· "εἰπὲ δ' ἔπειτα / μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ.
- 6 114b1 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάσ" (Z 86—7). ὁ δὲ "Ἐκτωρ τοῦ εὐπρεποῦς ἔνεκα προστίθῃσι μὲν τοὺς γέροντας, ἐκκλέπτει δὲ τὴν ὑπὲρ Διομήδους εὐχὴν (sc. Z 96—101). T ὁ μὲν "Ἐλενος ἔλεγεν· "εἰπὲ δ' ἔπειτα / μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ.
- 6 114b2/a2 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιάσ". ὁ δὲ "Ἐκτωρ τὴν μὲν ὑπὲρ Διομήδους ἐκκλέπτει εὐχὴν, τοῦ δὲ εὐπρεποῦς ἔνεκα προστίθῃσι τοὺς προβούλους γέροντας. πιθανῶς δὲ καὶ τοῖς βουλευταῖς φησιν, ἵνα μὴ δοκῇ γυναῖκας μόνας ἐπὶ τοῦ στρατεύματος ὀνομάζειν. b (BE 3 E 4) εἶπω βουλευτῆσι : καὶ πῶς οὐδὲν εἶπε τοῖς βουλευταῖς, ἀλλὰ ταῖς γυναιξίν; νοητέον οὖν ἥτοι κατὰ τὸ σιωπώμενον κάκείοις αὐτὸν εἰρηκέναι ἢ ὡς ἐπὶ στρατείας καὶ παρατάξεως τοῦ πρέποντος χάριν τοῦτο προστεθεικέναι. ^[5]
- 6 114c A δαίμοσιν ἀρήσασθαι : ἐπέρρωσεν αὐτοὺς χρηστῇ ἐλπίδι· δεδίασι γὰρ ὡς παρασπονδήσαντες.
- 6 115 b (BCE 3 E 4) T ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη : καὶ πῶς ἔδει τοσαύτη περιστάσει συνεχομένων τῶν Τρώων ἀναχωρεῖν καὶ μὴ μᾶλλον ἐπικηρυκεύσασθαι τὴν θυσίαν; ἀλλ' ἥδει τοὺς Τρώας ἐθελοκακοῦντας τῇ ἀπουσίᾳ Ἀλεξάνδρου, ἐφ' ὃν μάλιστα ὥρμητο.
- 6 116a ἡ δεισιδαίμων ὦν οὐ θέλει παρέργως τὴν θυσίαν γενέσθαι. ἄλλως τε παροξύνει αὐτοὺς καὶ καταλείπει Αἰνείαν. ἡ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν στρατευμάτων· διὸ καὶ τὸ μονομάχιον παράγεται. ἡ ἐπεὶ ὠνείδισται ὑπὸ Σαρπηδόνος, Ἀλέξανδρον θέλει παρεγεῖραι. b (BCE 3 E 4) T ἀπέβη <—> "Ἐκτωρ : οὐκ ἐπὶ ἵππων ἀναχωρεῖ διὰ τὸ μὴ δοκεῖν φεύγειν, ἡ ἐπεὶ πρὸς ἱκετεῖαν ἄπεισιν, ἡ ὅπως καὶ οἱ πολέμιοι θεώμενοι τὸ ἄρμα μὴ δοκοῖεν αὐτὸν ἀπηλλάχθαι. ^[5]
- 6 116b b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ δέ μιν <σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν : > ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες ἕως σφυρῶν καὶ αὐχένος καλύπτουσαι.
- 6 117a A < ἀμφὶ δέ μιν > σφυρὰ τύπτε <καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν : > ἐναργῶς ἐδήλωσε θέοντα καὶ ὑπὸ τῆς ἀμφιβρότης ἀσπίδος τυπτόμενον.
- 6 117b καταλλήλως δὲ εἶπε· τὰ σφυρὰ καὶ τὸν αὐχένα αὐτὸν ἔτυπτεν ἢ ἄντυξ. b (BCE 3 E 4) T Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς <καὶ Τυδέος υἱός > : ὅτι μετατιθέασί τινες ἀλλαχόσε ταύτην τὴν σύστασιν (sc.
- 6 119a Z 119—236). A Γλαῦκος δ' <Ἴππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱός > : διαναπαύει τὸν ἀκροατὴν γενεαλογίας καὶ μύθους παρεμβάλλων, οὐκ ἔᾱ τε κενὴν τὴν ἔξοδον Ἐκτορος, ὃ τε στρατὸς διαναπαύεται ἀφορῶν τὸ τέλος τῶν ἀριστέων.
- 6 119b καὶ Ἑλλήνων ὑποχωρησάντων κενοῦ ὄντος τοῦ μεταιχμίου προπηδᾷ Γλαῦκος. καὶ ἐν τάχει μὲν πέφρασται, πρὸς ὠφέλειαν δὲ ἐπεξείργασται ταῦτα ὁ ποιητής. b (BCE 3) T < ἐς μέσον ἀμφοτέρων : > ὡς διεστῶτων καὶ ἀναπαυομένων. ^[5]
- 6 120a1 T il διεστῶτες γὰρ ἦσαν καὶ ἀναπαυόμενοι.
- 6 120a2 b (BCE 3 E 4) {οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν} ἰόντες : Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς "ἰόντε".
- 6 121a1 ἐν δὲ τοῖς ἔμπροσθεν (sc. ad E 630) εἰρήκαμεν Ἀριστάρχου εἶναι τὴν δυϊκὴν γραφὴν. A < ἰόντες : > Ἀρίσταρχος δυϊκῶς.
- 6 121a2 T il τίς δὲ σύ ἐσσι , φέριστε : μέχρι γὰρ τοῦ τρῶσαι τοὺς θεοὺς ἀφήρηται τὴν ἀχλύν.
- 6 123a1 T μέχρι γὰρ τοῦ τρῶσαι τοὺς θεοὺς τὴν ἀχλύν ἀφήρητο.

- 6 123a2 νῦν δὲ περικείται αὐτήν. b (BCE 3 E 4) < οὐ μὲν γάρ πο τ' ὄπωπα : > δευτέραν γὰρ ἔχων τάξιν Σαρπηδόνοσ οὐ προεμάχει.
- 6 124 ἢ ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ μάχῃ. b (BCE 3 E 4) T il προβέβηκας : ὡς δὴ ἀναπαυομένων τῶν φαλάγγων.
- 6 125a1 T ὡς δὴ ἀναπαυομένων τῶν φαλάγγων χώραν λαβὼν ἔπεισιν αὐτῷ.
- 6 125a2 b (BCE 3 E 4) δυστήνων : κακὴν στάσιν ἐχόντων.
- 6 127a1 T κακὴν ἐχόντων τὴν στάσιν, ἢ δυσθανῶν.
- 6 127a2 b (BE 3 E 4) < δυστήνων δέ τε παῖδες : > ὡς "υῖες Ἀχαιῶν" (A 162 al.
- 6 127b). T il < εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κα τ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας : > ὅτι οὐ καθόλου τὴν ἀχλὺν ἀφηρέθη πρὸς τῆς θεοῦ.
- 6 128a A int < εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κα τ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας : > συναπτέον ὅλον τὸν στίχον.
- 6 128b A il {εἰ δέ τις ἀθανάτων γε} κα τ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας : οὕτως Ἀρίσταρχος οἶον καταβέβηκας τὸν οὐρανόν· διὸ διὰ τοῦ ν γράφει "κατ' οὐρανόν".
- 6 128c A εἰ δέ τις ἀθανάτων : ἐπεὶ εἶπε "φάν δέ τιν' ἀθανάτων" (Z 108), διὰ τοῦτο ταυτὰ φησιν.
- 6 128d1 T κα τ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας : οὕτως Ἀρίσταρχος ὡς τὸ "ὥς φαμένη κατέβαιν' ὑπερ[ώ]ϊ[α]" (ς 206).
- 6 128e1 "†βάν† δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων" (Λ 196). T ὡς τὸ †βάν† δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων" καὶ "ὥς φαμένη κατέβαιν' ὑπερῶα† σιγαλόεντα", ἵνα καὶ τοῦτο τῷ εἰλήλουθας συντάσσοιτο.
- 6 128e2/d2 οἱ δὲ ἀντὶ τῆς ἀπό. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ εἶπε "φάν δέ τιν' ἀθανάτων". b (BE 3 E 4) < εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κα τ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας : > τὸ παράδοξον τῆς τόλμης ἐκπληττόμενος λέγει ταῦτα.
- 6 128f1 T il τὸ γὰρ παράδοξον τῆς τόλμης ἀπιστεῖν αὐτὸν εἰκότως ἐργάζεται.
- 6 128f2 b (BE 3 E 4) οὐδὲ γὰρ οὐ <δὲ> Δρύαντος <—Διωνύσοιο > : σημειοῦνται τινες, ὅτι ὡς περὶ θεοῦ τοῦ Διονύσου διαλέγεται.
- 6 130-2 ὁμώνυμος δὲ οὗτος ὁ Λυκοῦργος ἐκείνῳ "τὸν Λυκοῦργος ἔπεφνεν" (H 142) καὶ ὁ Δρύας δὲ τῷ Λαπίθῃ (cf. A 263). Διόνυσος ὁ Διὸς—Εὐμηλος (fr. 10 [p. 192] K.). A οὐ <δὲ> Δρύαντος υἱός : Ἡδωνῶν τῶν πρὸς Παγγαίῳ βασιλεύς, μὴ προσδεξάμενος τὴν ἔφοδον Διονύσου. ^[5]
- 6 130 T {ὅς ποτε} μαινομένοιο : ὅτι ἦτοι μανιοποιῷ, βακχείας παρασκευαστικοῦ, ἢ αὐτοῦ μαινομένου, ἐνθουσιαστοῦ ἢ βακχευτοῦ.
- 6 132a A μαινομένοιο Διωνύσου : ὡς "χλωρὸν δέος" (H 479 al.
- 6 132b). Διόνυσος δὲ παρὰ τὸν Δία καὶ τὴν Νῦσαν. T Νυσήϊον : ἐν διαφόροις τόποις ἱστοροῦσι τὰ περὶ ἴνυσίαν†.
- 6 133 ἄμεινον δὲ τὰ περὶ Θράκην ἀκούειν καὶ κατὰ Σαμοθράκην δύνειν τὸν Διόνυσον, ἔνθα καὶ Θέτις διῆγε, "μεσσηγὺς †Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης" (Ω 78). b (BCE 3) T Νυσήϊον : τὴν λεγομένην—Θράκης νῦν. ἐν ἄλλοις αὕτη ἢ Νύσα ἐν μέν τισι χώραις ὄρος—δίωξιν ἐγένετο. A θύσθλα : οἱ μὲν τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τὰς ἀμπέλους, οἱ δὲ τοὺς θύρσους, b (BCE 3) T οὐς ἐβάσταζον, ὃ καὶ ἄμεινον. ^[5]
- 6 134 b (BCE 3) θύσθλα : οἱ μὲν τοὺς κλάδους—τὴν τελετήν. A < θύσθλα > χαμαὶ κατέχευαν <—βουπλήγι > : διασταλτέον μετὰ τὸ κατέχευαν (134).
- 6 134-5 τὸ δὲ ἐξῆς συναπτέον, ὃ π' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου / θεινόμεναι βουπλήγι. A βουπλήγι : προπερισπωμένως ἢ γὰρ εὐθεῖα ὀξύνεται, βουπλήξ· τὰ γὰρ παρὰ παρακείμενον συντιθέμενα φιλεῖ ὀξύνεσθαι, ὁπότε καὶ μίαν συλλαβὴν ἀποφέρεται τοῦ ῥήματος, "ἄδμήσ" (ζ 109).

- 6 135a 228), ἡμιθνής, κυανοτρῶξ, οὕτως καὶ μεθυπλήξ ἰώπλήξ. Α βουπλήγι : μάστιγι ἢ πελέκει.
- 6 135b Τ < Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χολωθεῖς", καὶ ὅτι περισσὸς ὁ δέ.
- 6 135c Α im Διώνυσος δὲ φοβηθεῖς : μικρὸς γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ καὶ τὰς τιθήνας αὐτῷ συγκαταλέγεσθαι καὶ εἰς τὸν κόλπον αὐτὸν δεδυκέναι καὶ μὴ τιμωρήσασθαι τὸν Λυκοῦργον.
- 6 135d b (BCE 3 E 4) Τ Θέτις δ' ὑπεδέξατο : Θέτις, ἵν' εὐλόγως τὸν ἀμφορέα λάβῃ (cf.
- 6 136 ω 73—5). ἢ ὅτι χρησμὸς ἐδόθη ἱάλλιεν ἐν τόπῳ Διόνυσον ἀλιέατ βαπτίζοιτε, ὡς Φιλόχορος (FGrHist 328, 191). Τ < ὀδύσαντο : > ὠργίσθησαν.
- 6 138a Τ il θεοὶ ρεῖα ζῶντες : ὁ γὰρ ἡμῶν βίος παρὰ τὴν βίαν.
- 6 138b b (BCE 3 E 4) Τ τυφλὸν ἔθηκε : ἐπεὶ ἐθεώρει τὰς τελετάς, οἰκείως κολάζεται τὰς ὄψεις.
- 6 139a1 Τ ἐπεὶ τὰς τελετάς ὁρῶν οὐκ ἐσωφρόνει, οἰκείως τὰς ὄψεις κολάζεται.
- 6 139a2 b (BCE 3 E 4) οἷη περ φύλ <λ> ὡν γενεή : οὐκ ἄντικρυς ὀνειδίζει τὸ γένος, ἀλλὰ τὰ φύλλα, οἷς εἵκασεν.
- 6 146a1 καὶ ἀλλαχοῦ "δειλῶν, οἱ φύλλοισιν <ἐοικότεσ> " (Φ 464). Τ φύλλα.
- 6 146a2 Τ il {οἷη περ φύλλων γενεῇ} τοίη δέ {καὶ ἀνδρῶν}: ὅτι δύο μέρη λόγου τὸ τοίη δέ , τοίη καὶ δέ · διὸ οὐ περισπαστέον τὸ ΤΟΙΗΔΕ.
- 6 146b Α τηλεθώσα φύει , <ἕαρος δ' ἐπιγίνεται ὥρη> : Ἀριστοφάνης γράφει "τηλεθώοντα" ΑΤ il καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων ἀκούει καὶ τὸ ὥρη μετὰ τοῦ ι γράφει κατὰ δοτικήν.
- 6 148a Α < τηλεθώσα : > εἰς ὕψος θάλλουσα b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ αὐχομένη.
- 6 148b b (BCE 3 E 4) ἡμὲν φύει ἡ δ' ἀπολήγει : ἀντὶ τοῦ καί.
- 6 149a δύναται δὲ καὶ ἄρθρα εἶναι. βέλτιον δὲ τὸ σύνδεσμον παραλαβεῖν. Α ἡμὲν φύει ἡ δ' ἀπολήγει : δύναται μὲν καὶ ἄρθρα εἶναι, ἄμεινον δὲ συνδέσμους ἐκδέχεσθαι αὐτούς.
- 6 149b Ἀλεξίων (fr. 29 B.) δὲ εὐθύνει τὰ ἄρθρα σολοικισμόν κατὰ τὴν φράσιν νομίζων καὶ φησι· "πῶς ἐνικὸν ὃν τὸ γενεῇ ἐπιμερίζεσθαι δύναται;" κακῶς δύναται γὰρ καὶ ἐξ ἐνικοῦ ἐπιμερισμὸς γενέσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι : ὑποστικτέον εἰς τὸ ἐθέλεις , ἵνα <ῆ> τὸ δαήμεναι ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. ^[5]
- 6 150a Α {ὄφρ' ἐὺ} εἰδῆς : Ἀρίσταρχος περισπᾷ εἰδῆς , καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ προσωδία· ἦν γὰρ καὶ λόγον ἔχουσα.
- 6 150b Α εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι <—ἴσασιν> : ὑποστικτέον εἰς τὸ θέλεις (150), καὶ τὸ δαήμεναι (150) ἀντὶ τοῦ δάηθι.
- 6 150-1 b (BCE 3) Τ τινὲς δέ φασι τὸ ἔστω, ὡς τὸ "ξεῖνε φίλ', <εἰ> καὶ μοι νεμεσήσῃ" (α 158). ἢ διὰ μέσου τὸ πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν (151). Τ ἔστι {πόλις}: τὸ ἔστι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ὅταν ἄρχηται, "ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος" (B 811), καὶ ὅταν ὑποτάσσῃται τῇ οὐ ἀποφάσει, "ὡς οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος" (Ψ 62). ^[5]
- 6 152a εἰ μέντοι γε μὴ εἶη τὸ τοιοῦτο, οὐκέτι ἐπὶ τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔχει τὴν ὀξεῖαν, οἷον "ὃ δὲ τετελεσμένον ἐστίν" (Ξ 196. Σ 427. ε 90). Α ἔστι πόλις Ἐφύρη <μυχῷ Ἀργεος ἵπποβότοιο> : ὅτι Ἐφυραν τὴν Κόρινθον ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου εἶπεν. ^[5]
- 6 152b ἔστι δὲ καὶ τις Θεσπρωτίας Ἐφυρα πόλις. Ἀργος δὲ ἵππόβοτον τὴν Πελοπόννησον καλεῖ, τὴν δὲ Θετταλίαν Ἀργος Πελασγικόν. Α πόλις Ἐφύρη : ἡ Κόρινθος.
- 6 152c1 ἔστι δὲ καὶ ἐν Θεσπρωτίᾳ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Οἰνότη, καὶ νῆσος περὶ Μῆλον. Τ τὴν Κόρινθον λέγει.
- 6 152c2

εἰσὶ δὲ Ἐφυραι καὶ ἄλλαι, ἡ ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ ἐν Οἰνῳῃ, καὶ νῆσος περὶ Μῆλον. b (BCE 3) ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν : Διὸς τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα— παρὰ Φερεκύδει (F Gr Hist 3, 119).

- 6 153 A κέρδιστος : ἡ διπλῇ, ὅτι τὸν συνετὸν καὶ κερδαλέον κέρδιστον λέγει.
- 6 153a οἱ δὲ νεώτεροι τὸν φιλοκερδῆ ἐξεδέξαντο. A κέρδιστος : συνετώτατος, ἐντρεχέστατος· οὐ γὰρ ἂν τὸν πρόγονον αὐτοῦ πανουργότατον ἔλεγεν.
- 6 153b A κέρδιστος : μέσον ἐστὶ τοῦτο.
- 6 153c ὡς συγγενῆς δὲ οὐ βλασφημεῖ. ἡ δὲ ἐπανάληψις (cf. Z 154) τὸν ἔνδοξον παρίστησιν. b (BC E 3) T Σίσυφος : ἡ διπλῇ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος.
- 6 154 καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ ἅπαξ κατ' ἀρχάς, "Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ" (α 23). A < ἔτικτεν : > Ἰακῶς τὸ "τίκτεν" Ἀρίσταρχος.
- 6 155a A im Βελλεροφόντην : Λεωφόντης πρότερον ἐκαλεῖτο.
- 6 155b Βέλλερν δὲ ἱππικῇ φονεύσας οὕτως ὠνόμασται. b (BCE 3 E 4) T αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην : οὗτος πρότερον—παρὰ Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τραγωδουμένοις (F Gr Hist 12, 13). A κάλλος τε καὶ ἡνορέην < ἐρατεινὴν > : οὐδὲν γὰρ κάλλος ἄνευ ἀνδρίας, b (BCE 3 E 4) T ὡς δῆλον ἐκ Νιρέως (cf. ^[5]
- 6 156 B 673—5). δυνεῖν δὲ ὄντων πλεονεκτημάτων τὴν ἀνδρίαν ἐρατεινὴν εἶπεν. b (BCE 3 E 4) T < κά κ' ἐμήσατο : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "κακὰ μῆσατο".
- 6 157a1 A im {ἐμήσατο;} Ἰακῶς τὸ ἐμήσατο ο .
- 6 157a2 T < ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἦεν / —ἐδάμασσε : > τὸ πολὺ φέρτατος καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ Προΐτου παραδεκτέον.
- 6 158-9 A int ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν : ὁ Προΐτος τῶν Ἀργείων διὰ τὴν ἀρχήν.
- 6 158 b (BCE 3 E 4) T Ζεὺς γάρ < οἱ > ὑπὸ σκῆπτρῳ ἐδάμασ < σ > εν : τοὺς Ἀργεῖους Προΐτῳ ὑπέταξεν.
- 6 159a1 T τοὺς γὰρ Ἀργεῖους ὁ Ζεὺς τῇ βασιλείᾳ Προΐτου ὑπέταξεν.
- 6 159a2 b (BCE 3) < Ζεὺς γάρ μιν : > γράφεται "Ζεὺς γάρ οἱ".
- 6 159b A im {τῷ δὲ γυνὴ προΐτου ἐπεμείνατο} δ ἰ' Ἀντεία : ἡ διπλῇ, ὅτι Ὀμηρος Ἀντείαν, οἱ δὲ νεώτεροι Σθενέβοιαν, καὶ ὅτι ἀκαίρως τὸ δῖα· μάχεται γὰρ ἡ μάχλος.
- 6 160a A δ ἰ' Ἀντεία : προπερισπαστέον τὸ δῖα καὶ τὸ Ἀντεία προενεκτέον ὡς Κράτεια.
- 6 160b ἔνιοι δὲ ὑπονόησαντες ἀτόπως ἔχειν τὸ δῖα < *** > κατὰ κόσμον ποιητικὸν προσέρριπται, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ "δῖα Κλυταιμνήστρη" (γ 266). A ἐπεμήνατο < δ ἰ' Ἀντεία > : πρὸς ἀποτροπὴν μανίαν ὀνομάζει τὸ πάθος, ὃ καὶ δῖα οὔσα ἐπεμήνατο.
- 6 160c τινὲς δὲ ὑφ' ἐν "Διάντεία", κακῶς· ἀγνοοῦσι γὰρ ὅτι τὸ δῖα πολλαχῶς νοεῖται παρ' Ὀμήρῳ. b (BCE 3 E 4) T ἡ δῖα Ἀντεία ὡς "δῖα Κλυταιμνήστρη" (γ 266). T < πεῖθε : > ὁ παρατατικὸς τὴν πολλακίς ταῦτα λέγουσαν ἐσήμανεν. ^[5]
- 6 162a b (BCE 3 E 4) T ἀγαθὰ φρονέοντα : τοῦτο ἐκπεφώνηκεν ἅφ' ἑαυτοῦ, ὡς κακεῖ κατὰ μοιχῶν νομοθετῶν φησιν· "ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὃ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι" (α 47) καὶ "οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα" (θ 329).
- 6 162b b (BC E 3) T δαΐφρονα Βελλεροφόντην : δῆλον μὲν ἦν καὶ μὴ προστεθέντος τοῦ ὀνόματος ὅτι Βελλεροφόντης λέγεται· περὶ γὰρ τούτου ὁ λόγος ἦν.
- 6 162c

- ἀλλ' ὅμως b (BE 3) T ἐπήνεικε τοῦνομα, τοῦτο μὲν ἴσχηματι κινῶν†, τοῦτο δὲ T ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ τοῦ ἀνδρὸς ἡδόμενος διὰ στόμα αὐτὸν ἔχει· οἷς γὰρ ἡδόμεθα, τούτους ἀνὰ στόμα ἔχομεν. b (BE 3) T ἡ δὲ ψευσαμένη : δείκνυσιν ὅτι τέλος ἔρωτος ἀποτυχόντος μῖσός ἐστιν. ^[5]
- 6 163 b (BCE 3 E 4) T τεθναίης , ὦ Προῖτε : καλόν σοι τὸ ἀποθανεῖν, εἰ μὴ τοῦ καθυβρίσαντός σε κατισχύσεις.
- 6 164 ἀλλ' εἰ βούλει ζῆν, ἐκείνον ἄνελε· εἰ γὰρ ἐμὲ ἠθέλησε βιάσασθαι, οὐδὲ σοῦ φείσεται. b (BCE 3 E 4) T <μ' : > ἀντὶ τοῦ μοί, ὡς "οὐδέ ς' οἴω" (A 170), "ἢ μ' οἶω ἔρροντι" (δ 367).
- 6 165a T il μιγήμεναι οὐκ ἐθελοῦση : τρεῖς τρόποι μίξεων.
- 6 165b ἢ βούλεται τις μὴ βουλομένη, ὡς νῦν· ἢ μὴ βουλόμενος βουλομένη, ὡς Ὀδυσσεὺς "παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦση" (ε 155) τῇ Καλυψοῖ· ἢ ὡς Αἴγισθος τὴν Κλυταιμνήστραν "ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὃν δὲ δόμον δέ" (γ 272). τέταρτος δὲ τρόπος οὐκ ἔστιν· οὐδεὶς γὰρ ἄκων ἀκούση μίγνυται. b (BCE 3) T οἶον : ἀντὶ τοῦ παράδοξον. ^[5]
- 6 166 πῶς δὲ οὐκ ἤλεγξεν; ἢ διασύρει τὸ γυναικοπαθὲς τῶν ἀνθρώπων. b (BCE 3) T < ἀλέεινε : > ὡς ξένον.
- 6 167 T il σήματα λυγρά : γράμματα· "οἱ δὲ κληρὸν ἐσημήνα <ν> το" (H 175), "ὅς μιν ἐπιγράψας" (H 187)· ἄτοπον γὰρ τοὺς πᾶσαν τέχνην εὐρόντας οὐκ εἰδέναι γράμματα.
- 6 168 τινὲς δὲ ὡς παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ ζώδια, δι' ὧν δηλοῦται τὰ πράγματα. T γράψας ἐν πίνακι πτυκτῶ : ὅτι ἔμφασίς ἐστι τοῦ τῆς λέξεως γράμμασι χρῆσθαι.
- 6 169a οὐ δεῖ δὲ τοῦτο δέξασθαι, ἀλλ' ἔστι γράψαι τὸ ξέσαι· οἶον οὖν ἐγκαράξας εἶδωλα, δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. A < πίνακι πτυκτῶ : > πινακίδιω.
- 6 169b T il < σήματα—πίνακι πτυκτῶ : > σήματα μὲν τὰ γράμματα, πίνακα δὲ τὸ λεγόμενον πινακίδιον.
- 6 168–9 b (BC) {δεῖξαι δ'} ἠνώγειν : οὕτως σὺν τῷ ν ἠνώγειν Ἀρίσταρχος ἠνώγειν γάρ.
- 6 170a A < ὦ πενθερῶ : > ὅτι τοῦτον οἱ νεώτεροι Ἰοβάτην φασί.
- 6 170b A int ὦ πενθερῶ : Ἰοβάτη ἢ Ἀμισωδάρῳ (cf.
- 6 170c Π 328). T ὕ π' ἀμύμονι {πομπῇ} : ὁ Ἰξίων (fr.
- 6 171a 29 St.) ἐν τῷ πρώτῳ τῷ Πρὸς τὰς ἐξηγήσεις προφέρεται "μετ' ἀμύμονι". A < θεῶν ὕ π' ἀμύμονι πομπῇ : > αἰσίοις οἰωνοῖς.
- 6 171b T il Ξάνθον τε ρέοντα : ποῖος γὰρ ἴφρησι† ποταμὸς οὐ ρεῖ; ῥητέον ὅτι ἐπεὶ καὶ πόλις Λυκίας ἐστὶ Ξάνθος.
- 6 172a1 ἢ εὐρὺ ρέοντα. ἢ ἐπεὶ ἀέναός ἐστιν. T καὶ ποῖος ἴφρησι† ποταμὸς οὐ ρεῖ; b (BCE 3 E 4) ῥητέον· ἐπεὶ Ξάνθος ἐστὶ Λυκίας πόλις, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἀπλῶς τὸ ρέοντα τέθεικεν.
- 6 172a2 b (BCE 3) ἢ τὸν ἀένναον λέγει καὶ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ἢ μᾶλλον τὸν ρευματώδη. b (BCE 3 E 4) < προφρονέως : > ἀπὸ τοῦ προφρόνως.
- 6 173 T il ἐννήμαρ : ἡ διπλῇ, ὅτι A ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὸν ἐννέα ἀριθμόν.
- 6 174a AA int < ξείνισσε : > Ἀρίσταρχος καὶ ξείνισσε καὶ "ξείνιζε".
- 6 174b A im ἐννήμαρ ξείνισσε : ἢ ὡς παρὰ κηδεστοῦ ἦκοντα φιλοφρονεῖται, ἢ ὅτι ἐν θυσίαις αὐτὸν εὗρεν, ἢ ὁκνῶν οὗτος οὐκ ἀπεδίδου, μὴ θέλων ἀποδημεῖν τάχιστα διὰ τὴν γυναῖκα.
- 6 174c b (BCE 3 E 4) T καὶ τότε μιν ἐρέεινε : ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξενίζειν πρότερον, εἴτα πυνθάνεσθαι, τίνος ἔνεκεν παραγεγόνασιν οἱ ξένοι.
- 6 176a

Α σῆμα {ιδέσθαι}: σῆμα τὸ ἐπίταγμα, "σημαίνων ἐπέτελλεν" (Φ 445)· ἢ τὸ πτυκτὸν τὸ ἔχον τὰ σήματα, ὃ ἐστὶ τὰ γράμματα.

6 176b T {αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ} σῆμα κακόν : ὅτι σημεία λέγει, οὐ γράμματα· εἶδωλα ἄρα ἐνέγραψεν.

6 178 A < ἀμαιμακέτην : > τὴν ἄγαν μαιμῶσαν ἢ τὴν ἀκαταμάχητον.

6 179 T ἰλ θεῖον γένος : τὰ τερατώδη εἰς θεοὺς ἀναφέρει.

6 180 ἦτοι οὖν διὰ τὸ παρηλλαγμένη κεχρηῆσθαι φύσει ἢ διὰ τὸ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης εἶναι. b (BCE 3 E 4) T < πρόσθε λέων , ὅπιθεν δὲ δράκων , μέσση δὲ χίμαιρα : > ὅτι ἐν σῶμα ἡ Χίμαιρα.

6 181a A int πρόσθε λέων , < ὅπιθεν δὲ δράκων , μέσση δὲ χίμαιρα > : εἰ τὸ πλεῖον καὶ ἐμπρόσθιον μέρος εἶχε λέοντος, ἔδει αὐτὴν λέοντα καλεῖσθαι.

6 181b ἦν οὖν τὸ πᾶν χίμαιρα, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάζετο, κεφαλὴν δὲ εἶχε λεαίνης, οὐρὰν δὲ δράκοντος. τοίνυν πῦρ εἰσάγεται ἀναπνέουσα διὰ τοῦ στόματος τοῦ λέοντος. Ἡσίοδος (sc. th. 321) δὲ ἡπατήθη τρικέφαλον αὐτὴν εἰπών. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ πανδοκεῖς εἶναι λέγουσι < Λέοντα > καὶ Δράκοντα καλουμένους, μέσση δὲ αὐτῶν πανδοκεύτριαν Χίμαιραν, ἢ τοὺς παριόντας ἤψε μεληδὸν καὶ τοῖς ἄλλοις παρεῖχε παρατιθεῖσα. ἔνιοι δὲ ὅρος εἶναι κατὰ Λυκίαν, ὃ καλεῖται Χίμαιρα· τοῦτο δὲ κατὰ μέσον ἔχειν ἀναφυσήματα πυρός, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα πολύθηρον < εἶναι > . T < πυρὸς μένος : > λείπει τὸ ὥς, ὥς πυρός. ^[10]

6 182 T ἰλ καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε < θεῶν τεράεσσι πιθήσας > : ὅτι οὐδὲν περὶ τῆς κατὰ τὸν Πήγασον ἱστορίας ἐμφαίνει.

6 183a A καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας : ἀπίστου ὄντος, πῶς τὸ τοιοῦτον θηρίον κατηγωνίσαστο, ἰάσατο τὸ ἄπιστον θείαν δύναμιν ἐπαγαγών.

6 183b b (BCE 3 E 4) T δεύτερον αὖ Σολύμοισι : καὶ "ἐκ Σολύμων ὀρέων" (ε 283)· ἀπὸ γὰρ τῶν ἀνατολικῶν Αἰθιοπῶν ἐπανιών ἀπὸ Πισιδίας καὶ Κιλικίας ὁρᾷ Ὀδυσσεά ὁ Ποσειδῶν.

6 184 T < φάτο : > εὖ τὸ μὴ εἰπεῖν 'ἔφασαν ἄλλοι', ἀλλ' αὐτὸς ὁ πεπειραμένος.

6 185 b (BCE 3) T ἰλ < Ἀμαζόνας : > κατέτρεχον γὰρ τὴν Ἀσίαν.

6 186a1 ἀμέλει ἐξ αὐτῶν Ἐφεσος καὶ Σμύρνα καλεῖται· "καὶ φρυγὰ ἐσήλυθον" (Γ 184). T ἰλ αὐταὶ γὰρ κατατρέχουσαι τὴν Ἀσίαν ἐληΐζοντο.

6 186a2 οὐ φμὴν† δέ, ἀλλὰ "καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον". b (BCE 3 E 4) < ἀνερχομένῳ : > οὕτως Ἀρίσταρχος.

6 187a1 ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ † ε , "ἐπερχομένῳ†". A int τῷ δ' ἄ ρ ' ἀνερχομένῳ : Ἀρίσταρχος "†ἀπερχομένῳ" γράφει διὰ τοῦ α .

6 187a2 γράφεται δὲ καὶ τῷ δ' ἀνερχομένῳ†. T κρίνας ἐκ Λυκίας : βέλτιον τοῖς ἐξῆς συντάττειν τοῦτον τὸν στίχον.

6 188a A κρίνας ἐκ Λυκίας : ἀπὸ οἰκείας ἀρχῆς ὁ στίχος.

6 188b1 T ἀπὸ ἰδίας δὲ ὁ στίχος ἀρχῆς.

6 188b2 b (BCE 3) < φῶτας ἀρίστους : > διδάσκει τοὺς ἀλκιμωτάτους μόνους λοχᾶν· "ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν" (N 277).

6 188c b (BCE 3 E 4) T εἶσε λόχον : δηλὸν οὖν ὥς καὶ αὐτὸς διὰ τὴν καλοκάγαθίαν τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἠθέλησεν ἐκ τοῦ προφανοῦς αὐτὸν φονεῦσαι.

6 189a b (BCE 3) T < τοῖ δ' οὐ τι πάλιν οἶκον δὲ νέοντο : > πρὸς τὸ πάλιν ν , ὅτι οὐ χρονικῶς.

6 189b A int ἀλ λ' ὅτε δὴ γίνωσκε < θεοῦ γόνον > : ὅτι ἐκ τῶν πραττομένων τοῦτο συνέβαλεν.

6 191a1

εἰ δὲ προσέκειτο καὶ ὁ Πήγασος, πολὺ πλέον αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπιστώσατο. Α ὅτι οὐκ οἶδεν Ὅμηρος τὸν Πήγασον.

6 191a2 T < ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε θεοῦ γόνον ἡὺν ἔοντα : > ἐκ τῶν πράξεων τὰς εὐγενείας ἀξιοῖ κρίνεσθαι ὁ ποιητής.

6 191b1 Ποσειδῶνος δὲ ἦν καὶ Μήστρας τῆς Ἐρυσίχθονος. T il ἡ πράξις αὐτὸν ὡς θεοῦ ἔδειξεν υἱόν· ἐκ τῶν πράξεων γὰρ τὰς εὐγενείας ἀξιοῖ κρίνεσθαι ὁ ποιητής.

6 191b2 b (BCE 3 E 4) δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν : Ἀλκιμέδουσας ἢ Πασάνδραν.

6 192 T < καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων : > ὡς τῶν δεινῶν δι' αὐτοῦ ἀπηλλαγμένοι· πολλὰ γὰρ παρὰ τῶν γειτονούντων δεινὰ καθ' ἐκάστην ἔπασχον.

6 194a1 b (BCE 3) καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον : ὡς ἀπηλλαγμένοι τῶν δεινῶν.

6 194a2 T {καὶ μὲν οἱ λύκιοι} τέμενος τάμον : ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ τέμενος ἀπὸ τοῦ τεμεῖν καὶ ἀφορίσαι.

6 194b A < πυροφόροιο : > γράφεται "ὄφρα νέμοιτο".

6 195 A im Λαοδαμείῃ μὲν : ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν.

6 198 A ἡ δ' ἔτε κ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα : ὅτι καθ' Ὅμηρον Σαρπηδῶν υἱὸς Εὐρώπης οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀδελφὸς Μίνως, ὡς οἱ νεώτεροι· καὶ γὰρ οἱ χρόνοι εὐδαλῶν.

6 199 A Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς· ἡ δ' ἔτε κ' < ἀντίθεον > Σαρπηδόνα : ἐπεὶ πῶς Εὐρώπης ὦν συστρατεύει Ἰδομενεῖ· ἢ ὅτι παρὰ Διὸς τὴν ἡβὴν ἔπει ἔξ ἔσχοντ' γενεάς.

6 198-9a1 τινὲς δὲ Εὐρώπην τὴν Λαοδάμειαν, ἐπεὶ εὐόφθαλμος ἦν. T καὶ πῶς ἐν ἑτέρᾳ ἱστορίᾳ Εὐρώπης αὐτὸν φησιν· λέγομεν δὲ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστὶν εἴρηται γὰρ Εὐρώπη οὐχὶ κυρίως, ἀλλὰ τοῦ ρ πλεονάζοντος· εὐόφθαλμος γὰρ ἦν.

6 198-9a2 b (BCE 3 E 4) ἀλλ' ὅτε δὴ κάκεϊνος (200) / ἦτοι ὁ κάπ πεδίον (201), / Ἰσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης (203) / < κατ > ἔκτανε (204), / τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα (205): ἵνα ἡ ἀπώλεια τῶν παίδων αἰτία αὐτῷ ἦ μονασμοῦ, ὡς καὶ τῷ Λαέρτῃ (cf. [5])

6 200-5 λ 187—96). καὶ Ἀλήϊον πεδίον, ὅπερ ὥκει ἀλεείνων τοὺς ἀνθρώπους. τὰ δὲ ἐκ τῆς τύχης εἰς θεοὺς ἀναφέρομεν. ὥσπερ δὲ ἐν ἀρχῇ διέσυρε τὰ ἀνθρώπινα τὸ φρύαγμα Διομήδους καθαιρῶν (sc. Z 145—9), καὶ νῦν οὐκ ἀπώκνησε τὴν περὶ τὸν πρόγονον μεταβολὴν τῆς τύχης ὁμολογῆσαι. ἢ τάχα πιστοῦται τὰ ἀγαθὰ διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ἀτυχιῶν. b (BCE 3 E 4) T εἰ δὲ χωλὸς ἦν, πῶς ἤλατο; T ἀλλ' ὅτε δὴ κάκεϊνος ἀπήχθετο : ὥσπερ καὶ οἱ ἑπρόγονοι αὐτοῦ, Ἰσανδρος δὲ καὶ ἑλαοδάμειαντ' ἢ ὡς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. [10]

6 200a1 T ὥσπερ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Ἰσανδρος καὶ Λαοδάμεια ἢ ὡς οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθέντες.

6 200a2 b (BCE 3 E 4) Ἀλήϊον οἶος ἄλατο : ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ Ἀλήϊον ἀπὸ τῆς γενομένης ἐν αὐτῷ τοῦ Βελλεροφόντου πλάνης.

6 201a τὸ δὲ Ἀλήϊον οἱ μὲν ἐψίλωσαν ἀπὸ τῆς ἄλης τοῦ Βελλεροφόντου, οἱ δὲ ἐδάσυναν ἀπὸ τοῦ τοῦς ἄλας ἐκεῖ πηγνυσθαι. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A Ἀλήϊον : τινὲς ἐδάσυναν διὰ τὸ ἄλας ἐκεῖ πηγνυσθαι. [5]

6 201b ἄμεινον δὲ ψιλοῦν ἀπὸ τῆς ἄλης. b (BCE 3 E 4) T ὃν θυμὸν κατέδων : οὐχ ὡς οἱ νεώτεροί φασι, μελαγχολάνας, ἀλλ' ὀδυνώμενος ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀπωλείᾳ ἐμόναζεν.

6 202a b (BCE 3 E 4) T < ὃν θυμὸν κατέδων : > διδάσκει, πόσῃ ψυχαγωγίαντ' ἔχει ἡ συντυχία, b (BCE 3 E 4) T il καὶ μάλιστα ἡ τῶν ιδίων, ὅτι δι' αὐτοὺς τὴν ψυχὴν ἀπελέγετο.

6 202b b (BCE 3 E 4) πάτον {ἀνθρώπων ἀλεείνων}: πάτον ὡς λόγον· τὰ γὰρ εἰς τὸς λήγοντα δισύλλαβα, βραχεῖα παραληγόμενα, μονογενῇ βαρύνεται, κρότος κότος μίτος, "Νότοσ" (B 145 al).

- 6 202c), πότος, οὕτως ἄρα καὶ πάτο ς . δοκεῖ ἀντικειῖσθαι τὸ "στρατός" (ω 81)· τὸ γὰρ "βροτός" (Γ 223 al.) κατὰ δύο τρόπους ἀποφεύγει, ὅτι καὶ κοινὸν καὶ ἔχει ἀντέμφασιν. Α μαρνάμενον Σολύμοισι : ἴσως ὡς γηράσαντος τοῦ Βελλεροφόντου ἀπέστησαν, ὁ δὲ ὡς πατρώας ἀρχῆς ἀντιποιοῦμενος ἐπολέμει. ^[5]
- 6 204 b (BCE 3 E 4) T < χολωσαμένη : > ἴσως διὰ τὰς Ἀμαζόνας.
- 6 205a T il < ἔκτα : > ἀποκοπὴ τοῦ "ἔκταν' ἐπὶ προμάχων" (Σ 456).
- 6 205b A im < Ἰπόλοχος δέ μ' ἔτικτε : > ἐκ Δημωνάσ <σ> ης.
- 6 206 T il καὶ μοι μάλα πόλ λ' ἐπέτελλεν / αἰὲν ἀριστεύειν : τοῦτο ἀναφέρει πρὸς τὸ ὑπὸ Διομήδους εἰρημένον "ἅταρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων" (Z 125).
- 6 207-8 b (BCE 3) T ἔν τ' Ἐφύρη ἐγένοντο : ὅτι οἱ μὲν ἥρωες Ἐφυραν παράγονται λέγοντες, αὐτὸς δὲ Κόρινθον λέγει τὴν πόλιν (sc.
- 6 210 B 570. N 664). Α ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος : σπέρματος· τὸ γὰρ αἶμα εἰς θορόν μεταβάλλεται· οἱ γοῦν συνεχῶς ἀφροδισιάζοντες τὸ τελευταῖον αἶμα φέρουσιν· τὸ γὰρ μεταβαλλόμενον ἀναλώσαντες τὸ ἀμετάβλητον ἐξέλκουσιν.
- 6 211 A b (BCE 3 E 4) T γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης : ἔοικε διὰ τὸ ὄνομα Βελλεροφόντου καὶ τοὺς πολλοὺς ἀνασχέσθαι λόγους τοῦ Γλαύκου.
- 6 212 b (BCE 3) T ἔγχος μὲν κατέπηξεν : γραφικῶς ἔχει καὶ τοῦτο.
- 6 213 A b (BCE 3) T ἵνα δὲ μηκέτι πόλεμος εἶναι δοκῇ, καταπήγνυσι τὸ ἔγχος ὁ Διομήδης. A b (BCE 3 E 4) T < μειλιχίοισι : > ἐπὶ φιλοξενίαν προτρέπεται, δεικνὺς ὡς καὶ ἐκ κινδύνων ρύεται.
- 6 214 b (BCE 3) T il < ξείνισεν ἐν μεγάροισι : > γράφεται "ξείνις' ἐνὶ μεγάροισι".
- 6 217a A im < ἐείκοσιν : > οὕτως Ἀττικοί· ὅθεν καὶ "εἴκοσινήριτα" (X 349).
- 6 217b T il < οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι : > ὅτι περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος.
- 6 218 A int Οἶνεὺς μὲν : σημειοῦνταί τινες ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ἀπήντηκεν.
- 6 219a A Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα : οὐκ ἐκαπήλευε γὰρ τὰς δόσεις.
- 6 219b ἦ καὶ ὁ ζωστήρ πολυτιμότερος ἦν. T Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα / Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας : ὁ μὲν ὡς μένοντι, ὁ δὲ ὡς ἐκδημοῦντι.
- 6 219-20 b (BCE 3 E 4) T καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον : ἄπαιδος γὰρ τελευτῶντος Οἰνέως Διομήδης αὐτὸ κληρονομεῖ.
- 6 221a b (BCE 3 E 4) T καὶ μιν ἐγὼ <κατέλειπον> : "μνήμα ξείνοιο φίλοιον" (φ 40).
- 6 221b T < μίν : > τὸ δέπας.
- 6 221c A int Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι <—Ἀχαιῶν> : ἄτοποι οἱ δύο στίχοι.
- 6 222-3 τὸ δὲ Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι (222) ὡς "μέμνημαι τόδε ἔργον" (I 527). T Ἄργεϊ μέσσω : τὸ Ἄργος μέσον Πελοποννήσου.
- 6 224 T ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα <καὶ δι' ὀμίλου> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου.
- 6 226a ἀμφίβολον δὲ τὸ λεγόμενον· ἦτοι γὰρ ἀλλήλων παρακελεύεται φείσασθαι τὸν τε Διομήδη καὶ τὸν Γλαῦκον καὶ πάλιν ἀλλήλων τὰ πλήθη, τοὺς Λυκίους καὶ τοὺς Ἀργεῖους, ἵν' ὥσπερ σπονδὰς ἔχωσιν οὗτοι οἱ βασιλεῖς καὶ τὰ πλήθη. ἦ καὶ ἐναλλάξ καὶ οἱ βασιλεῖς τῶν πληθῶν καὶ τὰ πλήθη τῶν βασιλέων, ὡς δὲ συντομώτερον εἰπεῖν, πάντες πάντων, Διομήδης Γλαῦκος, Ἄργεῖοι Λύκιοι· μειοῦνται γὰρ αἱ τῆς φιλίας συνθηκαί, εἰ μόνον οἱ βασιλεῖς ἀλλήλων ἀφέξονται. Α <ἀλλήλων : > οὕτως ἀλλήλων ν. ^[5]
- 6 226b

Ζηνοδότειος δέ ἐστιν ἡ "ἀλλήλους". A im ἔγχεα δ' ἀλλήλων <ἀλεώμεθα> : ἀλλήλων τὰ ἔγχη ἐκκλίνωμεν.

6 226c b (BCE 3 E 4) T γράφεται δὲ καὶ "ἔγχεσιν", ἵν' ἦ b (BCE 3 E 4) ἀποτύχωμεν ἀλλήλων καίτοι ἐν πλήθει ὄντες. b (BCE 3 E 4) T Ζηνόδοτος δὲ γράφει "ἀλλήλους †ἀλεώμεθα". T ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δ ι' ὁμίλου : ἐπὶ παντὸς τοῦ πλήθους, ὅπως γινώσιν ὅτι ξεῖνοί εἰσιν· ἢ διὰ πάσης τῆς μάχης, ὡς "τανυσσάμενος διὰ μέλων" (ι 298)· ἢ καὶ ἡμεῖς καὶ αἱ ἡμέτεραι στρατιαὶ παραφυλάσσονται τὴν πρὸς ἀλλήλας στάσιν.

6 226d b (BCE 3 E 4) T < ἀλεώμεθα : > ἀντὶ τοῦ φειδόμεθα. [5]

6 226e A int < πολλοὶ μὲν γὰρ—δύνηαι : > οἷον οὐκ ἐπείγει πρὸς ἀλλήλους ἡμᾶς ἀμφοτέρους μάχεσθαι.

6 227-9a A im πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ <Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι /> κτείνειν ὃν κε θεὸς γε πόροι <—ὃν κε δύνηαι> : καίτοι εὐημερῶν παραπεφυλαγμένως λαλεῖ ὡς πρὸς φίλον μετριάζων· b (BC E 3) T ἡῤῥησέ τε αὐτὸν διὰ τοῦ δύνηαι ι.

6 227-9b T {ὃν κε} δύνηαι : ὡς λέγῃαι καὶ φέρῃαι· "σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι" (Γ 417).

6 229 Τυραννίων (fr. 15 P.) δὲ προπερισπᾶ· καὶ δῆλον ὅτι καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ πρόσωπον δώσει δυνῶμαι ὡς νικῶμαι. ἀλλ' εἰ ἅπαξ ἐστὶ τὸ ὀριστικὸν κατὰ χρήσιν, δύναμαι δύνασαι, καὶ ὁμολογεῖται ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοτονήσει τούτοις καὶ τὰ ὑποτακτικά. οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἄλλοι. A < τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν : > ἀπλοϊκῶς τοῦτο, οὐ δι' αἰσχροκέρδειαν. [5]

6 230 b (BCE 3 E 4) T ὄφρα καὶ οἶδε γινώσιν : δῆλον οὖν ὡς ἐν ἡσυχίᾳ εἰσὶ τὰ πλήθη, караδοκοῦντες τὸ τέλος.

6 230-1 b (BCE 3 E 4) T ἐν θ' αὖτε Γλαύκῳ <Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς> : εἰκότως ὁ Γλαῦκος τοῦ προγόνου τὸ φιλότιμον ἀκούσας Βελλεροφόντου χρυσὸν δωρεῖται πρὸς τὸ παρόν· ἄλλως τε ὑπερήδεται τῇ συντυχίᾳ γινόμενος ἰδιόξενος τοῦ παναρίστου Διομήδους.

6 234a b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐξέλετο ἀντὶ τοῦ υπερηύξησε τῇ φιλοτιμίᾳ, ὡς τὸ "γέρας ἔξελον" (Π 56 al.). b (BE 3 E 4) T ἐν θ' αὖτε Γλαύκῳ <Κρονίδης> φρένας ἐξέλετο : ὅτι κατὰ τῶν συμμάχων ἐκόσμηι λαμπροτέροις αὐτὸν ὅπλοις. [5]

6 234b1 ἢ ὡς Ἥφαιστότευκτα. ἢ, ὡς Πῖος (fr. 2 H.), ἵνα κὰν τούτῳ ἀυξήσῃ τὸν Ἑλληνα μὴ ἐξ ἴσου ἀπηλ <λ> ἀγμένον, ὅπερ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσιν. T ἢ μᾶλλον αἰτιᾶται αὐτόν, ὅτι λαμπροῖς ὅπλοις ἐκοσμεῖτο κατὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν συμμάχων· ὅπου γὰρ ταῦτα, εὐκαιρος ἢ τῶν πολέμιων ὁρμή.

6 234b2 b (BE 3 E 4) ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδην <τεύχε' ἄμειβε> : καὶ πῶς οὐ δέδιδε Διομήδης γυμνούμενος πρὸ μικροῦ †τρῶων† παρασπονδησάντων; τάχα οὖν τὸν ζωστήρα μόνον καὶ τὸ ξίφος ὡς οἱ περὶ Ἑκτορα (cf.

6 235a1 H 303—5) ἡμειψαν· †χάρης† γὰρ οὐ θέλει τὴν ἀσπίδα· ἢ γὰρ †αὐτ' προῦκρινεν αὐτὴν Ἑκτωρ τοῦ Νέστορος. T καὶ πῶς οὐ Διομήδης φρενῶν λείπεται γυμνούμενος πρὸ μικροῦ τῶν Τρώων παρασπονδησάντων; τάχα οὖν τὸν ζωστήρα μόνον καὶ τὸ ξίφος ὡς οἱ περὶ Ἑκτορα ἡμειψαν· οὐ γὰρ τὴν ἀσπίδα πρὸς χάριν ἐδίδουν· ἢ γὰρ ἂν προῦκρινε τὴν Αἴαντος Ἑκτωρ, εἰ ἐδίδοτο, ὑπὲρ τὴν Νέστορος. [5]

6 235a2 b (BCE 3 E 4) < ἐκατόμβο ι' : > ἐκατὸν ἄξια νομισμάτων· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς ἑαυτῶν νομίσμασι βούν ἐνετύπουν.

6 236a1 b (BCE 3) ἐκατόμβο ι' : ἐκ τοῦ παρ' Ἀθηναίοις νομίματος· οὐ γὰρ νομίμασιν ἐχρῶντο· ὅθεν καὶ "ἀλφεσίβοιαι" (Σ 593).

6 236a2

οἱ δὲ παρ' Ἀθηναίοις νόμισμα ἔχον βοῦν. Τ ἑκατόμβοια : ἑκατὸν βοῶν ἄξια· οὐ γὰρ νομίμασιν ἐχρῶντο· ὅθεν καὶ "ἀλφεσίβοια".

6 236a3 οἱ δὲ παρ' Ἀθηναίοις νόμισμα ἔχον βοῦν. Α ἔννεαβοίων : ἔννέα βοῶν.

6 236b Α κεκώλυται δὲ ὑπὸ τοῦ μέτρου εἰπεῖν δεκαβοίων. ΑΤ < Ἑκτωρ δ' ὥς : > εὐκαίρως μεταβαίνει τὸ διάκενον τῆς πορείας Ἑκτορος ἀναπληρώσας τοῖς διὰ Γλαύκου καὶ Διομήδους.

6 237a b (BCE 3) Τ il Σκαιάς τε < πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε > : ὅτι τὰς Σκαιάς ὀνομαστικῶς Δαρδανίας λέγει (sc.

6 237b Ε 789. X 194. 413). ΑΑ int ἀμ φ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι < θέον ἡδὲ θύγατρες > : ἤδη ἐπὶ τὸ περιπαθὲς ἔρχεται· διὸ οὐδὲ τῶν γερόντων ἐμνήσθη, ἀλλὰ τῶν γυναικῶν.

6 238 οἰκεῖον δὲ ἐπ' αὐτῶν τὸ θέειν. b (BCE 3) Τ εἰρόμεναι < παῖδας τε κασιγνήτους τε ἕτας τε > : πρὸς τὸ σχῆμα, ἀντὶ τοῦ περὶ παίδων καὶ κασιγνήτων ἐρωτῶσαι.

6 239a Α < παῖδας : > ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων.

6 239b b (BCE 3 Ε 4) Τ il ἕτας {τε} : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.

6 239c 47 B.) ψιλοῖ, ἐφ' οὗ ἂν τάσσηται, φησί, σημασινομένου· πολλὰ γὰρ ἡ λέξις σημαίνει. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐταίρων, φησί, πάλιν ψιλωτέον, ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο "ἄλτο" (Α 532 al.). πιθανώτερον δέ ἐστι, φησὶν, ἐνθάδε ἀκούειν ἐπὶ τῶν συγγενῶν. Ἀλεξίων (fr. 30 B.) δὲ δασύνει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐδὲν ἄντικρυς περὶ τοῦ πνεύματος ἀπεφήνατο. ἡμῖν δὲ δοκεῖ ἀφορμῇ ἐκείνῃ χρῆσασθαι· εἰ ἀδηλόν ἐστι τὸ πνεῦμα, τὰ δὲ τοιαῦτα πολλάκις ἐκ συναλιφῶν κρίνεται, εὐρέθη δὲ διὰ ψιλοῦ ἡ συναλιφή, οὐδέποτε δὲ διὰ δασέος, δηλὸν ὅτι διὰ τοῦτο συγκαταθετέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ψιλοῦντι. παρὰ γοῦν Αἰσχύλῳ (fr. 377 N. 2 = 530, 28 M. = 281 a 28 R.) οὕτως εὗρομεν "οὔτε δῆμος οὔτ' ἕτης ἀνήρ", καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (fr. 1014 N. 2) τὸ "ἔπολει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρέπον". Α ἕτας : ψιλωτέον τὸ ἕτα ς .^[10]

6 239d b (BCE 3) Τ ἕται δὲ λέγονται καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ συγγενεῖς. b (BCE 3 Ε 4) Τ θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώνυμοι : ὡς πάντων περιόντων χρηστὰς ὑπέδειξεν ἐλπίδας· οὐδεὶς γὰρ ὑπὲρ τεθνεώτων εὔχεται.

6 240 b (BCE 3 Ε 4) Τ πάσας ἐξείης : ὅτι ἔν τισι γράφεται "πᾶσι μάλ' ἐξείης" (= λ 134), κατὰ τὸ ἐξῆς λέγων τοῖς θεοῖς εὔχεσθαι, ἀλλὰ μὴ κατὰ τὸ τυχόν.

6 241a Α < πάσας ἐξείης : > πρὸς πάσας ἐφεξῆς τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν ἐποιεῖτο.

6 241b b (BCE 3) Τ il ἀλ λ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον < —ἤλυθε μήτηρ > : τὸ ἐξῆς ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο (242), ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος (251).

6 242-51a1 τὰ δὲ λοιπὰ ὡς διὰ μέσου λεγόμενα διορθωτέον. Α τὸ ἐξῆς ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμο ν , ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος .

6 242-51a2 τὰ δὲ ἔξῃς διὰ μέσου. b (BCE 3 Ε 4) Τ < αἰθούσῃσι : > τειχίοις τῆς αὐλῆς.

6 243a1 Τ il αἰθουσαι δὲ τὰ τῆς αὐλῆς τειχία.

6 243a2 b (BCE 3) αἰθούσῃσι : στοαῖς ταῖς—ἡλίου βολήν. Α πεντήκοντα ἕσαν θάλαμοι < —ἀλόχοισι > : ἴσως οἱ περὶ Ἑκτορα ἀνδρωθέντες καὶ βασιλικοὶ γεγονότες ἀπέστησαν τοῦ πατρός.

6 244-6 b (BE 3 Ε 4) Τ {πεντήκοντ'} ἔνεσαν {θάλαμοι} : ἔνεσαν ὡς ἔλεξαν.

6 244 οὔτως καὶ Ἀρίσταρχος ἀληθὲς γάρ ἐστιν ὡς πᾶς παρωχημένος δισύλλαβος, παθὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ βραχεῖαν ἀναδεξάμενος, ἀναδίδωσι τὸν τόνον, κατεῖχε "κάτεχε" (Γ 243. ν 269). οὔτως οὖν ἀνέγνωμεν "ἡμενον εἰσεῖδε" (Ξ 158) προπερισπωμένως, τὸ δὲ ἕτερον "τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος εἴσιδ' Ἀθήνην" (α 118) προπαροξυτόνως. Α < παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισι : > ἐν ἄλλῳ "παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισι".^[5]

- 6 246 A im τέγχοι : ὡς τέλχοι· τέγος γὰρ ὡς "τέλοσ" (Γ 291 al.
- 6 248a) καὶ τέγχοις ὡς τέλχοις. A im {δῶδεκ' ἔσαν} τέγχοι θάλαμοι : ὅτι ὑπερῶοι ἦσαν· διὸ τέγχοι , ἵνα μὴ διοδεύωνται.
- 6 248b ἐπιμελῶς δὲ Ὅμηρος καὶ διὰ τῆς Ἰλιάδος καὶ διὰ τῆς Ὀδυσσεΐας τοὺς γυναικείους θαλάμους συνίστησιν. A τέγχοι <θάλαμοι> : ὑπερῶοι ἐπὶ τοῦ τέγχους ὠκοδομημένοι· b (BCE 3) T τοιοῦτοι γὰρ κατεσκευάζοντο ταῖς γυναιξὶ πρὸς τὸ μὴ ὀρᾶσθαι συνεχῶς ἀνδράσιν.
- 6 248c b (BCE 3 E 4) T ἔνθα δὲ γαμβροὶ / κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν : εἰς τὸ φιλότεκνον Πριάμου· φησὶ γὰρ "πλησίοι ἀλλήλων δεδημένοι" (Z 245.
- 6 249–50 249). T < παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν : > οὕτως Ἀρίσταρχος παρ' αἰδοίης <ἀλόχοισιν> .
- 6 250a1 A int ἐν ἄλλῳ "παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισι".
- 6 250a2 A im ἡπιόδωρος : δῶρον παρὰ τῆς φύσεως ἔχουσα τὸ εἶναι ἡπία, A b (BCE 3 E 4) T ὅτι κλαυθυμυριζομένοις τοῖς παισὶ τὸν μαστὸν προτείνουσι τὸν "λαθικηδέα" (X 83).
- 6 251 A b (BCE 3) T < Λαοδίκην ἐξ ἄγουσα : > ὅτι πρὸς Λαοδίκην πορευομένη, "εἰς Ἀγαμέμνονα" (H 312).
- 6 252a A im Λαοδίκην ἐσάγουσα : εἰσιοῦσα, b (BCE 3 E 4) TT il ὡς φαμεν 'ποῖ εἰσάγεισ' ἀντὶ τοῦ εἰσέρχῃ.
- 6 252b τινὲς δὲ τὴν ἐξ ἀντὶ τῆς πρὸς, πρὸς Λαοδίκην. εἴσεισι δὲ πρὸς Λαοδίκην πευσομένη τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐξήγαγεν Ἑλένην· αὐτῇ γὰρ ἡ Ἴρις εἰκασθεῖσα ἐξήγαγεν εἰς τὸ τεῖχος τὴν Ἑλένην (sc. Γ 121–4). b (BCE 3 E 4) T δυσώνυμοι υἱὲς Ἀχαιῶν : οὐδὲ γὰρ ὄνομα αὐτῶν ὀνομάζειν ἐθέλει. [5]
- 6 255 καὶ ἡ Πηνελόπη "Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν" φησιν (τ 260). A b (BCE 3) T σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν </ —> Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν : εἰκότως διὰ τὴν ἀρετὴν τούτου οὐχ ὑπώπτευσεν φυγὴν.
- 6 256–7a1 T δεόντως τὴν τοῦ παιδὸς ἀρετὴν ἐξειδυῖα φυγὴν οὐχ ὑπώπτευσεν.
- 6 256–7a2 b (BCE 3) < ἄκρης πόλις : > ὅτι διαλελυμένως ἄκρην πόλιν εἶπε τὴν ἀκρόπολιν.
- 6 257 A im {πρῶτον ἔπειτα} ΔΕ ΚΑΥΤΟΣ : τοῦτο διχῶς ἀναγινώσκεται· ὅσοι γὰρ ἡγοῦνται τὸν κέ ἐγκλιτικόν, ῥωννύουσι τοῦ δὲ τὴν ὀξεῖαν, ὡς καὶ <ὁ> Ἀσκαλωνίτης (p.
- 6 260a1 48 B.)· οὕτως γὰρ καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (γ 255) ἀναγινώσκει "ἦτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι". ὅσοι δὲ τὸν καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ ἐκθλιψιν, καὶ αὐτὸς καὶ αὐτός, ἐγκλίνουσι τὸν δέ. A τὸ <δε> καυτὸς διχῶς, καὶ βαρέως καὶ ὀξέως. [5]
- 6 260a2 A im δε καυτὸς : διχῶς οἱ μὲν γὰρ τὸν κέ συνηλεῖσθαι, οἱ δὲ τὸν καί, ἵν' ἢ κατὰ ἔλλειψιν ἢ κρᾶσιν.
- 6 260a3 T < κ' αὐτός : > ὅτι τὸ πληρὲς ἐστὶ κὲ αὐτός.
- 6 260b Ὅμηρικόν δὲ τὸ τὸν κέ περιττὸν εἶναι. A int ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ὀνήσσει , <αἶ κε πῆσθα : > μητρὸς ἦθος ἀναφαίνεται· καὶ γὰρ αἶε φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀξιοῦσι τὰ τέκνα.
- 6 260c πιθανὸν δὲ αὐτὸν νοεῖν διψῆν ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ πολέμου. ὑφαιρουμένη δὲ αὐτοῦ τὴν αἰδῶ καὶ τὸ "σπείσῃσ" (Z 259) εἶπεν. ὀνίνησι δὲ οἶνος μέτριος ποθεῖς δύναμιν τε ἐμποιεῖ, ὡς καὶ τὸ "τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή" (I 706). b (BCE 3 E 4) T καὶ Ὀδυσσεὺς "ὅς δέ κ' ἀνὴρ οἶνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς / ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ, / θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα / πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο" (T 167–70). T ὁ δέ, ἐπεὶ πραῦνει ὁ οἶνος, b (BCE 3 E 4) T βούλεται δὲ ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι, παραιτεῖται. ἢ ὅτι δίχα τροφῆς βλάπτει τῶν νεύρων καθαπτόμενος, b (BE 3 E 4) T ὡς φησι Λύκος (fr. 260 D.) ἢ ὅτι μετέωρον ἔχει τὸ πνεῦμα ὡς δρομαῖος ἐλθὼν, σπεύδει δὲ καὶ ἀπελθεῖν δρομαῖος. T ἄλλως τε στρατιώταις μὲν θράσος πορίζεται, στρατηγούς δὲ τῆς φρονήσεως

- ὑπεκλύει. ἢ τοῖς ἀποκαμοῦσιν μόνον ὠφέλιμος, ὁ δὲ ἔτι ἰσχύει. b (BE 3 E 4) T ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσεται : καὶ πῶς φησι "μή μ' ἀπογυιώσῃσ" (Z 265); T ἀλλ' ἔστιν ἐν ὑπερβατῶν "χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν / ἄζομαι (Z 266—7), μή μ' ἀπογυιώσῃσ" (Z 265). ^[15]
- 6 260d ἄλλως τε ὁ μὲν μετὰ πόνους οἶνος ὠφέλιμος, ὁ δὲ πρὸ πόνου ἐπιβλαβής. b (BE 3 E 4) T < ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει : > ὡς γραῦς ἀποδέχεται τὴν πόσιν. ^[5]
- 6 261a T il μένος : ἡ προθυμία παρὰ τὸ μένω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι, ὅθεν παρακείμενος μέμακα, μετοχὴ μεμακώς, ἐνδεία τοῦ κ μεμαῶς "μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι" (Δ 40).
- 6 261b1 μέσος παρακείμενος μέμονα. καὶ ὡς φθεῖρω φθαρτός, οὕτως μένω ματὸς καὶ αὐτόματος ἐν συνθέσει. A μένος : ἡ προθυμία παρὰ τὸ μένω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι, ὅθεν ὁ παρακείμενος γράφεται μέμακα, ὁ μέσος μέμαα, ἐξ οὗ καὶ τὸ "μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι" (E 852). ^[5]
- 6 261b2 ἔστι δὲ καὶ μέμονα ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μένω μενῶ. καὶ ὡς φθεῖρω φθαρτός, οὕτως μένω ματὸς καὶ αὐτόματος. b (BCE 3) < τύνη : > ὅτι ἄκρον Δώριον τὸ τύν η . ^[5]
- 6 262a A im ἔτησιν : πολίταις.
- 6 262b εὖ δὲ τὸ μὴ φάναι ἑαυτῷ μηδὲ τοῖς οἰκείοις, b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ τῇ πόλει· T ἡγεμόνι γὰρ τοῦτο πρέπον. b (BCE 3 E 4) T < ἄειρε : > ἀντὶ τοῦ πρόσφερε, δίδου.
- 6 264a A im μελίφρονα : τὸν ἀναγκάζοντα ἡδέα διανοεῖσθαι· ἱλαρωτέρους γὰρ ποιεῖ ὡς τὰ πολλὰ τοὺς πίνοντας.
- 6 264b ὁ δὲ βούλεται εἶναι ἄγριος πρὸς τοὺς πολεμίους. b (BCE 3 E 4) T μή μ' ἀπογυιώσῃς < μένεος , ἀλκῆς τε λάθωμαι > : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· ἡ γὰρ Ἑκάβη λέγει· "μένος μέγα οἶνος ἀέξει" (Z 261), ὁ δὲ Ἑκτωρ μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος .
- 6 265 ἔστι δὲ διάφορα τὰ λέγοντα πρόσωπα, καὶ ἑκάτερον πρὸς τι εἴρηται. A < ἀνίπτοισιν : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 6 266a ὁ δὲ τῆρῳδιανός† διὰ τοῦ η "ἀνίπτῃσιν". A im < ἀνίπτοισιν : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀνίπτῃσιν".
- 6 266b οὐκ ἔστι δὲ ἡ εὐθεῖα ἀνίπτῃ. A int χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν : ἄμφω τὰς προτάσεις αὐτῆς παραιτεῖται ὁ Ἑκτωρ.
- 6 266c b (BCE 3 E 4) T χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν : ἐδύνατο ὑπὸ τῆς Ἑκάβης ῥαδίως λυθῆναι ἢ πρόφασιν Ἑκτορος ὕδωρ αὐτῷ κομισθῆναι κελευούσης, ἵνα πρότερον νίψῃται.
- 6 266d1 ἢ οὐ τοῦτο ἦν ἀρχαῖον ἔθος τὸ τὰς χεῖρας ἀποπλύνασθαι μόνας, ἀλλὰ τῷ ὅλῳ σώματι† ἀπολούεσθαι, ὅπερ οὐκ εὐκαιρόν ἐστιν Ἑκτορὶ ἐπείγομένῳ. ἀλλὰ πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνίπτοις χερσὶν εὐχεται· "Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι / παῖδ' ἐμὸν ὡς καὶ ἐγὼ περ" (Z 476—7); ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐναντίον· οὐ γὰρ ταυτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἀπλῶς διὰ λόγων εὐχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψιλῶν λόγων γίνεται. T ἡδύνατο μὲν οὖν ῥαδίως κομισθῆναι ὕδωρ κελευσάσης, ἵνα πρότερον νίψῃται καὶ λυθῇ αὐτοῦ ἢ πρόφασιν. ^[5]
- 6 266d2 ἀλλ' οὐ τοῦτο ἦν ἔθος ἀρχαῖον τὸ τὰς χεῖρας ἀπονίπτεσθαι μόνον, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἀπολούεσθαι σῶμα, ὅπερ τεύχερες Ἑκτορὶ ἐπείγομένῳ. καὶ πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς ἀνίπτοις χερσὶν εὐχεται· "Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι / παῖδ' ἐμὸν ὡς καὶ ἐγὼ περ"; οὐκ ἔστιν τοίνυν ἐναντίον· οὐ γὰρ ταυτόν ἐστιν ἐπισπένδειν καὶ ἀπλῶς διὰ λόγων εὐχεσθαι· τὸ μὲν γὰρ διὰ σώματος, τὸ δὲ διὰ ψιλῶν ῥημάτων γίνεται. b (BE 3 E 4) < οὐδέ πῃ ἔστι—εὐχετάσθαι : > αἵματι (268) τῷ ἐκ πολέμου. ^[5]
- 6 267-8 φεύγων δὲ τὴν καταφρόνησιν τῶν θεῶν ἐπέτεινε τὴν εὐσέβειαν. T il < αἵματι καὶ λύθρῳ > αἵματι τῷ ἐκ πολέμου, ὁμοίως καὶ λύθρῳ τῷ τῇ κόνει ἐπιμίκτω.

- 6 268a b (BCE 3 E 4) εὐχετάσθαι : Ἀρίσταρχος τὸ δεύτερον ἄλφα συστέλλει καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
6 268b1 48 B.). ἄλλοι δὲ ἐκτείνουσιν, οὐχ ὑγιῶς· ὅσα γὰρ εἰς θαι λήγει ἀπαρέμματα μὴ κατ' Αἰολίδα
διάλεκτον, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, "λέγεσθαι" (N
275), τίθεσθαι, "ἴστασθαι" (τ 201), κίχρασθαι, πίμπρασθαι. ὅσα δὲ πρὸ τέλους ἔχει φύσει μακράν,
προπερισπᾶσθαι θέλει, νικᾶσθαι φιλεῖσθαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα δίζησθαι φίλησθαι ὑποφαίνει
Αἰολικὸν χαρακτῆρα· ὅθεν οἱ ἀξιοῦντες ἐκτείνειν τὸ δεύτερον α ἐν τῷ εὐχετάσθαι πάντως καὶ
προπερισπῶσιν· εἰ δὲ δεδώκασιν τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, δώσουσι καὶ τὴν παραλήγουσαν
βραχυνομένην. οὕτως οὖν πάντα τὰ τοιαῦτα ἀναγνωστέον· "ἀλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ
δεδάσθαι ἄνωγα" (π 316), "ἐν μεγάροις δ' ἔκητι σέθεν κακὰ μηχανάσθαι" (γ 213), "ἄλλοτε
μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα" (Κ 120), "καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον" (γ 35), "μήτε μνάσθαι
ἄκοιτιν" (α 39). Α εὐχετάσθαι : τὸ δεύτερον α συσταλτέον· τὰ γὰρ εἰς θαι ἀπαρέμματα
προπαροξυνόμενα βραχυπαράληκτά εἰσι, τὰ δὲ παροξυνόμενα μακροπαράληκτα. ^[15]
- 6 268b2 b (BCE 3) T {ἔρχεο σὺν} θυέεσσι <ν> : ἡμεῖς θυμιάματα, Ἀττικοὶ †θηλύματα† τὸ δὲ ἔμψυχον
ἱερεῦσαι, σφάζαι, ρέξαι.
- 6 270a1 T ἃ ἡμεῖς θυμιάματά φαμεν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ †θηλύματα† ἀπὸ τοῦ ἐκθηλύνειν.
- 6 270a2 ἐπὶ δὲ τῶν ἐμψύχων κυρίως τὸ ἱερεῦσαι λέγεται, ὃ ἐστὶ σφάζαι. b (BCE 3 E 4) τοῖς θυλήμασιν, ὃ
ἐστὶ θυμιάμασιν.
- 6 270a3 T il < γεραιάς : > γράφεται καὶ "γεραιράσ".
- 6 270b A int < καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ : > ἵνα ἐκ προθυμίας ᾗ τὸ δῶρον.
- 6 272 b (BCE 3 E 4) T il < ἐπὶ γούνασιν : > ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ παρὰ γούνασιν.
- 6 273 A im < Ἰλίου ἱρῆς : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον.
- 6 277 A im < φόβοιο : > ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν.
- 6 278 A im Πάριν μετελεύσομαι : ἵνα μὴ δι' Ἀνδρομάχην δοκῇ τῆς μητρὸς ὑπεξίστασθαι.
- 6 280 καλῶς δὲ τὰ ἀναγκαῖα προκρίνει τῶν ἡδέων· A b (BCE 3 , E 4 [bis]) T τοῦτο γὰρ ἐστὶ φρονήσεως
τὸ πάντα εἰδέναι, τὰ δὲ ὠφέλιμα αἰρετώτερα ἡγεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) < αἶ κ' ἐθέλῃς ' εἰπόντος
ἀκουέμεν—Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα : > ἐνδείκνυται διὰ τούτου τὸ ἀπειθές, μᾶλλον δὲ ἐμπαθές
Ἀλεξάνδρου.
- 6 281-2a1 οὐκ εἶπε δὲ ὅτι σὺ αὐτὸν ἔτρεφες, ἵνα <μὴ> μᾶλλον λυπήσῃ αὐτὴν ὥς κακοῦ θρέπτριαν, ἀλλ'
ὁ Ὀλύμπιος. b (BC E 3 E 4) εἰς τὸ ἀπειθές Ἀλεξάνδρου. ^[5]
- 6 281-2a2 T il Ὀλύμπιος (282), ἵνα μὴ εἶπῃ σύ.
- 6 281-2a3 T il γαῖα χάνοι : διασταίῃ ἢ γῆ—καταπίοι ἢ γῆ.
- 6 282 A < Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισίν : > οὐ προσέθηκεν οὐδὲ ἐνταῦθα τὸ σοί,
ἵνα ἔτι ἔχῃ ἐλπίδας ὥς ἡ πόλις οὐχ ἄλωθήσεται.
- 6 283a1 b (BCE 3 E 4) οὐκ εἶπε σοί.
- 6 283a2 T il φαίην κε φρέ ν' ἄτερ που οἰζύος ἐκλελαθέσθαι : ὅτι τὸ σημανόμενον, εἰ ἐκεῖνον ἴδοιμι
τετελευτηκότα, δόξαιμι ἂν ἐκλελῆσθαι τῆς κακοπαθείας καὶ χωρὶς αὐτῆς γεγονέναι.
- 6 285a ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν "ἄτέρπου". Α φαίην κε φρέ ν' ἄτέρπου : Ζηνόδοτος "φαίην
κεν φίλον ἦτορ".
- 6 285b1 ἔστι δὲ καὶ ἄλλη γραφὴ "†φαίην περ". T Ζηνόδοτος " <φαίην κεν> φίλον ἦτορ".
- 6 285b2 A im ἄτερ που οἰζύος : ἄτερ †που ἀπολόμενον, ἵνα μὴ ἐπὶ ἐμοῦ διὰ τὸ φιλάδελφον.
- 6 285c1

- ἀλλ' εἶπεν "ἴδοιμι" (Z 284). οἱ δὲ τὸ γενομένην ἀκούουσιν. Τ εἰ εἶδον, φησὶν, αὐτὸν ὀλεσθέντα, ὑπέλαβον ἂν κατὰ φρένα χωρὶς ταλαιπωρίας καὶ θλίψεως ἐπιλαθέσθαι αὐτοῦ καίπερ μὴ οὕτως διὰ τὸ φιλάδελφον ἐπιλαθόμενος.
- 6 285c2 b (BCE 3 E 4) ὥς ἔφαθ' , ἡ δὲ μολοῦσα : εὐκαιρος ἡ ἀποσιώπησις· οὔτε γὰρ συναινεῖν τῇ Ἀλεξάνδρου ἀρᾷ δύναται ὥς μήτηρ, οὔτε ἀπολογεῖσθαι, ἵνα μὴ παροξύνῃ Ἑκτορα.
- 6 286 b (BCE 3 E 4) Τ < αὕτῃ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώνετα : > ἐν ταῖς Ἀριστάρχου φέρεται καὶ ἐτέρως "ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν".
- 6 288 A im ἔσαν οἱ : ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον οὕτως δύο τόνοις, καίτοι πυρριχιακῆς οὔσης τῆς λέξεως, ἵνα μὴ ἄρθρον νοηθῇ τὸ οἱ , ἀλλ' ἀντωνυμία.
- 6 289a1 A ἔσαν οἱ : δύο παράλληλοι ὀξεῖαι ὑπὲρ τοῦ <μῆ> συνεμπίπτειν τὴν οἱ ἄρθρω πληθυντικῶ.
- 6 289a2 Τ ἦγαγε Σιδονίηθεν : δεδιὼς γὰρ τὸν διωγμὸν διὰ Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου ἦλθεν, A b (BCE 3) Τ ὥς καὶ οἱ Ἀργοναῦται διὰ τοῦ Ἰστροῦ.
- 6 291a AT τῆς περιεργίας δὲ Ἀλεξάνδρου τὸ μὴ τ' ὠνήσασθαι πέπλους, ἀλλὰ καὶ πρίασθαι τὰς ἐργαζομένας. A b (BC E 3 E 4) Τ < Σιδονίηθεν : > ὅτι ἀπὸ μιᾶς πόλεως τῆς Σιδῶνος τὴν Φοινίκην σημαίνει. ^[5]
- 6 291b A int ἐπιπλῶς : ἀποκοπή, οὐ συγκοπή.
- 6 291c Τ ἀνήγαγεν : ὅτι τὸν ἐκ Πελοποννήσου ἐπ' Ἴλιον πλοῦν ἀναγωγὴν λέγει.
- 6 292a Α ἀνήγαγεν : καλῶς τὸ ἀνήγαγε b (BE 3 E 4) βορειοτέρα γὰρ τῆς Ἑλλάδος ἐστὶν ἡ Ἰλιάς.
- 6 292b b (BE 3 E 4) Τ τῶν ἔν' ἀειραμένη <—φέρει δῶρον Ἀθήνῃ> : οὐ προπρόντως, φασὶν, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀδικίας δίδοται τῇ θεῷ τὸ δῶρον.
- 6 293a ἀλλ' οὔτε Ἑλένης ὁ πέπλος ἐστὶν οὔτε ἐκ Λακεδαιμόνος αἱ γυναῖκες. Τ τῶν ἔν' ἀειραμένη <Ἑκάβῃ φέρε> : τὰ σπουδαῖα δι' ἑαυτῶν αἱ ἐλεύθεραι οἰκονομοῦσι παρ' Ὀμήρῳ.
- 6 293b καὶ νῦν μὲν ἡ Ἑκάβη τὸν πέπλον ἐκφέρει, ἐτέρωθι (sc. ο 123—8) δὲ ἡ Ἑλένη Τηλεμάχῳ τὸν πέπλον καὶ ἡ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι τὸ τόξον (cf. φ 59—60). b (BCE 3 E 4) Τ ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων : ὦν γὰρ ἡ χρῆσις συνεχῆς, ταῦτα καὶ πρόχειρα· b (BCE 3 E 4) Τ οἷς δὲ μὴ χρῶτό τις, ταῦτα καὶ νεῖατα. ^[5]
- 6 295 b (BCE 3 E 4) < Κισσηῖς , ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Κισσηῖς .
- 6 299 A int τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν : οὔτε κληρωτοὺς οὔτε ἐκ γένους βούλεται τοὺς ἱερεῖς εἶναι οὔτε ἐνὸς ψήφῳ, ἀλλ' ὃν πλῆθος ἔλοιτο, b (BCE 3 E 4) Τ διὰ τὸ πολλὰς δημοτικὰς τοῖς προχειριζομένοις καὶ προχειρίζουσι τὰς αἰτίας ἀνακύπτειν.
- 6 300 b (BCE 3 E 4) < ἐπὶ γούνασιν : > ὅτι πάλιν παρὰ γούνασιν.
- 6 303 A im εὐχομένη δ' ἡρᾶτο : ὅτι τὸν ἱερέα περὶ τῶν κοινῶν εὐχεσθαι δεῖ, οὐκ ἰδίᾳ ἕκαστον.
- 6 304 ἐκάστου δὲ τὸ ἀξίωμα οἶδεν ὁ ποιητής· τὴν Θεανῶ γοῦν Ἑκάβης παρισταμένης ποιεῖ εὐχομένην, καὶ τὸν Χρύσην τῷ Ἀπόλλωνι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων παρόντος τοῦ Ὀδυσσεύς (cf. A 446—56). b (BCE 3 E 4) Τ ἐρυσίπτολι : πλεονασμὸς τοῦ ε . ^[5]
- 6 305 παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 626)· "τοῖ δὲ τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν". παρὰ τισὶ δὲ ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ "ῥυσίπτολι". AT καὶ οἰκεῖον ταῖς περὶ σωτηρίας εὐχομέναις τῆς πόλεως, ὥς καὶ ἐκεῖ "Ἀθηναίῃ ληϊτίδι" (K 460). A b (BCE 3 E 4) Τ πρηνέα δὸς πεσέειν : ἔτερα παρὰ τὴν πρόσταξιν (sc. ^[5]
- 6 307a Z 96—7. 277—8) εὐχεται· διὸ ἀνανεύει ἡ Ἀθηνᾶ. Τ Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων : ὥς μέχρι τούτων ἐλάσαντος αὐτοῦ τοὺς Τρῶας.

- 6 307b ἔμφασιν δὲ ἔχει βιαζομένου ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὴν πόλιν. b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ἔφα τ' εὐχομένη ,
 <ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη> : ἀθετεῖται, ὅτι πρὸς οὐδὲν τὸ ἐπιφώνημα καὶ οὐκ ἡθισμένον·
 κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἐναντίον ὁ Ζεὺς ἐπιβεβαιοῖ κατανεύων (sc.
- 6 311a A 528). καὶ ἐξῆς δὲ ἐπιλεγομένου "ὡς αἱ μὲν ῥ' εὔχοντο" (Z 312) σαφῶς γίνεται περισσὸς ὁ
 στίχος. γελοία δὲ καὶ ἡ ἀνανεύουσα Ἀθηνᾶ. Α ἀνένευε δέ : τῇ γνώμῃ ἀνένευεν ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει,
 ἐπεὶ τοι παύει Διομήδεα διὰ τῆς Αἴαντος πρὸς Ἑκτορα μονομαχίας. ^[5]
- 6 311b b (BC E 3 E 4) Τ πρὸς δῶμα τ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει </—αὐτὸς ἔτευξε> : ὡς περὶ
 ἀβροδιαίτου καὶ τοῦτο φησιν· οὐκ ἐβουλήθη γὰρ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς καὶ κηδεσταῖς κατοικεῖν,
 ἀλλ' ἑαυτῷ ἐδείματο οἴκησιν κατ' ἰδίαν.
- 6 313-4 b (BCE 3 E 4) Τ τέκτονες : τέκτονες οἱ λαοξόοι, b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν καὶ ἀρχιτέκτων.
- 6 315 Τ τὸ δὲ "ἔτευξεν" (Z 314) ἐπεστάτησε (καλλωπιστῆς γάρ) καὶ ἴσως πρὸς ζῆλον τῆς Μενελάου
 οἰκίας, ὥστε, εἰ δυνατόν ἦν, ἥρπασεν ἄν καὶ αὐτήν. b (BCE 3 E 4) Τ οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ
 δῶμα καὶ αὐλήν : δῶμα ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἦν θάλαμος καὶ αὐλή.
- 6 316a1 ἡ δῶμα τὸν ἀνδρῶνά φησιν. Τ οἴκημα αὐτῷ ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἦν θάλαμος, ὅ ἐστι νυμφικὸς
 κοιτωνίσκος, καὶ δῶμα, τουτέστιν ἀνδρῶν, καὶ αὐλή, ὅ ἐστι τὸ ἐξώτερον.
- 6 316a2 b (BCE 3 E 4) < πόλει ἄκρη : > ὅτι πάλιν διηρημένως εἴρηκεν.
- 6 317a Α im ἐν πόλει ἄκρη : μέχρι νῦν ἵχνη αὐτῶν ἔστιν.
- 6 317b τὰ δὲ Ἑκτορος πρυτανεῖά ἐστι νῦν τῇ πόλει. Τ ἔγχος ἔχ' <ένδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο
 δουρός / αἰχμὴ χαλκείη> : πρὸς ὑπογραμμὸν καὶ προτροπὴν Ἀλεξάνδρου θρασὺς φαίνεται
 Ἑκτωρ διὰ τοῦ δόρατος προμηνύων τὴν ἄφισιν.
- 6 319-20 ἐνδεκάπηχυ (319) δὲ ἔνδεκα πηχῶν, ἐπεὶ τὸ κολλητὸν δύο καὶ εἰκοσίπηχυ (cf. O 678). b (BCE 3 E
 4) Τ < ἐνδεκάπηχυ : > ὅτι ὑφ' ἐν ἐνδεκάπηχυ ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ διπλάσιον δύο καὶ
 εἰκοσίπηχυ (cf. ^[5]
- 6 319a O 678). Α im < ἔχ' > ἐνδεκάπηχυ : οἱ μὲν διαιροῦσιν, "ἔχεν", εἴτα "δεκάπηχυ", οἱ δὲ
 ἐνδεκάπηχυ.
- 6 319b ὁ μὲν οὖν Ἀσκαλωνίτης (p. 48 B.) οὐδεμίαν προκρίνει· οἱ δὲ περὶ Ἡρακλέωνα (fr. 4 B.) καὶ
 Ἀλεξίωνα (fr. 31 B.) πιθανωτέραν ἡγοῦνται τὴν τοῦ ἔνδεκα ἀριθμοῦ διαστολήν, ἐπειδή περ τὰ
 ναύμαχα, τὰ ἐκ δύο συμβληθέντα καὶ κολληθέντα, λέγεται "δύο καὶ εἰκοσίπηχυ" (O 678). Α
 πόρκης : ὁ τῆς ἐπιδορατίδος δακτύλιος. ^[5]
- 6 320a1 b (BCE 3) Τ πόρκης δὲ διὰ τὸ πείρειν τὸ δόρυ δι' αὐτοῦ. Τ πόρκης : ὁ κρίκος ὁ συνέχων τὸν
 σίδηρον πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, διὰ τὸ πείρειν τὸ δόρυ δι' αὐτοῦ.
- 6 320a2 Α τὸν δ' εὖ ρ' ἐν μεγάροις περικαλλέα τεύχε' ἔποντα : τὸν καλλωπιστὴν δηλοῖ καὶ
 ἐναβρυνόμενον τῇ γυναικὶ καὶ μόνον οὐχὶ πομπῆς χάριν κεκτημένον τὴν σκευήν.
- 6 321 b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε οὐδὲ ἐν τῇ αὐλῇ ἐστιν, ἀλλ' ἐν μέσαις ταῖς ἐρίθοις. Τ ἀσπίδα καὶ
 θώρηκα , <καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ θώρηκα· πρεπωδέστερον
 γὰρ ἐπὶ τοῦ τόξου τὸ ἀφώοντα.
- 6 322a Α ἀσπίδα καὶ θώρηκα , <καὶ ἀγκύλα ΤΟΞΑΦΟΩΝ ΤΑ> : βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ θώρηκα .
- 6 322b1 τὸ δὲ "φώοντα" τινὲς λαμπρύνοντα παρὰ τὸ φῶς. ἡ "ἀφώοντα" ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶντα,
 ψηλαφῶντα. Τ βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ θώρηκα , ἵν' ἢ πρὸς τὸ "ἔποντα" (Z 321).
- 6 322b2 b (BCE 3 E 4) καὶ ἀμφιπόλοισι <περικλυτὰ ἔργα> κέλευε : ἐμπρακτοτέρα αὕτη Ἀλεξάνδρου.
- 6 324 περικλυτὰ δὲ ἔργα κέλευεν ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν ἔργων. b (BCE 3 E 4) Τ τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν
 <ιδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν> : ὅτι κυκλικῶς κατακέχρηται· οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν.

- 6 325a A αἰσχροῖς : λοιδοροῖς.
- 6 325 b (BCE 3 E 4) T παρ' ἑαυτοῦ δὲ ἐξήνεγκεν ὁ ποιητὴς τὸν στίχον. b (BCE 3) T δαιμόνι' , <οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ > : ὅτι ἄπορον, ποῖον χόλον.
- 6 326a λυοῖτο δ' ἂν ἐξ ὑποθέσεως. μήποτ' οὖν ἀκούων τοὺς Τρῶας καταρᾶσθαι αὐτῷ ἐχολοῦτο. ἀμείβεται γοῦν "οὔτοι ἐγὼ <Τρώων> τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει" (Z 335). A οὐ μὲν καλὰ χόλον : ἀφορμὴν αὐτῷ δίδωσι τῆς ἀργίας· οὐ γὰρ ὡς ἀσθενοῦς, ἀλλ' ὡς ῥαθύμου κατηγορεῖ· οὐχ ὑγιῶς, φησὶν, ἐν νῶ ἔχεις τὴν μῆνιν, ἣν σοι οἱ Τρῶες μηνίουσιν (ὡς θελήσαντες αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάῳ).
- 6 326b1 ἄλλως τε οὐκ ἔδει ἐπὶ Ἑλένης αὐτὸν λοιδορεῖσθαι. T ἀφορμὴν λαμβάνει διὰ τῆς αὐτοῦ ἀργίας· οὐ γὰρ ὡς ἀσθενοῦς, ἀλλ' ὡς ῥαθύμου αὐτοῦ κατηγορεῖ. ^[5]
- 6 326b2 καὶ φησιν· οὐχ ὑγιῶς ἐν ἑαυτῷ τὴν μῆνιν ἔχεις· σοὶ γὰρ οἱ Τρῶες μηνίουσιν (ὡς θελησάντων αὐτὸν ἐκδοῦναι Μενελάῳ). ἢ χόλον τὴν ῥαθυμίαν λέγει. ἐβούλετο μὲν οὖν αὐτοῦ πλειόνως καθάψασθαι, ἀλλ' οὐκ ἔδει αὐτὸν ἐπὶ Ἑλένης λοιδορεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) λαοὶ μὲν φθινύθουσι <— / μαρνάμενοι > : περικέκοπται ὁ λόγος· ἐφυλάξατο γὰρ εἰπεῖν· σὺ δὲ καθέζη ἀκίνδυνος. ^[5]
- 6 327–8 b (BCE 3 E 4) T περὶ π <τ> ὅλιν : περὶ πόλιν εἶπε διαφθεῖρεσθαι τὸν λαόν, ὡς ἐγγὺς ὄντος τοῦ δεινοῦ.
- 6 327 T σέο δ' εἶνε κ' αὐτή : Μενέλαος δὲ πολεμεῖ πρὸς Ἀλεξάνδρου †ἀδίκως†, πρὸς Ἑκτορα ὑπὲρ ἑαυτόν· νυκτὶ γὰρ ἔτι ὑπερασπίζει Πατρόκλου (cf.
- 6 328 P 563 sq., imprimis 581. 717). T < εἴ τινά που : > Ἀρίσταρχος "ὄν τινά που".
- 6 330a1 A im εἴ τινά που {μεθιέντα} : "ὄντινά που".
- 6 330a2 οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. T ἀλ λ' ἄνα : ἐφυλάξατο ἐπαγαγεῖν τῷ "λαοὶ μὲν" (Z 327) 'σὺ δὲ καθέζη'.
- 6 331a T < πυρὸς δηΐοιο θέρηται : > ὅτι ἐλλείπει ἢ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρός.
- 6 331b A int < θέρηται : > καθῆ.
- 6 331c T il οὔτοι ἐγὼ Τρώων <τόσσον χόλῳ > : ὅτι σαφὲς γέγονε τὸ ἐν τοῖς ἐπάνω ἄδηλον διὰ τοῦ "δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ" (Z 326).
- 6 335a A {οὔτε} νεμέσ <σ> ι : διὰ τοῦ ι μακροῦ τὸ νεμέσ <σ> ι ὡς θέτι.
- 6 335b T ἥμην {ἐν θαλάμῳ} : προσπνευστέον τὴν ἐνδιατρίβειν γὰρ σημαίνει καὶ τὸ καθῆσθαι.
- 6 336a1 ὅσοι δὲ ἠθέλησαν σημαντικὸν εἶναι τοῦ ὑπάρχειν, ἐψίλωσαν· ὁ σπανίως εὐρίσκεται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ Περὶ τῶν εἰς μι (fr. 12, Hrd. 2, 840, 9). ὁ μέντοι ποιητὴς οὐκ ἐχρήσατο. A δασυντέον τὸ ἥμη ν , ἀντὶ τοῦ ἐκαθήμην. ^[5]
- 6 336a2 τινὲς δὲ ψιλοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, κακῶς. b (BCE 3) T ἄχεϊ προτραπέσθαι : εἶξαι τῇ συμφορᾷ καὶ ἀφησυχάσαι.
- 6 336b δέον δὲ ἔργοις ἀνανεοῦσθαι τὸ παῖσμα διὰ ἡσυχίας φησὶν ἀνακτᾶσθαι ἑαυτόν. b (BCE 3 E 4) T < ἄχεϊ προτραπέσθαι : > οἰονεῖ εἶξαι τῇ συμφορᾷ καὶ σχολάσαι τῇ μάχῃ.
- 6 336c A int {ἔθελον δ'} ἄχεϊ προτραπέσθαι : διὰ τὴν λύπην τοῦ δυσημερήματος—δὲ εἶξαι. A νῦν δέ με <παρειποῦς ἄλλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν > : ὅτι οὐ κατὰ τὸ ῥητὸν παραγείλοχε τὴν παραμυθίαν, δεῖ δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι· διὸ καὶ εὐρίσκεται περὶ τὰ ὅπλα ἀσχολούμενος.
- 6 337a A νῦν δέ με παρειποῦς ἄλλοχος : ὡς ἐρῶν κηδεμόνα τῆς πόλεως αὐτὴν θέλει δεῖξαι· ἅμα δὲ μειοῖ τὴν παραίνεσιν τοῦ ἀδελφοῦ. T νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας : ὡς τὸ "κεῖνον δ' αὖθις ἐγώ" (Γ 440). ^[5]

- 6 339 b (BCE 3) Τ τῇ δὲ τύχῃ, οὐ τῷ πολεμίῳ περιάπτει τὸ κατόρθωμα. b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ δέ ἀντί τοῦ γάρ. Τ ἀλ λ ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον < — / > ἢ ἴθ ' < ἐγὼ δὲ μέτειμι , > κιχήσεσθαι δέ ς ' ὅϊω : πρὸς ἀναβολὴν καὶ εὐκαιρίαν Ἑκτορος.
- 6 340–1 Τ τὸν δ ' οὔτι προσέφη : καλῶς οὐδὲ ἀποκρίσεως αὐτὸν ἠξίωσεν εἰπόντα "νῦν δέ με παρειποῦς' ἄλοχος" (Z 337), ἀλλὰ τῇ Ἑλένῃ αὐτὸν παρορμαῖν παραινεῖ b (BCE 3 E 4) Τ "ἀλλὰ σύ < γ' > ὄρνυθι τοῦτον" (Z 363).
- 6 342 Τ < προσηύδα μειλιχίοισι : > ἐν ἄλλῳ "προσηύδα διὰ γυναικῶν".
- 6 343a A int προσηύδα μειλιχίοισι : προσάγεται αὐτόν· ξυνίησι γὰρ ὡς διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν αἰδῶ τὰς ἐπιπλήξεις παρήκεν.
- 6 343b b (BCE 3 E 4) Τ δᾶερ < ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης > : τῷ συγγενικῷ ὀνόματι προσάγεται τὸν Ἑκτορά.
- 6 344 ἐπεὶ δὲ δι' αὐτὴν ἀτυχοῦσι Τρῶες, προαναστέλλει τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν εὐνοίαν αὐτῶν ἐπισπᾶται. b (BCE 3 E 4) Τ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ : ὡς παρ' αὐτὸ τῆς γενέσεως εἰμαρμένων τούτων, ἅπερ αὐτῆς ἐδόκει εἶναι πλημμελήματα.
- 6 345 b (BCE 3 E 4) Τ ἀπόρσε : ψιλωτέον· τὰ γὰρ φωνήεντα καταλήγοντα εἰς τὸ ρ , ἐπιφερομένου τοῦ ς , ψιλοῦσθαι φιλεῖ, "ἄρσαντες"—οὕτως γὰρ ἐλέγομεν περὶ τούτου καὶ ἐν τῇ Α ῥαψωδίᾳ (136) —, Ἀρσινόη, "ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε" (φ 45), "ὄρσα" (X 190 al.
- 6 348a), "ὄρσεο, κυλλοπόδιον" (Φ 331). ταύτῃ ἀναλογώτερον τὸ ἔρσα τρισύλλαβον. Α ἀπόρσε : ψιλωτέον τὸ ἔρσε· πᾶν γὰρ φωνήεν λῆγον εἰς ρ , ἐπιφερομένου τοῦ ς , ψιλοῦσθαι θέλει. ^[5]
- 6 348b b (BCE 3) Τ γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρρω, "ἔναυλος ἀποέρσει" (Φ 283). Τ πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι : πιθανῶς παρέδραμε τὴν αἰσχύνην τῶν εἰργασμένων.
- 6 348c b (BCE 3 E 4) Τ < τεκμήραντο : > εἰς τέλος ἤγαγον, διὰ τὸ τέκμωρ.
- 6 349 b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ἄνδρὸς ἔπει τ ' ὥφελλον ἀμείνωνος : διδάσκει ὁ ποιητὴς τὰς ἐπιγαμίας πρὸς συνετοὺς ποιεῖσθαι.
- 6 350 ἡ γοῦν Ἑλένη πλούσιον ἄνδρα ἔχουσα τὸν Ἀλέξανδρον καὶ υἱὸν βασιλέως εὐχεται συνετοῦ γεγενῆσθαι γυνή. b (BCE 3 E 4) Τ ἤδη νέμεσίν τε < καὶ αἴσχεα > : ἥδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· b (BCE 3 E 4) Τ "οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθῶν" (Eur.
- 6 351 Hec. 602). Τ οὗ τ ' ἄρ < νῦν > φρένες < ἔμπεδοι > οὗ τ ' ἄρ ' ὀπίσ < σ > ω / < ἔσονται > : οὐδὲ ἐλπίδα ὑποδείκνυσσι σωτηρίας.
- 6 352–3 Τ < κέν μιν : > γράφεται "καί μιν".
- 6 353a A int < ἐπαυρήσεσθαι : > τῆς ιδίας ἀνοίας δηλονότι.
- 6 353b A int < ἀλ λ ' ἄγε νῦν : > οὕτω νῦν αἰ Ἀριστάρχου.
- 6 354a A int ἔζο : τὸ μὲν παθητικὸν διὰ τοῦ ε , τὸ δὲ ἐνεργητικὸν διὰ τοῦ ι .
- 6 354b Τ ἀλ λ ' ἄγε νῦν εἴσελθε < — , / > δᾶερ : τὸ συνεχές τοῦ λόγου ἐκεῖνο ἦν "δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς" (Z 344) εἴσελθε καὶ ἔζο (354).
- 6 354–5a μέσα δὲ παρενθεῖσα πλείονα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἤρξατο, ἀλ λ ' ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἔζο (354). b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ δᾶερ (355) ἔνεκα φιλοφροσύνης ἐπαναλαμβάνει. b (BCE 3 E 4) Τ ἀλ λ ' ἄγε νῦν εἴσελθε < — , / δᾶερ > : μέχρι γὰρ τῆς αὐλῆς προελήλυθει, φιλοφρονητικὸν δὲ τοῦτο. ^[5]
- 6 354–5b b (BCE 3 E 4) Τ δᾶερ , ἐπεὶ σε μάλιστα : τὸ δᾶερ ὡς "ἄνερ" (Ω 725)· τοιαῦται γὰρ αἰ εἰς ἐρ κλητικά.
- 6 355a1 τὴν δὲ σὲ ἀντωνυμίαν ὀξυτονοῦσι, τουτέστιν ὀρθοτονοῦσιν, ἐπεὶ πρὸς τί ἐστιν. ἔστι μὲν οὖν ἀληθές ὅτι ἀντιδιασταλτικὴ ἐστὶν νῦν ἢ ἀντωνυμία· ἡ μέντοι κοινὴ ἀνάγνωσις ἀνέγνω

ἐγκλιτικῶς ἀεὶ τὴν τοιαύτην σύνταξιν. ὁ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστι· τὸ ἐπεὶ σε εὐρέθη συνεχῶς οὕτως ἀνεγνωσμένον, ἐγκλιτικῶς αἰ, μὴ ἐπιφερομένου συνδέσμου, "ἐπεὶ ς' εἶασεν Ἀχιλλεύς" (Ω 684) "ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω" (ν 228), "ἐπεὶ σε φυγὼν ἰκέτευσα" (ο 277), "ἐπεὶ σε λέοντα" (Φ 483). οὕτως δὲ καὶ ἐπεὶ σε μάλιστα πόνοσ φρένα ς . καὶ μοι δοκοῦσι τῷ πρώτῳ προσώπῳ ἀκολουθεῖν οἱ οὕτως ἀνεγνωκότες, πιθανῶς πάν· διὰ γὰρ τῆς φωνῆς τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐπιδείκνυται τό τε ὀρθοτονοῦμενον καὶ τὸ ἐγκλιτικόν, εἴ γε ἡ ἐμέ αἰτιατική, ὅτε φυλάσσει τὸ ε , ὀρθοτονεῖται, εἰ δὲ ἀποβάλοι, ἐγκλιτική ἐστίν. εὐρέθη τοίνυν μετὰ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ ταύτην τὴν σύνταξιν ἀποβάλλουσα τὸε · "Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν" (Γ 59), "ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες" (Α 299). τοῦτ' αὖτε τοίνυν τῷ λόγῳ πιθανὸν ἂν εἴη κατακολουθήσαντας ἡμᾶς ἀναγινώσκειν ἐγκλιτικῶς ἐπεὶ σε μάλιστ α . Α ἐπεὶ σε μάλιστα : ἔστι μὲν νῦν ἀντιδιασταλτική ἢ σὲ ἀντωνυμία, καὶ ἐχρῆν αὐτὴν ὀρθοτονεῖσθαι. ^[15]

- 6 355a2 ἡ δὲ συνήθεια ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω. b (BCE 3) T εἶνε κ ' ἐμεῖο κυνός : "Ἐκτωρ μὲν οὐ συμπαλαμβάνει αὐτὴν Ἀλεξάνδρῳ· "σέο" γάρ φησιν "εἶνεκ' αὐτῆ τε ἰπτόλεμόσ' τε" (Ζ 328).
- 6 356 ἡ δὲ τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου καὶ εἰς ἑαυτὴν φέρει προκαταλαμβάνουσα τὴν αἰτίαν Ἐκτορος. b (BCE 3 E 4) T οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 6 357a1 48 B.). ἀναστρέφει, ἴν' ἢ ἐφ' οἷς. δύναται δὲ τὸ ἐξῆς εἶναι ἐπέθηκε <ν> · οὕτως γὰρ βούλονται καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα (fr. 5 B.)· ἡ περισσὴν λαμβάνειν τὴν ἐπί, ἥτις πάλιν οὐκ ἀναστραφῆσεται, δι' ὃν εἵπομεν λόγον (sc. ad Δ 423)· τοῦτο γὰρ βούλεται καὶ ὁ Ἀλεξίων (fr. 32 B.). οὐδὲν μέντοι κεκώλυκε καὶ τὸ τοῦ Ἀσκαλωνίτου, ἐπεὶ οὐχ ὁρῶ τινα λόγον ἀναγκαστικόν. Α Πτολεμαῖος ἀναστρέφει τὴν ἐπὶ πρόθεσιν, b (BCE 3) T il Ἡρακλέων δὲ οὐ. ^[5]
- 6 357a2 b (BE 3) T < Ζεύς : > ἰᾶται τὰ πταίσματα, b (BE 3) T t εἰς τὸν Δία ἀνάγουσα τὴν αἰτίαν.
- 6 357b T t πελώμε θ ' αἰοίδιμοι : λεληθότως αὔξει τὴν ποίησιν.
- 6 358 b (BE 3) T φιλέουσά περ : πιθανῶς προσέθηκε τὸ φιλέουσ α , ἵνα μὴ ὑπ' ἀπεχθείας δοκῇ μὴ καθεζεσθαι.
- 6 360a b (BCE 3 E 4) T < οὐ δέ με πείσεις : > ὅτι ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ· οὐ γάρ με πείσεις.
- 6 360b A im < Τρώες ς' : > τὸ τέλειον Τρώεσσι· διὸ προπαροξύνεται.
- 6 362a A im οἱ μέ γ ' ἐμεῖο ποθὴν <ἀπεόντος> ἔχουσιν : στρατιωτικὸν τὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ κατὰ τὸν Ἐκτορα.
- 6 362b b (BCE 3 E 4) T < ποθὴν : > τὸ ποθὴν ὡς κριθήν.
- 6 362c A int ἀλλὰ σύ γ ' ὄρνυθι τοῦτον : οὐκ ἠξίωσεν αὐτῷ διαλέξασθαι τὸ πᾶν ἐπιτρέποντι τῇ γυναικί.
- 6 363 b (BCE 3 E 4) T ὥς κεν ἔ μ ' ἔντοσθεν πόλιος : ὥς τάχιστα διαλεξόμενος τῇ γυναικί.
- 6 364a1 T ἐδήλωσεν ὅτι οὐ χρονίσει ἐν τῷ τῇ γυναικί ὁμιλεῖν.
- 6 364a2 b (BCE 3 E 4) ὄφρα ἴδωμαι / οἰκῆας : τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ ἀσυμπαθοῦς γὰρ ἐλθόντα μὴ ἰδεῖν.
- 6 365-6 προῦκρινε δὲ τῶν ἡδέων τὰ ἀναγκαῖα. b (BCE 3 E 4) T < οἰκῆας : > οἰκέτας.
- 6 366 A im οὐ γάρ τ ' οἷ δ' , εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι : τὸ τέλειον 'οὐ γάρ τε οἷδα'.
- 6 367a A im b (BCE 3 E 4) T πολεμικὸς δὲ ὢν τὸ μὲν† τὸ τῶν πολεμικῶν κινδύνων ἄδηλον. b (BCE 3 E 4) T {οὐ γάρ τ ' οἷδ' εἰ} ἔτι σφιν {ὑπότροπος ἴξομαι αὐτῆς}· οὕτως {εἰ} ἔτι σφιν , εἰς τόνος.
- 6 367b καίτοι ἐχρῆν δύο διὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι ἀντωνυμίαν ἀπὸ τοῦ σφ ἀρχομένην, ὁμοίως τῷ "ὄθι σφισι πέφραδ' Ἀχιλλεύς" (Ψ 138), "ἦρχε δ' ἄρά σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων" (Ξ 134). σεσημειώται οὖν αὕτη ἡ ἀνάγνωσις μόνη, ὡς ἐν ἄλλοις (sc. ad B 255) ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει (2,57,18). Α < εὔ ναιετάοντας : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εὔ ναιομένους. ^[5]

- 6 370a A im δόμους εὖ ναιετάοντας : διὰ τὴν τῶν δεσποτῶν πρόνοιαν· ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου (sc.
6 370b Z 314) "καλά". b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' εὖ ρ' Ἀνδρομάχην : ἐκκλίνων τὸ ὁμοειδὲς πιθανῶς
ἐποίησε τὴν Ἀνδρομάχην μὴ εὕρισκομένην ἔνδον, ἅμα δὲ καὶ ἱκρίνειν† τὸν ἀκροατὴν, εἶγε
Ἑκάβην μὲν εὗρε καὶ Ἑλένην, ἀπῆει δὲ κατηφῆς τῶν φιλτάτων τοῦκ ἀπολλυμένων†, ἐν δὲ τῷ
τείχει παραδόξως συντυγχάνει αὐτοῖς. ^[5]
- 6 371 b (BCE 3 E 4) T < ἐφειστήκει : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι "ἐφειστήκει".
- 6 373a A im < γοώσά τε μυρομένη τε : > ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.
- 6 373b A int πύργῳ ἐφειστήκει < γοώσά τε μυρομένη τε > : τὴν αἰτίαν τῆς ἐξόδου φησί,
παραμυθούμενος ἡμᾶς συναχθομένους τῷ Ἑκτορι.
- 6 373c βούλεται δὲ ὥσπερ ἱκετήριον τῷ πατρὶ προτεῖναι τὸν παῖδα διὰ τὸ ρίψοκίνδυνον. b (BCE 3) T
πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος : τοῦ ποιητοῦ τὸ ἐπίθετον, οὐ τοῦ προσώπου.
- 6 377 b (BCE 3 E 4) T ἡ ἐπὶ γαλῶν : τὰς αἰτίας φησί, δι' ἃς προῖεναι τὰς σώφρονας δεῖ.
- 6 378a b (BCE 3 E 4) T < εἰνατέρων : > εἰνατέρες αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες.
- 6 378b T il οὔτε πη ἐς γαλῶν : ὀργιζομένη τῷ Ἑκτορι ἀπολογεῖται ὑπὲρ αὐτῆς ἢ θεράπαινα ὡς οὐ
χαιρούσης προόδοις, ἠναγκασμένης δὲ νῦν διὰ φιλανδρίαν, ἵνα οἰκτίσῃ μᾶλλον αὐτὴν ὁ
Ἑκτωρ.
- 6 383 b (BCE 3 E 4) T μαινομένη εἰκυῖα : ἵνα ἀπροαιρέτως δοκῇ ἐκβεβακχεῦσθαι τῇ προόδῳ.
- 6 389a b (BCE 3 E 4) T φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη : ἢ ὅτι ὑποτίθιος ὁ παῖς ἦν, ἢ ἐπεὶ ἐν τοῖς δεινοῖς
οὐκ ἔωσι μόνους τοὺς παῖδας.
- 6 389b b (BCE 3 E 4) T ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἑκτωρ : οὐκ ἀποκρίνεται ὑπὸ θυμοῦ.
- 6 390 εὖ δὲ τὸ μὴ περιμεῖναι τὴν γυναῖκα. καὶ ἔστιν ἰδεῖν ἀντικείμενα τὰ πρόσωπα, Ἑκτορος μὲν
προτιμήσαντος τῶν ἡδέων τὴν βοήθειαν τῶν πολιτῶν, Ἀλεξάνδρου δὲ τῇ Ἑλένῃ
παρακαθημένου. b (BCE 3 E 4) T < εὖτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστρῳ : > μετὰ τὸ
διελθεῖν τὰς λεωφόρους πρὸς τέλει ἐλθῶν. ^[5]
- 6 392 b (BCE 3 E 4) T il τοῦτο δέ φησιν, b (BCE 3) ἵνα ἀγωνιώτερος ὁ ἀκροατὴς γένηται. b (BCE 3) T il
τῇ ἄρ' ἔμελλε διεξίμεναι : ἐώκει αὐτῷ, καὶ ἐδόκει ἢ γυνὴ προεληλυθέναι.
- 6 393 T ἐν θ' ἄλοχος πολύδωρος <—θέουσα> : ἀναβέβηκεν ἐπὶ τὸ τεῖχος ὡς ἐκεῖθεν ὀψομένη τὸν
Ἑκτορα, b (BCE 3 E 4) T ὡς δῆλον ἐκ τοῦ "πύργῳ ἐφειστήκει" (Z 373).
- 6 394a T οὐδαμοῦ δὲ ὀρωμένου οἴκαδε ἐπανερχεται καὶ ἰδοῦσα ἐξιέναι μέλλοντα προστρέχει, ἵνα
αὐτὴν μὴ φθάσῃ παραλλάξαι. b (BCE 3 E 4) T < πολύδωρος : > πολλὰ ἔδνα παρὰ τοῦ ἀνδρὸς
λαβοῦσα. A im ἦλθε θεούσα : μὴ προεξελθεῖν φθάσῃ Ἑκτωρ. ^[5]
- 6 394b1 δείκνυσιν δὲ τὸ φίλανδρον τῆς Ἀνδρομάχης. T διὰ τοῦτο γὰρ ἔθει πάντως, ἵνα μὴ ἐξελθεῖν
φθάσῃ.
- 6 394b2 b (BCE 3 E 4) Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος, </ Ἡετίωνος ὅς ἐναιεν ὑπὸ
Πλάκῳ > : τὸ Ἡετίωνος (396) εἰ μὲν τοῖς ἄνω συντάττοιμεν, ἐμφανέστερον ποιεῖ τὸ
ἀκατάλληλον τῆς ἐπαναλήψεως, ἥτις ὁμοιόπτωτος ὀφείλει γίνεσθαι· εἰ δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα,
δύναται εἶναι ὁ λόγος κατὰ τὸ ἐξῆς μεγαλήτορος Ἡετίωνος (395), ὅστις Ἡετίωνος ὥκει ὑπὸ
Πλάκῳ. ^[5]
- 6 395–6a A μεγαλήτορος Ἡετίωνος, / Ἡετίωνος : "οἷον περ φύλ <λ> ὡν γενεή <— / > φύλλα" (Z 146–7).
- 6 395–6b T Ἡετίωνος, ὅς ἐναιεν : ἡ διπλὴ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ τῶν
πτώσεων ἀκατάλληλον.
- 6 396a A Ἡετίωνος : ἐνήλλακται ἡ πτώσις.

- 6 396b τινές δὲ Ἡετίων <α> τὸ τέλειόν φασιν ἀντὶ γενικῆς, ὡς τὸ "ἄσσον ἰόνθ' ὅτε κέν τοι" (A 567). Τ ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ : Γράνικος, οἱ δὲ—ἐκάλεσεν. ἡ ἱστορία παρὰ Δικαιάρχῳ (fr. 53 We.). Α Θήβῃ Ὑποπλακίῃ : ἄνδράμυς τις Πελασγὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἰδὴν τὴν ἐν Κιλικίᾳ κτίζει πόλιν ἄδραμύστειαν† καλουμένην.
- 6 397a ἔχων δὲ θυγατέρα Θήβην ἔπαθλον δρόμου αὐτὴν ὥρισε τῷ βουλομένῳ. Ἡρακλῆς δὲ ταύτην λαβὼν ὑπὸ τὸ Πλάκιον τῆς Κιλικίας πόλιν κτίσας Θήβην αὐτὴν ὠνόμασεν. b (BCE 3) Τ ἄλλως Ἐριθήλας καὶ Λέβης οἱ Ἀστάκου ἀπαρχὰς εἰς Φοινίκην ἀπὸ Θήβης φέροντες ἐξώσθησαν καὶ τοικήσαντες ἔκτισαν† αὐτὴν καθ' ὁμωνυμίαν. ^[5]
- 6 397b Τ ὑπέρκειται δὲ αὐτῆς πλακῶδες ὄρος συνεχεῖς ἔχον πέτρας b (BCE 3 E 4) Τ προσπιπτούσας ἀλλήλαις. ἄλλοι δὲ οὗτοι παρὰ τοὺς Σύρους Κίλικας ὑπὸ τὴν Ἰδὴν καὶ Πήδασον ὄντες. Τ < ἔχε θ' Ἑκτορι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εἶχετο ὑφ' Ἑκτορος· ἡ γὰρ γυνὴ ἔχεται, ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. ^[5]
- 6 398a Α int τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχε θ' Ἑκτορι : ἐπὶ ἀνδρὸς "θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην" (Λ 740), ὡς ἐγάμει καὶ ἐγαμεῖτο.
- 6 398b Τ {παῖδ' ἐπὶ} κόλπῳ : ὅτι κόλπον τὰς ἀγκάλας νῦν εἶπεν.
- 6 400a εἴωθε δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ πέπλου οὕτως καλεῖν· "κόλπον ἀνιεμένη" (X 80). Α < ἀταλάφρονα : > μὴ δυνάμενον τλῆναι κακοπάθειαν.
- 6 400b b (BE 3) Τ il < ἀταλάφρονα : > ἀπαλὰ φρονοῦντα, μὴ δυνάμενον τλῆναι καὶ κακοπαθεῖν. Α int < νήπιον αὐτῶς : > οὕτως ὡς οἱ παῖδες.
- 6 400c Α il Ἑκτορίδην ἀγαπητόν , ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ : προπαραδίδωσιν ἡμῖν τὸ χάριεν τοῦ παιδός, ἵνα προσανέχωμεν αὐτῷ τὸν νοῦν, ὅταν εἴπῃ τὸ "οὐ παιδὸς ἴωρέξατο" (Z 466).
- 6 401 πρέπον δὲ παιδίῳ τὸ μὴ ἡλίῳ ἢ σελήνῃ, ἀλλ' ἀστέρι αὐτὸν εἰκάσαι. b (BCE 3 E 4) Τ τὸν ῥ' Ἑκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον , < αὐτὰρ οἱ ἄλλοι / Ἀστυάνακτα > : ἄμφω πρέποντα· ὁ μὲν οὐ βουλόμενος ὀνειδίζειν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἦν παρῆχεν αὐτοῖς σωτηρίαν, ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου Σκαμάνδρου καλεῖ τὸν υἱόν, οἱ δὲ Τρῶες, ἀνθ' ὧν ἐφύλαττεν αὐτοὺς ὁμολογοῦντες χάριν, Ἀστυάνακτα καλοῦσιν αὐτὸν οἰκείαν θέμενοι τὴν προσηγορίαν· καὶ γὰρ ὁ Ἑκτωρ οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἔχειν "ἀλόχους κεδνὰς b (BCE 3 E 4) Τ καὶ νήπια τέκνα" (Ω 730). ^[5]
- 6 402–3a Τ αὐτὰρ οἱ ἄλλοι / Ἀστυάνακτα : προτρέπει ἡμᾶς ἐπ' ἀρετὴν, δι' ὧν καὶ παισὶν αἵτιοι εὐκλείας οἱ ἀγαθοί.
- 6 402–3b b (BCE 3 E 4) Τ < καλέεσκε Σκαμάνδριον : > σημειῶσαι τὸ μέτρον.
- 6 402 Α int < Ἀστυάνακ τ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἑκτωρ : > ὅτι παρετυμολογεῖ.
- 6 403 Α im ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν : πατρικὸν ἦθος δείκνυσιν ὁ ποιητής· προσαγορεύομεν γὰρ μειδιασμῶ τοὺς παῖδας τοὺς μηδέπω μὲν συνιέντας λόγους, γνωρίζοντας δὲ ἤδη τὴν ὄψιν.
- 6 404a b (BE 3 E 4) Τ ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν <ιδὼν> ἐς παῖδα σιωπῇ : ἥρωϊκὸν καὶ μεγαλοφυὲς τὸ μὴ ἀθρόως γελᾶν.
- 6 404b χαρίζεσθαι δὲ ταῖς γυναιξὶ δοκοῦσι τοὺς παῖδας φιλοφρονοῦντες· σύνδεσμος γὰρ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ παιδοποιΐα. b (BE 3 E 4) Τ δακρυχέουσα : ἥδη προεδίδαξε, τί μέλλει λεχθῆναι.
- 6 405 πιθανὸν δὲ ἀπὸ τῆς ἀπροσδοκίτου χαρᾶς κλαίειν τὴν γυναῖκα. γραφικῶς δὲ ὁ μὲν μειδιᾷ ἀφορῶν εἰς τὸ παιδίον, ἡ δὲ δακρύουσα παρέστηκεν αὐτῷ. b (BCE 3 E 4) Τ < φῷ χειρί : > τὸ δυσσποσπᾶστος ἔχεσθαι τοῦ ἀνδρὸς δηλοῖ τὸ φῷ χειρὶ .
- 6 406 b (BCE 3 E 4) Τ il φθίσει σε τὸ σὸν μένος : διὰ τὴν φιλοστοργίαν πέπειστα αὐτὸν ὑπερέχειν Ἑλλήνων καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς πολεμίοις εὐχεύεσθαι εἶναι, ὅσον ἑαυτῷ διὰ τὸ ῥιψοκίνδυνον.
- 6 407a

b (BCE 3 E 4) T < δαιμόνιε , > φθίσει σε τὸ σὸν μένος : θαυμάζει τὴν ἰσχύν, οὐκ ἐπαινεῖ δὲ τὸ θράσος.

6 407b οὔτε δὲ "Ἔκτορ" (ut Z 429) οὔτε "ἄνερ" (ut Ω 725) φησὶν, ἀλλὰ δαιμόνι ε , ᾧ παρεμφαίνει θυμόν τε καὶ εὐνοίαν. b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' ἑλεαίρεις / παῖδά τε νηπίαχον : τοιαύτη τίς ἐστίν, οἷα ἂν μήτηρ ἐκ πολλῶν παίδων ἐφ' ἐνὶ σαλεύουσα.

6 407-8 T < καὶ ἔμ' ἄμμορον : > ὅτι τινὲς γράφουσι "καὶ ἐμὸν μόρον", οὐκ εὔ.

6 408 A im < σεῦ ἔσομαι : > οὐ τῇ κοινῇ χηρεῖα ἄχθεται, ἀλλὰ τῇ Ἑκτορος.

6 409 b (BE 3 E 4) T il < πάντες ἐφορμηθέντες : > ἓνα ἕκαστον ἥττω αὐτοῦ ἡγεῖται.

6 410a1 T il ἓνα γὰρ ἕκαστον αὐτοῦ ἥττονα ἡγεῖται αὕτη.

6 410a2 b (BCE 3 E 4) < σεῦ ἀφαμαρτούση χθόνα δύμεναι : > φίλανδρον τὸ ἦθος.

6 411a1 ἡ δὲ ἀντωνυμία ἦθος κινεῖ παραληφθεῖσα πολλάκις. T il †φιλάδελφον† τὸ ἦθος αὐτῆς.

6 411a2 ἡ δὲ ἀντωνυμία πολλάκις παραληφθεῖσα πάθος καὶ ἦθος κινεῖ. b (BCE 3 E 4) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη / ἔσται θαλπωρή : περιπαθῶς συναπολεῖσθαι φησι τῷ Ἑκτορι πάντα αὐτῆς τὰ καλά, καὶ τὸ κοινότατον ἀνθρώπων ἀπάντων ἀφαιρεθήσεσθαι, τὴν ἐλπίδα.

6 411-2a1 T περιπαθῶς φησιν ὅτι ἅμα σοὶ πάντα τὰ ἐμοὶ ἀπολοῦνται καλά, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινότατον πάντων ἀνθρώπων ἀφαιρεθήσεται, ἡ ἐλπίς.

6 411-2a2 b (BCE 3 E 4) πότμον ἐπίσπης : ὑπὸ τοῦ πότμου καταληφθήσῃ.

6 412 b (BCE 3 E 4) T il < οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ : > οἷκτον ἐπάγεται ἀντὶ πάντων αὐτὸν λέγουσα ἔχειν· ἐλεοῦμεν γὰρ μᾶλλον τοὺς ἡμῶν μόνον ἡρτημένους.

6 413 b (BE 3 E 4) T il ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς : διὰ τί διηγεῖται τῷ ἐπισταμένῳ; ὅτι οὐκ ἔστιν ἀναλογισμὸς τοῦ συμφέροντος ταῖς ἀσθενούσαις ψυχαῖς.

6 414a αὐταὶ δὲ πρὸς τὸ πενθεῖν εἰσι καὶ τὸ δεῖσθαι διὰ τὴν ταραχήν. A ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν : οὐκ ἀγνοοῦντι διαλέγεται, ἀλλ' ἐκ πάντων τῶν οἰκείων αὔξουσα Ἑκτορα· οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες φιλοῦσι καὶ πρὸς εἰδότας λέγειν τὸ μῆκος τοῦ λόγου.

6 414b τὸ δὲ ΑΜ'ΟΝ ἐν μὲν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία (2,57,19) φησὶν ὁ Ἡρωδιανὸς Δωρικώτερον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον, ἐν δὲ Ἐπιμερισμῷ (fr. 8 L.) φησιν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμόν ἐκτέταται τὸ εἰς α μακρόν, b (BE 3 E 4) T ὡς τὸ αἶ κα, "αἶ κα τῆνος ἔλῃ" (Theocr. 1, 4). T ἄμὸν : Δημήτριος (fr. [5])

6 414c 7 = 48 St.) φησιν ἀντὶ τοῦ ἐμόν· διὸ καὶ ἄντικρυς ψιλοῖ. πιθανώτερον δέ ἐστι Δωρικώτερον εἶναι ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον ἀμόν. οὕτως Ἀπολλώνιος (cf. pron. 112, 3). A < εὔ ναιετάωσαν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εὔ ναιομένην.

6 415a A int < ναιετάωσαν : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "ναιετόωσαν".

6 415b1 A im "ναιετόωσαν" διὰ τοῦ ο .

6 415b2 T il οὐδέ μιν ἐξενάριξε : ὅτι διδάσκει, τί τὸ ἐξενάριξεν· ἐπιφέρει γὰρ "ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσιν" (Z 418).

6 417a A < ἐξενάριξε : > ἐσκύλευσε.

6 417b A im < οὐδέ μιν ἐξενάριξε : > ὡς τίμιον καὶ βασιλικόν.

6 415c οὐ περιττὰ δὲ ταῦτα· ἀξίωμα γὰρ τοῦ πατρὸς ἐμφαίνει, ὃν ἠδέσθη καὶ πολέμιος b (BCE 3 E 4) T il < ὦν > καὶ κτείνας. T il < ἡ δ' ἐπὶ σῇ μ' ἔχεεν : > καὶ τάφον ἔχωσεν.

6 419 A im {οἱ μὲν πάντες} ἰῶ {κίον}· ἰῶ ὡς σοφῷ Ἀρίσταρχος, καὶ ἐπεκράτησεν αὐτοῦ ἡ ἀνάγνωσις.

6 422a1 ἐκεῖνο μέντοι ἀναγκαῖον προσθεῖναι ὅτι τὸ ἴα βαρυτόνως ἀνέγνω ὁ ἀνὴρ καὶ τὸ μία, "οὐδ' ἴα γῆρυσ" (Δ 437) καὶ "μία δ' οἴῃ" (Σ 565). τὰς μέντοι δοτικὰς περιέσπασεν "ἰῆ ἄρα γινόμεθ' αἴση"

(X 477) καὶ "ἡ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο" (Σ 251). καὶ φασὶ γε τὸ τοιοῦτο εἶδος Ἰώνων εἶναι. τινὲς δὲ ἐτόλμησαν λέγειν αὐτὸ Ἀττικόν, λέγω δὲ <τὸ> ἐπὶ τῶν τοιούτων θηλυκῶν καταβιβασμὸν γίνεσθαι τόνου. οὕτως οὖν καὶ "μέσσην ἐς ἄγυιαν" (Υ 254) ἀνέγνω, "ἐϋκτιμένας" δὲ "κατ' ἄγυιάς" (Ζ 391). μήποτε οὖν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἡ ἐπὶ τῆς δοτικῆς περιέσπασε, συνεξομοιῶν τῷ τοῦ θηλυκοῦ τόνῳ κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν καὶ τὸ οὐδέτερον οὕτως ἀνέγνω ὁμοτόνως. Α ἰῶ {κίον ἡματι}: τὰς μὲν εὐθείας τούτων βαρέως ἀναγινώσκει ὁ Ἀρίσταρχος, τὰς δὲ δοτικάς περισπωμένως, ἴα ἰῆ, μία μιᾶ, ἶον ἰῶ. ^[10]

- 6 422a2 T < πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς : > λεληθότως ὑποβάλλει αὐτῷ κάκ τούτου φοβεῖσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα.
- 6 423 b (BCE 3 E 4) T il πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι : μητροπάτορος ἔτεθνήκει γὰρ Ἡετίων.
- 6 428a b (BCE 3 E 4) T < βά λ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα : > αἰφνιδίως ἔτελεύτησε· τοὺς γὰρ αἰφνιδίους θανάτους ἀναφέρουσιν εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν.
- 6 428b A im Ἑκτορ , ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ : τὸ σχῆμα καλεῖται σχέσις.
- 6 429 ἐμφαίνει δὲ εὐνοίαν καὶ πάθος ψυχῆς. b (BCE 3 E 4) T θαλερός : ἀγαπητός· "τοιόνδε θάλασ" (Ζ 157), ἀγάπημα.
- 6 430 b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ἄγε , νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμ ν' ἐπὶ πύργῳ : ἡ μὲν Ἑλένη ὡς αἴτιον τοῦ πολέμου ἐκπέμπει τὸν Πάριν, ἡ δὲ ὡς ῥιψοκίνδυνον κατέχει.
- 6 431 καλῶς δὲ οὐ μένειν αὐτὸν οἴκοι ἀξιοῖ (οἶδε γὰρ ὅτι οὐ πείσει), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τείχους μένειν, ὅθεν καὶ ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους, ὅθεν καὶ σωθήσεται. b (BCE 3 E 4) T θήης : οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η , θήη ς . ^[5]
- 6 432 A im T λαὸν δὲ στήσον πα ρ' ἐρινεόν <—καὶ ἀνώγει : > ἀθετοῦνται στίχοι ἑπτὰ ἕως τοῦ (439) ἢ νυ καὶ αὐτῶν θυμό ς , ὅτι ἀνοίκειοι οἱ λόγοι τῇ Ἀνδρομάχῃ· ἀντιστρατηγεῖ γὰρ τῷ Ἑκτορι.
- 6 433–9 καὶ ψεῦδος περιέχουσιν· οὐ γὰρ παρέδωκεν εὐεπίδρομον τὸ τεῖχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, οὐδ' οὕτως ἐστὶ πλησίον ἡ μάχη τοῦ τείχους. καὶ ὁ Ἑκτωρ πρὸς τὰ πρότερα ἀπαντᾷ λέγων· "ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα" (Ζ 441). Α λαὸν δὲ στήσον πα ρ' ἐρινεόν : οὐ πρόποντα τὰ τῆς ὑποθήκης γυναικί. ^[5]
- 6 433 ἀλλ' εἰ καὶ γυναικὶ μὴ πρέπει, τῇ γε Ἀνδρομάχῃ πρέπει, ἐπεὶ καὶ οὐχ ἵποκομεῖν γυναικός, ἡ δὲ Ἀνδρομάχη τοῖς Ἑκτορος καὶ πυρὸν παρατίθησι καὶ κεράσασα οἶνον (cf. Θ 186–90), ὡς φίλανδρος ἐπιμελομένη καὶ τῶν φερόντων αὐτῆς τὸν ἄνδρα. b (BC E 3 E 4) T μείνασα δὲ χρόνον ἐπὶ τοῦ τείχους εἶδεν. T < ἀμβατός : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἀμβατό ς . ^[5]
- 6 434a A im T il Καλλίστρατος (p. 316, 26) δὲ διὰ τοῦ η "ἀμβατή." A int T il ἀμβατός ἐστὶ πόλις : πέπλασται πρὸς τὸ ἀποστήσαι τὸν ἄνδρα τοῦ πεδίου· διὸ οὐδὲ ἀποκρίνεται περὶ αὐτῶν ὁ Ἑκτωρ.
- 6 434b1 T περίπλασμά τι τοῦτό ἐστιν, ὅπως αὐτὸν ἀποστήσει τοῦ πεδίου· διὸ οὐδὲ ἀποκρίνεται περὶ τούτου.
- 6 434b2 b (BCE 3 E 4) τῇ γ' ἐλθόντες : γράφεται καὶ διὰ τοῦ δ καὶ διὰ τοῦ γ .
- 6 435a A im τρις γὰρ τῇ δ' ἐλθόντες : διὰ τί, φασί, τοῦτο οὐ συνεῖδεν ὁ Ἑκτωρ; ἀλλὰ συνεῖδεν· φησὶ γὰρ "ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα ἑμέλλει†, γύναι" (Ζ 441).
- 6 435b1 T διὰ τί δέ, φασίν, οὐ συνεῖδε ταῦτα ὁ Ἑκτωρ; φαμέν οὖν ὅτι συνεῖδεν· "ἐμοί", γάρ φησι, "τάδε πάντα μέλει, γύναι.
- 6 435b2 " b (BCE 3 E 4) ἀμ φ' Αἴαντε δύω <—Τυδέος ἄλκιμον υἱόν > : περιειργάσατο τὰ ὀνόματα παρὰ τινος.

- 6 436-7 ἄμα δὲ θέλει ὁ ποιητὴς καὶ δηλωσαί τι τῶν μετὰ τὴν Γλαύκου καὶ Διομήδους μάχην γεγονότων. b (BCE 3 E 4) T {ήδ' ἄμφ' } Ἀτρείδας : ὁ Ἰξίων (fr.
- 6 437a1 30 St.) ἐν τῷ Πρὸς τοὺς ἡθετημένους "Ἀτρεΐδα" προφέρεται δυϊκῶς. A Ἰξίων δυϊκῶς "†ἀτρεΐδαι†".
- 6 437a2 T il ἥ πού τί <σ> σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὔ εἰδῶς : ὑποβάλλει ταῦτα προοικονομῶν, ὡς κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εἵμαρτο ἀλῶναι τὴν πόλιν.
- 6 438 b (BCE 3 E 4) T ἥ πού / ἥ νυ : διὰ τὸ ποῦ (438) καὶ νύ (439) τὸν ἥ ὀξυτονητέον, ὃς δύναται εἶναι διαζευκτικός ἢ καὶ παραδιαζευκτικός.
- 6 438-9a1 A {ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμός;} διὰ τὸ ἥ που καὶ τὸ νύ ὀξυντέον τὸν η , ὃς δύναται διαζευκτικός ἢ παραδιαζευκτικός εἶναι.
- 6 438-9a2 T < ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμός : > ἐν ἐνίοις "ἥ νυ καὶ αὐτοὺς θυμός.
- 6 439a1 " A int γράφει δὲ καὶ "αὐτοῦς".
- 6 439a2 T ἥ καὶ ἐμοὶ τάδε <πάντα μέλει , γύναι > : ὅτι πρὸς τὴν λέγουσαν "ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε" (Z 431) καὶ "μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θεῖησ" (Z 432) οἰκείως ἀπήντηκεν.
- 6 441a ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐπλανήθη. A < τάδε πάντα : > ἡ ὀρφανία τοῦ παιδὸς καὶ ἡ χηρεία.
- 6 441b1 T il ἡ ὀρφανία καὶ ἡ χηρεία καὶ ἡ τῶν πολεμίων σκόπησις.
- 6 441b2 b (BCE 3 E 4) αἰδέομαι Τρῶας <καὶ Τρωάδας > : νόμος ἄρχουσιν αἰδεῖσθαι τοὺς ὑποτεταγμένους.
- 6 442a χεῖρον δὲ παρὰ γυναιξὶν ἀκούειν δειλόν. b (BCE 3 E 4) T ἐλκεσιπέπλους : αἱ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπισύρουσαι τοὺς πέπλους.
- 6 442b1 A ἐλκεσιπέπλους δὲ τὰς ἐν τῷ βαδίζειν ἐλκούσας τὸν πέπλον.
- 6 442b2 T < οὐδέ με θυμός ἄνωγεν , ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός : > ἐξ ἐπιλογισμοῦ.
- 6 444a1 T il ἐξ ἐπιλογισμοῦ δὲ τοῦτό φησιν.
- 6 444a2 b (BCE 3 E 4) ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός : διδασκαὶ γὰρ αἱ ἀρεταί.
- 6 444b ἄμεινον δὲ τὸ μάθον ἀντὶ τοῦ εἴωθα. A b (BCE 3 E 4) T αἰεὶ καὶ πρότοισι <μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι > : τὸ αἰεὶ τοῖς ἐπάνω προσδοτέον, ἵνα μὴ ὑπερβατὸν γένηται τοῦ καὶ συνδέσμου, καὶ αἰεὶ πρότοισι.
- 6 445a κοινὸν μέντοι νοεῖται κατ' ἀμφοτέρων τὸ αἰεὶ ὥσπερ καὶ τὸ "μάθον" (Z 444). A αἰεὶ καὶ πρότοισι <μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι > : ὁ Νικάνωρ (p.
- 6 445b 187 Friedl.) φησὶν ὅτι δεῖ στίζειν εἰς τὸ †αἰεῖ†, b (BCE 3 E 4) T ὅπως μὴ τοῦ συνδέσμου ὑπερβατὸν γένηται. b (BCE 3) T κοινὸν δὲ τὸ αἰε ἰ , †μάθον καὶ αἰεὶ μάθον†. T < ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢ δ' ἐμὸν αὐτοῦ : > οὐ μόνον ἑαυτῷ δόξαν, ἀλλὰ καὶ τῷ πατρὶ θέλει διασώζειν.
- 6 446a b (BCE 3) T il < ἀρνύμενος : > ἀντὶ τοῦ περικτώμενος.
- 6 446b A im ἔσσεται ἥμαρ : οὐκ ἐκφοβεῖ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέλλον εὐπαράμυθον ποιεῖ.
- 6 448a1 AT ἥ οὐ τῆς ἀλώσεως μέμνηται, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ φιλοστοργίαν ἐμφαίνει πρὸς τὴν γυναῖκα· διὸ T οὐδὲ τὸν χρόνον τῆς ἀλώσεως ὀρίζει· ὦν δὲ δεινῶν ὁ χρόνος οὐχ ὀρίζεται, τούτων ἥττον ἐλύπησεν ἢ προσδοκία, ὥσπερ ἔστιν ἰδεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου· προειδότες γὰρ ὅτι τεθνηξόμεθα διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὸ πότε ἥττον ἀχθόμεθα. AT οὐκ ἐκφοβεῖ, εἰ καὶ τῆς ἀλώσεως μέμνηται, ἀλλὰ μᾶλλον εὐπαράμυθον ποιεῖ καὶ τὴν αὐτοῦ φιλοστοργίαν πρὸς τὴν γυναῖκα ἐμφαίνει διὸ οὐδὲ τὸν τῆς ἀλώσεως ὀρίζει χρόνον. ^[5]

- 6 448a2 ὦν δὲ δεινῶν χρόνος οὐχ ὀρίζεται, τούτων ἦττον ἢ προσδοκία ἐλύπησεν, ὥσπερ ἔστιν ἰδεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου· προειδότες γὰρ ὅτι τεθνηξόμεθα διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὸ πότε ἦττον ἀχθόμεθα. b (BCE 3 E 4) < ἔσσεται ἡμαρ : > ἐλπίζει τὰ δεινὰ διὰ τὴν παράβασιν καὶ τὴν ἀριστείαν Διομήδους. ^[5]
- 6 448b b (BE 3 E 4) T il < Ἴλιος ἱρή : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 6 448c A im ἀλ λ' οὐ μοι Τρώων <— / > οὐ τ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο <— / ὅσσον σε ἴ' > : ἐπεὶ ἐκεῖνοι ἐκόντες ἐδυστύχουν ἐπιτρέποντες Ἀλεξάνδρῳ ἀδικεῖν.
- 6 450–4a ἡ δὲ Ἀνδρομάχη διὰ τὰς ἐκείνων ἀμαρτίας καὶ προητυχῆκει τοσοῦτων οἰκείων στερηθεῖσα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' οὐ μοι Τρώων τόσ <σ> ὃν μέλει <— / ὅσσον σε ἴ' > : ὑπερεβάλετο τὴν τῆς γυναικὸς φιλοστοργίαν· ἡ μὲν γὰρ ἀντὶ τῶν οὐκέτι ὄντων οἰκείων ἔθετο αὐτόν, ὃ δὲ καὶ τῶν περιόντων αὐτὴν προτιμᾷ. ^[5]
- 6 450–4b ἅμα δὲ ἐλεεινὴ καὶ ἡ ἡλικία καὶ ἡ δουλεία. μιμεῖται δὲ καὶ βαρβάρου φιλογύναιον ἦθος, οἱ περὶ πλείστου ποιοῦνται τὰς γυναῖκας. b (BCE 3 E 4) T < οὐ τ' αὐτῆς Ἑκάβης : > ἠῤῥηται διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἡ φιλοστοργία. ^[5]
- 6 451 T il ὅσσον σε ἴ' , ὅτε κέν τις : δεινὸν γὰρ ἡ τῶν γυναικῶν ὕβρις καὶ αὐτῶν αἰσχύνῃ "πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι" (B 355).
- 6 454a1 T δεινῶν γὰρ πάντων χείρων ἡ τῶν γυναικῶν ὕβρις.
- 6 454a2 b (BCE 3) < ἡμαρ : > ἀντὶ τοῦ ἡματος.
- 6 455 T il πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνεις : ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἄλλης, ὡς "πρὸς Τρώων" (Z 57) καὶ "πρὸς ἄνακτος" (Ω 734), ἵνα μὴ κακοπαθῇ.
- 6 456a T ἄλλως· πρὸς ἄλλης : ἀντὶ τοῦ T ὑπὸ ἄλλης κελευομένη· τοῦτο γὰρ τὴν ὕβριν φέρει, οὐχὶ τὸ ἔργον σύνηθες ὃν ταῖς ἀρχαίαις.
- 6 456b b (BCE 3 E 4) T καὶ κεν ὕδωρ φορέοις : ὅτι κατὰ τὸ προστυχὸν οὕτως εἰπόντος Ὀμήρου οἱ νεώτεροι τῷ ὄντι ὕδροφοροῦσαν εἰσάγουσιν αὐτήν.
- 6 457a A καὶ κεν ὕδωρ φορέοις· τέτακται μὲν ἡ δουλεία εἰς ὕδροφορίαν ἢ εἰς ἰστουργίαν.
- 6 457b ὃ δὲ ἄμφω φησὶν (sc. Z 456 et 457) εἰς ἐπίτασιν. θαρρῶν δὲ τῇ σωφροσύνῃ τῆς γυναικὸς ὅτι οὐκ ἂν ὑπομείνειεν οὐδὲ ἀκουσίως προδοῦναι ἑαυτῆς τὸ σῶμα, ἑτέρου ἀνδρὸς οὐ μέμνηται. b (BCE 3 E 4) T < Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης : > Μεσ <σ> ἥϊς καὶ Ὑπέρεια κρῆναι Ἀργούς. ^[5]
- 6 457c A im Ὑπερείης : Ὑπέρεια Θεσσαλίας.
- 6 457d Πίνδαρος (P. 4, 125)· "ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῆδα λιπών". T εἵπῃσιν : ὅτι τὸ εἵπῃσιν ἀντὶ τοῦ εἵποι ἄν.
- 6 459 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Φιλίταν γράφοντα (fr. 57 K.) "θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει" (Φ 126). οὗτος γὰρ μὴ νοήσας ὅτι τὸ "ὑπαῖξει" (Φ 126) ἐστὶ τὸ ἐφορμῆσαι ὑπὸ τὴν φρῖκα, τουτέστι τὸ τοῦ ὕδατος ἐπανάστημα, ὃς φάγοι ἂν Λυκάονος τοῦ δημοῦ (cf. Φ 127), τὴν φρῖκα ἐδέξατο τὴν ὑπὸ τοῦ ψυχὸς γινομένην φρίκην καὶ φησι τοὺς πιμελώδεις τῶν ἰχθύων ὑπομένειν τὸ ψῦχος, ὥστε ὃς ἂν τὸ τοῦ Λυκάονος λίπος φάγῃ, ἐκκλινεῖ τὴν φρίκην. A Ἐκτορος ἦδε γυνή , < ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι > : παρέδραμε τὰ ἑαυτοῦ. ^[5]
- 6 460a ἔστι δὲ ἐν τῇ λέξει πάντα ὑπονοεῖν. b (BCE 3 E 4) T Ἐκτορος ἦδε γυνή , < ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι > : ἐπιγραμματικὸν ἔχει τύπον ὁ στίχος.
- 6 460b b (BCE 3) T σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος < / χήτεϊ τοιοῦ δ' ἀνδρός > : βεβαιοῖ αὐτῆς τοὺς λόγους.
- 6 462–3

χίττει δὲ ἀπορία, σπάνει. Τ ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι : ὑπερβάλλει τῇ φιλοστοργίᾳ τὴν γυναῖκα· ἡ μὲν γὰρ στερηθεῖσα τοῦ Ἑκτορος θανεῖν εὐχεται λέγουσα "ἔμοι δέ κε κέρδιον εἶη χθόνα δύμεναι" (cf.

6 464a1 Z 410—1), ὁ δὲ αἰρεῖται θανεῖν, ἵνα μὴδὲ κλαίουσαν ἴδῃ. Τ καὶ πάλιν ἡ Ἑκτορος ὑπερβάλλει φιλία· ἡ μὲν γὰρ Ἀνδρομάχη στερηθεῖσα τοῦ Ἑκτορος θανεῖν εὐχεται, ὁ δὲ μὴ κλαιούσης αὐτῆς ἀκοῦσαι.

6 464a2 b (BCE 3 E 4) χυτὴ : ὅτι οὐ πᾶσα γῆ οὕτως λέγεται παρ' αὐτῶ, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη.

6 464b Α πρίν γέ τι {σῆς τε βοῆς}: Διονύσιος ὁ Σιδώνιος τὸν γέ ἐκ πλήρους ποιεῖ.

6 465 οὕτως καὶ Ἀλεξίων (fr. 33 B.) καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα (fr. 6 B.): οὐ γὰρ πιθανὸν ἐγκεῖσθαι τὸ ἔτι· οὐ γὰρ δὴ γε καὶ πρότερον συνέβη ταῦτα τῇ Ἀνδρομάχῃ. ἔστιν οὖν τὸ τί καθ' ὕπαρξιν τινα λεγόμενον ἢ καὶ παρελκόμενον ὁμοίως τῶ "ἢ νύ τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνοσ" (X 11) καὶ "μή τι φόβον δ' ἀγόρευε" (E 252) καὶ "μή τί μευ ἤυτε παιδός" (H 235). οὐχ ὕγιως οὖν ὁ Πτολεμαῖος (p. 48 B.) οἶεται συναλιφὴν εἶναι. Α οὗ παιδὸς ὀρέξατο : πρῶτος παῖδας εἰσάγει τῇ τραγωδίᾳ. [5]

6 466 b (BCE 3 E 4) Τ ὀρέξατο : ἀντὶ τοῦ ἐλάβετο. Α im ἅψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον : δυσάποσπαστως μὲν ἔχουσι τῶν τροφῶν.

6 467 τοῦτον δὲ καὶ ἡ ὄψις φοβεῖ. ταῦτα δὲ τὰ ἔπη οὕτως ἐστὶν ἐναργείας μεστά, ὅτι οὐ μόνον ἀκούεται τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ ὁράται. λαβὼν δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ βίου ὁ ποιητὴς ἄκρως περιεγένετο τῇ μιμήσει. b (BCE 3 E 4) Τ πατὴρ <φίλου> ὄψιν ἀτυχθεῖς : ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς ὄψει b (BCE 3 E 4) ταραχθεῖς. [5]

6 468 ἡθικὸν δὲ ὅτι οὐκ ἄλλον, ἀλλὰ τὸν πατέρα φοβηθεῖς. b (BCE 3 E 4) Τ ταρβήσας χαλκὸν τε : διασταλτέον χαλκὸν τε· μέρος γάρ ἐστι περιόδου ἐπανειλημμένον μετοχικόν.

6 469a1 ἀτυχθεῖς ὄψιν (cf. Z 468) καὶ ταρβήσας χαλκὸν καὶ λόφον νοήσας (cf. Z 469—70). Α ταρβήσας χαλκὸν τε: διασταλτέον εἰς τὸ τέλος τῶν τριῶν ἐπῶν.

6 469a2 ἔστι γάρ· ἀτυχθεῖς ὄψιν καὶ ταρβήσας χαλκὸν καὶ λόφον δεινὸν νεύοντα νοήσας. b (BCE 3) Τ ταρβήσας χαλκὸν τε : τὰ γὰρ ἀνόμοια φόβον κινεῖ.

6 469b Τ ἐκ δ' ἐγέλασ <σ> ε : ἀπὸ τῆς πολλῆς λύπης ἐκ μικρᾶς αἰτίας γέλωτα κινεῖ.

6 471a1 Τ ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐτῶν λύπης ἡ μικρὰ τοῦ παιδὸς αἰτία φυσικὸν τινα κινεῖ καὶ μέτριον γέλωτα.

6 471a2 b (BCE 3 E 4) αὐτί κ' ἀπὸ κρατὸς κόρυ θ' εἴλετο φαίδιμος <Ἑκτωρ> : σημειοῦνται τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἑκτορα λέγοντα (fr.

6 472a 2, p. 778 N 2 .)· "δέξαι ἑκοινὴν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς". Α αὐτί κ' ἀπὸ κρατὸς κόρυ θ' εἴλετο : μιμητικῶς εὐάλωτος γὰρ καὶ ὁ τραχὺς τέκνου φιλοστοργία.

6 472b b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν : τοῦτο γὰρ ποιοῦμεν πρὸς διάχυσιν αὐτῶν.

6 474 ἄκρως δὲ περιεγένετο τῇ μιμήσει οὐδέν τι λυπήσας τὴν ἡρώϊκὴν σεμνότητα. ταῖς δὲ χερσὶ τὴν ἐπιθυμίαν πληροῖ, ἐπειδὴ μὴ δύναται περιπλέξασθαι αὐτόν. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ πῆλε ἀντὶ τοῦ ἑκλήρωσεν. Τ <εἶπεν ἐπευξάμενος> : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ δ, "εἶπε δ' ἐπευξάμενος". [5]

6 475a1 Α im εἶπεν ἐπευξάμενος : "εἶπε δ' ἐπευξάμενος". Ἀρίσταρχος γὰρ σὺν τῶ "δέ" γράφει.

6 475a2 Τ δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι : φιλότιμος ἡ εὐχή.

6 476a1 διαχυθεῖς δὲ ἐπιέλησται τῶν πρώην. ἢ ὅτι δυνατὸν θεοῖς καὶ παρ' ἐλπίδα τι ποιῆσαι. οὐ πλούσιον δὲ ὥς νῦν ἑυχονται τὸν υἱόν, ἀλλ' ἀγαθὸν βίην, θαρσύνων τὴν μητέρα, ἵνα ἔχῃ ἐπίκουρον. Τ φιλότιμος ἡ εὐχή.

6 476a2

διαχυθείς δὲ ἐπιλέλησται τῶν πρώην. ἢ ὅτι δυνατὸν θεοῖς καὶ παρ' ἐλπίδα τι ποιῆσαι. ὥς νῦν δὲ ἐστὶ πλούσιος, οὐκ εὖχεται τὸν υἱὸν γενέσθαι, ἀλλ' ἢ μόνον ἄρχοντα καὶ ἀνδρεῖον, τὴν μητέρα θρασύνων, ἴν' ἔχη ἐπίκουρον. b (BCE 3 E 4) < ὧδε βίην τ' ἀγαθόν : > ἄλλοι "ὧδε βίην ἀγαθόν τε".

6 478a1 A im οὕτως "ἀγαθόν τε.

6 478a2 " T il < πατρὸς δ' ὅγε : > Ἀρίσταρχος "πατρός γ' ὅδε".

6 479a A im T πατρὸς δ' ὅ γε πολλὸν ἀμείνω : φυσικῶς ἐκ τοῦ βίου τοῦτο ἔλαβεν· ἐν ἅπασι γὰρ τῶν ἄλλων ἀμείνονες εἶναι θέλοντες μόνοις ἡττᾶσθαι παισὶν εὐχόμεθα.

6 479b b (BCE 3 E 4) T καὶ ποτέ τις εἴποι <—ἀνιόντα > : τὸ ἐξῆς καὶ ποτέ τις εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα.

6 479–80a1 καὶ οὐ λείπει τὸ ἰδὼν, ἀλλ' ἔστι συνήθης Ἀττικοῖς ἢ φράσις. Εὐριπίδης Ῥήσω (390—1)· "χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον / πύργοισιν ἐχθρῶν", καὶ αὐτὸς Ὅμηρος ἀλλαχοῦ "ἦχθετο γάρ ῥα / Τρωσὶ <ν> δαμναμένους" (N 352—3). ἢ λ <λ> ακται δὲ πτώσις, ἀντὶ τοῦ ἐκ πολέμου ἀνιόντος. A ἀνιόντα : ἀνιόντος, ὥς τὸ "γυναῖκά τε θήσατο μαζόν" (Ω 58). ^[5]

6 479–80a2 T ἄλλως· στικτέον εἰς τὸ ἀνιόντα (480), καὶ ἑλείπει τὸ ἰδὼν· ἥδη γὰρ σύνηθές ἐστι τοῖς Ἀττικοῖς "χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον".

6 479–80a3 καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητής· "ἦχθετο γάρ ῥα / Τρωσὶν δαμναμένους". T ἄλλως· ἐκ πολέμου ἀνιόντα : οὐκ ἀεὶ εὖχεται πολεμεῖσθαι τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐν ταῖς χρείαις ἄριστον εἶναι.

6 480a1 T οὐκ ἀεὶ πολεμεῖσθαι καὶ πολεμεῖν εὖχεται, ἀλλ' ἐν μόναίς ἄριστον εἶναι ταῖς χρείαις.

6 480a2 b (BCE 3 E 4) ἔναρα βροτόεντα : τὰ ἀπὸ πολέμου—νεκροὶ ἔναροι. A βροτόεντα : ἡμαγμένα· βρότος—ἢ ἡματωμένα. A < ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε : > ἴνα καὶ αὕτη διαχυθῇ. ^[5]

6 482 T il κηώδεϊ : ἐν ᾧ τὰ βρέφη κοιμίζεται.

6 483 AT il δακρυόεν γελάσασα : δυνατῶς ῥηθὲν ἀνερμήνευτόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀπλοῦν τὸ πάθος, ἀλλὰ σύνθετον ἐξ ἐναντίων παθῶν, ἡδονῆς καὶ λύπης· εἰς γέλωτα μὲν γὰρ αὐτὴν προήγαγε τὸ βρέφος, εἰς δάκρυον δὲ ἡ περὶ τοῦ Ἑκτορος ἀγωνία.

6 484 A b (BCE 3 E 4) T οὐκ ἐνόησεν οὖν Καλλίμαχος τὸν στίχον εἰπὼν· "ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ ἑγέλασεν† / ἀκλαυτί" (fr. 298 Pf.)· ὥηθη γὰρ ὑπὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέλωτος τὰ δάκρυα γενέσθαι. T < οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνήρ Ἀἶδι προῖάφει : > ὑποθεῖς αὐτὸν τῇ εἰμαρμένῃ ἴσον ἐποίησε τό τε κινδυνεύειν καὶ τὸ ἀσφαλῶς ζῆν. ^[5]

6 487 b (BCE 3 E 4) T il ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται : τινὲς "πρωτά" ὥς γνωστά, ἴν' ἢ τὰ πεπρωμένα, οὐχ ὕγιως.

6 489 T φαίνεται δὲ καὶ τὴν μαθηματικὴν πρῶτος εἰδὼς Ὅμηρος, ἐν οἷς τὴν ἐπὶ γενέσεως ὥραν περιέχειν τὰ ἀποτελέσματα λέγει. A b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' εἰς οἶκον ἰοῦσα <—ἐγγεγάασιν > : τέσσαρσι στίχοις ἐξῆς ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς κεῖνται καὶ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας (sc.

6 490–3 φ 350—3), ἐν δὲ τῇ α ῥαψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας (sc. 356—9) οὐκέτι. A ἰστόν τ' ἡλακάτην τε <—ἐποίχεσθαι > : διὰ βραχέων βίον καὶ οἰκονομίαν ὑπογράφει σώφρωνος γυναικός.

6 491–2 οἰκονομικῶς δὲ ἐποίησε τὸν Ἑκτορα ἐπιτρέποντα αὐτῇ οἰκουρεῖν, ἵνα μὴ κατὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα μάχην ὀφθεῖσα ἐπὶ τοῦ τείχους πείσῃ αὐτὸν μὴ πολεμεῖν Ἀχιλλεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἡλακάτην : τὸ τῶν γυναικῶν—ἔχουσιν Ἄρτεμιν. A πόλεμος δ' ἄνδρες <σ> ι μελήσει : ἄνδρες <σ> ι διὰ τὰς παραινέσεις αὐτῆς. ^[5]

6 492a

ἔστι δὲ ἦθη σκοπεῖν διάφορα Ἀλεξάνδρου καὶ Ἑκτορος· ὁ μὲν γάρ φησι πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος "νῦν δέ με παρειποῦς ἄλοχος" (Z 337). b (BCE 3 E 4) T πόλεμος < δ' > ἄνδρεςσι μελήσει : ἐνθάδε πόλεμος, ἐπὶ δὲ Τηλεμάχου "μῦθος" (α 358), ἐπὶ δὲ τῆς θέσεως τοῦ τόξου "τόξον δ' ἄνδρεςσι μελήσει" (φ 352).

6 492b A < πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα : > ἀντὶ τοῦ πλέω πάντων τῶν ἐν Ἰλίῳ.

6 493 A int οἶκον δὲ βεβήκει / ἐντροπαλιζομένη : ἀπήγε μὲν ἢ ἐπίπληξις, ἐπέστρεφε δὲ ἢ εὖνοια· ποία γὰρ ἂν ἦν, τοιοῦτον ἄνδρα τοιούτῳ κινδύνῳ προέμπουσα; b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐντροπαλιζομένη (496) ἀντὶ τοῦ μεταστρεφομένη.

6 495-6 T γόνον πάσῃσιν ἐνῶρσεν : ἢ διηγησαμένη, ἢ ἀπὸ τῶν ιδίων δακρύων.

6 499 ηὔξησε δὲ τὸ συμπαθὲς διὰ τοῦ παρανόμου θρήνου· θρηνοῦσι γὰρ ζῶντα. ἅμα δὲ καὶ ἐνδείκνυται ὡς δεῖ οὕτω δεσπόζειν, ἵνα καὶ εὐνοῶνται. b (BCE 3 E 4) T γόνον {ἔκτορα} : γόον καὶ κατὰ συγκοπὴν· ἢ ἀπὸ βαρυτόνου.

6 500a1 T ἀντὶ τοῦ ἐγόνων συνεστάλη.

6 500a2 A int οὐδὲ Πάρις δῆθυνε : δῆλον οὖν ὡς διὰ τοῦτον ἐνδιέτριβεν ὁμίλων τῇ γυναικὶ ὁ Ἑκτωρ καὶ οὐ ταχέως διήλθεν, ἵνα μετ' αὐτοῦ προελθὼν παραθαρσύνῃ τοὺς Τρῶας ἰδόντας αὐτὸν παραδόξως σεσωσμένον, ὡς τῶν θεῶν εὐνοϊκῶς ἐχόντων πρὸς αὐτούς.

6 503 b (BCE 3 E 4) T σεύα τ' ἔπει τ' ἀνὰ ἄστρ' < ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς > : ἑαυτῷ πρόεισι ἀρέσκων, τὴν ἦτταν οὐδ' ὅλως ἐνθυμούμενος.

6 505 b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅτε τις στατὸς < —καὶ νομὸν ἵππων > : καὶ τούτοις ὁμοίως ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι τὴν παραβολὴν ὅλην ἐπὶ Ἑκτορος βληθέντος λίθῳ ὑπ' Αἴαντος (sc.

6 506-11a1 O 263-8) μετήνεγκεν ἐντεῦθεν. ἢ δὲ διπλῇ πρὸς τὸ ἀκοστήσας (506), ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπέδωκαν. ἔστι δὲ ἦτοι ἐν ἄλλῳ γεγόμενος διὰ τὴν στάσιν ἢ ἄκος τι καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. A ὅτι εἰς O κεῖται. ^[5]

6 506-11a2 A ext στατὸς ἵππος : ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς καὶ ἐπὶ φάτνης ἐστὼς· οὕτω γὰρ ποθεῖ τὴν συνήθη δίαίταν.

6 506a b (BCE 3 E 4) T ἀκοστήσας : ἄκος τῆς στάσεως λαβὼν, τουτέστιν ἵαμα, καὶ κριθιάσας.

6 506b κυρίως δὲ {αἱ} πᾶσαι αἱ τροφαὶ ἀκοσταὶ καλοῦνται παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς καὶ Νίκανδρος (cf. al. 106), παρὰ τὸ ἴστασθαι τὰ σώματα τρεφόμενα. ἐν ἄλλῳ καιρῷ παραλαβὼν. βέλτιον δὲ δυσχεράνας ἐπὶ τῇ τῆς φάτνης στάσει. οἱ δὲ "ἀγοστήσας". ἀγοστὸς γὰρ ὁ ῥύπος. ἢ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀκὴν. A ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ < / — / > εἰωθὼς λούεσθαι < ἐϋρρεῖος ποταμοῖο > : οὐ πονεῖν ἐθελήσας, ἀλλὰ μεταβολὴν τῆς στάσεως εὐρεῖν. ^[5]

6 506-8 ἀκοστήσας (506) δὲ ἡσυχάσας παρὰ τὴν ἀκὴν. οἱ δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς ἀκοστὰς τὰς κριθάς, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ Νίκανδρος (cf. al. 106). οἱ δὲ "ἀγοστήσας". ἀγοστὸς γὰρ ὁ ῥύπος. εὐρρεῖος (508) δὲ ἀπὸ τοῦ εὐρρεῆς. T < δεσμόν : > δεσμὸς Ἀλεξάνδρου ἢ Ἑλένης. ^[5]

6 507a b (BCE 3 E 4) T il πεδίοιο κροαίνων : ἢ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ, καὶ τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν (fr.

6 507b1 176 Bgk. 4 = 252 T. = 272 W.), ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου. A ἄλλως· οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν, καὶ Ἀρχίλοχος.

6 507b2 A κροαίνων : κυμβαλίζων.

6 507c1 καὶ "ἐρίγδουποι" (Λ 152) καὶ "ὑψηχέες ἵπποι" (Ε 772, cf. Ψ 27). Στησίχορος κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν (fr. 58 P. = P.M.G. 235). T ὑψηχῶν, ἐρίγδουπῶν, κυμβαλίζων· ἀρίστῳ γὰρ ἵππῳ χηλὴ ἢ κοίλη, ἢ καὶ κυμβαλίζει.

- 6 507c2 b (BCE 3 E 4) < εἰωθὺς λούεσθαι : > φιλόλουτρον γὰρ τὸ ζῶον· ἐν ποταμῷ δέ, ἐπεὶ τοῖς θολεροῖς ὕδασιν ἥδεται b (BCE 3 E 4) T il ὁ ἵππος.
- 6 508 τὰ δὲ στάδια διαυγῇ. T il εἰωθὺς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο : λείπει— ὕδωρ. A ἀμφὶ δὲ χαῖται : δοκεῖ ἡ κόμη μεγαλοπρεπείας αἰτία εἶναι τοῖς ἵπποις. ^[5]
- 6 509 A b (BCE 3 E 4) T καὶ Πάρις δὲ εὐκομος. b (BCE 3 E 4) T < ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὺς : > πρὸς τὸ σχῆμα, A im ἀντὶ τοῦ ἀγλαΐῃφι πεποιθότα.
- 6 510a A int ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὺς : πρεπόντως ἐπὶ τοῦ καλλωπιστοῦ.
- 6 510b1 ὡσαύτως καὶ τὸ "ἀμφὶ δὲ χαῖται / ὥμοις αἴσσονται" (Z 509—10). T πρεπόντως δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ καλλωπιστοῦ.
- 6 510b2 καὶ τὸ παράδειγμα ἀπὸ γαυρικοῦ ἵππου καὶ ἀλογίστου. b (BCE 3 E 4) ῥίμφα < ἐ γοῦνα φέρει > : Ζηνόδοτος "ῥίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει".
- 6 511a Ποσειδώνιος δὲ ὁ ἀναγνώστης Ἀριστάρχου < ἄνευ > διαιρέσεως τὸ ε ψιλῶς προφέρεται, παρέλκειν αὐτὸ λέγων ὡς ἐν τῷ "ἡὲ σὺ τόνδε δέδεξο" (E 228), καὶ λύεται τὸ σολοικοφανές. ὁ δὲ Ὅμηρος ὑπὸ τῶν γονάτων καὶ ποδῶν φέρεσθαι λέγει· "τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον" (O 405). A < ῥίμφα ἐ γοῦνα φέρει : > μετέβη τὴν πτῶσιν· τὸ γὰρ ἔ αὐτόν σημαίνει. ^[5]
- 6 511b A im ὁ δ' ἀγλαΐῃφι < πεποιθὺς / ῥίμφα ἐ γοῦνα φέρει > : ἀντὶ τοῦ τοῦτον.
- 6 510-1a1 καὶ τὸ ἔ ἀντὶ τοῦ αὐτόν, φημὶ τὸ ῥίμφα † i. Ποσειδώνιος δὲ ψιλῶς τὸ ἔ προφέρεται καὶ φησιν αὐτὸ πλεονάζειν ὡς ἐν τῷ "ἡὲ σὺ" (E 228). T ἀντὶ τοῦ τὸν δὲ πεποιθότα.
- 6 510-1a2 καὶ τὸ ῥίμφα ἐ ἀντὶ τοῦ αὐτόν. b (BCE 3 E 4) < τεύχεσι παμφαίνων ὡς τ' ἡλέκτωρ : > διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἡλέκτωρ· λάμπειν γὰρ αὐτόν φησιν ὡς ἥλιον.
- 6 513a A im ὡς τ' ἡλέκτωρ : διαστολὴ εἰς τὸ ἡλέκτω ρ.
- 6 513b b (BCE 3) T δύο δὲ παραβολὰς ἔμιξεν. b (BCE 3 E 4) T ἡλέκτωρ : ὁ ἥλιος παρὰ τὸ λέχους μὴ μεταλαμβάνειν.
- 6 513c A καρχαλόων : ὡς ἡγαπημένος τῇ Ἀφροδίτῃ γαυριᾷ ἐν μέσαις ταῖς Τρώασι.
- 6 514a ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς Κυνὶ εἵκασται (cf. X 26—31), ἅμα τῷ λαμπρῷ καὶ τὸ φθοροποιὸν ἔχων. b (BCE 3 E 4) T πόδες φέρον : ὅτι ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει.
- 6 514b πρὸς ἔλεγχον Ζηνοδότου. A εὔ τ' ἄ ρ' ἔμελλε / στρέψας θ' < ἐκ χώρης, ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί > : οἰκονομικῶς τί γὰρ ἂν ἔδρασεν ὁ γυναικῶδης ἀκούσας Ἑκτορος "ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει" (Z 450)· καταλιπὼν γὰρ ἂν τὴν μάχην πάλιν οἴκοι ἐκαθέζετο παρὰ τῇ Ἑλένῃ.
- 6 515-6 b (BCE 3 E 4) T < ὀάριζε : > διελέγετο. ^[5]
- 6 516 T il πρότερος : ὡς τὸ πταῖσμα θεραπεύων ἑαυτοῦ.
- 6 517 b (BE 3 E 4) ἡθεῖε : ταῦτά τινες προσαγορευτικά.
- 6 518a οὐδέποτε δὲ περὶ τίνος αὐτὰ φησιν· "τέττα" (Δ 412) φίλου, "ἄττα" (I 607 al.) τροφῆς, "πάπ < π > α" (Ζ 57) πατρός, ἡθεῖε ἀδελφοῦ. γέγονε δὲ τὸ ἡθεῖος ἢ παρὰ τὸ θεῖος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἡ ἡθεῖος—πλεονάζει γὰρ τὸ ἡ ἐν πολλαῖς λέξεσι < ν >, ὡς μῦει ἡμῦει, "τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις" (B 373), πεδανός "ἡπεδανός" (Θ 104. Θ 311), εὐγενής εὐηγενής, "τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι" (Ψ 81), βαιός ἡβαιός (cf. B 380 al.) — ἢ παρὰ τὸ ἔθος ἔθειος, ὡς τέλος τέλειος (cf. A 66, Ω 34), ὄρος ὄρειος, ὄνειδος ὄνειδ < ε > ιος (cf. A 519 al.), καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς τὸ ἡ καὶ καταβίβασμῳ τοῦ τόνου γίνεται ἡθεῖος. ἀναλογώτερον δὲ ἐστὶν ἐκ τοῦ θεῖος αὐτὸ κανονίζειν ἢ περ ἐκ τοῦ ἔθος· ἐκ γὰρ τοῦ θεῖος καὶ ἡ αὐτὴ τάσις σώζεται καὶ ὀλίγα πάθη

δίδονται, ἐκ δὲ τοῦ ἔθους καὶ ἀλλότριος ὁ τόνος καὶ πολλὰ τὰ πάθη δίδονται. Α ἡθεῖε :
Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ ὡς οἰκεῖε. ^[10]

6 518b1 καὶ ἴσως <παρὰ> τὸ θεῖος, λέγω δὲ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἐπαίνου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἡ
ἐγένετο, εἰ καὶ νεωτέρου ἐστὶ πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφὸν ἔχουσα σεβασμὸν προσφώνησις. οὐκ
ἄγνωϛ δὲ ὅτι συγχεῖται ἐν τοῖς μεθ' Ὁμηρον. Α ἡθεῖε : παρὰ τὸ θεῖος τὸ σημαντικὸν τοῦ
θαυμασίου κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἡ ἡθεῖε· διὸ καὶ προπερισπαστέον. ^[5]

6 518b2 ταῦτα δὲ τινες προσαγορευτικά. οὐδέποτε δὲ περί τινος αὐτὰ φησιν, ἀλλὰ πρὸς τινα· "τέττα"
φίλου, "ἄττα" τροφέως, "πάππα" πατρός, ἡθεῖε ἀδελφοῦ. b (BCE 3) T <ῆ:> τὸ ἥ ἐνταῦθα
πενστικὸν καὶ ἡθικόν. ^[5]

6 518c1 b (BCE 3) T il τὸ ἥ πευστικῶς καὶ ἡθικῶς.

6 518c2 A im <οὐ δ'>.

6 519 .. ἐναίσιμον : > ἄσυντάκτως. T il δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ : ὁμοίως τοῖς πρόσθεν
ἀμελείας αὐτὸν κρίνει, οὐ βουλόμενος αὐτοῦ θραύειν τὴν ὁρμήν.

6 521 b (BCE 3 E 4) T <ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι, / ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς : > ἀλλ' ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι, ἐκὼν
μεθιεῖς.

6 522-3 A im τὸ δ' ἐμὸν κῆρ / ἄχνυται ἐν θυμῷ, <ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω> : φιλαδέλφως
ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν ὕβρεων.

6 523-4 θυμῷ (524) δὲ τῷ λογισμῷ, καὶ "ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκε" (ι 302). λυποῦμαι δέ, φησί,
λογιζόμενος, b (BCE 3 E 4) T ὅταν κατὰ σοῦ b (BCE 3 E 4) T il ὕβρεις ἀκούω. τοῦτο δὲ λέγει b
(BCE 3 E 4) διὰ τὸν τοῦ Σαρπηδόνης λόγον (cf. E 472—92). b (BCE 3 E 4) T il <πρὸς Τρώων, οἳ
ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο : > ἀπολογεῖται ὑπὲρ αὐτῶν. ^[5]

6 525 T il τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθα : ἀρμοσόμεθα ἢ πρὸς Τρώας ἢ πρὸς ἀλλήλους.

6 526 τοῦτο δὲ παρ' Ὀμήρῳ φασὶν οἱ μετὰ τὸ ἀδικῆσαι εἰς εὐμένειαν προτρεπόμενοι τὸν ἀδικηθέντα
(cf. Δ 362). b (BCE 3 E 4) T <δῶη ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν / κρητῆρα στήσασθαι : >
βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ δῶη (527)· θεοῖς γὰρ κρατῆρα στήσασθαι λέγει.

6 527-8 A im κρητῆρα <στήσασθαι> ἐλεύθερον : τὸν ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἰστώμενον.

6 528 b (BCE 3 E 4) T ἐκ Τροίης ἐλάσαντας : μεγαλοφυῶς, ἵνα μὴ εἴπη φόβων ἀπηλλαγμένους.

6 529 b (BCE 3 E 4) T Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς Ἀρισταρχείου
διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περί
στιγμῆς.

6 postscr A Pap.

7, pap6 ante75 VI: ad H 75—83 [.....] . (.) ρε[...] ων . μοι τεκ . πρ .. [..] εσαι πάν[τ] εσ[....] εἰκὸς ἦν καὶ [.]
λαχεῖν δι[κ] μ προ[.] ν, ἔτι δ' ἀπολύσσεσθαι τοῦγκλή[ματο]ς . ο (.) σ[...] ησ[. (.)] ντας, ὡς
Ἑλενος αὐτῷ [ἐπέ]τειλε . ^[5]

7, pap6 75 [...] . πρόμος ἔμμεναι· ἀντι [..... (.)]ς, ὡς κα[ὶ] τὸ] "μὴ δὲ πρόμος ἴστασο τοῦ[τω]ι": Ἐκτ[ορι
δί]ωι· ἀν(τι τοῦ) ἐμοί· συ[ν]εχὲς γάρ [ἐστι τὸ σ]χῆμα [.] .. ε ... θη[.] αιυπ[...] χης θέ[λο]ντες
ἐμφε ... ἐξ ὀνομ[άτω]ν ποιοῦ[νται] τὸν περὶ αὐτῶν λόγον· "ἀλλ' οὐκ ἂν [ἐ][ρύσαι]τ' ἐξ
οὐρανόθεν πεδίον δέ / Ζῆν' ὕπ[α][τον] μῆστωρα". καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ πιθα[νῶ]ς εἰς ῥῶσιν τοῦ
Ἑκτορος καὶ τὴν ὑπερ[οχή]ν διασαφεῖ καὶ ἑαυτόν· "θάρσει νῦν· [τοῖόν τ]οι ἄοσητῆρα
Κρονίων / ἐξ Ἰδης [προέ]ηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, / [Φοῖβ]ον Ἀπόλλωνα." αὐτέπαινος δ'
ἑαυ[τῷ]ν διὸν καλῶν, πλὴν ὁμοῖος τοῖς [πλ]είστοις ἐκ σκηνῆς στρατιώταις. [Ζεὺς δ' ἄ]μμι· τὸν
ἐξ ὑμῶν προελευσόμε[νόν] μοι ἐμέ τε. ^[15]

7, pap6 76 ἐπὶ μάρτυρος ἔστω· τὸ [ἐξῆς ἐ]πέστω. τὸ δὲ μάρτυρος παρώνυμον [τῇ γ]ενικῇ[ι] τοῦ πρωτοτύπου συν[πέ]πτωκεν, ὡς τὸ Τροίζηνος, ἔνθεν ["Τρ]οιζήνοιο". χρυσάορος, ἔνθεν "χρυ[... (.)] . αἰσ" εἶρηκε Πίνδαρος· τὸ Χάροπος, [ἐνθε]ν τὸ "Χαρόποιό τ' ἄνακτος". τὸ Χά[λυβος], ἔνθεν "Χαλύβοις" εἶπεν Εὐριπ <ί> δης [ἐν Τη]μένωι τὸ Μέλητος—οὐ(τως) δ' ἐλέγετο ὁ Σω[κράτους] κατηγορήσας— τὸ τανυπτέρυ[γος, ἔνθ]εν Σιμωνίδης· "ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τα[νυπτερύ]γου μυῖασ". τὸ διάκτορος, ἀφ' οὗ "Ερ[μείαν] πέμψαντε διάκτορον". τὸ ἄρπαγος, ἔνθεν ἐπ[λ]ήθουνεν Αἰσχ[ύ]λος ἐν Φινεῖ "ἄρπάγοι <ν> χε[ρ]οῖν" καὶ Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ α "χερσὶν ἀρπ[ά]γοις". τὸ πολυπίδακος τὸ "Ἰβηρος ἴτοτρα[..] . ωνοσ" παρὰ Κρα___ τίνωι ἐν Μαλθακοῖς· τὸ ἄτμενος παρ' Ἀρχιλόχωι τὸ λαός, ἀφ' οὗ φη(σι) Σιμωνίδης· "ξύλα κα[ι] λάους ἐπιβάλλων". τὸ Ἐρυ___ κος παρὰ Ξεν[ο]φάνει ἐν ε Σίλλων· τὸ Ἄιδος, ἔνθεν τὴν αἰτιατικὴν τέθηκεν Ἀντίμαχος ἐν α Θηβαῖδος "Ἄιδον δέ". τὸ Κάωνος, ἔνθεν τὴν αἰτιατικὴν τέ___ θηκε Λεάνδριος "Κάωνον". τὸ ῥίψασπιδος, ἀφ' οὗ φη(σιν) Εὐπολις· "ῥ[ι]ψάσπιδόν τε χεῖ___ ρα τὴν Κλεωνύμου". τὸ λίθακος, ἔνθεν ___ φη(σι) Στησίχορος ἐν Ὀρεστιάς β "λιθάκοις". τὸ Κ[ό]ρυθος—γένετο δ' οὗτος υἱὸς Ἀλεξάνδρου ___ τοῦ [Π]άριδος— τὸ ἀπάτωρος, ἔνθεν ἐν τῷ ___ Κή[υκ]ος γάμωι εἴρηται τὸ "ἀπάτωροι". τὸ ___ κόκκυγος—ἡ δὲ λέξις παρ' Ἀλκαίωι— τὸ δμῶς παρ' Ἡσιόδωι· "δμῶς ἔχων μακέλην". καὶ παρὰ Λεύκωνι ἐν Φράτερσι ___ "[δ]μ[ω]ὸν ἀλλ' οὐκ οἰκέτην". τὸ Τρωός πα___ ρ' Ἡσι[όδ]ωι· "Τεύκρου δὲ Τρωός". τὸ σωλήνος π[α]ρ' Ἀγανίωι. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀλλασσομένου τοῦ τόνου ὡς τὸ ἄγωνος, ἔνθεν τὴν αἰ[τ]ιατικὴν εἶρηκεν Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ· "ἄγω[νο]ν ἀθλήσαντα" καὶ τὸ ἱκτινο[ς] δ' ἐνίκ[ησε]. [40]

7, pap6 77 ταναήκει χαλκῶι τεταμένην ἔχον[τι τ]ὴν ἀκμήν. Μῆνις δὲ ἡ ὀξεῖ ὡς Αἰτωλῶι ἡ ὀξυθήκτωι ὡς Λοκροῖ· δόμενα[ι] πάλιν[.] ἀποδότω ὁ πρὸς ἐμὲ μαχόμενος· ὄφρα πυρός με· πυρὶ γὰρ ἐκαίετο πάντα τὰ σώματα εἰς τὸ μὴ νεκρῶν [___ ς[δ[δ[σ[ι[α[τρ . [10]

7, pap6 79 [πτ . [___ νο[ειγ[τι . [τω . [___ αντ[μητ . [___ Φρυξί . [οιδεν[τοὺς ν[τουτο[ὡς φη(σι) Κ[. [20]

7, pap6 80 λελάχωσι θανόντα· λαχεῖν[φρων . [μέμφε[ποιητᾶ[εἰ δέ κ' ἐγ[ὼ τὸν ἔλω . [5]

7, pap6 81 δῶη δέ] μοι εὖχος Ἀπ[όλλων· ε[.. [.... (.) [μάχας α . [5]

7, pap6 83 [..... (.) καὶ κρεμόω] ποτὶ νηόν· οὐς[νος οὐδὲν π[παρεπομεν[..... τὸ κρεμό ω] δὲ βαρυτον[ητέον. πυλέων ἐξέσσυτο : διὰ τῶν πυλῶν ἐξώρμησε. [5]

7 1 δηλοῖ δὲ τὸ πρόθυμον Ἐκτορος, ὃ ἐνεδεικνυτο πρὸς προτροπὴν Ἀλεξάνδρου· διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπάγει κάκεινους τὴν προθυμίαν. b (BCE 3 E 4) T < τῷ δ' ἄ μ' Ἀλέξανδρος κ' ἰ' ἀδελφεός : > διδάσκει, ὅσον ἐστὶ προτροπὴ κατὰ καιρὸν γινομένη.

7 2 b (BCE 3 E 4) T il < πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι : > ἐπανείληφε τὸ αὐτὸ πρὸς ἔμφασιν τῆς προθυμίας.

7 3 b (BCE 3 E 4) T ὡς δὲ θεὸς ναύτησι <—λέλυνται > : καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ λήξει τῶν δεινῶν "ἀσπᾶσιος γῆ νηχομένοισι φανείη" (ψ 233) φησίν.

7 4-6 ἐνταῦθα δὲ μεσοῦντος τοῦ δεινοῦ τὸν οὖρον (5) ἔλαβεν. b (BCE 3 E 4) T {οὔρον} ἐπεὶ κε <κάμωσιν > : ὅτι ἐν τισι γράφεται "ἐπὴν".

7 5a ἐὰν δὲ οὕτως ἔχη, προενεκτέον ὅφ' ἐν "κεκάμωσιν" ὡς "λελάχωσιν" (H 80 al.). A < ἐπεὶ κε : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ἐπὴν κε". A int ἐπὴν κε κάμωσι : οὕτως.

7 5c τινὲς δὲ "κεκάμωσιν" ὡς "λελάχωσιν" (H 80). ἀλλ' ἐν τοῖς τοιούτοις μάλλον οἱ σύνδεσμοι ἐπικρατοῦσιν ἢ περ οἱ διπλασιασμοί· φιλεῖ γὰρ μετὰ τὸν ἐπεὶ καὶ τὸν εἴ ὁ κέ σύνδεσμος ἐπιφέρεισθαι. τινὲς "ἐπεὶ κε". ὁ δὲ Σιδώνιος ἐπὴν κε ὡς "οὔτ' ἄν κεν {πόντον} ἐλαύνοντες ,

〈καμάτω δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται〉 : κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων "ἐρέσσοντες"· τὸ δὲ λέλυνται ἐπὶ τὰ γυῖα ἀνενεκτέον.

7 6a1 A τινὲς "ἐρέσσοντες" γράφουσιν.

7 6a2 T il καμάτω δ' ὑπὸ γυῖα 〈λέλυνται〉 : οὐκ ἀναστρεπτέον διὰ τὸν σύνδεσμον, ἄλλως τε καὶ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ὑπολέλυνται.

7 6b A 〈 γυῖα λέλυνται : 〉 πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς "σπάρτα λέλυνται" (B 135).

7 6c A int 〈 τώ : 〉 Ἀμμώνιος ἐν τῷ Πρὸς Ἀθηνοκλέα "τοί" {τρώεσσι} προφέρεται πληθυντικῶς.

7 7a1 A int οὕτως Ἀρίσταρχος τῷ δυϊκῶς.

7 7a2 A im Ἀρίσταρχος τῷ, Ἀμμώνιος δὲ "τοί".

7 7a3 T il {ξνθ'} ἐλέτην : ὅτι ἐλέτην συλληπτικῶς, ὕστερον δὲ προσδιασαφεῖ.

7 8a καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε τὸν γὰρ Ἀλέξανδρον 〈δεύτερον〉 κατείρηκεν (cf. H 2). A 〈 ἐλέτην ὁ μὲν : 〉 βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐλέτην· ἡ γὰρ σύλληψις εἰς διάλυσιν τρέπεται.

7 8b A int ἐλέτην : εἰς τὸ ἐλέτην βραχεῖα διαστολή.

7 8c πρῶτος δὲ ἀριστεύει Ἀλέξανδρος ὡς προπετής· "Τρωσὶν μὲν προμάχισεν" (Γ 16)· ἢ ὡς ἐξ ἀναπαύσεως ὦν καὶ ὑπὸ τῶν Ἑκτορος λόγων ἡρεθισμένος. b (BCE 3 E 4) T Ἀρνη : ὅτι Ζηνόδοτος ἐν μὲν τῷ Καταλόγῳ (sc.

7 9 B 507) πεποίηκεν "οἳ τε πολυστάφυλον Ἀσκρην ἔχον", ἐνθάδε δὲ εἶασε τὴν Ἀρνην· διὸ ἡ διπλῇ ἐν τῷ Ἀρνη. A Μενέσθιον : δοκεῖ μάχεσθαι ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς αἰεὶ πρεσβύτερον λέγων Νέστορα τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων—"μετὰ δὲ τριτάτοις ἀνασεν" (Ω 252)—, ἐνταῦθα δὲ Μενέσθιον· δυσι γὰρ γενεαῖς παράγεται πρεσβύτερος ὦν τοῦ Νέστορος· Ἀρηιθόου γὰρ λέγει (sc. [5]

7 9b H 9—10) τοῦ ἐπικαλουμένου κορυνήτου παῖδα εἶναι Μενέσθιον· ὑπὸ δὲ Λυκούργου φησὶν (sc. H 142—56) ἀνηρῆσθαι τὸν Ἀρηιθόον, ὃν δὴ καὶ τὰ ὄπλα αὐτοῦ λαβεῖν· γηράσαντα δὲ τοῦτον Ἑρευθαλίῳ παραδοῦναι, τὸν δὲ Ἑρευθαλίῳνα ὑπὸ Νέστορος ἀναιρεθῆναι νέου ὄντος· φησὶ γὰρ "γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων" (H 153). — ῥητέον δὲ ὅτι ἴσως ἀπέθανεν Ἀρηιθόος ἐνιαύσιον ἑάσας τὸν υἱόν, ἀνέιλε τὸν Ἀρηιθόον ὁ Λυκούργος ἤδη γηραιὸς ὦν· φησὶ γοῦν "ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεῖ γε" (H 142). ὀλίγον δὲ ἐπιβιούς δύναται Ἑρευθαλίῳνι παραχωρεῖν τὴν πανοπλίαν. προκαλούμενος δὲ οὗτος τοὺς Πυλίου οὐκ ἀπεικόντως ὑπὸ Νέστορος νέου ὄντος ἀναιρεῖται ὥστε Νέστορα μὲν εἶναι Μενεσθίου πρεσβύτερον, τῶν δὲ ἄλλων τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων μείζονα Μενέσθιον. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· Μενέσθιος Ἀρηιθόου ἦν παῖς τοῦ Ἀρηιθόου 〈τοῦ〉 καὶ κορυνήτου, ὁμωνυμούντων τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πάππου, ἵν' ἢ "ὃν κορυνήτης γείνατ' Ἀρηιθόος" (H 9—10). [15]

7 9c τίνα γείνατο; δηλονότι Ἀρηιθόον (cf. H 8) τὸν πατέρα Μενεσθίου. T ἄλλως· πλανῶνται τῇ ὁμωνυμίᾳ· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηιθόος Βοιωτὸς ἦν, κατοικῶν Ἀρνην—ἔστι δὲ αὕτη Βοιωτίας, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησιν (fr.

7 9d1 218 M.—W.) —, ὁ δὲ ὑπὸ Λυκούργου ἀναιρεθεὶς (cf. H 142) Ἀρκάς (cf. H 134). τινὲς δὲ Ἀρνην τὴν Ἀρήνην τὴν Ἀρκαδικὴν ὡς Μέσσην τὴν Μεσ 〈σ〉 ἠνὴν (cf. B 582) φασίν. T ἢ τῇ τοῦ ὀνόματος πλανῶνται ὁμωνυμίᾳ· ὁ γὰρ τοῦ Μενεσθίου πατὴρ Ἀρηιθόος Βοιωτὸς ἦν, ὁ δὲ ὑπὸ Λυκούργου ἀναιρεθεὶς Ἀρκάς. [15]

7 9d2 b (BCE 3 E 4) ὃν κορυνήτης : ἐπεὶ κορύνη ὄπλῳ ἐχρήτο.

7 9e τὸ δὲ κύριον ὄνομα "Ἀρηιθόος" (H 10). T Ἀρηιθόος ὁ Βοιώτιος ἄριστος—μετὰ καὶ τῆς κορύνης.

- 7 10 ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist 3, 158). Α γείνα τ' Ἀρηϊθoος <καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις> : ἡ διπλῇ, ὅτι οὗτος τοῦ Ἀρηϊθoου ὁμῶνυμός ἐστι τοῦ ὑπὸ Νέστορος λεγομένου "τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηϊθoοιο ἄνακτος" (H 137).
- 7 10a1 καὶ ὅτι ἐνθάδε μόνον ἐφ' ἡρωϊνῆς τὸ ἐπίθετον καὶ ἐν τῷ ἀθετουμένῳ "Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις" (Γ 144). Α ὅτι καὶ νῦν ἐπὶ θνητῆς. ^[5]
- 7 10a2 T il < ὀξυόεντι : > ἀπὸ παραγωγῆς, ὡς φαίδιμος φαιδιμόεις "φαιδιμόεντες Ἐπειοί" (N 686).
- 7 11 b (BCE 3) T il < στεφάνης : > ὅτι περικεφαλαίας εἶδος ἡ στεφάνη.
- 7 12a A int < στεφάνης : > στεφάνη T il εἶδος περικεφαλαίας ἐξοχὴν ἔχον.
- 7 12b ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τῶν ὀρῶν ἐξοχῆς. b (BCE 3) T il {αὐχέν' ὑπὸ} στεφάνης : στεφάνη εἶδος —χειμάρροος ὥση (N 138). Α < λῦσε δὲ γυῖα : > Ἀρίσταρχος "λύντο δὲ γυῖα".
- 7 12c A im Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο : καλῶς τρίτος ἀριστεύει μὴ σβέσας τὴν εἰς Διομήδην ὁρμήν· ὁρμήσας γὰρ ἐπὶ ἀνδραγαθίαν τῷ ἀναγνωρισμῷ τῶν προγόνων ἐκεκώλυτο.
- 7 13 b (BCE 3 E 4) T Δεξιάδην : εἴτε ὄνομα πατρωνυμικὸν τὸ Δεξιάδην εἴτε ποιότητος ἢ τόπου ἐπίρρημα, δύναται καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς ἐπομένοις συνάπτεσθαι· ἡ γὰρ "Ἰφίνoον" (H 14) Δεξιάδην, ἡ "βάλει" (H 14) δεξιάδην "ὦμον" (H 16), ἡ δεξιάδην ἐπιάλμενο ν, ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἐφαλλόμενον. ^[5]
- 7 15a1 Α τινὲς δεξιάδην ἐπιάλμενο ν, ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀλλόμενον.
- 7 15a2 T il τινὲς δεξιάδην ἑπάλμενον ἦτοι ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπιβαίνοντα.
- 7 15a3 b (BCE 3) < ὦμον : > κατὰ τὸν ὦμον.
- 7 16a A int < λύντο : > ὅτι λύντο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐλύθη.
- 7 16b A im τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ <—ύσμινη> : ἀγωνιστικὸν τὸν πόλεμον τῇ ὁρμῇ τῶν θεῶν ποιεῖ, καὶ διαναπαύει τὸ ὁμοειδές.
- 7 17-8 ὡς φιλέλλην δὲ καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἀπολωλότας πολλοὺς εἶναι δοκεῖ. b (BCE 3 E 4) T < τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε : > τὴν ὁρμὴν ἐωρακυῖα.
- 7 17 T il < Ἴλιον εἰς ἱερὴν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 7 20 A int Περγάμου ἐκκατιδῶν : διὰ τὸ "αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ" (E 460)· παρατηρεῖ γάρ, μὴ τις θεῶν ἐπίθεται Τρωσίν.
- 7 21 b (BCE 3 E 4) T Πέργαμα δὲ φασιν οἱ νεώτεροι. T φηγῷ : ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸ τῶν πυλῶν τὴν φηγὸν ταύτην ὑποτίθεται.
- 7 22a πρὸ πολλοῦ δὲ (sc. E 446. 460) ὁ Ἀπόλλων ἐστὶν ἐπὶ τῆς Περγάμου. Α φηγῷ : ἀξιοπίστως ἔθηκε καὶ τὸν τόπον.
- 7 22b Α b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ τὸ δένδρον τοῦτο καὶ ἰσχυρὸν καὶ πολυχρόνιον. φηγὸς δὲ b (BCE 3 E 4) T παρὰ τὸ φῶγω, ὃ ἐστὶ τὸ καίω· τὰ γὰρ ἔσω τῶν βαλάνων ἐσθίοντες τὰ ἔξω ἔκαιον πρὸς θέρμην· ὅθεν καὶ βαλανεῖα. Α b (BCE 3 E 4) T καὶ οἱ ἐταῖροι Ὀδυσσεῶς ἐπιλειφθέντες ἐκ τοῦ πλεῖν αὐτῇ ἐκέχρηντο τῇ τροφῇ. AT τίπτε <σὺ> δ' αὖ μεμαυῖα : τί πάλιν ἐθέλουσα ποιεῖν, ἐπειδὴ ἡ πρώτη αὐτῆς ὁρμὴ μέγιστα τοῖς Ἀχαιοῖς συνεβάλετο. ^[5]
- 7 24 b (BCE 3 E 4) T ἡ ἵνα <δῆ> Δαναοῖσι <μάχης ἑτεραλκέα νίκην /> δῶς : οὐ γὰρ λεκτέον ἵνα ἑδῶσεις† ἐπὶ πρώτου ἀορίστου καὶ μέλλοντος.
- 7 26-7 ἑτεραλκέα δὲ ἐπίθετον τῆς νίκης· καὶ γὰρ ἑτεραλκῆς λέγεται νίκη, ὅταν οἱ νικηθέντες πρώην πάλιν νικήσωσιν. T < ἑτεραλκέα : > ἐπίθετον τοῦτο τῆς νίκης.
- 7 26a1

- γίνεται δὲ ὅταν οἱ πρότερον νικήσαντες ἐξ ἑτεροδυναμίας τινὸς παρεισβαλοῦσης ἡττηθῶσιν. b (BCE 3 E 4) ἑτεραλκέα : οὕτως ἡ νίκη—παρέχουσιν.
- 7 26a2 ἢ ὅταν οἱ πρώην νικηθέντες νικήσωσιν. A ἀλ λ' εἴ μοι τι πίθοιο <τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη> : ὑποστικτέον εἰς τὸ πίθοιο καὶ εἰς τὸ πολὺ κέρδιον εἴη .
- 7 28a1 τινὲς δὲ τελείαν τῷ στίχῳ νέμουσιν. b (BCE 3 E 4) T {ἀλλ' εἴ μοι τί πίθοιο;} ἐπὶ δὲ τὸ εἴη ἦτοι στικτέον ἢ ὑποστικτέον.
- 7 28a2 A νῦν μὲν παύσωμεν : ὁ μὲν ἀκροατὴς δεινὰ ἐλπίζει ἐπὶ τῇ παρόδῳ τῶν θεῶν, οἷα καὶ πρώην γέγονεν, ὁ δὲ ἀνακόπτει τὸ προσδοκώμενον, θέαμα δὲ ἀντεισάγει τὴν ἀλαζονείαν Ἑκτορος, τὴν αἰδῶ Ἑλλήνων, τὴν σπουδὴν Μενελάου καὶ Ἀγαμέμνονος, τὴν Νέστορος δημηγορίαν. [5]
- 7 29 b (BE 3 E 4) T <ὥς : > βαρυτονητέον τὸ ὥς· δηλοῖ γὰρ τὸ οὕτως.
- 7 31 A im ὑμῖν ἀθανάτησι : Ζηνόδοτος " <ὕμῖν> ἀθανάτοισιν".
- 7 32a1 ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους "ὕμῖν ἀμφοτέρῃσιν" εἶχε, τῇ Ἀθηνᾶ καὶ τῇ Ἥρᾳ, οὐκ ἀπιθάνως. A Ζηνόδοτος "ἀθανάτοισι", Ἀριστοφάνης "ἀμφοτέρῃσι".
- 7 32a2 T ὑμῖν ἀθανάτησιν : ἐμφαντικῶς, Ἥρᾳ καὶ Ἀθηνᾶ.
- 7 32b T <ὕμῖν ἀθανάτησιν : > ὅτι Ζηνόδοτος <***> .
- 7 32c A im <τὸν δ' αὖτε προσέειπε : > γράφεται "τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα".
- 7 33 A im τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὕτη </ ἦλθον > : ἦκε γὰρ πρὸς τὸ μηδὲν βλαβῆναι τὸ Ἑλληνικόν.
- 7 34-5 ἡ οὖν ἡσυχία οὐδὲν ἔβλαπτεν. b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ἄγε, πῶς μέμονας : οὐκ ἔδει γὰρ ἀλόγως ἐν τοιαύτῃ ἀκμῇ γίνεσθαι τὴν παῦσιν.
- 7 36 b (BE 3 E 4) T Ἑκτορος ὄρωμεν <κρατερὸν μένος> : ἵνα ὀλίγην ἀνακωχὴν δῶ Τρωσίν· εἶπε γὰρ "ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν" (H 4).
- 7 38 καὶ Ἀθηνᾶ δὲ συναινεῖ πρὸς τὸ κεχαρισμένον ταῖς Τρωάδων εὐχαῖς ποιοῦσα. b (BCE 3 E 4) T προκαλέσεται οἰόθεν οἶος : ὅτι συνέσταλται διὰ τοῦ ε τὸν· ἔστι γὰρ προκαλέσσηται.
- 7 39a καὶ πρὸς τὸ σχῆμα, μονόθεν μόνος ἀντὶ τοῦ μόνος πρὸς μόνον. A οἰόθεν : ἀντὶ τοῦ οἷως ἢ οἰόθεν· οἰόθεν ἐστὶ μὲν ἐξ οἴου, ὥς οὐρανόθεν.
- 7 39b1 ἰδίως δὲ ὁ ποιητὴς αὐτῷ χρῆται ἀντὶ τοῦ οἷως. T τὸ μὲν οἰόθεν ἐξ οἴου σημαίνει, b (BCE 3) ὥς τὸ οὐρανόθεν.
- 7 39b2 ἰδίως δὲ ὁ ποιητὴς χρῆται αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ἰοῖω, τουτέστι μόνος μόνω. b (BCE 3 E 4) ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι : ἄμεινον τελείαν δοῦναι εἰς τὸ δηϊοτῆτι καὶ τὸν ἐξῆς "δέ" (H 41) ἀντὶ τοῦ γὰρ λέγειν.
- 7 40 b (BCE 3) T δηϊοτῆς δὲ παρὰ τὸ δηοῦν, ὅθεν καὶ "δηῖω <ἐν πολέμῳ>" (E 117)· πόλεμος δὲ παρὰ τὸ πελεμίζεσθαι. T οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι : ὅτι τὸ ἀγάσσεσθαι ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδέχεσθαι, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν τίθησι.
- 7 41a περιττεύει δὲ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος. A <ἀγασσάμενοι : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "ἀγασσόμενοι".
- 7 41b A im <ἀγασσάμενοι : > φθονήσαντες ἢ θαυμάσαντες.
- 7 41c T il σύνθετο θυμῷ : ὅτι μαντικῶς συνῆκεν οὐκ ἀκούσας αὐτῶν τῆς φωνῆς.
- 7 44 μυθεύεται τῶν ἐξ Ἑκάβης—μεταλαβεῖν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀντικλείδῃ (FGrHist 140, 17). A τῶν δ' Ἑλενος <—> σύνθετο <θυμῷ /> βουλήν : διὰ τί γὰρ οὐχ ὁ Ἀπόλλων ὑπέθετο Ἑκτορι προκαλέσασθαι; ὅτι ἡττηθεὶς ἔμελλεν ἀπιέναι.
- 7 44-5 b (BCE 3 E 4) T φασὶ δὲ Ἑλενον καὶ Κασάνδραν διδύμους εἶναι, λαθόντας δὲ τοὺς γονεῖς ποτε νυκτὸς καταδραθεῖν τὸν μὲν εἰς τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Θυμβραίου ναόν, τὴν δὲ εἰς τὸν τῆς

Ἄρτεμιδος, ἔωθεν δὲ εὐρεθῆναι τέκκαθαριζομένους† τὰς ἀκοάς. b (BCE 3) T < ἰών : > ὅτι ἀντὶ τοῦ πορευθεῖς. ^[5]

7 46 A im Ἑκτορ , υἱὲ Πριάμοιο : τινὲς οὕτω ποδίζουσιν "Ἑκτορ, υἱὲ Πριάμοιο".

7 47a T Διὶ μητρίν ἀτάλαντε : διδάσκει ὅτι δεῖ τὸν ἄρχοντα μὴ μόνον μιᾶς πόλεως, ἅπαντος δὲ κόσμου προνοεῖν δύνασθαι.

7 47b b (BCE 3 E 4) T κασίγνητος δέ τοί εἰμι : βραχεῖ προοιμίῳ τῆς φύσεως ὑπομιμνήσκων προτρέπεται.

7 48 b (BCE 3 E 4) T οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν : πάντοθεν θαρσύνει αὐτόν· ἐπ' οὐδεμιᾷ γὰρ χρεῖα ὡς Ἀλέξανδρος μέγιστον αἰρεῖται κίνδυνον.

7 52a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τε ἡπροφαίνει† τὴν ἀρετὴν Αἴαντος, ὡς, εἰ μὴ τὸ μοιρίδιον ἐπεῖχε, κἂν ἀπώλετο ὑπὸ Αἴαντος. b (BCE 3) T ἐπισπεῖν : ὡς "ἐπιπλεῖν" (ι 227.

7 52b1 470)· μονοσύλλαβον γὰρ τὸ σπεῖν ἀπαρέμφατον. πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον συντιθέμενον φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον. A ὡς πλεῖν οὕτω καὶ ἐπισπεῖ ν .

7 52b2 πᾶν δὲ ἀπαρέμφατον ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν τόνον. b (BCE 3) T il ὡς γὰρ ἐγὼν < ὅ π ' ἄκουσα θεῶν αἰγιγενετάων > : ἀθετεῖται διὰ γὰρ τῆς μαντικῆς αὐτῶν συνῆκεν, ὡς εἴρηται (sc.

7 53a H 44). A ὡς γὰρ ἐγὼν ὅ π ' ἄκουσα < θεῶν > : καὶ μὴν οὔτε τοῦτο εἰρήκασιν οὔτε †τε παραστάντες αὐτῷ.

7 53b ἢ οὖν ὅπα λέγει τὴν μαντικὴν· καὶ γὰρ ὁ τυχὼν ἀκούσας δύναται λέγειν, ἵνα ἢ τὸ ἄκουσα ἡσθόμην, ὡς τὸ "μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί" (ζ 185). b (BCE 3 E 4) T ἢ τὸ ἐξῆς ἐστίν "αὐτὸς δὲ ἡπροκάλεσαι" (H 50). ὡς γὰρ ἐγὼν ὅ π ' ἄκουσα θεῶν , δηλονότι τὸ δεῖν προκαλέσασθαι. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἔφη "οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν" (H 52), παρ' ἑαυτοῦ τοῦτο προσθεῖς. b (BCE 3 E 4) T ὡς ἔφαθ' , Ἑκτωρ δ' αὖ τ' ἐχάρη : τὸ φιλότιμον ὑπέφηνε τῷ μὴ ἀποκρίνασθαι. ^[5]

7 54a οὐ διακηρυκεύεται δέ, ἀλλὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων καὶ ἰδίαν δόξαν αὐτουργεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως Ἑκτωρ δ' αὖ τ' ἐχάρη : ὡς ἀκινδύνως εὐδοξήσων καὶ τὴν πρῶην θεραπεύσων ἀργίαν.

7 54b b (BCE 3) T μέσ < σ > ου δουρὸς ἐλών : μέσου τοῦ δόρατος ἐπιλαβόμενος πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μὴ πρὸς πολεμικὴν χρῆσιν ἔχειν αὐτό, ἀλλὰ πρὸς ἔμφασιν τοῦ διαλεχθῆναι.

7 56a ἔδει δὲ εἰπεῖν μέσον λαβὼν τὸ δόρυ. A μέσ < σ > ου δουρὸς ἐλών : τοῦ ἀπράκτου· ἀκμαζούσης γὰρ τῆς μάχης οὐκ ἐνῆν βοᾶν.

7 56b ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου (sc. Γ 78) ἀρχὴ τῆς μάχης ἦν. b (BCE 3 E 4) T καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσε : ὥς γὰρ αὐτὸν μετεγνωκέναι τὴν παράβασιν καὶ ἐν συμβουλίᾳ δημογερόντων γεγονέναι ἐν τῇ πόλει.

7 57 b (BCE 3 E 4) T καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη < τε > καὶ < — > Ἀπόλλων < / —τερπόμενοι > : ὑψὼν τὰ πραττόμενα θεατὰς αὐτῶν ὑπογράφει θεούς.

7 58–61 b (BCE 3 E 4) T < ἐξέσθην ὄρνισιν ἐοικότες > αἰγυπιοῖσι : σαρκοφάγον γὰρ τὸ ζῶον.

7 59 παιδεύει δὲ πᾶν ζῶον ὀρώντας ὑπονοεῖν εἶναι θεόν, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ λογισμῷ χρῆσθαι τῷ θυμῷ. b (BCE 3 E 4) ἢ ὡς ἐφίξει ὄρνεον φυτῷ, οὕτω καὶ αὐτοὶ ῥαδίως ἐκαθέσθησαν. T φηγῶ < ἐ φ ' ὑψηλῇ > πατρὸς Διός : καλῶς τοῦ Διὸς τὰ τέκνα ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς κάθονται δρυῖ. ^[5]

7 60 καὶ τὸ ὑψηλὸν πρὸς θεῶν ἐπιτήδειον. b (BCE 3 E 4) T ἀνδράσι τερπόμενοι· < τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί > : ἐχρῆν ἐπαγαγεῖν τοὺς λόγους.

7 61a1

Ἑκτορος δὲ τῷ φιλοτίμῳ προσλιπαρεῖ τῇ τε διαγραφῇ καὶ εἰκόνα παραφέρει. Τ ἄλλως· ἀνδράσι
τερπόμενοι : φιλοσόφως ὡς ἰδίῳ κτήματι.

7 61b1 Τ φιλοσόφως, οἷς ἕκαστος πρόσκειται, ὡς ἰδίοις τέρπονται κτήμασιν· ὧ γὰρ ἐμφύτως τις
ἔγκειται, τούτῳ καὶ ὑπερήδεται μηδὲν φροντίζων τοῦ ἀπολλυμένου.

7 61b2/a2 οὐκ ἀμφοτέροις δὲ ἀμφοτέροι τέρπονται, ἀλλ' εἰς ἐνί. b (BCE 3 E 4) ἐχρῆν δὲ μετὰ τοῦτο τοὺς
λόγους ἐπαγαγεῖν Ἑκτορος, ὅπως φιλοτίμως ἐκλιπαρεῖ. ἀλλὰ τῇ τοῦ πλήθους διαγραφῇ καὶ
εἰκόνα παραφέρει. b (BE 3) ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι : ἡ τοιαύτη προφορὰ
φαντασίαν μὲν τῇ διανοίᾳ, κόσμον δὲ τῇ ἀπαγγελίᾳ ποιεῖ. ^[5]

7 62a b (BCE 3 E 4) Τ < πεφρικυῖαι : > γράφεται καὶ "βεβριθυῖαι".

7 62b Α im πεφρικυῖαι : φρίσσει τις φόβῳ ἢ ψύχει ἢ ὀργῇ.

7 62c ἐψύχωσεν οὖν τὰ ὅπλα, φρίσσειν αὐτὰ λέγων. b (BCE 3) Τ φρίσσει τις—φρίσσειν φησί. Α οἷη δὲ
Ζεφύριοιο <—φρίξ> : καλῶς τὴν ἡρεμίαν τῶν ὅπλων κινήσει Ζεφύρου παρέβαλεν· οὐ γὰρ
ἀθρόως ἐμπίπτει ὁ ἄνεμος οὗτος τῇ θαλάττῃ, μελαίνων δὲ αὐτὴν καὶ ὥσπερ ἐπιστίζων κατὰ
μικρὸν ἐγείρεται.

7 63a καὶ ἀλλαχοῦ "Ζεφύρου ὑποκινήσαντος" (Δ 423). b (BE 3 E 4) Τ φρίξ δὲ ἡ ἐπανάστασις τῶν
κυμάτων. b (BCE 3) Τ πόντον ἔπι φρίξ : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]

7 63b 48 B.) ἀναστρέφει, ἐπὶ πόντον· οὕτως καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἄμεινον· οὐδὲν γὰρ ἔσται τὸ ἐπιφρίξ,
χωρὶς εἰ μὴ παρέλκη ἢ πρόθεσις· ὅπερ οὐ πιθανόν· οὐ γὰρ κατεπείγει. φρίξ δὲ ἡ ἐξ ἐπιλοκῆς—
πνεῖν. βέλτιον δὲ τὴν πρώτην ἔγερσιν τῶν κυμάτων ἀκούειν. Α μελάνει : ὡς "οἰδάνει" (I 554), ὁ
Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]

7 64a 48 B.)· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει, φησὶν, ἐνδεία τοῦ ἰ ἐγένετο. Α < πόντος ὑ π' αὐτῆς : > Ἀρίσταρχος
"πόντον" διὰ τοῦ ν, καὶ "ὑπ' αὐτῇ", τῇ φρικί.

7 64b ἄλλοι δὲ "πόντος ὑπ' αὐτοῦ". Α int {ὀρνυμένοιο νέον} μελάνει δέ τε πόντος <ὑ π' αὐτῆς> :
ὅτι ἐὰν μὲν γράφηται "πόντος ὑπ' αὐτοῦ", ἔσται μελαίνεται ὁ πόντος ὑπὸ Ζεφύρου, ἐὰν δὲ
"πόντον ὑπ' αὐτῇ", ἔσται μελαίνει δὲ τὸν πόντον ὁ Ζέφυρος ὑπὸ τῇ φρίκῃ.

7 64c Α μελάνει δέ τε πόντος ὑ π' αὐτῇ : διὰ τοῦ ν τὸ "πόντον", καὶ ἔστι 'μέλανα ποιεῖ τὸν πόντον
ὑπὸ τῇ φρικί ὁ Ζέφυρος· καὶ ἔστι Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα.

7 64d1 εἰ δὲ ἔγράφειτ' "πόντος ὑπ' αὐτῆς", τὸ μελάνει ἀντὶ τοῦ μελαίνεται ὑπὸ τῇ φρικί τοῦ
Ζεφύρου. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ μελάνει ὡς "οἰδάνει" (I 554) βαρυτονητέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ
μελαίνει γέγονεν. Τ διὰ τοῦ ν τὸ "πόντον", "μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῇ". ^[5]

7 64d2 καὶ ἔστι 'μέλανα ποιεῖ τὸν πόντον ὑπὸ τῇ φρικί ὁ Ζέφυρος'. ἔστι δὲ Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα. εἰ δὲ
γράφεται "μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ", τὸ μελάνει ἀντὶ τοῦ μελαίνεται ὑπὸ τῇ φρικί τοῦ
Ζεφύρου. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ μελάνει ἀπὸ βαρυτόνου ἐνεστώτος ἀποβολῇ τοῦ ἰ, ὡς τὸ
κοιλάνει ἀντὶ τοῦ κοιλαίνει. b (BE 3 E 4) ὄρκια μὲν Κρονίδης <ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν> : εἰς
θεοὺς ἀναφέρει τὴν αἰτίαν, Τρῶας ἐλευθερῶν καὶ τὸ παράδοξον προφέρων τῆς προκλήσεως.
^[5]

7 69 b (BCE 3 E 4) Τ < τεκμαίρεται : > ἐπιτελεῖ τέκμωρ γὰρ τὸ τέλος.

7 70 Α int < εἰς ὃ κεν ἡ ὑμεῖς—ἔλοιτε / > ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε : ἔδει ἐπαγαγεῖν ἢ ἡμεῖς
παρὰ ταῖς ναυσὶν ἔλοιμεν ὑμᾶς.

7 71-2a ὁ δὲ διὰ τὸ νεμεσητὸν ἐσχημάτισε τὸν λόγον. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· εἰς ὃ κεν ἡ ὑμεῖς Τροίην
<—> ἔλοιτε / ἢ αὐτοὶ <—> δαμείετε : πιθανῶς ἐξ ἴσου τὸν κίνδυνον ἀμφοτέροις κατέστησεν,
παρελὼν Ἑλλήνων τὴν ἐκ θεῶν ἐπικουρίαν.

7 71-2b

- b (BC E 3 E 4) Τ ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν <ἀριστῆες> : αἱ Ἀριστάρχου οὕτως "ὕμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν". καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ὑμῖν δ' ἔννεισι γάρ, ἢ ἐν ὑμῖν δέ εἰσι γὰρ ἀριστῆες.
- 7 73a1 A "ὕμῖν ἔν γάρ", οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 7 73a2 καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ἐν ὑμῖν δέ εἰσι γὰρ ἀριστῆες. T il < τῶν νῦν ὄν τινα θυμός : > γράφεται καὶ "τῶν εἰ καὶ τινα θυμός".
- 7 74a1 A int γράφεται "τῶν <εἰ> καὶ τινα θυμός".
- 7 74a2 T il ὄντινα θυμός <—> ἀνώγει : οὐ πρὸς διορισμόν· πρὸς ἀνάπausιν γὰρ τοῦ στρατοῦ γίνεται ἡ μάχη.
- 7 74b T πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίω : ὅτι ἰδίως ὥς περὶ ἐτέρου.
- 7 75a1 καὶ ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κατὰ συγκοπήν. καὶ ὅτι ἀκαίρως δῖον ἑαυτὸν ὁ Ἑκτωρ. A πρόμαχος.
- 7 75a2 πάθος συγκοπή. A im δεῦ ρ ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος : ἵνα πάντες αἰδεσθῶσι μὴ προβαλλόμενοι, καὶ ὥς πρόμος ἐκεῖνος τοῦ στρατοῦ σαλεύει περὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν.
- 7 75b T < Ἑκτορι δίω : > γίνονται αἱ τοιαῦται προσφωνήσεις δι' ἐξοχήν, ὥς τὸ "Ζῆν' ὕπατον" (Θ 22)· δι' οἶκτον, ὥς τὸ "Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι" (Π 496) καὶ δι' ἦθος, ὥς τὸ "οὐδὲ σύ γ' ἔγνωσ / Παλλάδ' Ἀθηναίην" (ν 299—300).
- 7 75c1 b (BCE 3 E 4) Ἑκτορι δίω: κατ' ἐξοχήν.
- 7 75c2 "Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι" διὰ οἶκτον. "Παλλάδ' Ἀθηναίην" διὰ ἦθος. T Ζεὺς δ' ἄμ μ ' ἐπιμάρτυρος : παρατέμνει τὰ ὅρκια, ἐπεὶ ἔναγχος παρέβησαν ὅρκους.
- 7 76a T ἐπιμάρτυρος : ὅτι οὕτως λέγει, ὁ μάρτυρος, ἄφ' οὗ οἱ μάρτυροι.
- 7 76b ἀπὸ δὲ τοῦ μάρτυς μάρτυρες. A < τῶν νῦν—ἔστω : > ἵνα πάντες αἰδεσθῶσι μὴ προβαλλόμενοι, κουφότερον διαλέγεται· ὅθεν καὶ δῖον ἑαυτὸν κατ' ἐξοχήν ἐκάλεσεν.
- 7 74-6 οὐκ ἀπαιτεῖται δὲ ὅρκων προσθήκη, ὅτι πρὸς μόνην ἀνάπausιν τοῦ στρατοῦ ἡ μάχη γίνεται, ἢ ὅτι ἔναγχος τοὺς ὅρκους παρέβησαν. b (BCE 3 E 4) σῶμα δὲ οἶκα δ' ἐμόν : βαρβαρικὸν τὸ σπεύδειν περὶ τὰς ταφάς. ^[5]
- 7 79a περιπαθῶς δὲ προπαρασκευάζει ὁ ποιητής, πρὸς ὃ μάλιστα ἀπεύχεται, εἰς τοῦτο δυστυχήσαντα (cf. X 346—54). b (BCE 3) T ὄφρα πυρός με : ὅτι καθόλου διὰ πυρός οἶδεν γινομένης τὰς ταφάς.
- 7 79b A < λελάχωσι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσιν.
- 7 80 ἀναδιπλασιασμός λελάχωσι. A < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 7 82 A int ὄφρα ἐταρχύσωσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοί </ — / καὶ ποτέ τις εἴπησι > : διαστολαὶ Ἀχαιοί (85), Ἑλλησπόντῳ (86), καὶ κοινὸν κατὰ πάντων τὸ ὄφρα (85), ἵνα ταρχύσωσι καὶ χέωσι καὶ εἴπη ποτέ τις.
- 7 85-7a1 A ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὄφρα.
- 7 85-7a2 b (BCE 3 E 4) T il ὄφρα ἐταρχύσωσι : πόθεν τὸ ταρχῦσαι; †ταρχῶα† τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν, ἀπὸ τῆς ταραχῆς.
- 7 85a1 T ἀπὸ τοῦ ταρχύω.
- 7 85a2 καὶ †ταρχύματα† δὲ ἅ τοῖς νεκροῖς πρὸς κηδείαν ὥς νενομισμένα ἐποιοῦν. b (BCE 3 E 4) ταρχύσωσι : θάψωσι. †ταρχέα† τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς, ἀπὸ τῆς ταραχῆς. A σῆμά τέ οἱ χεύσωσι <ν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ > : ὅτι οὐ κατεκομίζετο τὰ ὀσῆα εἰς τὰς πατρίδας.
- 7 86a

- πλατεῖ δὲ καθ' ὃ μέρος ἐ <σ> τὶ πλατύς, καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πλατεῖ. Α σῆμά τέ οἱ χεύσωσι : λεληθότως ἀποτρέπει τῆς μονομαχίας τοὺς Ἕλληνας· αὐτὸς γὰρ ἂν ἔμελλεν ἀναιρούμενος θάπτεσθαι ἐν Ἰλίῳ πόρρῳ τῆς θαλάττης ὥστε μηδεμίαν γίνεσθαι μνήμην τῷ φονεύσαντι.
- 7 86b τοῦ δὲ ἀντιπάλου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ταφέντος ἀείμνηστον κλέος ἔχειν ἔμελλε παρὰ τοῖς πλέουσιν· διὸ καὶ ἐγκολάπτει δυοῖν ἐποῖν ἐπιγραφὴν τῷ τάφῳ· "ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα, / ὃν ποτ' ἀριστεύοντα" (H 89—90). b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ : καθ' ὃ μέρος ἐστὶ ἡ πλατύτερος† ἑαυτοῦ περὶ τὰς ἐκροὰς τοῦ Σκαμάνδρου. ^[5]
- 7 86c b (BCE 3 E 4) Τ Ἀθάμας ὁ Αἰόλου μὲν παῖς, βασιλεὺς δὲ—ἡ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ (F.H.G. 3, 34, fr. 37). Α ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα : ὡς ἤδη νενικηκὼς ἐπιγράφει τῷ τάφῳ ἡ τὸν† ἐπινίκιον, οὐκ ἐπὶ τεθνηκότι, ἀλλ' οὐδὲ γιγνωσκομένῳ τῷ μέλλοντι μονομαχεῖν τὸ ἐπικήδειον πρὸ τοῦ θανάτου διατιθεῖς.
- 7 89a b (BCE 3 E 4) Τ ἄνδρὸς μὲν τόδε σῆμα : πρὸς τὴν τῶν γραμμάτων εὕρεσιν.
- 7 89b Τ <μέν :> ὅτι ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δέ, ὃ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δή.
- 7 89c Α int < μέν : > τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν.
- 7 89d Τ il < κατατεθνηῶτος : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η "κατατεθνηῶτος".
- 7 89e Α im < ὃν ποτε : > γράφεται καὶ "ὃν τινα".
- 7 90a Α il Τ il ὃν ποτ' ἀριστεύοντα : πρὸς ἰδίαν ἐπίτασιν, εἰ τοῦ ἀρίστου φανεῖται κρείττων.
- 7 90b1 φιλότιμος δὲ ὁ Ἔκτωρ χαρακτηρίζεται, ὡς καὶ ἐκεῖ "ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι" (X 305). Τ ἀριστεύοντα δὲ προστίθῃσι πρὸς ἰδίαν ἐπίτασιν, εἰ καὶ τοῦ ἀρίστου φανεῖται κρείττων.
- 7 90b2 φιλότιμος δὲ καὶ ἀλαζῶν καὶ βαρβαροήθης ἀεὶ ὁ Ἔκτωρ χαρακτηρίζεται. b (BCE 3 E 4) αἶδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, <δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι> : ἰσόκωλον τὸ ἔπος, ὅπερ ἐστὶ φράσις δύο ἢ καὶ πλειόνων κώλων ἀπηκριβωμένων ἀλλήλοις πρὸς ἀντιστρόφου ἐμφέρεϊαν· "χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν" (ο 74).
- 7 93a ἡ ὁμοιόπτωτον καὶ ὁμότροπον· "Ὑλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι <καὶ Ἑρμῷ δινήεντι>" (Υ 392). Τ αἶδεσθαι μὲν : δειλῶν γάρ· καλεῖ δὲ διὰ τὸν παρασπονδησμόν· ἡ περιμένοντες κέλευσιν, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δηλὸν ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἡ ὑπὸ θεοῦ ὠρμῆσθαι αὐτὸν ὑπονοοῦντες πρὸ ὀλίγου ἡττώμενον· καὶ γὰρ τοῦ Διομήδους ἀκηκόασι· "καὶ ἡγάρ† οἱ πάρα κεῖνος Ἄρησ" (Ε 604). ^[5]
- 7 93b b (BCE 3) Τ τινὲς δὲ δεῖσαντες τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς καὶ "σιγῇ δειδιότες" (Δ 431). Τ αἶδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι : αἶδεσθαι μὲν· δειλῶν γάρ. δεῖσαν δὲ διὰ τὰς—ὡς καὶ "σιγῇ δειδιότες". Α ὅψε δὲ δὴ Μενέλαος : ὡς αἰτίαν ἔχων τοῦ παντός.
- 7 94a1 καὶ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον δὲ ἐπῆρται μονομαχία. διὰ δὲ τοῦ ὅψε διδάσκει μὴ παραχρῆμα ποιεῖσθαι τὰς ἀποκρίσεις. Τ ὡς αἴτιος ὢν τοῦ παντός καὶ πλέον ὀδυνώμενος.
- 7 94a2 καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον δὲ μονομαχίᾳ οὕτως προπετεύεται. διὰ δὲ τοῦ ὅψε διδάσκει μὴ παραχρῆμα ποιεῖσθαι τὰς ἀποκρίσεις. b (BCE 3 E 4) νείκει ὀνειδίζων : ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "νείκε' ὀνειδίζων" ἔξω τοῦ ι ὥστε κατὰ συναλιφὴν νοεῖσθαι τὸ ὑγιὲς "νείκεε".
- 7 95a1 Α ἔν τισι "νείκε' ὀνειδίζων".
- 7 95a2 Α im < νείκει : > τῷ ἐλέγχῳ.
- 7 95 Τ il ἀπειλητῆρες : καυχηταί—καυχηματίας λέγουσιν.
- 7 96 ἐν ἄλλῳ· ὑβρισταί. Α ἡ μὲν δὴ λώβῃ τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς : ἐκ δεινοῦ δεινὰ ἢ καὶ τῶν δεινῶν δεινότερα.
- 7 97

Α ἐκ τῶν δεινотάτων ὑμῶν πράξεων δεινὴ ἐστὶν ἡ λώβη. A im b (BCE 3 E 4) Τ ἔν τισι δὲ "λώβη γε τάδ' ἔσσεται". Τ ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε : τῶν στοιχείων ὕδωρ καὶ γῆ κατὰ φύσιν ἀκίνητα, τὰ δὲ ἄλλα κινητὰ δι' ἑαυτῶν.

- 7 99 ταῦτα οὖν φησι τὴν ἀκινήσιαν ὀνειδίζων· ἡ ἐξ ὧν συνεστήκασιν, εἰς ταῦτα αὐτοὺς ἀναλυθῆναι εὔχεται. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Ξενοφάνης (Vors. 6 21 B 33 + 27)· "πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμε <σ> θα· / ἐκ γῆς γὰρ ἅπαντα καὶ εἰς γῆν πάντα τελευτᾷ." b (BCE 3) Τ ἡ ὅτι τὸ ὕδωρ τὰς ψυχὰς διαφθείρει. Τ ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε : ἀναλυθεῖτε εἰς ὕδωρ—ψυχὰς διαφθείρει. Α < αὐτὸς θωρήξομαι : > ὡς ἀνάγκη δεχόμενος τὸ μονομάχιον. ^[5]
- 7 101 Τ il νίκης πείρα τ' ἔχοντα <ι> : ὅτι τῷ ἀπηρτισμένῳ κέχρηται, νίκης πείρα τ' ἔχοντα ι, οὐκ ἔχεται.
- 7 102a Α < νίκης πείρατα : > τὸ ἄνισον οἶδεν, ὡς καὶ Πρίαμος· "Ζεὺς μὲν που τόδε οἶδε" (Γ 308).
- 7 102b b (BE 3 E 4) Τ il ὡς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλὰ : ἀλλὰ, φασίν, ὦπλισται.
- 7 103a1 ἴστωσαν δὲ ὅτι ἀσφαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει ὡς ἂν μέλλων μονομαχεῖν. Τ πῶς ἐν πολέμῳ ὧν οὐκ ἦν ὦπλισμένος; φαμέν ὅτι ἀσφαλέστερα ὅπλα ἀναλαβεῖν θέλει μέλλων εἰσιέναι εἰς μονομάχιον.
- 7 103a2 b (BC E 3 E 4) ἔνθα κέ το ι, Μενέλα ε, φάνη βιότοιο τελευτή <—ἐκ τ' ὀνόμαζεν> : εἰς κίνδυνον προαγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν καὶ λύσιν τοῦ παντὸς πιθανῶς ἀνίστησι τὸν ἀδελφόν.
- 7 104-8 φιλοστόργως δὲ πρὸς αὐτὸν ποιεῖται τὸν λόγον ὁ ποιητὴς καὶ συμπαθῶς προανεφώνησεν αὐτοῦ τὸν κίνδυνον. καὶ τὸ βασιλῆς (106) δὲ χαρίεν καὶ εὐνοϊκὸν διὰ τὸ προλαβεῖν τοὺς φίλους τὴν σπουδὴν Ἀγαμέμνονος. b (BE 3 E 4) Τ {ἔνθα κέ τοι μενέλαε φάνη} βιότοιο τελευτή : γράφεται καὶ "θανάτοιο τελευτή", οἷον θανάσιμον τέλος. ^[5]
- 7 104a1 AA im γράφεται καὶ "θανάτοιο".
- 7 104a2 Τ il αὐτὸς τ' Ἀτρείδης : διὰ τί τὸν μὲν Ἀλέξανδρον κελεύει μονομαχεῖν Ἑκτωρ, τὸν δὲ Μενέλαον κωλύει κινδυνεύειν Ἀγαμέμνων καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἀχαιῶν βασιλεῖς; ὅτι τοῦ μὲν Ἀλεξάνδρου ἀδικοῦντος ἡδέως οἱ Τρῶες ἀπηλλάττοντο, τὸν δὲ ὡς ἀδικούμενον ἠλέουν.
- 7 107 b (BCE 3 E 4) Τ ἀφραίνεις, Μενέλαε : παραφρονεῖς, μωραίνεις, ἀσυνετεῖς. ^[5]
- 7 109 Α φιλοδόξως γάρ, οὐ φρονίμως ἐσπούδακεν ἐπὶ τὴν μάχην. δεῖ οὖν τὸ κατὰ δύναμιν, οὐ τὸ κατὰ προθυμίαν σκοπεῖν. Α b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε πρώην μαχεσάμενος τοῦ μὲν ἄθλου ἀφήρηται, τὸν δὲ κίνδυνον ἥρηται. Τ < ἀνὰ δὲ σχέο : > Ἀρίσταρχος "ἀνὰ ἴδ' ἄνσχεο†", ἀνάσχου δέ. ^[5]
- 7 110a1 Α int Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς "†ἀναδίσχεο†".
- 7 110a2 Τ il ἀνὰ δὲ σχέο : τὸ σχέο τὴν ὀξεῖαν ἴσχει ἐφ' ἑαυτοῦ νῦν.
- 7 110b ὅταν μέντοι ἀπολάβῃ τὴν πρόθεσιν, τὸ τηνικαῦτα ἀναπέμπει τὸν τόνον, "ἀνάσχεο" (Α 586. E 382 al.). Α < μη δ' ἔθε λ' : > ὅτι τὸ ἐθέλω ἀεὶ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται.
- 7 111a Α int μη δ' ἔθε λ' ἐξ ἔριδος : τῆς πρὸς Ἀχαιοὺς ἔριδος.
- 7 111b ἔστι δὲ τοῦτο τὸ γνῶθι σαυτόν. b (BCE 3 E 4) Τ τεῦ ἀμείνονι φωτί : τεχνικῶς ἥττονα πολὺ φησιν αὐτὸν Ἑκτορος, ὅπως μὴ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἑκαταφρονήσιν δοκοίη†, τὸν μὲν τοῦ κινδύνου ῥύόμενος, τοὺς δὲ κινδυνεύειν προτρεπόμενος.
- 7 111c b (BCE 3 E 4) Τ < στυγέουσι : > καταπλήττονται.
- 7 112 Τ il καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε <— / > ἔρρι γ' ἀντιβολῆσαι : τοῦτον παρέλαβεν, οὗ καὶ Μενέλαος οὐκ αἰδεῖται ἥττων εἶναι ὁμολογεῖν, οὐκ ἄλλον τινὰ τῶν ὀλίγῳ τοῦ Μενελάου κρείττονων.

- 7 113-4 ἀναπολεῖ δὲ πανταχοῦ τὸ ὄνομα Ἀχιλλέως ὑπὲρ τοῦ μὴ λήθῃ δοθῆναι. b (BCE 3 E 4) T
 < τούτῳ γε : > ἴδιτ' τούτῳ γε , τῷ Ἑκτορι .^[5]
- 7 113 γράφεται καὶ "τοῦτόν γε " . A int ἔρρι γ ' ἀντιβολῆσαι , < ὅ περ σέο πολλὸν ἀμείνων > :
 γράφεται καὶ διὰ τοῦ μ , "ἀντιμολῆσαι".
- 7 114a1 βέλτιον δ' ἄν, φασίν, εἴρητο Ὀμήρῳ "ὅ περ μέγα φέρτατός ἐστιν" (cf. A 581)· ἐπ' αὐτοῦ γὰρ
 ψιλῶς λεγόμενον τοῦ Μενελάου ἔχει τι ὀνειδιστικόν. A < ἀμείνων : > Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ
 ν "ἀμείνω" γράφει.
- 7 114b1 A im ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων : γράφεται καὶ "ἰἀμείνων†".
- 7 114b2/a2 ἄμεινον δέ φασιν "ὅπερ μέγα φέρτατός ἐστιν", ἵνα ψιλότερος εἴη ὁ ὀνειδισμὸς Μενελάου. T
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον < ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί > : ἐντέχνως παρυπέμνησεν ὅτι πάντως δεῖ
 τινα αὐτῶν ἀναστήναι.
- 7 116a b (BCE 3 E 4) T < πρόμον : > ὅτι πρόμον τὸν πρόμαχον κοινῶς λέγει.
- 7 116b A im εἴπερ ἀδειῆς τ' ἐστὶ < καὶ εἰ μόθου ἐς τ' ἀκόρητος , / —φύγησι > : γράφεται καὶ διὰ τοῦ
 γέ, "ἀδειῆς γε" (117).
- 7 117-8 A A int ἀφ' ἐτέρας δὲ ἀρχῆς ταῦτα· διόπερ ὑποστικτέον ἀκόρητος (117)· ὁ γὰρ λόγος εἰ καὶ πάνυ
 ἄφοβος καὶ ἀπλήρωτος πολέμου ἐστίν, ἀγαπητῶς ὑπολαμβάνω αὐτὸν φεύξεσθαι. A μόθου
 < ἀκόρητος > : ἰμότος† παρὰ τὸ τάχιστα πληροῦσθαι τὴν ἐπιθυμίαν.^[5]
- 7 117 T φημί μιν ἀσπασίως : ταῦτα εἰς προτροπὴν τῶν Ἀχαιῶν.
- 7 118a T γόνυ κάμψειν : ἀντὶ τοῦ φυγεῖν.
- 7 118b A int γόνυ κάμψειν : ἀναπαύσεσθαι, ἢ—διώκεσθαι. A γηθόσυνοι θεράποντες : παρὸν αὐτῷ καὶ
 ὄτρηροὶ θεράποντες (cf.
- 7 122a1 A 321) εἰπεῖν καὶ 'καρπαλίμως θεράποντες' γηθόσυνοι φησί, τὴν τῶν θεραπόντων πρὸς τὸν
 βασιλέα ἐμφαίνων κηδεμονίαν. T τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπάντων κηδεμονίαν δηλοῖ.
- 7 122a2 b (BCE 3 E 4) Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν : πιθανῶς τοῦτον ἐπιπλήσσοντα παρεισάγει, ὅς διὰ τὴν
 ἡλικίαν οὐχ ὑποφέρει τὸ ὅμοιον ἔγκλημα.
- 7 123 b (BCE 3 E 4) T καὶ μετὰ Ἀγαμέμνονα (cf. H 109—119) δὲ ὅμως ἀσφαλεῖς πάλιν οἱ Ἕλληνες. T ὦ
 πόποι , < ἡ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει > : λειπόμενοι γὰρ οἱ γέροντες δυνάμει τῷ
 σχετλιάζειν ἐμφαίνουσι τὴν οἰκείαν προθυμίαν.
- 7 124 μόνον οὐχὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐν αὐτοῖς ἔλεειν φησιν. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ λύπην εἰπεῖν, ἀλλὰ
 πένθος καὶ μέγα . b (BCE 3 E 4) T ἡ κε μέ γ ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα < Πηλεΰς > : διδάσκει
 ὅτι καὶ ἀπόντας δεῖ τοὺς πρεσβυτέρους τιμᾶν, λέγων ὡς δεῖ τοὺς Ἕλληνας ἀρέσκειν Πηλεΐ καὶ
 μὴ παρόντι.^[5]
- 7 125 ἀνόητον δέ φασι τὸ μὴ τοὺς γονεῖς αὐτῶν παραλαβεῖν ἀχθομένους, ἀλλὰ τὸν Πηλέα, ὃν ἔδει
 χαίρειν δυστυχοῦντων Ἑλλήνων διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὕβριν. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἔντεχον· εἰ γὰρ ὁ τοῦ
 πολέμιου πατὴρ ἄθυμεῖ, πόσῳ μᾶλλον οἱ ἡμῶν· ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει Ἀγαμέμνονα
 Ἀχιλλέως ὅτι ὁ νῦν προκαλούμενος πάντας, ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μετ' Ἀχαιοῖσι πολέμιζεν (cf. I 352),
 "οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ" (I 353)· ἐπαχθὲς γὰρ ἦν τὸ σαφῶς ὀνειδίσαι.
 ἴπρομνηστεύει† οὖν τὰς Λιτάς, καὶ τοῖς βαρβάροις δὲ ἐμφαίνει ὅτι οὐκ ἔσται ἡ Ἀχιλλέως ὀργὴ
 πολυχρόνιος τοῦ Πηλέως οὕτω πρὸς τοὺς Ἕλληνας διακειμένου καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὑποθωπεύει
 λεληθότως. b (BCE 3 E 4) T βουληφόρος : ὁ φέρων εἰς πέρας, ἃ βούλεται.^[10]

συνίστησι δὲ τὸ πρόσωπον, ὅπως ὁ τούτου σχετλιασμός δεινότατος ἐγείρη τοὺς Ἕλληνας. b (BCE 3 E 4) Τ ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος <μέ γ' ἐγήθεεν> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μέγα δ' ἔστανεν", ἐξ οὗ φανερός ἐστίν ἀνεγνώκως "μειρόμενος", οἷον στερόμενος.

7 127a1 ὁ δὲ Ὀμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι. "καὶ ἡμῖσιν μείρεο τιμῆσιν" (I 616). δέον οὖν εἰρόμενος, ἐρωτῶν. προκρίνει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος τὴν μέ γ' ἐγήθεεν γραφήν. Α Ζηνόδοτος "μειρόμενος" γράφει, κακῶς. ^[5]

7 127a2 Τ ἢ ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος : τὸ πλήρες ἐμὲ εἰρόμενός ἤτε.

7 127b Α ἐρέων γενεήν τε τόκον τε : θαυμασίως τῆς εὐγενείας αὐτοὺς ὑπέμνησεν οὐκ ἐπαινῶν τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ἀλλὰ Πηλέα τὸν ἄκρον ἐπ' εὐγενείᾳ χαίρειν ἐπὶ τῇ γονῇ αὐτῶν λέγων.

7 128a1 ἀλλ' οὐδέ φησιν ὅτι ἐμαρτύρησα τῷ Πηλεΐ περὶ ὑμῶν· τὸ μὲν γὰρ κολακικόν, τὸ δὲ λέγειν ὅτι μεμαρτύρηκα ὑμῖν εὐγένειαν ἐπίφθονον. b (BCE 3 E 4) Τ γενεήν τε τόκον τε : πατέρα καὶ παῖδα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαινεῖν τοὺς προγόνους κολακικόν, τὸ δὲ λέγειν ὅτι μεμαρτύρηκα ὑμῖν εὐγένειαν ἐπίφθονον. ^[5]

7 128a2 Α ἀκούσαι .

7 129-130 .. ἀείραι : παροξυτονητέον ἀμφοτέρω· ἔφαμεν γὰρ (sc. ad A 255) τὴν αἰ δίφθογγον ἐν εὐκτικοῖς μακρὰν εἶναι. Α < φίλας > ἀνὰ χεῖρας {ἀείρας}: ἐν ταῖς ἐζητασμέναις Ἀριστάρχου "βαρείας χεῖρας", τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρωσιν νῦν καὶ δυσκινήτους.

7 130a1 ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐρρωμένας "βαρείας χεῖρας ἐποίησιν" (A 89). Α φίλας ἀνὰ χεῖρας {ἀείραι}: Ἀρίσταρχος "βαρείας χεῖρας", τὰς ὑπὸ τοῦ γήρωσιν δυσκινήτους.

7 130a2 Τ θυμὸν ἀπὸ μελέων : δηλοῖ ὅτι παρέσπαρται ἡ ψυχὴ παντὶ τῷ τοῦ σώματος μέρει.

7 131a b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι : ὅτι τοιοῦτοις πεπίστευκε τὸν ἴδιον υἱόν.

7 131b1 Τ τοῦτο δὲ πάσχει, φησίν, ὅτι τοιοῦτοις ἀγενέσι καὶ δειλοῖς τὸν ἴδιον υἱὸν πεπίστευκεν.

7 131b2 b (BCE 3 E 4) δῦναι δόμον Ἄιδος <εἴσω> : μέτριος μὲν ὁ λόγος τῇ φαντασίᾳ, πικρὸς δὲ τῇ δυνάμει· εἰ γὰρ ἐκεῖνος ἀκούων ἀβίωτα σπεύδει, πόσῳ μᾶλλον ἐγὼ ὁρῶν ἢ ὑμεῖς ἀσχημονοῦντες; πραγματικῶς καὶ πρὸς Ἀχιλλεῖα ἀποτείνεται· εἰ γὰρ οὕτω βαρέως οἶσει ὁ Πηλεὺς τὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀνανδρίαν, πῶς οὐκ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τῷ υἱῷ ἄχθοιτο; Τ μέτριος μὲν οὖν ὁ λόγος τῇ φαντασίᾳ, πικρὸς δὲ τῇ δυνάμει· εἰ γὰρ ὁ Πηλεὺς τὰ ὑμῶν ἀκούων δεινὰ θανεῖν εὐχεται, πόσῳ μᾶλλον ἐγὼ ὁ τοσαῦτα ποιήσας ἐν νεότητι καὶ νῦν ὁρῶν ὑμᾶς πραγματικῶς δὲ καὶ πρὸς Ἀχιλλεῖα ἀποτείνεται· εἰ γὰρ οὕτως βαρέως οἶσει ὁ Πηλεὺς τὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀνανδρίαν, πῶς οὐκ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τῷ υἱῷ ἄχθοιτο; b (BE 3 E 4) αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ : οὐκ ἄκαιρος ὁ λόγος· ἐπιτιμήσας γὰρ τοῖς ἀρίστοις ὥφειλεν ἀποδεῖξαι διὰ τῆς παραθέσεως τῶν πεπραγμένων αὐτῷ ὅτι δεόντως ἄγει ταύτην τὴν παρρησίαν, ἵνα πρὸς ζῆλον αὐτοὺς τῶν ὁμοίων κινήσῃ. ^[5]

7 132 b (BE 3 E 4) Τ τοιοῦτος καὶ Φοῖνιξ καὶ Λαέρτης. Τ ἐ π' ὠκυρόφω κελάδοντι . ^[5]

7 133-5a .., Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα : ὅτι ἰδίως τὰ ἐπίθετα προτάξας τὸ κύριον ἐπήγαγεν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα (135). Α Κελάδοντι (13 3) : τῷ νῦν Ἀκίδωνι .

7 133-5b τινὲς δὲ ἄμφω ἐπίθετα τοῦ Ἰαρδάνου καὶ τὴν φράσιν σημειοῦνται· προτάξας γὰρ δοτικὰς ἐπιφέρει γενικὴν Ἰαρδάνου (135). Τ Φειᾶς {πὰρ τεύχεσσιν}: ὅτι ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ο 297) πληθυντικῶς "ἡ δὲ Φεαῖς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὐρῶν", ὡς Μυκλήνην καὶ Μυκλήνας.

7 135a Α Φειᾶς <πὰρ τεύχεσσιν : Φειᾶς> περισπαστέον· ἐνικὴ γάρ ἐστι γενικὴ.

7 135b

πρόδηλον κάκ τῆς συντάξεως τοῦ τείχεσ <σ> 1, παρὰ τοῖς τῆς Φειᾶς τείχεσι. Φεὰ δὲ πόλις—
παρ' ἣν ὁ Ἰορδάνης† ρεῖ. Α Φειᾶς παρ τείχεσιν : καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι, καὶ Ἰάρδανος
οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι.

- 7 135c ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος (p. 114 Schm.) "Φηρᾶσ" γράφειν καὶ "Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα". οὕτω
γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ (FGrHist 3, 159). ΑΤ < πρόμος : > ὅτι ἀντὶ τοῦ πρόμαχος κοινῶς.
- 7 136a Α im < ἰσόθεος φῶς : > ἐπαίρει τὸν πολέμιον Ἐρευθαλίωνα.
- 7 136b T il δίου Ἀρηιῆθου : ὅτι πυκναὶ ἐν Ἰλιάδι αἱ ἐπαναλήψεις, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐα (sc.
- 7 138a α 23). καὶ ὅτι οὗτος ὁ Ἀρηιῆθους Ἀρκὰς ὦν ὁμώνυμός ἐστι τῷ Βοιωτῷ. Α δίου Ἀρηιῆθου :
εὐκαίρως ἐρευνᾷ, πρῶην (sc.
- 7 138b1 Η 9—10) ἀπλῶς παρελθών. οὗτος δὲ ὁ Ἀρηιῆθους Βοιωτὸς μὲν ἦν τῷ γένει, συνεμάχει δὲ
Ἀρκάσιν. τούτῳ φθονέσας Λυκοῦργος ἀναιρεῖ. Τ οὗτος †ὁ μὲν† Ἀρηιῆθους Βοιωτὸς ἦν τὸ γένος,
Ἀρκάσι δὲ συνεμάχει.
- 7 138b2 τοῦτον δὲ Λυκοῦργος ὁ Ἀρκὰς φθόνῳ ἀναιρεῖ. b (BCE 3 E 4) εὐκαίρως δὲ ἐνταῦθα ἐρευνᾷ,
πρῶην ἀπλῶς παρελθών. b (BE 3 E 4) < ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες : >
ἔμφασις τοῦ κλέους, ὅπου καὶ γυναιξὶν ἐγνώσθη.
- 7 139 b (BCE 3 E 4) T il οὖνε κ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο <δουρί τε μακρῷ > : τοῖς ἐπάνω
συναπτέον· αἰτία γὰρ τῆς τοῦ κορυνήτου (cf.
- 7 140 Η 138) ὀνομασίας αὕτη. καὶ τὸν ἐξῆς δὲ ὁμοίως συνάπτειν δεῖ "ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη" (Η 141),
βραχὺ μόνον διαστέλλοντα. Α < δόλῳ , οὐτι κράτεῖ γε : > εἰς σύστασιν αὐτοῦ.
- 7 142 T il < στενωπῷ ἐν ὁδῷ , ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον / χραῖσμε : > οὐ διὰ τὸ στενόν, ἀλλὰ
διὰ τὴν πρόληψιν.
- 7 143-4 b (BCE 3 E 4) T il {χραῖσμε σιδηρεῖν: πρὶν γὰρ λυκόοργος} ὑποφθὰς : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑποφθάσας
Ἰακῶς.
- 7 144a Ἀρίσταρχος δέ φησι καὶ "ἀναστάς", οἷον ἐκ λόχου ἀναστάς. Α < ὑποφθὰς : > Ἀρίσταρχος
"ἀναστάς", ἐκ τοῦ λόχου δηλονότι.
- 7 144b1 T il γράφεται καὶ "ἀναστάς".
- 7 144b2 Α int (Α il) < τεύχεα δ' ἐξενάριξε : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 7 146a1 ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ τέ, "τεύχεά τ' ἐξενάριξε". Α im Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ δέ.
- 7 146a2 T il τεύχεά τ' ἐξενάριξε : ὅτι κυρίως τὸ ἐξενάριξεν νῦν, τὰ ἔναρα περιεῖλεν.
- 7 146b Α τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης : λεληθότως τὸν ἴδιον ἔπαινον αὔξει ὁ Νέστωρ, εἰ περιεγένετο
ἀνδρὸς ὅπλα φοροῦντος θεῖα.
- 7 146c b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης : τινὲς ἅ ἦν σκυλεύσας ἐκ τοῦ πολέμου'.
- 7 146d Τ μετὰ μῶλον Ἄρης : τὸν ἐγχρονισμόν καὶ μῶλυνσιν τῆς μάχης.
- 7 147 Τ < ἐγήρα : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγήρασεν τὸν παρατατικὸν ἔταξεν.
- 7 148 Α int δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳνι : ὅτι οὕτως εἴωθε φράζειν, καὶ ὅτι περιττὸς ὁ δέ.
- 7 149 τινὲς δὲ γράφουσι "δῶκεν Ἐρευθαλίῳνι". Α < πολεμίζειν / > θάρσει ῥ̃ : τῷ ἑαυτοῦ· "βουλή
γὰρ ἄρχει, χεῖρ δ' ἐπεξεργάζεται" (Io fr.
- 7 152-3 63, 3 N. 2). b (BCE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ τῷ ἀπλήστῳ θάρσει αὐτοῦ τοῦ Ἐρευθαλίῳνος
μάχεσθαι. Τ θάρσει ῥ̃ : ὅτι Ζηνόδοτος "θάρσει ἐμῷ".
- 7 153a1 ἀδιανόητον δὲ γίνεται, ἡ ψυχὴ με ἀνέπεισε τῷ θάρσει τῷ ἐμῷ. Α γράφεται δὲ καὶ "θάρσει ἐμῷ".
- 7 153a2 ἀμείνων δὲ ἡ ἄλλη. Τ γενεῇ δὲ νεώτατος <ἔσκον ἀπάντων > : διὸ ἐθάρσουν.

- 7 153b ἐντέχνως δὲ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ἀπολύει τοῦ κινδύνου, τοὺς δὲ νεωτέρους ἀνίστησιν. b (BCE 3 E 4) T δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη : ὅτι δεῖ τὰ ἴδια θεοῖς ἀναφέρειν· καὶ γὰρ συνεργοῦσι τοῖς προθύμοις.
- 7 154 b (BCE 3 E 4) T τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον : †καὶ ὡς† οὐχ ἑαυτὸν μήκιστον εἶπε καὶ κάρτιστον, ἀλλὰ τῷ μὲν Ἑρευθαλίῳ ταῦτα ἐμαρτύρησεν, ἐκείνου δὲ περιγεγενῆσθαι λέγων λεληθότως καὶ ἀνεπιφθόνως ἑαυτὸν ἠΐξῃσεν.
- 7 155 ζηλωτὸν δὲ ἑαυτὸν καθιστὰς προτρέπει αὐτοὺς εἰς ἔννοιαν ἀγωνίας. b (BCE 3 E 4) T πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα· ἀπὸ τῶν ἀριθμουμένων ἐπὶ τὰ μετρούμενα μεγέθη, A b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "τύμβον †δὲ οὐ† μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα" (Ψ 245). ^[5]
- 7 156a A T παρήγορος δὲ εἰς μῆκος καὶ πλάτος παρηρητημένος. b (BCE 3) T πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος : σημειοῦνται τινες διὰ τὸ παρήγορο ς, ὅτι παρηρητημένος καὶ κεχυμένος.
- 7 156b A παρήγορος : παρηωρημένος τῷ σώματι—καὶ τὸν ἄφρονα. A < κε .
- 7 158 .. ἀντήσῃε : > ἦντησεν ἄν. T il < ὑμέων δ' οἵπερ ἕασιν : > σχῆμα περὶ πρόσωπον.
- 7 159 b (BCE 3 E 4) T il < οὐ δ' οἱ προφρονέως μέματε : > σχῆμα περὶ πρόσωπον.
- 7 160 T il ὡς νεῖκεσς' ὁ γέρων , < οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν > : πρὸς τὸ νεῖκεσσε ν , ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξεν, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἔκρινεν, ὡς ἐν τῷ "ὃς †νεῖκεσσεν τε† θεᾶς" (Ω 29).
- 7 161a καὶ ὅτι παρέλκει συνήθως αὐτῷ τὸ πάντε ς . A οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν : πλεονάζει τὸ πάντε ς· οὐ γάρ, ὡς τινες, οἱ ἅπαντες ἐννέα· τί γὰρ ἐπὶ τοῦ "δέκα πάντα τάλαντα" (Τ 247.
- 7 161b Ω 232); ἴσχυσε δὲ καὶ τοὺς ὁμογέροντας ἐγεῖραι. T ὦρτο πολὺ πρῶτοσ <—> Ἀγαμέμνων : ὡς βασιλεὺς προτρέπων καὶ ὡς ἀχθόμενος τῇ †μελήσει† αὐτῶν.
- 7 162 καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπισχὼν ἐνδείκνυται †οὐχ ὡς δεδιὼς Ἑκτορα ἀπέτρεπε τὸν Μενέλαον. b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' ἐπὶ {τυδείδης}: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δὲ σύνδεσμος.
- 7 163a A τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης : φιλοτιμεῖται γὰρ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις καὶ θερμότερός ἐστι τῶν Αἰάντων.
- 7 163b b (BCE 3 E 4) T τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες : δευτερεύει γὰρ Αἴας Ἀχιλλέως.
- 7 164 συνανέστησε δὲ αὐτῷ καὶ τὸν Λοκρόν· "ἴσον" γὰρ "θυμὸν †ἔχοντες†" (N 704). πολεμεῖ δὲ νῦν καὶ κρατεῖ, ἵνα, ὅταν ἡττᾶται Ἑκτορι (cf. Π 114—24), τὸν Δία νοοῖμεν. b (BCE 3 E 4) T τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς <— / Μηριόνης > : ἐκείνων μὲν λείπονται, Εὐρύπυλος δὲ καὶ Θόαντος ὑπερέχουσιν.
- 7 165–6 συνεργεῖ δὲ αἰεὶ Μηριόνης τῷ Ἰδομενεῖ. b (BCE 3 E 4) T τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος : οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον, καὶ ὅτι συνήλειπται.
- 7 167a A τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος : κρείττων καὶ οὗτος τὰ πολεμικὰ Θόαντος· περὶ λόγους γὰρ μᾶλλον δεινὸς ὁ Θόας· "ἀγορῇ δὲ ἐπαῦροι Ἀχαιῶν / νίκων, b (BCE 3 E 4) T ὅπ <π> ὅτε κοῦροι ἐρίσ <σ> εἰαν" (O 283—4).
- 7 167b T < Εὐαῖμονος : > ψιλωτέον τὸ Εὐαῖμονος εἰς ιδιότητα.
- 7 167c προεῖρηται δέ (sc. ad E 76). A int δῖος Ὀδυσσεύς : οὐχ ὡς δειλός, ἀλλ' ὡς σοφὸς εἰς πάντα μέλλει.
- 7 168a1 ἄλλως τε περὶ πάντων ἀπελογίσατο· "πάντες ἄρ' οἱ γ' ἔθελον" (H 169). T ἔσχατος τέθεται οὐχ ὡς δειλός, ἀλλ' ὡς σοφός· πάντα γὰρ λογισμῷ πράττων εἰς πάντα μέλλει.
- 7 168a2 b (BCE 3 E 4) τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερῆνιος <ἵπποτα Νέστωρ> : ὁ καὶ ἀναστῆναι προτρέψας, οὐχ ὁ βασιλεὺς, ὃς πονεῖν ἐθέλει.

- 7 170 b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι τοὺς μὲν καθίστησι, τοὺς δὲ ἀνίστησι Νέστωρ. Τ κλήρῳ νῦν πεπάλασθε
 <διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν> : ὅτι τηρεῖ τὴν διαφορὰν τοῦ κληρώσασθαι καὶ λαχεῖν.
- 7 171a καὶ πρὸς τὸ λάχῃσιν ν , ὅτι ὅς ἂν λάχοι. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ἰχθύς, ὅς κε φάγησι" (Φ 127)
 πρὸς Φιλίταν. Α < πεπάλασθε : > οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ς , πεπάλασθε ,
 οὐ διὰ τοῦ χ .
- 7 171b Α im πεπάλαχθε : αἱ πᾶσαι "πεπάλασθε" παρὰ τὸν Πάλλαντα ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλεσθαι τοὺς
 κλήρους.
- 7 171c1 πεπάλαχθε δὲ μολύνθητε. Τ αἱ πᾶσαι "πεπάλασθε", ὃ ἐστὶ τῷ κλήρῳ ἦτοι τῷ λαχμῷ κινήθητε.
- 7 171c2 ἕκαστος, φησί, τῷ ἑαυτοῦ κλήρῳ ἐν λαχῇσει κινήθητε. ἀπὸ τοῦ πάλλω παλάσσω. τὸ δὲ
 πεπάλαχθε τὸ μολύνθητε δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) πεπάλασθε : οἷον κλήρῳ διακληρώσασθε.
- 7 171d ἀπὸ τοῦ ἀναπάλλεσθαι τοὺς κλήρους πεπάλασθε λέγει. τὸ δὲ ὅς κε λάχῃσι τινὲς γράφουσι διὰ
 τοῦ ω , ἵνα λείπη τὸ τίς, ὡς πολλαχοῦ παρ' αὐτῷ. Α ἄλλως κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε : ἀνοήτως,
 φασίν, ἐπὶ κλῆρον ἔρχεται, δέον ἐλέσθαι τὸν ἄριστον, ὅπου κίνδυνος ἦν καὶ τὸν φαυλότατον
 λαχεῖν.
- 7 171e τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ Νέστωρ, ἵνα ἡμεδενὸς† προκριθέντος ὕβρισθῶσιν οἱ λοιποί, πρὸς τε τὸν
 πολέμιον ἵνα ἐνδείξηται ὅτι οὐχ ἓνα μόνον οἶεται ἀξιόχρεων εἶναι πρὸς αὐτὸν μάχεσθαι, καὶ
 ἵνα μήτε νικήσας τὸν ἄριστον δοκῇ νενικηκέναι, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ τοῦ κλήρου δεδομένον, μήτε
 ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρίστου λεληθῆναι, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ λαχόντος. ἅμα δὲ καὶ ἀγωνιᾷ ἐπὶ τῷ κλήρῳ ὁ
 ἀκροατής. b (BE 3 E 4) Τ κλήρῳ νῦν πεπάλασθε <—δηϊότητος> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ
 στίχου (sc. [5])
- 7 171-4a1 171). τὸ δὲ ἐξῆς λεγόμενον οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει (172) ἦτοι περὶ τοῦ κλήρου ἐστὶν ἢ τοῦ
 λαχόντος, ὃ καὶ βέλτιον· ἐπιφέρει γὰρ καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται (173). ἄλλως μέντοι γε
 ὑποπτος οὗτος ὁ στίχος ἦν· δυσέλιπιδας γὰρ †τούτους† ποιεῖ. τὸ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ δοκοῦν
 ἀκατάλληλον εἶναι 'κληρώθητε ὅς ἂν λάχῃσι' (cf. 171) σύνηθες Ὀμήρῳ ἐστίν, οἷον κληρώθητε·
 λάχοι γὰρ ἂν τις. τὸ δὲ διαμπερές πρόσκειται ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς, οἷον πάντες. ταῦτα δὲ τινες
 ὑπιδόμενοι ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ποιοῦσιν ἀναγινώσκειν, διαμπερές ς , ὅς κε λάχῃσιν ν , / οὗτος γὰρ
 δὴ ὀνήσει (171—2), ἵν' ἢ τὸ ἐξῆς οὗτος γὰρ δὴ διαμπερές ὀνήσει, ὅς κε λάχῃσι. οἱ δὲ καὶ οὕτως
 ὅς κε λάχῃσιν ν , / οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει (171—2), δηλὸν ὅτι μετὰ τὸ διαμπερές (171) στίζοντες.
 ταῦτα ὁ Νικάνωρ (p. 191 Friedl.). Α οὕτως συνάπτειν δεῖ ὅς κε λάχῃσιν ν , οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσε ι .
 [10]
- 7 171-4a2 Α int διαμπερές <—ὀνήσεται> : διηνεκῶς ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας ἐλθόντος τοῦ κλήρου, ὃ ἐστὶ
 διὰ πάντων.
- 7 171-3 εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· ὅς γὰρ ἂν λάχη, καὶ Ἑλληνας καὶ ἑαυτὸν ὠφελήσει. τινὲς τελείαν εἰς τὸ
 λάχῃσιν (171). λέγει δὲ κληρώθητε· λάχοι γὰρ ἂν τις, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ τὸ "μάρνασθ", ὅπ
 <π> οτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει" (Ε 33). Τ οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ "πεπάλασθε" (171),
 εἶτα, ὅς γὰρ ἂν λάχη, διηνεκῶς καὶ εἰς πάντα τὸν βίον ὠφελήσει τοὺς Ἀχαιοὺς. b (BCE 3 E 4) Τ
 < Ἀχαιοὺς : > ὡς ἔχοντας ἀξιόμαχον Ἑκτορι. [5]
- 7 172 Τ il < ἐσημήναντο : > ὅτι σημείοις χρῶνται, οὐ γράμμασιν.
- 7 175a Α im Α int ἐσημήναντο : γράμμασιν.
- 7 175b1 Τ καὶ πῶς οὐ γινώσκει ὁ κῆρυξ; ἐθνικὰ γὰρ ἦν. Τ γράμμασιν ἐσημήναντο.
- 7 175b2 b (BCE 3 E 4) καὶ πῶς ὁ κῆρυξ οὐδὲ οἱ ἄλλοι γνωρίζουσιν; ὅτι ἐθνικὰ ἦν. b (BCE 3) < λαοὶ δ'
 ἡρῆσαντο> θεοῖς ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 7 177a1

48 B.) διαστέλλει ἰδὲ χειρας ἀνέσχο ν , ὡς "ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο" (E 3), ἵνα γένηται καὶ χειρας ἀνέσχον. Ἀλεξίων (fr. 34 B.) δὲ τὴν κατειθισμένην παραλαμβάνει, "λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χειρας ἀνέσχον". οὕτως καὶ οἱ περὶ Ἡρακλέωνα (fr. 7 B.). οὐκ ἀποδοκιμάζει μέντοι τὴν ἑτέραν ὁ Ἀλεξίων· καὶ ἡμῖν οὕτως δοκεῖ. Α διχῶ ς , καὶ "θεοῖσι δέ " καὶ θεοῖς ἰδ ἑ . ^[5]

7 177a2 A im διχῶς δὲ θεοῖς <ἰδὲ χειρας> καὶ "θεοῖσι δὲ χειρας".

7 177a3 T λαοὶ δ' ἠρήσαντο <θεοῖς ἰδὲ χειρας ἀνέσχον> : ἡδέα καὶ Ἑλληνικὰ ἀγωνιᾶν τοὺς Ἑλληνας περὶ εὐδοξίας.

7 177b b (BCE 3 E 4) T ἡ Αἴαντα λαχεῖν <—Μυκλήνῃ> : τάξιν ἢ εὐχὴ ἔχει, τὸν πρῶτον κατ' ἀλκὴν καὶ τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον καταλέγουσα.

7 179–80 b (BCE 3 E 4) T < λαχεῖν : > λείπει τὸ δός.

7 179 T il < Μυκλήνης : > ὅτι ἀλλαχοῦ (sc.

7 180 B 569. Δ 376) πληθυντικῶς Μυκλήνας. A int πάλλιν δὲ Γερήνιος : ὡς μὴ κακουργηθῆναί τι περὶ τὸν κλῆρον· πιστότατος γάρ.

7 181 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ πάλλιν ἀντὶ τοῦ ἐκλήρου. T <ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης> ὅτι ἀνέσειον τοὺς κλήρους, οὐκ ἐξηροῦντο, ὡς ἡμεῖς νῦν.

7 182a A im < ὃν ἄ ρ ' ἤθελον αὐτοί : > πιθανῶς εἴρηται τοῦτο, εὐχῆς γὰρ τὸ ἔργον ἦν, καὶ κεχαρισμένως τῷ ἀκροατῇ.

7 182b b (BCE 3 E 4) ἐνδέξια : ὅταν ἀντὶ ἐπιρρήματος ἦ, ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως ἐνδέξι α , τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα.

7 184a1 A βαρυντέον τὸ ἐνδέξια· ἐπίρρημα γάρ ἐστίν ἀντὶ τοῦ ἐνδεξίως.

7 184a2 b (BCE 3) T οἱ δ' οὐ γινώσκοντες : οὐχ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι χαρακτηρῆς.

7 185a διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα, ὡς τὸ σάν. Καλλίστρατος δὲ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου, ὡς φησιν Ἑφορος (FGrHist 70, 106). b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ τὸ οὐ περισπωμένως καὶ δασέως, ἵν' ἦ αὐτοῦ τοῦ Αἴαντος αὐτὸν εἰδότες, κακῶς. T < ἀπηνήναντο ἕκαστος : > ἐναρτᾷ τέως ἡμῶν τὸν νοῦν, οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὸν Αἴαντα τὸν κλῆρον φέρων. ^[5]

7 185b b (BCE 3 E 4) T < ἀλ λ ' ὅτε δὴ ρ ' ἵκανε : > διχῶς ἀλ λ ' ὅτε δὴ ρ ' ἵκανε καὶ "ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε".

7 186a1 A im διχῶς ἢ γραφῇ.

7 186a2 T il ὅς μιν ἐπιγράψας : ὅτι οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ἤδεσαν γράμματα, ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους, οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆρος.

7 187 A γήθησε δὲ θυμ ῶ .

7 189–90a1 </ τὸν μὲν παρ πό δ ' ἐὼν χαμάδις βάλε > : ἀλλαχοῦ τὸ σῶμα, νῦν δὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπαινεῖ. καλῶς δὲ οὐκ εἶπεν ἐμειδίασεν· τοῦτο γὰρ εἰρωνικὸν ἐπὶ τῶν φίλων ἦν, ἐξῆς δὲ (sc. H 212–6) καταπλήσσον τὸν πολέμιον. T καλῶς οὐκ εἶπεν ἐμειδίασε· τοῦτο γὰρ εἰρωνικὸν ἐπὶ τῶν φίλων ἦν.

7 189–90a2 βάλλει δὲ χαμαὶ τὸν κλῆρον τύπον τῆς ἥττης Ἑκτορος παρεντιθεῖς. b (BCE 3 E 4) δοκέω νικησέμεν : μέτριον καὶ Ἑλληνικὸν τὸ ἦθος· οὐχ ὡς ὁ Ἑκτωρ γὰρ περὶ τῶν ἀδῆλων ὑπὸ σκηνούμενος b (BCE 3 E 4) T "ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοῦς" (Θ 182).

7 192 T < ὃφ ρ '—δύω : > ἐπασφαλίζεται ὡς διακινδυνεύων.

7 193a T il < δύω : > Ἀρίσταρχος "δύνω", ἄλλοι δὲ δύω.

7 193b

A int τόφ ρ' ὑμεῖς εὔχεσθε : Ἑλληνικὸν τὸ πρὸ τῶν κινδύνων εὔχεσθα ι .

7 194 ἅμα καὶ τὸ διακέκον πληροῖ . ἡ δὲ τῶν πολλῶν εὐχὴ εἰσακούετα ι . ὅτι καὶ τὸν κράτιστον ἐπὶ θεοὺς δεῖ καταφεύγει ν . b (BCE 3 E 4) T σιγῇ ἐφ' ὑμείων (195) ἔως τοῦ ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι (199): στίχοι πέντε ἀθετοῦνται, ὅτι οὐ κατὰ τὸν Αἴαντα οἱ λόγοι καὶ ἑαυτῷ ἀνθυποφέρει γελοίως.

7 195-9 A σιγῇ ἐφ' ὑμείων : ἵνα μὴ δόξωσιν ἐπ' εὐχὰς τρέπεσθαι τὸν Ἑκτορα δεδοικότες.

7 195 b (BCE 3 E 4) T < οὔτινα δείδιμεν : > οὐ διὰ δέος αὐτὸ ποιοῦμεν.

7 196 T il οὐ γὰρ τίς με βίη <— /> οὐδέ τ' αἰδρεῖη : ἐκ δυοῖν γὰρ νίκη προσγίνεται †περι† ὧν τὸ μὲν ἐγνωσμένον παρῆκε, τὸ δὲ ἐξῆς ἐπεξεργάζεται.

7 197-8a1 μετρίως δέ φησιν οὐ βιάσεται μέ τις, ὁ δὲ Ἑκτωρ "αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας ἀνδροκτασίας τε" (H 237). T ἐκ δυοῖν γὰρ ἡ νίκη προσγίνεται, ἀνδρείας καὶ πολυπειρίας, ὧν τὸ μὲν ἐγνωσμένον παρῆκε, τὸ δὲ ἐξῆς ἐπεξεργάζεται.

7 197-8a2 μετρίως δέ φησιν ὅτι μὴ βουλόμενόν με οὐδεὶς βουλόμενος βιάσασθαι βιάσεται. καὶ τίς, φασί, βούλεται βιασθῆναι; διὰ τούτου φαμέν ὅτι τὸ τῶν πολλῶν ἀμελὲς ἐνδείκνυται. b (BE 3 E 4) < ἐκόν : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ λ "ἐλών". [5]

7 197a1 A im αἰ Ἀριστάρχου καὶ αἰ πλείους "ἐλών".

7 197a2 T il γράφεται {δὲ} καὶ "ἐλών".

7 197a3 b (BE 3 E 4) < δίηται : > †πορεύηται.

7 197b T il οὐδέ τ' αἰδρεῖη : διὰ τοῦ τι εἶχον αἰ Ἀριστάρχου.

7 198a1 ἡ δὲ Ἀριστοφάνους "οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη". ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. A οὐδέ τ' αἰδρεῖη : "οὐδέ τι ἰδρεῖη".

7 198a2 παρὰ Ἀριστοφάνει "οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη". ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. T αἰδρεῖη : τῇ πολυπειρίᾳ, ἐπιτάσει τοῦ α .

7 198b b (BE 3 E 4) {ἐπεὶ οὐδ'} ἐμέ : ἐν ὀρθῇ τάσει ἀναγνωστέον, ἵνα ᾗ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἄπειρα πολέμου τινὰ πρόσωπα.

7 198c1 A ἡ παράδοσις ὀρθοτονεῖ τὴν ἐμέ.

7 198c2 T t τὴν δὲ ἐμέ ὁ Ἡρωδιανὸς (cf.

7 198c3 2,58,37) εὐλόγως ὥξυνεν. b (BE 3 E 4) < νήϊδα : > δειλόν.

7 198d T il ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι : καλῶς τὴν ἐκ παιδείας ἀρετὴν τῇ θρεψαμένη περιάπτει b (BCE 3 E 4) T πατρίδι· καὶ τοῦτο γὰρ Ἑλληνικὸν καὶ φιλοδίκαιον.

7 199a b (BCE 3 E 4) γενέσθαι τε : ἀλλεπάλληλοι ὀξεῖαι, καίτοι σπονδειακόν ἐστίν, ἀλλ' ἴσως ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφέμεν τε, ὥς καὶ ἐν τῇ τ τῆς Ὀδυσσεΐας (sc.

7 199b 320) παραλόγως ἐνεκλίναμεν ἐν τῷ "ἡῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαί τε χρῖσαί τε", ἵνα μὴ πληθυντικὸν ῥῆμα ὑπολάβωμεν. A {ζεῦ πάτερ} Ἰδῶθεν : ὅτι τὸ θεὸν παρέλκει νῦν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἰδῆς. [5]

7 202a A Ἰδῶθεν μεδέων : καλῶς †ἐγχωρίως† καλεῖ τὸν θεόν, ἐν ᾗ καὶ ἀγωνίζονται, ἵνα μὴ παρὰ μόνοις Τρωσὶ τιμώμενος ἐναντίος εἴη Αἴαντι.

7 202b b (BCE 3 E 4) T εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά <περ> φιλέεις : θέλων αὐτοὺς ἐπ' ἴσης διαλλάξαι ὁ ποιητὴς οὐ συνίστησιν ἐν τῇ εὐχῇ.

7 204

- b (BCE 3 E 4) T σεύα τ' ἔπειθ' <οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρησ> : ἐκτείνει τὰς συλλαβάς, τὸ σχῆμα τῆς ὄψεως καὶ τῆς πορείας δηλῶν.
- 7 208a b (BCE 3 E 4) T οἷός τε πελώριος <—> Ἄρης : ἤδη προεπαίρει τὸν Αἴαντα καὶ τὴν ἔκβασιν ὑποφαίνει.
- 7 208b καὶ ἀπὴρκει μὲν μέχρι τούτου τὸ τῆς εἰκόνης, προσφιλοτιμεῖται δὲ ὁ ποιητὴς τὰ λοιπά (sc. H 209—10). b (BCE 3 E 4) T < ἔριδος μένει : > περιφραστικῶς ἔριδι.
- 7 210 A int T il μειδιῶν βλοσυροῖσι <προσώπασι> : οἷον ἡμερόν τι καὶ γενναῖον ἔχων τὸ πρόσωπον.
- 7 212a b (BE 3 E 4) T μειδιῶν : πολλὰ τεκμήρια τῆς τοῦ Αἴαντος γενναιότητος· καὶ λαχὼν γὰρ ἦσθη, πλησίον δὲ ὦν τοῦ δεινοῦ μειδιᾷ, οὐ γελᾷ· τὸ μὲν γὰρ γελᾷν θρασύτητος ἄφρονος, τὸ δὲ μειδιᾷν γέλωτος μὲν αὐστηρότερον, σκυθρωπίας δὲ φαιδρότερον, b (BCE 3 E 4) T ἐκπλήττον Ἴκτορα, θρασύνον δὲ τοὺς φίλους. ^[5]
- 7 212b b (BE 3 E 4) T προσώπασι : ἀπὸ τῆς πρόσωπα b (BCE 3 E 4) T il εὐθείας Αἰολικῶς προσώπατα καὶ προσώπασιν .
- 7 212c b (BCE 3 E 4) εὖ τὸ πληθυντικῶς προσώπασι· σμικρύνει γὰρ τὸ πρόσωπον καὶ ἀποστενοῖ δειλία, χαρὰ δὲ πληθύνει τε καὶ διαχέει. b (BCE 3 E 4) T < προσώπασι : > ἀντὶ τοῦ προσώπῳ. A im μακρὰ βιβάς : ἡ κίνησις τοῦ σώματος ἐμφαίνει τὸ θρασὺ τῆς ψυχῆς. ^[5]
- 7 213a τῶν δὲ δειλῶν "μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει" (N 281). b (BCE 3 E 4) T < βιβάς : > οὕτως Ἀρίσταρχος βιβάς .
- 7 213b A int < τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον : > Ἀρίσταρχος "τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον".
- 7 214a A im Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον : ἦν ὁ ποιητὴς ἔχει διάθεσιν, καὶ τοῖς ἑπρώτοις† περιάπτει.
- 7 214b ἀπὸ δὲ τῆς τῶν ὀρώντων διαθέσεως τὸν ἔπαινον τοῦ ὀρωμένου ηὔξησεν. b (BCE 3 E 4) T Τρῶας δὲ τρόμος αἰνός : οὐ μόνος ὁ κινδυνεύων ἔτρεμεν, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποί.
- 7 215 b (BCE 3 E 4) T ταῦτα δὲ λέγει ὁ ποιητὴς μεγαλύνων Αἴαντα. T Ἴκτορι δ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στηθεσσι πάτασεν : τὴν κίνησιν καὶ ἀγωνίαν τῆς διανοίας ὑπέγραψε, τῶν δὲ σημείων τῆς δειλίας οὐδὲν παρέλαβεν ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου "ῥχρός τέ μιν εἶλε παρείας" (Γ 35) καὶ ἐπὶ τοῦ Δόλωνος "ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα" (Κ 390), ἀλλὰ μόνον τὴν ἀγωνίαν· περὶ γὰρ ἀξιοπίστου προσώπου ἐστὶν ὁ λόγος αὐτῷ. ^[5]
- 7 216 b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' οὐ πῶς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι : ὥς, εἴγε δυνατόν ἦν, καὶν ἔφυγεν.
- 7 217 ταῦτα δὲ καὶ περὶ τοῦ Ἴρου νόει (cf. ζ 75—88). b (BE 3 E 4) T χάρμη : κατ' εὐφημισμὸν, ἢ παρὰ τὸ κείρω κάρμη, ἢ παρὰ τὸ χαράσσεσθαι τὰ δόρατα.
- 7 218 T Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε : ὅτι οὐ περιμένει τὸν προκαλεσάμενον.
- 7 219a1 T γενναῖος γὰρ ὦν οὐ μένει τὸν προκαλεσάμενον.
- 7 219a2 b (BCE 3 E 4) ὁ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων : δόξαν ἡμῖν ἀληθείας ἐμποιῆσαι θέλων τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς, τὸν τεχνίτην, τὴν πόλιν φησίν.
- 7 220a1 πηρωθεὶς δὲ ἐκ Κολοφῶνος μετωκίζετο εἰς Σμύρναν· μετὰ δὲ βίου ζήτησιν εἰς Κύμην μετοικιζόμενος ἔλθεῖν εἰς Νέον τεῖχος, ὅπερ ἦν ἀποικία Κυμαίων, ὅπου μεταλαβὼν τῆς τοῦ σκυτέως Τυχίου φιλοφροσύνης ταῦτα περὶ αὐτοῦ φησιν· ὅποτε γὰρ περὶ ἥρωος δημιουργοῦ λέγει, ἱκανὸν προσθεῖναι καὶ μόνον τὸ ὄνομα, "ὅν ποτε τέκτων / ποίης' Ἰκμάλιος" (τ 56—7). ἥ πολλῇ τε αὐτοῦ ἀριστεία μετῆλθεν ἀφικνεῖσθαι πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ φοροῦντος σπουδῇ†, ὃς ἐκ Σαλαμῖνος ἦκεν εἰς Βοιωτίαν πρὸς τὸν ἀριστον ὅπλοποιόν. T δόξαν ἡμῖν ἀληθείας

- ἐμποιῆσαι θέλων τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ τὸν τεχνίτην καὶ τὴν πόλιν ὑπέγραψε, καὶ μαρτυρεῖ αὐτῷ ὡς τῶν ἄλλων τεχνιτῶν ἐν τεχνητοῖς ἀρίστῳ. ^[10]
- 7 220a2 b (BCE 3 E 4) {σκυτοτοτόμων ὅχ' ἄριστος} Ὑλη {ἐνιοικία ναίων}: ὅτι ἐνταῦθα συνεσταλμένως, ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ (B 500) ἐκτεταμένως "ἡδ' Ὑλην καὶ Πετεῶνα".
- 7 221 A σάκος αἰόλον : ποικίλον· διὸ "κάμε τεύχων" (H 220).
- 7 222a1 ἡ εὐκίνητον. ἡ αἰόλον ἀντὶ τοῦ αἰόλως. T ποικίλον· διὸ καὶ τὸ "τεύχων" πρόσκειται· δηλοῖ γὰρ τὸ καλλωπίζων.
- 7 222a2 b (BCE 3 E 4) < ἀπειλήσας δὲ προσήδα : > νωθῆς μὲν ἐστὶ, κινήθεις δὲ ὀργὴν ἐνδείκνυται, ἀφ' ἧς αὐτῷ καὶ ἡ κίνησις· εὐμεγέθης γὰρ ὦν κινεῖσθαι οὐ δύναται.
- 7 225a1 τὴν ὀργὴν δὲ καὶ πρὸ τῶν λόγων τῷ σχήματι ἐπεδείξατο. b (BCE 3 E 4) ἀπειλήσας δὲ προσήδα : νωθῆς ἐστὶ, κινήθεις δὲ ἐνδείκνυται ὀργὴν.
- 7 225a2 τὴν δὲ καὶ πρὸ τῶν λόγων ἀπέδειξε τῷ σχήματι. T εἶσαι οἰόθεν οἶος, </ οἶοι—μετέασι > : οὐκ εἶπεν γνῶση οἶός εἰμι, κοινοποιεῖται δὲ ἅπαντα τοῖς φίλοις καὶ ἓνα ἐκ πολλῶν ἑαυτὸν φησιν· οὐχ οἶος Ἔκτωρ "οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερά" (H 238).
- 7 226-7 b (BCE 3 E 4) T καὶ με τ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα <— / > .
- 7 228-9 ἀλ λ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι : ἐπίτηδες καταπλήττει τὸν πολέμιον τῇ τοῦ κρείττονος προσδοκίᾳ, ὅπως μὴ εὐέλπῃς ἢ οἰόμενος τεθνάναι Ἀχιλλέα ἢ ἀποπεπλευκέναι. b (BCE 3 E 4) T ῥηξήνορα : τὸν ῥηγνύντα—ἡνορέῃ δυνάμενον τουτέστι τῇ ἀνδρείᾳ.
- 7 228 A < ἀπομηνίσας : > Ἀρίσταρχος "ἐπιμηνίσας".
- 7 230 T il < τοῖοι : > οἱ Γλωσσογράφοι τὸ τοῖο ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ· ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τῷ "τοῖον ἴαει" κέχρηται (fr.
- 7 231a1 627). b (BCE 3 E 4) ἀγαθοί.
- 7 231a2 T il ἀλ λ' ἄρχε μάχης : βραδὺς γὰρ καὶ δεύτερος ὁ Αἴας ἀεί.
- 7 232 ἅμα δὲ εὐτελίζει τὸ προπετές· ἡ καὶ αὐτὸν εὐτελίζων τοῦτό φησιν εἰρωνικῶς, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ αὐτὸς "ἢ ὅτε παιδὸς ἀφαυροῦ" (H 235) φησίν, ἢ ἵνα πλεονεκτῇ κἀν τούτῳ ὁ Ἔκτωρ. T μή τί μεν ἢ ὅτε παιδός : συνεῖδε καὶ ὁ Ἔκτωρ ὅτι μεμφόμενος καὶ καταπλήττων αὐτὸν ἄρχειν ἐκέλευε τῆς μάχης.
- 7 235 b (BCE 3 E 4) T οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερά : ὁ Κάσ <σ> ιος δεξιᾷ μὲν τὸ διώκειν, ἀριστερά δὲ τὸ φεύγειν· καὶ Ἀχιλλεὺς γάρ, φησί, "ποδώκησ" (Σ 234 al.
- 7 238a1) καὶ "ποδάρκησ" (A 121 al.). T δεξιᾷ μὲν τὸ ἴφρυνειν†, ἀριστερά δὲ τὸ ἴδιώκειν.
- 7 238a2 b (BCE 3 E 4) νωμῆσαι βῶν : τοῦτο ἐξήγησός ἐστι τοῦ "σακέσπαλος" (E 126).
- 7 238b βῶν δὲ ἀντὶ τοῦ ἴασπίδος. T βῶν : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου βῶν σὺν τῷ ν .
- 7 238c1 ἡ Ἀριστοφάνους "βοῦν". τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν "βῶ", καὶ μήποτε πιθανῶς, ἀντὶ τοῦ βόα. A βῶν {ἀζαλέην}: αἱ Ἀριστάρχου βῶ ν .
- 7 238c2 ἡ Ἀριστοφάνους "βοῦν". ἡ Ῥιανοῦ (deest M.) "βῶ", ὡς βορέας "βορέω ὑπ' ἰωγῇ" (ξ 533). ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγγράφοις BON, ὅπερ οὐκ ἐνόησαν οἱ διορθωταί. T < βῶν : > οὕτως Ἀρίσταρχος βῶν ἀντὶ τοῦ ἀσπίδα.
- 7 238d A im βῶν : βοῦν Δωρικῶς τὴν ἀσπίδα—τῷ ὅπλῳ. A ἀζαλέην : ὅτι τὴν ἀσπίδα ξηρὰν λέγει "βῶν" (H 238) διὰ τὸ ἐκ βοείων εἶναι δερμάτων· καὶ ὅτι προτάξας θηλυκὸν οὐδέτερον ἐπήνεγκεν τό μοί ἐστὶ πρὸς τὸ σημαννόμενον.
- 7 239a

τὸ δὲ ταλαύρινον παρῆκται, εὐτολμον· οὐ γὰρ ἡ ῥινὸς ἔγκειται, ὡς ᾠήθησάν τινες. Α τό μοί ἐστι ταλαύρινον : τὸ σάκος· πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον ἀπήντησεν, ὡς "νεφέλη δέ μιν ᾠαμφιβέβηκε / κυανέη· τὸ μὲν οὐποτε" (μ 74—5).

7 239b T < ἐπαΐξαι : > γράφεται καὶ "ἐπαΐσσειν".

7 240 A im T il < δηΐω : > Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν "δηΐων" πληθυντικῶς.

7 241a1 A im δηΐω μέλπεσθαι : αἱ Ἀριστάρχου "δηΐων μέλπεσθαι".

7 241a2 T < μέλπεσθαι : > ὄρχησις γὰρ καὶ παιδιὰ γενναίων ὁ πόλεμος.

7 241b πολλὴν δὲ εὐχέριαν ἐμφαίνει τῶν δεινῶν. b (BCE 3 E 4) T μέλπεσθαι : κυρίως μὲν παίζειν— μάχην. Α ἄλ λ' οὐ γὰρ σε θέλω βαλέειν <— / > λάθρη : καίτοι πάντα τρόπον μάχης εἰδῶς ἡ γὰρ μετὰ ἀπάτης ἀριστεία αἰσχροῦ.

7 242-3a1 T καίτοι πάντα τρόπον μάχης εἰδῶς, φησίν, οὐ θέλω σε λάθρα βαλεῖν· ἡ γὰρ μετὰ ἀπάτης ἀριστεία αἰσχροῦ.

7 242-3a2 b (BCE 3 E 4) < τοιοῦτον : > ἠθικῶς, μέγαν τε ὀρῶν καὶ θαυμαστόν.

7 242a1 T il ἠθικὸν δέ ἐστι καὶ τὸ τοιοῦτο ν , οἶονεὶ μέγαν καὶ θαυμαστόν.

7 242a2 b (BCE 3 E 4) < ἀκρότατον : > ἄκρον.

7 246 T il ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε <— / ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῶ σχέτο > : συναριθμουμένου τοῦ χαλκοῦ τῇ ἑβδόμῃ, ἥτις ἦν ῥινός, ἡ μιᾶς παραλειπομένης.

7 247-8a1 T ἡ καὶ τὸν χαλκὸν συναριθμήσεις, ἵνα καὶ αὐτός ἐστιν ἡ ἑβδόμη ῥινός, ἡ ὄγδοον αὐτὸν λάβης· ὃ καὶ ἄμεινον.

7 247-8a2 b (BCE 3 E 4) ἡρήρειστο : ἐτράχυνε τὰς συλλαβάς, τὴν βίαν τῆς εἰσόδου δηλῶν.

7 252 b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολί χ' ἔγχεα : ὅτι κυρίως ἔγχη τὰ δόρατα, οὐχ ὥς τινες τὰ ξίφη.

7 255a λέγει δὲ τὰ ἐνεχόμενα ταῖς ἀσπίσι <ν> , ἃ προήκαντο. Α < τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολί χ' ἔγχεα χερσὶν ἃ μ' ἄμφω : > ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου βραχὺ διασταλτέον.

7 255b A im τῷ δ' ἐκσπασ <σ> αμένῳ δολί χ' ἔγχεα : τὸ ἴδιον ἐκάτερος ἀπὸ τῆς τοῦ ἐτέρου ἀσπίδος.

7 255c b (BCE 3 E 4) T {τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ} σὺν ῥ' ἔπεσον <λείουσιν εἰκοότες ὠμοφάγοισιν / > ἡ συσὶ κάπροισιν : τοὺς στίχους τούτους οὐ προσίενται ἔνιοι, ὥσπερ οὐδὲ Ζηνόδοτος, ἀλλὰ τὸ τῆς συνεπείας οὕτως ἔχει παρ' αὐτῷ, ὥσπερ καὶ ὁ Ἀριστόνικος (p.

7 256-7 132 Friedl.) ἐκτίθησιν, ἣν περιττὸν ἐνομίσαμεν γράψαι. Α Πριαμίδης μὲν <— > σάκος : ἐνάρχεται πάλιν, οὐκ ἂν οἶμαι ἀμβλυνθείσης τῆς ἀκμῆς ἐν τῇ πρώτῃ βολῇ. ^[5]

7 258 b (BCE 3 E 4) T < χαλκόν : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ς "χαλκός".

7 259 A im στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα : εἰς τοῦμπροσθεν ὀρμώντα ἔστησε καὶ εἴλησεν.

7 261 b (BCE 3 E 4) T τμήδην ἀνέχ ν' ἐπῆλθε : φυλάσσει μὲν Ἑκτορα τῇ ὑποθέσει, τὴν δὲ καιρίαν Αἴαντι δωρεῖται ἐπὶ τὸ ἐπικίνδυνον φέρων τὴν ὑπόθεσιν.

7 262 b (BCE 3 E 4) T ἄλ λ' οὐ δ' ὡς ἀπέληγε : Αἴαντα ἐπιτείνει, τὸ πρόθυμον τοῦ Ἑκτορος αὖξων.

7 263 b (BCE 3 E 4) T ἄλλ' ἀναχασσάμενος <λίθον εἴλετο> : ἡττώμενος ἐν τῇ συστάδῃ μετάγει τὴν μάχην ὡς πρὸς ἄτρωτον ἢ βαρύοπλον πολεμῶν.

7 264 b (BCE 3 E 4) T μέλανα τρηχύν τε : τραχύν· τοῦτο συμβαίνει τοῖς μέλασιν.

7 265 T ἐπέρεισε δὲ ἱ ν' ἀπέλεθρον : συνεπέδωκεν ὅλον τὸ σῶμα τῇ βολῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει ἐχρήσατο.

7 269

b (BCE 3 E 4) T εἶσω δ' ἄσπίδ' ἔαξε : ἐπὶ μὲν Ἑκτορος τὸ ἀσθενὲς τῆς βολῆς δηλῶν
"περιήχησεν" (H 267) εἶπεν, ὥσάν μὴδὲ τοῦ ὀμφαλοῦ θλασθέντος ἐπὶ δὲ Αἴαντος οὕτω κατέαξε
τὴν ἄσπίδα ὡς καὶ πεσεῖν Ἑκτορα.

7 270 b (BCE 3 E 4) T < ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη / ἄσπιδι ἐγχριμφθεῖς : > οὐκ εἶπεν ὑπὸ λίθου, ἀλλὰ
καὶ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος συνῶσε γὰρ αὐτὴν ἐπ' αὐτὸν ἡ βολή.

7 271-2a1 b (BCE 3 E 4) {βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ'} οὐκ εἶπεν ὑπὸ τοῦ λίθου, ἀλλὰ καὶ τῆς βολῆς
συνωσάσης ἐπ' αὐτὸν τὴν ἄσπίδα.

7 271-2a2 T < ἄσπιδι ἐγχριμφθεῖς : > Ἀρίσταρχος "ἀσπίδ' ἐνιχριμφθεῖς".

7 272a A im τὸν δ' αἶψ' ὥρθωσεν Ἀπόλλων : οὕτως Ἀρίσταρχος, οὐκ "ἄψ". χρεῖα γὰρ τάχους πρὸς
τὴν σωτηρίαν.

7 272b παρῇν δὲ "φηγῶ ἐφ' ὑψηλῇ" (H 60). T καὶ νύ κε < δὴ ξιφέεσσ' > : ὅτι ἀρτίως ἐπὶ < τὸ > τοῖς
ξίφεσι χρῆσθαι ἐληλύθασιν.

7 273a ὅταν δὲ λέγῃ "τὼ δ' ἐκσπασσάμεν δολίχ' ἔγχεα" (H 255), τὰ δόρατα λέγει ἐκ τῶν ἀσπίδων
ἀπεσπάσαντο. A καὶ νύ κε δὴ ξιφέ < ε > σς' αὐτοσχεδὸν < οὐτάζοντο > : τοῦτο γὰρ ἔλειπεν.

7 273b T τὸ δὲ αὐτοσχεδὸν ὀξυντέον· τὰ γὰρ εἰς δὸν ἐπιρρήματα ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν τόνον. b
(BCE 3) T εἰ μὴ κήρυκεσ < — / > ἦλθον : οἰκονομικῶς σῶσαι θέλων τὸν Ἑκτορα τῇ ποιήσει
διαλύει τὴν μάχην.

7 274-5 b (BCE 3 E 4) T < Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος : > ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον· ὁ γὰρ Ταλθύβιός
ἐστὶν Ἀχαϊκός.

7 276a A im Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος : ὁ μὲν Ἰδαῖος εἰκότως προσέρχεται τὸν Ἑκτορα σώσων
κινδυνεύοντα, ὁ δὲ Ταλθύβιος οὐκέτι, τὴν νίκην τοῦ Αἴαντος παραιρούμενος.

7 276b ἀλλ' οὐδέπω ἀκριβὴς ἦν ἡ νίκη περὶ τὸν Αἴαντα (ἐπὶ ξίφῃ γὰρ αὐτοὺς ὀρμῆσαι λέγει), ἔτι τε καὶ
τὸν Ἑκτορα ὀρῶν ὑπὸ θεῶν βοηθούμενον· καὶ διὰ τὸ τῆς νυκτὸς κατάστημα, ἔνθα τύχης οὐ
τέχνης κρίσις. ἀπὸ ἴσου †γὰρ† ὀρμῶνται. A b (BCE 3 E 4) T < Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος : >
κατὰ τὸ σιωπώμενον οἱ ἡγεμόνες αὐτοὺς πέμπουσιν. ^[5]

7 276c b (BCE 3 E 4) T il < κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς : > ἡτυμολόγηται ὁ Ἰδαῖος· δεῖ δὲ
συνετὸν εἶναι τὸν κήρυκα.

7 278 T il μηκέτι, παῖδε φίλω : ὁ μὲν σεμνοποιῶν τὰ καθ' ἑαυτὸν παῖδε φίλω φησὶν, ὁ δὲ Αἴας ἐξ
ὀνόματος "Ἰδαῖε" (H 284).

7 279 b (BCE 3 E 4) T ἄμφω δ' αἰχμητά : ἴσους ἔφησεν αὐτούς, τὴν τοῦ Ἑκτορος ἦτταν ἐπικαλύπτων.

7 281 b (BCE 3 E 4) T νύξ δ' ἤδη τελέθει· < ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι > : ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὰ ἐξῆς
(sc.

7 282a H 293) μετενήνεκται· ὁ μὲν γὰρ κῆρυξ αἰτίαν λέγει, δι' ἣν οὐ πολεμητέον, ὁ δὲ Ἑκτωρ ἑαυτὸν
μετὰ προφάσεως μὴ συλλυέτω. A νύξ ἤδη τελέθει : εὐπροσώπως, ἵνα διὰ τὸν καιρὸν εἴκειν
δοκῇ.

7 282b τὸ δὲ τελέθει ἀντὶ τοῦ γίνεται, ἀρ[χὴν] λαμβάνει ἡ νύξ, τέλει[ος] ἐγένετο νύξ. T πιθέσθαι :
παροξυντέον· μέσος γὰρ ἐστὶ δεύτερος ἀόριστος.

7 282c A Ἑκτορα ταῦτα κελεύει < τε μνησασθαι > : πράου μὲν τὸ ἦθος· οὐ γὰρ προσφιλονεικεῖ
κρατῶν τῇ μάχῃ· συνετοῦ δέ, ὅτι μὴ εὐθέως τῷ κήρυκι συνεχώρησεν, ἵνα μὴ ἄσμενος δοκῇ τὴν
διάλυσιν προσίσθαι, b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ τὸν προκαλεσάμενον ᾤθη δεῖν περὶ διαλύσεως
ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. ^[5]

7 284

ἀξιόπιστον δὲ ἑαυτῷ πορίζει νίκην· τὸ μὲν γὰρ φονεύειν κοινόν, τὸ δὲ ὁμολογίαν ἥττης δέξασθαι καὶ ἀπαγορεύσαντα ἑᾶσαι ἀξιόπιστον· διό φησι "καὶ πινυτήν" (H 289) καὶ νῦν ἐγκωμιάζει, ὑπογύως τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ πειραθεὶς καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν ὑποθωπεύων. ἡνίκα δὲ ὑπὸ τῆς τύχης ἐπῆρτο, "Αἴαν ἀμαρτοεπέσ" φησιν (N 824). b (BE 3 E 4) T ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιταφίου εἰκόνα ἀνιεροῖ Αἴαντι ὁ ποιητής. T < αὐτὸς γάρ : > ἐν ἄλλῳ "οὔτος γάρ". ^[10]

7 285 A im < ἥπερ ἄν : > ὥσπερ ἄν.

7 286 T il καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει < Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι > : Ἀρίσταρχος < πινυτήν > ὡς καλήν, καὶ ἐπεκράτησεν οὕτως ἢ παραδόσις.

7 289a ὑποστικτέον πινυτήν, ἵνα περισσὸς ὁ σύνδεσμος ἦ· ἢ ὑποστικτέον καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, ἵνα γένηται ἀνταπόδοσις αὕτη, "νῦν μὲν παυσώμεσθα" (H 290). A καὶ πινυτήν < — ἐσσι > : ὑποστικτέον εἰς τὸ πινυτήν ἢ εἰς τὸ ἐσσι. ^[5]

7 289b b (BCE 3 E 4) T καλῶς δὲ τὸ Ἀχαιῶν, ἵνα μὴ καὶ ἑαυτὸν συμπεριλάβῃ ἀλαζών γάρ ἐστι καὶ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου πλεονεκτεῖσθαι θέλει. b (BCE 3 E 4) ἢ μᾶλλον· οὐ μόνον ἑμοῦ ἐσσι κρείττων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν. b (BE 3 E 4) < νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος : > ἐν ἄλλῳ "νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα" (= H 29). ^[5]

7 290 A im νῦν μὲν παυσώμεσθα < — / > σήμερον : καλῶς προσέθηκε σήμερον, ἐπεὶ τὸ νῦν ἀόριστόν ἐστιν.

7 290-1a1 T ἐπεὶ τὸ νῦν ἀόριστόν ἐστι, διὰ τοῦτο καὶ τὸ σήμερον προστέθεται.

7 290-1a2 b (BCE 3 E 4) < δῶν δ' ἑτέροισί γε νίκην : > ἐντέχνως b (BCE 3 E 4) T il ἑαυτὸν τῆς νίκης ὑπεξίστησιν, b (BCE 3 E 4) ὡς νῦν μὴ νικηθεὶς.

7 292 b (BCE 3 E 4) T il < νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι : > ὅτι ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ κήρυκος (sc.

7 293a H 282) μετενήνεκται. A im < νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι : > εὐπροσώπως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὸν καιρὸν εἴκειν δοκῇ.

7 293b b (BCE 3 E 4) πιθέσθαι : παροξυντέον· μέσου γάρ ἐστι δευτέρου ἀορίστου, b (BE 3) T ἀντὶ τοῦ πεισθῆναι.

7 293c T σοὺς τε μάλιστα ἔτας < καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν > : ἀθετεῖται ὡς καθαιρῶν τὰ προειρημένα "ὡς σύ τ' ἐϋφρήνης πάντας" (H 294).

7 295a ἔχει δὲ καὶ διλογίαν ἔτας καὶ ἐταίρους. A σοὺς τε μάλιστα ἔτας : καλῶς ἐπὶ Αἴαντος ἢ προσθήκη· πολλοὺς γὰρ εἶχεν ἀντιζήλους, οἳ συνανέστησαν αὐτῷ κληρωσόμενοι.

7 295b εὐφρανεῖς οὖν πάντας μὲν, φησὶν, ἐπεὶ δὲ διαφθοноῦνται τοῖς ἀρίστοις οἱ ἄριστοι, ἀλλὰ γε τοὺς σοὺς ἐταίρους. Ἔκτωρ δὲ ἀντίζηλον οὐκ ἔχει. b (BCE 3 E 4) T ἔτας δὲ λέγονται οἱ συνήθεις παρὰ τὸ ἦθος. T {αἶ τε μοι εὐχόμεναι} θεῖον δύσονται ἀγῶνα : ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταύτῳ εἶναι ἀγάλματα. ^[5]

7 298a A θεῖον δύσονται ἀγῶνα : τὰ ἱερά, ἔνθα οἱ θεοὶ ἀυλίζονται, διὰ τὰ ἀγάλματα.

7 298b b (BCE 3 E 4) T < δύσονται : > ἐν τισι "δύνονται", οὐκ ὀρθῶς.

7 298c1 T il γράφεται δὲ καὶ "θύονται", ὡς Ἡρωδιανός· οὕτω γὰρ ἄμεινον.

7 298c2 b (BCE 3 E 4) δῶρα δ' ἄ γ' ἀλλήλοισι : ἵνα δοκῇ καὶ ἐξ ἴσου ἀπηλλάχθαι, καὶ ἐπαγόμενος τὴν φιλίαν Αἴαντος.

7 299 b (BCE 3 E 4) T < ἦ : > τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ καί.

7 301 T il ἀρθμήσαντε : ἀρμολογούντες καὶ συμβιβασθέντες.

7 302 b (BCE 3) T δῶκε ξίφος : σημειοῦνται τινες ὅτι ἀφώπλισεν ἑαυτὸν δοὺς τὸ ξίφος ὁ Ἔκτωρ.

- 7 303a A δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον : ὁ μὲν ἀφρόνως ἄοπλον ἑαυτὸν ἐκδίδωσιν, ὁ δὲ ὅμως καὶ προπαρασπονδησάντων Τρώων οὐδὲν εἰς αὐτὸν πλημμελεῖ.
- 7 303b b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τε ἐπεποίθει ὁ Ἔκτωρ μὴδὲν πείσεσθαι "οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν" (H 52) ἤκουσεν. b (BCE 3 E 4) σὺν κολεῷ τε φέρων : οὐ περιττὸν τὸ ἔπος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσπασμένον ἦν τὸ ξίφος, b (BCE 3 E 4) T ἵνα μὴ μόνον νοοῖμεν αὐτό. ^[5]
- 7 304a b (BCE 3 E 4) ἀναφορεὺς δὲ μαχαίρας ἢ ἀσπίδος <ὁ τελαμών> . T <ἐϋτμήτω :> Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ "ἐϋκμήτω".
- 7 304b A im T il Αἴας <δὲ> ζωστήρα : οὐκ ὠφέλιμος τῷ πολεμῷ ἢ δωρεά· ἐπάγει γὰρ "τῷ δὲ διακρινθέντεσ" (H 306).
- 7 305a T φοίνικι φαεινόν : ὅτι ἀντὶ τοῦ φοινικῷ ἄνθει πεφωτισμένον, <ὅ> ἐστὶ κεχρωτισμένον.
- 7 305b A τῷ δὲ διακρινθέντε <ὁ μὲν—ὁ δέ : ὅτι> οὕτως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ διακριθέντων ὁ μὲν, ὁ δέ.
- 7 306-7a καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν. A <μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν .
- 7 306-7b1 ..> ἐς Τρώων ὄμαδον: ἑκαλὸν καὶ ὄμαδον καλῶς διέστειλε· πανταχοῦ δὲ τὸ θορυβῶδες ὑποσημαίνει τῶν Τρώων. T ἐπὶ μὲν Αἴαντος τὸ λαό ν , ἐπὶ δὲ Ἑκτορος ὄμαδον φησὶ διαστείλας· αἰεὶ γὰρ θορυβῶδεις αὐτοὺς ἐκδέχεται.
- 7 306-7b2 b (BCE 3 E 4) τοὶ δ' ἐχάρησα ν , / ὥς εἶδον ζῶόν τε <καὶ ἀρτεμέα προσιόντα> : οἷον ἀνέλπιστον πρᾶγμα.
- 7 307-8a1 καλῶς δὲ ἐπὶ μὲν Ἑκτορος τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν ἐδήλωσεν, ἐπὶ δὲ Αἴαντος τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἡδονήν. AT καλῶς θαυμάζουσι καὶ χαίρουσιν ὥς ἀνέλπιστον πρᾶγμα ἰδόντες.
- 7 307-8a2 ἐπὶ μὲν οὖν Ἑκτορος τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν ἐδήλωσεν, ἐπὶ δὲ Αἴαντος τὴν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἡδονήν. b (BCE 3 E 4) ἀελπτέοντες σόον εἶναι : μείζονα χαρὰν εἶχον, ὅτι ἐξ ἀπροσδοκίτου τὸν στρατηγὸν ἐδέξαντο.
- 7 310a1 T μείζων αὐτοῖς ἡ χαρά, ὅτι ἐξ ἀπροσδοκίτου τὸν στρατηγὸν ἐδέξαντο.
- 7 310a2 b (BCE 3 E 4) ἀελπτέοντες : οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ' ἀπεγνωκότες.
- 7 310b A im <εἰς Ἀγαμέμνονα :> ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα.
- 7 312a A im εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκη : ὥς φαμεν εἰς διδασκάλου, κἂν μὴ ἦ [ἐκ]εῖ ὁ διδάσκαλος.
- 7 312b κεχαρηότα δὲ νίκη: T τέτρωται γὰρ καὶ πέπτωκεν Ἑκτωρ καὶ ἀπηγόρευσε τῇ μάχῃ. b (BCE 3 E 4) T <τοῖσι δέ :> ὅτι ὁ δὲ περισσός.
- 7 314a A int τοῖσι δὲ βοῦν ἰέρευσε : ἡ μὲν τιμὴ εἰς Δία γίνεται, ἡ δὲ χρεῖα τῶν κρεῶν εἰς τοὺς στρατιώτας.
- 7 314b b (BCE 3 E 4) T <πόνου :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔργου.
- 7 319 A int νώτοισιν δ' Αἴαντα : εὐτελῇ γὰρ τῆς ἀνδραγαθίας τὰ ἄθλα, ὥς κότινος καὶ σέλινον, τὰ δὲ τῆς πλεονεξίας χρυσὸς καὶ ἄργυρος.
- 7 321 ἅμα δὲ διὰ τὸ μὴ δεῖξαι τῷ πολεμῷ τὰ νῶτα. b (BCE 3 E 4) T τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος <ὕφαινειν ἤρχετο μῆτιν> : ὁ γέρων κατ' ἐξοχὴν ὥς ὁ ποιητής· εἰς τοῦ[το] γὰρ ἐστράτευσεν, ἀγωνιούμενος τῇ βουλή.
- 7 324 T Νέστωρ , οὗ καὶ πρόσθεν <ἀρίστη φαίνεται βουλή> : Ἀχιλλέα γὰρ ἥ τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ χαλεπαίνοντα διήλλαξεν Ἀγαμέμνονι καὶ τοὺς Ἕλληνας ὁρμώντας εἰς τὰς πατρίδας ἐπέσχε· καὶ περὶ διατάξεως ὑπέθετο "ὥς φρήτηρ φρήτηριν ἀρήγη" (B 363) καὶ τοὺς ἀριστεὰς ὀκνοῦντας εἰς τὴν πρὸς Ἑκτορα μάχην ἀνήγειρεν. ^[5]

- 7 325 b (BC E 3 E 4) Τ Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι : καλῶς τὴν ἀρχὴν τῆς συμβουλίας εἰς τὸν ἄρχοντα φέρει
μηδὲ τοὺς ἄλλους παρεῖς.
- 7 327 b (BCE 3 E 4) Τ πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι : προθυμότερους τοὺς ζῶντας ποιεῖ τῶν τεθνεώτων
μεταποιούμενος· αἰσχροὺς γὰρ ἐδόκει τὸ μὴ ἀξιοῦσθαι ταφῆς.
- 7 328a ἅμα δὲ καὶ διαναπαύειν θέλει τὸν ἀκροατὴν καὶ τειχοποιΐαν εἰσφέρειν. δῆλον δὲ ὡς ἐκάστοτε
τὰς ἀναιρέσεις ἐποιοῦντο τῶν νεκρῶν. b (BCE 3 E 4) Τ < πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι : > ὅτι ἀπὸ τοῦ
γὰρ αἰτιώδους εἰσέβαλεν ἀρχαϊκῶς. ^[5]
- 7 328b A im πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι : εἴωθεν ἄρχεσθαι ἀπὸ τῆς αἰτίας· τὴν γὰρ αἰτίαν προτάσσει τοῦ
πράγματος.
- 7 328c1 ἐχρῆν δὲ τούναντίον ποιεῖν. Τ εἴωθεν αἰεὶ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι, b (BCE 3) τὴν αἰτίαν
προτάσσει τοῦ πράγματος.
- 7 328c2 b (BCE 3 E 4) ἐσκέδα ς ' ὁξὺς Ἄρης : σκληρῶς καὶ ἐμφαντικῶς τοῦτο φησιν.
- 7 330a Τ ψυχαὶ δ' Ἄϊδος δὲ κατῆλθον : ὅτι συμφώνως τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος (A 3) "πολλὰς
δ' ἰφθίμους ψυχὰς" οὐκ ἄρα γραπτέον "κεφαλᾶς".
- 7 330b1 A ψυχαὶ δ' Ἄϊδος δὲ κατῆλθον : ὅτι κάκει δεῖ γράφειν "πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς", οὐ
"κεφαλᾶς".
- 7 330b2 Τ < τῷ σὲ χρή : > τὸ σὲ παρέλκει.
- 7 331 A im < κυκλήσομεν : > ἐπ' ἀμαξῶν κομίσομεν.
- 7 332 T il < κατακείομεν : > ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἔκαιον τὰ σώματα.
- 7 333 A int τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν <—γαῖαν > : ἀθετοῦνται, ὅτι οὐ διὰ τοῦτο ἐκαίοντο, ὅπως τὰ ὀστᾶ
κομίσωνται, ἀλλὰ συνηθείᾳ· καὶ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας <πατρίδος> τελευτῶντες ἐκαίοντο.
- 7 334–5 καθόλου οὖν οἶδεν πυρὶ καιομένους τοὺς πάλαι καὶ ἐνταῦθα τιθεμένους, ὅπου καὶ
ἐτελεύτησαν. ἐναντιοῦνται δὲ καὶ τὰ ἐξῆς "τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν / ἄκριτον ἐκ πεδίου" (cf. H
336—7), ἀδιαχώριστον, ἀδιάστατον, τουτέστι πολυάνδριον· πῶς οὖν ὥς κ' ὅστέα παισὶν
ἕκαστος (334); A ἀπὸ πρὸ νεῶν : τὰς δύο προθέσεις ἐγκλίνειν δεῖ, ἵνα ἢ μὲν ἀπὸ συντάσσεται τῇ
νεῶν γενικῇ, ἢ δὲ πρὸ παρέλκεται. ^[5]
- 7 334a A {τυτθὸν} ἀπὸ πρὸ νεῶν : ἄπωθεν μὲν αὐτῶν, ἔμπροσθεν δέ.
- 7 334b1 Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν ἀπ' ὅ, ἵνα σημαίνει τὸ ἄπωθεν, καὶ τὴν πρὸ πλεονάζουσιν κοιμίζει.
ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,59,10) τῆς ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον καὶ συντάσσει αὐτὴν τῇ νεῶν, τὴν δὲ
πρὸ ὡς πλεονάζουσιν κοιμίζει. τινὲς δὲ τοῦ ἀπόπροθι ἀποκοπὴν αὐτὸ νομίζουσιν. Τ ὁ
Ἡρωδιανὸς τῆς ἀπὸ φυλάσσει τὸν τόνον καὶ συντάσσει αὐτὴν τῇ νεῶν· τὴν δὲ πρὸ ὡς
πλεονάζουσιν τῇ κοιμίζει. ^[5]
- 7 334b2 τινὲς δὲ τοῦ ἀπόπροθι ἀποκοπὴν αὐτὸ νομίζουσιν. ἢ ἢ ἀπὸ σημαίνει τὸ ἄποθεν, τὸ δὲ πρὸ νεῶν
ἀντὶ τοῦ πλησίον, τουτέστι καύσομεν αὐτοὺς ὀλίγον μὲν ἡμῶν ἄποθεν, πρὸ τῶν νεῶν δέ. b
(BCE 3 E 4) οἶκα δ' ἄγῃ : καὶ πῶς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ φησὶν· "ἀμφ' αὐτοῖς <ι δ' > ἔπειτα μέγαν <καὶ
ἀμύμονα τύμβον / χεύαμεν>" (ω 80—1); Τ τοῦτο πρὸς παραμυθίαν τῶν ζώντων εἴρηται μὲν,
οὐχ οὕτω δὲ πέπρακται διὰ τὴν στάσιν τῶν Ἀτρεϊδῶν καὶ τὸν ἀποθύμιον πλοῦν. ^[5]
- 7 335 b (BCE 3 E 4) Τ < τύμβον δ' ἀμφί : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ "τύμβον τ' ἀμφί". ^[5]
- 7 336a A im τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες : διασταλτέον ἐπὶ τὸ χεύομεν.
- 7 336b τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ἦτοι ὕλην πρὸς τὴν τειχοποιΐαν ἢ ἀντὶ τοῦ προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίου,
ἵνα ἢ μὲν ἐξ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐπιρρήματος κέηται, τὸ δὲ ἀγαγόντες ἐν ἴσῳ τῷ

πορευθέντες περιλαμβάνουσι γὰρ τῷ ναυστάθμῳ καὶ τοῦ πεδίου μέρος. τὸ δὲ δεύτερον ἄμεινον. Α τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἓνα : μεγάλην περιβολὴν ποιησάμενοι. ^[5]

7 336c γράφεται δὲ καὶ "ἀμφίβολον", μέγιστον, ἐν ᾧ ἐκάστου ἀποκείσονται τὰ ὀστᾶ. Τ ἓνα χεύομεν ἐξαγαγόντες </ ἄκριτον ἐκ πεδίου > : ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ὁμοίον ἐστὶ †τοῦ† "Λαοδίκην ἐσάγουσα" (Ζ 252) ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη.

7 336-7a1 οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες τοῦ πεδίου. ἄκριτον δὲ ἀντὶ τοῦ χύδην ἰσόπεδον, ὅπως μὴ ἐπιγινώσκηται, εἴ ἔστι τάφος. οὕτω Πορφύριος (1,99,9). Τ ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν ν. ^[5]

7 336-7a2 τὸ δὲ ἐξαγαγόντες ὁμοίον ἐστὶ τῷ "Λαοδίκην ἐσάγουσα" ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη. οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. τὸ δὲ ἄκριτον ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστον, ἀχώριστον, ὅμοιον τῷ λοιπῷ πεδίῳ. b (BCE 3) δείμομεν ὦκα / πύργους : ὦκα, ἵνα μὴ ἀπίθανον δοκῇ τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τεῖχος γενέσθαι.

7 337-8 b (BE 3 E 4) Τ < εἶλαρ : > ὀχύρωμα.

7 338 Τ il ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν <εὗ ἀραρυίας > : ὅτι πληθυντικῶς, καὶ ὅτι μία ὑπόκειται πύλη ἐν τῷ τείχει.

7 339a τινὲς δὲ γράφουσιν "ἔπτ' ἀραρυίας". Α ἐν δ' αὐτοῖς <ι> πύλας ποιήσομεν : μία μὲν ἦν ἱππῆλατος ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ ναυστάθμου πρὸς τὸ 'Ροίτειον, "νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοί / <ἐκ πεδίου> νίσοντο σὺν ἵπποισιν" (Μ 118—9). ἄλλας δὲ πυλίδας εἶχον πρὸς ἄλλας χρείας.

7 339b1 Τ μία μὲν ἱππῆλατος ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ ναυστάθμου.

7 339b2 τὰς δὲ λοιπὰς πυλίδας εἶχον πρὸς τὰς ἄλλας μικρὰς χρείας. b (BCE 3 E 4) < ἀμφὶς ἐοῦσα : > γράφεται "ἀμφὶς ἔχουσα".

7 342 Τ il Τρώων αὖ τ' ἀγορή : ἔδει γὰρ τῶν τοῦ βασιλέως υἱῶν ἡττωμένων καὶ κινδυνευσάσης τῆς πόλεως ὑπὸ Διομήδους, δυσελπίδων ὄντων διὰ τὴν παράβασιν, σκοπεῖν τι τῶν ἀναγκαίων.

7 345a ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἑλλησι Νέστωρ, ἐν δὲ Τρωσὶν Ἀντήνωρ. b (BE 3 E 4) Τ < πόλει ἄκρη : > ὅτι διαλελυμένως τῇ ἀκροπόλει.

7 345b Α im δεινὴ , τετρηχυῖα : βραχὺ διασταλτέον κατ' ἀμφοτέρα· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει.

7 346a1 Α κατ' ἄμφω ὀλίγον διασταλτέον.

7 346a2 Τ il τετρηχυῖα : τεταραγμένη, ἢ διὰ τὰ προλεχθέντα ἢ διὰ τὸ "πολύκλητοι δ' ἔσαν" (Δ 438) ἢ διὰ τὸ διχογνωμεῖν περὶ Ἑλένης ὡς Ἀντήνωρ καὶ Ἀντίμαχος (cf.

7 346b Η 347—53 et Λ 123—5). δηλοῖ ὡς οὐχ οἱ βασιλεῖς συνήγαγον αὐτούς, ἀλλ' ἀγανακτοῦντες ἤκον εἰς τὰ βασίλεια. Α b (BCE 3 E 4) Τ τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ : ὡς πρόξενος Ἑλλήνων καὶ δημηγορῶν καὶ θεοσεβῆς. ^[5]

7 347a Ἐκτωρ δὲ σιωπᾷ αἰσχυνόμενος διαλύειν τὴν μάχην, ἵνα μὴ δοκῇ δεδοικέναι διὰ τὸ νεωστὶ ἡττῆσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ < ἀντίον ηῦδα : > γράφεται "ἦρχ' ἀγορεύειν".

7 347b Α int ὄρκια <πιστά /> ψευσάμενοι : μετρίως καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει, ἵνα μὴ πικρότερον χρήσεται τῷ ἐλέγχῳ.

7 351-2 b (BCE 3 E 4) Τ ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι , <ἵνα μὴ ῥέξομεν ὥδε > : ἀθετεῖται, ὅτι ἀγνοήσας τις ὅτι ὑπακοῦσαι δεῖ τῷ "οὗ νύ τι κέρδιον ἡμῖν" (Η 352) τὸ ἔσται, ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου προσανεπλήρωσεν καὶ ὅτι τὸ ἵνα οὐχ Ὀμηρικῶς παρείληπται ἀντὶ τοῦ ἑάν.

7 353a Α < ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι : > μετριώτερον, ὡς τὸ "ὄϊομαι ἄνδρα χολωσέμεν" (Α 78).

7 353b Τ il < ἐκτελέεσθαι , ἵνα μή : > Ἀρίσταρχος "ἐκτελέεσθαι, †ἵνα† ἂν μή".

7 353c Α im ἵνα {μὴ ῥέξωμεν ὥδε}: "ἵν' ἂν" αἰ Ἀριστάρχου σὺν τῷ ν , καίτοι ὠβελισμένου τοῦ στίχου.

- 7 353d T < ἵνα : > τὸ ἵνα ἀντὶ τοῦ ἑάν παρὰ Ἡρωδιανῶ.
- 7 353e παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ὠβέλισταί. b (BCE 3 E 4) οὐκ ἐτ' ἐμοὶ φίλα : οὐ γὰρ τὰ κοινῇ συμφέροντα θέλει ἀκούειν, ἅπαξ καταβυθισθεὶς τῷ ἔρωτι τῆς Ἑλένης.
- 7 357a1 T οὐ γὰρ τὰ κοινῇ συμφέροντα βούλεται ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἰδίαν χάριν.
- 7 357a2 b (BCE 3 E 4) οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα : καὶ τί βέλτιον τοῦ δοῦναι τὰ ἀλλότρια καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν; ὡς πολέμια δὲ φρονοῦντα διαβάλλει, οὐ διὰ τὸ εὐσεβές.
- 7 358a1 T καίτοι οὐδὲν ἦν βέλτιον τοῦ δοῦναι τὰ ἀλλότρια καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένειν.
- 7 358a2 οὗτος δὲ ἡττώμενος θηλυμανίας ὡς πολέμιον αὐτὸν διαβάλλει. b (BCE 3 E 4) < εἰ δ' ἐτεόν : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δίχα τοῦ δ, "εἰ ἐτεόν".
- 7 359a A int εἰ δ' ἐτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις : ὑποστικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου καὶ γραπτέον τὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ δέ συνδέσμου, εἰ δ' ἐτεόν δὴ τοῦτον · τὸ γὰρ ἀσύνδετον ἀπρεπές ἐνθάδε.
- 7 359b A ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα : αὐτὸς ἐν μεγίστῃ φρενοβλαβείᾳ ὦν τοῦτο ὀνειδίζει τῷ γέροντι.
- 7 360 b (BCE 3 E 4) T ἀντικρὺ : κατὰ πρόσωπον καὶ ἐξ ἐναντίας πάντων.
- 7 362a b (BCE 3 E 4) T ἀπόφημι : ὡς "ἄπειμι" (ρ 593)· τὰ γὰρ ὀξυνόμενα τῶν ῥημάτων ἐν τῇ συνθέσει ἀναδίδωσι τὸν τόνον.
- 7 362b A γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω : χαρακτηρίζει κιναιίδου λόγον καὶ τέλος ἀπηρυθριακότος διὰ τοῦ ἀποδώσω ὁμολογεῖ ἀδίκως αὐτὴν ἔχειν.
- 7 362c b (BCE 3 E 4) T κτήματα δ' <—> ἐθέλω δόμεναι / οὐχ ὡς πεισομένων Ἑλλήνων, ἀλλ' ὅπως ἔχῃ πρόβλημά τι.
- 7 363–4 b (BCE 3 E 4) T Δαρδανίδης Πρίαμος <—> ἀγορήσατο : οὔτε γὰρ Ἀντήνορι ἀντιλέγει οὔτε τῷ παιδί, πολιτικὴν ὑφορώμενος στάσιν διὰ τοὺς συναιρομένους αὐτοῖς.
- 7 366–7 ἢ τάχα καὶ τοὺς Ἑλλήνας ἀκούων δυσχεραίνειν τῷ μήκει τῆς μάχης ὥετο δέξασθαι τὴν πρεσβείαν. b (BCE 3 E 4) T < κατὰ πτόλιν : > γράφεται "κατὰ στρατόν". [5]
- 7 370 A int μῦθον Ἀλεξάνδροιο, < τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε > : τὸ τυραννικὸν Ἀλεξάνδρου ἰδεῖν πρᾶκτους κατὰ τῶν Τρώων τοὺς Ἑλλήνας b (BCE 3 E 4) T διὰ τοῦτο γὰρ εἶπε τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
- 7 374 T καὶ δὲ τό δ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος : πυκινὸν ν, ἐπειδὴ τοῦτο ἀνακτῆσεται τοὺς κάμνοντας, ἵνα δὲ ὡς ἐπιμιγνύμενοι ἀλλήλοις ἀφορμὴν τοῦ ποιήσασθαι εἰρήνην λάβωσιν.
- 7 375a1 ὁ ἔσπευδον δ' Ἑλλήνες, τοῦτο δοκοῦσι χαρίζεσθαι. T ὅτι τοῦτο τοὺς κάμνοντας ἀνακτῆσεται, καὶ ἵνα ἀδεῶς ἐπιμιγνύμενοι ἀλλήλοις ἀφορμὴν τοῦ ποιῆσαι εἰρήνην λάβωσιν.
- 7 375a2 ὁ δὲ καὶ Ἑλλήνες ἐβούλοντο, τὸ συνάξει τοὺς νεκρούς, τοῦτο καὶ αὐτοῖς δοκοῦσι χαρίζεσθαι. b (BCE 3 E 4) τοὺς δ' εὖ ρ' εἰν ἀγορῇ : οὐκ εἰς ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἔωθεν πρὸς Ἀγαμέμνονα ἐλθόντας, εἴ τι δεοὶ πράσσειν τῶν βουλευθέντων.
- 7 382 b (BCE 3 E 4) T ἡπύτα : ὡς "ἱππότα" (B 336 al).
- 7 384) καὶ "ἱππηλάτα" (Δ 387 al.). ἡπύτα δὲ ἀντὶ τοῦ μεγαλόφωνος. T ὡς πρὶν ὥφελ λ' ἀπολέσθαι : ὅτι σαφῶς ὑπὸ τῶν Τρώων ἐμισεῖτο Ἀλέξανδρος, πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα "ἀλλὰ μάλα Τρῶες ἐλεήμονες" (Γ 56).
- 7 390 A < ἡγάγετο Τροίην δ', ὡς πρὶν ὥφελ λ' ἀπολέσθαι, / πάν τ' ἐθέλει δόμεναι : > τὸ ὡς πρὶν ὥφελ < λ > ' ἀπολέσθαι (390) εἴτε καὶ τοῖς Ἑλλήσιν εἰς ἐπήκοον λέγει ὁ κῆρυξ πρὸς τὸ συγγνωμονεῖν τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν ὡς καὶ αὐτοῖς ὀργιζομένοις, εἴτε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἡρέμα, ὡς Δημόκριτος ἀξιοῖ (Vors. [5])

- 7 390-1 6 68 B 23) ἀπρεπὲς ἡγησάμενος τὸ φανερώς λέγεσθαι, τ᾽ ἀμφοτέρω προστικτέοντ' ὡς διὰ μέσου τ' ἀναπεφωνημένουτ'· τὸ γὰρ ἐξῆς ἡγάγετο Τροίην δέ (390), πάν τ' ἐθέλει δόμεναι (391). A
 < κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου : > ὅτι οὐ προγεγάμηται ἐτέρω καθ' Ὅμηρον ἢ Ἑλένη.
- 7 392 A int ἡ μήν : περισπᾶται ὁ ἥ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ < τῷ δή > βεβαιωτικῶ.
- 7 393a ὅμοιον δέ ἐστι τὸ "ἡ μήν καὶ πόνος ἐστίν" (B 291). A < ἡ μήν Τρῳῆς γε κέλονται : > οὕτως ἡ μήν· βούλεται γὰρ λέγειν, Τρῳῆς γε μήν ἔλονται.
- 7 393b A im ἡ μήν Τρῳῆς γε κέλονται : ψευδεταί εἰς τὸ κεχαρισμένον Τρωσί, καὶ ἵνα ἐάσωσι ταφῆναι τοὺς Τρῳᾶς καὶ γνόντες ὡς οὐχ οἰοί τέ εἰσιν ἀναγκάσαι Ἀλέξανδρον, ἀποπλεύσωσιν.
- 7 393c b (BCE 3 E 4) T < ἡνώγεον : > οἱ ἄλλοι Τρῳῆς.
- 7 394 T il ἀκὴν ἐγένοντο : στρατηγικῶς τέως Ἀγαμέμνων σιωπᾷ ἐπιτρέπων τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ πέρας, ὅπως αἰσχυρόμενοι μηδὲν ἄνδρον εἴπωσι καὶ ἵνα καταπλαγῶσι Τρῳῆς τῇ τῶν συμμάχων προθυμίᾳ.
- 7 398 b (BCE 3 E 4) T ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε <—> Διομήδης : ἀνέμενε γὰρ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν γνώμην· ὡς πεποιθὼς δὲ τῇ ἀριστείᾳ ἀνέστη.
- 7 399 b (BCE 3 E 4) T < μή θ' Ἑλένην : > ἐπιτατικῶς.
- 7 401a T il < δέ : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 7 401b T il Τρῳέσσιν ὀλέθρου πείρατα : καὶ διὰ τὴν παράβασιν καὶ τὸ σπεύδειν ἐπὶ τὴν διάλυσιν Τρῳᾶς.
- 7 402a b (BCE 3 E 4) T < ἐφῆπται : > ἐγγύς.
- 7 402b πᾶν γὰρ τὸ ἀπτόμενον ἐγγὺς οὗ ἅπτεται. A int < ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν / > μῦθον ἀγασσάμενοι : σύμψηφοι γίνονται τῇ καταθέσει· διὸ φησιν· "ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεισ" (H 406).
- 7 403-4 b (BCE 3 E 4) T < μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο : > ὅτι ἐντεῦθεν μετάκειται εἰς τὴν ἀποπροσβείαν (sc.
- 7 404 I 694). A im ὡς τοι ὑποκρίνονται : ἡ διπλῇ, ὅτι πρόθεσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται.
- 7 407a A ὡς τοι ὑποκρίνονται : ἀποκρίνονται· b (BCE 3) T ὅθεν καὶ ὑποκριτὴς ὁ πρὸς τὸν χορὸν ἀποκρινόμενος.
- 7 407b b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν < κατακαίμεν οὗ τι μεγαίρω > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νεκροῖσιν· καὶ γὰρ ἡμῖν οὕτως σύνθητες δια < σ > τέλλειν· περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, οὐ φθονῶ θάπτειν.
- 7 408a ' καὶ ἄλλως συναπτόμενα σόλοικον ποιεῖ τὸν λόγον. A ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν· μετὰ ὑποκρίσεως δεῖ ὑποστίξιν εἰς τὸ νεκροῖσι ν .
- 7 408b μεγαλοφυῶς δὲ οὐκ ἀποκρύπτει τὴν ἰδίαν γνώμην. ἠθικεύεται δὲ δοκῶν αὐτοῖς χαρίζεσθαι. b (BCE 3 E 4) T οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν <—μειλίσσέμεν ὦκα > : οὐδὲν γὰρ κέρδος τοὺς τῶν πολέμιων νεκροὺς ἀτάφους εἶναι.
- 7 409-10a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· οὐ γάρ τις φειδῶ <—μειλίσσέμεν ὦκα > : Ἀττικὴ ἢ σύνταξις· οὐ γάρ τις φειδῶ γίνεται τοῖς τεθνεῶσι νέκυσι χαρίζεσθαι τοῦ πυρός· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ μειλίσσέμεν (410), ἐπεὶ γλυκεῖα ἡ χάρις.
- 7 409-10b1 b (BCE 3 E 4) T οὕτως ἔχει καὶ τὸ "μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο" (γ 96) ἀντὶ τοῦ χαρίζεο. T < οὐ γάρ τις φειδῶ— > πυρὸς μειλίσσέμεν ὦκα : ὁ νοῦς· οὐ φειδόμεθα ὥστε ἐκμειλίσσειν ὑμᾶς τοὺς νεκρούς. ^[5]
- 7 409-10b2 A < κατατεθνηώτων : > Ἀρίσταρχος "τεθνηώτων", ἄλλοι δὲ τεθνηώτω ν .
- 7 409

- A int < πυρὸς μειλισσέμεν ὤκα : > ὅτι διὰ πυρὸς ἐθάπτοντο πάντες.
- 7 410 A il ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω : ἢ τὰ νῦν περὶ τῶν νεκρῶν ἢ τὰ πρότερα, ἃ παρέβησαν, ἵνα ἐκδειματώσῃ τοὺς Τρῶας.
- 7 411 b (BCE 3 E 4) T τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσι : μάρτυρας αὐτοὺς καλῶν.
- 7 412 T < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 7 413 A im A int ἀγγελίην ἀπέειπε : ἴδπως† μὴ προσεδέξαντο τὴν πρεσβείαν οἱ Ἕλληνες.
- 7 416a1 T ἀπεδοκίμασε καὶ ὡς ἀνωφελῆ ἀνήγγειλεν, ὅτι μὴ προσεδέξαντο τὴν πρεσβείαν οἱ Ἕλληνες.
- 7 416a2 b (BCE 3 E 4) τοὶ δ' ὠπλίζοντο μά λ' ὤκα : οὐκ ἔδει γὰρ λόγων ἀλλ' ἀντέχεσθαι ἔργου.
- 7 417 b (BCE 3 E 4) T < ὦτρυνον νέκυας : > Ἀρίσταρχος "νέκυς" ἐκτεταμένως καὶ "ὀτρύνοντο", οὐκ ὥτρυνον ν .
- 7 420 A νέον προσέβαλ <λ> ἐν ἀρούρας </ ἐξ ἀκαλαρρείταιο > : καλῶς τῷ παρατατικῷ ἐχρήσατο· κατ' ὀλίγον γὰρ φωτίζει τὴν γῆν ὃ ἥλιος σφαιροειδῆ οὔσαν.
- 7 421-2 b (BCE 3 E 4) T ἐξ ἀκαλαρρείταιο (422) δὲ ἐκ τοῦ πραέως ῥέοντος. T ἐξ ἀκαλαρρείταιο <βαθυρρόου Ὁκεανοῖο > : ὅτι αὐτὸς μὲν ἐξ Ὁκεανοῦ ἀνατέλλειν καὶ εἰς Ὁκεανόν φησι καταδύεσθαι τὸν ἥλιον.
- 7 422 ὁπότεν δὲ πρόσωπον ἡρωϊκὸν εἰσάγη, ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. A ἐξ ἀκαλαρ <ρ> εἴταιο : ἡσύχως καὶ—ἡσυχον λέγουσιν. A ἔνθα διαγινῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρ <α> ἕκαστον : καὶ τοῦτο προσετραγώδησεν. ^[5]
- 7 424 T < νίζοντες ἄπο : > τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπονίζοντες· διὸ ἀναστρεπτέον.
- 7 425 A int δάκρυα θερμὰ χέοντες : βαρβάρων ἴδιον ὁ θρῆνος, ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων μόνον "ἀχνύμενοι" φησὶν (H 431)· AT πάλιν γὰρ τὸ μὴ λυπεῖσθαι ἀπαθείας ἦν.
- 7 426a1 T βαρβάρων ἴδιον ὁ θρῆνος, τῶν δὲ Ἑλλήνων τὸ μεγαλόψυχον· μόνον γὰρ "ἀχνύμενοι" φησὶν· τὸ γὰρ μὴδ' ὅλως λυπεῖσθαι ἀπαθείας ἐστίν.
- 7 426a2 b (BCE 3 E 4) οὐ δ' εἷα κλαίειν Πρίαμος : ἵνα μὴ κατάδηλοι τοῖς πολεμίοις εἶεν μαλακιζόμενοι.
- 7 427a b (BCE 3 E 4) T < οἱ δὲ σιωπῇ : > ἐν ἄλλῳ "ἀλλὰ σιωπῇ".
- 7 427b A int οἱ δὲ σιωπῇ / νεκροὺς <πυρκαϊῆς> ἐπενήνεον : πληθυντικῶς, ἐπὶ τῶν Τρώων.
- 7 427-8 T πυρκαϊῆς : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν· †αἱ† δὲ Ζηνοδότου "πυρκαϊῇ".
- 7 428a1 καὶ ἔστι χαριέστερον, ὡς τὸ "ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν" (Ψ 165). AT οὕτως Ἀρίσταρχος †πυρκαϊᾶς† κατὰ γενικὴν.
- 7 428a2 A int ἐπενήνεον : γράφεται καὶ "ἐπινήνεον", καὶ ἔστιν Ἰακόν.
- 7 428b AT ἐν δὲ πυρῇ πρήσαντες <ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι ἐκαίοντο οἱ νεκροί, καὶ ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 7 429 A ἀμφιλύκη νύξ : τὸ καλούμενον λυκόφως—ἔτι σκοτῶδες.
- 7 433a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἅπαξ μόνον ἐνταῦθα τῇ λέξει κέχρηται. A ἀμφιλύκη νύξ : παρὰ τὴν λύγην, ὃ ἐστὶ σκιάν.
- 7 433b καὶ λυκόφως τὸ μεταξὺ σκοτόους καὶ φωτός. b (BCE 3 E 4) T κριτὸς <—> λαός : εἰς αὐτὸ τοῦτο κριθεὶς τὰ περὶ τὴν πυρκαϊάν ἐκπονήσαι.
- 7 434 b (BCE 3 E 4) T τύμβον δ' ἄμ φ' αὐτὴν ἔνα ποίεον : τὰ ἀνάξια τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονοίας παρατρέχει.
- 7 435a1 καὶ οὐδεὶς αὐτῶν χειρωνακτῶν ὁράται. T οὐ προστέθεται θρῆνος ἐνταῦθα· τὰ γὰρ ἀνάξια τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλοφυΐας παρατρέχει.

- 7 435a2 καὶ οὐδεὶς αὐτῶν χειρῶν ὁρᾶται τῶν ἀτάκτων καὶ θορυβωδῶν ἐκείνων Τρώων. b (BCE 3 E 4)
 < ἄκριτον ἐκ πεδίου : > ὅτι πολυάνδριον.
- 7 436a πῶς οὖν "ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος / οἴκαδ' ἄγῃ" (H 334—5); A im ἄκριτον ἐκ πεδίου, < ποτὶ
 δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν > : ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη οὕτως ἐγγράπτο, "ἄκριτον ἐν πεδίῳ, περὶ
 δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν". καὶ μήποτε ἄμεινον οὕτως.
- 7 436b1 A {ἄκριτον} ἐκ πεδίου : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "ἐν πεδίῳ", καὶ μήποτε ἄμεινον οὕτως.
- 7 436b2 T οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ (443) ἕως τοῦ ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον (464)
 ἀθετοῦνται στίχοι εἴκοσι δύο, ὅτι περὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ τείχους λέγει πρὸ τῆς τειχομαχίας
 (sc.
- 7 443–64a M 3—35) ὥς ἂν μὴ προειρηκῶς ἐνθάδε. A < οἱ δὲ θεοὶ—ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα : > καθόλου δὲ τὴν
 τῶν θεῶν ἀγορὰν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος.
- 7 443–64b1 A οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ <— ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα > : τὴν ἀγορὰν τῶν θεῶν
 ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος.
- 7 443–64b2 T οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ <—ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα > : τοῦτο εἰς ἀξιοπιστίαν τοῦ ἔργου καὶ ἀναιρῶν, δ
 ἐπλάσατο.
- 7 443–64c T τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων : ἀναιρῆσαι τὸ πλάσμα τοῦ τείχους σπουδάζων ὁ ποιητῆς
 ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς βοήθειαν πορίζεται εἰς τὸ μηδὲνα ἐπιζητεῖν ὕστερον τὰ τῶν τειχῶν ἵχνη.
- 7 445 οὐδενὶ δὲ ἤρμοττεν ἡ κατηγορία ἢ Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλωνι, ἀντιτειχιζόντων τῶν Ἑλλήνων
 τῷ Τρωϊκῷ τείχει. καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων οὐ λαλεῖ—ἦ γὰρ ἂν εἶπεν ἡ Ἥρα "εἴη κεν καὶ τοῦτο τεδὸν
 ἔποσ" (Ω 56)—Ποσειδῶν δὲ Ἑλληνικὸς ὢν θεὸς δοκεῖ ἀπαθῶς τῶν Ἑλλήνων κατηγορεῖν. b
 (BCE 3 E 4) T ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν <—μῆτιν ἐνίψει > : ἄρα ἔτι, φησί, τίς τῶν ἀνθρώπων
 κοινώσεται διὰ τῶν θυσιῶν, ἃ βούλεται, τοῖς θεοῖς; A {ὅστις ἔτ'} ἀθανάτοισι : ὅτι ὥς καὶ αὐτὸς
 οὐκ ὢν ἀθάνατος λέγει. ^[5]
- 7 447a καὶ ἐν ἄλλοις δὲ κέχρηται τῷ γένει. A καὶ μῆτιν ἐνίψει : λέξει, T ἀνακοινώσεται διὰ θυσιῶν
 συνεργοὺς αὐτοὺς θέλων λαβεῖν· οἱ γὰρ θύοντες εἴσονται παρὰ θεῶν, εἰ δεῖ ἐγχειρεῖν ἔργοις ἢ
 οὔ.
- 7 447b b (BCE 3 E 4) T ἐνίψει : τινὲς ἀντὶ τοῦ "ἐνισπήσει" (cf.
- 7 447c ε 98) ἢ λοιδορήσει. T οὐδὲ θεοῖσι δόσαν : ἠθικὸν μὴ συγκαταλέγειν ἑαυτόν, ὥς τὸ "ὅστις ἔτ'
 ἀθανάτοισι" (H 447).
- 7 450 παιδεύει δὲ ὅτι καὶ προσφιλεῖς ὢν τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς οὐ νέμει συγγνώμην, οὐδὲ Ἀθηνᾶ,
 Ἀπόλλων δὲ σιωπᾷ· ἦ γὰρ εἶπεν Ἥρα "εἴη κεν καὶ τοῦτο τεδὸν ἔποσ" (Ω 56). Ἑλληνες δὲ
 πρόφασιν ἔχουσι τὸ ἐπὶ τῇ τῶν νεκρῶν ταφῇ τὸ τεῖχος ἐγεῖραι. T τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται,
 < ὅσῃν τ' ἐπικίδναται ἡώς > : ἴσως διὰ τὴν ποίησιν αὐτοῦ· διὰ γὰρ ταύτην τὸ τεῖχος ἀοίδιμόν
 ἐστίν, οὐ δομηθὲν τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλ' Ὀμήρῳ γενόμενον ἔνεκεν τῆς ἐπ' αὐτῷ μάχης. ^[5]
- 7 451a b (BCE 3 E 4) T διὰ δὲ τοῦ ὅσῃν τ' ἐπικίδναται ἡώς ὑπερβολικῶς καὶ τὴν ἀοίκητον περιέλαβεν.
 b (BE 3 E 4) T < ὅσῃν : > Ἀρίσταρχος ὅσῃν, ἄλλοι δὲ "ὅσον". ^[5]
- 7 451b1 A im ὅσῃν : οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος "†τόσον".
- 7 451b2 T τό τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος : χωρὶς τοῦ τέ ἐν ταῖς Ἀριστάρχου "τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος", κατ' ἔνια δὲ τῶν
 ὑπομνημάτων "τὸ δ' ἐγὼ".
- 7 452a1 A Ἀρίσταρχος "τὸ ἐγὼ".
- 7 452a2 A im < ἦρω : > ὅτι δισυλλάβως καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (θ 483)· "ἦρω Δημοδόκῳ".
- 7 453a

- A int ἥρω Λαομέδοντι <πολίσαμεν> : καὶ "ἥρω Δημοδόκῳ" (Θ 483) καὶ "ἦλθεν Ἄρη ἐπικούροσ" (Φ 431).
- 7 453b τὸ δὲ πολίσαμεν ἀντὶ τοῦ περὶ πόλιν ὠκοδομήσαμεν. Τ ἐννοσίγα ι' εὐρυσθενές : κατὰ γὰρ Θαλήν (cf.
- 7 455 Vors. 6 11 A 14) ὕδατι ὀχεῖται ἡ γῆ· ὅθεν καὶ χάσματα γίνεται. Τ ὅσον τ' ἐπικίδνεται {ἡώς}: οὕτως Ἀρίσταρχος, ὅσην τ' ἐπικίδνεται θηλυκῶς, Ζηνοδότ <ε> ιος δὲ ἡ "ὅσον τ' ἐπικίδνεται".
- 7 458 A ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα : παρεκτείνων τὸ ἔργον τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν παρέλαβεν· ἄτοπον γὰρ ἦν εἰπεῖν "ὥς οἱ μὲν πονέοντο" (Η 442), εἶτα εὐθύς "δύσετό τ' ἡέλιος" (Η 465).
- 7 464 b (BCE 3 E 4) Τ <δύσετο:> σημειοῦνταί τινες <ὅτι> ἀντὶ τοῦ ἐδύετο.
- 7 465 A int βουφόνεον : βουφονεῖν ἐστὶν οὐ τὸ θύειν θεοῖς (ἄτοπον γὰρ ἐπὶ θυσίας φόνον λέγειν), ἀλλὰ τὸ φονεύειν βοῦς εἰς δεῖπνου κατασκευὴν.
- 7 466 A b (BCE 3 E 4) Τ νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο : ἐπιτηδεῖως ἐδήλωσεν, πόθεν αὐτοῖς ἡ χορηγία ἦν.
- 7 467 b (BCE 3) Τ νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν : Λήμνιοι τὰς ἐξ ἔθους —παρ' Ἀσκληπιάδῃ ἐν τοῖς Τραγῶδουμένοις (FGrHist 12, 14). Α Ἰησονίδης Εὐνήος : ὅτι καὶ τὰ Ἀργοναυτικά οἶδεν.^[5]
- 7 468 οἰκεία δὲ Εὐνήῳ ἡ ἐμπορία καὶ πρὸς ὁμοφύλους γινομένη. Τ μέθυ χίλια μέτρα : ἀντὶ τοῦ μέθους, ὃ ἐστὶ οἴνου.
- 7 471 Τ ἄλλοι μὲν χαλκῷ, <ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ> : ὅτι ἀμοιβαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ οὐ νομίσμασιν.
- 7 473 Α ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, <ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν> : ὅτι ῥινοῖς ταῖς βύρσαις, αὐταῖς δὲ βουσίην ἀντὶ τοῦ ζώσας.
- 7 474 ἰστέον δὲ ὅτι ὁπότεν περὶ πλήθους—προφέρονται. Α ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· <τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν> : ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδράποδον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὀμήρῳ νοεῖται.
- 7 475a λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄλλοι πλεονάζον. Α <ἀνδραπόδεσσι> : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "ἀνδραπόδοισι".
- 7 475b A int ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι : οὐ περισπούδαστος γὰρ ἡ τῶν ἀνδραπόδων κτήσις b (BCE 3 E 4) Τ ἐκεῖσε οὖσιν ἦν πρὸς φυλακὴν.
- 7 475c b (BCE 3 E 4) γράφεται καὶ "ἀνδραπόδοισι". νεωτερικὸν τὸ τῶν ἀνδραπόδων ὄνομα· διὸ καὶ ἡθέτητο ὑπὸ Ἀριστάρχου. Τ <θάλειαν> ἡδεῖαν.
- 7 475d Τ il σμερδαλέα κτυπέων : προκινεῖ καὶ ἀγωνιᾶν ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τοῖς ἐσομένοις ὁ ποιητής.
- 7 479 b (BCE 3 E 4) Τ χέον : καλῶς τὸ χέον, ἐπεὶ μὴ προσίεται τὴν σπονδὴν ὁ Ζεὺς, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μονομαχίου Ἀλεξάνδρου (sc.
- 7 480 Γ 296—302). b (BCE 3 E 4) Τ <πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι> : Ἀρίσταρχος "πιέμεναι, πρὶν ἰλεῖψω".
- 7 481a A im πρὶν λείψαι : πρὶν ἢ, ὥς τὸ "μὴ πρὶν παρ' νηῶν <— /> πρὶν πυρί" (Ξ 46—7).
- 7 481b1 Τ <πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι> : τὸ δεύτερον πρὶν ἀντὶ τοῦ πρὶν ἢ, τὸ δὲ πρῶτον ἀντὶ τοῦ πρότερον.
- 7 481b2 b (BCE 3) <ὑπερμενεί> : ὥς καταβάτη.
- 7 481c Τ il κοιμήσαν τ' ἄρ' ἔπειτα <καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο> : ὅτι διέστειλε τὸ κοιμηθῆναι καὶ τὸ ὑπνῶσαι.
- 7 482a

τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (υ 4)· "Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι". ἐπιφέρει γὰρ "κεῖτ' ἐργηγορόων" (υ 6). Ζηνόδοτος δὲ καὶ τοῦτον καὶ τὸν πρῶτον τῆς ἐξῆς ῥαψωδίας (sc. Θ 1) ἤρκε στίχον. Α κοιμήσαντο : ἀνεκλίθησαν, ὡς τὸ "Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι" (υ 4). ^[5]

7 482b b (BCE 3 E 4) Τ ὕπνου δῶρον : δῶρον ὕπνου τὸ κοῖμημα, ὅπερ ἡμῖν ὁ σωματοειδὴς Ὕπνος δωρεῖται.

7 482c A b (BCE 3 E 4) Τ Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ <ἐκ> τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

7 postscr A Τὴν ῥαψωδίαν ἑκῶλον† μάχην καλοῦσι· συντέμνει γὰρ τὴν διήγησιν συναχθόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς.

8 0 A b (BCE 3 E 4) Τ ἡώς : σημαίνει πολλά.

8 1 ὅτε μὲν—ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα (Φ 80—1). Α ἡώς <μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐ π' αἴαν> : ὅτι Ζηνόδοτος μετατίθησι τὴν ἀνατολὴν κάτω πρὸς τὸ "οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο" (Θ 53), ὥστε τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ὀψὲ γίνεσθαι ἀπρεπῶς.

8 1a Α κροκόπεπλος : ὅταν πολὺ σκότους ἔχη, ὀλίγον δὲ φωτός.

8 1b τὸ δὲ "ῥοδοδάκτυλος" (Α 477 al.) ἐναντίον. ποιητικὴ δέ ἐστι περίφρασις, Α b (BCE 3 E 4) Τ ὥσει εἶπεν ἡμέρα μὲν γέγονεν'. Α b (BE 3 E 4) Τ ἐκίδνατο : ἐν παρατάσει· σφαιροειδὴς γὰρ οὖσα ἡ γῆ οὐ πᾶσα ὑφ' ἐν φωτίζεται.

8 1c Α b (BCE 3 E 4) Τ Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορήν : εἰκότως νῦν ἄρχεται συμμαχεῖν Τρωσὶν ὁ Ζεὺς, ὁπότε τῆς παραβάσεως δίκας ἀπέτισαν Διομήδει καὶ Πάνδαρος ἀνηρέθη καὶ Τρῶες ὠμολόγησαν τὴν παράβασιν, δι' ὧν πέμπουσιν Ἰδαῖον ἀπολογούμενον τοῖς Ἑλλήσιν.

8 2a b (BCE 3 E 4) Τ αὔξει δὲ τὰ Ἑλλήνων ὁ ποιητής, εἴ γε καὶ ἐκκλησίας ἐδέησε τῷ Διὶ ἐν τε τοῖς ἐξῆς (sc. Θ 133—5) καὶ κεραυνῶν πρὸς τὴν ἦτταν αὐτῶν· καὶ ἐν ἄλλοις (sc. Δ 1. Η 443. Υ 4) μὲν γὰρ ποιεῖ ἐκκλησιάζοντας τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἀπλούστερον, ἐνταῦθα δὲ Ζεὺς συνάγει καὶ πρωτολογεῖ, τόπος τε ἀποδείκνυται τῇ ἀγορᾷ ὡς δὴ περὶ μεγάλων καὶ ἀναγκαίων. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ἔωθεν ἀγορὰ τὸ παννύχιον αὐτὸν περὶ αὐτῆς ἐσκέφθαι· ἄλλως τε καὶ προεῖπε· "παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μήδετο" (Η 478). μέγα οὖν, εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ κἂν ἀντέσχον Ἑλληνες. b (BE 3 E 4) Τ <τερπικέραυνος :> ὁ τοῖς κεραυνοῖς τρέπων τοὺς ἐναντίους. ^[10]

8 2b b (BCE 3) Τ ἰλ <ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο :> καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρα, καὶ ὅτι λείπει ἡ ἐπί, καὶ ὅτι τὰ ἐπίθετα ὡς ἐπὶ ὄρους.

8 3 Α im θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον : ἡ ὑπὸ φέρεται ἑκαὶ ἐπὶ τοῦ† ἄκουον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον.

8 4a1 τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ πάσης προθέσεως ἔστιν ἰδεῖν ἐχούσης σύνταξιν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα. "οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο / ἥσθιον" (α 8—9)· καὶ γὰρ διαφέρει τὸ ἀκούειν ἀπλῶς λεγόμενον τοῦ ὑπακούειν, ἧ ἐκ μὲν τοῦ ἀκούειν οἶόν τ' ἐστὶν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ μόνον ἀκοῦσαι, μὴ μέντοι πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις. οὕτως οὖν τινες ἐδέξαντο "οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς" (Θ 97)· ἀκούσας γὰρ οὐκ ἐπέισθη· διὸ ἐν ἑτέροις Ὀδυσσεὺς ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Διομήδους παραιτεῖται καὶ τὸ ἐπισκώπτεσθαι, ἐν οἷς φησι "Τυδείδῃ, μὴ τ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε μὴ τέ τι νείκει" (Κ 249). ἐν μέντοι τῷ ὑπακούειν τὸ πάντως πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις ἦτοι ἐκόντας ἢ ἄκοντας. οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὑπήκουος, ὥσπερ ὑποτεταγμένος τινί. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ἡ διάνοια· οἱ γὰρ θεοὶ ὑπήκουον τῷ Διὶ ὡς ὑποτεταγμένοι. Α θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον : ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ ἄκουον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, πρὸς τὸ πειθαρχικόν· b (BCE 3) Τ ὑπακούειν γάρ ἐστι τὸ τὰ λεγόμενα πράσσειν ἐκόντας ἢ ἄκοντας. ^[10]

- 8 4a2 b (BCE 3 E 4) Τ κέκλυτέ μευ , πάντες <τε> θεοὶ <πᾶσαί τε θέαιναι > : κοινοποιεῖται τὴν ἀρετὴν, ἵνα μὴ λυπήσῃ τοὺς Ἀχαικοὺς.
- 8 5 τὸ δὲ θέαιναι δι' Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν. b (BCE 3 E 4) Τ μήτε τις οὖν θήλεια θεός : καὶ νῦν ἀπ' αὐτῶν ἄρχεται, ὑπονοῶν τὰς περὶ Ἦραν· οἶδε γὰρ ταύτας ἀπειθούσας.
- 8 7a1 Τ ἀπὸ τῶν θηλειῶν ἄρχεται ὑπονοῶν αὐτῶν τὸ θορυβῶδες καὶ ἄτακτον· ἦττον γὰρ οἱ ἄρρενες ἢ αἱ θήλειαι παραχῶδεις εἰσὶ.
- 8 7a2 b (BCE 3 E 4) ταῦτα δὲ δι' Ἦραν καὶ Ἀθηνᾶν φησιν. b (BCE 3 E 4) < θεός : > Ἀρίσταρχος "θεῶν".
- 8 7b A im θήλεια θεὸς <—ἄρσιν > : τὸ θεός κοινόν, ὧ ἀντὶ τοῦ ἄρθρου παρέπλεξε τὸ θήλεια καὶ ἄρσιν ν .
- 8 7c b (BCE 3 E 4) Τ διακέρσαι <ἐμὸν ἔπος > : διακόψαι· ὅθεν καὶ κέρμα τὸ εἰς μικρὰ διακεκομμένον.
- 8 8 a b (BCE 3) Τ τὸ δὲ ἐμὸν ἔπος τὴν ἐμὴν ἐπαγγελίαν, ἣν ὑπεσχόμην Θέτιδι. πρόθυμος δέ ἐστι δεικνύς, οἷους δεῖ περὶ τὰς ὑποσχέσεις εἶναι. b (BCE 3 E 4) Τ < τάχιστα : > σπεύδει γὰρ ἐξαγαγεῖν Πάτροκλον καὶ τιμῆσαι Ἀχιλλέα.
- 8 9a b (BCE 3 E 4) Τ il τελευτήσω τάδε ἔργα : ποῖα ἔργα; τὸ τιμῆσαι μὲν Ἀχιλλέα, πολλοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων ἀπολέσαι.
- 8 9b πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπεξηγεῖται, ποῖα ἔργα. b (BCE 3 E 4) Τ ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν <ἐθέλοντα νοήσω / ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι > : τὸ ἐξῆς· ὃν ἂν ἐγὼ ἴδω τῶν θεῶν χωρὶς ἐμοῦ καὶ δίχα τῆς ἐμῆς ἐπιτροπῆς ἐλθόντα εἰς τὴν μάχην, θέλοντα Τρωσὶν ἢ Ἑλλήσι βοηθῆσαι.
- 8 10-1 b (BCE 3 E 4) Τ < ἀπάνευθε : > ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "ἀπάτερθε", Ζηνόδοτος "μετόπισθε".
- 8 10a1 A im Ἀριστοφάνης "ἀπάτερθε".
- 8 10a2 {χωρὶς ἐμοῦ, δίχα ἐμῆς ἐπιτροπῆς} Τ il < ἢ Τρώεσσιν—ἢ Δαναοῖσιν : > τὸ κοινὸν οὐ λυπεῖ.
- 8 11 b (BCE 3 E 4) Τ il < πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλύμπον δέ : > τὸ οὐ κατὰ κόσμον βέλτιον τοῖς ἐξῆς συνάπτειν· ἴσχυλαβῶν γὰρ αὐτόν.
- 8 12a A im ἄμεινον ὑποστίζειν εἰς τὸ πληγεῖς , καὶ ἔστιν b (BCE 3) Τ il ἀντὶ τοῦ κεραυνωθείς· b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ "οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῶ" (Θ 455).
- 8 12b Τ il πληγεῖς οὐ κατὰ κόσμον <ἐλεύσεται Οὐλύμπον δέ > : διδάσκει ὥς οἱ παραβαίνοντες τὰ τῶν ἀρχόντων θεσπίσματα κολαστέοι εἰσίν.
- 8 12c b (BCE 3 E 4) Τ <ἦ:> τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἀλλά.
- 8 13a Τ il ἐς Τάρταρον ἡρόεντα : ὥς τὰ οὐράνια—εἰς Τάρταρον.
- 8 13b Α ἐναντίος Ὀλύμπῳ ὁ Τάρταρος· ὁ μὲν γὰρ "τοῦ ποτ' ἄνέμοισι τινάσσεται οὐδέ ποτ' ὄμβρῳ" (Ζ 43), ὁ δὲ Τάρταρος καὶ τετάρακται καὶ ψυχρὸς εἶναι δοκεῖ· καὶ γοῦν τὸ σφόδρα ῥιγοῦν ταρταρίζειν φασίν. καὶ ὁ μὲν ὅλος καταλάμπεται, ὁ δὲ ἡρόεις ἐστίν. Α b (BCE 3 E 4) Τ Τάρταρος : τὸ ὑπὸ τὴν γῆν—ἀπεδέξαντο. Α ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον : οἱ Ἀττικοὶ βάραθρόν φασιν. [5]
- 8 14a1 πῶς δὲ ἡμεσοῦσης† κατενεχθήσεται εἰς Τάρταρον· ἢ ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες ἅπαντα δυνατά. Τ οἱ Ἀττικοὶ βάραθρον αὐτό φασιν.
- 8 14a2 b (BCE 3 E 4) πῶς δὲ δύναται τις ἐκείσε κατελθεῖν· φαμέν δὲ ὅτι οἱ ἀπειλοῦντες τὰ ἀδύνατα σχεδὸν ἀπειλοῦσι πρὸς κατάπληξιν. b (BCE 3 E 4) ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι : κολαστήριον γὰρ ἐστὶ φυλάσσειν τοὺς δεσμώτας· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "πυλάρταο κρατεροῖο" (Ν 415).

- 8 15 οὐχ ἱστορεῖ δέ, ἀλλὰ φοβερὰν δείκνυσι τὴν ἄνοδον. b (BE 3 E 4) Τ τόσσον ἔνερ θ' Ἀΐδew, < ὅσον οὐρανός ἐς τ' ἀπὸ γαίης > : πρὸς τὴν καθ' Ὅμηρον τοῦ κόσμου τάξιν.
- 8 16a καὶ ὅτι οὐδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου λέγει. καὶ ὅτι λείπει τὸ ὑπερθεν, ὅσον ἐστὶν ὑπερθεν. Α τόσσον ἔνερ θ' Ἀΐδew : τοσοῦτόν φησι—ἴσας λέγων εἶναι. Α τόσσον ἔνερ θ' Ἀΐδew : ἔδει τόσσον ἔνερθ' ἀπὸ γῆς. ^[5]
- 8 16b1 τάχα οὖν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἄιδου φησίν. ὡς οὐράνια τρία διαστήματα ἔχει, ἀέρα μέχρι νεφελῶν, εἴτα αἰθέρα μέχρι τῶν φαινομένων καὶ τῆς Διὸς ἀρχῆς, οὕτω καὶ ἀπὸ γῆς εἰς Ἄιδου, ἀπὸ δὲ Ἄιδου εἰς Τάρταρον. δῆλον δὲ ὅτι οὐ σφαιροειδὴς ἡ γῆ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἀλλ' ἐπίπεδος. Τ τὰ οὐράνια, ὡς φησι, τρία διαστήματα ἔχει, ἀέρα μέχρι νεφελῶν, εἴτα αἰθέρα μέχρι τῶν φαινομένων καὶ τῆς Διὸς ἀρχῆς· οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς Ἄιδου, ἀπὸ δὲ Ἄιδου εἰς τὸν Τάρταρον. ^[5]
- 8 16b2 δῆλον δὲ ὡς τὸ μέσον κέντρον ἐστὶν ἡ γῆ. b (BCE 3 E 4) ἔδει δὲ εἰπεῖν τόσσον ἔνερθε γῆς ὅσον ἀπ' αὐτῆς εἰς οὐρανόν. τάχα οὖν τὸ Ἀΐδew ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἄιδου φησίν. b (BE 3 E 4) εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε : πεῖραν λάβετε. ^[5]
- 8 18a Α τῷ ἀποτόμως ἀπειλοῦντι καὶ τὴν ῥώμην οὐκ ἄτοπον ἐνδείκνυσθαι· Α b (BCE 3 E 4) Τ εἰ βούλεσθε τὴν διαφορὰν γινῶναι, πειράθητε. b (BCE 3 E 4) Τ μεγάλα δὲ ὄντα τὰ προστάγματα Α b (BE 3 E 4) Τ μείζουσιν ὑπερβολαῖς ἐπιστώσατο. τοῦτον δὲ καὶ τὸν ἐξῆς συνάπτει Νικάνωρ (p. 193 Frdl.)· b (BE 3 E 4) Τ εἰς δὲ τὸ "κρεμάσαντες" (Θ 19) τελείαν τίθησιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἵνα εἶδετε {πάντες}: ὡς λέγετε. ^[5]
- 8 18b1 ἡ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων, "ὄφρ' εὖ πᾶσαι / εἶδ' ἀκούουσαι" (Σ 52—3)· "μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνηϊῶτα" (Τ 403)· "ὄφρα καὶ ταῦτό μοι σώσετον ἐκ πολέμου" (Ρ 452)· "αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων / βούλεται ἀντιάσας" (Α 66—7). Α {ἵνα εἶδητε πάντες} ἢ συστολὰς ἢ ἐναλλαγὰς κλίσεων νομιστέον τὰ τοιαῦτα, ὡς τὸ "ὄθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνω" (Δ 131). ^[5]
- 8 18b2 Τ σειρὴν χρυσεῖην < ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες > : ὅτι εἰ μὴ ἐκδεξόμεθα Ὀλυμπον (cf. Θ 25) τὸ ἐπὶ Μακεδονίας ὄρος, οὐ συμφωνήσει τῇ διαθέσει ταύτῃ· ἐπὶ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ στάς φησιν τὸν Ὀλυμπον ἀνέλκειν τῆς σειρᾶς ἐκ τοῦ ρίου (cf. Θ 25) ἐκδεθείσης. καὶ ὅτι ἡ ἑξ περισσῇ. Α σειρὴν χρυσεῖην : χρυσὴν προσέθηκεν—τὸν ἥλιον. Α σειρὴν ἐξ τοῦρανῶθεν† κρεμάσαντες καὶ τὰ ἐξῆς· κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς—ὥστε ἡ αὐτὸν καθελκυσθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Α πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ < πᾶσαι τε θῆαιναί > : ταῦτά φησι δεικνὺς ὡς οὐ καθ' ἓνα, συλλήβδην δὲ πάντων κρείττων. ^[5]
- 8 20 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Ποσειδῶν· οὐ πως ἔστι "Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι/ ἡμέας τοὺς ἄλ[λους]" (Θ 210—1). Τ < Ζῆν' ὕπατον μήστω ρ' : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμέ, ὡς περὶ ἄλλου.
- 8 22a Α int < Ζῆν' ὕπατον μήστω ρ' : > δείκνυσιν, οἷς δεῖ κοσμεῖσθαι τὸν ἄρχοντα, ῥώμη καὶ συνέσει.
- 8 22b b (BCE 3 E 4) Τ il < κάμοιτε : > γράφεται καὶ "πάθοιτε".
- 8 22c Α im Τ πρόφρων ἐθέλωμι {ἐρρῦσαι}: Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ω "ἐθέλωμι".
- 8 23a1 Πτολεμαῖος δὲ ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀντὶ τοῦ πρόφρων "πρόσσω" γράφει. Α {ἀλλ' ὅτε δὴ πρόφρων}: οὕτω διὰ τοῦ ω .
- 8 23a2 Πτολεμαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ πρόφρων "πρόσ < σ > ω" [γράφει]. Τ Ἀρίσταρχος "ἐθέλωμι".
- 8 23a3 Α im αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι : λείπει ἡ σύν, ὡς τὸ "αὐτῇσι ρίζησι" (Ι 542).
- 8 24

- πιθανῶς δὲ οὐ μόνους εἶπεν ἀνασπάσειν θεοὺς, ἀλλὰ καὶ τὸν περιέχοντα αὐτοὺς τόπον, τὸν Ὀλυμπον. b (BCE 3 E 4) T σειρὴν μὲν κεν <—πάντα γένοιτο> : ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν.
- 8 25-6 δι' αὐτῶν δὲ διδασκόμεθα ἴπασαν τὴν γῆν σὺν τῇ θαλάσῃ. A < ἔπειτα : > ὅταν θελήσω ἐρύσαι φησίν.
- 8 25a A int περὶ ρίον : ἵνα αὐτὸ δεσμεύσας καὶ τὰ λοιπὰ ἐπάρῃ, συνερριζωμένης αὐτῷ μὲν τῆς γῆς, τῇ δὲ γῇ τῆς θαλάττης.
- 8 25b b (BCE 3 E 4) T σειρὴν μὲν κεν : ἐνταῦθα οἱ μὲν φασὶ τὸν Ὀμηρον αἰνίττεσθαι—ἐκ τοῦ φανερώς κρατεῖν. A < τὰ δὲ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο : > δείκνυσιν ὅτι βέβηκεν ὁ Ὀλυμπος καὶ οὐκ ἔστι μετέωρος.
- 8 26 T il περὶ τ' εἰμὶ θεῶν περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων : ἔδει τὸ ἀσθενὲς προτάξαι.
- 8 27 ἢ τὸ μέτρον αἵτιον· b (BCE 3) T "ὥστε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἢ σελήνησ" (δ 45): T ἢ εὐτελίζων τοὺς θεοὺς. b (BCE 3) T ὡς ἔφαθ' , οἱ δ' ἄρα πάντες : ἐντεῦθεν ἕως τοῦ "πρόφρονι μυθέομαι" (θ 40) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς καὶ δέκα, ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων μετὰκινεῖται.
- 8 28 καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος διαπίπτει οὐκ ὀρθῶς χρώμενος ταῖς λέξεσιν· "ὀδυσσαμένοιο τεοῖο" (θ 37)· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τοῦ σοῦ, θέλει δὲ ὁ λόγος ὀργισθέντος σοῦ, ἀσυνάρθρως. A ἀγασσάμενοι : γράφεται καὶ "φρασσάμενοι". AT il μᾶλλον δὲ τὸ ἀγασσάμενοι τοῖς ἐξῆς συνάδει. ^[5]
- 8 29 A ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε <θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη> : πιθανῶς οὐχὶ Ἥρα λέγει· ἐξεκαύθη γὰρ ἂν μεγάλη ἔρις, εἰωθυίας αἰεὶ πρὸς τὸν Δία ἀντιλέγειν.
- 8 30 Ἀθηναῖα δὲ μετὰ αἰδοῦς τῷ πατρὶ διαλέγεται b (BCE 3 E 4) T μετριώτερον, οὐχ ὥς ἡ Ἥρα φθεγγομένη ἄλλως τε καὶ τοῖς προοιμίοις αὐτὸν ἐξαίρει καὶ τὰ μὲν κελευσθέντα φησὶν ἀποπληροῦν, ὑποθήκης δὲ ἀξιοῖ μὴ φθονέσαι, καὶ ταῦτα οὐχ ἵνα αὐτῷ ἐμποδίση, ἀλλ' ὅπως μὴ πάντες ἀπόλωνται. b (BE 3 E 4) T ὦ πάτερ ἡμέτερε , <Κρονίδη , ὕπατε κρειόντων> : μετρίοις χρῆται λόγοις· πατέρα γὰρ αὐτὸν ἐν προοιμίοις ἀποκαλεῖ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν μέγιστον καὶ τὴν ὑπεροχὴν, ἣν ἔχειν βούλεται, μαρτυρεῖ συντόμως. ^[5]
- 8 31 b (BCE 3 E 4) T εὖ νυ καὶ ἡμεῖς—ὄλωνται : τούτους πάλιν μετ' ὀλίγα ἡ Ἥρα παραγίνεται λέγουσα (sc.
- 8 32-4 θ 463—5). αἰ τοιαῦται δὲ προσφωνήσεις—παραδίδωσιν. A ἀλ λ' ἔμπης Δαναῶν <ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν> : ὁ μὲν οὐκ ἐγύμνωσεν ἑαυτοῦ τὴν γνώμην ὅτι τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρεῖν θέλει, b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' ἀμφοτέροις βοηθεῖν ἐκώλυσεν· b (BE 3 E 4) T ἡ δὲ ξυνιεῖσα ἤλεγξεν αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν.
- 8 33 b (BCE 3 E 4) T κακὸν οἶτον : διὰ τοῦτο γὰρ ἄχθεται, οὐχ ὅτι ἀπολοῦνται· ὁ καὶ οἶκτον ἐκίνησεν.
- 8 34 b (BCE 3 E 4) T πολέμου μὲν ἀφεξόμεθα <—ὀνήσει> : τὸ μὲν γὰρ ἐπαμῦναι ἔργῳ ἐναντίωσιν ἔχει τοῦ Διός· τὸ δὲ λόγῳ πρὸς τὸ μὴ πάντας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ δεηθῆναι Ἀχιλλέως καὶ αὐτὸς θέλει· b (BCE 3 E 4) T "οὐδ' ὅ γε πάμπαν / ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι / ἀλλὰ θέτιν κύδαινε" (N 348—50). ^[5]
- 8 35-6 T < ὥς σὺ κελεύεις>· οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 8 35a1 ἄλλοι δὲ "εἰ σὺ κελεύεις". A im "ὥς σὺ κελεύεις".
- 8 35a2 T il < ὥς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο> τεοῖο : ἀθετοῦσιν.
- 8 37a οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἐφέρετο· τὸ γὰρ τεοῖο συγχεῖ τὸν λόγον. ὁδοὺς ὀδύσσω, παρ' ὃ "ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντεσ" (α 381. ζ 410). T ὀδυσσαμένοιο τεοῖο : τοῦ σοῦ οὐδετέρως, ὥσπερ λέγοι· ἐπεὶ τὰ σὰ οὕτω πρὸς αὐτοὺς ἔχει.

- 8 37b Τ θάρσει, Τριτογένεια, <—ἥπιος εἶναι> : ὅτι ὑπὸ Διὸς πάλιν λέγονται πρὸς Ἀθηνᾶν πρὸ τῆς Ἑκτορος τελευτῆς (sc).
- 8 39–40 Χ 183–4). ἐναντιοῦνται δὲ ἐνθάδε τοῖς ὑποκειμένοις. Α Τριτογένεια : Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ ἀμείβουσαν εἰς πολλὰ τὴν μορφήν Ζεὺς βουλόμενος παρ' ἐαυτῷ ἔχειν κατέπιεν ἔγκυον οὔσαν ὑπὸ Βρόντου τοῦ Κύκλωπος.
- 8 39a τελεσφορηθείσης δὲ τῆς παιδὸς ὁ Ζεὺς διὰ τῆς κεφαλῆς τεκῶν δίδωσι τῷ Τρίτῳ τῷ ποταμῷ τρέφειν. ὅθεν Τριτογένεια ἐκλήθη ὡς ἐκ τριῶν συναυξηθεῖσα, Βρόντου Διὸς Τρίτωνος. Δημόκριτος (Vors. 6 68 B 2) δὲ ἐτυμολογῶν τὸ ὄνομά φησιν ὅτι φρόνησίς ἐστιν, ἀφ' ἧς τρία συμβαίνει, εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς, πράττειν ἃ δεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὅτι τρίτη φθίνοντος ἐτέχθη. καὶ παροιμία (cf. pron. ap. Su. τ 1019) "παῖς μοι τριτογενὴς εἴη, μὴ τριτογένεια". ἄρρενώδεις γὰρ αἱ τοιαῦται γυναῖκες. b (BE 3 E 4) Τ Τριτογένεια : Ὅμηρος μὲν—τῆς Λιβύης. Α θάρσει, Τριτογένεια : δείκνυσιν ὅσον δύναται λόγος εὐμενῆς b (BCE 3 E 4) Τ καίτοι παιδὸς πρὸς πατέρα. ^[10]
- 8 39b b (BCE 3) Τ πρόφρονι : ἀντὶ τοῦ ὑπέφρονι, ὡς "πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν" (Θ 57).
- 8 40a ὁ λόγος οὖν οὐ τυραννικὴν ἀπῆνειαν, ἀλλὰ βασιλικὴν παρίστησι προσήνειαν. b (BCE 3 E 4) Τ < ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι : > εἰρωνεύεται αὐτήν.
- 8 40b Α im τιτύσκετο : οἰκεῖον τῷ ἀπειλοῦντι τὸ αὐτουργεῖν.
- 8 41 b (BCE 3 E 4) Τ il < χρυσέησιν ἐθειρήσιν κομώντε : > μεγαλοπρεπὴς ἡ διάνοια.
- 8 42 Τ il χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε <περὶ χροῖ, γέντο δ' ἰμάσθλην> : ὅτι ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ πανοπλίαν· καὶ ὅτι ἐνθάδε λεγομένου τοῦ Διὸς ἀνειληφέναι τὴν ἰδίαν πανοπλίαν, οὐκέτι ἐξῆς (sc).
- 8 43a Θ 387) ἐγχωρεῖ τὴν αὐτὴν ταύτην πανοπλίαν ἀνειληφέναι τὴν Ἀθηνᾶν· καὶ ὅτι τὸ γέντο ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖται τεταγμένον ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. Α < χρυσόν : > τὴν αἰγίδα φησὶν· καὶ ἀλλαχοῦ "περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυψε / χρυσεῖη" (Ω 20–1). ^[5]
- 8 43b b (BCE 3 E 4) Τ < μάστιξεν δ' ἐλάαν : > τὸν ἀέρα ἔπληξε <ν> ὀτρύνων αὐτούς.
- 8 45a Τ il < οὐκ ἄκοντε : > οὐκ ἀπρόθυμοι.
- 8 45b Α im μεσσηγὺς γαίης τε <καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος> : ὅτι οὐδέποτε εἶπεν μεσσηγὺς γαίης τε καὶ Ὀλύμπου νιφόεντος, οὐδὲ τὸν Ὀλυμπον ἀστερόεντα· διαφέρει γὰρ κατ' αὐτὸν ὁ Ὀλυμπος τοῦ οὐρανοῦ.
- 8 46a Α < οὐρανοῦ ἀστερόεντος : > οὐδέποτε δὲ Ὀλύμπου ἀστερόεντός φησιν.
- 8 46b b (BCE 3 E 4) Τ il ἔνθεν δῆλον ὅτι Ὀλυμπος οὐ τὸν οὐράνιον τόπον δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν ὑπ' οὐρανόν. b (BCE 3 E 4) Ἴδην δ' ἵκανε <.
- 8 47–8a .. / Γάργαρον > : πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς φράσεως, ἀντὶ τοῦ τῆς Ἰδης εἰς Γάργαρον ἦλθεν· προτάξας γὰρ τὸ γενικὸν τὸ εἰδικὸν ἐπήνεγκεν· μέρη γὰρ τῆς Ἰδης ἄλλα τε καὶ τὸ Γάργαρον. Α Ἴδην δ' ἵκανε <.
- 8 47–8b .. /> Γάργαρον : Ἴδην Γάργαρον ἀντὶ τοῦ εἰς Γάργαρον Ἰδης, ὡς "ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε <... /> ἐς Πάφον" (Θ 362–3). ἔστι δὲ καὶ πόλις Γάργαρος. b (BCE 3 E 4) Τ < πολυπίδακα : > πίδακές εἰσι <ν> αἱ τῶν ὑδάτων ἀναδόσεις αἱ μικραί.
- 8 47a Α im μητέρα θηρῶν : ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον τῷ ὄρει· λέγεται γὰρ ὄφεις ἐνεγκεῖν, οἱ τῷ μεγέθει τοὺς ἐλάφους ἀναιροῦσιν, εἰλούμενοι περὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, καὶ τοῖς δένδροις προσαρτῶντες αὐτούς, καὶ οὕτω διαφθείροντες.
- 8 47b b (BCE 3 E 4) Τ Γάργαρον : τὸ ἀκρωτήριον—Φαλάκρη.
- 8 48

τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίῳ (fr. 34). A < κύδει γαίων : > τῇ ἑαυτοῦ ἐνηδόμενος δόξῃ καὶ ἀρετῇ.

- 8 51 b (BCE 3) οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο <καρηκομόωντες Ἀχαιοί> : ὅτι πρὸ τούτου τὴν ἀνατολὴν τίθησι Ζηνόδοτος.
- 8 53a τὸ δὲ συνεχὲς τοῦ λόγου οὕτως ἐστίν· ἡμέρας ἐνστάσης ὁ μὲν Ζεὺς θεῶν ἀγορὰν ἐποιεῖτο, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ δεῖπνον εἴλαντο. A οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο <—> Ἀχαιοί : καλῶς μετὰ θεοὺς εἰς Ἑλληνας μέτεισιν.
- 8 53b δυσὶ δὲ τροφαῖς ἐχρῶντο, ὧν ἡ μὲν δόρπον τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δοράτων διδόμενον, ἡ δὲ δεῖπνον καὶ ἄριστον. T < δεῖπνον ἔλοντο : > ἡρίστησαν.
- 8 53c A int < ρίμφα : > ταχέως ἢ ἐλαφρῶς.
- 8 54a T il ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο : ἐξωπλίζοντο καὶ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα, ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι "τοὶ δ' αὐτόθι θωρήσσοντο" A < ὡπλίζοντο : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "ὀπλίζοντο".
- 8 55a1 A int τὸ δὲ "ὀπλίζοντο" διὰ τοῦ ο .
- 8 55a2 T παυρότεροι : ὅτι ἐλάσσους ἀεὶ τοὺς Τρῶας σὺν τοῖς ἐπικούροις λέγει.
- 8 56a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἀθετούμενα "πολλέων ἐκ πολίων ἐγγέσπαλοι ἄνδρες" (B 131) καὶ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα (sc. in Θ 562) "μυρία δ' ἐν πεδίῳ". A παυρότεροι : καὶ πῶς φησι "πολλέων ἐκ πολίων" (B 131); καὶ νῦν τοὺς ἰθαγενεῖς φησιν· διὸ καὶ τὸ "πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν" (Θ 57).
- 8 56b ἡ ἑαυτῶν ἥττους διὰ τὸν θάνατον. b (BCE 3 E 4) T μέμασαν δὲ καὶ ὥς <ὕσμῃν μάχεσθαι> : ἀναγκαίως τοῦτο ἐπιφέρει, ἵνα μὴ νομίσωμεν αὐτοὺς ἐπτηχότας ἐξιέναι διὰ τὴν προγενομένην ἥτταν.
- 8 56c b (BCE 3 E 4) T < χρειοῖ : > ὥς "Λητοῖ" (Υ 72.
- 8 57a W 607)· ἡ γὰρ εὐθεῖα "χρειῶ ἐμεῖο γένηται" (A 341). A im < πρό τε παίδων : > ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν παίδων.
- 8 57b T il πᾶσαι δ' ὠῖγνυντο πύλαι : ὅτι μία ἐστὶ πύλη καὶ πληθυντικῶς εἶπεν πύλαι.
- 8 58a1 τὸ δὲ πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι, ὥς "θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνυον" (Ψ 135). A ἀντὶ τοῦ ὅλαι, ὥς "πάντα νέκυν καταεῖνυον".
- 8 58a2 μία δὲ ἦν ἱππῆλατος πύλη. T il < ἵκοντο : > γράφεται "ἵκανον".
- 8 60 A int ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι : ὅτι ταὐτὸν ἐξ ἐπαναλήψεως εἶπεν· προειπὼν γὰρ "ρίνουσ" (Θ 61), ἐπενήνοχεν ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσα ι , ἐξ ἀμφοτέρων ταῦτὰ σημαίνων.
- 8 62a A ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι : ὅτι ἐξ ἀναλήψεως τὸ ἀσπίδες· b (BCE 3 E 4) T καὶ γὰρ καὶ "ρίνουσ" τὰς αὐτάς φησι (sc.
- 8 62b Θ 61). b (BCE 3 E 4) ἔπλην τ' ἀλλήλησι : πρὸς φαντασίαν τῶν ρηθησομένων τὸ ἔπληντο .
- 8 63 b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ ὥς τὸ "ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε" (N 131). b (BCE 3) T πρὸ δὲ τοῦ κατὰ μέρος ἐξαίρει τὸν ἀκροατὴν. b (BCE 3 E 4) T < ὁλλύντων τε καὶ ὁλλυμένων , > ῥέε δ' αἵματι γαῖα : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρρεῖτο ἡ γῆ, καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν.
- 8 65 A ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ : ἡ διπλῇ, ὅτι νῦν τὴν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἡὼ λέγει.
- 8 66a A ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν : πρὸς πίστιν τὸν καιρὸν ὥς παρατυγχάνων.
- 8 66b ἡὼ δὲ καὶ τὸν ὄρθρον καὶ τὴν ἕως ἔκτης καὶ ἡμέραν τὴν σωματοειδῇ. εἰς τρία δὲ αὐτὴν διαιρεῖ· "ἡ ἡὼς ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἥμαρ" (Φ 111). b (BCE 3 E 4) T "ἥρι" (I 360) δὲ παρὰ τὸ αἵρεσθαι. T καὶ

ἄεξετο ἱερὸν ἥμαρ : τὸ μέχρι μεσημβρίας αὖξῃσιν ἀποκαλεῖ ὡς σφαιροειδεῖ τῷ οὐρανῷ
προσαναβαίνοντος τοῦ ἡλίου.

- 8 66c b (BCE 3 E 4) T ἄεξετο : αὖξῃσιν ἐλάμβανεν—ποιῶν. A ἱερὸν ἥμαρ : τὸ πρὸ τῆς μεσημβρίας διὰ
τὸ ἐν τούτῳ τοῖς θεοῖς θύειν· τὸ γὰρ μεσημβρινὸν τοῖς κατοικομένοις νέμεται.
- 8 66d b (BCE 3 E 4) T ἥμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν <ἀμφιβεβήκει> : ὅτι οὐδέποτε ἐν Ὀλύμπῳ
τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ· οὐκ ἄρα ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ.
- 8 68a τὸ δὲ ἀμφιβεβήκει A γράφεται καὶ σὺν τῷ ν, "ἀμφιβεβήκειν". AA im ἥμος δ' ἡέλιος μέσον
οὐρανὸν <ἀμφιβεβήκει> : γινώσκει καὶ μεσουράνημα, ἥνίκα οὖν δηλονότι κατ' ἴσον†
ἀπόστημα ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως.
- 8 68b b (BCE 3) T μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει : δείκνυσιν ὡς μείζων ὁ ἥλιος οὐρανοῦ· τὸ γὰρ
ἀμφιβῆναι μείζονός ἐστι περὶ ἔλαττον, ὡςλέοντες μὲν σκύμνοις περιβαίνουσι, κύνες δὲ
σκύλαξιν.
- 8 68c b (BCE 3) T καὶ τότε δὴ χρύσεια <πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα> : ποιητικῶς τὸ δισταζόμενον
ἐπανάγει τῷ ζυγῷ.
- 8 69 οἱ Στωϊκοὶ (St. V. Fr. II 267, 41 = Chrys. fr. 931) δέ φασιν ὡς ταῦτὸν εἰμαρμένη καὶ Ζεὺς. διττὸν
δὲ τὸ τῆς Μοίρας ἀπαράβατον, ὡς τὸ δεῖ θνητὸν ὄντα ἀποθανεῖν, οὐ οὐδὲ Ζεὺς κρατεῖ, ὡς ἐπὶ
Σαρπηδόνοσ (cf. Π 431—61)· τὸ δὲ ταχὺ ἢ βραδύ, ὡς ἐπὶ Ἀχιλλέως, οὐ κρατεῖ Ζεὺς (cf. O 72—7. X
356—60 al.). b (BE 3 E 4) T ταύτην οὖν ταλαντεύει· T ταῦτα δὲ λεγόμενα ἔχει φαντασίαν,
δρώμενα δὲ οὐδὲν ἐστὶ διὰ τὸ σύνηθες. b (BE 3 E 4) T τάλαντα : τὴν τοῦ Διὸς διάνοιαν. A ἐν δ'
ἐτίθει δύο κῆρε <τανηλεγέος θανάτοιο> : μίαν ὑπὲρ ἑκατέρου στρατεύματος καὶ ὅτι τὰς
θανατηφόρους μοίρας λέγει. ^[10]
- 8 70a ὁ δὲ Αἰσχύλος (p. 88 N. 2 = fr. 205 b M. = p. 375 R.) νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν
Ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ Ζεὺς ἰστάς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχὴν. A ἐν
δ' ἐτίθει δύο κῆρε : πῶς δύο κῆρας ἐντίθησιν ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἀνὰ μίαν ἑκατέρου στρατοῦ, ἐν δὲ
τοῖς ἐξῆς (sc. ^[5]
- 8 70b Θ 73—4) πλείους αὐτάς φησιν, "αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες" (Θ 73); ἢ ὅτι αἱ δύο καὶ πολλὰ ἂν εἶεν·
λέγομεν γοῦν διττὰ πράγματα. πλειόνων δὲ ἔμφασιν διδόντος τοῦ ὀνόματος εἰκότως ἐν τῇ
μεταλήψει πλέονας εἶπε κῆρας. b (BCE 3) T συνεκδοχὴ δὲ ἐστὶν. b (BE 3) T KHP δὲ παρὰ τὸ
κῆραι (διὰ πυρὸς γὰρ ἔθαπτον), οἱ δὲ παρὰ τὸν κηρόν· ἐντετυπῶσθαι γὰρ αὐτῇ καθάπερ ἐν κηρῷ
τὰ πράγματα. b (BCE 3 E 4) T ῥέπε δ' αἰσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν : οὐκ ἄρα, φασίν, ἐχαρίσατο τῇ
Θέτιδι, εἰ μοιρίδιον ἦν. ^[5]
- 8 72 φαμὲν δὲ ὅτι εἰς ἐπίτασιν τῆς Μοίρας καὶ Δία ὀπλίζει κατ' Ἀχαιῶν· b (BCE 3 E 4) T ὅπερ ἦν τῆς
χάριτος. b (BCE 3 E 4) ὅτι δισσὸν τὸ τῆς Μοίρας. T αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες <—ἄερθεν> :
ἀθετοῦνται, ὅτι ὑπὲρ ἑκάστου στρατεύματος κῆρα ζυγοστατεῖ ὁ Ζεὺς, οὐ πλείους, ὡς ἐπὶ
Ἀχιλλέως καὶ Ἑκτορος (cf.
- 8 73—4 X 210—1). ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέλαβε πολλὰς. εἰ δέ τις δύο ὑπὲρ ἑκατέρου ἵστασθαι φήσει,
ῥυόμενος τὴν σύγχυσιν τοῦ δυϊκοῦ σχήματος, ἄλογον· πρὸς τί γὰρ δύο, ἀλλ' οὐ μία; A τὴν δ'
ἐτίθει δύο κῆρε (Θ 70)† αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες· ὡς τὸ "†δύο† δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν, / αἱ μὲν πρὸς
Βορέαο" (ν 109—10). ^[5]
- 8 73a1 T ὅμοιον ἐστὶ τῷ "δύω δέ τε †θύραι εἰσίν, / αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταίβαται ἀνθρώποισιν", οἷον
δύο μὲν τὰ μέρη, ἀρκτικὸν καὶ μεσημβρινόν, καὶ δύο θυρῶν ἔξοδοι· εἰς δὲ τὸ κατὰ μέρος
πλείονες αἱ κῆρες.
- 8 73a2 b (BCE 3) αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες : ἀπὸ μὲν τοῦ ζυγοῦ τὸ μέγεθος τοῦ ταλαντεύοντος δηλοῖ.

- 8 73b ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐπίγεια θνητά, τὰ μὲν δυστυχῇ πλησιάζει τῇ γῇ, τὰ δὲ εὐτυχῇ μετεώρω τῇ πλάστιγγι ἔπεται. b (BCE 3) T < ἐξέσθην : > ἐν ἐνίοις διὰ τοῦ ε , "ἔξεσθεν".
- 8 74a A int ἐξέσθην : ἀντὶ τοῦ ἔξεσθεν, ὡς "κόσμηθεν" (Γ 1).
- 8 74b ὅμοιον δέ ἐστιν αὐτῷ καὶ τὸ "μιάνθην αἵματι μηροί" (Δ 146). b (BE 3) T δαιόμενον δέ </ ἦκε> σέλας : τὸ σέλας (76) δηλοῖ τὴν ἔλλαμψιν.
- 8 75-6 βουλόμενος οὖν εἰπεῖν ὡς οὐκ ἦν ἀστραπὴ τὸ γινόμενον, ἀλλὰ κεραυνὸς μετὰ τὴν βροντὴν προσέθηκε τὸ δαιόμενον (75). b (BCE 3) T ἡ γὰρ πρὸ βροντῆς ἀστραπὴ οὐ κεραυνός· μετὰ γὰρ τὴν βροντὴν ὁ κεραυνός, ὅς ἐστι καυστικός. b (BCE 3) καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν : δαιμονίαν ὑποφαίνει τῶν Ἀχαιῶν τὴν φυγὴν αὖξων αὐτούς, ὅπως μὴ μένοντος ἐτέρου αἰσχύνοιτο ἄλλος τις. ^[5]
- 8 77a1 κατ' αὐτῶν δὲ φέρεται τὸ πῦρ· οὐ γὰρ Ἑλληνικὸς ὁ Ζεὺς. T δαιμονίαν ὑποφαίνει τῶν Ἀχαιῶν τὴν φυγὴν αὖξων αὐτούς· ἐτέρου γὰρ ὑποχωροῦντος καὶ οἱ λοιποὶ τοῦτο ποιοῦσι· δόξαν γὰρ ἔχουσι περὶ αὐτῶν ὡς οὐδεὶς ἐστι φυγοπόλεμος, ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχουσιν.
- 8 77a2 ὅταν οὖν ἴδωσι τοὺς ἀρίστους ὑποχωροῦντας, οὐκ ἐξ ἀναλκίας ὑποπτεύουσι φεύγειν, ἀλλὰ θεομηνίαν νοοῦσιν εἶναι· ὃ γέγονε καὶ νῦν. b (BCE 3 E 4) < εἶλεν : > ἐν ἄλλῳ "{δέος} ἦρει". ^[5]
- 8 77b A im ἔν θ ' οὐ τ ' ἴδομενεὺς τλῇ μίμνειν : ὡς φιλέλλην παρατρέχει τὰ δυσχερῇ, ἐπ' ὀλίγα πρόσωπα τὴν ἦτταν φέρων.
- 8 78 καὶ ἡ ἐκλογὴ δὲ τῶν ὀνομάτων θεραπεύοντός ἐστι τὴν ἦτταν· b (BCE 3) T οὐ γὰρ εἶπεν ἔφυγεν, ἀλλὰ τλῇ μίμνειν· ἐκφαίνει γὰρ τὸν βουλόμενον κακοῖς ἀγωνίζεσθαι ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ τοῦ Διός. b (BE 3) T Νέστωρ οἶος ἔμιμνε < Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν > : μεταφορικῶς ὁ ἄνεμος δι' αὐτοῦ γὰρ ἰθύνεται τὰ πράγματα, καὶ εἰ οὗτος ἀπολεῖται, συναπόλλυσι σχεδὸν τὸ πᾶν. ^[5]
- 8 80 b (BCE 3 E 4) οὐκ εἰσάγει αὐτὸν ἀναιροῦντα διὰ τὸ ἀπίθανον, ἀλλ' οὐδὲ πάσχοντά τι διὰ τὴν ἐξαίρετον φυλακὴν περὶ αὐτόν. οὐ τυχόντα δὲ δι' αὐτοῦ ἐκίνησεν ἡμῖν ἀγῶνα. ἐπεὶ δὲ ἄπιστον ἦν τοσοῦτων νέων φευγόντων μόνον μεῖναι τὸν γέροντα, ὥσπερ ἐν ἀπολογίᾳς μέρει ἐπιφέρει τὸ "οὔτι ἐκῶν, b (BE 3 E 4) T ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο" (Θ 81). οὔρος δὲ εὐθύντωρ ἢ φύλαξ. T < ἐτείρετο : > ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ἐδάμνατο". ^[5]
- 8 81a1 A int γράφεται καὶ "ἐδάμνατο".
- 8 81a2 T il τὸν βάλεν ἰῶ / δῖος Ἀλέξανδρος : καὶ πόρρωθεν πολεμεῖ καὶ οὐκ ἄνδρα τοξεύει, ἀλλ' ἵππον γέροντος βάλλει.
- 8 82-3 καὶ συμπλέκεται οὗτος πάντων φευγόντων. b (BCE 3) T ὅθι τε πρῶται τρίχες : πρῶται ἀντὶ τοῦ ἄκραι.
- 8 83a1 θερμὸς δὲ ὁ περὶ τὴν μήνιγγα τόπος· διὸ προφύει τρίχας. T ἀντὶ τοῦ ἄκραι.
- 8 83a2 θανάσιμος δέ ἐστιν ὁ τόπος διὰ τὸ τὸν ἐγκέφαλον πλησιάζειν ταῖς μήνιγξιν. b (BCE 3 E 4) < καίριον : > ἐπικίνδυνον.
- 8 84 T il καίριόν ἐστι : εὐκαιρον—ὃ ἐστιν ἐπικίνδυνον. A < ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο , βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῶ : > γραφικῶς εἶπε πάντα.
- 8 85a T il < βέλος δ' : > ὅτι ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· βέλος γάρ.
- 8 85b A int T il < ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο > παρηγορίας ἀπέτεμεν : διὰ τοῦ ἀπέτεμεν τὸ νωθρὸν τοῦ γήρωος δηλοῖ.
- 8 87a1

ἐπὶ δὲ Αὐτομέδοντος ῥαδίως ἐνεργήσαντός φησιν "ἄϊξας ἀπέκοψε παρήγορον" (Π 474). γέροντα δὲ εἶπεν (ὄφ ρ ' ὁ γέρω ν) ἢ δι' οἶκτον ἢ ἴπασα τῶν ἐλλήνων ἢ εὐχή†. ἐν ἀγωνίᾳ δὲ καθιστὰς τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν δεινὸν Ἑκτορα αὐτῷ ἐπάγει. Τ οἴκου χάριν τὸ γέρων τίθησιν. ^[5]

8 87a2 ἐν ἀγωνίᾳ δὲ καθιστὰς τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν δεινὸν Ἑκτορα αὐτῷ ἐπάγει. διὰ δὲ τοῦ ἀπέτεμνε τὸ νωθρὸν τοῦ γήρωσ ἐδήλωσεν. b (BCE 3) < παρηγορίας : > ὡς παρηγορίας.

8 87b A im παρηγορίας : τὰς τοῦ ἴπαρος—ἱμάντας. Α ἀπέταμνε : δεινός ἐστιν Ὅμηρος—συντόμως τὸ πρᾶγμα δηλῶν. Α < ἄ ν ' ἰωχμόν : > παρὰ τὴν συμβολήν.

8 89a T il < ἡνίοχον : > ὅτι τὸν παραιβάτην Ἑκτορα ἡνίοχον εἶπεν.

8 89b A int εἰ μὴ ἄ ρ ' ὅξυ νόησε <βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης > : εἰκότως Διομήδης τὸν πρεσβύτερον κινδυνεύοντα ὄρᾳ ὡς ἀναχωρῶν ἔσχατος θελήσας γὰρ μονομαχήσαι, ἀποσφαλεῖς δὲ τῷ κλήρῳ, νῦν καὶ τοῦ καιροῦ μὴ συγχωροῦντος πειρᾶται πολεμεῖν.

8 91a b (BCE 3 E 4) T βοηθεῖ δὲ τῷ Νέστορι διὰ τὸ τῶν ἡθῶν παραπλήσιον· b (BCE 3) T καὶ ἐν τῇ νυκτεγερασίᾳ δυσχεραίνει κάμνοντα ὄρων παρ' ἡλικίαν τὸν Νέστορα καὶ φησι· "σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ" (K 164), καὶ ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξιὼν παρὰ Θρασυμήδους ὄπλα λαμβάνει, "Τυδείδῃ μὲν δῶκε" (K 255)· καὶ ὁ Νέστωρ φησὶ πρὸς αὐτόν· "Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ" (K 234). T < εἰ μὴ ἄ ρ '—Διομήδης : > εἰκότως Διομήδης αὐτὸν σῶζει· ἐραστής γὰρ συνέσεως. ^[10]

8 91b T il σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ἐποτρύνων Ὀδυσῆα : ἐν σχήματι ἐδήλωσεν ὡς καὶ Ὀδυσσεὺς ἔφυγεν ἄνω μὴ μνησθεῖς αὐτοῦ.

8 92 b (BCE 3 E 4) T αἰεὶ δὲ ἀσφαλὴς Διομήδης· καὶ ἐν τῇ κατασκοπῇ— "σύν τε δὴ ἔρχομένω" (K 224)—Ὀδυσσεά τε καλεῖ ὡς φίλον καὶ ἑταῖρον Νέστορι. Νέστωρ γοῦν φησι· "ἔνθ' ἦτοι <εἴωσ> μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς / οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν" (γ 126—7). b (BCE 3) T πολυμήχα ν' Ὀδυσσεῦ : πρὸς ἐπιστροφὴν τὸ ἐπίθετον. ^[5]

8 93a1 ἔστι δὲ γεωργός, "ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν" (ς 368)· κυβερνήτης, "αἰεὶ γὰρ πόδα νηός" (κ 32)· τέκτων ἀπὸ τῆς κλίνης (cf. ψ 189) ΑΤ καὶ τοῦ δουρείου ἵππου (at cf. λ 523): Τ ναυπηγὸς ἀπὸ τῆς σχεδίας (cf. ε 243—61)· κυνηγὸς ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ (cf. τ 428—54)· μάντις, "φήμην τίς μοι φάσθω" (υ 100)· μάγειρος, "δαιτρεῦσαι τε καὶ ὀπτῆσαι" (ο 323)· ἰατρός, "ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι" (α 261—2)· μουσικός, "μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδός" (λ 368)· πύκτης, "πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα" (Ψ 634)· παλαιστής, "Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον" (Ψ 635)· δισκευτής παρὰ Φαίᾳξ (cf. θ 186—98)· τοξότης, "εὖ μὲν τόξον οἶδα" (θ 215)· ἀκοντιστής, "δουρὶ δ' ἀκοντίζω" (θ 229)· ῥήτωρ, "καὶ ἔπεα νιφάδεσ <σ> ἰν' ἐοικότα" (Γ 222)· ἀστρολόγος, "Πληϊάδας θ' ὀρόωντι" (ε 272). ΑΤ πρὸς ἐπιστροφὴν τὸ ἐπίθετον τέθειται· δεῖ γὰρ τὸν στρατιώτην τοιοῦτον εἶναι· γεωργὸς μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ καλῶς ἐν πότῃ τὴν ἄρπην καὶ τὰ ἄλλα τῆς γεωργίας ὄπλα κινεῖν γινώσκειται, κυβερνήτης ἀπὸ τοῦ πόδα νηὸς ἰθύνειν καλῶς, τέκτων ἀπὸ τῆς εὐθεσίας τῶν λίθων καὶ τῆς εὐπριστίας τῶν ξύλων, ναυπηγὸς ἀπὸ τῆς νηός, b (BCE 3 E 4) κυνηγὸς ἀπὸ τῆς κυναγωγῆς καὶ τῆς ὀρεσινομίας, μάντις ἀπὸ τῶν ἐκβάσεων, μάγειρος ἀπὸ τοῦ ὡς δεῖ ὀπτᾶν καὶ δαιτρεῦειν, ἰατρός ἀπὸ τοῦ νόσους γινώσκειν καὶ τάμνειν ἰοὺς, μουσικός καὶ ἀοιδὸς ἐξ ὧδων κάλλους καὶ μύθων, πύκτης καὶ παλαιστής ἐξ εὐστροφίας καὶ χειρῶν συμπλοκῆς, b (BE 3 E 4) τοξότης ἀπὸ διασκέψεως ἀρίστης, ἀκοντιστής ἀπὸ τοῦ εὖ πάλλιν τὸ δόρυ, ῥήτωρ ἀπὸ πιθανότητος, στρατηγὸς ἀπὸ φρονήσεως καὶ ἀνδρείας, στρατιώτης ἀπὸ πολυμηχανίας καὶ πολυπειρίας. ^[10]

8 93a2 b (BCE 3 E 4) πῇ φεύγεις <μετὰ νῶτα βαλὼν , κακὸς ὥς , ἐν ὁμίλῳ > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ βαλὼν καὶ ὧς χωριζόμενον γὰρ σαφέστερον ποιεῖ τὸν λόγον.

8 94a ἀμφίβολον δὲ ἐστὶ καὶ οὕτως τὸ λεγόμενον· ἦτοι γὰρ ὡς δειλὸς ἐν πλήθει φεύγεις, οἶον μετὰ ταραχῆς, ἢ ὡς ἐν ὄχλῳ ἀπαρακαλύπτως. ἢ τὸ ἐξῆς ἐστὶ· πῇ φεύγεις ἐν ὁμίλῳ, οἶον καὶ σὺ μετὰ

τοῦ πλήθους ὡς εἷς τῶν πολλῶν. A < πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν , κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ : >
οὐ δειλὸν αὐτὸν καλεῖ, ἀλλὰ δειλοῦ ποιοῦντα ἔργον. ^[5]

8 94b1 ὀλίγον δὲ διασταλτέον εἰς τὸ βαλὼν , ἵν' ἢ ποῦ φεύγεις μεταβαλὼν τὰ νῶτα ὡς οἱ δειλοὶ ἐν
ὁμίλῳ καὶ θορύβῳ; ἢ πῇ φεύγεις ἐν ὁμίλῳ ὡς κακός, ἵν' ἢ εἰς τὸ κακὸς ὡς ἡ στιγμή, τὸ δὲ ἐν
ὁμίλῳ τῷ ἐξῆς συναπτέον. b (BCE 3 E 4) {κακὸς ὡς ἐν ὁμίλῳ;} οὐ δειλὸν αὐτὸν καλεῖ, ἀλλὰ
δειλοῦ ἀνδρὸς ἔργα ἵποιεῖν†. ^[5]

8 94b2 ὀλίγον δὲ διασταλτέον εἰς τὸ μετὰ νῶτα βαλὼν , ὡς φεύγουσι δειλοὶ ἐν θορύβῳ. ἢ πῇ φεύγεις
ἐν ὁμίλῳ; T < πῇ φεύγεις—βαλὼν , κακὸς ὡς , > ἐν ὁμίλῳ ; / μή τις τοι φεύγοντι <—
πήξῃ > : περικέκοπται ὁ λόγος τὸν ἀγωνιῶντα ὑποφαίνων.

8 94-5 T ἀπὸ δὲ τοῦ εὐπρεποῦς καὶ συμφέροντος ἀναστέλλει τὴν φυγὴν. αἰσχροτέρων δὲ καὶ τοῦ
ἀκοντίσαι τὸ πῆξαι. b (BCE 3 E 4) T μή τις τοι φεύγοντι <μεταφρένω ἐν δόρῳ πήξῃ > : τινὲς
διαστέλλουσιν ἐπὶ τὸ φεύγοντι. ^[5]

8 95 κἂν συνάπτωμεν δὲ ὅλον τὸν στίχον, ἴσμεν ὅτι οὐ τὸ μετάφρενον φεύγει. A < ἄγριον : >
ἄγριον τὸν βάρβαρον· καὶ "ἀγριοφώνου" (θ 294) αὐτοὺς φησιν.

8 96 T il {ὡς ἔφατ'} οὐ δ' ἐσάκουσε : πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον οὐκ ἀντελάβετο καθόλου τῆς
φωνῆς διὰ τὸν θόρυβον ἢ ἀκούσας παρεπέμψατο· ὅπερ δέχεται ὁ Ἀρίσταρχος.

8 97a A οὐ δ' ἐσάκουσεν : οὐδὲ ἤκουσεν. ἔξηγεῖται† δὲ πότερον ἄρα οὐδ' ὅλως—ἐπιδεικνύμενος. A
οὐ δ' ἐσάκουσεν : οὐκ ἤσθετο ὑπὸ τοῦ θορύβου, ἢ οὐκ ἐπέισθη διὰ τὸν καιρὸν· φεύγει γὰρ σὺν
Αἴαντι καὶ θεομαχεῖν οὐ θέλει· b (BCE 3 E 4) T "ἐν γὰρ δαιμονίοις <ι> φόβοις / φεύγοντι καὶ
παῖδες θεῶν" (Pind. ^[5]

8 97b N. 9, 27). T πῶς δὲ δειλὸς ὁ μετὰ πάντας φεύγων· οὐ γὰρ ἂν Διομήδης τοῦτον μόνον ἐκάλει. b
(BCE 3 E 4) T δειλὸν δὲ αὐτὸν φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔσχατον ἀναστῆναι (cf. H 168) καὶ Δόλωνα
ἰδεῖν (cf. K 339—48) καὶ Ῥῆσον μὴ φονεῦσαι (cf. K 481) καὶ τὴν μαστίγα μὴ ἐλέσθαι (cf. K 500—
1). T < αὐτός : > ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ μόνος. ^[5]

8 99 A im < ἔπεα πτερόεντα προσηύδα : > τὰ μὲν πράγματα τάχιστα γέγονεν, ἡ δὲ τῶν λόγων
συχολὴ ποιητική.

8 101 b (BCE 3) T il < νέοι τείρουσι : > ἀλλ' οὐ νῦν δι' ἐμέ.

8 102 T t < λέλυται : > πέπηγε γὰρ ἐν τῇ νεότητι.

8 103a τέλος δὲ λύσεως θάνατος. b (BCE 3) T il < ὀπάζει : > οὕτως Ἀρίσταρχος ὀπάζει. ^[5]

8 103b1 ὁ δὲ Ἰξίων (fr. 9 St.). "ἐπείγει". A im ἐν ἄλλῳ "{γῆρας} ἰκάνει".

8 103b2 A int ἡπεδανός : ὁ μὴ δυνάμενος ἐν τῷ πεδίῳ στήναι διὰ τὸ ἀσθενές.

8 104a b (BCE 3 E 4) T ἡπεδανός : ἀσθενὴς ἢ—ἐστώς. A ἡπεδανός δέ <νύ τοι> θεράπων , βραδέες δέ
τοι ἵπποι : εἰκότως ὅλα συνήγαγε τὰ κακά, ὅπως πείσῃ τῷ ἰδίῳ ἐπιβῆναι ἄρματι τὸν εἰπόντα "ὅς
δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων" (Δ 306).

8 104b b (BCE 3 E 4) T εὖ δὲ τὸ μὴ τὸν Νέστορα ταῦτα προβαλέσθαι εἰς τὸ τυχεῖν βοηθείας. ἐγκώμιον
δὲ Νέστορος ἔχει ὁ λόγος, ὅς οὐδὲ τῷ γῆραί ἐπέτραπεν ἑαυτὸν (cf. K 79). b (BE 3 E 4) T ἀλλ' ἄ
γ' ἐμῶν ὀχέων <—φέβεσθαι > : ὑπογράφων ἄνω τὸ ἀσθενές τοῦ γέροντος οὐδὲν περὶ τοῦ
ιδίου σθένους ἀνθυπήγαγεν, ἀλλ' ἐλπίδα αὐτῷ ὑπογράφει σωτηρίας διὰ τοῦ τάχους. ^[5]

8 105-7 b (BCE 3 E 4) T οἷοι Τρώϊοι ἵπποι <—ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι > : βραχὺ
διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἵπποι (106)· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει τὴν τοῦ εἰσὶν ἔλλειψιν.

8 106-7 καὶ ἄλλως συναπτόμενον ἀκατάλληλόν ἐστι τὸ ἐπιστάμενοι (106). οὐ μὴν ἡ διὰ πρόθεσις
ἐνταῦθα λείπει, ἵν' ἢ διὰ πεδίου, ἀλλὰ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἔνθα καὶ ἔνθα πεδίου. τοιοῦτο καὶ τὸ <ἐν

τῷ〉 ἔκτω "πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἴθουσε μάχη πεδίοιο" (Z 2). A 〈 ἐπιστάμενοι : 〉 ἀντὶ τοῦ δυνάμενοι "ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς" (Π 142). ^[5]

8 106a T il 〈 πεδίοιο : 〉 ὅτι ἐλλείπει ἡ διά.

8 106b A int κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι : ὅτι ἀντὶ τοῦ φεύγειν αἰεὶ τὸ φέβεσθαι παρ' αὐτῷ, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν τὸ "φόβον Ἄρηος φορεούσας" (B 767).

8 107a A 〈 ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι : 〉 τοὺς δῖχα ταραχῶ πάντῃ δεόντως δυναμένους φέρειν τοὺς ἐπιβάτας.

8 107b T il οὐς ποτ' ἂν Αἰνείαν ἐλόμην : ἀθετεῖται, ὅτι ἄτοπον προστιθέναι τὴν ἱστορίαν τῷ εἰδότη, καὶ ὁ καιρὸς δεῖται συντομίας.

8 108a καὶ ὅτι τὸ ποτέ χρονικὴν ἔχει ἔμφασιν τῆς ἀφαιρέσεως γεγονυίας τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ. A οὐς ποτ' ἂν Αἰνείαν 〈 ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο 〉 : ἠθικῶς τὸν χθὲς ἀνάγει χρόνον· καὶ Φιλοίτιος "τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὃν ποτ' ἔδωκας / ἀντιθέω ἴδουσσῆϊ" (χ 290—1).

8 108b b (BCE 3) T ἅμα δὲ καὶ θαρσαλεώτερον ποιεῖ τὸν γέροντα ἢ Αἰνείου νίκη. b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ποτέ ἀντὶ τοῦ χθὲς. τὸ δὲ μῆστωρε τινὲς "μῆστωρα" ἐπὶ τοῦ Αἰνείου διὰ τὸ αὐξητικόν. T τούτῳ μὲν θεράποντε : ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυϊκά, καὶ νῦν ὡς ἐπὶ δύο ἵππων διαλέγεται. ^[5]

8 109a A 〈 κομείτην : 〉 Ἀρίσταρχος "κομείτων".

8 109b1 A im τὸ δὲ κομείτην Ἀρίσταρχος μὲν "κομείτων", Ζηνόδοτος δὲ κομείτην.

8 109b2 T τῷδε δὲ νῶϊ : παροξύνεται τὸ τῷδε παραλόγως ἀληθὲς γὰρ ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ δε ἐκτεταμένα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν, προπερισπᾶται.

8 109c ὅπερ ὤφειλε κάπῃ τοῦ τῷδε δὲ νῶϊ εἶναι, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἐπεκράτει καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς (2,57,22; cf. 2,60,3) ἐν τῇ Z (sc. ad 422), ὅπου περὶ τοῦ ἰῶ διαλαμβάνει. A ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται : καὶ ἐμὸν διὰ Ἀχιλλέα ἢ Αἴαντα τὸν μονομαχήσαντα αὐτῷ ὑπογύως. ^[5]

8 111 b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ εἶ συναπτικοῦ, ὡς τὸ "ἢ κεν ζῶς ἀμενηνός" (E 887), ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς καὶ δασύνεται, ὡς τὸ "ἢ θέμις 〈 ἐστίν 〉, ἄναξ" (I 276). T οὐ δ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ : οἰκονομικῶς ἐπὶ τὸ ἄρμα Διομήδους ἀναβιβάζει τὸν Νέστορα, ἵνα πεισθῇ φυγεῖν καὶ εἴκειν Διὶ ταῖς τοῦ Νέστορος παραινέσεσιν· Σθενέλω γὰρ οὐκ ἂν ἐπέισθη, ὅπου γε μὴδὲ ἐν τοῖς ἀνωτέρω (sc.

8 112a E 249—56), ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα παραινοῦντι b (BCE 3 E 4) T καὶ μὴ ἀγωνίζεσθαι πρὸς Πάνδαρον πεζόν. T 〈 οὐ δ' ἀπίθησε : 〉 τῷ καιρῷ πειθόμενος πάντα σιωπῇ πράσσει. ^[5]

8 112b T il Νεστορέας 〈 — 〉 ἵππους : πῶς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι τοὺς ἵππους φησὶν ἄρσενας "ἀλλὰ τοι ἵπποι βάρδιστοι θεῖναι" (Ψ 309—10), καὶ πρὸς τοὺς ἵππους Ἀντίλοχος "μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύῃ Αἴθῃ θῆλυς ἐοῦσα" (Ψ 408—9); ὅτι δὲ τοῖς τοῦ πατρὸς ἵπποις Ἀντίλοχος ἐχρήτο, μαρτυρεῖ τὸ "οὐ σφῶϊ 〈 ν 〉 κομιδὴ παρὰ Νέστορι" (Ψ 411). ^[5]

8 113 ἀδιαφόρως οὖν ἵππους καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς φησιν. T Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων : ἐν σχήματι ἐδήλωσε τὸ δοκοῦν παραλελειφθαι· οὐ γὰρ εἴρηκεν ἀνωτέρω, ποῖοι ἦσαν οἱ θεράποντες.

8 114a τὸν δὲ Σθένελόν φασιν ἀπὸ τοῦ τείχους κατενεχθέντα τρωθῆναι τὸ σκέλος διὸ ἠνιοχεῖ Διομήδει. b (BCE 3 E 4) T 〈 Εὐρυμέδων : 〉 ὅτι ὁμωνύμως οὗτος τῷ Ἀγαμέμνονος ἠνιόχῳ (cf.

8 114b Δ 228). A im τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω 〈 Διομήδεος ἄρματα βήτην 〉 : ἔδει εἰπεῖν 'Διομήδης δὲ ἅμα Νέστορι εἰς τὸ ἴδιον ἔβη ἄρμα' τῶς† ἐτέρου τινὸς ὄντος τοῦ Διομήδους φησίν.

- 8 115 T < ἡνία σιγαλόεντα : > τὰ ἡνία αὐτῶν ἐξ ἀστραγαλίσκων ἐλεφαντίνων ἦσαν, ὅθεν καὶ τὸ "ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι" (E 583).
- 8 116a b (BCE 3 E 4) < φοινικόεντα : > ἐν ἄλλῳ "σιγαλόεντα".
- 8 116b A im < μάστιξεν δ' ἵππους : > σημειωτέον ὅτι καὶ πολεμισταὶ καὶ ἡνίοχοι οἱ πρώην βασιλεῖς.
- 8 117a b (BCE 3 E 4) T il τάχα δ' Ἑκτορος ἄγχι γέγοντο : εἰ τοσοῦτον ἀπῆν, διὰ τί μὴ φεύγει; τὸ ὅλον πεπραγμάτεται πρὸς τὸ μὴ ἀθρόως ἀκμητὶ νικᾶν Τρῶας, ἀλλὰ τοὺς φεύγοντας ἀνακωχὴν λαβεῖν.
- 8 117b ἄλλως τε ἢ νικήσειν οἶεται ἢ νικώμενος ῥαδίως φεύξεσθαι. b (BE 3 E 4) T < ἰθὺς μεμαῶτος : > ἄντικρυς βουλομένου ὀρμᾶν.
- 8 118 A int < υἷον—Θηβαίου > Ἥνιοπῆα : παρὰ τὰς ἡνίας τῶν ἵππων ἐστὶ τὸ ὄνομα.
- 8 120a1 εἰκὸς δὲ καὶ τοῦτον εἰς τοῦτο ἀγνοχεῖν τὴν Ἀνδρομάχην διὰ τὴν τῶν ἵππων ἐπιμέλειαν (cf. Θ 186—90). τὸ δὲ Θηβαίου οὐ γένει, ἀλλὰ κύριον ὄνομα, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "Αἰγύπτιος" (β 15). T υἱὸς Θηβαίου οὐ τῷ γένει· κύριον γὰρ ἐστὶν ὄνομα, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ὁ "Αἰγύπτιος". ^[5]
- 8 120a2 b (BCE 3) ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι : ὡς ὑπεχώρησαν παρὰ τὴν χώραν, οὕτως ὑπερώησαν παρὰ τὴν ἑῶραν†.
- 8 122 δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ὀρμὴν, "ἔρωήσει περὶ δουρί" (A 303). b (BCE 3 E 4) T ἀναγκαῖον δὲ τοῦτο εἰς τοῦπίσω φερομένου τοῦ ἡνίοχου. b (BE 3 E 4) T < Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ περὶ, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος φρένας.
- 8 124a A int < πύκασε : > ἐσκέπασε, "πυκάσασα ἔαυτήν" (P 551).
- 8 124b1 T il ἐσκέπασε, περιεκάλυψεν· ἀπὸ τοῦ πυκάζειν, ὃ ἐστὶ καλύπτειν.
- 8 124b2 b (BCE 3 E 4) καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου : οὐκ ἔστιν ἢ περὶ πρόθεσις, ἀλλ' ὁ πέρ σύνδεσμος ἐναντιωματικὸς καὶ ἐγκλιτικὸς· διὸ τὸ τέλος τῆς μετοχῆς ὀξυτονητέον.
- 8 125a A < ἐταίρου : > ὅτι καὶ ἐνθάδε λείπει ἢ περὶ.
- 8 125b A im < ἡνίοχον μέθεπε θρασύν : > ἀνάλογον ἑαυτῷ (cf.
- 8 126a1 Θ 89) ἡνίοχον <...> θρασύν ν. T il θρασὺς ἐστὶ καὶ ὁ ἡνίοχος ἀναλόγως αὐτῷ διὰ τὸ ὁμοψυχεῖν.
- 8 126a2 b (BCE 3 E 4) Ἀρχεπτόλεμον : ὅτι Ζηνόδοτος ἐνθάδε μὲν γράφει "Ερασιπτόλεμον", ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα (sc.
- 8 128 Θ 312) εἶασεν "Αρχεπτόλεμον". Α ἔνθα κε λοιγὸς ἔην : δηλὸν ὡς καὶ ἄλλα διαθεμένου Διομήδους.
- 8 130a1 ὅρα δὲ ὡς οὐδὲ ἡ φυγὴ τῶν Ἀχαιῶν ἄπρακτός ἐστιν. T δηλὸν ὡς καὶ ἄλλα διαθεμένου Διομήδους.
- 8 130a2 τέως δὲ ἡ τῶν Ἀχαιῶν φυγὴ οὐ μεμένηκεν ἄπρακτος, ἀλλὰ Τρῶες ἀναιροῦνται. b (BCE 3 E 4) < ἔργα γέγοντο : > ὅτι κατὰ τοῦ οὐδετέρου τὸ πληθυντικόν, ὡς "σπάρτα λέλυνται" (B 135).
- 8 130b A int ἔνθα κε λοιγὸς ἔην / καὶ νύ κ' ἐσήκασθεν : ἐν τισι τῶν παλαιῶν φέρονται δύο στίχοι "Τρῶες ὑπ' Ἀργείων, ἔλιπον δέ κεν Ἑκτορα δῖον / χαλκῷ δηϊόωντα, δάμασ <σ> ε δέ μιν Διομήδης" (= Θ 131 a et b).
- 8 130-1 T σήκασθεν : εἰς σηκὸν—τὰ ἀγάλματα.
- 8 131 A < σήκασθεν—ἡῦτε ἄρνες : > ὅτι τὸ σήκασθεν αὐτὸς ἐπεξηγεῖται εἰπὼν ἡῦτε ἄρνες.
- 8 131a

Α καὶ νύ κ' ἐσήκασθε <ν> κατὰ Ἴλιον ἡῦτ' <ε> ἄρνες : καὶ τὴν Διομήδους ἀρετὴν αὖξει καὶ τὴν βαρβάρων δειλίαν κωμῶδεϊ, εἰ δὴ τοῦ Διὸς ἐπαμύνοντος αὐτοῖς καθειρχθῆναι ἐκινδύνευσαν προβάτων τρόπον, καὶ οὐδὲ τούτων τελείων ἀρνῶν γάρ φησιν.

8 133b b (BE 3 E 4) Τ τί δ' ἐστὶν ἡῦτ' <ε> ἄρνες, πρώην εἶπεν· "αἱ μὲν τ' ἀγχηστῖναι" (E 141). Τ βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, <ἀφῆ κ' ἀργῆτα κεραυνόν> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ δεινόν· κεῖται γὰρ ἀντὶ μεσότητος, δεινῶς βροντήσας. ^[5]

8 133 ἐπὶ δὲ τοῦ κεραυνοῦ ἐν ἀρκεῖ ἐπίθετον τὸ ἀργῆτα. Α καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος : πεφεισμένως ἐκδειματοῦν γὰρ αὐτὸν βούλεται· οὐ γὰρ μισέλλην ὁ Ζεὺς.

8 134 b (BCE 3 E 4) Τ <δεινὴ δὲ φλόξ ὦρτο θεεῖου καιομένοιο :> δεινὴ γὰρ ἐστὶν ἡ δυσωδία αὐτοῦ, ὅταν προσψάυσῃ ὕλῃ τινί, καὶ πικραίνει τὴν αἴσθησιν.

8 135a b (BCE 3 E 4) <θεεῖου καιομένοιο :> τοῦ κεραυνίου πυρός.

8 135b Α im θεεῖου : θεοῦ. προσληπτέον δὲ—τῷ τόπῳ. Α <φύγον :> Ἀρίσταρχος φύγον, ἄλλοι δὲ "φύγεν".

8 137a Α im <σιγαλόεντα :> ἐν ἄλλῳ δὲ τὸ "φοινικόεντα".

8 137b Α im Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία : παρατηρεῖ γὰρ τὰς διοσημίας ὁ Νέστωρ ἐν οἷς φησιν "ἀστράπτων ἐπιδέξια" (B 353).

8 137c ἥπως ἀντιτάσσεται αὐταῖς; ἢ οὐχ ὑπὸ δέους τὰς ἡνίας εἶασεν, ἀλλ' οἱ ἵπποι καταπτήξαντες ὑπὸ τοῖς ἄρμασι βιαιότερον αὐτὰς ἐπεσπᾶσαντο. b (BCE 3 E 4) Τ διὰ τοῦτο φησι Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία. τὸ δὲ φύγον διὰ τοῦ ο. Τ δεῖσε δ' ὅ γ' ἐν θυμῷ : ἐν θυμῷ κατὰ κρίσιν, οὐκ ἐκπληξιν. ^[5]

8 138 Τ ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' : ὅτι πάλιν φόβον τὴν φυγὴν καὶ ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄγε νῶϊ φόβον δέ", ὃ ἐστὶν ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει.

8 139a Α Τυδείδῃ, ἄγε δ' αὖτε φόβον δ' ἔχε : ἡ εὐκαιρος φυγὴ οὐκ αἰσχύνει.

8 139b τοῦτο δὲ διὰ στρατηγικοῦ προσώπου δηλοῖ καὶ ἐτέρωθι διὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος "βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν" (Ξ 81)· εἰ γὰρ τὰ βέλη φεύγομεν παρασχηματίζοντες τὸ σῶμα b (BCE 3 E 4) Τ οὐδὲν αἰσχρὸν οἰόμενοι δρᾶν, Τ πόσω μᾶλλον τὸν θάνατον φεύγειν δεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ φόβον δ' ἔχε μώνυχας ἵππου ς. ^[5]

8 139-40a1 </ ἢ οὐ—ἀλκή> : εὐπρεπῶς οὐκ εἶπεν ὅτι ἐναντιοῦταί σοι ὁ θεός—ὑπεκλύοντος γὰρ ἦν—, ἀλλὰ μὴ ἀντιστῆς τῷ θεῷ. Τ ἵνα μὴ τῷ θεῷ ἀντιστῇ, λέγει ὅτι οὐ βοηθῇ, φησί, παρ' αὐτοῦ.

8 139-40a2 εὐπρεπῶς δὲ οὐκ εἶπεν ὅτι ἐναντιοῦταί σοι ὁ θεός· ὑπεκλύοντος γὰρ ὁ λόγος ἦν. b (BCE 3 E 4) νῦν μὲν γὰρ τούτῳ <Κρονίδης Ζεὺς> κῦδος ὀπάζει / σήμερον : νῦν σήμερον, ὅτι πρὸς ὀλίγον ἔσται αὐτῷ ἡ χαρά.

8 141-2a1 καὶ οὐδὲ τὸν Ἕκτορα φοβερὸν, ἀλλὰ τὸν Δία φησίν. Τ δηλοῖ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως ὅτι πρὸς ὀλίγον ἔσται αὐτῷ ἡ χαρά· b (B, C [bis], E 3 E 4) νῦν γὰρ φησι καὶ τὸ σήμερον προστίθησι, ἵνα μὴ τὸ νῦν ᾗ ἀόριστον.

8 141-2a2 καὶ οὐδὲ τὸν Ἕκτορα φοβερὸν, ἀλλὰ τὸν Δία φησίν. b (BCE 3 E 4) ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν <— / δώσει> : χρηστὰς αὐτῷ ὑπογράφει ἐλπίδας, ἵνα μὴ αἰδεσθῇ φυγεῖν, ὥς ἀνακαλέσασθαι τὴν ἥτταν δυνάμενος.

8 142-3 οὐ δεῖ δὲ τὸ ἄδηλον ὀρίζειν, ἀλλὰ μόνον ἀγαθὴν προῖσχεσθαι ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) Τ <ἀνὴρ δέ κεν> οὐ τίς Διὸς νόον εἰρύς <σ> αἰτο : λείπει ἡ μετὰ.

8 143a

τὸ δὲ ὅλον· ἀνὴρ γὰρ ἂν τὸν τοῦ Διὸς νοῦν, παρ' ὃ θέλει αὐτὸς ὁ Ζεὺς, οὐκ ἂν μεθελκύσαι οὐδὲ μεταθείη. b (BCE 3 E 4) Τ ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο : ὁ λόγος οὐδεὶς ἀνὴρ τὸν τοῦ Διὸς νόον ἐπισπάσαιο ἢ φυλάξαιτο ὥστε τὰ συμφέροντα αὐτῷ γενέσθαι.

8 143b Α οὐδὲ μά λ ' ἴφθιμος : οὐδὲν γὰρ ἀνθρωπίνη ἰσχὺς πρὸς θείαν.

8 144a1 Τ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἰσχὺς, οἷα τε ἂν ἦ, πρὸς τὴν θείαν οὐδὲν ἔστιν.

8 144a2 b (BCE 3 E 4) ναὶ δὴ ταῦτά <γε πάντα> , γέρον , κατὰ μοῖραν ἔειπες : θεοσεβῆς γὰρ ὁ Διομήδης, εἴ γέ φησι "σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν" (I 49).

8 146 b (BCE 3) Τ Ἐκτωρ γὰρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσι <σ> ' ἀγορεύων : κὰν τούτοις τὸ φιλότιμον Διομήδους ἐμφαίνεται, ὅς μὴ μόνον παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν εὐδοκίμειν σπουδάζει, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς πολέμοις.

8 148 b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ νεωτερικὸν τὸ δόξης μάλλον ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἔχουσθαι, ἀμηχανῶν τε κατασχῆναι τὰ πραχθέντα ταῦτά φησιν. Τ <φοβούμενος> : ὅτι σαφῶς ἀντὶ τοῦ φεύγων.
[5]

8 149 Α int <ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών> : τὸ εὐρεῖα ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

8 150a1 κρείσσω δέ φησι θάνατος ψόγου. b (BCE 3 E 4) {εὐρεῖα χθών} ἀντὶ τοῦ εὐρέως.

8 150a2 ὅτι κρείσσω θάνατος ψόγου. Τ ἀπειλήσει : καυχῆσεται, κομπάσει—ἐλεύσεσθαι (O 179—80). Α <τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών> : τότε ἡ γῆ χανοῦσα εὐρέως δέξαιτό με.

8 150b Α int τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών : ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου εὐρεῖαν λέγει, ἀλλ' ἐμοὶ εὐρεῖα ἢ γῇ γένοιτο ἀντὶ τοῦ εὐρὺ χάσμα ποιήσει <εν> .

8 150c Α <ὦ μοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος> : ἐπὶ τὸ δαΐφρονος στικτέον· μάλλον γὰρ ἐμφαίνει.

8 152a Α im ὦ μοι Τυδέος υἱὲ <δαΐφρονος> : διὰ τῆς οἰμωγῆς καὶ τοῦ μοὶ ἐκφραζέει τὸν λόγον ὡς ἀνάξιον ὄντα τοῦ λέγοντος.

8 152b εἰς τὸ δαΐφρονος δὲ στικτέον. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ πολεμικοῦ. Τ εἶπερ γάρ ς ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάγκη φησὶ </—πείσονται> : πρῶτον μὲν ἄδηλον, εἰ ἐρεῖ, ἄλλως τε οὐ πείσει.

8 153-4 καθάπτεται δὲ τῶν φροντιζόντων, τί ἐροῦσιν ταῦτοῖς οἱ ἄνθρωποι, τοῦ δὲ πράγματος ὁποῖόν ἐστιν ἀμελούντων. b (BCE 3 E 4) Τ φύγαδε {τράπε} : ὡς "ἄλαδε" (B 165 al.

8 157a). καὶ ἦτοι τὴν φυγὴν φύγα εἶπεν ὡς τὴν σκέπην σκέπα· ἢ ὡς τὸ οἶκον δὲ "οἶκαδε" (A 19 al.), οὕτως φυγὴν δὲ φύγαδ ε . Α <τράπε> : οὕτως διὰ τοῦ α τράπε αἰ Ἀριστάρχου.

8 157b Α im ὡς ἄρα φωνήσας φύγα δ ' ἔτραπε : φρονίμως οὔτε ἀντίρρησην Διομήδους περιμένει οὔτε βιάζεται αὐτὸν φιλότιμον ὄντα φεύγειν ὁμολογεῖν, ἀλλ' αὐτὸς τρέπει τοὺς ἵππους, ἵνα μηδὲ ἐκ τούτων μειώσῃ τὸν Διομήδην ὁ ποιητής.

8 157c b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ φύγαδε ὡς οἶκαδε. ἢ τὴν φυγὴν εἶπε κατὰ μεταπλασμόν, ὡς τὸ σκέπην σκέπα{ν}· ἢ ἀπὸ τῆς φυγῆς, διὰ τοῦ α δὲ ἔτραπε . Τ βέλεα στονόνοντα χέοντο : ἔμφασιν ἐκίνησεν ἡ μεταφορά.
[5]

8 159 δηλοῖ δὲ ὅτι λίαν ἀπελείποντο· ἐπεὶ πῶς αὐτὸν βλασφημεῖ ὁ Ἐκτωρ λόγοις; b (BCE 3 E 4) Τ {τυδείδῃ} περὶ μὲν σε τίον : ἢ σὲ ἐγκλιτικὴ ἔστιν· ἀπολέλυται γὰρ νῦν.

8 161 καὶ τὸ τίον δὲ ποιητικώτερον ἀπέβαλε τὸν κατ' ἀρχὴν χρόνον· διὸ ἐπὶ τὴν τι ἡ ὀξεῖα ἴσταται. περὶ δὲ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἔφαμεν (sc. ad B 808) ὅτι ἴση ἔστιν ἡ χρήσις παρὰ τῷ ποιητῇ. Α ἂν τ' : κακῶς ὅσοι ἀναστρέφουσιν· ἢ γὰρ ἀντὶ ἀναστρέφεται <οὔ> ποτε.
[5]

8 163a εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται, ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήφονται. Α <ἂν τ' ἐτέτυξο> : Ἀρίσταρχος "ἀντὶ {τοῦ} τέτυξο".

- 8 163b A im γυναικὸς ἄρ' ἄν τ' ἐτέτυξο : διὰ τοῦ ι εἶχον αἱ ἐκδόσεις "ἀντί".
- 8 163c1 ὁ δὲ λόγος 'γυναικὸς ἄρα ἴσος ἦσθα', ὡς "ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο" (Φ 75). 'οὐ διαφέρει γυναικός' τὸ δημῶδες, ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς (cf. 2,60,19) διὰ τοῦ ε ἄν τ' ἐτέτυξ ο . Τ διὰ τοῦ ι εἶχον αἱ ἐκδόσεις.
- 8 163c2 ὁ δὲ Ἑρωδιανὸς διὰ τοῦ ε ἐξέθετο. ἔστι δὲ τὸ ὅλον οὕτως 'γυναικὸς ἄρα ἴσος ἦσθα'. b (BCE 3) ἔρ <ρ> ε κακὴ γλῆνῃ <—δαίμονα δώσω> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς ὅτι εὐτελεῖς εἰσι τῇ κατασκευῇ καὶ τὸ πάρος τοι δαίμονα δώσω (166) τελείως ἐστὶν οὐ κατὰ τὸν ποιητὴν.
- 8 164-6a ἀνάρμοστα δὲ καὶ τὰ λεγόμενα τοῖς προσώποις. A < ἔρρε—δώσω : > τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτηκεν.
- 8 164-6b1 A im Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ Τ κακὴ γλῆνῃ : τινὲς ὅτι μικρόφθαλμος ἦν ὁ Διομήδης.
- 8 164a Τ < κακὴ γλῆνῃ : > ὅτι μικρόφθαλμος, ὡς φασὶ τινες, ὁ Διομήδης ἦν ἢ ὑπόρραιβος, ὃ καὶ ὀνειδίζεται.
- 8 164b b (BCE 3 E 4) οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο : ἀλλὰ μείναντος, ὅπερ σὺ ποιεῖς.
- 8 164c1 ἀναφέρει δὲ εἰς τὰ ἀπαγγελθέντα ὑπὸ Ἰδαίου Τρώεσσιν (cf. H 400—17). Τ τὸ δὲ οὐκ εἴξαντος οὐχ ὑποχωρήσαντος, ἀλλὰ μείναντος, b (BCE 3 E 4) ὅπερ σύ, φησί, ποιεῖς.
- 8 164c2 ἀναφέρει δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τὰ ὑπὸ Ἰδαίου ἀπαγγελθέντα Τρωσίν. b (BE 3 E 4) < δαίμονα δώσω : > ἐν τῇ Ζηνοδότου "πότμον ἐφήσω".
- 8 166a A int T il < ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω : > λόγον κακὸν καὶ ἀγγελίαν· δώσω γάρ σοι, φησίν, ὑπόμνησιν, ὅταν ἐν ταῖς ναυσὶ κρατήσω σου.
- 8 166b1 ἢ μᾶλλον τὴν δαίμονα ἤτοι τὴν τοῦ θανάτου ψῆφον. b (BCE 3 E 4) δαίμονα λόγον κακόν.
- 8 166b2 T il Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν : πῶς δύο εἰπὼν τὸν Διομήδην μεριμνῆσαι ἐν ἐπάγει; φαμέν δὲ ὡς δύο βουλάς ἐμερίμνησεν εἰς ἓν νευούσας "ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι" (Θ 168)· ἢ ὡς ὠμολογημένον ἀφίησι τὸ ἐν b (BCE 3 E 4) Τ †καὶ† ὡς αἰσχροὺς ἐσιώπησεν. ^[5]
- 8 167 Τ ἵππους τε στρέψαι <καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι> : ὅτι ὑποτάσσουσιν "ἢ μῆτε στρέψαι μῆτ' ἀντίβιον μαχέσασθαι" (Θ 168a).
- 8 168 οὐκ ἔστιν δέ· τὸ γὰρ "διάνδιχα" (Θ 167) οὐκ ἔστι δύο ἐμερίμνησεν ἐναντία, ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ φερόμενα, στρέψαι τοὺς ἵππους καὶ μάχεσθαι. Α τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν : φρένα μὲν τὸ λογιστικόν, θυμόν δὲ τὸ θυμοειδές.
- 8 169 ἐπεμερίζετο οὖν, φησίν, ὑπὸ τε τοῦ νοῦ κωλυόμενος καὶ τούναντίον ὑπὸ τοῦ θυμοῦ διεγειρόμενος πρὸς τὴν πρᾶξιν. b (BCE 3 E 4) Τ < ἄ π' Ἰδαίων : > γράφεται καὶ "ἐπ' Ἰδαίων".
- 8 170 A int σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι , <μάχης ἑτεραλκέα νίκην> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Τρώεσσιν· αὐτὸ γὰρ τὸ σημεῖον, πρὸς τὸ σημαινόμενον ὑπαντήσας, εἴρηκε νίκην.
- 8 171a ἐὰν δὲ συνάπτωμεν, γίνεται σολοικοφανές. Α < σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι : > ἀντὶ τοῦ σημαίνων.
- 8 171b καὶ εἰς τὸ Τρώεσσι στιγμὴν. b (BCE 3 E 4) Τ il σῆμα τιθεῖς : ὧδε στικτέον.
- 8 171c Τ τί δὲ ἦν τὸ σῆμα; Τρώεσ <σ> ι μάχης ἑτεραλκέα νίκη ν . b (BCE 3 E 4) Τ γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων <κατένευσε Κρονίων> : στρατηγικῶς μὲν τὴν εὐημερίαν αὐτοῖς δηλοῖ, οἰκιοῦται δὲ αὐτὴν ὑπερόπτως.
- 8 175 b (BCE 3 E 4) Τ ὁμοίως καὶ τὸ "κτείνω δὲ καὶ αὐτούς" (Θ 182). ὁ δὲ Ἑλλήν "ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν" (Ζ 70) φησίν. Τ {νήπιοι} οἱ {ἄρα δὴ τάδε}: Ἀρίσταρχος τὸ οἱ ἄρθρον φησίν, ὁ Σιδώνιος δὲ οἷα τὸ πλήρες, οὐχ ὑγιῶς.
- 8 177 Τ ἀβλήχρ' : Ἡρακλείδης ὁ Μιλήσιος (fr.
- 8 178a

7 C.) βαρύνει ὡς ἄσιτα. λόγῳ δὲ χρῆται τούτῳ ὡς βληχρόν ἐστι τὸ ἰσχυρόν, ὅπερ κατὰ στέρησιν ὀφείλει λέγεσθαι ἄβληχρος ὡς ἄκακος· σημαίνει γὰρ τὸ ἀσθενές· ἢ μέντοι παράδοσις ὀξύνει τὸ ἄβληχρά καὶ "ἄβληχρήν" (E 337), πεισθεῖσα πρῶτον τῷ παρασχηματισμῷ ὡς ἀπλῶ· οὕτως γὰρ παρεσχηματίσθη· ὡς πενιχρά, ψυχρά (λέγω δὲ θηλυκῶς), οὕτως ἄβληχρά, οὐ κοινωνοῦντός ποτε τοῦ γένους (λέγω δὲ ὁ ἄβληχρος καὶ ἡ ἄβληχρος). ἄλλως τε ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρός σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ' (fr. 319 L.—P.): "βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί"· καὶ ὁ Νίκανδρος "βληχρὸν γὰρ μυδὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῖ νύγμα" (ther. 446).
 ἴτ' οὕτωι δὴ πλεονάσαν τὸ† α φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον <***> αἰεί οἶδα γὰρ τὸ ἄβορος, ἴγαυρος†, ἄσταχυς. Α < ἄβλήχ ρ' : > δύναται καὶ ἐν ἐπιτάσει εἶναι τὸ α. ^[10]

- 8 178b T il οὐδενόσωρα : οὐδεμιᾶς φροντίδος—φροντίς. Α οὐδενόσωρα : ὡς κυνόσουρα ὕφ' ἐν κατὰ σύνθεσιν, εἰ καὶ σπάνιος ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἐξ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἐνὸς γενικῆς ἐντελοῦς οὐδέποτε γὰρ οὕτως αὕτη ἢ γενικὴ συντίθεται.
- 8 178c ἀλλ' οἷ γε ποιηταὶ τολμῶσι ξένας συνθέσεις. Α οὐδενόσωρα : ὕφ' ἐν τὸ οὐδενόσωρα, εἰ καὶ σπάνιος ἢ τοιαύτη σύνθεσις λέγω δὲ ἐξ ἀποφάσεως καὶ συνδέσμου καὶ τῆς ἐνὸς γενικῆς τελείας.
- 8 178d b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ οὐδενὸς φυλακτικά. πιθανῶς δὲ καὶ τοῦ ὑπογούου ἔργου μνημονεύει ἐξευτελίζων τὴν πρᾶξιν. b (BE 3 E 4) T < ἄλ λ' ὅτε κεν—γένωμαι : > ἀλαζονεύεται, ὡς οὐ πρὸ μικροῦ σηκασθεῖς "ἢ ὕτε ἄρνεσ" (Θ 131). ^[5]
- 8 180 b (BCE 3 E 4) T ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω : ἀλαζονεῖαν βαρβαρικὴν ἔχει τὸ πρὸ τῆς ἱχρείας† διορίζεσθαι.
- 8 182 ἅμα δὲ καὶ στρατηγικὸν τὸ προνοεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) T Ἐάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε : < ἄθετεῖται, > ὅτι οὐδαμοῦ Ὀμηρος τεθρίππου χρῆσιν παρεισάγει.
- 8 185a μάχεται δὲ καὶ τὰ ἐπαγόμενα δυϊκά, καὶ ἡ προσφώνησις εὐήθης. βραχὺ δὲ διασταλτέον καθ' ἕκαστον ὄνομα. κἂν συνάπτηται δέ, τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο οὐ δύναται νοεῖσθαι ὅτι δύο μὲν ἐστὶν ἐπίθετα, δύο δὲ κύρια· ἐπεὶ οἱ σύνδεσμοι παρακείμενοι χωρίζουσιν αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ κύρια πρὸς τὰ ἐπίθετα οὐδέποτε συνδεῖται. Α Ἐάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε < καὶ Αἴθων Λάμπε τε δῖε > : ἄθετεῖται ὁ στίχος πρῶτόν γε διὰ τὸ σύ, εἴτα διὰ τὰ ὀνόματα· Λάμπρος γὰρ τῆς Ἡοῦς ἐστὶν ἵππος (cf. ^[5]
- 8 185b ψ 246), Ἐάνθος δὲ Ἀχιλλέως (cf. T 400), Πόδαργος Μενελάου (cf. Ψ 295), Αἴθη Ἀγαμέμνονος (cf. ib.), ἣν Αἴθωνα νῦν εἶπε μεταθεὶς τὸ γένος. οὐδαμοῦ τε τεθρίππῳ κέχρηται ἥρωες, εἰ μὴ ἐν Ὀδυσσεΐ ἐπὶ παραβολῆς "ἢ δ', ὡς τ' ἐν πεδίῳ ἱετράωροι† ἄρσενες ἵπποι" (ν 81)· τὸ γὰρ "ἱετάρσας ἀθλοφόρους ἵππους†" (Λ 699) ὑπώπτεται ὡς νόθον, ἢ δύο ἄρματα δηλοῦν βούλεται· "τὸ <ν> δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχημένον" (Λ 702), τὸν ἐκατέρας συνωρίδος. —εἵποι δ' ἂν τις πρὸς τοῦτο ὅτι εἰκός, τῶν ἄλλων τεθρίπποις μὴ χρωμένων, τὸν Ἑκτορα θαρσῆσαι τέσσαρας ἵππους ὑποζεύξαι πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων b (BCE 3 E 4) T διὰ τὸ ἀπόγονον αὐτὸν εἶναι Τρωός, ᾧ Ζεὺς ὑπὲρ Γανυμήδους ἔδωκεν ἵππους, ὅθεν φιλότιμός ἐστι περὶ ἵππικῆν· οἶδε γὰρ ἵππος ἀγαθὸς πρὸς ἵππικῆν ἐγείρειν ὡς καὶ πρὸς πόλεμον διάφορα ὅπλα καὶ θηρευτικὴ κύων ἐπὶ κυνηγέσιον ἐξοιστᾶν τὸν κτώμενον. διὰ τοῦτο τὸν Ἑκτορα "θρασὺν ἡνίοχόν" φησιν Ὀμηρος (sc. Θ 89), καὶ οὐ μόνον τοῦτον θρασύν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἡνιοχοῦντα αὐτῷ "Ἰφιδίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν" (Θ 128, cf. 312)· οὐ τοῦ τυχόντος γὰρ ἦν τέτρωρον ἡνιοχεῖν. —ἀλλ' εἰ τέτρωρον ἦν, φασί, πῶς δυϊκὸν ἐπήγαγε "τὴν κοιμίδην ἀποτίνετον" (Θ 186) καὶ "ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον" (Θ 191); ῥητέον δὲ καὶ πρὸς τοῦτο ὅτι πρὸς τὰ συστήματα (δύο γὰρ ζύγιοι καὶ δύο παρήγοροι ἦσαν), ὡς τὸ "τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο" (Θ 67)· πρὸς ἐκατέραν γὰρ στρατιάν, καὶ τὸ "ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε" (E 487), τὸν

Ἔκτορα καὶ τοὺς Τρῶας φησὶ γὰρ "τὴν δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις </ — /> μὴ πῶς ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε" (E 485. 487). b (BE 3 E 4) T καὶ τὸ "αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον" (Ψ 413) τὸ δυϊκὸν ἔχει πρὸς τὸν ἡνίοχον καὶ τοὺς ἵππους. T τρισὶ δὲ ἵπποις ἐχρῶντο οἱ ἥρωες, ἵνα τρωθέντος ἐνὸς τῶν ζυγίων εἰς τὴν τοῦτου χώραν ὁ παρήγορος ἄγηται. οἱ δὲ Ὀμηρικοὶ θεοὶ συνωρίσι χρῶνται, ἐπεὶ τιτρωσκόμενοι οὐχ ὀρώνται. ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐτόλμησε προσθεῖναι τὸν τέταρτον ἅμα μὲν διὰ τὰ προειρημένα, ἅμα δὲ καὶ τοῖν δυοῖν ἵπποιν τρῶσιν ὑφορώμενος. b (BE 3 E 4) T Ξάνθε τε <καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων Λάμπε τε διέ> : καθ' ἐκάστην κλητικὴν βραχεῖα διαστολή. ^[30]

8 185c οὐκ ἔῳσι δὲ οἱ σύνδεσμοι, ὥς τινες, εἶναι δύο ἐπίθετα καὶ δύο κύρια. b (BE 3 E 4) T < ἀποτίνετον : > ὅτι ἐπὶ δυεῖν ἢ φράσις, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τεσσάρων.

8 186 A int ἦν μάλα πολλήν / Ἀνδρομάχη <—πυρὸν ἔθηκεν> : οἰκονομικὸν καὶ εἰς σωτηρίαν τοῦ ἀνδρὸς τεῖνον, εἴ γε καὶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ δέχεται, ὡς δηλοῖ ὁ Ζεύς: "ὁ οἱ οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι / δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα" (P 207—8).

8 186-8 b (BCE 3 E 4) T ὡς γυνὴ δὲ παρὰ φύσιν τὸν πυρὸν αὐτοῖς παραβάλλει. καὶ αἱ Διομήδους δὲ ἵπποι "μελιθεῖα πυρὸν" (K 569) ἔδουσι. παρὰ προτέροις (cf. 188) δὲ διὰ τὸ μὴ ἐπιλαθέσθαι αὐτῶν ἄλογον γὰρ ὃν τὸ ζῶον ἀφ' ἑαυτοῦ τροφήν οὐκ αἰτεῖ. b (BCE 3 E 4) < ὑμῖν παρ προτέροισι—εὐχομαι εἶναι : > ἀθετεῖται {δὲ} τὸ οἶνον τ' ἐγκεράσασα (189), ὅτι οὐ σύνθηες οἶνον πίνειν ἵππους, καὶ διὰ τὸ ὅτε θυμὸς ἀνώγοι (189) ψυχρὸν γὰρ καὶ τοῦτο ἐπὶ ἵππων. ^[5]

8 188-90a1 —ἔστιν οὖν ὑπερβατόν· ὑμῖν προτέροις πυρὸν παρέθηκεν ἢ ἐμοὶ τὸν αὐτὸν πυρὸν ἔθηκεν οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι (189), ἵν' ἦ τὸ πυρὸν ἔθηκεν (188) ἀπὸ κοινοῦ. b (BE 3 E 4) {οἶνον τ' ἐγκεράσασα ἢ ἐμοί:} τὸ ἐξῆς "ἦν μάλα πολλήν" (Θ 186) / ὑμῖν παρ προτέροισιν ἔθηκεν (188)—τί δ' ἔθηκεν; μελίφρονα πυρὸν (188)— ἢ ἐμοὶ οἶνον ἐγκεράσασα (190). ^[5]

8 188-90a2 189) καὶ τὰ ἐξῆς συναπτέον· ὑπερβατόν γάρ ἐστιν, ὅτι οὐκ ἔστι σύνθηες ἵππους πίνειν οἶνον. ψυχρὸν δὲ ἐπὶ ἵππων καὶ τὸ ὅτε θυμὸς ἀνώγοι (189). T {ὑμῖν παρ προτέροισι:} τὸ ἐξῆς τοῦτο ἐστιν· ἢ ἐμοί, ὅς περ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι, / οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε {μοι} θυμὸς ἀνώγοι (190). ^[5]

8 188-90a3 189). ἰστέον δὲ ὅτι πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι—κέρασιν ἔπινον. A οἶνον τ' ἐγκεράσασα <πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι> : γελοιότατος ἐπὶ ἵππων ὁ στίχος, ὅτι οἶνον ἵπποι οὐ πίνουσι.

8 189a καὶ ὅτι θυμὸς ἀνώγοι εἰς μέθην γελοῖον. A < οἶνον τ'—ἀνώγοι : > καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἀθετεῖται.

8 189b A int {ἄλλ'} ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον : ὅτι ὡς πρὸς δύο τοῖς δυϊκοῖς σχήμασι χρήται· διὸ ἀθετητέον τὸν προκείμενον στίχον (sc.

8 191a Θ 185), ἐν ᾧ τέσσαρά ἐστιν ὀνόματα. A < ἐφομαρτεῖτον : > ἐπιδιώκετον.

8 191b T il < ὄφρα λάβωμεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "αἶ κε λάβωμεν".

8 191c A int ἀσπίδα Νεστορέη ν, <—> αὐτὰρ ἀ π' ὥμοιιν Διομήδεος <—ἐπιβησέμεν ὠκείων> : ἄτοπον νῦν φυσιολογεῖν Ἔκτορα ἔστιν οὖν τίμια τὰ Ἐρευθαλίωνος ὅπλα.

8 192-7 δηλοῖ δὲ (sc. 196—7) ὅτι, εἰ περιέσται τοῦ συνετοῦ καὶ ἀνδρείου, τοὺς λοιποὺς εὐκόλως Ἑλλήνας ἔξει. b (BCE 3 E 4) T ἀσπίδα Νεστορέην : αὐτὸν τὸν Νέστορα—γὰρ ἦν. ^[5]

8 192 A < πᾶσαν : > ὅτι A im ἀντὶ τοῦ ὅλην, A im T il ὡς, "πᾶσαι <.

8 193 ..> πύλαι" (Θ 58), ὅλη πύλη. T il κανόνας : ῥάβδους, αἶς—ὀχάνοιο. A τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων : ὅτι Ἥφαιστότευκτα τὰ ὅπλα· ἀπὸ γὰρ Γλαύκου ἔλαβεν (cf.

8 195a Z 235—6), καὶ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἀναφέρεται, καὶ οὐκ ἔστιν ἀλληγορία. A < τὸν Ἥφαιστος κάμε : > διὰ τὸ διάπυρον Διομήδους.

- 8 195b οἱ δὲ ὅτι τὸν Γλαύκου θώρακά φησιν. T il ἐελοπίμην <κεν> Ἀχαιοὺς / αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν : καὶ πῶς πρὸ ὀλίγου καῦσαι ἤθελεν αὐτάς; κωμωδεῖ τοίνυν τὴν βαρβαρικὴν μεταβολὴν ὁ ποιητής.
- 8 196–7 b (BCE 3 E 4) T νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη : ἐβάσκηεν, ὠργίσθη, ἐφ' οἷς ἀναξίως εἶπεν.
- 8 198 T σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ : γυναικεῖον ἦθος ὑπογράφει τῆς Ἥρας, ἣ νικάται μὲν τῇ ἀπειλῇ Διὸς καὶ κατὰ χώραν μένει, οὐκ ἡρεμεῖ δὲ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ τὸν ὁμότιμον Διὶ Ποσειδῶνα διεγείρει.
- 8 199a καὶ νῦν μὲν μέχρι λόγων προέρχεται b (BCE 3 E 4) T ἐξῆς δὲ (sc. Θ 218–9) ἐντίθησιν Ἀγαμέμνονι αὐτῷ ποινύσαντι θοῶς ἐγεῖραι Ἀχαιοὺς τέλεον δὲ ἡττηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ προέρχεται (cf. Θ 350–483). b (BCE 3 E 4) < σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ : > Ζεὺς δὲ νεύματι μόνῳ σείει τὸν Ὀλυμπον. ^[5]
- 8 199b T il < μακρὸν Ὀλυμπον : > ὅτι μακρὸν Ὀλυμπον ὡς ὄρος.
- 8 199c A im ὦ πόποι , ἐννοσίγαι' <εὐρυσθενέες> : παροξύνει αὐτὸν διὰ τῶν ἐπιθέτων, ἰσότημον αὐτὸν ἀποφαίνουσα τῷ Διὶ καὶ ἀξιόμαχον.
- 8 201 b (BCE 3 E 4) T οὐδέ νυ σοί περ / ὄλλυμένων Δαναῶν <—θυμός> : ἠθικῶς τῶν ἄλλων φησὶ θεῶν ἀμελούντων τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐδὲ σὺ τοὺς Ἑλληνας ἐλεεῖς.
- 8 201–2 b (BCE 3 E 4) T οἱ δέ τοι <—> δῶρ' ἀνάγουσιν : προτρεπτικὸν τοῦτο πρὸς τὴν βοήθειαν, b (BCE 3 E 4) T ἴνα μὴ προκατάρχειν, ἀμείβεσθαι δὲ μᾶλλον δοκοίη, ὡς καὶ τὸ "εἴ ποτέ τοι χαρίεντα" (A 39).
- 8 203a T < Ἑλίκην τε καὶ Αἰγιάς : > Ἑλίκη πόλις τῆς Ἀχαιίας ὑπὸ σεισμοῦ ἠφανισμένη, b (BCE 3 E 4) T ὅθεν καὶ Ἑλικώνιος (cf.
- 8 203b Υ 404) ὁ Ποσειδῶν. T καὶ Αἰγαὶ νῆσος πλησίον Εὐβοίας, b (BCE 3) T {οἱ δέ τοι εἰς} Ἑλίκην {τε καὶ αἰγιάς}: Ἑλίκη πόλις ἐν Πελοποννήσῳ Ποσειδῶνος, ἀφ' ἧς αὐτὸν "Ἑλικώνιον" (Υ 404) ὁ ποιητής καλεῖ.
- 8 203c A < ἀνάγουσι : > ἀντὶ τοῦ ἄξουσι.
- 8 203d T il < σφίσι βούλεο νίκην : > ἠθικῶς οἶον, εἰ θελήσειας, δύνασαι <συγ> κροτῆσαι.
- 8 204a1 T il ἠθικῶς καὶ τοῦτο· οἶον, εἰ θελήσειας, δύνασαι καὶ βοηθῆσαι αὐτοῖς.
- 8 204a2 βούλεο οὖν, φησὶν, αὐτοῖς τὴν νίκην. b (BCE 3 E 4) καὶ ἐρυκέμεν : ὥδε στικτέον.
- 8 206a1 καὶ τῆς εὐρύοπα Ζεύς†· οὐ γὰρ εἰκὸς ἐπιβουλεύειν Διὶ τὴν πρώην κολασθεῖσαν· ἐμφαίνεται δὲ καὶ θρασὺς θυμὸς γυναικεῖος θρασύτερον τῶν ὑπερεχόντων καταφρονῶν. T στικτέον εἰς τὸ ἐρυκέμεν.
- 8 206a2 τὸ δὲ ἐξῆς εὐρύοπα Ζήν (ἀντὶ τοῦ Ζεύς) / "αὐτοῦ †κεν† ἀκάχοιτο" (Θ 206–7)· οὐ γὰρ εἰκὸς ἐπιβουλεύειν τῷ Διὶ καὶ αὐτὸν κωλύσαι σπεύδειν τὴν παρ' αὐτοῦ κολασθεῖσαν πολλάκις. ἐμφαίνεται δὲ αὐτῆς καὶ τὸ ἄγαν θρασύ· ὁ γὰρ γυναικεῖος θυμὸς θρασύτερος ὢν τῶν ὑπερεχόντων καταφρονεῖν ἀλόγως ποιεῖ. b (BCE 3 E 4) <Ζῆ/ν'> πρὸς τὴν συναλιφὴν ἀντὶ τοῦ Ζῆνα. ^[5]
- 8 206b A im Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ/ν' , αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο : ἢ διὰ τὸν "εἶ" (Θ 205) σύνδεσμον ἀποτελουμένη ὑποστιγμὴ πίπτει μετὰ τὸ Ζῆν' (206) ὄνομα.
- 8 206–7a1 ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ πλήρους ἔκειτο, οὐδὲν ἂν ἐζητεῖτο. ἐπεὶ δὲ συνήλειπται καὶ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν μετενήκεται τὸ ν εἰς τὸν ἐξῆς στίχον, δύο παρηκολούθησεν ἄλογα· ἐν μὲν ὅτι μεταξὺ μιᾶς συλλαβῆς τῆς ναυ ὑποστιγμὴ πέπτωκεν, καὶ αὕτη χρόνου ἔχουσα διάστημα, ὧ παραπλήσια κάκεῖνα "ὡς ἔφαθ', αἰ δ' ἐπέμυξαν" (Δ 20), "ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν" (Β 166).

ἕτερον δὲ ὅτι συμβήσεται κατ' ἀρχὰς τοῦ στίχου (sc. 207) μετὰ τὸ ν μόνον στοιχεῖον διάστημα εἶναι τῆς ὑποστιγμῆς. A {ν'. ^[10]

- 8 206–7a2 αὐτοῦ} ὅτι καὶ μεταξὺ συλλαβῆς στιγμῆ καὶ μετὰ συναλιφὴν καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου. T ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ ν θετέον, ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἀποστρόφου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ συνάπτεται φωνήεντι.
- 8 206–7a3 μετὰ δὲ τὸ ν ἢ στιγμῇ καὶ μεταξὺ γὰρ συλλαβῆς καὶ †μεταξὺ† συναλιφῆς καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου πολλάκις ποιητικῶς ἢ στιγμῇ τίθεται. b (BCE 3 E 4) αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος : ὅτι Ζηνόδοτος ἀνάπαλιν "αὐτοῦ κ' ἔνθα κάθοιτ' ἀκαχήμενος".
- 8 207 AT il < τὴν δὲ μέ γ' ὀχθήσας προσέφη : > οὐκ ἔφη κοινῶς "τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα" (Υ 132), ἀλλὰ διὰ τοῦ σχετλιασμοῦ τὸ θράσος αὐτῆς ἀναστέλλει.
- 8 208 b (BCE 3 E 4) T il ἀπτοεπές : ὅτι δασύνουσιν "ἀπτοεπέσ", καθαπτομένη τοῖς ἔπεσιν.
- 8 209a Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ. ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ψιλοῦν, καὶ ἴσως ἦν παρὰ τὸ πτοεῖσθαι, ἢ ἄγαν πτοοῦσα, ἢ παρὰ τὸ ἀπτόν, τὸ ἰσχυρόν, ὥστε εἶναι δεινοεπές. A ἀπτοεπές : ἀπτομένη· ἢ ἀάπτους λόγους λέγουσα.
- 8 209b ἢ ἀπτόητε· b (BCE 3) T διὸ καὶ ποῖον τὸν μῦθον ἔειπε ς . b (BCE 3 E 4) T ἀναπαύων δὲ ἡμᾶς τῆς διηγήσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἀτυχημάτων παρεισάγει τὸν διάλογον τῶν θεῶν. b (BCE 3) T < ποῖον τὸν μῦθον : > Ἀττικῶς τὸν ποῖον μῦθον.
- 8 209c b (BCE 3 E 4) T il οὐκ ἂν ἔγω γ' ἐθέλοιμι Διὶ <—> μάχεσθαι : πῶς οὖν αὐτὸς ἐναντιοῦται τῷ Διὶ ἐν τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ (sc.
- 8 210a1 N 10—O 219); ὁ πολὺς αὐτὸν ἀνέκλασε φόνος τῶν Ἑλλήνων. T πῶς οὖν ἐν τῇ περὶ τὰς νῆας μάχῃ ἠναντῶνται αὐτὸς τῷ Διὶ; ὅτι ἐκεῖσε αὐτὸν ὁ πολὺς τῶν Ἑλλήνων ἀνέπεισεν ὄλεθρος.
- 8 210a2 b (BCE 3 E 4) τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε : διχῶς αἱ Ἀριστάρχου ἔεργε καὶ "ἔρυκε".
- 8 213a1 καὶ τὸ δι' ἀμφοτέρων σημαινόμενόν ἐστι τοιοῦτον· τῶν Ἀχαιῶν, ὅσον ἀπὸ τοῦ τείχους ἢ τάφρος ὥριζεν, ἐπλήθυνεν ὁμοίως ἵππων καὶ ἀνδρῶν συνελαυνομένων καὶ συνειργομένων ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. Ζηνόδοτος δὲ γράφει "τῶν δ' ἴσων ἐν† νηῶν καὶ πύργου". ἔνιοι δὲ τὰ δύο διαστήματα πεπληρῶσθαί φασι τῶν Ἑλλήνων, τό τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἕως τοῦ τείχους καὶ <τὸ> ἀπὸ τοῦ τείχους ἕως τῆς τάφρου, ὃ δὴ στεῖνος προσαγορεύει (sc. Θ 476). A διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἔεργε καὶ "ἔρυκε". ^[5]
- 8 213a2 A im γράφεται καὶ "ἔρυκεν".
- 8 213a3 T il τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου <τάφρος ἔεργε> : τινὲς οὕτω τὸ ἐξῆς ὅσον ἀπέεργεν ἢ τάφρος ἐκ τοῦ πύργου τῶν νεῶν, τουτέστιν ἐκ τοῦ πύργου τοῦ διὰ τὰς ναῦς γενομένου.
- 8 213b b (BE 3 E 4) T τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν <ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε> : τοῦτο δήλωσίς ἐστι τοῦ συνελάσθαι τοὺς Ἑλληνας εἰς τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενόν, b (BCE 3 E 4) T ὃ δὴ καὶ στεῖνος καλεῖ (sc.
- 8 213c Θ 476). T τὸ δὲ ἐξῆς ὅσον εἶργε διάστημα ἀπὸ τῶν νεῶν ἕξω τοῦ τείχους ἢ τάφρος, ἐπλήθυνεν ὁμοίως ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν b (BCE 3 E 4) T ἀποκλειομένων (cf. Θ 214—5) ἥμα μῆτε δυνηθέντων εἰσδραμεῖν τῷ τείχει, ἀλλὰ μῆτε† τολμήσαντος ἕξω τῆς τάφρου μεῖναι τινος. b (BE 3 E 4) T καὶ τὸ "ἵππων" (Θ 214) δὲ ἐπέτεινε δηλῶν τὴν στενοχωρίαν. T ἔνιοι δὲ τὰ δύο διαστήματα πεπληρῶσθαί φασι, τό τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἕως τοῦ τείχους καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τείχους ἕως τῆς τάφρου. b (BE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐξῆς ὅσον δὲ ἢ τάφρος διώριζεν ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ τείχους τοὺς πολεμίους, τοῦτο ἐπεπλήρωτο· ἢ γὰρ ἀπὸ πρὸς τὸ ἔεργε, καὶ λείπει ὁ καί, ἴν' ἢ καὶ

πύργου. Ζηνόδοτος δὲ γράφει "τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν καὶ πύργου", ὃ καὶ ἄμεινον. Τ ἄλλως ὅτι ἔν τισι γράφεται "ἀπὸ τάφρου πύργος ἔεργε". ^[15]

8 213d <οὐ> δύνатаι δὲ τὸ ἐκ νηῶν συναφὲς εἶναι τῷ "ἀπὸ τάφρου"· πρὸς γὰρ ταῖς ναυσὶ μᾶλλον ὁ πύργος ἢ ἡ τάφος. καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον· τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου πλήρες ἦν ἵππων καὶ ἀνδρῶν. ἐκ νηῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου. σημειωτέον δὲ ὅτι μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου διάστημα ἀπελείπετο κατὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς νεωλκίας. Α τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν <ἀπὸ πύργου τάφος ἔεργε> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νηῶν· σαφεστέραν γὰρ ποιεῖ τὴν διάνοιαν τοιαύτην οὕσαν· ὅσον ἡ τάφος ἀπέχει τοῦ τείχους καὶ τῶν νηῶν, τοῦτο πλήρες ἦν πεζῶν τε καὶ ἵππων (cf. ^[5]

8 213e Θ 214), λείποντος τοῦ καὶ συνδέσμου· τὸ γὰρ ἔεργεν ἐστὶ περιώριζεν· ἐντός, τῶν τε νηῶν καὶ τοῦ τείχους μεταξὺ, κενὸν ἦν εἰς δίοδον, τὸ μὲν πλάτος πλεθριαῖον ὑπάρχον, τὸ δὲ μῆκος δι' ὅλου τοῦ ναυστάθμου. πάλιν δὲ οὕτως τοῦ τείχους ἐκτός ἦν διάστημα βραχὺ, μεθ' ὃ ἡ τάφος ὥρυκτο. τοσοῦτον μέντοι εἰκάζει τὸ διάστημα ἐκεῖνο ὡς ἐντός βέλους εἶναι τὴν τάφρον καὶ ἐφικνεῖσθαι τὰ βαλλόμενα τοῦ τείχους ἀπὸ τῶν ἐπιόντων. ἀμφότερα οὖν τὰ διαστήματα ἐκατέρωθεν τοῦ τείχους, τὸ μὲν πρὸς τὴν τάφρον, τὸ δὲ πρὸς τὰς ναῦς, ἐπεπλήρωτο. οὕτως Νικάνωρ (p. 194 Friedl.). Α ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε : τοῦτο πρὸς μείωσιν τοῦ πολεμίου Ἑκτορος. ^[10]

8 216 Τ καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν : εἰς ἄκρον τοὺς κινδύνους εἴωθεν ἐξάγειν αἰεὶ, καὶ ἐναγώνιον ποιήσας τὸν ἀκροατὴν τῇ προσδοκίᾳ εὐθὺς τὴν ἴασιν ἐπιφέρει.

8 217a b (BCE 3 E 4) Τ κηλέω : ὡς μελέω.

8 217b γέγονε δὲ παρὰ <τὸ> κᾶλον καὶ κῆλον κήλ <ε> ἰον, ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλ <ε> ἰον δέρος, καὶ Ἰωνικῶς κήλεον καὶ κηλέω. ἐκεῖνο γοῦν ἐντελὲς ἐστὶ τὸ "σὺν πυρὶ κηλείω χάριν Ἑκτορος" (O 744). Α <κηλέω :> κᾶλον κάλειον κήλεον.

8 217c σημαίνει δὲ τὸ καυστικόν. Τ il εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆ κ' <Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη> : ἐν καταπλήξει γὰρ ἦσαν ἅπαντες.

8 218 τοῦτο δὲ ἰάσατο ἡ Ἀγαμέμνονος προτροπή. b (BCE 3 E 4) Τ δεῖ δὲ αὐτουργεῖν ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς ἄρχοντας. b (BE 3 E 4) Τ πορφύρεον μέγα φᾶρος <ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ> : κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔλαβε τὸ φᾶρος.

8 221a ἐπισείων δὲ τὸ φᾶρος τῇ χειρὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ σχήματος ἐπιστρέφειν πειρᾶται τοὺς ἔσω τείχους εἰσελθόντας. b (BCE 3 E 4) Τ ἔχων ἐν χειρὶ : πρὸς τὸ ἔχων ἐν χειρὶ, τί ποτε σημαίνει.

8 221b ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 228) ὅτι περιελήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ· ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 34 S.), πρὸς τὸ κατασεῖν εὐθέτως λαβόμενος τοῦ φάρους. φᾶρος δὲ ἐστὶ πορφυροῦν ἱμάτιον—αὐτοὺς καταστεῖλαι. Α <μεγακῆτεϊ :> μεγάλη, παρὰ τὸ κῆτος. ^[5]

8 222 Τ il ἢ ῥ' ἐν μεσσάτῳ <ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε> : πρὸς τὴν τάξιν τῆς νεωλκίας ἡ παρατήρησις, καὶ πρὸς τὸ γεγωνέμεν ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι.

8 223 Α <διαπρύσιον :> †διαπερύσιον† ἢ διαπορεύσιμον.

8 227a1 Τ il διαπορεύσιμον καὶ μέγα καὶ εἰς πάντας ἦκον.

8 227a2 b (BCE 3 E 4) αἰδῶς, Ἀργεῖοι, <—> εἶδος ἀγῆτοί : οἱ τὰ μὲν παρὰ τῆς φύσεως εὐποροῦντες, οἰκεία δὲ κακία μειοῦντες· ὃ καὶ ἀλλαχοῦ "οὐκ ἄρα σοὶ γε ἐπὶ εἵδεϊ καὶ φρένες ἦσαν" (ρ 454)· ἢ ὅτι οὐδὲν ἐστὶ κάλλος δίχα δυνάμεως.

8 228 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ εἶδος ἀγῆτοί θαυμαστοί· ἄγῃ γὰρ ἡ ἔκπληξις. Τ πῇ ἔβαν εὐχλωαί, <ὅτε δή φαμεν εἶναι ἄριστοι> : λεληθότως μανθάνομεν τὰ προγεγονότα. ^[5]

8 229a

πιθανῶς δὲ συμπεριέλαβε καὶ ἑαυτόν, ἵνα μὴ ἄντικρυς αὐτοὺς διαστρέψῃ. b (BCE 3 E 4) T ὅτε δὴ φάμεν : οὐκ ἀναγκαῖον ὀξύνειν τὸν δῆ, ἵνα κῤῥασις γένηται, ὁμοίως τῷ "μήτε σὺ Πηλεΐδῃθελε" (A 277)· ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἐθέλω πᾶσα ἀνάγκη τὸ εἶναι μένειν κατὰ τὸν ποιητὴν, ὡς εἴρηται (sc.

- 8 229b ad A 277)· ἐπὶ δὲ τούτου τοῦ παρωχημένου δύναται ποιητικῶς ἀποβεβλῆσθαι τὸ εἶναι, ὥστε ἐπὶ τὴν φωνήεν συλλαβὴν θετέον τὴν προσωδίαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "ἔτηλέμαχος δ' ὡς εἶδεν· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι" (δ 664 = π 347). A ἄς ὀπό τ' ἐν Λήμνῳ <κενεαυχέες ἡγοράασθε> : ὅτι τοῦτο γινόμενον μὲν οὐ παρέστησεν, ὡς γενόμενον δὲ παραδίδωσιν. ^[5]
- 8 230a A <ἄσ> ὀπό τ' ἐν Λήμνῳ : τὸ ὀπότε ἀντὶ τοῦ ποτέ.
- 8 230b A int b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ εἰς τὸ Λήμνῳ στίζουσιν, λείποντος τοῦ ἤμεν. δείκνυσιν δὲ ὡς ἀβέβαιος ἢ παρὰ κύλικας ὑπόσχεσις. b (BCE 3 E 4) T <ἡγοράασθε> : ἐν ἄλλῳ "εὐχετάσθε".
- 8 230c A im ἔσθοντες κρέα πολλὰ <βοῶν ὀρθοκραιράων> : περιττὸς ὁ στίχος ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ ἐσθίειν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει.
- 8 231a A <ὀρθοκραιράων> : κ <ρ> αἶρα ἢ κεφαλή.
- 8 231b T il ἔσθοντες κρέα πολλὰ <— /> πίνοντες κρητῆρας : πρῶτος ἔγραψε στράτευμα μεθύον καὶ ἡμεγαλορημονοῦντ' Ὀμηρος, εἶτα σῶφρον ἔμετ' αὐτόν· b (BCE 3 E 4) T <Τρώων ἄνθ' ἑκατόν> : πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ὅτι οὕτως προενεκτέον.
- 8 233a A int Τρώων ἄνθ' ἑκατόν {τε} : ἐπὶ τὴν ἀνθ συλλαβὴν ἢ ὀξεῖα, ἵνα τὸ πλήρες ᾦ ἄντα.
- 8 233b οὕτως δὲ ἀξιοῖ Δημήτριος ὁ Γονύπεσος καὶ ἐμοὶ δὲ οὕτως ἀρέσκει τὸ τῆς διανοίας ἄντικρυς γὰρ Τρώων ἑκατόν καὶ διηκοσίων εἰς ἕκαστος στήσεσθαι φησιν· οὐ γὰρ κωλύεται ἢ τοῦ ἄντα σύνταξις, εἴ γε ἐπὶ γενικὴν φέρεται. A <Τρώων ἄνθ' ἑκατόν> : τὸ πλήρες μᾶλλον ἄντα, ὡς καὶ τῷ Ἡρωδιανῶ (sc. ^[5]
- 8 233c1 2,61,16) ἀρέσκει, οὐχὶ δὲ ἀντί, καθὼς Ἀριστάρχῳ ἔδοξεν. b (BCE 3 E 4) ἄνθ' ἑκατόν τε : τὸ πλήρες ἄντα, οὐκ ἀντί, ὡς ἀρέσκει τῷ Ἡρωδιανῶ.
- 8 233c2 T Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας <ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ> : ὅτι ἐκλύει καὶ ἀπαμβλύνει τὸν ὀνειδισμόν ὁ στίχος· κρεῖσσον γὰρ καθολικώτερον εἶναι, οὐδέποτε ἀνδρός, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ διαφορωτάτου.
- 8 235a A Ἐκτορος, ὃς τάχα <νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ> : ἦττον ἄν φησιν Ἀρίσταρχος ὀνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγγράπτο "Ἐκτορος, ᾧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει".
- 8 235b1 ἡθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει <πυρὶ κηλέῳ> : ἦττονά φησιν ὀνειδισμόν Ἀρίσταρχος εἶναι, εἰ οὕτως ἐγγράπτο "Ἐκτορος, ᾧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει".
- 8 235b2 περισσὸς δέ· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι ἀοριστῶδως ἔλεγον, οὕτως ἔδει καὶ τοῦτον ἀοριστῶδως. T <Ἐκτορος, ὃς—κηλέῳ> : μέγαν {δὲ} φησὶν ὀνειδισμόν τὸ τοιοῦτον εἶναι, εἰ πάντες ἄξιοι ἑνὸς τοῦ Ἐκτορος οὐκ εἰσὶν, ἀλλ' ὡς νεβροὶ ἡσσωνται λέοντος.
- 8 235c b (BCE 3 E 4) πυρὶ κηλέῳ : καθ' ὅφρ' ἐστιν τοῦ ἰ γέγονεν· τὸ γὰρ τέλειόν ἐστι κηλείῳ.
- 8 235d T Ζεῦ πάτερ : διὰ τῆς ἀναφωνήσεως καὶ ὀνειδίζει καὶ ψυχαγωγεῖ, τὴν αἰτίαν εἰς θεοὺς ἀνάγων.
- 8 236 b (BCE 3 E 4) T οἰκτιροῦται δὲ τὴν συμφορὰν, ὅπως καταδιῇ παρακαλῶν. b (BE 3 E 4) T ἄλλως τε "τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται, / τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος Ἀχαιῶν δηωθέντων" (Δ 415. 417). T <ἦ ῥά τι ν'—> καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας : καὶ μιν ἀπηύρας Ἀττικῶς, ὡς καταφρονεῖ με. ^[5]
- 8 236–7 ἀντὶ τοῦ εἰργάσω ἄλλον τινὰ τῶν βασιλέων οἷα ἐμέ;· T <μὴν> .

- 8 237 .. ἀπηύρας : > ἀπηύρας αὐτόν. T il {νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδε} ἔρρων : ὅτι τὸ ἔρρων οὐκ ἔστι ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ μετὰ φθορᾶς δυσαρρε <σ> τεῖ γὰρ τῇ παρουσίᾳ.
- 8 239a A ἔρρων : φθοράν, οὐ πλοῦν ὀνομάζει τὴν ὁδόν.
- 8 239b b (BCE 3 E 4) T δημόν : Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐπὶ τοῦ λίπους· τὸ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλήθους βαρύνει.
- 8 240a οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 49 B.) λέγων τὸ μὲν παρὰ τὸ δέμας γεγενῆσθαι, οἰονεῖ σῶμά τι τυγχάνον, ἢ παρὰ τὸν δασμόν, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λίπους παρὰ τὸ δαίω· εὔκα <υ> στον γὰρ τὸ λίπος· δύναται δ' ἂν τις καὶ ἄλλως ἐτυμολογεῖν, εἰ παρὰ τὸ δέω γένοιτο· δέεμος καὶ ἐν συναλιφῇ δῆμος, τὸ συνδεδεμένον πλήθος· τὸ γὰρ ἐναντίον λύη ἀπὸ τῆς διαλύσεως. A βοῶν δημόν καὶ μηρ ἰ' ἔκη : διὰ τούτων παιδεύει ἡμᾶς καὶ ἐπὶ ξένης θύειν. ^[5]
- 8 240b1 δημόν δὲ στέαρ, π[ι]μελήν, παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. T παιδεύει δὲ ἡμᾶς καὶ ἐπὶ ξένης ὄντας θεῶ προσανέχειν αἰεί, ἅφ' οὗ πᾶν τὸ διδόμενον.
- 8 240b2 b (BCE 3 E 4) < ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ : > Ἑλλήνων ὦν καὶ ἀγαθὰ φρονῶν τῆς εἰς θεοὺς ἐλπίδος οὐδέποτε ἀφίσταται.
- 8 242a1 παιδευτικοὶ δὲ οἱ λόγοι. b (BCE 3 E 4) {τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ;} ὥς ἑλληνικὸς† οὐκ ἀφίσταται τῆς εἰς θεοὺς ἐλπίδος.
- 8 242a2 T αὐτοὺς δὲ περ ἕασον ὑπεκφυγεῖν : ἐλεεινὸν ἢ παρ' ἐλπίδας ἀπόδοσις· πάλαι μὲν εὐχόμεθα περὶ νίκης, νῦν δὲ περὶ σωτηρίας αἰτοῦμεν.
- 8 243a1 T ἐλεεινὸν ἢ παρ' ἐλπίδας ἀτυχία· πάλαι γὰρ περὶ νίκης εὐχόμενοι νῦν περὶ τῆς σφῶν αἰτοῦσι σωτηρίας.
- 8 243a2 b (BCE 3 E 4) < δακρυχέοντα : > καὶ ὅτι ἐδάκρυσεν Ἀγαμέμνων, νῦν ἐσήμανεν.
- 8 245 b (BCE 3 E 4) T il < νεῦσε—ἔμμεναι : > ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀκροατοῦ.
- 8 246a T il < οὐ δ' ἀπολέσθαι : > Ἀρίσταρχος "οὐδ' A im ἀπολεῖσθαι".
- 8 246b A im T il αἰετὸν ἦκε <—ρέζεσκον Ἀχαιοί > : οἱ μὲν φασὶ τικτομένου τοῦ Διὸς τεχθῆναι καὶ τὸν αἰετόν, οἱ δὲ καὶ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ αἴσιον τῷ Διὶ γενέσθαι· διὸ ἱερὸς αὐτοῦ ἐστίν.
- 8 247–50 εἴρηται δὲ αἰετὸς παρὰ τὸ αἰετὸν αὐτόν εἶναι, ὃ ἐστὶν ἀληθῆ. τελειότατον δὲ πετεεινῶν (247) ἦτοι τὸν τελεστικώτατον, ἐπεὶ Διὸς ἐστίν, ἢ τὸν μέζονα. b (BCE 3) T ὁ δὲ νεβρὸς (cf. 248 et 249) τοὺς κατεπτηχότας δηλοῖ Ἑλλήνας καὶ ὁ κοινὸς βωμὸς τὴν κοινήν ἅπασιν ἀπὸ τοῦ Διὸς σωτηρίαν (cf. 249): b (BCE 3 E 4) T ἄδειαν γὰρ τοῖς καταφεύγουσιν ὁ βωμὸς πορίζεται. ὅτι δὲ κοινὸς καὶ τῷ πανομφαίῳ (250) δηλοῖ, οἷον ἀπὸ πάσης φωνῆς καὶ γλώττης τετιμημένῳ· b (BE 3 E 4) T ὁμφὴ γὰρ ἢ φωνή. T αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε τελειότατον : μέγιστον ἢ ἐντελῆ—δηλοῦν, τὸ ἀληθές. ^[10]
- 8 247 A νεβρόν : τὸ νεωστὶ βορᾶς δεχόμενον ἑυθυμον† φασὶ γενόμενον ἑσάρκα φάγεσθαι αἰετοῦ· νεβρὸς αἰετοῦ αἰετός†.
- 8 248a1 T ὁ νεωστὶ βορὰν δεχόμενος ἢ πρὸς αὐτὴν ἐπιτήδειος.
- 8 248a2 b (BCE 3 E 4) παρ δὲ Διὸς βωμῷ : καλὸν τὸ ἔσω γενέσθαι τὸ σημεῖον· ἢ γὰρ ἂν ἰδόντες Τρῶες πλέον ἐθάρρουν.
- 8 249a1 T καλῶς δὲ τοῦ τείχους ἐντὸς τὸ σημεῖον ἐγένετο· εἰ γὰρ εἶδον αὐτὸ οἱ Τρῶες, πλέον ἂν ἐθάρρουν.
- 8 249a2 b (BCE 3) < κάββαλε νεβρόν : > ἐν ἄλλῳ "θήκατο νεβρόν".
- 8 249b A int πανομφαίῳ : ὅτι οὐκ ἔστι καθολικὸν ἐπίθετον ὁ πανομφαῖος, ὁ κληδόνιος καὶ πάσης κληδόνος παραίτιος.

- 8 250a καὶ ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα τὸ ἐπίθετον. Α πανομφαίῳ : τινὲς τῷ ὑπὸ πάντων φωνουμένῳ, παρόσον αὐτός ἐστιν ὁ ἀήρ, Α b (BCE 3) Τ ὅθεν ἡ φωνή.
- 8 250b ὁμφὴ δὲ ἡ φωνή, ἡ τὸ ὄν φαίνουσα. b (BCE 3) Τ ἢ ὅτι †έν† τῇ Ὀδυσσέως νηϊ, ὅπου ἡ ἀγορά (cf. Α 806—8), διὰ τὰς γινομένας ἐξ αὐτῆς φήμας. ἢ ὅτι φησὶν "ἢ ὅσας ἀκούσεις / ἐκ Διός" (α 282—3). Τ οἱ δ' ὥς οὖν εἶδον ὅ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις : ἐπὶ τοῖς Ἀγαμέμνονος λόγοις γέγονεν· διὸ φανερόν ἦν τοῖς Ἑλλήσιν b (BCE 3 Ε 4) Τ ὥς πάντως ἡλέηται ὑπὸ Διός. ^[5]
- 8 251 b (BCE 3 Ε 4) οἱ δ' ὥς οὖν εἶδον—ὄρνις / μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον : ὅτι καὶ πρῶν ἦσαν πρόθυμοι ἐκ τῶν Ἀγαμέμνονος παρορμήσεων.
- 8 251–2 μᾶλλον δὲ ἐθάρρησαν τοῦ σημείου πεφηνότος. b (BCE 3 Ε 4) Τ οὗ τις πρότερος <— /> εὔξατο Τυδεΐδαο <πάρους σχέμεν ὠκέας ἵππους> : τελευταῖος γὰρ ὑποχωρῶν πρῶτός ἐστιν εἰς ἐπιστροφὴν· ἄλλως τε καὶ παρῶνται ὑφ' Ἑκτορος.
- 8 253–4 δείκνυσιν οὖν ὅτι τοῖς κεραυνοῖς εἶκεν. Ὀδυσσεὺς δὲ πολέμιον ὄρῶν τὸν Δία οὐ πιστεύει ταῖς αἰφνιδίοις μεταβολαῖς. b (BCE 3 Ε 4) Τ ὁ μὲν φύγα δ' ἔτραπεν ἵππους : ὅτι εὐθέως ἐτράπησαν Τρῶες. ^[5]
- 8 257a ἐν δὲ τῇ τηλικαύτῃ τροπῇ οὐδεὶς Ἑλλήνων πλήττεται. b (BCE 3) Τ < φύγα δ' : > φύγαδε ὥς "οἴκαδε" (B 154 al.
- 8 257b). Α im < ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ : > ἐν ἄλλῳ "ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι" (= Θ 314).
- 8 260 Α im τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι— / Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε : τὴν μὲν φυγὴν τῶν Ἑλλήνων ἀπηγγεῖλεν οὐ πολλὰ διελθὼν ὀνόματα, νῦν δὲ εἰς τὴν μάχην ἐπιστρέφων αὐτοὺς τῶν πλείστων Ἑλλήνων μέμνηται.
- 8 261–6 b (BCE 3) Τ < τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι : > τάφρου ἐξήλασαν δηλονότι.
- 8 261 Α int Τεῦκρος δ' εἵνατος : ὅτι πάντων ὑποστρεψάντων μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς παρέμεινε πρὸς ταῖς ναυσὶν ὥστε τὸ ἐπάνω εὐκρινὲς γίνεσθαι τὸ "ὥς ἔφατ' οὐδ' ἐσάκουσεν" (Θ 97), ὅτι ἐκουσίως παρεπέμψατο.
- 8 266a Α Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε παλίν <τονα> τόξα <τιταίνων> : διήρηκεν ὥς μέλλων περὶ αὐτοῦ λέγειν.
- 8 266b ἔνδον δὲ ἐστὶν Ὀδυσσεὺς ὀτρύνων δι' Ἀγαμέμνονα. ἀλλ' οὐδὲ Θόαντος μέμνηται, καὶ οὐ πάντως ἐστὶ δειλός (cf. Η 168). b (BCE 3) Τ < παλίντονα τόξα τιταίνων : > εἰς τοῦπίσω τεινόμενα.
- 8 266c εἶδος δὲ τοξ <ε> ἱας. Α int < στῇ δὲ παρ' Αἴαντος : > γράφεται "στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος".
- 8 267 Α im ἐν θ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν <σάκος> : τοῦτο καὶ τὴν φιλαδελφίαν δείκνυσι τῶν Αἰάντων καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀσπίδος †περιλαμβανούσης.
- 8 268a1 "ὑπαιθα† ἔφερεν", ὃ ἐστὶν ἔμπροσθεν. Τ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔφερε.
- 8 268a2 τοῦτο δὲ καὶ τὴν φιλαδελφίαν τῶν Τελαμωνίων ἐδήλωσε καὶ τὸ μέγεθος φανεροῖ τῆς ἀσπίδος περιλαμβανούσης αὐτοῦς. b (BCE 3 Ε 4) παπτήνας, <ἐπεὶ ἄρ' τι ν' ὀϊστεύσας ἐν ὀμίλῳ / βεβλήκει> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ παπτήνας (269), ὑποστικτέον δὲ ἐν ὑποκρίσει βεβλήκει (270).
- 8 269–70 Α παπτήνας : βραχεῖα διαστολὴ εἰς τὸ παπτήνας.
- 8 269 ἡδὺς δὲ ὁ λόγος καὶ τὸ σχῆμα. b (BCE 3) Τ βεβλήκει : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "βεβλήκοι".
- 8 270a Α im Τ < βεβλήκοι : > ὅτι σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἐκ βολῆς ἐπιτύχοι.
- 8 270b Α int < Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα—Μελάνιππον : > φιλέλλην ὦν τοὺς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ πρῶν ἡττη τελευτήσαντας οὐ καταλέγει νεκρούς, τοὺς δὲ τῶν Τρώων ἀεὶ ἀριθμεῖ καὶ νῦν.

- 8 274-6a1 b (BCE 3) {ὀρσίλοχον μὲν πρῶτον;} τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων οὐ κατέλεξεν.
- 8 274-6a2 T Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα <καὶ Μελάνιππον> : ψιλωτέον πάντα, ἵνα κύρια γένηται.
- 8 276a1 παραιτητέον δὲ τοὺς διαλύοντας τὸ Ἀμοπάονα· πιθανώτερον γάρ ἐστι κύριον αὐτὸ παραλαβεῖν, ἵνα τὸ προκείμενον αὐτοῦ πατρωνυμικὸν τυγχάνῃ. A ψιλωτέον· κύριον γάρ ἐστιν.
- 8 276a2 T il τὸ Ἀμοπάονα ἐν ἐνὶ μέρει λόγου ἀναγνωστέον· κύριον γάρ.
- 8 276a3 A int Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας : πλήθος τι δηλοῖ τῶν ἀναιρουμένων.
- 8 279a1 T τὸ πλήθος τῶν ἀναιρουμένων διὰ τῆς φάλαγγος ἐδήλωσεν.
- 8 279a2 b (BCE 3) Τεῦκρ ε , φίλη κεφαλὴ , <Τελαμώνιε , κοίρανε λαῶν , / βάλ λ ' οὕτως> : εἰς εὐνοίαν αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας ἐπάγεται καὶ τοῦ πατρὸς ὑπομνήσας καὶ τῆς ἡγεμονίας, ὅπως μὴ ἀνάξιος ὀφθῇ τούτων.
- 8 281-2 καλὴ δὲ καὶ ἡ παράτασις τοῦ βάλλε (282). b (BCE 3 E 4) T Τελαμώνιε , κοίρανε λαῶν : "πατρόθεν ἐκ γενεῆς / πάντας κυδαίνων" (Κ 68—9).
- 8 281 T αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι <γένηαι> : λεληθότως καθ' Ἑκτορος αὐτὸν ὀπλίζει· ὅθεν κἀκεῖνος συνείς φησι· "τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα" (Θ 299).
- 8 282 b (BCE 3 E 4) T ὅς ' ἔτρεφε : ἡ σέ ἀντωνυμία ἐγκλιτική ἐστι· τὸ δὲ ὅ παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ὅς.
- 8 283a A ὅς ' ἔτρεφε : τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ ὅς.
- 8 283b b (BCE 3) T πανταχόθεν δὲ αὐτὸν προτρέπει ὥς καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς Ἕλληνας εὐεργετήσοντα. b (BCE 3 E 4) T καὶ σε νόθον περ ἐόντα <—οἴκω> : παρὰ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἦν.
- 8 284a ἡθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ὅτι ἄκαιρος ἡ γενεαλογία καὶ οὐκ ἔχουσα προτροπὴν, ἀλλὰ τοῦναντίον ὄνειδισμὸν καὶ ἀποτροπὴν. A καὶ σε νόθον περ <—οἴκω> : παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν.
- 8 284b ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. T καὶ σε νόθον περ <—οἴκω> : οὐκ ὀνειδίζει, ἀλλ' ἐπαινεῖ, ὅτι διὰ τρόπου χρηστότητα καίπερ νόθος ὢν οὕτως ἐτράφη.
- 8 284c ἄλλως τε διδάσκει ὅτι οὐκ ἔστιν ὄνειδος τὰ ἴδια ἀκούουσιν. ἀλλ' οὐδὲ ὄνειδος ἦν ἡ νοθεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς. πολεμεῖ δὲ τοὺς ὁμοφύλους νικώμενος τῇ φιλαδελφίᾳ. b (BCE 3 E 4) T Ἡρακλῆς πορθήσας Ἴλιον—τοὺς γνησίους ὑπερέβαλεν. A πρώτῳ τοι με τ ' ἐμέ : φιλαλήθως πρὸς πίστιν.
[5]
- 8 289 ἐντεῦθεν νόμος τοὺς ἀριστεῖς γέρας δέχεσθαι. T ἡ τρίποδ ' ἡ δὲ δύω ἵππους : παραδιαζευκτικὸς ὁ ἦ ὥς τὸ "ἡ δὲ δύω τῇ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι" (ε 484).
- 8 290a AT <δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν :> ὅτι δύο ἵπποις ἐχρῶντο.
- 8 290b A int <ἵππους :> οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη "ἵππῳ".
- 8 290c A im <γυναῖκα :> Ζηνόδοτος "Ἰόπην".
- 8 291a T il ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι : ἀρίστην, ἣν ἀξιώσεις καὶ γαμετὴν κτᾶσθαι.
- 8 291b1 T τοιαύτην φησὶ δώσω σοι, ἣν ἂν ἀξιώσεις κτᾶσθαι καὶ γαμετὴν.
- 8 291b2 b (BCE 3 E 4) <σπεύδοντα :> ἀντὶ τοῦ προθύμως ἐνεργοῦντα.
- 8 293a A int <σπεύδοντα :> τὸ σπεύδειν ἐνταῦθα τὸ κακοπαθεῖν δηλοῖ, b (BCE 3 E 4) ἡ μᾶλλον ἐπείγεται.
- 8 293b1 b (BCE 3) {τί με σπεύδοντα;} παρ' Ὀμήρῳ κακοπαθοῦντα.
- 8 293b2 T τόξοις : βέλεσιν.
- 8 296a

- "συναίνυτο καμπύλα τόξα / πεπτεῶτα" (Φ 502—3). Τ {ἐκ τοῦ δὴ τόξοις} δεδεγμένος : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ γ δεδεγμένο ς .
- 8 296b1 τήρωδιανοῦτ διὰ τοῦ χ " δεδεχμένοσ". καὶ φησι Διογένης ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ὅτι εἰρωνευόμενος λέγει, οἷον δεξιούμενος τοῖς τόξοις· τὸ γὰρ δέχεσθαι δεξιοῦσθαι ἐστίν. οὐκ ἄχαρις ἡ ἐξήγησις. Α δεδεγμένος {ἄνδρας ἐναίρω}: αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ γ , τήρωδιανοῦτ διὰ τοῦ χ .^[5]
- 8 296b2 καὶ φησιν ὅτι εἰρωνευόμενός φησιν ἀντὶ τοῦ δεξιούμενος αὐτούς· δέχεσθαι γάρ ἐστι τὸ δεξιοῦσθαι. Τ εἰρωνευόμενος τοῦτο φησιν ἀντὶ τοῦ δεξιούμενος καὶ φιλοφρονούμενος τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ δεδεγμένος ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι.
- 8 296b3 b (BCE 3 E 4) < βαλέειν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ παῖσαι τὸ βαλεῖν.
- 8 299a A im κύνα : διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαλον· "ἐξ αὐτῶν νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον" (Λ 362): A b (BCE 3 E 4) Τ "ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου" (Θ 338).
- 8 299b AT < βαλέειν : > πρὸς τὸ βαλέειν .
- 8 301 A im < Αἰσύμηθεν : > Ἀρίσταρχος "Αἰσύμνηθεν" καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.
- 8 304a A im ἐξ ΑΙΣΥΜΝΗΘΕΝ : "Αἰσύ <μ> νηθεν" διὰ τοῦ ν καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.
- 8 304b "ἐξ Αἰσύμνηθεν" ἴσως τῆς Νιρέως Σύμης (cf. B 671). οἱ δὲ "αἰσύμνηθεν" ἀπὸ βασιλικοῦ γένους. Τ μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε <—βαρυνθέν > : ἦτοι τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἐτέρωσε δὲ κάρη βάλεν ὥς μήκων, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη ἐστὶ (cf.
- 8 306—8a 306—7): λείπει γὰρ τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἔστιν ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. ἔσται δὲ οὕτως δις ἡ ἀνταπόδοσις λεγομένη· καὶ γὰρ ἐξῆς ἐπιφέρει ὥς ἐτέρω ς ' ἤμυσε κάρη (308)· καὶ ἐν ἄλλοις δὲ εἴωθεν. κατὰ δὲ ταύτην τὴν ἐξήγησιν ἐπὶ μὲν τὸ βάλε (306) διαστελοῦμεν, ἐπὶ δὲ τὸ εἰαρινῆσιν (307) ὑποστίζομεν. δύναται δὲ καὶ ὑποστίζεσθαι ἀμφοτέρω ἐν ὑποκρίσει, ἵνα μία ἀνταπόδοσις ἢ ἡ ἐπιφερομένη· ἔσται δὲ τὸ ἐξῆς, ὥς δὲ μήκων ἐτέρωσε κάρη βάλε (cf. 306), ὥς ἐτέρω ς ' ἤμυσε κάρη (308). ἢ περισσόν ἐστὶ τὸ ἦ (306) ἄρθρον καὶ ὁ τέ (306) σύνδεσμος· ὁ δὲ λόγος, ὥς δὲ μήκων ἐτέρωσε κάρη βάλε {ὥς ἐτέρω ς ' ἤμυσε κάρη βάλλει} καρπῷ βριθομένη, ὥς ἐτέρω ς ' ἤμυσε (308). βέλτιον δὲ <δισ> ὑποστίζειν. Α μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε <—βαρυνθέν > : ὅλον ὅλῳ παραβέβληται.^[10]
- 8 306—8b ἔστι δὲ διάκενος ἡ μήκων· διὸ βαρεῖται. ἔστι δὲ κοινὸν τὸ κάρη βάλεν (306). Α b (BCE 3 E 4) Τ καρπῷ βριθομένη : ὅτι ἔξωθεν προσληπτέον τὸ ἔστιν, εἰ μὴ ἡ μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος παρείληπται, βριθομένη ἀντὶ τοῦ βρίθεται.
- 8 307a ἢ κοινὸν τὸ "κάρη βάλεν" (Θ 306). Α καρπῷ βριθομένη : λείπει τὸ ἔστιν· οὐ γὰρ ἀναδέχεται ὁ Νικάνωρ (p.
- 8 307b 195 Friedl.) τὴν μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος. b (BCE 3 E 4) Τ νοτίησί τε εἰαρινῆσιν : εἰ γὰρ μὴ ἦν ὑγρά, οὐκ ἂν ἐπεκάμφθη, ἀλλ' ἐκλάτο.
- 8 307c b (BCE 3 E 4) Τ < ἐτέρω ς ' : > ὅτι τὸ πληρὲς ἐτέρωσε.
- 8 308a A im πήληκι βαρυνθέν : Αἰτωλικὸν τὸ πήληξ.
- 8 308b Τ < ἀλ λ ' ὅ γε καὶ τό θ ' ἅμαρτε : > διχῶς "ἀλλ' ὅ γε τοῦ μὲν ἅμαρτε" καὶ ἀλ λ ' ὅ γε καὶ τό θ ' ἅμαρτε .
- 8 311a A im παρέσφηλε <ν> γὰρ Ἀπόλλων : καὶ τὸν Ἑκτορα σῶζει καὶ Τεῦκρον ἐπαίρει ὥς μὴ ἀποτυχόντα, ἀλλὰ σφαλέντα.
- 8 311b παρέσφηλε δὲ τὸ βέλος ἢ τὸν Τεῦκρον. b (BCE 3 E 4) Τ {ἀλλ'} Ἀρχεπτόλεμον : ὅτι ἐνταῦθα καταλέλοιπε Ζηνόδοτος Ἀρχεπτόλεμον , πεποίηκε δὲ ἄνω (sc.

- 8 312a Θ 128) "Ἰφιτίδην Ἑρασιπτόλεμον". Α ἄλ λ' Ἀρχεπτόλεμον : ὅτι μόνους τοὺς Ἑκτορος ἡνίοχους ἐποίησεν ἐν τῷ πολέμῳ τιτρωσκομένους, ἄνω μὲν (sc.
- 8 312b Θ 119—23) Ἥνιοπέα, νῦν δὲ Ἀρχεπτόλεμον, μετὰ δὲ ταῦτα (sc. Π 737—43) Κεβριόνην· θρασὺς γὰρ ἡνίοχος ἐστὶν ὁ Ἑκτωρ (cf. Θ 89—90). διδάσκει οὖν ὅτι βλάπτει ἢ πρὸς τοὺς θρασεῖς φιλία. b (BCE 3 E 4) T / τρεῖς δὲ αὐτοῦ ἡνίοχοι ἀναιροῦνται. T < ἰέμενον πόλεμον δέ : > βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὴν δε συλλαβήν. ^[5]
- 8 313a A im ἰέμενον πόλεμον δέ : ἔδρασεν οὖν ἄν τι χαλεπόν, εἰ μὴ ἴβέβληται.
- 8 313b1 T ἐμφαίνει διὰ τούτου ὅτι ἔδρασεν ἄν τι χαλεπόν, εἰ μὴ ὑπὸ Ἀπόλλωνος μὲν παρεσφάλη, ὑπὸ δὲ Ἑκτορος ἐτρώθη.
- 8 313b2 b (BCE 3 E 4) < βάλε στήθος : > πρὸς τὸ βάλε ἀντὶ τοῦ ἔπαισεν.
- 8 313c A int < Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ [περί], περὶ ἡ[νι]όχου.
- 8 316a A int πύκασε φρένας ἡνίοχοιο : λείπει ἢ περί, ὡς "οἰκτροτάτην ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρός" (λ 421), οὐ κατ' αὐτῆς ὅπα, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς, ἣν ἔλεγε Κλυταιμνήστρα καταβοῶσα Ἀγαμέμνονος ὅτι ἐπαγάγοι αὐτῇ βάρβαρον γυναῖκα.
- 8 316b1 ὁ οὖν ἐξ αὐτῆς ψόγος οἰκτρὸς ἦν τῷ Ἀγαμέμνονι. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα λείπει ἢ περί, Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας περὶ τοῦ ἡνίοχου. T < ἡνίοχοιο : > περί. ^[5]
- 8 316b2 T il < καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου : > λείπει ἢ περί, περὶ ἐταίρου.
- 8 317 A im σμερδαλέα ἰάχων , ὁ δὲ < χερμάδιον λάβε χειρί > : ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου ὁ δὲ χερμάδιον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον, ὡς εἰ ἔλεγεν· οὗτος δὲ αὐτὸς χερμάδιον λάβε χειρί.
- 8 321a Α ὁ δὲ χερμάδιον : ὁ δὲ Ὀμηρικὸν ἔθος, ὡς περὶ ἐτέρου λεγόμενον.
- 8 321b AT < βαλέειν : > ὅτι ἐπὶ τοῦ τρώσαι.
- 8 322 A im αὐερύοντα < παρ' ὦμον > : ὅτι αὐερύοντα σαφῶς εἰς τοῦπίσω ἔλκοντα· καὶ "παλίντονα τόξα" (Θ 266, cf.
- 8 325a1 K 459. O 443) ἀπὸ τούτου. οὐ πάντως διασταλτέον ἐπὶ τὸ αὐερύοντα , ὡς ἀξιοῖ Νεοτέλης· ἀμφοτέρω γὰρ συμβέβηκε πρὸς τὸν ὦμον, καὶ τὸ βληθῆναι αὐτὸν καὶ τὸ ἐρύσαι. ὁ μέντοι Νεοτέλης Σκυθικὴν εἶναι τὴν τοξείαν ἔφασκεν τοῦ τόξου πρὸς τὸν ὦμον ἐλκομένου. Α παρ' ὦμον : δύναται ἀμφοῖν συντάσσεσθαι. ^[5]
- 8 325a2 T {ὄθι κληῖς} ἀποέργει : οὕτω χωρὶς τοῦ ι ἀποέργει .
- 8 325b T μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν : διὰ τὸν σύνδεσμον τῆς ὠμοπλάτης πρὸς τὸν ὦμον.
- 8 326 καίριον δὲ ὡς πρὸς τοξότην. b (BE 3 E 4) T ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν· < νάρκησε δὲ χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ > : ὅτι ἐν τοῖς ἐξῆς (sc.
- 8 328a O 469) τούτου μνημονεύει "νευρὴν δ' ἐξέρ < ρ > ῆξε νεοστρεφέα". καὶ ὅτι οὕτως εἶπε τὸ ἐνάρκησεν ἐν ἴσῳ < *** > τὴν χεῖρα κατὰ τὸν καρπὸν. Α ῥῆξε δέ οἱ νευρὴν : προδιέλυσε τὴν ὀρμὴν τοῦ λίθου ἢ νευρὰ κοπεῖσα.
- 8 328b b (BE 3 E 4) T νάρκησε δὲ χεῖρ : ποῖος ὦμος βέβληται; δηλονότι ὁ ἀριστερὸς δι' ὧν φησι "τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός" (Θ 329).
- 8 328c ἄλλως τε τὸν προβεβλημένον ὦμον εἰκὸς πεπληχθαι, οὐχὶ τὸν συνεσταλμένον ἐν τῷ τοξεύειν. Α b (BE 3 E 4) T χεῖρ ἐπὶ καρπῷ : τινὲς προπεριέσπασαν τὸ χεῖρ, ἵν' ἔχη ἐντέλειαν πτώσεως αἰτιατικῆς.
- 8 328d1 ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης (p. 49 B.) ὀξύνει καὶ εὐθεῖαν παραλαμβάνει, ἵνα μὴ σχῆμα γένηται. Α χεῖρ ἐπὶ καρπῷ : τινὲς "χεῖρα" κατ' αἰτιατικὴν.

- 8 328d2 AT ἀλλὰ θέων περίβη : τὴν προθυμίαν αὐτοῦ δηλοῖ διὰ τοῦ θέων.
- 8 331a1 οὐ γὰρ ἦν πόρρω. T τὴν προθυμίαν καὶ σπουδὴν αὐτοῦ διὰ τοῦ θέων ἐδήλωσεν, ἐπεὶ οὐ μακρόθεν ἦν, ἀλλ' ἐγγύς.
- 8 331a2 b (BE 3 E 4) περίβη : ὅτι ἀπὸ τῶν ὑπερμαχούντων τοῖς ἐκγόνοις ζῶων, πρὸς τὸ "Χρύσην ἀμφιβέβηκεν" (A 37).
- 8 331b A Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν : πάλιν ἐπὶ τὸν Δία τὸ αἷτιον ἀναφέρει τῆς νίκης, b (BE 3 E 4) T μὴ θέλων μωμῆσαι Ἑλλήνας.
- 8 335 b (BE 3 E 4) < οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὤσαν Ἀχαιοὺς : > τῇ ταραχῇ τῶν φευγόντων μονονουχὶ καὶ οἱ ἄριστοι τῇ τάφρῳ φεύγοντες ἐνέπεσον.
- 8 336 b (BCE 3 E 4) Ἔκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε : αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, AT "Ἔκτωρ δὲ πρώτοισι". A καὶ ἔστιν ὁ δὲ Ἔκτωρ ἐπὶ τοὺς πρώτους ὥρμα.
- 8 337 AT ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων <—δοκεύει> : οὐ δεόντως, φασί, τῷ κυνὶ ἐν ζῶον διώκοντι παραβάλλει τὸν Ἔκτορα διώκοντα A b (BCE 3 E 4) T πολλούς.
- 8 338–40 ἄλλως τε οὐκ ἔδει εἰκάζειν τὸν διώκοντα b (BCE 3 E 4) T κυνί, τοὺς δὲ διωκομένους ἀλκιμωτέρῳ ζῶῳ †καὶ πρώην† λέοντι. ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρότερον ὅτι ὁ Ἔκτωρ εἴκασται κυνὶ ἐνὶ καὶ ὁ ἀποκτείνόμενος θηρὶ ἐνί· φησὶ γὰρ "αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον" (Θ 342). πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ὅτι ἡ παραβολὴ οὐ πρὸς ἰσχύν, ἀλλὰ τάχος· κύνες γὰρ ἐν ταῖς θήραις ἐπιτήδαιοι πρὸς δίωξιν· διὰ τοῦτο ὁ Ἔκτωρ διώκοντι εἴκασται κυνί. A b (BCE 3 E 4) T τὰ δὲ ἄγρια ζῶα φεύγειν εἴωθε τὰ πολλά. διὰ τοῦτο οἱ ὑποχωροῦντες Ἑλλήνες τοῖς φεύγουσιν εἰκάζονται. b (BCE 3 E 4) T ἔπειτα καὶ δεόντως τοῖς ἀλκιμωτέροις ζώοις φεύγουσι παρέβαλε τοὺς Ἑλλήνας· προεῖχον γὰρ τῇ ῥώμῃ καὶ τὰ νῦν δυστυχοῦσι, καὶ αἰεὶ ὁ ποιητὴς εἴωθε κακοπραγοῦντας αὐτοὺς εἰκάζειν θηρσίν· b (BE 3 E 4) T ὁ μὲν γὰρ Ἀντίλοχος θηρὶ, "ἀλλ' ὁ γὰρ ἔτρεσε θηρὶ <κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς>" (O 586), ὁ δὲ Αἴας καὶ τοῦ Διὸς φοβοῦντος αὐτὸν ἀναχωρῶν λέοντι παραβάλλεται (sc. Λ 548–57), οἱ δὲ Τρῶες νεβροῖς (cf. X 1). T ἄπτηται <— / ἰσχία τε γλουτούς τε ἐλίσσόμενον τε δοκεύει> : εὖ τὸ ἄπτηται (339)· οὐ γὰρ ἐπιλαμβάνεται, ἐπιπηδᾷ δὲ ὑλακτῶν. ^[15]
- 8 339–40 εὖ δὲ καὶ τὸ ὀπισθεν· ἐναντίος γὰρ οὐ πρόσεισι τῷ θηρίῳ τὴν ἐμβολὴν αὐτοῦ φοβούμενος. καλῶς δὲ οὐ τῇ πλευρᾷ ἐπικείται, ἀλλὰ τοῖς γλουτοῖς καὶ τοῖς ἰσχύοις πρὸς τὸ ῥαδίως ἐκκλίνειν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ θηρίου· ἐπιφέρει γοῦν ἐλίσσόμενον τε δοκεύει (340). καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ δὲ ὑποῦται τὸ Ἑλληνικόν. b (BCE 3 E 4) T < διώκων : > γράφεται "πεποιθώς". ^[5]
- 8 339 A im ἰσχία τε γλουτούς τε : τὸ ἡμιστίχιον ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον, ἵν' ἢ σχῆμα "ἄπτηται" (339) ἰσχία ἀντὶ τοῦ ἰσχύων, ὡς "Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππουσ" (E 748.
- 8 340a1 Θ 392). ἢ τοῖς ἐξῆς προσδοτέον, ἵνα τὸ δοκεύει κοινὸν ᾦ. A {ἄπτηται ἰσχία:} ὡς "ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππουσ".
- 8 340a2 οἱ δὲ ὁδοκεύει ἰσχία καὶ ἐλίσσόμενον. T < ἰσχία τε γλουτούς τε : > σημειοῦνται τινες ὅτι ὑγιῶς διέσταλκεν.
- 8 340b A im < ἐλίσσόμενον : > οὕτω διὰ τοῦ ν ἐλίσσόμενον· τὸν γὰρ ὅν ἐπιστρεφόμενον παρατηρεῖ.
- 8 340c1 A int διὰ τοῦν· περὶ γὰρ τοῦ συὸς λέγει.
- 8 340c2 T il αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας <καὶ τάφρον ἔβησαν/ φεύγοντες> : τῇ ταραχῇ τῶν φευγόντων καὶ μονονουχὶ ἐμπιπτόντων τῇ τάφρῳ οἰκεῖον τὸ ὑπερβατόν.
- 8 343–4 T < πολλοὶ δέ : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 8 344

ἔστι δὲ διὰ μέσου. T il οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν <— /> ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσι/ χειρας <ἀνίσχοντες—εὐχετόωντο ἕκαστος> : οὐχ ὥσπερ οἱ Τρῶες "πεφυζότες ἤυτε νεβροί" (X 1)· φιλάλληλον γὰρ καὶ αἰδέσιμον τὸ Ἑλληνικόν.

8 345–7 εὐχονται γοῦν θεοῖς καὶ ἀλλήλους παρακαλοῦσιν. b (BCE 3 E 4) T ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι <καὶ πᾶσι θεοῖσι χειρας ἀνίσχοντες μεγά λ ' εὐχετόωντο ἕκαστος> : μετὰ τὸ κεκλόμενοι (346) στικτέον· ἑτέραν γὰρ πεποίηκε περίοδον τὴν ἐξῆς, ὡς εἴ γε διὰ τοῦ δ ἐγράφετο "μέγα δ' εὐχετόωντο", ἐστίζαμεν ἂν ἐπὶ τὸ ἀνίσχοντες (347). ^[5]

8 346–7a καὶ τάχα γραφικὸν ἀμάρτημα γέγονεν. A < ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι καὶ— /> χειρας ἀνίσχοντες μεγά λ ' εὐχετόωντο : ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μετέβη, ὡς τὸ "ιοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσ <σ> ί τ' ἔβαλλον" (Γ 80).

8 346–7b T ἀμφιπεριστρώφα : οὐ περιττὴ ἡ ἑτέρα πρόθεσις, ἀλλ' ἐναργῶς δείκνυσι τὴν ἐν ταύτῳ γινομένην συνεχῇ τοῦ Ἑκτορος ἐπιστροφῇ ζητοῦντος, κατὰ ποῖον εἰσελάσει τοὺς ἵππους μέρος.

8 348 b (BCE 3 E 4) T Γοργοῦς ὄμμα τ ' ἔχων <ἡδὲ βροτολολιγοῦ Ἄρηος> : ὁ Ζηνόδοτος γράφει "Γοργόνος ὄμματ' ἔχων ἡὲ βροτολολιγοῦ Ἄρηος".

8 349a1 ὁ δὲ Ὅμηρος χωρὶς τοῦ ν λέγει "τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ" (Λ 36) ὡς Σαπφώ· διὸ λέγει Γοργοῦς ὡς Σαπφούς. Ἀρίσταρχος δὲ γράφει σὺν τῷ ι "οἶματ' ἔχων", καὶ φασὶ παρὰ τὴν οἶμον γεγενῆσθαι τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ὀρμήματα. αἱ μέντοι πλείους τὴν δημῶδη εἶχον Γοργοῦς ὄμμα τ ' ἔχων, οἷς συλλαμβάνει καὶ τὸ ἀλλαχοῦ λεγόμενον "τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπισ" (Λ 36). χαλεπὸν οὖν τὸ σαφὲς εἰπεῖν. A Ἀρίσταρχος "Γοργοῦς οἶματ' ἔχων". ^[5]

8 349a2 A im Γοργοῦς ὄμμα τ ' ἔχων : Ζηνόδοτος "Γοργόνοσ", κακῶς οὔτε γὰρ ὁ ποιητὴς οὔτε Ἡσίοδος Γοργῶν φασιν, ἀλλὰ "Γοργῷ" (Λ 36, Hsd.

8 349b scut. 224) b (BCE 3 E 4) T καὶ "Γοργεῖη κεφαλὴ" (E 741) καὶ "Γοργούς θ', αἶ ναίουσι" (Hsd. th. 274). T Γοργοῦς ὄμμα τ ' ἔχων : αἱ Ἀριστάρχου "οἶματα", αἱ δὲ πλείους ὄμματα· φησὶ γὰρ "Γοργῷ βλοσυρῶπισ" (Λ 36), καὶ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων εἴωθε χαρακτηρίζειν, ὡς "ὄμματα καὶ κεφαλὴν" (B 478), "κυνὸς ὄμματ' ἔχων" (A 225) καὶ "φορκὸς ξην" (B 217).

8 349c1 T Ἀρίσταρχος μὲν "οἶματα" φησὶν, οἱ δὲ ἄλλοι ὄμματα· φησὶ γὰρ "βλοσυρῶπισ", καὶ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων δὲ εἴωθε καὶ τοῦ προσώπου χαρακτηρίζειν, ὡς τὸ "κυνὸς ὄμματ' ἔχων".

8 349c2 b (BCE 3 E 4) τοὺς δὲ ἰδοῦς ' ἐλέησε <θεὰ λευκώλενος Ἥρη> : ἀναρτᾷ πάλιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν παρόντων μὴ διηγούμενος τὴν δυστυχίαν τῶν Ἑλλήνων ὡς φιλέλλην.

8 350 b (BCE 3) T αἶψα δ' Ἀθηναίην : αἶψα δίχα ἐπιλογισμοῦ· διὸ καὶ μεταμεληθήσεται ὕστερον.

8 351 ἀποτυχοῦσα δὲ Ποσειδῶνος (sc. Θ 198—211) ταύτην πείθει. b (BCE 3 E 4) T < ὦ πόποι : > οἰκεῖον τῇ σχετλιαζούσῃ τὸ προοίμιον.

8 352 b (BCE 3 E 4) T il νῶϊ : †ήμῖν† κοινῇ διαλέκτῳ· Δωριεῖς—πτώσεως, †ήμῶν καὶ ἡμῖν. A οὐκέτι νῶϊ / Ἀργείων <Δαναῶν> κεκαδησόμε θ' ὑστάτιόν περ : οὐκέτι ὕστερον χαριούμεθα †τῶν ἑλλήνων†· ἀπολοῦνται γάρ, ὡς μὴ χρεῖαν ἔχειν τῆς ἐξ ἡμῶν ἐπικουρίας.

8 352–3a1 τινὲς δὲ κατ' ἐρώτησιν. T κατ' ἐρώτησιν δὲ αὐτῇ διαλέγεται· οὐκέτι, φησὶ, κἂν ἐσχάτως τῶν Ἀργείων κεκαδησόμεθα Ἑλλήνων; b (BCE 3 E 4) < ὀλλυμένων : > γράφεται "Αργείων".

8 353a A im κεκαδησόμεθα : ἀντὶ τοῦ φροντιοῦμεν, παρὰ τὸ κήδεσθαι.

8 353b b (BCE 3) T ἔχουσιν οὖν ἀπολογίαν διὰ τὸ μὴ περιορᾶν τὴν Ἑλλήνων ἐσχάτην ἀπώλειαν. ἔστι δὲ μέσος δεύτερος μέλλων καδήσομαι καὶ Αἰολικῷ ἀναδιπλασιασμῷ κεκαδήσομαι. T ὑστάτιόν περ : δύναται καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι, ἵνα ἧ ὑστάτιον "οἶτον" (Θ 354), βέλτιον δέ, ὡς σύνηθες, τοῖς ἄνω.

- 8 353c ἡ δὲ διάνοια· οὐκέθ' ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀποστησόμεθα τό γε πανύστατον νῦν. Α ὑστάτιον : ἀντὶ τοῦ ὕστατον, ὡς "ἑτάλλιον†" (Tyrt.
- 8 353d fr. 9, 6 D. 3 = P.) τὸ μάλλον. ΑΤ ἀνδρὸς ἐνὸς ῥίπῃ, ὁ δὲ μαίνεται <αὶ οὐκ ἐτ' ἀνεκτῶς> / "Ἐκτωρ Πριαμίδης : τεχνικῶς οὐ κατὰ Διὸς αὐτὴν ὀτρύνει, μὴ ἄρα αἰδεσθῇ τῷ πατρὶ ἐναντιοῦσθαι.
- 8 355-6 ἡ δὲ συνιῆσα τὸ σιωπηθέν φησιν "ἀλλὰ πατὴρ οὐμός" (Θ 360). ἐμφαντικὴ δὲ ἡ μεταφορά· τὸ γὰρ ῥίπῃ (355) ἐπὶ ἀνέμου καὶ πυρὸς τάττεται, ἄμφω δὲ ἔχει ἐπὶ "Ἐκτορος· ἐν δ' ἔπες' ὑσμίνῃ ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη" (Λ 297) καὶ "μαίνεται δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ" (Ο 605). b (BE 3 E 4) Τ ἀνεκτῶς : ὡς ἀνδρικῶς Ἀρίσταρχος περισπᾷ. ^[5]
- 8 355 λέλεκται δὲ ἡμῖν περὶ τῆς προσωδίας, ὅποτε διελάβομεν περὶ τοῦ "ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐκέτ' ἀνεκτά" (Α 573). Α <καὶ λίην οὗτός γε—μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι :> περὶ τούτου μὲν οὖν οὐ μοι μέλει, φησὶν· ἀπολεῖται γὰρ ὅσον οὐδέπω.
- 8 358-60 ὁ δὲ πατὴρ ἐστὶν ὁ ἐμὸς αἵτιος. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ λίην : ὅσον οὐδέπω.
- 8 358 οὕτως ἔχει καὶ τὸ "ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νυξ ἄνεται" (Κ 251). Τ <οὐμός :> ὁ μέγας καὶ σεμνός.
- 8 360a Τ ἡ φρεσὶ μαίνεται : ἐνθουσιᾷ, ὡς τὸ "μαίνεται δ' ὡς ὅτ' Ἄρησ" (Ο 605).
- 8 360b τὸ φιλότιμον δὲ τῆς κακώσεως δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) Τ σχέτλιος : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγνώμων, οὐκ ἐν τῷ καθόλου δέ, ἀλλ' εἰς ταύτην μόνην.
- 8 361a Α <ἀλιτρός :> εἰς ἐμὲ ἀλιτρός, διὰ τὰ πεπονημένα εἰς Ἡρακλέα.
- 8 361b Τ ἡ <ἀπερωεύς :> ἀποκωλυτής.
- 8 361c Τ ἡ οὐδέ τι τῶν μέμνηται : πρὸς μὲν τὸν Δία εὐπρεπὴς ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα τῆς εὐεργεσίας ἀνάμνησις, πρὸς δὲ τὴν Ἥραν οὐκέτι· αὕτη γὰρ ἡναντιοῦτο αὐτῇ σωζούσῃ τὸν Ἡρακλέα.
- 8 362 ἡ ἐκεῖνο ῥητέον ὅτι ἀνθρώπινόν τι ἔχει ἢ εἰκὼν· πολλὴν γὰρ σπουδὴν εἰς τινὰς εἰσενεγκάμενοι καὶ δι' αὐτῶν τοῖς ἀναγκαίοις εἰς ἀπέχθειαν ἐλθόντες, ἀχαρίστων ὄντων τῶν εὖ πεπονθότων, εἰώθαμεν σχετλιάζοντες εἰσφέρειν πρὸς οὓς ἀπηχθήμεθα τὴν τῶν εὐεργετηθέντων ἀχαριστίαν μεμφόμενοι ἑαυτοὺς ἐπὶ τῇ ἀβούλῳ κρίσει. b (BE 3 E 4) Τ <ἀέθλων :> κακοπαθειῶν. ^[5]
- 8 363 Τ ἡ <πρὸς οὐρανόν :> αὖξει τὴν ἐπικουρίαν.
- 8 364a1 δηλοῖ δὲ καὶ τὸ εὐσεβὲς Ἡρακλέους. Τ ἡ τὸ εὐσεβὲς Ἡρακλέους δηλοῖ καὶ τὴν ἑαυτῆς αὖξει ἐπικουρίαν.
- 8 364a2 b (BCE 3 E 4) <αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς / —προΐαλλεν :> ἀπολογεῖται τῇ μητρὶ.
- 8 364-5 Τ ἡ εὐτέ μιν εἰς Αἴδαο <—Αἴδαο> : ἀπὸ τοῦ μείζονος ἄθλου πάντας δηλοῖ.
- 8 367-8 οἶδε δὲ τὸν κύνα καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ. Πίνδαρος (fr. 249 b, p. 75 Sn.) δὲ ἑκατόν, Ἡσίοδος (cf. th. 312) δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν κεφαλὰς φασιν. Α b (BCE 3 E 4) Τ <πυλάρταο :> διὰ τὸ μηδένα ἀνιέναι.
- 8 367 Τ ἡ πυλάρταο : ἰσχυρῶς—ἐξ Αἴδου. Α ἐξ Ἐρέβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Αἴδαο : ὅτι τούτου μόνου τοῦ ἄθλου μέμνηται κατὰ τὸ ῥητὸν ἑτίνας ἦσαν†.
- 8 368 καὶ ὅτι κύνα μόνον λέγει, Κέρβερον δὲ οὐκ ὀνομάζει, ὡς οἱ νεώτεροι (e. g. Hsd. th. 311). Α κύνα <στυγεροῦ> Αἴδαο : τὸν Κέρβερον. τελεσθέντων —Αἴδου βοῶν ἀπέσφαξεν. Α Στυγὸς ὕδατος : Στυγὸς μία—κρήνη ἐν Αἴδου. ^[5]
- 8 369 Α αἰπὰ ῥέεθρα : προσάντη καὶ ἄνωθεν καταρρέοντα. b (BCE 3 E 4) Τ "καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ" (Ο 37). Τ τὸν πλοῦν δὲ τοῦ Κωκυτοῦ φησιν, "ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ" (κ 514). b (BCE 3 E 4) Τ <στυγέει :> οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἀντευεργετεῖ, ἀλλ' ἡθικῶς ὅτι καὶ μισεῖ με. ^[5]

- 8 370a b (BCE 3 E 4) T il Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς : ἀπέκρυψεν αὐτῆς τὴν χάριν, τὴν δὲ ἰδίαν ὠνείδισεν.
- 8 370b1 T τὴν μὲν Θέτιδος χάριν ἀπέκρυψε λέγουσα δωρεὰν αὐτὴν εὐεργετεῖσθαι, τὴν δὲ ἰδίαν ὠνείδισε εὐεργετουμένη.
- 8 370b2 b (BCE 3 E 4) ἢ οἱ γούνα τ' ἔκυσσε <—πτολίπορθον> : ἀθετοῦνται δύο στίχοι, ὅτι οὐκ ἔδει κατὰ μέρος διηγῆσασθαι, καὶ ταῦτα πρὸς τὴν καλῶς εἰδυῖαν.
- 8 371-2a καὶ μὴν οὐδὲ ἡμεῖς περισσόν τι προσιστοροῦμεν. A ἢ οἱ γούνα τ' ἔκυσσε <—πτολίπορθον> : παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦσαν οἱ δύο.
- 8 371b1 T οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν.
- 8 371b2 A im ἔσται μάν , <ὅ τ' ἂν αὐτε φίλην γλαυκώπιδα εἶπῃ> : πρὸς τὸ τῆς ἐρμηνείας ἴδιον, ὡς ἐκεῖ "ἔσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὁλόκλη "Ἴλιος ἰρή" (Δ 164.
- 8 373a Z 448) ἀντὶ τοῦ ὅτε ὀλεῖται. A ὅ τ' ἂν αὐτε φίλην γλαυκώπιδα : ἠθικῶς πάνυ τῶν φιλοφρονήσεων τοῦ πατρὸς μέμνηται ταῦτα τὰ ὀνόματα εἰποῦσα, οἷς ὑπεκορίζετο αὐτὴν ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς χρεῖας παρακαλῶν.
- 8 373b b (BCE 3 E 4) T ἐπέντυε μώνυχας ἵππους : οὐχ ὡς ἤττονι προστάσσει, ἀλλὰ καιρὸν λαμβάνουσα πρὸς τὸν ὀπλισμὸν.
- 8 374 b (BCE 3 E 4) T <ἴδωμαι :> γράφεται "ἴδωμεν".
- 8 376 A im εἰ νῶϊν Πριάμοιο πάϊς <— / γηθήσει> : ἠθικῶς πρὸς τὸ "ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς" (Θ 355).
- 8 377-8 b (BCE 3 E 4) T {εἰ} νῶϊ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει σὺν τῷ ν "νῶϊν".
- 8 377a1 τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἢ ἡμῶν· οὐδέτερον δὲ ἀρμόζει· τὸ γὰρ νῶϊ ἐστὶν ἢ ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς. A ἀντὶ τοῦ ἡμῶν.
- 8 377a2 A int γηθήσει προφανείσα <ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας> : Ἀρίσταρχος "προφανέντε" ὡς "πληγέντε κεραυνῶ" (Θ 455), δυϊκῶς.
- 8 378a1 ὁ δὲ Ζηνόδοτος "γηθήσει προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων" (cf. Λ 364), συστέλλων τὴν τελευταίαν, παροξυτόνως προφερόμενος μετ' ἐκτάσεως τοῦ α . ἔστι δὲ ἄκρατον Δώριον. σπάνιον δὲ τὸ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ. A γράφεται "προφανείσα".^[5]
- 8 378a2 A im <γηθήσει> προφανείσα <ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας> : δυϊκῶς.
- 8 378b1 Ἀρίσταρχος δὲ "προφανέντε" ὡς "πληγέντε κεραυνῶ" (Θ 455). ὁ δὲ Ζηνόδοτος "γηθήσει προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων", συστέλλων τὸ σας ὡς Δωρικώτερον, ὡς τὸ "λαγέτας υἱοῦς" (cf. Pind. Ol. 1, 89) καὶ "τροπὰς ἡελίοιο" (Hsd. opp. 564. 663). T προφανείσα δὲ γράφει Ἀρίσταρχος δυϊκῶς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς "προφανείσας" βούλεται συστέλλων Δωρικῶς τὸ α , ῶ και πειθόμεθα.^[5]
- 8 378b2 b (BCE 3 E 4) ἢ τις {καὶ Τρώων}: περισπαστέον τὸν ἢ σύνδεσμον, ἵνα διαπορητικὸς γένηται.
- 8 379a καὶ βεβαιωτικὸς δὲ ἢ περισπασθήσεται. A ἢ τις καὶ Τρώων κορέσει <κύνας> : περισπαστέον τὸ <ν> ἢ διαπορητικὸς γὰρ ἐστίν.
- 8 379b τὸ δὲ τίς ἢ περισσόν, ἢ τις ἐκ τῶν Τρώων. εἰ δὲ ἐπὶ Ἑκτορος, οὗτος ὁ νοῦς· ὡς ἄλλος τις κορέσει κύνας. T πέπλον μὲν κατέχευεν <—νεφεληγερέταο> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἀριστείᾳ (sc.
- 8 385-7a1 E 734—6) καλῶς ἐπεξείργασται· πράττεται γὰρ τινα. ἐνταῦθα δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναλαμβάνει τὴν παντευχίαν. ἠθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. A {πέπλον μὲν κατέχευε;} Ἀριστοφάνης ἠθέτει τοὺς τρεῖς, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραψεν.^[5]

- 8 385-7a2 T < κατέχευεν : > θαυμασίως οὐ γυμνοὶ τὴν παρθένον.
- 8 385 T il λάζετο {δ' ἔγχος}: Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ Περὶ Ὀμηρικοῦ χαρακτηῖρος διὰ τοῦ υ προφέρεται "λάζυτο".
- 8 389a1 καὶ ἔστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ φράσις. A {λάζετο δ' ἔγχος} Πτολεμαῖος διὰ τοῦ υ .
- 8 389a2 καὶ ἔστιν οὐκ ἄκαιρος ἡ γραφή "λάζυτο". T βριθὺ μέγα <—ὀβριμοπάτρη > : ἀθετοῦνται καὶ οὔτοι, ὅτι ἀκαίρως ἐκεῖθεν (sc.
- 8 390-1 ex E 746—7) μετηνέχθησαν. A πύλαι μύκον οὐρανοῦ : ὅτι πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὑποτίθεται· τὸν γὰρ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανὸν καλεῖ.
- 8 393a πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. A μύκον : οὕτω λέγει ἐπὶ τῶν θυρῶν, b (BCE 3 E 4) T ἀεὶ ταύτην μιμούμενος τὴν φωνήν· b (BCE 3 E 4) "τὰ δ' ἀνέβραχεν ἡῦτε ταῦρος </ βοσκομένους λειμῶνι> · τὸς' ἔβραχε καλὰ θύρετρα" (φ 48—9).
- 8 393b b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ μύκον ἀντὶ τοῦ ἀνεώχθησαν. T <τῇ:> ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ.
- 8 396 T il βάσ κ ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα : ὅτι οὐκ ἔστι κοινὸν νῦν ἐπίθετον τὸ ταχεῖ α , ἀλλὰ πορεύου ταχεῖα.
- 8 399a A βάσ κ ' ἴθι , Ἴρι , ταχεῖα : ἀντὶ τοῦ ταχέως—"λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν" (T 276) b (BCE 3 E 4) T ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, T καὶ "ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν" (Ψ 287) b (BCE 3 E 4) T καὶ "βράχε δ' εὐρεῖα χθών" (Φ 387)—· ἀελλόπους γάρ (cf.
- 8 399b Θ 409 al.). T μη δ ' ἕα ἄντην </ ἔρχεσθ —πτόλεμον δέ > : μηδὲ ἕα εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἐμῆς κελεύσεως ἔρχεσθαι αὐτάς· οὐ γὰρ καλῶς εἰς τὸν πόλεμον σπευσόμεθα.
- 8 399-400a1 T λέγει δὲ ὅτι μὴ συγχώρει αὐτάς ἐξ ἐναντίας τῆς ἐμῆς κελεύσεως ἔρχεσθαι· οὐ γὰρ καλῶς ὑποστραφῇσονται.
- 8 399-400a2 b (BCE 3 E 4) < ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται : > γράφεται "τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται".
- 8 401 A im γυιώσω μὲν σφωῖν <—ὠκέας ἵππους > : βλάψω, ὃ ἐστι χωλανῶ, καὶ κενούς εἰς τὴν πορείαν ποιήσω.
- 8 402a T σφωῖν : ἐγκλιτικὴ νῦν ἐστὶν ἡ ἀντωνυμία· τρίτου γὰρ προσώπου, τὰ δὲ τρίτα δυϊκά, τό τε σφωέ καὶ σφωῖ ν , ἐγκλιτικά ἐστί <ν> .
- 8 402b ὅτε μέντοι δευτέρου γίνεται τὸ σφωῖν, προπερισπᾶται· ὀρθοτονεῖται γὰρ τὸ "γυιώσειν μὲν σφωῖν" (Θ 416). A ἔλκ ε ' ἀπαλθήσεσθον : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου "ἔλκε' ἀπαλθήσονται"· καὶ μήποτε κρεῖττον, τὰ ἔλκη ἀπαλθήσονται.
- 8 405a A ἀπαλθήσεσθον : ἀποθεραπευθήσεσθον· ἀλθαίνω γὰρ τὸ θεραπεύω.
- 8 405b T ὅφ ρ ' εἰδῇ <—ὅττι κεν εἶπω > : ὅτι τῷ τοῦ Διὸς προσώπῳ ἀρμόζουσιν οἱ λόγοι, τῷ δὲ τῆς Ἴριδος (sc.
- 8 406-8 Θ 420—2) οὐκέτι. A ὅφ ρ ' εἰδῇ γλαυκῶπις , <ὃ τ ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται > : καίπερ ὀργιζόμενος οὐ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ τὴν ἰσχύν, ἀλλὰ τὴν φύσιν προβάλλεται.
- 8 406 b (BCE 3 E 4) T Ἦρη δ ' οὔτι <τόσον> νεμεσιζομαι : τὰ μὲν θεῖα ἐᾷ, σκοπεῖ δὲ τὰ βιωτικά· ἐναντιοῦνται γὰρ ἀλλήλοις ἄνδρες καὶ γυναῖκες.
- 8 407 b (BCE 3 E 4) T ἐνικλᾶν , ὅττι νοήσω : ἐνικλᾶν ἐμποδίζειν.
- 8 408a1 ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εἰς τὰς ἀσπίδας ἀποθραυομένων δοράτων. A b (BCE 3 E 4) T οὕτως δὲ γραπτέον "ὅττι κεν εἶπω", οἷον κατακάμπτειν καὶ μὴ ἔαν τὰ ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένα. καὶ πάλιν ἐξῆς, ἐν οἷς ἡ Ἴρίς φησιν, "ὅττι κεν εἶπη" γράφεται (Θ 422). A < ὅττι νοήσω : > Ἀρίσταρχος "ὅττι κεν εἶπω". [5]
- 8 408a2 A im ἀελλόπος : κατ' ἔλλειψιν τοῦ υ , ἀελλόπους, ταχεῖα, ἀέλλαις κατὰ τὸ τάχος παραπλησία.

- 8 409 A πρώτησιν δὲ πύλῃσι : οὐχ ὡς καὶ ἄλλων οὐσῶν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄκραι, ὡς τὸ "ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ" (Z 40).
- 8 411a Π 371) ἀντὶ τοῦ ἄκρω. A πρώτησιν δὲ πύλῃσι : ἄκραις, ὡς "πρώτῳ ῥυμῶ" (Z 40)· οὐ γὰρ πολλαὶ πύλαι τοῦ Ὀλύμπου.
- 8 411b πολὺ δὲ τάχος ὑποφαίνεται Ἰριδος. b (BCE 3 E 4) T πῇ μέματον : καλῶς μὴδὲ προσφωνήσασα αὐταῖς τοῦ πράγματος ἄρχεται.
- 8 413 οἰκεῖον δὲ τῇ ἐπιπλησσοῦσῃ πολλαῖς ἀρχαῖς κεχρησθαι. b (BCE 3 E 4) T εἰ τελέει περ : εἰ ἀντὶ τοῦ ὥς, ἵν' ἢ σύμφωνον τῷ "ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται" (Θ 401).
- 8 415a1 αἰ δὲ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ η , "ἢ τελέει περ"· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς φησι "τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται" (Θ 401). A Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η , "ἢ τελέει περ".
- 8 415a2 A im Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η .
- 8 415a3 καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ὥς, ἵν' ἢ σύμφωνον τῷ "ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται". b (BCE 3 E 4) ὅφ ρ ' εἰδῆς , γλαυκῶπι , <—ἔγχος ἀεῖραι > : ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (sc.
- 8 420–4a e Θ 406—8) μετὰκινεῖται. ἱκανὸν δὲ ἦν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔῃ ὁ Ζεὺς, καὶ ἀποσυνίσταται ἐπιεικὲς ὄν τὸ τῆς Ἰριδος πρόσωπον· οὐ γὰρ ἂν εἶπεν κύον ἀδδεές (423). A ὅφ ρ ' εἰδῆς—ἀεῖραι : οὐκ ἔδει, φασί, ταῦτα πρὸς τῆς Ἰριδος λέγεσθαι, ἀλλὰ μόνον τὰ τῆς ἀπειλῆς (sc. ^[5]
- 8 420b Θ 414—9)· ταῦτα γὰρ σχετλιάζων ἀναπεφώνηκεν. ἢ οὐ σχετλιάζων, ἀλλ' ἐντέχνως τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν διῴστας, δι' ὧν τὴν μὲν αἰὲ ἐναντιοῦσθαι αὐτῷ λέγει, τὴν δὲ νῦν πρῶτον, ἵνα αἰδεσθῇ μεταβάλλεσθαι. b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ σύ γ ' αἰνοτάτῃ , κύον—ἀεῖραι : ἀθετοῦνται διὰ τὸ τραχύ. ^[5]
- 8 423–4 ὅσῳ δὲ δεινὰ ἔστι, τοσούτῳ τὴν κηδομένην ἐμφαίνει. θεραπεύεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εἰ ἔτεόν γε / τολμήσεις· οὐ γὰρ ἄντικρυς αὐτὴν ἀναιδῆ λέγει, ἀλλ' εἰ ἐθελήσεις μάχεσθαι τῷ Διί. πιθανῶς δὲ οὐκ ἤρκεσεν αὐτῇ ἀπαγγεῖλαι μόνον τὰ παρὰ Διός, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς τι προσέθηκεν. τοιαύτῃ δὲ ὁράται καὶ ὅτε πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πέμπεται, οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀγγέλου, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ συμβούλου ἀποπληροῦσα χώραν (cf. O 178—83 et 201—4). b (BCE 3 E 4) T < ἀλλὰ σύ γ ' , αἰνοτάτῃ , κύον ἀδδεές : > οὕτως "σύ" διὰ τοῦ υ , τὸ δὲ "ἀδεέσ" δι' ἐνὸς δ ὁ Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 8 423a1 A im {ἀλλὰ σύ:} "σύ" ἄνευ τοῦ γέ, καὶ "ἀδεέσ" δι' ἐνὸς δ .
- 8 423a2 T Διὸς ἄντα : ῥητορικῶς ἀμφοτέρως ἐνέθηκε τὰς προσηγορίας, ἐκεῖ μὲν ἐντρέπουσα "σῶ πατρί" (Θ 420), νῦν δὲ ἐκδειματοῦσα Διὸς ἄντα φησίν.
- 8 424 καὶ ἡ μὲν καθ' Ἑκτορος ὁρμᾶ, ἡ δὲ ἀλλοιωτικῇ στάσει χρωμένη κατὰ Διὸς φησιν αὐτὴν πολεμεῖν. b (BCE 3 E 4) T ἡ μὲν ἄ ρ ' ὡς εἰποῦς ' ἀπέβη : οὐ περιμένει τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀπειλαῖς αὐτὰς καταλείπει πρὸς κατάπληξιν μείζονα.
- 8 425 b (BCE 3 E 4) T αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρην <πρὸς μῦθον ἔειπεν > : Ἥρην ἢ καὶ προκαταρξαμένη τῆς νουθεσίας.
- 8 426a1 T ἡ καὶ τῆς συμβουλῆς προκατάρξασα.
- 8 426a2 b (BCE 3 E 4) < νῶϊ : > ὅτι τινὲς γράφουσι σὺν τῷ ν , κακῶς.
- 8 428a A int < νῶϊ : > οὕτως νῶϊ χωρὶς τοῦ ν .
- 8 428b1 A im †διχῶς† τοῦ ν τὸ νῶ ι .
- 8 428b2 T il Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα : τὸν ἐναντιούμενον ἠϋξῆσε καὶ τὴν αἰτίαν ἐμείωσεν, ἔνεκεν ἀνθρώπων λέγουσα μὴ δεῖν διαφέρεισθαι τῷ Διί, b (BCE 3 E 4) T ὡς ἐκεῖ "εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον" (A 574).

- 8 428c Τ τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω : ὅταν εἰς τὴν ἀξίαν ἀτενίσῃ τῶν θεῶν, τότε φησὶν αὐτοὺς μὴ κινεῖσθαι περὶ θνητῶν ὡς οὐδὲ ἂν ἡμεῖς περὶ μυρμηκῶν.
- 8 429 ὅταν δὲ ἐπιλογίσῃται τὴν ποιητικὴν, ἔπεται τοῖς μύθοις καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐκτραγωδεῖ, b (BCE 3 E 4) Τ συμμαχίας καὶ θεομαχίας παράγων. A b (BE 3 E 4) Τ τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν : ὅτι οὐκέτι μέλλουσιν ἐναντιοῦσθαι τῷ Διῖ, αἱ ὦραι ὑπηρετοῦσιν αὐταῖς. ^[5]
- 8 433a1 Τ διὰ τοῦτο αὐταῖς αἱ ὦραι ὑπηρετοῦσιν, ὅτι οὐκέτι τῷ Διῖ μέλλουσιν ἐναντιοῦσθαι.
- 8 433a2 b (BCE 3 E 4) κάπησιν : φάτναις—ὃ ἐστὶν ἐσθίειν.
- 8 434 A < ἄρματα : > ὅτι τὰ ὀχήματα ἄρματα λέγουσι.
- 8 435a A int < ἄρματα δ' ἔκλιναν > πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ πρὸς ἐνώπια, ἵνα ἧ ἄρματα παμφανόωντα.
- 8 435b ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ὀχήματα ἄρματα λέγει. A ἐνώπια παμφανόωντα : τοὺς παροδίους τοίχους· οὗτοι γὰρ μόνοι φαίνονται τοῖς παριοῦσιν.
- 8 435c τινὲς δὲ τὸ ἐξῆς ἄρματα παμφανόωντα· A b (BCE 3 E 4) Τ τί οὖν ἐστὶ τὸ "τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἔκλινε πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα" (cf. χ 120—1); Τ {οὕλυμπον δὲ} δῖωκε : ὅτι κυρίως διώκειν λέγεται, ὅταν προφεύγῃ τις, νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ συντόνως ἐλαύνοντος.
- 8 439a A ἐδῖωκε : οὐκ εἶπεν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐδῖωκεν ἐμφαντικῶς διὰ τὸ ταχύ, ὡς "ρίμφα διωκομένη" (ν 162) b (BCE 3 E 4) Τ ἦτοι ἐπειγομένη.
- 8 439b b (BCE 3 E 4) ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς ἐννοσίγαιος : ἐπεὶ ἵππιός ἐστιν ὁ θεός.
- 8 440a1 ἱκανὸν δὲ πρὸς φιλαδελφίαν τοῦτο. Τ διὰ φιλαδελφίαν τοῦτο, οὐ διὰ τὴν τοῦ Διὸς ποιεῖ ἐνδοξότητα.
- 8 440a2 b (BCE 3 E 4) < ἀμβωμοῖσι : > οὕτως Ἀρίσταρχος "†βωμοῖσι†".
- 8 441a1 A im ἐν τοῖς Διογένους "ἀμβώνεσσι". A int ἀμβωμοῖσι : Χρύσιππος (St.
- 8 441b1 V. Fr. III, fr. 771) ὅφ' ἐν προφέρεται, ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος δύο μέρη λόγου παραλαμβάνει καὶ προπερισπᾶ· λέγει γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ "χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν" (η 100). χρή μέντοι γινώσκειν ὅτι διὰ τοῦ μ γράφεται, κᾶν παράθεσις ἧ, ὁμοίως τῷ "ἄμ φόνον, ἂν νέκυας" (Κ 298). τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς Περὶ ὀρθογραφίας εἴρηται (2,408,20). A ἄμ βωμοῖσι : διὰ τοῦ μ ἢ γραφῇ· ὁμοιον γάρ ἐστι τῷ "ἄμ φόνον". ^[5]
- 8 441b2/a2 φησὶ δὲ "ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν". Ἀρίσταρχος "†βωμοῖσι†", Διογένης "†ἀμβώνεσσι†", τοῖς ἀναβαθμοῖς. Τ κατὰ λῖτα πετάσας : μεταπλασμός ἐστιν, ἔνθεν βαρύνεται, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ ἐνικὴ ἀπαθὴς εἰς α λήγουσα βαρύνεται, ὑπεσταλμένης τῆς τινά.
- 8 441c ἀπαθὴς διὰ τὸ εὐφυᾶ διφυᾶ καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ καταπετάσας καὶ καλύψας λιτῷ περιβολαίῳ. A λῖτα : ὡς θῆτα, "λιτί" (Σ 352) δὲ ὡς θητί.
- 8 441d ἔστι δὲ μεταπλασμός· διὸ βαρύνεται. ἔστι δὲ ἀπαλὸν καὶ τρυφερὸν λινοῦν ἱμάτιον. Τ {αἱ δ' οἶαι} Διὸς ἀμφίς : πρὸς τὴν καθέδραν, ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ Διὸς Ἦρα καὶ Ἀθηνᾶ.
- 8 444a A Διὸς ἀμφίς : χωρὶς, οὐκ εἰς τὴν συνήθη ἔδραν· ἀλλαχοῦ γοῦν "πλησῖαι αἱ γ' ἥσθη" (Δ 21)· ὅθεν φησὶν "οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἴκηαι" (Θ 478).
- 8 444b b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ ὁ ἔγνω : ἐκ τῆς καθέδρας ἢ τῆς σκυθρωπότητος.
- 8 446 b (BCE 3 E 4) Τ τετίησθον : καταπέπληχθε, ὡς τὸ "φίλον τετιημέναι ἦτορ" (Θ 437), "ἶζον <δ'> εἰν ἀγορῇ <τετιηότες>" (Ι 13).
- 8 447 Τ οὐ μὲν θην κάμετόν <γε μάχη ἐνι κυδιανείρῃ / ὀλλῦσαι Τρῶας> : τινὲς ἐν ἐρωτῇσει, καὶ περὶ τῆς προτέρας νοοῦσι μάχης, οἷον "οὐκ ἀπήρκεσεν ὑμῖν ἐκεῖνα";.
- 8 448—9

- οἱ δὲ ἐν ἀποφάσει καὶ περὶ τῆς νῦν κερτομικῶς. A b (BCE 3 E 4) T { οὐ μὲν θην} κάμετον {γέ}:
ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "καμέτην" διὰ τοῦ ἡ ἀντὶ τοῦ ἔκαμον.
- 8 448 τὸ δὲ κάμετον πρὸς τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ ἐκάμετε, ὃ καὶ συμφωνεῖ. A < τοῖσιν κότον : >
Ἀρίσταρχος "τοῖον κότον", καὶ ἔχει τινὰ ἔμφασιν.
- 8 449 A im πάντω ς, οἷον ἐμόν γε μένος <καὶ χεῖρες ἄαπτο ι, / οὐκ ἄν .
- 8 450-6 .. / ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἴκεσθον > : ὡς ἔχω χειρὸς καὶ δυνάμεως, οὐκ ἄν ἐπανήλθετε. T
< πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι / οὐκ ἄν με τρέψειαν : > ἀντὶ τοῦ ἐκ παντὸς
τρόπου οὐκ ἄν με τρέψειαν.
- 8 450-1 A im πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ τὰ ἐξῆς : εἰ δὲ τοῦ— καταγωνισθῆναι. A < τὸ δέ κεν
τετελεσμένον ἦεν : > ἐν ἄλλῳ "καὶ κεν τετελεσμένον ἔπλεν". [5]
- 8 454 A im {οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων} πληγέντε : ὅτι ἀρσενικῶς τὸ δυϊκὸν ἐσχημάτισται, πληγέντε
A ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι.
- 8 455a AA int καὶ Ἡσίοδος "προλιπόντ' ἀνθρώπων" (opp. 199) ἐπὶ Αἰδοῦς καὶ Νεμέσεως, ἀντὶ τοῦ
προλιποῦσαι. A πληγέντε κεραυνῶ : ὡς "καλυψαμένῳ χροά καλόν" (Hsd.
- 8 455b opp. 198). T < ἀκέων : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα.
- 8 459 A int σκυζομένη : παρὰ τὸ ἐπεισάγειν τὸ ἐπισκύνιον.
- 8 460 A im T αἰνότατε Κρονίδη : οὐκ ἔδει λέγειν 'Ζεῦ πάτερ' (οὐ γὰρ φιλοφρονεῖται), οὐδὲ αἰνότατε
Κρονίδη πρὸς τὸ μὴ ἐρεθίσαι αὐτόν.
- 8 462a αὐτοῦ οὖν ἄρχεται τοῦ πράγματος. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἀλλὰ φιλοφρόνως (διὸ
ἐδάμασε τὸν Δία), ἡ δὲ ἐπιτεταμένως. b (BCE 3 E 4) T λέγω δὴ τὸ "ἔμπης Δαναῶν
ὀλοφυρόμεθα" (Θ 464)· T διὸ ἐπιτείνει τὴν ὀργὴν Διός. b (BCE 3 E 4) T < ποῖον τὸν μῦθον : >
τὸν ποῖον μῦθον. [5]
- 8 462b T il < εὔ νυ καὶ ἡμεῖς—ὄλωνται : > ὅτι ἐντεῦθεν ἄνω (sc.
- 8 463-5 Θ 32-4) μετάκεινται. A im < οὐκ ἀλαπαδνόν : > γράφεται "οὐκ ἐπιεικτόν" (Θ 32).
- 8 463 A int ἡοῦς δὴ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄας δὴ" {καὶ μάλλον} ἀντὶ τοῦ ἐσαύριον.
- 8 470a ἔστι δὲ ἡ λέξις οὐχ Ὀμηρικὴ. A < ἡοῦς : > ἅμα ἡμέρᾳ, οἷονεῖ ὄρθρου, σημαίνει δὲ τὸ αὐρίον.
- 8 470b A int ἡοῦς : ἔωθεν, ὄρθρου, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ.
- 8 470c T < ἡοῦς—θανόντος : > κινητικὰ μὲν ταῦτα τῶν ἀκουόντων.
- 8 470-6 ἀλλ' ὀρίζων τὸ πέρας παραμυθεῖται τὴν ἀτυχίαν. b (BCE 3 E 4) T < αἴ κ' ἐθέλησθα : > ἐν
ἄλλῳ "ἦν ἐθέλησθα".
- 8 471 A im οὐ γὰρ πρὶν <πολέμου ἀπο> παύσεται ὄβριμος Ἑκτωρ : τὸ ὄβριμος προσέθηκε πρὸς τὸ
λυπεῖν αὐτήν.
- 8 473a1 T τὸ οὐκ ἀποπαύσεται καὶ τὸ ὄβριμος πρὸς τὸ ἔτι λυπεῖν προστέθινται.
- 8 473a2 b (BCE 3 E 4) {πρὶν} ὄρθαι : ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ ὄρω κέκλιται.
- 8 474a ὅτι δὲ ἐστὶ βαρύτονον τὸ ὄρω, πρόδηλον ἐκ τοῦ "ὄτε τ' ὤρετο" (M 279), "ὤρτο πολὺ πρῶτος
μέν" (H 162). A < ὄρθαι : > διεγερθῆναι.
- 8 474b A im T il ἡματι τῷ, ὃ τ' ἄν—θανόντος : ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι διὰ τοῦ ἡματι τῷ (475)
πλείονος χρόνου ὑπέρθεσιν σημαίνει, τῇ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὸν τάφρον παράγει τὸν Ἀχιλλέα (cf.
- 8 475-6 Σ 215-29). καὶ ἀκριβολογεῖν οὐκ ἀναγκαῖον, κατὰ τίνα καιρὸν ἐξαναστήσεται, ἀρκεῖ δὲ "πρὶν
ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα" (Θ 474). τό τε ἐπιφερόμενον ψευδὸς τι ἔχει· οὐ γὰρ ἐν

- τῷ στείνει μάχονται. στείνει (476) δὲ εἴωθε λέγειν—στενοχωρίαν. αἰνοτάτῳ (476) δὲ τῷ χαλεπῷ διὰ τὸν φόβον. Α στείνει {ἐν αἰνοτάτῳ}: τὴν τῶν πραγμάτων στενοχωρίαν δηλοῖ. ^[5]
- 8 476a ἅμα δὲ καὶ στενός ἐστι τόπος οὕτω καλούμενος. Τ < θανόντος : > γράφεται "πεσόντος".
- 8 476b Α int ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι : τὸ μοιρίδιον προβάλλεται, ἵνα μὴ δοκῇ τυραννεῖν.
- 8 477 b (BCE 3 E 4) Τ πείρα θ' ἴκηαι / γαίης καὶ πόντοιο : δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ὅτι συναπολήγει γῆ καὶ θάλασσα, ὥς ἂν τοῦ ὕδατος περικεχυμένου τῇ γῇ σφαιρικῶς καὶ καλύπτοντος αὐτὴν πλὴν τῶν ἀνεχουσῶν ἡπείρων, ἐν αἷς κατοικοῦμεν.
- 8 478–9 Α b (BCE 3 E 4) Τ < Ἰαπετός : > εἷς τῶν Τιτάνων.
- 8 479 Α im < Ἰαπετός τε Κρόνος τε : > Διὸς μεταστήσαντος— ὄρος ἐπιθεῖς ἴαφ οὗ Ὀφίωνιον προσηγορεύθη. Α < ὑπερίονος ἡελίοιο : > τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντος ἡλίου.
- 8 480 Α im Ὑπερίονος : τοῦ ἡλίου. ἦτοι—τὰ ὅλα συνέχεται. Α τὸν δ' οὐτι προσέφη λευκώλενος : ἐν καιρῷ ἢ ἀποσιώπησις· οὔτε γὰρ ἐπαινεῖν ἔχει τὰ λεχθέντα οὔτε ἀντιλέγειν πρὸς ὀργὴν τοιαύτην.
- 8 484 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν δ' ἔπε ς' Ὠκεανῷ < λαμπρὸν φάος ἡελίοιο > : ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς Ὠκεανὸν δύνοντα καὶ ἐξ Ὠκεανοῦ ἀνίσχοντα λέγει τὸν ἥλιον, ἐξ ἡρώϊκοῦ δὲ < προσώπου > οὐκέτι.
- 8 485a Α ἐν δ' ἔπε ς' Ὠκεανῷ < λαμπρὸν φάος ἡελίοιο > : τῷ ὀρίζοντί φησιν, ὅς διατειχίζει τοῦ κόσμου τὸ φανερόν καὶ ἀφανές.
- 8 485b οὐκ ἀληθῆ οὖν δηλοῖ ἔμπρῳσιν τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ φαντασίαν δίδωσιν, ὥς ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἔρχεται ἐπὶ τὴν δύσιν ἐλθών. b (BCE 3 E 4) Τ ἔλκον νύκτα μέλαιναν < ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν > : ἔλκον Τ τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ φωτὸς τῶν ἀκτίνων.
- 8 486 εὔ δὲ καὶ τὸ παρατατικόν· σφαιροειδὴς γὰρ οὔσα ἡ γῆ οὐ πᾶσα ὑφ' ἐν σκιαζεται, b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ κατὰ μικρόν. Τ Τρωσὶ μὲν ῥ' ἀέκουσι < —ἐρεβεννῇ > : βραχεῖαν ταύτην τὴν μάχην ἐποίησεν, ἐγχρονίζειν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δυστυχίαις οὐ θέλων· ὅθεν τινὲς αὐτὴν καλοῦσι ἑκῶλον.
- 8 487–8 b (BCE 3) Τ τρίλλιστος : ὅτι τὰ τρία ἐπὶ πλήθους τάσσει.
- 8 488a τρίλλιστος οὖν πολυλιτάνευτος. Α < τρίλλιστος : > πολυλιτάνευτος.
- 8 488b1 πλεονάζει δὲ τὸ λ. Τ il πλεονάζει τὸ λ.
- 8 488b2 ὁ πολυλιτάνευτος. Α int νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι : συνελάσας μέχρι τῶν νεῶν αὐτοὺς ἀφίσταται παρὰ τὸν ποταμὸν b (BCE 3 E 4) Τ ὡς προβλήματι χρησόμενος τῷ ρεῖθρῳ καὶ Τ πρὸς τὸ μὴ ἐξακούεσθαι τοῖς πολεμίοις καὶ μὴ μακρὰν ἀπεῖναι τῆς πόλεως.
- 8 490 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ < νεκύων διεφαίνετο χῶρος > : ὅτι οὐκέτι γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις.
- 8 491a πρὸς Ἰστρὸν (cf. FG rHist 334, 70). Α < ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος : > ἀμέτοχος ἦν καὶ καθαρός.
- 8 491b Α im ἐν καθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων : ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν—τῶν νεκρῶν. Α τὸν ῥ' Ἑκτωρ : ὅτι Ζηνόδοτος περιγράφει ἀπὸ τούτου τέσσαρας στίχους κατὰ τὸ ἐξῆς (sc.
- 8 493a Θ 493—6) διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ γεγράφθαι (cf. Z 318—20). ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οἰκειότερον ἐνταῦθα κεῖσθαι λέγει διὰ τὸ ἐν τῷ στρατεύματι διαλέγεσθαι. Α Διὶ φίλος : οὐδαμοῦ μᾶλλον ὁ Ἑκτωρ ἐν καιρῷ ἐλέχθη Διὶ φίλος ἢ νῦν, εἴ γε καὶ θεοῖς ἀπέχθεται δι' αὐτόν.
- 8 493b b (BCE 3 E 4) Τ ἔγχος ἔχε : ὥς ἐν πολέμῳ δημηγορῶν ἀντὶ σκήπτρου τῷ δόρατι χρῆται, τὰ σημεῖα τῆς ἀνδρίας προβαλλόμενος.
- 8 494a1 Τ καλῶς οὐ σκῆπτρον κατέχων δημηγορεῖ, ἀλλὰ τὰ τῆς ἀνδρίας σημεῖα προβαλλόμενος.

- 8 494a2 b (BCE 3 E 4) < ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα : > γράφεται "ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε".
- 8 496 A im κέκλυτέ μευ , Τρῶες : ὑπερῆφανίας μεστὸς ὁ λόγος· οὐ γὰρ εὖνους θέλει ποιήσασθαι τοὺς ἀκρωμένους, ἀλλὰ μόνον καυχᾶσθαι, οὐχ ὡς τὸ "ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί" (B 110).
- 8 497 b (BCE 3 E 4) Τ νῦν ἐφάμην νῆας < τ ' > ὀλέσας < — / ἄψ ἀπονοστήσειν > : πάλιν οἰκιοῦται τὸ κατόρθωμα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς "ἔλπομαι εὐχόμενος < — / > ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσ < σ > ιφορήτους" (Θ 526—7).
- 8 498–9a1 Τ καὶ πάλιν δὲ τὸ κοινὸν οἰκιοῦται κατόρθωμα καὶ πάλιν τῇ νίκῃ γαυριᾷ.
- 8 498–9a2 b (BCE 3 E 4) < Ἴλιον ἠνεμόεσσαν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 8 499 A im ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε : εὐέλπιδας καὶ ἐπιθυμητὰς ἐποίησεν αὐτοὺς τῆς ἡοῦς.
- 8 500 Τ ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν".
- 8 501 ἐξ ἄλλου δὲ στίχου (sc. K 45) τὸ ἡμιστίχιόν ἐστι νῦν ἀναρμόστως προστεθειμένον· οὐ γὰρ κατὰ Διὸς προαίρεσιν νῦξ ἐγένετο. Α ἀλ λ ' ἦτοι νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτί : τοῦτο, ἐπεὶ ἦσσαν ἦν, ἐκοινοποίησε πρὸς αὐτούς.
- 8 502 Τ < ἐφοπλισόμεσθα : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐφοπλίζεσθον".
- 8 503 συγχεῖ δὲ τὸ δυϊκόν. Α int ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους < / — ἐδωδὴν > : στρατηγικῶς πρὸ αὐτῶν τῶν ἵππων φροντίζει, ὃ καὶ Ἀνδρομάχη ποιεῖ· "ὕμῖν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν" (Θ 188).
- 8 503–4 b (BCE 3 E 4) Τ < ἄξεσθε : > ὅτι οὐ μέλλοντα σημαίνει τὸ ἄξεσθ ε , ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ ἄγετε.
- 8 505a Α int < ἴφια : > εὐχρηστα.
- 8 505b οἱ δὲ ἰσχυροποιά. ἢ εὐθηνοῦντα καὶ λιπαρά. Α im σῖτόν τ ' ἐκ μεγάρων : οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ σίτου κοινὸν τὸ "ἄξεσθε" (Θ 505)· οὐδὲν γὰρ τῶν ἀψύχων ἄγεται, φέρεται δὲ μᾶλλον.
- 8 507 προσυπακουστέον οὖν τὸ φέρετε. Α b (BCE 3 E 4) Τ καίωμεν πυρὰ πολλά : πρὸς ἀσφάλειαν μὲν ἑαυτῶν, κατάπληξιν δὲ τῶν πολεμίων.
- 8 509 b (BCE 3 E 4) Τ μή πως καὶ διὰ νύκτα < — / > φεύγειν ὁρμήσονται : στρατηγικῶς εὐέλπιδας αὐτοὺς ποιεῖ διὰ τῆς τῶν πολεμίων φυγῆς.
- 8 510–1 b (BCE 3 E 4) Τ < διὰ νύκτα : > διὰ νυκτός.
- 8 510 Α im < μὴ μὰν ἀσπουδί γε : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ῥαδίως, μήπως χωρὶ < σ > σπουδῆς.
- 8 512 Α im < ἀλ λ ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση : > αἱ Ἀριστοφάνους "πέσσοι".
- 8 513a1 Παρμενίσκος δὲ ἐν τῷ α' Πρὸς Κράτητα (fr. 2 Br.) ὡς Ἀριστάρχειον γραφὴν προφέρεται "ἀλλ' ὥς τις κείνων γε". Α {ἀλλ' ὅστις τούτων γε;} Ἀρίσταρχος δὲ "κείνων γε".
- 8 513a2 Τ Ἀριστοφάνης "πέσσοι".
- 8 513a3 Τ il {ἀλλ' ὥς τις τούτων γε} βέλος : ὅτι βέλος εἴρηκε τὸ τραῦμα ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι.
- 8 513b Α {ἀλλ' ὥς τις τούτων γε} βέλος : βέλος νῦν τὸ βεβλημένον μέρος, τὸ τραῦμα τὸ ἐκ βολῆς· "ὥς δ' ὅταν ὠδίνουσας ἔχη βέλοσ" (Λ 269).
- 8 513c1 Τ τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα, ὡς τὸ "ὥς δ' ὅταν ὠδίνουσας ἔχη βέλοσ".
- 8 513c2 b (BCE 3 E 4) < οἴκοθι πέσσοι : > καὶ μέχρις οἴκου κατάσχοι τὴν πληγὴν.
- 8 513d Α int < νηὸς ἐπιθρώσκων : > γράφεται "νηὸς ἀποθρώσκων".
- 8 515a Α im ἴνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος : ἀλαζονεῖαν ἔχει ὁ λόγος βαρβαρικὴν.
- 8 515b Τ < ἀγγελλόντων : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν.
- 8 517

- A int παῖδας πρωθήβας <πολιοκροτάφους τε γέροντας> : πᾶς γὰρ ἱκανὸς ἀπὸ τείχους ἀμῦναι.
- 8 518 καὶ οἱ μὲν παῖδες μεθ' ἡδονῆς φιλονεικῶς ἀγρυπνοῦσιν, οἱ δὲ γέροντες πρὸς ὕπνον ἀλλοτρίως ἔχουσιν. T λέξασθαι προτὶ ἄστυ <θεοδμήτων ἐπὶ πύργων> : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγκοιμηθῆναι.
- 8 519a θεοδμήτων δέ, καθὸ ὑπὸ θεῶν ὠκοδομήθη τὸ τεῖχος τῆς Ἰλίου. A λέξασθαι : παρὰ τὸ λέχος.
- 8 519b1 καὶ "ξύλα †λέγετε" (cf. Θ 507), συλλέγεσθε†. καὶ "Σύλλογος Ἀχαιῶν" (cf. T.G.F. p. 161 N. 2 = Soph. frgg. I p. 97 P. = T.G.F. IV p. 163 R.). "Τρῶας λέξασθαι" (cf. B 125), ἀριθμηθῆναι ὅθεν λογάδες. T παρὰ τὸ λέχος.
- 8 519b2 καὶ ξύλα λέξασθαι καὶ "Τρῶας μὲν λέξασθαι" (B 125), ὅθεν καὶ λογάδες καὶ "Σύλλογος Ἀχαιῶν". b (BCE 3) < προτὶ ἄστυ : > γράφεται "περὶ ἄστυ".
- 8 519c A im θεοδμήτων : ἀπαρκεῖ πρὸς φυλακὴν ἢ ἄχρηστος ἡλικία· ἀφ' ἑαυτῶν γὰρ τὸ ὀχυρὸν ἔχουσι τὰ τεῖχη, θεόδητα ὑπάρχοντα.
- 8 519d T θηλύτεροι : τῶν ἄλλων ζώων, ἢ τῶν παρθένων.
- 8 520 αἱ τετοκυῖαι τὴν συνήθη, φησὶν, οἰκουρίαν προσεχέτωσαν ἅμα συνεργοῦσαι κατὰ δύνανται τοῖς κακοπαθοῦσιν. b (BCE 3 E 4) T θηλύτεροι : αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια—πλησιάζουσιν. A < καιόντων : *** > ἀντὶ τοῦ A im καιέτωσαν.
- 8 521 A im T il ὦ δ' ἔστω, Τρῶες : τυραννικῶς ἀπειλεῖ ὅθεν καὶ "χαλεπὴν ἀποθέσθαι ἐνιπήν" (E 492).
- 8 523a1 T τυραννικῶς αὐτοῖς, οὐχὶ βασιλικῶς διαλέγεται ἐπηρμένος τῇ ἀλαζονείᾳ.
- 8 523a2 b (BCE 3 E 4) μῦθος δ' ὅς <—ἀγορεύσω> : ἀθετοῦνται δύο στίχοι, διότι τῇ ἐξῆς οὐδὲν λέγει καὶ τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἀντὶ προτακτικοῦ παρείληπται, ὅς μὲν (524) ἀντὶ τοῦ ὁ μὲν.
- 8 524–5 ὁ δὲ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· περὶ μὲν τῶν νῦν καὶ τήμερον συντετέλεσταί μοι ὁ λόγος καὶ οὐδὲν παραλείπεται, περὶ δὲ τῶν εἰς αὔριον ὑπὸ τὴν ἔω μηνύσω. A < ὑγίης : > ὁ ἀπαραποίητος καὶ ἀπαράβατος. ^[5]
- 8 524a1 b (BCE 3) ἀπαράβατος ὑμῖν.
- 8 524a2 T il τὸν δ' ἡοῦς <—> ἀγορεύσω : τὸν δὲ ἐξῆς αὔριον ἐρῶ.
- 8 525 πάντως δὲ περὶ διανομῆς σκύλων. T εὐχομαι ἐλπόμενος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔλπομαι εὐχόμενος".
- 8 526a οὐ κατὰ τὸν Ἑκτορα δὲ τὸν οὕτως ἐπηρμένον λέγει, ἐλπίζω εὐχόμενος τοῖς θεοῖς· ἐπεικὲς γάρ· τοῦναντίον γὰρ οἰκεῖον, εὐχομαι ἐλπόμενος, καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. A < εὐχομαι ἐλπόμενος : > οὕτως ἡ γραφή, εὐχομαι ἐλπόμενος, οὐ τὸ ἐναντίον. ^[5]
- 8 526b A im εὐχομαι ἐλπόμενος : ἀντὶ τοῦ καυχῶμαι.
- 8 526c T ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσ <σ> ιφορήτους : ὅφ' ἐν Ἀρίσταρχος.
- 8 527a T ὅρα δὲ τὸ παλίμβολον Ἑκτορος τῇ γυναικὶ ἔλεγεν "ἔσσεται ἡμᾶρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή" (Z 448)· ἐκεῖ μὲν γὰρ τῶν Τρῶων ἡττωμένων δύσελπις ἦν, ἐνταῦθα δὲ τῇ μάχῃ κρατῶν ἐλπίζει τὰ χρηστά. b (BCE 3 E 4) T κηρεσιφορήτους : συνθέτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους, ἴσως δέ, ἐπεὶ ἀναλύει αὐτὸ "οὐς κῆρες φορέουσιν" (Θ 528)· ἔθος γὰρ αὐτῷ πολλάκις τὰ σύνθετα ἀναλύειν. ^[5]
- 8 527b οὐδέποτε δὲ δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθεται, οἷον πᾶσι καὶ πάντεσσι, "πασιμέλουσα" (μ 70), οὐχὶ παρὰ τὴν πάντεσσι ἢ σύνθεσις "Ναυσικάα" (ζ 17 al.), "Ναυσίθοοσ" (ζ 7 al.), "ἐγχεσίμωροι" (H 134 al.), "τειχεσιπλήτης" (cf. E 31. 455). κατ' ἀρχὴν δὲ προσέθηκα διὰ

τὸ παρ' Ἐπιχάρμῳ (fr. 218 K.) κατὰ τέλος συντεθειμένον "γυναικάνδρεσσι ποθεινοί". εἴπερ οὖν τοῦτο ἀληθές, δηλονότι παράλογον τὸ κηρεσσιφορήτους κατὰ σύνθεσιν ἄναγνωστέον†. ἀλλ' ὅμως ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχειος, δι' ὃν εἶπομεν λόγον. Α οὐς κῆρες φορέουσι <μελαινάων ἐπὶ νηῶν> : ἀθετεῖται, ὅτι περισσός· ἐν γὰρ τῷ "κηρεσσιφορήτους" (θ 527) τὸ αὐτὸ συντόμως εἴρηκεν. ^[10]

- 8 528 ὁ δὲ Α Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν αὐτόν. AT il < ἐπὶ νυκτί : > γράφεται "ἐπὶ νύκτα".
- 8 529 Α int εἶσομαι : ὅτι τὸ εἶσομαι πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν γινώσομαι, ἐν ἄλλοις δὲ πορεύσομαι, "εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν" (Φ 335) καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφάνη, "εἶσατο <δ'> ὡς ἴσχετο ἐρινεός" (ε 281).
- 8 532 Α αἱ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης—φέρωμαι : ἐντέχνως ἐφ' ἑαυτοῦ μὲν εἶπεν ὅτι οὐκ ἀπωσθήσεται, ἐπὶ δὲ τοῦ Διομήδους ὅτι ἀναιρεθήσεται καὶ ὅτι σκῦλα παρέξει αὐτῷ ἀποθανών.
- 8 532-4a b (BCE 3 E 4) Τ αἱ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης <—φέρωμαι> : στρατηγικῶς παραθαρσύνει αὐτούς· δεδίασι γὰρ Διομήδην διὰ τὴν ὑπόγυον ἀριστείαν.
- 8 532-4b καὶ τὸ Τυδεΐδης (532) προσλαβὼν τὸ ἄρθρον οὐκ ἀργὴν ἔχει τὴν ἀναφοράν. b (BCE 3 E 4) Τ < φέρωμαι : > ἐν ἄλλῳ "φεροίμην".
- 8 534 Α im αὐρίον ἦν ἀρετὴν <—ἐταῖροι> : ὅτι ἡ τούτους δεῖ τοὺς τρεῖς στίχους μένειν, οἷς τὸ ἀντίσκιμα παράκειται, ἡ τοὺς ἐξῆς τρεῖς, οἷς αἱ στιγμαὶ παράκεινται (sc.
- 8 535-7 Θ 538—40)· εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους διὰ τὸ καυχηματικώτερους εἶναι τοὺς λόγους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους τρεῖς οὐδὲ ἔγραφεν. τὰ αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Δίδυμος (p. 115 Schm.), ἃ καὶ ὁ Ἀριστόνικος· διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. Α < κείσεται οὐτηθεῖς , > πολέες δ' ἄμ φ' αὐτὸν ἐταῖροι : κοινὸν ληπτέον τὸ 'κείσονται'. ^[5]
- 8 537a1 Τ ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον τὸ 'κείσονται'.
- 8 537a2 b (BCE 3 E 4) εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς </ εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως> : οὕτως διὰ τοῦ εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς , καὶ τὸ ἀγήρως διὰ τοῦ ὥ .
- 8 538-9a Α αἱ γὰρ ἐγὼν <— / > εἶην ἀθάνατος : βαρβαρικὸν τὸ εὐχεσθαι τὰ ἀδύνατα.
- 8 538-9b b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν : καλῶς ἐπὶ μὲν Ἑλλήνων φησὶν "Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, Α b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφὶ δὲ νῆες / σμερδαλέον" (B 333—4), ΑΤ ἐπὶ δὲ τῶν Τρῶων κελάδησαν λέγει· θορυβῶδες γὰρ τὸ βαρβαρικόν.
- 8 542 Α b (BCE 3 E 4) Τ ἄξοντο : τὸ ἄξοντο οὐ τὸν μέλλοντα σημαίνει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἴαγοντο.
- 8 545 Α {οἱ δὲ μέγα φρονέοντες} ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ : προηγουμένως μὲν τοῖς ἐξῆς συναπτέον· τὸν γὰρ τόπον, ἐν ᾧ ἡ τοῦ πολέμου συμβολὴ γίνεται, γέφυραν εἶπε πολέμου· ἢ τὰς διαβάσεις αὐτάς, αἷς ἐν τοῖς πολέμοις ἐχρῶντο.
- 8 553a λόγον δὲ ἔχει καὶ τοῖς ἄνω συνάπτειν, ἵν' ἡ περίφρασις, πολέμοιο γεφύρῃ ἀντὶ τοῦ τῷ πολέμῳ· ὁ δὲ λόγος, μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πολέμῳ, τουτέστι τῷ κεκρατηκέναι κατὰ τὸν πόλεμον. Α < γεφύρας : > γράφεται "γεφύρῃ". ^[5]
- 8 553b Α im ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ : τὸν μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν τόπον.
- 8 553c Τ ὥς δ' ὅ τ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην : τοῦτως† οὐ τὴν τότε οὖσαν φαεινὴν , ἀλλὰ τὴν καθόλου φαεινὴν .
- 8 555a αἰὶ δὲ τὰ φαινόμενα ἐν οὐρανῷ φησι καὶ οὐκ Ὀλύμπῳ. Α φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην : οἱ μὲν ἄρτι φαίνεσθαι ἀρχομένην, οἷον νέαν ἐν τῷ φάει· οἱ δὲ λεπτὴν, "μάστιγα φαεινὴν" (Κ 500)· οἱ δὲ τὴν φύσει φαεινὴν, καὶ "ζέσ <σ> ἐν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ" (Σ 349) καὶ "εὐμελίῳ Πριάμοιο" (Δ 47) καὶ "Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι" (Β 467). ^[5]

- 8 555b1 προσφυῶς δὲ τῷ νυκτερινῷ φωτὶ αὐτὰ ἀπεικάζει. Τ οἱ μὲν ἄρτι φαίνεσθαι ἀρχομένην, οἱ δὲ λεπτήν, ὡς τὸ "μάστιγα φαεινήν", οἱ δὲ τὴν φύσει φαεινήν.
- 8 555b2 προσφυῶς δὲ τῷ νυκτερινῷ φωτὶ παρεικάζει αὐτά. b (BCE 3 E 4) ἔκ τ ' ἔφανεन πᾶσαι <σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι> : ἀθετεῖται, ὅτι οἰκειότερον ἔχει κατὰ τὴν Πατρόκλου ἐπιφάνειαν (sc.
- 8 557a Π 299). καὶ ὁ ἐξῆς (= Π 300) δὲ συναθετεῖται αὐτῷ· ἐκεῖ γὰρ αἰφνίδιον βούλεται ἐπίλαμψιν παραστήσαι αἰφνιδίως Πατρόκλου ἐπιφανέντος, ἐνταῦθα δὲ παρατεταμένην νηνεμίαν κατ' εὐδίαν. οὐκ ἐφέροντο δὲ οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ. ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α πρόνες : ὡς σώφρονες· τὸ γὰρ πρῶνες πληθυντικὸν διηρέθη, καὶ εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν ἢ περισπωμένη μετηνέχθη. ^[5]
- 8 557b Α πρόνες : ἀπὸ τοῦ ὁ πρῶν πρῶνες, καὶ κατὰ διαίρεσιν πρόνες· εἰσὶ δὲ ὄρους ἐξοχαί.
- 8 557c Τ ἔκ τ ' ἔφανεन—αἰθήρ : οὐκ ἐφέροντο †τά γ'† παρὰ Ζηνοδότῳ.
- 8 557-8 ἡθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης †τά γ'†. Τ < δέ τ ' : > ἄνευ τοῦ τέ.
- 8 559 Τ il τόσσα μεσηγὺ νεῶν <ἡδὲ Ξάνθοιο ῥοάων> : ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ "ὦς" (Θ 555) ὁμοιωματικῶς ὄντι ἀκαταλλήλως ἀποδίδοται τὸ τόσσα ποσότητος ὃν δηλωτικόν· διὸ καὶ τινες γράφουσιν "ὦς τὰ μεσηγὺ νεῶν".
- 8 560a τὸ μὲν οὖν παραβολικὸν τὸ τῆς ἀντεικασίας ἔχει, τὸ δ' ἀνταποδιδόμενον τὸ τοῦ πλήθους παρεμφαίνει. καὶ ὅτι οὐ †τὸν Σκάμανδρον Ξάνθον καλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐξῆς "ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον" (Υ 74). Α < τόσσα μεσηγύ : > γράφεται καὶ "τοῖα μεσηγύ" καὶ "ὦς τὰ μεσηγύ". ^[5]
- 8 560b Α im τόσ <σ> α μεσηγὺ νεῶν : ἄλλως ἐσχημάτισε τὸν λόγον, οὐκ ἐπενεγκὼν τῷ "ὦς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα" (Θ 555) τὸ 'οὕτω μεταξὺ νεῶν'.
- 8 560c b (BCE 3 E 4) Τ χίλι ι ' {ἄρ}: ὅτι Ζηνοδότος γράφει "μύρια".
- 8 562 ἐπιφέρει δὲ "ἐν δὲ ἐκάστῳ / εἵατο πεντήκοντα σέλα" (Θ 562—3) ὥστε γίνεσθαι μυριάδας πεντήκοντα, ἐὰν δὲ γράφηται χίλι α , πέντε μυριάδας, συμφώνως διὰ παντὸς γὰρ τοὺς βαρβάρους ἐλάσσονας τῶν Ἑλλήνων συνίστησιν. Α παρ δὲ ἐκάστῳ </ εἵατο πεντήκοντα σέλα> : τὸ ἐξῆς παρὰ ἐκάστῳ σέλα εἵατο πεντήκοντα ἄνδρες· ἀποκοπὴ γὰρ ἐστὶ τοῦ σέλαϊ. ^[5]
- 8 562-3a τὸ φιλότιμον δὲ τῶν ἀριθμῶν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα "πεντηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστη" (γ 7) καὶ "νῆες μέν μοι ἔποντο δυώδεκα" (ι 159). Τ < παρ δὲ .
- 8 562-3b . . σέλα : > πρὸς τῷ σέλα. b (BE 3) εἵατο πεντήκοντα : ἀφορμὴν λαβὼν καὶ τὸν τῶν Τρώων ἡμῖν ἀριθμὸν ἐδήλωσεν ὅτι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας ἐστὶν αὐτῶν τῶν πολιτῶν· b (BCE 3) Τ οἱ γὰρ ἐπικούροι καθεύδουσι, Τρωσὶ τὴν φυλακὴν ἐπιτρέψαντες.
- 8 563 b (BCE 3 E 4) Τ εἵατο πεντήκοντα σέλαι πυρός : παρ' †ἐκάστη† δὲ σέλα πυρός, τουτέστι παρ' ἐκάστη δὲ πυρᾶ, πεντήκοντα ἐκαθέζοντο ἄνδρες. ἐκ τούτων—πέντε μυριάδες ἦσαν. Α κρῖ λευκόν : εἰ ἦν ἀπὸ τοῦ κριθῆ, λευκὴν ἂν ἐπήγαγεν. ^[5]
- 8 564 Τ Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περί στιγμῆς.
- 8 postscr Α .
- 9, pap7a 129? [] ασα . [] [] πεποιη[] [] . εναυτο[] [] ως λέγοντα [] τα[ς γ]υναῖκας. — μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι· οὐδεμίαν χῶραν ἔχει νῦν τὸ ἄρθρον τὸ τῆς ἀλλ' οὕτω λέγει ἀν(τι) τοῦ τῆς τα]ύτης τῆς προδεδηλωμένης τῆς Βρισηίδος ἐπιβῆ— ναι εὐνῆς. ^[5]
- 9, pap7a 141

εἰ δ]έ κεν Ἄργος ἰκώμεθ' Ἀχαιϊκόν, ο]ὔθαρ ἀρούρης; [] . τον [] . [..... — β[ω . [τα .
[του[— τρυ . [c. 4 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ['] ἐπιμείλια δώσω:
μελ[τω[τω[ελα[τει[καυ[— πο[. ^[10]

9, pap7a 147 Pap.

9, pap7 t VII (ad I 447?) .

9, pap7 ante447 []ουφο[οἶον ὅτε πρ]ωτον λίπ[ον Ἑλλάδα: Φοῖνιξ ὁ Ἀμύ]ντορος κα[. ^[1]

9, pap7 447]εις ὑπὸ τ . [.... ὅπως] μισῇ του[..... κ]ατὰ τοῦ Φο[ίνικος γ]εννησάμ[.....]ς
παραγεῖ[.....]σμενωσ[.....]τίθεται[..... Λιτὰς μὲν τὴν ῥαψωδίαν καλοῦσιν. ^[10]

9 0a ἐπειδὴ δὲ οἱ Τρῶες ἐκ παραδόξου νικῶσι βέλεσι Διός, οὐκ οἰκεία δυνάμει, παντὶ πόνῳ τὴν
τύχην φυλάττουσιν, παρεμβολὴν ἐπὶ τῷ ναυστάθμῳ ποιοῦμενοι. τοῖς δὲ Ἑλλησιν ἅπαντα
δυσχερῇ, b (BCE 3 E 4) Τ πρῶτα μὲν ἐν καιρῷ μὴ παρόντος ἀγαθοῦ συμμάχου, εἴτα καὶ μετὰ
παράβασιν τοσοῦτον εὐτυχοῦντων <τῶν> Τρώων· <εἴτα> οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διός. μάλιστα δὲ
πάντων ὁ τὴν αἰτίαν ἔχων Ἀγαμέμνων ἄχθεται. b (BCE 3 E 4) ὅταν δὲ ἄλλων πραγμάτων
ἄρχεσθαι μέλλῃ, παραγραφὰς ἐμβάλλει, ὡς οἱ νόμοι τῶν ἱστοριογράφων· b (BE 3 E 4) Τ
μεταβαίνων γὰρ ἐπὶ τὰ Ἑλλήνων ἀπεκορύφωσε τὸν λόγον. b (BE 3 E 4) ἡ Ι τῆς Ἰλιάδος
ἐπιγράφεται Λιτή, ὅτι Ἀγαμέμνων Νέστορος συμβουλεύσαντος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἄνδρας
λίσσεσθαι ἔπεμψεν ἀρίστους, Φοῖνικα Ὀδυσσεά Αἴαντα. ^[10]

9 0b Α < Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς / .

9 1-2 .. ἔχε φύζα : > ὅρα τὸ ἀντίθετον πῶς ἐδήλωσεν ἐνὶ ῥήματι, Τρῶες ἔχον (1), Ἀχαιοὺς ἔχε (1—2).
Α b (BCE 3 E 4) Τ ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον : καλῶς εἶπεν· οἱ μὲν γὰρ Τρῶες—ὑπὸ τοῦ
δέους. Α < θεσπεσίη : > ἡ βουλήσει θεῶν †προγεγεννημένη†, b (BCE 3 E 4) Τ il ὡς καὶ
ἀλλαχοῦ "ἢ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις/ ἢ ἀνδρῶν κακότητι" (B 367—8). ^[5]

9 2a Τ il θεσπεσίη ἔχε φύζα , < φόβου κρυόεντος ἑταίρη > : φύζα σημαίνει τὴν μετὰ δέους φυγὴν,
ὅθεν καὶ "φυζακινήσῃ ἐλάφοισι" (N 102)· νῦν δὲ ἔκπληξις.

9 2b ἀπολογεῖται δὲ ὅτι ἐκ θεῶν. κρυοίς δὲ φόβος ὁ ψυχρός· τὸ θερμὸν γὰρ ἐπιλείπει τοὺς δεδιότας.
Α b (BCE 3 E 4) Τ ὁ κρυόεντος : φρικτοῦ, φοβεροῦ· συμβαίνει γὰρ τοὺς δεδιότας συγκρούειν τοὺς
ὀδόοντας.

9 2c Τ πένθει δ' ἀτλήτῳ < βεβολήατο πάντες ἄριστοι > : οἱ μὲν ἄλλοι περὶ φυγὴν, οἱ δὲ ἄριστοι ἐν
πένθει· ἀνάξιον γὰρ Ἑλληνικῶν ἀρχηγῶν ἡ φυγή.

9 3a μάλιστα δὲ αὐτῶν ἄπτονται αἱ συμφοραί, ἐπεὶ καὶ τὴν αἰτίαν τῶν κατορθωμάτων ἐπὶ τούτους
ἀνάγομεν. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ μὲν οὖν βεβολήατο ἐπὶ ψυχῆς, τὸ δὲ "βεβλήατο" (Ξ 28) ἐπὶ
σώματος. b (BCE 3 E 4) < ἀτλήτῳ : > ἀνυπομονήτῳ, ἀφορήτῳ. ^[5]

9 3b Τ il {πένθει δ' ἀτλήτῳ} βεβολήατο : < ὅτι > ἔνιοι "βεβλήατο", καὶ Ζηνόδοτος οὕτως.

9 3c ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ ψυχὴν τρώσεως καὶ ἀλγηδόνης αἰεὶ τοῦτο τάττει, ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ σῶμα πληγῆς
οὐκ ἐτι οὕτως. τὸ βεβολήατο ἔκτασιν ἔχει ποιητικὴν τοῦ εἰς τὸ ἡ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν
βραχέων. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ "πεφοβήατο δινήεντα" (Φ 206) καὶ τὸ "ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ
δεδμηάτο κοῦροι Ἀχαιῶν" (Γ 183). Α ὡς δ' ἄνεμοι δύο : διττὰ γὰρ αὐτοὺς ἐλύπει, ἔκπληξις τῶν
παρόντων καὶ δέος τῶν μελλόντων. ^[5]

9 4a1 οἱ δὲ "Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί" (Π 103). Τ καὶ γὰρ καὶ τὰ τούτους λυποῦντα διττά, ἡ
τῶν παρελθόντων ἔκπληξις καὶ δέος τῶν μελλόντων.

9 4a2 b (BCE 3 E 4) ὡς δ' ἄνεμοι δύο : καλῶς δύο ἀνέμους παρέλαβεν—λύπης τε καὶ φόβου. Α
< ἄνεμοι : ἡ > Ἀριστοφάνειος "ἀνέμω" δυϊκῶς.

9 4b1

A im ὡς δ' ἄνεμοι : ἢ ὡς Ἀριστοφάνης "ὡς δ' ἀνέμω <.

9 4b2 .. /> ἔλθόντ' ἐξαπίνης" (I 4 et 6). T Βορέης καὶ Ζέφυρος , <τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον/ ἔλθόν τ' ἐξαπίνης> : ἦτοι συναπτέον ἄητον / ἔλθόν τ' ἐξαπίνης , ἢ ὑποστικτέον ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ ἄητον (5), ἴν' ἢ τὸ ἐξῆς Βορέης καὶ Ζέφυρος (5) ἐξελθόντες ἐξαπίνης (6).

9 5-6a πῶς δὲ ἀμφοτέρους —ἀπὸ Θράκης πνεῖ. A τῷ τε Θρήκηθεν <ἄητον/ ἔλθόν τ' ἐξαπίνης> : οἱ μὲν συνεκδοχικῶς, ὡς "ὅσοι βεβλήατο χαλκῶ" (Ξ 28). [5]

9 5-6b οἱ δὲ ὅτι οἰκητήριον τῶν ἀνέμων ἢ Θράκη· εὐωχοῦνται <γ> οὖν παρὰ Ζεφύρῳ ἐν Θράκῃ (cf. Ψ 200—1)· ἔστιν οὖν ἐλθόντε ἀπὸ Θράκης ἄητον (5), ὅθεν ἐκάτερος εἴωθε πνεῖν. ἢ ὅτι ἡ τῶν Θρακῶν γῆ σιγματοειδῶς κεῖται καὶ ἐπὶ πολὺ διήκει μέχρι τῆς δύσεως· ἀφ' ἐκατέρου οὖν μέρους τῶν ἀνέμων ἔχει ἐκάτερον. T <Ζέφυρος :> ὁ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φέρων· ἕαρος γὰρ ἄρχεται πνεῖν. [5]

9 5 T il <ἐξαπίνης :> σφοδρότεραι γὰρ αἱ αἰφνίδιοι τῶν ἀνέμων ἐμβολαί.

9 6a A im T ἄμυδις : Νικίας (fr.

9 6b1 10 B.) καὶ Πάμφιλος δασύνουσι τὸ ἀμυδις , ἐπεὶ παρὰ τὸ ἅμα ἐγένετο. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 49 B.) καὶ οἱ περὶ Ἀλεξίωνα (fr. 35 B.) ψιλοῦσιν, πολὺ δὲ πρότερον καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον, καθότι, φασί, φιλεῖ πως τὰ ἀπὸ δασέων {πως} πολλάκις μετασχηματιζόμενα ψιλοῦσθαι, ἡμέρα "ἡμαρ" (A 592 al.), ἡδονὴ "ἡδοσ" (A 576 al.). πρόδηλον δὲ κακὴ τῆς συναλιφῆς "πάντ' ἄμυδις κεφαλῆσ" (M 385). ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς προσθεῖναι ἐκεῖνο ὡς ὅτι τὸ "ἄλλυδις" (Λ 486 al.) καὶ ἄμυδις τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ τῇ παραληγοῦσιν ἐξαιρέτως ἐχρήσαντο, ἢ διὰ τὸ υ ἐξηνέχθησαν. ἐχρῆν οὖν ἀμάδις τι εἶναι ὡς "χαμάδις" (Γ 300 al.). τροπὴ δὲ τοῦ α ἐγένετο εἰς τὸ υ , ὡς τὸ σάρκες σύρκες. καὶ ἐπεὶ Αἰολικὴ ἢ τροπὴ, καὶ ὁ τόνος Αἰολικὸς καὶ τὸ πνεῦμα. A ἄμυδις : ψιλωτέον τὸ ἄμυδις· Αἰολικὸν γὰρ καὶ πνεῦμα καὶ τόνον ἀνεδέξατο b (BCE 3 E 4) T ὁμοίως τῷ "ἄλλυδις". T <ἄμυδις :> ἅμα τῷ πνεῦσαι τοὺς ἀνέμους. [10]

9 6c b (BCE 3 E 4) T <κελαινόν :> μέλαν ἢ φοβερόν.

9 6d T il πολλὸν δὲ παρέξ ἄλλα φῦκος ἔχευαν : τὸ παρέξ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστὶ καὶ ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις· διὸ καὶ πολλάκις εὐρίσκεται καὶ εἰς κ λήγουσα ἢ ἕξ "παρέκ μέγα τειχίον ἀύλησ" (π 165.

9 7a 343). ἔστι δὲ ὅτε τὸ νοητὸν ἐπικρατεῖ τῆς ἕξ προθέσεως, ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς παρά· "ἀλλὰ παρέξ τὴν νῆσον ἐλαύνετον" (μ 276), "ὡς ἄρα φωνήσαντε παρέξ ὁδοῦ" (K 349). ἐνθάδε μὲν οὖν ἡγεῖται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 49 B.) παρέλκειν τὴν παρά, ἴν' ἢ ἐξ ἀλός, ἄλλοι δὲ τὴν παρά κυρίως κεῖσθαι, ἵνα γένηται παρ' ἄλλα φῦκος, καὶ τὴν ἕξ συντάσσεσθαι πρὸς τὸ ἔχευαν, ὅπερ καὶ βέλτιον· παρ' ἀλὶ φῦκος ἐξέχευαν. μετὰ γοῦν τῆς διὰ οὔσα ἢ ἕξ οὐ τρέπει τὸξ· "διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγοσ" (Archil. fr. 213 T.). Τυραννίων (fr. 16 P.) δὲ ἐν μέρος λόγου ἤκουσεν, ἴν' ἢ ἐπίρρημα, καὶ βαρύνει· καὶ ἔχει λόγον, ὡς Ἡρόδοτος ἐν δ' (46, 1)· "πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους". παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ τὸ παρέξ δύο μέρη λόγου εἰσὶ καὶ ἐγκλίνονται αἱ δύο προθέσεις. A παρέξ : δύο εἰσὶ προθέσεις. [10]

9 7b ἀμέλει καὶ τρέπεται τὸ ξ εἰς κ , "παρέκ μέγα" (π 165. 343), "παρέκ νόον" (K 391. Υ 133), b (BCE 3 E 4) T "παρέξ ὁδοῦ" (K 349), "παρέξ εἴποιμι" (ρ 139), "παρέξ ἀγορευέμεν" (M 213). T τινὲς δὲ ἐν μέρος λόγου, ὅπερ ἐστὶν ἐπίρρημα. ἔστι δὲ καὶ πάρεξ, ὃ γενικῇ θέλει συντάσσεσθαι. b (BCE 3 E 4) T μετὰ τὴν διὰ δὲ οὔσα ἢ ἕξ οὐδέποτε τρέπει τὸ ξ . τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω· πολλὸν δὲ παρὰ τὴν ἄλλα φῦκος ἐξέχευαν. b (BCE 3) T <ἔχευεν :> διχῶς, καὶ διὰ τοῦ α . [5]

9 7c A int <ἐδαίζετο :> ἐταράσσετο, διεκόπτετο.

9 8 T il ἄχεϊ μεγάλῳ : τῇ ἀλάλῳ λύπῃ.

9 9a

- ΤΤ il καὶ ἐξῆς "ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες" (I 13)· πένθους γὰρ ὄψιν γράφει τοῦ στρατοῦ. Τ
 < βεβολημένος ἦτορ : > ὅτι πάλιν τὸ βεβολημένος τὸ διὰ τοῦ ο ἐπὶ ψυχῆς λέγει.
- 9 9b A im < κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον : > τὸ μὲν πλῆθος οὐ συνάγει, ἐπεὶ ἐν
 ταῖς δυσπραγίαις ὀργίζονται τοῖς ἄρχουσιν, ἐπ' ἐκείνους τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς
 ἀναφέροντες, ἄλλως τε, εἰ μὴδὲν δυστυχήσαντες οὕτω πρῶην ἐδέξαντο τὴν φυγὴν, πολλῶ
 μᾶλλον νῦν δυστυχήσαντες· κατ' ὄνομα δὲ τοὺς ἀρίστους συνάγει, ἵνα μὴ ἔκπυστα γένηται τοῖς
 πολεμίοις τὰ πρασσόμενα, ἢ καὶ πρὸς τὸ μὴ ταράξαι τοὺς οἰκείους. ^[5]
- 9 11 οὐδὲ ἐν ταῖς δυσπραγίαις οὖν ἐξίσταται τῶν πρακτέων ὁ βασιλεύς. b (BCE 3 E 4) Τ μηδὲ βοᾶν :
 ἀντὶ τοῦ μὴ βοᾶν δέ, ὡς "δόλω οὐδὲ βίηφιν" (I 408) ἀντὶ < τοῦ > βία δὲ οὔ.
- 9 12a Τ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο : ταῦτά ποιεῖ τοῖς κήρυξι πρὸς τὸ δυσωπεῖν ἐκείνους, καὶ εἰκότως· ἡ
 γὰρ συμφορὰ ταπεινοῖ καὶ τὰ μεγάλα φρονήματα.
- 9 12b b (E 3) Τ < πονεῖτο : > ὅτι τὸ πονεῖν αἰεὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν τίθησιν.
- 9 12c νυκτὸς δὲ οὔσης—καλεῖ, ἵνα μὴ τις ταραχὴ γένηται. A int < τετιηότες : > τετιμωρημένοι ἢ
 λυπούμενοι.
- 9 13 Τ il ἴστατο δακρυχέων : ἵνα ἐλεεινὸς γεγονὼς μὴ καταλειφθῇ παρ' αὐτῶν.
- 9 14a b (BCE 3) Τ ὥστε κρήνη μελάνυδρος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μετ < ἃ δ' > Ἀργείοισιν ἔειπεν
 (14) / ὦ φίλοι Ἀργείων" (I 17).
- 9 14b περιήρηκε δὲ πάντα τὰ κατὰ τὴν παράθεσιν (sc. I 15—6). ἀναγκαῖα δέ ἐστιν εἰς αὐξησιν. Α
 μελάνυδρος : πολύυδρος. φύσει γὰρ—τὸ βάθος. Α αἰγίλιπος : ὑψηλῆς, ἣν καὶ αἶξ ἂν ἀπολίπη διὰ
 τὸ ἄγαν ὑψηλὸν ΑΤ καὶ δύσβατον· ἐν γὰρ τοῖς κρημνοῖς αἱ αἶγες ὡς ἐπίπαν νέμονται. ^[5]
- 9 15a Α ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τε τὸ πλῆθος τῶν δακρύων εἴληπται καὶ τῶν στεναγμῶν. ΑΤ δνοφερόν :
 μέλαν.
- 9 15b ἢ Τ μετὰ δονήσεως φερόμενον· τῷ δὲ ψόφῳ ὁ στεναγμὸς εἴκασται. b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ὁ βαρὺ
 στενάχων : ὅτι τινὲς γράφουσιν "ὡς ὄγε δακρυχέων" διὰ τὸ ἀκαταλλήλως πρὸς τὰ δάκρυα (cf.
- 9 16a I 14) τὸ στενάχων ἀποδεδόσθαι. ἔστιν δὲ ἐν τῷ στενάχειν καὶ δακρύειν ἀπὸ προηγουμένου
 νοοῦμενον. Α ὡς ὁ βαρὺ στενάχων : ἀλλ' εἶπε "δάκρυ χέων ὡς τε κρήνη" (I 14), εἰ μὴ λέγοις ὅτι
 Τ διὰ τοῦ βαρέως στενάζειν τὸ δακρυχέειν δηλοῦται, ὡς τὸ "ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ" (μ 172).
- 9 16b b (BCE 3) ΤΤ il ὦ φίλοι , Ἀργείων < ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες > : ἡ διπλῇ, ὅτι ἐνθάδε
 < οὔτως > γραπτέον· πρὸς γὰρ τοὺς ἀρίστους, οὐ πρὸς τὸ πλῆθος ὁ λόγος.
- 9 17a ὅταν δὲ ἀπόπειραν τῷ πλήθει προσάγῃ, προσφύεστερον γράφεται "ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοί,
 θεράποντες Ἀρηος" (B 110). διασταλτέον δὲ ἐπὶ τὸ φίλοι διὰ τὴν ἀντέμφασιν· ἑαυτῷ μὲν γὰρ
 προσφιλεῖς, Ἀργείων δὲ ἡγήτορας αὐτοὺς λέγει. Α ὦ φίλοι , Ἀργείων ἡγήτορες : οὐ πρὸς τὸ
 πλῆθος ἀποτείνεται, ἐπεὶ καὶ ἡγεμόνες μόνοι εἰσὶν οἱ παρόντες. ^[5]
- 9 17b b (BCE 3 E 4) Τ τὴν μὲν πρώτην πεῖραν ὁ Ἀγαμέμνων σύμπαντος τοῦ πλῆθους ἐποιεῖτο καὶ ὦ
 φίλοι ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρηος" (B 110) ἔλεγεν. νῦν δὲ ταύτην δευτέραν πεῖραν εἰς
 τοὺς Ἀργείων ἡγεμόνας φέρει δεδοικῶς μὴ καὶ τούτων τὴν γνώμην ἢ γενομένη ἦττα καὶ ὁ
 παρὰ τοῦ Διὸς φόβος ἀνέτρεψεν· ὅτι γὰρ ἀποπειρωμένου καὶ ἡ σύνοδος αὕτη, δῆλον μὲν καὶ ἐξ
 ὧν Ἀγαμέμνων τὴν τοῦ Διομήδους ἐπίπληξιν φέρει οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τοῦ κρείττονος Ἀχιλλέως
 δικαιολογίαν, δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ὁ Νέστωρ, ὡς τὴν τοῦ βασιλέως γνώμην ἐπιστάμενος, τὸν
 Διομήδην ἐπαινεῖ (cf. I 53—6), πρότερον ἐπιτιμήσας Ἀχιλλεῖ (sc. A 277—81). b (BE 3 E 4) Τ
 < μέγα : > Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ς "μέγας". ^[10]
- 9 18a1 A int {ξεύς με} μέγα : σὺν τῷ ς "μέγας".
- 9 18a2

- Τ {ζεύς με} μέγα : ὅτι μέγα δεῖ γράφειν ἀντὶ τοῦ μεγάλως ὡς "σάφα" (B 192 al.
- 9 18b). ἀδόκιμος δὲ πάνυ ἢ μετὰ τοῦ ς , "μέγας". Α < ἄτη ἐνέδησε : > ἀπαλλάσσει τῶν κατηγοριῶν αὐτόν.
- 9 18c b (BCE 3) Τ < ὅς πρὶν μὲν μοι : > Ἀρίσταρχος "ὅς τότε μὲν μοι".
- 9 19a Α int ὅς πρὶν μὲν μοι : ὅτι νῦν οὕτως γραπτέον "ὅς τότε μὲν μοι". ἀναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ πρῶην κατὰ τὸν ὄνειρον.
- 9 19b ἐν ἐκείνοις (sc. B 112) μέντοι "ὅς πρὶν μὲν μοι". χρόνια γὰρ ἐσήμαινε τὰ κατὰ τὴν πρώτην ἔξοδον τῶν Ἑλλήνων. Α ὅς πρὶν μὲν μοι : "ὅς τότε μὲν μοι" οὕτως Ἀρίσταρχος ὅτε τὸν ὄνειρον ἔπεμψεν.
- 9 19c1 ἐκεῖ δὲ (sc. B 112) "πρὶν" διὰ τὸ "ἀστράπτων ἐπιδέξια" (B 353). γράφεται δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅς πρὶν μὲν μοι . Τ τότε δέ μοι, φησὶν, ὑπέσχετο καὶ κατένευσε τὴν Ἰλίον ἐκπορθήσαντα ἀναστρέψαι, ὅτε αὐτῷ ἐν Αὐλίδι τὰς θυσίας ἐποιοῦμεν καὶ τὸ τέρας ἡμῖν ὑπέφηνεν ἀκριβῶς.
- 9 19c2 b (BCE 3 E 4) καὶ με κελεύει {δυσκλέα}: κελεύει διὰ τοῦ κεραυνοῦ (cf.
- 9 21 Θ 133—6). Τ οὕτω που Διὶ μέλλει <—τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον > : παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἐφέροντο.
- 9 23-5a καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει. Α int Τ οὕτω που Διὶ μέλλει <—τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον > : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἄμεινον ταῦτα λέγειν ἐν τῇ Ἀποείρᾳ (sc.
- 9 23-5b B 116—8). νῦν δὲ οὐκ ἀποπειρᾶται, ἀλλὰ περὶ ἀποστάσεως ἀληθῶς λέγει ἐγκεκυρηκῶς τοῖς τοῦ Διὸς ἐλαττώμασιν. Α ἡ δ' ἔτι καὶ λύσει : ὑπόψυχρον διστάζειν περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ὄντα.
- 9 25a1 Τ ὑπόψυχρον ἐστὶ τὸ διστάζειν περὶ τῆς ἀλώσεως Τροίας ἐν τοιαύτῃ δεινῇ συγκεκλεισμένον τῇ περιστάσει.
- 9 25a2 b (BCE 3 E 4) ἀλ λ' ἄγε θ'—ἀγαθὸς Διομήδης : ὅτι Ζηνόδοτος ἦρκε τοὺς στίχους πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἔνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους φέρεσθαι.
- 9 26-31 τοιοῦτος δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν διφορουμένων. τὴν δὲ συνέπειαν οὕτως ποιεῖ: "δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, <ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν> (I 22). / ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο θυμὸν ἀχεύων (~ A 68 al. + E 869 al.). / τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρατερὸς Διομήδης" (= A 58 al. + Δ 401). Α ἀκή <ν> : ἄγῃ τίς ἐστίν· οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες θαυμασμοὶ ἐκπλήσσοσι, πᾶσα δὲ ἐκπληξισιωπὴν ἄγει, ὡς καὶ τὸ "βῆ δ' ἀκέων" (A 34) ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγεῖς. ^[5]
- 9 29a ἢ ἀχὴ τίς ἐστὶ παρὰ τὴν Ἰάχανίαν, Α b (BCE 3 E 4) Τ "οὐτ' ἄν τι χανεῖν δέον" (fr. com. ?), ὅθεν καὶ "προχάνα" (Call. h. 6, 73). Τ ἀκὴν ἐγένοντο : τὸ εὐσταθὲς καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν Ἀχαιῶν δεδήλωται. ^[5]
- 9 29b Τ δὴν δ' ἄνεφ' ἦσαν : οὐτε γὰρ μένοντες χρηστὴν εἶχον ἐλπίδα οὐτε φεύγειν εὐκλεὲς ἠγοῦντο.
- 9 30 ἅμα δὲ καὶ τὴν προτέραν πεῖραν εἰδότες ὑποπτεύουσι, τίς ὁ νοῦς τοῦ λέγοντος. εἴκει δὲ αὐτὸς ὁ ποιητὴς διστάζειν, τίνα ἀντιτάξει τῇ ῥητορείᾳ Ἀγαμέμνονος εὖ ἐχούση καὶ κηδεμονικῶς. b (BCE 3 E 4) Τ ὅψ' δὲ δὴ μετέειπε <βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης> : οἰκεία Διομήδους ἡ ῥητορεία· τὸν γὰρ παραιβάτην Ἑκτορὸς ἐφόνευσεν (cf. ^[5]
- 9 31 Θ 120—3), τὴν σώσασαν Ἀλέξανδρον ἔτρωσε (cf. E 335—40), τοὺς Αἰνείου ἵππους ἔλαβε (cf. E 323—7), χρύσεια ὅπλα ἔσχεν (cf. Z 234—6), Ἰδαίῳ μόνος ἀντεῖπε (cf. H 400—2), τοὺς κεραυνοὺς μόνος ὑπέμεινεν (cf. Θ 133—50), ἔφυγεν ὕστερος (cf. Θ 99—100), ὑπέστρεψε πρῶτος (cf. Θ 254—5), ὀνειδισθεὶς τε ὑπὸ Ἀγαμέμνονος (cf. Δ 370—400) εὐκαίρως αὐτῷ νῦν ἀντονειδίζει μετὰ τὴν ἀριστείαν, b (BCE 3 E 4) Τ ἀρετῇ δὲ καὶ θυμῷ καὶ φιλοδοξίᾳ παρῶνται. εἰ δὲ ἦν γέρων, ἐδόκει

ἐκγελαῖν ἄλλοτρίους πόνους· εἰ δὲ ἀσύνετος ἐτύγχανεν, ὑπωπτεύετο πάντως τῆς ἀσφαλείας καταφρονῶν. b (BCE 3 E 4) < μαχήσομαι : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, μαχήσομαι .^[10]

- 9 32a A im σοὶ πρῶτα μαχήσομαι : δῆλον ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις μέμφεται ὡς συναινοῦσι τῇ φυγῇ διὰ τοῦ σιωπᾶν.
- 9 32b1 μάχην δέ φησι τὴν ἐναντίωσιν τοῦ λόγου. T εἰπὼν τὸ πρῶτα δηλοῖ ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιμέμφεται τῇ φυγῇ διὰ τῆς σιωπῆς συναινοῦσι.
- 9 32b2 b (BCE 3 E 4) μάχην δέ φησι τὴν τοῦ λόγου ἐναντίωσιν. b (BCE 3) ἡ θέμις < ἐστίν , ἄναξ , ἄγορῃ > : ὡς νόμος ἐστίν—ἐν δημοκρατίᾳ.
- 9 33a ἐπὶ δὲ τὸ ἄγορῃ στικτέον, ὡς νόμος ἐστὶν ἐκκλησίας μετὰ παρρησίας λέγειν. Σέλευκον (fr. 13 M. = fr. 12 D.) μέντοι φασὶν ἐπὶ τὸ ἄναξ διαστέλλειν. A ἡ θέμις ἐστίν , ἄναξ , < ἄγορῃ · σὺ δὲ μή τι χολωθῇς > : προδιόρθωσις, ἐπειδὴ σφοδρότερον αὐτοῦ μέλλει καθάπτεσθαι ὡς ἐφιεμένου μὴ ἄλλοτε, ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις ἀντιλέγειν τοῖς βασιλεῦσιν.
- 9 33b προπαραιτεῖται δὲ τὴν ὀργήν, ἀξιῶν δέξασθαι τὴν πρὸς τὸ συμφέρον ἀλήθειαν καὶ δηλῶν ὡς τοῖς εἰρημένοις, οὐκ αὐτῷ ἀπέχθεται. b (BCE 3 E 4) T < ἡ θέμις ἐστίν .^[5]
- 9 33c1 .. ἄγορῃ : > τὸ παρρησιάζεσθαι τὸ δοκοῦν. T θέμις δὲ τῆς δημηγορίας τὸ τὸ δοκοῦν παρρησιάζεσθαι.
- 9 33c2 b (BCE 3 E 4) σὺ δὲ μή τι χολωθῇς : ἀξιοπίστως.
- 9 33d1 εἰ καὶ οἶδε καταθύμια αὐτῷ λέξων, ὅμως ἀναφέρει πρὸς τὸ "ἴστυγέει† δὲ καὶ ἄλλος" (A 186). T εὖ δὲ καὶ τὸ μή τι χολωθῇς ἀξιοπίστως εἰρημένον· εἰ γὰρ καὶ οἶδε τὰ καταθύμια αὐτῷ λέξων, ὅμως ἀναφέρει πρὸς τὸ "ἴστυγέει† δὲ καὶ ἄλλος".
- 9 33d2 b (BCE 3 E 4) < ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν : > ὅτι τῶν κατὰ τὴν ἐπιπώλησιν πλη < κ > τικῶς εἰρημένων (sc.
- 9 34a Δ 370—400) μέμνηται. A im ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτος < ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν > : πρῶτος ἀντὶ τοῦ εἶς καὶ μόνος.
- 9 34b1 ὃν δὲ βαρύτατα φέρων ἠνέσχετο ψόγον δειλίας, περὶ τούτου πρῶτον ἔρρηξε φωνήν· ὁ θυμὸς γὰρ καὶ ἡ φιλοδοξία τοιοῦτον ἴπαρεις τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρρησίαν ἴπρωτος† εἰσήγαγεν. T οὐ "πρῶτον", ἀλλὰ πρῶτο ς .^[5]
- 9 34b2 δηλοῖ δὲ τὸ μόνος, οἶον μετὰ σεαυτοῦ μὴ ἔχων ἕτερον· οὐ γὰρ τίς με, φησί, καὶ ἄλλος ὕβρισεν, ἀλλὰ σὺ πρῶτος ἦτοι μόνος αὐτὸς καὶ τέλος καὶ ἀρχή. ὃν δὲ βαρύτατα φέρων ἠνέσχετο ψόγον δειλίας, περὶ τούτου πρῶτον ἔρρηξε φωνήν· ἐκ γὰρ θυμοῦ καὶ φιλοδοξίας τὰ συμβουλευόμενα παρὲς τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρρησίαν πρῶτον εἰσήγαγεν. b (BCE 3 E 4) ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας : περὶ τῆς δυνάμεώς μου ὀνειδίσας ἐν τοῖς Ἑλλησιν ὡς ἀσθενεστάτου. ἦτοι δὲ ἐν—πτώσσεις; A < ἐν Δαναοῖσι : > τὸ ἐν Δαναοῖσιν ἴσως τις ἀξιώσει τοῖς ἐξῆς συνάπτειν.^[5]
- 9 34c ἀλλ' οὐ κατεπείγει. A im < ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες ς .
- 9 36a γράφεσθαι δέ φησι καὶ "ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες". A im ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες".
- 9 36b βέλτιον δὲ καθολικώτερον γεγράφθαι· καταλείπεται γὰρ ἐν πᾶσιν ἡ δόξα τάνδρος, καὶ ὅτι νῦν γέροντας τοὺς καθ' ἡλικίαν, ἐπεὶ μικρῷ πρότερον τὸν Νέστορα αὐτὸς ἐσεσώκει ἐν τῷ πολέμῳ (sc. Θ 90—171). A ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες : ἀνεπαχθῶς διὰ τὸ σῶσαι Νέστορα· διό φησι "πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἔσσι" (I 53).^[5]
- 9 36c

b (BCE 3 E 4) Τ νέοι δὲ διὰ τὸν Σθένελλον· ὅτι δὲ ἡνίοχος ἦν τοῦ Διομήδους καὶ τὰς ἀριστείας ἑώρα αὐτοῦ· καὶ γάρ φησι· "μήτι φόβον δ' ἀγόρευε" (E 252). Τ σοὶ δὲ διάνδι χ' ἔδωκε : τὴν τιμὴν εἰς δύο διελὼν καὶ μερίσας τὸ ἕτερόν σοι ἔδωκε· λέγει δὲ τὸ βασιλεύειν. ^[5]

9 37a A διάνδιχα : διηρημένως τὸ ἕτερον τῶν δυεῖν, οὐχ ἑκάτερον.

9 37b b (BCE 3 E 4) Τ < σκήπτρῳ μὲν τοι : > προθεραπεύει μέλλων ὡς δειλοῦ καθάπτεσθαι.

9 38 b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ἀλκὴν δ' οὐ τοι δῶκεν : καὶ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὀνειδίζει (sc.

9 39a A 225—8). οὐ πειστέοι δὲ ἀντιπολιτευόμενοι τὰ δὲ ἀπαθῆ τῶν προσώπων ἱκανὰ πρὸς μαρτύρησιν, "ἄμφοτερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς" (Γ 179) καὶ "ἢ αὐτὸν βασιλῆα" (Η 180). b (BCE 3 E 4) Τ ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον : τὸ ἄμφω κεκτηῖσθαι, ὡς οὐ τέλειος εἴη βασιλεὺς ὁ μὴ ἔχων τὰ δύο· καὶ ὅτι ἡ μὲν δύναται βασιλείαν περιποιεῖν, ἡ δὲ βασιλεία πρὸς κτήσιν ἀλκῆς ἀδύνατος. ^[5]

9 39b δύο δέ εἰσι, τὸ μὲν ἐκ τύχης, τὸ δὲ ἐξ ἀρετῆς, ὅπερ ἀποδέχεται ὁ ποιητής, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς μὴ δεήσοντος πόνου. b (BCE 3 E 4) < ὅ τε : > τὸ ὅ τε ἀντὶ τοῦ ὅπερ. ^[5]

9 39c A im < δαιμόνι' : > εὐκαιρος ὁ ἔπαινος διὰ τὰ εἰρημένα κατ' αὐτοῦ.

9 40 b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ < καὶ ἀνάλκιδας ὡς ἀγορεύεις : > προενεχυριάζων αὐτῶν τὴν ἀλκὴν φησιν.

9 41 Τ ἰλ ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός < — / > ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι : πικρὰ μὲν τῷ ἀκούεσθαι, ἥδιστα δὲ ἐστὶ τῷ νοεῖν· ταῦτα γὰρ ἀκούειν ἐθέλει Ἀγαμέμνων παρὰ τῶν Ἀχαιῶν ὡς ἐθέλονται τὸν κίνδυνον ἀναδέχονται ὡς δημοκρατούμενοι, οὐ βιαζόμενοι.

9 43-5 b (BCE 3 E 4) Τ < πάρ τοι ὁδός : > εὐμαρὴς ἐστί σοι ὁδός.

9 43a A im νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης : ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τοῦ πάρ τοι ὁδός τὸ πάρεισί σοι· ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς προστεθήκασιν τὸν ἐξῆς.

9 43b A ἐστᾶς', < αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλάι > : ἀθετεῖται, ὅτι περισσός ἐστι καὶ μὴ προσκειμένου αὐτοῦ ἐμφαντικώτερος ὁ λόγος γίνεται· ἐφορμοῦσιν αἱ νῆες πορευσόμεναι.

9 44a οἱ δὲ γράφουσιν (sc. in I 43) "νῆες τῆ μὲν τοιᾷ ἀμφιέλισσαι" ὥστε παντελῶς ἀποκρίνεσθαι τὸν στίχον. Α αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν : τούτων γὰρ ἄρχει μόνων, οὐχ Ἑλλήνων. ^[5]

9 44b πῶς δὲ οὐκ αἰσχροὺς ἐλθόντα πολλῶν στόλῳ μάταιον ὑποχωρεῖν; b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι : ῥητορικῶς προενεχυριάζει αὐτῶν τὴν γνώμην.

9 45 b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ / φευγόντων < σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν > : ἄνωθεν καὶ ἐκ παλαιοῦ τὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐξήτληται.

9 46-7a1 καὶ οἱ μὲν λείπουν φασὶ τὸ θέλουσιν ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ αὐτοῖ (46). οἱ δὲ κοινὸν ἄνωθεν λαμβάνουσι τὸ "ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι" (I 42), εἶτα φευγόντων σὺν νηυσὶ (47) ἀντὶ τοῦ φευγέτωσαν. ἄμεινον δὲ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκειν, εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ / φευγόντων, στίζειν δὲ ἐπὶ τὸ γαῖαν (47), ἵνα λέγεται μὲν ἀποφα < ν > τικῶς, τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτον ἦ· ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν εἰς τὰς πατρίδας· εἴρηται γὰρ ὡς ὁ εἴ σύνδεσμος ἔχει τινὰ δύναμιν παρακελευστικήν, ὡς ἐκεῖ "ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν" (Ω 74) τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου, ὡς κακεῖ "ἔξελθὼν τις ἴδοι" (ω 491) ἀντὶ τοῦ ἰδέτω· ἀπρεπὲς γὰρ εὔχεσθαι τὸν Δία. τάχα δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρακελευστικὸν ἐπίρρημα εἶα ἀπὸ τούτου γέγονε περιττεύοντος τοῦ α. ἄλλως τε καὶ συντάττεται τῷ ἄγε ἐπιρρήματι· "εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε" (Π 667)· οὐδὲν γὰρ πλέον τοῦ ἄγε δὴ. καὶ ἐνθάδε ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν· Α {εἰ δὲ καὶ αὐτοῖ} : τὸ εἴ παρακελευστικὸν φησιν ὁ Νικάνωρ (p. ^[15]

9 46-7a2

198 Friedl.). ὥς τὸ "εἰ δὲ σὺ μὲν μευ ἄκουσον" (I 262), "ἀλλ' εἴ τις καλέσειε", "εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε". φησὶν οὖν ἄγε δὴ καὶ αὐτοὶ φευγέτωσαν· ἐγὼ γὰρ καὶ Σθένηςλος μαχοῦμεθα' (cf. I 48). Τ ἄλλως· εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ / φευγόντων : ὑποστικτέον εἰς τὸ αὐτοί (46), καὶ λείπει τὸ θέλουσι φυγεῖν.

9 46-7b ἢ κοινὸν τὸ "ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι (I 42)." b (BCE 3 E 4) Τ κομματικῶς δὲ εἶπε μιμούμενος τὸν θυμούμενον. b (BE 3 E 4) Τ < φευγόντων : > ὅτι Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φευγέτωσαν.

9 47a A im < φευγόντων : > αἰσχυρῶ ὀνόματι αὐτὸ εἶπεν.

9 47b T il ἐγὼ Σθένηςλος τε < μαχησόμεθ' > : οὐκ ἐδίστασε προτρεπόμενος.

9 48a1 Τ προτρεπόμενος αὐτοὺς οὐκ ἐδίστασεν, ἀλλὰ προθύμως φθέγγεται ταῦτα.

9 48a2 b (BCE 3 E 4) σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν : τῶν λόγων τὸ ὑψηλὸν τῇ θεῖᾳ ῥοπῇ λύει.

9 49 ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν" (Δ 408). b (BE 3) Τ < ὥς ἔφαθ' , οἱ δ' ἄρα πάντες— / μῦθον ἀγασσάμενοι : > θαυμαστή τῶν λόγων ἡ δύναμις συγχέουσα καὶ διαστέλλουσα τὴν ψυχὴν.

9 50-1 b (BE 3) Τ il < τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν : > "τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος".

9 52a Α μετεφώνεεν ἱππότη Νέστωρ : καλῶς μετὰ τὸ μαθεῖν τὴν γνώμην τῶν Ἀχαιῶν ἐπάγει τὸν λόγον ὁ Νέστωρ.

9 52b b (BCE 3 E 4) Τ μετεφώνεεν <—> Νέστωρ : ἡ σιωπὴ Ἀγαμέμνονος ἀπόπειραν δευτέραν ἔχει τῶν Ἑλλήνων.

9 52c οὔτε δὲ ἀντιπράσσει Διομήδει (θυμήρη γὰρ εἶπεν) οὔτε ὥς ἡδόμενος συναινεῖ, ἵνα μὴ πρὸς τὸ μέλλον ἄπιστον ἑαυτὸν καταστήσῃ τοιοῦτόν τι τεχνάσασθαι. b (BCE 3 E 4) Τ περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι / καὶ βουλῇ παρὰ πάντας ὁμήλικας < ἔπλευ ἄριστος > : οἷς ἀμφοῖν ἐλοιδόρησε τὸν βασιλέα, τούτοις αὐτὸν προὔχειν φησὶν, ἀλλ' οὐκ ἄκρως οὔτε γὰρ 'καρτερώτατος' εἶπεν, ἵνα μὴ τοὺς ἄλλους τοὺς τῆς ἀνδρίας ἀντιποιοιμένους λυπήσῃ, ἀλλὰ μετὰ πάντας ὁμήλικας (54), ἵνα μὴ τοὺς πρεσβυτέρους ἀνιάσῃ. ^[5]

9 53-4a1 ἄλλως τε καὶ ἀνατρέψαι αὐτοῦ τὸν λόγον βούλεται· διὸ τοῦτ' συνετώτατον αὐτὸν καλεῖ. b (B, C [bis], E 3 E 4) Τ {τυδείδῃ περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι}: οἷς ἀμφοῖν τὸν βασιλέα ἐλοιδόρησε, τούτοις αὐτὸν προὔχειν εἰπὼν, ἀλλ' οὐ καθ' ὑπεροχὴν· οὔτε γὰρ αὐτὸν καρτερώτατον εἶπεν οὐδὲ συνετώτατον.

9 53-4a2 Α < περὶ : > ὅτι τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς.

9 53 Α int < οὐ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται : > δύο γὰρ ἀκυροῦσι λόγον, ἐναντίωσις καὶ μέμψις.

9 55a1 T il δύο γὰρ τὰ ἀκυροῦντα πάντα, ἢ τε τῶν λόγων ἐναντίωσις καὶ ἡ μέμψις.

9 55a2 b (BCE 3 E 4) οὐ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται : οὐδεὶς σου τὸν λόγον —κάκεϊνος εἰσηγεῖται. Α οὐδὲ πάλιν ἐρέει <— / ἢ μὲν καὶ νέος ἐσσί , ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἶης > : ὅτι οὐχ ἀρμόζει τῷ τρεῖς γενεὰς βεβιωκότι λέγειν 'ἐμὸς ἂν παῖς εἶης' (cf.

9 56-7 57) κατὰ τὴν ἡλικίαν. πρὸς ἐπιτίμησιν τοῦ πολέμου. τὸ δὲ πάλιν (56) οὐκ ἔστιν ἐκ δευτέρου, ὥς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔμπαλιν ἐρεῖ, ἐναντίως. Α οὐδὲ πάλιν ἐρέει. ^[5]

9 56 < ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων > : οὐδὲ ἀντερεῖ. τὸ δὲ τέλος οὐκ ἐπέθηκας τοῖς λόγοις. Α int ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων : οὐ μὴν τέλος—ἄτινα αὐτὸς ἀναπληροῖ. Α ἢ μὴν καὶ νέος ἐσσί , < ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἶης / ὀπλότερος γενεῆφιν > : ἡ συνήθεια στίζει μετὰ τὸ ἐσσί (57), τὸ δὲ ἐξῆς συνάπτει.

9 57-8

ἐπεὶ δὲ ἀξιούσι τινες ὑπερβατὸν ποιεῖν ἢ μὴν καὶ νέος ἐσσι ὀπλότερος γενεῆφι, δῆλον ὅτι τὰ διὰ μέσου λεγόμενα ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴη τῆς οἰκίας διορθώσεως τεύχεται. A < ἢ μὴν : > διὰ τοῦ ε αὶ Ἀριστάρχου, "ἢ μὲν" {καὶ νέος}. ^[5]

- 9 57a A im < νέος ἐσσι : > ἀπολογεῖται τοῦ μὴ τελέσαι τὸν λόγον.
- 9 57b T il ἐμὸς δέ κε <καὶ> πάϊς <εἴη> : τῷ τῆς συγγενείας ὀνόματι τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐπισπᾶται εὖνοιαν.
- 9 57c b (BCE 3 E 4) T < ὀπλότατος : > γράφεται "ὀπλότερος".
- 9 58a1 A im < ὀπλότερος : > γράφεται "ὀπλότατος".
- 9 58a2 T il ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις : ὁρᾷς ὅσοι οἱ ἔπαινοι· σχεδὸν γὰρ αὐτῷ ἀπονέμει τὸ πᾶν τῆς συμβουλῆς, b (BCE 3 E 4) T ὀλίγα αὐτὸς προσθήσειν ἐρῶν.
- 9 58b T ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις </ Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες > : τὸ Ἀργείων βασιλῆας (59) δύναται καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι καὶ τοῖς ἐξῆς.
- 9 58-9a1 καὶ τὸ αὐτὸ μὲν σχῆμα ἐν ἀμφοτέροις τοὺς Ἀργείων βασιλεῖς εἶπεν ἢ περὶ βασιλέων ἢ εἰς βασιλεῖς. εἴτε οὖν τοῖς ἄνω συνάπτοίτο, γίνεται βασιλεῖς βάζεις, εἴτε τοῖς ἐξῆς, γίνεται βασιλεῖς ἔειπες. A {ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπας;} τοῦτο ἀμφοῖν δύναται συνάπτεσθαι. ^[5]
- 9 58-9a2 T ὃς σεῖο γεραίτερος : ἀνεπιφθόνως οὐ τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ τὴν ἡλικίαν προβάλλεται, διὰ ταύτης κρεῖττον ἔχειν ἀξιῶν, οὐ λογιώτερον.
- 9 60 b (BCE 3 E 4) T < διῖξομαι : > διελεύσομαι τὰ πράγματα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.
- 9 61a A int διῖξομαι : δασυντέον τὸ διῖξομαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴκω ἐγένετο.
- 9 61b1 ἔπιφέρει γοῦν† "ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων" (I 56). A δασυντέον δὲ τὸ < δι > ἴξομαι· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴκω ἐγένετο ἀντὶ < τοῦ > 'διεξέλθω πάντα'.
- 9 61b2 T ἐξείπω καὶ πάντα διῖξομαι : πρὸς τὸ "ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων" (I 56).
- 9 61c b (BCE 3 E 4) T οὐδέ κέ τίς μοι / μῦθον ἀτιμήσει οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων : πρὸς τὸ μὴ ἀντεπεῖν Διομήδην τοῖς λεχθησομένοις.
- 9 61-2 οἶδε δὲ Ἀγαμέμνονα εἰπόντα "εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν" (B 379). b (BCE 3 E 4) T ἀφρήτωρ <—ὀκρυόεντος > : ὁ μὲν μένειν παρήγγειλεν, ὁ δὲ τοὺς συμμάχους ὁμονοοῦντας ἔχει†.
- 9 63-4 διδάσκει δὲ ὡς εἶναι μὲν πολεμικὸν δεῖ, δι' ὧν φησιν "οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα" (B 338), οὐ μὴν φιλοπόλεμον· ἀνατρέπει γὰρ τοῦτο πᾶσαν πολιτείαν. Διομήδης δὲ νῦν μὲν οὐκ ἀντεῖπεν, ἵνα μὴ ἀφρήτωρ δοκῇ. ὅτι δὲ οὐκ ἠρέσθη τῇ γνώμῃ, δηλοῖ διὰ τοῦ "μὴ ὄφελος λίσσεσθαι" (I 698). b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς συμβουλῆς ἐπὶ τοῦ πλήθους εἶπεν, μὴ ὑπέρθηται τὰς λιτὰς ὁ Ἀγαμέμνων, τὸ δὲ κατὰ μέρος ἐπὶ τῶν ἑδείκτων† (sc. I 112—3. 163—73). καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (sc. or. 4, 15—7), τῶν ῥητόρων συμβουλευόντων πλεῖν ἐπὶ Ἀσίαν, ἔλεγε πρῶτον διαλλάσσειν τὰς Ἑλληνίδας πόλεις καὶ κοινῇ τὴν ὁρμὴν ποιεῖσθαι. b (BE 3 E 4) T διὰ δὲ τῆς τῶν ὀνομάτων ὑπερβολῆς δυσωπεῖ Ἀγαμέμνονα, μηδὲ βασιλέα ἔσεσθαι αὐτὸν καλὸν στρατοῦ, ἀλλ' οὐδὲ κοινῆς ἐστίας, εἰ ἀντεῖποι ταῖς λιταῖς. T < ἀφρήτωρ : > κοινῶς <ὁ> φρατρίας καὶ συγγεν <ε> ἱας μὴ μετέχων, ἀπάνθρωπος. ^[10]
- 9 63a A int ἀφρήτωρ : ἄπολις καὶ συγγένειαν οὐκ ἔχων· φρατρία γὰρ ἢ συγγένεια. κυρίως δὲ ἐστὶ τρίτον μέρος φυλῆς. A ἀθέμιστος : θηριώδης, ἄνομος, ὅπου καὶ Κύκλωπες θεμιστεύουσι "παίδων ἢ δ' ἀλόχων" (I 115), οἰονεῖ τὸ περὶ τὴν συγγένειαν φυλάσσουναι δίκαιον.
- 9 63b1 b (BE 3 E 4) T ἄδικος καὶ ἄνομος καὶ θηριώδης, ὅπου καὶ οἱ Κύκλωπες θεμιστεύουσι καὶ νόμοις χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν.

- 9 63b2 A ἀνέστιος : ὁ γὰρ ἐστὶν νέμων καὶ βίον ἐδραῖον τιμῶν τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους ἀπέχεται
στάσεως b (BE 3 E 4) T ἐπιδήμιος (cf.
- 9 63c I 64) γὰρ πόλεμος ὁ ἐμφύλιος. T < ἔραται : > ἐπιθυμεῖ.
- 9 64 ἡ λέξις Ἰωνική. A im < ἀλ λ ' ἥτοι νῦν μέν—μελαίνῃ : > τοῦ καιροῦ στοχάζεται καὶ προδείξας
τὸ ὠφελοῦν σιωπᾷ τέως τὴν θεραπείαν.
- 9 65 b (BCE 3 E 4) T il δόρπα τ ' ἐφοπλισόμεσθα : ἄξιον γὰρ προνοεῖν τῆς θεραπείας τοῦ σώματος
τοὺς κάμνοντας.
- 9 66a οἰονεῖ δὲ ὄπλα τῆς μάχης ποιησώμεθα τὰ δόρπα. b (BCE 3 E 4) T φυλακτῆρες : Ἀρίσταρχος διὰ
τοῦ α "φυλακτῆρας", AT τοὺς φύλακας.
- 9 66b A < λεξάσθων : > διαταγήτωσαν.
- 9 67a A int < λεξάσθων : > ὅτι ἀντὶ τοῦ λεξάσθωσαν.
- 9 67b A int < παρὰ τάφρον : > γράφεται καὶ "περὶ τάφρον".
- 9 67c A im τείχεος ἐκτός : ἵνα ὁρμώμενοι τοῖς πολεμίοις καταπλήσσοιεν αὐτούς, ἔσω δὲ ὄντες τῆς
τάφρου ἰσχυρῶς ὦσιν.
- 9 67d b (BCE 3 E 4) T < ἄρχε : > ἀντὶ τοῦ σύναγε ἡμᾶς.
- 9 69 T il δαίνυ δαῖτα γέρουσιν · < ἔοικέ τοι , οὗ τοι ἀεικέσ > : ἔθος μὲν ἦν.
- 9 70a ἀλλ' οἶται αὐτὸν παραλείψειν τῇ ἐπιπλήξει τὸ ἔθος. ἄριστος δὲ ὁ καιρὸς ἐπὶ ὀλίγων, ἔνθα τὸν
ἔλεγχον προσδέξεται· νῦν μὲν γὰρ οἱ τῶν Ἀργείων ἡγήτορες καὶ μέδοντές εἰσι συνειλεγμένοι,
ἐπὶ δὲ τὸ δεῖπνον οἱ γέροντες μόνοι συνάγονται, ἐφ' ὧν ἦνεγκεν ἂν τὴν τοῦ γέροντος
παρρησίαν b (BCE 3 E 4) T ὁ Ἀγαμέμνων. T καὶ ἄλλως ἐν οἴῳ ῥάους ἑαυτῶν ἐσμεν, ἢ τε
ὁμοτράπεζος κοινωνία πάντας φίλους ποιεῖ· διὸ καὶ Πέρσαι μεθύοντες συμβουλεύονται,
νήφοντες δ' ἐπικρίνουσιν. καὶ τὸ μὲν πλῆθος ἀπαλλάσσει χρηστὰς ὑπογράφας ἐλπίδας περὶ
τῶν λιτῶν, οὐ μὴν ἀναγκάσας ἐπ' αὐτῶν τὸν βασιλέα ἀντιφωνῆσαι περὶ τῶν δώρων· πύζοντος
γὰρ ἦν τὸν καιρόν. καὶ ὁ Ῥοδίων δὲ νόμος κελεύει ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς συσσιτεῖσθαι τοὺς
ἀρίστους, περὶ τῶν ἔωθεν πρακτέων βουλευομένων. b (BE 3 E 4) T δαίνυ δαῖτα γέρουσι :
παρασκεύαζε τὴν εὐωχίαν τοῖς ἐντίμοις ἢ ἐφ' < ἐς > τῖασιν ἄγε τοὺς πρωταγωνιστάς. ^[10]
- 9 70b A πλεῖαι {τοι οἴνου κλισίαι}: ὅτι πλεῖαι ἀντὶ τοῦ πλήρεις.
- 9 71 πρὸς τὸ "παρώχηκε <ν> δὲ πλέω νύξ" (K 252) ἀντὶ τοῦ πλήρης. A < ἡμάτια : > ἀνὰ
ἐκάστην ἡμέραν ἢ διὰ μιᾶς ἡμέρας.
- 9 72 A int {πᾶσά τοι ἐσθ' } ὑποδεξείη , < πολέεσι δ ' ἀνάσσεις : ὑποδεξείη > ὡς "Ἀργεῖη" (Δ 8 al.
- 9 73a1). τὸ δὲ ἀκόλουθον ὥφειλεν εἶναι κοινὸν ὑποδεξία ὡς παρὰ τὸ ἀνόρεκτος ἀνορεξία. ταῦτα ἐν
τῇ Προσῳδία (Hrd. 2,63,18). ἐν μέντοι τῇ Καθόλου (Hrd. 1,292,22) οὕτως "πᾶσά τοι ἐσθ'
ὑποδεξίη' ἔνεκα μέτρου ἔκτασιν ἔπαθε τοῦ ι . ἀγνοίᾳ μέντοι τὰκριβοῦς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου
τὴν γραφὴν ποιοῦνται". †καὶ οὕτως ἔχει ἡ τῶν ἀντιφάνους† παράδοσις. αἱ δὲ Ἀριστάρχου
οὕτως εἶχον διὰ τοῦ γάρ, "πολέσιν γὰρ < ἀνάσσεις > ". ἔχει δέ τι Ὀμηρικὸν καὶ ἡ διὰ τοῦ δέ. A
Ἀρίσταρχος "πολέσιν γὰρ ἀνάσσεις". ^[5]
- 9 73a2 A im πᾶσά τοι ἐσθ ' ὑποδεξίη : ἡ πρὸς ὑποδοχὴν χορηγία.
- 9 73b1 τινὲς δὲ οὕτως, ὅτι καὶ πάντας, ἦν θέλης, εὐχερῶς ὑποδέξῃ. b (BCE 3 E 4) T πᾶσά τοι ἐσθ '
ὑποδεξείη : πρὸς ὑποδοχὴν ὑπὲρπέπιστά σοι χορηγία.
- 9 73b2 A πολέεσι δ ' ἀνάσσεις : ἐπαίρει τὸν βασιλέα, εἰς τὸ μετέπειτα αὐτὸν ὑπήκοον σχήσων.
- 9 73c A b (BCE 3 E 4) T πολλῶν δ ' ἀγρομένων τῷ πείσεαι < ὅς κεν ἀρίστην / βουλὴν βουλεύσῃ > :
μετρίως οὐκ ἀποδίδωσιν ἑαυτῷ.

- 9 74-5 διδάσκει δὲ τὸν στρατηγὸν πολλῶν μὲν ἀκούειν, αἰρεῖσθαι δὲ τὸ κράτιστον. b (BCE 3 E 4) T μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς </ ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς > : πρὸς τὸ πείσαι Ἀχιλλέα· οἶδε γὰρ αὐτοῦ τὸ φιλότιμον.
- 9 75-6a b (BCE 3 E 4) T χρεὼ <—> Ἀχαιοὺς / ἐσθλῆς : "χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ" (K 43) ἀντὶ τοῦ δεῖ.
- 9 75-6b T < χρεὼ : > χρεῖα καταλαμβάνει.
- 9 75 A int < ὅτι δῆϊοι : > οὕτως γράφεται ὅτι δῆϊο ι .
- 9 76 A im ἐγγύθι νηῶν / καίουσιν πυρά : δέδια σκοπῶν ἐγγὺς νεῶν πυρά.
- 9 76-7 ἐπὶ δὲ Ἑλλήνων "ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο" (I 88). T τίς ἂν τάδε γηθήσειεν : προσυπακουστέον τὸ {ὄρων καὶ βλέπων γελάσῃ} καὶ οὐ μὴ μᾶλλον θρηνήσῃ καὶ κόψεται; καὶ ὅτι {τὸ} ἔξωθεν τὸ ἰδῶν.
- 9 77a A τίς ἂν τάδε γηθήσειεν : οὐ λείπει τὸ ὄρων, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια· "ἀλλ' ἕτερον ἦσθην" (Ar.
- 9 77b1 Ach. 13) καὶ ἐν Πανόπταις Κρατῖνος (fr. 158 K. = 164 K.—A.)· "γέγηθα τὸν ἄνδρα". καὶ ἔστιν ἐξ ἀντικειμένου· τίς οὐκ ἂν κλαύσειεν; ἔοικε δὲ προσκρούειν Διομήδει λέγοντι "νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένης ἔλός <τε> " (I 48). T οὐ λείπει τὸ ὄρων, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια ἢ ἐξ ἀντικειμένου, οἷον τίς οὐκ ἂν κλαύσειε; b (BCE 3) < διαρραίσει : > δι' ἐνὸς ρ αἰ Ἀριστάρχου. ^[5]
- 9 78a A im ἢ ἐ διαρραίσει στρατὸν ἢ ἐ σαώσει : ἐν τῷ πείσαι Ἀχιλλέα τὴν σωτηρίαν τίθεται· τί γὰρ ἕτερον πράσσειν νυκτὸς ἠδύναντο; b (BCE 3 E 4) T ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐς <σ> εὕοντο : ἄτοπον γὰρ περὶ πρώτου λέγειν τοῦ συμποσίου.
- 9 80 T ἀμφὶ τε Νεστορίδην : εὖ τοῦ περὶ φυλακῆς εἰσηγησαμένου πρώτος ἀριθμεῖται ὁ υἱός.
- 9 81 καὶ ὅτι ὁ παρὼν καιρὸς οὐκ εὐτελεῖς ἄνδρας ἐπέτρεπε φυλάσσειν. b (BCE 3 E 4) T < ἅ μ' ἔστειχον : > Ἰακῶς τὸ "στεῖχον" A im T il αἰ Ἀριστάρχου, "ἅμα στεῖχον".
- 9 86 A im πῦρ κήαντο : πυρκαϊὰν τοῦ δεῖπνον ποιῆσαι· ἀσφαλέστερον γὰρ ἦν αὐτοῖς τὸ ἀπὸ σκότους ὁρᾶν τοὺς πολεμίους.
- 9 88a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· ἐνθάδε πῦρ κήαντο , τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος : ἐπὶ μὲν τῶν κατεπτηχότων ψιλῇ καὶ ἢ τοῦ δεῖπνου παρασκευῇ, καὶ ἐνικῶς πῦρ φησιν, ἐπὶ δὲ τῶν εὐημερύντων βαρβάρων καὶ τὰ τῆς εὐωχίας μετὰ πολλῆς ἐπεξεργασίας δεδήλωται, "ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα" (Θ 545), καὶ λαμπρότερα τὰ τῆς φυλακῆς, b (BCE 3 E 4) T "μέγα φρονέοντες ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας / εἶατο παννύχιοι, πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά" (Θ 553—4). ^[5]
- 9 88b ἔστι δὲ ὅλα γραφικά. T τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος : διὰ τοῦ α "δόρπα" αἰ Ἀριστάρχου.
- 9 88c1 ἄκαιρος δὲ Ζηνόδοτος γράφων "τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν". ἄτοπον γὰρ θαλιάζειν τοὺς πένθει ἀτλήτῳ (cf. I 3) τὴν ψυχὴν βεβλημένους. A Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α "δόρπα".
- 9 88c2 A im < δόρπον : > ἄριστον μὲν τὸ πρωῒνον ἔμβρωμα, †δόρπος δὲ τὸ νῦν ἄριστον, ἢ δεῖπνον†, μεθ' ὃ τὰ δόρατα ἔπαυον. A < γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν : > Ἀρίσταρχος "γέροντας ἀριστέας A im A int ἦγεν Ἀχαιῶν".
- 9 89 A int < ἐξ ἔρον ἔντο : > τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρουν.
- 9 92 A int πάμπρωτος : οἷον προφθάσας τοὺς ἀπαιτοῦντας αὐτοῦ τὴν γνώμην.
- 9 93 b (BCE 3 E 4) T Νέστωρ , οὗ καὶ πρόσθεν <ἀρίστη φαίνετο βουλή> : ὅτε παρήνει Ἀγαμέμνονι παύσασθαι τῆς πρὸς Ἀχιλλέα ὀργῆς· "Ατρεΐδην, σὺ δὲ παῦε τεδὸν μένος" (A 282); b (BCE 3 E 4) T ὁ καὶ νῦν φησιν· "οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον" (I 108).
- 9 94

Τ καὶ ὅτε τὸ μονομάχιον ἦν καὶ ἡγείρε τοὺς ἀρίστους (cf. H 124—60). b (BCE 3 E 4) < ἐν σοὶ μὲν λήξω—βουλευήσθα : > καταπτήξαντα ἀνακτᾶται τοῖς ἐγκωμίοις καὶ πρὸς πειθῶ παρακαλεῖ. ^[5]

9 97-9a1 T il καταπτήξαντα αὐτὸν τῇ τῶν πολεμίων ὀρμῇ καὶ τῇ τῶν συμμαχικῶν λόγων ταραχῇ καὶ συγχύσει ἀνακτᾶται καὶ πρὸς πειθῶ παρακαλεῖ διὰ τῶν ἐγκωμίων.

9 97-9a2 b (BE 3 E 4) {ἐν σοὶ μὲν λήξω;} σύ μοι ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν λόγων πάλιν γενήσῃ.

9 97-9a3 ἀνακτᾶται δὲ αὐτὸν τοῖς ἐγκωμίοις, πρότερον καταπτοήσας. A ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι <—βουλευήσθα > : πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἐπιτάσσειν κύριον αὐτὸν τῆς ἀπάντων ἀποφαίνει γνώμης, προσεκτικὸν τε αὐτὸν ἀπεργάζεται ὡς ὅλου τοῦ πράγματος ἐπ' αὐτῷ κειμένου.

9 97-9b ἢ ἐπεὶ τότε εἰς αὐτὸν ἔληξε λέγων· "λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον" (A 283), ἐκείνην τὴν λῆξιν ἀρχὴν ποιεῖται τοῦ νῦν διαλόγου. b (BCE 3 E 4) T < ἐγγυάλιξε : > ἐνεχεῖρισεν. ^[5]

9 98 T il σκῆπτρόν < τ ' > ἡδὲ θέμιστας : σκῆπτρον διὰ τὸ κράτος, θέμιστας διὰ τὸ δίκαιον· οὐπω γὰρ εἶχον γραπτὸς νόμους, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἦν ἐν τοῖς κρατοῦσιν· ὅθεν καὶ "δικασπόλοι, b (BCE 3 E 4) T οἱ τε θέμιστας < / πρὸς Διὸς εἰρύεται > " (A 238—9).

9 99a T τεύγενῃ δ' αὐτὸν ποιεῖ τὰς εὐτυχίας ἐξαριθμούμενος, καὶ ἄξια δὲ τῆς ἰδίας δόξης ποιεῖν ὑποτίθεται. καὶ ὅτι πρώτη ἀρετῶν ἐστὶν ἡ φρόνησις. b (BCE 3) T σκῆπτρόν τ ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθα : ἵνα τούτοις χρώμενος προβουλεύῃς τῶν ὑποτεταγμένων. ^[5]

9 99b ὡς τοῦ βασιλέως δὲ καὶ τῶν θεμίστων κρατοῦντος· οὐδέπω γὰρ ἐχρῶντο γραπτοῖς νόμοις. A περὶ μὲν φάσθαι ἔπος ἡ δ' ἐπακοῦσαι : ἵνα ἐξ ἀπάντων αἰροῖτο τὸ χρήσιμον.

9 100 ἅμα δὲ καὶ ἀναιρεῖ τὴν δόξαν τῆς ἡσσης, καθ' ἣν τινες οἴονται ἀδοξεῖν τοῖς πλησίον πειθόμενοι. b (BCE 3 E 4) T < κρηῖναι δὲ καὶ ἄλλω : > καὶ ἄλλου δέ τινος ἐπιτελέσαι καὶ βεβαιῶσαι τὴν γνώμην.

9 101 A im σέο δ' ἔξεται, < ὅττι κεν ἄρχῃ > : ἦτοι ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ —ἀνενεχθήσεται.

9 102a τὸ ἔξεται δασυντέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔξω μέλλοντος δασυνομένου μέσος ἐστίν. A σέο δ' ἔξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ : ἵσον ἀπέφηνε τῷ συμβούλῳ τὸν βασιλέα τ' λέγωντ' κυροῦντα τὸ τέλος, ὅπως μὴ φθοιοίη ταῖς ἀγαθαῖς ὑποθήκαις· οἶδε γὰρ φθόνῳ καὶ θυμῷ καὶ ζηλοτυπίας ἀδίκους πολλὰς πράξεις ἀγαθὰς ἀνερρημένας.

9 102b τὸ πέρασ οὖν τῶν λεγομένων ἐπὶ τὸν κορυφοῦντα ἀναφέρει. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· ὅττι κεν ἄρχῃ : ὃ δὴ ποτε τῆς παραινέσεως πρωτεύῃ καὶ ἐπικρατυνθῇ, ἐκ σοῦ γίνεται. ^[5]

9 102c καὶ ἀλλαχοῦ "Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε" (λ 346). b (BCE 3 E 4) T ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα : προσεκτικὸν μὲν τὸν ἀκροατὴν ποιεῖ, δι' ὧν ἄριστα ὑπὸ σφιν εἴρεται, εὖνουν δέ, ὅτι μεθ' ὑποστολῆς τὸ δοκεῖ προσέθηκεν.

9 103 b (BCE 3) T οὐ γάρ τις νόον < ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει > : ἐπὶ διαλλαγὰς τὸν βασιλέα φέρων οὐκ ἐν ἐπιτιμήσεως μέρει τὴν Ἀχιλλέως ἔχθραν προφέρει, ἀλλὰ μόνον ἄριστα συνεωρακέναι φησὶν ἑαυτόν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "πολλάκι δὴ μοι τοῦτον" (T 85).

9 104a τὸ δὲ νοήσει ἀντὶ τοῦ νοήσιεν. T < ἄλλος : γράφεται > καὶ "ἄλλον". ^[5]

9 104b A im < οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλα ἡ δ' ἔτι καὶ νῦν : > εἰ τὰ μέλλοντα προέγνω Νέστωρ, πῶς περὶ τῶν ἐνεστώτων οὐκ ὀφείλει πείθειν; b (BCE 3) T il διογενεὺς : {προ}περισπωμένως ἀναγνώμεν· συναίρεσιν γὰρ ἔπαθε τοῦ διογενέος καὶ διογενοῦς, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε διογενεὺς· γενικῆς γὰρ ἐστὶ πτώσεως.

9 106 A < οὐ τι κα θ ' ἡμέτερόν γε νόον—μειλιχίοισι : > προτρεπτικῶς δὲ αὐτῷ διαλέγεται καὶ τὴν πειθῶ τοῖς χεῖλεσι συνεπάγεται· τοῦτο γὰρ τῆς φρονήσεως ἴδιον.

- 9 108-13a1 b (BCE 3 E 4) ἐντρεπτικῶς· τί γάρ καὶ τότε προέγνω τὰ μέλλοντα, πῶς οὐχ ὑπὲρ τῶν παρόντων πείσει;† T il οὔτι κα θ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγω <γε /> πόλ λ' ἀπεμυθεόμην : εὐμάθειαν ἐργάζεται· ὁμολογῶν γάρ ὅτι οὐκ ἠρέσκετο τῇ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀτιμία δῆλός ἐστι τὸν λόγον ὑπὲρ τοῦ τιμῆσαι τοῦτον συνιστάς.
- 9 108-9 T οὐκ ὀνειδίσαι δὲ τὴν ἀμαρτίαν θέλει, ἀλλὰ παρακελεύεται μὴ δεύτερον ἐξαμαρτάνειν. b (BCE 3 E 4) T < οὔτι κα θ' ἡμέτερόν γε νόον : > ἀντὶ τοῦ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην. ^[5]
- 9 108 A im < ἀπεμυθεόμην : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπεμυθεόμην .
- 9 109 A im ἀπεμυθεόμην : ἀπηγόρευον, ἐκώλυον. γράφεται δὲ καὶ "ἀπεμυθευόμην†", ἵν' ἢ ἀπελογιζόμην. A σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ </ εἶξας > : δεξιῶς ὑπήλλαξε τὰ ὀνόματα, τὴν αὐθάδειαν μεγαλοφροσύνην καλῶν καὶ τὸ προπετὲς εἶξαι λέγων.
- 9 109-10 b (BCE 3 E 4) T εἶξας < ἄνδρα φέριστον ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν > : ὁ λόγος αἰρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ εἶξας , ὑποστίζειν δὲ ἐν ὑποκρίσει ἐπὶ τὸ ἔτισαν .
- 9 110a A < ἄνδρα φέριστον , ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν : > συνθέμενος ἐν συντόμῳ τὰ κατορθώματα Ἀχιλλέως εἶπεν.
- 9 110b1 T il ἐν συντόμῳ δὲ καὶ τὰ Ἀχιλλέως εἰσφέρει κατορθώματα.
- 9 110b2 b (BCE 3 E 4) ἀλ λ' ἔτι καὶ νῦν / φραζώμεσθ' , < ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν > : προσποιεῖται τὴν παράκλησιν, ὅπως μὴ αἰσχυνηθῇ ὁ βασιλεύς (τὸ γὰρ φράζου πικρότερον ἦν καὶ προστάξεως ἐχόμενον, καλαὶ δὲ αἰ λισταὶ διὰ τὸ ὁμοειδές), καὶ ἵνα προμαλαχθῇ Ἀχιλλεύς.
- 9 111-2 b (BCE 3 E 4) T < πεπίθοιμεν : > Ἀρίσταρχος "πεπίθωμεν"· ἔστιν γὰρ π <ε> ἰθώμεν. ^[5]
- 9 112a1 A im διὰ τοῦ ω ἡ γραφή.
- 9 112a2 T φραζώμεσθ' <—πεπίθοιμεν > : δεῖ γὰρ τὸν προαδικήσαντα παρακαλεῖν.
- 9 112b b (BCE 3 E 4) T δώροισίν τε <.
- 9 113a1 ..> ἔπεσσι τε: ἴσην ὑποτίθησι κτῆσιν χρημάτων καὶ λόγων πρὸς πειθῶ. T ἴσην τῶν χρημάτων καὶ μείζονα πρὸς πειθῶ τὴν τῶν λόγων ὑποτίθησι κτῆσιν.
- 9 113a2 b (BCE 3 E 4) μελιχίοισι : δεητικοῖς, οὐ δικαιολογουμένοις· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἀνάπτει τὸν θυμόν.
- 9 113b T < ὦ γέρον , οὗ τι ψευδὸς ἐμὰς ἄτας κατέλεξας : > ὦ γέρον, φησὶν, οὐδὲ <ν> ψευδάμενος τὰς ἐμὰς ἀδικίας ἀπηριθμήσω, βλάψαι με βουλόμενος, ὥς ῥήθης.
- 9 115a ἐπὶ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου στικτέον· τὸ γὰρ ψευδὸς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς. A οὔτι ψευδὸς ἐμὰς ἄτας : ὁμολογεῖ πρᾶξαι, ἵνα μὴ αἰσχύνοιτο παρακαλῶν· διὸ ἡμαρτηκέναι φησὶ οὐκ ἀδικεῖ τε εὖνοϊαν ποριζόμενος ἑαυτῷ.
- 9 115b ἀπλοῦς δὲ ὁ τρόπος· τὸ μὲν γὰρ ἐπικάειρον ἔχειν νοῦν μακάριον, τὸ δὲ χρόνῳ μετανοῆσαι οὐκ ἄχαρι. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· οὔτι ψευδὸς ἐμὰς ἄτας κατέλεξας : συναπτέον ὅλον.
- 9 115c1 T τὸ δὲ ψευδὸς ἀντὶ τοῦ ψευδῶς.
- 9 115c2 τὸν ὅλον δὲ συναπτέον στίχον. μὴ στικτέον εἰς τὸ ψευδο ς , ὥς τινες κακῶς. b (BCE 3 E 4) {ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι} ἀντί νυ πολλῶν : ὅτι τὸ ἀντί ἐπὶ τοῦ ἴσου ἐστί· τὸ γὰρ λεγόμενον· ἴσος ἐστὶ πολλοῖς ὁ εἷς ἀνὴρ, ὅταν ἢ θεοφιλής.
- 9 116a A ἀντί νυ πολλῶν : ἀντὶ τοῦ ἴσος.
- 9 116b προτρεπτικὸν δὲ εἰς εὐσέβειαν. T < ἔτισεν , ὅλεσσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν : > γράφεται "ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν".
- 9 118 A im λευγαλέησι : ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίγυρον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως "νῦν δέ με λευγαλέον θάνατον" (Φ 281).

- 9 119a ἔστι δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον παρὰ τὸν λοιγόν. A <φρεσί> λευγαλήρσι <πιθήσας : ὅ ἐστιν ὀργῇ πεισθεῖς > ὅλοθρεύει† γὰρ αὕτη τὰς φρένας "φρένας ἔφθιεν" (Σ 446).
- 9 119b1 T οἶονεῖ λοιγαλέρσιν ἀπὸ τοῦ λοιγός.
- 9 119b2 λέγει δὲ τῇ ὀργῇ πεισθεῖς ὀλεθρεύειν γὰρ ὁ θυμὸς τὰς φρένας εἴωθεν. b (BCE 3 E 4) ἐθέλω ἀρέσαι : ἐλευθερίως ὁμολογεῖ, ὃ Νέστωρ ἐκοινοποιήσατο.
- 9 120a b (BCE 3 E 4) T ἀπερείσια : ἵνα μὴ σμικροψυχίας ἔνεκεν δοκῇ τὸν στρατὸν ἀποστερεῖν συμμαχίας.
- 9 120b b (BCE 3 E 4) T < ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶ ρ ' ὀνομήνω : > δῆλον ὡς καὶ προεσκέπτετο τὰς Λιτάς.
- 9 121 T il < ἔπ τ ' ἀπύρους τρίποδας—θέμιστας : > διήρηται ἡ ὑπόσχεσις εἰς δύο τόπους καὶ χρόνους.
- 9 122-56 διὰ δὲ τῆς ποικιλίας τῶν δώρων θηρεύειν οἶεται Ἀχιλλέα, εἴτε φιλότιμος, διὰ τῶν ἵππων, εἴτε φιλοχρήματος, πολὺν χρυσὸν καὶ χαλκὸν διδούς, εἴτε φιλογύνης εἴη, θυγατέρα πρὸς γάμον. b (BCE 3 E 4) T ἀπύρουσ <— / αἴθωνας > : ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐμπυριβητῶν. ^[5]
- 9 122-3 αἴθωνας δὲ τοὺς εἰς πῦρ βαλλομένους "ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον" (Φ 362). b (BCE 3 E 4) T αἴθων δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπαίθεσθαι ἦτοι ὑποκαίεσθαι. b (BCE 3) ἔπ τ ' ἀπύρους : τοὺς μὴ εἰς πῦρ—ἐν τῷ οἴκῳ.
- 9 122 A τάλαντα : τὰ νῦν τέξακισχιλίων λέγει† παρὰ—ταῦτα δὲ χρυσίου †τάλαντα. A δώδεκα δ ' ἵππους : ἵπποτρόφοι †Θεσσαλοί.
- 9 123a1 καλῶς δὲ ὁ ἄρτιος τῶν ἵππων ἀριθμὸς ἱκανὸς πρὸς ἐπίζευξιν. T καλῶς δὲ καὶ τὸν ἄρτιον τῶν ἵππων ἀριθμὸν τίθησιν· b (BCE 3 E 4) ἱκανῶς γὰρ ταῦτα πρὸς ἐπίζευξιν τυγχάνει.
- 9 123a2 ἵπποτρόφοι δὲ οἱ Θεσσαλοί ἀεί. b (BE 3 E 4) πηγούς {ἀθλοφόρους} : μέλανας· τούτους γὰρ ἀρίστους φασὶν οἱ περὶ ἵππων γράψαντες.
- 9 124a b (BCE 3 E 4) T ὁμοίως καὶ "κύματι πηγῶ" (ε 388. ψ 235), εἴγε ἀλλαχοῦ φησι "μέλαν τέ ἐ κῦμ' ἐκάλυψεν" (Ψ 693, cf. ε 353). T τινὲς δὲ μεγάλους, εὐτραφεῖς, ὑψαύχενας. b (BCE 3) T οἱ ἀέθλια ποσ <σ> ἰν ἄροντο : οὐκ ἐν Πελοποννήσῳ εἰσὶν οἱ ἵπποι ἡγωνισμένοι (εἶεν γὰρ ἂν ἥδη γέροντες), ἀλλ' ἐν Ἰλίῳ νενικήκασιν ἐπιταφίους ἀγῶνας b (BCE 3 E 4) T ἀγωνιζόμενοι. ^[5]
- 9 124b T οὗ κεν ἀλήϊος εἴη <—μῶνυχες ἵπποι > : διακόπτει τὸ ὁμοειδὲς τοῦ καταλόγου, τῶν δώρων τὸ ὁμοειδὲς ἐκκλίνων.
- 9 125-7 ἅμα δὲ καὶ ἐκάστην μερίδα σπουδαίαν ἀποδείκνυσιν καὶ δῶρα δώροις προστίθῃσι καὶ τὴν ἔπειτα χάριν αὖξει. b (BCE 3) T ἀλήϊος : πένης, ἄπορος· ἦτοι δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν χώραν σιτόσπορον, ἣν λήϊον καλεῖ, ἣ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν λείαν· λείας δὲ λέγει τὰς ἀγέλας τῶν θρεμμάτων.
- 9 125a1 A ἀλήϊος δὲ λέγεται ὁ μὴ ἔχων λήϊα.
- 9 125a2 b (BCE 3 E 4) δώσω δ ' ἐπτὰ γυναῖκας : ἐντέχνως τῶν δώρων μέσας ἔταξε τὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ ὑπόνοιαν παράσχη ὡς ἀκρασίαν καταψηφιζόμενος αὐτοῦ.
- 9 128a b (BCE 3 E 4) T καὶ περὶ μὲν ὧν οἶδε, μαρτυρεῖ· περὶ δὲ τῶν Ἰλιάδων "αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην b (BE 3 E 4) T κάλλισται ἔωσιν" (I 140). T {δώσω δ' ἐπτὰ γυναῖκας} ἀμύμονα : ὅτι χωρὶς τοῦ ς γραπτέον· οὐ γάρ ἐστι κατὰ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἔργων. ^[5]
- 9 128b ὕστερον δὲ (sc. I 270) ἐπὶ τῶν γυναικῶν, "αἶ κάλλει ἐνίκων" (I 130). T < ἀμύμονα : > οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ "ἀμύμονας".
- 9 128c1 T Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ς "ἀμύμονας".
- 9 128c2

- A im A int < ἄς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἔλεν αὐτός / ἐξελόμην : > τὸ αὐτός βέλτιον ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως †ἄκουσον† καὶ τοῖς ἄνω συναπτέον.
- 9 129-30 A Λεσβίδας : παρὰ Λεσβίοις ἀγών—†μιθύμνην πυρίαν μιτυλήνην. A ἄς ὅτε Λέσβον : πιθανῶς ἔπαινον Ἀχιλλέως παρέμιξε καὶ μόνον οὐχὶ παραχωρήσειν αὐτῷ τῶν αὐτοῦ σκύλων φησίν. ^[5]
- 9 129 ἄμα δὲ καὶ ὑπ' ὄψιν αὐτῷ τὴν δωρεὰν ἄγει, ἐμφαίνων ὅτι ἃ οἶδεν ἐκεῖνος δίδωσιν. ἀπλοῦν δὲ τὸ ἦθος, καὶ πάντα πρὸς πειθῷ. b (BCE 3 E 4) T ἐξελόμην : Ἀρίσταρχος ψιλοῖ καὶ πρόθεσιν παραδέχεται ὥστε εἶναι ἐν μέρος λόγου.
- 9 130a A ἐξελόμην : Ζηνόδοτος δασύνει τὸ ἐξ, ἀριθμὸν αὐτὸ ἐκδεχόμενος, οὐχ ὑγιῶς φησὶ γὰρ "ἀτὰρ ὀγδοάτη <ν> " (T 246).
- 9 130b ἄλλως τε οὐ δῶρον Βρισηΐς. T μετὰ δ' ἔσσεται : ὅτι ἐντεῦθεν πλανηθεὶς Ζηνόδοτος συναριθμεῖσθαι ἐν ταῖς ἐπτὰ (cf.
- 9 131 I 128) καὶ τὴν Βρισηΐδα ἔδοξεν· καὶ ἐν ἄλλοις γράφει "ἐκ δ' ἄγεν ἐπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας / ἔξ, ἀτὰρ ἐβδομάτην Βρισηΐδα καλλιπάρηον" (cf. T 245—6). ἔστι δὲ ἐκτὸς ἡ Βρισηΐς. A < κούρην Βρισηῖος · καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι : > Ἀρίσταρχος "κούρη Βρισηῖος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι". ^[5]
- 9 132a1 A int < κούρην Βρισηῖος : > Αὐτόχθων δίχα τοῦ ν "κούρη Βρισηῖος".
- 9 132a2 T il δίχα τοῦ ν τὸ "κούρη".
- 9 132a3 b (BCE 3) ὄρκον ὁμοῦμαι : διὰ τοῦ ὄρκου τὸν ζῆλον τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀχιλλέως θεραπεύει καὶ τὸ σῶφρον ἑαυτοῦ ἐνδείκνυται, διὰ φιλοτιμίαν, οὐκ ἀκρασίας ἔνεκεν ἀφελόμενος Βρισηΐδα.
- 9 132b b (BCE 3 E 4) T μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι : ὅτι ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ τῆς νῦν ἀντὶ τοῦ ταύτης παρείληπται, καὶ ἔστιν ὁ λόγος 'μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβήμεναι'.
- 9 133a1 A λείπει τὸ ἄρθρον.
- 9 133a2 καὶ "εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν" (β 206). T il ἡ θέμις < ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἡδὲ γυναικῶν > : τὸ η τὸ πρῶτον δασυντέον· ἔστι γὰρ ἰσοδυναμοῦν τῷ ὥς· διὸ καὶ ὁ τέ προστίθεται σύνδεσμος πολλάκις· ὥς γὰρ λέγομεν "ὥς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί" (B 289), οὕτως "ἡ τε ξείνων θέμις ἐστίν" (ι 268). ^[5]
- 9 134a1 τὸ δὲ ἡδὲ ψιλωτέον· σύνδεσμος γὰρ ἐστὶν ἰσοδυναμῶν τῷ καί, ὁμοίως τῷ "ἡδ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι" (Hsd. opp. 775). βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ πέλει· σαφέστερος γὰρ γίνεται ὁ νοῦς· 'ὅπερ ἐστὶν ἔθος ἀνθρώποις, ἀνδράσιν τε καὶ γυναιξίν'. A δασυντέον τὸν η καὶ ὀξυντέον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ ὥς.
- 9 134a2 b (BE 3) T il ἡ θέμις ἀνθρώπων : θαυμασίως φύσεως νόμῳ τὴν αἰσχρὰν λέξιν ἐκάλυψε, τὰ τῆς συμπλοκῆς ταπεινὰ καὶ ἀνθρώπινα τιμιωτάταις προσηγορίαις ἐπισκιάζων.
- 9 134b b (BE 3 E 4) T < ταῦτα μὲν αὐτίκα—ἰκοίμε θ' : > εἰς τρεῖς δὲ χρόνους ἡ διαίρεσις γέγονεν, εἰς τὸ αὐτίκα πάντα (135), εἰς τὸ εἰ δέ κεν αὐτε/ ἄστυ μέγα (135—6) καὶ εἰς τὸ εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμην (141).
- 9 135-41a1 b (BE 3 E 4) ὥστε εἰς τρεῖς καιροὺς ἡ διαίρεσις.
- 9 135-41a2 T il νῆα ἄλις χρυσοῦ <—νησάσθω > : ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ νῆσαι, ὃ ἐστὶ σωρεῦσαι.
- 9 137a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὰ ὀνόματα ἀπὸ τοῦ ἐτύμου λαμβάνει, Τερπιάδην τὸν Φήμιον (cf. X 330—1) ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὸν κιθαρωδόν· ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A < νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω : > ἄδηλον, πότερον δύο ἢ μίαν.
- 9 137b

πολύχρυσοι δὲ ἐξ ἀρχῆς οἱ βάρβαροι. T il αὐτὸς ἐλέσθω : τὴν δωρεὰν ἢ ἐκλογὴ ποιεῖ μείζω μακρὰν τε αὐτὸν τίθησι τοῦ γυναικείου πόθου.

- 9 139 b (BCE 3 E 4) T αἶ κε με τ ' Ἀργεῖην < Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν > : ὅτι ἔνιοι ὑποτάσσουσι στίχον "τὴν γὰρ ἀπ' αὐτὶς ἐγὼ δώσω ξανθῷ Μενελάῳ", εὐήθως πάνυ.
- 9 140a A < αἶ κε : > τὸ αἶ < κεν > ἀντὶ τοῦ ἐάν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἔωσιν ὑποτακτικόν.
- 9 140b T il αἶ κε με τ ' Ἀργεῖην Ἑλένην < κάλλισται ἔωσιν > : οὐχ ὡς αἰχμάλωτον, ἀλλ' ὡς πρεσβεύουσαν ἀπασῶν ἐν κάλλει.
- 9 140c A b (BCE 3 E 4) T εἰ δέ κεν Ἄργος < ἰκοίμεθ ' Ἀχαιϊκὸν > : ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἀχαιϊκὸν Ἄργος λέγει καὶ Ἰασον, "εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἰασον Ἄργος" (ς 246), "Πελασγικὸν" δὲ "Ἄργος" (B 681) τὴν Θεσσαλίαν.
- 9 141a A < οὔθαρ ἀρούρης : > τροφιμον τῆς γῆς.
- 9 141b1 T il τῆς γῆς τὸ τροφιμώτερον.
- 9 141b2 b (BCE 3 E 4) τηλύγετος : μονογενής, ἢ μεθ' ὃν οὐ παιδοποιεῖ τις.
- 9 143a τινὲς δέ φασι λείπειν τὸ ὥς. b (BCE 3 E 4) T < τηλύγετος : > ὅτι ἀγαπητὸς μόνος ἐπὶ ταῖς θηλείαις.
- 9 143b A im {ὅς μοι} τηλύγετος : ἀγαπητός, —Κλυταιμνήστρας. A θαλίῃ ἔνι πολλῇ : ἐν πολλῇ—τοὺς εὐωχουμένους. A τρεῖς δέ μοί εἰσι θυγάτρες : εἰς δὲ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν λέγων· "κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος" (I 388).
- 9 144 T < Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα : > ὅτι οὐκ οἶδε τὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις σφαγὴν Ἰφιγενείας.
- 9 145a A im Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα : οἰκεῖα θυγατράσι βασιλέως τὰ ὀνόματα· τρία γὰρ συνέχει τὴν ἀρχήν, νόμος ὀρθός, ἔπειτα κρίσις καὶ ἰσχύς.
- 9 145b A b (BCE 3 E 4) T τῶν ἦν κε θέλῃσι < —ἀγέσθω > : διὰ τῆς ἐπιγαμίας πιστοῦται τὴν φιλίαν, ὅπως μὴ δοκῇ πρὸς τὴν χρεῖαν κολακεύειν b (BCE 3 E 4) T ὑπούλως ἔχων.
- 9 146a T < ἀνάεδνον : > ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ νυμφῖοι ταῖς παρθένοις.
- 9 146b A int ἐπιμείλια {δώσω}· Ἀρίσταρχος ἐν μέρος λόγου παρέλαβεν ὡς ἐπιφέρνια.
- 9 147a1 Ἀπολλόδωρος (FGrHist. 244, 248) δὲ διαλύει, "ἐπί", εἴτα "μεῖλια". οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων (fr. 36 B.). καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ἐπιδώσω μεῖλια. Τρύφων (fr. 98 V.) δὲ ζητεῖ περὶ τοῦ τόνου, πότερον ὡς ποιμνία ἢ ὡς παιδία. ἡμῖν δὲ δοκεῖ τὸ προπαροξυνόμενον πλεον εἶναι, σπάνιον δὲ τὸ παροξυνόμενον, εἰ οὕτως ὀρισαίμεθα· τὰ διὰ τοῦ ἰον οὐδέτερα μονογενῆ τρισύλλαβα, μὴ ὄντα ὑποκοριστικά, εἰ ἔχοι τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους φύσει μακρὰν διὰ τοῦ ι ἐκφερομένην ἥτοι μόνου ἢ καὶ σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι, προπαροξύνεται, "Ἰλιον" (O 71 al.), ποιμνιον ἰσίγιον ἰλείριον αἴτιον· οὕτως καὶ μεῖλιον. σπάνια δὲ τὰ παροξυνόμενα, ὥσπερ τὸ "ἰνίον" (E 73)· τὸ γὰρ "τειχίον" (π 165. 343) ὑποκοριστικὸν καὶ τὸ κλειδίον. A {ἐπιμείλια δώσω} Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν ὡς ἐπιφέρνια, Ἀπολλόδωρος κατὰ διάλυσιν. ^[10]
- 9 147a2 T < ἐγὼ δ' ἐπὶ μεῖλια δώσω : > ὅτι καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων ἐπεδίδοδο τὰς θυγατέρας, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν μόνον ἐπέμπετο, ἃ λέγει < *** > .
- 9 147b μεῖλια δὲ εἰσιν, οἷς μειλίσσονται τοὺς ἄνδρας. τὴν προῖκα δὲ λέγει τὴν ἡδέως διατιθεμένην τὴν ψυχὴν. Ἀρίσταρχος δὲ < *** > ἐπιφέρνια. A < ὅς ς ' οὐ πώ τις . ^[5]
- 9 148 .. ἐπέδωκε : > ὅτι οὐ λέγει 'ὅ τι πρῶτος ἐπιδέδωκα'. A im ἐπτα δέ οἱ δώσω < — > πτολίεθρα : ἄδηλον, εἴτε φερνὴν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ καὶ ταύτας δίδωσι τὰς πόλεις, ἢ ἔξωθεν, ὡς καὶ τὰ ἄλλα δῶρα.

- 9 149 b (BCE 3) Τ ἄμεινον δὲ ἀντὶ φερνῆς αὐτὰς ἡγεῖσθαι. b (BE 3) Καρδαμύλην Ἐνόπην τε <— Πήδασον ἀμπελόεσσαν > : Μεσσηνίδες αὐταὶ πόλεις, ἡ δὲ Μεσσήνη εἰς τὸν Λακεδαιμονίων ἵνόμεον† πάλαι συνετέλει.
- 9 150-2 πῶς οὖν, φασίν, Ἀγαμέμνων ταύτας δίδωσιν οὐκ οὔσας ἑαυτοῦ; καὶ οἱ μὲν Κλυταιμνήστρας εἶναι, ἢ ὅτι κοινὰ ἡγεῖται τὰ τοῦ ἀδελφοῦ ὡς κάκεῖνος τὴν Αἴθην (cf. Ψ 295): b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ ὑπὸ Μενελάῳ εἰσί, καὶ Μενέλαος αὐτὸν ἰκετεύει. διὰ τί δὲ οὐ μέμνηται αὐτῶν ἐν τῷ Καταλόγῳ; ὅτι νεωστὶ ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἦσαν πορθηθεῖσαι, τῶν δὲ πεπορθημένων οὐ ποιεῖ συμμαχίαν, ὡς οὐδὲ Νηρίκου (cf. ω 377): φύσει γάρ εἰσι πολέμιοι τοῖς πορθήσασιν· ἢ περὶ αὐτῶν φησιν, ἐν οἷς λέγει "Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν" (B 575). Τ μεγάλη δὲ ἡ δόξα Ἀχιλλεῖ, ὅταν καὶ τῶν πόρρω χωρίων ἄρχῃ, διὰ δὲ τῶν ἐπιθέτων σεμνοποιῶν μικροῦ δεῖν τῆς Πηλέως ἀρχῆς μείζους φησὶν αὐτάς· διάφοροι μὲν γάρ εἰσι τοῖς καρποῖς, ποικίλαι δὲ ταῖς φύσεσι τῶν ζώων, φιλόανθρωποι ταῖς κατοικίαις, εὐνομώταται ταῖς ἀγωγαῖς (cf. I 154—6). b (BCE 3 E 4) Τ Ἱρήν : Ἀρίσταρχος ὁξύνει ὁμοίως τῷ ἐπιθετικῷ τῷ "Ἱρήν" (Δ 416 al. ^[15])
- 9 150a1). εἰσὶ δὲ οἱ βαρύνουσιν εἰς ἰδιότητα, ὥσπερ ἐδηλώσαμεν (sc. ad B 739; ad B 646 non exstat) ἐπὶ τοῦ "Ρίπην τε Στρατῆν τε" (B 646), "Ὀρθην" (B 739). ἡ δὲ αὐτὴ ἀναλογία ἐχῶρει καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ος· καὶ πάλιν ἐπ' ἐκείνων ἐλέγομέν τινα ὁμοτόνως μένειν, οὕτως καὶ ἐπὶ τούτων. καὶ ἔστιν ὀρίσασθαι τὰ μείναντα <ὅτι> ἐπαίνων ὀνόματά ἐστιν, οὐκ ἀντιστρέφοντος τοῦ κανόνος· οὐ γὰρ τὰ ἐπὶ ἐπαίνου μένει. καὶ τῶν μὲν τρεπόντων ἀρητῇ, "Ἀρήτη" (η 54), τῶν δὲ μεινάντων Πινυτῇ "μήτηρ πινυτή" (υ 131), "Ἀγαυή" (Σ 42). οὕτως καὶ Ἱρή. Α Ἀρίσταρχος ὁξύνει τὸ Ἱρήν ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ. ^[5]
- 9 150a2 Τ il < πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός : > ἵνα καὶ τῶν ἐκ θαλάσσης ἀπολαύ <σ> εἰεν ἀγαθῶν παραλίῶν οὐσῶν.
- 9 153a1 Τ il παράλιοι δέ εἰσιν, ἵνα καὶ τῶν ἐκ θαλάσσης ἀγαθῶν ἀπολαύωσι παρακείμενοι αὐτῇ.
- 9 153a2 b (BCE 3 E 4) < νέαται : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ναίονται.
- 9 153b ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὔ. Α im νέαται : ὡς "κέαται" (Λ 659 al.
- 9 153c). σημαίνει δὲ τὸ ναίονται, γενόμενον παρὰ τὸ νῶ, οὗ παράγωγον ναίω. ὅσοι δὲ παροξύνουσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔσχαται κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνουσιν· οὐδ' ἐνθάδε δὲ ὑγιῶς παροξύνουσιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτονεῖν τῷ νέατοι. Ἀπολλώνιος (Frg. p. 110, 15) δὲ διὰ τοῦ κ γράφει "κέαται". Α νέαται : ὡς "κέαται" (Λ 659 al. ^[5])
- 9 153d1). καὶ σημαίνει τὸ οἰκοῦνται ἀπὸ τοῦ νῶ γεγονός, οὗ παράγωγον τὸ ἱνεάω. ὁ δὲ Νικάνωρ (p. 199 Friedl.) ὀνομά φησι τὸ νέαται καὶ πρὸς ἄμφω χωρεῖν δύνασθαι, ὡς "τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος" (Λ 712). Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 306) δὲ γράφει "κέαται". Τ ὁμοίως τῷ "κέαται". ^[5]
- 9 153d2 σημαίνει δὲ τὸ οἰκοῦνται ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ δηλοῦντος τὸ οἰκῶ, οὗ παράγωγον νέω καὶ πλεονασμῷ νεάω. b (BCE 3 E 4) < πολύρρηνες : > διὰ τοῦ ἐτέρου ρ τὸ πολύρρηνες αἰ Ἀριστάρχου.
- 9 154 Α int θεὸν ὡς τι <μή> σουσιν : ὡς θεῶ τὰς τῶν ὄντων προσάγοντες ἀπαρχάς.
- 9 155a1 Τ ὡς θεῶ, φησί, προσάγοντες τὰς ἀπαρχὰς τῶν ὄντων.
- 9 155a2 b (BCE 3 E 4) < τιμήσουσι : > Ἀρίσταρχος "τιμήσονται".
- 9 155 Α int καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ <λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας> : καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλευόμενοι εἰρηνικῶς βιώνονται.
- 9 156a

ὅσα δεῖ βασιλέα — λαμπροὺς φόρους τελέσουσιν. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι χρόνος ἐνήλλακται, τελέουσι ἀντὶ τοῦ τελέσουσιν. Α καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας : οὐ στασιαζόντων, ἀλλὰ πειθαρχούντων ἀνδρῶν ἄρξει.

9 156b b (BCE 3 E 4) T τελέουσι δὲ ἀντὶ τοῦ τελέσουσιν. λιπαρὰς δὲ τὰς θέμιστας καλῶν τοῦτο δηλοῖ ὅτι τὸ κρίνειν καλῶς εὐδαιμονίαν ἄγει. b (BE 3 E 4) T < δημητήτω > παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει "καμφθήτω".

9 158a1 A im Ἀριστοφάνης "καμφθήτω".

9 158a2 T il δημητήτω · < Αἴδης τοι ἀμείλιχος ἢ δ' ἀδάμαστος > : διὰ τί οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ στρεπτοὶ λέγονται (cf.

9 158b I 497), τὸν δὲ Ἄϊδην ἀνελεήμονά φησιν; ὅτι ἐκεῖνοι μὲν περὶ τῶν εἰς ἑαυτοὺς χαλεπαίνουσιν ἀμαρτημάτων (διὸ καὶ συγγινώσκουσιν), ὁ δὲ περὶ τῶν ἰδίων καὶ ἀλλοτρίων διὸ ἀνελεῆς ἐστίν· ὅθεν ἐν οὐδεμιᾷ πόλει Ἄϊδου βωμός ἐστιν. Αἰσχύλος (fr. 161 N. 2 = 279 b 1 M. = 161 R.). "μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἔρᾳ, / οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις, / οὐδ' ἔστι βωμός, οὐδὲ παιωνίζεται". A b (BCE 3 E 4) T ἀμείλιχος ἢ δ' ἀδάμαστος : ἀμείλιχος ἀγοήτευτος, ἀδάμαστος ἀτεράμων, ὅ ἐστιν ἀκαμπής· δύο γὰρ εἰσιν, οἷς πείθομεν, λόγῳ καὶ βίᾳ. ^[5]

9 158c διὰ δὲ τοῦ Ἄϊδου ἐδήλωσεν ὥς, ἥτις ἐστὶν ἀμείλιχος, βδελυρὸς ἔσται πᾶσιν. b (BCE 3 E 4) T δημητήτω < — / καὶ μοι ὑποστήτω > : ἀναγκαῖον μετὰ τὰ δῶρα παράκλησιν ἐπαγαγεῖν διὰ τὸ ὑπεκκλίνειν τὸ ἀλαζονικόν.

9 158-60 b (BCE 3 E 4) T τὸ ἐξῆς δημητήτω καὶ μοι ὑποστήτω, τὸ δὲ Ἄϊδης τοι < ἀμείλιχος—ἀπάντων > (158—9) διὰ μέσου. T τούνεκα καὶ τε βροτοῖσι < θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων > : φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι Α ἔνιοι ὑποτάσσουσι τούτῳ "οὐνεκ' ἐπεὶ κε λάβῃσι πέλωρ ἔχει οὐδ' ἀνίησιν". AT οὐκ εἶναι δὲ ἀναγκαῖον.

9 159 A καὶ μοι ὑποστήτω, ὅς < σ > ὄν βασιλεύτερός εἰμι / ἢ δ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος : ὥσανεὶ δέησιν προσάγει τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ σκῆπτρον, οἷς εἴκουσι καὶ μεγάλοφρονες.

9 160-1 ἐξέφυγε δὲ τὸ ἐλεεινόν, εἴκειν αὐτὸν ἀξίων τοῖς μείζουσιν ἀξιώμασιν. b (BCE 3 E 4) T ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι : ὅτι τὸ ὅσσον οὐκ ἔστι πλήθους, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καθ' ὅσον εἰμι βασιλικώτερος.

9 160 A < ἢ δ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος : > καὶ ὁ Νέστωρ ἄμφω < δὲ > νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο" (A 259).

9 161 T il διδοῖς : ὥς ὀρθοῖς.

9 164 οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ γὰρ τὸ τρίτον "εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ" (I 515 + 519). A {ἀλλ' ἄγετε} κλητοὺς < ὀτρύνομεν > : ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι αἰρουμένους.

9 165a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ρ 386)· "οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε". καὶ τὸ ὀτρύνομεν ἀντὶ τοῦ ὀτρύνωμεν. A κλητοὺς ὀτρύνομεν : τοὺς ἐξ ὀνόματος πρέσβεις.

9 165b1 καλῶς δὲ πρέσβεις πέμπει, ὅπως ἢ πείσωσιν ἢ πρᾶότερον αὐτὸν ἀπεργάσωνται. b (BCE 3 E 4) T πρέσβεις ἐπιλέκτους ἢ ἐξ ὀνόματος ἠκαλέσαντες.

9 165b2 A int τάχιστα : διὰ τὸν ἐπείγοντα καιρὸν τῆς νυκτός.

9 165c b (BCE 3 E 4) T < ἐγώ : > Ἀρίσταρχος ἐγώ, ἄλλοι δὲ "ἐγών".

9 167a A im < ἐπιόψομαι : > φησὶν ἐπικρινῶ τοὺς ἀποσταλησομένους.

9 167b T il οἱ δέ : βαρυτονητέον· δύο γὰρ μέρη λόγου, ἀντὶ τοῦ οὔτοι δέ.

9 167c εἰσὶ δὲ οἱ προπεριέσπασαν, οὐκ εὖ· χρεια γὰρ ἐστὶ τοῦ δέ συνδέσμου. ἐζήτηται δέ, πῶς μᾶλλον— ἓνα καὶ δύο. A εἰ δ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόψομαι, < οἱ δὲ πιθέσθων > : αὐτὸς οὐκ ἄπεισιν ἢ διὰ τὸ γῆρας—"Νεστορέη" γοῦν "παρὰ νηϊ" (B 54)—, ἢ καὶ ὑποπτεύεσθαι παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ

νομίζει ὡς ἐκπληρῶν τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν, τοῦτο μὲν τῇ διατάξει τοῦ στρατοῦ, "ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγη" (B 363), τοῦτο δὲ τάφρον περιβαλλόμενος καὶ τεῖχος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὀνειδίζει "ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο, / καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε" (I 348—9): b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι εἶπεν "τούσδε δ' ἔα φθινύθην ἓνα καὶ δύο" (B 346). ^[5]

9 167d εἰ δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (cf. Ψ 616—50) φιάλην αὐτῷ ἔδωρήσατο, οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ τὴν ἔχθραν καταθέμενος τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λύει καὶ τὴν πρὸς Νέστορα ὑποψίαν. ἢ ἀδήλου ὄντος, εἰ πείσειε, καλῶς ἐτέρους ἔπεμψεν· πεισάντων γὰρ ἤμελλεν αὐτὸς ἔχειν τὴν δόξαν ἴσως ἡγησάμενος†, ἀποτευχθείσης δὲ τῆς ἱκεσίας αἰτίαν εἶχον οἱ πρέσβεις ἐνδεῶς διειλεγμένοι. b (BE 3 E 4) T ἢ συμπεριλαμβάνοι ἑαυτὸν Ἀγαμέμνονι ἐντευζόμενον. τὸ δὲ ἐγὼ ἄνευ τοῦ ν. δύο δὲ μέρη λόγου τὸ οἱ δέ, ἵν' ἢ οὗτοι δέ. T < οἱ δὲ πιθέσθων : > λεληθότως ἑαυτὸν τῆς πρεσβείας ὑπεξέκλειψεν. ^[15]

9 167e T il Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα < Διὶ φίλος ἡγησάσθω > : ὅτι ὁ Φοῖνιξ προέρχεται καὶ οὐ συμπρεσβεύει τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσεά ὥστε μὴ συγχεῖσθαι διὰ τῶν ἐξῆς τὰ δυϊκά.

9 168a A Φοῖνιξ μὲν < πρῶτιστα Διὶ φίλος ἡγησάσθω > : ἀπὸ τῆς Ἀχιλλέως σκηνηῆς δεῖ νοεῖν ἥκειν τὸν Φοῖνικα ὡς ἐπὶ θέαν τῆς μάχης, ὅτι ἐδόκουν ἐν ἐσχάτοις εἶναι κινδύνοις συνελασθέντες εἰς τὸ τεῖχος, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀριστέων εἰς τὴν εὐωχίαν· b (BCE 3 E 4) T ἔθεράπευον γὰρ αὐτὸν ὡς τροφέα Ἀχιλλέως. ^[5]

9 168b ἴσως δὲ καὶ συμβιβάσαι αὐτοὺς θέλων παρῆν καὶ ἰάσασθαι τὴν ὀργὴν Ἀχιλλέως. πέμπεται οὖν ὁ Φοῖνιξ οὐχ ὡς πρεσβευτῆς—δύο γὰρ ἦν ἔθος πρεσβεύειν, ὡς "ἄνδρε δύω κρίνας" (ι 90) καὶ "ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ" (Λ 140)—, ἀλλ' ἵνα τοῖς πρεσβευταῖς συλλάβηται διό φησιν Φοῖνιξ ἡγησάσθω, ὡς ἐκεῖθεν ἦκοντος αὐτοῦ καὶ πάλιν ἐπανελθεῖν ἀνάγκην ἔχοντος, ὅπου καὶ μὴ πρεσβεύσαντός φησιν· "Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν" (I 613) καὶ "Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἅμμι μένων κατακοιμηθήτω" (I 427), ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐπανιέναι πρὸς Ἀγαμέμνονα καὶ ἀπαγγεῖλαι, ἃ ἤκουσεν. b (BE 3 E 4) T αὐτὰρ ἔπει τ' Αἴας τε μέγας < καὶ δῖος Ὀδυσσεύς > : ἡ διπλῇ, ὅτι τὸ ἔπειτα Ἀρίσταρχος ἀντὶ χρονικοῦ παραλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ὡς καὶ "Ἑρμείας μὲν ἔπειτα" (κ 307)· βούλεται γὰρ πρῶτον τὸν Φοῖνικα ἀπεληλυθότα εἰς τὸ σκῆνωμα, εἶτα τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν Αἴαντα ὡς πρεσβεύοντας. ^[5]

9 169a ὁ δὲ Κράτης τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δή συνδέσμου λαμβάνει. A Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς : καὶ τούτων ἠπειλήσεν Ἀγαμέμνων τὸ γέρας λαβεῖν, b (BCE 3 E 4) T "ἢ τεδὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσῆος" (A 138).

9 169b T πρεσβεύουσιν οὖν οἱ συνυβρισθέντες καὶ μὴ μνησικακήσαντες, ἵνα δυσωπήσωσιν αὐτόν. b (BCE 3 E 4) T Αἴας τε μέγα < καὶ δῖος Ὀδυσσεύς > : ἕκαστον ὑποθωπεύει τῶν ἀπιόντων. ^[5]

9 169c b (BCE 3 E 4) T κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης : ἵνα δηλωθῇ ὅτι δημοσία ἡ πρεσβεία.

9 170a Ταλθύβιος δὲ οὐ πέμπεται ὡς Ἀγαμέμνονος ὦν. b (BE 3 E 4) T {κηρύκων Ὀδῖος τε καὶ} Εὐρυβάτης : ὅτι οὐ τὸν Ἀγαμέμνονος (cf.

9 170b A 320) ὑποληπτέον νῦν λέγεσθαι, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῶς (cf. B 184), ἐπεὶ κἀν ἐξωργίσθη τῆς δι' αὐτοῦ γενομένης ἀφαιρέσεως ὑπομνησθεῖς. A < ἐπέσθων : > ἀντὶ τοῦ ἐπέσθωσαν.

9 170c γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ν. A im < φέρετε : > ὅτι συγκέκοπται ἀντὶ τοῦ φέρετε.

9 171 A int ὄφρα Διὶ < — > ἀρησόμεθα : ὅτι δεῖ ἐν παντὶ καιρῷ ἐκ θεῶν ἄρχεσθαι, μάλιστα δὲ ἐν κινδύνοις· οὕτω γὰρ ἥδιον ἐπὶ τὴν πρᾶξιν ὀρμῶμεν καὶ οὐδὲν ἑαυτοῖς ἀποτυχόντες ἐγκαλοῦμεν.

9 172 ὕψωσε δὲ τὸ πρᾶγμα, εἴ γε συμπρεσβευτὴν αἰροῦνται Δία. b (BCE 3 E 4) T δενδὶλλων < ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα > : ὅτι παρόντος τοῦ Φοῖνικος ἔτι ταῦτα ὁ Νέστωρ ποιεῖ διὸ καὶ

ἀρμόσει τὸ ἐς ἕκαστον πληθυντικῶς εἰσηνηνεγμένον (καὶ οὐκ εἰς ἑκάτερον, ὅπερ ἐπὶ δύο τίθεται) καὶ τὸ μάλιστα ὑπερθετικῶς εἰρημένον.

- 9 180a A δενδίλλων ἐς ἕκαστον, <Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα> : ἀντὶ τοῦ ἑκάτερον· b (BE 3 E 4) T οὐ γὰρ παρῆν Φοῖνιξ, ἐπεὶ καταισχύνεται διὰ τοῦ Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστ α .
- 9 180b A b (BE 3 E 4) T ἄλλως· δενδίλλων : κατὰ τὸ δέον διαστρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἶον τῇ ὄψει ἰκετεύων ὥς ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντὸς στελλομένους.
- 9 180c b (BCE 3 E 4) T <δενδίλλων :> διανεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς. A int τῷ δὲ βάτην : ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσέως καὶ Αἴαντος τὸ θυϊκόν· κεχώρισται γὰρ ὁ Φοῖνιξ μετὰ τὴν Νέστορος ἐντολήν, οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα.
- 9 182 ζητοῦμεν δὲ εἰ καὶ Φοῖνιξ—"ἔτῳ κούρῳ κριθέντε δύο† καὶ πεντήκοντα" (θ 48). A εὐχομένῳ γαιήχῳ : τὸ γὰρ παρὸν εἰς μνήμην ἔτοιμον.
- 9 183a καὶ Εὐμαιὸς θύει ταῖς Νύμφαις (cf. ξ 435—6) καὶ Ἑλληνες ἐπικαλοῦνται τὸν Ἰδαῖον Δία (cf. Γ 320. Η 202), καὶ νῦν δὲ Ποσειδῶνα, ὅτι ἐπικούρος τῶν Ἀχαιῶν· ἢ ὅτι Νηρηΐδος παῖς ἐστὶν Ἀχιλλεύς, τῶν δὲ ἐναλίων θεῶν οὗτός ἐστι βασιλεύς. b (BCE 3 E 4) T <εὐχομένῳ γαιήχῳ :> ἐπεὶ παρὰ θάλασσαν ἐβάδιζον, διὰ τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι εὐχονται. ^[5]
- 9 182b A int ῥηϊδίως πεπιθεῖν <μεγάλας φρένας Αἰακίδαο> : περισπαστέον· δεύτερος γὰρ ἀόριστός ἐστιν.
- 9 184 A im b (BCE 3) T τὸ δὲ μεγάλας φρένας εὐκαίρως· οὐ γὰρ ἔπεισαν. b (BCE 3) T <ἰκέσθην :> γράφεται "ἴκοντο".
- 9 185 A il φρένα τερπόμενον <φόρμιγγι λιγείῃ> : οὐκ ἀνοίκειον τῷ ἥρωϊ νυκτὸς οὔσης γυμνάζεσθαι μᾶλλον τὰ μουσικὰ καὶ μὴ διαπαννυχίζειν· παραμυθία γὰρ τοῦτο θυμοῦ καὶ λύπης.
- 9 186 ἔστι δὲ νέος καὶ φιλόμουσος καὶ λάφυρον ἔχων τὴν κιθάραν· καὶ οὐ θηλυδριώδη μέλη, ἀλλὰ κλέα ἀνδρῶν ἄδει, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐσπέρας καιρός. T ἢ οἰόμενος ἤξειν αὐτοὺς σοβαρεύεται. καλῶς δὲ ἀπούσης τῆς ἐρωμένης ἄδει, ὅπως μὴ δοκοίη κωμάζειν. ἢ ὅτι πεφρόντικε μὲν τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας, προσποιεῖται δὲ καταφρονεῖν· φησὶ γοῦν· "διε Μενoitιάδη, / νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοῦς" (Λ 608—9), καὶ πάλιν· "ὄρσοο, διογενὲς Πατρόκλεις, ἵπποκέλευθε. / λεύσσω δὲ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν" (Π 126—7). b (BCE 3 E 4) T οὐκ ἠθέλε δὲ ἀργῶν σώματι καὶ ψυχῇ ἀργεῖν, ἀλλ' ἠτοίμαζεν αὐτὴν πρὸς τὰς πράξεις καὶ ἐπ' εἰρήνης τὰ τοῦ πολέμου μελετᾷ, ὥς καὶ οἱ Μυρμιδόνες (cf. Β 773—9). b (BE 3 E 4) T ζυγόν : ζυγὸς ὁ πῆχυς—παρὰ τὸ κεκολληθῆναι. ^[10]
- 9 187 A τὴν ἄρε τ' ἐξ ἐνάρων : ὅτι ἀστεῖον τὸ μὴ οἴκοθεν κομίσαι ὥσπερ μέλλοντα ἐν πολέμῳ ἄνεσιν ἔχειν, ἀλλ' ἐκ τῶν λαφύρων ἀνερῆσθαι ἀρμόνιον καὶ οὐκ ἄμουσον.
- 9 188a A ἄλλως· πιθανῶς ἔφη ἐκ λαφύρων κεκτῆσθαι τὴν κιθάραν τὸν Ἀχιλλέα· ἀνοίκειον γὰρ εἰς πόλεμον ἤκοντα κιθάραν ἐπικομίζεσθαι.
- 9 188b εὐρόντα οὖν, φησὶν, παρελθεῖν ὥς ἄμουσον ἀπρεπὲς ἦν. A τὴν ἄρε τ' ἐξ ἐνάρων : ἵππον διὰ πόλεμον, δίσκον (cf.
- 9 188c Ψ 826—9) καὶ κιθάραν πρὸς σωματικὴν καὶ ψυχικὴν γυμνασίαν εἶχεν. σύντροφον δὲ ὄργανον εὐρὼν οὐ παρῆκεν· οὐ γὰρ οἴκοθεν εἴλετο. καὶ ἴσως Ἑλληνικὸν ἄνδρα εὐρὼν Ἡετίωνα σὺν τοῖς ὅπλοις ἐκήδευσεν (cf. Ζ 418) καὶ τοῖς ἐκείνου χρήται. b (BCE 3 E 4) T <ἔτερπεν :> ἀντὶ τοῦ ἔτερπεν. ^[5]
- 9 189a T il κλέα ἀνδρῶν : ὅτι ἀειμνήστους δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς εἶναι· οἱ γὰρ ἀοιδοὶ διὰ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν τοὺς ἀκούοντας ἐσωφρόνιζον.

- 9 189b προσέθηκε δὲ τὸ ἀνδρῶν, ἐπειδὴ καὶ θεῶν ἄδουσι γάμους. A b (BCE 3 E 4) T Πάτροκλος δέ οἱ
 <οἷος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ> : ὅτι οὐ μόνος ἐν τῇ κλισίᾳ, ἀλλὰ μόνος Αἰακίδην δεδεγμένος
 ἀντίος ἦστο· καὶ γὰρ Αὐτομέδων ἐπὶ τῆς κλισίας ἦν (cf.
- 9 190a I 209), ὁμοίως καὶ ὁ Φοῖνιξ (cf. I 223). A Πάτροκλος δέ <οἱ> οἷος <ἐναντίος ἦστο σιωπῇ> :
 ἡδεῖα γὰρ ἐπίδειξις ἢ ἐπὶ τῶν φίλων.
- 9 190b ἦτοι δὲ μόνον αὐτὸν καθέζεσθαι λέγει ἢ μόνον ἐναντίον παρὰ τοὺς ἄλλους Μυρμιδόνας. καὶ
 ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ δεῖ ἀκροᾶσθαι μουσικῆς. b (B, C [bis], E 3 E 4) T <δέγμενος> : γράφεται καὶ
 "δέχμενος" διὰ τοῦ χ.
- 9 191 A im τῷ δὲ βάτην <προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς> : ὅτι ἐπὶ Ὀδυσσεύος καὶ Αἴαντος τὸ
 δυϊκόν· παρόντος γὰρ τοῦ Φοίνικος ἀπίθανον λέγειν ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
- 9 192a A βάτην προτέρω : καὶ ἐπὶ χρόνου "καὶ νύ κ' ἔτι προτέρω" (Ψ 490).
- 9 192b δίχα τοῦ ι δὲ τὸ προτέρω· ἀπὸ γὰρ τοῦ προσωτέρω συγκέκοπται. T ταφῶν <δ' ἀνόρουσεν
 Ἀχιλλεύς> : ἢ διὰ τὸ φίλον ἢ διὰ τὸ χαίρειν ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ πρεσβείᾳ ἢ διὰ τὸ νυκτὸς
 αὐτοὺς παρεῖναι.
- 9 193a b (BCE 3 E 4) T ταφῶν : Ἰωνικῶς λέγεται κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς τὸ τ· αὐτοὶ γὰρ τὰ δασέα εἰς
 ψιλὰ τρέπουσιν, οἷον θαπῶν ταφῶν, δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ τοῦ θήπω ἐνεστῶτος, καὶ τὰ ψιλὰ
 εἰς δασέα, ὡς τὸ ἐπιorkῆσαι †φησίν†.
- 9 193b οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τὸ τ, Τάμμας λέγουσι·
 "Τάμμεω θυγατέροσ" Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτίων (fr. 49). ἐκ τῶν τάφων δὲ ἡ—τὸ μέλλον
 δεινόν. A αὐτῇ σὺν φόρμιγγι : στικτέον μετὰ τὸ φόρμιγγι ὡς ἔκπληξιν Ἀχιλλέως ὀρᾶσθαι
 <ἀνα> πεπηδηκότος σὺν τῇ κιθάρᾳ. ^[5]
- 9 194a τὸ ἡμιστίχιον δὲ δύναται καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς ἐξῆς προσδίδοσθαι, τό τε ἀναπηδῆσαι σὺν αὐτῇ
 τῇ κιθάρᾳ καὶ ἀπολιπόντα τὴν καθέδραν καὶ τὴν κιθάραν συναντῆσαι. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον
 ὥστε τοῖς ἄνω συνάπτειν. A αὐτῇ σὺν φόρμιγγι : ὧδε στικτέον· ὑπὸ γὰρ φιλοφροσύνης
 ἀπήντησεν αὐτοῖς οὕτως ὡς εἶχε, σὺν τῇ κιθάρᾳ. ^[5]
- 9 194b1 b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ ὑφ' ἐν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι λιπῶν ἔδο, καὶ τὴν φόρμιγγα λιπῶν ὡς
 αἰδούμενος. b (BCE 3) T διχῶς ἢ στιγμῇ.
- 9 194b2 T il <ἐπεὶ ἴδε> : ὅτε εἶδεν Ἀχιλλεύς.
- 9 195 T il <τῷ> : γράφεται καὶ "τούς".
- 9 196a A im τῷ καὶ δεικνύμενος : δεξιούμενος λόγους.
- 9 196b ἐν ἄλλοις δὲ ἀντὶ τοῦ δεικνύς, "δεικνύμενος Δαναοῖσι" (Ψ 701). T <δεικνύμενος> :
 δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος.
- 9 196c b (BCE 3 E 4) χαίρετον· ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον· ἢ τι μάλα χρεώ : ἀμφοτέρους τοὺς
 συνδέσμους περισπαστέον· βεβαιωτικοὶ γάρ.
- 9 197a A b (BCE 3 E 4) T il ἢ διπλῇ δέ, ὅτι χωρὶς τοῦ δυϊκῶς ἐσχηματίσθαι πρὸς Ὀδυσσεά καὶ Αἴαντα,
 καὶ τὰ τῆς διαθέσεως οὐκ ἐμφαίνει συμπαρόντα τὸν Φοῖνικα· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐκπλαγεῖς
 ἀνεπήδησεν, ἢ ἐδεξιοῦτο ὡς αἰφνιδίως παραγενομένων. A int <ἰκάνετον· ἢ τι μάλα
 χρεώ> : Παρμενίσκος (fr. ^[5]
- 9 197b 3 B.) προφέρεται "ἰκάνετον ἡμέτερον δέ". A int ἢ τι μάλα χρεώ : ἀντὶ τοῦ τινά.
- 9 197c "τί νύ μοι μήκιστα;" (ε 299) ἀντὶ τοῦ τίνα. T ἄλλως ἢ τι μάλα χρεώ : τί ἀντὶ τοῦ τινός.
- 9 197d b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ὄντως. T δυσωπεῖ δὲ αὐτοὺς ὡς παρὰ τὸν τῶν φίλων θεσμόν δι'
 ἀνάγκην ἐλθόντας. οὐχ ὁμολογεῖ δὲ εἰδέναι τὰ περὶ τῆς ἐντεύξεως b (BCE 3 E 4) T

ἐναβρυνόμενος. T < οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων : > εἴωθε γὰρ ὁ θυμὸς παρορᾷν καὶ τὸ πρὸς φίλους δίκαιον.

9 198a T il < φίλτατοι : > καὶ ἐνθάδε τινὲς δυϊκῶς, "φιλτάτω".

9 198b A il < ὥς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς : > Ἑλληνικὰ πάντα, καὶ τὸ μὴ ἐκείνους πρῶτον ἐνάρξασθαι.

9 199 T il καθίστα : ὥς καθίστανε τὸ πλήρες, οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκοπῆς.

9 202a εἰσὶ δὲ οἱ ἐκτείνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἰστώ τὴν κλίσιν παραλαμβάνοντες. A καθίστα : κίρνα, ὅμοιον τῷ "κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον" (Z 528).

9 202b φιλοφρονεῖται δὲ αὐτοὺς καταισχύνων Ἀγαμέμνονα. T ζωρότερον : ἀκρατότερον, παρὰ τὸ ζῆν.

9 203a οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ταχύτερον. ἢ ἴσως, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ οἱ ξένοι ὕδωρ μὲν αἰτοῦσιν, οὐκέτι δὲ οἶνον, ἢ T ὥς μουσικὸς καὶ ὑδαρέστερον πίνων, ἀφ' ὧν ὀνειδίζει Ἀγαμέμνονι οἶνοφλυγίαν (cf. A 225). b (BCE 3 E 4) T ἢ τὸν ἀκρατότερον, ὃν εἶχεν ἐν τῷ ἀμφορεῖ Διονύσου (cf. ω 74—5). οὐ γὰρ εἰκὸς δεδόσθαι κενόν, ἀπαρχὴν δὲ ἔχοντα τῶν ἐκείνου εὐρημάτων οἶνον θαυμάσιον. τοῦτον δὲ οἱ ἥρωες ἀπεδέχοντο. "ἐν δέπας ἐμπλήσας" (ι 209). T ζωρότερον : τὸ ἄκρατον, παρὰ τὸ μηδέπω ἐσβέσθαι τὴν ἰσχὺν τοῦ οἴνου ὑπὸ τῆς τοῦ ὕδατος κράσεως. ^[5]

9 203b A ζωρότερον < δὲ > κέραιε : δίχα τοῦ ρ Ἀριστοφάνης, κέραιε.

9 203c οὐκ ἄτοπον δὲ νυκτὸς οὔσης ζωρότερον πίνειν. T < κέραιε : > οὕτως κέραιε χωρὶς τοῦ ρ .

9 203d μέμνηται καὶ Ἡρωδιανός (1,453,9). A im < μελάθρῳ : > νῦν σκηνῇ, κυρίως δὲ οἴκῳ.

9 204 A int αὐτὰρ ὃ γε κρεῖον < μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ > : ὅτι Εὐφορίων (fr.

9 206a1 155 Pow.) κρεῖον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὅμηρος δὲ τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον. καὶ πρὸς τὸ ἐν πυρὸς αὐγῇ τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς φωτιζόμενον. κρεῖον δὲ ὥς "θεῖον" (Z 180 al.). γέγονε δὲ παρὰ τὸ κρέας. A ὥς "θεῖον". ^[5]

9 206a2 οἱ νεώτεροι κρεῖον τὸ κρέας φασίν. T il αὐτὰρ ὃ γε κρεῖον < μέγα κάμβαλεν > : εἰς ταπεινὴν τάξιν μαγειρικὴν κατερχόμενος οὐδὲν ἥττον τὴν ἡρωϊκὴν διαφυλάττει σεμνότητα.

9 206b αἰτία δὲ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων· πρῶτον μὲν οὐκ εἶπε κατέθηκεν, ἀλλὰ κάμβαλεν ἔπειξιν ἐμφαίνων τοῦ διακονουμένου, ἔπειτα τροπικὸν εἰσήνεγκεν ὄνομα τὸ "τεθαλυῖα" (cf. I 208). b (BCE 3 E 4) T ἐν πυρὸς αὐγῇ : καὶ "Ἡελίου τ' αὐγῇ" (μ 176)· ἥλιος δὲ τὸ ἄστρον· ἡμεῖς δὲ ἀφ' ὧς φαμεν ἐν ἡλίῳ καθῆσθαι. ^[5]

9 206c b (BCE 3 E 4) T ἐνταῦθα οὖν ἐν τῇ αὐγῇ τοῦ λύχνου τέθεικε τὸ κρεῖον, ἐπεὶ νύξ ἦν, οἶον 'παρὰ τῷ λύχνῳ'. T ὄϊος : ὥς "πόλιος" (E 791 al).

9 207)· εἰ μὴ διὰ μέτρον γάρ, οὐ φησιν "οἴος". T σιάλοιο < ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ > : τ' ἐντροφίου†, "ἀπαλοτρεφὲος σιάλοιο" (Φ 363): b (BCE 3 E 4) T "α < i > εἰ ζατρεφῶν σιάλων" (ξ 19).

9 208a1 T {σιάλοιο;} τ' ἐντροφίου†, ἀπαλοτρεφοῦς, ὥς "ζατρεφῶν σιάλων".

9 208a2 ἢ σεσιτευμένου. A τῷ δ' ἔχεν < Αὐτομέδων > : ὅτι Αὐτομέδωντος ὄντος κατὰ τὴν κλισίαν ἄνω εἶπεν "Πάτροκλος δὲ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο" (I 190).

9 209a A τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων : τούτῳ δὲ (τῷ Ἀχιλλεῖ) ὑπηρετεῖ τὰ κρέα ὁ Αὐτομέδων, οἶον ὑπεῖχεν αὐτά, ἐκεῖνος δὲ διέτεμνε.

9 209b T ἐν σχήματι ἔδειξεν ὥς καὶ Αὐτομέδων ἔνδον ἦν b (BCE 3 E 4) T μετὰ Πατρόκλου, ὥς καὶ αὐτὸς φίλτατος (cf. Ψ 563). b (BCE 3 E 4) τάμνε δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς : τὸν τυφὸν ἡμῶν ἐκβάλλει ἑαυτῷ ὑπηρετούμενος ὁ Ἀχιλλεύς.

9 209c A b (BCE 3 E 4) T μίστυλε : διὰ τοῦ ἐτέρου λ τὸ μίστυλ ε .

- 9 210 γίνεται δὲ παρὰ τὸ μείον ἢ μείστον. Τ αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη <καὶ φλόξ ἐμαράνθη> : εἰς ταπεινὴν ἀπαγγελίαν οὐδεὶς ἂν τοσαύτην ἐπέθηκε σεμνότητα καὶ λέξεις <τοιαύτας> .
- 9 212a Τ αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη <καὶ φλόξ ἐμαράνθη> : ὅτι ἔν τισι γράφεται "αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ".
- 9 212b γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος ὡς ρόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δεινοποιήσαντος. Α ἄλλως αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη : ἔνιοι γράφουσιν "αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ".
- 9 212c ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην προέκρινεν. ἔνιοι δὲ γράφουσιν "αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο, παύσατο δὲ φλόξ". γράφεται δὲ καὶ ἐκά η . Τ πάσσε δ' ἄλὸς θεῖοιο : ἢ ὅτι τὰ ἀλίπαστα διαμένει, b (BCE 3) Τ ἢ ὅτι τὰς φιλίας συνάγει. ^[5]
- 9 214a b (BCE 3 E 4) Τ θεῖους δὲ λέγει τοὺς ἄλλας διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πασσόμενα. ΑΤ ἄλλως πάσσε δ' ἄλὸς <θεῖοιο> κρατευτῶν ἐπαείρας : ἵνα μὴ εἰς τὸ πῦρ πάττων ἐνοχλῇ.
- 9 214b1 τὸ δὲ ἐξῆς κρατευτῶν ἐπαείρας πάσσε . Τ ἐκβάλλει δὲ ἐκ τοῦ πυρός, ἵνα μὴ ἐκεῖσε πάττων ἐνοχλῇ.
- 9 214b2 b (BCE 3 E 4) κρατευτῶν : οἱ μὲν τῶν ἀλοθηκῶν, τουτέστι τῶν ἀγγείων, ἐν οἷς οἱ ἄλλες εἰσίν.
- 9 214c1 οἱ δὲ τῶν ἐξοχῶν τῆς ἐσχάρας, αἷς ἐπιτίθενται οἱ ὀβελοί. Τ κρατευτῶν δὲ τῶν ἢ ἀλοθηκῶν ἢ τῶν ἐξοχῶν τῆς ἐσχάρας.
- 9 214c2 b (BCE 3 E 4) κρατευτῶν : τῶν βάσεων—εἶπον, κακῶς. Α <ἐπαείρας :> Ἀρίσταρχος "ἀπαείρας", ἀπὸ τῶν κρατευτῶν ἄρας.
- 9 214d1 Α im διὰ τοῦ α .
- 9 214d2 Τ il εἰν ἐλεοῖσιν : ἐπιμήκεσι τραπεζίοις ἐξ ἐλείων ράβδων πεπλεγμένοις.
- 9 215a b (BCE 3 E 4) Τ δασύνεται δὲ τὸ "ἐλεοῖσιν". τινὲς γὰρ παρὰ τὸ ἐλεῖν. Τ εἰν ἐλεοῖσιν : ἐπιμήκεσι τραπεζίοις ἥτοι μαγειρικοῖς.
- 9 215b δασύνεται δέ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐλεῖν. ἢ ὅτι ἐξ ἐλείων ράβδων ἦσαν πεπλεγμένοι. ἢ ἐπεὶ ἐλιπαίνετο ἐκ τῆς πιμελῆς. Α <ἔχευεν :> διχῶς, καὶ "ἔθηκεν".
- 9 215c1 Τ il ἐν ἄλλῳ "ἔθηκεν".
- 9 215c2 Α int < κανέοισιν :> ὡς ὀστέοισιν.
- 9 217 Τ il ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσεύς : ὡς διαλεξόμενος· οἶδε γὰρ ὡς αὐτὸς τὴν πρεσβείαν πεπίστευται.
- 9 218 b (BCE 3 E 4) Τ < τοίχου τοῦ ἐτέροιο :> ὡς "ὅσπευσον Μενελάου" (Δ 100).
- 9 219a Τ il θῦσαι {ἀνώγει}: ὅτι θῦσαι οὐ σφάζαι, <ὡς> ὁ Τιμόθεος (fr.
- 9 219b 7 P. = P.M.G. fr. 783) ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος (cf. fr. 10 P. = P. M. G. fr. 823) ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμιάσαι. καὶ ὅτι "θυηλάσ" (I 220) τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς. καὶ ἐν Ὀδυσσεείᾳ (sc. ξ 446)· "ἢ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς· αἰεὶ γενέτησιν". Α θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει : ἀπάρξασθαι. ^[5]
- 9 219c Α δεισιδαίμων, ὃς καὶ τροφῆς τοῖς θεοῖς ἀπάρχεται καὶ ἀποπλεύσεσθαι λέγει "αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξασ" (I 357), Α b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγεν" (Π 221). ΑΤ θῦσαι : ἀπάρξασθαι, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "ἢ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε" (ξ 446), Τ ἢ θυμιάσαι, ὡς τὸ "πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν" (ι 231).
- 9 219d b (BCE 3 E 4) Τ Καλλίμαχος δὲ κακῶς "τὸ μὲν θύος ἤρχετο βάλλειν" (fr. 5). Ὀμηρος δὲ "θύου" (ε 60) τοῦ θυμιάματος. Τ θυηλάς : ὡς ἀπαρχάς.
- 9 220

AT il τὰ δὲ διὰ τοῦ ηλη μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς καὶ ὀξύνεται, ὥσπερ τὸ γαμφηλή θυηλή, καὶ βαρύνεται, ὡς τὸ ἀνθήλη. Α οἱ δ' ἐπ' ὀνεία θ' ἐτοῖμα : πῶς παρ' Ἀγαμέμνονι δεδειπνηκότες νῦν πάλιν ἐσθίουσιν; ἢ οὖν τὸ Πατρόκλῳ καὶ Ἀχιλλεῖ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς περὶ πάντων φησὶν, ἢ πάλιν ἐσθίουσιν εἰς ἔνδειξιν τοῦ ἥδεσθαι τῇ παρ' αὐτῷ ἐστιάσει.

- 9 221 b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος <ἐξ ἔρον ἔντο> : κυκλικώτερον κατακέχρηται τῷ στίχῳ δεδειπνηκότων αὐτῶν πρὸ ὀλίγου· οὐ γὰρ ἥρων δαιτός.
- 9 222a Α αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος <ἐξ ἔρον ἔντο> : φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι πρὶν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι δειπνοῦντες· φησὶ γοῦν "αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός, / ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης" (I 177—8).
- 9 222b1 ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, <εἰ> ἐγγέγραπτο "ἄψ ἐπάσαντο" ἢ "αἶψ' ἐπάσαντο", ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον καὶ μὴ εἰς κόρον ἐσθίειν καὶ πίνειν λέγωνται. ἀλλ' ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὐρῶν φερομένην τὴν γραφήν. Α ἄμεινον, φησὶν, εἶχεν, Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγγέγραπτο "ἄψ ἐπάσαντο". ^[5]
- 9 222b2 Α {αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο;} Ἀρίσταρχος γράφει "ἄψ ἐπάσαντο"· ἤδη γὰρ ἦσαν παρ' Ἀγαμέμνονι κορεσθέντες· οὐ μετέθηκε δὲ τὴν γραφήν.
- 9 222b3 Τ νεῦ ς' Αἴας Φοῖνικι· <νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς> : οὐχ ἵνα εἴπῃ, ἀλλ' εἰ καιρὸς ἐστὶν Ὀδυσσεὺς γὰρ προσκεπτόμενος, τί δεῖ λέγειν, τὸν καιρὸν οὐχ ὀρᾷ.
- 9 223 συνεῖς δὲ ταῦτα Ὀδυσσεὺς αὐτὸς λέγειν ἄρχεται, οὐχ ὑπὸ βασκανίας τοῦ Φοῖνικος τὸν λόγον προαρπάζων, ἀλλὰ τὸ δυσχερὲς ἐφ' ἑαυτὸν φέρων· b (BCE 3 E 4) Τ οἶδε γὰρ δυνησόμενος ἀντιτάξασθαι Ἀχιλλεῖ. ἴσως δὲ οὐδὲ ἐπιτήδειον εἶναι τὸν Φοῖνικα ἐλογίζετο ἄρχειν τοῦ λόγου, ὅπως μὴ ὡς οἰκείῳ ἀπιστήσας Ἀχιλλεὺς ἀναστείλῃ καὶ τὸν αὐτῶν λόγον. Αἴας δὲ οὐ λέγει· βραδὺς γὰρ ἐστὶ καὶ μεμψίμοιρος. b (BE 3 E 4) Τ νεῦ ς' Αἴας Φοῖνικι : διενεύσατο—λόγων. ἐνόησε δὲ Ὀδυσσεύς. ζητεῖται δέ, διὰ τί—τοῖς οἰκείοις προσδοθῆναι χάριτος. Α πλησάμενος δ' οἶνιο <δέπας δείδεκ τ' Ἀχιλῆα> : πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι πλήρη καὶ οὐ κενὰ προὔπινον ὀρέγοντες τὰ ποτήρια. ^[10]
- 9 224 δεῖ δὲ νοῆσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδέξατο ὁ Ἀχιλλεύς, ἰδίως δὲ οὐχ ὑπέθηκε "καί μιν φωνήσας" (e. g. A 201 al.). Α χαῖ ρ', Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς / ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο / ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν <—ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα> : τὸ ἐξῆς ἐστὶ δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς (22 5)· ἀλ λ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμλε ν, / ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα (228—9)· ἐκεῖνα γὰρ μεταξὺ τέθεται ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο / ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν (226—7). ^[5]
- 9 225-9 οὕτως τῇ ῥωδιανός. Α χαῖ ρ', Ἀχιλλεῦ, <δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδευεῖς> : πρὸς τὸ διαχέαι τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, ὃν ἦν σκεψάμενος λόγον, ἀφῆκε καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἔλαβε τὸ προοίμιον, ὡς τὸ "ᾧ γέρον, οὐχ ἐκάς οὗτος ἀνὴρ, / ὃς λαὸν ἤγειρα, / b (BCE 3 E 4) Τ μητρί τ' ἐμῇ μνηστῆρες" (β 40). ^[5]
- 9 225a 41. 50). Τ οὐκ ἐπιδεύῃ : ὅτι προστιθέασι τὸ ς, "οὐκ ἐπιδευεῖς", κακῶς.
- 9 225b οὔτοι δὲ καὶ τὸ ἐξῆς περισπῶσιν "ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ" (I 226), ἵν' ἡ ἡμὲν ἐτυγχάνομεν. Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ ς. Α <ἐπιδεύῃ> γράφεται " <ἐπιδευ> εἶς".
- 9 225c Α im δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπιδεύῃ : οὐκ ἐπιδεύῃ δαιτὸς, ὡς τὸ "ἀποικομένου Ὀδυσῆος / δεύῃ" (α 253—4)· τὸ γὰρ ἕτερον ὑβριστικόν.
- 9 225d ἔνιοι δὲ προστιθεῖσι τὸ ς. οὔτοι δὲ καὶ τὸ "ἡμὲν" (I 226) ῥῆμά φασιν. Τ ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος : λεληθότως ἐσήμανεν ὡς ἐξ αὐτοῦ ἐπέμφθησαν, οὐ διαρρήδην, ὅπως μὴ τραχὺς γένηται Ἀχιλλεύς.

- 9 226 καλῶς δὲ τὰ περὶ τὴν ἐστίασιν ὅμοια τῇ παρ' ἐκείνῳ λέγει, ἐν ᾗ οὐδεμίαν ἐώρα φιλοτιμίαν, τὴν δὲ σωτηρίαν ἐν Ἀχιλλεῖ κεῖσθαι μόνῳ φησὶν (cf. I 228—31). b (BCE 3 E 4) T τοῦτο γὰρ φησιν ἤκομεν αἰτοῦντες, ὃ ἐξ ἄλλου λαβεῖν οὐ δυνάμεθα. ὅτι διὰ φιλίαν ἡνέσχοντο τῆς παρ' αὐτῷ ξενίας. b (BE 3 E 4) T ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ <Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο> : διὰ τί τὸν ἐχθρὸν—μετεσχῆκαμεν τραπέζης. A ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν : εἰς δύο στάσεις διεΐλε τὸν λόγον, τὴν παρορμητικὴν, τραγωδήσας τὰς συμφοράς, εἰς τὸ καλὸν καὶ ἀναγκαῖον καὶ συμφέρον ποιήσας τὴν παρόρμησιν, καὶ εἰς τὴν ἀλλοιωτικὴν, ἧς μέρος τὸ ὑπαλλακτικόν· ἀντὶ γὰρ Ἀγαμέμνωνος τὴν ἑστρατείαν ἔλαβεν. ^[5]
- 9 228 A b (BCE 3 E 4) T ἐν δοιῇ : ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ.
- 9 230a περισπαστέον δέ· δοτικὴ γὰρ ἀκόλουθος εὐθείᾳ τῇ δοιός, οὗ τὸ θηλυκὸν δοιή. A <ἐν δοιῇ> παρὰ τὸ δύο· καὶ "ἑδοιάσατο" (N 458 al.
- 9 230b1) τὸ ἐν τῶν δύο ἐξελέξατο. T il παρὰ τὸ δέω τὸ διαχωρίζω δοῆ καὶ δοιή· ἐξ οὗ καὶ τὸ "δοάσσατο θυμῷ" ἀντὶ τοῦ τῶν δύο τὸ ἐν ἐξελέξατο.
- 9 230b2 b (BCE 3 E 4) <σαωσέμεν> ἢ ἀπολέσθαι / νῆας : τὸ πρῶτον κεφάλαιον τὸν κίνδυνον τῶν νεῶν περιέχει, b (BCE 3 E 4) T ὃ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ἐλογίζετο πᾶν δέος· ὅθεν καὶ πολλάκις ἐπὶ τοῦτο καταφέρεται· "ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο" (I 232), "ἀλλ' ἐν νηυσὶ <μελαίνῃσιν> πεσέεσθαι" (i 235), "στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα" (I 241). ^[5]
- 9 230-1 T τεχνικῶς ἐξαίρει δεικνὺς ὡς ἐπὶ τηλικούτοις τὴν χάριν τίσουσιν Ἕλληνες. b (BCE 3 E 4) T εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκὴν : ὡς νῦν ἐκδεδυμένου αὐτὴν δυσωπεῖ· "θόρε φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν" (Ψ 381).
- 9 231a1 τὴν δὲ πάντων σωτηρίαν εἰς αὐτὸν ἀνάγει, ἵνα μᾶλλον ἀπάντων ὁ φιλότιμος ἔλοιτο. T ὡς νῦν ἐκδεδυμένου αὐτὴν.
- 9 231a2 λέγει δὲ τὴν εἰς τὸν πόλεμον ὁρμήν. τὴν δὲ πάντων σωτηρίαν εἰς αὐτὸν ἀνάγει, ἵνα πεισθῆναι ὡς φιλότιμος ἔλοιτο. b (BCE 3 E 4) <ἐγγὺς γὰρ νηῶν> : ἔνθεν ἡ διήγησις.
- 9 232a τῷ δὲ τόπῳ τὸν κίνδυνον ἠῤῥησεν, ὃ περιέμενεν Ἀχιλλεύς· b (BCE 3 E 4) T il "τοὺς δὲ κατὰ πρύμνασ" (A 409). T il αὖλιν ἔθεντο : ὡς ἐπὶ ἀγρίων, ἴσως ὑποφαίνων ὅτι ὁ ποιμὴν Πάρις ἀριστεύει.
- 9 232b T δι' ὧν δὲ οἱ ἰκέται μείζονα τὴν χρεῖαν ποιοῦνται, τὴν προθυμίαν αὖξουσιν τῶν ἐπικούρων. b (BCE 3 E 4) T τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι : ὀνειδίζει ὅτι καὶ ἀδικοῦσιν αὐτοῖς παραμένουσιν οἱ σύμμαχοι, ὃ δὲ Ἀχιλλεύς τῆς Ἑλλήνων συμμαχίας ἀπέστη, καὶ διὰ λόγον μόνον.
- 9 233 b (BCE 3 E 4) T <σχῆσεν θ' , ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι> : ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἐστὶν· ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσὶν, ἐνείσουσι.
- 9 235a A im <ἀλλ' ἐν νηυσὶ—πεσέεσθαι> : ἀλλ' ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσὶ διώκοντες ἡμᾶς.
- 9 235b A int Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα <φαίνων> : θεραπεύων τὸν Ἀχιλλεῖα φησὶν ὅτι μνησίαντος αὐτοῦ καὶ τὸ θεῖον τοῖς ὑβρίσασιν αὐτὸν συνωργίσθη.
- 9 236a b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ "σφί" δίχα τοῦ ν. T ἐνδέξια <σήματα φαίνων> : Ἀρίσταρχος ὅφ' ἐν μέρος λόγου τὸ ἐνδέξια ἐπὶ τὴν δε συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν ποιῶν.
- 9 236b ὃ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 49 B.) κατὰ παρολκὴν παραλαμβάνει τὴν ἐν πρόθεσιν ὥστε εἶναι δεξιὰ σήματα φαίνων. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. A Ἐκτωρ δὲ μέγα <—λύσσα δέδυκεν> : ὀνομάζων αὐτὸν κινεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα.
- 9 237-9 τὸ δὲ μαίνεται (238) καὶ λύσσα (239) δηλοῖ εὐχερῶς κρατηθήσεσθαι τὸν ἀπροαιρέτως κινδυνεύοντα. b (BCE 3 E 4) T βλεμεαίνων : βρέμω βρεμαίνω βλεμαίνω, ὡς κρίβανος κλίβανος.
- 9 237

- Τ οὐδέ τι τίει </άνερας οὐδὲ θεοὺς> : εὐτελίζει, φησίν, οὐ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ θεοὺς.
- 9 238-9 τῇ δὲ ὑπερβολῇ τὸ μέγεθος τῆς ὑπερηφανίας αὐτοῦ ἐδήλωσεν. Α <πίσυνος Διί :> αὐτὸς γάρ φησι "γιγνώσκω δ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς κῦδος" (Θ 175 + 141).
- 9 238 Τ il <άνερας οὐδὲ θεοὺς :> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ άνερας, Α im Τ il ἵνα μείζων ἔμφασις γένηται.
- 9 239a Τ il κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν : τὸ ἐναντίον· αὐτὸς γὰρ αὐτὴν ἐνδέδεται.
- 9 239b1 πολλὴ δὲ ἡ τοῦ θράσους ἔμφασις, b (BCE 3 E 4) Τ ἐρεθισμός τε ἱκανὸς ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος. b (BE 3 E 4) Τ λύσσα δὲ παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν. Τ λύσσα ·μανία.
- 9 239b2 τὸ ἐναντίον· αὐτὸς γὰρ αὐτὴν ἐνδέδεται. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν. ἐρεθισμός δὲ ὁ τῶν ἐχθρῶν ἔπαινος. Α ἡῶ {δῖαν}: τὴν ἡῶ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν περισπαστέον καὶ τὴν "αἰδῶ" (B 262 al.
- 9 240), οὐ μὴν καὶ τὸ "Λητώ" (Α 36 al.) καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα. ἀλλὰ τὰ μὲν εἰς ὠ λήγοντα θηλυκὰ ἐπ' εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς ὁμοτονήσει ὀξυνόμενα, τὸ δὲ ἡῶς καὶ αἰδῶς μόνα ἔξει ἐπ' αἰτιατικῆς τὴν περισπωμένην τάσιν. Α στεῦται {γὰρ νηῶν}: διορίζεται· στάσιν γὰρ ψυχῆς σημαίνει ἡ λέξις.
[5]
- 9 241a ἡ δὲ ἐπαναφορὰ τῆς σημειώσεως πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 584)· "στεῦτο δὲ διψάων". Α <ἀποκόψειν> ἄκρα κόρυμβα : οὐκ ἀγαπᾶν αὐτόν φησιν, εἰ μόνον ἐμπρήσειε τὰς ναῦς, ἀλλὰ καὶ τὰ κόρυμβα ἀποκόψαι θέλειν, ὥσπερ τρόπαιον τῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων νίκης ἀναθεῖναι θέλοντα.
- 9 241b ἵνα γοῦν καὶ αὐχῇ ὡς τηλικούτων ῥυσάμενος καὶ τὸν πολέμ <ι> ον μεγάλης ἐλπίδος ἀποκόψη. καὶ ἄλλως δὲ τὰ ἄκρα ἀποκόπτει Ἐκτωρ διὰ τὸ ἔχειν θεοὺς ἐντετυπωμένους, ὅπως μὴ κατακαέντες ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀργισθῶσιν αὐτῷ. b (BCE 3 E 4) Τ ἄκρα κόρυμβα : τὰ τῶν νεῶν ἄκροστόλια. διὰ τί δὲ— τοῦτο ποιεῖ. Α <ἐμπρήσειν :> Ἀρίσταρχος "ἐμπλήσειν". [5]
- 9 242a Α im <μαλεροῦ πυρός :> σημειοῦνται τινες, <ὅτι> ἀντὶ τοῦ μαλερῷ πυρί.
- 9 242b Α int <ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ :> δίκην σφηκῶν.
- 9 243 Τ il <ταῦ τ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα , μὴ οἱ ἀπειλὰς / ἐκτελέσωσι θεοί , ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη :> διασταλτέον βραχὺ φρένα (244) καὶ θεοί (245).
- 9 244-5 Α im ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη : ἀπὸ κοινοῦ τὸ 'δέδοικα' καὶ τὸ "μή" (I 244).
- 9 245 Τ il <Ἄργεος ἵπποβότοιο :> σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὅλην Πελοπόννησον τοῦκ οἶδεν ὁ ποιητής, Ἡσίοδος δέ (fr.
- 9 246 189 M.—W.). Α im καὶ ὁψέ περ : καλῶς τὸ ὁψέ· εἰ γὰρ καὶ δύο γεγόνασιν αἱ ἡμέραι τῆς μάχης, ἀλλ' οὖν γε τοῖς κεκακωμένοις ὁ τῆς δυστυχίας χρόνος, κἂν ἐπ' ὀλίγον γένηται, πολὺς εἶναι δοκεῖ.
- 9 247 καὶ τοῦ χρόνου ἡ αὔξησις ἔνδειξις ἐστὶν ὡς ἱκανῶς πο <ι> νηθέντων Ἑλλήνων. b (BCE 3 E 4) Τ τάχα δὲ καὶ τοιοῦτός ἐστιν ὁ λόγος· εἰ μέλλεις ὁψέ ἀμύνειν, νῦν ἄμυνον. συνάδει καὶ τὸ ἐξῆς (sc. I 249—50) ὅτι νῦν μὴ ἐπαμύνας οὐχ εὐρήσεις τοῦ κακοῦ ἴασιν. b (BE 3 E 4) Τ οὐδέ τι μῆχος / ῥεχθέντος κακοῦ ἔσ τ' ἄκος εὐρεῖν : οὐδεμία ἐστὶ μηχανὴ τοῦ κακοῦ ῥεχθέντος θεραπείαν εὐρεῖν. [5]
- 9 249-50a πρὸς τὸ παρὸν δὲ ἡ γνώμη· τινὰ γὰρ τῶν κακῶν ἰάσεως τυγχάνει. Α b (BE 3 E 4) Τ ἐπὶ τὸ μῆχος (249) βραχὺ διασταλτέον· σαφέστερον γὰρ οὕτω παρίσταται. Α <οὐδέ τι μῆχος / ῥεχθέντος

- κακοῦ ἔσ τ' ἄκος εὐρεῖν : > τὸ "οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω" (A 343) ἐντέχνως αὐτῷ προβάλλεται· τοῦτο γὰρ περὶ Ἀγαμέμνονος ἔλεγε τοῖς κήρυξιν. ^[5]
- 9 249–50b ἐφ' ἕτερον δὲ κεφάλαιον ἔρχεται ὡς καὶ αὐτῷ συμφέρον καὶ ὠφέλιμον τὸ μὴ παριδεῖν τὸν νῦν καιρόν. b (BE 3 E 4) < Δαναοῖσιν : > οὐκ Ἀγαμέμνονι· τοῦτο γὰρ κατακρύπτει b (BCE 3 E 4) T il διὰ τὸ μὴ αἴφνης παροξῦναι αὐτόν. ^[5]
- 9 251 b (BCE 3 E 4) ὦ πέπον : ὅτε μὲν τὸν εὐδιάλυτον δηλοῖ καὶ ἀσθενῇ, ὅτε δὲ τὸν προσηνῇ, ἀπὸ τοῦ πεπείρου καὶ ἀπαλοῦ.
- 9 252a A πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς : τοῦτο δευτέρου κεφάλαιον, εἰς ἐπιείκειαν καὶ πραότητα προκαλούμενον.
- 9 252b τὸ δὲ στασιαστικὸν θέλων ὀνειδίζειν τοῦδ' ἑτοῖς ῥήμασιν ἀνακεκαλυμμένως χρῆται οὔτε ἐξ ἰδίου προσώπου τὴν ἐπιτίμησιν ποιεῖ, ἀλλ' ἐν ἡθοιοίᾳ ἐξ ἀπόντων προσώπων ταύτην εἰσήγαγεν. ἔστιν οὖν ἀνεπαχθὴς ὡς οὐκ ἰδίας ὑποθήκας εἰσάγων, ἀλλ' ὑπομιμνήσκων τοῦ πατρός. καὶ ὁ Νέστωρ ὁμοίως πρὸς Πάτροκλον (sc. A 785–90). b (BCE 3 E 4) T ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε : ὡσανεὶ δευτέρῳ πατρί. ^[5]
- 9 253a ἐντέχνως οὖν οὐκ εἶπε 'σὺν Ἀγαμέμνονι'. b (BCE 3 E 4) T < Ἀγαμέμνονι πέμπε : > ἔνδοξόν τι· καὶ πρὸς πειθὸν γὰρ ἐπιτήδειον τοῦτο.
- 9 253b T il < τέκνον ἐμόν : > σημειοῦνται τινες, ὅτι παρεῖται τὸ 'τάδε λέγων'.
- 9 254 A im τέκνον ἐμόν <—νέοι ἡδὲ γέροντες > : συνετῶν τὸ τὰς φύσεις τῶν υἱῶν καταμαθόντας πρὸς ταύτας ἀρμόττεσθαι τοὺς λόγους, ὡς καὶ ὁ Πηλεὺς εἰδὼς Ἀχιλλέα ἀνδρεῖον μὲν, ὀργίλον δὲ καὶ πλήρη φιλοτιμίας, παραινεῖ αὐτῷ ἀποθέσθαι τοῦ ἥθους τὸ φιλόνηκον, b (BCE 3 E 4) T ὡς ἐκ τούτου μάλιστα τιμῆς τευζόμενον, ἧς ὀρεγόμενον ἑώρα τὸν Ἀχιλλέα. ^[5]
- 9 254–8 ἔστι δὲ πιστὸς ὡς πατὴρ καὶ ἐν πολέμοις πολλάκις εὐδοκιμήσας. b (BE 3 E 4) T δώσου ς' , αἴ κ' ἐθέλωσι : καλῶς τὸ ἐθέλωσι , ὡς οὐ δωσόντων, εἰ ἀνάξιος ὀφθεῖν τῆς δωρεᾶς.
- 9 255 A b (BCE 3 E 4) T il ἴσχειν <ἐν στήθεσσι : ἴσχειν > ἐπέχει ν , παύειν.
- 9 256a τὸ ἐν τῷ στήθει φησὶ διὰ τὴν καρδίαν· αὕτη γὰρ ἐν τῷ στήθει κεῖται οὓσα αἰτία τῆς ὀργῆς, ὡς καὶ ὁ τοῦ θυμοῦ ὅρος δηλοῖ· θυμὸς γάρ ἐστι, φησὶ, ζέσις τοῦ ἐν καρδίᾳ θερμοῦ πρὸς ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως. A < ἴσχειν ἐν στήθεσσι : > διδασκαλία καὶ ἡμῖν, κρατεῖν ὀργῆς.
- 9 256b T il ἔριδος κακομηχάνου : πρὸς τὴν ἀγαθὴν διέσπειλεν.
- 9 257 ἐπεὶ περ οἱ ἐρίζοντες κακὰ τοῖς πλησίον μηχανῶνται. δείκνυσιν δέ, ὅτι οὐ τοσοῦτον ὀνίνησιν ἰσχύς, ὅσον ἢ πρὸς τοὺς φίλους ἔρις βλάβει. b (BCE 3 E 4) T ὄφρα σε <μᾶλλον> / τίω ς' <Ἀργείων> ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες : εἰ μὴ ὑποθήκη πατρὸς ἐδόκει τὸ ἴπρασσόμενον†, καὶν ἡρέθισεν Ἀχιλλέα ὑποσημαίνων ὡς ἀσχημονεῖ νῦν καὶ παρὰ νέοις καὶ παρὰ γέρονσιν.
- 9 257–8 b (BCE 3 E 4) T σὺ δὲ λήθου : πράως καθήψατο, οὐκ ἀμελεῖν αὐτὸν φήσας, ἀλλ' ἐπιλελῆσθαι.
- 9 259 ὄνομα οὖν ἐξέλεξατο συγγνώμης ἀξιούμενον. b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν / παῦε : καλῶς νῦν (259), ἵνα δηλώσῃ τὸν ἰκέτην.
- 9 259–60 ἅμα δὲ καὶ ὑποφαίνει ὡς οὗτος αὐτῷ ὑποτάσσεται, ὃ ὁ πατὴρ αὐτὸν ὑπέταξεν. μετὰ δὲ τὸ τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πεπᾶναι αὐτὸν προφέρει τὰ δῶρα· b (BCE 3 E 4) T αἰσχροκερδὲς γὰρ ἦν τὸ ἀπ' ἀρχῆς. b (BE 3 E 4) T < ἄξια δῶρα δίδωσι : > τρίτον κεφάλαιον τὸ περὶ τῶν δώρων. ^[5]
- 9 261a b (BE 3 E 4) T il < χόλοιο : > ὅτι ἀντιφράζει τῇ μῆνιδι τὸν χόλον.
- 9 261b A im εἰ δὲ σὺ μὲν μευ <ἄκουσον , ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω > : οἱ ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ εἰ δέ , ὡς λείποντος τοῦ θέλεις, διηλέγχθησαν ἐν τοῖς ἐπάνω (sc.
- 9 262a

ad I 46—7 a). καὶ νῦν δέ ἐστιν ὁ λόγος· ἄγε δὴ σὺ μὲν μου ἄκουσον· ἡ διπλῇ δὲ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐγὼ δ' ἂν σοι καταλέξαιμι, ἢ περισσὸς ὁ κέ. τὸ εἶ παρακελευστικὸν ἐπίρρημά ἐστιν, ὃν τρόπον ἐπὶ τοῦ Διὸς "ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν" (Ω 74). καὶ τὸ παρακελευστικὸν ἐπίρρημα ἀπὸ τούτου γεγονέναι τοῦ συνδέσμου τοῦ α περιττεύοντος, τοῦ τόνου ἀλλαγέντος εἰς περισπώμενον ἀναγκαίως καὶ τῆς δασείας Ἀττικῶς προσελθούσης. Α εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον : ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ. ^[5]

- 9 262b δυσχεραίνοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς τοῦνομα τῶν δώρων δεῖται ἀκουσθῆναι. ἡ τάχα ἔμφασίς ἐστι τοῦ πλήθους τῶν δοθησομένων. b (BCE 3 E 4) T < αἴθωνας δὲ λέβητας : > διαιρεῖ τῶν ἀναθεματιαίων, ἐμπυριβήτας (cf.
- 9 265 Ψ 702) καὶ αἴθωνας αὐτοὺς καλῶν. T il < ἀμύμονας : > οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ς "ἀμύμονας".
- 9 270 A im Λεσβίδας : ὅτι τὰς ἐπτὰ Λεσβίδας ὑπὸ σκηνεῖται, οὐχ ὡς ὁ Ζηνόδοτος ἐν ταῖς ἐπτὰ καὶ τὴν Βρισηΐδα τάττει· ἔστι γὰρ Λυρνησιῶς.
- 9 271 A < κούρην Βρισηΐδος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται : > Ἀρίσταρχος γράφει "κούρη Βρισηΐδος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον <ὁμεῖται>".
- 9 274 A im < νηήσασθαι : > ἀντὶ προστακτικοῦ.
- 9 279 A im < Ἰρήν : > οὕτως Ἰρήν ὀξυτόνως, ὡς ἐν τῇ Καθόλου (1, 263,6).
- 9 292 A im οἱ κέ σε δωτίνησι <θεὸν ὡς τιμῆσονται> : ἡ διπλῇ, ὅτι τῷ παθητικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐχρήσατο· οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμῆσονται ὡς ἐλεύσονται.
- 9 297 A < μεταλλάξαντι : > διὰ τοῦ ἐτέρου λ τὸ μεταλλάξαντι αἰ Ἀριστάρχου.
- 9 299 A im εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο : τέταρτον κεφάλαιον δεητικὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων.
- 9 300a ὑποφορᾷ δὲ χρῆται, προλαμβάνων αὐτοῦ τὴν ἀντίρρησην καὶ τῇ Ἀγαμέμνονος ἔχθρᾳ ἀντιτιθεὶς τὸν ἀπάντων ἔλεον καὶ μόνον οὐχὶ πᾶσαν ἰκετεύουσιν παράγων Ἑλλάδα. ἐπὶ τὴν δευτέραν δὲ μεταβέβηκε στάσιν καὶ πανταχόθεν πείθει· ὑποσχέσει, δεήσει, ὡφελίμω, ἐλέω. b (BCE 3 E 4) T κηρόθι μᾶλλον : κηρὸς μᾶλλον. ^[5]
- 9 300b T εἰς δύο δὲ μερίζει τὴν ἰκετείαν, Ἀγαμέμνονα καὶ Ἑλλήνας. b (BCE 3 E 4) T κηρόθι μᾶλλον : ἥτοι θανάτου πλεόν, παρὰ τὴν κῆρα, τουτέστι θανατηφόρον μοῖραν.
- 9 300c ἡ ἐν τῇ ψυχῇ μισεῖται μᾶλλον, παρὰ τὸ κῆρ, ὃ ἐστὶ ψυχὴ. Α τειρομένους ἐλέαιρε <κατὰ στρατὸν οἱ σε θεὸν ὡς / τίσουσι> : τὸ κατὰ στρατόν (302) ἀμφοτέροις δύναται συνάπτεσθαι τοῖς μέρεσιν.
- 9 302-3a εἰ μὲν οὖν τοῖς ἄνω συνάπτοιο, ἔσται τὸ ἐξῆς· τειρομένους κατὰ στρατόν, οἷον καταπονουμένους ἤδη ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ δεδιωγμένους μέχρι θαλάσσης. εἰ δὲ τοῖς ἐξῆς, ἔσται ὁ λόγος· οἵτινές σε κατὰ πᾶν τὸ στράτευμα τιμήσουσιν ὡς θεόν, οἷον πάντες ὁμοίως. Α <τειρομένους> ἐλέαιρε κατὰ στρατόν <οἱ σε θεὸν ὡς / τίσουσι> : τὸ <κατὰ> στρατόν (302) δύναται πρὸς ἄμφω εἶναι. ^[5]
- 9 302-3b αὖξων τὴν εὐκλειαν δείκνυσιν ὡς πρὸς αὐτούς ἐστιν ἡ πρᾶξις. T ἡ γὰρ κέ σφι <μάλα> μέγα κῦδος ἄροιο : ὡς "πᾶσι δέ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῦδος" (Δ 95) ἀντὶ τοῦ παρὰ πάντων ἢ ἐκ πάντων.
- 9 303 T νῦν γὰρ <χ'> Ἑκτορ' ἔλοις· τρία ποιεῖ τῷ μὲν καλῷ τῆς ἐπικουρίας τὸ φιλότιμον συνάπτει, ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ τοῦ ἀδικήσαντος ὀργῆς τὴν τῶν ἀτυχούντων ἰκετείαν οἰκτιρίζεται, τὸ δὲ ἀνθέλκον τοῦ θυμοῦ ἐπιρρεπὲς ποιεῖ φθόνῳ τῶν περὶ τοὺς ἐχθροὺς εὐτυχημάτων.

9 304a

- b (BCE 3 E 4) T < νῦν : > καλῶς εἶπε νῦν , T ὡς πρώην αὐτοῦ πτήσσοντος ἐν τῷ τείχει· ὥστε μὴ ἀπολέσης τὸν καιρόν, ἐν ᾧ μεγάλα δυνήσῃ ἐπιδείξασθαι κατὰ τῶν πολεμίων. ^[5]
- 9 304b b (BCE 3 E 4) T < οὔτινα : > οὐδὲ σέ.
- 9 305 ἐρεθιστικά δὲ ταῦτα. T il τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς </ — /> χρὴ μὲν : τὸν Ἀχιλλέα παραδίδωσι φιλότιμον, ἀπλοῦν, φιλαλήθη, βαρύθυμον, εἴρωνα.
- 9 307–9 καὶ ὅσα μὲν φθέγγεται συνετά, ταῦτα αὐτῷ ἡ παιδεία δέδωκεν, ὅσα δὲ αὐθάδη καὶ μεγαλόφρονα, ταῦτα ὑπὸ τῆς φύσεως λέγειν προάγεται. b (BCE 3 E 4) T χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον <ἀπληγέως ἀποειπεῖν> : γυμνός ἐστιν ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ περιπλοκάς οὐκ οἶδε λόγων· ἔδει γὰρ δικαιολογεῖσθαι, εἴθ' οὕτω τὴν ἀπόφασιν ἐπαγαγεῖν. ^[5]
- 9 309a ὁ δὲ τούναντίον φησὶν· ἔστι γὰρ θυμὸς μεστὸς ἀκοσμήτου παρρησίας, τοσοῦτον δὲ ἀπέχει πειθοῦς, ὅτι καὶ τῶν ἄλλων προαναστέλλει τοὺς λόγους "ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι" (I 311). πάντες δὲ οἱ παρὰ θυμὸν ἀπειλοῦντες πίστιν ἐπάγουσι τοῖς ἰδίους λόγοις, οἱ μὲν λόγῳ, οἱ δὲ δι' ἀποδείξεων, οἱ δὲ διὰ γνωμῶν, ὁ νῦν (sc. I 312–3) ποιεῖ. b (BCE 3 E 4) T < τὸν μῦθον : > τὸν ἀντικείμενον τοῖς ῥηθεῖσιν. ^[5]
- 9 309b T il ἀπληγέως : ἀποτόμως, σκληρῶς ἢ ἀπαγορευτικῶς, κεκριμένως.
- 9 309c A ἀπαγορευτικῶς, A b (BCE 3 E 4) T διαρρήδην· ἢ συντόμως ἀπὸ τοῦ λῆξαι, ὃ ἐστὶν εἰπόντα παύσασθαι· φιλοσύνητος γὰρ ὁ θυμὸς· ἢ ἀσυμπαθῶς καὶ ἀπληγμένως παρὰ τὸ ἀλέγειν· οἱ γὰρ λυπεῖν θέλοντες τὰς χρηστὰς ἐκκόπτουσιν ἐλπίδας. ὅρα δὲ ὡς πρὸς μὲν Ὀδυσσεά ἀπιέναι φησὶν (sc. I 356–63), πρὸς Φοίνικα δὲ μένειν (cf. I 618–9), μὴ μέντοι πολεμήσειν, πρὸς Αἴαντα δὲ πολεμήσειν, ἀλλ' ὅταν ἀνάγκη καλῇ (sc. I 650–55). A b (BE 3 E 4) T τοῦτο δὲ θυμώδους ἀνδρὸς καὶ πρὸς τὸ μὴ καταφρονηθῆναι ἀγωνιζομένου. T < ἥπερ δὴ κρανέω : > Ἀρίσταρχος "ἥπερ δὴ φρονέω". ^[5]
- 9 310a A int ἥπερ δὴ κρανέω {τε}: αἱ Ἀριστάρχου "φρονέω".
- 9 310b τὸ δὲ κρανέω ἀντὶ τοῦ τελειώσω, πληρώσω. ὁ δὲ ἥ ἀντὶ τοῦ ὥς. T ὡς μή μοι τρύζητε <παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος> : αὐθαδῶς ἐπισκώπτει τὴν ἐπιτέχνησιν τῶν λόγων Ὀδυσσεώς, καὶ Φοίνικα προανακόπτει, ὃν ὑποπεύει παρακεκλησθαι ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.
- 9 311a b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ διὰ τὸ "καὶ μ' ἠτιάσθε ἕκαστος" (Π 202). T τρύζητε : παρὰ τὸ τρυγῶν ἐστὶν· ἢ τρύχητε τὴν ἀκοήν, ἢ τονθορύζητε. ^[5]
- 9 311b1 T τρύζητε ἥτοι τρύχητε τὴν ἀκοήν καὶ βαρύνητε.
- 9 311b2 b (BCE 3 E 4) < παρήμενος : > γράφεται "παρήμενοι".
- 9 311c A im ἐχθρὸς γὰρ μοι κεῖνος <— /> ὅς <χ'> ἕτερον μὲν κεύθη <ἐνὶ φρεσὶν , ἄλλο δὲ εἶπη> : πρὸς τὴν ἀλλοιωτικὴν στάσιν Ὀδυσσεώς.
- 9 312–3 τὸ δὲ ἄλλο (313) ἐπὶ τῶν ἑτερογενῶν· "ὄρνενον ἄλλο" (N 64), "φάρμακον ἄλλο" (κ 392). κακῶς οὖν ἔχει νῦν ἀντὶ τοῦ ἕτερον τὸ ἄλλο δὲ εἶπη (313). T ὁμῶς Ἀἴδαο πύλησιν : πλεόν πάντων Ἀχιλλεὺς μισεῖ τὸν θάνατον διὰ τὸ ἄπρακτον. ^[5]
- 9 312 τάχα δὲ καὶ ἄλλως χρησιμὸν ἐστὶ τὸ διαβάλλειν τὸν θάνατον, ἐπεὶ πῶς ἂν τις τοὺς γονέας σέβῃ τοὺς τὸ ζῆν αὐτῷ παρασχομένους, εἰ μὴ τὸ ζῆν ἀγαθόν ἐστὶ καὶ κακὸν ἐκ τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος; A b (BCE 3 E 4) T ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη <ἐνὶ φρεσὶν , ἄλλο δὲ εἶπη> : ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ < ἄλλο πρὸς τὸ> ἕτερον· ἔδει γὰρ ἕτερον δὲ εἶπη, ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστελλομένου· τὸ γὰρ ἄλλο ἐπὶ πλειόνων τίθεται. ^[5]
- 9 313 A αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω , ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα· / οὐ τ' ἐμ' <έ γ'> Ἀτρεΐδην <Ἀγαμέμνονα> πεισέμεν οἷω / οὐ τ' ἄλλους Δαναούς : τὸ καλὸν καὶ ἔλεεινὸν τῶν λόγων Ὀδυσσεώς ἐξέκοψεν· καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ἀντιρρήσεως ἐστὶ τὸ μὴ πεισθῆσθαι τοῖς λεγομένοις. ^[5]

- 9 314-6 ἀλλ' ἐπεὶ τὸ ἀτιμασθὲν ἀπλήρωτον πρὸς ἀγανάκτησιν, ἀνθέλκεται πρὸς μῆκος λόγων. b (BCE 3 E 4) T < ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα : > ἐν ἄλλῳ "ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται".
- 9 314 A int οὗ τ' ἄλλους Δαναοὺς : πρὸς τὸ "εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ < Παν > ἀχαιούσ" (cf.
- 9 316a I 300—1)· ἀνέτρεψεν οὖν καὶ ταύτην τὴν στάσιν. τάχα δὲ καὶ βουλόμενος εἰπεῖν 'οὔτε ὑμεῖς πείσετε οἱ πρέσβεις, εὐπρεπῶς τῷ κοινῷ ὀνόματι τῶν Ἑλλήνων αὐτοὺς περιέλαβεν. καλῶς δὲ οὗ φησιν 'οὐκ ἔλεω αὐτούς, ἀλλ' 'οὐ πείσουσί με' (cf. I 315). b (BE 3 E 4) T ἐπεὶ < οὐκ > ἄρα τις χάρις ἦεν : πρὸς τὸ "οἱ < κέ > σε < δωτίνησι > θεὸν ὥς τι < μή > σουσιν" (I 297). ^[5]
- 9 316b χάρις οὖν ἡδονή. T < με τ' ἀνδράσιν : > Ἀρίσταρχος "ἐπ' ἀνδράσι".
- 9 317 A im A int < ἴση μοῖρα : > παρ' ὑμῖν δηλονότι.
- 9 318a T il ἴση μοῖρα μένοντι , καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζει : τοῦτο μάλιστα τοὺς χρηστοὺς λυπεῖ, ὅταν μὴ κατ' ἀξίαν τιμῶνται.
- 9 318b b (BCE 3 E 4) T ἔφυγε δὲ τὸ ὁμοειδές· οὐ γὰρ εἶπε 'πολεμίζοντι'. T < ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἡδὲ καὶ ἐσθλός : > ἐν δὲ τῇ αὐτῇ τιμῇ καὶ ὁ δειλὸς καὶ ὁ ἀνδρεῖος.
- 9 319a A int ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ < ἡμὲν κακὸς ἡδὲ καὶ ἐσθλός > : ἀλλάξας τὸ ὄνομα τὸ αὐτὸ εἶπεν.
- 9 319b T κάτθα ν' ὁμῶς < ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἑοργώσ > : ὅρον οὐκ ἔχει κατηγορίας θυμός.
- 9 320 τοῦτο δὲ πρὸς τὸ "τύμβον δ' ἀμφὶ πυρήν" (H 336)· οὐ γὰρ πρὸς τὰς πράξεις ὁ τάφος. b (BCE 3 E 4) T {οὐδέ τί μοι} περικείται : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 9 321a 50 B.) δύο ποιεῖ, "περί" εἶτα "κεῖται", καὶ προπερισπᾶ· σημαίνει δέ, φησί, τὸ περισσῶς κεῖται. εἰσὶ δὲ οἱ ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσι περικείται ὡς ἀντίκειται, οἷς συγκατατίθεμαι· τί γάρ ἐστι τὸ κωλῶν καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖν; A περικείται : περισσὸν τῶν ἄλλων ἀπόκειται. ^[5]
- 9 321b b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ πάθον ἄλγεα < θυμῷ / — / Ἀτρεΐδῃ > : διὰ μὲν τοῦ πάθον ἄλγεα (321) τὸ ἐπίπονον ἑαυτοῦ παρίστησι, διὰ δὲ τῆς μαστακος (cf.
- 9 321-32 324) τὸ κηδεμονικόν, διὰ δὲ τοῦ ἀγρυπνεῖν καὶ νύκτας οὐκ ὀλίγας (cf. 325) τὴν πρόνοιαν καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ δὲ τοῦ τὰ ποριζόμενα ἐκ τῆς μάχης ἐπὶ τὸν βασιλέα ἅπαντα ἀναφέρειν (cf. 331—2) τὸ ἐλεύθερον τῆς ψυχῆς, διὰ δὲ τῶν πόλεων, ὧν ἐχειρώσατο (cf. 328—9), τὸ ἀνδρεῖον ἑαυτοῦ φησιν. b (BCE 3 E 4) T < πολεμίζειν : > οὕτως Ἀρίσταρχος πολεμίζειν κατὰ τὸ ἀπαρέμφατον. ^[5]
- 9 322 A int ὥς δ' ὄρνις ἀπτῆσι < νεοσσοῖσι προφέρῃσι > : εἰς τὸ ἐπιδεικτικὸν ἐρχόμενος διὰ τῆς κηδεμονίας αὖξει τὴν ῥώμην, τοσοῦτον προὔχειν φάσκων Ἑλλήνων ὅσον μήτηρ νεοσσῶν.
- 9 323a b (BCE 3 E 4) T εὖ δὲ τὸ μηδὲν τῶν τετραπόδων λαβεῖν εἰς τέκνου φιλοστοργίαν· ταῦτα γὰρ τρέφοντα τῷ γάλακτι οὐδὲν ἥττον ὠφελεῖται τῶν τρεφομένων· εἰ γὰρ μὴ ἀμελχθεῖη, καὶ ἀνιᾶται· "οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο" (I 440). ἡ δὲ ὄρνις τὴν ἑαυτῆς τροφήν εἰς τοὺς νεοσσοὺς ἀναλίσκει· ὅθεν καὶ πιθανῶς ἐπήνεγκε τὸ "κακῶς δέ τέ οἱ πέλει αὐτῇ" (I 324). εὖ δὲ καὶ τὸ ἀπτῆσιν· οἱ γὰρ πετόμενοι, καὶ ὀλίγον, †προσπορίζονται†. b (BE 3 E 4) T καὶ διὰ τὸ περιιέναι (cf. I 326—9) καὶ ληζόμενον πάντα φέρειν (cf. I 330—2) < *** > . T προφέρῃσι : ὥς τὸ "οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσαν" (μ 194). ^[10]
- 9 323b T < μᾶστα κ' : > ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι μᾶστακα τὴν ἀκρίδα, δέον μᾶσημα καὶ βρῶμα.
- 9 324a ἐνίστε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ὁμωνύμως, καθάπερ χοίνικα τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· "ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μᾶστακα χερσὶ πίεζεν" (δ 287). A < μᾶστα κ' : > Νίκανδρος (th.
- 9 324b 802) τὴν ἀκρίδα. ὁμώνυμος < δέ > τῷ στόματι, ὥς καὶ χεῖλος. T il κακῶς δέ τέ οἱ πέλει αὐτῇ : διὰ τοῦ "ἄρα" γράφουσι καὶ αἱ Ἀριστάρχου, "κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ".

- 9 324c1 αἱ δὲ εἰκαιότεραι κακῶς δέ τέ οἱ πέλει αὐτῇ . Α Ἀρίσταρχος "κακῶς δ' ἄρα οἱ".
- 9 324c2 Α int κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ : ἵνα ἡ εὐεργεσία μὴ ἐξ ἀκινδύνου περιουσίας προσεῖναι δοκῇ.
- 9 324d Τ ἱαυον : ἐμονομάχουν.
- 9 325a1 παρὰ τὸ αὖω τὸ κοιμῶμαι ἢ παρὰ τὴν ἱαν τὴν μίαν. ἢ διετέλουν. Α ἐμονομάχουν· παρὰ τὴν ἱαν.
- 9 325a2 Τ il ἥματα δ' αἱματόεντα <διέπρησσαν πολεμίζων> : διὰ φόνων ἦν ὁ βίος, οὐ δι' ἐμὴν ἡδονήν· "οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον" (Α 152), ἀλλὰ διὰ τὸ γύναιον Μενελάου τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ "ὁάρων ἔνεκα σφετεράων" (Ι 327).
- 9 326a ἡ τολμηρῶς πολέμων πρὸς ἄνδρας ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν ῥιψοκινδύνως ἀγωνιζομένους. b (BCE 3 E 4) Τ < αἱματόεντα : > ἐν αἵματι ἢ ἐν μόχθῳ. ^[5]
- 9 326b Α int < ὁάρων : > ὅτι ὅαροι αἱ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁμιλίας.
- 9 327a νῦν δὲ λέγει τῶν γυναικῶν. Α int ὁάρων {ἔνεκα}: γράφεται καὶ "ὠρέων".
- 9 327b1 ὁάρων μὲν †σὺν ἄορσιν†, ὃ ἐστὶ τῶν γυναικῶν τῶν αἰχμαλωτίδων, παρὰ τὸ ἄορ, ὃ ἐστὶ ξίφος, ὅτι διὰ πολέμου καὶ αἰχμῆς καὶ φασγάνου ἐλήζοντο. "ὠρέων" δὲ τῶν συμβίων παρὰ τὸ ξυνωρεῖν, ὅθεν καὶ ξυνωρίδας τὰς συζυγίας τῶν ἵππων φαμέν. Τ ὁάρων : γράφεται καὶ "†ὠρέων†". ^[5]
- 9 327b2 ἔν δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τὸ σημαινόμενον, τῶν γυναικῶν. ὁάρων μὲν ἀπὸ τοῦ ὁαρίζειν, "ὠρέων" δὲ ὡς ἂν τις εἴποι συναόρων, ἀπὸ τοῦ συνωρεῖν, καθὸ καὶ συνωρίδας ἐπὶ τῶν ἵππων. Α δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ <πόλεις ἀλάπα ξ' ἀνθρώπων> : ἐντέχνως τὰς πράξεις ἐπάγει, πίστιν τοῖς προειρημένους (sc.
- 9 328 Ι 321—7) φέρων. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ κατ' ἄνδρα τὰ πραχθέντα φράζειν, ἀλλὰ κατὰ πόλεις καὶ ταύτας ἀθρόας. ἅμα δὲ καὶ συμπληροῖ τὴν ὑπόθεσιν. Σηστὸν δὲ καὶ Ἄβυδον οὐ πορθεῖ ὡς ἡσφαλισμένης· λαφύρων γὰρ ἔδει, οὐ κατορθωμάτων. b (BCE 3 E 4) Τ < πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι : > ὡς ἐν ἀμφισβητησίμῳ διορίζεται. ^[5]
- 9 329 Τ il ὁ δ' ὅπισθε μένων : ἐμοῦ ἀποδημοῦντος.
- 9 332 τὴν δειλίαν δὲ Ἀγαμέμνωνος ἐμφαίνει τὸ ὅπισθε. b (BCE 3 E 4) Τ δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο , πολλὰ δ' ἔχεσεν : ἀμφοτέρωθεν ἠΰξεται ἢ ἀχαριστία τοῦ βασιλέως, ὅτι τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λαβὼν καὶ βραχὺ δούς γέρας τῷ κομίσαντι καὶ τοῦτο ἀφήρηται.
- 9 333a b (BCE 3 E 4) Τ < δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο : > †ὁ δὲ† λαμβάνων ὀλίγα διένειμε καὶ ἐδίδου. Α int πολλὰ δ' ἔχεσεν : τεχνικῶς ἐνδείκνυται ὅτι καὶ τὰ νῦν αὐτῷ διδόμενα δῶρα μέρος ἐστίν, ὧν Ἀγαμέμνων παρ' αὐτοῦ λαμβάνων ἀδίκως ἐσφετερίσατο. ^[5]
- 9 333b b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου <γέρα> καὶ βασιλεῦσι· / τοῖσιν δ' ἔμπεδα κεῖται , ἐμοῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν / εἴλετο : ἐπιφθόνως φησὶ 'τοῖς ἄλλοις ἐφύλαξε τὰ γέρα, ἐμοὶ δὲ οὐ', b (BCE 3 E 4) Τ δι' οὗ καὶ αὐτοὶ ἐλάβανον· Τ εὐπρεπῶς δὲ οὐκ εἶπεν 'ὁμῖν'. ^[5]
- 9 334-6 ἄτοπον δέ, εἰ πολλὰ μὲν ἔχων, μικρὰ δὲ παρέχων οὐδὲ ἐπ' ἴσης τῶν ἄλλων ἑᾶ αὐτῷ τὰ δοθέντα. b (BCE 3 E 4) Τ ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν </ εἴλε τ' > : καλὰ τὰ μετὰ τὴν καταρίθμησιν τῶν κατορθωμάτων.
- 9 335-6 Τ < εἴλε τ' , ἔχει δ' : > γράφεται δὲ καὶ "εἴλετ' ἔχειν" ἀντὶ τοῦ ἠθέλησεν, ὅπερ ὁ Ἡρωδιανὸς ἀποδέχεται ὡς ἄμεινον.
- 9 336a b (BCE 3 E 4) < ἄλοχον θυμαρέα : > ἠΰξησε τὴν ὕβριν ἄλοχον αὐτὴν εἰπὼν καὶ θυμαρέα .
- 9 336b b (BCE 3 E 4) Τ θυμαρέα : τῇ ψυχῇ ἀρέσκουσιν, θυμήρη.
- 9 336c σύνθετον δὲ ἐστὶ παρὰ τὸ ἄρω θυμαρῆς, ὀξυτόνως. καὶ οὕτως ἀνέγνωμεν "Εὐμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρέσ" (ρ 199) διὰ τοῦα· οὐ γάρ ἐστὶ παρώνυμον διὰ τοῦ ηρης· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηρης

καὶ ὠδης παρώνυμα βαρύνεται, ξιφήρης ὀλιγήρης τοξήρης ὀνώδης καὶ βοώδης. Α τῇ παριαύων : οὐ συνιαύων, διὰ τὸ βίαιον· φησὶ γοῦν "δμῶῃσι δὲ γυναιξὶ †παρευνάζεσθαι† βιαίως" (χ 37). ^[5]

9 336d b (BCE 3 E 4) Τ τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσς <σ> ι <ν/ Ἀργείους >; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν <ἐνθάδ' ἀγείρας /> Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκα : πρακτικὸς ὁ λόγος, δεικνὺς τὸν Ἀγαμέμνονα ἢ ἀσύνετον ἢ ἄδικον· εἰ μὲν γὰρ μικρὸν ἡγεῖται τὸ ἀδικηθῆναι περὶ γυναῖκα, πολεμεῖν οὐκ ἔδει περὶ Ἑλένης· ἀσύνετος οὖν ἐστὶ περὶ μικρᾶς αἰτίας πολεμῶν. ^[5]

9 337-9 εἰ δὲ χαλεπὸν καὶ μέγα, πῶς ἅπερ παθὼν ὑπ' ἀλλοφύλων ἀγανακτεῖ, ταῦτα εἰς τοὺς φίλους ποιῶν οὐκ ἀδικεῖν νομίζει; καὶ πρῶτον μὲν ἀπηρίθμηται τὸ ἀχάριστον, εἴτα τὴν ὕβριν. Α b (BE 3 E 4) Τ τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' : ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν ἀναγωγὴν καὶ ἀνάπλουν τὸν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν πλοῦν, διὰ τὸ τὰ πρὸς ἄρκτους ὑψηλότερα εἶναι.

9 338 Α < Ἑλένης : > αὐξητικῶς τῇ Διὸς εἴκασε τὴν Βρισηίδα.

9 339 Τ il ἢ μοῦνοι φιλέους ἰ ἀλόχους—περ' ἐοῦσαν : τὸ τοιοῦτον ἐπιμονὴ λέγεται, ὅταν τις ἔχων αἰτίαν ἐπὶ τινὶ μὴ φεύγῃ τὸ ἔγκλημα.

9 340-3 καὶ Ἀχιλλεὺς οὖν, ἐπεὶ διαβολὴν εἶχεν ὡς γυναικὸς χάριν ὀργισθεὶς, οὐ φεύγων τὴν ὁμολογίαν εἰς τὸ ὅτι δικαίως ἐχαλέπηεν ἔρχεται, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ πρῶτον μὲν διέστρεψε δυσἀπόκριτον προβαλλόμενος ἢ μοῦνοι φιλέους ἰ ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων/ Ἀτρεΐδα ι ; (340—1), εἴτα πανδημῶ κρίσει τὴν γνώμην ἐπεσφραγίσας· b (BE 3 E 4) Τ ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων (341). b (BE 3 E 4) < ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων : > τεχνικῶς τὸ ἄνομον ἱᾶται διὰ τοῦ παρὰ τοῖς σπουδαίοις ἰσότημον εἶναι τὸν γάμον. ^[5]

9 341 b (BE 3 E 4) Τ τὴν αὐτοῦ φιλεῖ : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.

9 342a1 50 B.) δασύνει, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν ἀντωνυμίαν <***> · διὸ καὶ τὰς τοιαύτας κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκωμεν· "καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ" (Α 271) καὶ "πυκάσασα ἔ' αὐτήν" (Ρ 551)· τί οὖν ἔστιν ἐνθάδε λέγειν ἢ ὅτι λείπει ἢ ἔο; ὡς τὸ "ἔο τ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει" (Θ 211), οὕτως καὶ ἐνθάδε 'τὴν ἔο αὐτοῦ φιλεῖ'. Α Πτολεμαῖος δασύνει νομίζων τὸ πληρὲς εἶναι ἑαυτοῦ, ἀγνοῶν ὅτι Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ κέχρηται ἀντωνυμίᾳ. ^[5]

9 342a2 λείπει οὖν ἢ ἔο, ὡς τὸ "ἔο τ' αὐτοῦ". Τ δουρικτήτην · δουρικτήτῃ ὡς "ἀριγνώτῃ" (Ζ 108), ἵνα τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον ἦ· οὕτως γὰρ φιλεῖ σχηματίζειν ὁ ποιητής, ἀμφιρύτῃ (cf.

9 343a1 a 50 al.), περιζέστη (cf. μ 79). Α ὡς ἀμφιρύτῃ, περιζέστη.

9 343a2 Τ il νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο : ὁ νῦν πολλὰ ὑπισχνούμενος καὶ τὸ βραχὺ ἀφῆρηται.

9 344a ὥσπερ δὲ σπινθήρ κεκρυμμένος ὕστερον τὸ πᾶν τῆς ὕλης καταναλώσας ἔκδηλος γίνεται, οὕτως ὁ ἥρως τοὺς ἐπιπλάστους λόγους ἀποσειόμενος διάδηλος γίνεται. b (BCE 3 E 4) Τ < καὶ μ' ἀπάτησεν : > ἴσως ὑποσχόμενος αὐτὸν ἐντίμως πέμψειν οἴκαδε ἠπάτησεν. ^[5]

9 344b b (BCE 3 E 4) Τ < μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει : > τὰ σκυθρωπὰ οὐκ ἐπὶ τὸν Ὀδυσσεά τείνει.

9 345a Τ il < εὖ εἰδότος : > καλῶς ἐπισταμένου μου ὅτι ἀπατεῶν ἐστίν.

9 345b Α im ἀλ λ' Ὀδυσσεῦ : οὔτε γὰρ ἔδει Φοίνικα εἰρωνεύεσθαι ὡς τροφέα οὔτε Αἴαντα ὡς ἀνδρεῖον, Ὀδυσσεά δὲ ὡς φυγόντα.

9 346a b (BCE 3 E 4) Τ < σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν : > διὰ τὸ "παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι" (Α 174).

9 346b

b (BCE 3 E 4) Τ φραζέσθω : πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (θ 75) ζητούμενον "νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος", ὅτι ἐμφαίνει καὶ νῦν ἀναιρῶν τὴν ἐπιχείρησιν τῶν περὶ Ὀδυσσεά, λεγόντων βουλῇ καὶ λόγῳ αἰρεθῆσθαι τὴν πόλιν· νῦν γὰρ οἷον ἐπισαρκάζων λέγει.

9 347a Α < ἀλεξέμεναι : > ἀντὶ τοῦ ὅπως ἀλεξήσῃ.

9 347b Τ il ἥ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο < νόσφιν ἐμεῖο > : εἰρωνικός ὁ λόγος ὧν γὰρ καταφρονοῦμεν, ταῦτα αὖξομεν.

9 348 ἔοικε δὲ τὴν βουλὴν Νέστορος εὐτελίζειν. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ / .

9 349–50 .. ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν : ἐν τῷ Περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεΐας ὁ Ἀρίσταρχος προφέρεται "καὶ ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον" (349) καὶ ἐν τῷ ἐξῆς (sc. 350) "περὶ δὲ σκόλοπας κατέπηξεν". εἰσὶ δὲ οὐκ ἄτοποι αἱ γραφαί. Α καὶ ἤλασε τάφρον < ἐπ' αὐτῷ > : ἐξέτεινεν, ἀπὸ τοῦ σιδήρου ἢ ὠρυξεν, b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ τοῦ παρεπομένου.

9 349 Τ Ἀρίσταρχος "καὶ ἤλασεν ἔκτοθι τάφρον". Α im Τ < εὐρεῖαν , μεγάλην : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ εὐρεῖα < ν > πρὸς ἔμφασιν.

9 350a1 Α int ὀλίγη διαστολὴ εἰς τὸ εὐρεῖα ν .

9 350a2 Τ il ἐν δὲ σκόλοπας : Ἀρίσταρχος "περὶ δὲ σκόλοπας".

9 350b Τ < ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι / ἴσχειν : > οὐχ ὅτι περιγράφειν, ἀλλ' < οὐδ' > ἴσχει ν .

9 351–2 Τ il ὄφρα δ' ἐγὼ < μετ' Ἀχαιοῖσιν > πολέμιζον , / οὐκ ἐθέλεσκε μάχην < .

9 352–3 .. ὀρνύμεν Ἑκτωρ > : μείζων τείχους Ἀχιλλεύς, εἴ γε τούτῳ μὲν ἐπαυλίζεται Ἑκτωρ, ἐκείνων δὲ ἔφευγε. Ὀδυσσέως δὲ εἰς Δία φέροντος τὴν αἰτίαν τῆς εὐημερίας τῶν Τρώων (cf. I 236–7) Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀπουσίαν τρέπει. b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἐθέλεσκε μάχην : ἐθέλεσκε Τ ἐδύνατο. ^[5]

9 353a καὶ ἀνάπαλιν "οὔτε τελευτὴν / ποιῆσαι δύναται" (α 249–50). b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ {τείχεος ὀρνύμεν}: δύναται τῇ γενικῇ συντάσσεσθαι καὶ μὴ πάντως σημαίνειν τὸ ἄπωθεν.

9 353b Α ἀπὸ τείχους : τινὲς ἐπάνω τοῦ τείχους, ὑπερβολή.

9 353c εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἄπωθεν, βαρύνεται ὡς τὸ ἄνα ἔπι. Τ {ἀλλ' ὅσον ἐς} Σκαιάς τε πύλας : ὅτι πληθυντικῶς εἶπε τὴν πύλην μίαν οὔσαν.

9 354a Σκαιαὶ δὲ καὶ Δαρδάνιαί αἱ αὐταί. ἡ δὲ δρῦς πρὸ τῆς Ἰλίου ἦν. Α καὶ φηγὸν ἵκανεν : δύο εἰσὶ φηγοί· ὅφ' ἥ μὲν ἱερὸν Διός (cf.

9 354b Η 60), ὅφ' ἥ δὲ Ἰλίου τάφος (cf. Λ 166–7). Τ νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω : τινὲς εἰρωνικῶς 'οὐ δύναμαι δι' Ἀγαμέμνονα· "καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ / ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι" (Η 113–4).

9 356a b (BCE 3 E 4) Τ < πολεμιζέμεν : > γράφεται καὶ "πολεμίζειν".

9 356b Α im αὐριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας < — / νῆας ἐμάς > : διδάσκει πρὸ ἀπάσης πράξεως ἡγεμόνας θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι.

9 357–61a1 ἵνα δὲ καὶ μὴ λαθραῖον δοκῇ ποιῆσαι τὴν ἀποπομπήν. πρὸς δὲ τὸ "ἀρᾶται < δὲ > τάχιστα φανήμεναι Ἡῷ δῖαν" (I 240) ἀποκόπτει αὐτῶν τὴν ἐλπίδα. τὸ δὲ ἐξῆς ἐπὶ αὐριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ νηήσας τὰς ναῦς προερεύσω, ὅψαι ἡμᾶς πλέοντας. Τ τὸ ἐξῆς οὕτως ἐπὶ αὐριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ νηήσας τὰς ναῦς ἄλλα δὲ προερεύσω, ὅψαι, ἣν ἐθέλησθα, πλέοντας ἡμᾶς. ^[5]

9 357–61a2 διδάσκει δὲ πρὸ ἀπάσης πράξεως ἡγεμόνας θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι. καὶ ἵνα μὴ λάθρα δοκῇ ὑποχωρεῖν, προλέγει αὐτοῖς καὶ τῶν ἐλπίδων ἀποτερίζει πασῶν. b (BCE 3 E 4) < ἐπὶν . ^[5]

9 358

- .. προερύσω : > ἀντὶ τοῦ κινήσαντος. A im ὄψεαι , ἣν ἐθέλησθα : ἐθέλησθα δυνηθῆς, ἐὰν ὑμῖν ἐπιτρέψωσιν οἱ πολέμιοι.
- 9 359a1 ἥθικῶς δὲ εἰρωνεύεται. T δυνηθήση.
- 9 359a2 ἐὰν οἱ πολέμιοι, φησὶν, ἐπιτρέπωσί σοι. ἥθικῶς δὲ εἰρωνεύεται. b (BCE 3 E 4) ἦρι μάλα <—> πλεούσας / νῆας ἐμάς , ἐν δ' ἄνδρας : πιθανῶς προσέθηκε καὶ τοῦτο, ἵνα ἀπελπίσωσι καὶ τὴν παρὰ τῶν Μυρμιδόνων ἐπικουρίαν ὡς συναχθομένων αὐτοῦ τῇ ἀτιμίᾳ.
- 9 360-1 b (BCE 3 E 4) T Ἑλλήσποντον : ἀντὶ τοῦ δι' Ἑλλησπόντου.
- 9 360 Ἑλλήσποντος δέ ἐστιν—Φρίξου ἀδελφῆς. A {ἐπ'} ἰχθυόεντα : καὶ ἀλλαχοῦ ταῦτα τὰ μέρη ἰχθυώδη ἀναγράφονται, ὅ τε Εὐξείνιος πόντος καὶ ὁ Ἑλλήσποντος, ἀλλὰ καὶ ὁ Βόσπορος. A < ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας : > τὸ περὶ τὸν ἀπόπλουν πρόθυμον αὐτῶν δηλοῖ. ^[5]
- 9 361 b (BCE 3 E 4) T il ἡματί κεν τριτάτῳ <Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην> : ἐμπείρως τοσοῦτος γὰρ ἐστὶν ὁ ἀπὸ Ἑλλησπόντου εἰς τὴν Φθίαν πλοῦς ἀνέμῳ χρωμένῳ οὐρίῳ.
- 9 363a b (BCE 3 E 4) T < ἡματί κε τριτάτῳ—ἰκοίμην : > πρὸς τὸ "ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξύ / οὐρεά τε <—θάλασσά τε ἠχήεσσα> " (A 156—7).
- 9 363b T il ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ : ἀντίθεσιν ποιεῖται τῶν δώρων Ἀγαμέμνονος, ὅτι μοι οὐ χρεῖα αὐτῶν ἔχοντι πολλὰ, A b (BCE 3 E 4) T τοῦτο μὲν τὰ τοῦ Πηλέως, τοῦτο δὲ ἅπερ ἐκ τῶν Τρωϊκῶν λαφύρων ἐδέξατο.
- 9 364a A b (BE 3 E 4) T ἐνθάδε ἔρρων : ὅτι τὸ ἔρρων οὐ λέγει ψιλῶς παραγινόμενος, ἀλλὰ δυσαρρεστῶν τῇ παρουσίᾳ φησὶν, ἐνθάδε μετὰ φθορᾶς παραγινόμενος.
- 9 364b A ἐνθάδε ἔρρων : τοῦτό φησι δυσαρρεστῶν τῇ στρατείᾳ.
- 9 364c b (BE 3 E 4) T ἄλλον δ' ἐνθὲνδε χρυσὸν <καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν> : ταῦτα ἀντιτίθησι πρὸς τὸ "νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω" (I 137).
- 9 365 b (BCE 3 E 4) T < γυναῖκας ἐϋζώνους : > πρὸς τὸ "Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν b (BCE 3 E 4) T il αὐτὸς ἐλέσθω" (I 281).
- 9 366a T il πολιόν : ἡ ἔντιμον διὰ τὰς γεωργίας, ἡ πολιτικὸν διὰ τὰ ὅπλα, ἡ μέλανα κατὰ ἀντίφρασιν.
- 9 366b b (BCE 3 E 4) T πολιόν : λαμπρόν· ὀξυνθεῖς—γίνεται. A ἄς ς' ἔλαχόν γε : ὅτι παραπλησίως καὶ κατ' ἀρχὴν τῆς μήνιδος λέγει "τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι" (A 300)· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατὰ κληῖρον ἔλαβεν, τὴν δὲ Βρισηΐδα ἐξαίρετον παρ' Ἀγαμέμνονος.
- 9 367a A < ἄς ς' ἔλαχόν γε : > γράφεται καὶ "ἄσσα λέλογχα".
- 9 367b A im ἄς < σ' > ἔλαχόν γε : ἔλαχον ὁμοίως τῷ ψιλῷ πλήθει.
- 9 367c λέγει γοῦν "τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοί ἐστι" (A 300)· ταῦτα γὰρ οὐκ εἰλήφει παρ' Ἀγαμέμνονος· τὸ γὰρ γέρας ἐξαίρετον καὶ τοῦ διδόντος ἦν. διὰ τοῦτο γοῦν κάκεϊνος, ὡς ἐξόν, ὃ δέδωκε, λαβεῖν, ἀφαιρεῖται. b (BE 3 E 4) T γέρας δέ μοι , ὥσπερ ἔδωκεν : πάλιν τὸ κυμάζον πάθος εἴλκυσεν αὐτοῦ τὴν μνήμην ἐπὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. ^[5]
- 9 367d δεινοποιῶν δὲ τὴν ὕβριν Ἀγαμέμνονός φησιν ὥσπερ ἔδωκε ν . ἐκεῖ δὲ ἐπανιστὰς τὸ πλῆθος "δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν" (A 162) φησιν. b (BE 3 E 4) T < ἐφυβρίζων : > καὶ "ἐνυβρίζων".
- 9 368a1 A int < ἐφυβρίζων : > "ἐνυβρίζων", διχῶς.
- 9 368a2 T il Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευόμεν , <ὡς ἐπιτέλλω> : πιθανῶς ἵνα μὴ τὸν Ἀγαμέμνονα εὐφράνωσιν ἀφελόντες τι τῶν τραχύτερον εἰρημένων, αὐτὸν δὲ ταπεινὸν ἀποφήνωσι, πρῶτον τῆς ἀπειλῆς ἀποπρεσβεύσαντες.
- 9 369 ἔστι δὲ καὶ χαρακτηριστικὸν τῶν ὀργιζομένων τὸ ἀξιοῦν αὐτὰς τὰς φωνὰς τοῖς ἐχθροῖς διακομίζειν καὶ τὸ ἐπὶ πολλῶν ταῦτά λέγειν· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ μόνον τὸ κακὸν τι τὸν

ἐχθρόν εἶπεν τοῖς ὀργιζομένοις ἡδύ, ἀλλὰ καὶ τὸ παρόντων πολλῶν μαρτύρων. ἴσως δὲ καὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν αἰτίας ἀπολυθῆναι θέλει, ἵνα μὴ αὐτῷ δυσχεραίνωσι τὴν συμμαχίαν ἐγκαταλιπόντι, ἀλλὰ τῷ τὸν ἄριστον τῶν Δαναῶν ἀτιμάσαντι. ἅμα δὲ καὶ ὡς δίκαια λέγων ἐπὶ πλείονων αὐτὰ βούλεται ἐξετάζεσθαι. b (BE 3 E 4) T εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσιν <—ιδέσθαι> : εἴ γε οἶεται περὶ ἐμοῦ λέγων ἀπατήσιν τοὺς Ἀχαιοὺς· ἐμὲ γὰρ οὐ πείθειν, ἀλλ' οὐδὲ ὀρᾶν (cf. ^[10]

9 371-3 373) διὰ τὴν συνείδησιν τῶν μεγίστων ἀδικημάτων ἐκείνων δυνήσεται. b (BCE 3 E 4) T {εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται} ἐξαπατήσιν : διὰ τί ἐξηπατησθαί φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀφαιρεθεὶς δὲ τοῦ γέρως; ἥκιστα γὰρ ἡ ὕβρις ἀπάτη.

9 371 ἢ ὅτι τέως φίλος ὦν ἀνεφάνη ἐχθρός, ταύτην λέγει τὴν ἀπάτην, παρακελευόμενος τῷ Ὀδυσσεῖ φυλάττεσθαι καὶ μὴ προσέχειν ὡς φίλῳ. καὶ τὸ δόντα μέντοι ἔπειτα ἀφελέσθαι ἀπάτη ἐστίν· ὁ γὰρ ἔφησεν, οὐκ ἐποίησεν. A αἰὲν ἀναιδείην <ἐπιειμένος> : δύναται μὲν συνάπτεσθαι τῷ ἐπάνω στίχῳ, ὡς καὶ τέτριπται. ^[5]

9 372a βέλτιον δὲ καθ' αὐτὸ προφέρεσθαι· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει τὸν ὀργιζόμενον. A <αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος> : τοῦτο καθ' αὐτόν, ἵν' ἡ κομματικὴ ἢ ἀπαγγελία, τὸν θυμούμενον δηλοῦσα.

9 372b b (BCE 3 E 4) T ἰλ οὐδὲ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι <—τόσα δοίη> : ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θάπτον διακοπτόμενοι· ἐν γοῦν τέτρασι στίχοις ὁκτώ εἰσιν αὐτοτελεῖς σιγμαί, ἀπὸ τοῦ ἐκ γὰρ δὴ με (375) ἕως τοῦ αἴσῃ (378).

9 374-9 τὸ δὲ ἐξῆς· οὐ συμφράσσομαι αὐτῷ οὐδὲ ἀπατήσιν με, οὐδὲ ἐάν μοι δεκάκις τόσα δοίη. ἐντεῦθεν δὲ δῆλον ὅτι οὐ μόνον τὰ πολεμικὰ ἤσκητο Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ καὶ βουλευεῖν ἄριστος ἦν· καὶ γοῦν καὶ διδάσκαλον ἔπεμψεν αὐτῷ ὁ πατήρ, "μύθων τε ῥήρητῆρα ἔμεναι πρηκτῆρα τε ἔργων" (I 443). b (BCE 3 E 4) T ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλιτεν· <—ἐν καρὸς αἴσῃ> : παρατηρητέον ὅτι ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θᾶσσαν διακοπτόμενοι· ἡ γὰρ ὀργὴ μᾶλλον παρίσταται διὰ τοῦ τοιούτου. ^[5]

9 375-8 ἐν γοῦν τοῖς τέσσαρσι στίχοις ἐφεξῆς ὁκτώ εἰσιν αὐτοτελεῖς λόγοι καὶ τοσαῦται αἱ σιγμαί, ἕως τοῦ ἐν καρὸς αἴσῃ (378). A <ἀπάτησε> : τὴν φιλίαν στρέψας εἰς ἔχθραν. ^[5]

9 375 T ἰλ ἐξαπάφοιτο : ἐξαπατήσιν <ν> .

9 376 A ἀπὸ τῶν ταῖς ἀφαῖς φιλοφρονουμένων· εὐηθείας γὰρ ἐστὶ τὸ ἅπαξ ἀπατηθῆναι ὑπὸ φίλου, τὸ δὲ δις μωρίας. ὅρα δέ, ὡς ἐπιμένει πάλιν τῇ ἀφαιρέσει. A b (BCE 3 E 4) T ἐρρέτω : ἱκανὴν οἶεται τιμωρίαν παρὰ τοῦ ἐχθροῦ λαμβάνειν τὸ ἀπαλλάσσεσθαι τῆς φιλίας αὐτοῦ, ὡς εἰώθαμεν λέγειν 'ἐαυτὸν ἐχέτω'.

9 377 b (BCE 3 E 4) T ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα : πρὸς τὸ δεύτερον κεφάλαιον (sc.

9 378a I 252—60), τὴν παραίνεσιν τὴν τοῦ Πηλέως, οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχων παρῆλθεν αὐτό. b (BCE 3) T τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ : ὅτι συνέσταλται Ἰακῶς ἐν καρὸς ἀντὶ τοῦ ἐν κηρός· A ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τῷ "ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ" (Γ 454).

9 378b A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἔγκαρ τὸν φθειρά. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς αἰὲν λοιδορεῖ ὁ ποιητής. ἢ ὅτι Ἀθηναῖοι τὸν ἐγκέφαλον οὔτε ἥσθιον οὔτε ὠνόμαζον· "ἔγκαρος" οὖν τοῦ ἐγκεφάλου. AT ἄλλως ἢ ὡς ἔνιοι, ἐν τάξει—ἀτιμότατοι. A οὐ δ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις <τόσα δοίη—λώβην> : ἦτοι καθ' ἑαυτὰ προενεκτέον ταῦτα, ἵνα ἄνωθεν κοιναὶ λαμβάνωνται ἀρνήσεις· "οὐδὲ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι" (I 374), "οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις / ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν" (I 375—6), οὐ δ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ τὰ ἐξῆς διασταλτέον καθ' ἕκαστον· ἢ ὑποστικτέον πάντα ἕως τοῦ ψάμαθός τε κόνις τε (385), ἵνα ἀνταποδίδωται οὐδέ κεν ὡς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσῃ (386). ^[5]

9 379-87

Α οὐ δ' εἴ μοι δεκάκις τε <—θυμὸν ἐμὸν πείσει ι' > : πλείσταις ὑπερβολαῖς λόγων εἰώθασιν οἱ ὀργιζόμενοι χρῆσθαι.

9 379–86 ἴνα δὲ μὴ ὑπόνοιαν δῶ ὡς πλείονων ὀρεγόμενος ἢ ὅτι δώροις αὐτὸν πείσουσιν, ἀπεριορίστῳ ἀριθμῷ δώρων ἐχρήσατο καὶ οὐδὲ οὕτω πεισθήσεσθαι ἐπαγγέλλεται. b (BE 3 E 4) T < ἡ δ' ὅς ' ἐς Ὀρχομενὸν .^[5]

9 381a .. ἡ δ' ὅσα Θήβας : > γράφεται "οὐδ' ὅς ' ἐ <ς Ὀ> ρχομενόν" καὶ "οὐδ' ὅσα Θήβας". A im Ὀρχομενόν : τὸν τῆς Βοιωτίας φησίν, ὃν ἱμηνυῖαι[†] κατώκησαν· πολὺ γὰρ τούτῳ παράκειται πεδῖον, εἰ πιστός ἐστιν Ἑφορος (FGrHist 70, 152), πολλὰ δὲ καὶ ταῖς Χάρισι ταῖς αὐτόθι τιμωμέναις δῶρα πέμπεται.

9 381b1 καὶ τὸν "πολύμηλον" (B 605) δὲ λέγει, οὐδὲν ἤττον πλούσιον· φησὶ γοῦν "ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολὺρ <ρ> ηνες πολυβοῦται" (I 296). T Ὀρχομενὸν δὲ τὸν τῆς Βοιωτίας φησίν, ὃν ἱμηνυῖαι[†] κατώκησαν.^[5]

9 381b2 b (BCE 3) πολὺ δὲ τούτῳ παράκειται πεδῖον, εἰ πιστός ἐστιν Ἑφορος, πλῆρες πολλῶν ἀγαθῶν, ὧν ταῖς ἐκέῖσε τιμωμέναις Χάρισι πέμπουσιν οἱ περίοικοι. b (BE 3) οὐ δ' ὅς ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται οὐ δ' ὅσα Θήβας / Αἰγυπτίας : δύο πόλεις συνήγαγεν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ κομώσας πλούτῳ καὶ οὐδὲ τούτοις ἠρκέσθη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἀόριστον ἀριθμὸν ψάμμου τε καὶ κόνεως τὴν ὑπερβολὴν ἀνήνεγκε τοῦ λόγου (cf.^[5]

9 381–2 I 385–6), ὡς εἰ ἔλεγεν 'ὑπὲρ τὰ τῆς οἰκουμένης ἀγαθὰ'. b (BCE 3) T < ὅθι : > γράφεται καὶ "ἦ" ἀντὶ τοῦ ὅθι.

9 382 A int αἱ θ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἅ ν' ἐκάστας : ὅτι ἅ ν' ἐκάστας πληθυντικῶς τὰς πύλας, Α ὡς εἶναι ἑκατὸν τάγματα.

9 383a οὕτω δὲ ἅ ν' ἐκάστας δεῖ γράφειν· οὐδέποτε γὰρ ἐνικῶς Ὀμηρος πύλην φησίν, ἀλλὰ πύλας. AT < αἱ θ' ἐκατόμυλοι—ἐκάστην : > τὸ ἱστορικὸν τῆς παιδείας ἐνδείκνυται καὶ πρὸς Πρίαμον (sc.

9 383b Ω 602–7). T il διηκόσιοι δ' ἅ ν' ἐκάστην : οὐ τὸ πλάτος τῶν πυλῶν θέλει σημαίνειν (οὐδὲ γὰρ ἅμα πάντας ἐξιέναι φησίν), ἀλλὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, εἴ γε πύλας μὲν ἑκατὸν ἔχει, ἄνδρας δὲ ἄρματοφόρους δις μυρίους.

9 383c b (BCE 3) T ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ βασιλεία τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἃ πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες, Αἰγύπτιοι, Αἰθίοπες, νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται. b (BE 3) T εἶχε δὲ κώμας μὲν τρις μυρίας, τρις χιλιάς, τριάκοντα· τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀρούρας τρις χιλιάς, ἑπτακοσίας καὶ πύλας ἑκατόν, b (BCE 3) T ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας. ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὀσίρις. ἐξ ἐκάστης δὲ πύλης ἐστράτευον ὀπλῖται μὲν μύριοι, ἱππῆες δὲ χίλιοι, ἄρματῆλάται δὲ διακόσιοι. ταύτην Ἑλλήνες Θήβην ὠνόμαζον ἀπὸ τῆς Νείλου ἢ Ἀσωποῦ ἢ Πρωτέως θυγατρὸς. ἐπορθήθη δὲ ὑπὸ Περσῶν. b (BE 3) T διηκόσιοι δ' ἅ ν' ἐκάστην : ὡς τεταγμένου ἐκάστου τάγματος ἰδίᾳ πύλῃ ἐξιέναι.^[10]

9 383d T < ἐκάστας : > Ἀρίσταρχος ἐκάστα ς, ἄλλοι δὲ "ἐκάστην".

9 383e A int οὐ δ' εἴ μοι τόσα δοίῃ, < ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε > : καὶ οὗτος ὁ στίχος δύναται καθ' ἑαυτὸν λέγεσθαι, ἢ σὺν τῷ ἐξῆς ὑποστιζόμενος κατὰ τὸ τέλος.

9 385a1 ἡ διπλῇ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου, ὅτι ἡ παραθαλάσσιος ψάμαθος ς, κόνις δὲ ἡ πεδιάς ἄμμος· καὶ οὐ δις τὸ αὐτὸ λέγει. Α δύναται καὶ καθ' ἑαυτὸν εἶναι ὁ στίχος μὴ ὑποστιζόμενος.^[5]

9 385a2 T il ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε : οὐδὲ ἐπὶ τοῖς προειρημένοις ἔστησε τὸ τίμημα τῆς ὕβρεως.

9 385b

καλῶς δὲ ἀμφοτέρως συμπεριέλαβε τῷ λόγῳ, τὴν τε θαλαττίαν καὶ τὴν πεδιάδα. b (BCE 3) T
〈 πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην : 〉 ἡρέμα ὑπώλισθεν εἰς τὸ ἀληθές καὶ
ἐκκόψας τὴν ἐλπίδα πάλιν ὥρισεν αὐτοῖς πρόστιμον τὴν ποινὴν τοῦ ἐχθροῦ.

- 9 387 b (BCE 3 E 4) T il κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο 〈 / — / οὐδέ μιν ὥς γαμέω 〉 :
ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ Ἀτρείδαο (388) καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ ἄλλα ἀναγνωστέον, εἴτα
ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἐρίζοι (389) καὶ ἰσοφαρίζοι (390), τῆς ἀνταποδόσεως οὔσης οὐδέ μιν ὥς
γαμέω (391)· ἢ διασταλτέον βραχὺ ἐπὶ τὸ Ἀτρείδαο (388). ^[5]
- 9 388-91 A κούρην δ' οὐ γαμέω : τοῦτο ἐδόκει ὀχυρὸν ἔχειν ὡς ἀξιῶν γαμβρεύσειν αὐτῷ.
- 9 388a τοῦτον δὲ πλεῖον λυπεῖ τὸ εὐτελίζεσθαι τὸν γάμον Βρισηΐδος. b (BCE 3 E 4) T Ἀγαμέμνωνος
Ἀτρείδαο : μᾶλλον δεῖ στίζειν εἰς τὸ Ἀτρεῖδ [α ο]· ὁ γὰρ κομματικὸς λόγος τοῖς θυμουμένοις
ἀρμόζει.
- 9 388b T οὐ δ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι , / ἔργα δ' Ἀθηναίῃ : ὑπερβολῇ χρῆται.
- 9 389-90 δύο δὲ οἶδεν ἀρετὰς γυναικός, κάλλος τε καὶ "ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα" (ο 418 al.), ἀνδρὸς δὲ "μύθων
τε ῥήτῃρα ἔμμεναι† πρηκτῆρά τε ἔργων" (I 443). b (BCE 3 E 4) T ὅς τις οἷ τ' {ἐπέοικε} : εἰς
ἀπλὴν μεταλαμβάνεται ἢ ἀντωνυμία, ὅστις αὐτῷ.
- 9 392a 〈 *** 〉 περισπασθήσεται οὖν. δείκνυται δὲ ἐν τοῖς Περὶ ἀντωνυμιῶν (fr. 2 = Hrd. 2, 845, 6) ὡς
ὅτι ἡ ἐμοὶ ἐπὶ δοτικῆς καὶ ἔτι ἡ σοὶ ὀξύνονται, ἡ δὲ οἷ περιεσπᾶσθαι ἀνακολουθῶς. A 〈 οἷ τ'
ἐπέοικε 〉 : ἄξιος αὐτοῦ ἐστίν.
- 9 392b1 εἰς μὲν ἀπλὴν μεταλαμβάνεται ἡ οἷ, φυλάσσει δὲ τὸν ἴδιον τόνον διὰ τὸν τ ἐ . T il βασιλεύτερός
ἐστίν : ἐμοῦ ἢ πάντων ἀνθρώπων, ἐπεὶ αὐτὸς ἔλεγε· "καὶ μοι ὑποστήτω, ἴδον† βασιλεύτερός
εἰμι" (λ 160).
- 9 392c1 διδάσκει δὲ ὡς οὐδὲν ὀνίνησι τυραννὶς ἐπὶ ἀδίκῳ γνώμῃ. T ὅστις ἄξιος, φησὶν, αὐτοῦ ἐστίν, καὶ
ὅστις ἐμοῦ ἢ πάντων ἀνθρώπων βασιλεύτατός ἐστι· ἔλεγε γάρ· "καὶ μοι ὑποστήτω, ἴδον†
βασιλεύτερός εἰμι".
- 9 392b2/c2 διδάσκει δὲ ὡς οὐδὲν ὀνίνησι τυραννὶς ἐπὶ γνώμῃ ἀδίκῳ. b (BCE 3 E 4) σώωσι {θεοὶ καὶ οἴκαδ'
ἴκωμαι} : Τυραννίων (fr.
- 9 393a1 17 P.) προπερισπᾶ ὡς νοῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ σοῶ περισπωμένου, ἐπεὶ, φησί, καὶ τὸ εὐκτικὸν κατὰ
ἀποκοπὴν εἶπεν, "ἢ κέ σφιν νῆάς τε σοῶ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν" (λ 424)· καὶ τὸ δεύτερον "ὅππως κεν
νῆάς τε σοῶς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν" (λ 681). Ἀπίων (fr. B 5 B.) δὲ διὰ τοῦ α γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐν
ἄλλοις οὕτως εὐρίσκεται· "σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας" (E 23) καὶ "τὸν μὲν ἐγὼ 〈 ν 〉 ἐσάωσα" (ε
130) καὶ "ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ" (ν 230). καὶ ἐπὶ μέλλοντος "κερδαλέης, εἴ τίς κεν
ἐρύσ 〈 σ 〉 εταὶ ἡδὲ σαώσει" (K 44). ἡ δὲ πλείων χρῆσις, ὣν ἐστὶ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 50 B.),
ὡς σώζωσι. καὶ δηλὸν ὅτι τοῦ σώωσι συστολὴν αὐτοῦς δεῖ παραδέξασθαι. πρόδηλον καὶ τῆς
μετοχῆς· "τῷ δ' ἐτέρω ἐκάτερθεν ἴτην σώοντες ἐταίρους" (ι 430). A ἀπὸ τοῦ σώω, κατὰ
συστολήν. ^[10]
- 9 393a2 T il Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα 〈 γαμέσσεταὶ αὐτός 〉 : φιλοπάτωρ καὶ σώφρων κάκεϊνον
κυρῶν γάμον, ὃν ὁ πατὴρ ἔλοιτο.
- 9 394a1 ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος τὸ "ἐγάμησεν, ἣν ἐβουλόμην ἐγώ" (fr. 781 Koe.). T φιλοπάτορα καὶ
σώφρονα ἑαυτὸν ἀποδείκνυσι κάκεϊνον κρεῖττονα γάμον, ὃν ὁ πατὴρ ἔλοιτο.
- 9 394a2 b (BCE 3 E 4) 〈 γυναῖκα γαμέσσεταὶ : 〉 Ἀρίσταρχος "γυναῖκά γε μᾶσσεται".
- 9 394b1 A im τὸ δὲ γαμέσσεταὶ πᾶσαι εἶχον "〈 γε 〉 μᾶσσεται", ἀντὶ τοῦ ζητήσῃ.
- 9 394b2 T {πολλὰι ἀχαΐδες εἰσὶν ἄν'} Ἑλλάδα {τε φθίην τε} : ὅτι τὴν Θετταλικὴν οὕτως λέγει μόνην,
τὴν δὲ ὅλην ἡπειρον οὐκ οἶδεν οὕτως καλουμένην.

- 9 395a νόθα οὖν ἐκεῖνα "ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοῦς" (B 530). "καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος" (δ 726). A †μόνων† παρὰ τῷ Ὀμήρῳ.
- 9 395b T il < Ἑλλάδα : > Ἀρίσταρχος παρ' Ὀμήρῳ Θεσσαλίαν μόνην τὴν Ἑλλάδα φησὶν εἶναι—εὐρυχώριοιο (I 478). A κοῦραι ἀριστῶν : μήποτε ὀνειδίζει ἀνανδρίαν τῷ Ἀγαμέμνονι, γενναίων κηδεστῶν, οὐχὶ τοιούτων δεῖσθαι λέγων.
- 9 396 ἐν ᾧ οὖν προὔχει, τὴν κρίσιν ποιεῖται. b (BCE 3 E 4) T < τάων , ἣν κ' ἐθέλοιμι , φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν : > τοῦτό φησιν ὡς πολλῶν ἐπιδικασομένων γαμβρεύσειν αὐτῷ διὰ τὴν ἀρετὴν.
- 9 397a b (BCE 3 E 4) < ἐθέλοιμι : > Ἀρίσταρχος "ἐθέλωμι".
- 9 397b A im ἔνθα δέ {μοι} : δύο μέρη λόγου. "ἔνθα δέ τοι θάνατος" (Υ 390), "ἔνθα δέ κ' αὐθι μένων" (ε 208), "ἔνθα δέ νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος" (X 16).
- 9 398 A < γήμαντι : > οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν.
- 9 399a ἄλλοι δέ "γήμαντα". A im γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον εἰκυῖαν ἄκοιτιν : γάμου γὰρ τέλος οὐ κάλλος, οὐ κτήσις, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, εἰ μὴ τῶν συνόντων ἢ ὁμόνοια καὶ τὸ ἀρμόδιον, ὅπερ φησὶν "οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, / ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε" (ζ 182—3).
- 9 399b ἢ εἰρωνεύεται ὡς γαμήσων κατὰ τὸ ἑαυτοῦ ἀξίωμα b (BCE 3) T †ἦ τι τῷ† τῆς Ἀγαμέμνονος T φησὶ γοῦν. "ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω, / ὅστις οἷ τ' ἐπέοικεν" (I 391—2). b (BCE 3) T γήμαντι μνηστὴν : τὴν γὰρ Ἀγαμέμνονος οὐ λογίζεται μνηστήν, ἐπεὶ δῶρον δίδοται. ^[5]
- 9 399c A b (BCE 3 E 4) T il δοτικὴ δέ †τῷ† γήμαντι. b (BCE 3) T il κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεΐδης : "πατρῷα ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα" (Men.
- 9 400 com. fr. 577, 1 Koe.). φησὶν οὖν ὡς μᾶλλον αἰροῦμαι πατρίδος καὶ τῶν ἐμῶν κτημάτων ἀπολαύειν ἢ πολεμεῖν. A b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς : ὅτι τινὲς γράφουσιν "οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς".
- 9 401a ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄξιόν ἐστιν. ἄμεινον οὖν ἐμοὶ γράφειν. A < ἐμοὶ ψυχῆς : > ἐνίους φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν "ἐμῆς ψυχῆς", οὐκ εὔ.
- 9 401b A int οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον : δυσωπεῖ τοὺς παρόντας, εἴ γε δῶρων προήσεται τὴν ψυχὴν, αὐτῶν δῶρα διδόντων ὑπὲρ σωτηρίας τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς καὶ ὅτι πρῶην κατεφρόνει ψυχῆς ἀχαρίστῳ χαριζόμενος ἀνδρὶ.
- 9 401c ὅτι δὲ οὐ φιλοψυχεῖ, πρὸς τὴν μητέρα φησὶν. "αὐτίκα τεθναίην" (Σ 98). b (BCE 3 E 4) T < Ἴλιον ἐκτῆσθαι : > πρὸς τὸ "νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ < νηυσάσθω > " (I 137). ^[5]
- 9 402 T il οὐ δ' ὅσα λάϊνος < οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει > : πρὸς τοὺς Γλωσσογράφους ἀφήτορος τοῦ στροφέως ἀποδιδόντας.
- 9 404a καὶ Ζηνόδοτος δὲ οὕτως ἐκδέδεκται· τὸν γὰρ ἐξῆς μετέγραφε· "νηοῦ Ἀπόλλωνος". ἀφήτορα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιθετικῶς, οὐ κοινότερον, ἀλλὰ τὸν Πύθειον, οἷον ὁμοφήτορα, διὰ τὸ εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησιμωδουμένοις. A ἀφήτορος : οἱ μὲν ἀσαφήτορος, οἱ δὲ τοῦ στροφέως παρὰ τὸ τοὺς εἰσιόντας προσκυνεῖν ἐφαπτομένους· AT τινὲς δὲ τοξότου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ θεοῦ φησιν "ἐκηβόλον {δὲ}" (A 21) παρὰ τὸ καὶ ἐπιτυγχάνειν, "οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον" (υ 305), ὡς καὶ "ποδάρκην" (cf. ^[5]
- 9 404b1 A 121 al.) τὸν τοῖς ποσὶν ἐπαρκοῦντα. T οἱ μὲν ἀσαφήτορος, οἱ δὲ τοξότου.
- 9 404b2 b (BCE 3) ἢ ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι—ἀφέσεως. A < Φοίβου Ἀπόλλωνος : ἡ διπλῇ περιεστιγμένη, ὅτι > γράφει Ζηνόδοτος "νηοῦ Ἀπόλλωνος".
- 9 405 A im Πυθοῖ ἔνι : πόλις Πυθῶ Φωκίδος, ἧς—σαπῆναι. A < λῆιστοὶ μὲν γάρ τε—ὀδόντων : > ἕκαστον ἀγωνιστὴν δύσθυμον ποιεῖ εἰς τὸν ἐπταισμένον πόλεμον.

- 9 406-9 b (BCE 3) T il ληϊστοί : ἀπὸ λ <ε> ίας κτητοί.
- 9 406 λ <ε> ία δὲ λέγεται κυρίως τὰ τῶν πολεμικῶν λαφύρων κτήματα. A < ἵππων ξανθὰ κάρηνα : > ἡδεῖα ἢ περίφρασις καὶ πλήρης ἐναργείας.
- 9 407 b (BCE 3) T il < οὐ θ' ἔλετή : > ἀντὶ τοῦ οὐ δεκτική.
- 9 409 A im ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων : ἐπὶ ἅπαξ φθάση—τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. A μήτηρ γάρ τέ μέ φησι <—θανάτοιο κιχείη > : τὸ ἀμφίβολον τῆς μοίρας καὶ ἐν ἄλλοις οἶδε, δι' ὧν Τειρεσίας φησὶν Ὀδυσσεῖ· "τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας <.
- 9 410-6 .. /> , εἰ δέ κε σίνηαι" (λ 110—2): b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ Εὐχήνορος· "πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύιδος/ νούσω ὑπ' ἀργαλήη φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, / ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν" (N 666—8), καὶ ἐπὶ Αἰγίσθου· "μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν" (α 39). T εἰπὼν δὲ μήτηρ <γάρ τέ μέ> φησι (410) δηλοῖ ὅτι ὑπογύως b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἂν Πηλεὺς ἠῦξατο "σοί τε κόμην κερέειν" (Ψ 146). T εὔ δὲ τὴν τῆς μητρὸς ἐδήλωσε πρόρρησιν. ἐμφαίνεται δὲ ὡς ἔστιν ἀνοήτου χρημάτων ἔνεκεν εἰς πρόδηλον ἑαυτὸν ἐμβαλεῖν θάνατον καὶ ὅτι ἄφρονες εἰσιν οἱ δεόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ἕτερον ἐπὶ δώροις τελευτᾶν· καὶ ἵνα ἀποπλέοντι αὐτῷ συγγινώσκωσι καὶ βοηθοῦντι μεγίστην ὁμολογοῖεν χάριν. b (BCE 3 E 4) T < διχθαδίας κῆρας φερέμεν : > ὑπὸ δύο μοιρῶν ἄγεσθαι. ^[10]
- 9 411 T il < ὦλετο μὲν μοι νόστος , ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται : > ἀπλῶς ἐκφέρει τὰ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰρημένα πρὸς αὐτόν.
- 9 413 T il ἔσσεται , < οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη > : ἀθετεῖται, ὅτι νομίσας τις κρέμασθαι τὸν λόγον προσέθηκεν αὐτόν· καὶ γὰρ κατὰ τὸ περισσὸν ἐπιλέγεται οὐδέ κέ < μ' > ὦκα .
- 9 416a δεῖ οὖν κοινὸν λαβεῖν τὸ ἔσται ἀπὸ τοῦ προκειμένου τοῦ "ἄφθιτον ἔσται" (I 413). A < ἔσσεται , οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη : > οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἐφέρετο. ^[5]
- 9 416b A int T il καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἐγὼ παραμυθησαίμην : τοσοῦτον ἀπέχει πειθοῦς.
- 9 417a1 τεχνικῶς δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφίστησι, τὸ ἀδύνατον τῆς ἀλώσεως προβαλλόμενος. AT τοσοῦτον ἀπέχει πειθοῦς ὥστε καὶ τοὺς λοιποὺς ὑποχωρεῖν βούλεται.
- 9 417a2 πιθανῶς δὲ ἀφίστησιν αὐτοὺς τοῦ πολέμου, τὸ ἀδύνατον τῆς ἀλώσεως προβαλλόμενος. b (BCE 3 E 4) < παραμυθησαίμην : > ὡς τὸ "παρειπεῖν" (cf.
- 9 417b A 555. Z 62 al.). T il ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ : τεχνικῶς ἀπέστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, ἐπεὶ καὶ ἔλεγε "Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης" (I 236)· εἰ τοίνυν, ὡς φῆς, πολέμιον ἔχετε τὸν θεόν, ὑπόλοιπον ὑμῖν ἔστιν ἀποπλεῖν.
- 9 418 b (BCE 3 E 4) T < Ἰλίου αἰπεινῆς : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον.
- 9 419a A im < εὐρύοπα : > ἀπὸ τοῦ εὐρυόπης.
- 9 419b T il χεῖρα ἔην ὑπερέσχε : ὑπερασπίζει· ἐν χερσὶ γὰρ αἱ ἀσπίδες.
- 9 420 μεγάλη δὲ ἡ φαντασία ὡς οὐ μόνον συλλαμβάνοντος τοῦ Διός, ἀλλὰ καὶ τὴν χεῖρα ὑπερέχοντος. A b (BCE 3 E 4) T ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν / ἀγγελίην ἀπόφασθε : νῦν οὐδὲ λόγον ποιεῖ Ἀγαμέμνωνος καίτοι πρῶην λέγων· "τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω" (I 369).
- 9 421-2 ἢ ὡς μὴ τοῦ Ἀγαμέμνωνος μόνου πέμψαντος, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλέων. b (BCE 3 E 4) T ἢ τῷ θυμῷ ὑπερκαίς. b (BCE 3 E 4) < ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη : > ἐπεὶ τό γε τεῖχος νῦν οὐδὲν ἐπήμυνεν αὐτοῖς. ^[5]
- 9 425a T il < ἐτοίμη : > πρόχειρος.
- 9 425b

Τ ἰλ ἐτοίμη : εὖληπτος, φανερά, ἔτοιμος. λέγει δὲ—ὡς δυνάμενος με πείσαι. Α {ἐμεῦ} ἀπομνηνίσαντος : ἔν ἐστιν ὡς ἀπομανέντος· καὶ γὰρ τὴν εὐθεΐαν οὕτως οἶδεν "ἀπομνηνίσας" (B 773).

- 9 426 οὕτως οἶδεν καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 50 B.) καὶ Ἀλεξίων (fr. 37 B.). καὶ εἰ παρέλκει δὲ ἡ ἀπό, οὕτως ἀναγνωστέον. Α Φοῖνιξ δ' αὖθις <παρ' ἅμμι μένων κατακοιμηθῆτω> : τοῦτο εἰς πίστιν τοῦ ἥρι ἀποπλεύσεσθαι.
- 9 427 προσκρούει δὲ Φοῖνικι ὡς παρ' Ἀγαμέμνονι διατρίψαντι· καὶ ἐξῆς· "Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν" (I 613). ἅμα δὲ καὶ προεκκόπτει αὐτὸν τῆς λιτῆς, b (BCE 3 E 4) Τ ἦν ἐθέλησιν : ἦν ἐθέλῃσι προέσθαι Ἀγαμέμνονα· διό φησι· "πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος;" (I 437).
- 9 429a b (BCE 3) Τ ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξω : πῶς γὰρ εἰκὸς βιάζεσθαι, ὧς πειθαρχεῖν ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν; b (BCE 3 E 4) Τ μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν : ἐμαρτύρησεν ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς ὅτι ἀπότομον λόγον τῷ Ἀχιλλεΐ περιέθηκεν· ἄκρως γὰρ διέθηκε τὸν Ἀχιλλέως λόγον, φύσει φρονήματι ἀξιώματι ἦθει.
- 9 431 Α b (BCE 3 E 4) Τ ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε : φρονίμως τὸ μὴ εὐθέως τοῖς Ὀδυσσεύς λόγοις τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιβαλεῖν, ἀλλ' ἀντειπεῖν πρῶτον ἑᾶσαι τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἐκχεῖν τὸν θυμόν.
- 9 432 ἀλλ' οὐδὲ παυσάμενου Ἀχιλλέως εὐθὺς ἄρχεται οὐδὲ ἀρξάμενος εὐθὺς τὴν συμβουλίαν προσάγει, ἀλλὰ δακρύσας προσοχὴν καὶ ἔλεον ἐπισπᾶται· b (BCE 3 E 4) Τ οἴκτω γὰρ τὸ πλεόν ἁγωνίζεται καὶ διηγῆμασιν οἰκείων ἀτυχημάτων. τὸν δὲ λόγον οὐκ ἐπὶ ἰκετείαν ἀνάγει, ἀλλ' ἐπὶ τὸ συμφέρον Ἀχιλλεΐ. τὸ ὁψὲ δὲ ὡς πάντων ἀπορησάντων ἀντειπεῖν. b (BE 3 E 4) Τ <δάκρυ' ἀναπρήσας :> καὶ θέλων, Τ ἰλ φησὶν, οὐκ ἔστειξε τὸ δάκρυον. ^[5]
- 9 433 b (BCE 3) Τ ἰλ μετὰ φρεσὶ <.
- 9 434-5 .. /> βάλλεαι : κατὰ νοῦν ἔχεις. Α int εἰ μὲν δὴ νόστον γε : καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὸ προοίμιον δέχεται· Τ οὐ γὰρ ὡς συμβουλευσων παρελήλυθεν, ἀλλ' ὡς διδοὺς ἀπόκρισιν πρὸς τὸ "Φοῖνιξ δ' αὖθις παρ' ἅμμι μένων" (I 427).
- 9 434a b (BCE 3) Τ εἰ μὲν δὴ νόστον : συνείκει αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς, εἴτα ἐπάγει τὴν λιτὴν.
- 9 434b τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ὡς παραδόξου τῆς κρίσεως οὔσης· 'προσεδόκων γάρ', φησὶν, 'ὡς παρακληθεὶς μενεΐς.' ὥσπερ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ παρόντος ἔλαβε τὸ προοίμιον (cf. I 225—8), οὕτω καὶ οὗτος. b (BCE 3) Τ <φαίδι μ' Ἀχιλλεῦ :> ἀποσπῶν τῆς φυγῆς φαίδι μ' Ἀχιλλεῦ φησὶν. ^[5]
- 9 434c Τ ἰλ οὐδὲ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσι / πῦρ ἐθέλεις ἀΐδῃλον : τὸ ἀνεπίφθονον τῶν ὀνομάτων καὶ τὸ ἔσχατον τῶν κινδύνων ἐδήλωσε, τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρόσωπον σιωπήσας ὡς καὶ Ὀδυσσεύς.
- 9 435-6 b (BE 3 E 4) Τ <ἀμύνειν νηυσί :> τοῦτο γὰρ ἦν δίκαιον.
- 9 435 Τ ἰλ ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ : ὅτι διὰ θυμὸν καταφρονεῖ τοῦ δικαίου, οὗ μάλιστα δεῖ τὸν πεπαιδευμένον κρατεῖν.
- 9 436 b (BE 3 E 4) Τ πῶς ἂν ἔπει τ' ἀπὸ σεῖο : φάσκων ἀποπλευσεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, διότι ὁ Πηλεὺς ὡς διδάσκαλον συνέπεμψεν αὐτόν, τεχνικῶς ἐνέφηγεν ὅτι προσῆκόν ἐστι τὸ μὴ ἀπιστεῖν τῷ διδασκάλῳ.
- 9 437a εἰ δὲ ὡς διδασκάλῳ ἐκέλευσε πείθεσθαι, χαλεπῶς ἂν ἤνεγκεν Ἀχιλλεύς. νῦν δέ, δι' ἧς αἰτίας ἐκεῖνον τὸ κελευόμενον ποιεῖν ἔδει, διὰ ταύτας αὐτὸς ἀκολουθήσειν φησὶν, τῶς ἂν τὸ μὴ φάναι ὡς οὐ χωρισθείη τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλ' ὡς πυνθανόμενον λέγειν· διαγανακτοῦντος γὰρ ἦθος ἐμφαίνεται. ἅμα δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα εὐμενῇ ἀπεργάζεται, οὐδεμίαν ἄλλην λέγων ὑπολείπεσθαι αὐτῷ ἐλπίδα. b (BE 3) Τ φίλον τέκος : προσαγωγὰ ταῦτα, ὅτι διὰ τὴν φιλοστοργίαν καὶ παρὰ τὸ δέον αὐτῷ πείσεται. ^[5]

- 9 437b A im b (BE 3) T il σοὶ δέ μ' ἔπεμπε < γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς > : ἔδει εἰπεῖν διδάσκαλον.
- 9 438a ἀλλ' ἵνα μὴ ἀγριάνῃ ὡς διδασκάλου δεόμενον, σιωπᾷ, τῇ δὲ νεότητι (cf. I 439—40) προσῆψε τὴν διδασκαλίαν. T σοὶ δέ μ' ἔπεμπε < γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς > : ὡς ὁπάων οὖν, φησὶν, οὐκ ὀφείλω ἀπολείπεσθαι.
- 9 438b διὰ τοῦτο δὲ δυσωπεῖ αὐτόν· τὸν γὰρ διδάσκαλον δεῖ κελεύειν. b (BE 3 E 4) T < ὅτε ς' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπει > λεληθότως δείκνυσιν ὅτι ἀπειθεῖ τῷ πατρὶ τούτου ἀποστάς, ᾧ καὶ πόρρωθεν αὐτὸν ἀπέστειλεν.
- 9 439 b (BE 3 E 4) T il < νήπιον : > εἰ νηπίου ὄντος οὐ προπεφάσισται πρὸς τὴν αἴτησιν ὁ πατήρ, πῶς νῦν, φησί, τελειωθείς οὐ πολεμεῖς; b (BCE 3) T il < ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι : > ἄμφω τὰς ἀρετὰς κυδιανείρας φησί.
- 9 441 νῦν δὲ μᾶλλον ἐχρῆν ἐπαινεῖν τὰ ψυχικά. b (BCE 3) T il διδασκόμεναι τάδε πάντα : εἰ οὖν σύμβουλος ἐπέμφθη, νῦν δὲ βοᾷ τὸ πρᾶγμα δεόμενον συμβουλῆς, πῶς αὐτῷ πεῖθεσθαι οὐ δεῖ; b (BCE 3) T < διδασκόμεναι > τάδε πάντα : τάδε, εἰς ἃ νῦν ἀμαρτάνεις.
- 9 442b καὶ ὅτι οὐπὼ τετέλεσται τὴν μάθησιν, διὰ τῆς παρατάσεως ἐδήλωσεν· οὐ γὰρ εἶπε διδάξαι. b (BCE 3 E 4) T < διδασκόμεναι : > ἰᾶται τῇ ἡλικίᾳ τὸ τρανὸν τῆς λέξεως.
- 9 442c b (BCE 3) T il τάδε πάντα : ἐπὶ δύο· "προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες" (φ 230).
- 9 442d T μύθων τε ῥητῇ ρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων : ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή.
- 9 443a εἶπετο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὑποδείξων ἅ τε λεκτέον καὶ ἅ χρὴ πράττειν. b (BCE 3) T φαίνεται οὖν καὶ τὸ τῆς ῥητορικῆς ὄνομα εἰδώς· φησὶ γοῦν "ὅτε κοῦροι ἐρίσ <σ> εἰαν περὶ μύθων" (O 284), ἀλλὰ καὶ "βουλῇ καὶ μύθοισι" (Δ 323) καὶ "δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν" (λ 545). οἱ περὶ Κόρακα δὲ καὶ Τισίαν (Art. Script. A III 8. V 21 Rad.) ὕστερον ἐξεκόσμησαν τὴν ῥητορικὴν. T εἰ ὑπὸ Φοίνικος οὖν πεπαίδευται, τί παρὰ Χείρωνος ἐδιδάχθη; δηλονότι δικαιοσύνην καὶ ἰατρικὴν. b (BCE 3) T < μύθων τε ῥητῇ ρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων : > τὸ τῶν λόγων ῥήτορα διδάσκειν σε εἶναι καὶ δραστήριον ἐν τοῖς ἔργοις. ^[5]
- 9 443b A im μύθων τε ῥητῇ ρ' ἔμεναι < πρηκτῆρά τε ἔργων > : σημείωσαι ὅτι τὸ ὁμοιοτέλευτον ἔφυγε μεταβαλὼν τὴν φράσιν· οὐ γὰρ εἶπε 'μύθων τε ῥητῆρα καὶ ἔργων πρακτῆρα'.
- 9 443c1 καὶ ὅτι πάντων διδακτικὸν εὐβουλία. AT σημείωσαι ὅτι τὸ ὁμοιοτέλευτον ἔφυγε μεταβαλὼν τὴν φράσιν· οὐ γὰρ εἶπε 'μύθων τε καὶ ἔργων ῥητῆρα' ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλ' ἐνήλλαξεν.
- 9 443c2 καὶ ὅτι δὲ πάντων κρείττων ἡ εὐβουλία δηλοῖ διὰ τούτου. b (BCE 3) < ὥς ἂν ἔπει τ' ἀπὸ σεῖο : > ἐπεὶ παρακαταθήκην ἐκ νηπίου σε εἵληφα παρὰ τοῦ πατρός.
- 9 444 T il γῆρας ἀποξύσας : γῆρας ς, φησί, τὸ μάλιστα νῦν μοι ἐνοχλοῦν.
- 9 446a διὰ δὲ τοῦ ἀποξύσας ἐδήλωσε προσπεπλασμένην ἀσθένειαν παλαιῷ σώματι. τῷ δὲ χρόνῳ τῆς συλλαβῆς τὸ δυσφαίρετον τοῦ γήρωος δηλοῖ. Ἀττικὴ δὲ ἡ ἑκτασις. b (BCE 3) T Παρθένιος γοῦν ἐν Βίαντι (fr. 5 M. = 3 D. 2) συνέστειλεν· "ὅστις ἐπ' ἀνθρώπους ἔξυσεν αἰγανέας". T {γῆρας ἀποξύσας θήσειν} νέον ἡβώνοντα : ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ μεσότητα, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἡβώνοντα. ^[5]
- 9 446b A < θήσειν νέον ἡβώνοντα > νέον· νεωστί.
- 9 446c οὐχ ἀπλῶς ἀπαλλάξειν γήρωος, ἀντισηκῶσαι δὲ ἀρχὴν πολυχρονίου ἥβης. T il < ἡβώνοντα : > οὕτως διὰ τοῦ ω καὶ ο αἱ Ἀριστάρχου.
- 9 446d A int οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα {καλλιγύναικα}: ὅτι πάλιν τὴν Θετταλικὴν πόλιν οὕτως εἶπεν· καὶ ὅτι Ζηνόδοτος "τοῖον ὅτε πρῶτον", ἐξ οὗ φανερός ἐστι τὸ "νέον" (I 446) ὀνομαστικῶς δεδεγμένος.

- 9 447a Α οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα : μυθολόγοι οἱ γέροντες καὶ παραδείγμασι παραμυθούμενοι.
- 9 447b ἄλλως τε ψυχαγωγεῖ τὴν ὀργὴν ὁ μῦθος. εἰπεῖν δὲ θέλει τὰς εὐεργεσίας Πηλέως, εἴ πως πείσειεν ὡς εὖνους τῷ οἴκῳ· καὶ ὅτι λιταῖς οὐ πεισθεῖς ἐν ἀλλοδαπῇ ἅπαις διήγαγεν. ἡδεῖα δὲ ἡ ἀκρόασις τῶν οἰκείας συμφορὰς διηγουμένων. καὶ ὁ κυνικός Διογένης τοῖς συνοῦσιν ἑτόμολογεῖτ' (fr. deest F. P. G. II 299 sq.), οἷας εἶχεν ὁρμὰς πρὸ τοῦ φιλοσοφεῖν, ὡς ἄρχειν αὐτοῦ μὴ δυνάμενος τῶν ἄλλων ἤθελεν. ἀκριβὴς δὲ διδασκαλία ἢ πεῖρα· διὸ καὶ τοσαῦτα ἡμαρτηκότι τῷ Φοῖνικι καὶ ἐν προσκρούσει τοῦ πατρὸς γεγονότι τὸν υἱὸν ἐπιτρέπει ὁ Πηλεύς· ἑώρα γὰρ αὐτὸν αἰσθόμενον τῆς ἀμαρτίας, δι' ὧν ἑαυτῷ τὴν ἐκούσιον ἐπήγαγε φυγὴν. b (BE 3) T φεύγων νείκεα : Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος ἐξέπεσε—παραδίδωσιν. ^[10]
- 9 448 ἡ ἱστορία παρὰ τῷ ποιητῇ· παρὰ γὰρ τοῖς τραγικοῖς παραλλάσσει (cf. T.G.F. p. 621 N. 2). Α ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο : οἰκείως ταῦτα πρὸς τὸν ἕνεκα τῆς Βρισηΐδος χαλεπαίνοντα, ὅτι συγγνωστὸς ἀμαρτήσας περὶ κόρην Ἀγαμέμνων, εἴ γε καὶ αὐτὸς ἀμαρτῶν συγγνώμης ἡξίωται παρὰ Πηλέως.
- 9 449a b (BE 3) T ὅς μοι παλλακίδος : οὐ τῆς ἤδη μιγείσης, ἀλλὰ τῆς εἰς τοῦτο τρεφομένης· φησὶ γοῦν "προμιγῆναι" (I 452).
- 9 449b οὐκ ἀντίκειται δὲ τὸ ὅτι τὴν μὲν ἐφίλει, ἡτίμαζε δὲ τὴν γυναῖκα· ἔπραττε γὰρ ταῦτα ἐν νῶ ἔχων ἤδη τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμιλίαν. τοῦτο οὖν ὁ Φοῖνιξ ἐποίησεν εἰς ὁμόνοιαν τῶν γονέων. b (BE 3) T ἦν δὲ Κλυτία καὶ ἡ μήτηρ Ἱπποδάμεια ἢ Ἀλκιμέδη. T {ὅς μοι παλλακίδος} περιχώσατο : οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται περὶ παλλακίδος· οἱ δὲ περιχώσατο ἀνέγνωσαν, ἵνα σημαίνεται τὸ περισσῶς. ^[5]
- 9 449c1 καὶ οὕτως μᾶλλον ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων (fr. 38 B.). Α τὸ δὲ περιχώσατο ἀντὶ τοῦ περισσῶς ὠργίσθη.
- 9 449c2 b (BE 3) < προμιγῆναι : > πρὸ τοῦ πατρὸς μιγῆναι.
- 9 452a ἡ περισσεύει ἡ πρόθεσις. Α im ἵν' ἔχθῃρειε γέροντα : ῥᾶστα γὰρ ἀφίσταται γυνὴ γέροντος νέα πειραθεῖσα ἀνδρὸς νέου.
- 9 452b1 τινὲς "γέροντι" γράφουσιν, "ἵνα μισηθῇ τῷ γέροντι". T ῥᾶστα γὰρ ἀνδρὸς ἀφίσταται γέροντος γυνὴ νέα πειραθεῖσα νέου καὶ ἰσχυροτέρου ἀνδρός· ἦττον γὰρ οἱ γέροντες ἀφροδισιάζειν δύνανται.
- 9 452b2 b (BE 3) τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα : ἐν ἧθει δεῖ ἀναγινώσκειν ὡς μετανοοῦντος αὐτοῦ· διὸ καὶ ἐμπεπίστευται Ἀχιλλέα· "ὁ γὰρ πταίσας τι καὶ φυλάττεται" (Men.
- 9 453a Asp. 28). καὶ Σοφοκλῆς (fr. 814 N. 2 = 900 P. = 900 R.)· "ὅς μὴ πέπονθε τὰμά, μὴ ἴβουλεύεται". b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα : ὡς πρὸς ὁμόνοιαν γονέων τὰ παρὰ προαίρεσιν ἐποίησε· φησὶ γοῦν "ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο" (I 451).
- 9 453b καὶ πάλιν τῆς διχοστασίας αὐτῶν κρείττονα τὴν φυγὴν ἡγήσατο. οἱ δὲ εὖ πρὸς γονεῖς ἔχοντες ἐπ' ἴσης μὲν αὐτοὺς ἀγαπῶσιν, ἐπαμύνουσι δὲ τῷ καταπονουμένῳ. ἡ τάχα βούλεται λέγειν ὅτι οὐ πάντα πειστέον μητρὶ—Θέτις γοῦν ἔλεγεν· "ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι / μήνι' Ἀχαιοῖσιν" (A 421—2)—, ἀλλὰ μᾶλλον πατρὶ τῷ λέγοντι· "φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων" (I 256). b (BCE 3 E 4) T ἀγαθοὶ δὲ διδάσκαλοι, οἱ ἐν πεῖρα παθημάτων γεγονάσιν· καὶ Χείρωνα γάρ φασι τρωθέντα τὴν χεῖρα τὴν περὶ βοτανῶν ἐπιτηδεῦσαι ἱατρικὴν, τὴν δὲ περὶ τὰς διαίτας τὸν Σηλυμβριανὸν Ἡρόδικον τὸν παιδοτρίβην, ὃς ἐμπεσὼν διὰ τοὺς πόνους εἰς φθόγην ἐμελέτησε τὴν τέχνην. b (BE 3 E 4) T τῇ πιθόμην <καὶ ἔρεξα> : Ἀριστόδημος ὁ Νυσαῖεύς, ῥήτωρ τε ἅμα καὶ γραμματικός (cf. ^[10]
- 9 453c

F.H.G. III 307), φεύγων τὸ ἔγκλημα, ἐπενόησε γράφειν "τῇ οὐ πιθόμην τοῦδ' ἔρεξαι". καὶ οὐ μόνον γε ἠὺδοκίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἐτιμήθη ὡς εὐσεβῆ τηρήσας τὸν ἥρωα. πρὸ δὲ αὐτοῦ Σωσιφάνης (fr. 6, T.G.F. p. 820 N. 2) τὴν τοιαύτην εὔρε γραφὴν. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἀναμάρτητον εἰσάγει τὸν ἥρωα ἐν τῷ Φοίνικι (cf. T.G.F. p. 621 N. 2). ταῦτα ἱστορεῖ Ἀρποκρατίων ὁ Δίου διδάσκαλος ἐν ὑπομνήματι τῆς I. A. < Ἐρινῦς : > οὐκ οἶδε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ὁ ποιητής. ^[5]

9 454 T il Ἐρινῦς : καταχθόνια—Μέγαιρα. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας, ὃ ἐστὶ τῆς γῆς, εἶναι. A < μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέξεσθαι φίλον υἱόν : > εἰκυῖα κατὰ τῷ ἀτιμάσαντι πατέρα, τὴν ἀπὸ παίδων μὴ δέξασθαι τιμὴν.

9 455a b (BCE 3 E 4) T il πᾶς δὲ εὖ φρονῶν πατὴρ υἱῷ εὔχεται πάππος γενέσθαι. b (BCE 3) T il < γούνασιν οἷσιν : > ὅτι τινὲς γράφουσιν " < γούνας > ἑμοῖσιν".

9 455b λέγει δὲ οὐ περὶ ἑαυτοῦ ὁ Φοῖνιξ, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀμύντορος. A int < ἐφέσσεσθαι : > οὕτως διὰ τοῦ ἐφέσσεσθαι.

9 455c A im θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς : ὡς μὴδὲ ἄκοντας ἀδικεῖν γονεῖς διὸ οὐδὲ περὶ τοῦ φόνου τῆς Κλυταιμνήστρας φησὶν (sc.

9 456a γ 309—10). AT il < ἐτέλειον > ἐπαράς : εἴτε παρέλκει ἢ ἐπὶ, φυλαχθήσεται ὁ τόνος ὁ αὐτός, ὡς "ἐπιβουκόλος ἀνὴρ" (γ 422) καὶ "ἐπισμυγεῶς" (γ 195)· εἴτε τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἐπετέλουν, οὐκ ἀναστραφήσεται πάλιν, καθότι αἱ συναλειφθεῖσαι οὐκ ἀναστρέφονται, σεσημειωμένου ἐκείνου "στεῦτο γὰρ Ἥφαίστοιο πάρ' οἰσέμεναι" (Σ 191). ^[5]

9 456b A < Ζεὺς τε καταχθόνιος : > ὅτι καταχθόνιον Δία τὸν Ἄϊδην λέγει.

9 457a A im Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια : πῶς ὁ μὲν εὔχεται ταῖς Ἐρινύσι, τὰς δὲ εὐχὰς αὐτῷ ἐκτελεῖ Ἄϊδης καὶ Περσεφόνη; ὅτι αὐτοκράτορες τῶν τιμωριῶν ὄντες τὴν τοῦ κολάζειν ἐξουσίαν τοῖς ἄλλοις δαίμοσι παρέχονται.

9 457b b (BCE 3 E 4) T ἐπαινὴ δὲ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς τὸ "νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν" (Hsd. opp. 643). οἱ δὲ γράφουσι "καὶ ἐπ' αὐτῷ Περσεφόνεια", οἱ δὲ ἐν πλεονασμῷ τὴν ἐπὶ. T {καὶ} ἐπαινὴ : ἐπίφοβος, δεινὴ· αἰνὸν—παραιτήσαιτο. A < ἔνθ' ἐμοί : > γράφεται "ἐνθα μοι". ^[5]

9 462 A im < πατρὸς χωρόμενοιο κατὰ μέγαρον στρωφᾶσθαι : > ὅτι ἐν ταῖς ἀδιαλλάκτοις ἔχθραις κρεῖττον τὸ φεύγειν.

9 463a1 T il ἐδήλωσεν ὅτι ἐν ταῖς ἀδιαλλάκτοις ἔχθραις οὐδὲν ἐστὶ τοῦ φεύγειν ἄμεινον.

9 463a2 b (BCE 3 E 4) < ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοί : > ὅτι πᾶσιν ἡγαπημένος ἦν διὰ τὴν σπουδὴν· ὁ δὲ πατὴρ ἦν ὀργιζόμενος διὰ τὸν ἔρωτα.

9 464a A b (BCE 3 E 4) T il ἀνεψιὸς δὲ Φοῖνικος Εὐρύπυλος (cf. B 736). A ἀμφὶς ἐόντες : Διονύσιος AT ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ Πρὸς Κράτητα (fr.

9 464b 5 Schm.) διὰ τῆς ἵπποδρομίας (sc. Ψ 330 vel 393) A φησὶ γεγραμμένου "ἀντιώωντες" μεταθεῖναι τὸν Ἀρίσταρχον ἀμφὶς ἐόντες. AT < ἀμφὶς ἐόντες : > ἐν ἄλλῳ "ἐγγὺς ἐόντες".

9 464c A im < εἰλίποδας : > εἰλήσει ὅμοια πάσχοντας κεχάλασται γὰρ αὐτῶν τὰ νεῦρα, ὡς Ἴπποκράτης φησὶν (cf.

9 466 art. 8 [II p. 123, 5 Kuehlew.]). T il < τανύοντο : > ἐκτείνονται γὰρ τῷ πυρί.

9 468 A int T il < πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθου πίνετο : > ἀναφορικῶς τοῦ προειρημένου (sc.

9 469 I 466. 467). T il < εἰνάνυχες δέ μοι ἄμ φ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον : > εἰνάνυχες ὡς μονώνυχες ἀπ' εὐθείας τῆς εἰνάνυξ.

9 470

εἰ δέ τινα τὸ ἐπιφερόμενον ταράσσει παρὰ νύκτας ἴαυο ν , ἴστω ὅτι σύνηθες οὕτως πολλὰ λέγειν τῷ ποιητῇ, "ποδάνιπτρα ποδῶν" (τ 343), "οἶνον ἐνοινοχοεῦντες" (γ 472). Α πῦρ , ἕτερον μὲν : ἕτερον Α int T ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ θαλάμου, Α int b (BCE 3) T ὅπου αὐτὸς ἦν. ^[5]

9 472a τρίτον δὲ τὸ ἐν τῇ στοᾷ καιόμενον. b (BCE 3) T λείπει δὲ τὸ ἄπτον. T {πῦρ ἕτερον μὲν} ὑ π ' αἰθούση : διὰ τῆς ἔν προθέσεως "ἐν αἰθούσῃ" αἰ Ἀριστάρχου.

9 472b1 συνάδει καὶ τὸ ἐξῆς "ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ" (I 473). αἴθουσαι δὲ αἰ ὑπὸ ἡλίου—αἴθεσθαι, ὃ ἐστι καίεσθαι. διέχεεν δὲ τὴν τάξιν. θάλαμος μὲν γάρ—τετραμμένη στοά. Α ἐν ἄλλῳ "ἐν αἰθούσῃ". ^[5]

9 472b2 Α im ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ <πρόσθεν θαλάμοιο θυράων> : ὅτι πάλιν δοκεῖ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ "ἕτερον" (I 472) συγκεχύσθαι.

9 473a πιθανεύονται δὲ <οἱ> λέγοντες τρία φῶτα εἶναι, ἐν μὲν ὑπὸ ταῖς αἰθούσαις, ἕτερον δὲ ἐν τῷ οἴκῳ, ἄλλο δὲ ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ οἴκου· ἀπίθανον γάρ φασιν <εἶναι> ἐν μὲν τῷ προδόμῳ πῦρ εἶναι, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ ἐλλείπειν. Α ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ <πρόσθεν> θαλάμοιο θυράων : μετήγαγε τὴν τάξιν· θάλαμος μὲν γάρ ὁ ἔσω οἶκος τῆς αὐλῆς, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ πρόδομος. ^[5]

9 473b αἴθουσα δὲ τὸ περίστυλον, τουτέστιν πρὸς ἥλιον τετραμμένη στοά, παρὰ τὸ αἴθεσθαι. b (BCE 3) T < θύρας : > ὅτι πληθυντικῶς θύρας ἀντὶ τοῦ θύραν.

9 475 Α im < ῥήξας ἐξῆλθον : > τῷ μὲν Φοίνικι ἢ μεταβολῇ ἀδύνατος διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός, τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ καὶ ἔνδοξος διὰ τὴν παραίνεσιν τοῦ πατρός.

9 476 b (BCE 3) T il καὶ ὑπέρθορον <ἐρκίον αὐλῆς / ῥεῖα λαθῶν φύλακας> : τῷ ὑπέρθορον (476) συναπτέον τὸ ῥεῖα (477)· λαθεῖν γάρ ῥαδίως ἀδύνατον ἦν οὕτω φυλαττόμενον.

9 476-7 ῥεῖα (477) δὲ διὰ τὴν νεότητα. b (BCE 3 E 4) T < δ ι ' Ἑλλάδος : > πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι Φθιωτικὴ πόλις.

9 478a Α int δ ι ' Ἑλλάδος : Ἑλλὰς πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ· "Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες" (B 684).

9 476-7b ΑΤ < ἐς Πηλῆα ἄνακτα : > γράφεται "ἐς Πηλῆα ἄναχθ".

9 480a Α im < ἄναχ θ' : > ἐμὸν ἄνακτα, διὰ τὴν ἐμὴν εὐνοίαν.

9 480b1 T il ἐμόν, φησίν, ἄνακτα, διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ γεγονυῖαν εὐνοίαν.

9 480b2 b (BCE 3 E 4) καὶ μ ' ἐφίλη ς' , <ὥς εἴ τε πατὴρ ὄν παῖδα φιλήσῃ> : ὅτι τὸ ἐφίλησε κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν· καὶ ὅτι πρεσβύτερος Πηλεὺς Φοίνικος.

9 481a1 Α ὅτι νεώτερος Πηλέως, οὐχ ὥς οἱ τραγικοί.

9 481a2 T il καὶ μ ' ἐφίλη ς' , ὥς εἴ τε πατὴρ ὄν παῖδα <φιλήσῃ> : δυσωπητικὰ Ἀχιλλέως, ὅτι μὴ πεισθεὶς ἀτιμάσει τοῦτον, ὃν ὁ πατὴρ ἐτίμησεν.

9 481b ἅμα δὲ καὶ ὅτι ἐν ταῖς φυγαῖς οὐδὲν οὕτω συμβάλλεται ὥς φρόνησις καὶ παιδεία, δι' ἧς ὁ Φοῖνιξ ὑπὸ Πηλέως ἐτιμήθη. Α b (BCE 3 E 4) T ὥς εἴ τε πατὴρ ὄν παῖδα φιλήσῃ / μοῦνον <τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι> : εὖ τὸ μὴ ἀρκεσθῆναι τῇ τῶν πατέρων πρὸς τοὺς υἱοὺς φιλοστοργία καίτοι ὑπερβολὴν μὴ δεχομένη, ἀλλ' ἐπενέγκαι τὸ μοῦνον (482)· μᾶλλον γὰρ οἱ μονογενεῖς φιλοῦνται, μὴ μεριζομένης εἰς πολλοὺς τῆς φιλοστοργίας. ^[5]

9 481-2 καὶ οὐδὲ τούτῳ ἀρκεσθεὶς προσέθηκε τὸ τηλύγετον (482). ταῦτος† δὲ ἐστὶν ὁ τῆς γονῆς τέλος ἔχων, μεθ' ὃν ἕτερος οὐ γίνεται· ἐπὶ τούτοις γὰρ τὴν τῶν γονέων συμπάθειαν ἔστιν ἰδεῖν, ἅπασαν τὴν ἐλπίδα ἐν τῇ τούτων σωτηρίᾳ τιθεμένων. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἔτι πλεον αὖξων ἐπιφέρει τὸ ἐπὶ πολλοῖς κτήμασιν (cf. 482)· ὦν γὰρ συνήγαγεν, εἰδὼς ταῦτὸν φύλακα ἀγωνιᾷ. T Δολόπεσιν ἀνάσσων : Δολόπων. ^[10]

- 9 484 μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας· διὸ καὶ παραλέλοιπεν αὐτοὺς ἐν τῷ Καταλόγῳ. Α καὶ σε {τοσοῦτον}: οὐκ ἀναγκαῖον ἐνθάδε ὀρθοτονεῖν· οὐδὲ γὰρ ἀντιδιαστολὴ πρὸς ἕτερον πρόσωπον.
- 9 485a ἀπολελυμένως οὖν ἀναγνώστεον. Α καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα : δυσωπητικὸν τὸ τῆς δείξεως καὶ Σοφοκλῆς "κάξεθρεψάμην / τοσόνδ' ἐς ἥβησ" (El.
- 9 485b 13—4). b (BCE 3 E 4) Τ θεοῖς ἐπιείκελε : διὰ βραχείος τὸν ὑπεραίροντα εὐφυοῦς σώματος καὶ ψυχῆς ἀρετῇ ἐσήμανεν.
- 9 485c Τ ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκ <εσ> ἅ μ' ἄλλω : οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς παρὰ Χείρωνι τραφέντα αὐτόν, ἀλλ' οἱ νεώτεροι.
- 9 486 δεινὸν οὖν τὸν ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ τοσοῦτον στέρξαντα ἀπειθεῖν τελειωθέντα. b (BCE 3 E 4) Τ < γούνεσσι : > οὕτως διὰ τοῦ ε γούνεσσ ι .
- 9 488a1 ἔχει μέντοι λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ἄλφα. Α int γούνεσσι διὰ τοῦ ε .
- 9 488a2 Τ il ὄψου {ἄσαιμι}: ὅτι πᾶν τὸ προσεσθιόμενον ὄψον ἔλεγον οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι οὐχ ὑπὸ Χείρωνος ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ τὴν ἰατρικὴν μόνον ἐπαιδεύθη.
- 9 489a Α ὄψου {ἄσαιμι}: ὄψον πᾶν τὸ ἐσθιόμενον.
- 9 489b1 ὅμοια δὲ καὶ ταῦτα· "Ἀστύαναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ" (X 500). Τ πᾶν τὸ ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται.
- 9 489b2 b (BCE 3 E 4) ὄψου ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν : ἐπὶ τὰ εὐτελέστερα καταβὰς ἔδειξε τὴν ἰσχὺν τοῦ λόγου διὰ τοῦ προταμῶν (πρῶτον γὰρ τέμνοντες παρέχουσι) καὶ ἐπισχῶ ν , ὡς "λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον" (X 83).
- 9 489c b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἂν δὲ διὰ κοινοῦ ὀνόματος ἐτέρως αὐτὸ φράσειας. b (BCE 3) Τ οἶνου ἀποβλύζων—λοιγὸν ἀμύνης : ὀνοματοποιοῖται ἀφράστως. ^[5]
- 9 491–5 καλῶς δὲ προδανεισθείσας ἀπαιτεῖ χάριτας, εἴτα ἐπάγει ἵνα μοί πο τ ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης (495), ἰδιούμενος τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων. b (BCE 3 E 4) Τ < πόλ λ ' ἔπαθον καὶ πόλ λ ' ἐμόγησα : > ' Ἀρίσταρχος "πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα".
- 9 492 Α im ἀλλὰ σὲ παῖδα : ἐνθάδε ὀρθοτονητέον· ἔμφασις γὰρ δείξεως.
- 9 494a Α ἀλλὰ σὲ παῖδα : ἀλλὰ σὲ ὀρθοτονεῖται διὰ τὴν δείξιν.
- 9 494b1 Τ ὀρθοτονεῖται τὸ σ έ , ὅτι δεικτικόν ἐστιν.
- 9 494b2 b (BCE 3) δάμασον θυμὸν μέγαν : ἅπερ Ὀδυσσεὺς εἶπεῖν ἐφυλάξατο (πικρὸν γὰρ ἦν), ἐπὶ δὲ τὸν Πηλέα ἀνήνεγκε (cf.
- 9 496 I 252—60), ταῦτα Φοῖνικι δίδωσιν ἡ τῆς ἀνατροφῆς παρρησία. b (BCE 3 E 4) Τ ἐμφαντικῶς δὲ τὸ ἀδάμαστον ἐνέφηνε τοῦ θυμοῦ· καὶ ὁ Ἀγαμέμνων φησὶ "δημητήω" (I 158). ΑΤ στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί : ἀποφθεγματικόν, ὅταν βιωφελές τι δι' ὀλίγης ἐκφέρεται λέξεως. ^[5]
- 9 497a b (BCE 3 E 4) Τ ἐπίφθονος δὲ ὁ λόγος· Τ ὡς θεοῦ γὰρ ἦκον δεησόμενοι. καὶ λεληθότως διδάσκει ὅτι μὴ πειθόμενος Λιταῖς, αἷς καὶ θεοὶ πείθονται, ἀσεβεῖ καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. b (BCE 3 E 4) Τ < στρεπτοί : > εὐμετάστρεπτοι καὶ ἴλαοι τοῖς μετανοοῦσι. ^[5]
- 9 497b Α int στρεπτοὶ δέ τε : εὐμετάστρεπτοι, εὐμετάβλητοι, εὐπ <ε> ιστοι. ἐναντίον δέ ἐστι τὸ—καὶ τοὺς θεοὺς πείθεσθαι. Α < τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε : > καὶ ἄναντίρητον τὸ τῆς ἐπιχειρήσεως.
- 9 498a1 Τ il καὶ ἀναντίρρητος ἄρα ἡ ἐπιχείρησις αὐτῶν.
- 9 498a2 b (BCE 3 E 4) < καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι— / λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶς ' ἄνθρωποι : > ἔτοιμον αὐτὸν ποιεῖ πρὸς τὴν τῶν δώρων λήψιν διὰ τούτων.
- 9 499–500

b (BCE 3 E 4) T il καὶ εὐχολῆς ἡ ἀγανῆσι </ —> παρατρῶς ἡ ἀνθρώποι </ λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη > : λαθεῖν μὲν γὰρ ἀδύνατον τοὺς πάντα ἐφορῶντας, ἀλλ' οὐδὲ βιάσασθαι τοὺς ἰσχυροτέρους.

9 499–501 μία τοίνυν ὁδὸς ἐκφυγῆς ἢ ἱκετεία. b (BCE 3 E 4) T < λοιβῇ τε κνίσῃ τε > : ἐν ἄλλῳ "λοιβῆς τε κνίσῃς τε".

9 500 A im καὶ γὰρ τε Λιταί εἰσι, Διὸς κοῦραι : πρὸς ἐντροπὴν Διὸς κούρας αὐτάς φησιν· ἢ διὰ τὸ "Ζεὺς ἔπιτιμῆτωρ ἱκετάων" (I 270)· ἢ παρόσον ὁ Ζεὺς "πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε" (A 544 al.

9 502) λέγεται. b (BCE 3 E 4) T μυθικῶς δὲ ὡς γέρων ὑποβάλλει ὅτι "τόρμησοι" διὰ τὴν ὑπεροψίαν ἔσται τι δεινόν'. b (BE 3 E 4) T καὶ γὰρ τε Λιταί εἰσι, Διὸς κοῦραι : ἀνειδωλοποιεῖ τὰς λιτάς—προηδικηκότες ὧσιν: —ῥυσάς τε καὶ—ὥστε σεβασμιωτέρας φαίνεσθαι. A < Διὸς κοῦραι μεγάλοιο, /> χωλαί τε ῥυσαί τε < παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ > : ὅσα κρατεῖ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, θεῖα ὠνόμαζον. ^[5]

9 502–3 χωλαί (503) δὲ διὰ τὸ μόγις εἰς δεήσεις ἔρχεσθαι· ῥυσαί (503) δὲ διὰ τὸ σκυθρωπάζειν· παραβλῶπες (503) δέ, ὅτι παριδόντες τι τῶν ἀναγκαίων παρακαλοῦμεν ὕστερον. b (BCE 3 E 4) T παραβλῶπες : διάστροφοι τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπειδὴ —τὰς θέας ἔχοντες. ^[5]

9 503a προπερισπαστέον δὲ ὁμοίως τῷ τυφλῶπες· ἀπὸ γὰρ ὀξυνομένης εὐθείας ἐγένετο τῆς παραβλῶψ. τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ βαρυνόμενα εὐρέθη καὶ ὀξυνόμενα, ὥσπερ τὸ "ἐλίκωπεσ" (A 389) καὶ "Κύκλωπεσ" (η 206 al.), περὶ ὧν ἐντελέστερον λέγεται ἐν τοῖς Περὶ σχημάτων (fr. 1 = Hrd. 2, 847, 3). A παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ : ἀπὸ τῶν συμβαινόντων περὶ τοὺς ἱκετεύοντας παθημάτων τὰς Λιτάς διετύπωσεν. ^[5]

9 503b b (BCE 3 E 4) T αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' ἡ Ἀτὴς ἀλέγουσι κιοῦσαι : ἀμαρτόντες γὰρ καὶ βλαβέντες ὕστερον παρακαλοῦμεν, φροντίζομεν δὲ τῶν ὑπὸ τῆς ἡ Ἀτὴς πεπραγμένων· ἔπονται οὖν αὐτῇ αἱ Λιταί.

9 504a b (BCE 3 E 4) T < ἀλέγουσι : > τῶν ἀνθρώπων δηλονότι.

9 504b ἀλέγουσι· φροντίζουσιν, ἵνα ἰάσωνται τὰ ὑπὸ τῆς ἡ Ἀτὴς γινόμενα. A int ἡ δ' ἡ Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος : εἰκότως διὰ τὸ ἐξ ὑπεροχῆς καὶ ἰσχύος τὰς βλάβας γίνεσθαι.

9 505a οὐκ ἔστι δὲ ἐναντίον τῷ ἐτέρῳ (sc. T 92) λεγομένῳ ὅτι τῆς ἡ Ἀτὴς ἀπαλὴ τὴν πόδε· ἐκεῖ γὰρ ὡς λεληθότως αὐτῆς ἐπιούσης τοῖς ἀνθρώποις ἀκούσιον θέλει δεῖξαι τὸ πταῖσμα. b (BCE 3 E 4) T ἀρτίπος : ὁ τοὺς πόδας ὁλόκληρος. ^[5]

9 505b πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὁμοίως τῷ "ἀελλόποσ" (Θ 409 al.) καὶ "τρίποσ" (X 264). A < οὐνεκα : > ὅτι οὐνεκα ἀντὶ τοῦ τοῦνεκα.

9 505c A im < φθάνει : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει {ὅτι} "φθανέει".

9 506 A im < αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω : > ἃ ἐκεῖνη βλάπτει.

9 507 T il < κούρας Διός : > πάλιν πρὸς ἐντροπὴν Διὸς κούρας φησίν.

9 508 T il τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν : ὅτι περισσὸς ὁ δὲ σύνδεσμος διὸ οὐ δεῖ συνεγκλίνειν τῷ ἄρθρῳ τὸν σύνδεσμον.

9 509a A τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο : ὑπὲρ αὐτοῦ οὖν ἔστιν, ὅπως ἐν ἀσφαλείᾳ διάγοι ἐπικούρους ἔχων· εἰκὸς γὰρ καὶ αὐτὸν ἀμαρτῆσαι καὶ εὐμενεῖς τοὺς ἱκετευομένους ἕξειν.

9 509b φυσιολογεῖ οὖν μὴ θέλων εἰπεῖν ἐξ ὀνόματος ὡς καὶ αὐτὸς βλαβήσεται μὴ πεισθεῖς. ἐπάγει οὖν "ἀλλ' Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σύ" (I 513). b (BE 3 E 4) T < εὐξαμένοιο : > Ἀρίσταρχος "εὐχομένοιο".

[5]

- 9 509c1 A int τὸ δὲ εὐξαμένοιο ἀντὶ τοῦ "εὐχομένοιο".
- 9 509c2 Τ ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ : ἵνα καὶ αὐτὸς ἐν ἄτῃ γεγωνὼς ἐπὶ τὰς Λιτὰς καταφύγῃ.
- 9 512a b (BCE 3 E 4) Τ < ἀποτίσῃ : > γράφεται "ἀποτίνη".
- 9 512b A int ἢ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπει νόον ἐσθλῶν : καὶ ἄλλοι, φησὶν, εἰσὶν ἀγαθοὶ ἀδικηθέντες, αἰδούμενοι δὲ τὰς Λιτάς.
- 9 514 b (BCE 3 E 4) Τ εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι : ταῦτα τὴν ἱκετείαν δηλοῖ καὶ τὸν ἐνυποπίπτοντα Ἀγαμέμνονα.
- 9 515a καὶ διὰ τοῦ φέροι αὐτὸν παρέστησεν· καὶ τὸ μὲν ὀργίζεσθαι δικαίως συγχωρεῖ, τὸ δὲ ἀτιμάζειν τὰ διδόμενα καὶ τοὺς ἦκοντας ἀνάξιον Ἀχιλλέως φησὶν. b (BCE 3 E 4) Τ < εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι : > εὐθὺς δηλονότι.
- 9 515b A int ἐπιζαφελῶς : ὥς "χαλεπῶς" (H 424.
- 9 516a Υ 186). παρέλκει δὲ πάλιν ἢ ἐπὶ. ἐχρῆν δέ, εἰ παρὰ τὸ ζάφελος γέγονε, καὶ ζαφέλως ἡμᾶς ἀνεγνωκέναι βαρυτόνως, ἢ καὶ ἐκεῖνο κατ' ὄζυν προφέρεσθαι τόνον. ἀλλὰ μήποτε τὸ μὲν ζάφελος προπαροξύνεται λόγῳ τοιούτῳ· τὰ εἰς ὅς λήγοντα συγκείμενα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνεται, ζάθεος ζάκοτος· οὕτως οὖν καὶ ζάφελος. τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται, ἐπεὶ τὰ διὰ τοῦ λως ἐπιρρήματα, παραληγόμενα τῷ ε , ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον εὐτελῶς ἐπιμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συνεξέδραμε. πρόσκειται ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· διὰ τὸ εὐτραπέλως ἰκέλως. Α {ἀλλ' αἰὲν} ἐπιζαφελῶς : περισπωμένως, εἰ καὶ τὸ †ζάφελος† βαρύνεται.
[5]
- 9 516b1 τὸ δὲ ζαφελῶς γίνεται ἐκ τοῦ ζα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ὀφέλλω τὸ αὖξω, τὸ πάνυ ηὐξημένως. Τ περισπωμένως.
- 9 516b2 τὸ δὲ ζάφελος ὄνομα βαρύνεται. A int χατέουσί περ ἔμψης : ὅτι καὶ δώρων ἄνευ ἐχρῆν βοηθεῖν διὰ τὴν ἀνάγκην.
- 9 518 Τ ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι <ἐπιπροέηκεν ἀρίστους> : ὅτι οὐ συμπεριλαμβάνει ἑαυτὸν ὁ Φοῖνιξ ὥς ἂν μὴδὲ χώραν ἔχων πρεσβευτοῦ.
- 9 520 Α ἄνδρας <—> ἀρίστους κρινάμενος : ὁ μὲν γὰρ συνέσει, ὁ δὲ ἰσχύϊ πρωτεύει.
- 9 520-1a1/b1 ἐκ τούτου δηλὸν ὅτι οὐκ ἔστι πρεσβευτὴς ὁ Φοῖνιξ· ἐπεὶ πῶς ἑαυτὸν ἐπαινεῖ; Τ οὗτος πρεσβευτὴς οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἑαυτὸν ἐπῆνει.
- 9 520-1b2 b (BCE 3 E 4) ὁ μὲν γὰρ συνέσει, ὁ δὲ ἰσχύϊ προὔχει.
- 9 520-1a2 b (BCE 3) οἷ τε σοὶ αὐτῷ / φίλτατοι : ὥς καὶ δίχα Ἀγαμέμνονος ὀφείλοντος αὐτοῖς πείθεσθαι.
- 9 521-2a1 τοῦτο δὲ ἐλεγκτικῶς ὅτι εἰπὼν "οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ" (I 204) νῦν ἀπειθεῖ τοῖς φιλτάτοις. Τ λέγει δὲ ὅτι καὶ δίχα Ἀγαμέμνονος ὤφειλεν αὐτοῖς πείθεσθαι.
- 9 521-2a2 b (BCE 3) ἐλεγκτικῶς ὅτι εἰπὼν "οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ" νῦν ἀπειθεῖ τοῖς φιλτάτοις.
- 9 521-2a3 b (BCE 3 E 4) τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγχῃς : μὴ ὀνειδίσης· b (BCE 3 E 4) Τ "τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται" (Ω 260)· ὥς τῆς αἰσχύνῃς τοῦ μὴ πείθειν ἀνατρεχούσης εἰς αὐτούς.
- 9 522a b (BCE 3) Τ τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγχῃς : μὴ ἀποδοκιμάσης μὴδὲ ἀποδείξης ἀσθενεῖς αὐτοὺς ἐν τοῖς λόγοις καὶ μὴ ποιήσης ἐπονειδίστους αὐτοὺς ὥς μὴ πείσαντας.
- 9 522b Α < μὴδὲ πόδας : > μὴδὲ τὴν ἐνθάδε ἄφιξιν.
- 9 523 Α int πρὶν δ' οὗ τι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι : τὸ πρώην μηνίειν ἀνεμέσητον εἰπὼν ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ νῦν νεμεσητόν φησιν, b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι τὸ πρὶν καὶ ἀρχὴ τῆς μάχης καὶ ὁ Ἀγαμέμνων μαινόμενος καὶ πρεσβεῖα οὐδαμοῦ οὐδὲ δῶρα, νῦν δὲ καὶ τῆς μήνιδος ὁ χρόνος

παρήκμασε καὶ ὁ βασιλεὺς ἰκέτης καὶ πρεσβεία φιλτάτων ἀνδρῶν καὶ δώρων ἀριθμὸς πολὺς καὶ ἀνάγκη τοῦ ἀλῶναι. ^[5]

9 523a T < πρὶν δ' οὗ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι : > ἐπὶ δὲ τῆς προτέρας ὀργῆς οὐ μέμψεως ἄξιος.

9 523b A int οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα : ὅτι πάντως δεῖ βοηθῆσαι αὐτόν, ὅπερ ἐσκέπασε τῇ διηγήσει.

9 524a1 T περισκέπων δὲ διὰ τῆς διηγήσεως τὸν λόγον δείκνυσιν ὡς πάντως δεῖ βοηθῆσαι.

9 524a2 b (BE 3 E 4) δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο < παραρρητοὶ τ' ἐπέεσσι > : περὶ πάντων τοῦτο, εἴτα τὸν Μελέαγρον ἐπὶ τῇ ἰσότητι T παρέλαβεν· οὐ γὰρ ἂν ἐφάνη τὸ δεινὸν τοῦ μὴ πεισθῆναι, εἴ τινα παρέλαβε τῶν πεισθέντων.

9 526a b (BCE 3 E 4) T παραρρητοὶ : ὡς παραμυθητοὶ καὶ νοητοὶ κατ' ὀξεῖαν τάσιν.

9 526b A μέμνημαι τόδε ἔργον : ὁμοίαν μῆνιν παραγράφει.

9 527a Ἀχιλλεὺς οὐκ ἐπαμύνει τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὁ Μελέαγρος τοῖς Αἰτωλοῖς διὰ τὴν μητέρα. ἀρχὴ μῆνιδος Ἀχιλλεῖ χόλος Ἀπόλλωνος καὶ τῷ Μελεάγρῳ Ἀρτέμιδος ὀργή. Ἀχιλλεῖ Βρισηΐδος ὕβρις, Μελεάγρῳ δὲ Ἀταλάντης, πρὸς ἑκάτερον πρεσβεύουσι δῶρα δώσειν ὑπισχνούμενοι. τὰ λοιπὰ ὁ Φοῖνιξ εὖχεται ὅμοια μὴ γενέσθαι. ὅμως γεγόνασιν. οὐδέτερος αὐτῶν εἶξε τοῖς δεομένοις· τὸν Μελέαγρον ἐποίησεν ἡ γυνὴ ἐξελθεῖν τοῦ πολέμου ἐπὶ θύραις ὄντος, καὶ ὁ Πάτροκλος πλησίον τῶν πολεμίων ὄντων δεηθεὶς προελθεῖν, ἔπειτα ἀποθανὼν ἠνάγκασε τῆς ἔχθρας παύσασθαι τὸν Ἀχιλλέα· b (BCE 3, Le) T ὅπερ καὶ Μελέαγρος πέπονθεν. b (BCE 3, Le) μέμνημαι τόδε ἔργον : ἀναλογεῖ ἡ μὲν τὸν κάπρον ἐπιπέμψασα Ἀρτεμις τῷ ἐπιπέμψαντι λοιμὸν Ἀπόλλωνι, οἱ δὲ Κουρήτες τοῖς Τρωσίν, ὁ δὲ Μελέαγρος τῷ Ἀχιλλεῖ τῷ νῦν μὲν δεήσεσι μὴ πειθομένῳ, δι' ἀνάγκην δὲ ἴσως βοηθήσονται διὰ τὰς ναῦς. ^[10]

9 526b.2 A μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι : ὅτι ἀειμνήστους ἐπὶ κακῷ ποιεῖ τοὺς ὀργιζομένους ὁ θυμὸς.

9 527c οἰκεῖον δὲ διδασκάλῳ ἐκ τῶν παλαιῶν σωφρονίζειν τοὺς νέους. ποικίλλει δὲ τὴν δέησιν πιστούμενος τὰς ἱστορίας διὰ τῶν παλαιῶν προσώπων. b (BE 3 E 4) T < νέον : > ὅτι νέον νεωστή.

9 527d A im ὡς ἦν : τὸ ὡς ἦν δύναται καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι.

9 528a ἐὰν δὲ τοῖς ἄνω συνάπτηται, ἔσται "μέμνημαι" (I 527) ὡς ἦν· ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς, ἔσται ὑπερβατόν· ὡς δὲ ἦν, ἐν ὑμῖν ἐρῶ. A < ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοις : > ὅτι ἠθικῶς καθ' ὑπεξαίρεσιν λέγει ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοις, οἷον οὐδεὶς ξένος πάρεστι, διὰ τὸ κατ' Ἀχιλλέως παραδείγματι χρῆσθαι τῷ κατὰ τὸν Μελέαγρον.

9 528b A ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοις : ἐπεὶ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκφέρει τὸ παράδειγμα, φησὶν 'ἐπὶ φίλων γὰρ μοί ἐστιν ὁ λόγος'.

9 528c b (BCE 3 E 4) T Κουρήτες τ' ἐμάχοντο < καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι > : ψυχαγωγεῖ μὲν ἡ ἱστορία τὸν θυμόν.

9 529a1 δύο δέ φησι· μὴ ἀτιμάζειν ἰκέτας, καὶ ὡς ἄτιμος ἡ μετὰ δέησιν αὐτόκλητος ἐπικουρία. καλοῦσι δὲ ὑποδιήγησιν τὸ σχῆμα, ὅταν ἱερόν† τι λάβωμεν ὅμοιον. †διό ἐστιν ὁ λόγος ὡς νηλέα τινὰ πελίαν τε†. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Κουρήτες καὶ Καλυδώνιοι ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἦκεν· διχῇ δὲ διήρηται ἡ Αἰτωλία, καὶ τῆς μὲν Καλυδωνίας ἦρχεν Οἰνεύς, τῆς δὲ Πλευρωνίας ὁ Θεόστιος. T ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Κουρήτες καὶ Καλυδώνιοι ἐπὶ τὸ γενικώτερον ἦκε. ^[5]

9 529a2 διχῇ δὲ διήρηται ἡ Αἰτωλία, καὶ τῆς μὲν Καλυδωνίας ἦρχεν Οἰνεύς, τῆς δὲ Πλευρωνίας Θεόστιος. ψυχαγωγεῖ δὲ ἡ ἱστορία τὸν θυμόν. b (BCE 3 E 4) δύο δέ φησι· μὴ ἀτιμάζειν ἰκέτας, καὶ ὡς ἄτιμος ἡ μετὰ δέησιν αὐτόκλητος ἐπικουρία. b (BE 3 E 4) ὑποδιήγησις τὸ τοιοῦτον καλεῖται. ^[5]

9 529a3

b (BCE 3 E 4) Κουρήτες : οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς ἀβλήτες, πρὸς διαστολὴν τοῦ "κούρητες Ἀχαιῶν" (T 248).

- 9 529b οὐκ ἐχρῆν δέ, καθότι οὐ φιλεῖ τὰ εἰς ἡς λήγοντα ἔθνικα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύνεσθαι. ἐλέγχεται δὲ καὶ ἡ κλίσις τοῦ Κουρήτες ἐν τῇ Κλίσει τῶν ὀνομάτων (fr. 16 = Hrd. 2, 640, 23). A
〈 Κουρήτες : 〉 τὸ ἐθνικόν, κούρητες δὲ οἱ νεανίαι, ὡς Μάγνης καὶ Ἰγνης "ἅμα δ' ἄλλοι
†ῆσαν† κούρητες" (T 248). ^[5]
- 9 529c T il 〈 ΚΟΥΡΗΤΕΣ : 〉 τῆς μέσης συλλαβῆς περισπωμένης οἱ τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντες
Κουρήτες τ' ἐμάχοντο .
- 9 529d τῆς δ' αὐτῆς συλλαβῆς βαρυτονουμένης οἱ νεανίαι. "ἅμα δ' ἄλλοις ῆσαν† κούρητες Ἀχαιῶν"
(T 248). A Κουρήτες : οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες ἄποικοι Εὐβοέων.
- 9 529e οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο ἢ ἀπὸ Κουρίου ὄρους ἢ Κουρέως ἢ ἐπεὶ στολὰς καὶ κόμας κορῶν εἶχον.
Στράβων (10,3,6, p. 465) δὲ οὕτως "Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεὺς (FGrHist 424, 9) φησὶ τοὺς Κουρήτας
ἐν Χαλκίδι οἰκῆσαι. συνεχῶς δὲ πολεμοῦντας περὶ τοῦ Ληλάντου πεδίου, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι
κομῶν δραττόμενοι κατέσπων αὐτούς, ὀπισθοκόμεους γενέσθαι, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ
καὶ Κουρήτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς {γενέσθαι} κληθῆναι. †κατοικοῦντας† δὲ εἰς Αἰτωλίαν τοὺς
πέραν οἰκοῦντας διὰ τὸ ἀκούρους φυλάσσειν τὰς κεφαλὰς Ἀκαρνᾶνας ὠνόμαζον." T Κουρήτες :
οἱ ἐν Πλευρῶνι οἰκοῦντες, πόλει τῆς Αἰτωλίας. ὠνομάσθησαν δὲ—τὰς κάρας. A Οἶνεὺς
Αἰτωλίας δεσπότης—μετανοήσασα ἑαυτὴν ἀναιρεῖ. A Αἰτωλοί : οἱ Καλυδώνιοι, ἐπεὶ—τῆς
Αἰτωλίας. A Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι 〈 Καλυδῶνος ἐραννῆς 〉 : ἡ διπλῇ, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον
πρότερον ἀπήντησεν, καὶ ὅτι λείπει ἡ περί, περὶ Καλυδῶνος. ^[10]
- 9 531 A 〈 τοῖσι κακόν : 〉 ὡς καὶ ὑμῖν τὴν μῆνιν.
- 9 533 T il 〈 χωσαμένη ὃ οἱ οὐ τι θαλύσια : 〉 ὅτι δεῖ μεμνησθαι θεῶν· b (BCE 3 E 4) T il ἅπαξ δὲ
κεῖται ἡ λέξις.
- 9 534a ἃ ἡμεῖς συγκομιστήριά φαμεν. b (BCE 3) T il 〈 θαλύσια : 〉 ἑορτή, ἐν ᾗ τὰς ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς
ἐπιθύουσι τῶν καρπῶν.
- 9 534b A int ἢ λάθε τ' 〈 ἢ οὐκ ἐνόησεν 〉 : ἐλάθετο· ἐκὼν παρεπέμψατο.
- 9 537a οὐκ ἐνόησεν· οὐκ ἔλαβεν εἰς νοῦν. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐκλάθετ' οὐδ' ἐνόησεν"
ὥστε τὸ αὐτὸ διλογεῖσθαι. οὐκ ἐνόησε δὲ ὅτι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ ἐλάθετο ἐκὼν παρέπεμψεν,
τὸ δὲ οὐκ ἐνόησεν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ νοῦν ἔσχεν. A 〈 ἢ λάθε τ' ἢ οὐκ ἐνόησεν : 〉 ἀπὸ
μετοχῶν εἰς ῥήματα μετῆλθεν. ^[5]
- 9 537b b (BCE 3) T il ἢ λάθε τ' ἢ οὐκ ἐνόησε : λάθετο· ἐκὼν παρεπέμψατο, οὐκ ἐνόησε δὲ οὐκ ἔλαβεν
εἰς νοῦν.
- 9 537c ἀξιόπιστον δὲ τὸ διστάσαι, ὡς ἔχει καὶ τὸ "ἢ δρυὸς ἢ πεύκης" (Ψ 328). ἀσύγνωστον δὲ τὴν εἰς
θεοὺς παράβασιν ὑποτίθεται, εἴθ' ἐκὼν μὴ τιμῶν εἴτε ἀκουσίως, καὶ εἰ μὴ πάντας τιμῶν. b (BCE
3 E 4) T ἄλλως ἢ λάθε τ' ἢ οὐκ ἐνόησεν : ἦτοι ἐννοήσας θῦσαι ἐπελάθετο, ἢ οὐδὲ ὅλως
†ἐπελάθετο. A δῖον γένος : πρὸς Ἀχιλλέα· οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει τὴν λέξιν. ^[5]
- 9 538 ὁ δὲ Νικάνωρ ἐπὶ Ἀρτέμιδος· b (BCE 3) T καὶ γὰρ λέγει, φησὶν (p. 202 Friedl.), "αἰψὰ κ' ἐγὼν
ἔρξαιμι, διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις" (v 147), ἀγνοῶν ὅτι "κελαινεφές" ἐστίν. T ὥρσεν ἐπὶ
〈 χλούνην 〉 : οἱ μὲν ἀναστρέφουσιν, ἴν' ἢ ἐπῶρσεν.
- 9 539a1 οἱ δὲ ἐκδεξάμενοι χλούνην τὴν χλόην ἐνέκλιναν, ἵνα γένηται τὸ ἐξῆς ἐπὶ τὴν χλούνην. A
ἐπῶρσεν χλούνην.
- 9 539a2 T il χλούνην : οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν· κνώμενοι γὰρ πρὸς τὰ φυτὰ παρατρίβονται καὶ ἀγριώτεροι
γίνονται.

- 9 539b οἱ δὲ τὸν ἐν χλόῃ διάγοντα· τὸν γὰρ οἰκοτραφῆ σιάλόν φησιν (cf. I 208. Φ 363 al.). οἱ δὲ τὸν εἰς γῆν καταβάλλοντα τὰ φυτά. A b (BCE 3 E 4) T ἄλλοι δὲ τὸν ἐπὶ Χλόυνῃ, χωρίῳ οὕτω καλουμένῳ, ἐνδιατρίβοντα. A ἔρδεσκεν ἔθων : Ἀμμώνιος ἐν τῷ Περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου διὰ τοῦ ξ προφέρεται, "ἔρεξεν". ^[5]
- 9 540a1 ἔθων δὲ εἰθισμένος τοῖς τόποις διατρίβειν. οἰκεία δὲ τιμωρία τῷ περὶ καρποὺς ἡμαρτηκότι. A {ἔρδεσκεν;} Ἀμμώνιος "ἔρεξεν".
- 9 540a2 ἔθων δὲ T εἰθισμένος τοῖς τόποις "ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες" (Π 260). οἰκεία δὲ τιμωρία τῷ περὶ καρποὺς ἡμαρτηκότι. b (BCE 3) T < ἔθων : > ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι τὸ ἔθων ἀποδιδόασιν βλάπτων.
- 9 540b ἔστι δὲ ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν. A int < ἔθων : > ψιλῶς τὸ ἔθων, καθότι ἐδιδασκόμεθα καὶ ἐκ τῆς συναλιφῆς, "ἦ ἐ μάλιστ' εἴωθε" (E 766).
- 9 540c καὶ ἄλλως τὸ ε πρὸ τοῦ θ οὐ δασύνεται, εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆς τοῦ ς, "σέθεν" (A 180 al.), "ἔθεν" (A 114 al.)· τὴν γὰρ ὑπὸ τινων φερομένην "ἔδων" παραιτητέον. A < προθέλυμνα : > ὅτι ἄλλα ἐπ' ἄλλοις. ^[5]
- 9 541a ἔνιοι δὲ πρόρριζα. A im προθέλυμνα : τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλοις προτιθέμενα, ὅ ἐστι συνεχῆ· φησὶ γοῦν καὶ "σάκος σάκεϊ προθελύμνω" (N 130) καὶ "τετραθέλυμνον" (O 479).
- 9 541b b (BCE 3 E 4) T < αὐτῇσιν ρίζησι καὶ αὐτοῖς > ἄνθεσι μήλων : ὅτι μήλα πάντα τὰ ἀκρόδρυα ἔλεγον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς ἡμεῖς <ε> ἰδικῶς καὶ ὅτι εἴωθεν ἡ σύν πρόθεσις ἐλλείπειν.
- 9 542a A καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων : ἐξ ἐνὸς τὸ πᾶν· "καὶ μηλέαι" γὰρ "ἀγλαόκαρποι" (η 115).
- 9 542b μηλοφόρον δὲ τιμῶσι τὴν Δημήτραν. b (BCE 3 E 4) T τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινε <ν> Μελέαγρος : ἴσως ὅτι πρῶτος ἔβαλεν· ἅμα δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη.
- 9 543 Μελέαγρος δὲ παρὰ τὸ μέλειν τῆς ἄγρας· κυνηγοὶ γὰρ οἱ Αἰτωλοί. b (BCE 3 E 4) T πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβη ς' ἀλεγεινῆς : ὅτι ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σημαίνει ἀνεῖλεν.
- 9 546a καὶ ὅτι διὰ πυρὸς ἔθαπτον. A πυρῆς ἐπέβη ς' : ἀντὶ τοῦ ἀποκτείνας καυθῆναι ἐποίησεν.
- 9 546b A πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβη ς' <ἀλεγεινῆς > : οὐ ζῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσας διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν μάχην.
- 9 546c ἀλεγεινῆς δὲ πυρῆς ς, ἐπεὶ ἀλοῦμεν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν. b (BCE 3 E 4) T ἡ δ' ἄμ φ' αὐτῷ καὶ ἐξῆς ἀμφὶ συδὸς κεφαλῇ : δείκνυσιν ὅτι οἱ θεοβλαβεῖς περὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων διαφέρονται πρὸς μάχην.
- 9 547-8 b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ συδὸς κεφαλῇ <καὶ δέρματι λαχνήεντι > : ἐσιώπησε τὴν Ἀταλάντην αἰδούμενος τὸν Ἀχιλλέα.
- 9 548 b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ συδὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι : ὡς καὶ τῆς κεφαλῆς —ῶ συνδιεφθάρη καὶ ὁ Μελέαγρος. A οὐ δ' ἐδύναντο : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "οὐδ' ἐθέλεσκον" καὶ ἔστιν Ὀμηρικόν· "οὐδ' ἔθελε προρέειν" (Φ 366).
- 9 551a1 A Ἀριστοφάνης δὲ "οὐδ' ἐθέλεσκον", Ὀμηρικόν.
- 9 551a2 T οὐδὲ δύναντο : ὡς καὶ οὐδέποτε Τρῶες.
- 9 551b T ὅς τε καὶ ἄλλων / οἰδάνει : οἰδαίνεσθαι ποιεῖ, ὡς "μελάνει" (H 64).
- 9 553-4 A b (BCE 3 E 4) T καὶ ὅτι μὲν ἀνθρώπινον τὸ πάθος οἶδεν, ἀλλὰ περιγίνεσθαι παραινεῖ· καὶ ἡμᾶς μὲν αὐτῆς ἐκτρέπει, Ἀχιλλεῖ δὲ συγγινώσκει. A b (BCE 3) T < οἰδάνει : > ὅτι ἀντὶ τοῦ οἰδάνειν ποιεῖ, ὅμοιον τῷ "πάντας μὲν ῥ' ἔλπει" (β 91) ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ.
- 9 554 A im ἦτοι ὁ μητρὶ φίλη : καθόλου· οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ τότε φίλη ἡ μήτηρ.
- 9 555 b (BCE 3 E 4) T < κείτο : > ὡς τὸ "κεῖτ' ἀπομηνίσας" (B 772).

- 9 556 Η 230). Τ il καλῆ Κλεοπάτρη : Κλεοπάτρα Ἰδα—γυνὴ δὲ Μελεάγρου. Α κούρη Μαρπῆς <σ> ης <καλλισφύρου Εὐηνίνης / Ἰδεώ θ' > : Ἰδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπικλήσιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμήσας γάμου παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν τῇ Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἀρπάζει τὴν Εὐηνοῦ θυγατέρα Μάρπησσαν. ^[5]
- 9 557-8 ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείγετο. ὁ δὲ Εὐηνὸς εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς, ἐλθὼν δὲ κατὰ τὸν Λυκόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας, μὴ καταλαβὼν, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθῆκεν· ὅθεν ὁ Λυκόρμας Εὐηνὸς μετωνομάσθη. κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας Ἀπόλλων τῷ Ἰδᾷ λαμβάνεται τῆς Μαρπήσεως. ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτῆς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρπήσει τίθεται. ἡ δὲ δείσασα, μὴ ἐπὶ γήρα καταλίπη αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων, αἰρεῖται τὸν Ἰδαν. οὕτως δὲ Σιμωνίδης (fr. 58 = P.M.G. fr. 563) τὴν ἱστορίαν περιείργασται. b (BCE 3) Τ καλλισφύρου : σημεῖόν ἐστι συμμετρίας σώματος· ὥς ἐπίπαν γὰρ παχεῖαι τὰ κάτω αἱ γυναῖκες. ^[10]
- 9 557a1 Τ < καλλισφύρου : > κάτωθεν γὰρ ὁρᾶται τὸ θῆλυ εἶδος.
- 9 557b1 Τ il σημεῖόν ἐστι συμμετρίας σώματος· αἱ γὰρ παχεῖαι τοῖς ἐρῶσιν οὐκ ἀγαθαί.
- 9 557a2/b2 τὸ δὲ θῆλυ εἶδος ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τῆς ζώνης καὶ τῆς ὀψεως ὁρᾶται. b (BCE 3 E 4) ὅς κάρτιστος <ἐπιχθονίων> γένετ' ἀνδρῶν / τῶν τότε : ἐπαινετέον τὸ ἀκριβὲς περὶ τὴν ἐκάστου ἡθοποιίαν· ὁ μὲν Φοῖνιξ κάρτιστον εἰπὼν τὸν Ἰδαν, ἵνα μὴ δόξη καὶ τοῦ Ἀχιλλέως αὐτὸν προτετιμηκέναι, ἐπήνεγκε τῶν τότε (559).
- 9 558-9a1 τῷ δὲ Νέστορι ἀθωπεύτως εἴρηται· "οὐ γάρ πω τοίους ἴδον" (Α 262). b (BCE 3 E 4) Τ ἵνα μὴ καταισχύνη Ἀχιλλέα μεγαλοφρονοῦντα ἐπὶ κράτει, εἶπε τῶν τότε. ^[5]
- 9 558-9a2 Τ il < νύμφης : > τῆς Μαρπῆς <σ> ης.
- 9 560 Τ il < τὴν δέ : > τὴν Κλεοπάτραν.
- 9 561a1 Τ il < πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ : > ὁ Ἰδας καὶ ἡ Μάρπησ <σ> α.
- 9 561b1 Τ il τὴν Κλεοπάτραν ὁ Ἰδας καὶ ἡ Μάρπησσα.
- 9 561a2/b2 b (BCE 3 E 4) τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι <— / > Ἀλκυόνην καλέεσκον : ἀντὶ τοῦ ἀλκυόνα, παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν.
- 9 561-2a1 Τ ἀπὸ τῶν αὐτοῖς συμβεβηκότων τὴν Κλεοπάτραν οὕτως ἐκάλουν, ὥς Μεγαπένθη (cf. δ 11) καὶ Ὀδυσσεά (cf. τ 407—9). ἔκλαιεν οὖν ἡ Μάρπησσα καλοῦσα τὸν ἄνδρα Ἰδαν, ὅτε αὐτήν, τὴν Μάρπησσαν, ἥρπασεν ὁ Ἀπόλλων. b (BCE 3) Τ ἀντὶ τοῦ ἀλκυόνα. ^[5]
- 9 561-2a2 b (BCE 3 E 4) γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐν ἀλὶ κύειν. b (BCE 3) < Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον : > ὅτι οὐ τὴν Μάρπησσαν, ἀλλὰ τὴν Κλεοπάτραν.
- 9 562 Α im Ἀλκυόνην καλέεσκον : Κῆρυξ ὁ Φωσφόρου—αὐτὴν ἀνήρπασεν Ἀπόλλων· ἡ ἡ μήτηρ Ἀλθαία. Α ἐπώνυμον : ἀντὶ τοῦ φερώνυμον—ὅτε ἀφηρεῖτο αὐτήν ὁ Ἀπόλλων. Α < μήτηρ : > ἡ Μάρπησ <σ> α. ^[5]
- 9 563 Τ il κλαῖ' ὅτε μιν : οὕτω Ζηνόδοτος χρονικῶς· Α im Τ Ἀρίσταρχος δὲ "κλαῖεν ὅ μιν", ὅτι αὐτήν.
- 9 564a Α int Τ < μιν : > αὐτήν τὴν Μάρπησ <σ> αν, ὅτε ἥρπασεν ὁ Ἀπόλλων.
- 9 564b Τ il < ἀφήρπασε : > γράφεται "ἀνήρπασε".
- 9 564c Α im κασιγνήτοιο {φόνιοιο} : ὥς "Ἀδμήτοιο" (Β 713).
- 9 567a Ψ 532). τινὲς δὲ προπερισπῶσιν ὥς "Λευκοῖο" (ι 246), ἵνα γένηται κασιγνητικοῦ· ἡ γὰρ Ἀλθαία, φασίν, οὐχ ἕνα εἶχεν ἀδελφόν. δύναται μέντοι καὶ τὸ βαρυνόμενον ἐνικὸν ἰσοδυναμεῖν τῷ κασιγνητικοῦ. ἀδελφοὶ δὲ Ἀλθαίας Ἴφικλος, Πολυφάντης, Ἀφάνης, Εὐρύπυλος, Πλήξιππος. Α

κασιγνήτοιο φόνοιο : κασιγνήτοιο ὡς "γυναικὰ τε θήσατο μαζόν" (Ω 58), εἰ μήποτε καθ' Ὅμηρον εἷς ἐστίν. ^[5]

9 567b δύο δὲ ἦσαν, Κλυτίος καὶ Προκάων. T < κασιγνήτοιο : > οὕτως Ἀρίσταρχος, τοῦ ἀδελφικοῦ.

9 567c1 A int < κασιγνήτοιο φόνοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περί.

9 567d1 δύναται δὲ καὶ ἐνὸς καὶ πλείονων ἀδελφῶν. A im τοῦ ἀδελφικοῦ.

9 567c2/d2 b (BCE 3 E 4) T λείπει δὲ ἡ περί. b (BCE 3) T πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν < πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία > : ὅτι οἱ τοὺς χθονίους θεοὺς ἐπικαλούμενοι ταῖς χερσὶ τὴν γῆν ἐπέκρουον.

9 568 A χερσὶν ἀλοία : ταῖς χερσὶν ἔπληττεν· ὅθεν—ὡς ἐνθάδε φησὶν. A κικλήσκου ς 'Αἴδην < καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν > : ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Ἀἰδην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἑρινύες ὡς ὑπηρέτιδες. ^[5]

9 569 A πρόχνηυ καθεζομένη : παντελῶς καθημένη, ὅλη παρειμένη, ἵνα πλέον ἢ τὸ πάθος.

9 570 οἱ δὲ Γλωσσογράφοι 'ἐπὶ γόνυ'. T παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἑρινύς : ὅτι αἱ Ἑρινύες ὥσπερ ὑπηρέτιδες ὑπακούουσι, καὶ οὐ μάχεται τὸ "κικλήσκου ς" Ἀἴδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν" (I 569).

9 571a A < ἡεροφοῖτις : > γράφεται καὶ ἡεροφοῖτος†, ἡ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη.

9 571b A im ἡεροφοῖτις : ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποινὰὶ γὰρ ἀπροοράτως ἔρχονται.

9 571c A b (BCE 3 E 4) T πῶς δὲ Ἀἰδην ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἑρινὺς ἔρχεται; δηλονότι ὡς ὑπηρέτις. b (BCE 3 E 4) T < ἡεροφοῖτις : > τὰ εἰς ἰς παρώνυμα θηλυκά, παρακείμενα τοῖς εἰς ἡς ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρᾷ παραλήγοιτο, πρωθῆβις πολιῆτις ἀλεῖτις πλανῆτις πρεσβῦτις.

9 571d οὕτως δὲ καὶ ἡεροφοῖτι ς. ὅσα δὲ παρὰ τὸ πωλεῖν ἐστίν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, ἀρτόπωλις ἀλφιτόπωλις. ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, "παράκοιτις" (Δ 60 al.), "ἄκοιτις" (Γ 138 al.), τὸ μέντοι "δολόμητις" (γ 250 al.) οὐκ ἔστι θηλυκόν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται· ὡς τὸ "πολύμητις" (Α 318 al.), "δολόμητις". καὶ ἔστι σύνθετον. A Ἑρινὺς παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ναίειν—καὶ ἐκτελέουσα. A < ἀμείλιχον : > ἀπαραίτητον. ^[5]

9 572 T il < ὄμαδος καὶ > δοῦπος : δοῦπος ψόφος δέος ἐμποιῶν, b (BCE 3 E 4) T ὅ ἐστι φόβον.

9 573a1 ὄμαδος δὲ παρὰ τὸ πάντας ὁμοῦ ἄδειν, ὅ ἐστι βοᾶν. T δοῦπος παρὰ τὸ δέος ἐμποιεῖν.

9 573a2 A int < τὸν δὲ λίσσοντο : > οὕτως Ἀρίσταρχος < τὸν > δὲ λίσσοντο δι' ἐνὸς λ.

9 574 A im πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους : ὅτι ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ (p.

9 575a1 219 N. 2, sim. II p. 66 P.; T.G.F. IV p. 345 R.) τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων παρήγαγεν. A {θεῶν ἱερῆας;} ἐντεῦθεν καὶ Σοφοκλῆς τὸν χορὸν τοῖδῖποδος† ἐξ ἱερέων ποιεῖ.

9 575a2 T ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, < ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀμῦναι, στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου.

9 576 ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς "ὀππόθι πιότατον" (I 577), καὶ ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ "ἐραννῆς" (I 577). A < ἐλέσθαι : > ὅτι συντελικῶς ἐλέσθαι ι.

9 578 A im πεντηκοντόγυον : ἐπίτηδες, ἵνα δείξῃ μείζονα τὰ Ἀγαμέμνονος δῶρα.

9 579a1 ἰγύης† δὲ μέτρον γῆς "τὰς πολυχρύσους γύας" (Eur. Bacch. 13) ἀντὶ τοῦ ἀρούρας. T ἐπίτηδες καὶ τοῦτο λέγει, ἵνα τὰ Ἀγαμέμνονος δῶρα δείξῃ μείζονα.

9 579a2 b (BCE 3 E 4) ἰγύης† δὲ ἐστὶ μέτρον γῆς, μικρῷ τῶν δέκα ὀργυῶν ἔλασσον. b (BCE 3) πεντηκοντόγυον : πεντήκοντα πλέθρων· γύη γὰρ μέτρον γῆς. οἱ δὲ πεντήκοντα ζευγῶν. A ἥμισυ δὲ ψιλὴν < ἄροσιν > : διὰ τοῦ ς, "ψιλῆς" γῆς. ^[5]

9 580a1

- οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἷς, ἵν' ἡ εἷς ἄροσιν. Α ψιλὴν ἄροσιν : διὰ τοῦ † ι ,
 ψιλὴν γῆν†.
- 9 580a2 λείπει δὲ ἡ εἷς, εἷς ἄροσιν. ψιλὴν δὲ ἀντὶ τοῦ ἄδενδρον. Τ ψιλὴν διὰ τοῦ † ι , ἥτοι γυμνήν†
 φυτῶν.
- 9 580a3 λείπει δὲ ἡ εἷς, ἵν' ἡ ἥμισυ δὲ ψιλὴν εἷς ἄροσιν. b (BCE 3 E 4) οὐδοῦ ἐ π ' ἐμβεβαῶς : εἴτε ἐν
 μέρος λόγου "ἐπεμβεβαῶς", ὡς "ἐμμεμάωσ" (E 142 al.
- 9 582) , εἴτε τῇ οὐδοῦ γενικῇ συνάπτεται, οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι· συνήλειπται γάρ. Α σείων
 κολλητὰς <σανίδας> : διὰ τὸ ἐπικίνδυνον, ὡς καὶ τοῖς πολεμίοις μέσον ἦν τὸ τεῖχος.
- 9 583a1 σείων δὲ πράως κινῶν διὰ τὸ γῆρας. Τ {σειών;} πράως κινῶν διὰ τὸ γῆρας ἢ διὰ τὸ
 ἐπικίνδυνον, ὡς καὶ τοῖς πολεμίοις μέσον ἦν τὸ τεῖχος.
- 9 583a2 κολλητὰς δὲ σανίδας περιφραστικῶς τὰς θύρας, ἀπὸ τοῦ καλῶς συνηρμόσθαι. Α πράως κινῶν
 διὰ τὸ γῆρας.
- 9 583a3 τοῦτο δὲ ἐποίει, ὅτι ἤδη οἱ πολέμιοι τὸ τεῖχος ἀμφέβαινον. b (BCE 3 E 4) {πολλὰ δὲ τὸν δε}
 κασίγνηται : κατὰ τὸ θηλυκὸν κασίγνηται αἱ Ἀριστάρχου.
- 9 584a1 ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦο· κατὰ γὰρ Ὀμηρον πλείους εἰσὶν ἀδελφοὶ τῷ Μελεάγρῳ· "οὐ γὰρ
 ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν, / οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελεάγροσ" (B 641
 —2). καὶ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ τὰς ἀδελφὰς ἀκουστέον Γόργην καὶ Δηϊάνειραν.
 Α {πολλὰ δὲ κασίγνηται;} οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 9 584a2 ἔχει δὲ λόγον καὶ τὸ "κασίγνητοι". πλείους γὰρ εἰσὶν αὐτῷ ἀδελφοὶ καθ' Ὀμηρον· "τοῖ τ' ἄρ' ἔ
 ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν". †δύναται† δὲ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ αἱ
 θήλειαι ἀκούεσθαι, Γόργη καὶ Δηϊάνειρα, Πολυξῶ καὶ Αὐτονόη. Τ γράφεται καὶ κασίγνηται
 κατὰ Ἀρίσταρχον, δύναται δὲ μᾶλλον "κασίγνητοι". πλείους γὰρ αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν· "οὐ γὰρ
 ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος". ^[5]
- 9 584a3 δύναται δὲ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ αἱ θήλειαι ἀκούεσθαι. b (BCE 3 E 4) οὕτως
 κασίγνηται θηλυκῶς.
- 9 584a4 ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ο . Α im καὶ πότνια μήτηρ : ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς, ὡς καὶ Ἀγαμέμνων.
- 9 584b1 Τ παρακαλεῖ δὲ καὶ ἡ μήτηρ, ἡ αἰτία τῆς Μελεάγρου ὀργῆς, ὡς καὶ Ἀγαμέμνων.
- 9 584b2 b (BCE 3 E 4) {οἱ οἱ} κεδνότατοι : ὅτι σωφρονέστατοι.
- 9 586a ὁ δὲ Σιμωνίδης (fr. 117 = P.M.G. fr. 622) κεδνοὺς τοὺς φίλους. Α οἱ οἱ κεδνότατοι : ὡς οἱ νῦν.
- 9 586b πᾶν δὲ εὔρε πρόσωπον ἱκανὸν πρὸς πειθῶ. b (BCE 3 E 4) Τ < ὅτε δὴ θάλαμος πύ κ '
 ἐβάλλετο : > ὅτε καὶ αὐτοῦ ἤψατο τὸ δεινόν.
- 9 588 Τ il παράκοιτις : καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον μόνῃ γυναικὶ πείθεσθαι; ἢ ὅτι ὁ καιρὸς ἦν ὁ πείθων, οὐχ ἡ
 γυνή· ὅτι γὰρ οὐ γυναικοκρατεῖται, δῆλον· οὐ γὰρ ἐρωτικοῖς αὐτὴ ἐχρήσατο ῥήμασι, καὶ
 πεφθέντος τοῦ θυμοῦ παρακαλεῖ.
- 9 590 Α b (BCE 3 E 4) Τ {ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ} ἀμαθύνει : ὅτι ἄμαθον ποιεῖ.
- 9 593a οὕτως δὲ λέγει τὴν πεδιάσιμον κόνιν. ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 244 N. 2 = 422 M. = 244 R.) ἐπὶ τοῦ
 διαφθεῖρειν ψιλῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων· "κύνες διημάθουν ἄνδρα δεσπότην". Α
 πῦρ ἀμαθύνει : σποδὸν καὶ κόνιν ἐργάζεται, ἣν ἄμαθον εἶπεν· b (BCE 3 E 4) Τ "τύχε γάρ <ρ'>
 ἀμάθοιο βαθείησ" (E 587).
- 9 593b Τ < τέκνα δέ τ ' ἄλλοι ἄγουσι : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τέκνα δὲ δῆιοι ἄγουσι".
- 9 594a1 Α im ἔνιοι γράφουσι "τέκνα δὲ δῆιοι ἄγουσι".
- 9 594a2 Τ il εἴξας ῥ' θυμῷ : ὅτι οὐ τῷ θυμικῷ πάθει λέγει, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ.

- 9 598a ὑποχωρήσας, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντιταξάμενος. Α εἷξας ῥ̣ θυμῷ : εἷξας πάλαι, ὅτε ὠργίζετο, οὐ νῦν, ὅτε ἤμυνεν.
- 9 598b ἢ θυμὸν τὸν ἐπιλογισμὸν φησι. b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' οὐκέτι δῶ ρ' ἐτέλεσ <σ> αν : τοὺς γὰρ ἀναγκαίους παρεῖς πέπεισται γυναικί.
- 9 598c b (BCE 3 E 4) T < ἀλλὰ σὺ μὴ μοι ταῦτα νόει φρεσί : > μόγῃς παρρησιάζεται· ὡς μέγα δὲ κακὸν ἀπεύχεται ταῦτῳ.
- 9 600 b (BCE 3 E 4) T κάκιον δέ κεν εἴη / νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμύνειν : ἐλέγχει ὅτι καὶ ἄκων ὕστερον αὐτόκλητος ἐπικουρήσει.
- 9 601-2 b (BCE 3 E 4) T < χαλεπὸν : > γράφεται "κάκιον".
- 9 601 A im ἀλ λ' ἐπὶ δώροις / ἔρχεο : ἐπὶ δώροις T ἀντὶ τοῦ μετὰ δώρων, b (BCE 3) T λαβὼν τὰ δῶρα οὕτως ἔξελθε συμμαχήσων.
- 9 602-3 T < ἐπὶ δώροις : > Ἀρίσταρχος "ἐπὶ δώρων", ὃ ἐστὶ μετὰ δώρων.
- 9 602 A im οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι : ὅτι τινὲς προφέρονται τιμῆς ὡς φωνῆς, ἵν' ἢ τιμήεις.
- 9 605a Ὅμηρικὸν δὲ τὸ τιμῆς ἔσσαι ἀντὶ τοῦ τιμῆς μεθέξεις. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινόμενός φησιν "οὐ τί με ταύτης / χρεὼ τιμῆς" (I 607—8) ἀντὶ τοῦ οὐ χρεῖαν ἔχω τήν τε τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀγαμέμνονος τιμῆν. καὶ ἔστι σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις. Α τιμῆς ἔσσαι : τιμηθήσῃ ἢ τίμιος ἔσῃ. ^[5]
- 9 605b τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ι γράφουσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήεις. οὕτως καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε· "καὶ χρυσὸν τιμῆντα" (Σ 475). καίτοι λόγος ἐστὶν ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ χωρὶς τοῦ Θρᾷξ. οὐκ ἐπέισθη δὲ ἡ παράδοσις· Ἀρίσταρχος γὰρ ἄνευ τοῦ ι . οὐχ ὑγιῶς δὲ γενικὴν ἐκδέχεται, λειπούσης φράσεως· 'τιμῆς γάρ', φησὶν, 'ἄξιος ἔσῃ'. ὁ δὲ Χαῖρις (fr. 4 B.) βοηθῶν αὐτῷ φησιν ὅτι ἐπιφέρει "οὐ τί με ταύτης / χρεὼ τιμῆς" (I 607—8). Α τιμῆς ἔσσαι : οἱ μὲν ὡς ἀναλῶσας ἔχω ἀνήλωκα, ἀντὶ τοῦ τιμηθήσῃ καὶ ἔσῃ τιμήεις· καὶ περισπᾶται διὰ τὸ "καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον" (Σ 475). ^[5]
- 9 605c1 Ἀρίσταρχος δέ, τῆς τιμῆς· διὸ ἐπάγει "χρεὼ τιμῆς" (I 608)· τοῖς γὰρ ἔμπροσθεν ἀντειπεῖν οὐκ ἔχων ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἄρχεται. T οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τιμήεις κατὰ συναίρεσιν. ^[5]
- 9 605c2 Ἀρίσταρχος δέ, τῆς τιμῆς, φησὶν, ἔσῃ· διὸ καὶ ἐπάγει "οὐ χρεὼ τιμῆς". τοῖς γὰρ ἔμπροσθεν ἀντειπεῖν οὐκ ἔχων ἐκ τοῦ ἐσχάτου ἄρχεται. b (BCE 3 E 4) ἀλαλκῶν : ὀξυτονητέον· δευτέρου γὰρ ἀορίστου ἐστίν.
- 9 605d ὡς "ἀγαγών" (Θ 490. δ 175) καὶ ἀγαγεῖν, οὕτως καὶ ἀλαλκῶν καὶ "ἀλαλκεῖν" (T 30). Α < ἄττα : > ὅτι τὸ ἄττα προσφώνησίς ἐστι πρὸς τροφέα ἀμετάφραστος.
- 9 607 A im οὐ τί με ταύτης / χρεὼ τιμῆς : πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ Φοῖνικος "Ἴσον γὰρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί" (I 603) φησὶν Ἀχιλλεύς· οὐ τί με ταύτης / χρεὼ τιμῆς, b (BCE 3 E 4) T "ἢ μ' ἔξει" (I 609), ὃ ἐστίν, οὐκ ἀγαθὸν μοι τοιαύτη τιμή, δι' ἣν ἐγὼ μέχρι θανάτου ταῖς ναυσὶν ἐνδιατρίψω· b (BE 3 E 4) T εἶπε γὰρ "εἰ μὲν κ' αὖθι μένων <ν— / >, ὥλετο μὲν μοι νόστος" (I 412—3). ^[5]
- 9 607-8 T < φρονέω δὲ > τετιμῆσθαι Διὸς αἴση : πιθανῶς τῇ παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῇ ἀντέθηκε τὴν παρὰ τοῦ Διός.
- 9 608 οὐ καλῶς δὲ χρῆται ταῖς εὐτυχίαις, b (BE 3 E 4) T < ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσί : > ἀπόμαχον δηλονότι.
- 9 609 A int μὴ μοι σύγχει θυμόν : ὁμολογεῖ μὲν ἡττηθῆσθαι τῷ ἐλέω, τὴν δὲ ἀφορμὴν διαβάλλει.
- 9 612a b (BCE 3 E 4) T ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὀδυρόμενος, κινυρίζων", οἷον θρηνῶν.

- 9 612b ἔστι δὲ οὐχ Ὀμηρικὸν καὶ παρὰ τὸ πρόσωπον. Α Ἀρίσταρχος δὲ "ἐνὶ στήθεσσι ἀχεύων". AA im ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων : "ἐν <ι> στήθεσ <σ> ἰν ἀχεύων", οὕτως ἡ γραφή, οὐχὶ ὀδυρόμενος <καὶ ἀχεύων> .
- 9 612c Τ ἵνα μή μοι : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 9 614a1 50 B.) ἀναγινώσκει "ἵνα μή μοι", τὰς δύο βαρυτόνως, οἶον ἵνα μή ἐμοί, κατ' ὀρθὴν τάσιν· συγκριτικὴ γάρ ἐστι, φησὶν, ὡς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ ὑγιῶς φησιν. ἡ μέντοι παράδοσις ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω, ἐπὶ τὴν μή τὴν ὀξεῖαν τιθεῖσα ὁμοίως τῷ "μή μοι οἶνον ἄειρε" (Z 264), τῷ μὴ εἶναι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ τὸ ε , ἀλλ' ἀποβεβλήσθαι. καὶ ὁμοία ἐστὶν ἡ πλάνη τῷ "ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ" (Ψ 724) καὶ τῷ "τάχα δὴ με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν" (α 251), εἴ γε ἐχρῆν καὶ ταῦτα ὀρθοτονεῖσθαι. ἀλλὰ τῷ μὴ ὀρᾶσθαι κατ' ἀρχὴν τὸ ε οὕτως ἀνέγνωσαν· τοῦτο γὰρ ἐπακολουθεῖ ταῖς πρωτοτύποις. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς ἐπιγινῶναι ὅτι κρᾶσις δύναται ἐπακολουθεῖν, καὶ οὕτως ῥῶσαι τὴν ὑγιᾶ ἀνάγνωσιν. Α {ἵνα μή μοι ἀπέχθαι φιλέοντι;} "μή μοι" ἐχρῆν ὀρθοτονεῖν, ἵνα ἀντιδιαστέλ <λ> ηται Ἀγαμέμνονι. ^[10]
- 9 614a2 Τ καλὸν τοι σὺν ἐμοί τὸν κήδην : δεῖγμα, ὅπως χρῆ διακεῖσθαι τοὺς φίλους συναιρομένους ἀλλήλοις.
- 9 615 b (BCE 3 E 4) Τ ἴσον ἐμοὶ βασίλευε <καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς> : κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.
- 9 616a ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τῆς χάριτος, ἣν λαβεῖν βούλεται ὁ Φοῖνιξ, ἑτέραν αὐτῷ μείζονα δίδωσι, τὴν δέξιν ἀποκρουόμενος αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς : ὅτι τὸ μείρεο ἀντὶ τοῦ μερίζου, πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα "ὅπποτε μειρόμενος μέγα δ' ἔστανεν" (cf.
- 9 616b Η 127) ἀντὶ τοῦ "μέγ' ἐγήθεεν" (Η 127), ἵν' ἢ στερισκόμενος τῆς στρατείας. οὐ τίθησι δὲ τὸ μείρεσθαι ἀντὶ τοῦ στερίσκεσθαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. Α καὶ ἡμισυ μείρεο τιμῆς : ἐδήλωσε τὸ ἴσον ἐμοί . ^[5]
- 9 616c Τ οὔτοι δ' ἀγγελέουσι , <σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων> : διὰ τί τὸν Φοῖνικα οὐκ ἀπολύει— αὐτὸν κατέχει.
- 9 617 Α <φρασσόμεθ' ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν> : ὅτι οὐδὲν ἐστὶν μαχόμενον, ἀλλ' αἰδεσθεῖς παραπέπεισται.
- 9 619a Α int φρασσόμεθ' ἢ κε νεώμεθ' <ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν> : ὀργῆς ἴδιον μὴ ἐφ' ἐνὶ τὴν γνῶμην ἐρείδειν· b (BCE 3 E 4) Τ ἔφη γοῦν "ἢ μ' ἔξει" (I 609).
- 9 619b Τ εὐέλπιν δὲ ποιεῖ τὸν γέροντα, σκοπήσειν τὸ συμφέρον λέγων. b (BCE 3 E 4) Τ ὄφρα τάχιστα / ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο : παρενοχλεῖσθαι ἐπὶ πλεόν οὐ θέλει ταῖς νοθεσίαις· οἶδε γὰρ ὅτι παρόντες δυσωπήσουσιν.
- 9 621-2 καὶ πάλιν τραχέως ἐκδιώκειν οὐχ Ἑλληνικόν. b (BCE 3 E 4) Τ <ὄφρα :> τὸ ὄφρα νῦν ἀντὶ τοῦ ἵνα κεῖται.
- 9 621 Α im νόστοιο μεδοίατο : ὅτι νόστοιο μεδοίατο λέγει νόστου ἐπιμελοῖντο, πάλιν τῆς ἀφόδου μνεῖαν λάβοιεν οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεά.
- 9 622a Α τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας : οἱ τέσσαρές εἰσι ῥήτορες Ὀδυσσεὺς συνετός, πανοῦργος, θεραπευτικός· Ἀχιλλεὺς θυμικός, μεγαλόφρων· Φοῖνιξ ἠθικός, πρᾶος, παιδευτικός· Αἴας ἀνδρεῖος, σεμνός, μεγαλόφρων, ἀπλοῦς, δυσκίνητος, βαθύς.
- 9 622b εἰ δέ που κινηθεῖ ἐπικαίρως, εὐστόχως καὶ διὰ βραχέων φησὶν· νῦν γοῦν οὐκ ἐκινήθη, πρὶν ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἐπὶ παντὶ δυσχεραίνων παρώξυνεν. ἐλευθερίως οὖν ἄρχεται ὡς οὐδὲ πρεσβεύσασθαι πρὸς τὸν τοιοῦτον ἐχρῆν· ἐκείνου δὲ Πατρόκλῳ διαλεχθέντος (sc. I 620), καὶ αὐτὸς πρὸς τὸν συμπρεσβευτήν. ἄτοπον δὲ ἦν μετὰ Φοῖνικα καὶ Ὀδυσσεά πείθειν· τὸ δὲ μὴ λαλεῖν περισσὴν αὐτῷ τὴν πάροδον ἔνεποίει†. b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι δὲ πάντοθεν ἰσότημος αὐτῷ·

διὸ ὀργίζεται. Τ ἴομεν · οὐ γάρ μοι δοκέει : εὖ τὸ μὴ ἀπὸ δεήσεως ἄρξασθαι, ἀλλὰ ἀγανακτοῦντα. ^[10]

- 9 625a πολλὴν δὲ ἐμφαίνει τὴν μεγαλοφροσύνην κελεύων ἀπαλλάσσεσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ ἴομεν ὁμοίον ἐστὶ τῷ "εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσίν" (I 434). Τ < μῦθοιο : > τῆς πρεσβείας, οἱ δὲ τῆς στάσεως.
- 9 625b Τ il ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα / χρὴ μῦθον < Δαναοῖσι > : τάχιστα ὑποκνίζει, μὴ καὶ πορισάμενοι μηχανὴν σωτηρίας οὐ δεηθῶσιν αὐτοῦ.
- 9 626–7a ἅμα δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν καταδοκούντων δυσωπεῖ Ἀχιλλέα· b (BE 3 E 4) Τ φησὶ γάρ: ἀπαγγεῖλαι < δὲ > τάχιστα / χρὴ μῦθον Δαναοῖσι. Τ < ἀπαγγεῖλαι—Δαναοῖσιν : > ἔοικε δηλοῦν ὡς ὅτι δευτέρως ἀπάντων δεήσει πρεσβείας. ^[5]
- 9 626b b (BE 3 E 4) Τ il < καὶ οὐκ ἀγαθόν : > ἐλέγχει τὸ ἀπηνὲς διὰ τοῦ καὶ οὐκ ἀγαθὸν .
- 9 627 b (BE 3 E 4) Τ il < οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι : > κοινοποιεῖ τὴν ὕβριν.
- 9 628 Τ il < αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν : > ἴδιον τῶν θυμουμένων μὴ πρὸς τοὺς μεμφομένους ἀποτείνεσθαι.
- 9 628–9 b (BE 3) Τ il < σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἐταίρων : > παρρησιάζεται καὶ οὐκ Ἀγαμέμνωνος μέμνηται· ἀλλ' ὡς Φοῖνιξ· "οἷ τέ σοι αὐτῷ" (I 521).
- 9 630 b (BCE 3 E 4) Τ il < καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ γέ, "καὶ μὲν τίς γε".
- 9 632a κασιγνήτοιο δὲ κασιγνητικοῦ. A im νηλῆς· < καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος > : ὅτι παρῆται πρόθεσις, καὶ πτώσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ καὶ μὲν τίς τε παρὰ κασιγνήτου φονέως.
- 9 632b καὶ πρὸς τὸ ἥρωϊκὸν ἔθος. A καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος < / ποινήν .
- 9 632–3a .. ἐδέξατο > : ἔθος γὰρ ἦν τοῖς συγγενέσι διδόναι πρὸς τὸ μὴ πλέον τοῦ ἐνιαυτοῦ φεύγειν. ἔλεγεν οὖν μὴ λαβὼν ἐκεῖνος οὐ παρήσειν μόνον ἐνιαυτὸν φυγεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ κασιγνήτοιο φόνοιο < / ποινήν > : ἀδελφικοῦ ἢ φόνοιο φονέως ἢ φόνοιο ποινήν .
- 9 632–3b διασύρει δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἔχθρας. Τ < τεθνεώτος : > διὰ τοῦ η αὖ Ἀριστάρχου.
- 9 633 A im σοὶ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε : ἐντέχνως ἢ μετάβασις ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐγένετο.
- 9 636 παρρησία δὲ χρῆται ὡς ἀνδρείος ἢ ὡς συγγενῆς. b (BCE 3 E 4) Τ εἵνεκα κούρης / οἷης : ἵνα μὴ διὰ τ' ἀκολασίαν†, ἀλλὰ διὰ γέρας μικρὸν δοκῇ λυπεῖσθαι.
- 9 637–8a b (BCE 3 E 4) Τ < εἵνεκα > κούρης / οἷης : ἦν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς γυναῖκα ἡδικῆσθαι ἔφη (cf.
- 9 637–8b I 335–7), οὗτος κούρην αὐτὴν φησι b (BCE 3 E 4) Τ διασύρων αὐτοῦ τὴν πρότασιν. καλῶς δὲ ταῦτα μετὰ τὴν πέψιν τοῦ θυμοῦ. b (BE 3 E 4) οἷης· νῦν δέ τοι ἐπτὰ < παρίσχομεν ἔξο χ' ἀρίστασ > : ὅτι Ζηνόδοτος ἐλέγχεται γράφων "ἔξ, ἀτὰρ ἐβδομάτῃ < ν > Βρισηΐδα" (Τ 246)· χωρὶς γὰρ εἰσὶν αἱ ἐπτὰ.
- 9 638 A < ἐπὶ τῇσι : > οὕτως "ἐπὶ τῇσι" ἐν ἀπάσαις, ἐπὶ ταῖς Λεσβίσι.
- 9 639a A im σὺ δὲ ἴλαον < ἔνθεο θυμόν > : μεγαλοφυῶς θωπείας μετέχει ὁ λόγος· θεοποιεῖ γὰρ αὐτὸν διὰ τοῦ ἴλαον .
- 9 638b b (BCE 3 E 4) Τ αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον : ἀξιολόγῳ ὀνόματι ἰκετεύει· τὸ γὰρ αἰδεσσαι μέλαθρον 'τοὺς πρόσφυγας τῆς ἐστίας' αἰδεσσα .
- 9 640a b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ὁμοτράπεζον καὶ ὁμόστεγον προτείνας b (BE 3 E 4) Τ καὶ πολέμιον ἄν ἐκίνησεν ὡς καὶ τοῦ οἴκου συμπρεσβεύοντος. b (BCE 3 E 4) Τ < ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ^[5]
- 9 640b

Τ ἰλ πληθὺς ἐκ Δαναῶν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄθροοι ἐκ Δαναῶν".

- 9 641 πῶς δὲ ἄθροοι ἐληλυθέναι δύνανται δύο ὄντες; Α κήδιστοί τ' ἔμμεναι <καὶ φίλτατοι> : ἐκ τοῦ πλήθους φήσας τοὺς εὐνουστάτους καὶ συγγενικωτάτους ἥκειν πολλὰ δι' ὀλίγων ἐσήμανεν, ὑπεροψίας ἐπιτίμησιν, μετριότητος ὑπόμνησιν, αἰδῶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἔλεον ἱκεσίας, ἐντροπὴν συγγενείας καὶ οἷος ἂν ἔοι ἀνὴρ, ἀρετῇ μὲν ἴσος, ἀνθρωπισμῷ δὲ βελτίων, λόγῳ δὲ σύμβουλος, b (BCE 3 E 4) Τ συγγενῆς δὲ γενναῖος ὥστε μὴδ' ὀτιοῦν ἀντειπεῖν Ἀχιλλέα.
[5]
- 9 642 b (BE 3 E 4) Τ πάντα τί μοι κατὰ θυμόν : ὅτι ἰσχυρὸς ὁ λόγος, δείξει τὸ "οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο" (I 650).
- 9 645a b (BCE 3 E 4) Τ <ἐείσω :> ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διηρημένως "ἐείσαο".
- 9 645b Α ἰm πάντα τί μοι κατὰ θυμόν <— /> ἀλλὰ μοι οἰδάνεται : ὁμολογεῖ θυμῷ κρατεῖσθαι διὰ τὸ δεινὸν τῆς ῥητορικῆς ἢ τὸ σύντομον.
- 9 645–6 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη <χόλῳ> , ὅπό τ' ἐκείνων / μνήσομαι : πάλιν τῆς ἐξ Ἀγαμέμνονος ὕβρεως μέμνηται, δεικνὺς ὡς βούλεται μὲν εἶκιν, τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὕβρεως οὐκ ἐπιτρέπει.
- 9 646–7 b (BCE 3 E 4) Τ ἀσύφηλον <.
- 9 647 .. ἔρεξεν > : ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήματος, 'μετὰ παραλογισμοῦ ἔβλαψεν'. Α b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ἀσύφηλος καὶ ὁ ἀπαίδευτος, ἐγένετο δὲ ἀπὸ τοῦ σοφὸς σοφηλός· σύνθεσις μετὰ τῆς α στερήσεως, ἀσώφηλος· μετάβαλε τὸ ο εἰς τὸ υ , καὶ γίνεται ἀσύφηλος, ὡς ἄγυρις καὶ ἄγορις. Α ἄλ λ' ὑμεῖς ἔρχεσθε : σκληρὸν ἦν τὸ μετὰ τῆς προθέσεως εἰπεῖν 'ἀπέρχεσθε'. [5]
- 9 649a b (BE 3 E 4) Τ καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε : ἔχει τινὰ ἐλπίδα· νῦν γάρ, φησὶν, ἀποπρεσβεύσασθε, ὕστερον δὲ ταῦτα ποιήσω.
- 9 649b b (BCE 3 E 4) Τ πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο <—ἰκέσθαι> : πρὸς μὲν Ὀδυσσεά ἀποπλεύσεσθαί φησιν (ἔτι γὰρ αὐτὸν σφόδρα ἡ ὀργὴ ἐξέμεινε), πρὸς δὲ Φοῖνικα ἤδη πραϋνόμενος σκέψασθαι περὶ τοῦ μένειν, τὸν δὲ Αἴαντα αἰδεσθεὶς τότε ἐπαμυνεῖν, ἡνίκα ἂν πλησίον γένωνται οἱ πολέμοιο, b (BCE 3 E 4) Τ οὔτε ἀνέλπιστον τὴν συμμαχίαν τοῖς Ἑλλήσι καταστήσαι θέλων οὔτε ἔτοιμον, ἵνα μὴ μέτρια δοκῇ πεπονθέναι. [5]
- 9 651–2 b (BE 3 E 4) Τ Ἑκτορα δῖον : οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς πεποίηκεν αὐτὸ λυπῶν τοὺς Ἀχαιοὺς.
- 9 651 καὶ Ὀδυσσεὶ ἔλεγε· "νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἑκτορὶ δῖῳ" (I 356), b (BCE 3 E 4) Τ ἐπαινῶν καὶ μεγαλύνων τὸν πολέμιον. Τ <Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας :> ἔσχαται γὰρ αὗται.
- 9 652 Τ ἰλ <σμῦξαι :> οὕτως σμῦξαι Ἀρίσταρχος.
- 9 653a οἶδε <δὲ> καὶ τὴν "φλέξαι" γραφήν. Α ἰm <κατὰ τε σμῦξαι :> ὅτι γράφεται καὶ "κατὰ τε φλέξαι".
- 9 653b Α ἰnt σμῦξαι : σμύχειν ἐστὶ τὸ καπνὸν διὰ τοῦ πυρὸς ἀνίεσθαι, ὃ καὶ τύφεσθαι καλεῖται.
- 9 653c Α b (BCE 3 E 4) Τ σμύζω δὲ τὸ θέμα ἢ σμύσσω ἢ σμύγω. Α <Ἑκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἶω :> τὸ μάχης ἐκατέροις δύνανται προσδίδεσθαι.
- 9 655a Α ἰm {σχήσεσθαι} οἶω : <τὸ> οἶω ἥθος ἐμφαίνει καὶ διὰ τὸ ἄδηλον τῶν μελλόντων ἀσφαλῶς εἴρηται.
- 9 655b Τ ὡς ἔφαθ' , οἱ δὲ ἕκαστος : Πάτροκλος οὐ λαλεῖ, ἵνα μὴ νῦν προσκρούσας Ἀχιλλεῖ ὕστερον μὴ πείσῃ.

- 9 656a b (BCE 3 E 4) T {ὡς ἔφαθ' οἱ δὲ} ἕκαστος : ὅτι ἤρμοζεν ἐπὶ τῶν δύο λέγειν ἑκάτερος, διὰ δὲ τὸ μέτρον, ἵνα τηρηθῇ τὸ τῆς λέξεως, οὕτως εἴρηται· οὐ γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ τὸ ἑκάτερος.
- 9 656b ἢ δεῖ λέγειν ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν κηρύκων λέγει ἕκαστος . A σπείσαντες : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου "λείψαντες" A im T καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἀρχαίων.
- 9 657a A im ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς : ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἠγεῖτο Ὀδυσσεύς "ἠγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς" (I 192).
- 9 657b καὶ ὅτι οὐ συμπρεσβεύει ὁ Φοῖνιξ, ἐπεὶ τοι κἂν ἀποπρεσβεύων ἠγεῖτο. A < Πάτροκλος δ'— κέλευσε : > καλῶς, οὐ παρόντων ἐκείνων.
- 9 658 T il {στόρεσαν λέχος} ὡς ἐκέλευσε : Ζηνόδοτος "ἐγκονέουσαι".
- 9 660 T κῶεά τε ῥῆγός τε λίνιοιό <τε> λεπτόν ἄωτον : οἰκεία κοίτη γέροντι.
- 9 661a καὶ ὁ Νέστωρ καθεύδει "εὐνῇ ἔνι μαλακῇ" (K 75). b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἑταῖροι τοῦ Διομήδους "ὑπὸ κρασὶν <δ'> ἔχον ἀσπίδας" (K 152), καὶ αὐτὸς ῥινὸν ὑπέστρωτο "βοὸς ἀγραύλοιο" (K 155). T ῥῆγος : ῥῆξαι τὸ βάψαι· βαπτὸν οὖν περιβόλαιόν φησιν. ^[5]
- 9 661b οἱ δὲ τάπητα. A b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο <γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ", ἣν Λεσβόθεν ἦγε".
- 9 664a πῶς δὲ δύναται ἡ Καρίνη Λεσβία εἶναι, εἰ μὴ ἄρα ῥητέον ὅτι τὴν Λέσβον τότε Κᾶρες κατῴκουν; A < παρκατέλεκτο γυνή : > ὡς τούτου νενομισμένου.
- 9 664b T il < Φόρβαντος : > Φόρβας βασιλεὺς Λέσβου.
- 9 665 T il Σκῦρον ἐλὼν : ὅτι διὰ τούτων καὶ τὴν Σκῦρον πεπολιορκημένην ὑπὸ Ἀχιλλέως μετὰ τῶν ἄλλων πόλεων παραδίδωσιν.
- 9 668a Σκῦρος δὲ ἐστὶ νῆσος καὶ πόλις τῆς νῦν μὲν Φρυγίας, πρότερον δὲ Κιλικίας, μία δὲ τῶν Κυκλάδων—ἐλαφυραγώγησεν. A Σκῦρον ἐλὼν : οἱ μὲν νεώτεροι ἐκεῖ τὸν παρθενῶνά φασιν, ἔνθα τὸν Ἀχιλλέα ἐν παρθένου σχήματι τῇ Δηιδამείᾳ ἑκατακλίνουσιν†, ὁ δὲ ποιητὴς ἡρωϊκῶς πανοπλίαν αὐτὸν ἐνδύσας εἰς τὴν Σκῦρον ἀπεβίβασεν οὐ παρθένων, ἀλλ' ἀνδρῶν διαπραξόμενον ἔργα, ἐξ ὧν καὶ τὰ λάφυρα δωρεῖται τοῖς συμμάχοις. ^[5]
- 9 668b εἶλε δὲ τὴν Σκῦρον, ὅτε εἰς Αὐλίδα ἐστρατολόγουν διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ Δόλοπας ἀποστάντας τῆς Πηλέως ἀρχῆς "ἔπλεον εἰς Σκῦρον Δολοπηΐδα" (fr. epic. auctoris ignoti). τότε δὲ καὶ τὸν Νεοπτόλεμον ἐπαιδοποιήσατο. εἴκοσι δὲ ἔτη ἐστὶ πάσης τῆς παρασκευῆς τοῦ πολέμου, ὥστε δύναται ὁ Νεοπτόλεμος ὀκτωκαίδεκάτης στρατεύειν. T Σκῦρον ἐλὼν <αἰπεῖαν> , Ἐνυῆος πτολίεθρον : <Ἐνυεύς> Διονύσου καὶ Ἀριάδνης, ὃς Κρήτας ἀγαγὼν ἔκτισε τὴν πόλιν. ^[10]
- 9 668c οἱ δὲ ὁμωνύμως δύο Σκύρους φασίν, ὅτι περὶ Αὐλίδα ἡ Σκῦρος. T ἀνασταδόν , ἔκ τ' ἐρέοντο : πάντες αὐτὸν ἐξερωτῶσι, b (BCE 3 E 4) προσδοκῶντες χρηστόν τι b (BCE 3 E 4) T καὶ τῆς σφῶν σωτηρίας παρ' αὐτοῦ τεκμήριον ἐναργὲς ἀκούσεσθαι.
- 9 671 b (BCE 3 E 4) εἴ π' ἄγε μ'—ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ : ἦτοι στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (sc.
- 9 673-4 673), ἵνα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκωμεν ἢ ῥ' ἐθέλει νήεσσι (674) καὶ ὁ λόγος ἢ πευστικός· ἄρα βούλεται βοηθεῖν; ἢ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀχαιῶν (673), ἵνα ἢ τοιοῦτος ὁ λόγος· ἄγε εἰπέ μοι, εἰ βούλεται βοηθῆσαι. A < πολῦαι ν' Ὀδυσεῦ : > διὰ τὸ φρονιμώτερον εἶναι τῶν ἄλλων τὸ πλεῖστον αὐτῷ τῆς πρεσβείας ἐπετέτραπτο· ὅθεν b (BCE 3 E 4) καὶ ὁ Νέστωρ "Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα" (I 180) b (BCE 3 E 4) T φησί, καὶ οὗτος αὐτὸν πρὸ τῶν ἄλλων ἐρωτᾷ· οὐ γὰρ φρόνησις, ἀνδρείας οὐ τόσον φροντίς. ^[5]
- 9 673

- b (BCE 3 E 4) < ἡ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ : > οὐ περὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς δεξιώσεως αὐτὸν ἐρωτᾷ ἢ περὶ τῆς τῶν δώρων λήψεως, ἀλλὰ τὸ καιριώτερον πάντων προμαθεῖν ἐπείγεται.
- 9 674a1 b (BCE 3 E 4) {ἡ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι} ἐμιμήσατο τὸν σπουδάζοντα τὸ καίριον μαθεῖν.
- 9 674a2 T < ἀλεξέμεναι : > ἐν ἄλλῳ "ἀμυνέμεναι".
- 9 674b A im σβέσαι χόλον : πυρώδης γὰρ ὁ θυμός.
- 9 678a AT il ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὠρίσαντο οἱ φιλόσοφοι (St. V. Fr. III fr. 416, p. 101, 44). "θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος". A < σβέσαι χόλον : > καλῶς τὸ σβέσαι· δίκην γὰρ πυρὸς ὁ θυμός τὰ ἐντὸς ὑποσμύχει.
- 9 678b b (BCE 3 E 4) σὲ δ' ἀναίνεται : εὐσχημόνως οὐ κατήσχυνε τὴν κόρη·ν διὰ γὰρ τοῦ σέ 'τὴν συγγενείαν σου' δηλοῖ.
- 9 679 T αὐτόν σε {φράζεσθαι} : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 9 680a 50 B.) ὀρθοτονεῖ τὴν σέ, ἐπεὶ, φησίν, ἀεὶ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς αἰ πρώτοτυποι φιλοῦσιν ὀρθοτονεῖσθαι. ἐχρῆν δὲ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρίσασθαι, παραιτήσασθαι δέ τινα Ὀμηρικὰ ἄλλως ἀνεγνωσμένα δι' αἰτίαν τινά· "κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι" (K 242), "ἢ μή τίς ς' αὐτόν" (I 406). ἄλλως τε αἰ πρὸ τῆς αὐτός εἰσιν αἰ ὀρθοτονούμεναι, οὐχ αἰ μετὰ τῆς αὐτός. ἐγκλιτικῶς οὖν ἀναγνωστέον. A < αὐτόν σε φράζεσθαι : > ὅτι ἀποτομώτατον τὸ τῆς ἀφόδου, ὅπερ ἐν πρώτοις εἶπεν (sc. ^[5]
- 9 680b I 356—63), ἀπαγγέλλει, τὸ δὲ τελευταῖον, ὅτι, ἐὰν συνελασθῶσιν ἕως < τῶν > αὐτοῦ νεῶν, συμμαχήσει (cf. I 650—5), παραλέλοιπεν, ἵνα μὴ ἀμελῶσι τοῦ βοηθεῖν. A < αὐτόν σε φράζεσθαι : > ταῦτα γὰρ αὐτῷ εἶπεν (sc.
- 9 680c I 346—7). T il {ὅπως κεν νῆας τε} σόης : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου διὰ τοῦ α "σαῶς", τάχα παρὰ τὸ "σαωσέμεν" (I 230) καὶ "ἡὲ σαωθῆναι" (O 503).
- 9 681a1 χρῆται δὲ καὶ ἐκείνῳ· "σὸον δ' ἀνένευσεν" (Π 252). διχῶς οὖν. A Ἀρίσταρχος "σοῶς" καὶ "σαῶς".
- 9 681a2 A im αὐτὸς δ' ἠπείλησεν <—ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας > : καὶ μὴν Φοίνικι μὲν ἔλεγε "φρασσόμεθ', ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερα" (I 619), Αἴαντι δὲ "οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι / πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο" (I 650—1).
- 9 682—3 ἀλλ' ἴσως Ὀδυσσεὺς τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον ῥηθέντα ἀγγέλλει, ἀνακόπτει δὲ τὰ Αἴαντος εἰπὼν "εἰσὶ καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν" (I 688), ὅπως μὴ αἰσχύνοιτο Αἴαντος πλέον κατορθώσαντος. ἢ ἵνα ἐκκόψῃ αὐτῶν τὴν ἐλπίδα καὶ εὐψύχως μαχέσωνται· b (BCE 3 E 4) T ὅθεν καὶ παραινεῖ ὁ Διομήδης "καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους" (I 708)· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ὠβέλισαν τὰ ἔπη. b (BE 3 E 4) T < αὐτὸς δ' ἠπείλησεν : > ὅτι τὸ ἠπείλησε νῦν κατὰ τὴν ἡμετέραν χρῆσιν. ^[10]
- 9 682 A int < παραμυθήσεσθαι : > παραμυθήσεσθαι διὰ τοῦ ε .
- 9 684 T il οἴκα δ' ἀποπλείειν , < ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ > : ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον· οὐ γὰρ εἶπε δῆουσιν, ἀλλὰ δῆτε ε .
- 9 685a A οὐκέτι δῆτε : οὐ δῆομεν· μιμητικῶς γὰρ ἀπαγγέλλει.
- 9 685b1 T ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη.
- 9 685b2 A int Ἰλίου αἰπεινῆς : ἡ διπλῇ, A ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον AA im ὥς ἔφα τ'· εἰσὶ καὶ οἶδε <— ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξει > : ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ἕως τοῦ αὐριο ν , ἣν ἐθέλησιν (692), ὅτι

†καὶ νεώτεροί† τοῖς νοήμασι καὶ τῇ συνθέσει πεζότεροι, καὶ ὅτι ὡς ἀπιστησόμενος μάρτυρας ἐπισπᾶται.

- 9 688–92a A ὡς ἔφα τ'· εἰσὶ καὶ οἶδε <—ἄξει> : τούτους τοὺς στίχους Ἀριστοφάνης ἡθέτει, Ζηνόδοτος τὸν αὖριον (692) μόνον.
- 9 688–92b AT ὡς ἔφα τ'· <εἰσὶ καὶ οἶδε τὰ δ' εἰπέμεν> : στικτέον ἐπὶ τὸ ἔφατ ο .
- 9 688a δύνатаι δὲ καὶ ὑποστίζεσθαι, ἴν' ἧ ὁ λόγος· ὡς εἶπεν, καὶ οὗτοι μαρτυρήσουσιν. εἰ δὲ ἐπιτετήδευται ἢ ἀνάγνωσις, οὐ θαυμαστόν· καὶ γὰρ ὅλοι ἀπρεπεῖς οἱ στίχοι. A ὡς ἔφα τ'· εἰσὶ καὶ οἶδε : συντέμνει τὸ ἀηδὲς τῆς ὑποθέσεως· ἄλλως τε ἵνα μὴ δοκῇ ἀτιμάζειν τοὺς λοιπούς.
- 9 688b A b (BCE 3 E 4) T ἀπορία. ζητεῖται, διὰ τί †μετὰ† τὴν πρὸς Αἴαντα—ἀλλ' οὗτοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐδόκουν. A Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο : οὐχ ὡς πρεσβεύσαντος τοῦ Φοίνικος, ἀλλ' εἰς πίστιν τοῦ ἀποπλευσεῖσθαι.
- 9 690 b (BCE 3 E 4) T <μῦθον ἀγασσάμενοι :> γράφεται καὶ "φρασσάμενοι".
- 9 694a1 Ζηνόδοτος δὲ τὸν στίχον οὐκ ἔγραφεν, Ἀριστοφάνης δὲ ἡθέτει. A im μῦθον ἀγασσάμενοι : Ζηνόδοτος τὸν στίχον οὐ γράφει.
- 9 694a2 Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ. AT μῦθον ἀγασσάμενοι : ὅτι ἐξ ἄλλων τόπων (sc.
- 9 694b Θ 29) ἐστὶν ὁ στίχος· νῦν γὰρ οὐχ ἀρμόζει· τότε γὰρ εἴωθεν ἐπιφωνεῖσθαι, ὅταν ὁ αὐθεντῶν τοῦ λόγου καταπληκτικά τινα προενέγκηται. νῦν δὲ πῶς ἂν ἐπὶ Ὀδυσσεῶς λέγοιτο τοῦ μηνύοντος τὰ ὑπ' Ἀχιλλέως εἰρημένα; A <ἀγόρευσε :> γράφεται "ἀπέειπε".^[5]
- 9 694c A int Ἀτρεΐδῃ κύδιστε : οὐδὲ ὅλως ἐσχημάτισε τὸν λόγον πρὸς Νέστορα εἰπόντα "ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων" (I 56), ἀλλ' ὡς συναλγῶν Ἀγαμέμνονι ταῦτά φησιν.
- 9 697 b (BCE 3 E 4) T <μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα :> ὅτι ταῦτα κατὰ τὸ σιωπώμενον ὁ Ἀχιλλεὺς ἀκήκοεν.
- 9 698a A int <μὴ ὄφελος :> διὰ τοῦ δε .
- 9 698b οὕτως Ἀρίσταρχος, "μὴδ' ὄφελος". A μὴ ὄφελος : ἀντὶ τοῦ οὐκ ὄφελος. αἰὶ δὲ ἀντιστασιώτης τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Διομήδης εὐρίσκεται. A μυρία δῶρα διδούς : ἐπαινεῖ αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν ὡς ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν πολλὰ παρασχόντος.
- 9 699a b (BCE 3 E 4) T {μυρία δῶρα διδούς, ὁ δ'} ἀγῆνωρ : ὅτι ἐνίστε μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀγῆνωρ , ὁ ἄγαν τῇ ἡνωρέῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ χρώμενος, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου, ὁ ἄγαν ὑβριστικὸς καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτωκὼς εἰς ὕβριν.
- 9 699b A καὶ ἄλλως : γράφεται "καὶ αὕτως".
- 9 699c A int T τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ φύσει. T ἐνῆκας : ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ α "ἀνῆκας". καὶ ἔστιν Ὀμηρικὴ πωρὴ ἢ γραφή· "σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε" (E 405).
- 9 700a1 A {ἀγηνορίησιν ἐνῆκας;} τινὲς "ἀνῆκας".
- 9 700a2 καὶ ἔστιν Ὀμήρου· "ἄφρονα τοῦτον †ἀνῆκαν" (E 761). T πρὸ νεῶν ἐχέμεν <λαόν τε καὶ ἵππους / ὀτρύνων> : ἀπὸ τοῦ "κοιμήσασθε" (I 705) πληθυντικοῦ ἐπὶ τὸ ἐνικὸν μετῴθη σχηματίζων· ἐπὶ γὰρ Ἀγαμέμνονα μετήγαγε τὸν λόγο ν .
- 9 708–9 b (BCE 3 E 4) T <ἐχέμεν :> ἀντὶ τοῦ ἔχε σύ, ὦ βασιλεῦ δηλονότι.
- 9 708 T il ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς <ἐνὶ πρώτοις μάχεσθαι> : ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκήκοεν κατὰ τὸ σιωπώμενον ὁ Ἀχιλλεὺς· διό φησιν· "οὐ γὰρ Τυδεΐδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσι / μαίνεται ἐγχείη" (Π 74–5).
- 9 709a

καὶ ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κέχρηται. καὶ ὅτι τῇ ἐχομένῃ Ἀγαμέμνων ἀριστεύει. Α καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι : στρατηγικῶς, πρὸς τὸ καταπλῆξαι τοὺς ἐναντίους τῷ πρόθυμον γενέσθαι τὸν βασιλέα. ^[5]

9 709b b (BCE 3 E 4) T < ἀγασσάμενοι : > γράφεται "φρασσάμενοι".

9 711 T il < σπείσαντες : > Ἑρμῇ δηλονότι.

9 712 T il Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ <ἐκ> τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

9 postscr A αὕτη ἡ ῥαψωδία ἐπιγράφεται "νυκτεγερεσία", <διὰ τὸ> ἐπαναστάντας τοὺς πρώτους τῶν Ἑλλήνων κατασκόπους πέμψαι γνώμη Νέστορος Διομήδη καὶ Ὀδυσσέα.

10 0a A φασὶ τὴν ῥαψωδίαν ὑφ' Ὀμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι καὶ μὴ εἶναι μέρος τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.

10 0b T ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστεῖς Παναχαιῶν / <εὐδον παννύχιοι > : εἰκότως ἀμφοτέρω γὰρ ὕπνου ἀγωγά, καὶ ὁ ἐκ τῆς μάχης κάματος καὶ ἡ ἐπὶ τῇ ἥττῃ δυσθυμία.

10 1-2 παρὰ νηυσὶ (1) δὲ λέγει, ἐπεὶ οἱ φύλακες ἐκτὸς τῶν νεῶν ἦσαν, οἷς τὸ ἐγρηγορέναι ἀναγκαῖον. τοῦτε δὲ† οἱ ἀριστεῖς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκάθευδον, ἀλλ' Ὀμηρος τὸ παννύχιοι (2) καὶ "πανημέριοι" (A 472 al.) εἴωθε τιθέναι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος "παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο / ψυχὴ ἐφεστήκει" (Ψ 105—6)· "παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοί" (H 476)· "οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο" (A 472). Α < ἄλλοι μὲν : > παραιτητέον τοὺς γράφοντας, ὧν ἐστὶ καὶ Ζηνόδοτος, "ἄλλοι μὲν", ἢ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν βουλομένους δασύνειν· ἔστι γὰρ ὁ ποιητῆς παραλειπτικὸς τῶν ἄρθρων. ^[10]

10 1a Α ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν : οἱ γὰρ φύλακες ἔξω νεῶν ἦσαν.

10 1b b (BCE 3 E 4) T εὐδον παννύχιοι : ὡς καὶ "πανημέριοι" (A 472), καὶ "παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος" (Ψ 105).

10 2a T μαλακ ῶ: τῷ πάντας μαλάσσοντι, b (BCE 3 E 4) T ὅθεν καὶ "πανδαμάτωρ" (Ω 5.

10 2b ι 373) καλεῖται. b (BCE 3 E 4) <ἀλ λ' οὐκ Ἀτρείδην— / ὕπνος ἔχ ε:> ἀγρυπνεῖ ὁ στρατηγός, πρῶτα μὲν ὅτι τοὺς πρώην πολιορκουμένους πολιορκοῦντας ὀρᾷ, καὶ ὅτι ἡ εἰς Ἀχιλλεῆα ἐλπίς ἐξεκέκοπτο, ἥς μάλιστα τὴν αἰτίαν εἶχεν.

10 3-4 ἀκήκοε δὲ καὶ τοῦ ὀνείρου λέγοντος· "οὐ χρή παννύχιον εὐδῖν βουλευφόρον ἄνδρα" (B 24)· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τῆς τύχης, τοῦ δὲ ἀμελεῖν ἢ αἰτία ἀπαραίτητος τοῖς στρατηγοῖς. πολλῶν δὲ κατὰ τὴν ποίησιν διηनुσμένων μετὰ μάχας ἵππικας καὶ πεζάς, θεῶν τρώσεις, μονομαχίας, δημηγορίας, ἐκκλησίας ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν, πρεσβείας, καὶ μέχρι τῆς Ἰδης καταγαγὼν τὸν Δία, καὶ ἀστραπαῖς καὶ κεραυνοῖς ποιήσας λειπόμενον τὸ Ἑλληνικόν, ἐπ' ἄλλο εἶδος τρέπεται ὁ ποιητής, διὰ δόλου καὶ νυκτὸς ἀναπληρῶν τὴν μεθ' ἡμέραν ἀτυχίαν τῶν Ἑλλήνων. b (BCE 3 E 4) T πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντ α: τὸ πολυμερὲς καὶ ἀπέραντον τῆς φροντίδος ἄκρως ὑπέγραψεν. ^[10]

10 4 b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅταν ἀστράπτ η: ὅτι παραβάλλει τὸν στεναγμόν (cf.

10 5a K 9—10)· ὡς δ' ὅταν —, οὕτως καὶ ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχὴ ἐστέναζεν. καθ' ἕκαστα δὲ οὐκ ἐπεξείργασται, διότι οὐκ ἔστι πρὸς ἅπαντα ἡ εἰκὼν. Α ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ <πόσις Ἥρης ἡὔκόμοιο > : πρὸς τὸ διαπύρως καὶ ὀξέως καὶ μετὰ σκέμματος γίνεσθαι τοὺς στεναγμούς.

10 5b μεγαλοπρεπῶς δὲ τὸν τῆς Ἑλλάδος στρατηγὸν εἶκασε τῷ μεγίστῳ τῶν θεῶν. b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεὺς πτωχοῦ σχῆμα περικειμένου ταπεινὴν ἔθηκε τὴν εἰκόνα· "ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ" (υ 25). T τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον ἢ χάλαζαν </ ἢ νιφετόν , ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας > : τὸ ἀθέσφατον τῷ χάλαζαν (6) συναπτέον. ^[5]

- 10 6-7 b (BCE 3 E 4) Τ εἰς τρία δὲ διήρηκεν, εἰς ὄμβρον, εἰς χάλαζαν καὶ νιφετόν· b (BCE 3 E 4) ὄμβρος ὑετός, χάλαζα τὸ παχὺ ὕδωρ, νιφετός τὸ λεπτομερές· διὸ ἐπάγει ἐπάλυνεν (7) ἐπέπασσε· πασπάλη γὰρ ἡ γῆρις. b (BCE 3 E 4) Τ τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον <ἀθέσφατον ἢ χάλαζαν> : τῷ πολὺν ἐπήνεγκεν τὸ ἀθέσφατον—ἀναγινώσκουσιν, ἴν' ἢ πολ <λ> ἦν χάλαζαν. ^[5]
- 10 6a1 βέλτιον δὲ τὸ ἀθέσφατον <***> καὶ μὴ δύο καθ' ἑνὸς κεῖσθαι ἐπίθετα. Α βέλτιον τὸ ἀθέσφατον τοῖς ἐξῆς συνάπτειν ἐπὶ τῆς χαλάζης.
- 10 6a2 Α int νιφετόν : ὅτι <οἱ> ὑγιῶς χρώμενοι νείφειν μὲν λέγουσι τὸ χιονίζειν, "ὄμβρον" (Κ 6) δὲ τὸν ὑετόν, "χάλαζαν" (Κ 6) δὲ τὸ ἐν ὑετῷ πεπηγὸς ὕδωρ· διὸ νῦν διαστέλλει ἕκαστον.
- 10 7a Α <ἐπάλυνεν :> ἐπέπασε.
- 10 7b Τ il ἐπάλυνεν : ἐλεύκανεν, ὡς—τοῦ ἀλεύρου. Α <πτολέμοιο> μέγα στόμα πευκεδανοῖο : στόμα α' φθαρτικὸν γὰρ τῶν δι' αὐτοῦ φερομένων σιτίων· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τοῦ πολέμου τὸ στόμα φθαρτικὸν τῶν σωμαμάτων.
- 10 8 πικρὸς δὲ ὁ πόλεμος (ὅπερ δηλοῖ τὸ πευκεδανοῖο) διὰ τοὺς ἀναιρουμένους. Τ π <τ> ολέμοιο μέγα στόμα : ἥτοι μεταφορικῶς—δαπανητικός. Α νειόθεν ἐκ κραδῆς : ἐκ τῶν ἐσωτάτω λογισμῶν· ἔνδον γὰρ ἐν τοῖς ἐπιλογισμοῖς τὰ δεινὰ ὁρῶν καθ' ἑαυτὸν στένει. ^[5]
- 10 10a ἐντεῦθεν κινηθεὶς Φιλότιμος (fr. 1 St.) ἐν καρδίᾳ τὸ ἡγεμονικὸν ἔθετο· ὅθεν γὰρ τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι τὰς ἀρχὰς ἔχει, δηλὸν ὅτι ὁ νοῦς ἐκεῖθεν ἥρτηται. Α b (BCE 3 E 4) Τ τρομέοντο : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "φοβέοντο". ^[5]
- 10 10b1 τὸν δὲ φόβον εἴωθε λέγειν Ὅμηρος τὴν μετὰ φυγῆς δειλίασιν. ἐλέγχεται δὲ ὁ Ζηνόδοτος ἀμαρτάνων ἐκ τοῦ "ὥς δ' αὖτως Μενέλαον ἔχε τρόμος" (Κ 25). Α {τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός;} Ζηνόδοτος "φοβέοντο", κακῶς φησὶ γοῦν "ὥς δ' αὖτως Μενέλαον ἔχε τρόμος".
- 10 10b2 Τ ὅ τ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν : ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἡ βασιλικὴ σκηνή, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες "ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο" (Κ 160).
- 10 11 ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν· ἀλλὰ προσέθηκεν ἂν τὸ φρεσίν, ὡς ἐκεῖ "ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν b (BCE 3 E 4) Τ ἡδὲ δα <ε> ἰω" (Φ 61) καὶ "ὁσόςμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν" (α 115). Τ θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ : πῶς, φησίν, Ἀγαμέμνων— ἴν' εὐχερῶς θεωρεῖν δύναται πάντα. ^[5]
- 10 12 Α Ἰλιόθι πρό : κατὰ παρολκὴν ἢ παραγωγὴν δηλοῖ γὰρ τὸ Ἰλίου, ὡς τὸ "οὐρανόθι πρό" (Γ 3) καὶ "ἐγγύθεν ἦλθε" (Η 219). Τ αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν : ὅτι ἐνθάδε καὶ ἐπὶ τῆς Ὀπλοποιΐας τῶν αὐλῶν μέμνηται· "αὐλοὶ φόρμιγγές τε βόων" (Σ 495).
- 10 13a δεῖ δὲ καὶ τὸ ἀκούων προσυπακούειν ἔξωθεν. Α βραχὺ δὲ διασταλτέον μετὰ τὸ αὐλῶν καὶ ἐνοπήν. ΑΑ int ἐσημειώσατο δὲ—τὰ ὄργανα ταῦτα. Α αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν : τινὲς "αὐλῶν συρίγγων", ἴν' ἢ εἶδος αὐλοῦ ἢ σῦριγγ. ^[5]
- 10 13b ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ὀπλοποιΐᾳ φησίν· "αὐλοὶ σύριγγές τε" (Σ 495). οὐχ Ἑλληνικὸν δὲ οἱ αὐλοί· οὔτε γὰρ Φαίακες (cf. impr. θ 261—5) οὔτε μνηστήρες (cf. α 152—5 al.) οὔτε εἰς τοὺς γάμους Ἑρμιόνης (cf. δ 17—9) οὔτε Πηνελόπης (cf. ψ 143—7) ἐχρῶντο τούτοις. τὴν βαρβάρων δὲ ἄγνοιαν κωμωδεῖ ἐν τοιούτῳ καιρῷ μουσικευομένων ἐπὶ τοσοῦτων πτωμάτων καὶ μὴ μᾶλλον τῷ κοιμᾶσθαι ποριζομένων ἰσχὺν εἰς τὴν αὔριον. Τ αὐτὰρ ὅ τ' ἐς νῆας τε ἴδοι—κῆρ : πανταχόθεν τὸ ἐναντίον ὁρῶν ἐδυσφόρει b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ καὶ ἀνδραποδώδη ποιεῖ, τὸν σκότον ἔχει προκάλυμμα. ^[5]
- 10 14-6 Τ οὐκ ἐπεξῆλθε δέ, ὅσα περὶ τοὺς Ἕλληνας ἦν δεδοικώς, ἀλλ' ἠρκέσθη τῇ τῶν εὐημερούντων διαθέσει ἐμφῆναι τὴν τῶν δυστυχοῦντων κατάστασιν· αἰ γὰρ φιλέλλην ὁ ποιητής. b (BCE 3 E

- 4) Τ ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν <ἀρίστη φαίνεται βουλή> : τὸ προνοητικὸν αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς δηλοῦται μὴ ἀποφάσκοντος τοῖς δεινοῖς. ^[5]
- 10 17 A b (BCE 3 E 4) Τ < Νέστο ρ ' ἐπὶ πρῶτον : > Πάμφιλος τὴν ἐπὶ ἀναστρέφει.
- 10 18a πιθανώτερον δέ ἐστι τὸ ἀκόλουθον φυλάττοντας ἀναγινώσκειν ἐπὶ πρῶτον Νέστορα. οὕτως ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 50 B.). Α Νέστο ρ ' ἐπὶ πρῶτον <Νηλήϊον> ἐλθέμεν <ἀνδρῶν> : ὅτι καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς δεῖ καταφεύγειν εἰς σοφίαν.
- 10 18b A b (BCE 3 E 4) Τ αὐτουργεῖ δὲ δυσωπῶν αὐτόν, ὅπως τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ γέροντος διαφοιτώντων ὑπακούσωσιν οἱ λοιποί. β (BCE 3 E 4) Τ πρὸ ὀλίγου δὲ χωρισθεὶς ὡς ἂν εἰς ἱατροῦ νοσῶν θέλει φοιτᾶν πάλιν, ὥς που καὶ Εὐφορίων φησὶν (fr. 63 P.): "πολλάκι οἱ κλισίῃσι Πυληγενέες <σ> ἰ τε νηυσὶν / ἐννύχιοι πίλναντο, νόσων ἅπερ ἱητῆρος." Τ εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο : εἰσὶν οἱ ἀνέγνωσαν καθ' ἓν μέρος λόγου ὡς εὐμητιν, κακῶς δύο γάρ ἐστι μέρη λόγου, σὺν καὶ μῆτι ν. ^[5]
- 10 19a1 τὸ δὲ ἐξῆς ἐστι {συντέμοισι} συντεκτῆναιτο μῆτιν. Α τὸ ἐξῆς ἐστὶν σὺν αὐτῷ τεκτῆναιτο μῆτιν.
- 10 19a2 A im < ἦτις ἀλεξίκακος : > ὑψοῖ τὰ τῆς βουλῆς λίαν.
- 10 20 T il < δαφρινόν : > λίαν φονευτικόν.
- 10 23a τινὲς δὲ πυρρὸν. b (BCE 3) T il < δαφρινόν .
- 10 23b .. δέρμα λέοντος : > φοβερὸν, καταπληκτικόν. ἢ τὸ ἐκ δαφρινοῦ καὶ καταπληκτικοῦ λέοντος. Α il ἐέσσατο δέρμα λέοντος : ὅτι ἐπὶ τῷ χιτῶνι (cf.
- 10 23c K 21) λεοντὴν τέθεικεν ἀντὶ τῆς ἀσπίδος· διὸ καὶ ἐξῆς (sc. K 34) λέγει· "τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά". ἔντεα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐντὸς ἔχειν τὸν ἄνδρα. καὶ ὅτι οὐ καθοπλίζονται νύκτωρ, ἀλλ' ἔνεκα φυλακῆς, <ὁ μὲν παρδαλὴν ἐνδύεται> , οἱ δὲ λεοντὴν. Α ἐέσσατο δέρμα λέοντος : τινὲς ἐκ τούτου χειμέριόν φασὶ τὸν καιρὸν· πρὸς σκέπην γὰρ ὄμβρων εἶναι τὴν λεοντὴν. ^[5]
- 10 23d Μενέλαον δὲ ὡς ἦττω παρδαλὴν ἐνδύει† (cf. K 29), Δόλωνα δὲ ὡς δειλὸν καὶ ἐπὶ λαθρίδιον πρᾶξιν ὁρμῶντα λυκέαν (cf. K 459). b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δ' αὕτως Μενέλαον ἔχε τρόμος : κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν τῷ Ἀγαμέμνονι.
- 10 25a ἀλλ' ὁ ποιητὴς τῷ βασιλικωτέρῳ προσώπῳ ἀπένειμε τὴν προτέραν τάξιν τοῦ λόγου, ὥστε καὶ τῶν ἀριστέρων, οὓς μὲν διηγείρεν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀκριβῶς διεξέρχεται, τοὺς δὲ ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐπὶ κεφαλαίου λέγει. Α b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δὲ διπλῇ, ὅτι ἀνταποδοτικὸν ἐστὶ τοῦ ἄνω (sc. K 10) γράφειν "τρομέοντο δέ οἱ". ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον. Α {οὐδὲ γὰρ} αὐτῷ : Τυραννίων (fr. ^[5]
- 10 25b 18 P.) τὴν αὐτῷ ἀντωνυμίαν καθ' ἓν ἐλάμβανεν ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 50 B.) τὸν "αὖ" σύνδεσμον παρελάμβανε καὶ τὸ "τῷ" ἰσοδυναμοῦν τῷ τούτῳ, ὁμοίως τῷ "τοῦδ' αὖ <τοῦ> λυκάβαντος" (ξ 161). ἴση δέ μοι δοκεῖ ἡ ἀνάγνωσις εἶναι. ἐπὶ μέντοι <τοῦ> "τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος" κατεπεῖγόν ἐστιν "αὖ", εἴτα "τοῦ" ἀναγνῶναι· κωλύεται γὰρ ἐνθάδε ἐμπαρρησιασθῆναι ὑπὸ τοῦ σημασινομένου τὸ αὐτοῦ. Α < πάθειεν : > ἐν ἄλλῳ "πάθωσιν". ^[5]
- 10 26 A int πουλὺν ἐ φ ' ὑγρὴν / ἤλυθον : ἤλυθο ν , ὥδε ἡ στιγμή.
- 10 27-8 Τ πουλὺν ἐ φ ' ὑγρὴν : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀρσενικῶς, πουλὺν ὑγρὴ ν .
- 10 27 Α παρδαλή : τὸ μὲν ζῶον πόρδαλις, ἡ δὲ δορὰ παρδαλὴ b (BCE 3 E 4) Τ il διὰ τοῦ α γράφεται.
- 10 29a1 T il {παρδαλέην:} πόρδαλις τὸ ζῶον, †πορδαλῆ† ἡ δορά.
- 10 29a2 Α < στεφάνην : > ὅτι στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας.
- 10 30a Α < στεφάνην : > στεφάνη εἶδος περικεφαλαίας πρόβλημα ἐχούσης.

- 10 30b Τ βῆ δ' ἵμεν ἀνστήσων <ὄν ἀδελφεόν> : δῆλον ὡς προεταράχθη Μενέλαος, ὁ δὲ ποιητὴς καταπλήξαι ἠθέλησε διὰ τοῦ βασιλικωτέρου προσώπου.
- 10 32a b (BCE 3 E 4) Τ < ἀνστήσων : > οὕτως Ἀρίσταρχος A im διὰ τοῦ ν ἀνστήσων .
- 10 32b A im Τ ὅς μέγα πάντων Ἀργείων ἦνασσε , θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ : διὰ τᾶχους ἐνέφηνε τὸ ἀξίωμα, καὶ τοῖς ἀρχομένοις ὅπως πρὸς τοὺς ἄρχοντας διακεῖσθαι δέον, καὶ τοῖς ἄρχουσιν ὁποίους ὀφείλουσι παρέχειν ἑαυτοῦς, ἵνα ὡς θεοὶ τιμῶνται.
- 10 32-3 b (BCE 3 E 4) Τ ἔντεα : ὅτι ἔντεα εἶρηκεν, ἦν προσυνέστακε λεοντῆν (cf.
- 10 34 K 23). Α < νηῖ παρὰ πρύμνῃ : > ὅτι πτώσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ παρὰ νηὸς πρύμνη.
- 10 35a1 A im ἀντὶ τοῦ νηός.
- 10 35a2 b (BCE 3) Τ il τῷ δ' ἀσπᾶσιος γένε τ' ἐλθών : εἰ γὰρ ἄλλων ἐδεῖτο, πόσῳ μᾶλλον ἀδελφοῦ.
- 10 35b b (BCE 3 E 4) Τ τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος · / τίφ θ' οὕτως , ἠθεῖε , κορύσσει : ὡς κατεπτηχότος τοῦ βασιλέως.
- 10 36-7 ἦ ὅτι ἐνδιδυσκόμενον αὐτὸν εὔρεν· ὅθεν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄρχεται. b (BCE 3 E 4) Τ < ἠθεῖε : > ὅτι τὸ ἠθεῖε προσφώνησίς ἐστι σεπτική νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον λεγομένη.
- 10 37 A im ὁτρύνεις {τρώεσσι ἐπίσκοπον} : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὁτρύνων.
- 10 38a διηρημένως αἱ Ἀριστάρχου τὸ ὁτρύνεις. Α < ὁτρύνεις : > αἱ Ἀριστάρχου "ὁτρυνέεισ"
- 10 38b1 Τ il διηρημένως Ἀρίσταρχος "ὁτρυνέεισ".
- 10 38b2 Α il Τρώεσιν ἐπίσκοπον : προὔλαβε τὴν Νέστορος γνώμην τὴν περὶ τοῦ δεῖν κατασκόπους πέμπειν (cf.
- 10 38c K 204—12), τοῦ καιροῦ αὐτῷ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ ἔργου ὑποβάλλοντος. καὶ τὸν ἀδελφὸν ὀπλιζόμενον ὁρῶν ὡς καὶ αὐτὸν τοῦτο βουλευόμενόν φησιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπίσκοπον : Ἀρίσταρχος <ὡς> κατάσκοπον. ^[5]
- 10 38d Νικίας (fr. 11 B.) δὲ ἀναστρέφει τὴν ἐπί, ἴν' ἢ ἐπὶ Τρώεσιν. εἰσὶ δὲ οἱ ἀνεγνώκασιν "ἐπίσκοπόν" ὡς "ἀγακλυτόν" (Z 346. θ 502 al.), ἵνα παρέλκη ἢ ἐπὶ. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ συγκατατίθεσθαι· καὶ γὰρ ἤδη ἡ συνήθεια ἐπίσταται τὴν τοιαύτην σύνθεσιν. χρή δὲ νοεῖν ὅτι πολλὴ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ἀπλότητι καὶ ἐν συνθέσει· "δμῶάων σκοπὸς ἐσσι" (χ 396), "καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ἐταίρων" (θ 163). Α ἀλλὰ μὰ λ' αἰνῶς / δεῖδω <—τόδε ἔργον> : ὡς ἤδη δεδογμένης τῆς βουλῆς ἐπιλογισμὸν εἰσάγει. ^[5]
- 10 38-9 κίνησις δὲ τοῦ ἀκροατοῦ· μόνον γὰρ οὐχὶ ἐπιμαρτύρεται ὡς δυσχερὲς ἐπεισόδιον εἰσάξων τῇ ποιήσει. b (BCE 3 E 4) Τ ἀμβροσίην : θείαν, ἐν ἣ βροτοὶ οὐ †περίασιν.
- 10 41 διὰ τοῦτο ἡ νύξ ἀμβρότη. Α im {θρασυκάρδιος} ἔσται : ὁ Ἰξίων (fr.
- 10 41a1 10 St.) "ἔστι" γράφει. Τ Δημήτριος ὁ Ἰξίων Α im γράφει "ἔστίν" Α int ἐν ἄλλῳ †θρασυκάρδιος.
- 10 41a2 Α im χρεὼ βουλῆς <— / > κερδαλέης : ἐπωφελοῦς.
- 10 43-4a1 b (BCE 3) Τ δεῖ, φησί, τὰ ἀπὸ τῆς τύχης προσγινόμενα ταῖς βουλαῖς ἀντισηκοῦν. b (BCE 3 E 4) Τ {κερδαλέης;} ἐπωφελοῦς.
- 10 43-4a2 συνετῆς—ὁ ἐστί τὴν ἀλώπεκα. ἔστι δὲ πανουργότατον τὸ ζῶον. δεῖ, φησί, τὰ ἀπὸ τῆς τύχης λειπόμενα ταῖς βουλαῖς ἀντισηκοῦν. Α χρεὼ βουλῆς : σεμνὸν τὸ τοῦ βασιλέως εἰς ἐπίσκεψιν πλείονα φερομένου.
- 10 43a

ἄμα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ἀναρτᾷ τὸν ἀκροατὴν. b (BCE 3 E 4) T χρεῶ βουλῆς <ἐμὲ καὶ σέ> : ἡ χρεῖα, φησί, τῆς βουλῆς αὐτῆς τῆς λαθραίως γινομένης δι' ἐμὲ καὶ σέ γέγονεν, ἐπεὶ καὶ τὸν στρατὸν ἡμεῖς ἀνηγάγομεν ἐνταῦθα.

10 43b T < χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ : > τὸ χρεῶ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ χρεῖα λέγουσιν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ δεῖ, οἷον δεῖ ἐμὲ καὶ σέ βουλῆς, ἥτοι περὶ βουλῆς διανοεῖσθαι ἀρίστης.

10 43c1 b (BCE 3 E 4) ἀντὶ τοῦ δεῖ.

10 43c2 T il χρεῶ βουλῆς : χρεῖα συμβουλῆς τινὸς ἐμοί—ἀντὶ τοῦ ἔμῃς καὶ σῆς. A κερδαλέης ἢ τίς κεν <ἐρύσσεται ἡδὲ σαώσει> : ὅτι περισσὸς ὁ κέν σύνδεσμος, ἡ ῥῆμα ἐνήλλακται ἀντὶ τοῦ ἦτις ἂν ἐρύσσαιτο.

10 44 καὶ πρὸς τὸ "ἐνθάδε Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιστος" (Z 153). A {ἀργεῖους καὶ νῆας} ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν : ὅτι φανερώς ὁ Ζεὺς ἐβοήθει τοῖς Ἑλλήσι πρὶν ἰκετευθῆναι ὑπὸ τῆς Θετίδος.

10 45 καὶ ὅτι τὸ ἡμιστίχιον ὁ Ζηνόδοτος μετήνεγκεν ἐπὶ τὸν Ἑκτορος λόγον κατὰ τὴν κόλον μάχην (sc. Θ 501). A Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον <—ἱεροῖσιν> : θεοσεβῆς ὑπόνοια μὴ δι' Ἀχιλλέα, διὰ δὲ θυσίας λέγειν τὸν Δία βοηθεῖν.

10 46a b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ φρένα θῆ χ' ἱεροῖσιν : ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ἐπὶ φρένας εἶχ' ἱεροῖσιν".

10 46b A im T οὐ γάρ πω ἰδόμην <— / > ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' <—μητίσασθαι> : ἠϋξῆσε τὰ ἔργα τοῦ Ἑκτορος, ἀνυπέρβλητα φήσας αὐτὰ εἶναι καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ.

10 47-8 b (BCE 3 E 4) T μέρμερ' ἐπ' ἤματι : μερίμνης καὶ φροντίδος ἄξια.

10 48a1 καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κακά. AA int τὸ δὲ ἐπ' ἤματι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν, "ἐν ἡματι", ὁμοίως τῷ "μηνὶ δ' ἐν οὐλῳ" (ω 118). A Ἀρίσταρχος "ἐν ἡματι".

10 48a2 A im οὔτε θεᾶς υἱός : ἀπλοϊκῶς δεῖ λαμβάνειν· οὐ γὰρ πρὸς Ἀχιλλέα ἡ σύγκρισις.

10 50a b (BCE 3 E 4) T < οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο : > λείπει ὑπάρχων.

10 50b1 A int λείπει τὸ ὦν.

10 50b2 T il ἔργα δ' ἔρεξ' <—μήσατ' Ἀχαιοῦς> : ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι παλιλλογεῖ ταῦτα—δι' ἄλλων γὰρ προεῖρηται· "ὅς" Ἑκτωρ ἔρεξε Διὶ φίλος υἱᾶς Ἀχαιῶν" (K 49)—, καὶ ὅτι ἐπὶ ταῦτον φέρει δηθὰ καὶ δολιχόν (52).

10 51-2a1 καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. A ἀθετεῖ ὁ Ἀριστοφάνης. ^[5]

10 51-2a2 T il < δολιχόν : > ἐπὶ καιροῦ.

10 52 T il ἅλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα <—εἴ κ' ἐθέλῃσιν> : πρεπόντως τὴν τάξιν ἐμέρισεν ἀμφοτέροις· καὶ ὁ μὲν νεώτερος καὶ ἥττων τὸ ἀξίωμα ἐπὶ τοὺς πόρρω σκηνοῦντας ἀπέρχεται, ὁ δὲ πρεσβύτερος καὶ βασιλικώτερος ἐπὶ τὸν συνετώτατον Νέστορα καὶ σὺν ἐκείνῳ τοὺς ἄλλους ἐγείρει. ^[5]

10 53-5 πρεπόντως δὲ ἐπὶ μὲν τῶν νεωτέρων καὶ ἥττων ἐνδόξων τὸ κάλεσον (53) προστακτικῶς εἶπε, περὶ δὲ τοῦ Νέστορος παραπεφυλαγμένως φησὶν αἴ κ' ἐθέλῃσιν (55) ἀντὶ τοῦ ἔαν αὐτῷ δόξη χρησίμον εἶναι, b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ τῇ ἐκείνου γνώμῃ τὴν πᾶσαν κρίσιν τιθέμενος. b (BE 3 E 4) T {ἅλλ' ἴθι νῦν} Αἴαντα : ὁ μὲν Δίδυμος (p.

10 53a1 115 Schm.) τὴν Ἀριστάρχειον γραφὴν λέγει "Αἴαντε" δυϊκῶς, ὁ δὲ Τήλεφος λέγει κακῶς εἰρηκέναι τὸν Δίδυμον· οὐ γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας ὁ Μενέλαος πέμπεται. A Ἀρίσταρχος A im δυϊκῶς "Αἴαντε".

10 53a2 A im T il ἅλ' ἴθι νῦν Αἴαντα <καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον> : ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου ὁ Ἀρίσταρχος ἐπραγματεύσατο· ῥητῶς γὰρ λέγεται πλησίον τοῦ Αἴαντος ὁ Ἰδομενεὺς νενεωλκηκέναι.

- 10 53b A < ἐπὶ νῆας : > Ἀρίσταρχος "παρὰ νῆας".
- 10 54 A im < αἶ κε πίθηται : > γράφεται "αἶ κ' ἐθέλησι".
- 10 55 A im {ἐλθεῖν ἐς} φυλάκων : ὡς σκυλάκων· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀνδρῶν τέτακται, οὐκ ἐπὶ τῶν τόπων.
- 10 56a A < ἱερὸν τέλος : > ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα.
- 10 56b σημαίνει δὲ πλείονα ἢ λέξις, ποτὲ μὲν—δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυεΐδῳ (fr. 639 N. 2)· "μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος", καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (or. 6, 30)· "Χερρόνησον δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι διορύξει". ποτὲ δὲ τὴν ἐορτὴν, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (1382)· "σεμνὴν ἐορτὴν καὶ τέλος προσάψομεν". ἱερὸν τέλος ὡς "ἱερὸν ἰχθύν" (Π 407) τὸν μέγαν. ἱερὸν μὲν οὖν τέλος λέγει τὸ θεῖον τάγμα, "ἱερὸν" δὲ "ἰχθύν" τὸν ἄνετον καὶ ἱερὸν βοῦν (cf. A 99 al.), ἀπὸ τοῦ ἴεσθαι. A ἱερὸν τέλος : ὅτι τοῖς καθεύδουσιν ἄδειαν παρέχουσιν, ὅ ἐστι θεοῦ ἴδιον. ^[5]
- 10 56c b (BCE 3 E 4) T κείνου γὰρ κε μάλιστα πιθοῖατο : διὰ δύο, ὅτι τε τὸν υἱὸν παρέσχευεν αὐτῶν ἄρχειν, καὶ αὐτὸς δυσωπεῖ παρῶν καὶ ἐπιτελλόμενος.
- 10 57 παιδευτικῶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐτέρῳ παραχωρεῖ τὰ τῆς πειθοῦς. b (BCE 3 E 4) T καὶ Ἰδομενῆος ὁπάων : ἵνα καὶ αὐτὸς παρῶν (cf.
- 10 58 K 112) αἰδέσιμος γένηται τοῖς φύλαξιν. T πῶς γὰρ μοι μύθῳ <—κελεύεις> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου καὶ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς πευστικῶς τὰ ἐξῆς προενεκτέον.
- 10 61a A πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι : πιθανῶς· ὁ μὲν γὰρ ἐκπεπληγῶς οὐ προνοεῖ τὸ πᾶν τῆς ἐπιταγῆς, ὁ δὲ ὡς προπαρεσκευασμένος ἐρωτᾷ τὸ πῶς.
- 10 61b b (BCE 3 E 4) T ἡ διὰ τὸ ποικίλον ἐξ ἀμφοῖν συνίσταται. T αὖθι μένω μετὰ τοῖσι : αὖθι ἐν τοῖς φύλαξιν· ὅθεν καὶ Ἀγαμέμνων ἐξῆς (sc.
- 10 62 K 126—7) πρὸς τὸν Νέστορά φησι· "κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων / ἐν φυλάκεσσιν". b (BCE 3 E 4) T ἡ ἐθέω <μετὰ ς' αὖτις> : πρὸς τὸ πρόθυμον τοῦ βασιλέως ς.
- 10 63 καὶ ἔστιν ἐμπαθὲς δύο βασιλεῖς οὕτως αὐτουργεῖν. b (BCE 3) T αὖθι μένειν, <μή πως ἀβροτάζομεν ἀλλήλοισιν> : ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, μένειν ἀντὶ τοῦ μένε.
- 10 65 τὸ δὲ ἀβροτάζομεν ψιλωτέον ὁμοίως τῷ "ἥμβροτες" (E 287. X 279)· τινὲς γοῦν κυρίως ἡγοῦνται τὸ βροτοῦ μὴ ἐπιτυχεῖν, ἀλλὰ ἀμαρτῆσαι, ὥστε καὶ στέρησιν ἐγκεῖσθαι. A μή πως ἀβροτάζομεν <. ^[5]
- 10 65–6 .. / ... > · πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι : δηλὸς ἐστὶν ἐκ τούτων ἔμπειρος ὢν τεκτονικῆς· εἰς γὰρ πολλὰς ὁδοὺς τέτμηται τὸ ναύσταθμον, ἵνα ταχέως ἀπὸ τῶν σκηνῶν ἀπαντῶσι πρὸς τὰς βοηθείας. T φθέγγο : τεχνικῶς, ἵνα ἐκ τῆς φωνῆς ἐπιγινώσκηται φίλος ὢν, μὴ καὶ ὑπονοήσωσιν ἔφοδον εἶναι πολεμίων.
- 10 67a καὶ Νέστωρ πρὸς Ἀγαμέμνονά φησι (K 85)· "φθέγγο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχο". A b (BCE 3 E 4) T {καὶ} ἐγρήγορθαι {ἄνωχθι}· τὸ ἐγρήγορθαι ἀνέγνωμεν προπαροξύνοντες.
- 10 67b οὐκ ἐχρῆν δέ· εἴτε γὰρ συγκοπή ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορέναι <***>, ὅφ <ε> ἵλει παροξύνεσθαι, καθότι τὰ εἰς θαι λήγοντα ἀπαρέμφατα, ἔχοντα πρὸ θ ἀμετάβολον, παροξύνεται, κεκάρθαι τετίλθαι ἐσπάρθαι. μίαν μέντοι ἀφορμὴν ὁρῶ τοῦ δύνασθαι προπαροξύνεσθαι τὸ ἐγρήγορθαι τὸ τὰ εἰς θαι λήγοντα, τῇ ορ συλλαβῇ παραληγόμενα, μὴ παρ' ἄλλῃ τινὶ διαλέκτῳ ὁρᾶσθαι ἢ τῇ Αἰολίδι, τέτορθαι μέμορθαι ἔφθορθαι· ὅθεν ἐπεὶ ἡ παράληξις Αἰολικωτέρα ἐγένετο, καὶ ὁ τόνος ὁμοίως τοῖς προκειμένοις. A ἐγρήγορθαι ἄνωχθι : πρὸς τὸ διαμένειν τὴν φυλακὴν. ^[5]
- 10 67c ἐπεὶ δὲ τὸ ἄνωχθι ἀνοίκειον τῷ καιρῷ, πρόσκειται τὸ "πάντας κυδαίνων" (K 69). b (BCE 3 E 4) T ἄνωχθι : ἐνεστῶτός ἐστι καὶ παρατατικοῦ μᾶλλον ἢ περ παρακειμένου.

- 10 67d ἀναλογώτερον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 628)· "ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν". καὶ δῆλον ὅτι μεταβέβληται τὸ γ εἰς τὸ χ ἐν τῷ ἄνωχθι διὰ τὸ θ . ὁ μὲν οὖν Ἀπολλώνιος (cf. Frg. p. 91) εἰς ε βούλεται εἶναι τὰ τοῦ παρακειμένου προστακτικὰ καὶ ἱκανῶς τῷ λόγῳ συνηγορεῖ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,816,31) εἰς θι τοῦναντίον· μηδὲ γὰρ εἶναι τὴν εἰς ε κατάληξιν. Α πατρόθεν ἐκ γενεῆς : δυσωπεῖ γὰρ ὑπόμνησις προγονικῆς ἀρετῆς καὶ πατέρων πράξεις ἐπαινούμεναι τὸ μὴ καὶ αὐτὸν εἶναι μιμητὴν ἐκείνων, ἀλλὰ καθαιρετικὸν τῆς περὶ αὐτὸν εὐγενείας. ^[5]
- 10 68a Α πατρόθεν ἐκ γενεῆς : ὡς ὅταν λέγῃ "διογενὲς Λαερτιάδῃ" (B 173 al.
- 10 68b), τὸν πατέρα δηλοῖ, τὸ δὲ "διογενέσ" τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους. Α b (BCE 3 E 4) Τ πατρόθεν ἐκ γενεῆς : ὅτι ἀρχαϊκὴ ἢ συνήθεια, ὥστε εἴ που τοιοῦτον εὐρίσκομεν, εἰδέναι δεῖ ὅτι οὐκ ἐπιθέτου ἔχει χώραν.
- 10 68c Α πάντας κυδαίνων : ἀνακτώμενος καὶ προτρεπόμενος τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ.
- 10 69 Τ Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν : παθητικὰ ταῦτα δύο ἀδελφοὺς τοιαῦτα περὶ τῆς ἰδίας ψυχῆς καὶ γονῆς ὑπονοεῖν.
- 10 71 Τ εὖ ἐπιτείλας : ἐπεσημήνατο τοὺς λόγους ὡς καὶ καλῶς εἰρημένους καὶ παραγγελθέντας στρατηγικῶς.
- 10 72 b (BCE 3 E 4) Τ εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ : οὐδὲ ταῦτα ἔῃ, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτοῖς σῶζει· μαλακὴ γὰρ στρωμνὴ ἐστὶ τῷ γέροντι, ὡς καὶ τῷ Φοίνικι b (BCE 3 E 4) Τ "κῶεά τε ῥῆγός τε" (I 661), Τ τῷ δὲ Διομήδει νεωτέρῳ ὄντι "ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός" (K 155)· τὸν δὲ Ὀδυσσεά κατέκλινεν Εὐμαιὸς ὑποβαλὼν "ῥῶπασ" (ξ 49) καὶ "δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός" (ξ 50): b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τῷ Διὶ Γῇ "νεοθηλέα ποίην" ἀναδίδωσι "λῳτόν τ' ἐρσήεντα ἠδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον" (Ξ 347—8). ^[5]
- 10 75a Τ {εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ παρὰ δ'} ἔντεα : ὅτι ἔντεα οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλὰ κυρίως μὲν ἄσπιδας καὶ περικεφαλαία, τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν.
- 10 75b Α < ἔντεα : > παρὰ τὸ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι τὸν φοροῦντα. Α im πὰρ δὲ ζωστήρ < κεῖτο παναίολος > : ὅτι δοκοῦσί τινες ταῦτ' εἶναι ζῶμα καὶ ζωστήρα.
- 10 77a οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ ζῶμα καλεῖ τὸ συναπτόμενον τῇ μίτρᾳ ὑπὸ τὸν στατὸν θώρακα. τὸ δὲ ἔξωθεν συνδέον πάντα ζωστήρα. καὶ ὅτι τὸ παναίολον ἐπὶ τῶν λαμπόντων. Α ζωστήρ κεῖτο : ζωστήρ ζώσματος διαφέρει· ζῶμα γὰρ τὸ προσραπτόμενον κατὰ τὰ πέρατα τοῦ θώρακος.
- 10 77b Τ ῥ' ὁ γεραιός / ζών < ν > υ θ' , ὅ τ' ἐς πόλεμον : τὸν παρ' ἡλικίαν ἀνδριζόμενον δηλοῖ.
- 10 77-8 Τ < λαὸν ἄγων : > μεῖζον τὸ ἐγκώμιον τοῦ Νέστορος γένοιτο, εἰ λαόν τις ἀκούοι < τὸν > σύμπαντα, μὴ τὸν τῶν Πυλίων μόνον.
- 10 79a Τ il ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ : ἀναιρεῖ τὰς προφάσεις τῶν ἀργεῖν ἐθελόντων, δεικνὺς ὡς καὶ τοῖς φυσικοῖς ἐλαττώμασιν οἷδεν ἀντιτάττεσθαι προθυμία.
- 10 79b b (BCE 3 E 4) Τ < οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ : > οὐκ < ἐν > ἐδίδου διὰ τὸ γῆρας.
- 10 79c1 Α int τὸ δὲ ἐπέτρεπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ οὐδὲ ὑπετάττετο αὐτῷ.
- 10 79c2 Τ < ἐπέτρεπεν : > Ἀρίσταρχος "ἐπέτρεπε".
- 10 79d1 Α im {ἐπέτρεπε γήραϊ :} ἐπέτρεπε διὰ τοῦ ε.
- 10 79d2 Τ ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος < κεφαλὴν ἐπαείρας > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀγκῶνος.
- 10 80a τηρητέον δὲ τοῦτο ὅτι ὀρθωθῆναι καὶ στῆναι οὐ πάντως ἐπὶ τῶν ποδῶν τάττει, πρὸς ἐκεῖνα "ἔζετο δ' ὀρθωθείς" (B 42) καὶ "ἐζόμενος δ' ἐπὶ γούνα" (Ξ 437). Α ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ'

ἀγκῶνος <κεφαλὴν ἐπαείρας> : εἰς τὸ ἀγκῶνος ἢ διαστολή· b (BCE 3) Τ πρὸς τὸ "ἔζετο δ' ὀρθωθείς" (B 42).

10 80b Τ λείπει δὲ ὁ καί, ἴν' ἧ 'καὶ κεφαλὴν ἐπαείρας'. b (BCE 3) Τ τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας : τετάρακται μέν· σκόπει δὲ τὴν προσοχήν, <ἦν> διὰ τοῦ γέροντος ἐνδείκνυται· ὃς οὐδὲ φθεγγομένου ἦσθετο τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ προὔλαβε τὸν λόγον διὰ τῆς ἐρωτήσεως.

10 82 b (BCE 3 E 4) Τ καλῶς δὲ νυκτὸς οὔσης καὶ ὡς γέρων ἀγνοεῖ. Τ ὅτ <ε θ '> εὐδουσιν βροτοὶ ἄλλοι : ἄλλοι· οὐ γὰρ οἱ γέροντες.

10 83a1 οὔτοι δὲ καὶ διὰ τὸν καιρὸν καὶ τὴν φρόνησιν ἀγρυπνοῦσιν. Τ ἔθος δὲ τοῖς γέρουσιν αὐπνεῖν καὶ μηδὲν φροντίζουσιν.

10 83a2 οὗτος δὲ καὶ διὰ τὸν καιρὸν τοῦτο ποιεῖ. b (BCE 3 E 4) ἡέ τι ν' οὐρήων <διζήμενος ἦ τι ν' ἐταίρων> : ἀθετεῖται, ὅτι οὐρήων βούλεται λέγειν τῶν φυλάκων, καὶ οὐκ ἐκράτησε τοῦ σχήματος· οὔρον γὰρ λέγει ὡς κοῦρον τὸν φύλακα, οὐρέα δὲ τὸν ἡμίονον.

10 84a καὶ ὅτι ἄκαιρος ἡ ἐρώτησις. Α ἡέ τι ν' οὐρήων διζήμενος : ὥσπερ τὸ ἀνδροφονῆα, πομπῆα (cf.

10 84b γ 325 al.), "ἡνιοχῆα" (Θ 312 al.), οὕτως οὐρήα· οὔρος οὐρεὺς ὡς πομπὸς πομπεύς. Τ φθέγγεο, μηδ' ἀκέων <ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεῶ> : ταρασσόμενός φησιν· 'εἰπέ, δι' ἣν αἰτίαν πρὸς με ἦλθες'.

10 85a1 ἅμα δὲ καὶ διὰ τῆς φωνῆς θέλει μαθεῖν, μὴ ἐχθρὸς εἶη (οὔπω γὰρ εἶχον συνθήματα)· ἢ ἴσως ὑπονοεῖ, μὴ θρασυμῆδης ἐστὶ τὴν τάξιν ἐκλελοιπῶς τῶν φυλάκων. Τ ταρασσόμενός φησιν· 'εἰπέ, δι' ἣν αἰτίαν πρὸς ἐμὲ ἦλθες'· ἐκπλήττεται γὰρ ὑπονοῶν τὴν τῶν πολεμίων ἔφοδον. [5]

10 85a2 b (BCE 3 E 4) < ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ : > ὃ προσέταξε τῷ Μενελάῳ, τοῦτο πράσσει, "πατρόθεν ἐκ γενεῆς" (K 68) αὐτὸν καλῶν.

10 87 b (BCE 3 E 4) Τ il γνῶσσαι Ἀτρεΐδῃ <ν—διαμπερές> : ἅμα τῇ ἀνακλήσει τοῦ ὀνόματος καὶ τῇ παραθέσει τῶν συμφορῶν τὸ πάθος ἐκίνησεν.

10 88–9a1 Τ ἅμα τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ὀνόματος τὸ πάθος ἤρξατο κινεῖν, τὰς συμφορὰς παρατιθεῖς.

10 88–9a2 b (BCE 3 E 4) < Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές : > ὃν ὁ Ζεὺς τῇ κακοπαθ <εἶα> ἐνέβαλε μέχρι τέλους.

10 89 Α im < ἐν στήθεσσι : > τὸ ζωτικὸν περικάρδιόν φησιν.

10 90 Τ il πλάζομαι ὥδε : ὥδε μόνος, ὡς ὀρᾷς, περιέρχομαι.

10 91 ἀσύνδετος δὲ ὢν ὁ λόγος τὸ κομματικὸν τοῦ πάθους ἔχει. b (BCE 3 E 4) Τ πλάζομαι : οὐδὲν ἐστηκώς—πράγμασι. Α ἀλλὰ μέλει πόλεμος <καὶ κήδε' Ἀχαιῶν> : ὥστε καὶ ἔπαινος τοῦ φόβου ἢ τῶν κοινῶν πρόνοια, καὶ ἵνα σύμψηφον ἔχη τὸν Νέστορα.

10 92 Τ Δαναῶν πέρι δεΐδῃα : πιθανώτερόν πῶς ἐστὶν ἀναστρέφειν δύναται δὲ καὶ τὸ ἕτερον.

10 93 Α ἀλαλύκτῃμαι : παρὰ τὸ ἀλάλημαι ἢ λέξις.

10 94 τῷ δὲ πλεονασμῷ τῶν στοιχείων ἐπιτετάρακται. b (BCE 3 E 4) Τ κραδίη δέ μοι ἔξω / στηθέων ἐκθρόσκει : φαντασία τις προσπίπτει τῆς ἐκπηδῆσαι βιαζομένης καρδίας.

10 94–5 b (BE 3 E 4) Τ στηθέων ἐκθρόσκει : Νικίας (fr.

10 95a 12 B.) κατ' ἰδίαν τὴν πρόθεσιν ποιεῖ, ἵνα τὸ ἐξῆς γένηται ἐκ στηθέων θρώσκει. ἄμεινον δὲ ἐν ποιεῖν, ἐκθρόσκει ὡς ἐκτρέχει. Α τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα : κακῶς Νικίας (fr.

10 95b 13 B.) ἀναστρέφει· μεταξὺ γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ. Α ἐπεὶ οὐδὲ σέ < γ '> ὕπνος ἰκάνει : ἵνα μὴ δόξη ἐμποδίζειν πρὸς τὸν ὕπνον τῷ γέροντι.

10 96

- b (BCE 3 E 4) Τ ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν : ὅτι ἐφ' ὕψους αἱ νῆες, καὶ ἀλλαχοῦ "κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας" (E 26).
- 10 97a Τ ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν : προπαρασκευάσαι γὰρ αὐτοὺς θέλει, μή πως ἔλθωσιν οἱ πολέμιοι διὰ νυκτός.
- 10 97b Τ < καταβείομεν : > θαρραλεωτέρους τοὺς σκοποὺς ποιήσοντες.
- 10 97c Τ μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες < ἡδὲ καὶ ὕπνῳ > : προαπολογεῖται ὡς διὰ τὸν Θρασυμήδην, εἰ καὶ ἀνθρώπινόν τι πάθοι.
- 10 98a1 ἐκεῖνοι δὲ κρείσσονες ὀρώνται τῶν παθῶν. τὸ δὲ ἀδηκότες ἀηδισθέντες, καὶ "δείπνου ἀδήσειεν" (α 134). ὕπνῳ τῇ ἀγρυπνίᾳ· "ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος" (ζ 2). Τ ἀηδισθέντες. ^[5]
- 10 98a2 ὕπνῳ δὲ τῇ ἀγρυπνίᾳ λέγει· "ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος". b (BCE 3 E 4) ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ : ὅτι Ζηνόδοτος μὴ νοήσας τὸ σημαίνόμενον γράφει "ἀδηκότες ἡδέϊ ὕπνῳ / κοιμήσονται".
- 10 98b ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα, ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. A < δυσμενέες—οὐδέ τι ἴδμεν : > περισσὸν τὸ τ ί .
- 10 100 ἐνῆλλαξε δὲ τὴν φράσιν· ἔδει γὰρ 'μὴ ἐκεῖνοι μὲν ἀμελήσωσιν, ἐπέλθωσι δὲ οἱ πολέμιοι'. b (BCE 3) Τ < μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσωσι μάχεσθαι : > ἀπολογεῖται ὡς δεόντως εἰπών.
- 10 101 Τ il < οὐδέ τι ἴδμεν / μή πως καὶ διὰ νύκτα : τοῦτο πρὸς καιρὸν εἴρηκεν—νυκτὸς πολεμεῖν.
- 10 100-1 Α Ἀτρεΐδῃ κύδιστε : κύδιστον γὰρ πάντων βασιλεύς.
- 10 103 ἐκ προοιμίων δὲ ἀνακτᾶται τὸ καταπλήξαν τοῦ βασιλέως. Τ οὗ θην Ἑκτορι πάντα νοήματα < μητίετα Ζεὺς / ἐκτελέει > : αἱ γὰρ ἄκραι τῶν εὐτυχιῶν μεταβολὰς ποιοῦσιν.
- 10 104-5a πιθανῶς δὲ νῦν μὲν παραθαρσύνει τὸν Ἀγαμέμνονα· ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς τεταπεινωμένον· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (sc. K 157—161) τὸν Διομήδην φοβεῖ εὐρὼν βαθέως καθεύδοντα. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ φησιν "οὐκ αἴεις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίῳ / εἵταται;" (K 160—1)· Τ δεῖ γάρ, ὡς ἔοικε, τοὺς μὲν πεφοβημένους θαρσύνειν, τοὺς δὲ θαρροῦντας φοβεῖν, ὅπως μήτε τῷ δέει τις ἐκπλήττοιο μήτε τῷ θάρσει ἀπαρασκευάστος γίνοιτο. b (BCE 3 E 4) Τ οὗ θην Ἑκτορι < —ὅσα πού νυν ἐέλπεται > : οἶδε γὰρ ὡς δι' αὐτόν. ^[5]
- 10 104-5b ὑποκορίζων δὲ Ἑκτορι (104) φησίν, ἅμα δὲ ὅτι οὐ μέμφεται τὴν πρώτην βουλὴν (cf. A 275—6. 282—4) οὐδὲ πρὸς τὴν ἀπόβασιν ἐξεταστέον τὰς βουλάς. Τ ὅσα πού νυν < ἐέλδεται > : τὸ νῦν ἐνθάδε συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ "δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος" (Ψ 485).
- 10 105 Α σοὶ δὲ μά λ ' ἔψο μ ' ἐγώ : μά λ α , ἵνα μὴ δοκῇ δι' ἀνάγκην ἔπεσθαι αὐτῷ.
- 10 108a Τ ποτὶ δ ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους : καλῶς οὐχ ὁ Ἀγαμέμνων καθ' ἑαυτὸν ἐγείρει τοὺς ἀριστεάς, ἔχων τῆς Ἀχιλλέως ὀργῆς τὴν αἰτίαν.
- 10 108b b (BCE 3 E 4) Τ {ἡμὲν τυδείδην} δουρὶ κλυτόν : τὸ κλυτός, εἰ πτωτικὸν κατάρχοι, ἐν συνθέσει < βαρύτονόν > ἐστι, τοξόκλυτος, "ὄνομάκλυτος" (X 51), εἰ δὲ ἄπτωτον, φυλάσσει τὸν αὐτὸν τόνον, "περικλυτός" (A 607 al.
- 10 109), "ἀγακλυτός" (cf. Z 436 al.)· διὸ σημειωτέον τὸ "ναυσικλυτός" (cf. η 39 al.) ὀξυνόμενον· ὅτι γὰρ σύνθετόν ἐστι, δηλὸν ἐκ τοῦ μένειν τὸ α τῆς ναυσίδοτικῆς κατ' ἰδίαν γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ η λέγεται ἢ διὰ τοῦ ε , ἐν δὲ συνθέσει διὰ τοῦ α , "Ναυσικάα" (ζ 17 al.), "Ναυσίθοοο" (ζ 7 al.). τὸ μὲν οὖν δουρὶ κλυτός ἐν παραθέσει ἐστίν. Α ἡ δ ' Αἴαντα ταχὺν < καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν > : ὅτι πλησίον τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ὁ Μέγης ἐ < νε > νεωλκήκει· καὶ διέσταλκε δὲ προσθεῖς ταχύ ν . ^[5]
- 10 110

- ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου. A < Φυλέος ἄλκιμον υἱόν : > τὸν Μέγητα. A im
< ἀλ λ ' εἵ τις .
- 10 111a .. καλέσειεν : > †τὸ ε † περιττόν. A int < εἵ : > ἀντὶ τοῦ εἴθε.
- 10 111b T il ἀντίθεόν τ ' Αἴαντα < καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα > : πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅτι πλησίον
ὁ Ἰδομενεὺς Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐ < νε > νεωλκήκει.
- 10 112 A τῶν γὰρ νῆες < ἕασιν > ἐκαστάτω : διὰ σχήματος ἐδηλώθη, διὰ τί Μενέλαος ἐκεῖ
ἀπέσταλται, ὥστε οὐκ ἄργον τὸ "ρίμφα θέων" (K 54).
- 10 113 T < ἐκαστάτω : > πορρωτάτω. T il ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα < καὶ αἰδοῖον Μενέλαον/
νεικέσω > : χάριεν τὸ τῆς ὑποθέσεως· εὐρίσκεται γὰρ προαναβλέψας ἤδη, †περὶ αὐτὸν
μέμφεται.
- 10 114-5a1 T χάριεν τὸ τῆς ὑποθέσεως· ὅπερ γὰρ εὐρίσκεται ἤδη πεποιηκῶς Μενέλαος, †περὶ αὐτὸ
μέμφεται.
- 10 114-5a2 b (BCE 3) νεικέσω < — / > ὡς εὔδει < — / > νῦν ὄφελεν < — > πονέεσθαι : ἀποδέχεται οὖν
τὸν Ἀγαμέμνονα συνεργοῦντα τῷ καιρῷ.
- 10 115-7 T < εἵ πέρ μοι : > οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 10 115a τινὲς δὲ "εἰ καὶ μοι". T il < νεμεσήσῃ : > γράφεται "νεμεσήσεται".
- 10 115b A im ὡς εὔδει· σοὶ δ ' οἶω < ἐπέτρεψεν πονέεσθαι > : ὅτι τὸ πονέεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν.
- 10 116 καθ' ἑαυτὸ δὲ ἀναγνωστέον τὸ ὡς εὔδει ἐν θα < υ > μασμῷ ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον "νεικέσω" (K
115) ὡς εὔδει ι . A νῦν ὄφελε < ν > κατὰ πάντας ἀριστῆας < — ἀνεκτός > : πρεπόντως τὸν
πόλεμον ἀποσιωπᾷ, ὁ μέντοι Μενέλαος τοῦτο ἐνθυμεῖται· "τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα" (K 27).
- 10 117-8 T < πονέεσθαι : > διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.
- 10 117 A im < χρειῶ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός : > ὅτι ἀνεκτὸς ἢ χρεῖα, οὐκ ἀνεκτὴ.
- 10 118 A int ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα : οὐχ ὡς συκοφαντοῦντι τῷ Νέστορι μέμφεται οὐδὲ
καθάπαξ ὑπεραπολογεῖται τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλ' ὁμολογῶν αὐτὸν ἐνίστε ἀμελεῖν.
- 10 120a δεξιῶς οὖν τὸν λόγον ἐκέρασεν. b (BCE 3 E 4) T < καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα : > ὅτι περισσὸς ὁ
καί.
- 10 120b A int οὐ τ ' ὅκνω εἴκων οὐ τ ' ἀφραδίῃσι νόοιο : φιλαδέλφως ἀπολογεῖται.
- 10 122 δύο δέ ἐστι, δι' ὧν γίνεται ἡ ῥαθυμία, ἀμέλεια καὶ ἄνοια. A b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (δ
371—2)· "νήπιος ἦε χαλίφρων / ἦε ἐκὼν †μεθίει†". ὥστε τὸ δοκοῦν ἀμάρτημα εἰς ἐγκώμιον τῆς
πειθαρχίας περιίσταται. AT ἀλ λ ' ἐμέ τ ' εἰσορόων < καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν > : ἀλλ' εἰς
ἐμὲ ἀποβλέπων. ^[5]
- 10 123 οὔτε τὸν Νέστορα συκοφάντην ἐποίησεν οὔτε τὸν Μενέλαον ἄργον. ἅμα δὲ καὶ τὸν
φιλάδελφον ἐμφανίζει· ὅτι ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦ πάντα ποιῶ κακῆϊνος ἐκδέχεταιί μου τὴν ὁρμὴν,
οἷον εἶναι δεῖ νεώτερον ἀδελφὸν πρὸς πρεσβύτερον. A μά λ ' ἐπέγρετο : ὁ Ἰξίωv (fr. ^[5]
- 10 124a1 11 St.) "μέγ' ἐπέγρετο". καὶ μήποτε ἡ Ἀριστάρχειος οὕτως εἶχεν. A ἐν ἄλλῳ "μέγ' ἐπέγρετο".
- 10 124a2 A int καὶ μοι ἐπέστη : ταχέως ἐδήλωσεν ὡς πολλῷ προὔλαβεν αὐτὸν ἀναστάς.
- 10 124b1 T ἐπέστη ταχέως.
- 10 124b2 ἐδήλωσε δὲ ὡς πολλῷ προὔλαβεν αὐτὸν ἐκεῖνος ἀναστάς. b (B [bis], C, E 3 [bis]) {ἐν φυλάκεσ'}
ἵνα γάρ σφιν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἵνα γάρ μιν".
- 10 127a

ἔστι δὲ ἐνικὸν τὸ μίν, βούλεται δὲ ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ σφίν 'αὐτοῖς' σημῆναι· διὸ καὶ ἐξῆς (immo K 126) ἐπιφέρει "κείνους δὲ κιχησόμεθα". A < ἡγερέεσθαι : > διὰ τοῦ θ αἱ Ἀριστάρχου "ἡγερ <έθ> εσθαι".

10 127b1 A im διὰ τοῦ † ε † τὸ ἡγερέεσθαι .

10 127b2 T il < οὐ τίς οἱ : > ἔξω τοῦ τ , οὐ τίς οἱ .

10 129 A im οὐτίς σοὶ νεμεσῆσεται <—καὶ ἀνώγη > : οὐδεὶς τῶν κελευομένων ἀντερεῖ, ὅταν αὐτουργοῦντα τὸν βασιλέα ὀρᾷ· b (BCE 3 E 4) T "ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα" (K 70).

10 129–30 T < ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγη : > χωρὶς τοῦ ς , ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγη .

10 130a1 A int οὕτως χωρὶς τοῦ ς .

10 130a2 T il διπλὴν ἐκταδίην : οἰκεία στολὴ τῷ γέροντι διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν νύκτα.

10 134a AT οὐλὴ {δ' ἐπενήνοθε}: ὡς "κούρη" (B 872 al.

10 134b)· οὕτως γὰρ καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ ἐβαρύνετο "οὐλῶν τε ταπήτων" (Π 224). καὶ μήποτε ἀνάλογος ἢ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνάγνωσις πρὸς τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἴ γε ὀξυτονοῦσι τὸ ὄνομα λέγοντες οὐλὸς ἄνθρωπος καὶ οὐλὴ κόμη. οὐ δέον δέ· τὰ γὰρ εἰς λος λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἥτοι μόνῳ ἢ μεθ' ἐτέρου φωνήεντος, βαρύνεται, πόλος στόλος κοῖλος δοῦλος. οὕτως καὶ οὔλος. προσέθηκα δὲ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ λ ἄλλο σύμφωνον διὰ τὸ μοχλός. τὸ μέντοι θολός ὀξυνόμενον πρὸς ἀντιδιαστολήν ἐστιν. A < βῆ δ' ἰέναι— / > πρῶτον ἔπει τ' Ὀδυσῆα <— / ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε > : γελοίως τινὲς στίζουσι μετὰ τὸ πρῶτον (137).^[5]

10 136–8 συναπτέον οὖν αὐτὸ τοῖς ἐπομένοις· ἔστι γὰρ τὸ ἐξῆς, ἔπειτα Ὀδυσσεά πρῶτον ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε <ν>· ἔστι γάρ τι καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πρῶτον. A πρῶτον ἔπειτα <—ἀνέγειρε > : οὐ δεῖ διαστέλλειν <μετὰ> τὸ πρῶτον (137).^[5]

10 137–8 πρὸς τὸν ὅμοιον δὲ ἅπεισι πρῶτον. T ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος : οὐδὲν ἔτι ποιεῖ Ἀγαμέμνων, ἀλλ' ἔπεται αὐτῷ, τοῦτο δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ ὡς ἐν ταῖς χρεαῖαις ὁ λόγος δυνατὸς ὀφείλει πάντα πράσσειν, οὐχ ὁ βασιλεὺς.

10 138 b (BCE 3 E 4) T καὶ Ὀδυσσεὺς "κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο" (Δ 250). T τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας <ἦλυθ' ἰωή , / ἐκ δ' ἦλθε κλισίης > : δυσωπεῖται γὰρ Νέστορος καλοῦντος.

10 139–40 οὐ δειλὸς δέ, ὅτι ἐντὸς τῆς σκηνῆς καθεύδει· οὐ γὰρ πρὸς ἀσφάλειαν αἱ σκηναί, ἀλλὰ πρὸς σκέπην αὐτοῖς πεποιήνται. b (BCE 3 E 4) T ὁ γοῦν Ἀγαμέμνων εἰς τὴν σκηνὴν εἰσέρχεται Νέστορος (cf. K 74—5) οὐδὲν ἐχρὸν ἔχουσιν πρὸς ἔφοδον πολεμίων. T ἐκ δ' ἦλθε κλισίης : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἔνδον καθεύδει Ὀδυσσεύς, ἀλλ' οὐχ ὁ Διομήδης· "ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης" (K 151).^[5]

10 140a A < κλισίης : > κλισία ἢ σκηνή, ἔνθα ἀνέκλινον τὰ ἄρματα καὶ αὐτοὶ ἐκοιμῶντο κείμενοι.

10 140b A τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας <ἀνὰ στρατὸν> οἷοι ἀλᾶσθε <—τόσον ἵκει > : ἡγορέεσθε· T ταῦτα δὲ ἀνατεταμένη τῇ φωνῇ καὶ ὡς σχετλιάζων, ὅτι θορυβοῦσι τοὺς στρατιώτας μόνοι οἱ βασιλεῖς νυκτὸς περιϊόντες.

10 141–2 δέδιεν οὖν, μὴ τι νεώτερόν ἐστιν ἐν τῷ στρατῷ. b (BCE 3 E 4) T μαρτυρεῖ δὲ τούτοις Νέστωρ ἐπιλέγων "διογενὲς Λαερτιάδη, / μὴ νεμέσα" (K 144—5). T < ἐπὶ νῆας : > γράφεται "κατὰ νῆας".^[5]

10 141 A im < ἀμβροσίην : > γράφεται καὶ "ὀρφναίην".

10 142a A im < νύκτα δ' ἰ' ἀμβροσίην > : ὅ τι δὴ χρειῶ τόσον ἵκει : ὥσπερ ἐν ἀρχῇ (sc.

10 142b1

K 141), "τίφθ' οὕτως <—;> ", οὕτως καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ <τί> δὴ χρειῶν τόσον ἵκει. ἡ δὲ τῶν ἀναφορικῶν καὶ ἀορίστων ἐναλλαγὴ πρὸς τὰ πευστικὰ συνήθης, ὡς κάκεϊ "ὀπποίης δ' ἐπὶ νηόσ" (α 171) ἀντὶ τοῦ ποίας. στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἀμβροσίη ν. Α ὅ τι δὴ χρε <ι> ὡ : ἀντὶ τοῦ τί δὴ, ὡς "ὀπ <π> οίης δ' ἐπὶ νηόσ". ^[5]

10 142b2 Τ μὴ νεμέσα : παραιτεῖται τὴν μέμψιν, οὐ νεώτερόν τι σημαίνων, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐνεστῶτα ὁ συνεὶς Ὀδυσσεὺς ἔπεται μὴδ' ὅτιοῦν ἀντιλέγων.

10 145 b (BCE 3 E 4) Τ < ἄλ λ' ἔπευ, ὄφρα : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ υ, "ἀλλ' ἔπε' ὄφρα".

10 146a1 A im ἄνευ τοῦ υ "ἔπεο".

10 146a2 Τ il βουλάς βουλεύειν, < ἢ φευγέμεν ἢ μάχεσθαι > : οὐ καθ' ἐν διασταλτέον, βουλεύει ν, φευγέμε ν, μάχεσθα ι, ἀλλὰ συναπτέον ὅλον τὸν στίχον· τὸ γὰρ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ὃν εἰκότως ἐστὶ βουλεύεσθαι περὶ τοῦ ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν.

10 147a1 Α ὅλον συναπτέον.

10 147a2 Τ il ποικίλον ἀμ φ' ὥμοισι σάκος <θέτο > : δειλός, φασίν, οὗτος ἀσπίδα καὶ ἰδόρυ ἀναλαμβάνων.

10 149 ἴσως δὲ σιωπωμένη τῇ ἀποκρίσει χρῆται πρὸς τὸν Νέστορα εἰπόντα βουλεύσεσθαι, πότερον φευκτέα ἢ μενετέα, ἐμφαίνων διὰ τῆς ἀσπίδος ὅτι μενετέα· δόρυ μὲν γὰρ φέρουσι καὶ μὴ μαχόμενοι, ἀσπὶς δὲ μενόντων ἐστὶ καὶ μαχομένων. b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι δὲ ἐχρῶντο καὶ τῷδε τῷ τρόπῳ τῆς ἀποκρίσεως, δι' ὑποδείγματος παραστήσω· ἐστασίαζόν ποτε Ἐφέσιοι περὶ χρημάτων· παρελθὼν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν Ἡράκλειτος (fr. 31 d [p. 155], 106 c [p. 543] M.; cf. Vors. 6 22 A 3 b) ἐπιπάσας κύλικι ἄλφιστα ἐξέπιδε τὸν κυκεῶ, ἐμφαίνων ὅτι δεῖ ζηλοῦν αὐτάρκειαν. Τ τὸν δ' ἐκίχανον / ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης : στρατιωτικὸν τὸ αἰθριοκοιτεῖν. ^[10]

10 150-1 Α b (BE 3 E 4) Τ δείκνυσιν δὲ ὡς οὐ λόγῳ μόνον ἐστὶ θρασύς. ΑΤ σὺν τεύχεσιν, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι : οὐχ ὠπλισμένος (δειλῶν γάρ), ἀλλ' οἶον πλησίον ἔχων τὰ τεύχη.

10 151 b (BCE 3 E 4) Τ καλῶς δὲ οἱ ἑταῖροι τὴν μεθ' ἡμέραν τάξιν φυλάττουσι τεταγμένοι περὶ τὸν βασιλέα. b (BCE 4) Τ ἀμφὶ δ' ἑταῖροι / εὕδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας : διὰ τὴν μεθ' ἡμέραν τάλαιπωρίαν κοιμῶνται· ΑΤ στρατιωτικὸν γὰρ τοῖς αὐτοῖς ὅπλοις χρῆσθαι καὶ πρὸς πόνους καὶ πρὸς ἀνάπαυαν.

10 151-2 Α b (BCE 3 E 4) Τ ἔγχεα δέ σφιν / ὄρ θ' ἐπὶ σαυρωτῆρος <ἐλήλατο > : τρόπον τινὰ περιχαρακοῦντα τὸν ἡγεμόνα.

10 152-3 φοβερὸν δὲ τὸ σχῆμα καὶ κοιμωμένων, ἴσως ἐμφαίνοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ διὰ τούτου τὸ ἀνδρεῖον Διομήδους καὶ ἔτοιμον εἰς μάχην· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ καὶ τὰ ἐναντία ἐξῆς φησι περὶ Θρακῶν ὡς ψέγων "ἔντεα δέ σφι / καλὰ παρ' αὐτοῖσιν χθονὶ κέκλιτο εὖ κατὰ κόσμον" (K 471—2). Τ {ὄρθ' ἐπὶ} σαυρωτῆρος : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "σαυρωτῆρας" πληθυντικῶς. ^[5]

10 153a σαυρωτῆρ δέ ἐστι τὸ ἀπολήγον μέρος τοῦ δόρατος, ὅπερ ἀντίκειται τῇ αἰχμῇ, ὃν καὶ οὐρίαχον καλοῦσιν. Α < σαυρωτῆρος : > σαυρωτῆρ {δε} ἡ δορατοδόκη καλεῖται· b (BCE 3 E 4) παρὰ δέ τισιν ὁ καυλὸς τοῦ δόρατος.

10 153b b (BE 3 E 4) τῆλε δὲ χαλκός / λάμ φ' < ὥς τε στεροπή > : γραφικῶς Τ τῷ σκιάζοντι τῆς νυκτὸς ἀντιπεριέστησε τὴν ἐκ τῶν αἰχμῶν ἀναλάμπουσιν αὐγὴν, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ταύτην τῆλε (153).

10 153-4 Τ < ἀγραύλοιο : > τοῦ ἐπ' ἀγρῷ αὐλιζομένου.

10 155 Α im ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο : ἀναγκαῖον σκληρᾶς οὔσης τῆς στρωμνῆς τὸ προσκεφάλαιον εἶναι ἀπαλόν, ἵνα μικρὸν ἀναπαύοιτο.

10 156

b (BCE 3 E 4) Τ οὐ μόνον δὲ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα ἐκάστω τι ἀπονέμει. τάπης γοῦν τῷ βασιλεῖ ὑπόκειται, οὐχ ὡς τοῖς στρατιώταις ἀσπίς. Τ λὰξ ποδὶ κινήσας , < ὄτρυνέ τε νείκεσέ τ ' ἄντην > : ὅτι ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ὀδύσειαν (sc. ^[5]

10 158a ο 45) μετὰκειται ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου < ἐπὶ > κλινιδίου καθεύδοντος παρὰ Μενελάῳ. πρὸς τί οὖν ποδὶ, ἀλλ' οὐχὶ τῇ χειρὶ; νῦν μὲν γὰρ εἰκότως < ἐπὶ > τῆς γῆς κοιμώμενον οὕτως ἐγείρει. Α λὰξ ποδὶ κινήσας : εἰκὸς αὐτὸν διὰ τοὺς μεθ' ἡμέραν κόπους οὐκ αἰσθάνεσθαι. ^[5]

10 158b b (BCE 3 E 4) Τ καλῶς δέ, ὅτι οὐ μονοειδῶς ἅπαντες διυπνίζονται. Τ δυσωπητικὸν δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ γέροντος ἀνίστασθαι· διὸ καὶ λὰξ αὐτὸν ἀνίστησιν, ὄνειδίζων τὴν ἀπρονοησίαν. b (BCE 3 E 4) Τ < λὰξ ποδὶ κινήσας : > διὰ τοῦ κινήσας ἰάσατο τὸ λὰ ξ . ^[5]

10 158c < λὰξ . > τῷ ὑποκάτω τῶν δακτύλων μέρει. Τ il < ὄρσεο : > διχῶς ὁ Ἀρίσταρχος, "ἔγρεο" καὶ ὄρσε ο .

10 159a1 A int < ἔγρεο : > γράφεται καὶ "ὄρσεο".

10 159a2 διχῶς αἱ Ἀριστάρχου. Τ il < ἄωτεῖς : > κοιμᾶσαι, ἀπὸ τοῦ "ἀέσαι" (ο 40).

10 159b1 Τ il ἀπανθίζει, παρὰ τὸ ἄωτον, ὃ ἐστὶν ἄνθος, ἢ κοιμᾶ, παρὰ τὸ "ἀέσαι" τὸ κοιμᾶσθαι.

10 159b2 A int οὐκ αἴεις < ὡς Τρῶες—ἐρύκει : > Ἀγαμέμνονα μὲν καταπληχθέντα παραμυθεῖται, Διομήδεα δὲ ἀμελοῦντα ἀναπτεροῖ, καὶ ἄμφω βελτίους ποιεῖ.

10 160-1 τὸ δὲ αἴεις (160) ἀντὶ τοῦ ἀκούεις, πρὸς πλείονα ἐπίτασιν ὡς πλησιασάντων αὐτῶν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο : οἱ μὲν τῷ ἀντικρὺ, οἱ δὲ τῷ ὑψηλῷ, οἱ δὲ τῷ πλατεῖ.

10 160 Τ ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο : τόπος ἐστὶν—ἔξω τάσσοιντο. Α ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει : διὰ τοῦ ε "ὀλίγος δέ τε" αἱ Ἀριστάρχειοι.

10 161a1 γράφεται δὲ καὶ "ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει". Α Ἀρίσταρχος "ὀλίγος δέ τε".

10 161a2 γράφεται δὲ καὶ "ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει". Α im {εἴται ἄγχι νεῶν} ὀλίγος δέ τε χῶρος ἐρύκει : οὕτω διὰ τοῦ "τέ" γραπτέον.

10 161a3 καὶ "ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει". Τ < σχέτλιός ἐσσι γεραιέ : > συναπτέον ἕως τοῦ γεραιέ .

10 164a A int σχέτλιός ἐσσι , γεραιέ· < σὺ μὲν πόνου οὐ ποτε λήγεις > : ὅτι σεπτικῶς τὸ σχέτλιος καὶ οὐ μεμπτικῶς, εἰς ἑαυτὸν ἀγνώμων.

10 164b καὶ ὅτι πόνον τὴν ἐργασίαν. Α σχέτλιός ἐσσι < σ > , γεραιέ· < σὺ μὲν πόνου οὐ ποτε λήγεις > : ἡδὺ ἐπίπληξις φιλοπονίας καὶ ἀρετῆς.

10 164c Τ σχέτλιος ὁ ἄξια ἀγανακτῆσεως πράσσω. εἰώθαμεν δὲ ἀμελείας κρινόμενοι φιλοπονωτέρους τοῦ δέοντος τ' ἀποφάσκειν† τοὺς ἐγκαλοῦντας, τῷ ἐπαίνῳ ἐκείνων τὸν ἴδιον ἀπολυόμενοι ψόγον, οὐχ ἑαυτοὺς ἦττον τοῦ δέοντος φάσκοντες πονεῖν, ἀλλ' ἐκείνους τοῦ δυνατοῦ περαιτέρω. Α b (BCE 3 E 4) Τ {πάντη ἐποιχόμενοι, σὺ δ'} ἀμήχανος : ὅτι τὸ ἀμήχανος δύο σημαίνει, ἐν μὲν ἀνίκητος, ἐν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὔρεῖν· ὅπερ καὶ νῦν σημαίνει, ἵνα τῶν πόνων ἀποστῇ. ^[5]

10 167a ἢ τ' ἀκακοπίαστος† καὶ πρὸς πάντα ἔτοιμος. Α ἀμήχανος : ἀνίκητος, πρὸς ὃν οὐδὲ τὸ γῆρας μηχανήσασθαι τι δύναται.

10 167b b (BCE 3) Τ < τὸν δ' αὖτε προσέειπε : > ἐν ἄλλῳ "τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα".

10 168 A int ναὶ δὴ ταῦτά γε < — > κατὰ μοῖραν ἔειπες : ὁ γέρων ἐπαινεθεὶς ἰᾶται τὸ "τί πάννυχον ὕπνον ἄωτεῖς;" (Κ 159).

10 169a φρονίμως δὲ οὐ συνεχώρησε τούτῳ ὅτι φιλοπονώτερός ἐστι τῶν ἄλλων (φορτικὸν γὰρ ἦν), ἀλλὰ τὸν καιρὸν ἐπικίνδυνον εἶναι καὶ τῆς παρὰ δύναμιν φιλοπονίας δεόμενον (cf. Κ 172—4). b (BCE 3 E 4) Τ < φίλος : > Ἀριστοφάνης {φίλος καὶ} "τέκος". ^[5]

- 10 169b A int είσι <ν> μέν μοι παῖδες : ὅτι εἰς τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας πρώτους καταλέγει τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας.
- 10 170 T ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς : ἀντὶ τοῦ τὰ πράγματα —ὀξύτητος κινδύνων, μεταφορικῶς.
- 10 173a1 συσταλτέον δὲ διὰ τὸ μέτρον τὴν ξυ συλλαβὴν. A τὴν πρώτην δὲ τοῦ ξυροῦ συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον.
- 10 173a2 T ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς : καὶ διὰ τὸ ὀξὺ καὶ διὰ τὸ λεπτὸν ἐπικίνδυνον τοῦτο.
- 10 173b T ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος <—> ἡ ἐβιώναι : ἄμφω τοὺς συνδέσμους ἐγκλιτέον· διαζευκτικοὶ γάρ εἰσιν.
- 10 174 οὐκ εἶπε δὲ κρατῆσαι ἢ κρατηθῆναι, ἀλλ' ἢ κακῶς ἀπολέσθαι ἢ ζῆσαι. T Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν : ὅτι διαστέλλει τῷ ἐπιθέτῳ τὸν Λοκρὸν τοῦ Τελαμωνίου, καὶ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα ἐκεῖ (T 239) "Φυλείδην τε Μέγην τε", τὸν Φυλείδην οἰόμενον ὄνομα κύριον.
- 10 175a A Φυλέος υἱόν : Μέγητα.
- 10 175b καὶ ἀλλαχοῦ (T 239)· "Φυλείδην τε Μέγητα". καὶ πῶς ἀριστεὺς ὑπάρχων οὐκ ἀνίσταται κατὰ Ἑκτορος (cf. H 161—9); ἢ ὅτι μεῖζων ἑαυτοῦ γέγονε, τὴν Ἐπειῶν προσλαβὼν ἀρχὴν μετὰ Διῶρην (cf. Δ 517—26). T < ἄνστησον : > οὕτως διὰ τοῦ ν ἄνστησον αἰ Ἀριστάρχου.
- 10 176a1 A im τὸ δὲ ἄνστησον διὰ τοῦ ν .
- 10 176a2 T < ἄνστησον · σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος · εἴ μ' ἑλεαίρεις : > διὰ μέσου τὸ σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος .
- 10 176b A im ἄνστησον · σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος · εἴ μ' ἑλεαίρεις : τὸ ἐξῆς ἄνστησον , εἴ μ' ἑλεαίρεις .
- 10 176c οὐκ ἐπιτακτικῶς δέ φησιν, ἀλλ' εἰ ταῖς ἀληθείαις ἐλεεῖς με, διὰ τὸ "σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις" (K 164). τὸ δὲ σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος πεφυλαγμένως προσέταξε πρὸς τὸ λῆμμα εἰπόντος "οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἱὲς Ἀχαιῶν;" (K 165), b (BCE 3 E 4) T ὥς, εἰ μὴ παρῆν, δι' ἑαυτοῦ ἂν ὁ γέρων ἐκάλεσεν. T < βῆ δ' ἰέναι , > τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρωις : ταχέως καὶ μεγαλείως· τί γὰρ ἔδει διατρίβειν περὶ πρᾶξιν οὐδὲν ἠθικὸν οὐδὲ ἀξιόπιστον ἔχουσαν; b (BCE 3 E 4) T < ἐν ἀγρομένοισι ἔμιχθεν : > ἐν ἄλλῳ "ἐν ἀγρομένοισι γέγοντο". [5]
- 10 180 A im ἀλ λ' ἐγρηγορτὶ <—> εἴατο : καλῶς οὔτε κατακλίνονται, ἵνα μὴ κατενεχθῶσιν εἰς ὕπνον, οὔτε ἐστήκασιν, ἵνα μὴ προκάμωσι τῆς χρείας.
- 10 182a1 b (BCE 3 E 4) T {ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴατο πάντες;} καθέζονται μέν, ἵνα μὴ ἡ ἀνάκλισις ὕπνον ἐμποιήσῃ, οὐχ ἐστᾶσι δέ, ἵνα μὴ πρὸ τῆς χρείας κάμωσιν.
- 10 182a2 A ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν : οἰκεῖον φύλαξι τὸ μὴ κοιμᾶσθαι μηδὲ πρὸς βραχὺ ἀποθέσθαι τὴν ἀσπίδα.
- 10 182b b (BCE 3 E 4) T ὥς δὲ κύνες περὶ μῆλα <—ὕπνος ὄλωλεν > : θείως τὴν τῶν φυλάκων ἀγρυπνίαν τῇ τῶν κυνῶν παρέβαλε, καὶ ταῦτα ποιμενικῶν· ὀξύκοοι γὰρ καὶ ἄγρυπνοι, ἔπειτα καὶ λέοντος προσδοκῶντες ἔφοδον.
- 10 183–6 b (BCE 3 E 4) T < δυσωρήσονται : > ὥρα ἢ φυλακή.
- 10 183 T il ἀπό τέ σφι <σι> ν ὕπνος ὄλωλεν : τοῖς κυσίν· θορύβου γὰρ ἐμπεσόντος, κἂν οἱ ἄνδρες ἀφυπνώσωσιν, οὐκέτι κοιμῶνται οἱ κύνες· διὸ ὑπερβολικῶς εἶπε τὸ ὄλωλε ν , ὥς μηδὲ ὕστερον, εἰ βουληθεῖεν, ὕπνωσόντων αὐτῶν.
- 10 186 b (BCE 3 E 4) T {ὥς τῶν} νήδυμος : ὅτι σαφῶς τὸ νήδυμος σὺν τῷ ν .
- 10 187 καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων οὖν οὕτως γράφεται. A φυλασσομένοισι : ὅτι ἀντὶ τοῦ φυλάσσουσι, AT il παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.
- 10 188a A νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν : κοινῶς, ὥς ἂν εἴποις 'κακὴν νύκτα διήγαγον'.
- 10 188b

- καὶ ἔστι παθητικὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ προσκείμενον. ἅμα δὲ ἐξηγεῖται τὸ "δυσωρήσονται" (K 183)· δηλοῖ γὰρ τὴν δυσχερῆ παραφυλακὴν. b (BCE 3 E 4) T πεδίον δὲ γὰρ αἰεὶ / τετράφατο : διὰ τοῦ α <ι> εἰ δηλοῖ τοὺς μηδ' ὅλως ἀφυπνώσαντας, ἀντιστήσαντας τῷ ὕπνῳ τὸν φόβον.
- 10 188-9 T τετράφα θ' , ὀππό τ' ἐπὶ Τρώων <ἄϊοιεν ἰόντων> : ὅτι οὐ λέγει 'ὀππότε ἀκούοιεν τῶν Τρώων ἐπιόντων, τότε πρὸς τὸ πεδίον τετραμμένοι ἦσαν' (οὐδὲ γὰρ ἐπεληλύθεισαν), ἀλλὰ 'φοβούμενοι, μὴ ἐπελεύσονται οἱ Τρῶες, τετραμμένοι ἦσαν πρὸς τὸ πεδίον'.
- 10 189a A <ἐπὶ Τρώων ἄϊοιεν ἰόντων :> ἐπιόντων ἄϊοιεν.
- 10 189b T il τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν <ιδὼν θάρσυνέ τε μύθῳ> : τὸ πᾶν γὰρ αὐτῷ ἐπιτρέπει ὁ Ἀγαμέμνων.
- 10 190 T οὕτω νῦν , φίλα τέκνα , φυλάσσετε : τεχνικῶς διὰ τοῦ παραγγεῖλαι αὐτοῖς ὁμοίως φυλάττειν ἐπήνεσέ τε ἅμα καὶ προσέταξεν ἀνεπιφθόνως.
- 10 192 εὔ δὲ καὶ τὸ φίλα τέκνα · τῷ γὰρ συγγενικῷ ὀνόματι τὴν ἀπὸ τοῦ ὕπνου νενίκηκεν ἡδονήν. b (BCE 3 E 4) T τοῦ δὲ παιδὸς οὐδ' ὅλως ἐμνημόνευσεν. T μὴ χάρμα γενώμεθα <δυσμενέεσσιν> : τὸ μάλιστα λυποῦν παρέλαβε, χαρὰν πολέμιων. ^[5]
- 10 193 ὥς ἐν ὑποθήκῃ δὲ λέγων ἐν αὐτοῖς εἶναι τὴν πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων σωτηρίαν φησίν. b (BCE 3 E 4) T τάφροιο διέσσυτο : ὑπὲρ γεροντικὴν προθυμίαν καὶ πρῶτος πρόεισι, δυσωπῶν αὐτοῦς.
- 10 194a διὰ τί δὲ μὴ μᾶλλον ἔσω τοῦ τείχους ἀσφαλέστερον βουλεύονται; ἀλλ' ἐν τῷ στρατεύματι νυκτὸς συνιόντες θόρυβον ἂν ἐκίνησαν, καὶ ταῦτα προτεταλαιπωρημένων ἤδη τῶν Ἑλλήνων. ἄλλως τε ἄτοπον ἦν εἰς κατασκοπὴν ὀτρύνοντας μὴ τολμᾶν προΐεναι τῶν πυλῶν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς παραμυθίαν τῶν μελλόντων ἐκπέμπεσθαι b (BCE 3 E 4) T πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν πολὺ προκόπτειν τῆς φάλαγγος. ἦσαν δὲ ἤδη τὰ τῶν φυλάκων <κατα> καυθέντα πυρά· διὸ ἔλαθον. T τάφροιο διέσσυτο : διέβη διὰ τῆς τάφρου, ἵνα μὴ θόρυβος ἐν τῷ στρατοπέδῳ γίνηται, τὴν μὲν σύνοδον ὁρώντων, τὴν δὲ αἰτίαν ἀγνοούντων. ^[5]
- 10 194b <ἦ> ἵνα μὴ γινῶσιν ὅτι κατάσκοποι πέμπονται. ἦ εἰς εὐθυμίαν τῶν κατασκόπων, ἵνα ἀφοβώτερον τυγχάνωσιν ἐγγὺς ὄντων. A <ὅσοι κεκλήατο βουλὴν :> ὅτι ἐλλείπει ἡ εἷς, ἵν' ἦ εἰς βουλὴν. ^[5]
- 10 195 A int τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός </ἦσαν> : διὰ τὸν Ἰδομενέα καὶ Νέστορα.
- 10 196-7 ἅμα δέ, ἵνα οἱ κατάσκοποι ὀπλισθῶσιν (cf. K 235—7). T αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι : πιθανῶς, τοὺς φύλακας εὐρόντες ἐγρηγορότας, ἐπήνεσαν μὲν αὐτοὺς τοῖς λόγοις, ἐτίμησαν δὲ τοῖς ἔργοις, ἐπὶ συμβουλίαν τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν παραλαβόντες.
- 10 197 T ὀρυκτὴν : τὴν εὔ ὀρυχθεῖσαν, ὃ ἔστι βαθεῖαν.
- 10 198 ἦ ἀντιδιαστέλλει πρὸς τοὺς ἐξ ὄμβρων γινομένους ῥωχμούς. b (BCE 3 E 4) T <ἐν καθαρῷ , ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος :> πρὸς Ἴστρον (cf.
- 10 199a FGrHist 334, 70), ὅτι οὐ γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις. A im <ἐν καθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος :> τὸ ἐξῆς ἐν καθαρῷ νεκύων, ὅθι διεφαίνετο χῶρος.
- 10 199b A int ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος : διεφαίνετο T ὥς ἐν σκότῳ οὐ καθαρῶς ἐφαίνετο.
- 10 199c ἐκίνησε δὲ ἡμῶν τὴν διάνοιαν τῷ ἐναργεῖ, τὸ μὲν περὶ τὴν τάφρον ἅπαν χωρίον φήσας πλήρες εἶναι κειμένων νεκρῶν, ὀλίγον δὲ τὸν καθαρὸν τόπον. b (BE 3 E 4) T ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος {πιπτόντων}: ἄτοπον, φασί, μὴδὲ τοὺς πρὸς τῇ τάφρῳ <ἄν> ελεῖσθαι νεκρούς.
- 10 199d ἀλλ' οὐκ ἂν ἐπέγνωσαν νυκτὸς τοὺς ἑαυτῶν. ἦ διὰ τὴν φαντασίαν. T πίφαισκον : ἐνεφάνιζον, ἔλεγον.

- 10 202 φῶ φαύω καὶ πιφαύω, πιφαύσκω. A < τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε : > ἐν ἄλλω "τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε".
- 10 203 A int ὦ φίλο ι , οὐκ ἂν δὴ τις <—πάντας ἐ π ' ἀνθρώπους > : ἤτοι διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν (206), ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ Ἀχαιοὺς (210) καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εὐκτικῶς ἢ λεγόμενα τὰ ἐξῆς ταῦτά τε πάντα πύθοιτο (211).
- 10 204-13a1 ἢ στικτέον ἐπὶ τὸ ἐλθεῖν (206) καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς εἴ τινα που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα (206), ἴν' ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ ἐσχατόωντα (206) καὶ σφίσιν (208) καὶ Ἀχαιοὺς (210) καὶ πύθοιτο (211) καὶ ἀσκηθῆς (212), τοῦ λόγου τοιοῦτου γινομένου· εἴ τινα τῶν πολέμιων ἀνέλοι καὶ γνοίη, τί βουλεύονται οἱ Τρῶες, καὶ ταῦτα πυθόμενος ὑποστρέψει <ε> , μεγάλην ἂν ἔχοι δόξαν. A ὑποστίζων εἰς τὸ ἐλθεῖν (206) τελειώσεις εἰς τὸ Ἀχαιοὺς (210)· καὶ τελειῶν εἰς τὸ ἐλθεῖν (206) ἀποδώσεις εἰς τὸ ἀνθρώπους (213). ^[10]
- 10 204-13a2 b (BCE 3 E 4) T ὦ φίλοι , οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ <— / ἐλθεῖν > : ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἄρχεται· οὐκ ἔδει γὰρ προοιμίω, ἀλλ' ὀξυλαβείας τῷ καιρῷ.
- 10 204-6 ὑποθετικῶς δὲ ἄρχεται, οὐ προστακτικῶς. εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ ἕνα ἐκλέξασθαι· ἐλύπησε γὰρ αὐτὸν ὡς καταφρονῶν τῆς αὐτοῦ σωτηρίας καὶ τοὺς λοιποὺς ἥσχυνε. φιλοτιμίαν οὖν τοῖς ἀρίστοις εἰς ἀλλήλους ἐμβαλὼν τοὺς ἀτόλμους οὐκ ἤλεγξεν, ἀλλ' ἡσυχίαν αὐτοῖς ἀνεπίφθορον δέδωκεν. b (BCE 3 E 4) T εὖ δὲ καὶ τὸ αὐθαίρετον· πεπίθοιτο (204) γὰρ οὐκ ἐμοί, ἀλλ' ἐῷ αὐτοῦ / θυμῷ (204—5) καὶ τολμήεντι (205), ὃ ἐστι περιεκτικὸν τῆς προκειμένης πράξεως. b (BE 3 E 4) T ἐῷ αὐτοῦ : ὅτι κατὰ τὸ πληρὲς τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει ἐῷ αὐτοῦ καὶ "ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος" (β 45) καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν "αὐτῶν γὰρ σφετέρησι" (α 7)· τὸ γὰρ αὐτοῦ καὶ αὐτῶν κοινόν ἐστιν ἐπίταγμα τῶν τριῶν προσώπων. ^[10]
- 10 204 A ἔλοι ἐσχατόωντα : †ζωγρήσοι† πρὸς τὸ πυθέσθαι †τὰ παρὰ τῶν πολέμιων†.
- 10 206 διὰ δὲ τοῦ ἐσχατόωντα τὸ ἀκίνδυνον ὑπέφηνε τῆς πράξεως, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀντιπαρέβαλε τὸ "μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἶη" (K 212). T ἢ τινα που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο : εἰώθασιν οἱ πολεμούμενοι—τὴν Δεκέλειαν.
- 10 207 A ἄσσα τε μητιόωσι <—Ἀχαιούς> : ὅτι κακῶς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα (sc.
- 10 208-10 K 409—11) κεῖνται, ὅτε τὸν Δόλωνα συλλαμβάνουσιν οἱ περὶ Διομήδη. τὴν δὲ σφίσι (208) νῦν ὀρθοτονητέον, καὶ διὰ τὴν σύνταξιν καὶ διὰ τὴν μετάληψιν· εἰς γὰρ σύνθετον. A < ἄψ ἀναχωρήσουσιν : > διὰ τὸ ὑπονοεῖν Ἀχιλλέα.
- 10 210 T il < ταῦτά τε πάντα : > ἐπανάληψις.
- 10 211a T il ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι : διοριζόμενος θαρσαλεώτερον αὐτὸν ποιεῖ.
- 10 211b T < ταῦτά κε πάντα πύθοιτο , καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι / > ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον <κλέος εἶη> : πανταχόθεν προτρέπεται, τῷ εὐχερεῖ, τῷ ἀκινδύνῳ, τῷ εὐκλεεῖ.
- 10 211-2 b (BE 3 E 4) T < πάντας ἐ π ' ἀνθρώπους : > ἀντὶ τοῦ εἰσέπειτα.
- 10 213 T il ὅς <σ> οἱ γὰρ νήεσ <σ> ιν ἐπικρατεύουσιν <— ὑπόρρηνον> : μέγας οὖν ἔσται, ἀριστεῖα παρὰ τῶν ἰδίων λαμβάνων.
- 10 214-6 καὶ τὸ δῶρον ἐκ μεγίστης προφάσεως διδόμενον, b (BCE 3 E 4) T καὶ εἰ μὴδέν ἐστιν, ὅμως μέγα. T ἔσται δὲ αὐτῷ, φησὶν, ἀγέλη μελαινῶν οἰῶν ὅπερ ἐστὶ σπάνιον τε καὶ σύμβολον τῆς ἐν νυκτὶ πράξεως. b (BCE 3 E 4) T διὰ δὲ τῆς ἐπιγονῆς ἀείμνηστον ποιεῖ τὸ κλέος τῆς πράξεως. T < μέλαιναν : > ὅτι νυκτερινὴ ἡ πρᾶξις ἦν. ^[5]
- 10 215 A im θῆλυν ὑπόρρηνον : ὅτι ἡ μὲν ἐπαγγελία τοῦ δώρου ῥητὴ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὑποσεσιώπηται.
- 10 216a

- δεῖ δὲ ἡμᾶς συνεκδέξασθαι. Α ὑπόρρηνον : ἔγκυον, οἱ δὲ θηλάζουσιν.
- 10 216b ὑπόρρηνον δὲ γράφει διὰ τοῦ ἑτέρου ρ . Τ διὰ τί μέλανα καὶ ὑπόρρηνα ἐπαγγέλλεται τὰ πρόβατα; καὶ ῥητέον ὅτι—ποιήσονται. Α αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι <καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται> : ὡς τὸ "ἔδρη τε κρέασί <ν> τε" (Θ 162).
- 10 217 Τ ἐκ τούτου δὲ δῆλον ὡς οὐ πάντες αἰεὶ ἐκαλοῦντο. ἢ τὸ αἰεὶ τὸ αὐτόματον τῆς ἐστιάσεως δηλοῖ, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε" (B 408). Τ εἰλαπίνῃσιν : ἐορταῖς—ταράσσεσθαι. Α οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ : Ἑλληνικὸν τὸ μὴ προπετῶς ὑποδέχεσθαι τοὺς κινδύνους. ^[5]
- 10 218a1 Τ ἴδιον γὰρ τῶν Ἑλλήνων τὸ προσκείμεσθαι.
- 10 218a2 Α im ἔ μ ' ὀτρύνει κραδίη : ἐμ ἐ , πρὸς τὸ "πεπίθοιθ' ἐγὼ αὐτοῦ" (Κ 204).
- 10 220a ἔπρεπε δὲ τὸν μένειν συμβουλευόμενον καὶ τοὺς κινδύνους ὑποδύεσθαι. Τ καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ : παρέλκει τὸ ἐπίθετο <ν> , καὶ ἔστιν Ὀμηρικόν, ὡς τὸ "Ἀνδρομάχη λευκώλενος" (Ζ 377).
- 10 220b Τ ἐγγὺς ἐόντα : οὐκ εἰκῇ τὸ ἐγγὺς ἐόντ α , ἀλλ' ὅτι μέγαν κίνδυνον ἀναδέχεται.
- 10 221 τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως ἐξαίρων ἑαυτὸν φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ ἑτέρου συνεργοῦ δεόμενος. b (BCE 3 E 4) Τ {τρῶων} ἀλ λ ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ <ἄ μ ' ἔποιτο καὶ ἄλλος , / μᾶλλον θαλπωρή> : ἥτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἄλλος (222), ἴν' ἢ ὁ λόγος εὐκτικὸς 'ἀλλ' εἴθε' ἢ παρακελευστικός, ὡς προεῖρηται (sc).
- 10 222-3 ad I 46—7a 1) ἢ ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἄλλος (222), ἴν' ἢ ἀνταπόδοσις τὰ ἐπιφερόμενα μᾶλλον θαλπωρή (223). Α <εἰ:> τινὲς ἀντὶ τοῦ εἴθε. ^[5]
- 10 222 Τ il < μᾶλλον θαλπωρή καὶ θαρσαλεώτερον ἔστα ι:> ἥτοι στικτέον ἢ συναπτέον τοῖς ἐξῆς.
- 10 223a Α int μᾶλλον θαλπωρή <—ἔσται> : ἐπιτήδειος ὁ τρόπος πρὸς τὸ κοινωνοῦς ἐν τοῖς δεινοῖς αἰρεῖσθαι, ὅπερ οὐ ποιεῖ Δόλων· διὸ καὶ ἀποτυγχάνει.
- 10 223b1 Τ ἐπιτήδειόν ἐστι πανταχοῦ τὸ κοινωνὸν ἐν τοῖς δεινοῖς αἰρεῖσθαι, ὅπερ μὴ ποιήσας Δόλων ἀποτυγχάνει.
- 10 223b2 b (BCE 3 E 4) σύν τε δ ὅ ' ἐρχομένω <—μῆτις> : μάλα καλῶς ἡμᾶς ἐδίδαξε κοινωνεῖν ἀλλήλοις ἐν ταῖς βουλαῖς· ὁ μὲν γὰρ εἷς τάχα μὲν οὐδὲ νοήσει ῥαδίως, εἰ δὲ καὶ τοῦτο, ἀλλ' ἀνόητα.
- 10 224-6 οἱ δὲ δύο στερ <ρ> οἱποῦσιν ἀλλήλους τῇ κοινωνίᾳ. Α σύν τε δ ὅ ' ἐρχομένω <καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν> : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὁμοίον ἐστι ἐκείνῳ "ἄμφω δ' ἐζομένω" (Γ 211)· συνερχόμενοι δύο ἀντὶ τοῦ συνερχομένων.
- 10 224a1 ἔνιοι δὲ μὴ νοήσαντες τὸ ν προστιθέασιν, κακῶς. Α {σύν τε δ ὅ ' ἐρχομένω;} ὡς τὸ "ἄμφω δ' ἐζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς" (Γ 211).
- 10 224a2 Τ ἄλλως· ἀντὶ τοῦ δυεῖν συνερχομένω <ν ὁ> ἕτερος πρὸ θατέρου πολλάκις ἐλογίσατο.
- 10 224b ἢ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, ὡς "πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν" (Θ 57). Α μοῦνος δ' εἴ πέρ τε : οὕτως Ἀρίσταρχος μοῦνος δ' εἴ πέρ τε , καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς.
- 10 225a καὶ ὅτι περισσὸς ὁ τέ. Α εἴ πέρ τε νοήσῃ : οὕτω καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς.
- 10 225b Τ il {ἀλλὰ τέ οἱ} βράσσω : ὅτι οἱ Γλωσσογράφοι βράσσω ἀντὶ τοῦ ἐλάσσω <ἀπὸ τοῦ βραχύς· ἀλλ'> οὐδαμοῦ κέχρηται τούτῳ Ὅμηρος.
- 10 226 ἀποδοτέον οὖν βρασσόμενος, ταρασσόμενος διὰ τὸ δέος, οὐχ ἐστηκὼς διὰ τὴν ἀγωνίαν. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ λέξει. Α οἱ δ' ἔθελον Διομήδει <πολλοὶ ἔπεσθαι> : προτρέπει ἐπὶ τὰ καλὰ τῶν ἔργων δεικνὺς ὅτι πᾶς ἀνὴρ ἀγαθὸς πρὸς ὄντιναοῦν κίνδυνον ἐλθεῖν θέλων πολλοὺς ἔξει τοὺς συγκινδυνεύοντας.

- 10 227 b (BCE 3 E 4) Τ ἡθελέτην Αἴαντε δῶν <—ἤθελε > : παλαιᾶς ἐρμηνείας ἰδέα καὶ μᾶλλον ἔμφασιν ἔχουσα τῷ ἐπιμένειν τῷ ἤθελε (22 9 .
- 10 228–31 23 0 . 23 1) καὶ μὴ μεταλλάξαι εἰς τὸ ἐβούλετο ἢ ἄλλο τ ι . Τ {ἤθελε δ ' } ὁ τλήμων : ὅτι τλήμονα οἱ νεώτεροι τὸν ἄτυχῃ, ὁ δὲ Ὅμηρος τὸν τλητικόν, τὸν ὑπομενητικόν.
- 10 231a Α ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς : ὁ τλήμων πρὸς τὴν ἐτέραν ποίησιν, ἵνα εὐφυῆς ἐν ἅπασιν γένοιτο.
- 10 231b Τ αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα : τολμητῆς ἦν οὐ μόνον ἐν τῷ παρόντι.
- 10 232 Τ τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων <—βασιλεύτερός ἐστιν > : πάντα Νέστωρ διώκηκε καταπληχθέντος τοῦ βασιλέως.
- 10 233–9 ἄτοπον δὲ ἦν τὸ ἄφωνον αὐτὸν μεῖναι. νῦν οὖν τῷ θάρσει τῶν ἀριστέων ὥσπερ ἀνασφίλας φησὶ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ b (BCE 3 E 4) Τ ἄτοπον γὰρ ἦν Νέστορα καὶ τοῦτο εἰπεῖν καταβάλλοντα τὸν Μενέλαον. Τ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ : ἥδη χάριν αὐτῷ τῆς προθυμίας ὁμολογεῖ. ^[5]
- 10 234 Τ < ἔταρον : > συνεργόν.
- 10 235 Τ ἰλ φαινομένων τὸν ἄριστον : καλῶς παραιτεῖται Μενέλαον· οὐ γὰρ ἄριστος οὗτος.
- 10 236a Τ φαινομένων τὸν ἄριστον : τεχνικῶς ἔχει ὁ λόγος ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους πολλάκις καὶ παρὰ γνώμην τοὺς ἐν ἀξιώμασιν ὄντας προτιμῶντας, ἰδίᾳ μὲν ὥκνησεν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ποιήσασθαι τὸν λόγον, μὴ τοῦ κινδύνου αὐτὸν ὑπεκκλῆπτειν δοκῇ, κοινῇ δὲ ὑπὲρ ἀπάντων λέγει τὸν ἄριστον αἰρεῖσθαι. ^[5]
- 10 236b b (BCE 3 E 4) Τ σὺ δὲ χεῖρο ν ' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων : διδάσκει ὅτι πολλάκις αἰδῶς ἐκκρούει τοῦ συμφέροντος.
- 10 238 Τ εἰς γενεὴν ὁρόων , μὴ δ ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν : τοὺς πρὸς τὰ ἔργα ἡμῖν χρησίμους ἐσομένους ἀξιοῖ Ὅμηρος σκοπεῖν, οὐ τοὺς εὐγενεῖς ἢ πλουσίους, ὥσπερ καὶ ἰατροὺς οὐ τοὺς πλουσίους παραλαμβάνομεν ἐν ταῖς νόσοις, ἀλλὰ τοὺς ἰάσασθαι δυναμένους.
- 10 239 b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ἔφα τ ' , ἔδδεισεν δὲ <περὶ ξανθῷ Μενελάῳ > : ἀθετεῖται, ὅτι περισσὸς ὁ στίχος καὶ παρέλκων, καὶ μὴ ἐπιλεγόμενος ἀπαρτίζει τὴν διάνοιαν. ^[5]
- 10 240 ἡ δὲ διπλῇ, ὅτι ἔξωθεν ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἀναφωνεῖ, ὡς καὶ τὸ "νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας" (M 113). Α οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου ἦν. ΑΤ ἰλ εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε : ὅτι ἔταρον νῦν οὐ φίλον, ἀλλὰ συνεργὸν λέγει. ^[5]
- 10 242a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ἐταρίσσαιτο" (N 456) ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι. Α κελεύετέ μ ' αὐτόν {ἐλέσθαι}: Ἀλεξίων (fr.
- 10 242b1 40 B.) τὸ ε τῇ ἀντωνυμίᾳ δίδωσιν, οὐ τῷ ῥήματι τελικόν, καὶ δοκεῖ ὀρθοτονεῖν, ὡς εἰ καὶ συνθέτως ἐλέγετο ἑμαυτόν. καὶ τοῦτό γε ἐχρῆν εἶναι· αἰεὶ γὰρ αἰ τοῦ πρώτου προσώπου ἀντωνυμίαι προτασσόμεναι τῆς αὐτὸς ὀρθοτονοῦνται. ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης (p. 51 B.) καὶ Ἀρίσταρχος ἐγκλιτικῶς ἀνεγνώκασιν ἐπὶ τὴν τε συλλαβὴν ποιοῦντες τὴν ὀξεῖαν, ἵνα μὴ ὡς ἀκατάλληλον φανῇ τὸ 'ἑμαυτὸν ἐλέσθαι'. Α {εἰ μὲν δὴ ἔταρον;} Ἀρίσταρχος τὴν μέ ἐγκλιτικῶς προφέρεται. ^[5]
- 10 242b2 Τ πῶς ἂν ἔπει τ ' Ὀδυσῆος ἐγὼ <θείοιο λαθοίμην > : τῇ ἀνδρίᾳ ἑαυτοῦ θαρρῶν σύμβουλον αἰρεῖται b (BCE 3 E 4) Τ διὸ παρήσιν Αἴαντα.
- 10 243 Τ οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη : ἀληθῆς ὁ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔπαινος, παρωσάμενος πᾶσαν αἰδῶ.
- 10 244 ἅμα δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπολογεῖται, οὐ δι' ἀνδρίαν φήσας αὐτὸν δέχεσθαι, ἀλλὰ διὰ φρόνησιν. Α β (BCE 3 E 4) Τ ᾧ ἕκαστος κατὰ σοφίαν εἴκειν ἡξίου. Τ < φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη : > ὡς ὑπὸ τῆς θεοῦ τιμώμενος οἶδε καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὑπ' αὐτῆς τιμωμένους.

- 10 245 T il {τούτου γ'} ἐσπομένοιο : δύναται καὶ "σπομένοιο", ὡς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
10 246a1 51 B.)· καὶ ὁμοίον ἐστὶ τοῦ "ὁ δὲ σπόμενος περὶ δουρί" (N 570). εἰ δὲ Ἀρίσταρχος δασύνει τὸ "εἰ
δὲ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθ'" (A 158), ἀνάγκη πᾶσα κατ' αὐτὸν δασύνειν καὶ τὴν
μετοχὴν καὶ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεσθαι. A δασύνεται· Ἀρίσταρχος γὰρ δασύνει καὶ τὸ "ἀλλὰ σοί, ἤμεν
μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσπόμεθα". [5]
- 10 246a2 T il < καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο /> ἄμφω νοστήσαιμεν : πρὸς τὸ φιλάλληλον οὐκ εἶπε
'νοστήσαιμι', καὶ ὑποφαίνει ὡς, εἰ ἄλλον εἴλετο, αἴτιος ἂν ἀμφοτέροις θανάτου καθειστήκει.
- 10 246-7 b (BCE 3 E 4) T καὶ <εὔ> ἔοικεν ἔχειν τὸ "θεῖοιο" (K 243)· μόνους γὰρ θεοὺς οὐκ ἀναλίσκει τὸ
πῦρ. T περίοιδε : οἱ μὲν ὡς σύνοιδε ἀνέγνωσαν, ἐν ποιοῦντες καὶ τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν·
οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν, ἵνα γένηται περισσῶς οἶδε. [5]
- 10 247a δύναται δὲ καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ αὐτὸ νοεῖσθαι, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται. A ἐπεὶ περίοιδε
νοῆσαι : τινὲς κατὰ παράθεσιν τὸ περίοιδε .
- 10 247b φασὶ δὲ ἐκ τούτων πεποιῆσθαι τὴν Ὀδύσειαν. T ὅτι κρείττων ἀνδρίας ἐν κινδύνοις ἢ
φρόνησις. b (BCE 3 E 4) T μή τ' ἄρ με μά λ' αἶνεε <μήτε τι νείκει> : ἐντεῦθεν Χίλων (Vors.
10 249a1 6 10,2, cf. 88 B 7) τὸ 'μηδὲν ἄγαν' φησίν. ἀριστέως δὲ τὸ θέλειν μὲν εὐφημίαν, οὐκ
ἑαυτὸν ἀναδέχεσθαι δὲ αὐτὴν. τινὲς δὲ τὸν λόγον ἀνατείνουσιν εἰς τὸ "πῇ φεύγεις;" (Θ 94)· οὐκ ἂν δὲ
ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐμνήσθη ἐπὶ Νέστορα, ὅσον τὸ καθ' αὐτὸν προδοῦναι αὐτόν. T ἐντεῦθεν τὸ
'μηδὲν ἄγαν' δηλοῦται. [5]
- 10 249a2 ἀριστέως δὲ τὸ θέλειν μὲν εὐφημίαν, οὐκ ἀνέχεσθαι δὲ αὐτῆς. b (BCE 3 E 4) μή τ' ἄρ με μά λ'
αἶνε <ε> μήτε τι νείκει : δηλὸς ἐστὶν ὁ ποιητὴς—τῆς ἐπανόδου τύχη. A εἰδόσι γὰρ τοὶ ταῦτα
<—> ἀγορεύεις : περισσὸς ὁ μεταξὺ τῶν φίλων ἔπαινος.
- 10 250 b (BCE 3 E 4) T πρὸς δὲ τοὺς ἀγνοοῦντας "εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης" (ι 19). T ἄστρα δὲ δὴ
προβέβηκε , <παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ> : διὰ τὸ πολυθρύλλητον ζήτημα καὶ τὰς γεγρονυίας
ἀποδόσεις.
- 10 252a γράφεται καὶ οὕτως "ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παροίχωκεν δὲ πλέω <ν> νύξ / τῶν δύο
μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλαιπται". τριφύλακος γὰρ ἦν καθ' Ὀμηρον ἢ νύξ. καὶ ἐν ἄλλοις
(sc. Φ 111)· "ἔσσεται <ῆ> ἠὲ δὲ ἰλήη ἢ μέσον ἡμαρ". οὕτως καὶ Δωρόθεος ἐν τριακοστῷ
πρώτῃ τῆς Ἀττικῆς λέξεως ἀξιοῖ γράφειν, τὴν μὲν πρώτην διὰ τῆς οἰ διφθόγγου, τὴν δὲ
δευτέραν διὰ τοῦ ω , "παροίχωκεν", ἀποτεινόμενος πολλὰ πρὸς Ἀριστόνικον καὶ Τρύφωνα (cf.
fr. 99 V.) ἄλλως γράφοντας, ἐπιδείξας τὸ οἴχωκεν Ἰακόν. οὕτως δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικός
(Frg. p. 111, 37) οἶδε τὴν γραφὴν. A ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε : ἄτοπον πρὸς ἡῶ κατασκόπους
πέμπεσθαι. [10]
- 10 252b1 κατεπείγων οὖν φησιν. T < ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε : > ἤδη πρὸ τῆς ἐξόδου περὶ τοῦ καιροῦ
συμβουλευεῖ.
- 10 252c1 δεόντως οὖν αὐτὸν εἴλετο. T il ἤδη πρὸ τῆς ἐξόδου περὶ τοῦ καιροῦ συμβουλευεῖ, κατεπείγων
αὐτόν· ἄτοπον γὰρ πρὸς ἡῶ κατασκόπους πέμπεσθαι.
- 10 252a2/b2c2 δεόντως οὖν αὐτὸν εἴλετο. b (BCE 3 E 4) < ἄστρα : > ἄστρον ἐστὶν ἀστέρων συμφόρημα, ὡς
Ἰωρίων, Ὀφιοῦχος· ἀστήρ δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν Ἀφροδίτης ἀστήρ ἢ Διός.
- 10 252d A < παρώχηκεν : > Ἀρίσταρχος "παρώχωκεν".
- 10 252e1 A im {πλέων νύξ;} οὕτω διὰ τοῦ ω κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ω .
- 10 252e2

Τ < παρώχηκεν δὲ> πλέω νύξ / τῶν δύο μοιράων , <τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται> :
παρῆλθον τῆς νυκτὸς αἱ δύο πλήρεις μοῖραι, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "μέλαινά τ' ἄστρον
ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη" (Soph.

10 252-3a El. 19), ἴν' ἢ τὸ πλέω (252) ἀντὶ τοῦ πλήρης· ὅθεν καὶ τὸ "Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι" (ε 272) φησὶ
περὶ τοῦ Ὀδυσσέως. προοικονομεῖ οὖν, φασί, τὴν Ὀδύσειαν. Τ οἱ δέ, τὸ πλεόν τῶν δύο μοιρῶν
αὐτῆς παρῆλθεν ἡ νύξ, δύο δὲ μοῖραι ὁκτὼ ὥραι. τούτων τὸ πλεόν, ὃ ἐστὶν ἐπτά, παρῆλθεν,
ἐσμὲν δὲ ἐν ὀγδόῃ ὥρᾳ, λείπονται δὲ τέσσαρες. b (BCE 3 E 4) Τ δύναται δὲ καὶ οὕτως εἶναι·
πολλάκις γὰρ τῇ τριακοστῇ τοῦ μηνὸς τὸ δειλινὸν λέγομεν τὴν τριακοστὴν μὲνην
ὑπολείπεσθαι τῷ μηνί. καὶ ἀλλαχοῦ· "οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεόν" (Α 472), τὸ λείπον τῆς
ἡμέρας. Τ πλέω <νύξ /> τῶν δύο μοιράων : τὴν πλείονα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν, ἵνα
λείπηται μέρος τι τῶν δύο καὶ ἡ τρίτη τελεία. ^[10]

10 252-3b1 Τ τὸ δὲ ὅλον οὕτως παρῆλθεν ἡ πλείων ἥδη μοῖρα τῶν δύο τῆς νυκτὸς μοιρῶν, ἵνα λείπηται
μέρος τι τῶν δύο καὶ τρίτη τελεία.

10 252-3b2 b (BE 3 E 4) τῶν δύο μοιράων , <τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται> : ἀθετεῖται, ὅτι αὐτάρκες τὸ
κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν "ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε" (Κ 252)· τὸ γὰρ τοῦ καιροῦ τοῦτο ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ
προσδιασαφεῖν κατὰ τὸ ἀκριβὲς τὸ παρεληλυθὸς καὶ τὸ περιλειπόμενον ὥσπερ ἀστρονόμου
τινός. ^[5]

10 253a1 οὐχ Ὀμηρικὸν δὲ καὶ τὸ τῶν δύο· οἱ "δύο" μὲν γὰρ λέγει (Ε 303 al.) καὶ τοὺς "δύο" (Β 346 al.),
<τῶν δύο δὲ> ἢ τοῖς δύο οὐκ ἔστιν εὐρεῖν παρ' Ὀμήρῳ. Ζηνόδοτος <οὐ> δὲ ἔγραφεν,
Ἀριστοφάνης ἡθέτει. Α Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ.

10 253a2 Τ il Τυδείδῃ μὲν δῶκε <—> Θρασυμήδης : ἵνα μὴ ἀπιόντες πάλιν εἰς τὰς σκηνὰς
χρονοτριβοῖεν.

10 255 b (BCE 3 E 4) Τ φησὶ δὲ "ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν" (Ι 80). Τ Θρασυμήδης δὲ ὀπλίζει αὐτὸν
ὥς νεωστὶ Νέστορα σώσαντα (cf. Θ 99—171). b (BCE 3 E 4) Τ < φάσγανον ἄμφηκες· τὸ δ' ἐὸν
παρὰ νηϊ λέλειπτο· / καὶ σάκος : > τὸ ἐξῆς φάσγανον ἄμφηκες καὶ σάκος , τὰ δὲ ἄλλα διὰ
μέσου. ^[5]

10 256-7 Α int < τὸ δ' ἐὸν παρὰ νηϊ λέλειπτο : > τοῦτο διὰ μέσου.

10 256 ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Τ il < καὶ σάκος : > εἰς προβολὴν τοῦ τόξου· Ὀδυσσέως.

10 257 Τ il ταυρεῖην ἄφαλόν τε <καὶ ἄλοφον> : ἡ διπλῇ, ὅτι "κυνέην" (Κ 257) μὲν καταχρηστικῶς
τὴν ἐκ ταυρείου δέρματος, ἄφαλον δὲ καὶ ἄλοφον κατ' ἐπιτήδευσιν, ἵνα λανθάνῃ· φάλοι γὰρ τὰ
ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια, λόφοι δὲ αἱ τριχώσεις. ^[5]

10 258a Α ἄφαλον : ὁ φάλος ὁμφαλός ἐστι μικρὸς ἀσπίδι μικρᾷ παραπλήσιος.

10 258b κεῖται δὲ κατὰ τὸ μέτωπον ὑπερέχων τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, Α b (BCE
3 E 4) Τ οἶαι τῶν Κορυβάντων εἰσὶν αἱ κόρυθες καὶ τῶν Παλλαδίων. ὅτι δὲ κατὰ τὸ μέτωπόν
ἐστὶν ὁ φάλος, δῆλον ἐκ τούτων "τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον, / ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε"
(Δ 459—60) καὶ τούτων "ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι/ ΑΤ νευόντων ὥς
πυκνοὶ ἐφρέσασαν" (Ν 132—3). Τ ἄλοφον : πρὸς τὸ λανθάνειν. ^[5]

10 258c1 ἄφαλον δὲ ἀναγκαίως· ἐκ γὰρ τῶν φάλων εἰώθασιν ἐκδεῖσθαι οἱ λόφοι. Τ ἦν δὲ ἄφαλος, καὶ
ἄλοφος διὰ τὸ λανθάνειν.

10 258c2 b (BCE 3 E 4) < ἄλοφον : > Ἀρίσταρχος "ἄλοφον".

10 258d Α int καταῖτυξ : εἶδος—κοίλῃν εἶναι.

10 258e

ἡ καταϊτυξ προπερισπᾶται. πάντα τὰ εἰς υξ συστέλλει τὸ υ, τὰ μέντοι διὰ τοῦ κ κλινόμενα ἐνίοτε ἐκτείνει τοῦ· τὸ γὰρ "κήρυκι Ἡπυτίδῃ" (P 324) συνέσταλται διὰ τὸ μέτρον. Α καταϊτυξ : παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι· λόφον γὰρ οὐκ ἔχει.

10 258f b (BCE 3) Τ ῥύεται δὲ κάρη : δείκνυσιν ὅτι πρὸς μόνην σκέπην πεποιήται, οὐ πρὸς κόσμον.

10 259 b (BCE 3 E 4) Τ φάλος δέ ἐστι μικρὸς ὀμφαλός, οὗ δεῖται ὁ λόφος. Τ Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βίον : ὡς Κρῆς ἔχει τόξον.

10 260 ὅπως βάλλοι λανθάνων τοὺς ἐν φωτί. καὶ προοικονομεῖ καιρίως τὴν μνηστηροκτονίαν. Τ ῥίνοῦ ποιητὴν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν <—ἔνθα καὶ ἔνθα> : ὥστε τῇ ἐμπλοκῇ τῶν ἱμάντων δυσδιάλυτον μεῖναι τὸ κράνος, τὴν δὲ ἔξωθεν ἐπιφάνειαν σκέπεσθαι ἑκατὰ τῶν ὀδόντων πυκνῶς ἐρεισθέντων.

10 262-4 b (BCE 3 E 4) Τ < ῥίνοῦ ποιητὴν : > πρὸς τὸ λαθεῖν τὴν περικεφαλαίαν.

10 262 A int < ὀδόντες / ἀργιόδοντος ὕος θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα : > πρὸς τὸ ἀποκρούεσθαι τὰ βαλλόμενα μεμηχάνηται οἱ ὀδόντες.

10 263-4 Τ il μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει : ὅτι τὸ κοινὸν καὶ συμβεβηκὸς ταῖς περικεφαλαίαις εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ, ζωγράφοι καὶ πλάσται πιλίων ἐπέθεσαν τῷ Ὀδυσσεῖ.

10 265a Α πῖλος ἀρήρει : Ἀπολλόδωρος ὁ σκιογράφος ἐντεῦθεν πρῶτος ἔγραψεν πῖλον Ὀδυσσεῖ.

10 265b ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτοῦ ἡ περικεφαλαία, κοινόν τε πάση τὸ ἔχειν. Τ μέσση δ' ἐνὶ πῖλος < ἀρήρει > : καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ ἀναγνωστέον.

10 265c AA im τὴν ῥά πο τ' ἐξ Ἑλεῶνος <— / ἐξέλε τ' Αὐτόλυκος : > Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ καὶ Στίλβης τῆς Ἑωσφόρου δῶρον παρὰ τοῦ πατρὸς ἔλαβε τοῦτο ὥστε κλέπτειν καὶ τῶν κλεπτομένων ἀμείβειν τὴν ἰδέαν.

10 266-7a1 καὶ ποτε κλέψαντος αὐτοῦ Σισύφου βόας παρῆν ὁ Σίσυφος ἐπιγνοὺς τὰς ἰδίας ὡς δὲ ἡρνεῖτο, Σίσυφος στρέψας τὰς ὀπλὰς τῶν βοῶν ἔδειξε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐγκεκολαμμένον. ὁ δὲ φωραθεὶς ἐπὶ ξενίαν αὐτὸν προετρέπετο· ὅθεν μεθυσθεὶς βιάζεται Ἀντίκλειαν καὶ ποιεῖ Ὀδυσσέα. Τ Αὐτόλυκος· ὁ Ἑρμοῦ υἱός, κλεπτίστατος ἀνθρώπων. ^[5]

10 266-7a2 Α τὴν ῥά πο τ' ἐξ Ἑλεῶνος < Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο > : προειπὼν ἐν Θεσσαλίᾳ κατοικεῖν τὸν Ἀμύντορα, δι' ὧν φησι Φοῖνιξ "φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος" (I 478), ἐνθάδε πῶς ἐν Ἑλεῶνι τῆς Βοιωτίας αὐτόν φησιν οἰκεῖν; ἡ δὲ λύσις ῥαδίᾳ· ἦν μὲν γὰρ ὁμωνυμία τῷ Φοίνικος < πατρί > . ^[5]

10 266a Φερεκύδης (FGrHist 3, 81) δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορά φησιν· καὶ γὰρ ὁ ποιητὴς οὐκ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος φησὶ φεύγειν τὸν Φοίνικα. δύναται δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι οὕτω τις προσαγορεύεσθαι τόπος Ἑλεῶν. Τ {τὴν ῥά ποτ' ἐξ} Ἑλεῶνος : εἰσὶν οἱ φιλοῦσιν.

10 266b ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 51 B.) φησὶ δασύνεσθαι. ἔστι δὲ τινα, ἃ ἱστορία τοπικῇ κατέχεται. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τούτου· ἱστοροῦσι γὰρ οὕτως δασέως τὴν πόλιν λέγεσθαι. πῶς οὖν ἐν τῷ Καταλόγῳ ψιλῶς ἀνέγνωμεν "οἷ τ' Ἑλεῶν' εἶχον" (B 500); φασὶ γὰρ κἀνταῦθα τὴν Βοιωτικὴν εἶναι πόλιν. Α < Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο : > ὅτι ὁμώνυμος οὗτος τῷ τοῦ Φοίνικος πατρὶ Βοιωτός. ^[5]

10 266c A int < τὴν ῥά πο τ' ἐξ Ἑλεῶνος—Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε : > ἐν Ἑλεῶνι τὴν κλοπὴν φησιν, ἐν δὲ Σκανδεῖᾳ τὴν διανομήν.

10 266-8a1 Τ il τὴν μὲν κλοπὴν ἐν Ἑλεῶνι φησι γενέσθαι τῆς Ἀμύντορος καταίτυγος (Ἑλεῶν δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας), τὴν δὲ διανομήν ἐν Σκανδεῖᾳ πόλει Κυθήρων.

10 266-8a2

- b (BCE 3) Σκάνδειαν δ' ἄρα <δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι> : ὅτι οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς Σκάνδειαν ἀπέστειλεν, ὡς "πεύθετο γὰρ Κύπρον δέ" (Λ 21) ἀντὶ τοῦ εἰς Κύπρον ἠκούετο διὰ τὸ διαγγέλλεσθαι ἐκ τόπου εἰς τόπον.
- 10 268a Σκάνδεια δὲ πολισμάτιον Κυθήρων. ἀγνοήσαντες δέ τινες τὸ ὄνομα ἐνόμισαν εἶδος περικεφαλαίας τὴν σκάνδειαν ὡς στεφάνην. Κύθηρα δὲ νῆσος τῆς Λακωνικῆς, ἐν ᾗ λαμπρῶς τιμᾶται Ἀφροδίτῃ· διὸ καὶ "Κυθήρεια" (ς 193) ἐπιθετικῶς ἡ θεός. A < Σκάνδειαν δ' ἄρα : > κατὰ παράλειψιν ἐστὶ τῆς εἰς προθέσεως, ἵν' ᾗ εἰς Σκάνδειαν. ^[5]
- 10 268b b (BCE 3 E 4) εἰς δὲ τὸ ἄρα διαστολὴ μικρά. τὸ δὲ ἐξῆς ἀκόλουθον. b (BCE 3) < Σκάνδειαν : > πόλις τῶν Κυθήρων.
- 10 268c λείπει δὲ ἡ εἰς, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Σκάνδειαν. T il φορῆναι : ἐκ τοῦ φόρημι φορέναι, ἔκτασις φορῆναι, ὡς καὶ τὸ εἶναι.
- 10 270 T δὴ τό τ' Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη : ἡδεῖα ἡ περιπέτεια, τὸ διὰ τοσοῦτων ἐλθοῦσαν τὴν κυνὴν πάλιν σκεπάσαι Ὀδυσσεά τὸν ἐξ Αὐτολύκου.
- 10 271 b (BCE 3 E 4) T < ὅπλοισιν ἔνι > δεινοῖσιν : ἴσως διὰ τὴν κατάπληξιν τῆς προσδοκωμένης δι' αὐτῶν λαθραίας πράξεως b (BCE 3 E 4) T τὴν δεινότητα τοῖς ὅπλοις προσῆψεν.
- 10 272 b (BCE 3 E 4) λιπέτην δὲ <κα τ' αὐτόθι> πάντας ἀρίστους : μένοντας καὶ караδοκῶντας τὴν ἀπόβασιν.
- 10 273a b (BCE 3) T κα τ' αὐτόθι : φασὶ παρέλκειν τὴν κατά· διὸ φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόπον.
- 10 273b καὶ μὴ παρέλκη δέ, συντάσσεται δὲ τῷ λιπέτῃ ν , οὐ δύναται ἀναστρέφεσθαι κατὰ δύο τρόπους, καὶ ἐπεὶ συνήλειπται καὶ ἐπεὶ μεταξὺ πέπτωκεν ὁ δὲ σύνδεσμος. A τοῖσι δὲ δεξιὸν <ἦκεν ἔρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο / Παλλὰς Ἀθηναίη> : ἀγαθὸν λίαν τὸ σημεῖον τοῖς ἐνεδρεύουσιν, ὡς φησιν Ἑρμῶν.
- 10 274–5 ἐδήλου δὲ ὅτι οὐχ ὁραθήσονται μὲν, ἔκπυστα δὲ καὶ ἄκρυπτα δράσουσι τοὺς πολεμίους. ἔρωδιὸν δὲ ἔπεμψεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐλώδης ὁ τόπος παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ, ὑδατῶδες δὲ τὸ ὄρνειον (ἐδήλου οὖν τὴν ἐπὶ τὰς ναῦς ὑποστροφὴν) b (BCE 3 E 4) T καὶ νυκτὸς ἀγρεύει καὶ ἀρπακτικὸν ἐστίν. ἀντὶ δὲ τοῦ Παλλὰς (275) "πέλλον" γράφειν φησὶ δεῖν ὁ Ζώπυρος (FGrHist 494, 1)· τρία γὰρ γένη ἐρωδιῶν· πέλλος, ὅς ἐστιν ἄρπαξ· πύγαργος, ὅς αἰμορραγεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν ταῖς συνουσίαις· ὁ δὲ ἀφροδίσιος, ὅς ἀρμόζει ἐν ταῖς συνουσίαις. T τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἔρωδιόν : εἰκότως ἡ Ἀθηνᾶ ἐπιπέμπει αὐτοῖς ἔρωδιόν· τοῖς γὰρ ἐπὶ λαθραίους πράξεις ἀπιοῦσιν αἴσιος. ^[10]
- 10 274a ἄλλως τε ὅτι καὶ δι' ἐλώδους ἐβάδιζον τόπον· ἔλειον δὲ καὶ τὸ ζῶον. διὰ τί δὲ οὐκ εἶπε μᾶλλον τὴν γλαῦκα—θηρευτικὸν τὸ ζῶον. ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῶων (h. an. 9, 18 p. 616b32—617a7). A ἐγγὺς ὁδοῖο : παρὰ τὴν ἔξοδον. ^[5]
- 10 274b1 προχαρίζεται δὲ τῷ ἀκροατῇ, προαναφωνῶν αὐτῶν τὴν κατόρθωσιν. T ἐγγὺς τῆς ἐξόδου, πρὸ τοῦ πόρρω αὐτοῦς ἀποβῆναι.
- 10 274b2 b (BCE 3 E 4) τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν : ὅτι καὶ αὐτοὶ ὑπὸ πολεμίων ἔμελλον οὐχ ὁραθέντες τὰ βουλευμάτα αὐτῶν παρὰ Δόλωνος ἀκούειν.
- 10 275a ἄλλως τε ὅτι οὐκ αἴσιος ὁ ἔρωδιος ὁ ὀρώμενος ὑπὸ τῶν εἰς ἐνέδραν ἀπιόντων. A τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν : ἐδήλου ὡς οὐκ ὀφθῆσονται μὲν αὐτοῖς†, εἴσονται δὲ τὰ τῶν πολεμίων διὰ τῆς φωνῆς τῆς Δόλωνος.
- 10 275b b (BCE 3 E 4) T < νύκτα δ' ὀρφναίην : > οἰκονομικῶς ἀσέληνος γὰρ ἐστὶν ἡ νύξ.
- 10 276 ἀμέλει Νέστωρ οὐχ ὀρᾷ (cf. K 532). T il χαῖρε δὲ τῷ ὄρνι θ' Ὀδυσσεύς : ὅτι ἐπὶ τῷ ὄρνιθι.
- 10 277a

- καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα" (τ 537), ἐπ' αὐτοῖς. A < χαῖρε δὲ τῷ ὄρνι θ' Ὀδυσσεύς : > ὡς ἐμφρονέστερος.
- 10 277b T il < ὄρνι θ' : > ἐκ πλήρους ὄρνιθι δοτική, ὡς "θῖν' ἐφ' ἄλός πολιῆς" (A 350).
- 10 277c T il ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη : οἱ μὲν Ἕλληνες θεὸν ἡγεμόνα πρὸ τῶν ἔργων ἐπικαλοῦνται, ὁ δὲ βάρβαρος Δόλων οὐκ ἔτι εὔχεται.
- 10 277d1 T καλῶς οἱ μὲν Ἕλληνες θεὸν ἡγεμόνα ἐπικαλοῦνται καὶ ἀκούονται, ὁ δὲ βάρβαρος Δόλων μὴ εὐχόμενος ἀποτυγχάνει.
- 10 277d2 b (BCE 3 E 4) ἢ τέ μοι αἰεὶ </ ἐν πάντεσσι πόνοισι> παρίστασαι : πραγματικῶς προθυμοτέρως γὰρ καὶ θεοὶ καὶ ἄνθρωποι εὐεργετοῦσι τοὺς ὑπὲρ ὧν εὖ πεπόνθασι χάριν ὁμολογοῦντας.
- 10 278-9 b (BCE 3 E 4) T < κινύμενος : > ὑπερβολικῶς, οἷον κἂν ἐπὶ σμικρὰν πρᾶξιν ὁρμῶν.
- 10 280 b (BCE 3 E 4) T il δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας <ἐὺκλεΐας ἀφικέσθαι> : ὅτι τὸ πάλιν ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω, καὶ ὅτι Ἰακὼν τὸ συστέλλειν, εὐκλεΐας καὶ "δυσκλέα" (B 115).
- 10 281a I 22) οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὰ τοιαῦτα. A εὐκλεΐας : προπερισπαστέον· ἐκ γὰρ τοῦ εὐκλέας ἐγένετο κατ' ἐπένθεσιν τοῦι· λέγει γὰρ 'δὸς ἡμᾶς εὐκλεεῖς καὶ ἐνδόξους'.
- 10 281b1 οἱ δὲ ἐκτείνοντες ἄνευ λόγου ἐκτείνουσιν. A ἀπὸ τοῦ εὐκλέας γέγονε· διὸ προπερισπαστέον.
- 10 281b2 T il < μέγα ἔργον : > Ἀρίσταρχος τὸ φονεῦσαι τὸν Ἑκτορα.
- 10 282a A il < ὃ κε Τρώεσσι μελήσει : > ὅτι ὁ κέ σύνδεσμος περιττός.
- 10 282b A im ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν <ἄγγελος ἦει> : τὸ ἐς Θήβας δύναται καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἐπομένοις συντάττεσθαι.
- 10 286a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἡ πρό ἀντὶ τῆς ὑπέρ. A < ἐς Θήβας : > πρὸς ἄμφω δύναται συντάττεσθαι.
- 10 286b1 T il δύναται μὲν καὶ εἰς τὸ "Τυδεΐ δίῳ" (K 285) ἡ στιγμὴ τάττεσθαι, δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ Θήβας· τὸ γὰρ ἐς Θήβας ἄμφω συντάσσειν ἀκώλυτόν ἐστιν.
- 10 286b2 b (BCE 3) < μελίχιον μῦθον : > καλῶς μελίχιον τὸν περὶ διαλ <λ> αγῶν ἔφη.
- 10 288a1 T il καλῶς μελίχιον ἔφη λόγον τὸν διαλλαγὰς εὐαγγελιζόμενον.
- 10 288a2 b (BCE 3 E 4) αὐτὰρ ὁ μελίχιον μῦθον : ὁ δὲ Τυδεὺς—καὶ εἰρήνης. A πρόφρα <σ> α : ἐνόμισάν τινες εἶναι θηλυκὸν τὸ πρόφρασσ α, οὐκ ἔστι δὲ ἀληθές· Φιλόξενος γὰρ ἐν τῷ Περὶ μονοσυλλάβων (fr.
- 10 290 18 Th.) φησὶν ὅτι ἔστιν ἰδιότυπος ῥηματικὸς χαρακτήρ· καὶ ὡς παρὰ τὸ βῆσω βῆσα καὶ βῆσσα, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα, πείσω πείσα—"τῷ δ' ἄρ' ἔτ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα" (υ 23)—, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φρῶ φρήσω φρήσα καὶ κατὰ τροπὴν φράσα καὶ πρόφρασσ α καὶ πρόφρασσ α α. ἔστι δὲ τὸ φρῶ, ὡς φησιν, ἀπὸ τοῦ προΐω, AT πρῶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ φρῶ. A ἔστιν οὖν τὸ πρόφρασσ α παρὰ τὸ προΐεναι καὶ προθυμεῖσθαι. μέμνηται Ὡρίων τούτων ἐν τῷ Περὶ ἐτυμολογιῶν (134, 17). AT ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο <καὶ με φύλασσε> : καλῶς ὡς συνετώτερος Ὀδυσσεὺς ἐκοινοποίησε τὴν εὐχὴν "δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐὺκλεΐας ἀφικέσθαι" (K 281), ὁ δὲ "σπεῖό μοι" (K 285). ^[10]
- 10 291a1 T ὅρα, πῶς ὁ συνετώτερος Ὀδυσσεὺς τὴν εὐχὴν ἐκοινοποίησατο, οὗτος δὲ ἰδίᾳ καὶ ἄλλως.
- 10 291a2 b (BCE 3 E 4) παρίστασο <καὶ με φύλασσε> : οὕτω χωρὶς τοῦ ς "παρίσταο" αἰ Ἀριστάρχου.
- 10 291b1 Ζηνόδοτος "παρίσταο καὶ πόρε κῦδος". χωρὶς δὲ τοῦ ς καὶ αὐτός. οὕτως δὲ καὶ αἰ πλείους εἶχον. A οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ παρίστασ ο.
- 10 291b2 A im ὁ δὲ Ζηνόδοτος "παρίσταο" γράφει ἄνευ τοῦ ς.
- 10 291b3 T ῥέξω βοῦν : ἐπεὶ εἰς αὐτὸν ὁ κίνδυνος πλέον ὁρᾷ, καὶ θυσίαν ὑπισχνεῖται.

- 10 292a Τ {βοῦν} ἦνιν : Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀνέγνω ἦνιν ὡς "μῆνιν" (Α 1 al.)
- 10 292b1)· καὶ τοῦτο ὀφείλει εἶναι τὸ ἀνάλογον. Τυραννίων (fr. 19 P.) δὲ ὀξύνει τὴν πρώτην· καὶ δῆλον ὅτι δώσει καὶ τὴν ἐπὶ τέλους ἐκτείνεσθαι· ὀξεῖα γὰρ μετὰ μακρᾶς, βραχείας ἐπιφερομένης, οὐ πίπτει κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑπεσταλμένων τῶν σεσημειωμένων, λέγω δὲ τοῦ "εἴθε" (β 33), "αἴθε" (X 41 al.), ναίχι, περὶ ὧν καὶ λόγον δεδώκαμεν (sc. καθ. 1,496,24 et 1,506,1). τάχα οὖν καὶ τὸ ἦνιν ἐκτείνει ὁ Τυραννίων διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ διὰ τὸ πληθυντικόν, "ἦνις ἡκέστασ" (Z 94)· καὶ γὰρ πόλις λέγουσι καὶ πόλιν καὶ μάντις καὶ μάντιν. Α τὸ δὲ ἦνιν Πτολεμαῖος περισπᾷ, Τυραννίων παροξύνει. ^[5]
- 10 292b2 Τ τῶν δ' ἔκλυε : παραμυθητικὸν τοῦτο.
- 10 295 Τ ὥς τε λέοντε <— /> ἄμ φόνον <—μέλαν αἷμα> : ἐλεεινὸν ἐποίησε τοῖς ὀνόμασι τὸ νοοῦμενον.
- 10 297–8 Τ ἄμ φόνον , ἂν νέκυας , διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα : τῶν ἐπαινουμένων Ξενοφῶντός ἐστι ταῦτα (Ages.
- 10 298a 2, 14)· "ἐπεὶ δ' ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν ἡδὺ θεάσασθαι, ἔνθα συνέπεσον ἀλλήλοις, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυραμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους, ἀσπίδας δὲ πεπρισμένας, δόρατα παρατεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν, τὰ μὲν χαμαί, τὰ δ' ἐν σώμασιν ἐμπεπηγότα." ταῦτα δὲ Ὅμηρος ἐνὶ στίχῳ συλλαβὼν ἀπήγγειλε. Τ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα : ὅτι ἐντεῦθεν τὸ ἡμιστίχιον μετενήνεκται εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα περὶ τῶν μονομαχοῦντων "ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διὰ τ' ἔντεα <καὶ μέλαν αἷμα> " (Ψ 806)· καὶ ὅτι πτώσις ἐνήλλακται δι' ἐντέων καὶ μέλανος αἵματος. ^[5]
- 10 298b καὶ πρὸς Ἴστρον (sc. FG rHist 334, 70), ὅτι οὐ γέγονε νεκρῶν ἀναίρεσις, εἰ μὴ ἅπαξ. Α οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας <ἀγήνορας εἶασεν Ἑκτωρ> : ἡ διπλῇ, ὅτι οὐχ ὡς ἡ τῶν ἐπῶν ἔχει τάξις, οὕτω καὶ τὰ πράγματα· οὐ γὰρ προεληλυθότων ἤδη τῶν περὶ Ὀδυσσέα καλεῖ τοὺς προβούλους ὁ Ἑκτωρ, ἀλλὰ καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Ἀγαμέμνων· οὕτω γὰρ καὶ ἑαυτοῖς συμπεσοῦνται οἱ ἀπεσταλμένοι· διὸ καὶ ἀντιδιασταλτικῶς λέγει 'οὐδὲ μὴν οὐδὲ ὁ Ἑκτωρ εἶασε τοὺς Τρῶας εὐδεῖν' (cf. ^[5]
- 10 299a Κ 299—300). Α οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας : ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀμφοτέροι τοὺς κατασκόπους πέμπουσιν· συντυγχάνουσι γὰρ ἀλλήλοις ἰόντες.
- 10 299b ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἐτίμησε τὸ Ἑλληνικὸν τῇ προτέρᾳ τάξει τοῦ λόγου. b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ οἰκονομικὸν τὸ περὶ Δόλωνος καὶ πίστιν ποιοῦν τοῖς νυκτερινοῖς τῶν Ἑλλήνων κατορθώμασιν. Τ ἀλ λ' ἄμυδις <κικλήσκετο πάντας ἀρίστους> : ὁ μὲν Ἑκτωρ b (BCE 3 E 4) Τ θορυβώδης καὶ ἀλαζῶν ὢν b (BCE 3 E 4) ἀνοήτως πάντας συγκαλεῖ τοὺς ἀρίστους, b (BCE 3 E 4) Τ ἔνθα δέος καὶ ἐκπεσεῖν τι τῶν ἀπορρήτων, Τ οἱ δὲ βραχεῖς. ^[5]
- 10 300a b (BCE 3 E 4) Τ ἀλ λ' ἄμυδις κικλήσκετο : βασιλικῶς.
- 10 300b Ἀγαμέμνων δὲ δι' ἑαυτοῦ. Τ τίς κέν μοι τόδε ἔργον <—ἔκ τε πυθέσθαι> : ὁ μὲν Ἑκτωρ μετὰ προστάξεως τὸν ὑπακουσόμενον τῇ χρεῖᾳ καλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ ὑποτίθεται (cf.
- 10 303–8 Κ 204—10). καὶ οἱ μὲν ἃ ἔχουσιν ἐπαγγέλλονται, ὁ δὲ ἃ οὐκ ἔχει· καὶ οἱ μὲν δῶρον (cf. Κ 213), ὁ δὲ ἀτίμως μισθόν (cf. 304). b (BCE 3 E 4) Τ καὶ πρῶτον ἔταξε τὸν μισθόν· διὸ δελεάζεται ὁ υἱὸς τοῦ πολυχρύσου (cf. Κ 315). Τ ἐριαύχενας : μεγαλοτραχήλους—ἵππους, οὓς ἀδύνατον ἦν λαβεῖν. ^[5]
- 10 305 Α οἱ κεν ἀριστεύωσι <θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν> : οὕτως Ἀρίσταρχος "οἱ κεν ἄριστοι ἔωσι"· ὁ δὲ Ζηνόδοτος "αὐτούς, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα".
- 10 306a1 Ἀριστοφάνης "καλοῦς, οἱ φορέουσιν <ν> " (cf. Κ 323). Α ἐν ἄλλῳ "οἱ κεν ἄριστοι ἔωσι".

- 10 306a2 A int οἱ κεν ἀριστεύωσι <θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν> : αἱ Ἀριστάρχου "ἄριστοι ἔωσι". Ζηνόδοτος δὲ "αὐτούς, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα" (cf.
- 10 306b K 323). οἱ μὲν Ἕλληνες ἃ ἔχουσι διδόασιν, οἷν ὕπαρνον (cf. K 215—6), ὁ δὲ Ἑκτωρ οὐς οὐκ ἔχει ἵππους. Ἀριστοφάνης γράφει "καλούς, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα". T <οἱ κεν ἀριστεύωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν :> ὡς τῶν Ἑλλήνων αὐθις ἡττηθησομένων. ^[5]
- 10 306c A im οἱ τ' αὐτῶ : ὀρθοτονεῖται καὶ περισπᾶται καὶ εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται.
- 10 307 A ἔκ τε πυθέσθαι </—καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ> : ὁ μὲν Νέστωρ τὴν πρᾶξιν ἐξεφάυλισεν, ἐπὶ φήμης ἀκοὴν πέμπων τὸν κατάσκοπον ἢ ἐπὶ σύλληψιν μονωθέντος τινὸς πολεμίου (cf.
- 10 308—12a K 206—7), ὁ δὲ Ἑκτωρ ἐπὶ τὴν γνῶσιν τῶν ὄλων. b (BCE 3 E 4) T ἔκ τε πυθέσθαι </—καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ> : τὰ ἀκριβῆ περὶ πάντων ἀκοῦσαι.
- 10 308—12b b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ Νέστωρ "εἴ τίνα που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα" (K 206) b (BCE 3 E 4) TT il ὡς ἐκ παραδόξου. b (BCE 3 E 4) T ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι <σ> ι <—κασιγνήτησι> : ταχέως ἅπαντα ἐδήλωσε, τὸ ἔθνος, τὸ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πατρός, τὴν τέχνην, τὴν τύχην, ὅτι πλούσιος, τὴν μορφὴν τοῦ Δόλωνος, τὴν ὠκύτητα.
- 10 314—7 b (BCE 3 E 4) T ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων : διὰ τί κήρυκος πλουσίου—φυγεῖν τοὺς διώκοντας.
- 10 314—6 A <ἦν δέ τις :> διηγήσεως ἐδέησε πρὸς τὸ σημᾶναι τὸ ἄδηλον τοῦ ἀνδρός.
- 10 314 ὅμως τοιοῦτος ὢν τῶν Ἀχιλλέως ἵππων ἐρᾷ καὶ μετ' ὀλίγον προδότης γίνεται. b (BCE 3 E 4) T il κήρυκος <θείοιο> : ἵν' ὡς οἰκεῖον ἑαυτῷ τοῦργον ἔλθῃ καὶ ὀφθεῖς εὐπορῇ προφάσεως διὰ τὴν ἄδειαν, ἣν ἔχουσιν οἱ κήρυκες ἅμα δέ, ὅτι καὶ ἀγνώτες πολέμων οἱ κήρυκες, ἵνα καὶ ἄπρακτος ᾖ.
- 10 315a τὸ δὲ θείοιο, ὅτι ἀνόμοιος τῷ πατρί. T πολύχρυσος : καὶ ὅμως ἡράσθη κέρδους.
- 10 315b1 ἢ δι' ἀλαζονείαν ἕτερόν τι παρὰ χρυσόν· τὸ γὰρ πλουτεῖν καὶ ἵπποτροφίας ἐμποιεῖ πόθον. b (BCE 3 E 4) T ἵνα καὶ ὡς ἐν πλούτῳ τεθραμμένος ἄνανδρος ᾖ, T καὶ ἵνα εὐέλπις ᾖ ὡς, εἰ ληφθεῖ, διὰ τούτων λυτρωθήσεται. b (BCE 3 E 4) T διὰ τὸ πλουτεῖν γὰρ καὶ ἵπποτροφίας ἐπεθύμει. ^[5]
- 10 315b2 A im <πολύχρυσος :> εἰκότως, λαβὼν πέντε θυγατέρων ἔδνα.
- 10 315c T il εἶδος μὲν ἦν κακός : ἵνα ὡς ἄσημος λάθῃ.
- 10 316 οὗτος δὲ ἤθελεν ἀντὶ Ἀχιλλέως ὀχεῖσθαι τοῖς ἵπποις. T <μοῦνος ἦν :> ἄρσιν δηλονότι.
- 10 317 A int αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἦν <μετὰ πέντε κασιγνήτησιν> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κασιγνήτοις".
- 10 317a παραιρεῖται δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ ποιητοῦ· οὐ γὰρ μετὰ ἀρσένων αὐτὸν τεθραμμένον παρίστησι <ν>, οἷς ἐξισούμενος ἂν εἰς ἀνδρείαν ἐτράπη. τό τε παρακείμενον μάχεται· πῶς γὰρ ἔτι μόνος ἦν, εἰ πέντε ἦσαν; A <μετὰ πέντε κασιγνήτησιν :> ὡς γυναικοτραφὴς δειλὸς ἦν καὶ ῥιψοκίνδυνος. ^[5]
- 10 317b T il ὅς ῥα τότε Τρωσὶν τε <καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν> : δοκεῖ διαγανακτεῖν ὁ ποιητής, οἷος ὢν οἷοις ἐπιχειρεῖ.
- 10 318 b (BCE 3 E 4) T ἔμ' ὀτρύνει κραδίη : ὁ μὲν Διομήδης προσλαβέσθαι συνεργὸν ἔσπευσε (cf.
- 10 319 K 220—6), καὶ τὸ ἐπικίνδυνον τοῦ πράγματος καὶ τὸ νεμεσητὸν ὑφορώμενος, ὁ δὲ ἀνοήτως μόνος ὀρμᾷ. b (BCE 3 E 4) T {ἀλλ' ἄγε μοι} τὸ σκῆπτρον : ἀντὶ <τοῦ> τοῦτο τὸ σκῆπτρον.
- 10 321a ἐφόρει δὲ Ἑκτωρ, ἐπεὶ ἐδημηγόρει. A <ἀνάσχεο :> οὕτως ἀνάσχεο διὰ τοῦ ο αἱ Ἀριστάρχου.
- 10 321b A int καὶ μοι ὁμοσσον : εἰς τὸ ἄπιστον δηλοῖ τῶν βαρβάρων ὅτι τὰς πίστεις ὄρκοις, οὐ τρόποις ἀγαθοῖς βεβαιοῦσιν.

- 10 321c b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ Διομήδης οὐδὲ μέμνηται τῆς δόσεως (sc. K 220—6). Τ {ἡ μὲν} τοὺς ἵππους {τε}: ὅτι τὸ τοὺς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τούτους παρείληπται ἐν τάξει ἀντωνυμίας.
- 10 322 Α οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα : ὁ μὲν Ἑκτωρ τοὺς ἀρίστους ἵππους δώσειν ὑπέσχετο, οὗτος δὲ τοὺς Ἀχιλλέως αἰτεῖ, εἰδὼς τούτους ἀρίστους.
- 10 323a ἀμφοτέρων δὲ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἄνοιαν ἐδήλωσεν. b (BCE 3 E 4) Τ φίλιππον δὲ χαρακτηρίζει τὸν Δόλωνα, νῦν μὲν τῶν Ἀχιλλέως ἵππων ἐρῶντα, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (sc. K 436—7) ἐπαινοῦντα τοὺς Ῥήσου περιττῶς. Τ < ἀμύμονα : > γράφεται καὶ "ποδώκεα" καὶ ἀμύμον α . ^[5]
- 10 323b Α int σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος < σκοπὸς ἔσσομαι > : αἰτεῖ μὲν ἀδύνατα καὶ περὶ αὐτῶν ἀναγκάζει ὁμνῦναι, ὑπισχνεῖται δὲ πάντα, περὶ ὧν οὐδὲν εἶπε Διομήδης (sc.
- 10 324a K 220—6). Τ οὐ δ' ἀπὸ δόξης : οὐκ ἄπωθεν τῆς οἰήσεως ἣς ἔχεις περὶ ἐμοῦ.
- 10 324b1 ἢ οὐχὶ αὐτὸς ἐξ ὑπολήψεως ἀπαγγελῶ, ἀλλὰ μετὰ ἀκριβείας μαθὼν ἕκαστον· b (BCE 3 E 4) Τ ἐπιφέρει γοῦν "τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι" (K 325). Τ {οὐδ' ἀπὸ δόξης;} ἤτοι οὐδ' ὥς δοκεῖν μόνον, ἀλλ' ἀληθῶς.
- 10 324b2 ἢ οὐδὲ παρὰ τὴν δόξαν, ἣν περὶ ἐμοῦ ἔχεις. Α τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές , < ὅφρ' ἂν ἴκωμαι / ν ἢ Ἀγαμεμνονέην > : ἐκπεπτωκὸς τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν ἵππων πάντα διορίζεται ὥς ἐπικηρυκίαν ποιήσων, οὐ τὸν μέγιστον κίνδυνον.
- 10 325-6 Τ ν ἢ Ἀγαμεμνονέην : ἐκεῖ γὰρ αὐτοὺς καὶ Ἰδαῖος εὐρὼν ἀπήγγειλεν (cf.
- 10 326a H 382—3). ἢ ὅτι Πρίαμος παρ' ἑαυτῷ ποιεῖ τὰς συνόδους (cf. H 345—6). λαθεῖν δὲ οἶεται φύλακας, οὓς οὐδ' ἐν ῥαστώνῃ ὄντας ἔλαθε Πρίαμος, εἰ μὴ Ἑρμῆν ἔσχεν (cf. Ω 445—7). Τ < μέλλουσιν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι.
- 10 326b καὶ οὕτως αἰὲ κέχρηται τῇ λέξει. Α int καὶ οἱ ὁμοσεν : μωρότερος τοῦ αἰτοῦντος ὁ ἐπαγγελλόμενος καὶ ὁ ὁμνὺς ὥς ἤδη τὰ λάφυρα διαιρῶν.
- 10 328 b (BCE 3 E 4) Τ ἴστω : ἐπιστάσθω, γινωσκέτω, μαρτυρεῖτω ἴστωρ γὰρ ὁ μάρτυς· "ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα" (Ψ 486).
- 10 329 Α μὴ μὲν τοῖς ἵπποις < in > : ἀντὶ τοῦ 'οὐ μὲν'· "μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων" (O 41).
- 10 330a Τ {μὴ μὲν} τοῖς ἵπποις : ὅτι καὶ νῦν τοῖς ἀντὶ < τοῦ > τούτοις τοῖς ἵπποις, ὥστε ἔξωθεν προσλαμβάνειν δέον τὸ τοῖς ἄρθρον.
- 10 330b Α {ὥς φάτο} καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε : ὥς ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὕτως καὶ ἐνθάδε τὸ ἐπίορκο ν .
- 10 332a Α οὕτως καὶ διὰ τοῦ ε τὸ ἐπώμοσεν αἱ Ἀριστάρχου. ΑΑ im τοῦτο δὲ ἔξωθεν ἐπιπεφώνηται 'ὄρκον ἐπίορκον ὥμοσεν', οὐχ οἷον ἐκουσίως, ἀλλὰ διὰ τὸ < μὴ > ἀποτελεσθῆναι τοῦτο, ὅπερ ὥμοσεν. Α καὶ ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε : προσαγωγίμος ἡ τῶν ἀναφωνήσεων τέρψις τῷ ἀκροατῇ. ^[5]
- 10 332b ἡδίστη δὲ ἐστὶν καὶ κερτομική· ὁ μὲν γὰρ οὐδὲ πόρρω τὴν Ἀγαμέμνονος εἶδε σκηνήν, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἵππων πεφόνευται. Τ τὸν δ' ὀρόθυνεν : φαίνεται γὰρ ἀναπτερούμενος τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν ἵππων.
- 10 332c Τ ἐβάλλετο καμπύλα τόξα : ἄφρων, ὃς μὴ κα < ι > ὄντων πῦρ πολεμίων τόξα ἔχει.
- 10 333 Τ πολιοῖο : λευκοῦ, ὥς ἄφρων· κατάφωρος γὰρ δι' αὐτοῦ ἐγένετο.
- 10 334 ὁ δὲ Ἀριστοφάνης πολιοῖο τεφρώδους· φησὶ γὰρ μὴ εἶναι λευκὸν λύκον. b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ μᾶλλον λευκανθίζοντος. Τ πολιοῖο λύκοιο : λευκοῦ λύκου, διὰ τὴν τῆς χροᾶς ιδιότητα. καὶ γὰρ Πελίαν—κατηλέησε, Νηλέα. Α κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 10 335a 51 B.) ἀναστρέφει, ἵνα γένηται ἐπὶ κρατὶ, οὐχ ὑγιῶς· μέσος γὰρ πέπτωκεν ὁ δέ . τὸ δὲ ἐξῆς δεῖ διαστέλλειν κατὰ τὸν ποιητὴν κτιδέην , ἀπὸ τοῦ κ ποιουμένους τὴν ἀρχήν, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις

- φησὶ "τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην" (K 458). Α κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην : ὅτι νῦν μὲν ἀμφίβολον, πότερον κτιδέην ἢ συναλιφὴν ἐκδεκτέον, "ἰκτιδέην". ^[5]
- 10 335b διὰ μέντοι τῶν ἐξῆς ἀναμφισβητήτως κτιδέην λέγει, "τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην" (K 458). Α κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην : οὐ δύναται εἶναι "ἰκτιδέην" τὸ τέλειον αὐτὸς γάρ φησι "τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην" (K 458).
- 10 335c1 Ἀριστοτέλης (cf. h. an. 9,6 p. 612b10) δέ φησιν· "ἵκτις ζῶον ὅμοιον κυνιδίῳ Μελιταίῳ, ὀρνιθοφάγον, τοῖς σμήνεσιν ἐπηρεάζον. τὸ δὲ αἰδοῖον ὁστοῦν καὶ ῥιᾶσθαι στραγγουριῶνας†". ἴσως οὖν παρ' Ὀμήρῳ κατ' ἀφαίρεσίν ἐστι τοῦ ι . Τ ῥικτίς† ἐστι κατ' Ἀριστοτέλην ζῶον ὀρνιθοφάγον, ὅμοιον μικρῷ κυνιδίῳ, οὗ τὸ δέρμα φορεῖ. ^[5]
- 10 335c2 τάχα οὖν ὁ ποιητὴς κατὰ ἀφαίρεσιν αὐτὸ ἐποίησε τοῦ πρώτου ι . b (BCE 3) κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην : ἀπὸ τοῦ κ ἢ ἀρχή, ἐπεὶ— οὔτε †συστελέσθαι† ἀρκεῖ γὰρ τὸ † τις . Α κτιδέη ἢ ἐξ—τὴν ἀγρίαν γαλῆν εἶπον. Α ἔλε δ' ὅξυν ἄκοντα : ὡς Ἀλέξανδρος (cf. ^[5]
- 10 335d Γ 18). Τ βῆ δ' ἰέναι : οὐκ εὗξατο, ὡς ὁ Διομήδης (cf.
- 10 336a Κ 284—94) διὸ καὶ ἀποτυγχάνει. Τ < ἐπὶ νῆας : > γράφεται "ποτὶ νῆας".
- 10 336b Α im ἀλ λ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε < καὶ ἀνδρῶν κάλλι φ' ὅμιλον > : ὅτι νῦν μὲν ὅμιλον τὸ πλῆθος καὶ ἄθροισμα τῶν Τρώων λέγει.
- 10 338 ἐν μὲν οὖν τῇ Ἰλιάδι πυκνότερον τὴν μάχην ὅμιλον καλεῖ (cf. Δ 445. Ε 353 al.), ἐν Ὀδυσσεΐα (sc. α 225 al.) δὲ τὸ ἄθροισμα. Α τὸν δὲ φράσατο προσιόντα < / διογενὴς Ὀδυσσεύς > : ὡς προνοητικός, μὴ καὶ παρὰ τῶν πολέμιων εἴη τις δόλος.
- 10 339–40 ὁ δὲ ὡς καταφρονῶν τῶν κινδύνων b (BCE 3 Ε 4) Τ καὶ μέγα τι θέλων διαπράξασθαι τοὺς πολεμίους Τ οὐ προνοεῖ. b (BCE 3 Ε 4) καὶ ὁ Νέστωρ "πρῶτος κτύπον ἄϊε" (Κ 532). Τ < οὗτός τοι : > Ἀρίσταρχος "οὗτός τις". ^[5]
- 10 341a1 ὠμολόγουν καὶ αἱ πλείους. Α im "οὗτός τις", οὕτω διὰ τοῦ "τις". τινὲς δὲ διὰ τοῦ τοι.
- 10 341a2 Τ il ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ : πῶς τὸν ἐρωδιὸν οὐκ ἰδόντες "νύκτα δι' ὀρφναίην" (Κ 276) νῦν ὀρῶσι τὸν Δόλωνα; ἴσως οὖν ἀνέσχευεν ἢ σελήνη.
- 10 341b1 Τ πῶς δὲ τὸν ἐρωδιὸν μὴ ὀρῶντες αὐτὸν ὀρῶσιν; ἴσως ὅτι πρὸς ὄρθρον ἢ σελήνη ἀνέσχευεν.
- 10 341b2 b (BCE 3 Ε 4) ἢ νήες < σ > in ἐπίσκοπος : ἐκ τῆς ἰδίας προσβολῆς τεκμαίρεται περὶ τῶν πολέμιων.
- 10 342 περισσὴ δὲ ἢ "ἐπί". φησὶ γὰρ "ὅθι σκοπὸν Ἑκτοροσ" (Κ 526). Τ ἢ τινα συλήσων νεκύων : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνταῦθα καλῶς ὁ στίχος τέτακται, μετὰ ταῦτα δὲ (sc.
- 10 343a Κ 387) οὐκέτι, λεγόμενος πρὸς Δόλωνα. Α ἢ τινα συλήσων : οὐ γὰρ οὕτω ῥαδίως εἰς κατασκοπὴν ἀφικέσθαι αὐτὸν οἶεται.
- 10 343b1 Τ οὐ γὰρ οὕτω ῥαδίον οἶεται τὸ μόνον εἰς κατασκοπὴν ἀφικέσθαι.
- 10 343b2 b (BCE 3 Ε 4) < κατατεθνειώτων : > Ἀρίσταρχος " < κατα > τεθνηώτων".
- 10 343c Α int < παρεξελθεῖν : > οὐκ ἴσασι γὰρ ὅτι ὠκύς ἐστιν.
- 10 344a1 Τ il ἐῷσι δὲ παρελθεῖν μὴ εἰδότες τὴν ὠκύτητα αὐτοῦ.
- 10 344a2 b (BCE 3 Ε 4) εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι < πόδεσσι , / αἰεὶ —προτιελεῖν > : εἰ δὲ πλαγίαν ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν ποιεῖται τὴν ὁδόν, ἀπόστρεφε πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ναῦς.
- 10 346–7 b (BCE 3 Ε 4) Τ < παραφθαίησι : > οὕτως σχεδὸν αἱ πᾶσαι.
- 10 346 Α int < ποτὶ νῆας : > Ἀρίσταρχος "ἐπὶ νῆας".
- 10 347a1 Α im "ἐπὶ νῆας", οὐ ποτὶ νῆα ς .

- 10 347a2 T il < προτιειλεῖν : > ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κέχρηται.
- 10 347b A int ἔγχει ἐπαίσσων : ἵνα τὴν ἄφεισιν δεδιῶς ἐπὶ τὰς νῆας τράποιτο.
- 10 348 T ὡς ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ < ἐν νεκύεσσι > : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 10 349a1 καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ Ὀδυσσεὺς εἰπόντος μόνου συλλήβδην ἔφη ὡς ἄρα φωνήσαντε ·
 σύνηθες γὰρ αὐτῷ τὸ τοιοῦτο. ἐν γοῦν τῇ παραποταμίῳ μάχῃ τοῦ Ποσειδῶνος εἰπόντος μόνου
 "τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν / Ζηνὸς ἐπαινέσαντοσ" (Φ 289—90), ἐπιφέρει "τῷ
 μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην" (Φ 298). ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλαις
 ἐτέρως ἐφέρετο· "ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. / ἐλθόντες δ' ἐκάτερθε παρὲξ
 ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι / κλινθήτην" (cf. K 349—50). A {ὡς ἄρα φωνήσαντε:} οὕτως αἱ Ἀριστάρχου
 συλληπτικῶς, ὡς καὶ ἐκεῖ "ὡς ἄρα φωνήσαντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην". [10]
- 10 349a2 Ἀριστοφάνης δὲ γράφει· "ὡς ἔφαθ' οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. / ἐλθόντες δ'
 ἐκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι". T < ὡς ἄρα φωνήσαντε : > ὅτι τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰπόντος
 μόνου εἶπεν συλληπτικῶς ὡς ἄρα φωνήσαντ ε.
- 10 349b A int < ὡς ἄρα φωνήσαντε : > διασταλτέον ἐπὶ τὸ φωνήσαντ ε.
- 10 349c A im ἐν νεκύεσσι < σ > ι / κλινθήτην : τραγικῶς, ἵνα καὶ αὐτοὶ δόξωσιν εἶναι νεκροί.
- 10 349—50 προωκονόμηται οὖν < τῷ > μὴ ἀναιρεθῆναι τοὺς νεκρούς (cf. Θ 491 al.). T παρέδραμεν
 ἀφραδίῃσιν : παρέδραμεν σύμφωνον τῷ "βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαῶσ" (K 339).
- 10 350a ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων "βάν ῥ' ἴμεν" (K 297): T ἡρέμα γὰρ δεῖ χωρεῖν τοὺς κατασκόπους, τὴν ὄψιν
 περιάγοντας πρὸς ἐπίγνωσιν ἀκριβῆ. b (BCE 3 E 4) T ἀφραδίῃσιν : οὐ θεασάμενος αὐτούς,
 ὁμοίως τῷ "τὸν δ' ἐφράσατο προσιόντα / διογενὴς Ὀδυσσεύς" (K 339—40).
- 10 350b1 T παρέδραμε, φησὶν, ἀσυνέτως, οὐ θεασάμενος αὐτούς.
- 10 350b2 b (BCE 3 E 4) ἀφραδίῃσι : ἀθεωρησίᾳ· παρῆκται γὰρ ἀπὸ διανοίας εἰς αἴσθησιν, ὁμοίως τῷ "τὸν
 δ' ἐφράσατο προσιόντα" (K 339).
- 10 350c A < ἀλ λ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην , ὅσσον τ' —τῷ μὲν ἐπεδραμέτην : > Ἀρίσταρχος {δὲ} οὕτως
 ἐξηγήσατο· ὅσον, φησὶν, ὑφ' ἐν καὶ ὁμοῦ ὑπὸ τινος ἀφεθέντος καὶ ἀπολυθέντος ζεύγους
 ἡμιόνων καὶ ζεύγους ἄλλου βοῶν φθάσωσι καὶ προλάβωσι τὰς βοῦς αἱ ἡμίονοι (ταχύτεραι γὰρ
 εἰσι τῶν βοῶν), τοσοῦτον, φησὶν, ἔασαντες διάστημα παρελθεῖν τὸν Δόλωνα μεταστραφέντες
 ἐδίωξαν. [5]
- 10 351—4 T ὅσσον τ' ἐπὶ οὔρα {πέλονται}: οὐδὲ ἐνθάδε ἀναστρεπτέον· μεταξὺ γὰρ πάλιν σύνδεσμος, ἐφ'
 ὅσον ὄρια.
- 10 351a A πέλονται : πρὸς τὸ σχῆμα, πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλεται.
- 10 351b ὁμοίως τῷ "οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται" (λ 125). A < ὅσσον τ' > ἐπὶ οὔρα
 πέλονται / ἡμιόνων : ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται, ὅ ἐστι
 πλέθρον.
- 10 351—2a b (BCE 3 E 4) T ὅσσον τ' ἐπὶ οὔρα < πέλονται / ἡμιόνων > : ἡλίκον ὁρμημα γίνεται τῶν
 ἡμιόνων τεμνόντων αὐλακα.
- 10 351—2b οὔρα τὰ ὄρια καὶ πέρατα τῆς αὐλακος, ἣν τὸ ὀρικὸν ζεύγος τέμνει. A αἱ γὰρ τε βοῶν
 προφερέστεραί εἰσιν < / ἐλκόμεναι νειοῖο—ἄροτρον > : ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ αὐλακί
 σχολαιοτέρων προσδεῖ ζώων πρὸς τὸ βαθυτέραν γενέσθαι τὴν ἐντομήν, ἐν δὲ τῇ νειῳ (cf.
- 10 352—3 353) ὀξυτέρων· προσσημάτισται γὰρ τῷ ἔαρι. b (BCE 3 E 4) T < νειοῖο : > ὅτι ἐλλείπει ἢ διὰ,
 διὰ νειοῖο. [5]
- 10 353

A int νειοῖο : νειός ἐστιν ἡ νεωστὶ ἡροτριάσμενη γῆ. A πηκτὸν ἄροτρον : τὸ τὸν γῆν—καὶ πηκτόν. A τῷ μὲν ἐπιδραμέτην : ὅτι τὸ μὲν ἐπιδραμεῖν τίθησιν, ὅτε οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γινώσκει, διώκειν καὶ διώκεσθαι.

10 354a A < ἐπιδραμέτην : > Ἀρίσταρχος "ἐπεδραμέτην".

10 354b A int < ἐπεδραμέτην : > καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συλληφθῆναι.

10 354c T il ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν <—ὀτρύναντος > : στικτέον μετὰ τὸ ἐκ Τρώων (356)· ἔστι γὰρ ὁ λόγος· ἥλπιζε γὰρ ὁ Δόλων ἐταίρους αὐτοῦ ἐκ τῶν Τρώων ὑπάρχειν, ὡς κελεύσαντος τοῦ Ἑκτορος εἰς τὰ ὀπίσω αὐτὸν ὑποστρέψαι.

10 355-6 ἀποστρέψαντας (355) γὰρ εἰς τοῦπίσω καλέσαντας. A ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἐταίρους : οἱ μὲν καὶ προορῶσιν, ὁ δὲ οὐδὲ ὑπονοεῖ πολεμίους ἐπερχομένους. ^[5]

10 355 T < ἐκ Τρώων ἰέναι πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος : > ὅτι <τὸ> πάλιν συναπτέον τῷ "ἀποστρέψοντας" (K 355), ἵνα ἦ εἰς τοῦπίσω ἀποστρέψοντας.

10 356a A int ἰέναι, πάλιν <Ἑκτορος> ὀτρύναντος : ὀτρύναντος ἰέναι, ἀπὸ κοινοῦ.

10 356b T δουρηνεκές : φησὶ γοῦν ἐξῆς "δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐϋξόου δουρὸς ἀκωκή / ἐν γαίῃ ἐπάγη" (K 373—4).

10 357 T < δηΐους : > διώζοντας δηλονότι.

10 358a T il λαιψηρὰ δὲ γούνα τ' ἐνώμα : ἄκρως ἐχαρακτήρησε θρασύδειλον· ἐνθυμηθῶμεν γὰρ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐπαγγειλάμενος μέχρι τούτου πορεύεσθαι, ὅφρ' ἂν ἴκηται "νῆ' Ἀγαμεινονέην" (K 326).

10 358b T φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα <διώκειν ὀρμήθησαν > : ὅτι νῦν ὀρθῶς διώκειν λέγει, ὅτε φεύγει ἐπιγνοὺς αὐτοὺς πολεμίους ὄντας.

10 359a A < τοὶ δ' αἶψα : > γράφεται καὶ "τοὶ δ' ὦκα".

10 359b A im < ὀρμήθησαν : > τὸ ὀρμήθησαν Ἰακῶς.

10 359c A int ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε <δύω κύνε > : νῦν μὲν κυσὶν αὐτοὺς εἰκάζει b (BCE 3 E 4) διὰ τὸ ἀγρευτικόν, πρῶην (sc.

10 360 K 297) δὲ λέουσι διὰ τὸ εὐσταθές. b (BCE 3 E 4) T καρχαρόδοντε : ἐπικαμπεῖς—τὸ τραχύ. ἤγουν οἱ κύνες τοῦ Ἀϊδου. A ἡ κεμά δ' ἡ ἐλαγῶν : ὅτι δειλὸς καὶ Δόλων. ^[5]

10 361a T {ἡ κεμάδ' ἡ ἐλαγῶν} ἐπείγεται : ὅτι τῷ ἐπείγεται ὀριστικῶς ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐπείγεται· ἐπιφέρει γὰρ "προθέησι" (K 362).

10 361b γίνεται οὖν κατάλληλον οὕτως ὡς δ' ὅταν ἐπείγῃσιν, ὁ δὲ προθέησι μεμῶσ'. A ἐμμενὲς αἰεὶ : ἐν τούτῳ γὰρ ἐστὶ τῶν κυνῶν ἡ ἀρετὴ· ταῦτα γὰρ τὰ ζῶα φύσει μὲν ἐστὶ ταχέα, ὑπεκλυόμενα δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν.

10 361c οἱ δὲ κύνες τὸ ἐναντίον. A b (BCE 3 E 4) T < χῶρον ἅ ν' ὑλήεν θ' , ὁ δὲ τε προθέησι μεμηκώς : > ὁ τέ σύνδεσμος οὐκ ἦν ἐν τοῖς Ἀριστάρχου.

10 362a A int μεμηκώς : τὸν καταληφθῆσόμενον δηλοῖ· περικατάληπτοι γὰρ γινόμενοι βοῶσιν οἱ λαγῶ.

10 362b b (BCE 3 E 4) T λαοῦ ἀποτμήξαντε : ὡς τὸ "εἰδότε θήρησ" (K 360)· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' οὐρὰν διώκουσιν, ἀλλὰ περὶ τὰ πλευρά, ἡὐτρεπισμένοι πρὸς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν διωκομένων θηρίων.

10 364a AT {λαοῦ ἀποτμήξατε} διώκετον : ὅτι A A im τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσιν ἢ διώκετε, οὐ τὸ <ἐ> διωκέτην, ὡς Ἑρατοσθένης (fr.

10 364b 35 Str.). ἔστιν οὖν τὸν Δόλωνα διώκουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον, ὃν τρόπον "αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι" (η 104) ἀντὶ τοῦ ἡλέτρευον. A λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον : τοῦ Τρωϊκοῦ λαοῦ —

- ἐδίδωκον. τρία δὲ ῥήματά ἐστι—καὶ τὸ λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ †λαφύσσετε. Α ἄλ λ' ὅτε δὴ <τά χ' ἔμελλε> μιγήσεσθαι φυλάκεσσι </ —> τότε δὴ μένος <ἔμβα λ' Ἀθήνη / Τυδείδη> : μαθόντες γὰρ οἱ Ἕλληνες τὸν σκοπὸν τῶν Τρώων οὐκ ἂν ἔτι ἔπεμψαν κατασκόπους. ^[5]
- 10 365–7 Τ ἄλ λ' ὅτε δὴ τά χ' ἔμελλε· ἄκρως αὔξει τὰς ἀγωνίας· τί γὰρ ἦν ὑποστρέφειν αὐτοὺς εἰς τὸν ναύσταθμον ἀπράκτους; Τ < φθαίη ἐπευξάμενος : > καυχῆσεται προλαβών.
- 10 368a Α int ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι : ἡττηθείη.
- 10 368b ἀπὸ τῶν δρομέων ἢ μεταφορά. Τ δουρὶ δ' ἐπαΐσσω : ὑπόνοιαν διδοὺς ὅτι †βαλῇ† αὐτόν.
- 10 369 b (BCE 3) Τ Ὀδυσσεὺς δὲ οὐ τοξεύει· ἢ γὰρ ἂν ἐφόνευσεν, ἢ προπεπηγὸς οὐκ ἂν εἶδε τὸ βέλος ὁ Δόλων διὰ τὴν βραχύτητα. Τ δουρὶ δ' ἐπαΐσσω <—αἰπὺν ὄλεθρον> : ἐνεργείας μεστὸς ὁ ἐπικραδαίνων τὸ δόρυ καὶ βοῶν ὡς ἀφήσων ἐπ' αὐτόν, †εἴ† μὴ στή.
- 10 369–71 b (BCE 3) Τ ἡέ σε δουρὶ κιχήσομαι : οἶον εἰ μὴ τοῖς ποσὶ δύναμαι.
- 10 370 καὶ πῶς ἅμα τῇ ἀπειλῇ ἀφίησιν (cf. K 372); ἢ ὅτι ὀξυλαβείας ἔδει, καὶ οὐκ ἐπίστευεν ὡς ἀπειλῇ μόνῃ πεισθήσεται, καὶ ὑπόνοιαν αὐτῷ δίδωσιν ὡς οὐ θέλων αὐτὸν ἀνελεῖν, ἵνα ὑπήκοον ἔχη πρὸς τὴν ἀνάκρισιν. b (BCE 3) Τ ἡ ῥα καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, <ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός> : ὅτι θέλοντες ζήτημα ποιεῖν μεταγράφουσι τὸ ἡμιστίχιον οὕτως "καὶ βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός". ^[5]
- 10 372a καὶ λύουσιν ἔξωθεν προσλαμβάνοντες τὸν ἄν σύνδεσμον· 'καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτεν ἄν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανεν'. ἀγνοοῦσι μέντοι ὅτι Ὅμηρος τὸ βαλεῖν ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν τίθησιν. Α ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός : ζῶντος γὰρ θέλει κρατῆσαι πρὸς τὸ χρήσιμον τῆς ἀνακρίσεως. ^[5]
- 10 372b b (BCE 3) Τ δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον <— / ἐν γαίῃ ἐπάγη> : ἔξεστιν εἰπεῖν ὅτι καὶ τὰ βέλη ὡς ἔμψυχα τῷ ποιητῇ συναγωνίζονται.
- 10 373–4 b (BCE 3) Τ ἐϋξου : Πτολεμαῖος (p).
- 10 373 51 B.) περισπᾷ, λέγων ἐκ τοῦ ἐϋξόου συνηλεῖσθαι. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· εἰ γὰρ ἤδη τέτριπται ἐϋξου ὡς ἡσύχου, δῆλον ὅτι τὸ ἐϋξοος πολὺ πρότερον ἐϋξους ἐγένετο ὡς εὔνου· καὶ οὕτως τὸ ἐϋξου ὡς εὔνου. Α βαμβαίνων· <ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνε τ' ὀδόντων> : ἄκρως ἐδήλωσε πάθος δυσερμήνευτον, τοῖς δειλοῖς παρακολουθοῦν, τὸν θρασυδείλον Δόλωνα ὑπογράφων καὶ τοῖς ἐσχάτοις ὀνόμασιν ἐξευτελίζων b (BCE 3) Τ τὸν πρῶην ἐπαγγελλόμενον "τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι" (K 325). ^[5]
- 10 375a Τ τὸ δὲ †βαμβαίνειν† δηλοῖ τὸν ἰκεσίας καὶ λόγου ἀποροῦντα. b (BCE 3) Τ < βαμβαίνων : > ὅτι †ὀνοματικὸς† ὁ ποιητής.
- 10 375b Α im βαμβαίνων : τρέμων καὶ μετὰ σφαλμοῦ τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐκ δὲ τούτου ἀνάνδρως κινούμενος.
- 10 375c οἱ δὲ ἐσχημάτισαν ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὸ στόμα ψόφου, συρρήσσω καὶ συγκρούων τοὺς ὀδόντας. ἢ ἀσαφῇ φωνὴν προιέμενος ἀπὸ τοῦ φόβου, βαμβαλίζων, ὅπερ ἡμεῖς φαμεν· ἔστι γὰρ τῶν κατὰ μίμησιν ἢ λέξις· οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ βαίνειν. Α < βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνε τ' ὀδόντων· / χλωρὸς ὑπαὶ δείους> : τὸ ἐξῆς βαμβαίνων (375) χλωρὸς ὑπαὶ δείους (376). ^[5]
- 10 375–6 τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. Α im < τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην : > ἔστιν ἰδεῖν μετέωρον τὸ πνεῦμα τῶν καταδιωζάντων.
- 10 376 Τ il ζωγρεῖ τ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι : βαρβαρικὸν τὸ εὐθὺς περὶ αὐτοῦ διαλέγεσθαι.
- 10 378a

- ἵνα δὲ ἅμα ὥς ἀγεννοῦς αὐτοῦ καταφρονήσαντες μὴ παραυτὰ φονεύσωσιν b (BCE 3 E 4) T αὐτόν, ἀλλὰ μάθωσιν. T {ζωγεῖτ', αὐτὰρ} ἐγὼν ἐμὲ <λύσομαι> : ὅτι παρὰ τὸ σύνθηες ἐξενήνοχεν, ἐμὲ λύσομαι ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν.
- 10 378b A χαλκός τε χρυσός τε <πολύκμητός τε σίδηρος> : τούτοις πιστεύων ἐξήλθεν εἰς κατασκοπήν.
- 10 379 δυσκατεργαστότερος δέ ἐστιν ὁ σίδηρος ὥς πρὸς τὸν χαλκόν. T <ἀπερεῖσι 'ἄποινα :> οὐ προσέθηκεν ἀριθμόν, ἐμφαίνων ὥς, ὅσα θέλουσι, λήψονται.
- 10 380 T il {εἴ κεν ἐμὲ ζωιὸν} πεπύθοιτο : ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀκοῦσαι ἀεὶ τάττει τὴν λέξιν, καὶ ὅτι συνήθως ἀναδιπλώσει κέχρηται, πεπύθοιτο ἀντὶ τοῦ πύθοιτο.
- 10 381 A προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς : ἐκατέρῳ προσώπῳ τὴν πρέπουσαν ἐμέρισε πράξιν· ὅπου μὲν γὰρ ἀκοντίσαι καὶ κατασχεῖν τὸν πολέμιον χρεῖα, ἐκεῖ Διομήδης ἐνεργεῖ, ὅπου δὲ λόγον δοῦναι καὶ λαβεῖν καὶ ἀπατῆσαι τὸν πολέμιον, Ὀδυσσεύς.
- 10 382a b (BCE 3 E 4) T <προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς :> καὶ τὸ πᾶν γὰρ ἐμπιστευθεὶς ὁ Διομήδης ἐκχωρεῖ τῷ ἱκανωτέρῳ εἰπεῖν.
- 10 382b T il θάρσει, μηδέ <τί> τοι θάνατος <καταθύμιος ἔστω> : ἐμφρόνως, ἵνα δελεασθεὶς ἐλπίδι σωτηρίας δηλώσῃ τὰ παρὰ τοῖς βαρβάροις καὶ τὴν οἰκείαν τῆς κοινῆς ἀλλάξῃται σωτηρίας.
- 10 383a T <καταθύμιος :> ὅτι τὸ καταθύμιος ἐνθύμιος, οὐχ ὥς ἡμεῖς.
- 10 383b A im <ποτὶ νῆας :> γράφεται "ἐπὶ νῆας".
- 10 385 A im ἢ τίνα συλήσων <νεκύων κατατεθνηώτων> : ὅτι ἐκ τῶν ἐπάνω (sc.
- 10 387a K 343) ὧδε μετὰκειται ἤδη παρεληλυθότων αὐτῶν τοὺς νεκρούς. καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ἀσύνετος ἔσται πρόφασιν αὐτῷ πορίζων. A ἡθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. AT il ἢ τίνα συλήσων : ἐπίτηδες ἐνδόσιμον αὐτῷ ψευσμάτων δίδωσιν, ὅπως τοὺς λόγους αὐτοῦ δοκιμάσῃ· τί γὰρ παρέτρεχε τοὺς νεκρούς, εἴπερ σκυλεῦσαι ἔῃλθεν†; b (BCE 3 E 4) T ἵνα, εἰ ἄσμενος τὴν πρόφασιν λαβὼν ψεύδοιτο, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀπιστοῖτο.
- 10 387b T <κατατεθνηώτων :> οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "κατατεθνειώτων".
- 10 387c1 A im διὰ τοῦ η "τεθνηώτων".
- 10 387c2 T il ἢς 'Ἐκτωρ προέηκε : πρὸς τὸ μαθεῖν, εἰ ἐγρηγόρει ὁ Ἐκτωρ.
- 10 388 T ἢς 'αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν : αἱ συνεχεῖς πεύσεις οὐκ ἐῷσιν εἰς ψεῦδος τραπῆναι.
- 10 389 b (BE 3 E 4) T ὑπὸ δ' ἔτρεμε <γυῖα> : κατάσκοπος γὰρ ἐφωράθη, καὶ εἰ μὴ ἀληθεύει, ἐλπίδα οὐχ ὀρῶν.
- 10 390 b (BCE 3 E 4) T πολλῇσιν μ' ἄτησι <παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ> : ἄτας ἔφη τὰς ἐπὶ κακῷ ὑποσχέσεις.
- 10 391a ὥς ἀναγκασθεὶς δὲ καὶ δελεασθεὶς καὶ τὴν φρενοβλάβειαν ἑαυτοῦ ὑποτίθεται, ἔλεον θηρώμενος. b (BCE 3 E 4) T <ἤγαγεν Ἐκτωρ :> Ἀριστοφάνης "ἤπαφεν Ἐκτωρ" A im T il ὅς μοι Πηλείωνος <—> ἵππους </δωσέμεναι κατένευσε> : ἐντέχνως, ὅτι 'ὑπέσχετο' (cf.
- 10 392-3 393) μόνον ἔφη, οὐχ ὅτι καὶ ἡττήθη, τὴν ἑαυτοῦ ἄνοιαν εἰς ἐκεῖνον μετάγων. T ἡνώγει δέ με : ἵνα δοκῇ ἄρχοντι πείθεσθαι καὶ ὥς ἀναγκασθέντι συγγνώσιν.
- 10 394a T θοὴν διὰ νύκτα : θοή ν, T ἐπεὶ μετὰ δύσιν ἡλίου τάχιστα σκότος γίνεται· ἢ ἐπεὶ διὰ τὸν ὕπνον ἥττονα αὐτὴν ἡγούμεθα· ἢ τὴν θετικὴν (ἀποτίθησι γὰρ ἡμᾶς εἰς ἀνάπαυλαν)· b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι ὀξεῖα καὶ κωνοειδὴς ἐστὶ διὰ τὴν σκιὰν τῆς γῆς.
- 10 394b θοὸν δὲ τὸ ὀξύ. δείκνυται δὲ διὰ τούτου ὅτι ὁ ἥλιος τῆς γῆς μείζων ἐστίν· οὐ δύναται γὰρ ἡ σκιά κωνοειδὴς εἶναι, μὴ τοῦ περιφωτίζοντος μείζονος ὄντος. T {ἡνώγει δέ μ' ἰόντα} θοὴν διὰ

νύκτα : ταχεῖαν λέγει τὴν νύκτα διὰ τὸ ὑφ' ἑνα χρόνον ὅλην τὴν γῆν μελαίνεσθαι, ὡς ἐν ἄλλοις "δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί" (β 388 al. ^[5])

10 394c). Α ἀνδρῶν δυσμενέων : ὑπομιμνήσκει τῆς ἐχθρας αὐτοῦς καθ' Ἑκτορος, ἀναζωπυρῶν τὸν θυμὸν αὐτῶν.

10 395 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἤδη χεῖρεςσιν <—ἀδηκότες αἰνῶ > : καὶ γραπτέον οὕτως, καὶ ἀθετητέον τοὺς τρεῖς στίχους, εἴ τι χρή πιστεύειν Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολήν, ἐν τῷ Περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως τοῦτο φάσκοντι.

10 397-9a καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἡθετοῦντο. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγγράπτῳ "εἰ ἤδη". ταῦτα ὁ Δίδυμος (p. 115 Schm.) περὶ τῶν στίχων τούτων. Α < ἡ ἤδη χεῖρεςσιν—ἀδηκότες αἰνῶ : > ὅτι οὕτως γραπτέον, βουλευούσι (398) καὶ <ἐ> θέλουσι (398)· τὸ γὰρ σφίσιν (398) ἐν τῷ περὶ τινῶν ἐστὶ λόγῳ ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς, ὧ ἀκόλουθα δεῖ εἶναι τὰ ῥήματα. ^[5]

10 397-9b ταῦτα ὁ Ἀριστόνικος (p. 180 Friedl.) περὶ τῆς γραφῆς ταύτης φησί, διπλὴν <προσ> βάλλων τῷ στίχῳ. ἐν μέντοι τῇ τετραλογίᾳ Νεμεσίωνος οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων· "τῶν παρακειμένων ὀβελῶν (sc. ante versus 397—9) οὐκ ἔστιν αἰτίαν εὑρεῖν διὰ τῶν Ἀρισταρχείων ὑπομνημάτων. Ἀμμώνιος δὲ ὁ Ἀριστάρχειος πρῶτον μὲν στιγμαῖς φησι τὸν Ἀρίσταρχον παρασημειώσασθαι αὐτούς, εἶτα δὲ καὶ τελέως ἐξελεῖν, τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσι (398) τετάχθαι, καὶ ἄνωθεν (sc. e K 310—2) μετενηνέχθαι." Α < φύξιν βουλευοίτε μετὰ σφίσιν οὐ δ' ἐθέλοιτε : > ἐν ἄλλῳ "φύξιν βουλευοίσι μετὰ σφίσιν οὐδ' ἐθέλουσι". ^[10]

10 398 Α im ἡ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός : δεόντως τὸν ἐλπίσαντα, οὐ τὸν ὑποσχόμενον αἰτιᾶται.

10 401a1 Τ δεόντως τὴν τοῦ ἐλπίσαντος, οὐ τοῦ ὑποσχομένου τοσοῦτον αἰτιᾶται ἄνοιαν.

10 401a2 b (BCE 3 E 4) < ἄλλῳ γε> ἔδει εἰπεῖν ἄλλοις'.

10 404 Α int ποῦ <—> λίπες Ἑκτορα : καλῶς τοῦτο πυνθάνεται, ἵνα ἐγρηγορότος μὲν καὶ διέποντος τὰς φυλακὰς ἀπόσχοιντο, εἰ δὲ καθεύδοι, ἐπιχειρήσειαν καὶ αὐτὸν ἀνελεῖν.

10 406 b (BCE 3 E 4) Τ ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται <ἀρήϊα , ποῦ δέ οἱ ἵπποι > : οὐκ ἔστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων τὸ κεῖται· δεῖ γὰρ ἵπροσπακουστέον† τὸ ἐστᾶσιν'.

10 407a1 Τ δεῖ τὸ ἐστᾶσι τῷ ἵππῳ προσυπακούειν· οὐ γὰρ κοινὸν τὸ κεῖται ι .

10 407a2 b (BCE 3 E 4) ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται : εἰκὸς γὰρ ὡς βασιλέα σκηνοποιεῖσθαι στρατηγικώτερον.

10 407b ἵνα οὖν κἂν ἀφέλωνται τὰ ὄπλα αὐτοῦ b (BCE 3 E 4) Τ περιϊόντες τὰς φυλακὰς. Τ < πῶς δαί : > ὅτι σύνδεσμος ὁ δαί καὶ οὐκ ἄρθρον.

10 408a1 Α im πειστικός σύνδεσμός ἐστίν, οὐκ ἄρθρον.

10 408a2 Τ πῶς δαί {τῶν ἄλλων}· ἡ μὲν σύνταξις ἐπιζητεῖ 'πῶς δ' αἰ', τὸ αἰ ἄρθρον.

10 408b ὁ δὲ Ἀρίσταρχος δύο παρέλαβε χαρακτηριστικὰ τοῦ ποιητοῦ, ἔλλειψιν ἄρθρου καὶ τοῦ δαί σύνταξιν μετὰ τὸ πύσμα· οὕτως γὰρ αὐτῷ ἔθος· "ποῦ δαί νηὺς ἔστηκε;" (ω 209), "τίς δαί ὄμιλος;" (α 225). Α ἄσσα τε μητιόωσιν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἄψ ἀναχωρήσουσιν" (K 411) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι ἐκ τῶν τοῦ Νέστορος λόγων (sc. ^[5]

10 409a e K 208—10) μετενηνεγμένοι εἰσὶν οὐ δεόντως· γελοῖος γὰρ ἔσται ὁ Ὀδυσσεύς, ἤδη τῆς ὥρας προκεκοφυίας ἐρωτῶν, εἰ μένουσιν ἢ ἀπέρχονται ἐπὶ τὴν πόλιν. καὶ ὡς ἂν τούτων μὴ εἰρημένων ὁ Δόλων πρὸς μὲν τὰ ἄλλα ἀποκρίνεται, πρὸς δὲ ταῦτα οὐ. Α ἄσσα {τε μητιόωσι}· ψιλωτέον ἐνθάδε· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ τίνα. ^[5]

10 409b1 Τ τὸ δὲ "ἄσσα" ἐνθάδε ψιλωτέον· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ τίνα.

10 409b2

Α ἄσσα τε μητιόωσι <—> ἢ μεμάασιν </ — ἦε πόλιν δέ / ἄψ ἀναχωρήσουσιν > : ἐνεργὸν καὶ ζωτικὸν τὸ τοῦ λόγου τάχος μεμίμηται γὰρ τοὺς ἐν ἀγωνίῳ σπουδῇ κατεχομένους καὶ ἐν ὀλίγῳ πολλὰ μαθεῖν σπουδάζοντας.

10 409-11 Τ τοὶ γὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα : "καὶ ταῦτα".

10 413a ὡς τὰ πρώην ἡκριβωκῶς, οὕτω καὶ ταῦτα. Τ < καταλέξω : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ἀγορεύσω".

10 413b Α im Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσι <ν— / βουλὰς βουλεύει > : φυλάσσει μὲν αὐτὸν Ἀχιλλεῖ, ἀπίθανον δὲ ἄδεῶς αὐτὸν κοιμᾶσθαι.

10 414-5 Τ παρὰ σήματι Ἴλου : στρατηγικῶς τὸν τόπον τοῦτον ἐπελέξατο μέσον ὄντα τοῦ πεδίου, ἵνα μὴ οἱ Ἕλληνες ἀποπλεῖν βουλόμενοι λάθοιεν αὐτὸν μήτε τὴν πόλιν "λόχος εἰσέλθῃ <σι> b (BCE 3 E 4) Τ λαῶν ἀπεόντων" (cf.

10 415a Θ 522)· φησὶ γοῦν "οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα / μέσ <σ> ον κάπ πεδίον" (Λ 166—7). Τ παρὰ σήματι Ἴλου : Ἴλος Τρωδὸς παῖς, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Ἴλιος ἐκλήθη. ^[5]

10 415b παρὰ σήματι δὲ παρὰ τῷ τάφῳ· ἦν γὰρ "μέσσον κάπ πεδίον" (Λ 167). ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν νεῶν τὸ ἴσον. Α < φυλακὰς δ' , ἅς εἴρεαι : > περὶ δὲ τῶν φυλακῶν, ὧν ἐρωτᾷς.

10 416 Τ il οὗ τις κεκριμένη <ρύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει > : ἀστρατήγητον τὸ πᾶσιν ἐπιτρέψαι τὴν φυλακὴν ἐκουσίως, ἵνα παραυτὰ προθύμως φυλάξαντες εὐθὺς ῥαθυμήσωσιν ἢ διαμεΐναντες καρτερικῶς ἔωθεν ἀσθενήσωσιν.

10 417a1 Τ ἀστρατήγητον τὸ πᾶσιν ἐπιτρέψαι τὴν φυλακὴν ἐκουσίως, καὶ πολλῆς τῆς ἀλαζονείας· καταφρονεῖ γὰρ Ἑλλήνων.

10 417a2 b (BCE 3 E 4) ὅσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάrai : ὃ ἐστίν Τ ὅσαι Τρώων εἰσὶν ἐστίαι καὶ οἰκίαι, οἰονεῖ ὅσοι εἰσὶν ἰθαγενεῖς Τρῶες, οὗτοι φυλάσσουσιν· ἐκ γὰρ τῆς ἐστίας τὸν πολίτην δηλοῖ.

10 418a b (BCE 3 E 4) Τ ἀνέστιος δὲ ὁ ἄπολις καὶ ἄοικος. b (BCE 3) Τ οὕτω Πορφύριος (cf. 1,157,7 [= 1,9,15 S.]). Τ ἐσχάrai : πυραΐ. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ—καὶ τὴν κυρίως λεγομένην. Α οἷσιν ἀνάγκη : τοῦτο διὰ μέσου ὧν ἐστὶ γνήσιος ὁ κίνδυνος. ^[5]

10 418b Τ < φυλασσέμεναί τε κέλονται / ἀλλήλοισι : > τὰς γυναῖκας καὶ τέκνα.

10 419-20a Α im κέλονται / ἀλλήλοισι : εὖ τὸ μὴ μόνον ἰδίᾳ ἕκαστον ἀγρυπνεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλλήλοισι παρακελεύεσθαι, ἵνα ὁ τῷ ὕπνῳ νικώμενος ὑπὸ τοῦ πλησίον ἐγείρηται.

10 419-20b b (BCE 3 E 4) Τ κέλονται <ἀλλήλοισι > : δῆλον ὡς ἐξ ἐπιταγῆς.

10 419-20c ἐντεῦθεν οἱ νομοθέται γυναικονόμον ὀρίζουσιν αἰρεῖσθαι τὸν γεγαμηκότα, οὐ τὸν <ᾗ> γαμον, καὶ παιδονόμον οὐκ ἄπαιδα, ἵνα ἐκ τῶν οἴκοι τὴν συμπάθειαν ἔχοντες πολλὴν ποιῶνται τὴν ἐπιμέλειαν. b (BCE 3 E 4) Τ ἀτὰρ αὕτε πολύκλητοι ἐπίκουροι—οὐδὲ γυναῖκες : εἰς τὸ ἀσυμπαθεῖς τῶν βαρβάρων.

10 420-2 εὐλόγως δὲ ἀποκρίνεται· ἡρωτήθη γάρ· b (BCE 3) Τ "πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί" (Κ 408), οὐ μόνον περὶ τῶν φυλασσόντων. Τ πῶς γὰρ νῦν <—δαίω > : οὐ στικτέον ἐπὶ τὸ νῦν (424), ἐπεὶ κομματικὸν ἔσται τὸ λεγόμενον καὶ παντελῶς ἀπηρητημένον τῶν ἐξῆς, ἀλλὰ βραχὺ διασταλτέον· κοινὸν γὰρ τὸ εὐδου ς' (425), τὸ δὲ ἐξῆς 'πῶς γὰρ νῦν εὐδουσι, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἢ ἀπάνευθε; Α < πῶς γὰρ νῦν— / εὐδου ς' ἢ ἀπάνευθε : > τὸ ἐξῆς 'πῶς γὰρ νῦν εὐδουσι; b (BE 3 E 4) Τ il μήποτε διὰ τοῦτο δυσάλωτοι εἶεν φυλασσόμενοι ὑπὸ τῶν Τρώων. ^[5]

10 424b Τ il πῶς γὰρ νῦν—ἀπάνευθε : ἕως τοῦ νῦν (424) ἀναπαύσαντας δεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τὰ λοιπὰ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς κατ' ἐρώτησιν προφέρειν.

- 10 424c b (BCE 3 E 4) Τ εὔδου ς' ἢ ἀπάνευθε : τὸ εὔδου ς' ἐν διαστολῇ καὶ ὑποστιγμῇ, ἵνα ἐρωτηματικὸν γένηται.
- 10 425a καὶ αὐτὸν δὲ τὸν η περισπαστέον· διαπορητικὸς γάρ. A <ἦ:> περισπαστέον τὸνη· διαπορητικὸς γάρ ἐστιν.
- 10 425b T il < καὶ ταῦτα : > οὕτω καὶ ταῦτ α .
- 10 427a T il μά λ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω : καὶ πλείονα ὧν ἠρωτήθη λέγει ὡς σύμβουλος γενόμενος ὑπὲρ ὀλέθρου τῶν συμμάχων.
- 10 427b b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτο δὲ δειλίας καὶ χαυνότητος σύμβολον. Τ πρὸς μὲν ἀλὸς <Κᾱρεσ> : πρὸς σύγκρισιν τῆς "Θύμβρης" (Κ 430).
- 10 428a θαλασσοκράτορας δέ φασι πρώην Κᾱρας εἶναι (cf. Thuc. 1,4 al.). b (BCE 3) Τ προσυπακουστέον δὲ τὸ μέρος, οἷον 'πρὸς μὲν τὸ μέρος τῆς θαλάσσης'. Τ καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι : καὶ πῶς φησιν· "ὃς Παῖονας ἵπποκορυστάς / ἤγαγεν" (Π 287—8); εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν ὡς Τεῦκρος (cf.
- 10 428b e. g. Θ 266 et N 177)· Δίδυμος (p. 181 Schm.) οὖν τοὺς τόξῳ καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλότοξους εἴρηκεν. Τ Παῖονες : ἔθνος Θρακῶν. τινὲς δὲ—Μακεδόνας. Α καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες : ὅτι ὡς ὕστερον ἐλληλυθότων τούτων μνημονεύει, ὡς καὶ τῶν περὶ τὸν Ῥῆσον (cf. [5]
- 10 429a Κ 434—5)· οὐδεμίαν γὰρ αὐτῶν διὰ τοῦ Καταλόγου μνήμην πεποιήται. Α καὶ Λέλεγες <καὶ Καύκωνες> : ὡς ἐπήλυδες οὐ κατελέχθησαν ἐν τῷ Καταλόγῳ· οὐδὲ γὰρ "Οθρυονεύς" (N 772, cf.
- 10 429b 363. 374), "Ἰφιδάμας" (Λ 221 al.), Φαῖστος (cf. E 43). Λέλεγες δὲ εἰσιν οἱ Πήδασον τὴν ὑπὸ Ἴδῃ οἰκοῦντες· "πέρσε δὲ Λυρνησ <σ> ὃν καὶ Πήδασον" (Υ 92), εἴτα "Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν" (Υ 96). οἱ περίλοιποι οὖν ὑπὸ Πρίαμον ἦσαν διὰ τὴν πρὸς Ἄλτην συγγένειαν, "ὃς Λελέγες <σ> ι φιλοποτολέμοισιν ἀνάσσει" (Φ 86). Τ Λέλεγες : ἔθνος—Καρίας οἰκοῦντας. Α Καύκωνες : τῆς Παφλαγονίας μοῖρα, τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκῶνων ἄποικοι. [5]
- 10 429c Τ Καύκωνες : ἔθνος—τοὺς λεγομένους Καυνίους. Α Πελασγοί : οἱ τὸ παράλιον μέρος—Τράλλεις. Α < πρὸς Θύμβρης : > ἢ {δὲ} Θύμβρα πεδίον ἐστὶ τῆς Τρωάδος.
- 10 430a ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ "πρὸς μὲν ἀλόσ" (Κ 428). Τ πρὸς Θύμβρης : πρὸς τὸ Θυμβραῖον—ἐπιφανές. Α Μυσοί τ' ἀγέρωχοι : ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ "Ροδίῳ" (Β 654) χρῆται τῷ ἀγέρωχο ι , ἔνεκα τοῦ ἀγείρειν τὴν ὀχὴν, τουτέστι τὴν τροφήν, ἀλλ' ἐπὶ Μυσῶν καὶ Τρώων" (Γ 36), οἷον γεράδων, σεμνῶν καὶ ἐντίμων.
- 10 430b Α καὶ Φρύγες ἵπποδαμοι <καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί> : ὅτι ἑτέρους τῶν Τρώων οἶδεν τοὺς Φρύγας· καὶ ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδεν καλουμένους Λυδούς, ἀλλὰ Μήρονες.
- 10 431a πρὸς τὰ περὶ ἡλικίας Ἡσιόδου (fr. 334 M.—W.). Α καὶ Φρύγες : δῆλον ὡς ἐπικούροι Τρωσὶν οἱ Φρύγες.
- 10 431b1 οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσι Φρύγας καὶ Τρῶας. Τ οἱ μὲν νεώτεροι συγχέουσι Φρύγας καὶ Τρῶας.
- 10 431b2 φαίνεται δὲ ὁ ποιητὴς ἐπικούρους Τρώων αὐτοὺς καλῶν. b (BCE 3) < ἵπποδαμοι : > Ἀρίσταρχος "ἵππόμαχοι".
- 10 431c1 Α im ἡ δὲ γραφὴ "ἵππόμαχοι", οὐχ ἵπποδαμο ι.
- 10 431c2 Τ καὶ Μήρονες ἵπποκορυσταί : ἥδη καθ' Ὅμηρον ἐπρώτευε τὸ Λύδιον ἵππικόν.
- 10 431d

- Τ εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον , </ Θρήϊκες—νεήλυδες > : οἱ μὲν περὶ τὸν Ὀδυσσεά οὐ τρανότερον ἐξέφηναν τὴν βούλησιν, ὁ δὲ συμβάλλεται αὐτῶν τῇ σκέψει καὶ μιᾷ ψυχῇς ἀτυχία προδίδωσιν ὅλον τὸ συμμαχικόν.
- 10 433-4 b (BCE 3) Τ οἱ δὲ καὶ ἐπαινοῦσιν αὐτὸν ὡς ἀποτρεψάμενον αὐτοὺς Ἑκτορος διὰ τοῦ ἐπαίνου τῶν Θρακῶν. Τ < οἷ δ' ἀπάνευθε : > τῇ χειρὶ δείκνυσι, καθ' ὃν τόπον ἐστρατοπεδεύκασιν. ^[5]
- 10 434a b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ἀπάνευθε δὲ πρὸς τὸ μὴ μεμῖχθαι τοῖς ἄλλοις. b (BCE 3 E 4) Τ νεήλυδες : πρὸς τὴν ἀπειρίαν τῶν τόπων καὶ τὴν πάρεσιν τὴν ἀπὸ τοῦ καμάτου.
- 10 434b b (BCE 3 E 4) Τ νεήλυδες : νεωστὶ ἐληλυθότες ἤλυσιν γὰρ τὴν ἔλευσιν λέγουσιν.
- 10 434c Α ἔσχατοι ἄλλων : τοῖς δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν πρῶτοι.
- 10 434d1 Τ ἔσχατοι δὲ Τρώων, ἀπὸ δὲ νεῶν πρῶτοι.
- 10 434d2 b (BCE 3 E 4) ἐν δέ σφιν Ῥῆσος : Ῥῆσος Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ τῆς Θράκης υἱὸς καὶ Εὐτέρπης Μούσης.
- 10 435 ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος (fr. 262 Sn.) ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας πρὸς Ἑλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἐνεδείξατο κακά, κατὰ δὲ πρόνοιαν Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἀναστάντες οἱ περὶ Διομήδεα ἀναιροῦσιν αὐτόν. b (BCE 3) Τ ἐν δέ σφιν Ῥῆσος : Ῥῆσος γένει—εἰς τὸ παντελές. Α ὅσοι ἐκ Μουσῶν τίκτονται Ὀρφεὺς—Τριπτόλεμος. Α τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους : ὡς φίλιππος (κινδυνεύει γοῦν δι' ἵππους) ἢ ὡς μέγιστα χαριζόμενος ἀντὶ τῆς ἰδίας ψυχῆς b (BCE 3) Τ φησὶ γοῦν· "ἀλλ' ἐμὲ μὲν <—> δήσαντες" (Κ 442—3). ^[5]
- 10 436 Τ τοσοῦτον δὲ ἀπέσχε τοῦ λαβεῖν ἵππους, ὅτι καὶ τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ καλλίστων ἵππων προδότης γίνεται. b (BCE 3) Τ λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν <ὅμοιοι> : δύο ὑπερβολὰς ἐνήκεν ἐντέχνως, τὴν μὲν ἐξ ὑπερθέσεως, τὴν δὲ ἐξ ὁμοιώσεως, καὶ ἐφ' ἐκατέρας παρέλαβε τὸ οἰκεῖον· χιόνος μὲν γὰρ δύναται τι λευκότερον γενέσθαι, ἀνέμου δὲ θάσσον οὐδέν. ^[5]
- 10 437a Α b (BCE 3) Τ ἐπαινετέον δὲ καὶ τὴν φράσιν, ὅτι κατ' αἰτιατικὴν δυνάμενος εἰπεῖν 'λευκοτέρους χιόνος', καὶ τοῦ μέτρου ἐπιδεχομένου, θαυμαστικῶς κατ' ἰδίαν ἀνεφώνησε τὸν ἔπαινον. Α b (BE 3) Τ καὶ λείπει τὸ εἰσίν. b (BE 3) Τ οἱ δὲ πτώσεως μετάρθουσιν τὸ τοιοῦτον ὠνόμασαν. b (BE 3) πῶς δὲ ἐδόκει εἰδέναι ὅτι ταχεῖς εἰσιν, εἴ γε νεήλυδες ἦσαν; ἢ ὡς ἀκούσας, ἢ ἀποσεμνύνων ὡς καὶ σωθησομένων αὐτῶν διὰ τῶν ἵππων μετὰ τὴν τῶν Θρακῶν ἐπανάστασιν. Α b (BCE 3 E 4) Τ < λευκότεροι—ὅμοιοι : > λευκότεροι χιόνος εἶπεν, ἵνα φανῶσι νυκτός, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὅμοιοι, ἵνα φθάσωσιν ἐπ' αὐτῶν διασωθῇται. ^[10]
- 10 437b1 ἰστέον δὲ ὅτι ἐμείωσε— ταχυτέρους. Α ἵνα ὀρώωνται νυκτὸς οὔσης.
- 10 437b2 Τ ἰλ < λευκότεροι—ὅμοιοι : > χωριστέον τοῦ ἐπάνω στίχου, ἵνα μὴ σόλοικον γένηται.
- 10 437c καὶ ἄλλως καθ' ἑαυτὸ λεγόμενον πλείονα ἔμφασιν παρίστησιν. λείπει δὲ τὸ εἰσὶ ῥῆμα, λευκότεροί εἰσιν. Α < χρυσῶ—χρῦσεια : > τὸ μικροπρεπὲς τοῦ ἀνδρὸς ἄκρως κωμωδεῖ καὶ τὸ ἐπτοημένον περὶ χρυσόν.
- 10 438-9 b (BCE 3) Τ ἰλ τεύχεα : ὅπλα.
- 10 439 εἰρησθαι δὲ αὐτὰ Ἰστρος (FGrHist 334, 71) φησὶ παρὰ τὸ ἐν Τευχίῳ τῷ Εὐβοϊκῷ κατεσκευάσθαι πρῶτον ὑπὸ Κυκλώπων. Α ἀλλ' ἐμὲ μὲν <νῦν> νηυσὶ πελάσσετον : πέπεισται ὅτι μέγιστα αὐτοῖς ἐχαρίσατο, καὶ ἐπὶ μαρτυρίαν πιστὴν κατέρχεται.
- 10 442 εἰ δὲ μὴ τοῦτο προσέθηκεν, εὐήθεις ἂν ἦσαν οἱ περὶ Διομήδην πιστεύσαντες αὐτῷ καὶ εἰς τοὺς Τρώας παρελθόντες b (BCE 3 E 4) Τ δῆλον γὰρ ὡς οὐκ ἠπάτα, φυλάττεσθαι παρὰ τοῖς πολεμίοις μέλλων. b (BE 3 E 4) Τ < ἢ ἐμὲ δήσαντες λίπε τ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῶ : > δέον τούτοις τοῖς ἀγενέσι λόγοις ἀντιπαρατεθῆναι τὸ "τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι" (Κ 325). ^[5]

- 10 443a T il νηλεί δεσμῶ : ὡς ἡλπικῶς ὅτι δεθήσεται καὶ τὸν δεσμὸν ὀλοφύρεται καὶ φησιν ὡς ἀμήχανον ἐκφυγεῖν ἐμοί.
- 10 443b T ἥ ῥα κα τ' αἶσαν <ἔειπον> : οὕτως A Ἀρίσταρχος "ἡὲ κατ' αἶσαν AA im ἔειπον", ἔξω τοῦ ῥά , καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ "ἡὲ μετὰ Τρώεσσιν" (E 86).
- 10 445a1 A "ἡὲ κατ' αἶσαν", οὕτω δεῖ γράφειν χωρὶς τοῦ ῥά .
- 10 445a2 T il < ἦε καὶ οὐκί : > πρὸς τὸ οὐκί , ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου.
- 10 445b A im < τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης : > Ἑλληνικῶς ὁ κοινωνήσας αὐτῷ φιλανθρώποις λόγοις οὐ φονεύει.
- 10 446 b (BCE 3 E 4) T il Δόλων : ὅτι ζητεῖται, πῶς τὸ ὄνομα ἔγνω· διότινες ἀνέγνωσαν "δολῶν" ὡς νοῶν.
- 10 447a ἐξῆς μέντοι γε πάλιν λέγει "οὓς νῶϊ πίφαισκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν" (K 478). εἰκὸς δέ τινων γινώσκεσθαι ὀνόματα ὡς ἂν δεκαετοῦς γεγονότος χρόνου, καὶ μάλιστα τοῦ Δόλωνος· ἦν γὰρ κήρυκος υἱὸς "πολύχρυσος πολύχαλκος" (K 315). A Δόλων : καὶ πῶς ἤδεισαν αὐτοῦ τὸ ὄνομα; ἡ εἰκὸς ὡς κήρυκος υἱὸν πολλάκις συμπαρεῖναι τῷ πατρί. ^[5]
- 10 447b b (BCE 3 E 4) T ὅτι δὲ ἐπιφανής, δῆλον ἐκ τοῦ "ἄλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους" (K 300). T ἡ ἠρώτησαν κρατήσαντες. b (BCE 3 E 4) εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν <—πολεμίζων> : ἐπεὶ οὐχ Ἑλληνικὸν τὸν ἰκέτην ἀναιρεῖν, προφάσεις ἀναγκαίως περιέθηκεν.
- 10 449–51 ἅμα δὲ καὶ ἄτοπον ἦν πάλιν ὑποστρέφειν εἰς τὰς ναῦς b (BCE 3 E 4) T ἄγοντας Δόλωνα, ἡ δεῖν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ, μὴ καὶ τινες διὰ λάφυρα ἐλθόντες μάθωσιν τὸ πᾶν παρ' αὐτοῦ. T ἅμα δὲ καὶ ὡς προδότην ἀναιρεῖ· ὑπὸ γὰρ ἐκείνων μεμίσηται πρῶτον, οἷς τοὺς οἰκείους παρέδωκεν. b (BCE 3 E 4) T ἀπολύσομεν <ἡὲ μεθῶμεν> : πληθυντικῶς, ἵν' ἐνεχυριάσῃ καὶ τὴν Ὀδυσσεύως γνῶμην. ^[5]
- 10 449a T < ἀπολύσομεν ἡὲ μεθῶμεν : > ἀπολύσομεν διὰ λύτρων, μεθῶμεν δίχα λύτρων.
- 10 449b T il {ἦ τε καὶ ὕστερον} εἴσθα : οὕτως ἐγένετο τὸ εἴσθα· εἴμι, τὸ δεύτερον "εἴσ" (Hsd.
- 10 450 opp. 208), εἴτα εἴσθα . A < ὀλέσσης : > Ἀρίσταρχος "ὀλέσσαις".
- 10 452 A im ἔμελλε γενείου <— / > ἀψάμενος <λίσσεσθαι , ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε> : ἀνόητος ὁ μετὰ τοιαύτην ἀπόκρισιν λιπαρεῖν μέλλων.
- 10 454–5 τάχιστα δὲ αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἀναιρεῖ, ἵνα μὴ φθάσῃ γονυπετῶν. b (BCE 3 E 4) T φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε <κάρη κονίησιν ἐμίχθη> : ἅμα τῷ ἄρξασθαι φωνὴν ἀφεῖναι πρὶν σαφηνισθῆναι τὸ λεγόμενον· καὶ ἀνῆλθε μὲν τὸ πνεῦμα μέχρι τοῦ στόματος καὶ τὸν τόπον ὅλον πληρῶσαν ἐξεχύθη τῇ τμήσει τῆς κεφαλῆς, ὡς, εἰ καὶ σωλῆνά τινες μεστὸν ὕδατος διατέμοιεν, ἡ μὲν τῆς ἐπεισορῆς φορὰ εἴργεται, τὸ δὲ ἤδη διελθὸν ἐκχεῖται. ^[5]
- 10 457 b (BCE 3 E 4) T < τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην .
- 10 458 .. ἔλοντο : > ὅτι κτιδέην λέγει ρητῶς, χωρὶς τοῦ ι . A int καὶ τὰ δ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι <—ἀνέσχεθε> : διδάσκει τῶν κατορθουμένων αἰτίους θεοὺς οἶεσθαι.
- 10 460–1 καὶ τὸ ἐπίθετον δὲ οἰκεῖον τῷ καιρῷ, ἐκ τῆς πράξεως εἰλημμένον· b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἀγελείη" (Δ 128) γάρ. T οἰκείως δὲ φονεύει ὁ Διομήδης, ἀνατίθησι δὲ ὁ Ὀδυσσεύς. b (BCE 3 E 4) T ληϊτίδι : λαφυραγωγῷ, πολεμικῇ. ^[5]
- 10 460 ἡ τῇ παραιτίᾳ γιγνομένη τοῦ λ <ε> ἵαν λαβεῖν. A ὑψό ς' ἀνέσχεθε χερσί : πανταχόθεν ἐκίνησε τὴν ἐνάργειαν, ἐκ τοῦ ἰκετεύειν μέλλοντος, ἐκ τῶν διακοπτομένων ἀθρόως τενόντων, ἐκ τῆς φθεγγομένης κεφαλῆς μετὰ τὸ πεσεῖν, ἐκ τοῦ σκυλεύοντος τὰ ὄπλα καὶ ὑψός' ἀνέχοντος.
- 10 461a b (BCE 3 E 4) T < ἀνέσχεθε : > γράφεται "ἀνέσχετο".

- 10 461b A im < καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα : > ὅτι συνήθως ἡμῖν νῦν κέχρηται τῷ εὐχόμενος .
- 10 461c A int < ἐπιβωσόμεθα : > Ἀρίσταρχος "ἐπιδωσόμεθα" ἵν' ἢ δώροις τιμήσομεν.
- 10 463a1 A int < ἐπιδωσόμεθα : > γράφεται καὶ "ἐπιβωσόμεθα".
- 10 463a2 T ἐπιδωσόμεθα : ἐπιδόσεων καὶ δώρων ἀξιόσομεν.
- 10 463b b (BCE 3 E 4) T προτρεπτικὸν δὲ τοῦτο εἰς συμμαχίαν. b (BCE 3) T ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους : τοῖς τοῦ Δόλωνος πεισθέντες λόγοις ἤδη περὶ τῶν ἵππων τοῦ Ῥήσου δέονται τῆς θεοῦ.
- 10 464a ἢ μᾶλλον ἵππους οὐ τοὺς Ῥήσου, ἀλλὰ τὸ ἱππικόν. T < ἵππους τε καὶ εὐνάς : > ἐν ἄλλῳ "ἄγυρῖν τε καὶ εὐνάσ".
- 10 464b A im ὑψόσε : διήλ < λ > ατ < τ > ον A int αἱ Ἀριστάρχου, ὑψόσε καὶ "ὑψοῦ".
- 10 465 A int T {θῆκεν ἀνὰ} μυρίκην · < δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε > : σὺν τῷ ν μυρίκην {δέ ἔλον}.
- 10 466a δέελον δὲ τὸ εὐδῆλον, ἀπὸ τοῦ †δήεις†, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, τὸ εὐρετόν. A δέελον : ταυτόν ἐστι τῷ δῆλον· διὸ καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα.
- 10 466b καὶ ψιλοῦται τὸ δεύτερον ε . ἡ διπλῇ δέ, < ὅτι > ὁ ἡμεῖς λέγομεν δῆλον, αὐτὸς εἶπε διελὼν δέελο ν . A δέελον : ψιλωτέον τὸ δεύτερον ε τοῦ δέελο ν .
- 10 466c Ἀρίσταρχος δὲ φησιν αὐτὸ παρὰ τὸ †δήεις. T < δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε : > πάντα < τὰ > προνοητικὰ περικεῖται τῷ Ὀδυσσεῖ.
- 10 466d T il συμμάρψας δόνακας : τροπαίου σχῆμα μιμεῖται.
- 10 467 T τῷ δὲ βάτην προτέρω < διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα > : ὅτι τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, τοπικῶς.
- 10 469a καὶ ὅτι ἐρριμμένοι εἰσὶν {οὔτοι} οἱ νεκροί. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἐντέων καὶ αἵματος. A τῷ δὲ βάτην προτέρω διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα : ἐπὶ τόπου τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.
- 10 469b τὸ δὲ †καὶ μέλαν αἶμα τινὲς γράφουσι "καὶ Παλλὰς Ἀθήνη". T < αἶψα : > διὰ τὸ ἐπεῖγον τοῦ καιροῦ.
- 10 470a T il < ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος : > ὅτι τέλος καὶ νῦν τὸ τάγμα.
- 10 470b A int < ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος : > ἔνθα συνετέλουν.
- 10 470c ὃ ἐστὶ τάγμα. T il οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδηκότες : ἐκ τούτων ἡ προδοσία Δόλωνος καὶ τὸ πιστόν τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν φανεῖται.
- 10 471a T < ἀδηκότες : > ἀηδισθέντες.
- 10 471b καὶ "δεῖπνῳ ἀδήσειεν" (α 134). T il τριστοιχεῖ : ἵνα ὥσι τρία τάγματα πρὸ Ῥήσου, ἀφ' ὧν ἐκάστου τέσσαρας ἄνδρας ἀναιροῦντες τρισκαιδέκατον Ῥῆσον.
- 10 473a b (BCE 3 E 4) T τριστοιχεῖ · παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες < ἵπποι > : εἰκότως οὖν εἶχε τὸ "ἵππους τε καὶ εὐνάσ" (K 464).
- 10 473b T < δίζυγες ἵπποι : > ὅτι συνωρίσιν ἐχρῶντο· διὸ δίζυγε ς .
- 10 473c A im ἐξ ἐπιδιφριάδος < πυμάτης ἰμάσι δέδεντο > : ψιλωτέον τὸ ἕξ· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἐκ πυμάτης, ἐκ τῆς ἄντυγος ἐδέδεντο τοῦ δίφρου, ἐξ ἄκρας τῆς ἐπιδιφριάδος.
- 10 475a1 ἔνιοι δὲ κακῶς δασύνουσιν ὥστε κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἕξ ἵππους δεδέσθαι. A ψιλωτέον δὲ τὸ ἕξ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀριθμός, ἀλλὰ πρόθεσις.
- 10 475a2 T ἐπιδιφριάδος : τῆς κατὰ κόσμον ἄκρας ἄντυγος, ἢ τοῦ ἐν τάξει ἐξωτάτου ξύλου, ἐφ' οὗ πρῶτοι ἀναβαίνουσιν οἱ μέλλοντες μάχεσθαι.
- 10 475b A ἐξ ἐπιδιφριάδος < — / τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν > : ἐπιδιφριάς μέρος τοῦ δίφρου, καθ' ὃ ἐπιβαίνειν εἰώθασιν· οἱ δὲ τῆς ἄντυγος.

- 10 475-6a1 πιθανῶς δὲ προετοιμάζει αὐτοὺς ὁ ποιητὴς τῇ ἀπελάσει. τὰ γνωστικά αὐτῷ περὶκειται. ἔγνω δὲ Ὀδυσσεὺς ἢ ἀπὸ τοῦ μέσον εἶναι ἢ τῶν ἵππων (cf. K 474), ὅπερ ἐδήλωσε διὰ τοῦ "οὐς νῶϊν πίφανσκε" (K 478). Τ ἐπιδιφριάς μέρος τοῦ δίφρου. ^[5]
- 10 475-6a2 καθ' ὃ ἐπιβαίνειν εἰώθασιν. b (BCE 3) ἔγνωσαν δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν Ῥῆσον μέσον εἶναι ἰδίᾳ ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ἵππων θέας. b (BCE 3 E 4) τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν <ιδών> : ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι νῦν τὸ προπάρειθεν ἐπὶ χρόνου τέταχεν, πρόσθεν ἢ ἰδεῖν τὸν Διομήδη, οὐχ ὥς οἱ Χωρίζοντες (sc.
- 10 476a fr. 3 K.) ἐν Ὀδυσσεΐᾳ μόνον, ἐν Ἰλιάδι δὲ τοπικῶς. A τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάρειθεν : χρονικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτος, καὶ τοπικῶς "ἡϊόνος προπάρειθε" (B 92).
- 10 476b1 Τ χρόνου καὶ τόπου.
- 10 476b2 T il < οὐτός τοι : > οὕτως οὐτός τοι ἄνω (sc.
- 10 477 K 341) δὲ "οὐτός τις". A int < οὐς : > οὕτω πληθυντικῶς οὐς ἐπὶ τῶν ἵππων.
- 10 478a A im < Δόλων : > ὅτι ἐπίσταται τὸ τοῦ Δόλωνος ὄνομα καὶ ἐνταῦθα.
- 10 478b A int πρόφε <ρε> κρατερὸν μένος : πρόφερε οὐκ εἰς τὸ φονεῦειν, ἀλλ' εἰς τὸ δρᾶν τὰ χρειώδη.
- 10 479 T < ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν : > ὅτι οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν ἀτυχῇ, ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ματαίως.
- 10 480a A im σὺν τεύχεσιν : σὺν τεύχεσιν Τ δηλοῖ ὥς μᾶλλον ἐπιτηδειότερος ὢν εἰς τὸ φονεῦειν τούτου λαβέσθαι ὀφείλει.
- 10 480b εἶτα σοφῶς τὴν αἴρεσιν τῷ Διομήδει δίδωσιν. b (BCE 3 E 4) Τ τῷ δ' ἔμπνευσε μένος : εἰκότως τὸ μὲν εὐχερέστερον τῷ πρακτικῷ, τὸ δὲ δυσχερέστερον τῷ βουλευτικῷ δίδωσιν.
- 10 482a b (BCE 3 E 4) Τ τῷ δ' ἔμπνευσε : πιθανῶς, ἵνα πιστὸν εἴη τοσοῦτους ὑφ' ἐνὸς ἀναιρεθῆναι.
- 10 482b Τ κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην : ἐπιστρέφων τὴν ὄψιν τοῦ λαθεῖν.
- 10 483 ἢ 'τῇ καὶ τῇ', ὥς ἐπὶ Ἀχιλλέως (cf. Φ 20), b (BCE 3) Τ ὁ καὶ ἄμεινον. b (BCE 3) τῶν δὲ στόνος < ὄρνυ τ' ἀεικῆς / ἄορι θεινομένων > : ὥς ἐν ὕπνῳ ἀναιρουμένων ἡρεμαία τις στοναχὴ ἐγίνετο.
- 10 483-4a1 Τ στόνος δὲ οἶον ὥς ἐν ὕπνῳ ἀναιρουμένων.
- 10 483-4a2 b (BCE 3 E 4) ὥς δὲ λέων μήλοισιν < ἀσημάντοισιν ἐπελθών > : οἰκεία ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν προσώποιν ἢ παραβολή· καὶ γὰρ οὗτοι τῆς ἐκ τοῦ βασιλέως φυλακῆς κοιμωμένου ἐστέρηντο.
- 10 485a b (BCE 3 E 4) Τ {ὥς δὲ λέων} μήλοισιν : ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετράποδα, Ὅμηρος δὲ αἶγας καὶ οἷς "μῆλ', οἷές τε καὶ αἶγες" (ι 184).
- 10 485b Α < αἶγες ἢ οἷες σιν : > ὅτι ἐπεξηγεῖται, τίνα τὰ μῆλα.
- 10 486 Α int ὄφρα δῶδε κ' < ἔπεφνεν > : ὅτι χωρὶς τοῦ Ῥήσου δώδεκα ἐταίρους αὐτοῦ ἀναιρεῖ, ἀλλ' οὐ σὺν αὐτῷ δώδεκα, ὥς τινες.
- 10 488a Α ὄφρα δῶδε κ' ἔπεφνεν : δηλὸν ὥς ἀνὰ τέσσαρας, ἵνα ἱκανὸς εἴη ὁ τόπος πρὸς τὴν ἀπελασίαν τῶν ἵππων.
- 10 488b Τ ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς / ὄντινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε < παραστάς > , / τὸν < δ' > Ὀδυσσεὺς μετόπισθε : δις τὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς παρέλαβεν ὄνομα σχῆμα κινῶν, δυναμένης τῆς ἀπαγγελίας καὶ ἅπαξ ἔχειν τὸ ὄνομα.
- 10 488-90 b (BCE 3 E 4) Τ < πλήξειε : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 10 489

ἄλλοι δὲ "πλήξασκε". A im τὸν δ' Ὀδυσσεύς {μετόπισθε}: ὅτι ἰδίως προειπὼν "ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς" (K 488) ἐπενήνοχεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα, τὸν δ' Ὀδυσσεύς· καὶ ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περιττός.

- 10 490a A τὸν δ' Ὀδυσσεύς <μετόπισθε> λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν: εἰς τὸ προγνωστικὸν Ὀδυσσεύς.
- 10 490b1 καὶ ἐπ' ἄλλων φησὶ "στείβοντες νέκυάς τε" (Λ 534), ἐπὶ δὲ τῶν νεηλῦδων καὶ μήπω πολέμου πειραθέντων "ἄηθεσ <σ> ὄν γὰρ ἔτι" (K 493) νεκρῶν. T τὸ προγνωστικὸν καὶ φρόνιμον Ὀδυσσεύς ἐνδείκνυται· ἐπὶ μὲν γὰρ ἄλλων ἵππων φησὶ "στείβοντες νέκυάς τε", ἐπὶ δὲ τῶν νεηλῦδων καὶ μήπω πειραθέντων πολέμου μεταφέρει τοὺς νεκρούς.
- 10 490b2 b (BCE 3 E 4) ἄηθεσ <σ> ὄν γὰρ ἔτ' αὐτῶν: πόθεν οἶδεν ὅτι ἄηθεὶς εἰσὶ νεκρῶν; ὅτι ἀκήκοε Δόλωνος λέγοντος "Θρήϊκες οἶδ' ἀπάνευθε νεήλυδες" (K 434).
- 10 493 T τὸν τρισκαιδέκατον <μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα>: ὅτι νῦν μὲν τοῖς δώδεκα Θραξὶν ἐπαριθμεῖ τὸν Ῥῆσον, <πρὸς τὸ> "τρισκαιδέκατον σκοπόν" (K 561).
- 10 495 καὶ ὅτι ἐν σχήματι ἐξήνεγκε, τὸν τρισκαιδέκατον τὴν ψυχὴν ἀφείλετο, A ἀντὶ τοῦ ἑτρισκαιδέκατον. A im κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη / τὴν νύκ τ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης: τὸ βαθὺ γὰρ τοῦ ὕπνου δι' αὐτῆς ἐγένετο. ^[5]
- 10 496-7 <συν> ἔλαβε δὲ καὶ τὸ φίλοινον Θρακῶν πρὸς τὸ μὴ αἰσθέσθαι. T κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη: τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἔθους συμβαινόντων· ὅταν γὰρ τις νυκτὸς κακῶ τῷ περιπέσῃ φαμὲν 'κακὸν ὄνειρον εἶδεν ὁ δεῖνα'.
- 10 496 b (BCE 3 E 4) T κακὸς γὰρ αὐτῷ ἐπέστη ὄνειρος ὁ Διομήδης. A im τὴν νύκ τ', Οἰνείδαο <πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνησ>: ἀθετεῖται ἰ, ὅτι καὶ τῇ συνθέσει εὐτελὴς· καὶ μὴ ῥηθέντος δὲ νοεῖται ὅτι ὡς ὄναρ ἐφίσταται τῷ Ῥῆσιν ὁ Διομήδης, καὶ τὸ διὰ μῆτιν Ἀθήνης λυπεῖ· μᾶλλον γὰρ διὰ τὴν Δόλωνος ἀπαγγελίαν.
- 10 497a A <τὴν νύκ τ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης>: οὔτε ἐν <τῇ> Ζηνοδότου οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο. ^[5]
- 10 497b A im σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου: ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ νῦν ὀμίλον τὸ ἄθροισμα εἶπεν.
- 10 499a διὰ τὴν περίστασιν δὲ ἀναγκασθέντες ἐπὶ γυμνοῖς τοῖς ἵπποις καθίζουσιν οἱ ἥρωες, συναρτήσαντες αὐτοὺς τοῖς ἱμάσι. καὶ μιμεῖται τὸ γινόμενον ἐν ταῖς ταραχαῖς. A σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι: ὡς μὴ κατ' ἰδίαν τῶν ἵππων εἰθισμένων ἡνιοχεῖσθαι· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "ἵππων ἐπεβήσεται" (K 513) καὶ "ἔρυξε Διὶ φίλος ὠκέας ἵππους" (K 527). ^[5]
- 10 499b T σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι: συνέξευξεν δὲ αὐτοὺς τοῖς ἱμάσι, τουτέστι συνημμένους καὶ οὐ καθ' ἓνα ἐξέφερε.
- 10 499c καὶ ἔστι νησιώτης μὲν, τῇ πείρᾳ δὲ οὐ δευτερεύει τινός. b (BCE 3 E 4) T τόξῳ ἐπιπλήσων: ἡ γὰρ νευρὰ τῷ τῆς μᾶστιγος ψόφῳ ὁμοίαν τὴν φαντασίαν δίδωσιν.
- 10 500 T ἐπεὶ οὐ μᾶστιγα φαεινὴν </—νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι>: πιθανῶς καὶ ἀνθρωπίνως, ἵνα τοῖς λοιποῖς πιστεύσωμεν· οὐ γὰρ ἄτοπον ἐν τοιαύτῃ ταραχῇ παρεῖσθαι τι, καὶ τοῦτο οὐ τῶν ἀναγκαίων.
- 10 500-1 ἀλλὰ καὶ ἀντ' αὐτοῦ μεμηχάνηται Ὀδυσσεύς. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἡ τάξις: οὐ γὰρ εἰπὼν 'ἐπελάθετο' ἐπήγαγε τὸ "τόξῳ" (500), ἀλλὰ τούναντίον. τούτῳ ὁμοίον ἐστὶ καὶ τὸ ἐπὶ Σαρπηδόνοιο "βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρόν / ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο" (E 664—5). T ῥοίζησεν: ἄναρθρον καὶ βαρβαρικὴν φωνὴν μιμούμενος ὑπὲρ τοῦ μηδένα τῶν πολεμίων, εἰ τύχοι τις ἐγρηγορῶν, αἰσθέσθαι· οὐ γὰρ παρεῖναι αὐτῷ ἐδύνατο, ἐλάσας πόρρω τοὺς ἵππους. ^[5]
- 10 502a b (BCE 3 E 4) T ῥοίζησεν: ἀνάρθρως ἐφώνησεν, ὃ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν.

- 10 502b καὶ ἀλλαχοῦ δέ φησιν· "πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα" (ι 315). Α ὅ τι κύντατον ἔρδοι : φιλότιμος γὰρ ὦν καὶ νέος δυσάπαλλάκτως ἔχει τοῦ εὐρήματος.
- 10 503 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὅ γε δίφρον ἐλών < .
- 10 504-6a1 ..> ἡ ἐκφέροι ὑψό ς ' < ..> ἡ ἔτι τῶν πλεόνων : διαπορητικὸς ὁ ὕστερος διὸ περισπαστέος. τὸν δὲ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐγκλιτέον. Α {ἡ ἔτι τῶν πλεόνων θρηκῶν;} περισπαστέον τὸ < ν> ἡ {ἔτι} (506).
- 10 504-6a2 διαπορητικὸς γάρ ἐστιν. Τ ἡ ὅ γε δίφρον ἐλών < — / ῥυμοῦ ἐξερύοι , ἡ ἐκφέροι ὑψό ς ' αἰίρας , /> ἡ ἔτι τῶν πλεόνων θρηκῶν : δύο εἰσὶ βουλαί, ἡ εἰς Θρακῆς τραπῆναι ἡ τὸν δίφρον ἀφελέσθαι.
- 10 504-6b τὸ δὲ περὶ τοῦ δίφρου εἰς δύο διήρηται, ἡ ἐλκύσαι αὐτὸν ἡ βαστάσαι. ἀλλ' οὐδὲν τούτων, ἐναντίον τοῦ σωθῆναι αὐτόν, ἀκίνδυνον. b (BCE 3 E 4) Τ ῥυμοῦ ἐξερύοι < — αἰίρας > : ὅτι πρὸς ἐν ληπτέον μέρος τὸ λεγόμενον ἐκ τοῦ "ἡ ὅγε δίφρον ἐλών < — /> " (Κ 504) ῥυμοῦ ἐξερύοι ἡ ἐκφέροι ὑψό ς ' αἰίρας · ἔστιν γὰρ ἡ τὸν δίφρον ἐκ τοῦ ῥυμοῦ λαβόμενος ἐξέλκοι ἡ μετέωρον ἄρας ἐξενέγκοι, ὥστε < τὸ > περὶ τοῦ δίφρου < ἐν > μέρος ἔχειν. ^[5]
- 10 505a πρὸς τοῦτο δὲ ἀντιδιέσταλκεν "ἡ ἔτι τῶν πλεόνων θρηκῶν" (Κ 506). Α < ὑψόσε : > διχῶς, "ὑψοῦ" καὶ ὑψόσ ε .
- 10 505b Α im νόστου δὴ μνησai : ὅτι δεῖ μάλιστα ἐν ταῖς εὐτυχίαις τὸ μέλλον σκοπεῖν καὶ μὴ ἀπλήστως χρῆσθαι ταῖς εὐτυχίαις.
- 10 509 ὅτι δὲ τοῦτον εἶχεν Ὀδυσσεὺς τὸν νοῦν, δῆλον διὰ τοῦ "ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδει" (Κ 502). b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ "ἐγγύθεν ἵσταμένην" (Κ 508) πρόκειται, ὅπου Ὀδυσσεὺς στῆναι οὐκ ἐδύνατο, ἐ < λ> ἄσας πόρρω τοὺς ἵππους. Τ νῆας ἔπι γλαφυράς : τὸ ἡμιστίχιον δύναται καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἐπομένοις συντάττεσθαι, διαστολῇ μόνον χωριζόμενον ἀπὸ τῶν ἐτέρων, οἷς μὴ προσδίδοται. ^[5]
- 10 510a Α πεφοβημένος : εἰς φυγὴν τραπεῖς, διωκόμενος, τουτέστι μετὰ φυγῆς παραγεγεννημένος.
- 10 510b Α μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς · < / — θεὸς ἄλλος > : οὐ μόνον διὰ τοῦ πεφοβημένος (510), ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ θεός (511) ἐκδειματοῖ.
- 10 510-1 διὰ δὲ τοῦ ἄλλος (511) ἐσήμανεν ὅτι καὶ αὐτὴ θεός ἐστιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἡδὲ δὲ καὶ παροιμιῶδες γέγονε "μὴ τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃ" (cf. 511). Τ ἵππων ἐπεβήσετο : κέλησι μὲν οὐδ' ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰσάγει χρωμένους, νῦν δὲ διὰ τὴν χρεῖαν. ^[5]
- 10 513a b (BCE 3 E 4) Τ < ἐπεβήσετο : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ἐπεβήσατο".
- 10 513b1 Α im διὰ τοῦ ε δὲ ἐπεβήσῃ ο .
- 10 513b2 Τ < οὐ δ' ἄλαοσκοπιήν—ἔπουσαν : > συναπτέον {δὲ} τὸ διστίχιον μέχρι τοῦ ἔπουσαν (516).
- 10 515-6a1 Α τινὲς εἰς τὸ Ἀπόλλων (515) στίζουσιν.
- 10 515-6a2 Τ il οὐ δ' ἄλαοσκοπιήν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀλαὸν σκοπιήν".
- 10 515a παροιμιακὸν δὲ ἐστιν, οὐ τυφλὸς ἐς σκοπιάς, ἀλλὰ τοῦναντίον δεδορκώς· καὶ ὁ ποιητὴς οὐδέποτε εἴρηκεν σκοπιήν τοὺς ὀφθαλμούς. Α οὐ δ' ἄλαοσκοπιήν : πῶς οὐκ ἀλαός ἐστι τοσοῦτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι ἐφύλασσε τὰ πρᾶσσόμενα (ἀποκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῖς θεοῖς, ἐκατέρω στρατεύματι βοηθεῖν), ἀλλ' ὥς εἶδεν ἐλθοῦσαν πρὸς Διομήδην τὴν Ἀθηναῖαν, καὶ αὐτὸς ἦλθεν'.
- 10 515b1 τοσοῦτον δὲ αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖα προὔλαβεν, ὅσον ἔφθη τῷ Διομήδει τὴν ἀναχώρησιν παραινέσαι. Ἀπόλλων δὲ κατελθὼν οὐδὲν ἔπραξεν, ἀλλ' ἕτερον ἐγείρει. βραδέως δὲ ἐνεργεῖ Ἀπόλλων δεδιὼς Δία, ἡ δὲ Ἀθηναῖα εἰωθυῖα "ἐνικλᾶν" τῷ Διῖ, "ὅ τι νοήσῃ" (Θ 422), καὶ πρότερον παρὰ

- πρόσταγμα τούτου κατελθοῦσα εἰς τὴν μάχην, καὶ νῦν τῷ Διομήδει παρίσταται. Τ πῶς οὐκ ἀλαός ἐστι τοσοῦτων πεφονευμένων; οὐ λέγει ὅτι ἐφύλασσε τὰ πρασσόμενα (ἀποκεκήρυκτο γὰρ ὑπὸ Διὸς μηδένα μηδενὶ στρατεύματι βοηθεῖν), ἀλλ' ὡς εἶδεν ἐλθοῦσαν Ἀθηνᾶν πρὸς Διομήδην, καὶ αὐτὸς ἦλθε. ^[10]
- 10 515b2 βραδέως δὲ ἐνεργεῖ δεδιὼς Δία, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ταχέως εἴωθε γὰρ παραβαίνειν τὰς ἐντολὰς Διός. b (BCE 3 E 4) Ῥήσου ἀνεψιόν : οἰκτρὸν τὸ τὸν ἴδιον ἀνεψιὸν ἐπισκέψασθαι τὸ δεινόν. ^[5]
- 10 519 οὐ μὴν θρήνους περιτίθῃσι καίτοι εὐπορῶν, ἀλλ' ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως (sc. Ω 720—81) τηρεῖ τοὺς θρήνους ἐπὶ Ἑκτορι τεθνηῶτι· b (BCE 3 E 4) Τ νῦν γὰρ οὐκ ἔστιν αὐτῷ περὶ τούτων. Τ ὡς ἴδε χῶρον ἐρήμον <— / ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας— / ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα—ἐταῖρον > : ὅτι Ζηνόδοτος ἴδὲ τὸ ἐναλλάξ τῷ τόπῳ τούτῳ τίθησιν "ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας" (Κ 519) / ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα (522), / ὡς ἴδε χῶρον ἐρήμον (520) / ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας (521). ^[5]
- 10 520-2 πρῶτα δὲ ἰδόντα ἔδει κλαίειν. Α ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον : ἐμφατικῶς οὐ μόνον ὦμωξεν, ἀλλὰ καὶ φίλον καὶ ἐταῖρον ὠνόμασεν.
- 10 522a Α ὀνόμηνεν : ἀνεκαλέσατο· τοῦτο γὰρ συμβαίνει τοῖς ἐκπληττομένοις.
- 10 522b b (BCE 3 E 4) Τ Τρώων δὲ κλαγγή <— / θυνόντων ἄμυδις > : ἄκρως τοὺς ἐπτοημένους παρέστησε διὰ τῆς βοῆς καὶ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνδρομῆς.
- 10 523-4 b (BCE 3 E 4) Τ Θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα : τὸ θαῦμα τῶν θεωμένων τὸ δεινὸν ὑποφαίνει τῶν δεδραμένων, ὡς καὶ τὸ κάλλος τῶν οἰκῶν Καλυψοῦς διὰ τῆς Ἑρμοῦ ἐδήλωσε θέας (sc. ε 55—77). Τ τὸ θαῦμα τῶν θεωμένων τὸ δεινὸν ὑποφαίνει τῶν δραθέντων· ἀγνοοῦντες γάρ, ὅθεν ἡ ἐρημία, ἐθαύμαζον.
- 10 524a1 ε 55—77). Τ τὸ θαῦμα τῶν θεωμένων τὸ δεινὸν ὑποφαίνει τῶν δραθέντων· ἀγνοοῦντες γάρ, ὅθεν ἡ ἐρημία, ἐθαύμαζον.
- 10 524a2 b (BCE 3 E 4) ὅς ς' ἄνδρες ῥέξαντες : πολλὴν ἔμφασιν ἔχει τὸ ἄνδρες.
- 10 525 Τ σκοπόν : κατάσκοπον.
- 10 526 πῶς δέ, φησί, δεκατέσσαρας ἴφονεύσαντες† τρισκαιδέκατον λέγει Δόλωνα; ῥητέον—καὶ Ἑκτορα (N 1). Α ἔνθ' Ὀδυσσεὺς <μὲν> ἔρυσεν <—> ὠκέας ἵππους : πάλιν <εἰς> τὸ <προ> γνωστικὸν Ὀδυσσέως· ἔδει γὰρ ἐνεχθῆναι τὰ λάφυρα εἰς τὸν ναύσταθμον.
- 10 527 ἐπεὶ δὲ ὁ καιρὸς οὐκ ἔῃ χρονίζειν, τάχιστα αὐτὰ παρατρέχει. Τ < Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορών : > ἐπὶ τὸ θορῶν διασταλτέον.
- 10 528a σαφέστερον γάρ. Α im {τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορών} ἔναρα {βροτόεντα} : ὅτι περιεκτικῶς καὶ τὰ τόξα καὶ τὸ δόρυ ἔναρα εἴρηκε σὺν τοῖς ἄλλοις.
- 10 528b κυρίως δὲ ἔναρα λέγεται, οἷς ἐνάρηρε τὰ σώματα καὶ ἐνήρμοσται, θώραξ καὶ κυνέα. Α < Ὀδυσῆϊ τίθει : > ἐν ἄλλῳ "Ὀδυσῆϊ δίδου".
- 10 529 Α im < μᾶστιξεν δ' ἵππους : > ἐν ἄλλῳ "μᾶστιξεν δ' Ὀδυσσεύς".
- 10 530 Α im Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε : εἰκότως τῶν φρονιμωτέρων γὰρ αἱ αἰσθήσεις ὀξύτεραι.
- 10 532 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ καὶ ὅτι τῶν ἄλλων μᾶλλον προσεῖχεν αὐτὸς ὡς ἂν τῆς ἐκπομπῆς τῶν κατασκόπων φερόμενος τὴν αἰτίαν· b (BE 3 E 4) Τ ὅθεν ἐπιφέρει "ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα" (Κ 538)· καὶ Πρίαμος γὰρ πρῶτος ἀπὸ τοῦ τείχους ὁρᾷ τὸν Ἀχιλλέα (sc. Χ 25—6). Τ ἔοικεν οὖν παρακαλεῖν ὁ ποιητὴς μὴ πάντῃ καταφρονεῖν γήρως, ὅπου σύνεσις πλείονα δωρεῖται. b (BE 3 E 4) Τ Νέστωρ δὲ πρῶτος : πρῶτος ὁ Νέστωρ κτύπον αἶε, ὅτι αὐτὸς γνῶμην δούς—καὶ τὴν ψυχὴν ἔχων συναποδημοῦσαν. Α Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω : ἐν ἀμφιβόλῳ αὐτὸ ἔῃ, ἵνα ἐπιτυχῶν μὲν δοξασθῇ, ἀποτυχῶν δὲ μὴ ἐλεγχθῇ. ^[10]
- 10 534a b (BCE 3 E 4) Τ παρὰ δὲ τῷ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ στίχος. Τ < κέλεται δέ με θυμός : > τὸ εἰπεῖν τὴν ἄφιξιν Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους.

- 10 534b A im αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε <—ἵππους> : δι' εὐχῆς ἐσήμανε τὴν ἰδίαν ὑπόνοιαν.
- 10 536-7 τὸ δὲ ἄφαρ (537) ἀπιστοῦντός ἐστιν, εἰ ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ τοιαῦτα πεπράχασιν. b (BCE 3 E 4) T {ῶδ'} ἄφαρ {ἐκ τρώων}: ἀντὶ τοῦ ἐσπευσμένως, ὅθεν καὶ "ἀφάρτερος" (cf.
- 10 537 Ψ 311). T ἀλ' αἰνῶς δεῖδοικα <—ὄρυμαγδοῦ> : ἀνθρωπίνως οὐκ ὥκνησε καὶ τῶν ἀπευκτῶν τι λαβεῖν.
- 10 538-9 μεγαλοφυῶς δὲ προαναιρῶν τὴν αἰσχύνην φησὶν ὑπὸ Τρώων ὄρυμαγδοῦ (539). b (BCE 3 E 4) T <κατὰ φρένα :> Ἀρίσταρχος {δεῖδοικα} "μετὰ φρεσί".
- 10 538a1 A im <μετὰ φρεσί :> γράφεται καὶ "κατὰ φρένα".
- 10 538a2 T il <Ἀργείων οἱ ἄριστοι :> Ἀρίσταρχος "Ἀργείων ὄριστοι", καὶ ἄνευ τοῦ ι .
- 10 539a1 A im "ὄριστοι", οὕτως ἢ γραφή.
- 10 539a2 T il δεξιῇ ἡσπάζοντο : καὶ Νέστωρ δηλονότι· ἄτοπον γὰρ τὸ μὴ ποιεῖν τὸ πάντων.
- 10 542 T εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολῦαι ν' Ὀδυσσεῦ : Διομήδην ἐάσας τὸν προηγουμένως ἀποσταλέντα παρὰ Ὀδυσσέως πυνθάνεται ὡς συνετωτέρου.
- 10 544 b (BCE 3 E 4) T ὅπ <π> ὡς τοῦς δ' ἵππους λάβειτον· <καταδύντες ὄμιλον / Τρώων ;> : χαριέντως διαστελλοῦσι βραχὺ ἐπὶ τὸ λάβειτον (545), ἵνα τὸ ἐξῆς πευστικῶς λέγηται· καταδύντες ὄμιλον / Τρώων .
- 10 545-6a1 οὕτως καὶ Τήλεφος ἐν τῷ ὀγδόῳ τοῦ Γραμματικοῦ ἀξιοῖ· 'εἰ γὰρ μὴ οὕτως', φησὶν, 'ἀναγνώμεν, ἐπιταραχθήσεται ἡ διάνοια'. Α βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ λάβετο ν , ἵνα τὸ ἐξῆς πευστικῶς λέγηται. ^[5]
- 10 545-6a2 A im <λάβειτον :> ἡ διπλῇ {δὲ}, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "λαβέτην".
- 10 545a ἔστι δὲ τοῦτο τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον. λέγει δὲ νῦν πρὸς αὐτοῦς. A <λάβειτον καταδύντες :> τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ λάβετο ν .
- 10 545b τινὲς "καταδύντε" δυϊκῶς. T il <ἦ τίς σφωε πόρεν :> οὕτως σφωέ διὰ τοῦ ε καὶ πόρεν Ἰακῶς.
- 10 546a1 οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός (2,71,38). A im ἦ τίς σφωε πόρεν : τὸ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ π ἄρχεται, καὶ ἡ σφωέ τρίτου προσώπου ἐγκλιτική ἐστὶ, σημαίνουσα τὸ αὐτοῦς· "τίς τὰρ σφωε θεῶν" (A 8), "ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός" (Θ 317)· ὥστε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς οὐδὲ μονοσύλλαβον τὴν σφῶ, εἰ μὴ ποτε ὀρθοτονεῖται καὶ δευτέρου προσώπου ἐστὶ καὶ σημαίνει τὸ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς· "σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον" (Λ 782)· ἔνθεν οὖν οἱ ἀκριβέστερον αὐτὰ παραφυλάξαντες ἔκθλιψιν δεδώκασιν τοῦ ε ἐν τῷ "εἰ μὴ σφω' Αἴαντε διέκριναν" (Ρ 531), ἵνα τὸ διηνεκὲς φυλαχθῇ. ^[5]
- 10 546b1 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "σφωῖ". τοῦτο δὲ τίθεται ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ἢ ὑμᾶς, ὧν οὐδέτερον ἀρμόζει, τὸ δὲ σφωέ· ἔστι γὰρ αὐτοῦς τοὺς δύο. A {ἦ τίς σφωε πόρε;} ἐγκλιτέον τὴν σφωέ τρίτου προσώπου οὔσαν. ^[10]
- 10 546a2/b2 οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ σφωῖ . T ἦ τίς σφωε πόρεν <θεὸς ἀντιβολήσα ;> εὐφραντικὰ τοῦ ἀκροατο ὤ .
- 10 546c ἦ διὰ τὸ κάλλος , ἢ διὰ τὸ ἀμήχανον εἶναι δύο εἰς κατασκοπὴν ἀπελθόντας καὶ λάφυρα κομίσασθα ι . b (BCE 3 E 4) T <αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡλίοιο :> καθ' ἑαυτὸν τὸν στίχον προενεκτέον.
- 10 547a1 λείπει δὲ τὸ εἰσί. A int {ἀκτίνεσσιν ἐοικότες;} λείπει τὸ εἰσίν.
- 10 547a2 T αἰνῶς ἀκτίνεσ <σ> ιν ἐοικότες : διὰ τῆς μεταβάσεως τῶν πτώσεων (cf.
- 10 547b1

- K 546—7) τὸ τοῦ †θαυμάζοντος† ὁράται μέγεθος, ὡς κάκεϊ "τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἡδὲ μεγίστους· </ λευκότεροι χιόνος> " (K 436—7). Τ διὰ τῆς μεταβάσεως τῶν πτώσεων ἢ τοῦ θαυμάζοντος ἔκπληξις δηλοῦται, μὴ μετὰ στοχασμοῦ αὐτοῖς ὁμιλοῦντος.
- 10 547b2 b (BCE 3 E 4) < ἐπιμίσσομαι : > ὁ Ἰξίων (fr.
- 10 548 12 St.). "ἀναμίσσομαι". T il < ἀμφοτέρω γὰρ> σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς : κεχαρισμένα ταῦτα τοῖς ἀκούουσιν.
- 10 552 Τ ρεῖα θεός γε θέλων : αἰδημόνως οὐκ ἀνασκευάζει τὴν ὑπόνοιαν τοῦ γέροντος, ἀλλ' αὔξει μᾶλλον τὰ θεῶν εὐσεβῶς.
- 10 556 b (BCE 3 E 4) Τ ἵπποι δ' οἶδε <— /> Θρηῖκιοι· <τὸν δὲ— ἀγαυοί> : ἀπὸ τῶν ἵππων ἀρξάμενος δικαίως Ῥῆσον καὶ Θρᾶκας συνῆψεν, εἶτα Δόλωνα, ἀναστρέφων τὴν διήγησιν.
- 10 558—63 b (BCE 3 E 4) Τ ἅμα δὲ καὶ αὔξει· τὸ γὰρ λέγειν ὅτι παρὰ Δόλωνος μαθόντες τὸ πᾶν εἰργάσαντο, μείωσιν εἶχεν. τὴν δικαιολογίαν περιϊστάμενος τὸ κεφάλαιον ἐν συντόμῳ εἶπεν. Τ τὸν δὲ σφιν ἄνακ τ' <ἀγαθὸς> Διομήδης / ἔκτανε : οὐδὲ ἐν τῇ ἀπελάσει τῶν ἵππων ἑαυτὸν συμπεριέλαβεν (cf. ^[5]
- 10 559—60 K 558). b (BCE 3 E 4) Τ {Θρηῖκιοι} τὸν δὲ σφιν <ἄνακτα> : ὅτι ἰδίως τὸν ἄνακτα αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.
- 10 559 AA int πάντας ἀρίστους : οὐ γὰρ ἂν συνεκοιμῶντο τῷ βασιλεῖ, b (BCE 3 E 4) Τ εἰ μὴ ἄριστοι ἐτύγγανον.
- 10 560 b (BCE 3 E 4) τὸν τρισκαιδέκατον <σκοπὸν εἵλομεν> : ὅτι τοῖς δώδεκα Θρᾶξι τὸν Δόλωνα ἐπαριθμεῖ, χωρίσας τὸν Ῥῆσον διὰ τῶν προειρημένων "τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης" (K 559).
- 10 561a πλανηθέντες δὲ τινες γράφουσιν "τὸν τετρακαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν". Α τὸν τρισκαιδέκατον <σκοπὸν εἵλομεν> : πῶς τοῦ Ῥήσου καὶ τῶν δώδεκα ἐταίρων συναριθμουμένων τρισκαιδέκατός ἐστιν ὁ Δόλων; δῆλον οὖν ὅτι τὸν Ῥῆσον κατ' ἐξοχὴν ὑπεξεῖλεν. ^[5]
- 10 561b b (BCE 3) Τ σκοπὸν εἵλομεν : ἐκοινώνησε γὰρ τῷ φόνῳ τοῦ Δόλωνος.
- 10 561c b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεικὲς δὲ κἂν τούτῳ ἐμφαίνειν ἦθος Ὀδυσσεύς· οὐ γὰρ εἶπεν ἐκτεínaμεν διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Διομήδους πληγέντα θανεῖν τὸν Δόλωνα, ἀλλ' εἵλομεν, b (BE 3 E 4) Τ ὁ ἐστὶν ἐλάβομεν. Τ τὸν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ <ἔμμεναι ἡμετέροιο> : ὑπόνοιαν δίδωσι καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὧν μεμάθηκε παρὰ Δόλωνος, ἃ σιωπᾷ διὰ τὸν καιρόν. ^[5]
- 10 562 b (BCE 3 E 4) Τ < Τρῶες ἀγαυοί : > νῦν ἐν εἰρωνείας—†τοῖς πολεμίοις.
- 10 563 Α im ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε <— / καρχαλῶν> : καλῶς ἀνεῖρξε τῶν πολλῶν τὰς ἐρωτήσεις, τῆς †περὶ† τὰς ναῦς ἄρξας ἐπανόδου· οὐ γὰρ τοσαύτην κίνησιν ἔχει τὰ ἡδέα, ὀπόσῃν τὰ λυπηρά.
- 10 564—5 b (BCE 3 E 4) Τ φάτνη ἐ φ' ἵππειν, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι : αὐτοῦ γὰρ τὸ κατόρθωμα, καὶ νησιώτης ὦν οὐκ οἶδεν ἵππους Ὀδυσσεύς.
- 10 568a1 ὡς δὲ δεισιδαίμων τὰ ἀφιερωμένα τῇ θεῷ λαμβάνει (cf. K 570—1). Τ αὐτοῦ γὰρ τὸ κατόρθωμα.
- 10 568a2 ὁ δὲ δεισιδαίμων Ὀδυσσεύς τὰ ἀφιερωμένα τῇ θεῷ λαμβάνει. b (BCE 3 E 4) νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ <ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος> : ὅτι ἀντὶ τοῦ νεῶς πρύμνη.
- 10 570 καὶ ὅτι κοινῶς τὰ ἔναρ α. Α θῆ κ' Ὀδυσσεύς, <ὅφ ρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαία τ' Ἀθήνῃ> : ὅτι περὶ μὲν τῆς θυσίας σαφῶς λέγει, περὶ δὲ τῆς δόσεως τῶν δώρων ἐσιώπησεν, ἀρκεσθεῖς τῷ ἄνω (sc.
- 10 571a

Κ 215—6) κεφαλαιωδῶς εἰρημένω. Α ὅφ ρ ' ἱρὸν ἑτοιμασ <σ> αἶατο : ἀντὶ τοῦ ἑτοιμάσαιντο, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "ἐφθίατο" (Α 251).

10 571b Τ ὅφ ρ ' ἱρὸν <ἑτοιμασσαία τ ' Ἀθήνη : ὄφρα> ἀντὶ τοῦ ἕως.

10 571c ὁ δὲ νοῦς ἕως εὐπορήσαντες ἱερείων ἀναθῶσιν αὐτὰ τῇ θεῷ. b (BCE 3 E 4) Τ ἐσβάντες , κνήμας τε ἰδὲ λόφον <ἀμφί τε μηρούς> : ὅτι λόφον αὐτὸν νῦν τὸν τένοντα· ἔνθεν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (κ 169) "καταλοφάδεια" ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα.

10 573a βραχὺ δὲ διασταλτέον μετὰ τὴν πρώτην λέξιν. καὶ ὅτι κοινὴ ἐστὶν ἡ ἀμφί , ἀμφί τε κνήμας καὶ λόφον. Α ἐσβάντες , <κνήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς> : βραχεῖα διαστολὴ εἰς τὸ ἐσβάντε ς . ^[5]

10 573b καὶ κοινὸν τὸ ἀμφί , b (BCE 3 E 4) Τ τὸν ἀμφί τὰς κνήμας ἰδρῶτα καὶ τὸν λόφον. b (BCE 3) Τ {αὐτὰρ} ἐπεὶ σφιν κῦμα <θαλάσσης ἰδρῶ πολλόν> : τοῦ ἐπεὶ τὴν τελευταίαν ὀξυτονητέον· ἐγκλιτικὴ γὰρ ἡ σφί ν .

10 574 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο. Α <ἕ ρ ' ἀσαμίνθους βάντες> .

10 576 .. λούσαντο : > ἥλλακται ἡ τάξις. Τ il τὼ δὲ λοεσ <σ> αμένω <καὶ ἀλειψαμένω λί π ' ἐλαίω> : διὰ τὸν κάματον θεραπείας αὐτοῖς τοῦ σώματος ἔδει, ἄλλως τε καὶ μέλλουσιν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξιέναι.

10 577 b (BCE 3 E 4) Τ δείπνω ἐφιζανέτην : ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦ <το> νοητέον, οὐκ ἐπὶ μόνου Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως.

10 578a καὶ ὅτι ἡριστοποιοῦντο· ἡ γὰρ πρωϊνὴ ἐπέστη. Α {τὼ δὲ λοεσσαμένω} δείπνω ἐφιζανέτην , ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη : κατὰ τὸ σιωπώμενον τὸ ἱερεῖον σφάζαντες ἀνατιθέασι τὰ δῶρα ὕστερον.

10 578b b (BCE 3 E 4) Τ τέως δὲ νῦν ἐκ τῶν παρόντων προσφέρουσι. Τ πλείου ἀφυσσόμενοι : ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήρους.

10 579a τὸ δὲ συγκριτικόν, ἀπὸ τοῦ πλείων, πλείονος. Α <ἀφυσσόμενοι :> οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ἀφυσσάμενοι".

10 579b1 ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λείβο ν . Α im <ἀφυσσάμενοι :> διὰ τοῦ ο "ἀφυσσόμενοι".

10 579b2 Τ il Παράκειται τὰ σημεῖα Ἀριστονίκου καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχ <εἰου> διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

10 postscr Α Pap.

11, pap8 t VIII (ad Λ 677—754) .

11, pap8 ante⁶⁷⁷]σηλιν [] [λη]ῖδα δ' ἐκ πεδ[ίου] συνελάσσαμ[εν ἥλι]θα πολλήν ἥλιθα χύδην, μ[άτ]ην, ὡς καὶ λέγομεν χυδαῖος ἄ[νθ]ρωπος καὶ ἡλίθιος, ὅταν πλη[θος ἐ]μφαίνειν θέλωμεν ἢ ἀταξίαν[δαί]τρευνον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρε[ῖος ὄφει]λον ἐμέριζον τοῖς ὀφειλομ[ένους τ]ὰ ὀφειλήματα. ^[5]

11, pap8 688 ἐν Ἡλιδι οἱ ἄ[.]αι Ἐπειοὶ λέγονται. οὕτως ἐκα[λουν] τὸ ἀρχαῖον [(finis columnae) [] . [[. ^[5]

11, pap8 699(.) "ἡ δ', ὡς τ' ἐν πεδίῳ τε]τράοροι [ἄρσενες ἵπποι " ὥσπ]ερ καὶ σάλ[πιγ χρ]ῆται ["ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔαχε [σάλπιγξ",]δ' οὐκέτι· οἶον []νοιδαμεν []ωμεν Ἀγαμέ[μνον]οντα ἄγνοή[ς] . υτῶν προσώ[πων]ωσειε .. ων []ν (finis columnae) [] ο[..]ν . [τηλ]οῦ ἐπ' Ἀλφειῷ[ι, νεάτη Πύλου ἡμαθό]εντος ψιλῶ[. ^[11]

11, pap8 712 (.) ἀπὸ τοῦ Ἀμάθο[υ (.) ὥσπερ καὶ ἡ[νεμόεις ἀπὸ ἀνέμου δόρπον ἔπειθ' ἐξ]ι} λ[όμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι ἐν[.

11, pap8 730 (.) οὐ διαλύσαντες τὰς τ[άξεις, τόφρα μὲν οὖν ἐ[πόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο .

11, pap8 754 [(finis columnae) ὡς φιλέλλην ὁ ποιητὴς μέχρι τῶν νεῶν τοὺς Ἑλληνας συνελάσας καὶ ἐπαυλιζομένους ταῖς ναυσὶ ποιήσας τοὺς βαρβάρους οὐκ εὐθέως τειχομαχίαν ἐποίησεν οὐδὲ τὴν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχην, ὅπερ καὶ κατὰ δόξαν ἦν τοῖς ἀκροωμένοις, ἀλλὰ πρότερον τὴν Ἀγαμέμνωνος ἀριστείαν διέγραψε καὶ μετ' αὐτὴν τὴν τῶν ἄλλων ἀριστεύων, b (BCE 3 E 4) Τ εἶτα ἐπειδὴ τοὺς ἀρίστους ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπέστειλε τρωθέντας, τότε τοὺς Ἑλληνας ἐποίησεν ἡττωμένους. ^[5]

11 0 ἐπεὶ δὲ πεπονημένους τοὺς Ἑλληνας ἀπίθανον ἦν παρεισάγειν ἀνδραγαθοῦντας ἔωθεν, εὐλόγως ἢ νῦξ παραμυθεῖται αὐτῶν τὴν ἦτταν, καὶ τοσοῦτον ἀναλαμβάνει ὡς συνωθῆσαι πάλιν μέχρι τείχους τοὺς Τρῶας, ἄχρις ὅτου πάλιν τῆς παρὰ τοῦ Διὸς τύχῳσιν ἐπικουρίας ἐπιδείκνυσιν γὰρ ὅτι τύχαις, οὐ γνώμαις ἐλείποντο Ἑλληνες. δικαίως μὲν οὖν Ἀγαμέμνων ἀριστεύει θαρροῦντα μὲν γὰρ τοῖς πράγμασιν οὐκ εὐλογον ἦν αὐτὸν προπετῶς ἐπὶ τοὺς κινδύνους φέρεσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀσφαλέστερον μᾶλλον ἢ φιλοκινδυνότερον ἀγωνίζεσθαι. ἐπὶ ξυροῦ δὲ νῦν, καὶ ταῦτα δι' αὐτόν, ὄντων Ἑλλήνων ἀναγκαίως κινδυνεύει. γέγονε δὲ ἀντίστροφα τὰ πράγματα· Διομήδης γὰρ ὑπ' Ἀγαμέμνωνος ὀνειδισθεὶς εὐδοκίμει, καὶ πάλιν Ἀγαμέμνων ὑπὸ Διομήδους· Ἐκτωρ δὲ μεγάλα ὑπισχνούμενος διώκεται. b (BE 3 E 4) Τ Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων πα ρ ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο / ὄρνυθ' , < ἵ ν ' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσι > : τὸ ὅλον τοῦτο νομιστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἡμέρα γέγονεν. ^[15]

11 1-2 Τιθωνοῖο (1) δὲ ὥσει ἔλεγε †τιθωνοῖο†· Τιτὰν γὰρ ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἀπὸ Λητοῦς. τοῦτον δὲ καὶ ἥλιον νενομίκαμεν. ἐκ λεχέων (1) δέ, ὅτι σὺν αὐτῷ αἰεὶ θεωρεῖται· ἡμέρα γὰρ ἐστὶ πεφωτισμένος ἀὴρ ἡλίου ὑπὲρ γῆν ὄντος. A b (BCE 3 E 4) Τ Ἱερώνυμος (fr. 15 We.) φησὶ τὸν Τιθωνὸν αἰτήσασθαι ἀθανασίαν παρὰ τῆς Ἥους, οὐ μέντοι καὶ ἀγηρασίαν· ὥς δὲ πολλῶ τῷ γήρᾳ χρώμενος ἐδυσφόρει, αἰτήσασθαι θάνατον· ἡ δὲ ἀδυνατοῦσα εἰς τέττιγα αὐτὸν μεταβάλλει, ὅπως ἥδοιτο διηνεκῶς τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούουσα. b (BCE 3 E 4) Τ ἀγαυοῦ (1) δὲ ἦτοι ἀγαστοῦ ἐπὶ τῷ κάλλει. b (BCE 3 E 4) τινὲς δὲ παρελῆφθαί φασιν τὸν Τιθωνὸν διὰ τὸ εὐήμερεῖν Τρῶας, ἔστιν οὖν ἡ περίφρασις ποιητικὴ τοῦτο γὰρ διαλλάττει τῆς ῥητορικῆς, ἥ ἢ μὲν τὸ πεζὸν οἶδεν, ἡ δὲ φεύγει αὐτό. b (BE 3 E 4) πα ρ ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο : φαίνεται ὅλη ἡ Τροία καλῶν ἀνδρῶν, Τιθωνοῦ, Γανυμήδους (cf. ^[15]

11 1 Υ 232—3), Ἀγχίσου (cf. E 247), Βουκολίωνος (cf. Z 22—5). Ἀλέξανδρον δὲ καὶ Διήφοβον θεοειδεῖς καλεῖ (cf. Γ 16 al. et M 94), καὶ Πρίαμον "εἰσπορώων ὄψιν τ' ἀγαθήν" (Ω 632). καὶ περὶ Ἑκτορος "οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος" (X 370). Τ μυθεύεται ὅτι Τιθωνὸν—τέρποιτο διηνεκῶς ἀκούουσα. A < Τιθωνοῖο : > Λαομέδοντος παῖς, Πρίαμου ἀδελφός, Ἡμέρας σύννευος. A im ἀθανάτοισι φόως φέροι : ἀθανάτους νῦν οὐχὶ τὰ οὐράνια ἀκουστέον (αἰεὶ γὰρ ἐν φωτὶ εἰσιν), ἀλλ' ἦτοι τὰ στοιχεῖα ἢ τὰ περὶ γῆν θειότερα ζῶα καὶ ἀέρια. ^[5]

11 2 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἐπειδὴ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὑποτίθεται ὁ ποιητὴς οἰκεῖν τοὺς θεοὺς, ὅρος δὲ ὁ Ὀλυμπος, ἀρμοδίως τῷ πλάσματι φησὶν αὐτοὺς καὶ ἐν σκότῳ ποτὲ εἶναι. b (BE 3 E 4) Τ Ζεὺς δ' Ἐριδα προΐαλλε < θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν > : ἀγῶνας πάλιν τῇ ποιήσει κινῶν Δία παρορμαῖν τὸ Ἑλληνικὸν φησιν· οὐ γὰρ ἂν καταπτήξαντες προῆλθον, εἰ μὴ παρώρμησεν. ^[5]

11 3 τοὺς δὲ Τρῶας ἐγεῖραι ἱκανὸν καὶ τὸ ἐκ τῆς προγενομένης νυκτὸς θάρσος. b (BCE 3) Τ ἀργαλέην , πολέμοιο < τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν > : ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον, τὸν ποιητικὸν τοῦ ἐνεργουμένου πολέμου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (sc. ^[5]

11 4 E 593) κυδοιμοῦ εἰδωλὸν φησὶ τὴν Ἐνυὼ ἔχειν· "ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος". οἱ δὲ ἀστραπὴν φασὶ τὴν ἔριδα φέρειν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γὰρ "ὥς δ' ὅταν ἀστράπη /

τεύχων ἢ πολὺν <ὄμβρον> / ἤε ποθι πτολέμοιο <μέγα στόμα πευκεδανοῖο> " (Κ 5—6. 8). Ἀπολλώνιος δὲ τὸν "κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτοσ". οἱ δὲ τὸ ξίφος διὰ γὰρ αὐτοῦ τὸν πόλεμον κατορθοῦσθαι. οἱ δὲ λαμπάδα διὰ τὸ ἐμπυρσεύεσθαι τὰς τῶν πολεμούντων ψυχάς. μετὰ δὲ τὸ ἀργαλέην βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον. Α ἐ π ' Ὀδυσσεύος μεγακῆτεϊ <νηϊ μελαίνῃ / — κάρτεϊ χειρῶν > : καιρίως τοὺς τόπους ἐδήλωσε. ^[10]

11 5-9 διὰ δὲ τὰς βουλὰς καὶ τὰ ἱερὰ ἐκεῖ νεωλκεῖ Ὀδυσσεύς· b (C) T "βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς" (B 273), "περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσι" (α 66). T ἢ ρ ' ἐν μεσσήτῳ <ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν> : πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου ὅτι ἐν μέσῳ τὰς τοῦ Ὀδυσσεύος ὑποτίθεται, ἐφ' ἑκατέρου δὲ κέρατος τὰς Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος.

11 6 Α τοῖ ρ ' ἔσχατα νῆας ἔϊσας / εἴρυσαν : τεῖχος τῶν ἄλλων νεῶν ἐποίησαν τὰς ἰδίας, ὡς καὶ αὐτοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἦσαν.

11 8-9 b (C) T < ὄρθια : > ὀρθίως, μεγάλως.

11 11 Α im {ὄρθι} Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβα λ ' ἐκάστῳ : ὅτι διὰ τὸ ἡλαττώσθαι κατὰ τὴν κόλον μάχην νῦν μέγα σθένος ἐκάστῳ ἐντίθησι πρὸς τὸ πολεμεῖν, οὐχ ἵνα <μῆ> εἰς οἶκον ἀνακομισθῶσιν, ὡς ὁ διασκευάσας τοὺς ἐξῆς (sc.

11 11a Λ 13—4). Α Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβα λ ' ἐκάστῳ : Τρῶες γὰρ ὑπὸ τῆς εὐημερίας ἱκανῶς παρωρμήσαντο.

11 11b b (C) T καρδίῃ , <ἄλληκτον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι> : ἐπὶ τὸ καρδίῃ διασταλτέον· καὶ γὰρ τὸ σχῆμα γλαφυρόν, "Ἀχαιοῖσιν" (Λ 11) καρδίῃ ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν, καὶ μᾶλλον ἐμφαίνει τὸ ἄλληκτον τοῖς ἐξῆς προσδιδόμενον, ἵν' ἢ ἀλλήλῃ πολεμεῖν.

11 12a1 τοῖς δὲ ἄνω συνάπτοντας ποιεῖν "σθένος" (Λ 11) ἄλληκτον φαῦλον, ἐπεὶ προεῖρηται "μέγα" (Λ 11), ἀρκεῖ δὲ τὸ ἐν ἐπίθετον. Α ὀλίγη δὲ διαστολὴ εἰς καρδίῃ . ^[5]

11 12a2 T καρδίῃ : τινὲς ἐν αὐτῇ τὸ λογιστικόν.

11 12b T τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος <γλυκίων γένε τ ' ἡ ἐ νέεσθαι> : οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθετοῦνται.

11 13a1 παράκεινται δὲ ἀστερίσκοι, ὅτι κατὰ τὴν Β ῥαψωδίαν (sc. 453—4) ὀρθῶς κεῖνται, ὅτι ἐλπίδας ἔσχον ἀνακομιδῆς ἐπὶ τὴν πατρίδα. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἡθετοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ <δὲ> οὐδὲ ἦσαν. Α {τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος;} Ζηνόδοτος οὐκ οἶδεν, Ἀριστοφάνους ἀθετεῖ. ^[5]

11 13a2 T τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων <γένε τ ' ἡ ἐ νέεσθαι> : δεδήλωκε τὴν πρώην αὐτῶν ὁρμήν· κακωθεῖσι γὰρ οὐδὲν ἦν πρὸ ὀφθαλμῶν ἕτερον ἢ τὸ φεύγειν.

11 13b b (BCE 3) T Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησε : προσκρούων Ἀχιλλεῖ· διό φησιν "οὐδέπω Ἀτρεΐδεω ὁπὸς ἔκλυον" (Π 76).

11 15 T <ζώννυσθαι : > ὀπλίζεσθαι, συνεκδοχικῶς. Α int ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα <χαλκόν> : ὃ γὰρ ἐπιτάσσει, ποιῶν προθύμους ἔχει τοὺς ὑπηκόους.

11 16 b (BCE 3) T κνημίδας μὲν πρῶτα <περὶ κνήμησιν ἔθηκεν> : ὅτι ἐπανείληφεν ἐξεργαστικώτερον τὰ περὶ τὸν ὀπλισμὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, προεπιτηδεύων αὐτοῦ τὴν ἀριστείαν.

11 17a Α κνημίδας μὲν πρῶτα : ὀπλίζει τοὺς ἀνδραγαθήσοντας, προπαρασκευάζων τὸν ἀκροατήν.

11 17b ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου (sc. Γ 328—38), ὅπως πλέον καταγέλαστος φαίνοιτο ἡττώμενος. T τὸν ποτέ οἱ Κινύρης <δῶκε ξεινήϊον εἶναι> : οὗτος Θεῖαντος μὲν ἦν παῖς, βασιλεὺς δὲ Κύπρου· ὃς ζάπλουτος ὢν παριόντας Ἑλλήνας ἐξένισε καὶ ὑπέσχετο αὐτοῖς ἐν Ἰλίῳ πέμψειν τὰ πρὸς τὸν βίον.

11 20a

φασὶ δὲ αὐτὸν ἀμελήσαντα ἐπικατάρατον γενέσθαι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος· καὶ αὐτὸν μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι, ἐπειδήπερ ἡμιλλᾷτο αὐτῷ εἰς μουσικὴν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ πεντήκοντα οὖσας ἀλέσθαι εἰς θάλασσαν b (BCE 3 E 4) T καὶ εἰς ἀλκυόνας μεταβληθῆναι. T τὸν ποτέ οἱ Κινύρης <δῶκε ξεινήϊον εἶναι> : ἀφεστήκασιν μὲν καὶ ὥς μὴ συντελοῦντες εἰς Ἑλλήνας οὐ στρατεύουσιν, οἰκιοῦνται δὲ δώροις τὴν Ἑλλήνων φιλίαν· οὐ γὰρ ὑπὲρ ἀστρατείας, ὥς Ἐχέπωλος ὁ Σικυώνιος τὴν Αἴθην (cf. [5])

11 20b Ψ 295—8). b (BCE 3 E 4) T ὅτι δὲ ἀφεστήκασιν Ἑλλήνων, φησὶ "Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς" (δ 83). φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Πάφῳ ὁμόσαντα Μενελάῳ πέμψειν πεντήκοντα ναῦς, <μίαν> μὲν ἀποστεῖλαι, τὰς δὲ λοιπὰς ἐκ γῆς καὶ γηίνους ἄνδρας. T πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ <μέγα κλέος> : ὅτι οὕτως εἴρηκεν 'εἰς Κύπρον ἠκούετο' διὰ τὸ εἰς τόπον ἐκ τόπου διαγγέλλεσθαι, ὅμοιον τῷ "Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκεν" (K 268). [5]

11 21a A πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ <μέγα κλέος> : ἠκούετο εἰς Κύπρον τὸ μέγα κλέος, b (BCE 3) T ἐπεὶ τὸ Κύπρον δὲ τὴν ἐν τόπῳ δηλώσει σχέσιν.

11 21b T ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι <ἔμελλον> : ὅτι ἀνάπλουν τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν λέγει.

11 22 A < τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο : > ὥς νῦν ἐπὶ δεκαστιχίαν.

11 24a A im οἶμοι : κυρίως μὲν ὁδοί, νῦν δὲ αἱ ἄνωθεν διήκουσαι τοῦ θώρακος ῥάβδοι ἕως τῶν κάτω μερῶν· ῥαβδωτὸς γὰρ ἦν ὁ θώραξ.

11 24b βαρύνεται δὲ τὸ οἶμος ὥς "οἶκος" (O 498 al.). δοκεῖ δέ μοι κατὰ τινὰ ἀφορμὴν· φιλεῖ γὰρ ἰτά} πως τὰ εἰς ὅς λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀπὸ τῆς οἱ διφθόγγου ἀρχόμενα βαρύνεσθαι, ὅποτε πρὸ τῆς εἰς ὅς συλλαβῆς σύμφωνον ἢ σύμφωνα ὑπάρχει (φημὶ δὲ διὰ τὸ Οἶός· οὕτως γὰρ λέγεται δῆμος παρ' Ἀθηναίοις κατ' ὀξεῖαν τάσιν), οἶον "οἶκος", "οἶτος" (cf. Γ 417 al.), "οἶκτος" (β 81. ω 438), "οἶνος" (Γ 300). οὕτως καὶ οἶμος. A οἶμοι : ὁδοί. [5]

11 24c1 νῦν ῥάβδοι ὀρθαί, ἢ ὥς ἐζωσμέναι, ὃ καὶ ἄμεινον. παραλλήλους δὲ λάβωμεν τὰς ῥάβδους, ἴν' ἢ ποικίλον καὶ βασιλικὸν τὸ φρόνημα†. ὑποστατέον οὖν τὰς μὲν ιβ' χρυσᾶς (cf. Λ 25) ἐν διαστάσει κεῖσθαι, μεταξὺ δὲ τετάχθαι τὰς ἑκασιτερίνας† (cf. Λ 25), ὧν πάλιν μεταξὺ τὰς κυανέας (cf. 24), τὰς δὲ περὶ τὸν τράχηλον δύο χρυσᾶς πρὸς κόσμον. T οἶμοι μὲν αἱ ὁδοί, νῦν δὲ αἱ ὀρθαί ῥάβδοι, ἢ ὥς ἐζωσμέναι, ὃ καὶ ἄμεινον. [5]

11 24c2 παραλλήλους δὲ λάβωμεν τὰς ῥάβδους, ἴν' ἢ ποικίλον καὶ βασιλικὸν τὸ φόρημα. ὑποστατέον δὲ προκεῖσθαι μὲν κυανέαν ῥάβδον, εἶτα κασιτερίνην, μετ' αὐτὴν δὲ τὴν χρυσοῦν ἐν διαστάσει καὶ πάλιν κασιτερίνην, εἶτα πάλιν κυανέην ἀκολουθῶν. τὰς δὲ περὶ τὸν τράχηλον δύο χρυσᾶς πρὸς κόσμον. b (BCE 3 E 4) κυάνεοι δὲ δράκοντες <ὀρωρέχατο> : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο". [5]

11 26a A ὀρωρέχατο : ἐξετέταντο, διεγυγερμένοι ἦσαν.

11 26b γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ὀρέγω, ὠρεχα ὁ παρακείμενος, ὠρεγμαι, τὸ τρίτον ὠρεκται καὶ Ἰακῶς ὠρέχεται καὶ Ἀττικῶς διπλασιασμός ὀρωρέχεται, ὁ ὑπερσυντέλικος ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν . A ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν </ τρεῖς ἐκάτερ θ' ἴρισσιν ἐοικότεσ > : ὥστε σκέπειν τὰ ἀσκέπαστα· φησὶ γὰρ "φαίνεται δ', ἢ κληῖδες" (X 324) καὶ "στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρήσ" (Z 412).

11 26-7 ἔστι δὲ περὶ ἐκατέραν κλεῖν εἷς, μέσον δὲ εἷς, εἷς εἰς τὸν πρηγορεῶνα. ἐμψύχους δὲ παρίστησιν αὐτοὺς διὰ τοῦ ὀρωρέχατο (26). τὸ δὲ ἐκάτερθεν (27) πῶς συντακτέον; δηλονότι ἐξ ἧσαν οἱ δράκοντες, ἐξ ἐκατέρου μέρους τοῦ θώρακος τρεῖς ἀναφερόμενοι καὶ τὰς τέσσαρας κεφαλὰς συμπλέκοντες, ἀνατείνοντες δὲ τὰς δύο· b (BCE 3 E 4) T διὸ καὶ ἴρεσιν εἰκάζει τοὺς δράκοντας

- κατὰ τὴν ἐπισύμπτωσιν· πρὸς γὰρ ἑκατέραν κλεῖν νενεύκασι κεκυρτωμένοι. τοιαύτη δὲ καὶ ἡ ἴρις. Τ {τρεῖς ἑκάτερθ'} ἴρισσιν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ερίδεσσιν". ^[10]
- 11 27a1 οὐκ ἔστιν δὲ ἡ αὐτὴ Ἴρις καὶ Ἴρις καθ' Ὁμηρον, ὡς ὑπέλαβεν. Α Ζηνόδοτος "Ερίδεσσιν".
- 11 27a2 Α im ἴρεσ <σ> ἰν εὐοικότες : τῷ κυρτώματι ἢ τῷ χρώματι· φησὶ γὰρ Ξενοφάνης (Vors.
- 11 27b 6 21 Β 32)· "ἦν τ' Ἴριν καλέουσι, νέφος καὶ τοῦτο πέφυκε / πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι" b (BCE 3 Ε 4) Τ ἢ πρὸς τὴν διάστασιν αὐτῶν ἡ ὁμοίωσις. b (BE 3 Ε 4) Τ < ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων : > καὶ ἐπὶ τῶν διατρεχόντων διδάσκει ὅτι οὐκ αὐτόματά εἰσι ταῦτα, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦς αἴτιον ἔχοντα. ^[5]
- 11 28a b (BCE 3 Ε 4) Τ < στήριξεν : > οὕτως Ἰακῶς τὸ στήριξε.
- 11 28b Α int χρύσειοι πάμφαινον : ὅτι νῦν μὲν χρυσόηλον, ἐν ἄλλοις δὲ (sc.
- 11 30 Β 45) "ἀργυρόηλον". ἦτοι κατ' ἐπιφορὰν ἢ διὰ τὴν ἀριστ <ε> ἴαν κοσμεῖ διαφορωτέρᾳ πανοπλίᾳ. Α ἂν δ' ἔλε τ' ἀμφιβρότην <πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν> : ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες.
- 11 32 πρὸ δὲ τῆς περικεφαλαίας ἀναλαμβάνει τὴν ἀσπίδα, ὡς ἂν δι' ἀναφορέων χρωμένων ταῖς ἀσπίσιν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου (cf. Γ 334—8) τὸν ὀπλισμὸν ἐνήλλαχεν. Α < θοῦριν : > πολεμικὴν ἦν εὐκίνητον καὶ ἑκουφιν τῷ φοροῦντι. Α il Α int ἦν περὶ. ^[5]
- 11 33 .. ἦσαν : ἐὰν σὺν τῷ ι γράφηται "ἦσαν", περιεπορεύοντο· εἰ δὲ μὴ, ἀναστρεπτέον, ἵνα ἦ περὶ ἦν <ἦσαν>. Α ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ : καὶ ποῦ ἢ "Γοργεῖ κεφαλὴ" (Ε 741); Τ λευκοὶ : ὄξυτονητέον, ἵνα ἐπὶ τῶν ὀμφαλῶν (cf.
- 11 35a1 Α 34) κέηται. εἰσὶ δὲ οἱ περισπῶσιν, ἵνα γενικὴ γένηται, ἐπίθετον τοῦ κασσιτέρου (cf. Α 34), κακῶς ἔθος γὰρ ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν Θεσσαλικὴν ταύτην καλουμένην γενικὴν εὐρίσκεσθαι, εἰ μὴ μέτρον κωλύοι· εἰ γὰρ κωλύοι, ἢ κοινὴ παραλαμβάνεται. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον Ἡρωδιανῶ (2,72,14). Α λευκοὶ γάρ, οὐ "λευκοῖο". ^[5]
- 11 35a2 Τ il τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ <βλοσυρῶπις ἔστεφάνωτο> : ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ἔστεφάνωτο συντάσσεται· διὸ τὸν τόνον φυλακτέον.
- 11 36a Α Γοργῶ : γοργότητά τινα καὶ κατάπληξιν τῶν ὁρώντων· τὸν γὰρ περὶ τῆς Γοργοῦς μῦθον Ἡσίοδος ἔπλασεν (sc.
- 11 36b th. 274, cf. scut. 224). b (BCE 3) Τ εἰς ἄλλα δὲ παρεικάζει αὐτὸν Διί, "ὄμματα καὶ κεφαλὴν" (Β 478)· "πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε (Χ 167) καὶ "ποιμένα λαῶν" (Β 243)· τὸ ἀπὸ Διὸς σκῆπτρον (cf. Β 101—8)· ἀσπίδα παραπλησία <ν> αἰγίδι (cf. Α 36 cum Ε 742. Ρ 593. Φ 400)· φροντίδας, "ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ" (Κ 5). Τ τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος <τελαμών ἦν> : ὅτι ἐκ τελαμώνων αἱ ἀσπίδες ἤρτηντο. ^[5]
- 11 38a ΑΑ int < ἐπ' αὐτοῦ : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 11 38b γράφεται δὲ καὶ "ἐπ' αὐτῷ". Α il τρεῖς ἀμφιστεφές : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου σὺν τῷ ρ "ἀμφιστεφές" (καὶ τὰ ὑπομνήματα δὲ συμφωνεῖ), λέγων ἐν μὲν εἶναι σῶμα τοῦ δράκοντος, κεφαλὰς δὲ τρεῖς περιπεπλεγμένας ἀλλήλαις.
- 11 40a1 ἠπάτηνται δὲ οἱ χωρὶς τοῦ ρ γράφοντες ἐξ ἐκείνου "τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἔστεφάνωται" (Α 36). Α Ἀρίσταρχος δὲ "ἀμφιστεφές" γράφει ἀντὶ τοῦ περιπεπλεγμένοι. ^[5]
- 11 40a2 Τ ἀμφιστεφές : ἀλλήλαις περιπεπλεγμένοι διὰ τὸ ἐνὸς αὐχένος εἶναι ἢ εἰς ἀλλήλας ἀπεστραμμένοι.
- 11 40b b (BCE 3 Ε 4) Τ ταύτην δὲ ὁ Κράτης (fr. 23 c M.) μίμημα τοῦ κόσμου φησὶν εἶναι. Τ κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον <κυνέην θέτο> : ὅτι μετὰ τὴν ἀσπίδα τὴν περικεφαλαίαν ἀνελάμβανον.

- 11 41 Α εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε : ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (sc.
- 11 43 Γ 18) τὸ ὅμοιον. Α {ὀξέα} τῆλε δὲ χαλκὸς ἅ π' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω : <ἡ διπλῇ, ὅτι> ἀντὶ τοῦ εἰς οὐρανόν.
- 11 44 καὶ ὅτι, ὅταν ἐπ' Ἀχιλλέως λέγῃ "ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε" (Χ 32), νοητέον ἀπὸ τοῦ δόρατος τὴν λαμπηδόνα ἀνταυγεῖν· τὰ γὰρ ἄλλα χρυσᾷ εἶχεν. Α {λάμπ'} ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν : ὅτι διὰ τὸ μέτρον παράκειται τὸ γ.
- 11 45a τὸν δὲ "δοῦπον" (Δ 455 al.) οὐκ ἂν εἴποι γδοῦπον. Α ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν : οὐ μόνον τῇ ὀπλίσει, ἀλλὰ καὶ ταῖς διοσημίαις προφαντάζει τὸν ἀκροατήν.
- 11 45b b (BCE 3) Τ τιμῶσαι βασιλῆα <πολυχρῦσοιο Μυκλήνησ> : ὅτι νῦν ἐνικῶς τὴν Μυκλήνην, <καὶ> ὅτι ἐν Μυκλήναις τὰ Ἀγαμέμνονος βασίλεια, οὐκ ἐν Ἄργει, ὡς οἱ νεώτεροι.
- 11 46 Α ἡνιόχῳ μὲν <ἔπειτα ἐῷ> ἐπέτελλε <ν ἕκαστος / — / ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον> : ἐντειλάμενοι τοῖς ἡνιόχοις οἱ παραιβάται, ἐπὶ τῇ τάφρῳ σὺν τοῖς ἵπποις ἀναμένειν αὐτούς, ἐν ὅσῳ τοὺς ἵππους ζευγνύουσιν, καὶ αὐτοὶ ἅμα τοῖς πεζοῖς διαβαίνουσι τὴν τάφρον, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐκεῖνοι μετ' οὐ πολὺ καταλαμβάνουσιν ἅμα τοῖς ἵπποις. ^[5]
- 11 47-52 Τ {αὐτοὶ δὲ} πρυλέες : ὅτι φανερώς πρυλέες οἱ πεζοὶ ἀντιδιέσταλκε γὰρ τοὺς ἵππεῖς (cf.
- 11 49 Λ 51. 52). Α φθὰν δὲ <μέ γ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες> : πρὸς τὸ δοκοῦν μάχεσθαι· εἰ γὰρ μεγάλως ἔφθασαν, πῶς οἱ ἵππεῖς "ὀλίγον μετεκίαθον" (Λ 52) αὐτούς; λέγει δὲ φθὰν δὲ μέγα χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ πολλῷ χρόνῳ προέλαβον, "ὀλίγον" δὲ "μετεκίαθον" (Λ 52) τοπικῶς, οἷον ὀλίγῳ τόπῳ διεστῶτες μετ' αὐτοὺς ἔκινον. ^[5]
- 11 51a Α im φθὰν δὲ μέ γ' ἱππῶν <ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες> : ὁ Ἀρίσταρχος βαρύνει, καὶ δῆλον ὅτι ὑγιῶς κοιμίζεται γὰρ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ συνεπειᾷ· "Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε" (Ν 1).
- 11 51b ἔστι δὲ ὁ νοῦς τοιοῦτος· ἔφθασαν δὲ κατὰ τὸ πολὺ οἱ πεζοὶ τοὺς ἵππεῖς προδιαταγέντες ἐπὶ τῆς τάφρου. Α φθὰν δὲ με θ' ἱππῶν <ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες> : ἔφθασαν ἐν τῇ τάφρῳ οἱ πεζοὶ διὰ τῶν ἱππέων δηλονότι κοσμηθέντες, ἐάσαντες δὲ τοῖς ἡνιόχοις τὰ ἄρματα ἐπὶ τῷ ἀγαγεῖν αὐτά. ^[5]
- 11 51c b (BCE 3) Τ ἐπὶ τάφρῳ : τὸ ἐπὶ τάφρῳ καὶ τοῖς ἐξῆς καὶ τοῖς ἄνω δύναται συνάπτεσθαι, βέλτιον δὲ τοῖς ἐξῆς, ἵνα ἐπὶ μὲν τῆς τάφρου ἡ διακόσμησις ἦ γεγонуῖα, οἱ δὲ πεζοὶ προεληλυθότες τῶν ἱππέων εἰς τὸ πεδῖον· ἀποβάντες γὰρ τῶν ἀρμάτων προέρχονται εἰς τὸ πεδῖον· φησὶ γοῦν "ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ" (Λ 47). ^[5]
- 11 51d τὸ δὲ ἀπορούμενον, πῶς μέγα προειπὼν ἐπιφέρει "ὀλίγον" (Λ 52), τοιοῦτόν ἐστι· τὸ ἕτερον αὐτῶν χρονικόν ἐστι, τὸ δὲ ἕτερον τοπικόν· ἥτοι γὰρ πολὺ τοῦ πεδίου προῆλθον αὐτῶν, οἱ δὲ ταχέως ἐπεδίωξαν, ὥς ἂν ἐφ' ἀρμάτων. ἢ τῷ χρόνῳ πολὺ προέλαβον οἱ πεζοί, οἱ δὲ ἵππεῖς τῷ κατα <τα> χῦναι ὀλίγον ὀπισθεν ἦσαν. Α <ὀλίγον> : ὅτι τῷ τόπῳ καὶ τῇ τάξει, οὐ τῷ χρόνῳ. ^[10]
- 11 52 Α im ἐν δὲ κυδοιμόν / ὥρσε <κακόν> Κρονίδης : Ζεὺς αὐτοὺς προτρέπει, ὅπως ἐξελθόντων καὶ τρωθέντων ἐξαγάγοι Πάτροκλον.
- 11 52-3 b (BCE 3 E 4) Τ αἵματι μυδαλέας : ἐπεὶ αἱματώδεις οἱ περὶ Τροίαν ποταμοί, ἀναγκαίως καὶ ὁ ὄμβρος αἱματώδης.
- 11 54a1 Τ ἡμαγμέναι δὲ εἰσιν αἱ σταγόνες, ἐπειδὴ καὶ οἱ περὶ Τροίαν ποταμοὶ ἐκ τῶν ἀναιρουμένων αἱματώδεις ἦσαν.
- 11 54a2

- b (BCE 3) {ἔρσας} αἵματι μυδαλέας : ἐζήτῃται, πῶς ἐνεδέχετο— δρόσους ἔπεμπον. A < αἵματι μυδαλέας > ἐξ αἰθέρος , οὖνε κ' ἔμελλε : ὅτι δοκεῖ σημεῖον εἶναι, ὅταν ἐπιψακάσῃ, οὐχ ὅταν ὕσῃ, καὶ ὅτι τὸ ἔμελλε πάλιν ἀντὶ τοῦ ἐφκει.
- 11 54b A ἕως τοῦ αἰθέρος δὲ στικτέον καὶ τοῖς ἄνω συναπτέον αὐτό. AA im ἐξ αἰθέρος : ὅτι συνέχεε τὸν ἀέρα καὶ αἰθέρα.
- 11 54c1 ἢ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους· ἢ ὅτι Διὸς ἔργον καὶ οὐχ ὑετός. T ὅτι σύνεγγυς ἐστὶν ὁ ἀήρ τοῦ αἰθέρος· ἢ ὅτι Διὸς ἐστὶν ἔργον τὸ τοιοῦτον καὶ οὐχ ὑετός· διὸ καὶ ἐνήλλακται.
- 11 54c2 b (BCE 3 E 4) < κεφαλᾶς : > οὕτως Ἀρίσταρχος κεφαλᾶς ἐνθάδε.
- 11 55a1 A int {ιφθίμους κεφαλᾶς;} οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 11 55a2 T κεφαλᾶς : ὅτι ἐνταῦθα μὲν γράφειν κεφαλᾶς οὐδὲν κωλύει, περιφραστικῶς ἀπὸ μέρους τῶν ὄλων σημαινομένων, κατὰ δὲ τὸ τῆς Ἰλιάδος προοίμιον (sc.
- 11 55b A 3) οὐκ ἐνδέχεται, ἐπιφερομένου τοῦ "αὐτοὺς δὲ ἐλώρια" (A 4). A < Τρῶες δέ: > ὅτι κοινὸν ἔστι ἐπὶ τούτων τὸ ἐθωρήσονται (cf.
- 11 56a Λ 49). A im Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐζών <ν> υντο (cf.
- 11 56b Λ 15). T Αἰνείαν θ' , ὃς Τρωσὶ <θεὸς ὡς τίετο δήμῳ > : οὐ μάτην ἢ προσθήκη, ἀλλ' ἐμφαίνει τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν· μετὰ γὰρ Ἑκτορα οὗτος δεύτερος· διὸ καὶ ζηλοτυπία ἦν τις αὐτοῖς· φησὶ γοῦν "αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δῖω, / οὐνέκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὐ τι τίεσκεν" (N 460—1). ^[5]
- 11 58 b (BCE 3 E 4) T Ἑκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα <— / > οἷος δ' ἐκ νεφέων <—Διὸς αἰγιόχοιο > : οἷός τε ἦν ὁ ποιητής, διελθὼν περὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος, ἐκφράσαι καὶ τὴν Ἑκτορος.
- 11 61-6 ἀλλὰ τῇ παραβολῇ τὸ κίνημά τε καὶ λαμπρὸν τῶν ὅπλων ἐσήμανεν. ἴσως δέ τινα τῶν κομητῶν ἀστέρων φησὶ καὶ τὴν φθορὰν προδηλοῖ. b (BCE 3) T {οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται} οὐλιος {ἀστήρ}: ὅτι τινὲς γράφουσιν "αὔλιος", ὃ ἐστὶν ἔσπερος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. ^[5]
- 11 62a1 καὶ Καλλίμαχος (fr. 177,6) " <αὔλιος> , ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' ἡελίου". ἔστι δὲ τάλυπιος† καὶ εἰς ἀνάπαυσιν ἄγων τὰ ζῶα. γραπτέον οὖν οὔλιος , ἵνα τὸν τοῦ κυνὸς σημαίνῃ, τὸν φθοροποιὸν καὶ λαμπρότατον, ὃ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὁμοιοῖ "λάμφ' ὡς τ' ἀστήρ / ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν" (X 26 —7). A τινὲς γράφουσιν "αὔλιος ἀστήρ". ^[5]
- 11 62a2 T il παμφαίνω ν , τότε δ' αὖτις ἔδω <νέφεα σκιάοντα / > .
- 11 63-4 ὡς Ἑκτωρ ὅτε μὲν : ἐμφερεσάτῃ ἢ εἰκὼν πρὸς ἀμφοτέρω, πρὸς τε τὴν λαμπρότητα καὶ τὸ μὴ διηνεκῶς φαίνεσθαι, ἀλλ' ἔσθ' ὅτε καὶ ἀποκρύπτεσθαι. ὥσπερ οὖν ὁ ἀστήρ ἐν τῇ κινήσει ἐνίστε καὶ ὑπονέφελος γίνεται, οὕτω καὶ Ἑκτορά φησι καὶ ἀπολάμπεσθαι τοῖς ὅπλοις καὶ ἐνίστε ἀποκρύπτεσθαι ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἄλλοτε ἐπ' ἄλλα μέρη φαινόμενον. b (BCE 3 E 4) T πᾶς : σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅλος. ^[5]
- 11 65 A ὡς τ' ἀμητῆρες : τοὺς μαχομένους ξίφεσι καὶ δόρασι τοῖς θερίζουσι διὰ τῶν δρεπάνων παρέβαλε.
- 11 67 b (BCE 3 E 4) T ἐναντίοι ἀλλήλοισιν , / ὄγμον ἐλαύνωσιν : τὸ παλαιὸν γὰρ οὕτως ἐθέριζον, ἀπὸ τῶν περάτων ἀρχόμενοι καὶ εἰς τὰ μέσα τελευτῶντες.
- 11 67-8 b (BCE 3 E 4) T < ὄγμον ἐλαύνωσιν : > ὄγμον ὡς "ὄλβον" (γ 208 al.
- 11 68a)· τὰ γὰρ εἰς ὅς λήγοντα δισύλλαβα μονογενῇ, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχοντα δύο σύμφωνα ἢ πλείονα, βαρύνεσθαι θέλει, οἷον "ὄκνοο" (E 817), "ὄμβροο" (E 91 al.), ὄρρος, "ὄσσοο" (Ω 630), ὄρθος (cf. Hsd. th. 293 al.), ὄρφος. οὕτως καὶ ὄγμος. ἢ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ ἐλαύνωσι τύπτωσι. καὶ

τίθησιν ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Α ὄγμον ἐλαύνωσιν : πρὸς τὴν σύντομον ἀναίρεσιν.
[5]

- 11 68b b (BCE 3 E 4) T il ἀνδρὸς μάκαρος κα τ ' ἄρουραν : ἐν πλατεῖ γὰρ ληΐω πολλοὺς ἐργάζεσθαι εἰκὸς ἐστίν.
- 11 68c b (BCE 3 E 4) T < ταρφέα : > ταρφέα ὡς "ὄξεα" (Π 772)· νῦν γὰρ ἐπιθετικὸν τὸ τοιοῦτον.
- 11 69a Α ταρφέα πίπτει : τὸ εὐχερὲς καὶ δυσαρίθμητον τῶν πιπτόντων δηλοῖ.
- 11 69b b (BCE 3 E 4) T ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ < ἐ π ' ἀλλήλοισι > θορόντες < / δῆουν > , οὐ δ ' ἕτεροι μνώνοντο : οἱ μὲν ὑπὸ Διός, οἱ δὲ ὑπὸ Ἑριδος.
- 11 70-1 T μνώνον τ ' ὀλοοῖτο φόβοιο : ὅτι φόβον τὴν φυγὴν.
- 11 71 ὄν δὲ ἡμεῖς φόβον, δέος λέγει. Α ἴσας δ ' ὑσμήνη < κεφαλὰς ἔχεν > : ὅτι Ἀρίσταρχος ὑσμήνη γράφει χωρὶς τοῦ ι φησὶ γάρ, ἥ τε τῶν Ἑλλήνων ὑσμήνη καὶ βαρβάρων ἰσοκέφαλος ἦν, οἷον ἀμφοτέρων ἰσοκέφαλος ἦν ἡ μάχη τῶν τε Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων.
- 11 72a1 Α {ἴσας δ ' ὑσμήνη:} χωρὶς τοῦ ι γράφει ὁ Ἀρίσταρχος, ἴν' ἡ ὑσμήνη τῶν Ἑλλήνων τε καὶ τῶν Τρώων ἰσοκέφαλος ἦν, οἷον ἀμφοτέρων ἰσοκέφαλος ἦν ἡ μάχη.
- 11 72a2 T < ἴσας δ ' ὑσμήνη κεφαλὰς ἔχεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἡ ὑσμήνη τὰς κεφαλὰς ἴσας εἶχεν, ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη.
- 11 72b ἄλλοι δὲ "ἴσας δ ' ὑσμήνη κεφαλὰς ἔχον". Α im ἴσας δ ' ὑσμήνη κεφαλὰς ἔχον : ἀντὶ τοῦ ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη.
- 11 72c b (BCE 3) T θαυμαστῶς τέως ἰσορροποῦσιν Ἕλληνες, καὶ ταῦτα ἀπὸ δυστυχίας ὄντες· μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ περιέσονται τῶν Τρώων. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ λύκοι ὡς : πρὸς τὸ πρόθυμον καὶ κατὰ τὸ πληθὸς δραστικόν· ὁ γὰρ λέων μόνος ἀγωνίζεται.
- 11 72d b (BCE 3 E 4) T οἱ δ ' ἄλλοι οὐ σφιν < πάρεσαν θεοί > : πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν· οὐ γὰρ ἦσαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντες οἱ θεοί.
- 11 75a τὸ δὲ πάρεσα ν , τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. ἐκ δὲ τοῦ παρήσαν ἐγένετο. Α ἔκκληοι : δασύνεται· τὸ γὰρ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεσθαι θέλει ὁπότε μὴ ἐκ κλίσεως τυγχάνοι ῥήματος ἢ ἀπὸ προθέσεως.
- 11 75b Α < σφοῖσιν : > γράφεται "οἷσιν".
- 11 76a Α int οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι < καθήατο > : οὐδὲ ὁρᾶν ὑπομένοντες τὴν μάχην διὰ τὸ ἐληλάσθαι ὑπὸ Διός.
- 11 76b b (BCE 3 E 4) T < ἦχι : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι τὸ "ἦχι".
- 11 76c Α im πάντες δ ' ἠτιόωντο < —ὀλλυμένους τε > : ἀθετοῦνται στίχοι ἔξ, ὅτι ψεῦδος· οὐ γὰρ δύνανται πάντες τὸν Δία αἰτιάσθαι βοηθοῦντα τοῖς Τρωσίν, ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων βοηθοί.
- 11 78-83a καὶ τὸ ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς / τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο (Λ 80—1) ὡς ἐπὶ ταῦτὸ συνηθροισμένων αὐτῶν λέγει· προεῖρηκε δὲ "οἱ δ ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί" (Λ 75). ἀπὸ τε τοῦ Ὀλύμπου οὐ παρεισάγεται θεωρῶν τὴν ἐπὶ τῆς Τροίας μάχην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Ἰδης ὅθεν διὰ τῶν ἐξῆς (sc. Λ 183—4) †μεταλαμβάνει εἰς αὐτόν. Α < πάντες δ ' —ὀλλυμένους τε : > τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἡθέτει, παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἐγράφοντο. [5]
- 11 78-83b1 Α τούτους δὲ Ζηνόδοτος οὐκ οἶδεν, Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.
- 11 78-83b2 T πάντες δ ' ἠτιόωντο : οἱ Ἑλληνικοί, ὅτι, εἰ μὴ ἐπεκούρει Τρωσίν, ἐνίκησαν ἂν οἱ Ἕλληνες.
- 11 78 T τῶν ἄλλων ἀπάνευθε : βέλτιον τοῖς ἐπομένοις τὸ ἡμιστίχιον συντάττειν, ἵνα μὴ "νόσφι" (Λ 80) καὶ ἀπάνευθε ἐν ταύτῳ κέηται.
- 11 81

- A < ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν καὶ ἀέξετο > ἱερὸν ἡμᾶρ : ἕως ὥρας ἕκτης, ἕως μεσημβρίας, ὅτε αἱ
 θυσίαι γίνονται καὶ τὰ ἱπρακτικὰ πάντα.
- 11 84 b (BCE 3 E 4) T "κνέφας" δὲ "ἱερὸν" (Λ 194)· καὶ γὰρ φησι "μακάρων τοι νύκτες ἕασιν" (Hsd.
 opp. 730). T ἡμος δὲ δρυτόμος <—ἡμερος αἰρεῖ > : ἄκρως τὸν καιρὸν ἐδήλωσεν, ἀπὸ τῶν
 κατειθισμένων καὶ πᾶσι γνωρίμων τὴν δῆλωσιν ποιησάμενος· οὕτω γὰρ ἦν ὥραις μετρητὴ ἡ
 ἡμέρα.
- 11 86-9 ὁρᾶται δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι οὐδὲ τῷ καιρῷ παραχωροῦσι τῷ πάντα τὰ σώματα
 διαλύειν ἐκ τῶν ἔργων πεφυκότι. A b (BCE 3 E 4) T < ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὀπλίσσατο >
 δεῖπνον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "δόρπον". [5]
- 11 86a οὐ λέγει δὲ δεῖπνον τὴν ἐσπερινὴν τροφήν νῦν, ἀλλὰ δεῖπνον καλεῖ, ὃ ἡμεῖς ἄριστον· καθ' ἣν
 ὥραν καὶ ὁ δρυτόμος ἀριστοποιεῖται ἡγουν ὁ ὑλοτόμος, ὁ ξυλοτόμος· δρῦν γὰρ ἐκάλουν οἱ
 παλαιοὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου πᾶν δένδρον. A < ἡμος δὲ δρυτόμος—δεῖπνον : > ὅτε ὁ
 δρυτόμος ἐπὶ τὸ ἐωθινὸν ἔρχεται ἄριστον. [5]
- 11 86b T ἰλ ὀπλίσσατο δεῖπνον : τὸ ἐωθινὸν ἄριστον· εὐθέως γὰρ μετὰ τὸν ὄρθρον, αὐξην λαμβανούσης
 τῆς ἡμέρας, ὁ ὑλοτόμος ἐπὶ τὸ ἐωθινὸν ἄριστον ἔρχεται· b (BCE 3 E 4) T ὅτι γὰρ τὸν ἐωθινὸν
 καιρὸν δηλοῖ, σαφὲς ἐξ ὧν κατὰ τὴν Πατρόκληϊαν (Π 777—8) φησίν· "ὄφρα μὲν ἡέλιος μέσον
 οὐρανὸν <ἀμφιβεβήκει> / τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο. [5]
- 11 86c " T < ἐκορέσσατο : > ἀντὶ τοῦ ἔκαμεν.
- 11 87 T ἰλ ἄδος {τέ μιν} : δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ ὄν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσιν
 τινα δασύνεσθαι θέλει ι, στερητικὴν μὲν οὕτω ς, ἀδάη ς, ἀδρανὴ ς, "ἀδευκήσ" (c f .
- 11 88 δ 48 9), κατὰ κρᾶσιν "Αἰδη ς, μὴ οὕτως δὲ ἔχον ἀδρός ς, "ἀδινόσ" (c f . B 87 a l.), 'Αδρίας· διὸ
 καὶ τὸ 'Αδωνις κρεῖττον ἐστὶ δασύνει ν, ἵνα καὶ παρὰ τὸ ἀδεῖν τῇ δαίμονι ἐτυμολογηθῇ ἢ· A
 σίτου τε γλυκεροῖο <περὶ φρένας ἡμερος αἰρεῖ > : διδαχὴ μετὰ τοὺς πόνους ἐμφορεῖσθαι
 σιτίων πρὸς τὸ εὐόρεκτον· b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ Σωκράτης πολλὰ περιπατήσας ἐσπέρας πρὸς
 τὸν ἐρόμενον "τί τῆνικάδε, ὦ Σώκρατες;" ὅψον ζητεῖν ἔφη. [5]
- 11 89 T σφῆ ἀρετῇ : ὡσεὶ λέγοι· κεκοπωμένοι μὲν τοῖς σώμασιν, ἀντιτασσόμενοι δὲ τῷ κόπῳ ταῖς
 ψυχικαῖς ἀρεταῖς.
- 11 90 b (BCE 3 E 4) T ῥήξαντο φάλαγγας </ — > ἐν δ' Ἀγαμέμνων </ πρῶτος ὄρου ς', > ἔλε
 < δ' > ἄνδρα <—μεμαῶτα > : ἐν κεφαλαίοις εἰπὼν ὡς ἀνήρηνται (sc.
- 11 90-8 92—3), τὸ πῶς ἐπάγει κατὰ μέρος, διὰ δὲ τοῦ φόνου τοῦ δευτέρου ἐδήλωσε καὶ περὶ τοῦ
 πρώτου· εἰπὼν γὰρ ὡς ἐξ ἵππων κατεπάλμενος (94) ἀνήρηται (cf. 95—8) δηλοῖ ὡς ὁ πρῶτος
 ἐπιβεβηκὼς τῷ δίφρῳ πεφόνευται (cf. 92—3). b (BCE 3 E 4) T σύνδυο οὖν ἀναιροῦνται ὡς κὰν
 τῇ Διομήδους ἀριστείᾳ (cf. E 159—64). T κεκλόμενοι ἐτάροισι : διδάσκει ὡς κὰν τοῖς δεινοῖς τὸ
 φιλάλληλον σῶζειν ἡμᾶς πέφυκεν. [5]
- 11 91a b (BCE 3 E 4) T τοιοῦτοι δὲ οἱ Ἕλληνες "ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι" (Γ 9). T
 < κατὰ στίχας : > τὰς οἰκείας.
- 11 91b A im < ἂν δ' Ἀγαμέμνων : > γράφεται "ἐκ δ' Ἀγαμέμνων".
- 11 91c A im ἐκ δ' Ἀγαμέμνων / πρῶτος <ὄρου ς', ἔλε δ' ἄνδρα > : ἀποτυχὼν γὰρ Ἀχιλλέως
 λαμπρὸς εἶναι θέλει ἢ εὐκλεῶς ἀποθανεῖν.
- 11 91-2 b (BCE 3 E 4) T < Βιήνορα : > Ἀρίσταρχος "Βιάνορα".
- 11 92 A im αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον : ὅτι τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.
- 11 93 πρὸς τὸ "αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" (I 169). A < ἦτοι ὅ γε : > ὁ Ὀϊλεύς.

- 11 94a T il {ἦτοι ὁ γ' ἐξ ἵππων} κατεπάλμενος ἀντίος ἔσται : ὅτι δύο προθέσεις παρείληφεν, κατά, ἐπί, τῆς ἐτέρας ἀρκούσης.
- 11 94b Ζηνόδοτος δὲ "ἀντίον" καὶ Ἀριστοφάνης. A τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα : δῆλον ὡς φερόμενον ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ.
- 11 95a καὶ βοηθῶν φονεύεται. T < τὸν δέ : > τὸν Ὀϊλέα.
- 11 95b T il μετώπιον : τὸ μεταξὺ τῶν ὠπῶν ἐπάνω τῆς ρίνος, ὡς "μεταμάζιον" (E 19).
- 11 95c T μετώπιον <ὀξεί δουρί /> νύ ξ'· οὐδὲ στεφάνη <δόρυ οἱ> σχέθε : ὅπου ἐπὶ ἀνοχῆς ἐστὶν ἡ μάχη, εὐρίσκομεν περιφυλάσσοντας καὶ τὰ γυμνά, "ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα" (M 389) καὶ ἄλλα πολλά : ὅπου δὲ ὀξυλαβ <ε> ἱας χρεία, πρὸς τὸ ἀνώσασθαι μόνον αἱ πληγαί.
- 11 95-6 T < στεφάνη : > ὅτι εἶδος περικεφαλαίας ἢ στεφάνη.
- 11 96 A im ἐγκέφαλος δέ : ὅτι Ἀπολλώνιος (fr.
- 11 97 16 M.) ποιεῖ "ἐγκέφαλον δέ", καὶ τὸν ἐξῆς ἀθετεῖ. A πεπάλακτο : διεβρέχετο ὡς τὸ "παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ" (E 100) καὶ "λύθρω δὲ παλάσσετο χεῖρας" (Y 503).
- 11 98a φησὶν οὖν τὸν ἐγκέφαλον ἐμπεπλησθαι τοῦ αἵματος· σφιγγομένου γὰρ τοῦ δόρατος ὑπὸ τοῦ ὀστέου ἔξω προελθεῖν εἴργεται τὸ αἷμα, ἔσω δὲ ἐπισυνάγεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν πληγέντων λίθω, ὅταν συντριβῇ μὲν τὰ ὀστᾶ, μὴ διαιρεθῇ δὲ ἡ ἐπιφάνεια, ἐντὸς χεῖται τὸ αἷμα τῆς ἔξω φορᾶς εἰργόμενον. A b (BE 3 E 4) T πεπάλακτο : γράφεται "ἑκεκίνητο". [5]
- 11 98b ἀλλ' οὐκ εἰκὸς συνδεδεμένον τῷ ὀστέῳ τὸ δόρυ κινεῖν τὸν ἐγκέφαλον. T στήθεσι παμφαίνοντας <ἐπεὶ περίδυσσε χιτῶνας> : ἐπειδὴ, φησί, τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσιν αὐτῶν χιτῶνας ἀφείλατο, γυμνοὺς καὶ φαινομένους τοὺς νεκροὺς κατέλιπεν.
- 11 100a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἔν τισι γράφεται "ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα". ἔσονται δὲ αὐτοὶ οἱ νεκροὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντες. οὐ λέγει δὲ τοῦτο, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς στήθεσι παμφαίνοντας χιτῶνας. A στήθεσι παμφαίνοντας <—χιτῶνας> : οὐ συνάπτει Νικάνωρ (p. [5]
- 11 100b 209 Friedl.), ἀλλὰ τὸ παμφαίνοντας δηλοῦν φησι τὸ νέον αὐτῶν. Πῖος (fr. 3 H.) δὲ 'τὰ στήθη περιφαίνοντας'. οἱ δὲ ὅλον στήθεσι παμφαίνοντας χιτῶνας. b (BCE 3 E 4) T {αὐτὰρ ὁ} βῆ ῥ' ἴσον {τε}: Ζηνόδοτος ἔξω τοῦ ρ "βῆ ἴσον".
- 11 101a μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδῖππου ἐπιγράμμασι τὸν "Βήρισον", ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ Σωρῷ (fr. 5 Schott) εὐρεῖν. εὐλογον δέ φησιν ἐξελεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. A βῆ ῥ' ἴσον {τε}: Ποσίδιππος (fr.
- 11 101b 5 Schott) "Βήρισον", ὅφ' ἔν. Ἡρωδιανὸς (cf. 2,73,1) †μόνος καλεῖ τὸ βῆρ†. Ζηνόδοτος δὲ χωρὶς τοῦ ῥ', "βῆ ἴσον" {τε}. T {αὐτὰρ ὁ} βῆ ῥ' ἴσόν τε <καὶ Ἀντιφον> : κατὰ διάστασίν ἐστι, βῆ ῥ α , εἴτα ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον .
- 11 101c τὸ μέντοι ἐπιφερόμενον ἐν τῇ συντάξει ἐν μετοχῇ ὀφείλει κατακλείεσθαι ἐξεναρίζω ν , ὡς δείκνυται ἐν τῷ Περὶ συντάξεως (p. 90, 15). A υἷε δὴ Πριάμοιο , νόθον καὶ γνήσιον , ἄμφω </ εἶν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας> : ἐπὶ τὸ γνήσιον βραχὺ διασταλτέον· καὶ γὰρ σαφέστερον τὸ οὕτως χωρίζειν ἄμφω / εἶν ἐνὶ δίφρῳ· καὶ ἀδιανόητόν ἐστι τὸ συνάπτειν νόθον καὶ γνήσιον ἄμφω (102).
- 11 102-3 A < υἷε δὴ Πριάμοιο , νόθον καὶ γνήσιον : > φιλοτέχνως ἐδήλωσε διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου, ποῖος ἦν ὁ νόθος.
- 11 102a1 T il ἐδήλωσε γὰρ φιλοτέχνως διὰ τούτου, ποῖος ὁ νόθος ἦν.
- 11 102a2 b (BCE 3 E 4) < ἄμφω : > τὸ ἄμφω τῶν ἐξῆς ἐστίν.
- 11 102b T il < ἐόντας : > Ἀριστοφάνης "ἐόντε".

- 11 103a A im T il ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν : σημειωτέον ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησε, "νόθον καὶ γνήσιον" (Λ 102), b (BCE 3 E 4) T εἶτα ὁ μὲν νόθος .
- 11 103b T ὦ πο τ ' Ἀχιλλεύς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὄν ποτ' Ἀχιλλεύς".
- 11 104a1 μῆποτε δὲ πεπλάνηται, γεγραμμένου τοῦ ο ὑπ' ἀρχαϊκῆς σημασίας ἀντὶ τοῦ ω , προσθεῖς τὸν ἔστι γὰρ περὶ δυεῖν ὁ λόγος διὸ καὶ ἐπιφέρει "καὶ γὰρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶν" (Λ 111). καὶ ὅτι οἱ μαχόμενοι παραβάται ἦσαν. Α Ζηνόδοτος γράφει "ὄν ποτ'". ^[5]
- 11 104a2 ἀλλ' ἐλέγχεται ἐκ τοῦ "καὶ γὰρ σφε". T < ὦ πο τ ' Ἀχιλλεύς : > ἐν ἄλλω "ὄν ποτ' Ἀχιλλεύς".
- 11 104b A im ὦ πο τ ' Ἀχιλλεύς / Ἰδης ἐν κνημοῖσι : καὶ ἐν τούτοις ἡ ποικιλία ὁρᾶται, ὡς καὶ περὶ Λυκάονος (cf.
- 11 104-5 Φ 35—48). T ἐφ' ἐκάστου οὗν ἡ γένος ἡ τύχην ἡ σχῆμα πτώματος δηλῶν ποικίλλει τὸ ὑποκείμενον. b (BCE 3 E 4) T δίδη μόσχοισι λύγοισι: οὐκ ἀπίθανος ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη.
- 11 105a b (BCE 3 E 4) T δίδη μόσχοισι λύγοισι : ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἀπαλαῖς λύγοις καὶ βλαστήμασι.
- 11 105b λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν καὶ ἀπαλόν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον. τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος ἀφανιστικός ἐστὶ τῆς γονῆς. καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου τὰς κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν ὡς φυσικὴν τινα δύναμιν ἐχούσας πρὸς ἀγνείαν· διὸ καὶ ἄγνος ἐκλήθη. Α ποιμαίνον τ ' ἐ π ' ὅεσσι : ὅτι τὸ πλήρες ποιμαίνοντε. ^[5]
- 11 106a Ζηνόδοτος δὲ ἔοικε δέχεσθαι ποιμαίνοντα· καὶ γὰρ "ὄν ποτε" (cf. Λ 104) γράφει. Α < ἐ π ' ὅεσσι : > τὸ ἐπ' ὅεσσι τῶν ἐξῆς ἐστίν.
- 11 106b T il Ἄντιφον {αὐτὸν παρὰ οὐς}: ὅτι ἐπανείληφεν τὸ ὄνομα διὰ τὸ προειρηκέναι (cf.
- 11 109 Λ 102—4) δύο (καὶ πρὸς τὸ πρότερον [sc. Λ 102] ἀπήντησεν), ἵνα σαφηνίσῃ, κατὰ τίνα τόπον ἑκάτερος ἐπλήγη. Α σπερχόμενος δὲ <—> ἐσύλα τεύχεα <— / > γινώσκων : εἰώθασιν ἐπισαρκάζειν τοῖς ἐπισήμοις τῶν φονευομένων, ὡς Ὀθρυονεῖ (cf.
- 11 110-1 Ν 374—82). νῦν οὖν, ἐπεὶ περὶ ὅξυς ἐστὶν ὁ καιρὸς, ἄμφω δηλοῖ καὶ ὡς ἐγίγνωσκεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁ καιρὸς οὐκ εἶα λαλεῖν. b (BCE 3 E 4) T {γινώσκων} καὶ γὰρ σφε : ὅτι σφέ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔστι περὶ ἐνὸς ὁ λόγος. ^[5]
- 11 111 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον (cf. Λ 104). Α ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο <—κραταιοῦ θηρὸς ὃ φ ' ὀρμῆς > : ἐμφερεστάτη ἡ παραβολή· νεβροὶ γὰρ οἱ νέοι Πριαμίδαι, μήτηρ οἱ Τρῶες, προθυμίᾳ μὲν ὑπερέχοντες <ἐς> τοὺς νεκροὺς καὶ κηδεμονίᾳ, κατεπτηχότες δέ.
- 11 113-9a πιθανῶς δὲ οὐκ ἐπ' ἄλλων τοῦτο παρέλαβεν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Πριάμου παίδων, ἐφ' οἷς εἰκὸς τὴν προθυμίαν τῆς τιμωρίας σφοδροτέραν μὲν, ἀδύνατον δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑπάρχειν. b (BCE 3 E 4) T ὡς δὲ λέων <—ὀρμῆς > : εἰς τὸ δυνατόν καὶ βασιλικὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ λέων παρτίληπται. ^[5]
- 11 113-9b ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τῇ ἐκείνων ἀναιρέσει βοηθησαί τινα τῶν Τρώων (cf. Λ 120—1). b (BCE 3 E 4) T < ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα : > Ἀριστοτέλης (cf.
- 11 113 h. an. 6, 29 p. 578 b 15) δύο φησὶ τίκτειν τὴν ἔλαφον. T il ῥηϊδίως συνάεξε : πρὸς τὸ εὐθλαστον.
- 11 114 ἐπὶ δὲ βοὸς "ἐξ αὐχέν' ἔαξε" (Λ 175). T ἐλθὼν εἰς εὐνήν : τὴν ἰδίαν, ὅπου ἀγνοοῦσα αὐτοῦς ἔθηκε.
- 11 115a καὶ τοῦτο δῆλον ἐτέρωθεν· "ὡς δ' ὀπότη' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος / νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούσ" (δ 335—6) ἕως "ὁ δέ τ' ὦκα ἐὼν εἰσήλυθεν εὐνήν" (δ 338): b

- (BCE 3 E 4) Τ ὁ γὰρ λέων οὐδέποτε κοίτην ἄλλου ἐρευνᾷ ζώου, εἰ μὴ κατὰ τινὰ τύχην. b (BCE 3 E 4) < ἐλθὼν εἰς εὐνὴν : > τῶν ἐλάφων φησί. ^[5]
- 11 115b A im ἀπαλὸν τέ σ φ ' ἦτορ : καὶ Ἀντίπατρος ὁ ἱατρὸς (fr.
- 11 115c 50 = St. V. Fr. III p. 251, 22) συναύξεσθαί φησι τῷ σώματι τὴν ψυχὴν. b (BCE 3) Τ τε τύχησι : ὅτι δύναται ἐκατέρως ἀναγινώσκεσθαι, καὶ κατὰ διαστολὴν τύχησι καὶ "τετύχησι" ὡς "λελάχωσι" (H 80 al.
- 11 116)). Α οὐ δύναταί σφιν / χραϊσμεῖν : ἵνα μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι Ἑλλησι, λεληθότως τῇ παραβολῇ τὸ ἀγενὲς τῶν Τρώων δηλοῖ.
- 11 116-7 b (BCE 3 E 4) Τ σπεύδου ς ' ἰδρώουσα : ἐπὶ τὸ σπεύδουσα βραχὺ διασταλτέον· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 11 119a1 A {σπεύδουσα;} διαστολὴ ὀλίγη ἐπὶ τὸ σπεύδουσα καὶ ἐπὶ τὸ ἰδρώουσα .
- 11 119a2 Τ {τρώων ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ} ὑ π ' Ἀργείοισι φέβοντο : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπ ' Ἀργείων.
- 11 121a πάλιν δὲ τὸ φέβοντο ἀντὶ τοῦ ἔφευγον. Α ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑ π ' Ἀργείοισι φέβοντο : πρὸς τὸ φιλάλληλον τῶν Ἀχαιῶν.
- 11 121b Τ < δαΐφρονος : > Ζηνόδοτος γράφει "κακόφρονοσ", εὐτελῶς.
- 11 123a1 A im γράφεται δὲ καὶ "κακόφρονοσ".
- 11 123a2 b (BCE 3 E 4) {ἀντιμάχοιο} δαΐφρονος : δαΐφρονος τοῦ τοὺς ἑπολεμίουσ' ἐγείροντος τῇ συμβουλίᾳ· δαῖς γὰρ ἡ μάχη.
- 11 123b1 Τ οὐ πολεμικοῦ, ἀλλὰ τῇ βουλῇ τοὺς ἑπολεμίουσ' μόνον διεγείροντος.
- 11 123b2 b (BCE 3 E 4) ὅς ῥα μάλιστα < / — / > οὐκ εἴασ χ ' < Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ > : ὡς καὶ ἄλλων αὐτῷ συμπραττόντων.
- 11 123-5 ἐπάγεται οὖν κατ' αὐτῶν τὸν ἀκροατὴν. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἔστιν ὥσπερ Νεμέσεως ἔργον τὸ εἰς τοὺς ἀδικηθέντας ἐμπεσεῖν. Τ ἐμέρισε δὲ τὸ διήγημα, νῦν μὲν λέγων οὐκ εἴασκεν (125), ἐξῆς δὲ (sc. Λ 139—41) καὶ τὸ πῶς. b (BCE 3 E 4) Τ χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο < δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα > : πρὸς τὸ σημανόμενον, ἐπεὶ ἐστὶ τὸ λεγόμενον χρυσᾶ δῶρα. ^[5]
- 11 124a δύναται βραχὺ διασταλῆναι ἥτοι ἐπὶ τὸ χρυσὸν ἢ ἐπὶ τὸ δεδεγμένο ς . Α ἀγλαὰ δῶρα : πρὸς τὸ σημανόμενον ὑπαντῶν τὸν χρυσὸν ἀγλαὰ δῶρα εἶπεν.
- 11 124b Τ ὁμοῦ δ ' ἔχον ὠκέας ἵππους < / — / τῷ δὲ κυκηθήτην > : ὁμοῦ τῷ Ἀγαμέμνονι ἀντὶ τοῦ ἐν ταύτῳ.
- 11 127-9 διὰ δὲ τοῦ φύγον ἡνία (128) καὶ τοῦ κυκηθήτην (129) αἰτίαν δίδωσι τοῦ ταραχθέντας περιπεσεῖν Ἀγαμέμνονι· διὰ γὰρ τὴν ταραχὴν καὶ ἀφηνίασιν τῶν ἵππων συμπλέκονται τῷ βασιλεῖ, b (BCE 3 E 4) Τ ὅπως καὶ λόγον προέμενοι διδάξειαν τὰ περὶ τοῦ πατρός. Τ ὁμοῦ δ ' ἔχον ὠκέας ἵππους : ὁμοῦ ἐπεχειροῦν κρατεῖν τοὺς ἵππους διὰ τὸ ἐκφεύγειν τὰς ἡνίας. ^[5]
- 11 127 Α {ἐκ γάρ} σφεας : ὅτι τῇ αἰτιατικῇ ἀντὶ τῆς γενικῆς, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν.
- 11 128a Α < φύγον : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "φύγεν".
- 11 128b1 A im διὰ τοῦ ε , "φύγεν".
- 11 128b2 Τ il < ἐναντίον : > οὕτως ἐναντίον .
- 11 129 Α im Ἀτρείδης· τῷ δ ' αὖ τ ' < ἐκ δίφρου γουναζέσθην > : ὅτι δωδεκασύλλαβος ὁ στίχος, καὶ σπανίως χρήται, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "τῷ δ ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν" (φ 15).
- 11 130a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς ἐπίκρισιν τῆς στιχοποιΐας ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. καὶ ὅτι τὸ γουναζέσθην καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἰκέτευσεν. Α τῷ δ ' αὖ τ ' ἐκ δίφρου

- γουνάζεσθην : καινὸν τὸ τῆς διαθέσεως ἕνα ἰκετεύουσι δύο καὶ πεζὸν ἐποχούμενοι ἄρματι οὐδὲ ὅτιοῦν προνοούμενοι τῆς φυγῆς. ^[5]
- 11 130b b (BCE 3 E 4) T ζώγρει , Ἀτρέος υἱέ , σὺ δ' ἄξια <δέξαι ἄποινα> : οὐδεὶς Ἑλλήνων τοιοῦτο ς .
- 11 131a εἰσὶν οὖν πλούτῳ μᾶλλον ἢ δυνάμει ἐναβρυνόμενοι . b (BCE 3) T σὺ δ' ἄξια <δέξαι ἄποινα> : προσαγωγῶς ἐπ' αὐτῷ ποιοῦνται τὴν αἵρεσιν, ὅπως ὅσα θέλει λάβοι.
- 11 131b T <πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις :> Ζηνόδοτος "πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχου πατρός".
- 11 132a A im T il πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο <δόμοις κειμήλια κεῖται> : καὶ τοῦτο προσαγωγὸν ὡς ληψομένου ὅσα βούλεται.
- 11 132b εἰς εὐσέβειαν δὲ ἡμᾶς παρακαλεῖ, τὸν ἐξ ἀσεβείας χρηματισάμενον στερίσκων τῶν παίδων, δι' οὓς καὶ μάλιστα συνήγαγε τὸν χρυσόν. b (BCE 3 E 4) T τῶν κέν τοι χαρίσαιτο <πατὴρ> ἀπερεῖς ι ἄποινα> : δύο γάρ εἰσι, τὸ θέλαιν καὶ τὸ δύνασθαι, ἅπερ ἄμφω προβάλλονται· τὸ γὰρ χαρίσαιτο , ὡς μὴ ποιησόντων αὐτῷ αἴσθησιν τῶν δώρων. ^[5]
- 11 134 ἀνοήτως δὲ τοῦ πατρὸς ὑπομιμνήσκουσι τὸν Ἀγαμέμνονα b (BCE 3 E 4) T καὶ τοῦ χρυσίου, ὃ παρ' Ἀλεξάνδρου δῶρον ἔλαβεν (cf. A 124). T <ζωφούς :> Ἀριστοφάνης "ζωφώ". ^[5]
- 11 135 A int T il <ἀμείλικτον δ' ὅ π' ἄκουσαν :> ἀμείλικτον ἑαυτοῖς, δικαίαν δέ.
- 11 137a b (BCE 3 E 4) T ἀμείλικτον δ' ὅ π' ἄκουσαν : ἀμείλικτον ἀπηνῆ καὶ σκληρὰν καὶ ἀπαράκλητον καὶ ἀφιλάνθρωπον καὶ ἀνηλεῆ καὶ ἀδυσώπητον.
- 11 137b A <εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν :> εἰρωνικῶς τοῦτο φησιν, ὡς δὴ φιλίας παλαιᾶς μνείαν τινὰ ποιούμενος.
- 11 138a b (BCE 3 E 4) T <δαΐφρονος :> Ζηνόδοτος γράφει "κακόφρονος".
- 11 138b T il <δαΐφρονος :> καὶ τοῦτο ἐν εἰρωνείᾳ φαύλην γὰρ γνώμην εἰσενεγκὼν εἰς Τρῶας διήγειρε πολεμεῖν.
- 11 138c εἰ δὲ καὶ τὸν πολεμικὸν δηλοῖ, κατ' εἰρωνείαν καὶ τοῦτο, ὅτι τοὺς ἐν σπονδαῖς ἀφικομένους κτεῖναι παρῆναι, ὥσπερ τι γενναῖον ποιεῖν δοκῶν. b (BCE 3 E 4) ἀγγελίην ἐλθόντα <— / αὐθι κατακτεῖναι> : μετ' ὀνόματος εἰρηνικοῦ ἤκοντα παρὰ τὸν τῶν ἀνθρώπων νόμον φονεύειν ἐπεχείρησεν.
- 11 140-1 b (BCE 3) T <ἀγγελίην :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον.
- 11 140a A im ἀγγελίην : ἀντὶ τοῦ εἰς πρεσβείαν.
- 11 140b δύο δὲ σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ἄγγελμα, ὡς ἐν τῷ "ἀγγελίην εἵπομι περίφρονι Πηνελοπέϊη" (ο 314), καὶ τὸν ἄγγελον ἦτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ ἰ . AT ἐξέμε ν' : δασυντέον· τὸ γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγωγῶς γέγονεν ἔμεναι, ὡς τὸ θεῖναι "θέμεναι" (B 285 al. ^[5]
- 11 141a1). A <ἐξέμεν :> πέμψαι.
- 11 141a2 δασύνει δὲ τὸ "ἔμεν". τὸ γὰρ εἶναι καὶ ἀφεῖναι παραγωγῶς γέγονεν ἔμεν, ὡς τὸ θεῖναι θέμεν. T il <μη δ' ἐξέμεν :> μηδ' ἐξεῖν <αι> καὶ σώσειν.
- 11 141b A im {νῦν μὲν δὴ} τοῦ πατρὸς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οὗ πατρός".
- 11 142a ἔστι δὲ ἐνικὸν τοῦ ἑαυτῆς ἢ τοῦ ἑαυτοῦ, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. ἐλλείπει δὲ ἡ πρόθεσις, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ πατρὸς. τινὰς μέντοι φησὶν Ἀρίσταρχος "σφοῦ πατρός", αὐτὸς δὲ τοῦ πατρός ς . A <τοῦ πατρός :> τινὲς "σφοῦ πατρός".
- 11 142b T il τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην : ἃ ἐλωβήσατο ὁ πατήρ· διδάσκει γὰρ ὅτι καὶ παισὶ φυλάσσονται τὰ πταίσματα.
- 11 142c1

- Τ ἦν ἐλωβήσατο εἰς Ἑλληνας.
- 11 142c2 διδάσκει δὲ ὅτι τὰ πατέρων καὶ παισὶ φυλάττονται. b (BCE 3 E 4) ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη : ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐκ ἐπὶ τὴν πληγὴν πίπτει.
- 11 144a A < οὐδεὶ ἐρείσθη : > Ἀρίσταρχος "οὐδας ἔρεισεν".
- 11 144b1 A im οὐδεὶ ἐρείσθη : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 11 144b2 T Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε : ἐωρακῶς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀδελφοῦ.
- 11 145 T χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας : οἰκεία ἢ κόλασις τῷ τοῦ πατρὸς ἀδικήματι· κεφαλὴ τε γὰρ ἀποτέμενεται ἢ φθεγγαμένη γνώμην πονηρὰν καὶ χεῖρες, αἷς τὸν χρυσὸν ἔλαβεν, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ Πάνδαρος τιτρώσκεται διὰ τῆς γλώττης (cf. ^[5]
- 11 146a E 292), καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ Ἀγῶνι λοιδωρησάμενος Ἰδομενέα ὄνθου τὸ στόμα πληροῦται (cf. Ψ 777). T < τμήξας : > Ἀρίσταρχος "πλήξας".
- 11 146b1 A im "πλήξας" αἱ πλείους.
- 11 146b2 T il ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε <κυλίνδεσθαι> : ὄλμου δίκην εἴασεν αὐτὸν ρίψας κυλίεσθαι.
- 11 147a ὄλμος δέ ἐστι—ἄλλα τινά. ἡ διπλὴ δέ, ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα κέχρηται· καὶ ὅτι <καὶ> ἐν Ἰλιάδι εὐτελέσι κέχρηται λεξιδίοις, οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐα, "χοίνικος" (τ 28) καὶ "λύχνου" (cf. τ 34). πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 4 K.). A ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε <κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου> : ὁ κυλινδρώδης λίθος οὕτω καλεῖται, ᾧ ἐμφορὲς καὶ τὸ σκεῦος ὁ ὄλμος. ^[5]
- 11 147b δεῖ δὲ πάσχειν ἐξαίρετα υἱοὺς ὄντας τοῦ αἰτίου τοῦ πολέμου. καὶ ὅσῳ μὲν δεινὰ ποιεῖ, φιλαδελφίας ἐμφαίνει μέγεθος· εἰ δὲ Μενέλαος ἦν, μικροψυχίας ἂν αὐτοῦ κατεγνώκειμεν, εἰ ὑπὲρ ἑαυτοῦ οὕτω πικρὸς ἐφαίνετο. b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ καὶ ξύλον καὶ λίθος ὁ ὄλμος. T ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί : εἰς τὸ Ἀχαιοὶ τελεία, καὶ τὸ ἐξῆς (sc. ^[5]
- 11 149 Λ 150) ἀσύνδετον· τούτοις γὰρ ἥδεται ἐν ταῖς μεταβάσεσιν. T πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον : πολὺ βέλτιον ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν· καὶ γὰρ ἡ προάγουσα διάνοια (sc.
- 11 150 Λ 148—9) πεπλήρωται, κοινοῦ νοουμένου τοῦ ἐνόρουσαν. καὶ ἄλλως ἀσυνδέτοις ἐπὶ τῶν μεταβάσεων ἥδεται. A ἱππεῖς δ' ἱππῆας· Ἀγαμέμνων δὲ πεζὸς ὦν ἱππέας ἀναιρεῖ, καὶ σύνδυο (cf.
- 11 151a Λ 143—7). T ὦρτο κονίη : ὅτι ὁ κονιορτὸς κόνις ἐστὶν ὠρμημένη, b (BCE 3 E 4) T ὅπερ ἄλλως ἐνταῦθα φράζει.
- 11 151b b (BCE 3 E 4) ἐκ πεδίου τὴν ὦρσαν <ἐρίγδουποι πόδες ἵππων> : τὸ ἐκ πεδίου δύναται καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἐπομένοις συντάττεσθαι· μᾶλλον δὲ τοῖς ἡγουμένοις διὰ τὸ τοῦ ἄρθρου ὑπερβατόν.
- 11 152a1 A {ἐκ πεδίου;} τὸ ἐκ πεδίου ἄμεινον εἶναι τῶν ἄνω.
- 11 152a2 T χαλκῷ δηϊόωντες : τὸ ἐξῆς "ἱππεῖς δ' ἱππῆας ὄλεον" (cf.
- 11 153 Λ 150—1) χαλκῷ δηϊόωντες ς . διὰ μέσου δὲ τὸ "ὑπὸ δέ σφιν" (Λ 151). T χαλκῷ δηϊόωντες : ἦτοι τοῖς ἐπισώτρους—τῶν ἵππων πόδες χαλκῷ ἐτίτρωσκον. A Ἀργείοισι κελεύων : οὐ μόνον ἀριστεύοντα αὐτὸν ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς λοιποῖς αἴτιον εὐδοκίμησεως γινόμενον. ^[5]
- 11 154 b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅτε πῦρ <ἄϊδελον> : τί ὀξύτερον ἢ εὐκίνητοτερον τοῦ πυρός; b (BCE 3) T ἐν ἀξύλῳ ἐμπέση ὕλη : πρὸς τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν· οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον.
- 11 155b βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξύλισατο, ὡς Ἡσίοδος (fr. 314 M.—W.)· "τῆλε γὰρ ἀξύλῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν". A ἐν ἀξύλῳ : πολυξύλῳ, b (BCE 3) ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξύλισατο, ἵνα πλῆθος ἔχη ξύλων, καὶ ἐκ παλαιοῦ τμηθεῖσα ξηροτάτη καὶ πρὸς καῦσιν ἐπιτηδεῖα.

- 11 155c εοικυῖα οὖν ἢ παραβολὴ πρὸς τὴν συνέχειαν τῶν πιπτόντων. b (BCE 3) T εἰλυφόων : σημαντικῶς τῷ ὀνόματι χρῆται· δηλοῖ γὰρ τὴν μετὰ ἐλίξεως καὶ περιστροφῆς τοῦ πυρὸς κίνησιν.
- 11 156 εἰς ἐπίτασιν δὲ καὶ ἄνεμον ἐπιγενέσθαι φησίν. b (BCE 3 E 4) T οἱ δέ τε θάμνοι : οἱ σύμφυτοι—πολύκλαδα φυτά. A πρόρριζοι πίπτουσιν : πρὸ τῶν ῥιζῶν· οὐ γὰρ ἄπτεται τῶν ὑπογείων τὸ πῦρ.
- 11 157a1 T τῶν γὰρ ὑπογείων οὐ δύναται τοσοῦτον ἄπτεσθαι.
- 11 157a2 b (BCE 3 E 4) ἐπειγόμενοι {πυρός}: Ἀρίσταρχος ὑγιῶς ἀναγινώσκει "ἐπειγόμενοι", ὡς τυπτόμενοι· κατὰ γὰρ τῶν θάμνων κεῖται.
- 11 157b A Τρώων φευγόντων : τοῦτο γὰρ αἷτιον τῆς ἀσώστου αὐτῶν ἀπωλείας, ὅτι οὐδὲ ἀνθιστάμενοι ἀνηροῦντο.
- 11 159 b (BCE 3 E 4) T πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι </—ἀμύμονας > : διαστήματα παρέχει, ὡς καὶ τῶν ἄλλων μνημονεύη, ὅτι ἐπράττετο τινα ὑπ' αὐτῶν διὰ τὴν τοῦ βασιλέως προτροπήν.
- 11 159–61 T κεῖ ν' ὄχεα {κροτάλιζον}: λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ <α'> ὑπομνήματι τοῦ Περὶ παθῶν Διδύμου (fr.
- 11 160 1 = Hrd. 2, 389, 4, cf. Did. p. 344)· "τὰ ὀξύτονα ἡνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην συλλαβὴν, ἀναπέμπει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τὴν ὀπίσω συλλαβὴν, καὶ ἐὰν ἦ ἡ ἐκθλιβεῖσα συλλαβὴ ἡ ἔχουσα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἡ δὲ ὀπίσω συλλαβὴ φύσει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίνεται περισπώμενον." περισπᾷ γοῦν τὸ "δεῖλ" (Λ 441 al.), ἐν δὲ τῇ Ὀμηρικῇ προσῳδίᾳ (sc. 2, 76, 11) ἐναντιοῦται τούτῳ. A < ἡνιόχους ποθέοντες : > νοῦν ἐνέθηκε τοῖς ἵπποις. ^[5]
- 11 161 T il γύπεσ <σ> ιν πολὺ φίλτεροι <ἢ ἀλόχοισιν > : ἀρχαιοπρεπῶς ἔφρασεν ὅτι φίλτεροι ἦσαν τοῖς γυψίν, ὅτε ἀπέθανον, ἢ ταῖς γυναιξίν, ὅτε ἔζων.
- 11 162a1 b (BCE 3 E 4) T ἡ οὕτως τοῖς μὲν γυψίν ἔμελον, ταῖς δὲ γυναιξίν οὐ. b (BE 3 E 4) T {κεῖατο γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν;} τότε πολὺ προσφιλέστερον τοῖς γυψίν ἢ ὅτε ἔζων ταῖς γυναιξί.
- 11 162a2 A Ἑκτορα δ' ἐκ βελέων <ὑπαγε Ζεὺς ἔκ τε κόνιησ > : ἡ ἔκ νῦν ἐπίπαν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς κεῖται.
- 11 163a οὕτως οὖν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Λ 134) κεῖται "θάνατος δέ τοι ἐξ ἀλὸς αὐτῷ". A Ἑκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς : ἀντὶ τοῦ ἔξω τῶν βελῶν.
- 11 163b b (BCE 3 E 4) ἐντέχνως ἔχει καὶ ταῦτα· τό τε γὰρ παρόντα ἐλαττοῦσθαι Ἀγαμέμνονι οὐ σύμφωνον τῇ ποιήσει τό τε περιφεύγειν αὐτὸν οὐ τῆς θρασύτητος Ἑκτορος. καλῶς οὖν τὸν Δία φησὶν αὐτὸν ἐξάγειν, ὡς, εἰ παρῆν, ἀπέλαυσε τοῦ δεινοῦ. b (BCE 3 E 4) T Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο σφεδανὸν <Δαναοῖσι κελεύων > : τὸ σφεδανὸν ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. ^[5]
- 11 165a σημαίνει δὲ ἡ λέξις ἐπεικτικὸν καὶ ἐπεστραμμένον, οἷον σφενδονηδόν, ἀπὸ τῆς σφενδόνης. οὕτως Ἀρίσταρχος. A < ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων : > τινὲς σφενδονηδὸν εἶπετο, οἱ δὲ σφεδανὸν κελεύω ν, †πευστικῶς.
- 11 165b1 T οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ σφενδονηδόν, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ †σπευτικῶς εἶπετο.
- 11 165b2 b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ πα ρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο </μέσσον καὶ πεδίον, πα ρ' ἔρινον ἐσσεύοντο / ἰέμενοι πόλιος > : μέχρι τοῦ μέσσον καὶ πεδίον (167) συναπτέον, εἴτα βραχὺ διασταλτέον· ὁ γὰρ ἔρινον οὐκ ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ, ἀλλ' ἐγγὺς τῆς πόλεως· "λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἔρινον, ἔνθα μάλιστα / ἀμβατός ἐστι πόλις" (Z 433–4) καὶ ἀλλαχοῦ "οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἔρινον" (X 145). ^[5]

ταῦτα μὲν ὅτι πλησίον τοῦ τείχους ὁ ἐρινεός. ὅτι δὲ καὶ ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ ἐστὶ τὸ Ἴλου σῆμα, φανερόν ἐξ ἐκείνου "Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλὰς βουλευούσιν θείου παρὰ σήματι Ἴλου" (cf. K 414—5). ἐπαυλίζονται δὲ ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ ἐπὶ τοῦ θρωσμοῦ, "οὐκ αἴτις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο" (K 160), ὃ τε Ἀλέξανδρος ἐν ταύτῃ τῇ ῥαψωδίᾳ τοξεύει "στήλην κεκλιμένος / Ἴλου Δαρδανίδαο" (Λ 371—2)· ἡ δὲ μάχη ἐν τῷ πεδίῳ. συναπτέον οὖν ἀναγινώσκοντας ἕως τοῦ μέσσον καὶ πεδίον (167), εἶτα βραχὺ διαστείλαντας τὰ ἐξῆς ῥητέον. καὶ οὕτως λυθήσεται τὸ ἐν τῷ τόπῳ ἄπορον, καὶ Ἴλου σῆμα καὶ μέσον πεδίον καὶ ἐρινεὸς καὶ ἡ πόλις ἐν ταύτῳ· παρέρχονται μὲν γὰρ τὸ μέσον πεδίον, ἐν ᾧ τὸ Ἴλου σῆμα, σεύονται δὲ πρὸς τὸν ἐρινεόν, ἵενται δὲ τῆς πόλεως, ὡς εἰ οὕτως ἔλεγεν· οἱ δὲ διὰ μέσου τοῦ πεδίου παρὰ τὸ Ἴλου μνημεῖον ἔφυγον πρὸς τὸν ἐρινεόν, σπεύδοντες <εἰς> τὴν πόλιν. Α < οἱ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα : > ἡ διπλῇ πρὸς τὸ περὶ τοῦ ναυστάθμου διάγραμμα· τὸ γὰρ Ἴλου σῆμα κατὰ μέσον εἶναι φησιν τὸ πεδίον (cf. ^[20]

11 166a Λ 167). Α < Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο : > προγονικῶς Δαρδάνου γὰρ Τρώς, οὗ Ἴλος (cf.

11 166b Υ 219—32). Τ ἰλ μέσσον καὶ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο : εἰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου ὁ ἐρινεός, πῶς ἐν τῇ Ζ φησὶ "λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν" (Ζ 433); βραχὺ οὖν διασταλτέον ἐπὶ τὸ πεδίον· ἐν μέσῳ γὰρ ἦν τὸ Ἴλου σῆμα, ὅθεν καὶ Ἀλέξανδρος τοξεύει καὶ Ἐκτωρ "βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου" (Κ 415). ^[5]

11 167 ὁ δὲ ἐρινεὸς παρὰ τῷ τείχει· b (CE 3) Τ "λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν" (Ζ 433). ἀξιοπίστως τὰ ὀνόματα τῶν τόπων ὥσεί παρὼν τοῖς γινομένοις φησίν. Τ καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμον : νῦν μὲν περιμένουσιν ἀλλήλους· ὅτε δὲ ὑπὸ Ἀχιλλέως διώκονται, "οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν / μεῖναι τ' ἀλλήλους καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι / ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ" (Φ 608—10).

11 171 οὕτως ἐκατέρῳ προσώπῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμει. Τ {ἅς τε λέων} ἐφόβησε : ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν ἔτρεψεν.

11 173a Α ἅς τε λέων ἐφόβησε : ὡς καὶ πρώην (sc.

11 173b Λ 116—9) ἡ ἔλαφος. ἀλλ' εἶχε προθυμίαν τινὰ ἐκείνη ἐπαμῦναι τοῖς τέκνοις, αἱ δὲ παντελεῖ φυγὴν. Τ ἀμολγῶ : τῇ ἐσπέρα, ἐν ᾗ ἀμέλγουσιν.

11 173c Τ ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ : τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ—οὐδὲ πρόεισιν. Α τῇ δέ τ' ἱὴ ἀναφαίνεται <αι> αἰπὺς ὄλεθρος : ὡς γὰρ ἔλεγειτο φοβεῖ μὲν πάσας τὰς βοῦς, κτείνει δὲ τὴν πλησίον, οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἐδίωκε μὲν πάντας, ἔκτεινε δέ, ὃν κατελάμβανεν ὑστεροῦντα (cf.

11 174a1 Λ 177—8). περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν (cf. Λ 173) δοκεῖ ὁ λέων τοῖς τετραπόδοις ἐπιχειρεῖν. Τ ὡς γὰρ ὁ λέων, φησὶ, φοβεῖ μὲν πάσας τὰς βοῦς, κτείνει δὲ τὴν πλησίον εὐρισκομένην, οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων ἐδίωκε μὲν πάντας, ἀνῆρει δέ, ὃν κατελάμβανεν ὑστεροῦντα. ^[5]

11 174a2 "ἀμολγῶ" (Λ 173) δὲ τῷ ἐσπερινῷ τῆς νυκτὸς καιρῷ, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι· τότε γὰρ ὁ λέων τοῖς ἑτεράπους ἐπιβουλεύειν λέγεται. b (CE 3) πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε <—ἔγχεϊ θῦεν > : ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι κατὰ τὴν Πατρόκλου ἀριστ <ε> ἴαν (sc. ^[5]

11 179—80a Π 379 [?] et 699) τάξιν ἔχουσι, νῦν δὲ οὐ· προεῖρηται γὰρ "πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι / κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας" (Λ 159—60). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραφεν· Ἀριστοφάνης δὲ ἡτέρετον τὸν Ἀτρεΐδω ὑπὸ χερσὶ (180). Α πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε <—ἔγχεϊ θῦεν > : Ἀρίσταρχος τοὺς δύο ἀθετεῖ, Ζηνόδοτος οὐ <δὲ ἔγραφεν> . ^[5]

11 179—80b

- Τ < ἀλ λ' ὅτε δὴ τά χ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος / ἵξεσθαι , τότε δὴ ρα : > δι' ὀλίγων εὐφράνας τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τὰ συνεκτικὰ ἔρχεται· δεῖ γὰρ συνωθεῖσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ἔξοδον Πατρόκλου.
- 11 181-2 b (CE 3) Ἰδης ἐν κορυφῇσι <καθέζετο πιδηέσσης> : ὅτι διὰ τούτων συνίστησι τὸν Δία ἐπὶ τὴν Ἰδην πεπορευμένον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.
- 11 183 A < στεροπὴν : > Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α "ἀστεροπὴν".
- 11 184a A im ἀστεροπὴν : ἀστεροπὴν λέγει οὐ τὴν ἀποτελουμένην ἀστραπὴν, ἀλλὰ τὸ ὁμώνυμον ὄργανον, ὅπερ τινασσόμενον τὴν ἀστραπὴν ἀποτελεῖ· "βῆ ρ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦν τε Κρονίων / χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν" (N 242—3).
- 11 184b A ἀστεροπὴν : ὄργανον, ὃ τινασσόμενον ἀστραπὰς ποιεῖ.
- 11 184c b (CE 3) Τ γράφεται δὲ καὶ "στεροπὴν". Τ βὰς κ' ἴθι : Τυραννίων (fr.
- 11 186a 5 P.). ὑφ' ἑν, ὡς ἄπιθι. ἄμεινον δὲ ταῦτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσιν τὴν ἔπειξιν· καὶ ἀλλαχοῦ "ἔλθοι καὶ ἴκοιτο" (p 539 al.). δύναται δὲ καὶ ἴθι ἐπὶ <ρ> ἡμα παρακελεύσεως εἶναι, 'ἄγε δὴ πορεύου', ὡς Νικάνωρ (p. 211 Friedl.) φησὶν· ὡς τὸ "ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν" (Soph. Ai. 1003). Τ βὰς κ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα , <τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισπε> : ὅτι οὐ κατ' ἐπίθετον τὸ ταχεῖα , ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως. ^[5]
- 11 186b1 ὁ λόγος δὲ αἰρεῖ στίζειν τελεία ἐπὶ τὸ ταχεῖα· δύο γὰρ λόγοι αὐτοτελεῖς 'πορεύθητι ταχέως Ἴρι', 'τοῦτον εἰπὲ τὸν λόγον Ἑκτορι'. ἡ δὲ συνήθεια καὶ τὰ τοιαῦτα συνάπτει. Α {Ἴρι} ταχεῖα : ἐπὶ <ρ> ἡματικῶς, ἀντὶ τοῦ ταχέως, οἷον καὶ τὸ "τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών" (Δ 182). ^[5]
- 11 186b2 Τ τελεία εἰς τὸ ταχεῖα καὶ ἔνισπε .
- 11 186b3 ἡ δὲ συνήθεια συνάπτει. Τ ὅφ ρ' ἂν μὲν κεν ὀρᾷ Ἀγαμέμνονα <— / τόφ ρ' ἀναχωρεῖτω> : ὕψωσιν περιέχει ὁ λόγος ὡς καὶ τοῦ θεοῦ παραινούντος τῷ ἀπονεννοημένως κινδυνεύοντι.
- 11 187-9 b (CE 3) Τ ἡ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ : πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ τύψαι καὶ βαλεῖν.
- 11 191a Α ἡ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος ἰῶ : ἀξιοπίστως ἐπιδιστάζων φησὶν· τὸ γὰρ ὀρίζειν ὡς τρωθήσεται λύνοντος ἦν τὸ μέλλον εἰσάγεσθαι πάθος ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως πληγῆς.
- 11 191b b (CE 3) Τ ἄλεται : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄλῃται.
- 11 192a1 ψιλοῦται, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐκκλίνειν τάσσεται, ὡς φησιν ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 51 B.), εἴτε ἐπὶ τοῦ συστραφῆναι, ὡς καὶ Τυραννίων (fr. 20 P.), ὧς καὶ μᾶλλον συγκατατίθεμαι. πολλὴ δὲ ἡ κίνησις αὐτοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ· ὀριστικός μὲν γὰρ δεύτερος ἀόριστος "τῇ ὑπο πᾶς ἐάλῃ" (N 408), καὶ πληθυντικὸν τρίτον κατὰ συγκοπὴν "οἱ δὴ τοι εἰς ἄστὺ ἄλεν" (X 12) ἀπαρέμφατόν τε "ἡ λαοὺς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι" (Π 714). καὶ ὥσπερ ἡ φανείς μετοχή, οὕτως καὶ ἡ ἀλείς "οἷμησεν δὲ ἀλείς" (X 308), καὶ οὐδέτερον "ἡ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ" (Ψ 420), καὶ πληθυντικὸν ἀρσενικὸν "αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντεσ" (Φ 534), καὶ γενικὴ "πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων" (Φ 607). τούτου τοίνυν ὑποτακτικὸν ἄλῃται ὡς λάβῃται. συστολῇ οὖν ἐγένετο ἡ μεταβολὴ ἐγκλίσεως, ὁμοίως τῷ "ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων" (I 409), "ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπευτήσ" (Ξ 400), καὶ τὸ "ἡ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ" (Υ 173). τὸ δὲ ὄλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, ὃ σημαντικὸν ἐστὶ τοῦ πλανῶ, ὅπερ ψιλοῦται. Α {εἰς ἵππους ἄλεται;} ψιλωτέον τὸ ἄλεται καὶ τὸ συστραφῇ ἐκδεκτέον. ^[15]
- 11 192a2 τὸ δὲ ἄλεται ἀντὶ τοῦ ἄλῃται. Τ τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι τὸ ἄλεται ἀντὶ τοῦ ἄλῃται.
- 11 192a3 Τ τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίζω : ἵνα μὴ λυπώμεθα ὡς τοῖς Τρωσὶν ἡττωμένων τῶν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ Διί.
- 11 192b

- b (CE 3) Τ δὴ τ' ἥελιος : ἵνα εἰδότες τὸν καιρὸν τῆς ἥττης μὴ βαρέως ἀκούοιμεν τῶν λεγομένων κακῶν περὶ τῶν Ἑλλήνων.
- 11 194a b (CE 3) Τ κνέφας ἱερὸν : ἐπειδὴ "μακάρων τοι νύκτες ἔασι" (Hsd.
- 11 194b opp. 730), διὰ τοῦτο ἱερὸν φησὶ τὸ κνέφας. Τ βῆ δὲ κα τ' Ἰδαίων <ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν> : ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον, καὶ ὅτι νῦν γραπτέον κατ' Ἰδαίων ὀρέω ν .
- 11 196 ὅταν δὲ ἀπὸ τῆς Ἰδης ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον, "βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων ὀρέων ἐπὶ μακρὸν Ὀλυμπον" (Θ 410), ὡς ἀπ' ἴσου ἐπ' ἴσον. Α εὖ ρ' υἱὸν Πριάμοιο <— /> ἐσταό τ' <ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν> : ὅρα, τί καταλαμβάνεται πράττων ὁ βάρβαρος· ἔστηκεν ἀργὸς ἐπὶ τῶν ἀρμάτων μήτε πολεμῶν μήτε ἐγκελευόμενος τοῖς φεύγουσιν.
- 11 197-8 Ἑλλήν δὲ οὐκ ἂν ἐποίει τοῦτο. b (CE 3) Τ τεῖν : σημειοῦνται τινες ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ σοί ἢ τεῖν ἀντωνυμία Δωρική οὕσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἐξηγέχθη, ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόνος. ^[5]
- 11 201a Α τεῖν {τάδε μυθήσασθαι}: τὸ τίν Δωρική ἀντωνυμία κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε γέγονε τεῖν· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον.
- 11 201b b (CE 3) Τ πάλλων <δ'> ὀξέα δοῦρα <κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη> : τοῦτο ποιεῖ ὑπόνοιαν διδοῦς τοῖς Τρωσὶν ὡς καὶ αὐτὸς μάχεται· οὐ γὰρ ἔδει λάθρα ὑποχωρῆσαι, μὴ ἄρα χαλεπωτέραν ὑποψίαν παράσχει τοῖς Τρωσίν.
- 11 212 b (CE 3) Τ <δ' ἐτέρωθεν> : ἔν τισιν " <δὲ> καὶ αὐτοί".
- 11 215 Α im ἐκ δ' Ἀγαμέμνων / πρῶτος ὄρουσε : ὡς ἂν παροξυνθεὶς ἐπὶ τῷ θράσει τῶν βαρβάρων ἐπιμένει τῇ προθυμίᾳ.
- 11 216-7 b (CE 3) Τ ὄρου ς' ἔθελεν : πρὸς τὸ ἔθελε ν , ὅτι διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται παρὰ τῷ ποιητῇ.
- 11 217a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "μήτε σὺ Πηλεΐδῃθελ'" (Α 277), ὅτι ἐγκλιτέον τὴν ἀνάγνωσιν, ἵν' ἡ ἔθελε. Α ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων : ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους διὰ τῆς ἰδίας προθυμίας προτρέψῃται.
- 11 217b κοινὸν δὲ ἀμφοτέρων τὸ πολ ὕ , τῶν τε Τρώων καὶ τῶν Ἑλλήνων. Τ ἔσπετε νῦν μοι , Μοῦσαι : ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τὰς Μούσας καλεῖ ὡς ἐρῶν τι καινότερον· αἱ γὰρ τοιαῦται προπαρασκευαὶ ἀκμαιοτέρας ποιοῦσι τὰς προσοχὰς τοῖς ἀκροαταῖς.
- 11 218 b (BCE 3 E 4) Τ ἀντίος {ἦλθε}: Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἀντίος , Ἀρίσταρχος "ἀντίον" διὰ τοῦ ν .
- 11 219a1 Α Ἀρίσταρχος "ἀντίον" γράφει.
- 11 219a2 Τ il ἡ αὐτῶν Τρώων ἢ ἐκλητῶν ἐπικούρων {ἱφιδάμας}: ὑπερβολικῶς ὥσπερ μέγα αἶτημα περὶ πολλῶν μυριάδων αἰτεῖ.
- 11 220 Τ Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης : ἐὰν αὐτὸν τῶν ἐπικούρων εἵπωμεν, ἐπεὶ καὶ Θρᾷξ καὶ ἦγε Θρᾷκας ἐπικούρους (cf.
- 11 221a Λ 222. 228—30), ἔσται πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπηντηκῶς. γεγέννηται μέντοι ἐν Τροίᾳ· ἡ γὰρ Θεανῶ ἰέρεια τῆς Ἀθηνᾶς οὕσα οὐκ ἂν ποτε εἰς Θράκην ἐξεληλύθει. καὶ ἦν πατὴρ Τρώος, γεννηθεὶς δὲ ἐδόθη τρέφεσθαι τῷ μητροπάτορι. οὗτος δὲ μόνος παρὰ τοῖς Τρωσὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς ἔγημεν, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι Διομήδης (cf. Ε 412). ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ὡς ἐμπνευσθεὶς ἀναταποδέδωκε, καθάπερ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος "τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν" (Α 8), εἶτα "Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός" (Α 9). Α Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης : νεώτατος οὗτος, Κόων δὲ "πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης" (Λ 249). ^[10]
- 11 221b

ἡ δὲ ἐπεξήγησις τῶν ἀναιρουμένων πίστιν ἀληθείας ὑπογράφει καὶ πρὸς ἀξιοπιστίαν βασιλικούς ποιεῖ φονευομένους. ἄδηλα δὲ τὰ τῶν πολέμων· διὸ φονεύει τοῦτον Ἀντηνορίδην ὄντα, ἀγνοῶν τίς ἐστίν. Τ μητέρι μήλων : Ζηνόδοτος "μητέρι θηρῶν". ^[5]

- 11 222a1 τῇ δὲ ἐριβώλακι συνάδει καὶ τὸ πολυθρέμματον, οὐ τὸ εὐθηρον. Α {μητέρι μήλων:} Ζηνόδοτος " <μητέρι> θηρῶν" γράφει.
- 11 222a2 ἀντίκειται δὲ τὸ ἐριβώλακ ι . Τ Κισσῆς : <Κισσῆς> ὡς "Ερμῆς" (Υ 72 al.
- 11 223a)· καὶ μήποτε παρὰ τὸ κισσός παρώνυμόν τι ἐγένετο Κισσέας καὶ κατὰ συναλιφὴν Κισσῆ ς . Α Κισσῆς <τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα > : ἀπὸ τοῦ Κισσέας τὸ Κισσῆς· διὸ περισπαστέον.
- 11 223b ὡς νεώτατον δὲ εἰς εἰρηνικά χωρία διδόασιν αὐτὸν ἐκτρέφεσθαι οἱ γονεῖς. b (BCE 3 E 4) Τ αὐτοῦ μιν κατέρυκε , <δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἦν > : ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος Διομήδους καὶ Ἰφιδάμαντος· ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἀδελφὰς ἐγάμησαν, ΑΤ ὁ μὲν Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου (cf.
- 11 226a Ε 412), Ἰφιδάμας δὲ Κισσέως θυγατέρα, ὣν Θεανοῦς υἱὸς τῆς Κισσέως. Α δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἦν : νῦν μὲν ψιλὸν τὸ τῆς ἐκδόσεως, ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς καὶ ἐπεξεργασία τινὶ κέχρηται, "ἥς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν" (Λ 243)· καὶ ἔχει δαιμονίως τὰ τοῦ ἐπιμερισμοῦ· ὅπου μὲν γὰρ διηγεῖται (sc. ^[5]
- 11 226b 226), ψιλὸν τὸ τῆς ἐκδόσεως ἔθηκεν, ὅπου δὲ παθαίνεται ἐπὶ τῷ ἀνηρημένῳ (sc. Λ 241—5), καὶ περὶ δώρων ὑποβάλλει καὶ παίδων. Τ γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο <μετὰ κλέος ἴκε τ' Ἀχαιῶν > : βραχὺ διαστατέον μετὰ τὸν σύνδεσμον πρὸς τὸ σαφέστερον. ^[5]
- 11 227a καὶ ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐμφαίνει τὸ ὑπόγειον τοῦ γάμου καὶ τὴν περὶ τὸν πόλεμον σπουδὴν καὶ τὸ οἰκτρὸν τῆς ἀναιρεσέως. Α < γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο : > μετὰ τὸν δὲ ὀλίγη διαστολὴ διὰ τὸ πάθος.
- 11 227b ὡς καὶ ἐπὶ Πρωτεσιλάου (cf. Β 700—1). Τ il μετὰ κλέος ἴκε τ' Ἀχαιῶν : ὡς νέος καὶ νεωτέρων πραγμάτων ἐρῶν· φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ νέοι.
- 11 227c καὶ Πίνδαρος (fr. 110 Sn.)· "γλυκὺς ἀπείρω πόλεμος, ἐμπεύρων δὲ τις / ταρβεῖ προσιόντα νιν περισῶσ". Α b (BCE 3 E 4) Τ οὕτω Πῖος (fr. 4 H.). Τ < μετὰ κλέος ἴκε τ' Ἀχαιῶν : > ἡ γὰρ ἦττα τούτου δόξα τῶν Ἑλλήνων ἐγένετο.
- 11 227d Α int ἐν Περκώτῃ <λίπε > : ἀρχαία αὕτη, ἦν νῦν Παλαιπερκώτην καλοῦσιν.
- 11 229 τῆς Λαμψακηνῶν δὲ ἦν χώρας. καλῶς δὲ καὶ τὸ λίπε· καὶ γὰρ τότε ὁ Ἑλλήσποντος ὑπὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἦν. Τ τὰς μὲν ἔπει τ' ἐν Περκώτῃ : ἐθαλασσοκράτουν— πόλις Ἑλλησπόντου. Α < ἐών : > διχῶς, καὶ ἐών καὶ "ἰών". ^[5]
- 11 230 Α im Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε , <παραὶ δὲ οἱ ἔτραπε τ' ἔγχος > : ἀξιοπίστως, ἵνα μὴ πάντα ἐπιτυχάνοντα εἰσάγῃ.
- 11 233 ἅμα δὲ καὶ τὸ ἀνθρώπινον ἐνδείκνυται. b (BCE 3 E 4) Τ εἰς δὲ τὴν ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος συντελεῖ τὸ μὴδὲ τοῦτον φυγεῖν, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ πληγῇ ἀναιρεθῆναι (cf. Λ 240). Τ Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε : ἀπέτυχεν. μόνον νῦν ὁ πρότερος—ἀφείς νικάται. Α {ἰφιδάμας δὲ} κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε : ὅτι οὐ λέγει διὰ τοῦ θώρηκος ἔνερθεν ἐντὸς θώρακος, ἀλλὰ κατὰ ζώνην θώρακος, τὴν θωρακοζώνην λεγομένην. ^[5]
- 11 234a τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ "νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθε <ν>" (Λ 252), οὐχ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος, ὁ δὲ λόγος οὗτος τῆς θωρακοζώνης εἰς τὸ κάτω μέρος ἔνυξεν. Α κατὰ ζώνην <θώρηκος ἔνερθεν > : οὐ τὸν θώρακα δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν καλουμένην θωρακοζώνην. ^[5]

- 11 234b τὸ δὲ ἔνερθεν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς θωρακοζώνης, ὡς ὅταν λέγῃ "ἀγκῶνος ἔνερθε" (Λ 252), κατὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγκῶνος. b (BCE 3 E 4) Τ θώρηκος ἔνερθε : τὸ κάτωθεν διττῶς νοεῖται, ἔν μὲν τὸ κατὰ βάθος, ἔν δὲ τὸ κατὰ μῆκος, ὅπερ βούλεται λέγειν καὶ ἐπὶ Μενελάου, "ὅθι ζωστήρος ὀχῆς / χρύσειοι σύνεχον" (Δ 132—3), πρὸς τὸ δυσδιακόμιστον τῆς πληγῆς.
- 11 234c Τ {ἔλκ' ἐπὶ} οἷ : ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον ἢ μετάληψιν.
- 11 239a1 Α ὀρθοτονητέον δὲ τὴν οἷ καὶ εἰς σύνθετον μεταληπτέον.
- 11 239a2 b (BCE 3 E 4) Τ ἔλ κ ' ἐπὶ οἷ : ἐφ' ἑαυτῷ ὥστε μὴ χρήσασθαι ἔτι ἐκεῖνον τῷ δόρατι.
- 11 239b ἐφ' ἑαυτῷ δὲ ἔλκει οὐ δεδιῶς ἔτι τὴν τρῶσιν διὰ τὸ ἀνακεκλάσθαι τὴν αἰχμὴν· δηλον γὰρ ὅτι ἅμα ἔλκων καὶ ὑποχωρεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ ἢ τὸ ἐπὶ οἷ τοιοῦτόν ἐστιν· εἰς <τὸ> παρ' ἑαυτὸν μέρος, οὐ πάντως ἐπὶ τὸ σῶμα ἑαυτοῦ. Τ {ῶστε} λῖς : ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύνει, ὁ δὲ Αἰσχυρίων περισπᾶ· ὡς γὰρ παρὰ τὸ μῦς μῦν, φησί, καὶ "νοῦς" (κ 240) νοῦν, οὕτως καὶ λῖς, λῖν· "ἐπὶ τε λῖν ἦγαγε δαίμων" (Λ 480). ^[5]
- 11 239c1 καὶ ἔστι συγκατατίθεσθαι τῷ Αἰσχυρίωνι ὅτι μᾶλλον ὀφείλει περισπᾶσθαι, εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰς ἰς ληγόντων καὶ ἀρσενικὸν γένος ὑπὸ σκηνουμένων περισπᾶσθαι. καὶ τάχα καθ' ἕτερον λόγον, ἵνα τὸ ἐπιθετικὸν καὶ σημαῖνον γένος θηλυκὸν καὶ ὀξυνόμενον ἀποφύγῃ, λέγω δὲ τὸ "λῖς πέτρη" (μ 64). τῷ μέντοι χαρακτηρί τοῦ κίς καὶ "θῖς" (μ 45) καὶ ῥίς, καίτοι γε διαφόρως κλιθεῖσι πρὸς τὸ λῖς, συνεξωμοίωσεν αὐτὸ κατὰ τόνον ὁ Ἀρίσταρχος· καὶ οὕτως ἐπέισθη ἡ παράδοσις. Α Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει τὸ λῖς ὡς τὸ "θῖς". ^[10]
- 11 239c2 Τ ὥς τε λῖς : συντόμως ἅμα καὶ ἀληθῶς τῇ παραβολῇ ἐχρήσατο· καὶ οἱ λέοντες γὰρ ὑφαρπάζουσι τῶν κυνηγετῶν τὰ δόρατα ἀφαιρούμενοι τῶν κτεινόντων τὸ ὄπλον καὶ λανθάνουσιν ἑαυτοὺς τιτρώσκοντες.
- 11 239d b (BCE 3 E 4) Τ οἰκτρός , ἀπὸ μνηστῆς <ἀλόχου , ἀστοῖσιν ἀρήγων , / κουριδίης > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ οἰκτρός (242) καὶ ἀλόχου (242) πρὸς τὸ σαφέστερον, ὑποστικτέον δὲ ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ ἀρήγων (242)· τὸ γὰρ ἐξῆς ἀλόχου κουριδίης , τὸ δὲ ἀστοῖσιν ἀρήγων (242) διὰ μέσου. ^[5]
- 11 242-3a1 δηλοῖ δὲ τοὺς αὐτοῦ πολίτας· Ἀντήνορος γὰρ υἱός ἐστιν. εἰ δὲ συνάπτοιμεν ἀστοῖσιν ἀρήγων / κουριδίης , ἁμαρτησόμεθα· ἢ γὰρ γυνὴ Θρᾷσά ἐστιν, ὥσπερ καὶ ὁ πατὴρ Κισσῆς. Α διαστολὴ εἰς τὸ οἰκτρός καὶ ἀλόχο υ , τελεία δὲ εἰς τὸ ἀρήγων υ .
- 11 242-3a2 Τ ἰλ οἰκτρός , ἀπὸ μνηστῆς <ἀλόχου > : ἐπεὶ περὶ θαλάμου ἔμπροσθεν (sc.
- 11 242a Λ 227) διελέγετο καὶ κοίτης τῆς παρὰ γυναικί, περιπαθῶς ἄγαν τῇ ἐπιφωνήσει ἐχρήσατο. b (BCE 3 E 4) Τ ἀστοῖσιν ἀρήγων : τοῖς Τρωσίν, ἐπεὶ Ἀντήνορος ἦν παῖς.
- 11 242b b (BCE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ ἔθνος Θρακικόν. Τ < ἥς οὔτι χάριν ἶδε : > χάριν τὴν ἐπὶ τοῖς τέκνοις καὶ τῆς συμβιώσεως.
- 11 243a1 Τ ἦτοι οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς οὐδὲ ἐπὶ τεκνοποιήσει.
- 11 243a2 b (BCE 3 E 4) ἥς οὔτι χάριν ἶδε : τοιαῦτα καὶ ἐπὶ Πρωτεσιλάου· "τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο / καὶ δόμος ἡμιτελής" (Β 700—1).
- 11 243b Τ πολλὰ δ' ἔδωκεν : ὅρα ὅτι παρὰ τὴν τάξιν ἀλλοιότερα φαίνεται· ἔειπε γὰρ† "δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν" (Λ 226) λαμβάνων ἐπ' αὐτῇ δῶρα τοιάδε, ἄκαιρος ἦν ἀδολεσχία.
- 11 243c1 ἐκεῖνα μὲν οὖν ψιλῶς διηγέσατο· νῦν δὲ συμπαθῶν φησιν ὅτι σπουδάσας περὶ τὴν γυναικα οὐκ ὦνατο αὐτῆς. οἰκειότατα οὖν ἔχει ἡ τομὴ τοῦ διηγήματος. Τ περιπαθῶς δὲ φησιν ὅτι σπουδάσας περὶ τὴν γυναικα. ^[5]
- 11 243c2 b (BCE 3 E 4) πρῶ θ ' ἑκατὸν βοῦς <δῶκεν > : ὅτι θρέμμα <τα> ἐδίδοσαν οἱ μνηστευόμενοι.

- 11 244a1 πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀλφεισιβοίων παρθένων (cf. Σ 593), ὅτι εἰσὶν αἱ ἀλφαίνουσαι βόας, ὃ ἐστὶν εὐρίσκουσαι. Α πρὸς τὴν ἐπεξήγησιν τοῦ "ἀλφεισίβοιαι" (Σ 593).
- 11 244a2 Τ ἰλ χίλ ι ' ὑπέστη </ —ποιμαίνοντο > : ὑπέσχετο ὥστε ἐκ τῆς ἐπιγονῆς τῶν ποιμνίων καὶ ταῦτα ἀποδοῦναι.
- 11 244-5 b (BCE 3 E 4) Τ βῆ δὲ φέρων <—> τεύχεα καλὰ : ἔοικε διαφέροντα εἶναι τὰ ὄπλα ὡς νέου καὶ νυμφίου· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ οὐ παρέρχεται αὐτά.
- 11 247 b (BE 3 E 4) Τ τὸν δ ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων : εἰκὸς γὰρ ὑπερασπίζειν αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν διὰ τὸ ἄπειρον καὶ ἥνέον τῶν πολεμίων.
- 11 248 Τ κρατερόν ῥά ἐ πένθος : ὁ ῥά σύνδεσμος ἐγκλιτικὸς ὦν φυλάξει τὴν ἰδίαν ὀξεῖαν διὰ τὴν ἔ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγκλιτικὴν οὔσαν.
- 11 249 Α στῆ δ ' εὐράξ <σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον > : ἠνάγκασται μὲν διὰ τὸ πάθος τοῦ ἀδελφοῦ παρακινδυνεύειν, οὐ τολμᾷ δέ, ἀλλὰ κλέπτει τὴν μάχην.
- 11 251a λεληθότως οὖν ἀτυχίας, οὐκ ἀνανδρίας ἐγκαλεῖ τῷ Ἀγαμέμνονι· ἀριστεύων γοῦν ὑπὸ τινος εὐτελοῦς ἐκ πλαγίου τιτρώσκεται, ἔπειτα τῆς οἰκείας γῆς δυστυχῶς ἐπέβη (cf. δ 521—35). Μενέλαος δὲ τοῦναντίον "μαλθακὸς" μὲν "αἰχμητὴς" (P 588), ἄλλως δὲ μακάριος. διδάσκει οὖν ὁ ποιητὴς ὡς τέλεια τὰ ῥώμης ἅμα καὶ τύχης. b (BCE 3 E 4) Τ {στῆ δ'} εὐράξ : τὸ εὐράξ ὀξύνεται, καθότι τὰ εἰς ἀξ λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξύνεται, ὑπεσταλμένου τοῦ "ἄπαξ" (μ 22. ^[5]
- 11 251b 350). σημαίνει δὲ τὸ ἐκ πλαγίου. Α < νύξε δέ μιν > κατὰ χεῖρα μέσσην : τὴν ἀριστεράν· καὶ γὰρ ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ (sc.
- 11 252a Ψ 887) ἀνίσταται ἄκοντι ἀγωνίσασθαι. ἀλλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς παλαίει (sc. Ψ 709—39), τὴν πλευράν τρωθείς (cf. Λ 435—8). διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ λεληθός. Τ {νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην} ἀγκῶνος ἔνερθεν : ὅτι οὐ λέγει ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔνερθε μέρος τοῦ ἀγκῶνος.
- 11 252b καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· "Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθεν" (Λ 234). Α ἀλ λ ' οὐ δ ' ὡς ἀπέληγε μάχης : πρὸς τὸ μὴδὲ τοῦτον [τρωθέντα ἀπα]λλάσσεσθαι.
- 11 255 Τ ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος : ὅτι διὰ τοῦ ἀνεμοτρεφὲς βούλεται σημαίνειν τὸ εὐτονον· τὰ γὰρ ἐν εὐηνέμῳ χωρίῳ φυόμενα εὐτονα γίνεται, παλλόμενα καὶ κραδαινόμενα· διὸ καὶ τὴν Ἀχιλλέως μελίαν "Πηλίου ἐκ κορυφῆς" (Π 144) λέγει τετμηθῆναι.
- 11 256a οἱ δὲ ἀπέδωκαν Α ἀνεμοτρεφὲς τὸ κοῦφον καὶ εὐκίνητον— δένδρα στερεά. ΑΑ im ἀνεμοτρεφές : στερεόν, ὑπὸ ἀνέμων γεγυμνασμένον τὰς ἴνας· b (BCE 3) Τ καὶ ἀλλαχοῦ· "οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης, / τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν" (P 53. ^[5]
- 11 256b 55). δῆλον δὲ ἐξ ὧν καὶ τὸ κύμα "ἀνεμοτρεφές" (O 625) φησὶν. Τ ἀνεμοτρεφές : τὸ τρεφόμενον ὑπὸ ἀνέμων, ὃ ἐστὶν ἰσχυρόν.
- 11 256c τὸ ἐναντίον δὲ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς φυτοῦ· "ἐλθὼν τ' ἐξαπίνης ἄνεμος / βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσ <σ> ' ἐπὶ γαίην" (P 57—8). Τ ἡ ἀνεμοτρεπές, τὸ ἀντιτασσόμενον καὶ ἀνέμοις ξύλον διὰ στεριφότητα. b (BCE 3 E 4) Τ ὄπατρον : ψιλωτέον, οὐχ ὡς οἶονται διὰ τὴν συγκοπὴν· πολλὰ γὰρ φασὶ διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι. ^[5]
- 11 257a1 ἀπεδείξαμεν δὲ ἡμεῖς ἐν ἑτέροις (cf. Hrd. 2, 258, 8 et 24) ὡς καὶ δασύνεται· ἐστήκαμεν γοῦν καὶ "ἔσταμεν" (Λ 466), Ἡράκλεες Ἡρακλες. τί οὖν ἐκώλυεν, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμόπατρος ἦν, τὸ κατὰ συγκοπὴν πάλιν δασύνεσθαι; ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι φιλεῖ τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν ψιλοῦσθαι, ὀπιεύω, ὀπή, ὀπώρα. παρὰ τὸ ἔπω δασυνόμενον ψιλούμενον ἐγένετο "ὀπάων" (H 165 al.). οὕτως οὖν ἔχει καὶ τὸ ὄπατρος. προσέθηκα δὲ εἰ μὴ ἀναφορικὴ σημασία, διὰ τὸ "ὀποῖος" (ρ 421. τ 77), "ὄπως" (Α 136. α 57) καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀντιπίπτει δὲ τῷ

προκειμένῳ κανόνι τὸ ὀπλή καὶ τὸ "ὄπλον" (φ 390) καὶ τὰ ἀπὸ τούτων παρηγμένα. Α ὄπατρον : ψιλωτέον τὸ ὄπατρον · τὸ ο πρὸ τοῦ π φιλεῖ ψιλοῦσθαι, εἰ μὴ κατὰ ἀναφορὰν εἶη, σεσημειωμένου τοῦ ὀπλή καὶ "ὄπλον" καὶ τῶν παρ' αὐτά. ^[10]

11 257a2 Τ τὸν δ' ἔλκον τ' ἄ ν' ὄμιλον ὑ π' ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως : ὡς δὴ μὴ πάσης κρατῶν τῆς δυνάμεως ἄλλο τι πράσσοντα τοῦτο <ν> ἀναιρεῖ, τῶν δὲ ἄλλων ἄντικρυς κρατεῖ.

11 259 Τ τοῖο δ' ἐ π' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε : περιπαθῶς ᾧ ἐπικουρῶν Κόων ἐβόα τοὺς ἐταίρους καλῶν, ἥτοιούτω αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων ἔτρωσεν.

11 261a1 Τ ᾧ ἐπικουρῶν ὁ Κόων ἔτρωσεν Ἀγαμέμνονα, ἐπ' αὐτῷ τρωθεὶς κατέπεσεν.

11 261a2 b (BCE 3 E 4) ἔν θ' Ἀντήνορος υἱέσ <—Ἀῖδος εἴσω> : περιπαθῶς ἀπήγγειλεν.

11 262-3 διὰ τί δὲ Ἀντηνορίδην φονεύει; ὅτι αὐτὸς ἤρξε σταθεὶς εὐράξ (cf. Λ 251) καὶ βαλὼν Ἀγαμέμνονα· οὐ γὰρ ῥητέον ὡς ἠγνόουν ἀλλήλους, ἐπεὶ σαφῶς εὐρίσκομεν ἐν τοῖς Αἴαντος λόγοις "ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος" (Ξ 473)· ὁ γὰρ Ἰφιδάμας νέηλυς ἦν. Τ {ἔνθ' ἀντήνωρος υἱέσ} ὑ π' Ἀτρείδῃ βασιλῆϊ : <ὅτι> ἀντὶ τοῦ ὑπ' Ἀτρείδου βασιλέως, πρὸς τὴν μετάληψιν τῆς πτώσεως. ^[5]

11 262 Α ἔδυν : τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἔστι γὰρ πληθυντικόν, κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν.

11 263 Α ἐξ ὠτειλῆς : ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει, παρὰ τὸ οὐτάσαι.

11 266 Α αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα : ἰατρικῶς μέχρι γὰρ τούτου ἀφλέγμαντά ἐστι τὰ ἔλκη.

11 267a b (BCE 3 E 4) Τ il < αὐτὰρ ἐπεὶ : > ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ δέ.

11 267b Τ il ὀξεῖαι δ' ὀδύναι <δῶνον μένος Ἀτρεΐδαι> : ὡς γὰρ ὑπὸ κέντρων ἀλγοῦμεν ὑπὸ τῶν τοιούτων φλεγμονῶν.

11 268 κυριώτατα οὖν κεῖται τὸ ὀξεῖα ι . καὶ ἔστι δυσμετάληπτον τὸ ὄνομα, τοῖς πεπειραμένοις μόνοις δῆλον. διὰ δὲ τοῦ δῶνον μένος τὴν εἰς βάθος χωρήσασαν ἀλγηδόνα ἐσήμανεν. Α b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσιν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα / δριμύ, <—ὠδῖνας ἔχουσαι> : πρὸς τοὺς νυγμοὺς τῆς ἀλγηδόνης εἵκασται· πῶς γὰρ ἀνανδρος ὁ εἰργασμένος τοσαῦτα; b (BCE 3 E 4) Τ πάντα δὲ ὀδυνηρὰ ἔλαβε τὰ ὀνόματα, τὸ ὀξύ (269), τὸ δριμύ (270), τὸ πικρόν (cf. ^[5]

11 269-71 271), ἐπιτείνων τὰς ὀδύναις. Α b (BCE 3 E 4) Τ πᾶν δὲ τὸ πόνον ἐμποιοῦν βέλος λέγεται. Τ προῖεσι : ὡς "τιθεῖσι" (Π 262).

11 270a β 125)· καὶ γὰρ ἐν ἑτέροις "ὅπα λειριόεσαν ἰεῖσιν" (Γ 152). ὁμοτονεῖν δὲ θέλει τὰ εἰς ι λήγοντα τοῦ ἐνεστώτος ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς τῶν μετοχῶν, ὁπότε καὶ ὁμοφωνοῦσιν· "ιέντες" (Β 774 al.), ιέντων ἰεῖσι· οὕτως οὖν καὶ τὸ ῥῆμα. μάχεται τὸ "φασί" (Β 783 al.)· ῥῆμα γὰρ ὀξύνεται, μετοχὴ δὲ ὄν βαρύνεται. Α μογοστόκοι : Ἀρίσταρχος παροξύνει· δραστικὴ γὰρ φησιν ἔννοιά ἐστιν· οὐ γὰρ αἱ Εἰλείθυ <ι> αἱ πάσχουσιν, ἵνα προπαροξύνωμεν, ἀλλ' ἐνεργοῦσι κατὰ τῶν τικτουςῶν. ^[5]

11 270b ἔφαμεν δὲ (sc. ad Γ 354) τὰ τοιαῦτα τῶν συνθέτων ἐνέργειαν ὑπισχνούμενα παροξύνεσθαι, εἰ μὴ κανὼν τις κωλύει· εἰσὶ γὰρ τινες κανόνες, καθ' οὓς, κἂν ἐνέργεια σημαίνεται, πάντως προπαροξύνεσθαι δεῖ. μάχεται μέντοι ἄντικρυς τὸ "ὄρνυσθ", ἱππόδαμοι Τρῶες" (Δ 509)· ἐνεργητικὸν γὰρ ὄν καὶ μὴ ὑποπίπτον κανόνι τῷ προπαροξυτονοῦντι προπαρωξυτονήθη. Α μογοστόκοι : αἱ ἐπὶ τῶν μόγις τικτουςῶν τεταγμένα, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ξένιος Ζεὺς (cf. ^[5]

11 270c ξ 389) ὁ ἐπὶ τῶν ξένων. Τ Εἰλείθυιαι : ὅτι ποτὲ μὲν ἐνικῶς, ποτὲ δὲ πληθυντικῶς Εἰλείθυιαι λέγει.

11 270d

ἀριθμὸν δὲ αὐτῶν οὐδὲ ὀνόματα παραδίδωσιν, ὥσπερ οὐδὲ Μουσῶν. Εἰλείθουαι δὲ Διὸς καὶ Ἥρας θυγατέρες, τῶν τοκετῶν προῖστάμεναι. Α πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι : ἀμφίβολον· ἢ γὰρ ἐπιμελείας ἀξιοῦσαι, ὡς τὸ "καὶ μοι κῆπον ἔχει" (δ 737), b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἐπέχουσαι τὰς πικρὰς ὠδῖνας καὶ εἵργουσαι, b (BE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος" (Ξ 129).

- 11 271 Τ ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. b (BE 3 E 4) ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε : πρῶτον τὸν βασιλέα (cf. ^[5]
- 11 273 Λ 273—83), ἔπειτα τοὺς ἀριστεῖς ἐξάγει, b (BCE 3 E 4) Τ Διομήδη (cf. Λ 396—400), Ὀδυσσέα (cf. Λ 487—8), Εὐρύπυλον (cf. Λ 592—5. 809—48), Μαχάονα (cf. Λ 517—20. 618—43), Τ ὅπως ἀναρχίας ἔνεκεν, οὐκ ἀσθενείας δοκοίη τῶν νεῶν ἢ καὺσις γενέσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ πῶς δὲ οὐδένα στρατηγὸν ἀνθ' ἑαυτοῦ κατέλιπεν; ἵνα μὴ προτιμήσας ἕνα τοῖς λοιποῖς ἀπέχθῃται· b (BE 3 E 4) Τ καὶ ὁ Μενέλαος παρῆν βασιλεὺς ὢν δεύτερος. ἔστι δὲ καὶ ἐναγώνιον· ὅτε γὰρ φόβος μείζων διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀριστεῶν, καὶ ὁ πόθος Ἀχιλλέως μείζων. Τ ἦχθετο γὰρ κῆρ : ἀναγκαίως ἀπολογεῖται ὅτι οὐκ ἂν ἀπηλλάγη, εἰ μὴ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀνθήπτετο τὸ δεινόν. ^[10]
- 11 274 b (BCE 3 E 4) Τ ὑμεῖς μὲν <νῦν> νηυσὶν ἀμύνετε <—πολεμίζειν> : εὖ τοῖς ἀριστεῦσιν ἐντέλλεται ἀπιών· εἰ γὰρ μὴ τὴν αἰτίαν τῆς ὑποχωρήσεως ἐσήμανε, κἂν δεινότερα ὑπενόησαν περὶ αὐτοῦ, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς ὅτι τέθνηκε μαχόμενος.
- 11 277-9 Τ ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ <μητίετα> Ζεὺς / εἶασε <Τρώεσσι> πανημέριον πολεμίζειν : εὖ τὸ μὴ τῷ τραύματι ἄχθεσθαι καίτοι σφόδρα ὀδυνώμενον, ἀλλ' ὅτι πανημέριος πολεμίζειν ἐκωλύθη.
- 11 278-9a Τ ἐπ' <ε> ἰ οὐκ ἐμὲ <μητίετα> Ζεὺς </ εἶασε— πολεμίζειν> : οὐκ ἐπεξεργάζεται τὰ τοῦ τραύματος, b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλ' εὐπρεπῶς ἐνεδείξατο ὅτι ὑπὸ τοῦ θεοῦ κωλυθεὶς ἀγωνίσασθαι δι' ὅλης ἡμέρας ἀναχωρεῖ.
- 11 278-9b b (BE 3 E 4) Τ < οὐκ ἄκοντε : > ὅτι διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον.
- 11 281 Α im ἄφρεον δὲ στηθεα , ραίνοντο δ' ἔνερθε κονίη : ἔστιν ἰδεῖν τὸν ἀφρὸν τῶν ἵππων μέχρι τῶν στηθῶν καταφερόμενον καὶ τὸν κονιορτὸν ἀναφερόμενον κάτωθεν.
- 11 282 b (BCE 3 E 4) Τ Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί : κατὰ πάντων τὸ [ἀ]γχιμαχηταί , ἵνα μὴ ἐπονείδιστος ἔοι ἢ παράκλησις.
- 11 286 Τ ἀνέρες ἔστε , φίλοι : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἔστε· οὐ γὰρ παρακελεύεται αὐτοῖς φίλοις ἀνδράσι γενέσθαι, ἀλλὰ προσφωνεῖ μὲν "ὦ φίλοι", κелеύει δὲ ἀνδρείους γίνεσθαι.
- 11 287 Α οἶχε τ' ἀνὴρ ὠριστος : ἢ καθ' ὅλου—"κρατερός τε" γὰρ "αἰχμητής" (Γ 179)—ἢ νῦν ἄριστος.
- 11 288 Τ ἐμοὶ δὲ μέ γ' εὖχος ἔδωκεν / Ζεὺς : βαρβαρικῶς ἀλαζονευόμενος τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Διὸς φησι τῆς ἐσομένης ἀριστείας αἰτίαν, αὐτὸν ἀποκρούων τῶν κατορθωμάτων.
- 11 288-9 Τ ἀλ λ' ἰθὺς ἐλαύνετε : ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας.
- 11 289 εἰ δὲ τέλος χρονικὸν θέλει, "εἶθαρ" (Ε 337 al.) φησὶν. Τ ἴ ν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε· ἢ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ὑπέρτερον, ἢ οὗ πρότερον ἐκτήσασθε· b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἐπιφανέστερον οὗ προεξένησεν ἢ προτέρα μάχη· ὁ καὶ ἄμεινον.
- 11 290a Τ < ὑπέρτερον : > Ἀρίσταρχος "ὑπέρτεροι".
- 11 290b Α int ὥτρυνε μένος καὶ θυμόν : μένος καὶ θυμόν ἐκ παραλλήλου· μένος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν εἴωθε καλεῖν.
- 11 291 b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δ' ὅτε <πού τις> θηρητὴρ κύνασ <— ἢ ἐλόντι> : διὰ τῆς παραβολῆς ἀσθενεστέρους Τρώας καὶ θραυστέρους ἀπέδειξεν· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἀλλαχοῦ "ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ ἐλόντος / ἄπτηται" (Θ 338—9).
- 11 292-3 Τ ἀργιόδοντας : ὀξεῖς ὀδόντας ἔχοντας.

- 11 292 Τ ὑπεραεῖ ἴσος ἀέλλη : ὅτι ἔν τισι γράφεται "ὑπὲρ οὔρεος ἴσος ἀέλλη". τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ ὑπεραεῖ σημαίνεται, ὅταν ἐκ τοῦ ὑπερθε τόπου καταφέρηται πνοή.
- 11 297a ταύτας δὲ ἡμεῖς καταιγίδας καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ κάτω αἴσσειν. Α ὑπεραεῖ : ὡς εὐσεβεῖ, κατὰ διάστασιν· ἔφαμεν γὰρ τὰ παρὰ τὸ ἄω συντιθέμενα καὶ εἰς ἡς λήγοντα ὀξύνεσθαι, ἀκράης, "δυσασ" (ε 295).
- 11 297b οὕτως ὑπεραῆς ὑπεραῆϊ < ὑπεραεῖ > . Α ὑπεραεῖ : κατὰ διάστασιν, ὡς τὸ εὐσεβεῖ καὶ εὐαεῖ.
- 11 297c ἢ μᾶλλον ὑφ' ἑν. Τ ὑπεραεῖ < ἴσος > ἀέλλη : ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ καθέτου φερομένη, ἥτις ἐστὶν ἀπαραφύλακτος καὶ σφοδροτέρα.
- 11 297d b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἀλλαχοῦ " < ὥρορ' ἐπαΐξας > πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν" (B 146). Τ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον οὖν ἐπιφάνειαν Ἑκτορος καὶ τὴν ὁρμὴν ἡ καὶ τὴν ἐκ τῆς ἄλλης ταραχῆς. b (BCE 3 E 4) Τ ἐμφαντικῶς δὲ τὸ ἄλμα (cf. Λ 298) καὶ ἡ ἔμπωσις τοῦ ἥρωος ταραχὴν παρέστησεν. b (BE 3 E 4) Τ καὶ τὴν ἄελλαν δὲ ἐξῆρεν, ὑπεραεῖα αὐτὴν εἰπὼν, καὶ ἀντὶ τῆς θαλάσσης τὸν "πόντον" (Λ 298) εἶπεν, ὅς ἐστι φύσει δυσχεῖμερος. εἶτα καὶ ἡ κατὰ (cf. Λ 298) ἔμφασιν ποιεῖ τινὰ τῷ ἄλματι. Τ < ἴσος ἀέλλη > : ὁ Ἑκτωρ. ^[10]
- 11 297e Α im < ἐν δ' ἔπε σ' —πόντον ὀρίνει > : ὑπεραεῖ δὲ ὑπερβαλλόντως πνεοῦσ η , ὅταν ἐκ τοῦ ὑπερθεν καταφέρηται τὸ πνεῦμα .
- 11 297-8 τὸ δὲ ἐξῆ ς , ἐν δ' ἔπε ς ' ὑσμίνη ἴσος ἀέλλη , ἥ τε καθαλλομένη ἀπὸ ὄρους πόντον ὀρίνει ι . Α ἔνθα τίνα πρῶτον , τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν : ἐπὶ λύπη τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔτι τὴν Μοῦσαν, ἀλλὰ ἑαυτὸν ἐρωτᾷ.
- 11 299 b (BCE 3 E 4) Τ < Ἑκτωρ Πριαμίδης , βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ : > γράφεται "Ἑκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν".
- 11 300a Α int ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν : ὅτι νόθα τὰ κατορθώματα.
- 11 300b1 εἰ δὲ καὶ καταλέγει τοὺς ἀναιρουμένους, παρατρέχων ὡς διηγούμενος, ἐπικρύπτων τὸ ὄνειδος τῇ βραχυλογίᾳ. Τ δείκνυσιν ὅτι νόθα τὰ κατορθώματα.
- 11 300b2 ὡς ἐν παρόδῳ δὲ καταλέγει τοὺς ἀναιρουμένους, ἐπικρύπτων τῇ βραχυλογίᾳ τὸ ὄνειδος. b (BCE 3 E 4) Ἀσαῖον {μὲν πρῶτα}: προπερισπαστέον· παρὰ γὰρ τὸ αἶσα γέγονεν καὶ ἐξέστη πρότερον τὸ ι .
- 11 301a1 τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς α ληγόντων, μακρᾷ παραληγομένων, παραγόμενα διὰ τοῦ αἰος προπερισπᾶσθαι θέλει, "Μοῦσα" (B 761 al.) Μουσαῖος, γενναῖος, Πισαῖος, ἑρσαῖος. οὕτως καὶ Ἀσαῖος. οὐ μάχεται τὸ Ἑρραῖος προπαροξυνόμενον· πρὸς γὰρ ἀντιδιαστολὴν τοῦ προπερισπωμένου ἐπιθετικοῦ ἐγένετο. τὸ μέντοι "Πείραιος" (ο 544 al.) προπαροξυνόμενον παρὰ τὸ πειρῶ ἐγένετο ὡς παρὰ τὸ φιλῶ Φίλαιος. οὕτως καὶ παρὰ τὸ βέβηκα ὁ βέβαιος. Α Ἀσαῖον : προπερισπαστέον· παρὰ γὰρ τὸ αἶσά ἐστι, καὶ πάντα τὰ ἀπὸ τῶν εἰς α ληγόντων θηλυκῶν καὶ μακρᾷ παραληγομένων προπερισπῶνται. ^[5]
- 11 301a2 b (BCE 3) Τ καὶ Δόλοπα Κλυτίδην < καὶ Ὀφέλιον ἢ δ' Ἀγέλαον > : πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι καὶ τῶν Τρώων ἐστὶ Δόλοψ {αἰχμῆς}· "τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς, / Λαμπετίδης" (O 525—6), Λάμπου υἱὸς τοῦ Πριάμου ἀδελφοῦ· καὶ τῶν μνηστήρων εἷς Ἀγέλαος (cf. ^[5]
- 11 302a υ 321 al.). Α καὶ Δόλοπα Κλυτίδην : ἕτερος οὗτος παρὰ τὸν Τρωϊκόν· "Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς, / Λαμπετίδης" (O 525—6).
- 11 302b Τ τοὺς ἄ ρ ' < ὅ γ ' > ἡγεμόνας : ἡ τῶν τάξεων, ὡς "πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο" (Π 171)· ἡ τοὺς προμαχίζοντας.
- 11 304

ἵνα δὲ μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι Ἑλλησι, καὶ τοῦτον ἡγεμόνας φησὶν ἀναιρεῖν, ἀλλ' οὐ σύνδυο, ὥς Ἀγαμέμνων (cf. Λ 101—2. 143—7). b (BCE 3 E 4) T < αὐτὰρ ἔπειτα / πληθύν : > συντέμνει τὸ διήγημα διὰ τοῦ αὐτὰρ ἔπειτα / πληθύν .^[5]

11 304-5 T il πληθύν , ὥς ὁπότε νέφεα <—ἰωῆς > : ἡ ὁμοίωσις πρὸς τὸ συνεχὲς τῶν ἀναιρουμένων· ὥς γὰρ νέφη, φησί, συνδιώκει Ζέφυρος ἄνεμος ὑπὸ Νότου συστραφέντα, οὕτω συνδιώκων ἀνῆρει τὸ πλῆθος ὁ Ἔκτωρ.

11 305-8 καλῶς δὲ τοὺς πυκνωθέντας μὲν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, διασκεδασθέντας δὲ ὑπὸ Ἑκτορος νέφεσιν εἵκασεν, ἃ συνάγει μὲν Νότος, διώκει δὲ Ζέφυρος, ἠὔξησε δὲ καὶ τὸν Ζέφυρον, μέγα κύμα ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγείρεσθαι λέγων. καὶ ἀνέμων δὲ φύσεις οἶδεν ὁ ποιητής, b (BCE 3 E 4) T ἐφ' οἷς Εὐρον μὲν καὶ Νότον οἶδε συνάγοντας νέφη, Ζέφυρον δὲ καὶ Βορέαν διαскиδνάντας τὰ συνηγμένα τῶς ὁ ποιητής. T πληθύν· ὥς ὁπότε < νέφεα > Ζέφυρος στυφελίξῃ / ἀργεστᾷ Νότοιο < βαθείῃ λαίλαπι τύπτων > : ἐπὶ τὸ Νότοιο < βραχύ > διασταλτέον· τὸ γὰρ ἐξῆς, νέφεα ἀργεστᾷ Νότοιο Ζέφυρος στυφελίξῃ βαθείῃ λαίλαπι , ὥς τὰ ὑπὸ τοῦ Νότου συναχθέντα νέφη τοῦ Ζεφύρου διαскиδνάντος.^[5]

11 305-6a καὶ χαριέντως πάνυ ἔχει ἡ ὁμοίωσις καὶ γὰρ τοὺς Ἑλληνας ὑπ' Ἀγαμέμνονος ἐπιστρεφεστέρους γενομένους διέλυσε ὁ Ἔκτωρ. A νέφεα <—Νότοιο > : τὸ ἐξῆς νέφεα ἀργεστᾷ Νότοιο , τουτέστι τὰ ὑπὸ τοῦ Νότου συνηγμένα.

11 305b T ἀργεστᾷ Νότοιο : πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι τὰ συνιστάμενα ὑπὸ τοῦ {λευκο}Νότου νέφη ὁ Ζέφυρος διατινάσσει.

11 306a ὁ δὲ καλούμενος Λευκόνωτος σφοδρότερός ἐστιν. A Ὅμηρος δὲ τέσσαρας ἀνέμους μόνους οἶδεν. AA im ἀργεστᾷ : ἀπὸ τοῦ ἀργεστής ὀζυτόνου Βοιωτιακῇ γενικῇ ἢ ἀργεστᾷ προπερισπωμένως.

11 306b A < ΑΡΓΕΣΤΑΟ : > εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ Εὐρου κεῖται, ἔστι κύριον προπαροξυνόμενον, ὥς "Αργέσταο" (Ap.

11 306c Rh. 2, 961)· εἰ δὲ ἐπίθετον τοῦ Νότου, προπερισπᾶται. b (BCE 3 E 4) T ἀργεστᾷ < Νότοιο > : οἱ μὲν ταχέος, οἱ δὲ τοῦ Λευκόνωτου.

11 306d b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ λείπειν τὸν ἦ, ἴν' ἢ ἢ Ἀργέστου ἢ Νότου, ὅ ἐστιν Εὐρου· καὶ Ἡσίοδος γὰρ "Αργέστην Ζέφυρον Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον / καὶ Νότον" (th. 379—80). T εἰς τὸ Νότοιο δὲ ὀλίγη διαστολή, ἴν' ἢ ὥς Ζέφυρος κινήσῃ νέφη, ἃ συνήγαγε Νότος, οὕτως Ἑκτωρ ἐσκεδάσε τοὺς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος συνηγμένους. b (BCE 3 E 4) T πολλὸν δὲ τρόφι κύμα : ὅτι < *** > .^[5]

11 307a τὸ τρόφι ἀποκοπῇ τοῦ τρόφιμον ὁ Ἡρωδιανός φησιν (2,214,9), ὅτι ἔσται τῇ πῆξει, τῇ αὐξήσει· "κύματά τε τροφόντα" (γ 290) εὐτραφῇ, καὶ τροφαλὶς τὸ πεπηγὸς γάλα. A πολλόν : οὐκ ἐπ' ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους ἢ λέξις, ὥς τὸ "πολλὸς γάρ τις ἔκειτο" (H 156).

11 307b b (BCE 3 E 4) T ἄχνη : ἥς οὐ δυνάμεθα ἔχεσθαι διὰ τὸ λεπτόν.

11 307c b (BCE 3 E 4) T πολυπλάγκτοιο : τοῦ πανταχοῦ περιάγοντος τὰ κύματα b (BCE 3 E 4) T ἢ τὰ σώματα.

11 308a T ἰωῆς : ὁρμῆς, παρὰ τὸ ἰω.

11 308b T ὥς ἄρα πυκνὰ καρήατα : κατ' ἐξοχὴν· καὶ "τοίην γὰρ κεφαλὴν" (α 343).

11 309 T ἔργα γέγοντο : ἀρχαϊκώτερον—συντάσσει ῥήματα.

11 310 A καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον : πρὸς τὸ "ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.

11 311

" (Λ 824). Τ εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδῃ <κέκλετ' Ὀδυσσεύς> : ἐσήμανε τὸ "σφῆ ἄρετῇ <Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας /> κεκλόμενοι ἐτάροισι" (Λ 90—1)· φησὶ γοῦν, ὡς ἔπαθον ἄν, εἰ μὴ ὁ λόγος Ὀδυσσεύς ὦνησεν.

- 11 312 Διομήδεα δὲ προτρέπεται ὡς κοινωνὸν τῶν κατὰ νύκτα. ὅπερ δὲ Διομήδης ἐποίησεν ἐν τῇ Θ (cf. 90—6), νῦν Ὀδυσσεύς. Τ Τυδεΐδῃ, τί παθόντε <λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς ;> : ἡρέμα ἀπολογεῖται περὶ τῆς ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ φυγῆς (cf. ^[5]
- 11 313a Θ 98)· τότε γὰρ εἶξεν Ὀδυσσεύς, ὅτε τὸ Ἑλληνικὸν κεραυνοῖς ἐφόβει ὁ Ζεὺς. b (BCE 3 E 4) Τ ἀλογίστως δὲ ὁ Διομήδης ἀνθίστατο, b (BE 3 E 4) Τ καὶ τοῦτο αὐτῷ ὁ Νέστωρ ἐπιπλήττει (cf. Θ 99144)· Τ ἐνταῦθα δὲ οὐδενὸς τοιοῦτου γενομένου ἀνιαρῶς μὲν ὁ Διομήδης ἀφέστηκε τῆς τύχης, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς εὐλόγως μένει· διὸ καὶ βοᾷ· τί παθόντε λελάσμεθα, τί τὸ φοβοῦν ἡμᾶς ἐστίν; b (BE 3 E 4) Τ θούριδος ἀλκῆς : ἦν πρὸ ὀλίγου ἐπεδειξάμεθα κατὰ Ῥήσου, ἢ ἦν μοι προετρέπου (sc. ^[5]
- 11 313b Θ 93—6). Τ il ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον : σημειοῦνται τινες ὅτι ἀριστ' <ε> ἴαν ἐνταῦθα Ὀδυσσεύς παράγει, τὸ δὲ δεῦρο εἰς τοῦτον τὸν τόπον.
- 11 314a Α παρ' ἔμ' ἴστασο : παρ' ἐμέ· "συμφερτὴ δ' ἄρετή" (N 237).
- 11 314b Κομανὸς δὲ φησι καθ' ὑπεροχὴν ἐπαινέσθαι Ὀδυσσεά, εἴ γε ὡς ἦττονι Διομήδῃ ἐπιτάσσει. Τ δὴ γὰρ ἔλεγχος / ἔσσεται : εὖ τὸ μὴ τοῦ θανάτου πεφροντικέναι, τῆς δὲ αἰσχύνης, ἣν ἐπέφερε τὸ πρᾶγμα.
- 11 314-5 b (BCE 3 E 4) Τ < ἔσσεται : > ἡμῖν δηλονότι.
- 11 315a Α im < εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἑκτωρ : > τινὲς "εἴ κεν Τρῶες <***> νῆας ἔλωσιν", ἐπεὶ καὶ "Τρωσὶν δὴ βόλεται <δοῦναι κράτος>" (Λ 319).
- 11 315b Τ ἦτοι ἐγὼ μενέω <καὶ τλήσομαι> : ἀλλὰ μίνυνθα : ὡς ἔμφρων ὁ Διομήδης αἰσθάνεται μὲν τὰ θεῶν, οὐ μὴν προφασίζεται.
- 11 317a b (BCE 3 E 4) Τ μενέω καὶ στήσομαι : ἥλλακται διὰ τὸ μέτρον.
- 11 317b Τ < στήσομαι : > καὶ "τλήσομαι" γράφεται.
- 11 317c Τ il ἡμέων ἔσσεται ἦδος : νοεῖ ἀπὸ τοῦ ἀγχιστρόφου τῆς μάχης, καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν, ὅπως βασανίζει τὸν καιρόν.
- 11 318a1 ἄλλως τε καὶ εἰς τὰ ἐξῆς πιθανῶς οἰκονομεῖ ὁ ποιητής· ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς βούλεται τρωθῆναι, ὅπως ἀναρχίας ἔνεκεν δοκοίῃ ἢ καῦσις γενέσθαι τῶν νεῶν, †ἐαυτοῖς ἐπιδιδούσιν† τοῖς δεινοῖς. διδάσκει δὲ ὅτι χρή πρᾶττειν τὰ περὶ ἑαυτοῦ, εἰ καὶ μέλλοι τὰ τῆς τύχης ἐναντιοῦσθαι. Τ ἀπὸ τῆς ἀγχιστρόφου μάχης τοῦτο νοεῖ, Ὀδυσσεὺς δὲ βασανίζει τὸν καιρόν. ^[5]
- 11 318a2 οἰκονομικῶς δὲ ὁ ποιητής ἐπιρρίπτει αὐτοὺς τοῖς δεινοῖς, ὅπως τρωθέντες ὑποχωρήσωσι b (BCE 3 E 4) καὶ δι' ἀναρχίαν ἢ καῦσις τῶν νεῶν γεγονέναι δοκῇ. διδάσκει δὲ ὅτι χρή πρᾶττειν τὰ παρ' ἑαυτοῦ, καὶ εἰ †μέλοι† τὰ τῆς τύχης ἐναντιοῦσθαι. b (BE 3 E 4) < βόλεται : > ὅτι ἀντὶ τοῦ βούλεται. ^[5]
- 11 319 Α im < ἦ καὶ Θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε : > Θυμβραῖον ὡς "Ἰδαῖον" (H 405.
- 11 320 Ω 470). ὅτε δὲ εὐτυχοῦσι, σύνδυο φονεύουσι (cf. Λ 92—147). Τ il < αὐτὰρ Ὀδυσσεύς / ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος : ἀντίθεον > ἀντὶ τοῦ παρεπομένου.
- 11 321-2 ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε καὶ Ὀδυσσεύς. Τ il < τοῖο ἄνακτος : > τούτου τοῦ προειρημένου.
- 11 322 Τ il ὡς ὅτε κάπρω </ ἐν κυσί—πέσητον > : ἐπεὶ καὶ ἔλεγε "σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συί" (Λ 293).
- 11 324-5 Τ < ἐν κυσί : > ἀντὶ τοῦ εἰς κύνας.
- 11 325a Τ il < θηρευτῆσι : > διχῶς "θηρητῆρσι" καὶ θηρευτῆσι.

- 11 325b A im {ὥς ὄλεκον τρῶας} παλινορμένω : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀπισθεν ὀρμῶντες, ὥς "παλιμπλαγχθέντας" (A 59).
- 11 326a A παλινορμένω : Τυραννίων (fr).
- 11 326b 21 P.) δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἑρμαπίας σύνθετον ἐκδέχεται καὶ Ἀρίσταρχος. εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὥς πρὸς τὰς μετοχὰς ἐν τῇ A (sc. ad v. 59), ὅτε περὶ τοῦ "πλαγχθέντας" διελαμβάνομεν. A παλινορμένω : προφυγόντες γάρ, ὥς φησι "καὶ νῦ κεν ἐν νήεσσι πέσον" (Λ 311), νῦν ἔναντι ὀρμῶσιν.
- 11 326c Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν ἀναγινώσκει τὸ παλινορμένω, "παλίνορσοσ" (Γ 33), "εὐρυκρείων" (A 102 al.), "εὐφρονέων" (A 73 al.). Τ ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον <Ἑκτορα δῖον> : οὐ χρή ὑπιδομένους τὸ ἀπεμφαῖνον—πῶς γὰρ ἀνέπνεον Ἑκτορα; — διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἀνέπνεον, ἐπεὶ καὶ συναπτόντων ἡμῶν νοεῖται τὸ υπερβατὸν φεύγοντες Ἑκτορα.
- 11 327a A <ἀσπασίως> φεύγοντες ἀνέπνεον Ἑκτορα δῖον : τὸ ἐξῆς φεύγοντες Ἑκτορα δῖον ἀσπασίως ἀνέπνεον · b (BCE 3 E 4) T καὶ συναπτόντων δὲ ἡμῶν δηλὸν τὸ υπερβατόν.
- 11 327b T ὅρα τὸ ὄφελος τῶν Ὀδυσσεύς λόγων, ὅτι παρορμήσας τὸν Διομήδην αἴτιος γέγονε τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι σωτηρίας. b (BCE 3 E 4) T τοῦτο δέ ἐστι τὸ "καὶ τε πολεῖς ἐσάωσεν" (N 734). T ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε <καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω> : ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν ἐλέτην καὶ κοινὸν ποιεῖ τοῦ ἐτέρου τὸ κατόρθωμα. ^[5]
- 11 328a ἔστι δὲ Διομήδης μόνος ὁ ἀνελών· ἐπιφέρει γοῦν "τοὺς μὲν Τυδεΐδης" (Λ 333). A ἐλέτην : συλληπτικῶς τὸ ἐπὶ ἑκατέρου ἄμφω γὰρ †πρὸς† ἓνα δίφρον καὶ δύο ἄνδρας εἶλον.
- 11 328b T ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε : "ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε" (Pind.
- 11 328c Ol. 1, 88). T υἷε <δύω> Μέροπος <Περκωσίου> : Ἀμφίος καὶ Ἀδραστος.
- 11 329 Μέροπος Περκωσίου τινὲς πατρωνυμικῶς ἐπεὶ πῶς Περκώτης Ἄσιος ἄρχει (cf. B 835—7), οὗτοι δὲ Ἀδραστείας καὶ Ἀπαισοῦ (cf. B 828—30); ἢ μετανάστης ἦν αὐτοῖς ὁ πατήρ ἀπὸ Περκώτης μετοικήσας. T τῷ δέ οἱ οὔτι / πειθέσθην : οὔτε ἀπειθεῖν πατράσιν ἀξιοῖ οὔτε μαντικῆς καταφρονεῖν, θανάτῳ τοὺς τοῦτο δράσαντας κολάζων. ^[5]
- 11 331-2 b (BCE 3 E 4) T τοὺς μὲν Τυδεΐδης : ὅτι διὰ τούτου συνίσταται ὁ Διομήδης μόνος ὁ ἀνρηρικῶς τοὺς προειρημένους.
- 11 333 A <κεκαδών :> χωρίσας, παρὰ τὸ χάζω.
- 11 334 T il ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων : πρὸς τὸ ἀξιόπιστον· οὐ γὰρ ἂν ἡρίστευον ἀντιτασσομένου Διός.
- 11 336a φιλέλλην δὲ ὦν ὁ Ζεὺς τὸ πρόθυμον αὐτῶν αἰδεσθεῖς πρὸς ὀλίγον ἐνδίδωσιν. ἢ τοῦτο θέλει εἰπεῖν ὥς ἰσοβαρὴς γέγονεν αὐτοῖς ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ἢ μάχῃ· πρῶτα μὲν "ἴσας ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον" (Λ 72), ὕστερον ἀριστεύει Ἀγαμέμνων, ἔπειτα Ἑκτωρ. εἶτα οὗτοι καὶ τιτρώσκονται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ ἐτρώθη (sc. Λ 350—6. Ξ 409—20). b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἔνθα χρονικῶς. T <ἔνθα σφιν—Κρονίων :> ἀμφοτέροις τοῖς στρατεύμασιν ἴσην τὴν μάχην ἐξέτεινεν. ^[5]
- 11 336b A <οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον :> ὥς καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιστρεψάντων.
- 11 337 T il <ἦρωα :> ὅτι πάντες ἦρωες ἐκαλοῦντο.
- 11 339a T il <οὐ γάρ οἱ ἵπποι :> ἐν ἄλλῳ "οὐδὲ γὰρ ἵπποι".
- 11 339b A im <προφυγεῖν :> λείπει 'πρὸς τό'.
- 11 340a T il <ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ :> ἐπικερτομεῖ τὸ θράσος.
- 11 340b T il <τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε : γράφεται "τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε".
- 11 345a1 A im <ἐνόησε :> γράφεται "ῥίγησε".

- 11 345a2 T il τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε : ἰδὼν ἐνόησε ὅτι κατ' αὐτῶν ῥεῖ.
- 11 345b ἢ ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἄμεινον. T ἐγγὺς ἐόντα : οὐκ ἀφίστανται ἀλλήλων· ἴσασι γὰρ ὡς τὸ κοινωνεῖν αἴτιον αὐτοῖς τῶν κατορθωμάτων.
- 11 346 b (BCE 3 E 4) T < νῶϊν δὴ τότε πῆμα > κυλίνδεται ὄβριμος Ἐκτωρ : ἀντὶ τοῦ κυλίνδει, ὡς ἄνεμος κυλίνδει κύμα (cf.
- 11 347a1 ε 296)· οἶδε γὰρ ὅτι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ συναίρεται. T < κυλίνδεται : > ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμπεται· οἶδε γὰρ ὡς τὸ δαιμόνιον αὐτῷ συνεργεῖ.
- 11 347a2 b (BCE 3 E 4) ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν : ἀντιφιλοτιμοῦνται ταῖς προθυμίαις.
- 11 348a ὅρα δὲ ὅτι βλέποντες παρόντα κίνδυνον οὐ περὶ φυγῆς διανοοῦνται, b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' ἀνθίστασθαι ὁμοῦ ἐγνώκασιν. T < μένοντες : > Ζηνόδοτος δυϊκῶς "μένοντε".
- 11 348b1 A im < μένοντε : > οὕτω Ζηνόδοτος.
- 11 348b2 T il < καὶ βάλεν οὐ δ' ἀφάμαρτε : > σημειοῦνταί τινες ὅτι οὕτως εἴρηται 'καὶ ἐπέτυχεν'.
- 11 350 A im πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός : ὑπὸ τοῦ— τὸ δόρυ.
- 11 351 A αὐλῶπις : αὐλῶπις εἰς στενὸν ἀναδοθεῖσα "αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν" (χ 18).
- 11 353a T αὐλῶπις : ἢ τὸν ἐπ' αὐτῇ λόφον—δέ εἰσι περόναι. A τὴν οἱ πόρε Φοῖβος : ὅτι καὶ χαλεπὰ τὰ Ἥφαιστότευκτα.
- 11 353b ἀπολογεῖται δὲ ὡς ἀπέθανεν ἄν, εἰ μὴ διὰ τὴν θειότητα τοῦ κράνους. T < ἀπέλεθρον : > λίαν, ἀμέτρως.
- 11 354 T il < ἀπέλεθρον ἀνέδραμε : > θέλει λέγειν ὅτι—ἦλατο. A στῇ δὲ γυνὺ < ἐριπών > : ὅτι οὐχ οἶον ἐπὶ τῶν ποδῶν ἔστη, ἀλλ' ἐπὶ τὰ γόνατα πεσὼν ἔμεινεν.
- 11 355a A < γυνὺ ἐριπών : > ἐπὶ γόνυ ἐνεχθεῖς.
- 11 355b1 T il < στῇ δὲ γυνὺ ἐριπών : > ἔστη ἐπὶ γόνυ πεσών.
- 11 355b2 b (BCE 3) στῇ δὲ γυνὺ ἐριπών : ὡς φιλοψευδὴς ὁ τυφλός, ὅτι καὶ ἄριστα ψεύδεται· πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἐτρώθη ὁ Ἐκτωρ, ὡς αὐτός φησιν (cf.
- 11 355c Λ 351—3), εἴτα δὲ καὶ τὸ ἀναδραμεῖν (cf. Λ 354) πολὺ ἐρρωμένου τινός ἐστιν. πῶς οὖν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ γούνατα καὶ ἀπέθανε μικροῦ δεῖν; A γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε < κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν > : ὁ ὀβελὸς καὶ ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐν ἄλλῳ τόπῳ (sc. ^[5]
- 11 356a E 310) ὀρθῶς κεῖται· οὐ γέγονε γὰρ σφοδρὰ πληγὴ, ὡς ἐπ' Αἰνείου, οὐ "θλάσσε δέ οἱ κοτύλην" (E 307). πῶς οὖν ἐσκοτώθη; A < γαίης—ἐκάλυπεν : > προηθέτει Ἀριστοφάνης, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν.
- 11 356b1 A im {ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ;} Ζηνόδοτος οὐ γράφει, Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ.
- 11 356b2 T < γαίης· > ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυπεν : κακῶς ἐκ τῶν Αἰνείου (sc.
- 11 356c1 E 310) μετηνέχθη. σκότῳσις δὲ αὐτῷ γέγονεν, ὡς τὸ "ἄμπνυτο" (Λ 359) δηλοῖ· καὶ ἐπ' Ἀνδρομάχης "ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο" (X 475). T καὶ σκότῳσις αὐτῷ γέγονεν.
- 11 356c2 b (BCE 3 E 4) μετὰ δούρατος ὥχε τ' ἐρωήν : τὴν ὁρμήν.
- 11 357 δηλοῖ ἡ λέξις καὶ τὴν ὑποχώρησιν· b (BCE 3) T "πολέμου δ' οὐ γίνεται ἐρωή" (Π 302). T καταείσατο : ψιλωτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ †εἶδω† βαρυτόνου AT ὁ σχηματισμός.
- 11 358a A καταείσατο : ἐφάνη, παρὰ τὸ εἶδω.
- 11 358b ἢ κατηνέχθη, παρὰ τὸ εἶω τὸ δηλοῦν τὸ πορεύομαι, b (BCE 3 E 4) T εἶω καὶ κράσει εἶω. T ἐξ αὐτῶν ἔφυγες < θάνατον, κύον > : εἰκότως ἐπικαυχᾶται τῷ Ἐκτορι, ἐπεὶ κάκεῖνος ἐπεκαυχήσατο κατ' αὐτοῦ "ἔρρε, κακὴ γλήνη" (Θ 164).

- 11 362 b (BCE 3 E 4) Τ ἐρύσατο Φοῖβος <Ἀπόλλων> : στοχαστικώτερον.
- 11 363 ἢ ἐπειδὴ καὶ Αἰνείου ὑπερεμάχει ὁ Ἀπόλλων (cf. E 439—44). Τ ἦ θήν ς' ἐξανύω γε <καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας> : τὸ ἀνύω φυλακτέον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, λέγω δὲ τοῦ βαρέος ἐνεστὼς γὰρ ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος.
- 11 365a τὸ δὲ ἐξῆς ἐστὶ κατεργάσομαι δὴ σε καὶ ἀνελῶ, καὶ τέλος τῇ πράξει ἐπιθήσω, ἐξ ὕστερου ἀπαντήσας. Α ἦ θήν ς' ἐξανύω γε : ἐργάσομαι, διαχρήσομαι ἐπὶ τέλος ἄξω.
- 11 365b Τ εἴ ποῦ τις καὶ ἐμοί γε θεῶν <ἐπιτάρροθος ἐστὶν> : οἶδε μὲν ὡς ἐπίκουρον ἔχει τὴν Ἀθηνᾶν, οὐ μὴν ἐπεκαυχήσατο ἀλαζονικώτερον, ἀλλὰ μετρίως.
- 11 366a b (BCE 3 E 4) Τ ἐπιτάρροθος : πλεονάζει ἢ ταρ, ὡς ἐν τῷ "ἀταρτηρός" (cf.
- 11 366b A 223). Τ <ἐπιτάρροθος ἐστὶν> ἐν ἄλλῳ "ἐπιτάρροθος εἴη".
- 11 366c Α int <ἦ> καὶ Παιονίδην <—> ἐξενάριζεν : τὸν λόγον ἐπαναφέρει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν "ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστρόφον οὕτωςε δουρί / Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον" (Λ 338—9).
- 11 368a εἶτα <τὰ> περὶ τὴν Ἑκτορος ἔφοδον διελθὼν πάλιν περὶ τοῦ Ἀγαστρόφου διηγεῖται ὅτι τοῦτον σκυλεύοντι αὐτῷ ἐπιτίθεται Ἀλέξανδρος. Τ ἐξενάριζεν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐξενάριζεν" συντελικῶς. ^[5]
- 11 368b ἄρτι δὲ ἔμελλε σκυλεύειν· ἐπιφέρει γοῦν "ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο" (Λ 373). διὰ τοῦ ζ οὖν γραπτέον παρατατικῶς σκυλεύοντα γὰρ αὐτὸν βάλλει ὁ Ἀλεξάνδρος. Α <ἐξενάριζεν> : Ἀρίσταρχος παρατατικῶς ἐξενάριζε ν.
- 11 368c1 Α im {ἦ καὶ παιονίδην ἐξενάριζεν;} οὕτω διὰ τοῦζ· οὐ γὰρ ἐτέλεσεν.
- 11 368c2 Τ αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις <—γυναῖκες> : καὶ τὸν Διομήδην λάθρα τιτρωσκόμενον εἰσάγει, ὡς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα (cf.
- 11 369—95 Λ 251—3). b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ τὸ πᾶν διατριβή. Τ ὅρα δὲ ὅτι τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματι ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἑλένην προστίθουσιν, ὥσπερ ἀναμιμνήσκων τῆς ἀσελγείας αὐτοῦ τοὺς ἀκούοντας. b (BCE 3 E 4) Τ Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα : οἱ ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντες ἀναστρέφουσι τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἐπὶ Τυδεΐδῃ. ^[5]
- 11 370a1 Α ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός (2,75,9).
- 11 370a2 Τ Τυδεΐδῃ ἐπὶ τόξα <τιταίνεται> : ἔοικεν Ὅμηρος ἀπέχθεσθαι τῷ σκυλευμῷ, ὡς ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, ὃς σκυλεύων Ἰφιδάμαντα τιτρώσκεται (cf.
- 11 370b Λ 246—53), καὶ ἐπὶ Ἑλεφήνορος (cf. Δ 463—9). καὶ ὁ Νέστωρ δὲ παραινεῖ "μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος" (Ζ 68). Τ στήλῃ κεκλιμένος : ἡ περικεκυλισμένος (οὐδὲ τῷ διαστήματι δὲ ἀρκεῖται), ὥσπερ ἔλεγε, νεκρὸς παρὰ νεκρῷ ἐστηκώς. ^[5]
- 11 371a1 Τ παρακεκρυμμένος καὶ κεκαλυμμένος, ὥσπερ νεκρός, φησί, παρὰ νεκρῷ ἐστηκώς.
- 11 371a2 b (BCE 3 E 4) <στήλῃ κεκλιμένος> : τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου στήλῃν προβεβλημένος—γυναικομανής. Α im ἀνδροκμήτῳ : ὕψ' ὃ ἀνὴρ καμῶν ἔκειτο· b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὑπὸ ἀνδρὸς πονηθέντι.
- 11 371b b (BE 3 E 4) Τ ἀνδροκμήτῳ : ἦτοι ἐν ὃ ἀνὴρ καμῶν, τουτέστιν ἀποθανών, κεῖται, ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς—κατεσκευασμένῳ. Α Ἴλου Δαρδανίδαο : προγονικῶς Τρωὸς γὰρ ἦν Ἴλος (cf.
- 11 372a Υ 131—2). ἐπὶ δὲ τῷ μνήματι τοῦ παλαιοῦ προγόνου ἐστὶ, μηδὲν ἄν <τ> ἄξιον ποιῶν. Τ δημογέροντος : οὕτω καὶ τοὺς βασιλεῖς ἐκάλουν παρὰ τοῦ δήμου γέρας ἔχοντας, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς γέροντας καὶ δημότας.
- 11 372b

- b (BCE 3 E 4) Τ ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα <—χειρόσ> : καὶ οὐχ ὀρώμενος τοξεύει λάθρα καὶ τὴν ἀσχολίαν τοῦ βαλλομένου παρέλαβεν· ὥστε οὐδὲν μέγα πέπρακται αὐτῷ ἐπὶ τῇ εὐστοχίᾳ Τ τόξου πῆχυν ἀνεΐλκε : εἰσὶ τόξα ἐκ δύο κεράτων συμβεβλημένα, ἃ πῆχυν καλοῦσιν.
- 11 375 εὖ δὲ τὸ παρατατικῶς ἀνεΐλκε φάναι, ἵνα δὴ ἐναργῶς ἐπιδείξῃ τὸν τοῦ πολεμίου τυχεῖν στοχαζόμενον. b (BCE 3) Τ ὁ δὲ τόξου πῆ <χ> υν : τὸ τόξον περιφραστικῶς—μετεχειρίζετο οὖν, φησί, τὸ τόξον. Α καὶ βάλε ν , οὐ δ' ἄρα μιν <ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρόσ> : ὅτι τὸ βάλεν ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχεν· καὶ ὅτι ἐν σχήματι εἴρηκεν, οὐδὲ ἄλιον αὐτὸν ἐξέφυγε τῆς χειρός. ^[5]
- 11 376a Α οὐ δ' ἄρα μιν ἄλιον <βέλος ἔκφυγε χειρόσ> : μὴν ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, ὡς τὸ "τὸν τρισκαιδέκατον μελιθδέα θυμὸν ἀπηύρα" (Κ 495) ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ.
- 11 376b Τ ἐν γαίῃ κατέπηκτο : ἐναργῶς πάνυ.
- 11 378a δι' ὅλου δὲ φυλάσσεται περὶ τὰς πληγὰς ποικιλίαν ὁ ποιητής. Τ μάλα ἡδὺ γελάσ <σ> ας : κεχυμένως.
- 11 378b καὶ ἐπὶ <τῶν> μνηστήρων "γέλω ἔκθανον" (ς 100). ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεῶς "ἐπιμειδίσας" (Κ 400. χ 371), καὶ "μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι" (Η 212). Τ ἐκ λόχου ἀμπήδησε : εὖ τὸν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τοξεύοντα ἐκ λόχου ἀναπηδήσαί φησιν.
- 11 379a b (BCE 3 E 4) Τ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα : ἀσχημόνως πάνυ ὡς μέγα τι κατωρθωκῶς βοᾷ· κατακρύψας γὰρ ἑαυτὸν ἕνα ἔτρωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἀνεΐλεν.
- 11 379b b (BCE 3 E 4) Τ οἷα καὶ <τὰ> πρόσθεν αὐτοῦ ἔργα· φευγόντων Ἑλλήνων ἵππον ἀναιρεῖ καὶ τοῦτον πρεσβύτου (cf. Θ 81—6). Τ οὕτω κεν <καὶ> Τρῶες ἀνέπνευσαν <—αἶγες> : δι' ὧν ἑαυτοῦ τὴν πληγὴν αὔξει, λανθάνει καταβάλλων τὸ κοινόν. ^[5]
- 11 382—3 Τ οἱ τέ σε πεφρίκασι : τὸ ἴδιον πάθος ἐπὶ πάντας εἰκάζει.
- 11 383a οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἀντιδιαστέλλειν, ὡς οἶεται Ἀλεξίων (fr. 41 B.)· δύναται γὰρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι. Α οἱ τέ σε πεφρίκασι <—μηκάδες αἶγες> : ὡς δειλὸς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὑπείληφεν ὡς φοβούμενων.
- 11 383b ἔστι δὲ καὶ ἀνοήτου ἐλέγχειν τοὺς οἰκείους ἐπὶ τῶν πολεμίων. b (BCE 3 E 4) Τ μηκάδες δὲ κατὰ μίμησιν τῆς φθογγῆς. Τ μηκάδες : ἐπιθετικῶς αἱ αἶγες, ἀπὸ τοῦ ἰδιώματος τῆς φωνῆς· μῆκὴ γὰρ καλεῖται ἡ τῆς αἰγὸς φωνή.
- 11 383c Α <τοξότα λωβητὴρ κέρᾱ ἀγλαὲ παρθενοπίπα :> περὶ {δὲ} τῶν διαστολῶν εἴρηται πολλοῖς ὅτι εἰσὶν ἀμφίβολοι· ἢ γὰρ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον, μόνου τοῦ κέρᾱ προσδιδομένου ἢ τοῖς ἡγούμενοις ἢ τοῖς ἐπομένοις, ἢ κατὰ δύο <ἢ> καὶ ἐναλ <λ> ἄξ, τὰ μὲν καθ' ἕν, τὰ δὲ κατὰ δύο. ^[5]
- 11 385a1 Α δύναται καθ' ἕν στιγμή καὶ εἰς δύο.
- 11 385a2 Τ il τοξότα λωβητὴρ : ἀλλαχοῦ "ποῦ τοι τόξον;" (Ε 171).
- 11 385b ἢ †τοὺς ἀγχιμάχους ἐπὶναι. Τ τοξότα <λωβητὴρ , κέρᾱ ἀγλαὲ παρθενοπίπα> : ἀλλὰ καὶ οἱ θεοί, φασί, τοξόται καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι, Ἀπόλλων Ἄρτεμις Ἡρακλῆς Ἴδας Εὐρυτος, καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἴλιον στρατευομένοις Μηριόνης (cf.
- 11 385c Κ 260. Ψ 870—83), Φιλοκτήτης (cf. Β 718), Τεῦκρος (cf. Θ 260 al.). οὐχ ὅτι δὲ τοξότης ὀνειδίζει, ἀλλ' ὅτι δὴ φαῦλος τοξότης· τοῦτο γὰρ ἐμφαίνει τὸ λωβητὴ ρ . b (BCE 3 E 4) Τ εἶτα πάλιν ὑφ' ἕν τὸ κέρᾱ ἀγλαὲ παρθενοπίπα , ὧ τῇ τριχὶ κάλλιστε ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων· οὐ γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ κομᾶν κακόν ἐστιν. b (BE 3 E 4) Τ κέρᾱ ἀγλαέ : ὅτι κέρᾱ οὐ τῇ τριχὶ ψιλῶς, ἀλλ' ἐμπλοκῆς τι γένος· εἰς κέρατος τρόπον ἀνεπλέκοντο οἱ ἀρχαῖοι. ^[5]
- 11 385d

Σώφρων (fr. 163 K.): "κορώνας ἀνδούμενοι"· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἐνεπλέκοντο· καὶ παρ' Ὀμήρῳ "πλοχμοὶ θ', οἷ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο" (P 52). ἔνιοι δέ, τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε· προεῖρηκε δὲ τοξότα λωβητὴ ρ . Α κέρᾱ ἀγλαέ : σὺν τῷ ι ἔγραψάν τινες τὸ κέρ ᾱ , ἵνα ᾗ δοτικὴ ὁμοίως τῷ "δέπα μελιιδέος οἴνου" (Σ 545. ^[5]

11 385e1 γ 46) καὶ "γῆρα ὑπὸ λιπαρῷ (λ 136). οὕτως δὲ καὶ δοκεῖ ἐπικρατεῖν ἢ παράδοσις, ὥς καὶ Ἀλεξίων (fr. 42 B.) ἀξιοῖ. οἱ δὲ συνέστειλαν, πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι οὐδέτερον, ὁμοίως τῷ "κρέα ἔδμεναι" (Δ 345. X 347), ἐξεδέξαντό τε ἐκ τῆς λέξεως τὴν τρίχωσιν καὶ ἐμπλοκῆς εἶδος. οἱ δὲ ἐξέτειναν τὸ α πάλιν πληθυντικὸν ἐκδεχόμενοι, τιθέντες δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ τόξου ὥστε εἶναι κατὰ κέρας, συναλιφὴν ἐκδεχόμενοι τοῦ κέραα. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως δεδῆλωται ἡμῖν, ὅποτε διελάβομεν περὶ τοῦ "κέρα ἐκ κεφαλῆς" (Δ 109). τοσοῦτον δὲ ἔχω νῦν παραφυλάξαι ἐπὶ τοῦ νοητοῦ ὥς ὅτι σπάνιόν ἐστιν ἐπ' ἀνθρωπίνης φύσεως παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς τάσσεσθαι. "κόμην" (Σ 27 al.) δὲ λέγει καὶ "τρίχας" (X 77 al.) καὶ "πλοκάμους" (Ξ 176) καὶ ἐθείρας. Α κέρᾱ ἀγλαέ : κέρᾱ σὺν τῷ ι ἢ παράδοσις, δοτικὴν ἐκδεχομένη. ^[10]

11 385e2 τινὲς δὲ πληθυντικῶς ἤκουσαν b (BE 3 E 4) T καὶ ἐπὶ τῶν τοξοτῶν ἐξεδέξαντο. καὶ Ἡρωδιανὸς (2,75,22) δὲ φησιν ὅτι σπανίως τὸ κέρας ἐπὶ τριχὸς ἀνθρώπου τάσσεται παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ βοὸς ἢ ἄλλων θηρίων. κέρας δὲ ἐστὶν ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν, ὥς καὶ Ἀθηναῖοι τὸν κρωβύλον. T ἄλλως κέρᾱ ἀγλαέ : τῇ τριχί· ὅθεν καὶ κείρειν. ^[5]

11 385f Ἀριστοτέλης δὲ ὡς τῷ τόξῳ σεμνυνόμενε· T παρθενοπίπα : καλῶς οὐ φησι ,γυναικομανές·, ἵνα μὴ ὑπομνήσῃ Ἑλένης.

11 385g καὶ ἄλλως πικροτέρα ἢ κατηγορία, εἰ καὶ μέχρι τῶν κατακλείστων παρθένων ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπάτῃ φθάνει. T τινὲς δὲ γράφουσι "παρθενοπία", παρθένοις ἐοικώς. AT < εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης : > γενναῖον τὸ πάσχοντα αὐθωρὸν προκαλεῖσθαι τὸν βαλόντα.

11 386 b (BCE 3 E 4) T < οὐκ ἄν τοι χραίσμησι : > ἀντὶ τοῦ οὐ <.

11 387 ..> χραίσμοι. A im νῦν δέ μ' ἐπιγράψας : Ἑλληνικὸν τὸ ἐπικρύπτειν πρὸς ἐχθροὺς τὴν συμφορὰν.

11 388a ὁ δὲ καὶ γυμνοὶ τὴν δειλίαν τῶν ἐταίρων (cf. Λ 383). T < νῦν δέ μ' ἐπιγράψας : > ἄκρως οὐ πληγὴ <ν> , ἀλλ' ἐπιγραφὴν φησιν.

11 388b ὁ δὲ ποιητὴς τάληθές λέγων ἔφη "διαμπερές ἰός / ἐν γαίῃ ἐπάγη" (Λ 377—8). b (BCE 3 E 4) T κωφὸν γὰρ βέλος : ὅτι κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἀφὴν κωφὸν τὸ ἀνεπαίσθητον.

11 390a A κωφὸν γὰρ βέλος : μεταφορικῶς αἰσθησὶν μὴ ποιοῦν.

11 390b b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἄηχον, "κύματι κωφῷ" (Ξ 16)· τὸ γὰρ πεμπόμενον μετὰ βίας ἔχει {τὸ} πολὺν ἐφελκόμενον τὸν ἀέρα. T < ἦ τ' ἄλλως ὑ π' ἐμεῖο : > ἄλλως δὴ τὸ ἐμόν, οὐχ ὥς τὸ σόν.

11 391a T il < ἦ τ' ἄλλως ὑ π' ἐμεῖο : > ἀντὶ τοῦ ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο πέμπεται. A int εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη· ἐλλείπει τὸ πρόσθεν· οὕτως καὶ διὰ τῶν ὑπομνημάτων.

11 391b ἔν τισι δὲ γράφεται "ἐπαύρω". A < ἐπαύρη : > προσθίγη.

11 391c T il < αἶψα τίθησιν : > Ἀρίσταρχος "ἄνδρα τίθησιν".

11 392 A im T il < τοῦ δὲ γυναικὸς—ἢ γυναικες : > ἐπεξεργασία ποιητικὴ.

11 393–5 T il οἶωνοὶ δὲ περιπλέες ἢ γυναικες : οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ "γύπες <σ> ι <ν> πολὺ φίλτεροι ἢ {τὸ} ἀλόχοισιν" (Λ 162)· τὸ γὰρ ἢ γυναικες τὴν ἀκολασίαν ἐλέγχει Πάριδος, ὥς πλείοσι γυναιξὶ χρωμένον.

- 11 395a T {οἰωνοὶ δὲ} περὶ πλέες : Τυραννίων (fr.
- 11 395b1 22 P.) "περίπλεεσ" συνθέτως ἀνέγνω, τὴν ρι συλλαβὴν ὀξύνων. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 51 B.) κατὰ παράθεσιν, λέγων λείπειν τὴν αὐτόν, ἵνα ᾗ 'περὶ αὐτὸν πλέεσ'. οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων (fr. 43 B.), λόγῳ τούτῳ ὅτι καὶ κατ' ἰδίαν ἄνευ τῆς προθέσεως εὐρέθη τὸ πλέες καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ κινήματα "τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι" (B 129)· οὐ γὰρ πολλούς, ἀλλὰ πλέοντας. ὠμολογημένου τοίνυν ὅτι τοῦ "πλέονές κεν μνηστῆρες" (ς 247) συγκοπή ἐστὶν ἡ πλέες φωνή, μὴ ὄντος δὲ ἄρα τοῦ συνθέτου <περι> πλέονες, δοθήσεται μηδὲ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συγκεκομμένον. ἔνθεν ἐπείσθησαν κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκειν, λειπούσης τῆς αὐτόν. Α λείπει ἡ αὐτόν, ἵν' ᾗ 'περὶ αὐτὸν πλέεσ'. ^[10]
- 11 395b2 A im A int οὐκ ἔστι σύνθετον τὸ περὶ πλέε ς, ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν ἢ περί· b (BCE 3 E 4) T ὅθεν οἰκειοτονεῖται.
- 11 395b3 b (BE 3 E 4) < τοῦ δ' > Ὀδυσσεὺς <δουρικλυτὸς> ἐγγύθεν ἐλθὼν / ἔστη <προσθ'· ὁ δ' ὀπισθε— / ἐκ ποδὸς ἔλκε > : τὸ φιλικὸν πάλιν τοῦ Ὀδυσσεύος ὁράται καὶ τὸ ἀξιόπιστον Διομήδους δείκνυται· εὐπρεπῶς γὰρ οὐχ ὁ Διομήδης ἐπὶ τοῦτο παρακαλῶν τινα φαίνεται. ^[5]
- 11 396-8 διὰ δὲ τὸν καιρὸν οὐχ οἱ δύο καταγίνονται περὶ τὴν τοῦ ἐνὸς θεραπείαν. b (BCE 3 E 4) T {ἔστη πρόσθ'·} ὁ δ' ὀπισθε καθεζόμενος <βέλος ὡκύ / ἐκ ποδὸς ἔλκε > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ καθεζόμενος πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 11 397-8 A < ἤχθετο γὰρ κῆρ : > γράφεται "ὠκέας ἵππους".
- 11 400 A im οἰώθη δ' Ὀδυσσεύς : ἀγῶνας πάλιν κινεῖ ἐπὶ τῷ Ὀδυσσεῖ· ὥστε ἐκ παντὸς συνέχει τὸν ἀκροατήν.
- 11 401 T < ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας : > ὅτι νῦν φανερώς φόβος ἢ φυγή.
- 11 402 A im εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· / "ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω <—ἄλλον> " : ποιητικῶς τὰ ἐνθυμηθέντα ὡς εἰρημένα διατυποῖ.
- 11 403-10 ἅμα δὲ καὶ διδάσκει ὅτι οὐ μανικῶς ὀρμᾶν δεῖ εἰς τὰ δεινά. b (BCE 3 E 4) T < φέβωμαι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ φύγω.
- 11 404 A int < πληθὺν ταρβήσας : > ὅτι ἔξωθεν ἢ εἷς πρόθεσις, εἰς πληθύν.
- 11 405 A im αἶ κεν ἀλώω / μοῦνος : ζωγρηθῶ καὶ αἰχμαλωτισθῶ b (BCE 3 E 4) T παρὰ πάντας· οὐδεὶς γὰρ Ἑλλήνων τοῦτο πέπονθεν.
- 11 405-6 b (BE 3 E 4) T τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων : ἅπαντα ὑπὲρ ἐκείνων ἀπολογεῖται.
- 11 406 καὶ ὅτι ἡ προτροπὴ κατὰ δαίμονα γέγονεν αὐτῷ, ἥ δεῖ πείθεσθαι. T ἀλλὰ τί μοι ταῦτα <— ἄλλον > : χρησίμως πρὸς τὴν οἰκονομίαν ἔχει τὰ τοῦ ἐπιλογισμοῦ τῷ Ὀδυσσεῖ· ἐπειδὴ γὰρ ναυμαχίαν βούλεται εἰσάγειν ὁ ποιητής, προτιτρώσκει τοὺς ἀρίστους· ἄτοπον γὰρ ἦν παρόντων καίεσθαι τὰς ναῦς.
- 11 407-10 b (BCE 3 E 4) T < ἀποίχονται : > ἄπωθεν οἷχονται. ^[5]
- 11 408 T il ὃς δέ κ' ἀριστεύησι <μάχη ἔνι τὸν δὲ μάλα χρεώ > : ὅτι περισσὸς ὁ κέ.
- 11 409a ἀμφίβολος δὲ ἡ <ὑπο> στιγμὴ· ἦτοι γὰρ ἐπὶ τὸ ἀριστεύησι ἢ ἐπὶ τὴν πρόθεσιν. καὶ ἐὰν μὲν τὸ πρότερον, τὸ ἀριστεύησι ληψόμεθα ἀντὶ τοῦ ἄριστος ἦ, οἷον ἄξιον τὸν ἐν εἰρήνῃ τιμώμενον ἀνδραγαθεῖν ἐν πολέμῳ. τὸ δὲ δεύτερον, ἐπεὶ τὸν ἐπαγγελλόμενον κατὰ μάχην ἄριστον εἶναι ἐστάναι δεῖ καὶ τὸν κίνδυνον ὑπομένειν. Α μάχη ἔνι : τὸ μάχη ἔνι πρὸς ἄμφω δύναται. ^[5]
- 11 409b T τὸν δέ {μάλα χρεώ}: Ἀλεξίων (fr.
- 11 409c1 44 B.) <τὸ> "τόνδε" ἐν μέρος λόγου ἐκδέχεται καὶ παροξύνει, ἵνα ἰσοδυναμῇ ἀναφορικῇ τῇ τοῦτον. Τυραννίων (fr. 23 P.) δὲ δύο μέρη λόγου ποιεῖ, ἵνα ᾗ τοῦτον δέ, κατὰ ἀναφορὰν ὁμοίως.

ἔφραμεν δὲ ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ ἢ διὰ τοῦ δε ἐπὶ ταύτης τῆς ἀντωνυμίας ἐπέκτασις σπανίως μὲν εὑρέθη ἐπ' ἀναφορᾶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ "τοῦσδε δ' ἔα φθινύθειν" (B 346), ὥστε οὐδὲν κεκώλυκε καὶ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτο παραδέξασθαι διὰ τὸ ἤδη πεπεῖσθαι τὴν παράδοσιν. βεβαιότερα μέντοι ἐστὶν ἢ τοῦ Τυραννίνωνος ἀνάγνωσις· οὐδὲν γὰρ ἐναντιοῦται. Α {τὸν δὲ μάλα χρεώ;} δύο μέρη λόγου τὸ τὸν δέ, ὡς φησιν Ἀλεξίων· σπανίως γὰρ αὕτη ἡ ἀντωνυμία ἐπεκτείνεται παρὰ τῷ ποιητῇ. ^[10]

11 409c2 Τ ἐστάμεναι κρατερῶς < ἦ τ' ἔβλη τ' ἦ τ' ἔβα λ' ἄλλον > : ἦτοι συναπτέον ὅλον τὸν στίχον· βραχὺ διασταλτέον < δὲ > παντελῶς ἐπὶ τὸ κρατερῶς καὶ ἐπὶ τὸ ἔβλητ ο, ἵνα ὁ ἦ σύνδεσμος κέηται ἀντὶ συναπτικοῦ.

11 410a1 ὁ δὲ λόγος ἐστάναι δεῖ, εἴτε ἐβλήθη εἴτε ἔβαλεν ἄλλον, οἷον εἴτε βληθείη εἴτε βάλοι τινά. ἢ στικτέον ἐπὶ τὸ κρατερῶς· ὃ καὶ βέλτιον· ἔσονται γὰρ διαζευκτικοὶ οἱ σύνδεσμοι. ὁ δὲ λόγος· ἰσχυρῶς ἐστάναι δεῖ· ἢ γὰρ ἐβλήθη ἢ ἔβαλεν ἄλλον. Α τελεία δὲ εἰς τὸ κρατερῶς. ^[5]

11 410a2 Τ ἔλσαν δ' ἐν μέσοισι < μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες > : ψιλωτέον τὸ ἔλσαν, ὅτι Αἰολικωτέρα ἡ κλίσις.

11 413a τὸ δὲ ἐξῆς ἐστίν, ἐν μέσοις αὐτοῖς συνέκλεισαν τὸν Ὀδυσσεά. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ ἔλσαν". καὶ εὐτελὲς γίνεται ἡ σύνθεσις, καὶ ἡγνόηται τὸ λεγόμενον· οὐ γὰρ λέγει, ἑαυτοῖς πῆμα τιθέντες, οἱ Τρῶες, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεῖ. Α ἔλσαν δ' ἐν μέσοισι : δεινὴ ἡ ἀγωνία· οὐδὲ γάρ, εἰ θέλοι ὑποχωρεῖν, ἔξεστιν αὐτῷ. ^[5]

11 413b b (BCE 3 E 4) Τ < ἔλσαν : > ψιλωτέον {δὲ}· Αἰολικὴ γάρ ἐστιν ἡ κλίσις παρὰ τὸ ἔλλω· οὐ γὰρ τοῦ ἔλσαν ἐστὶ συγκοπή.

11 413c Τ μετὰ σφίσι : ὀρθοτονητέον· εἰς σύνθετον γὰρ ἡ μετάληψις καὶ κατέχεται ὑπὸ τῆς προθέσεως.

11 413d1 Α < μετὰ σφίσι : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ σφίσι.

11 413e1 Α im μετὰ σφίσι : Νικάνωρ (p.

11 413e2/d2 212 Friedl.) διαστέλλει τὸ σφίσι τῶν ἐξῆς. ὀρθοτονητέον δὲ τὸ σφίσι. Τ μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες : διὰ τῆς ἀναφωνήσεως ἀνακτᾶται τὸν ἀκροατήν· λίαν γὰρ αὐτὸν ἐξεφόβησεν.

11 413f φησὶν οὖν ὅτι ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ ἐκύκλωσαν τὸν Ὀδυσσεά. Τ ὡς δ' ὅτε κάπριον <—δεινόν περ ἐόντα > : ἐναργὲς τὸ παράδειγμα πρὸς τὸ καθ' ἑνα μὲν ὑπερέχειν τῶν κυκλωσάντων, ὀχλεῖσθαι δὲ τῷ πλήθει.

11 414-8 b (BCE 3 E 4) Τ θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσσιν : συμπαρατρίβει γὰρ τὸ γένειον, b (BCE 3 E 4) Τ ἀκονῶν τὸν ὀδόντα· οὐ γὰρ ἐπὶ τὸ δάκνειν ὁ κάπρος ὀρμᾷ, ἵνα ἀναστείλῃ τὰς γένυς, τῇ δὲ ἐμβολῇ μόνον ἀμύνεται.

11 416a b (BE 3 E 4) Τ θήγων < λευκὸν ὀδόντα > : καὶ τοῦτο ἐμφορὲς καὶ οὗτος γὰρ λογισμῷ προπαρασκευάζεται.

11 416b b (BCE 3) Τ < κόμπος ὀδόντων : > εἰκότως· κενοὶ γάρ εἰσιν.

11 417 Τ il < ἄφαρ : > νῦν τὸ ἄφαρ ἀντὶ τοῦ ῥαδίως.

11 418 Τ il οὔτασεν ὦμον ὑπερθεν μετάλμενος < ὀξεί δουρί > : καὶ ἐνθάδε διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον.

11 421a ἀμφίβολον δὲ καὶ τὸ ἐξῆς· ἦτοι γὰρ μετάλμενος ὀξεί δουρί, οἷον σὺν τῷ δόρατι ἐφαλλόμενος, ὡς ἐκεῖ "καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον" (Θ 186). ἢ καθ' ὑπερβατόν, οὔτασεν ὀξεί δουρί, καθὸ διαστελοῦμεν βραχὺ ἐπὶ τὸ μετάλμενος. Α ὦμον ὑπερθεν < μετάλμενος > : στιγμὴ εἰς τὸ ὑπερθε. ^[5]

11 421b

- τινὲς ὑπερθε μετάλμενο ς , ἐκ τοῦ ἄνωθεν μέρους τᾶφαιρούμενος†, b (BCE 3 E 4) T τοῦ κατὰ τὴν ὑψηλοτάτην ἐπιφάνειαν. T < ὑπερθεν ἐπάλμενος : > γράφεται "ὑπερθε μετάλμενος".
- 11 421c A im < δουρί : > γράφεται "χαλκῶ".
- 11 421d A int < Θόωνα : > καὶ "Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα" (N 545).
- 11 422a T il {αὐτὰρ ἔπειτα θόωνα καὶ} "Ἐννομον : ὅτι οὗτος ὁ Ἐννομος ὁμώνυμός ἐστι τῷ ἐν τῷ Διακόσμῳ "Μουσῶν δὲ Α Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος" (B 858).
- 11 422b AT il < ἀΐξαντα : > γράφεται καὶ "ἀΐσσοντα".
- 11 423 A im < δουρὶ κατὰ πρότμησιν : > οὕτως Ἀρίσταρχος "δουρὶ κατὰ πρότμησιν".
- 11 424a1 A im κατὰ πρότμησιν διὰ τοῦ ς .
- 11 424a2 ἔν τισι κεῖται τὸ τ . T {δουρὶ κατὰ} πρότμησιν : ὅτι ἅπαξ τὴν πρότμησιν ὠνόμασεν.
- 11 424b ἔστι δὲ ὁ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τόπος κατὰ τὴν λαγόνα, διὰ τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ τέμνεσθαι τεχθέντα τὰ παιδία. τοῦτον δὲ λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἤτρον. A πρότμησιν : ἅπαξ εἴρηται Ὀμήρῳ.
- 11 424c ἔστι δὲ ὁ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, ὃν λέγομεν ἡμεῖς ἤτρον. T πρότμησιν : Διονύσιος ὁ Θραῶξ (fr.
- 11 424d 15 Schm.) τὴν ὀσφῦν, Φυλότιμος ἱατρὸς (fr. om. St.) τὸν τράχηλον, Ἀρίσταρχος τὸ ἀπὸ τῆς ἥβης ἕως τοῦ ὀμφαλοῦ, τὸ ἤτρον. Παρμενίσκος (fr. 4 B.) δὲ τὸν ὀμφαλὸν διὰ τὸ τοῦτον πρῶτον ἐκτέμνεσθαι γεννωμένου τοῦ βρέφους ἢ ὅτι κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται ἴσα ὁ ἄνθρωπος. A πρότμησιν : οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἥβης ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἱεουργεῖται· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν, ἣν οὐδαμοῦ τιτρώσκει ὁ ποιητής, ὅτι τοῖς θεοῖς δίδοται αἷτιον ὃν ζωογονίας καὶ σπερμάτων. ^[5]
- 11 424e1 T οἱ μὲν τὸν ἀπὸ κύστεως ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ τόπον, οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν, ἣν οὐδαμοῦ ὁ ποιητής τιτρώσκει ὡς αἰτίαν τῶν ζωογονούντων σπερμάτων.
- 11 424e2 b (BCE 3 E 4) ἀγοστῶ : τῇ δρακί, παρὰ τὸ ἄγειν.
- 11 425 οἱ δὲ τῇ ἀγκάλῃ· οἱ δὲ ἐκατέρῳ {ἀγοστῶ}. νῦν δὲ οὐ δύναται ἀγκῶνι· τίς γὰρ ἀγκῶνι δράσεται γῆς; b (BCE 3 E 4) T < αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο : > ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ λόγου ὅλος ὁ στίχος.
- 11 427 A im < εὐηγενέος : > εὐφυοῦς τῷ σώματι. b (BCE 3 E 4) T il πολύαινε : πιστὸς ὁ ἐκ πολέμιων ἔπαινος.
- 11 430a ἢ εἰρωνεύεται. ἢ παρὰ τὸ αἰνόν ἢ σύνθεσις. b (BCE 3 E 4) T πολύαινε : μυθολόγε καὶ φλύαρε. A im δόλων ἄ τ ' ἠδὲ πόνοιο : ὅτι ἐμφαίνει τὸν Ὀδυσσεά ἐξ ἱστορίας παρειληφῶς δόλιον καὶ ἐπὶ τούτῳ διαβεβλημένον.
- 11 430b A δόλων ἄ τ ' ἠδὲ πόνοιο : καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 121—2) φησὶν "ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεύς παντοίοισι δόλοισι", ὥστε ἄμφω ἐνὸς τὰ σωματία.
- 11 430c σωματικά δὲ καὶ ψυχικά ἐπαινεῖται Ὀδυσσεώς. T < Ἰππασίδησι : > γράφεται "Ἰππασίδῃν".
- 11 431 A int τοιῷ δ ' ἄνδρε < κατακτείνας καὶ τεύχ ε ' ἀπούρας > : ὅτι ἀκαίρως προσέρριπται τὸ ἡμιστίχιον· οὐ γὰρ ἐπιτρέπει τὰ τῆς περιστάσεως σκυλεύειν.
- 11 432a A ἔφαμεν δὲ (sc. ad Θ 109) τὴν διὰ τοῦ δε ἐπέκτασιν προπερισπᾶσθαι, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους φύσει μακράν· διὸ σημειούμεθα τὸ "τῷδε δὲ νῶϊ" (Θ 109) παροξυνόμενον. AT < καὶ τεύχ ε ' ἀπούρας : > ὡς τούτου παρεπομένου τοῖς φονεύουσιν. ^[5]
- 11 432b T t τοιῷ δ ' ἄνδρε κατακτείνας <—ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης > : βάρβαρος ἢ ἀλαζονεία ἐν τοιούτῳ καιρῷ προφερομένη b (BCE 3 E 4) T μεθ' ὑπερβαλλούσης ὑπερηφανίας.
- 11 432-3

- b (BCE 3 E 4) πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν <χρόα ἔργαθεν> : οὕτω "χροός" αἱ Ἀριστάρχου Ζηνοδότειος δέ ἐστιν ἡ χρόα .
- 11 437a στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἔργαθεν · τὸ γὰρ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστι, τὸ δόρυ διελθὸν τὴν πανοπλίαν (cf. Λ 435—6) ὅλον τὸν ἐπὶ ταῖς πλευραῖς χρώτα ἐχώρισεν αὐτῶν, οἷον διέσπασε τὰς σάρκας ἀπὸ τῶν ὀστέων (cf. 437). οὐ μὴν εἶασεν ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ βάθος ἐλθεῖν ὥστε τῶν ἐντοσθιδίων ἄψασθαι (cf. Λ 437—8). A <χρόα :> Ἀρίσταρχος "χροός". ^[5]
- 11 437b1 A int "χροός" {δὲ} καὶ χρόα διχῶς Ζηνοδότ <ει> ος δὲ ἡ χρόα .
- 11 437b2 T χρόα : τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, οὐ τὴν ἄχρι τῶν ἐμπαθῶν μερῶν σάρκωσιν.
- 11 437c b (BCE 3) T <ἔγκασι :> ὡς τέρασιν.
- 11 438 T il γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς <ὅ οἱ οὐ τι τέλος κατακαίριον ἦλθεν> : αἱ Ἀριστάρχου οὕτως τέλο ς , καὶ σχεδὸν ἅπασαι· ἔγνω ὅτι οὐ κατὰ καίριον τέλος ἦλθεν ἡ πληγὴ, οὐκ εἰς καίριον τόπον ἐτελεύτα.
- 11 439a1 Ζηνόδοτος δὲ γράφει "βέλος", κακῶς οὐ βέβληται γάρ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε. λέγει δὲ τέλος τὸ τῆς ζωῆς. A Ἀρίσταρχος τέλο ς . ^[5]
- 11 439a2 A int Ζηνόδοτος γράφει "βέλος" T il γνῶ δ' Ὀδυσσεὺς <ὅ οἱ οὐ τι βέλος κατακαίριον ἦλθεν> : ἔγνω ὅτι οὐκ εἰς καίριον ταύτῃ ἐτελεύτησεν ἡ βολή· φησὶ γὰρ "ὥς εἰπὼν οὔτησεν" (Λ 434), "οὐδέ τ' ἔασε / Παλλάς" (Λ 437—8) καὶ ἐπάγει "φθῆ σε τέλος θανάτοιο" (Λ 451).
- 11 439b1 ἔστι δὲ θαυμάσαι τὸ ἀτάραχον Ὀδυσσέως· οὐχ ὡς Ἀχιλλεὺς "σάκος μὲν ἀπὸ ἔο <χειρὶ παχείη/ > ἔσχετο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος / ῥεῖα "διελεύσεσθαι" (Υ 261—3). T ἔγνω ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι οὐκ εἰς καίριον ἐτελεύτησεν ἡ βολή· φησὶ γὰρ "ὥς εἰπὼν οὔτησεν", "οὐδέ τ' ἔασε / Παλλάς"· καὶ ἐπάγει "ἦ μάλα δὴ σε" (Λ 441) καὶ πάλιν "φθῆ σε τέλος". ^[5]
- 11 439b2 ἔστι δὲ †ταρβῆσαι† τὸ ἀτάραχον Ὀδυσσέως, πῶς εὐθύς τιτρώσκει μὴ δειλιάσας τὴν πληγὴν. b (BCE 3 E 4) ᾧ δει λ' ἦ μάλα δὴ σε : ἐπεὶ μετὰ τὰς προσαγορευτικὰς ἀνάγκη στίζειν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια μαρτυρεῖ στίζουσα μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, οὐκ ἔστι δὲ πλήρης, ἀλλὰ συνήλειπται, οὕτως δὲ ἡμῶν ἀναγινωσκόντων πεπονθυῖαν τὴν λέξιν βαρβαρισμὸς γίνεται, εἴτε ὀξυνοῖμεν εἴτε περισπᾶσοιμεν, ἀναγκαίως ἐκ πλήρους γράφειν τὴν λέξιν, ᾧ δει λ ἔ , δεῖ, ἵνα καὶ ἡ στιγμή καὶ ὁ τόνος ἀναλόγως καὶ Ἑλληνικῶς ἔχη. ^[5]
- 11 441a1 οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος (p. 115 Schm.) μαρτυρεῖ· τὸ μὲν γὰρ μέτρον οὐκ ἂν δόξαι βλάπτεσθαι τοῦ στοιχείου προστεθέντος, ἐπεὶ ὅταν δέη ὑγιὲς αὐτὸ παριστάναι, πάλιν ἀφαιρεθήσεται, ὡς "βουκόλε, ἐπεὶ οὔτε κακῶ" (υ 227), "ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω" (Ο 18). οὕτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς "ᾧ δειλέ, οὐ μὲν σοί γε" (Λ 452). A {ᾧ δειλ' } : ἐκ πλήρους τὸ δειλ ἔ . ^[10]
- 11 441a2 καὶ στικτέον διὰ τὴν κλητικήν. T <κιχάνεται :> ἀντὶ τοῦ κιχήσεται.
- 11 441b T il <ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι :> περισσὴ ἡ ἐπί.
- 11 442 T il κλυτοπώλῳ : τῷ ἰσχυροῦς—διαφυγεῖν δύναται.
- 11 445 A καὶ ὁ μὲν φύγα δ' αὐτίσ <—ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς> : αἰσchrὰ ἡ φυγὴ ἀπειλῇ μόνῃ γενομένη τραυματίου ἀνδρός.
- 11 446–9 οὐκ ἄτοπον δὲ ἀλαζονεύεσθαι Ὀδυσσέα προάρξαντος ἐκείνου. καὶ ὅτι παρ' ὀλίγον ἀνηρημένος κεκράτηκε τοῦ πολέμιου. b (BCE 3 E 4) T <φύγαδε :> φύγαδε ὡς οἴκαδε.
- 11 446a ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ εἰς φυγὴν, οὐ μὴν <ἐν> τῷ "τοὺς ἔλε <ν> , οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώνοντο" (Π 697)· ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς οὐ μετὰ τῆς εἰς διὸ καὶ τινες υπέλαβον, μὴ καὶ δύο μέρη λόγου εἰσίν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Καθόλου (1, 498,8). A <φύγαδε :> ἀπὸ τῆς φύξ. ^[5]

- 11 446b T il < ὦ Σῶχ' : > ἐκ πλήρους Ἀρίσταρχος "ὦ Σῶκε".
- 11 450a1 A int "ὦ Σῶκε" ἐντελῶς αἰ Ἀριστάρχου.
- 11 450a2 T il φθῆ σε τέλος < θανάτοιο κιχήμενον , οὐ δ' ὑπάλυξας > : εἰ καὶ ἔφυγες, κιχήμενον ἔφθη σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου.
- 11 451a b (BCE 3) T φθῆ σε τέλος < θανάτοιο > : πρόδηλον κάκ τούτου ὅτι γραπτέον "τέλος κατακαίριον" (Λ 439).
- 11 451b Ζηνόδοτος δὲ γράφει πάλιν "φθῆ σε βέλος θανάτοιο". Α ὅσσε καθαιρήσουσι : παλαιὸν ἔθος.
- 11 453 "χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν" (λ 426). T ὠμησταί : Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων (fr.
- 11 454a 24 P.) δὲ ὡς κομῆται, σύνθετον ἐκδεχόμενος τὴν λέξιν. ἄμεινον δὲ λέγει <ν> ὡς ὅτι τὰ εἰς της λήγοντα, τῷ η παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ ς , ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, ὀξύνεται, ἐρρηστής, "ὀρχηστής" (cf. Π 617. Ω 261). οὕτως οὖν καὶ ὠμηστή ς . Α ἐρύουσιν : προπαροξύνεται· ἐνήλλακται γὰρ ὁ ἐνεστὼς χρόνος ἀντὶ μέλλοντος. ^[5]
- 11 454b1 οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀλεξίων (fr. 45 B.) περισπᾶ, οὐκ εὖ· ἐπεὶ, φησὶν, ἐν τῷ ἐξῆς στίχῳ ὁ μέλλων παρελήφθη περισπώμενος "αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί" (Λ 455). ἔλαθε δὲ τὸν ἄνδρα ἢ τοιαύτη ὕφεςις τοῦ ς Ἀττική οὔσα καὶ περισπῶσα τοὺς μέλλοντας διὰ τι αἴτιον, εἰ παραλήγοιτο τῷ ι συνεσταλμένῳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ "τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ" (ο 546). τὸ μέντοι ἐρύω οὐ δύναται ἔχεσθαι ταύτης τῆς φύσεως, ἀλλ' ἔστιν ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος. Α {ὠμησταί ἐρύουσι;} προπαροξυτόνως τὸ ἐρύουσι ν . ^[5]
- 11 454b2 ἐνεστὼς γὰρ ἔστιν ἀντὶ μέλλοντος. T {αὐτὰρ} ἐπεὶ κε θάνω : οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ , "ἔμ', εἴ κε θάνω".
- 11 455a1 ἡ δὲ διὰ τοῦ π , ἐπεὶ κε θάν ω , γραμματιστῶν. Α Ἀρίσταρχος "{αὐτὰρ} ἔμ', εἴ κε θάνω".
- 11 455a2 A im αἰ Ἀριστάρχου " <ἔμ'> , εἴ κε θάνω".
- 11 455a3 T ἐπεὶ κε θάνω : ἐὰν ἐκ τοῦ τραύματος τηλικούτον ἐπακολουθήσῃ.
- 11 455b προεنعυριάζει δὲ τὴν γνώμην τῶν Ἀχαιῶν ὡς ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθνήσκων. b (BCE 3 E 4) T ὡς εἰπὼν Σώκοιο δαΐφρονος < ὄβριμον ἔγχος > : πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἐκ τοῦ Σώκου χρωτὸς τὸ ἑαυτοῦ ἔγχος εἴλκεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου χρωτὸς τὸ τοῦ Σώκου δόρυ· καὶ ἔστιν ὑγιές· λέγει γὰρ "κῆδε δὲ θυμόν" (Λ 458), οὐ τοῦ νεκροῦ, ἀλλὰ τοῦ Ὀδυσσεύς. ^[5]
- 11 456 τὸ δὲ ἑαυτοῦ ἔγχος εἵασεν οὕτως. κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου βραχὺ διασταλτέον· τὸ γὰρ τοῦ Σώκου δόρυ ἐκ τοῦ ἰδίου χρωτὸς ἐξέλκει. μένει μὲν οὖν ἡ ἀμφιβολία καὶ οὕτως, ἐπεὶ μὴ πρόσκειται τὸ τίνος χρωτὸς (cf. Λ 457). ἐὰν δέ τις συνάπτῃ, μᾶλλον ἀμαρτήσεται. Α ἔξω τε χροὸς < ἔλκε > : τοῦ ἰδίου χροός.
- 11 457a καὶ μεῖζον τὸ κατόρθωμα Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς, ὅτι ἀκμὴν ἐμπεπηγότες τοῦ δόρατος ἐφόνευσεν τὸν πολέμιον. b (BCE 3 E 4) T < εἴλκε : > Ἀρίσταρχος "ἔλκε".
- 11 457b1 A im "ἔλκε" {δὲ} ἄνευ τοῦ ι T αἶμα δέ οἱ σπασθέντος : οὕτως Ἀρίσταρχος οἱ, αἶμα δὲ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεϊ.
- 11 458a Ζηνόδοτος δὲ γράφει "αἶμα δὲ οὐ σπασθέντος". γίνεται δὲ τὸ ἑαυτοῦ, ὃ οὐχ ἀρμόζει. Α αἶμα δὲ οἱ < .
- 11 458b1 .. > ἀνέσσυτο : αἶμα δέ οἱ ἀνέσσυτ ο , αὐτῷ. ἐπὶ δὲ τῆς λεπτοτέρας πληγῆς "αἶμα δ' ἀνηκόντιζε" (E 113). T σημειῶσαι ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς λεπτοτέρας πληγῆς "ἀνηκόντιζε" φησὶν, ἐπὶ δὲ τῆς μεζονος ἀνέσσυτο· τὸ γὰρ πολὺ οὐκ ἀκοντίζεται.
- 11 458b2 b (BCE 3 E 4) < ὅπως ἴδον : > γράφεται καὶ "ἐπεὶ ἴδον".
- 11 459a

Α im ὅπως ἴδον αἶ μ ' Ὀδυσῆος : καλῶς ἄρα Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις ἐσθῆτα φοινικῆν ἐν τοῖς πολέμοις φορεῖν, ἵν' εἰ τρωθείη τις †λανθάνει† τοὺς πολεμίους διὰ τὸ ὁμόχρουν.

11 459b b (BCE 3 E 4) Τ κεκλόμενοι κα θ ' ὅμιλον < ἐ π ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν > : τὸ καθ' ὅμιλον δύναται μὲν καὶ τοῖς ἐξῆς προσδίδοσθαι, οἷον κατὰ πληθος ἐπῆλθον αὐτῷ.

11 460a1 πολὺ δὲ κρεῖσσον τοῖς ἐπάνω συνάπτειν παρακελεύσα < ν > το γὰρ τῷ πλήθει ἐαυτῶν. Α τοῦ πρώτου τὸ καθ' ὅμιλο ν .

11 460a2 Τ il < αὐτὰρ ὁ γ ' > ἐξοπίσω ἀνεχάζετο , < αὔε δ ' ἐταίρους > : συγγνωστέον· ἐν ἐσχάτοις γάρ ἐστιν.

11 461a εἰκότως οὖν ὑποχωρεῖ καὶ βοᾷ τοὺς συμμάχους. b (BCE 3) Τ αὔε {δ' ἐταίρους}: ψιλῶς τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν.

11 461b1 ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν ἢ ἄπτειν, τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον < τὸ ἀφαύω > . Α {αὔε δ' ἐταίρους;} ψιλωτέον.

11 461b2 †ἔστι δὲ† ἐπὶ τοῦ ξηραίνω. Τ < ἥϋσεν:> ὅτι παρῆκε τὸ τί φωνῶν, οἷον βοηθεῖτε.

11 462a Α im < ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός : > ὅσον ἡδύνατο.

11 462b Α int ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός : ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν 'αὐτοῦ'.

11 462c1 τὸ δὲ σχῆμα πολλαχῇ, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ "ἐκ πυκινῆς ὕλης πτόρθον κλάσε ὥς ρύσαιτο περὶ χροῖ μήδεα φωτόσ" (ζ 128—9). μεγαλόφωνος δὲ παραδίδοται ὁ Ὀδυσσεύς "ἀλλ' ὅτε δὴ ὅπα τε μεγάλην" (Γ 221). Τ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν 'αὐτοῦ' φωτός εἶπε.

11 462c2 b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ σχῆμα πολλαχῇ, ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα· "ὅπως ρύοιτο† περὶ χροῖ μήδεα φωτόσ". δείκνυσι δὲ διττὴν εἶναι τὴν φωνήν, τὴν μὲν θωρακικὴν, τὴν δὲ πλατεῖαν καὶ οἰονεῖ σφοδροτέραν ἐκ κεφαλῆς. b (BE 3 E 4) τρις δ ' αἶεν ἰάχοντος < ἀρηΐφιλος Μενέλαος > : ὥς αἴτιος τῆς μάχης νῦν προσεκτικὸς διὰ τὴν ἀπουσίαν Ἀγαμέμνονος· b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὥς φίλος Ὀδυσσεῖ, b (BE 3 E 4) Τ "ἔξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι" (δ 175).

11 463 Τ αἰσθόμενος δὲ ὥς οὐκ ἔστιν ἀξιόμαχος, προσλαβεῖν Αἴαντα ἐνθυμεῖται. b (BE 3 E 4) Τ αἶψα δ ' ἄ ρ ' Αἴαντα < προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα > : χάριεν τὸ τῆς περιπετείας, τὸ τὸν ἀλκιμώτατον εὐρεθῆναι πλησίον. ^[5]

11 464 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ αἶψα τῆς ἐπέξεως αὐτοῦ καὶ προθυμίας σημαντικόν. Τ < ἵκετο φωνή : > Ἀρίσταρχος "ἵκετ' αὐτή".

11 466a1 Α im ἵκετο φωνή : "ἵκετ' αὐτή".

11 466a2 οὕτως, ἵνα συνάδῃ τῷ "τρις μὲν ἔπειτ' ἥϋσε" (Λ 462). Τ τῷ ἱκέλῃ , ὥς εἴ ἐ βιώατο : ὥς εἰ · καιρὸν γὰρ οὐκ εἶχε νῦν σαφῶς δηλῶσαι τὸ πρᾶγμα ὁ Ὀδυσσεύς, μόνον δὲ βοᾷ.

11 467a1 Τ βιώατο : ἀπὸ γὰρ τοῦ πολυτλήμονος στοχάζεται ὥς, εἰ μὴ τῇνάγκασται†, οὐκ ἂν ἐβόησεν.

11 467b1 Τ οὐχὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἱκέλῃ, ἀλλ' αὐτῷ τῷ ὥς εἴ ἐ βιώατο · στοχάζεται γὰρ ὥς ὁ ταλασίφρων (cf.

11 467a2/b2 Λ 466) οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἡνάγκαστο, ἐβόησεν. b (BCE 3 E 4) < τῷ ἱκέλῃ , ὥς εἴ ἐ βιώατο : > ὁ νοῦς τοιαύτη, οἷα ἂν γένοιτο καταπονουμένου ἀνδρός.

11 467c Α int ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον : ἄμεινο ν , ἐκείνῳ δηλονότι, βοηθεῖν ἥπερ ὧδε σχολάζειν.

11 469 b (BCE 3) Τ < ἐνὶ Τρώεσσι : > γράφεται "μετὰ Τρώεσσι".

11 470 Α im ἀμ φ ' ἔλαφον < κεραὸν βεβλημένον > : οὐ δειλὸς ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτι ἐλάφῳ εἵκασται· οὐ γὰρ ἰσχύος δηλωτικὸν τὸ τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ τῶν ὁμοίων παθημάτων.

11 475a

- θανούση δὲ αὐτὸν ἐλάφῳ εἰκάζει, ἵνα αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον. A b (BCE 3 E 4) Τ ἀμ φ' ἔλαφον : μερικὴ ἢ παραβολὴ πρὸς τὴν πληγὴν καὶ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων καὶ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βαλόντος, καὶ ὥσπερ θῶας ἀπελαύνει λέων ἐπιφανείς, οὕτω καὶ τοὺς Τρῶας ὁ Αἴας.
- 11 475b b (BCE 3 E 4) Τ < τὸν μὲν τ' ἤλυξε : > τὸν ἄνδρα δηλονότι.
- 11 476 A im αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὠκύς οἶστος : πρὸς τὸ πιθανὴν γενέσθαι τὴν ἔφοδον τῶν πολλῶν ζώων.
- 11 478 ἄγει δὲ καὶ ἐπ' ἐκεῖνο ἡ ἔννοια ὅτι οὐδ' ἂν τῷ Ὀδυσσεῖ προσῆλθον οἱ βάρβαροι, εἰ μὴ διὰ τὸ τετρωσθαι πεπονημένῳ. b (BCE 3 E 4) Τ ἐν νέμει σκιερῷ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐν νέμει γλαφυρῷ".
- 11 480a τοῦτο δὲ σπηλαίῳ ἢ ἄντρῳ οἰκεῖον, νομὰς δὲ ἔχοντι ἔνυπὸ συνδένδρῳ τόπῳ ἀνάρμοστον. A < ἐν νέμει : > νέμος σύμφυτος τόπος καὶ εἰς νομὴν πεποιημένος.
- 11 480b T il λῖν : περισπαστέον κατὰ νόμον τῶν μονοσυλλάβων αἰτιατικῶν· πᾶσα γὰρ αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος εἰς ν λήγουσα περισπᾶται, ἀπέστραπται δὲ τὸν ὀξὺν τόνον, †μοῦν†, μνᾶν, "σῦν" (I 539 al.
- 11 480c), μῦν. ταύτῃ καὶ ἡ κλειδα αἰτιατικὴ γενομένη κλεῖν περισπᾶται, τῆς εὐθείας ὀξυνομένης. ταῦτα Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῳ τῆς Καθόλου (1,415,5). A ἄλλως· < λῖν : > ἔδει μὲν περισπωμένως, ὡς μῦς μῦν· τὸ γὰρ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. ^[5]
- 11 480d 807 dub.) "αἰ μὲν ῥα λῖεσσιν", ὡς μῦεσσιν. Ἀριστάρχῳ δὲ ἐπέισθη ἡ παράδοσις ὀξύνονται. A σίντην· θῶες μὲν τε < διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει > : Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζώων (sc.
- 11 481a 9,1 p. 610 a 13) φησὶ θῶας καὶ λέοντας πολέμια εἶναι, σαρκοφάγα ὄντα καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὴν τροφὴν ποριζόμενα. ἔμπειρος οὖν τούτων καὶ πρὸ Ἀριστοτέλους ὁ ποιητής. AT αὐτὰρ ὁ δάπτει : αὕτῃ ἡ ἐπεξεργασία τῆς παραβολῆς οὐ πρὸς τὸ προκείμενον. ^[5]
- 11 481b Τ αἴσων ᾧ ἔγχει < ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ > : ἢ ἐπὶ τὸ αἴσων βραχὺ διασταλτέον ἢ ἐπὶ τὸ ἔγχει ι .
- 11 484a καὶ ἀμφοτέρω ἐγκατάσκευα· τὸ μέντοι δεύτερον δοκεῖ λείπειν τῇ σύν προθέσει, ὡς καὶ ἐκεῖ "ἔγχει ἐπαῖσων" (K 348). A αἴσων : στιγμή εἰς τὸ αἴσων ν .
- 11 484b οὐ πρὸς τρῶσιν δὲ ὥρμα (ἄπιστον γὰρ τοῦτο), ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐκφοβῆσαι μόνον. b (BCE 3 E 4) Τ < νηλεὲς ἥμαρ : > τὴν χαλεπὴν ἡμέραν, τουτέστι τὸν θάνατον.
- 11 484c A im στῇ δὲ παρέξ : παρέστη δέ.
- 11 486a καὶ περισσὴ ἢ ἔξ, ὁμοίως τῷ "ᾧσα παρέξ" (ι 488). A < παρέξ : > ἀντὶ τοῦ παρά.
- 11 486b καὶ ὀξύνεται. T il εἴως θεράπων < σχεδὸν > ἤλασεν ἵππους : ὁ τοῦ Μενελάου· Ὀδυσσεὺς γὰρ οὐκ ἔχει ἵππους ἅτε δὴ νησιώτης.
- 11 488a1 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ νῦν διὰ τὴν χρεῖαν οὐκ εἶα ὁ καιρὸς Μενέλαον εἰπεῖν "ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσο" (Θ 105). Τ τοῦ Μενελάου· ἄνιππος γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς.
- 11 488a2 A int < Αἴας δέ : > ἔσχατος ἀριστεύει Αἴας ὡς νωθός (cf.
- 11 489 Λ 559). T il Πριαμίδην, νόθον < υἱόν > : ἐπὶ τὸ Πριαμίδην βραχὺ διαστέλλειν ἀξιοῦσί τινες, οὐκ ἀπιθάνως, ἵνα μὴ συνάπτωμεν τῷ πατρωνυμικῷ τὸν υἱὸν καὶ ζήτημα ποιῶμεν περὶ τινὰ ὥσπερ ἐξήγησιν ἢ ἐπανάληψιν.
- 11 490a περισδὸν δὲ τὸ—ἐμπεριέχεται. A Πριαμίδην, νόθον υἱόν : τελεία εἰς τὸ Πριαμίδην ν, καὶ μετ' ἐμφάσεως ἢ ἐπανάληψις τοῦ δηλουμένου.
- 11 490b b (BCE 3) Τ καὶ πάλιν εἰς τὸ υἱόν τελεία. b (BCE 3) ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς <—βάλλει > : καὶ ἐπὶ Διομήδους (sc.

- 11 492-5 E 87—92) ἡ παραβολή, ἀλλὰ μείζων ἐκεῖ διὰ τὴν ἐπικουρίαν Ἀθηνᾶς (cf. E 1—8). οὐ μὴν οὐδὲ αὕτη εἰκῇ πρόσκειται· τὸ γὰρ κάτεισι (492) τὴν ἀκώλυτον ὁρμὴν ὑποφαίνει, καὶ τὸ ὀπαζόμενος (493) οἷον ἐπειγόμενος. b (BCE 3 E 4) T πεδίον δὲ κάτεισι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πεδίον δὲ δίηται". ^[5]
- 11 492 τὸ δὲ κάτεισι τὴν ἐξ ὕψους καταφορὰν δηλοῖ. A πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας : πρὸς τὸ σημαινόμενον, πότερον ὅτι φυλλορροεῖ καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραίνόμενα τὰ δένδρα ἐκ ριζῶν ἀναβάλλεται ὑπὸ τῶν χειμάρρων.
- 11 494a ἢ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρωνται τῷ ὄμβρῳ, ὃ καὶ ὑγιές. A πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας <πολλὰς δέ τε πεύκας> : ἢ τὰς μὴ παρὰ τὸν ποταμόν, ἀλλ' ἄνω που οὕσας, ἵνα τὸ πλεῖθος τοῦ ρείθρου δηλοῖ· ἢ ἂς οἱ δρυτόμοι τιθέασιν πρὸς τὸ ξηρανθῆναι· b (BCE 3 E 4) T "ἢ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται <ποταμοῖο παρ' ὄχθας>" (Δ 487): T καὶ διὰ τὸ δυσμετακόμιστον τῶν ξύλων ἐῷσι τὸν ποταμόν ἀγαγεῖν. ^[5]
- 11 494b διὰ δὲ τοῦ πολλαπλασιάζειν τὸ πολλὰς ἐπαίρει τὸν λόγον. b (BCE 3 E 4) T ἀφυσγετόν : Ἀρίσταρχος ὁξύνει ὁμοίως τῷ "ὑέτόν" (M 133), ὃ δὲ Τυραννίων (fr. 25 P.) βαρύνει ὁμοίως τῷ "ἀτρύγετον" (O 27 al.). ἔστι δὲ ἐκεῖνο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγειν ὅτι τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, διὰ τοῦ ετος ἐκφερόμενα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ, ἐπιθετικῶς μὲν λαμβανόμενα τρίτην ἀπὸ τέλους θέλει ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ὥσπερ ἔχει τὸ ἀμμαιμάκετος, περιμήκετος. τὸ δὲ λα <ι> λαπετός μὴ ὄν ἐπιθετικὸν ὠξύνθη καὶ τὸ "Ἰαπετός" (Θ 479) ἐπὶ κυρίου. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀφυσγετός οὐκ ἔστιν ἐπιθετικόν, ὑγιῶς ὀξυτονηθήσεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ εἴπερ αὐτὸ βαρύνομεν, δώσομεν αὐτὸ καὶ ἐπικεῖσθαί τι. A ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ <μάρνατο πάσης /> ὄχθας παρ ποταμοῖο <Σκαμάνδρου> : ἀριστερὸς τοῦ ναυστάθμου ἐστὶν ὁ Σκάμανδρος. ^[10]
- 11 498-9 T ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ : μένηται ἑαυτοῦ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἔμπροσθεν "ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσ <σ> ε Κρονίων" (Λ 336)· οὕτω γὰρ κατὰ ἴσα ἡ μάχη γίνεται, τῶν ἀρίστων ἐφ' ἑκατέρῳ μέρει ἀριστευόντων καὶ μήπω συμβαλλόντων ἀλλήλοις.
- 11 498 καταλιμπάνων δὲ Αἴαντα ποικίλλει τὸ ὑποκείμενον. T <ἀνδρῶν :> τῶν Ἀχαιῶν· φησὶ γάρ· "νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας" (Λ 503). ^[5]
- 11 500 T Νέστορα δ' ἀμφὶ μέγαν καὶ <ἀρήϊον> Ἰδομενῆα : κατακωμῳδεῖ τὸ ῥάθυμον Ἑκτορος, καθὼς φυγὼν τοὺς περὶ Ὀδυσσεά καὶ Ἀγαμέμνονα τούτοις ἑαυτὸν ἐκδίδωσιν.
- 11 501 T {ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν} ὁμίλει : ὅτι ὁμίλει ἀντὶ τοῦ ἐμάχετο, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλειν.
- 11 502 A νεῶν δ' ἀλάπαζε φάλαγγας : οἱ μὲν πλείους ἀνέγνωσαν "νέων" ὡς ξένων, ἵνα τῆς οἱ νέοι εὐθείας γενικῇ ὑπάρχοι.
- 11 503a1 ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων (fr. 46 B.) καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 51 B.) περιέσπασαν, ἵνα ἀπὸ τοῦ "τῶν νέες ὠκεῖαι" (η 36) ἦ, ἐπ <ε> ἰ, φησὶ, νοῦν οὐκ ἔχει τὸ βαρυνόμενον, τὸ μέντοι περισπώμενον, τοιαύτης ὑπαρχούσης τῆς διανοίας 'τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις'. A {νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας;} τὰς πρὸ τῶν νεῶν τάξεις. ^[5]
- 11 503a2 τινὲς δὲ "νέων" ἀντὶ τοῦ νεωτέρων. T κελεύθου : τῆς ὥς πρὸς τοὺς πολεμίους ὁρμῆς καὶ ἧς εἶχον κατ' αὐτῶν προθυμίας.
- 11 504 b (BCE 3 E 4) T παῦσεν ἀριστεύοντα <Μαχάονα ποιμένα λαῶν> : ὅτι μηδὲν προδιασυστήσας κατὰ συμπέρασμα παῦσεν ἀριστεύοντα φησίν.
- 11 506a

- ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "τῷ <δ'> οὐ πῶ τις ὁμοίος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ / κοσμήσαι ἵππους
τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας" (B 553—4). Α ἀριστεύοντα Μαχάονα : λεληθότως ἐνέφηνεν ὡς
διετίθετό τι ὁ Μαχάων. ^[5]
- 11 506b τίς δὲ ἡ ἀριστεία, ἐπὶ κεφαλαίου εἰπὼν οὐ διέξεισι κατὰ μέρος ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων. Τ κατὰ δεξιὸν
ὦμον : εἰς τὸν ὦμον τέτρωται, b (BCE 3) Τ ἵνα μὴδὲ τοῖς τρωθεῖσιν ἐπαρκῇ.
- 11 507 b (BCE 3 E 4) Τ ἠϋξήσεν οὖν τὴν ἀγωνίαν. Τ τῷ ῥα περιδίδεισαν : τῷ Μαχάονι, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς
δηλοῖ "ἱητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν <ἀντάξιος ἄλλων> " (Λ 514).
- 11 508 Τ πολέμοιο μετακλι <ν> θέντος : ἐπὶ θάτερον μέρος τῆς ῥοπῆς γενομένης.
- 11 509a b (BCE 3 E 4) Τ < πολέμοιο> μετακλινθέντος : ἀντὶ τοῦ μεταβληθέντος τοῦ πολέμου καὶ
ἐπικρατεστέρων γενομένων τῶν Τρώων.
- 11 509b Α αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα : οὐχ ὅτι τὸ δέον μᾶλλον ὀρᾷ τοῦ Νέστορος, ἀλλ'
ὅτι ἀπίθανον ἦν τοῦτον τὸν λόγον περικεῖσθαι τῷ Νέστορι ὡς περὶ ἰδίας σπεύδοντι ἀπαλλαγῆς.
- 11 510 πιθανὴ δὲ καὶ ἡ ἀναχώρησις τῷ Νέστορι κατὰ πρόφασιν τῆς τοῦ ἱατροῦ ἐπιμελείας, ἵνα μὴ καὶ
τούτου ἔρημον γένηται τὸ στράτευμα. ἀπαλλάσσει τε δευτέρων κινδύνων τὸν Νέστορα ὁ
ποιητής, καὶ ταῦτα στερόμενον τῶν σωζόντων. b (BCE 3 E 4) Τ ἄγρει , σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο ,
<πὰρ δὲ Μαχάων / —ἵππους> : τοῦτον ἐδύνατο ὁ ποιητής καὶ πεζὸν ἐπὶ τὰς ναῦς ἀγαγεῖν·
τὸν γὰρ ὦμον ἦν τετρωμένος. ^[5]
- 11 512-3 οἰκονομικῶς δὲ ἐφ' ἄρματος αὐτὸν ἐποίησεν ἀπiónτα, ἵνα διὰ τὸ τῶν ἵππων τάχος παραδράμῃ
τὴν ὄψιν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ μὴ δυνηθεῖς ἀκριβῶς καταμαθεῖν, τίς ἐστι, τὸν Πάτροκλον τοῦτο
εἰσόμενον ἐκπέμψῃ, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἡ Πατρόκλεια εἰς τὴν ποίησιν παρέλθῃ. Τ < ἄγρει : >
παρορμητικόν. ^[5]
- 11 512a1 "ἄγε" παρακελευστικόν. Τ ἰλ ἔστι δὲ τὸ μὲν ἄγρει παρορμητικὸν ἐπίρρημα, τὸ δὲ "ἄγε"
παρακελευστικόν.
- 11 512a2 b (BCE 3 E 4) ἐς νῆας δὲ τάχισ τ' ἔχε μώνυχας ἵππους : ἵνα εἴπῃ Ἀχιλλεὺς "ἵπποι γάρ με
παρήϊξαν" (Λ 615).
- 11 513 καὶ ὁ Νέστωρ δὲ καθομιλήσας τῷ Πατρόκλῳ δύναται ποικίλως πείσαι. Τ ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν <—
πάσσειν> : ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα ἡ ἐξαρίθμησης μειοῖ γάρ, εἰ μόνον ἰοὺς ἐκτάμνειν καὶ
φαρμακεύειν οἶδεν.
- 11 515a καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α Ζηνόδοτος δὲ οὐ γράφει,
Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.
- 11 515b Τ ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν <ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν> : ἐμείωσε, φασί, τὸν ἔπαινον, μερικὴν
αὐτῷ προσθεῖς τὴν εἶδησιν· καίτοι φησίν· "ὅς ῥα τε πάσης / εὖ εἶδῃ σοφίας" (Ο 411—2).
- 11 515c οἱ μὲν οὖν φασιν ὅτι τὸ χειρουργικὸν καὶ τὸ φαρμακευτικὸν εὗρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ
γὰρ διαιτητικοῦ Ἡρόδικος μὲν ἤρξατο, συνετέλεσε δὲ Ἴπποκράτης, Πραξαγόρας (fr. 36 St.),
Χρῦσιππος (sc. medicus), b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι δὲ οὐκ ἴσασι τὸ διαιτητικόν, "νοῦσον δ' οὐ πῶς
ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι" (ι 411), "ἀσπασίως δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν" (ε 397). Τ
ἔνιοι δὲ φασιν ὡς οὐδὲ ἐπὶ πάντας τοὺς ἱατροὺς ὁ ἔπαινος οὗτός ἐστι κοινός, ἀλλ' ἐπὶ τὸν
Μαχάονα, ὃν μόνον χειρουργεῖν τινες λέγουσι· τὸν γὰρ Ποδαλείριον διαιτᾶσθαι νόσους. καὶ
τεκμήριον τούτου· Ἀγαμέμνων τρωθέντος Μενελάου οὐκ ἄμφω ἐπὶ τὴν θεραπείαν καλεῖ, ἀλλὰ
τὸν Μαχάονα (cf. Δ 193—7). b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτο ἔοικε καὶ Ἀρκτίνος ἐν Ἰλίου πορθήσει
νομίζεσθαι, ἐν οἷς φησιν (fr. 5 A. = 2 B.)· "αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκε πατὴρ ἔννοσίγαιος πεσεῖν† /
ἀμφοτέροις, ἕτερον δ' ἐτέρου κυδίων' ἔθηκεν· / τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε
βέλεμνα / σαρκὸς ἐλεῖν τμηξαί τε καὶ ἔλκεα πάντ' ἀκέσασθαι, / τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα †πάντ' ἐνὶ†

στήθεσιν ἔθηκεν, / ἄσκοπά τε γινῶναι καὶ ἀναλθέα ἰάσασθαι / ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε
 χωομένοιο / ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα." Τ εἰ δὲ μὴ παράγει τινὰ
 διαιτώμενον, οὐ θαῦμα· διὰ γὰρ τὸ ἀπρεπὲς παρήκε τὴν δίαιταν· οἷον γὰρ ἦν πυρέττοντα τὸν
 ἥρωα παραλαβεῖν ἢ κενούμενον τὴν γαστέρα ἢ προποτιζόμενον· b (BCE 3 E 4) Τ ταῦτα γὰρ
 κωμικά, ὡς καὶ Διονυσίῳ (cf. T.G.F. 76, fr. 3a Sn. = F.C.G. III p. 553 Mein.) πεποίηται ἐν †λιμῶ
 τῶν νόσων† Ἡρακλῆς, Σειληνὸς δὲ κλύζειν πειράται τὸν Ἡρακλέα. Τ ἡ μόνων τῶν ἐπειγόντων
 πρὸς τὸν πόλεμον μέμνηται· εἰσὶ δὲ φάρμακα καὶ χειρουργίαι. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν ἡττόνων ὁ
 ἔπαινος, καὶ τοῦτο ἰατρικῆς ἐγκώμιον, τὸ καὶ τὰ ἥττω μέρη ταύτης εἶναι πολλῶν ἀντάξια. b (BE
 3 E 4) Τ μήποτε δὲ καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου τοιόνδε· εἰς τὰς ναῦς ἔλαυνε τοὺς ἵππους (cf. Λ 513)
 καὶ τὸν ἰὸν ἔκτεμνε τῷ Μαχάονι καὶ ἐπίπασσε φάρμακα (cf. 515)· καὶ οὐ θαῦμα ἰοὺς τὸν ἰὸν
 εἰρῆσθαι· καὶ "πρόσωπα" (Σ 414 al.) γὰρ φησι καὶ "στήθεα" (Σ 415. ς 69)· καὶ τὸ ἀπαρέμφατον
 ἀντὶ προστακτικοῦ. Τ < αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο : > ἄπεισιν ὁμιλήσων Πατρόκλω. ^[35]

- 11 517 Τ il < Ἀσκληπιοῦ υἱός, > ἀμύμονος ἱητήρος : τὸ ἀμύμονος τοῦ ἱατῆρός ἐστιν ἐπίθετον·
 θνητοῖς γὰρ εἴωθεν Ὀμηρος τάσσειν τὸ ἐπίθετον· καὶ "ἀμύμονα" γοῦν "Πήδασον" (Π 152)
 φησίν.
- 11 518 Τ < μάστιξεν δ' ἵππους : > γράφεται "μάστιξεν δ' ἐλάαν".
- 11 519a Α im μάστιξε <ν> δ' ἐλάαν : ἐμάστιξεν ἐπὶ τῷ ἐλαύνειν.
- 11 519b ἢ Ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε. ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς, ὡς τὸ "βῆ δ' ἐλάαν" (Ν 27) ἀντὶ τοῦ
 ἔβη ἐλαύνων. b (BCE 3 E 4) Τ < τῇ γὰρ φίλον : > τοῖς ἵπποις διὰ τὰς φάτνας.
- 11 520 Τ il < Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν / Ἐκτορι παρβεβαῶς : > φησὶ γὰρ
 "Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν / ἵππων ἡνί' ἐλεῖν" (Θ 318—9).
- 11 521—3 μέχρι δὲ τούτου ἡμέλησε τῶν χωρίων ὡς σωφρονισθῆναι ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου. Τ il {ἔκτωρ νῶϊ μὲν
 ἐνθάδ'} ὁμιλέομεν : ὅτι κυρίως λέγει ὁμιλέομε ν , ὁμοῦ τὰς ἴλας συμβάλλομεν.
- 11 523 Α ἐσχατιῇ πολέμοιο : εἶπε γὰρ "μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσησ" (Λ 498), ὅπου, φησίν, οὐδὲν
 ὠφελεῖ ἢ ἡμετέρα παρουσία.
- 11 524 Τ εὐρὺ γὰρ <.
- 11 527 ..> ἔχει σάκος : ἔνθεν καὶ Εὐρυσάκης ὁ τοῦ Αἴαντος υἱός. Τ κεῖ ς' ἵππους {τὲ καὶ ἄρμα} : ὅτι
 Ζηνόδοτος γράφει "κεῖθ' ἵππους".
- 11 528 γίνεται δὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ ἐκεῖσε εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὃ δὴ νῦν ἀρμόζει. Α
 < ἱππῆες πεζοὶ τε κακὴν > ἔριδα προβαλόντες : μέσσην ἀμφοτέρων ἔχοντες.
- 11 529a1 Τ μέσον ἀλλήλων κινήσαντες.
- 11 529a2 b (BCE 3 E 4) ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν <καλλίτριχας ἵππους > : εὖ τὸ μὴ ἀναμεῖναι τοὺς τοῦ
 Ἐκτορος λόγους· τάχα γὰρ οὐδὲ ἤθελεν ἥκειν ἐκεῖσε διὰ τὸν Αἴαντα.
- 11 531 b (BCE 3 E 4) Τ αἴοντες : ὅτι τῷ εἶδει τὸ γένος δεδήλωκεν· τὸ γὰρ αἴοντες ἐστὶν ἀκούοντες,
 θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· ἢ γὰρ ἀκοὴ εἰδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως.
- 11 532 Α στείβοντες νέκυας : καὶ στιβεὺς ὁ βία πατῶν.
- 11 534 Τ < στείβοντες νέκυάς τε—περὶ δίφρον : > φαντασίαν ποιεῖ ἢ ἔπειξίς ὥστε διὰ τῶν
 πτωμάτων ἔρχεσθαι.
- 11 534—5 εἴωθε δὲ ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων δηλοῦν τὰ πράγματα· νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναφερομένου αἵματος
 ὥστε πιμπλάναι τὸν ἄξονα καὶ τὰς ἄντυγας, τὸ πλήθος ἐνέφηνε τῶν νεκρῶν. b (BCE 3 E 4) Τ
 βαθὺ δὲ τραῦμα δηλῶσαι θέλων φησὶ "πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι" (Π 333). b (BE 3 E 4)
 Τ ἄς ἄ ρ ' ἄ φ ' ἱππείων ὀπλέων <ῥαθάμιγγες ἔβαλλον > : οὐ χωριστέον τὸν ἐξῆς

ἐπιφερόμενον "αἴ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων" (Λ 537): ὁ γὰρ λόγος οὗτος ἄς αἱ ῥανίδες ἔβαλλον αἱ ἀπό τε τῶν ἱππείων ὀπλῶν καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπισσώτρων. ^[5]

11 536a A ἄς ἄ ρ ' ἀ φ ' ἱππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον : ἄς ἔβαλλον ἄντυγας (cf.

11 536b Λ 535) b (BCE 3) T αἱ ἀπὸ τῶν ὀπλῶν καὶ ἐπισσώτρων ῥαθάμιγγες. b (BCE 3 E 4) T πρὸς τὸ θηλυκὸν δὲ ἀπῆντησεν. T < ἀ π ' ἐπισσώτρων : > οὕτως κατὰ συναλιφὴν A int T il ἐν ταῖς Ἀριστάρχου.

11 537 A int ὅμιλον / ἀνδρόμεον : τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην.

11 537-8 T < ῥῆξαί τε : > οὕτως Ἀρίσταρχος ῥῆξαί τε , διὰ τοῦ τέ.

11 538 A im μίνυ < ν > θα δὲ χάζετο < δουρός > : ἐκεῖθεν, ὅπου ἦν ὁ Αἴας, ἔλασσον δόρατος βολῆς ἀνεχώρει.

11 539a A μίνυνθα δ ' ἐχάζετο δουρός : ἦσσαν βολῆς δόρατος b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "ἄορί τε" (Λ 541).

11 539b T τινὲς δέ, οὐδὲ ὅλως ἐχάζετο. b (BCE 3) T μίνυνθα δὲ < χάζετο δουρός > : ἐπ' ὀλίγον, φησί, τῆς βολῆς τοῦ δόρατος ὑπεχώρει, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' αἰὲ συνεπλέκετο.

11 539c A < δουρός : > Ἀρίσταρχος "δουρί" κατὰ δοτικὴν.

11 539d A im < αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν : > διὰ τὸν Αἴαντα, ὅπερ καὶ ἐπάγει "Αἴαντος δ' ἀλέεινε" (Λ 542) καὶ τὰ ἐξῆς.

11 540 A Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην : ἐντεῦθεν τὸ "γνῶθι σαυτόν".

11 542a1 δῆλον οὖν ὡς τοὺς ἀρίστους περιϊστάμενος ἐχώρει, καίτοι τοῦ Διὸς περὶ μόνου Ἀγαμέμνονος εἰπόντος (sc. Λ 187—9). T ἐντεῦθεν φαίνεται τὸ "γνῶθι σαυτόν". δῆλον γὰρ ὡς πάντας τοὺς ἀρίστους σκοπῶν ὑπεχώρει, καίτοι Διὸς περὶ μόνου εἰπόντος Ἀγαμέμνονος.

11 542a2 b (BCE 3 E 4) Ζεὺς δὲ < πατήρ > Αἴαν θ ' < ὑψίζυγος > ἐν φόβον ὤρσε : πρὸς τὸ "ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε" (N 321) ἄτοπον γὰρ τούτου παρόντος τροπὴν γενέσθαι.

11 544 T {στῆ δὲ ταφῶν} ὅπιθεν δὲ σάκος < βάλεν > : ὅτι ἐκ τελαμώνων ἀνήρτηντο αἱ ἀσπίδες· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἡδύνατο εἰς τοῦπίσω μεταλαμβάνεσθαι.

11 545 A τρέσ < σ > ε δὲ παπτήνας < .

11 546a .. θηρὶ ἐοικώς > : τρέσας ἐπάπτηνε. θηρὶ ἐοικώς · ἐξῆς "ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα" (Λ 548), ὡς θῆρα ὑπὸ πολλῶν περιεχόμενον. T < τρέσσε δὲ παπτήνας ἐ φ ' ὀμίλου : > τὸ ἐ φ ' ὀμίλου βέλτιον τοῖς ἐπάνω προσδιδόναι.

11 546b A im ἐ φ ' ὀμίλου : Ἀριστοφάνης "δι' ὀμίλου".

11 546c A int T ἀντίπτωσις δὲ ἐστίν, ὡς τὸ "ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων" (Γ 5). T ἐντροπαλιζόμενος : εἰς ἐκάτερον ἐπιστρεφόμενος, καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ὀρμαῖν· διὸ καὶ φυλάσσει τὰ ὀπίσω διὰ τοῦ σάκους, μὴ πως πληγῇ τὸ μετάφρενον· τὰ γὰρ ἔμπροσθεν ὁ θώραξ σκέπει.

11 547a ἔστι δὲ ἡ φυγὴ Αἴαντος ἄλλων ἀριστεία. ἄτρωτον δὲ αὐτὸν φυλάσσει τῇ ναυμαχίᾳ (cf. O 415—Π 123). b (BCE 3 E 4) T < ἐντροπαλιζόμενος : > ἐπὶ ψυχῆς. ^[5]

11 547b T il ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων : ὑποποδίζων.

11 547c καὶ φεύγει ὡς λέων, οὐχ ὡς ἔλαφος. T ὡς δ' αἰθῶνα λέοντα < —μεσσαύλοιο > : ὅτι ἀπὸ τούτου Ζηνόδοτος ἀθετεῖ ἕως τοῦ "ἦγε πόλλ' ἀέκων" (Λ 557), ἵσως ὅτι νῦν μὲν λέοντι παραβέβληκεν, ἐξῆς (sc.

11 548a

Λ 558—62) δὲ ὄνῳ. ἔστι δὲ πρὸς διάφορα σημαίνόμενα· ὁ μὲν γὰρ λέων πρὸς τὴν πράξιν, ὁ δὲ ὄνος πρὸς τὴν ὑπομονήν· καὶ γὰρ τοῦτον ἐπιτριβῇ πληγῶν λαμβάνει. Α διὰ τί ὅτε μὲν λέοντι— τοῦ ἥρωος δεδήλωκεν. Α ἀπὸ μεσ <σ> αὐλοιο : μέσαυλον Ἀττικοὶ τὴν μέσην θύραν. ^[5]

11 548b T < ὡς δ' αἶθωνα λέοντα— /> ἐσσεύοντο κύνες τε <καὶ ἄνθρωποι> : πρὸς τὴν τόλμαν, ὅτι μὴδὲ διωκόμενος φεύγει.

11 548-9a1 αἶθωνα (548) δὲ †μένοσ† γεννᾶται ὀρών. T ὅτι ὁ λέων οὐ μύει κοιμώμενος.

11 548-9a2 T il πρὸς τὴν τόλμαν ὁ λόγος.

11 548-9a3 αἶθωνα δέ, ὅτι μόνος ὄρᾱ καὶ γεννώμενος καὶ κοιμώμενος, b (BCE 3 E 4) < ἐσσεύοντο : > οὕτω διὰ τοῦ ο ἐσσεύοντο ο .

11 549 A int βοῶν ἐκ πῖαρ : τὴν κρατίστην τῶν βοῶν· ἐπὶ ταύτην γὰρ φέρεται ὁ αἶθων (cf.

11 550a1 Λ 548). T τὴν κρατίστην καὶ λιπαρωτέραν τῶν βοῶν· ἐπὶ ταύτην γὰρ ὁ αἶθων ἀεὶ ὀρμᾷ.

11 550a2 b (BCE 3) πάν <ν> υχοὶ ἐγρήσ <σ> οντες : ἠύξησε τὴν τοῦ λέοντος ἀλκὴν τῇ τοσαύτῃ τῶν βουκόλων φυλακῇ.

11 551a T {ὁ δὲ} κρειῶν {ἐρατίζων}· περισπαστέον· ἡ γὰρ κρεῶν γενικὴ ἐπλεόνασε τῷ ι, ἥτις περισπᾶται διὰ τὸ ἔχειν ἐντελεστέραν τὴν κρεῶν.

11 551b1 A < κρειῶν : > ἐκ τοῦ κρεῶν.

11 551b2 T il < ἀντίοι : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν "ἀντίον".

11 553 A im καιόμεναί τε δεταί, <τάς τε τρεῖς ἐσσόμενός περ : δεταί> παρὰ τὸ δεδέσθαι.

11 554 ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἔχει τὸ θερμόν, δέδιε τὸ πῦρ· ὅθεν οὐδὲ μύει κοιμώμενος οὐδ', ὡς ὁ Δημόκριτος (Vors. 6 68 A 156) φησί, τικτόμενος. T ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν <ἔβη> : ἐσπέρας ἐπιθέμενος· φησὶ γοῦν "μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ" (Λ 173).

11 555a1 T ἐσπέρα, φησὶν, ἐπιθέμενος μόγις ἠῶθεν ὑποχωρεῖ.

11 555a2 b (BCE 3 E 4) ἔβη τετιηότι θυμῷ : πρὸς τὸ εὐσταθεῖς τῆς ὑποχωρήσεως, ὥστε οὐ φεύγει, εἴργεται δέ τι δρᾶσαι.

11 555b T ἦϊε : ῥῆμα ἐξελέξατο ἐμφαίνον ἀναχώρησιν θορύβου καὶ ταραχῆς ἀπηλλαγμένον.

11 557a b (BCE 3 E 4) T πόλ λ' ἀέκων : ἐνεθυμεῖτο τὸ τῆς ὑποχωρήσεως ἄσχημον καὶ τὸν κίνδυνον τῶν νεῶν.

11 557b b (BCE 3 E 4) T < περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν.

11 557c A int ὡς δ' ὅ τ' ὄνοσ <—ἐκορέσσατο φορβῆς> : ἡ παραβολὴ πρὸς τὴν καταφρόνησιν τῶν Τρώων ὅτι οὐκ αὐτοὺς φεύγει, ἀλλὰ Δία.

11 558-62 πρὸς δὲ τὴν στάσιν τὴν ἀδηφαγίαν τοῦ ζώου ἔλαβεν (cf. 562), διὰ δὲ τοῦ κείρειν (cf. 560) τὴν ἀφθονίαν τῆς τροφῆς. εὔ δὲ καὶ οὐ φορτηγῷ τῷ ὄνῳ παρέβαλεν, ἀλλὰ βοσκομένῳ· βραδεῖα γὰρ ἡ κίνησις τοῦ νεμομένου. καὶ ἐπιτείνων τὸν ὄνον νωθῇ λέγει (sc. 559) καὶ πληγῶν ἐθάδα πολλῶν, b (BCE 3 E 4) T καὶ περικαταξάντων αὐτῷ πρότερον ἀνδρῶν ῥόπαλα· T καὶ νῦν οὐκ ἄνδρας τύπτειν αὐτόν φησιν, ἀλλὰ παῖδας. b (BCE 3 E 4) T < νωθῆς : > κατὰ στέρησιν τοῦ θεῖν, ὡς <νωθρὸς τοῦ> θορεῖν. ^[5]

11 559a T il ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπα λ' ἀμφὶς ἐάγη : ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ κατεάγη πολλὰ περὶ αὐτόν ῥόπαλα, οὐ δύναται ἡ βία τῶν τυπόντων νηπία εἶναι (cf.

11 559b Λ 561). ἀλλ' ἔστι τοιοῦτο τὸ λεγόμενον· ᾧτινι πρότερον κατεάγη ῥόπαλα πολλὰ ὥστε ἐντριβῇ αὐτόν πληγῶν εἶναι· διὸ ἡ τῶν παίδων βία ἀσθενὴς αὐτῷ φαίνεται. Α πολλὰ περὶ ῥόπα λ'.

- ἀμφίς <ἐάγη> : οὐχ ὑπὸ τῶν παίδων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ ἄλλων· τοῦτος γὰρ ἐθαῖ ὦν οὐκ ἀλεγίζει τῶν νηπίων. ^[5]
- 11 559c b (BCE 3 E 4) T ῥόπαλα : ξύλα ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους παχύτερα.
- 11 559d καὶ τὸ ἔτυμον· εἰς τὸ ἕτερον μέρος τὴν ῥοπήν ἔχοντα. ἢ ἐκ τοῦ ῥαπίζειν—τὸ γενναῖον. A <ἀμφίς :> περὶ καὶ δίχα.
- 11 559e T σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, <ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς> : ὅτι σπουδῇ λέγει ἀντὶ τοῦ μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθίας.
- 11 562a καὶ ὅτι ἐκορέσσατο εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθη. A <σπουδῇ :> μόλις ὅθεν καὶ σπουδαῖος ὁ κάμνων, ἕως οὗ κατορθώση.
- 11 562b T il τηλεκλητοί : Ἀρίσταρχος "πολυγερέες", A im T ἐκ πολλῶν ἀγερθέντες.
- 11 564 T Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν <μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς> : καίπερ καταστασιαζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὐκ ἐξίσταται τῆς φύσεως.
- 11 566 b (BCE 3 E 4) T ὅτ' ἐδὲ τρωπάσκετο : πρὸς τὸ ὅτ' ἐδὲ τρωπάσκει ο .
- 11 568a1 A <ὅτ' ἐδὲ :> ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε δέ.
- 11 568a2 T il πάντας δὲ προέεργε <—θῦνε μεσηγύ / ἰστάμενος> : ὡς "ἔρκος Ἀχαιῶν" (Γ 229 al.
- 11 569-71) εἵργει τοὺς πολεμίους. ὥσπερ δὲ ἐπιλαθόμενος ὅτι φεύγειν αὐτὸν βούλεται Ζεὺς, ἀριστεύει πάλιν· ὁρμῶν γὰρ ἴστατο (cf. 570—1) καὶ ἀπετείχιζε Τρῶας, εὐκαιρίαν ἀκίνδυνον τοῦ φεύγειν ἐμποιῶν τοῖς φίλοις. b (BCE 3 E 4) T ἔστιν οὖν θύνων ἴστατο (cf. 570—1). b (BE 3 E 4) T πάντας δὲ προέεργε <θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν> : ἦτοι ἐκώλυε τοὺς Τρῶας ἐμπίπτειν ταῖς ναυσὶν ἢ προετρέπετο τοὺς Ἑλληνας ἀναχωρεῖν. ^[5]
- 11 569a A <πάντας :> τοὺς Τρῶας.
- 11 569b T il <θῦνε .
- 11 570-1 .. / ἰστάμενος :> θύ <ν> ὦν ἴστατο. T il ἄλλα μὲν ἐν σάκει <μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω> : πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ "ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη" (Δ 535)· ἀναχωροῦντες γὰρ τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα ταῖς ἀσπίσι διετίνασσον.
- 11 572 A <πολλὰ δὲ καὶ μεσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν :> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μεσηγύ .
- 11 573 A im ἐν γαίῃ ἴσαντο : <ὅτι> τὰ δόρατα ἴσαντο· καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν ἐμψύχων μεταφέρει.
- 11 574a A ἄσαι : ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ τοῦ πληρωθῆναι.
- 11 574b b (BCE 3) T τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' <— /> Εὐρύπυλος <—φαεινῶ> : παθητικῶς Αἴαντα ὑπὸ Εὐρυπύλου εἰσάγει βοηθούμενον· νῦν γὰρ οὐκ ἔχει κρείσσονα, τῶν ἄλλων τετρωμένων.
- 11 575-7 εὖ δὲ τὸ μὴ τὸν Αἴαντα βοηθὸν ἐπικαλεῖσθαι, τὸν δὲ Εὐρύπυλον αὐτομάτως ἤκειν. b (BCE 3 E 4) T ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων : ὑποκάτω γὰρ εἰσι τῶν φρενῶν, b (BCE 3 E 4) T "ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν" (ι 301). ^[5]
- 11 579a T ἔστι δέ τι σπλάγχνον πραπίδες· οὐ γὰρ αἷς νοοῦμεν. b (BCE 3 E 4) T ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων : πραπίδες τὸ διάφραγμα.
- 11 579b ἔστι δὲ νευρώδης ὑμὴν διεζωκῶς τὰ σπλάγχνα. A τὸ ἦπαρ ἔτρωσεν κάτω—καὶ φλεβῶν ἦπαρ. A αὐτίκα τόξον / εἶλκε <ν> : σκοπὸς ἐστὶν αὐτῷ τοῦ σκυλεύοντος φονεύειν.
- 11 582-3 πάλιν δὲ χαρακτηρίζει Ἀλεξάνδρου δειλίαν, ὃς οὐδὲ ἐν τροπῇ τῶν Ἀχαιῶν προελθεῖν τεθάρρηκεν, ἀλλ' ἐπιτηρήσας οὐδὲ μαχόμενον τὸν Εὐρύπυλον τοξεύει. b (BCE 3 E 4) T <ἔλκε τ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ :> ἐν ἄλλῳ "εἶλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ".
- 11 583a

- A < καί μιν βάλε μηρὸν οἷστω : > ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσεν.
- 11 583b A {δεξιὸν ἐκλάσθη δὲ} δόναξ : ὅτι ὁ τοῦ βέλους κάλαμος τὰ γὰρ βέλη ξύλινα καὶ καλάμινα ἦν.
- 11 584a πρὸς τὸ "κῆλα θεοῖ <ο> " (A 53), ὅτι τὰ βέλη λέγει, καίτοι ἐξ ἄλλης ἦν ὕλης ἐκεῖνα. A δόναξ : ἐκ ξύλων γὰρ ἦσαν καὶ καλάμων τὰ βέλη· b (BCE 3 E 4) T ὅθεν καὶ "κῆλα θεοῖο" (A 53) φησὶν· καίτοι ἐξ ἄλλης ἦν ὕλης ἐκεῖνα.
- 11 584b T ἥϋσεν δέ : εἰκότως βοᾷ· μακρὰν γὰρ εἰσιν οἱ Ἕλληνες.
- 11 586 b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀμύνετε <νηλεὲς ἡμαρ / > Αἴαντι : φιλικῶς ἅμα καὶ διὰ τοῦ ὑπερέχοντος θορυβῶν αὐτούς· διὸ καὶ ἐπεξεργάζεται (sc.
- 11 588-9 Λ 589—91). T Αἴαν θ' ὅς βελέεσσι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Αἴαντος βελέεσσι".
- 11 589a1 γενικὴ μὲν οὖν οὐχ ἀρμόζει ὥστε δέχεσθαι τοῦ Αἴαντος. εἰ δὲ καὶ κατὰ συναλιφὴν ἐν τῷ ψιλῷ ἀντιστοίχῳ γέγραφεν, ἵν' ἦ τὸ πληρὲς 'Αἴαντ' ὅς βελέεσσιν', οὐκ ἔστι τῆς καθ' Ὅμηρον Ἰάδος τὸ φιλοῦν τὰ τοιαῦτα. A ἀντὶ τοῦ Αἴαντος. ^[5]
- 11 589a2 A int οὐδέ ἔφημι / φεύξεσθ' <ἐκ πολέμοιο> : τῆς ἀρετῆς Αἴαντος ἔνδειξις ὅτι οὐ φεύζεται, ἀλλὰ μέχρι θανάτου μενεῖ μαχόμενος.
- 11 589-90a b (BCE 3 E 4) T ἡ οὐχ οἷός τε ἔσται τὸν πόλεμον ἐκφυγεῖν καὶ γενναῖος ὢν. b (BE 3 E 4) T <οὐδέ ἔφημι / φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο : > οὐκ οἶμαι αὐτόν, ἔως ὅτου ἀποκάμῃ, παραχωρῆσαι τῷ πολεμίῳ.
- 11 589-90b T il < ἄντην / ἵστασθε : > ἵστασθε ἄντην τῶν ἐχθρῶν.
- 11 590-1a1 T il τῶν πολεμίων δηλονότι.
- 11 590-1a2 A im οἱ δὲ πα ρ' αὐτόν </ πλησίοι> ἔστησαν : οὕτω δεῖ ἀρχαίως, οὐ παρ' αὐτῷ.
- 11 592-3 T σάκ ε' ὥμοισι κλίναντες : δύναται καὶ τοὺς ὥμους τοῖς σάκεσι σκεπάσαντες· δύναται δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἀσπίδος δηλοῦν ὅτι τὸ μὲν ἄνω προσέκλινον τοῖς ὥμοις, τὸ δὲ κάτω προεῖχον.
- 11 593a1 T ἦτοι τὰς ἀσπίδας ἐπιθέντες τοῖς ὥμοις.
- 11 593a2 b (BCE 3) < τῶν δ' ἀντίος ἦλυθεν Αἴας : > ἐν ἄλλῳ "τῶν δὲ σχεδὸν ἦλυθεν Αἴας".
- 11 594 A int στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετ <ο> ἔθνος ἐταίρων : ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐταίρων μετεβάλετο καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐστράφη.
- 11 595 b (BCE 3 E 4) T μάρναντο δέμας πυρός : τὴν σφοδρότητα τῆς μάχης παρίστησι, πυρὶ τὴν γενομένην ἐν αὐτῇ φθορὰν εἰκάσας· πῦρ γὰρ καὶ ῥᾶστα καὶ τάχιστα φθείρει.
- 11 596a A b (BCE 3 E 4) T < δέμας> πυρὸς αἰθομένοιο : λείπει τὸ ὥς, ἀντὶ τοῦ ὥς πῦρ αἰθόμενον.
- 11 596b1 T λέγει δὲ ὅτι ἐμάχοντο ὥς πῦρ διακαῖον ὕλην.
- 11 596b2 b (BCE 3 E 4) < δέμας πυρός : > δίκην πυρός, ὥσπερ πῦρ.
- 11 596c A int < Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊῖαι ἵπποι / .
- 11 597-8a1 .., ἦγον δὲ Μαχάονα : > ἰδίως {δὲ} φέρον (597) καὶ ἦγον (598). ἡ διὰ τὸ τῆς πληγῆς βαρὺ. T καλῶς {δὲ} τὸ μὲν ἔφερον (cf.
- 11 597-8a2 597) ἐπὶ Νέστορος, ἐπὶ δὲ Μαχάονος ἰδίᾳ τὸ ἦγον διὰ τὸ τῆς πληγῆς βαρὺ. b (BCE 3) Νηληϊῖαι ἵπποι : ἐκ τῆς Νηλέως ἀγέλης, b (BCE 3) T ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ "οἶοι Τρώϊοι <ἵπποι> " (E 222) ἀπὸ τῆς Τρωὸς ἀγέλης· Τρωῖ γὰρ ὁ Ζεὺς ἵππους ἐδωρήσατο.
- 11 597 τοῦτο δὲ ἔνιοι μὴ συνιέντες γράφουσι "Νηληϊόν", ἐπὶ τοῦ Νέστορος ἄτοπον γάρ, φασί, τὰς Νηλέως ἵππους ζῆν μέχρι νῦν. T ἰδρῶσαι : ἐν τῷ Ἀγῶνι (sc. ^[5]
- 11 598a

Ψ 310 al.) ἀρσενικῶς. Τ ἦγον δὲ Μαχάονα : τοὺς πλείους τῶν ἀρίστων τρώσας πλὴν Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπέστειλεν, Ἀγαμέμνονα Διομήδην Ὀδυσσεά Μαχάονα Εὐρύπυλον, καὶ τὸν Τεῦκρον ἐξῆς (sc.

11 598b Ο 462—89), ἵνα εὖλογον τοῖς Ἀχαιοῖς τῆς ἥττης παράσχη αἰτίαν. εἴτα τούτους ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπαγαγὼν εἰς ἔπαινον Αἴαντος τὰ λοιπὰ καταναλίσκει ἕως τῆς Πατρόκλου ἐξόδου· b (BCE 3) Τ καὶ τὸν Πάτροκλον ἀνελὼν ἐπὶ τὸν Αἴαντα ἐπανέρχεται μέχρι τῆς ἐξόδου Ἀχιλλέως· b (BE 3) Τ καὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν μάχην προαγαγὼν εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ τὴν Ἰλιάδα τελειοῖ. b (BCE 3) Τ τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε <ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς> : τὸν Νέστορα ἰδὼν ἐγνώρισεν, οὐ μὴν τὸν Μαχάονα. ^[5]

11 599 b (BCE 3) Τ ἅμα δὲ καὶ τὸ ὁμοειδὲς ἐκτρέπει, ἀνάπαυσιν τῆς μάχης ποριζόμενος διὰ τῆς τοιαύτης διηγήσεως. καὶ πρὸς τὸ μὴ πάλιν πέμψαι λιτὰς, ἢ αὐτὸν ἐξάγειν Ἀχιλλέα. Τ <εἰστήκει :> Ἀρίσταρχος "ἐστήκει". ^[5]

11 600a A im A int πρύμνη μεγακήτεϊ νηΐ : ὅτι ἡ πτῶσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ πρύμνη μεγακήτεος νηός.

11 600b A εἰστήκει γὰρ <— /> εἰσορώων πόνον <— δακρυόεσσαν> : τὸ φιλοπόλεμον Ἀχιλλέως ἐνδείκνυται τῷ θεωρεῖν τὴν μάχην.

11 600-1a1 ἅμα δὲ καὶ ὥκονόμησε ταύτην ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν ἔξοδον Ἀχιλλέως. Τ τὸ φιλότιμον καὶ φιλοπόλεμον ἐνδείκνυται, θεωρὸν αὐτὸν παρεισάγων τῆς μάχης.

11 600-1a2 b (BCE 3 E 4) ἰῶκά τε δακρυόεσσαν : ὅτι τινὲς γράφουσιν "ἰῶ", εἴτα "καταδακρυόεσσαν".

11 601a1 γίνεται δὲ ἔκθεσμον· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἰῶκα τὴν ἰωκὴν, οἶον δῖωξιν, ὡς Ἡσίοδος (opp. 538) τὴν κρόκην "κρόκα". Α ὡς "κρόκα".

11 601a2 T il <αἶψα δ' ἐταῖρον :> παραπесоῦσαν τὴν εὐκαιρίαν ἀρπάσαι θέλει καὶ παρακληθεῖς ἐξελεθεῖν.

11 602 b (BCE 3) T il <παρὰ νηός :> ἀντὶ τοῦ παρὰ νηΐ, <ἦ> ἀπὸ τῆς νηός.

11 603 A im <ἔκμολεν Ἴσος Ἄρηϊ :> ἐπεὶ μέλλει ἀριστεύειν.

11 604a T il κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή : σημειοῦνται τινες ὅτι οὐ πόρρωθεν ἡ προαναφώνησις.

11 604b κάκεϊ οὖν οὐκ ἐπὶ τὰ πόρρω ἢ ἀπότασις "Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή" (A 5). Α κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή : ἀναπτεροῖ τὸν ἀκροατὴν ἢ ἀναφώνησις ἐπειγόμενον μαθεῖν, τί τὸ κακὸν ἦν.

11 604c προσοχὴν δὲ ἐργάζεται διὰ βραχείας ἐνδείξεως· εἰ γὰρ πλεόν ἐπεξεργάσατο, διέφθειρεν ἂν τὸν ἐξῆς λόγον καὶ ἀπὴμβλυνε τὴν ποίησιν. b (BCE 3) Τ <τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ ; τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖο :> διὰ βραχέων ἐρωτᾷ καὶ μετὰ τὴν πεῦσιν εὐθέως ὁρμᾷ.

11 606a T il τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖο : ὅτι πτῶσις ἥλλακται, αἰτιατικὴ ἀντὶ δοτικῆς, τὸ σέ ἀντὶ τοῦ σοί.

11 606b Α <διε Μενoitιάδη, τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ :> ὡς ἀπόρρητον μέλλων λέγειν.

11 608 T il νῦν οἷω περὶ γούνα τ' ἐμὰ <στήσεσθαι Ἀχαιοὺς / λισσομένους> : ἔδειξεν, ὃ ἐκ πολλοῦ ἤθελεν.

11 609-10 νῦν νομίζω, φησί, πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς ἰκετεύσειν με. b (BCE 3) Τ †τί νῦν μοι τὴν ἀρχὴν ἐγχειρεῖς;† Τ ἤδη δὲ προμαλαχθεῖς ἦν ἐκ τῶν Φοίνικος λόγων. b (BCE 3) Τ βουλόμενος οὖν πολεμῆσαι Πάτροκλον πέμπει πρὸς τὸν βουλόμενον πεῖσαι. Τ χρεῖω γὰρ ἰκάνεται <οὐκέ τ' ἀνεκτός> : τῇ ἀπουσίᾳ ἑαυτοῦ τὸ πᾶν περιτίθησιν. ^[5]

11 610a Τ <ἀνεκτός :> ὀξύνεται τὸ ἀνεκτός· προεῖρηται δέ (sc.

11 610b ad Θ 355). Α im ἀλ λ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε <.

11 611

- .. > , Νέστο ρ ' ἔρειο : ἄτοπον γάρ ἐστιν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ τρωθέντος ἀποστέλλειν αὐτόν. τὸ Πάτροκλε δὲ τὴν φιλοστοργίαν ἐμφαίνει· "πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον" (Κ 68). Τ βεβλημένον : ὅτι ἀντὶ τοῦ τετρωμένον· τῷ <ε> ἰδικῶ τὸ γενικὸν ἐσήμανεν.
- 11 612a Α {ὄντινα τοῦτον ἄγει} βεβλημένον : ἀντὶ τοῦ γένους τὸ εἶδος ἔταξεν, ὡς τὸ "ἀλλ' οὐ γάρ σε θέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα" (Η 242).
- 11 612b Τ τῷ Ἀσκληπιάδῃ : ἢ ὡς πλησιοχώρου φροντίζει· ἢ ἐπεὶ Ἀσκληπιὸς καὶ Ἀχιλλεὺς συμφοιτῆται παρὰ Χείρωνι.
- 11 614 Τ Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθε θ ' ἐταίρῳ : σιωπηλὸς αἰεὶ καὶ ἐνηὴς Πάτροκλος.
- 11 616 οὐ θαῦμα οὖν, εἴ γε τὸν τοιοῦτον ἐνίκησε Νέστωρ καὶ μετὰ δακρύων ἐντυγχάνειν Ἀχιλλεῖ· b (ΒCΕ 3) Τ διὸ πείθει (cf. Π 2—101). Τ < βῆ δὲ θέειν : > ἐν ἄλλῳ "βῆ δ' ἰέναι".
- 11 617a Α im βῆ δὲ θέειν : συνορῶν τὸ ἐνδόσιμον Ἀχιλλέως σπεύδει καὶ δρόμῳ χρῆται, συγχαίρων τοῖς Ἑλλήσιν.
- 11 617b b (ΒCΕ 3) Τ οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην <Νηληϊάδεω> ἀφίκοντο : οἱ περὶ Νέστορα εἰς τὴν Νέστορος σκηνήν· b (ΒCΕ 3) Τ "τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην" (Θ 115).
- 11 618 Τ αὐτοὶ μὲν ῥ ' ἀπέβησαν <—ἐνέποντες> : καιρὸν δίδωσι τοῦ βαδίζειν Πατρόκλῳ.
- 11 619–43 τὸ διάκενον οὖν τῆς ὁδοῦ πληροῖ, b (ΒCΕ 3) Τ ταῦτα μέσον ἐνθείς. b (ΒCΕ 3) ἵππους δ' Εὐρυμέδων <θεράπων λύε τοῖο γέροντος> : πεζὸς εἶπετο· σχολαίτερον γὰρ Νέστωρ ἤλαυνε διὰ Μαχάονα· οὐ γὰρ τρεῖς ἐν τῷ ἄρματι.
- 11 620a b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ εἰ δὲ Ἀχιλλεὺς φησιν "ἵπποι γάρ με παρήϊξαν" (Λ 615), προφασίζεται τὴν ἔπειξιν τὴν Πατρόκλου. Τ < Εὐρυμέδων θεράπων : > ὅτι καὶ Ἀγαμέμνωνος ἡνίοχος ἦν Εὐρυμέδων.
[5]
- 11 620b Α im {ἐξ ὀχέων} τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο : ὅτι ψύχειν μὲν λέγει πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ· "εἵματα δ' ἡέλιοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ" (Ζ 98).
- 11 621a Α ἰδρῶ ἀπεψύχοντο : οἰκείως τὸ "ἀπεψύχοντο", οὐχ ὡς ἡμεῖς.
- 11 621b τὸ δὲ ἐν ἡλίῳ τέρσαι φησὶν (cf. Ζ 98). Τ < στάντε : > οὕτω διὰ τοῦ τε.
- 11 622a1 Α im < στάν> τε δυϊκῶς.
- 11 622a2 διὰ τοῦ τε οὖν ἡ γραφή. Τ il στάν τε ποτὶ πνοιὴν <παρὰ θῖ ν ' ἄλός> : ὅτι σαφὲς ὅτι οὗτοι πρὸς τῇ θαλάσῃ νενεωλκήκασιν.
- 11 622b Α τεῦχε κυκειῶ : οὐ δεόντως, φασίν, ὁ Μαχάων, καὶ ταῦτα ἱατρὸς ὢν, τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστώτα ἐκ μέλανος οἴνου— τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνειος (cf.
- 11 624 Λ 639)—τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων (cf. Λ 639—40)· φλεγματώδῃ δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμεν ὅτι τὴν δίαιταν ἡγνόουν καὶ ἀνδρειότερα εἶχον τὰ σώματα ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας. εἶτα ὅτι καὶ ἀρίστου ἱατροῦ ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινουῖν τὴν συνήθη δίαιταν. ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἢ πληγῇ· b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ τινὲς γοῦν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μὴδὲ πεπληῆσθαι τὸν Μαχάονα· Τ εἰ δὲ καὶ κατὰ βάθους γέγονεν, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ πόμα· ῥύσις γὰρ αἵματος λειποθυμίαν ἐργάζεται· ὁ οὖν μέλας οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς καὶ τὴν ἐπίρρυσιν τοῦ αἵματος τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα παχύνει καὶ στέλλει· b (ΒCΕ 3 Ε 4) Τ ὅθεν καὶ τοῖς κοιλιακοῖς αὐτὸν ἔνιοι προσάγουσι διὰ τὸ εἶργειν τὸ ὑγρόν. b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ τὸ δὲ γάλα πηγνυσὶν ἀπὸ πρώτης γενέσεως τὸ σῶμα. δῆλον δὲ ὡς τυρὸς βρεχόμενος γαλακτοῦται. Τ καὶ "ἄλφιτα" (Λ 640) παχύνει τὰ ὑγρά ὡς ἐκ πεφρυγμένης κριθῆς. τὸ δὲ "κρόμυον" (Λ 630) διουρητικόν, καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ, ὡς καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεσθαι· b (ΒΕ 3 Ε 4) Τ τῇ δὲ τρίτῃ φλεγμαίνει τὰ ἔλκη. καὶ Πέτρων δὲ Αἰγινήτης ἱατρός, ἐπεὶ δι' ἔνδειαν

ἐπίπτωσις νόσων γίνοιτο, καὶ οἶνον καὶ κρέα προσέφερεν ἀναπληρῶν τὸ λεῖπον τῆς φύσεως. Τῇ οὐ πρὸς θεραπείαν, ἀλλὰ πρὸς ἀνάψυξιν ἐδίδοτο τὸ πόμα. καὶ Νέστωρ γοῦν λαμβάνει. τοῖς κακοπαθοῦσι δὲ ἐπιτήδειος ὁ κυκεῶν, τροφήν ἅμα καὶ ποτὸν ἔχων. b (BE 3 E 4) < τὴν ἄρε τ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς : > ἐν τοῖς δέουσι τόποις ἀποδίδωσι τὰ λείποντα τῆς Ἰλιάδος. ^[20]

- 11 625 T il ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων : καὶ ταῦτα παιδευτικά, ὅτι ἀριστεῖον λαμβάνει Νέστωρ διὰ τὴν σύνεσιν· καὶ ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ ἀγῶνι (cf.
- 11 627 Ψ 615—50). Ἰσοκράτης δὲ ἔλεγε (cf. or. 4, 1—2)· "πῶς Ἕλληνες γυμνικὰ τιμῶντες σοφίας γέρας οὐ πορίζονται;" T < ἡ σφωῖν : > ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον, ἵνα δηλωθῇ τρίτον πρόσωπον. ^[5]
- 11 628a1 A int ἐγκλιτέον τὴν σφωῖν· τρίτου γάρ ἐστι προσώπου.
- 11 628a2 T il < ἐπιπροΐηλε : > "ἐπίηλε" (χ 49) T ἐξέτεινε· πτυκταὶ γὰρ ἦσαν αἱ τράπεζαι.
- 11 628b ἡ δὲ "πρό" τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) T κυανόπεζαν : πέζαν εἴωθε τὸ ἄκρον καλεῖν, οὐ τὸν πόδα· "πέζη ἐπὶ πρώτῃ" (Ω 272) καὶ "ἀργυρόπεζα" (Α 538 al.
- 11 629a1). οὐκ ἔστιν οὖν κυανόποδα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τὸν κύκλον τὸν ἔξωθεν. T πέζαν οὐκ αἰετὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκρον λέγει.
- 11 629a2 οὐκ ἔστιν κυανόποδα, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τὸν κύκλον τὸν ἔξωθεν. b (BCE 3 E 4) < ἐπ' αὐτῆς : > γράφεται "ἐπ' αὐτῇ".
- 11 629b A im < κάνεον : > ἴδιος ὁ σχηματισμός· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ κανοῦν.
- 11 630a T il < κρόμυον > ποτῶ ὄψον : θερμόν, ὥστε ποτοῦ δεῖσθαι.
- 11 630b ὄψον δὲ πᾶν τὸ σὺν σιτίοις ἐσθιόμενον· ὁπὲ γὰρ ταύτην προσήγοντο τὴν τροφήν, ἔωθεν δὲ ἀκράτισμά τι. T < ποτῶ ὄψον : > ὅτι πᾶν προσόψημα ὄψον οἱ ἀρχαῖοι.
- 11 630c A int {χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον} ποτῶ ὄψον : ποτικὸν ὄψον, ὃ ἐστι προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν.
- 11 630d πᾶν δὲ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. διὸ καὶ ἡ διπλῇ. ἔστι δὲ τὸ κρόμυον—ὡς ἀλεξιφάρμακον. A < ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῶ ὄψον / ἡδὲ μέλι χλωρόν : > τελεία εἰς τὸ κρόμυον (630), εἴτα ἡδὲ μέλι χλωρόν (631).
- 11 630-1 τὸ δὲ ποτῶ ὄψον (630) ἀπὸ κοινοῦ τῷ παντὶ κυκεῶ. τεῦχε, φησί, κυκεῶ, ἅμα ποτῶ καὶ ὄψον ὄντα· b (BCE 3 E 4) τὸ μὲν γὰρ μέλι καὶ ὁ οἶνος ποτόν, τὰ δὲ λοιπὰ ὄψον. πᾶν δὲ τὸ ἐσθιόμενον ὄψον καλεῖται. b (BE 3 E 4) < χλωρόν : > τρώφιμον ἢ νέον. ^[5]
- 11 631a T il {ἡ δὲ μέλι} χλωρόν : πρόσφατον—τὸν νέον. διὰ τί δὲ τὸν Πάτροκλον—εἰς τὸν πόλεμον ἐξάγειν. A ἀλφίτου ἱεροῦ : παρὰ γὰρ θεοῦ εἰλήφαμεν αὐτό.
- 11 631b καὶ "ἱεράς κατ' ἀλώας" (E 499). T ἀλφίτου < ἱεροῦ > ἀκτὴν : ἥτοι περιφραστικῶς ἄλφιστα ἢ ἄρτον ἀπὸ τοῦ—τὰ κύματα. A δέπας περικαλλές : τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου Ἀρίσταρχος τοιαύτην εἶναί φησι· πρῶτον μὲν περίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ δύο πυθμένας ἔχειν (cf.
- 11 632a Λ 635), οὐχ ἕτερον ἐξ ἐτέρου, ὥς τινες, ἀλλ' ἐκατέρωθεν· τῶν τεσσάρων ὥτων (cf. Λ 634) οὐκ ἐξ ἴσου τὰ διαστήματα εἶναι, ἵνα μὴ κατὰ πόσιν ἐναντίον τοῦ στόματος λαμβάνηται, ἀλλ' ἐκατέρωθεν < τοῦ > ποτηρίου δύο καὶ δύο. τούτων δὲ ἅπτεσθαι μακρὰν πελειάδα μίαν ἐκατέρωθεν. ἀντεστραμμένοι δὲ εἰσιν αὐταῖς, ἀνὰ μέσον δὲ αὐτῶν δύο· κατὰ γὰρ ἕκαστον τῶν ὥτων τοσαύτας φησὶν (sc. Λ 634)· εἶναι γὰρ ὥσει φιάλην κοίλην ὥστε ταῖς δύο χερσὶν ὑπολαμβάνοντας τῶν ὥτων προσλαμβάνεσθαι. A < ὃ οἴκοθεν ἢ γ' ὁ γεραῖός : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἡγάγεν, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων. ^[10]
- 11 632b A int < ἢ γ' ὁ γεραῖός : > διχῶς Ἀρίσταρχος, ἢ γ' ὁ γεραῖός καὶ "εἴχ' ὁ γεραῖός".

- 11 632c A int οὐατα δ' αὐτοῦ / τέσσα ρ' ἔσαν : συνηρτημένα μὲν ἀλλήλοις τὰ ὦτα, διάστασιν δὲ ἔχοντα ὥστε πρὸς τὸ ἴβαρυτέρας† τοῦ ποτηρίου τὰς λαβὰς εἶναι.
- 11 633-4 b (BCE 3 E 4) T τὸ σχῆμα οὖν τῶν ὠτων γίνεται διπλοῦν Ω. b (BE 3) T δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶ ἕκαστον : καὶ τὴν τορευτικὴν οἶδεν.
- 11 634a b (BCE 3) T ὁκτώ δὲ ἦσαν αἱ πελειάδες, δύο καθ' ἕκαστον ἵοῦσαι b (BE 3) T οἱ δὲ τέσσαρας αὐτάς φασιν. T λέγοι δ' ἂν μικράς τινας, οἷας εἰκὸς ἐπὶ ἐκπώματος τετορεῦθαι. b (BE 3) T < ἀμφὶς ἕκαστον : > οὕτως ἀπὸ λαβῆς.
- 11 634b A int < νεμέθοντο : > νέμεσθαι τὰς περιστερὰς εἶπεν, ἐμφαντικῇ χρησάμενος τῇ μεταφορᾷ.
- 11 635a T il δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν : πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτηρίου, ὅτι δεδιπλασιασμένον αὐτὸ ὑποτίθεται· τέσσαρα γὰρ ὦτα (cf.
- 11 635b Λ 633—4) καὶ δύο πυθμένες. A Ἀρίσταρχος δὲ τὴν ὑπὸ συντάσσει τῷ ἦσαν A b (BE 3 E 4) T καὶ φησιν ὑπῆσαν οἱ πυθμένες. οὕτως καὶ Ἀλεξίων (fr. 47 B.). A δύο δ' ὑποπυθμένες ἦσαν : διπλοῦς ἦν ὁ πυθμὴν, ἥσων ὑπὸ μείζονος περιεχόμενος. ^[5]
- 11 635c b (BCE 3 E 4) T ἐκτύπωμα δὲ τοῦ πόλου αὐτὸν εἶναι λέγουσιν. T δύο δ' ὑπὸ πυθμένες : τινὲς ὑφ' ἔν, ἴν' ἢ τὸ "ὑποπυθμένες" ἐπίθετον τῶν πελειάδων, ὡς "ἐριαύχενες ἵπποι" (Λ 159).
- 11 635d1 T τινὲς δὲ ὑφ' ἔν τὸ "ὑποπυθμένες" ἴν' ἢ τῶν πελειάδων ἐπίθετον, οἷον δύο δὲ ἕτεραι πελειάδες ἦσαν τοῖς πυθμέσιν ὑποκείμεναι.
- 11 635d2 b (BE 3 E 4) ἄλλος μὲν μογέων < ἀποκινήσασκε τραπέζης > : πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ γέρων ἀμογητὶ, οἱ δὲ ἄλλοι μετὰ κακοπαθίας.
- 11 636a οὐ δεῖ δὲ οὔτε δασύνειν τὴν προφορὰν οὔτε ἐπαίρειν τὴν προσφῶδιαν, ἀλλὰ νοεῖν ὅτι καὶ τοῦτο τῶν ἐπαίνων λεγομένων Νέστορός ἐστι, καθάπερ καὶ τὸ "Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε φώνησέν τε" (Κ 532). A ἄλλος {μέν}: ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 11 636b 51 B.). ψιλοῖ, καὶ φησιν ὅτι ἐπὶ τοῦ Νέστορος κεῖται· ἄλλος μὲν γὰρ ἂν τις αὐτὸ μόγις ἐκίνησε, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. πολὺ πρότερον δὲ οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. τινὲς δὲ βούλονται δασύνειν τὸ α καὶ ἐκτείνειν, ἴν' ἢ ὁ ἄλλος μὲν μογέων, τουτέστιν ὁ Μαχάων. ἡμεῖς δὲ ἐκεῖνο παραφυλάξαι ἔχομεν ὥς ὅτι παρὰ τῷ ποιητῇ οὐ δύναται ἡ τοιαύτη κρᾶσις εἶναι· εἰ γὰρ καὶ κρᾶσιν ἡβούλοντο, παραλαμβάνειν ἐχρῆν εἰς τὸ ω, ὁμοίως τῷ "οἶχετ' ἀνὴρ ὠριστος" (Λ 288 al.). εἰσὶ δὲ οἱ διέστειλαν "ἀλλ' ὅσ", τὸ "ὅσ" δασύνοντες, ἀλλ' ὅς μὲν μογέων, ἵνα τὸ αὐτὸ ὑπάρχη νοητόν· ἐπὶ γὰρ τοῦ Μαχάονος πάλιν βούλονται τὴν διαστολὴν λαμβάνειν. ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τῷ Ἀριστάρχῳ ψιλοῦντι, ἐπεὶ βούλεται ὁ ποιητὴς καὶ διὰ τούτου τὸ εὖρωστον τοῦ γέροντος παριστάνειν. A ἄλλος {μέν}: φιλωτέον τὸ ἄλλος· οὐ γάρ, ὥς τινες, κατὰ κρᾶσιν ἐστι τοῦ [ὁ] ἄλλος, ἴν' ἢ ἐπὶ τοῦ Μαχάονος ἐχρῆν γὰρ εἶναι ὦλ <λ> ος, ὥς τὸ ἄριστος "ὠριστος" (Λ 288 al. ^[10]
- 11 636c1) <καὶ> ἄλλα, <ᾶ> διὰ τῶν ἄρθρων ὁ ποιητής. τινὲς δὲ "ἀλλ' ὅς μὲν", δασύνοντες τὴν "ὅσ" καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Μαχάονος ἐκδεχόμενοι· ἀλλ' οὐδέποτε τῷ ὅς ἀντὶ τοῦ "ὅ" (Α 9 al.) χρῆται, τὸ δὲ ἐναντίον, οὐ <δὲ> δεῖται αὐτὸν τραυματίᾳ παρειακάζειν. ἄμεινον οὖν ἀορίστως δέχεσθαι τὸ ἄλλος πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ ποτὸν ὁ Νέστωρ. ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ "γέρων" (Λ 637), ἴν' ἢ, ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρων Νέστωρ ἀμογητὶ. καὶ ἀλλαχοῦ περὶ αὐτοῦ φησιν "ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτραπε γήραϊ λυγρῷ" (Κ 79). ἢ διὰ τὸ κατὰ διάμετρον αἰρεῖσθαι τὸ δέπας· οἱ γὰρ περὶ Ἀρίσταρχον ω εἶναι τὸ ποτήριον· διὸ καὶ τέσσαρα ὦτα· τὰ γὰρ ἀπλᾶ ἄμφωτα (cf. χ 10) καλεῖ. τινὲς δὲ αἱ "ὑποπυθμένες" (Λ 635) ὑποβάσεις αὐτῷ δύο ἦσαν πελειάδες· διὸ καὶ μογέω ν· διπλοῦ γὰρ ὄντος κατὰ διάμετρον ἔδει ἴανειν†· καὶ ἴσως πρὸς τὸ ἀμερίμνως καὶ ἀθροῦν πίνειν. T οὐχ, ὥς τινες, ἐπὶ Μαχάονος τὸ

- ἄλλος ἐκδέχεσθαι χρή, ἀλλ' ἀορίστως πρὸς ἔπαινον τοῦ γέροντος· b (BCE 3) θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι παντὸς νέου σωφρονέστερον ἐβάσταζε τὸ ποτόν. ^[15]
- 11 636c2 ἔνιοι δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρον, ἴν' ἧ, ἄλλος μὲν γέρον μογέων ἐκίνει, ὁ δὲ γέρον Νέστωρ ἀμογητὶ ἄειρεν. b (BE 3) < ἀμογητὶ ἄειρεν : > τὰ γὰρ ἄχθη οὐχ οἱ ἰσχυροί, ἀλλ' οἱ ἔμπειροι φέρουσι· b (BCE 3 E 4) T il διπλῶν γὰρ τῶν ὥτων ὄντων καὶ τοῦ ποτηρίου μεγίστου, οὐκ ἂν νέος ἀπεκίνησεν αὐτὸ τῆς τραπέζης, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ <τὸ> πῶς μὴ εἰδέναι· b (BCE 3 E 4) εἰ γὰρ οὐχ ὥς ἔδει αὐτὸ ἦρε, θραῦσιν ἂν ἠπείλησε· δίχειρα γὰρ δυσὶν ἀφ' ἐκάστης χειρὸς δακτύλοις τῶν ὥτων λαμβανόμενον ἐχρῆν κινεῖν ἀκόπως. ^[5]
- 11 637 b (BE 3 E 4) οἴνω Πραμνεῖω : οἱ μὲν μέλανι, οἱ δὲ [πρ]αῦνοντι τὸ μένος, οἱ δὲ μονίμω.
- 11 639a1 οἱ δὲ ἐν Ἰκάρῳ πέτρην Πράμνην, ἐν ἧ πρώτον ἔφω ἄμπελος. T οἱ μὲν μέλανι, οἱ δὲ γένος ἀμπέλου, οἱ δὲ αὐστηρῶ, οἱ δὲ πραῦνοντι τὸ μένος, οἱ δὲ μονίμω.
- 11 639a2 b (BCE 3) οἴνω Πραμνεῖω : ἦτοι τῷ πραῦνοντι τὰς φρένας—ἐν τῇ Ἰκαρίᾳ οἰνοφόρον. A ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρόν / κνήστι χαλκείῃ : ἔκοπτεν δὲ καὶ τυρόν κνήστει χαλκείῳ, τουτέστι μαχαίρῳ τυροτόμῳ.
- 11 639-40 A < λεῦ κ' ἐπάλυνε : > γράφεται "λευκὰ πάλυνε".
- 11 640a A im < πάλυνεν : > ἐπέπασσεν.
- 11 640b T il {ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε} κυκειῶ : τὸ κυκειῶ περισπαστέον· τοῦ γὰρ κυκεῶνά ἐστιν ἀποκοπὴ καὶ ἐπλεόνασεν τὸ ι .
- 11 641 κυκειῶν δὲ ἐστὶ πολυμιγὲς ποτόν. A < πολυκαγκέα : > πολλὴν ξηρότητα ἔχουσαν· ὅθεν καὶ "κάγκανα ξύλα" (cf.
- 11 642 Φ 364. ς 308), b (BCE 3 E 4) T il τὰ ἄγαν ξηρά. T il μύθοισιν τέρποντο : πρὸς παραμυθίαν τοῦ τραυματίου.
- 11 643 T τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραῖος ἀπὸ θρόνου ὤρτο : διὰ τὸν καιρόν· διδάσκει οὖν καὶ γέροντας εἴκειν νέοις πρὸς ὄφελος.
- 11 645 b (BCE 3 E 4) T καὶ ὅτι ἤλπιζεν ἐξ Ἀχιλλέως αὐτὸν ἦκοντα χρηστόν τι ἔρεῖν. T ἐτέρωθεν ἀναίνετο <εἰπέ τε μῦθον > : προφασίζεται σπουδὴν, ἵνα καὶ μένων χαρίζοιτο καὶ μὴ μένων ἀνέγκλητος εἴη.
- 11 647 b (BCE 3 E 4) T ἡ δύναμις τούτου τοῦ λόγου ἐποίησεν αὐτὸν μένειν. T οὐχ ἔδος ἐστίν : ἀντὶ ἔδους.
- 11 648 ὥς "τρίποσ" (X 164). T νεμεσητός : Ἀρίσταρχος μεμψίμοιρος· οἱ δὲ ἐκάστῳ τὸ δέον νέμων, ὅθεν καὶ νέμεσις.
- 11 649 ἵνα οὖν μὴ δόξωσιν ἀμελεῖν αὐτοῦ, ταῦτά φησιν. T < ἄγεις : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἡγάγες.
- 11 650 ἥλλακται δὲ ὁ χρόνος. A int πάλιν ἄγγελος <εἶμι > : κατ' ἰδίαν τὸ πάλι ν .
- 11 652a οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀλεξίων (fr. 48 B.) καὶ Ὁσκαλωνίτης (p. 51 B.). οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως· πρὸς γὰρ τὸ ῥῆμα ἡ σύνταξις ἐγένετο, πάλιν εἶμ' ἄγγελος. A πάλιν ἄγγελος : τινὲς ὑφ' ἐν "παλινάγγελος", οὐχ ὑγιῶς.
- 11 652b T τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο : ἀναίτιον πρὸς τὸ "νεμεσητός" (Λ 649).
- 11 654 ἐπιτείνει δὲ αὐτοῦ τὸ θυμικόν, συγγνώμην ἑαυτῷ ποριζόμενος τοῦ μὴ πεῖσαι αὐτόν. b (BCE 3) T τίπτε τ' ἄ ρ' ὦ δ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται <— κατὰ στρατόν > : διὰ τί οἰκτίζει τοὺς τετρωμένους, ἀγνοῶν τὴν παντελεῖ ἀπώλειαν; διὰ τί τὸ κατ' ἄνδρα ἐλεεῖ μὴ εἰδὼς τὸ πᾶν Ἀχιλλεύς; ὅτι δὲ ἐλεεῖ, δῆλον ἐξ ὧν Πάτροκλον ἔπεμψεν.
- 11 656-8

- b (BCE 3) Τ τίπτε τ' ἄρ' ὦ δ' Ἀχιλεὺς : πιθανῶς οὐ κωλύει αὐτὸν τῆς σπουδῆς, ἄρχεται δὲ λόγων, εἰδὼς ὡς αἰδούμενος οὐ καταλείψει αὐτοὺς ἡμιτελεῖς.
- 11 656 b (BCE 3) Τ ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήηται : συναπτέον τῷ ἐπάνω στίχῳ (sc.
- 11 657 Λ 656). ἴσως δ' ἂν τις ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκει, θαυμαστικὸν ποιῶν τὸν λόγον. Α οὐδέ τι οἶδε </ πένθεος ὅσπον ὄρωρε > : διασταλτέον ἦτοι ἐπὶ τὸ οἶδε (657) ἢ ἐπὶ τὸ πένθεος (658). ἔχει γὰρ ἀμφοτέρω λόγον.
- 11 657-8a1 εἰ μὲν οὖν συνάπτοιτο τοῖς ἄνω τὸ πένθεος, λείπει ἡ περί, ὡς "Ἐκτὼρ χωόμενος Σαρπηδόνοσ" (Π 553). εἰ δὲ τοῖς ἐξῆς, σχῆμα ἔσται ὅσπον πένθοσ· Ἀττική δὲ ἡ χρῆσις καὶ ἀρχαία. Α {οὐδέ τι οἶδεν πένθος;} ἀρχαία ἢ φράσις. ^[5]
- 11 657-8a2 Τ < κέεται : > πρὸς τὸ ἄπρακτον.
- 11 659a Τ ἰλ βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : ὅτι συλληπτικῶς τὸ κατ' ἀμφοτέρων κεκοινοποίηκεν· οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ βέβλη <ν> ται καὶ οὐτασμένοι εἰσίν.
- 11 659b1 διαστέλλει μέντοι ἐν τοῖς ἐξῆς, λέγων "βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, / οὐτασται δ' Ὀδυσσεύς" (Λ 660—1). Α πρὸς τὸ διάφορον.
- 11 659b2 Τ ἰλ οὐτάμενοι {τε}: Ἀρίσταρχος ὡς "ἰστάμενοι" (Μ 341 al.
- 11 659c) καὶ κιχράμενοι, Πάμφιλος δὲ ὡς δεδαρμένοι, ἐπεὶ καὶ τὸ βεβλημένοι συντελικόν. καὶ δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ἐπὶ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ πολὺν πρότερον τεθεωρηῆσθαι παρ' αὐτῶ· φησὶ γὰρ " <οὐτ' ἄρ βεβλημένος> ὁξεί χαλκῶ / οὐτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος" (Λ 535—6)· συντελικῇ γὰρ μετοχῇ συντελικὴν ἐπήνεγκεν. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ἀναγινώσκειν ἔδει, εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνό τις ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου λέγοι ὅτι οὐκ ἐνεστώτα ἐκδεχόμενος οὕτως ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ παρακείμενον πεπονθότα. ἔχει δὲ οὕτως παρὰ τὸ οὐτῶ περισπώμενον ἐκπίπτει παράγωγον εἰς μι λῆγον τὸ οὔτημι, ἀφ' οὗ ἀπαρέμφατον τὸ οὐτάναι καὶ "οὐτάμεναι" (Φ 68). ἀπὸ δὴ τοῦ οὔτημι γίνεται παθητικὴ μετοχὴ οὐτάμενος καὶ οὐτάμενοι ὡς κιχράμενοι. ἀλλ' οὐ φαινομένην εἶναι ἐν τῇ συντάξει, ἀλλ' ἕτερόν τι αὐτῶ σύνηθες ῥῆμα εἶναι, τὸ οὐτάζω, ὅθεν καὶ "οὐτασεν" (Ε 56. 361 al.) ὁ ἀόριστος· οὐ γὰρ δὴ συστολὴ τοῦ "οὔτησεν" (Δ 469 al.), ὡς πρόδηλον καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου "οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν" (Ξ 424) καὶ ἐκ τοῦ "οὐτασται δ' Ὀδυσσεύς" (Λ 661). τούτῳ δὴ τῷ οὐτασται παρέθηκε μετοχὴν τὴν οὐτασμένους, "οὐτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένους" (Λ 536), ἥτις κατ' ἔλλειψιν τοῦ < εἴνετο οὐτασμένους. προπαρωξύνθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου διὰ τὸν χαρακτῆρα, ἐπεὶ αἱ τοιαῦται μετοχαὶ προπαρωξύνοντο, "ἰστάμενος" (Δ 203 al.), κιχράμενος· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῷ χαρακτῆρι μᾶλλον τοὺς τόνους προσνέμει. ἄλλως δὲ καὶ ἡ γινομένη τοῦ < ὕφεις καὶ ἀναδρομὴν ἐργάζεται τόνου. Α < ὁ Τυδεΐδης : > ἴσως πρῶτον ὡς πολέμιον καταλέγει. ^[20]
- 11 660 Τ ἰλ < δουρικλυτός : > τοῦ Ὀδυσσέως τὸ ἐπίθετον, καὶ διασταλτέον μετ' αὐτό.
- 11 661a Α ἰμ ἢ δ' Ἀγαμέμνων : οὐκ εἶπεν ἐπίθετον Ἀγαμέμνονος, ὡς ἀπεχθανομένου Ἀχιλλεῖ.
- 11 661b τοιοῦτος δέ ἐστιν ὁ λόγος· καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτῷ δυστυχεῖ. Τ τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἦγαγον <ἐκ πολέμοιο> : ἦθος ἐμφαίνει ἡ ἀντωνυμία, διὰ τῆς δείξεως δηλοῦσα ὅτι ὁ γέρον τὸν νέον διέσωσεν ἐκ τῆς μάχης.
- 11 663 Τ αὐτὰρ Ἀχιλλεύς / ἐσθλὸς ἐὼν < Δαναῶν—ἐλεαίρει > : δυνατός, τουτέστι δυνάμενος, οὐκ ἐλεεῖ.
- 11 664-5 εὖ δὲ καὶ τὸ Δαναῶν (665) καὶ μὴ Ἀγαμέμνονος φάναι· ἔασας γὰρ τὸν αἴτιον τῆς ὀργῆς τοὺς ἐλεεινοὺς προβάλλεται. b (BCE 3 Ε 4) Τ < ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται οὐ δ' ἐλεαίρει : > βραχὺ {δε} διασταλτέον μετὰ τὸ ἐὼν.
- 11 665a Α ἰμ οὐ κήδεται οὐ δ' ἐλεαίρει : πικρῶς, Τ οὔτε φιλία οὔτε ἐλέω, φησί, χώραν παρέχει.

- 11 665b b (BCE 3 E 4) T ἡ μένει, εἰς ὃ κε <δὴ> νῆες <—> θέρωνται : ἄρα καὶ ταῦτα μένει, ἃ ὑπέσχετο "κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε συμῆσαι πυρὶ νῆας" (I 653); ἐν ᾗ οὖν ὁ λόγος.
- 11 666-7a T < ἡ μένει, εἰς ὃ κε—θέρωνται : > τὴν ὀλοσχερῇ ἀπώλειαν τῶν νεῶν ἐμφαίνειν θέλει· εἰ μὴ γὰρ τὰς πρώτας ἑκαύσωσιν†, οὐκ ἂν οὐδὲ τὰς παρὰ θάλασσαν.
- 11 666-7b b (BCE 3) T il < Ἀργείων ἀέκητι : > μὴ δυναμένων ἀμῦναι.
- 11 667a T il < πυρὸς δηΐοιο : > ὅτι λείπει ἡ ὑπό, ὑπὸ πυρός.
- 11 667b A im αὐτοῖ τε κτεινόμεθ' <ἐπισχερ ὦ ; οὐ γὰρ —ἔσκεν > : πικρῶς καθάπτεται τῆς ὀμότητος Ἀχιλλέως, εἰ ἀναμένει τοὺς Ἀχαιοὺς ἰδεῖν ἐξῆς φονευομένους.
- 11 668-9a ἐλεεινῶς δὲ καὶ ἑαυτὸν καταλέγει. b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς / ἔσθ' <οἷ πάρος ἔσκεν > : ἐρεθιστικὸν τοῦτο· εἰ γὰρ ἐγὼ νέος ἦν, οὐκ ἂν ὑμῶν ἐδεόμεθα συμμάχων.
- 11 668-9b ἐντέχνως δὲ πρὸς μὲν τοὺς θυμουμένους τὴν φρόνησιν, b (BCE 3 E 4) T "καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον" (A 273)· εὐβουλίας γὰρ ἑώρα δεόμενον τὸν καιρὸν· T πρὸς δὲ τὸν ἀργοῦντα τὴν ἥβην, ζῆλον ἐμποίων τῶν ἔργων. b (BCE 3 E 4) T {αὐτοῖ τε κτεινόμεθα} ἐπισχερῶ : ἐφεξῆς ἅπαντες.
[5]
- 11 668 παρίστησι δὲ διὰ τῆς λέξεως ὅτι καὶ ἐπὶ Μυρμιδόνας ἦξει ὁ κίνδυνος. A εἴθ' ὡς ἡβώοιμι <— ὄλῃται > : διδάσκει ὥς οὐ δεῖ ἐπὶ ἀπράκτοις ἀναλίσκειν τὰς ἡλικίας.
- 11 670-764 ἴδια δὲ διηγεῖται κατορθώματα, εἰς ζῆλον καλῶν τὸν ἀκούοντα. καὶ διὰ τοῦ παρὰ γνώμην τοῦ πατρὸς πολεμῆσαι προτρέπεται αὐτὸν b (BCE 3) T τὸ ὅμοιον ποιῆσαι. ἔστι δὲ μείλιχος Πάτροκλος διὸ <ἐν> ἰστάμενον αἰδεῖται τὸν γέροντα. T ὥς ὀπότ' Ἥλαιοις <—Νέστορίτ' ἀνδρῶν > : ἐξ ἀναστροφῆς τὸ διήγημα· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐπιμηκεστέροις τῶν διηγημάτων τὸ μὲν ἀπ' ἀρχῆς ἰέναι ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν ἀμβλυτέραν τὴν ἀκρόασιν καθίστησιν, τὸ δὲ ἐκ τῶν πρακτικῶν ἄρχεσθαι ἡδύ.
[5]
- 11 671-761 ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ διηγήματος οὕτως ἔχει· Ἡρακλῆς ἐκάκωσε τὴν Πύλον καὶ τοὺς ἑνδεκα τῶν Νηλέως παίδων ἀνείλε· διὸ Ἥλαιοι καταφρονήσαντες τῶν Πυλίων ἔθλιβον αὐτούς, καὶ δὴ Αὐγέας ὁ τῶν Ἥλαιων βασιλεὺς ἀφικομένους ἵππους Νηλέως ἐπὶ τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα ἢ τινα τῶν ἐπιταφίων ἀφείλετο. τοῦτο ἐκίνησε Πυλίους, γενομένης δὲ μάχης ἄλλοι τε ἀποθνήσκουσι καὶ Ἰτυμονεὺς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, νικήσαντες δὲ Πύλιοι τὴν λείαν διενέμοντο. b (BCE 3 E 4) T ἐπιστρατεύουσι δὲ αὐτοῖς ἡμέρᾳ τρίτῃ ἐκεῖνοι. πολιορκούντων δὲ αὐτῶν τὸ Θρύον φήμη τις ἦλθεν εἰς Πύλον μηνύουσα τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων. στρατεύσαντες δὲ Πύλιοι πάλιν νικῶσι τοὺς Ἥλαιοις, καὶ ἀριστεύει ὁ Νέστωρ. b (BE 3 E 4) T ἀμφὶ βοηλασίῃ, <ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα > : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ βοηλασίῃ· δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι.
[15]
- 11 672 A οὕτως δὲ ἐνικῶς Ἀρίσταρχος, βοηλασίῃ. A A im ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα : Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος, ἱππικώτατος—λ <ε> ἰάν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGr Hist 3, 118). A ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα <—ρύσι' ἐλαυνόμενος : > τὸ ἐξῆς ἐστίν, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα (672), / ρύσι' ἐλαυνόμενος (674)· AT τὰ δὲ ἄλλα (sc. [5]
- 11 672-4 673) διὰ μέσου. A ρύσι' ἐλαυνόμενος : ἀντενεχυραζόμενος.
- 11 674a καὶ τὸ πλῆρες ρύσια· Αὐγέας γὰρ πρότερον Νηλέως κατέσχευε τέσσαρας ἀθλοφόρους ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. τουτέστι θρέμματα ἐλαύνων. A < ρύσια : > τὰ ἀντί τινων ἐλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἀρπάζομεν.
- 11 674b b (BCE 3 E 4) T < ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν : > ἡ πρῶτον ἀνηρῆσθαι αὐτόν φησιν ἢ ἐν πρώτοις μαχόμενον.
- 11 675 b (BCE 3 E 4) T < περίτρεσαν : > περὶ πᾶσαν ὁδὸν ἔφυγον.

- 11 676 b (BCE 3) T il καὶ ὅτι ἀποθανόντος Ἑκτορος φευξοῦνται πάντες. T il ληΐδα δ' ἐκ πεδίου <— Νέστορί τ' ἀνδρῶν > : αἰδήμων ὁ Πάτροκλος· ἐπειγόμενος γὰρ ἀνέχεται τοῦ γέροντος μακρολογοῦντος.
- 11 677–761 b (BCE 3 E 4) T οἰκονομικῶς δὲ πέπλασται τῷ ποιητῇ ἡ μακρὰ διήγησις, ἵνα ὁ Εὐρύπυλος ἐκ τῆς μάχης φθάσας ἐλθεῖν περιτύχη Πατρόκλῳ, καὶ παρὰ τούτῳ ἐμβραδύνῃ περὶ τῆς τειχομαχίας· b (BE 3 E 4) T εἰ γὰρ ταχέως ἐπανήλθε πρὸς Ἀχιλλέα καὶ ἐκπεμφθῆναι ἑαυτὸν ἔπεισεν εἰς τὴν μάχην, ἀνηρέθη ἂν ἡ τειχομαχία, δι' ἣν ἐπλάσθη τὸ τεῖχος. T ληΐδα {δ' ἐκ πεδίου}: Ἀρίσταρχος ὡς "Χαλκίδα" (B 537 al. ^[5])
- 11 677a1), Μενεκράτης ὡς "Ἥλιδα" (B 615 al.). ἔστι δὲ οὕτως ὀρίσασθαι περὶ τῆς προσωδίας ὡς πάντα τὰ εἰς ις λήγοντα καθαρὸν, μόνως θηλυκά, ὀξύνεσθαι θέλει, οἶον Κιρφηΐς, "Βρισηΐς" (T 282. Ω 676), Θαΐς, Λαΐς. ὁ δὲ λόγος ἐπὶ Ἑλληνικῶν ὀνομάτων, μή τις τὸ Ξοῖς καὶ Σαΐς Αἰγύπτια ὄντα καὶ παρὰ Ἡροδότῳ (cf. 2, 28, 1 al.) λεχθέντα παράθηται. περὶ μέντοι τοῦ δαΐς ὀξυνομένου, τετολμημένου δὲ καὶ βαρύνεσθαι ἐπὶ ἐτέρου σημαινομένου, εἰρήσεται ἡμῖν ἀλλαχόθι (sc. ad Ξ 387). τὸ δὲ ΚΡΑΤΑΪΪΣ δοκεῖ ἐπὶ τοῦ κυρίου βεβαρυτονῆσθαι διὰ τὴν αἰτιατικὴν "βωστρεῖν δὲ Κράταιϊν" (μ 124)· τάχα δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολήν. A ληΐδα ὡς Ἰκρηπίδα . ^[10]
- 11 677a2 T il <ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν : > αἰτήματι στίζομεν κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· πρεπωδέστερον γὰρ οὕτως κεχωρίσθαι τὰ ἐξῆς (sc.
- 11 677b Λ 678—81). A ἥλιθα : λίαν ἡθροισμένην.
- 11 677c καὶ ἡλίθιος ὁ παχὺς τὸν νοῦν A b (BCE 3 E 4) T καὶ μὴ ἀκριβής. A b (BE 3 E 4) T ἡ παρὰ τὸ ἀλίσαι, ὃ ἐστὶν ἀθροῖσαι. A b (BE 3) T < ἀγέλας .
- 11 678–81 .. πῶεα .. συβόσια .. αἰπόλια .. / ἵππους δὲ—ὑπῆσαν : > ἐκάστω τὸ οἰκεῖον ἀπένειμεν· οὐδὲ πεζῷ δὲ λόγῳ τις εἶπεν αὐτὰ ἄλλως. T il πῶεα : παρὰ τὸ πόα χρῆσθαι, ἥτις ἐστὶν αὐτοποίητος.
- 11 678 A < συβόσια : > ἐκτατέον τὸ ι .
- 11 679 T il γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς : ὅτι διαφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι, τὸν Νηλέα λέγοντες ἀνηρῆσθαι ὑφ' Ἡρακλέους, ὅτε τὴν Πύλον ἐπόρθησεν· φαίνεται γὰρ καθ' Ὅμηρον περιῶν καὶ μετὰ τὸ πορθηθῆναι· ὁ γὰρ πρὸς Ἡλείους πόλεμος τῶν Πυλίων μεταγενέστερος τοῦ πρὸς Ἡρακλέα. ^[5]
- 11 683a A < γεγῆθαι δὲ φρένα Νηλεὺς : > ἥσετε οὖν καὶ ὑμεῖς τοὺς γονεῖς.
- 11 683b T il οὐνεκά μοι τύχε πολλά : ἐπετέτευκτο ἡ περιγέγονεν· τὸ γὰρ τῆς τύχης ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ῥήματα.
- 11 684a T οὐνεκά μοι τύχε πολλά : ταῦτα ἐρεθιστικά πρὸς νέον λεγόμενα, ἵνα ἀκούσας Ἀχιλλεὺς ὡς φιλότιμος ζηλωτὴς γένηται.
- 11 684b T < οὐνεκά μοι τύχε πολλά νέῳ πόλεμον δὲ κίοντι : > διασταλτέον ἐπὶ τὸ πολλά πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 11 684c A int < ἐλίγαινον : > ὀξέως ἐβόων.
- 11 685a T il ἄ μ' ἡοῖ φαινομένηφι : τοῦτο τὸ ἡμιστίχιον καὶ τοῖς ἐπάνω δύναται προσδίδοσθαι καὶ τοῖς ἐξῆς· ἥτοι γὰρ ἡμέρας γενομένης ἐκήρυσσον, ὅπως ἐκεῖνοι συναχθῶσιν, ἢ ἄλλοτε ἐκήρυσσον, ἵνα ἐκεῖνοι ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἔλθωσι.
- 11 685b καὶ ἀμφοτέρα λόγον ἔχει. A < χρέως : > οὕτως Ἀρίσταρχος χρέω ς .
- 11 686a A int T il {τοὺς ἵμεν οἷσι} χρέως ὠφείλετο : ὅτι τὰ περιελασθέντα ἐκ τῆς Πύλου ὑπὸ τῶν Ἑπειῶν θρέμματα χρέως καλεῖ.
- 11 686b Ἀριστοφάνης δὲ "χρεῖος" καὶ "ὀφείλετο". A χρέως ὠφείλετο : χρέως δάνειον· οἷς γὰρ οἱ ὀφείλοντες καταβάλλουσι, καὶ οἱ ἀδίκως ἀρπάσαντες καταβάλλειν ὀφείλουσιν.

- 11 686c b (BCE 3 E 4) T δίκη : θαυμαστῇ, ἱερᾷ· ἐν αὐτῇ γὰρ—τῆς Πελοποννήσου. A < οἱ δὲ συναγρόμενοι — / δαίτρευνον : > συνηθροισμένων δὲ τῶν Πυλίων οἱ ἡγήτορες ἐμέριζον. ^[5]
- 11 687-8 T il δαίτρευνον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον : ἦτοι στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· ἢ συναπτεόν τῷ ἐξῆς, ὃ καὶ βέλτιον· τὸ γὰρ "ὦς" (Λ 689) ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐστὶ κείμενον.
- 11 688a καὶ ἐὰν χωρίσωμεν δὲ καὶ ἀκούωμεν {καὶ} οὕτως, ἔσται θαυμαστικὸς ὁ λόγος περὶ τῆς καταφρονήσεως, ἣν ἐποίησαντο οἱ Ἥλειοι περὶ τῶν Πυλίων. A < Ἐπειοί : > ὅτι Ἐπειοὺς τοὺς Ἥλείους καλεῖ. ^[5]
- 11 688b A int < ὄφειλον : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἄλλοι δὲ "ὄφελον".
- 11 688c1 A im Ἀρίσταρχος τὰφεῖλον†.
- 11 688c2 T il Ἐπειοί : οἱ Ἥλειοι—Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Πέπλῳ (fr. 639 R. 3). A πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ <—ἐν Πύλῳ ἤμεν > : δεῖ τὸν λόγον οὕτως ἔχειν· πολλοῖς γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον, ὡς ἡμεῖς ἤμεν.
- 11 688-9 T εἰς τὸ ὄφειλον (688) ὑποστιγμὴν δεῖ γράφειν, τελείαν δὲ εἰς τὸ ἤμεν (689). b (BCE 3) εἴτα ἐπέξευξεν, ὁπόθεν κεκακωμένοι b (BE 3) T "ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσεν" (Λ 690). T ἐὰν δὲ εἰς τὸ ὄφειλον (688) τελειώσωμεν, ὁ ἐξῆς στίχος κατ' ἰδίαν ἀναπεφώνηται, καὶ τὸ ὦς (689) ἀντὶ τοῦ οὕτως δεχόμεθα. b (BE 3) T < ὦς : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅτε ἢ ὅτι ἢ ἡνίκα. ^[5]
- 11 689a A int < ὦς : > ἀντὶ τοῦ οὕτως καὶ ἔστιν ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς.
- 11 689b T il < ὦς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἤμεν : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ παῦροι πρὸς ἔμφασιν.
- 11 689c A il < ἐν Πύλῳ ἤμεν : > οὐκ "ἐν πόλει ἤμεν", ὡς ἔνιοι.
- 11 689d A im ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε <βίη Ἡρακλεΐη> : οὐ διὰ τὰ καθάρσια Ἰφίτου πορθεῖται ἡ Πύλος, ἐπεὶ πῶς Ὀδυσσεὺς μείζων Νέστορος (cf.
- 11 690a1 φ 13—30); καὶ παρ' Ὀμήρῳ οὐκ οἶδαμεν φονέα καθαιρόμενον, ἀλλ' ἀντιτίνοντα (cf. Σ 498—500) ἢ φυγαδευόμενον (cf. B 622—6 al.). ἢ οὖν διὰ τὴν ὑπερηφανίαν Περικλυμένου, ἢ ὅτι Ὀρχομενίοις κατὰ Θηβαίων ὡς συγγενεῖς συνεβάλοντο· ὅτι δὲ συγγενεῖς Ὀρχομενιοὶ Πυλίων, φησὶν "εἴ που <ἔτι ζῶντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο / > ἢ <που> ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ" (Λ 458—9) καὶ "ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐφ ἴφι ἄνασσεν· / ἢ δὲ Πύλου βασίλευε" (Λ 284—5). Ἀγίας δὲ ἐν α' Ἀργολικῶν (FGrHist 305, 1) φησὶ τῶν Γηρυόνου βοῶν ἀφελέσθαι Νηλέα, ὅθεν Ἡρακλῆς Νέστορι παραδοῦναι τὴν ἀρχήν. Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς (FGrHist 309, 1) ἄγοντα τὰ χρύσεια μῆλα καὶ τὸν ζωστήρα καὶ τὰς Διομήδους ἵππους εἶργεσθαι ἐπιβαίνειν τῇ πόλει, καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος. T φασὶ τῶν Θηβαίων διαφορομένων τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ πολεμούντων αὐτοῖς, οἱ Πύλιοι ὡς οἰκείοις συνηγωνίζοντο· ὅθεν Ἡρακλῆς ὀργισθεὶς τοὺς Πυλίου ἐπολιόρκησεν. ^[15]
- 11 690a2 b (BCE 3) βίη Ἡρακλ <η> εἶη : ἐπεὶ τῶν ἀδελφῶν Νέστορος φονεὺς ἐγένετο, αὐτοῦ δὲ ἐφείσατο, πρὸς ἐκατέραν ἀρμοζόμενος τύχην οὔτε βλάσφημόν τι προσήρτησε τῷ βίῃ οὔτε ἐπαίνου ἐχόμενον, ὁποῖον εἰώθαμεν λέγειν "ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο" (β 409 al.
- 11 690b) καὶ "ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο" (η 167 al.). T ἐλθὼν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε <βίη Ἡρακλεΐη> : Ἡρακλῆς παρεγένετο—ὡς καὶ ἐν τῇ E (sc. 395) φησί, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ δύο, Ἀθηνᾶ καὶ Ζεὺς. A δώδεκα γὰρ Νηληῖος <ἀμύμονος υἱέες ἤμεν > : πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. ^[5]
- 11 692a 5 K.), ὅτι ἐν μὲν Ἰλιάδι δώδεκα Νηληῖος παῖδας λέγει, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ τρεῖς γεγονέναι, ὡς γενεαλογεῖ "καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα" (λ 281) καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς "Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον" (λ 286). ἐνδέχεται δὲ προγεγονότων αὐτῷ ἐξ ἑτέρας γυναικὸς παίδων ὕστερον ἐκ Χλῳρίδος τοὺς τρεῖς γεγονέναι· καὶ γὰρ ὁ Πρίαμός φησι· "πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλυθον υἱες Ἀχαιῶν· / ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν, / τοὺς δ' ἄλλους

μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι{ν} <γυναῖκεσ> " (Ω 495—7). Α δώδεκα γὰρ Νηληῖος <ἀμύμονος υἱέες ἦμεν > : πῶς οὖν ἐκεῖ φησι "Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τε" (λ 286); ἢ οὖν τρεῖς ἦσαν ἐκ Χλῳρίδος, ἢ τοὺς ἀρίστους κατέλεξεν· Χρομῖος ὡς πρεσβύτης, Νέστωρ συνετός, Περικλύμενος ἀνδρεῖος. ^[10]

11 692b Τ δώδεκα γὰρ Νηληῖος <ἀμύμονος υἱέες ἦμεν > : ἐκ Νηλέως τοῦ Τυροῦς καὶ Ποσειδῶνος ἑτῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης γίνονται παῖδες οἶδε Περικλύμενος, Πεισίστρατος, Ἄλκιμος, Ὑψήνωρ, Νέστωρ, Πυλαιμένης, Λυσίμαχος, Ἴπποκόων, Πεισῆνωρ, Ἴππόλοχος, Ἀγησίλαος, Λύσιππος. ^[5]

11 692c γαμεῖ δὲ Νέστωρ Μνησιόχην τὴν Ἀμφιδάμαντος, ἐξ ἧς ἴσχει παῖδας ἐπτά. b (BCE 3) Τ λόγος δὲ ἐστὶν ὅτι Χλῳρίς ἐπὶ τελευτῇ τῶν παίδων ἀγχόνῃ διεχρήσατο. Τ < τῶν οἶος λιπόμην : > τὸ οὖν "κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν" (Λ 689) συλληπτικῶς ἐν Γερήνοις γὰρ ἀνετρέφετο.

11 693 Τ il {δῶδεκα γὰρ νηληῖος;} τὸν Νέστορά φησι—ὡς τινές φασιν. Α {ταύθ' ὑπερηφανέοντες} Ἐπειοί : ὅτι ἔν τισι γράφεται "Ἀχαιοί".

11 694 τοὺς δὲ Ἥλείους Ἐπειοὺς καλεῖ Ὅμηρος. Α < εἴλετο κρινάμενος τριηκόσια : > ὅτι θρέμματα δηλονότι τριακόσια.

11 697a Α int κρινάμενος τριηκόσια : ἴσως τὰ πρόβατα μόνα· φησὶ γὰρ "καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν" (Λ 696).

11 697b Τ τέσσαρες ἀθλοφόροι <ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν > : ὅτι φαντασίαν ὁ τόπος ἔχει ὡς τετρώρῳ ἄρματι χρωμένων τῶν ἡρώων· καὶ γὰρ λέγει "τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων" (Λ 702).

11 699a ἐνδέχεται δὲ δύο συνωρίδας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πεπορευθῆναι, μή τι περὶ τὴν ἐτέραν γένηται· εἰρησθαι δὲ "τὸν <δ'> ἐλατῆρ' ἀφίει" συλληπτικῶς, τὸν ἐκατέρας ἐλατῆρα, ὡς "ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη" (α 335)· οὐ μία ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ἐκατέρωθεν μία. Α οἱ δὲ ὡς Ποσειδῶνος υἱὸν τετρώρῳ φασὶ χρῆσθαι· ἵππιος γὰρ ὁ θεός. ΑΤ τέσσαρες <ἀθλοφόροι> ἵπποι : δύο συνωρίδες, ἵνα, εἰ ἡ ἐτέρα πάθοι, ἡ ἐτέρα ἀγωνίζοιτο· ἢ ἄμφω πρὸς μίαν νίκην· τετρώρῳ γὰρ οὐ χρῶνται ἥρως. ^[5]

11 699b b (BCE 3 E 4) Τ < αὐτοῖσιν ὄχεσφιν : > ὅτι ἐκατέροις δύνανται προσδίδοσθαι.

11 699c Α int < ἄεθλα : > τὰ ἐπάθλια.

11 700a Τ il περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον : οὐκ οἶδε τὰ Ὀλύμπια, ἀλλὰ περὶ τίνος χρηματικοῦ ἀγῶνός φησιν ἀπελθεῖν τοὺς ἵππους· b (BCE 3) Τ πῶς γὰρ Αὐγείας, ἐφ' ᾧ Ἡρακλῆς τὸν ἀγῶνα ποιεῖται, ἀφήρηται τοὺς ἵππους; στέφανον δὲ ὅλως οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίαις, οὐκ ἐν συμποσίῳ. ^[5]

11 700b πῶς δὲ οὐκ ἐμνήσθη ἐν τῷ Καταλόγῳ, "Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἄγλαον ἄλσοσ" (B 506); Πισᾶται δὲ ἐπεμέλοντο τοῦ ἀγῶνος· καὶ ἐπεὶ Μεσσηνίοις κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, Ἥλεῖοι δὲ Λακεδαιμονίοι <ς, Λακεδαιμόνιοι> καθελόντες αὐτοὺς τούτοις παρέσχον τὴν ἀρχήν. Τ {καὶ γὰρ τῷ χρεῖος;} Ἡρακλῆς προστάξαντος Εὐρυσθέως—ἤψατο. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 77). Α τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει : τὸν ἐκατέρας συνωρίδος ἐλατῆρα, ὡς "ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη" (α 335). ^[10]

11 702a Τ < ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων : > ἥτοι ἐλατῆρα ἵππων ἢ ἀκαχήμενον περὶ ἵππων.

11 702b Α int < ἐπέων : > ὡς καὶ βλασφημηθέντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀφαιρέσει.

11 703a1 Τ il δείκνυσιν ὅτι οὐ μόνον τοὺς ἵππους ἀφείλετο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐβλασφήμει ἐν τῇ ἀφαιρέσει.

11 703a2 b (BCE 3) τὰ δ' ἄλ λ' ἐς δῆμον ἔδωκεν / δαιτρεύειν : ἐς δῆμον ν , τοῖς δανείσασι μερίζει.

11 704–5 Τ δαιτρεύειν , μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος <κίοι ἴσησ> : ἐκ τῶν περὶ τῆς Κικονίας λεγομένων ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc.

11 705a

ι 42) μετάκειται ὁ στίχος· ἔνθα καὶ εὖλογον αὐτοὺς τὰ λάφυρα ἐξ ἴσου μερίζεσθαι. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐπέβαλεν ἐξ ἴσου μερίζεσθαι, ἀλλ' ἀνάλογον ἐκάστω τοῖς ὀφειλομένοις· οὐ γὰρ ἐκ πολέμου λαφυραγωγίας. Α Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν. Α A im T il < δαιτρεύειν, > μὴ τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης : ἴση ς, τῶν ὀφειλομένων· οὐ πᾶσιν ἴσα. ^[5]

11 705b Τ μὴ τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης : ὅπως μηδεὶς ἀπέλθῃ στερηθεὶς τῆς ὁμοίας καὶ ἴσης τιμῆς· ἴσης γὰρ τῆς τὸ δίκαιον καὶ ἴσον ἐχούσης. Α ἀμφί τε ἄστν / ἔρδομεν < ἱρά > θεοῖς : τοῖς περὶ τὸ ἄστν θεοῖς. ^[5]

11 706-7 Τ < ἀμφί δὲ ἄστν : > γράφεται "ἀμφί τε ἄστν".

11 706 Α int < ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἦλθον πρὸς τὸ σαφέστερον.

11 708a1 Α im {πάντες ἦλθον:} εἰς τὸ ἦλθον διαστολή.

11 708a2 Τ εἰς τὸ ὁμῶς ὀλίγη διαστολή.

11 708a3 b (BCE 3) {πανσυδίη μετὰ δὲ σφι} Μολίωνε : ὅτι ἀπὸ μητρὸς Ὅμηρος οὐ σχηματίζει· μήποτ' οὖν ἀπὸ < τοῦ > ταύτης πατρὸς Μόλου οὕτως αὐτοὺς εἶπεν.

11 709a Α Μολίωνε : παρὰ τὸν μῶλον, ἢ ὅτι Μόλου ἦν ἡ Μολίνη θυγάτηρ.

11 709b Τ Μολίωνε : Ἄκτορος καὶ Μολιόνης παῖδες Κτέατος καὶ Εὐρυτος—οὐδένα σημαίνει. οὗτοι παρηλλαγμένην— τὴν Ἥλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist 3, 79 b). Α οὐ πω μάλ < α > εἰδότε θούριδος ἀλκῆς : καὶ πῶς καυχᾶται παρ' ὀλίγον αὐτοὺς ἐλών (cf. ^[5]

11 710 Λ 750—2); ἢ ὅτι τερατώδεις τινὲς ἦσαν, ὡς Ἡσίοδος (sc. fr. 18 M.—W.), ἄμφω ἐν ἐνὶ σώματι ὄντες. ὡς δὲ τινες, ἐκάτεροι δύο σώματα εἶχον. Τ {ἔστι δὲ τις} Θρυόεσσα : ὅτι ἦν ἐν τῷ Καταλόγῳ (sc.

11 711a Β 592) εἶρηκε Θρύον ("καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον"), νῦν Θρυόεσσαν λέγει. Α Θρυόεσσα πόλις : ἦν εἶπεν καὶ Θρύον, "Ἀλφειοῖο πόρον" (Β 592).

11 711b αἱ περιγραφαὶ δὲ προσεκτικὸς ποιοῦσι τοὺς ἀκροατάς. b (BCE 3) Τ τηλοῦ ἐ π' Ἀλφειῷ : ὥσπερ τὸ "Ἀλφειοῖο πόρον" (Β 592), δι' οὗ περᾶ ὁ Ἀλφειός, οὐχ ὅτι ἐκεῖθεν ἄρχεται ἢ ἐκεῖ περαιοῦται.

11 712a Τ < νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος : > τὸ δὲ νεάτη ἔσχατον ὄριον συνάπτουσα τῇ Ἥλιδι.

11 712b1 Τ ἔστι δὲ ὄριον ἔσχατον, ὀρίζον Πύλον καὶ Ἥλιν.

11 712b2 b (BCE 3) ἀλ λ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον : ὑποστικτέον.

11 714a1 περιττεύει δὲ ἐν τῷ ἄμμῳ δ' Ἀθήνη ὁ δὲ σύνδεσμος, δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τὸ "ἐννυχος" (Λ 716) ὑποστίζεσθαι, ἵνα ἐν τῷ "οὐδ' ἀέκοντα" (Λ 716) ὁ δὲ περιττεύῃ. καὶ ἔστιν ὁ λόγος τοῦ μὲν προτέρου οὗτος· ἐπεὶ δὲ πᾶν ἐπῆλθον τὸ πεδῖον, ἄγγελος ἡμῖν ἦλθεν ἡ Ἀθηνᾶ ὑπ' ὄρθρον οὐδ' ἄκοντας ἀνήγαγε τοὺς Πυλίους. Α ἄμμῳ δ' Ἀθήνη : "ἄμμῳ δέ". ἢ οὗτος ὁ δὲ ἢ ὁ πρὸς τῷ "ἀέκοντα" (Λ 716) πλεονάζει. ^[5]

11 714a2 καὶ διχῶς ἡ στιγμή. Τ ἄγγελος ἦλθε : οὐ πεμφθεῖσα ὑπὸ τινος, ἀλλ' ἄφ' ἑαυτῆς, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς Ἰρίς δ' αὖθ' Ἑλένη" (Γ 121).

11 715a Τ < ἄγγελος ἦλθε : > τότε (sc.

11 715b Λ 671—6) μὲν πρὸς ἀγροίκους αἰφνίδιος ἦν ἡ μάχη. νῦν δὲ πρὸς παρασκευασθέντας καὶ πολεμιστάς. b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ μά λ' ἐσσυμένους : ἐσσυμένους τὸν "λαόν" (Λ 716), πρὸς τὸ σημανόμενον.

11 717 Τ οὐδέ με Νηλεὺς / εἶα : τεχνικῶς τῷ παραδείγματι τὸν Πάτροκλον διδάσκει, εἰ καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτὸν εἶργει, λαθόντα προελθεῖν εἰς τὴν μάχην.

11 717-8a

- b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ με Νηλεὺς /> εἶα θωρήσσεσθαι : προτρέπει τὸν Πάτροκλον, δι' ὧν αὐτὸς καὶ νέος καὶ ὑπὸ πατρὸς κωλυόμενος ὁμως πεζὸς ἐξῆλθεν.
- 11 717-8b A οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη : ὀφείλει τὸ τί ὀξύνεσθαι διὰ τὴν μέ ἀντωνυμίαν νῦν ἐγκλιτικὴν οὖσαν.
- 11 719a A οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊα ἔργα : πῶς οὖν πρώην ἐνίκησεν; ὅτι πρὸς ἀγροίκους ἦν ἡ μάχη, b (BCE 3 E 4) T νῦν δὲ πρὸς ἐμπείρους μάχης ἡ παράταξις ἔμελ <λ> ε γίνεσθαι.
- 11 719b b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι <μετέπρεπον ἡμετέροισι / καὶ πεζὸς περ ἑών> ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη : τὸ μὲν πρότερον ὡς περισπωμένως, τὸ δὲ ἔτερον κατ' ἐγκλισιν, ἐπειδὴ περ τὸ μεταφραστικὸν αὐτοῦ ἐστίν· ἐπεὶ οὕτως ἦγε <τὸ> νεῖκος ἡ Ἀθηνᾶ (ἢ οὕτως ἔφερε τὸν πόλεμον ἡ Ἀθηνᾶ), ὅπως ἐπιφανῆς γενήσομαι. ^[5]
- 11 720-1 A ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέπρεπον : καίτοι ἄπειρος ὢν ὀπλισμῶν.
- 11 720 T καὶ πεζὸς περ ἑών : καὶ τοῦτο πρὸς ἔλεγχον Ἀχιλλέως τοῦ θαυμαστὸν ἱππικὸν κεκτημένου.
- 11 721 b (BCE 3 E 4) T ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυΐϊος : τὸ πολὺ ἀρχον καινίζει τὴν ἀκρόασιν καὶ τὸ ὁμοειδὲς ἀποκόπτει καὶ σαφηνεῖαν προβάλλει καὶ ἀνάπαυλαν τῇ ἀκοῇ καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖ, παραδιδούσα μὲν τῇ μνήμῃ τὰ εἰρημένα, τοῖς δὲ ἐξῆς προσέχειν ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγκάζουσα. ^[5]
- 11 722a b (BCE 3 E 4) T ἔστι δέ τις ποταμὸς <Μινυΐϊος εἰς ἄλλα βάλλων> : ἄκρως τὸ σχῆμα τοῦ ποταμοῦ διαγράφει· οὐ γὰρ εἰς αἰγιαλὸν ἐκρεῖ, ἀλλὰ κατὰ κρημνοῦ φερόμενος ἐμπίπτει εἰς θάλασσαν ἄνωθεν.
- 11 722b T ἐγγύθεν Ἀρήνης : ἦτοι τοῖς ἐξῆς ἢ τοῖς ἐπάνω προσδοτέον τὸ ἡμιστίχιον.
- 11 723 A ὅθι μείναμεν <Ἡὼ δῖαν /> ἱππῆες : ἤδη γὰρ ἑαυτὸν εἶπε τοῖς ἵππεῦσι συναριθμεῖσθαι.
- 11 723-4 T ἔνθεν πανσυδὴ <σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες> : βραχὺ διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· ὑπ' ὀρθρον γὰρ ὀπλισθέντες πρὸς τὴν Ἀρήνην ὤδευσαν καὶ κατὰ μέσον ἡμέρας ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν παρεγένοντο (cf.
- 11 725 Λ 726). A <ἔνδιοι> ἰκόμεσθ' <ἱερὸν> ῥόον Ἀλφειοῖο : δηλὸν οὖν ὅτι τοῦ Ἀρκαδικοῦ Πύλου ἄρχει, ὃς ἀπέχει Ἀλφειοῦ ἑκατὸν τριάκοντα σταδίους διὸ δειλινούς φησιν ἀφικέσθαι.
- 11 726 T <ἔνθα Διὶ ῥέξαντες> .
- 11 727 ..> ἱερὰ καλὰ : θαυμαστὰ καὶ οἰκεῖα αὐτῷ. T ταῦρόν τ' Ἀλφειῷ , <ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι> : βίαιος γὰρ τοῖς κέρασι ὁ ταῦρος καὶ τὴν γῆν ἀναβάλλων.
- 11 728a T ταῦρον δ' Ἀλφειῷ , ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι : οἰκεῖα τὰ θύματα· τοῖς ποταμοῖς καὶ τῷ Ποσειδῶνι θύεσθαι λέγει ταύρους διὰ τὰς βίας τῶν ὑδάτων.
- 11 728b A δόρπον {ἔπειθ' ἐλόμεσθα} : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "δεῖπνον".
- 11 730a δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερινήν τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. A <τελέεσσι> : τοῖς τάγμασι.
- 11 730b b (BCE 3) δείκνυσιν δὲ ὅτι οὐδὲ κοιμώμενοι ἢ ἐσθίοντες διέλυον τὰς τάξεις. b (BCE 3 E 4) καὶ κατεκοιμήθημεν ἐπ' ἔντεσι : στρατιωτικὸν καὶ τοῦτο παράγγελμα ἐν τοῖς ὅπλοις καθεύδειν, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ καὶ Διομήδει ῥινὸς ὑπέστρωτο "βοδὸς ἀγραύλοιο" (K 155).
- 11 731 T <διαρραῖσαι> : γράφεται "διαπραθέειν".
- 11 733 A im ἀλλά σφι {ν} προπάροιθε <φάνη μέγα ἔργον Ἀρηος> : ὅτι τὸ προπάροιθε οὐ τοπικῶς, ἀλλὰ χρονικῶς πρὶν ἢ πορθῆσαι τὸ ἄστυ.
- 11 734a1 <***> ἐφάνη αὐτοῖς μέγας ὁ ἐσόμενος πόλεμος. A προπάροιθε : ἐπὶ χρόνου.
- 11 734a2

- Τ ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἴαρος : πρὶν τὸ ἄστν ἀπολέσαι, μέγας αὐτοῖς ὁ κίνδυνος ὥφθη.
- 11 734b b (BCE 3 E 4) Τ εὔτε γὰρ ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης : καὶ τοῦτο τεκμήριον σφαιροειδῆ εἶναι τὸν κόσμον.
- 11 735a Τ φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης : ὅτι ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου ὑπὲρ γῆς τὴν ἀνατολὴν λέγει, αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου ἐξ Ὠκεανοῦ.
- 11 735b1 Α {ἡέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε;} ὅτι ἐξ ἰδίου προσώπου φησὶν "ἐξ ἀκαλαρρεῖταιο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο" (H 422).
- 11 735b2 Τ συμφερόμεσθα μάχη : εἰς ταὐτὸν συνηρχόμεθα· καὶ Ἡσίοδος "λιμὸς γάρ <τοι> πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί" (opp.
- 11 736 302). Τ ἀλ λ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἑπειῶν <ἔπλετο νεῖκος> : ὅτι τινὲς καὶ "Ἀχαιῶν" γράφουσιν.
- 11 737a1 Ὅμηρος δὲ Ἑπειοὺς τοὺς Ἡλείους λέγει. καὶ ὅτι νεῖκος οὐ μόνον ἢ διὰ λόγων ἐπίπληξις, ἀλλὰ καὶ ἢ διὰ χειρῶν μάχη, ὡς νῦν. Α {ἀλλ' ὅτε δὴ νεῖκος ἔπλετο;} ὅτι ἐπὶ τῆς διὰ χειρῶν μάχης τὸ νεῖκος εἰς .
- 11 737a2 Τ πρῶτος {δ'} ἐγὼν ἔλον ἄνδρα , <κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους> : ὅτι πάντα προθυμῶς κατορθοῦται, ὅπου, ἃ εἶρξεν ὁ πατήρ, ταῦτα ἑαυτῷ πεπόρισται b (BCE 3 E 4) Τ παρὰ πολεμίων.
- 11 738 Τ ἡ τόσα φάρμακ <α> ἥδει : τοῦτο πρὸς αὐξήσιν τῆς Νέστορος ἀρετῆς, εἴ γε μὴδὲ ἡ γυνὴ ἔσωσεν αὐτόν, φάρμακα εἰδυῖα πολλά.
- 11 741a b (BCE 3 E 4) Τ ἡ τόσα φάρμακ <α> ἥδη : ἐπεξεργάζεται, διὰ τῆς ψυχαγωγίας κατέχων αὐτόν.
- 11 741b Τ ἡ τόσα φάρμακα ἥδη : Μήδεια ἐγένετο Αἰήτου μὲν θυγάτηρ, Ἰάσονος δὲ γυνή.
- 11 741c αὕτη μετὰ τὴν ἀπεργασθεῖσαν τεκνοκτονίαν φυγὰς εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο καὶ συνώκησεν Αἰγεῖ τῷ Πανδίοιο. κάκεῖ Θησέα τὸν ἐξ Αἴθρας γενόμενον τῷ Αἰγεῖ, ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς ἀναγνωρισμὸν ἐκ Τροιζῆνος ἀφικόμενον, πείθει τὸν Αἰγέα φάρμακον αὐτῷ δοῦναι θανάσιμον, ἐπίβουλον αὐτοῦ τῆς βασιλείας εἰποῦσα παραγίνεσθαι. πεισθεὶς δὲ Αἰγεὺς φάρμακον ἔδωκε παραγενομένῳ τῷ παιδί· μέλλοντος δὲ καταπίνειν ἐπιγνοὺς τό τε ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματα (ταῦτα γὰρ ἐν Τροιζῇ γινώρισμα κατέλιπεν) τὸ μὲν φάρμακον ἀφείλετο, τὴν δὲ Μήδειαν ἐξέβαλε τῆς Ἀττικῆς. οἰκήσασα δὲ αὕτη τὴν πλησίον Ἡλίδος Ἐφυραν πολυφάρμακον ἐποίησεν αὐτὴν ἐπονομασθῆναι. ἱστόρηται παρὰ Κράτητι (fr. 84 M.). ΑΤ Ἑπειοί / ἔτρεσαν : τὸ αὐτὸ τῷ "λαοὶ δὲ περὶτρεσαν" (Λ 676). ^[10]
- 11 744-5 Τ ἡγεμόν' ἱππῶν , <ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι> : τὸ ἱππῶν ἑκατέρους δύναται προσδίδοσθαι βέλτιον δὲ τοῖς ἐπάνω.
- 11 746 Α αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα <κελαινῇ λαίλαπι Ἴσος> : ὅτι ἐκπέπτωκεν εἰς ποιητικὴν κατασκευὴν τὸ παρηγμένον ἡρωϊκὸν πρόσωπον κατὰ τὴν ποίησιν.
- 11 747a Α αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα : πρὸς ἐρεθισμὸν Πατρόκλου ταῦτά φησιν.
- 11 747b Τ πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους : τῷ ἀπαρτίζοντι ἀριθμῷ χρῆται καὶ ἔμπροσθεν (sc.
- 11 748a Λ 678). Τ <ἀμφίς> : ἀντὶ τοῦ περί.
- 11 748b Τ ἰλ καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε <παῖ δ' ἀλάπαξα> : ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσίοδος (fr.
- 11 750 17 b M.—W.) Ἴακτορος κατ' ἐπὶ κλησὶν καὶ Μολιόνης αὐτοὺς γεγενεαλόγηκεν, γόνῳ δὲ Ποσειδῶνος. οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος ἀπὸ μητρὸς σχηματίζει. Α εἰ μὴ σφωε πατήρ <εὐρυκρείων ἐνοσίχθων> : πρὸς τὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν Ἴακτορος παίδων, πότερον μία ἀμφοτέρων συμφυῖα ἢ ἑκάτερος αὐτῶν διφυῆς ἦν.

- 11 751 A {τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα} δ ι ' ἀσπιδέος πεδίοιο : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 11 754a 51 B.) δ ι ' ἀσπιδέο ς , ἐπεὶ ἐπιφέρει "ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες" (Λ 755), τοιοῦτό τι λέγων τοῦ πολλὰς ἔχοντος ἀσπίδας. ὁ δὲ Ἀλεξίων (fr. 49 B.) καὶ ἀμφοτέρω <ἐ> κρίνει, καὶ ἀσπιδέος καὶ "σπιδέος". ὁ τε Ἀρίσταρχος ἐκεῖνο ἀποφαίνεται ὡς ὅτι 'τινὲς μὲν ἀπὸ τοῦ α ποιοῦνται τὴν διαστολήν, ἴν' ἣ ἀσπιδέο ς , ὡς εἰκαστικώτερον τοῦ ποιητοῦ ἀσπιδὲς τὸ πεδίον εἰρηκότος τῷ τὰ μακρὰ τῶν πεδίων καὶ εὐρέα περιφερῇ φαίνεσθαι, μηδενὸς ἄλλου ὀρωμένου τέρματος, ἀλλὰ τοῦ ὀρίζοντος ἀέρος. ἄλλοι δὲ ἐκδέχονται ἀσπιδέος τοῦ ἔχοντος πολλὰς ἀσπίδας, καθότι ἐπιφέρει "ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες" (Λ 755). οἱ δὲ φασιν ἐκ πλήρους "σπιδέος" καὶ ἀποδιδόασιν πολλοῦ καὶ μακροῦ· καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσιν τίθησιν, ὅταν λέγῃ (fr. 378 N. 2 = 733 M. = 378 R.)· "σπίδιον μῆκος ὁδοῦ", καὶ ὁ Ἀντίμαχος (fr. 114 W.)· "οὐδὲ σπιδόθεν προνοῆσαι", τουτέστι μακρόθεν. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος. Κράτης (fr. I 2 H.) δὲ προκρίνει τὴν διὰ τοῦ α γραφήν. {καὶ} Ζηνόδοτος (fr. 5, p. 191 P.) δὲ συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ α γραφῇ καὶ φησὶ "σπιδέος" τοῦ ἀπόρου καὶ τραχέος {καὶ μεγάλου}. καὶ Ἀμερίας (p. 5 H.) δὲ λέγει "σπιδέος" τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου. κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τοῖς ἀνδράσιν· ὁρῶ γὰρ πολλὴν τὴν τοιαύτην χρῆσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σημασιόμενον τὸ ἀπὸ τῆς λέξεως. Α Ἡρωδιανὸς (sc. ^[20]
- 11 754b 2,79,25) "διὰ σπιδέος". Α im δ ι ' ἀσπιδέος : κυκλοτεροῦς ὅταν γὰρ ἐν ἀναπεπταμένῳ τόπῳ ὦμεν, κυκλοτερῇ αὐτὸν ὀρῶμεν.
- 11 754c b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἐπιμήκους καὶ μακροῦ· ἡ πλατέος ἡ περιφεροῦς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος· Τ ἡ ἐν ᾧ τῶν ἀνηρημένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο, ἵνα τὸ πλῆθος αὐτῶν δηλώσῃ. b (BCE 3 E 4) Τ δίχα δὲ τοῦ α ἔνιοι "σπιδέος". Τ < λέγοντες : > ἐν ἄλλῳ ἴχ' λέγοντες†. ^[5]
- 11 755 Α im ὅφ ρ ' ἐπὶ Βουπρασίου <—Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη > : ἕως τῶν Ἥλιδος χωρίων· Βουπράσιον (cf.
- 11 756-7 756) γὰρ καὶ Ἀλείσιον (cf. 757) πόλεις τῆς Ἥλιδος, ἢ δὲ Ὠλενία (cf. 757) πέτρα τῆς αὐτῆς χώρας μεγίστη. Τ πέτρης τ ' Ὠλενίης <καὶ Ἀλησίου ἔνθα ΚΟΛΩΝΗ > : ἦτοι διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀλησίου ἢ συναπτέον τοῖς ἐξῆς, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος (fr.
- 11 757a 58 G.) τάφον τὸν τοῦ Ἀλησίου (οὕτω γὰρ Ἀρίσταρχος γράφει), προστιθεὶς ὅτι τῶν Ἱπποδαμείας μνηστήρων εἷς ἦν ὁ Ἀλήσιος. ἡ Ἀλήσιον μὲν πόλις, Κολώνη δὲ οὕτω καλούμενος τόπος. Α Ἀλεισίου <ἔνθα> κολώνη : τινὲς Ἀλεισίου κολώνην τὸν τάφον τοῦ Ἀλεισίου. ^[5]
- 11 757b ἦν δὲ εἷς τῶν μνηστήρων Ἱπποδαμείας. ἀλλ' οὐχ Ὀμηρικόν. Τ ἐν θ ' ἄνδρα κτείνας <πύματον λίπον , αὐτὰρ Ἀχαιοί > : ὅτι τὸ ἔνθα ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ.
- 11 759a1 καὶ ὅτι τοὺς Πυλίου Ἀχαιοὺς λέγει νῦν, τοὺς δὲ Ἥλείους Ἐπειοὺς (cf. Λ 688. 694 al.). Α ὅτι τοὺς μὲν Πυλίου Ἀχαιοὺς, τοὺς δὲ Ἥλείους Ἐπειοὺς.
- 11 759a2 b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ Ἀχαιοί : Ἀχαιοὶ οἱ Πύλιοι, ὡς Ἥλείων μὴ ὄντων Ἀχαιῶν.
- 11 759b οὐ τοῦ Ἥλείου οὖν Πύλου ἦρχεν ὁ Νέστωρ, ἀλλὰ τοῦ τῆς Τριφυλίας. Τ Νέστορι τ ' ἀνδρῶν : ὀνομαστὶ ἑαυτὸν λέγει, ἀναμιμούμενος τὴν φωνὴν τῶν ἐπαινούντων.
- 11 761 ἅμα δὲ καὶ ἐμφαίνει Πατρόκλῳ ὡς καὶ αὐτὸς τεύξεταί ἰσοθέου τιμῆς σώσας Ἑλλήνας. b (BCE 3 E 4) Τ < ὥς : > τοιοῦτος.
- 11 762a Τ il εἴ πο τ ' ἔην γε : εἴ ποτε ἤμην· νῦν γὰρ οὐκέτι εἰμί.
- 11 762b Τ αὐτὰρ Ἀχιλλεύς / οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται : καὶ ὁ Πάτροκλος ὡς ἂν μεγίστῳ διδασκάλῳ ἐπόμενος τῷ Νέστορι πρὸς Ἀχιλλεῖα φησὶν· "αἰναρέτη· τί σεῦ ἄλλος ὀνήσεται" (Π 31).
- 11 762-3a1 δυσωπεῖ δὲ ὁ Νέστωρ ταῦτα λέγων ὅτι ἔχων ἀρετὴν οὐ μεταδίδωσιν, οἷον οὐ καταλείπων τοῖς εἰς ἔπειτα ζῆλον. Τ λέγει ὅτι ἔχων ἀρετὴν οὐ μεταδίδωσιν, ἀλλὰ μόνος ὀνήσεται. ^[5]

- 11 762-3a2 ἢ οὐδὲ μόνος, τοῖς εἰς ἔπειτα μὴ λιπὼν ζῆλον. b (BCE 3 E 4) οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται : μόνος τῆς ἀρετῆς ὄνησιν ἔξει, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ φίλοι.
- 11 763a A < ἀπονήσεται : > ὄνησιν ἔξει, ἐν ἀπολαύσει γενήσεται.
- 11 763b T il ἢ τέ μιν οἷω / πολλὰ μετακλαύσεσθαι , ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται : καὶ αὐτὸν τὸν ἄγριον εἰς ἔλεον ἄξει τὸ γεγονός.
- 11 763-4 οὐ παρακαλεῖ δέ· νεωστὶ γὰρ ἀπέβαλε τὰς παρακλήσεις. b (BCE 3 E 4) T ἢ μὲν σοί γε Μενoitιος < ὦ δ' ἐπέτελλεν > : καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ταῦτα ἔλεγεν ἐν ταῖς Λιταῖς b (BCE 3 E 4) T "ἢ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς" (I 252).
- 11 765a T ἀλλ' ὁ μὲν ἐν κεφαλαίοις, ὁ δὲ καὶ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν προσώπων ὑπομιμνήσκει. b (BCE 3 E 4) T ὦ δ' ἐπέτελλεν : λείπει τὸ πολεμεῖν.
- 11 765b T ὅτε ς' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν : ὅτι δεῖ μᾶλλον Ἀχιλλέως αὐτὸν πείθεσθαι Ἀγαμέμνονι.
- 11 766 T ἡρέμα οὖν αὐτὸν διδάσκει ὅτι σύμμαχος ἐφ' ἑαυτοῦ τῷ Ἀγαμέμνονι πέμπεται, οὐχὶ προσθήκη τῆς συμμαχίας Ἀχιλλέως. b (BE 3 E 4) T νῶϊ {δὲ ἔνδον ἐόντες}: ἡ μὲν διπλῇ, ὅτι χωρὶς τοῦ ν Ὀμηρικῶς, ἡμεῖς ἢ ἡμᾶς.
- 11 767a1 ἀθετοῦνται δὲ ἀπὸ τούτου στίχοι ἐννεακαίδεκα, ἕως τοῦ "σοὶ δ' αὖθ' < ὦ δ' > ἐπέτελλεν" (Λ 785), ὅτι ἡ σύνθεσις αὐτῶν πεζή, καὶ διαφωνεῖ τοῖς ἐν ταῖς Λιταῖς ταῦτα "Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ < γέρων > ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ" (Λ 783)· ἐκεῖ γὰρ ὁ Πηλεὺς φησι "τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη / δώσους', αἳ κ' ἐθέλωσι, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμόν" (I 254—5). καὶ ὅτι ἂ Πηλεὶ ἐπέβαλλε ποιεῖν, ὁ Ἀχιλλεὺς πράσσει, αὐτὸς δὲ ὡς εἶδωλον σπένδει· "ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν, / ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν" (Λ 778—9). ὁ δὲ Πηλεὺς οὐδ' εἰ πάρεισι προσποιεῖται. εὐτελὴς δὲ ἡ σύνθεσις καὶ τοῦ "ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὕμμ' ἄμ' ἔπεσθαι" (Λ 781). ἠθετοῦντο καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ἐννεακαίδεκα. Α ἀθετοῦνται δὲ (sc. ^[10]
- 11 767a2 Λ 767—85) ὡς ἐναντίοι τοῖς ἐν ταῖς Λιταῖς. T νῶϊ δ < ἐ τ' > ἔνδον : ἀθετοῦνται στίχοι ἐννεακαίδεκα (sc.
- 11 767b Λ 767—85)· πῶς γὰρ ὦδε μὲν Πηλεὺς ἀριστεύειν ἐπιτάσσει (sc. Λ 783—4), ἐκεῖ δὲ "μεγαλήτορα θυμόν / ἴσχειν ἐν στήθεσσι" (I 255—6); ὅτι, οὗ δέονται παρ' αὐτοῦ, τούτου ὑπομιμνήσκουσιν· ὁρᾷ γὰρ ὁ Νέστωρ ὡς ἐλώφησε νῦν τῆς ὀργῆς. —πάλιν φασίν· διὰ τί Πηλεὺς οὐ φιλοφρονεῖται τοὺς περὶ Νέστορα καὶ Ὀδυσσεά ἤκοντας, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς; σπουδάζει ἀποδείξαι Ἀχιλλεῖα τότε μὲν προθύμως ὑποδεξάμενον, νῦν δὲ ἀποδοκιμάζοντα. b (BCE 3 E 4) T ὅτι δὲ καὶ Πηλεὺς ἐφιλοφρονήσατο, δηλοῖ διὰ τοῦ "ὅς ποτ' ἔμ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν" (H 127)· καὶ Πεισίστρατος τοὺς περὶ Τηλέμαχον (cf. γ 36—51). —ἠρκεῖτο δὲ ὡς ἡγεμὼν μόνος ἐπιτάσσεσθαι Ἀχιλλεὺς. ἀλλὰ καὶ σύντροφος αὐτῷ Πάτροκλος· T καὶ αὖξει νῦν τὸν Πάτροκλον, ὡς δεόμενος αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) T < ἔνδον ἐόντες , ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς : > ἐν καιρῷ ἐδήλωσε τὰ τῆς στρατολογίας ὅτι οἱ ἀριστεῖς εἰς τοῦτο ἐκπέμπονται. ^[10]
- 11 767c b (BE 3 E 4) TT il ἔνδον ἐόντες , ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς : ἵνα μὴ ἀρνοῖτο Πάτροκλος.
- 11 767d T Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 11 769 b (BCE 3) T εἰπὼν δὲ ὅτι τῶν παραινέσεων ἠκούσαμεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνατρέχει. b (BCE 3 E 4) T πῶς ἄρα καὶ ἤκουσαν; b (BE 3 E 4) T ὅτι κατὰ πρεσβείαν συμμαχίας ἀφιγμένοι. T λαὸν ἀγείροντες : πῶς οὖν ἢ Ἥρα φησὶ "καμέτην δέ μοι ἵπποι / λαὸν ἀγειρούση" (Δ 28—9); ὅτι διὰ τοῦ Νέστορος καὶ Ὀδυσσεὺς συνῆγεν.
- 11 770a καὶ ἡ Ἀθηναῖα γοῦν κατέχει τοὺς Ἑλληνας ἀποπλεῖν θέλοντας διὰ Ὀδυσσεῶς (cf. B 169—210). T < πουλυβότειραν : > ἐν ἄλλῳ "καλλιγύναικα".
- 11 770b

- A im < ἔνθα—> γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς </ πύονα> μηρὶ ἔκκε βοός : προσώποις καὶ τόποις καὶ σημείοις πίστιν καὶ ὑπόμνησιν τῶν λεχθέντων ποιεῖται.
- 11 771-3 T < μηρὶ ἔκκε : > Ἀρίσταρχος "μηρία καῖε".
- 11 773a A im μηρὶ ἔκκε βοός Διὶ τερπικεραύνῳ : ἐπὶ τῶν θεῶν μαρτύρων συμμαχούς ὑμᾶς παρειλήφαμεν, οὓς νῦν ἀδικεῖτε, φησί, τῆς συμμαχίας ἀφιστάμενοι.
- 11 773b b (BCE 3 E 4) T αὐλῆς ἐν χόρτῳ : ἐν τῷ περιφράγματι τῆς αὐλῆς.
- 11 774a χόρτοι δὲ οἱ τριγχοί, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ (fr. 179, 3 N. 2) : "σύγχορτα ναίω πεδία AT ταῖς Ἑλευθεραῖς", καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ (sc. 17) ὁμοίως. A < ἐν χόρτῳ : > ἐν ὑπαίθρῳ.
- 11 774b T il ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς </ —θέμις ἐστίν> : οὐ προπετὴς Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ φιλόξενος.
- 11 777-9a1 καὶ Πεισίστρατος τοὺς περὶ Τηλέμαχον εἰσάγει· "ἀμφοτέρων {δ'} ἔλε χεῖρα καὶ ἵδρυσεν <ν> παρὰ δαιτί" (γ 37). T οὐκ ἐκ προπετείας τοῦτο ποιεῖ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἐκ φιλοξενίας.
- 11 777-9a2 b (BCE 3 E 4) κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγε ν , </ ξεινία τ' εὖ παρέθηκεν , ἅ τε—ἐστίν> : ἔλεγχός ἐστι τῆς Ἀχιλλέως ὠμότητος, ἐπεὶ φιλοφρονησάμενος καὶ μεταδούς ξενίων περιορᾷ νῦν τοὺς ξένους ἀναιρουμένους.
- 11 778-9 b (BCE 3 E 4) T < ἠθέλετον : > Ζηνόδοτος "ἠθελέτην".
- 11 782a1 A im τὸ δὲ {σφῶ δὲ μάλ'} ἠθέλετον ἢ τοῦ Ζηνοδότου "ἠθελέτην".
- 11 782a2 T σοὶ δ' αὖθ' ὧ δ' ἐπέτελλε—ἀγαθόν περ : ἄνω (sc.
- 11 785-9 Λ 765) μερικῶς εἰπὼν περὶ Μενoitίου νῦν ἐπὶ τὸ πᾶν ἤξε διήγημα ἐλέγχων· ἔστι γὰρ φιλοπάτωρ. T τέκνον ἐμόν , <γενεῇ—εἰς ἀγαθόν περ> : ὅσα ἐβούλετο τῷ Πατρόκλῳ παραινεῖν, ταῦτα ποιεῖ τὸν Μενoitιον ὑποτιθέμενον, ὡς καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς b (BCE 3 E 4) T ἐκτίθεται τὸν τοῦ Πηλέως λόγον (sc.
- 11 786-9 I 254—8). T καὶ ἀμφοτέροις δεόντως, ἵνα μὴ δόξωσιν οἱ ἀκούοντες μήτε Ὀδυσσεά μήτε Νέστορα τοὺς λέγοντας, ἀλλὰ τὸν πατέρα. b (BCE 3 E 4) T {τέκνον ἐμόν} γενεῇ μὲν <ὑπέρτερος> : ὅτι Ἀρχίλοχος (fr. ^[5]
- 11 786a1 24 T. = 38 W.) ὑπερτέρεν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο· οἷον Λυκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρεν" ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν. καὶ τὸ ἔτυμον δὲ ἀντιπίπτει· ὁ γὰρ ὑπερέχων κατὰ τί ἐστιν ὑπέρτερος. καὶ νῦν λέγει, τῷ γένει, τῇ εὐγενεῖα ὑπερέχει διὰ τὸ εἶναι θεᾶς μητρὸς· σὺ δὲ πρεσβύτερος εἶ (cf. Λ 787). A γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς : γένει ὑπερέχει σου, καθὸ ἐκ θεᾶς ἐστιν. ^[5]
- 11 786a2 T γενεῇ μὲν ὑπέρτερος : ὑπέρτερον ἀεὶ τὸν ὑπερέχοντά φησιν· Ἴωνες δὲ τὸν ἡμετέρων λέγουσιν.
- 11 786b b (BCE 3 E 4) T πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι : ὥστε σὲ ἐκείνῳ οὐ δεῖ πείθεσθαι· τὸ δὲ ἐναντίον νῦν ποιεῖς.
- 11 787 διδάσκει δὲ ἡμᾶς διδαχῆς ἀνέχεσθαι, b (BCE 3 E 4) T ὅπου τηλικούτος ὢν Ἀχιλλεύς μετὰ Φοῖνικα καὶ Πατρόκλου ἀνέχεται· διὸ ἐκεῖ μὲν "διδασκόμεναι" (I 442), ὧδε δὲ "ὑποθέσθαι" (Λ 788). T ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ : καὶ ἐκεῖ "φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων" (I 256). ^[5]
- 11 789 T σὺ δὲ λήθεται : εὐπρεπῶς τὴν ἀπείθειαν λήθην ὠνόμασεν, ὑπαγόμενος αὐτόν.
- 11 790 b (BCE 3 E 4) T αἶ κε πίθηται : οἶδε γὰρ τὸ εὐλαβὲς Πατρόκλου καὶ φησιν· ὀφείλεις τὰ παρὰ σαυτοῦ εἰσενέγκασθαι.
- 11 791 T τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις : περιεῖλεν αὐτοῦ τὸν ὄκνον, ἄδηλον εἶναι τὴν ἀπείθειαν Ἀχιλλέως ὑπογράφων.
- 11 792

b (BCE 3 E 4) Τ ἄμα δὲ καὶ εὖελπιν ἀπεργάζεται τῇ παρὰ τοῦ δαίμονος ἐπικουρίᾳ· ἴσως γὰρ ἄν, φησί, καὶ τὸ δαιμόνιον συμβαλεῖται πρὸς τοῦτο. b (BE 3 E 4) Τ ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἐταίρου : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀγαθοῦ, ὡς τὸ "ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι" (γ 196)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀγαθόν. ^[5]

11 793 διδάσκει δὲ διαφόρως προσλιπαρεῖν, εἶγε μὴδὲν ἀνύσας διὰ πρέσβων ἐτέρᾳ μεθόδῳ ἐχρήσατο πρεσβείας. Τ εἰ δέ τινα φρεσὶν <ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει> : ὅτι Ζηνόδοτος καὶ τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς περιέγραψεν, ἀναγκαίους ὄντας εἰς ἐρεθισμόν Ἀχιλλέως.

11 794a Α εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσιν θεοπροπίην ἀλεείνει : εἰδὼς τὸ φιλόδοξον αὐτοῦ ἐρεθίζει, φιλοψυχίαν καὶ φόβον ὀνειδίζων.

11 794b δύο δὲ προβέβληται καὶ ἀμφοτέρων ἐπέτυχεν. ἔστι δὲ ἀπάσης ἀντιλογίας στερητικόν· βοηθεῖτω γάρ, φησί, μὴ κινδυνεύων αὐτός. b (BCE 3 E 4) Τ αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι <γένηαι> : ὡς νῦν αὐτῶν ἐν σκότῳ ὄντων. ^[5]

11 797 Τ καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω : οἶδε τὸ φιλότιμον Ἀχιλλέως, ὅπως ἡ δόξα τῆς μάχης πάλιν εἰς αὐτὸν ἀναδράμῃ.

11 798 ἄμα δὲ καὶ θεραπείαν ἔχει Ἀχιλλέως, εἰ τὰ ἐκείνου ὅπλα ὀφθέντα καὶ ἄλλος τις δόξας εἶναι Ἀχιλλεὺς ἀριστεύει. b (BCE 3 E 4) Τ προπαρασκευάζει τὴν Ὀπλοποιΐαν. Τ {αἶ κέ σε τῶι} ἴσκοντες : Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφειν, ἐπεὶ ἐν ἐτέροις, φησί, τὸ κατὰ διαίρεσιν αὐτοῦ ὁρᾶται, εἴσκω λεγόμενον· "εἴσκω πηγεσιμάλλω" (Γ 197). ^[5]

11 799a οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀλεξίωνα (fr. 50 B.) διὰ τοῦ ι μόνοι συνεσταλμένου. καὶ γὰρ δὲ τούτοις συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων, λέγω δὲ τὰ διὰ τοῦ σκω . ἔχειν πρὸ τέλους δίφθογγον ἐκφωνουμένην, ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ , πιφαύσκω. ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. ὥστε ὅτε λέγει "εἴσκω" κατὰ διαίρεσιν, ὑγιῶς πάνυ ἀποφαίνεται, εἶγε παρὰ τὸ εἶδω ἐξέπιπτε μέλλων ὁ εἶσω, ὃς ὥφειλεν ἐπενθέσει τοῦ κ ποιῆσαι τὸ εἴσκω, ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω. ἀλλ' ἐπεὶ ἀνέφικτον ἦν χωρῆσαι τὴν τοιαύτην δίφθογγον πρὸ τῆς σκω παραγωγῆς, διαιρέσει ἐχρήσατο. ὅπου δὲ οὐ παραδέχεται αὐτὸ τῆς διαιρέσεως, ἐκεῖ ἐκβάλλει τὸ ε . Α {τῶ} εἴσκοντες· διὰ τῆς εἰ Ἀρίσταρχος· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ι . ^[10]

11 799b ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,79,31) διὰ τοῦ ι βραχέος φησὶν εἶναι τὴν γραφήν. Τ ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν : εὖ τὸ ἐπίθετον· πολεμικοὶ μὲν ὄντες, τὸ δὲ νῦν δυστυχοῦντες.

11 800 b (BCE 3 E 4) Τ ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις <πολέμοιο> : πρὸς τὴν τ'ἀνάγκην† μόνον, φησί, γένεσθε σύμμαχοι, εἰ ἐν βραχεὶ καὶ συντόμῳ δύναται αὐτοῖς τὰ τῆς ἐπικουρίας γενέσθαι, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ διδάσκει πῶς "ρεῖα" γὰρ "ἀκμῆτεσ" (Λ 802).

11 801a ἡ καθολικὸν ἐστίν· Τ ἡ ἀνάπνευσις τῶν νικωμένων παρὰ μικρὰν ῥοπὴν γίνεται, καὶ πολλάκις ἐνὸς ἀνδρὸς ἐπιφάνεια ἡ φόβου ὑπόνοια μεταβολὴν τῆς τύχης ἐπειργάσατο. b (BCE 3 E 4) Τ ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο : μικρὰ ἢ περιλειπομένη ἀναπνοὴ ἐκ τοῦ πολέμου, ὥστε ἐὰν βραχὺ ἀνεπικούρητοι γένωνται, ἀπόλλυνται. ^[5]

11 801b Α <ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο :> γένηται.

11 801c Α im ρεῖα δέ κ' ἀκμῆτεσ <— /> ὤσαισθε προτὶ ἄστρ <—κλισιάων> : ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται.

11 802–3a ὅτι οἰκειότερον κεῖνται πρὸ τῆς Πατρόκλου ἐξόδου (sc. Π 44–5), ὅτε καὶ τῷ ὄντι κεκμήκασιν τῆς ἐπὶ ναυσὶ μάχης συνεστῶσης· οὐδὲ γὰρ ἄν συμβέβηκεν ἤδη τοὺς Τρῶας ἐπὶ ταῖς ναυσὶν αὐταῖς καὶ ταῖς κλισίαις εἶναι ἐντὸς τοῦ τείχους γεγονότας. διασταλτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου τοῦ ρεῖα δέ κ' (802). οἱ δὲ τοῖς ἐξῆς συνάπτοντες τὴν ἐσχάτην λέξιν μάτην ἐπιτηδεύουσι·

μᾶλλον γὰρ τὸ κεκμηῶτας ἀϋτῇ (cf. 802) λόγον ἔχει. Α ῥεῖα δέ κ' ἀκμηῆτες <—κλισιάων> : διὰ τῶν ἰδίων εἰς ζῆλον (cf. ^[5])

- 11 802-3b Λ 670—762), διὰ τῆς θυσίας ὡς παρὰ συνθήκας ποιοῦντας, διὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν πατέρων ὡς παραβαίνοντας τοὺς τῶν πατέρων λόγους (cf. Λ 765—790)· ἐναντιώσεις τῶν μαντείων ἔλυσεν, Ἀχιλλέως τὸ φιλόδοξον ἠῤῥησεν (cf. Λ 794—80)· εἶτα ὅτι καὶ εὐχερὴς ἔσται ἡ χάρις (cf. 802). τίς οὖν οὐκ ἂν ἔλοιτο καμῶν οὐδὲν πολλῶν ἐγκλημάτων ἀπαλλάσσεσθαι; Τ κεκμηότας . ^[5]

11 802a1 .. ἀϋτῇ : τῇ μάχῃ κεκμηκότας. δύναται τὸ ἀϋτῇ καὶ τῶν προκειμένων χωρισθὲν ἐπὶ τὰ ἐξῆς φέρεσθαι, ἵν' ἡ βοῆς μόνον δεῖ καὶ νενικήκαμεν· τοῦτο γὰρ οἰκειότερον εἰπεῖν τῷ ῥαδίαν ἀποφαίνοντι τὴν νίκην. Τ ἡ τοὺς κεκοπωμένους τῇ μάχῃ.

11 802a2 ἡ τοῦτο φησιν ὅτι οἱ ἀναπαυόμενοι τοὺς κεκοπωμένους ἀϋτῇ μόνῃ ἦτοι βοῇ ὥσεσθε· τοῦτο γὰρ οἰκειότερον εἰπεῖν τῷ ῥαδίαν ἀποφαίνοντι τὴν νίκην. b (BCE 3 E 4) < ὥσαισθε προτὶ ἄστει : > ὅτι καὶ πρὸς τὸ μόνον ἀποσοβῆσαι τοὺς πολεμίους ἰκετεύομεν.

11 803 Τ ἰλ βῆ δὲ θέειν <παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα> : τὴν προθυμίαν ἐδήλωσε τὸ θέειν .

11 805a1 διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἐπανελάβε τὴν λέξιν, "ἔξε θέων" (Λ 807). εὔ δὲ καὶ τὸ μὴ "Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων" (Α 371 al.) φάναι· τὸ μὲν γὰρ τοῦ Κύκλου, τὸ δὲ τὴν ὁρμὴν ἐνέφηνε τὴν ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέα. Τ διὰ τοῦ θέειν ἐδήλωσεν, ὅσῃν εἶχε προθυμίαν· ὅθεν καὶ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὴν λέξιν. ^[5]

11 805a2 b (BCE 3 E 4) ἔξε θέων Πάτροκλος , <ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε> : πρὸς τὸ τοῦ στρατοπέδου διάγραμμα ὅτι ὑποτίθεται κατὰ μέσον τοῦ ναυστάθμου θεατροειδῇ τόπον εἰς ὄχλου συναγωγὴν.

11 807a Α ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε : ὅπου αὐτοῖς τά τε ὦνια ἐπιπράσκετο καὶ τὰ δικαστήρια ἐγίνετο· ἡ γὰρ Θέμις ἐπόπτης τῶν ἐκκλησιῶν· "Ζεὺς δὲ †θέμις κελεύθους ἀγορὴν δὲ κέλευσε θεοὺς†" (Υ 4).

11 807b Α τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί : ἐν δὲ τοῖς πρώτοις μόνον "ἢ ῥ' ἐν μεσ <σ> ἀτῶ ἔσκεν" (Θ 223).

11 808 εὐσεβὲς δὲ τὸ καὶ ἐν πολέμῳ βωμοὺς ἔχειν. Τ τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν <ἐ> τετεύχατο βωμοί : ὅπου καὶ τῶν πλευσάντων ἐπὶ τὴν Ἴλιον ἐκάστω—ἦσαν. Α ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος <βεβλημένος ἀντεβόλησε> : πιθανῶς τὸ μὴ εὐθὺς ἀπιέναι πρὸς Ἀχιλλέα· ἀνήρητο γὰρ ἡ ἐν μέσῳ διάθεσις καὶ ἡ τειχομαχία. ^[5]

11 809a Τ ἔνθα <οἱ> Εὐρύπυλος <βεβλημένος ἀντεβόλησε> : οἰκονομικῶς, ἵνα καὶ τῇ θέᾳ τοῦ τρωθέντος καὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ πλέον ὀρινθῇ καὶ τῷ ἐσομένῳ πτώματι τοῦ τεύχους.

11 809b b (BCE 3 E 4) Τ <βεβλημένος : > ὅτι τετόξευται.

11 809c Α im κατὰ μηρὸν ὀϊστῶ , / σκάζων <ἐκ πολέμου> : Μαχάων δὲ καίτοι κατὰ τὸν ὦμον τρωθεὶς ὑφ' ἑτέρου κομίζεται (cf.

11 810-1 Λ 598), ἢ ὅτι ἱατρός· ἢ καὶ ὅτι εὐτυχοῦντος τοῦ στρατοῦ, ὁ δὲ παντελῶς ἀπορίας οὐσῆς. ἄλλως τε χρησίμως ὠκονόμηται ἀμφοτέρω. Τ σκάζων ἐκ πολέμου , κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς </ — / αἷμα μέλαν κελάρυζε> : διὰ βραχέων πολλὰ δεδήλωκεν· τοῦ μὲν γὰρ καμάτου σημεῖον ὁ ἰδρῶς (cf. ^[5])

11 811-3 811), τραύματος δὲ αἷμα (cf. 812—3), ἀλγηδόνης δὲ τὸ σκάζειν (cf. 811). b (BCE 3 E 4) Τ νότιος : ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος. ^[5]

11 811 b (BCE 3) Τ νότιος : ὑγρὸς ἢ πολὺς, ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα γινόμενος. Α {αἷμα μέλαν κελάρυζε} νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν : καίτοι ἐν ἐσχάτοις ὄντος τοῦ σώματος.

- 11 813a1 οἰκονομικῶς δὲ τοῦτο· ἵνα γὰρ εὐσταθῶς ὁμιλῇ Πατρόκλῳ, τὸν νοῦν Ὅμηρος ἐφύλαξεν αὐτῷ. Τὸ οἰκονομικῶς αὐτῷ τὸν νοῦν ἐφύλαξεν ὁ ποιητής, ἵνα Πατρόκλῳ εὐσταθῶς ὁμιλῇ.
- 11 813a2 b (BCE 3) τὸν δὲ ἰδὼν ᾧκτειρε <Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός> : ἔστι μὲν γὰρ ἐνῆς (cf.
- 11 814 P 204 al.), πλεον δὲ τοῖς λόγοις Νέστορος καὶ τῷ καιρῷ ἐπικέκαμπται. Τὰ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες <ἡδὲ μέδοντες> : εὖ τὸ μὴ πρὸς τὸν Εὐρύπυλον ποιεῖσθαι τὸν λόγον μηδὲ τὴν τούτου συμφορὰν ἀπολοφύρασθαι, ἀλλὰ τοὺς σύμπαντας ἡγεμόνας ἀνακαλεῖν καὶ τούτων ὁδύρασθαι τὰ παθήματα, ἐν τῷ Εὐρυπύλῳ θεασάμενον αὐτά. ^[5]
- 11 816 b (BCE 3 E 4) Τὼς ἄρ' ἐμέλλετε : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὡς εἰκὸς ἦν, ὡς ὑποκείμενον ἦν ὑμῖν παθεῖν.
- 11 817a1 A <ἐμέλλετε :> ἐώκειτε.
- 11 817a2 T il <ἀργέτι δημῷ :> γράφεται "ἡδ' οἰωνούσ".
- 11 818 A int ἡ ῥ' ἔτι <που> σχήσουσι <—δαμέντες> : ὅρα οὖν ὅτι παντελῶς ἀπεγνώκει τὰ Ἑλληνικά, καμφθεὶς ὑπὸ τῶν Νέστορος λόγων.
- 11 820-1a b (BCE 3) Τ' εἰκότως οὖν δακρύων ἐντυγχάνει Ἀχιλλεῖ καὶ πέρας πείθει (cf. Π 2—129). Τ' ἡ ῥ' ἔτι που σχήσουσι <—δαμέντες> : ἐν ἧθει φθάνω, φησί, τῷ Ἀχιλλεῖ ταῦτα μηνῦσαι; Τ' <βεβλημένος :> ἐν ἄλλῳ "πεπνυμένος".
- 11 822 A im οὐκέτι <—> ἄλκαρ Ἀχαιῶν </ ἔσσεται> , ἀλλ' ἐν νηυσὶ <μελαίνῃσιν> πεσέονται : οἱ Τρῶες, ὡς Ἐπαφρόδιτος (fr.
- 11 823-4a1 34 L.), ὡς τὸ "ἐν δ' ἔπες' ὑσμίνῃ" (Λ 297) καὶ "ἔμπες' ἐπικρατέωσ" (Π 81). δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων· εἶπε γὰρ "καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι <σ> ἰπέσον φεύγοντες <Ἀχαιοί>" (Λ 311). Τ' δύναται τὸ πεσέονται καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ τῶν Τρώων νοεῖσθαι, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος. ^[5]
- 11 823-4a2 b (BCE 3) {ἔσσεται} ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν <ν> πεσέονται : ὅτι τοῦτο ἐπὶ τῶν Τρώων λέγει· ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσίν, οἷον ἐνσεῖσουσιν, ἐμπρήσουσιν.
- 11 824 A βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : σύμφωνα ταῦτα τοῖς ὑπὸ Νέστορος εἰρημένοις, ἵνα ἀμφοτέρωθεν κινηθῇ ὁ Πάτροκλος.
- 11 826a εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ ὀνομαστὶ τοὺς τετρωμένους καταλέγειν (ὅπερ ποιεῖ ὁ Νέστωρ), ἅμα μὲν διὰ τὴν ταυτολογίαν, εἶτα ὅτι καὶ τραυματίας ἐστὶν πολυλογεῖν οὐ δυνάμενος. Τ' βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : κεφάλαια τῶν λόγων Νέστορος (sc. ^[5]
- 11 826b Λ 660—4). Τ' σώωσον ἄγων : εὐτελεῖ λέξει τὴν σωτηρίαν προβαλλόμενος προθυμότερον αὐτὸν ἀπειργάσατο.
- 11 828 Τ' μηροῦ δ' ἔκτα μ' οἷστόν <—φάρμακα πάσσε> : ἴδιον τοῖς κάμνουσιν ἐπιτάσσειν τοῖς ἰατροῖς, ἃ χρὴ πράττειν, b (BCE 3 E 4) Τ' διὰ τὸ ἐπείγεσθαι ταῖς ὁδύναϊς.
- 11 829-30 b (BCE 3 E 4) ὕδατι λιαρῷ : θερμῷ·πραῦνει γὰρ τὰς ἀλγῆδονας.
- 11 830a Τ' ὕδατι λιαρῷ : εἰκότως· τὸ γὰρ θερμὸν αἵματος ἀγωγόν, τὸ δὲ ψυχρὸν ἐμποιεῖ φρίκην.
- 11 830b Τ' ἥπια φάρμακα πάσσε : ὡς ἀλγῶν πραέα φάρμακα βούλεται.
- 11 830c ὁ δὲ ὡς εἰδὼς ρίζαν πικρὰν βάλλει (cf. Λ 846). b (BCE 3) Τ' τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι : ἅμα καὶ πρὸς τὸ γνῶναι ἡμᾶς ὅτι ἰατρός ὁ Πάτροκλος· ἅμα δὲ καὶ οἱ κάμνοντες σωτῆρας καὶ Ἀσκληπιοὺς εἰώθασιν καλεῖν τοὺς ἰατρούς.
- 11 831a Τ' <δεδιδάχθαι :> Ζηνόδοτος "δεδάσθαι".
- 11 831b A im T il ὃν Χείρων ἐδίδαξε : ὅτι Ὅμηρος δεδιδάχθαι μὲν φησιν ἐνταῦθα τὴν ἱατρικὴν ὑπὸ Χείρωνος τὸν Ἀχιλλέα, περὶ μέντοι τῆς παρ' αὐτῷ τροφῆς οὐδὲν συνέστακεν, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον διὰ τῶν πραγμάτων ἐπιμαρτυρεῖ, τροφέα τὸν Φοῖνικα συνεστακῶς τούτου. ^[5]
- 11 832a

Α δικαιοτάτος Κενταύρων : τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀπολύτου.

11 832b ἔστι δὲ ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος. ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ "μελάντερον ἢ ὕτε πίσσα" (Δ 277). Α δικαιοτάτος Κενταύρων : φιλοξενώτατος.

11 832c b (BCE 3 E 4) Τ οὕτως Ἐπαφρόδιτος (fr. 35 L.)· ὁ μόνος δίκαιος ἐν Κενταύροις. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ "μελάντερον ἢ ὕτε πίσσα" (Δ 277). Τ δίκαια γὰρ τὰ ξένια. ἐπιμέλεια δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς μουσικῆς καὶ ἱατρικῆς b (BCE 3 E 4) Τ τῆς ῥιζοτομικῆς. Τ ἱητροὶ μὲν γάρ , <Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων/ —ὄξυν Ἄρηα > : ἀναγκαίως καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὴν ἐρημίαν τῶν ἱατρῶν παραμείνῃ ὁ Πάτροκλος. ^[5]

11 833-6 Τ < ἱητροί : > ὀρθῇ ἀντὶ γενικῆς, ἀντὶ ἱατρῶν.

11 833 Τ ἰλ τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν <ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα > : ὅτι Α πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν· ΑΤ ὁ γὰρ Μαχάων ἐστὶν ὁ τετρωμένος.

11 834 Α χρηρίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος : ἄλλους ἰώμενοι νῦν τῆς ἄλλων ἐπικουρίας δέονται.

11 835a1 Τ οἱ γὰρ ἄλλους, φησίν, ἰώμενοι νῦν χρηρίζουσι καὶ αὐτοὶ τῶν ἰωμένων.

11 835a2 b (BCE 3 E 4) πῶς τ' ἄρ' ἔοι <τάδε ἔργα > : διστάζει, τίνα δεῖ σῶζειν, αὐτὸν ἢ τὸ πᾶν πλῆθος.

11 838a πῶς δὲ ἄρα νῦν ἔσπευδεν ὁ καὶ ἀπ' ἀρχῆς λέγων "αἰδοῖος νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι" (Λ 649); Τ < ἔοι : > Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η , "ἔην".

11 838b1 Α int ἡ δὲ τοῦ Ζηνοδότου "πῶς τ' ἄρ' ἔην".

11 838b2 Τ ἔρχομ <αι > , ὃφ ρ' Ἀχιλῆϊ <δαΐφροني μῦθον ἐνίσπω > : ὑμῶν ἕνεκα καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην στέλλομαι.

11 839 Τ < σεῖο μεθήσω : > Ζηνόδοτος "ἴδὲτ' ἀμελήσω".

11 841 ποιητικώτερον δὲ τὸ ἕτερον. Α im ἦ , καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβῶν : ὑπολαβῶν αὐτὸν τοῦ στήθους.

11 842a Α int b (BCE 3) Τ ὄρα, ἐν ὅσῃ ἦν ἀνάγκη. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβῶν <ἄγε > : ἄκρως τὴν ἐπικούρησιν ἐσήμανεν.

11 842b Τ < ἔνθα μιν ἐκτανύσας > ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ : φασὶν ὅτι οὕτω τὸ βελουлкеῖν, ἐν οἷῳ σχήματι τέτρωται.

11 844a καὶ λέγεται τι τοιοῦτον ὅτι βέλος ἱατρὸς θέλων ἐξελκύσαι, <ὥς > οὐχ ὑπήκουεν αὐτῷ τὰ τῆς βελουκίας, τὸν τραυματίαν ἤρετο, ἐν ποίῳ σχήματι ὄντι αὐτῷ τὸ βέλος ἐπηνέχθη. ὁ δὲ ἰπεύοντι ἔφη, καὶ οὕτως ἀνακαθίσας αὐτὸν ἐξείλετο τὸ βέλος ἢ οὖν ἐστάναι οὐκ ἡδύνατο, ἢ ὅτι ἡ χειρουργία οὐπω κατῴρθωτο, ἢ ὑπὲρ τοῦ μὴ διατετάσθαι αὐτὸν καὶ αἱμορραγίαν γενέσθαι· καὶ ἄλλως τὸ τοῦ ὑπτίου σχῆμα τῷ ἐστῶτι πλησιάζει. Τ < ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ : > διὰ τί ἐκτανύει καὶ οὐχ ἐστῶτος βελουлкеῖ; ἡδύνατο μὲν καὶ ἐστῶτος βελουκῆσαι, ἀλλ' οὐ μόνον τοῦ βελουлкеῖν ἔδει· συνεαγέντος γὰρ τοῦ βέλους ἔνδοθεν τοῦ μηροῦ, οὐκ ἄλλως ἦν αὐτὸ ἐκβληθῆναι ἢ διὰ χειρουργίας, ὅθεν φησὶ τὸ τάμνε μαχαίρῃ . ^[5]

11 844b καὶ δῆλον ὡς μαχαίρᾳ τὸ σῶμα τεμῶν ἐκβάλλει αὐτό. b (BCE 3 E 4) ἔνθα μιν ἐκτανύσας <ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ > : ὅτι μάχαιραν καλεῖ τὸ παραξιφίδιον εἰς τὰς τοιαύτας χρεῖας εὐθετοῦν.

11 844c βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὴν μετοχὴν πρὸς τὸ σαφές. Α βέλος περιπευκές : ὡς καὶ "βέλος <.

11 845 .. / > δριμύ, τό τε προῖεῖσι" (Λ 269—70)· οὐ γάρ, ὅτι φαρμάκοις ἐχρίοντο. Τ ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν : τινὲς Ἀχίλλειαν τὴν βοτάνην καλοῦσι.

11 846 καὶ πόθεν αὐτῷ τὸ φάρμακον; ἴσως μὲν συμπεριέφερε τὴν ῥίζαν ὡς χρήσιμον, εἰ ἐντύχοι τραυματίᾳ φίλῳ· καὶ μάλιστα εἰδὼς αὐτὸν νῦν εἰληφέναι, εἰδὼτα ὅτι ἐπὶ τραυματίαν πέμπεται. τάχα δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου λειμῶνος τὴν ῥίζαν ἔσπασεν, ἔχων τὴν περὶ τὰς βοτάνας

ἐμπειρίαν. A b (BCE 3 E 4) Τ ἴσως δὲ καὶ θεραπῶν πεμφθεὶς κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκόμισε. A b (BE 3 E 4) Τ λέγουσι δὲ αὐτὴν εἶναι τὴν ἀριστολόχειαν, ἣν καὶ ἴσχειμον καλοῦσιν. ΑΤ χερσὶ διατρίψας : διὰ τί χερσὶ καὶ οὐ μᾶλλον λειαντικοῖς ὀργάνοις; ὅτι οὐκ ἔδει πολλῆς λεπτότητος τῷ φαρμάκῳ, τοῦ αἵματος, ὥς φησι (sc. ^[5]

11 847 Λ 813), κελαρύζοντος καὶ ἀποπτύοντος τὸ λεπτὸν καὶ χνοῶδες τοῦ φαρμάκου, εἰς τὸ ἐμφράξαι τὸ τραῦμα. τῷ δὲ Μενελάῳ ἐπιπάσσει τὸ φάρμακον (cf. Δ 218—9) A b (BCE 3 E 4) Τ βραχεΐας οὔσης τῆς τοῦ ἱτραύματος† φορᾶς. A b (BE 3 E 4) Τ οὐκ οἶδε δὲ δίαίταν ἱατρικὴν ὁ ποιητής. Τ Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. ^[5]

11 postscr A ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι <—οἱ δὲ μάχοντο> : πάλιν μεταβέβηκεν ἐπὶ τὰς μάχας ὁ ποιητής· ἔδει γὰρ τὰ τῆς μάχης ἐπιέναι, ὅπως θεασάμενος Πάτροκλος κινηθεῖ μᾶλλον εἰς ἔλεον.

12 1-2a A b (BCE 3) Τ εἰ δὲ ἐπιμηκεστέρα γέγονεν ἡ ἐπιμέλεια, μὴ θαυμάσης· διαφόρους γὰρ πράξεις ἐν ἐνὶ λέγειν καιρῷ ἀδύνατον. A b (BE 3) Τ ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι <— / ἰᾷ τ' Εὐρύπυλον βεβλημένον> : τῆς ἡπιότητος Πατρόκλου τὸ μετὰ τὴν χειρουργίαν μὴ ἀποστῆναι Εὐρυπύλου. ^[5]

12 1-2b τάχα δὲ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρυπύλῳ ταραχὴ λαθέσθαι αὐτὸν ἐποίησεν ὧν ἔλεγεν· "δαινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον <αἰτιόωτο>" (Λ 654). b (BCE 3) Τ <Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός:> ἀντονομασία. ^[5]

12 1 Τ il {ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃ} Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός : Πάτροκλος ὁ Μενοιτίου—ἐστράτευσεν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑλληνικῶ (FGHist 4, 145). A ἰᾷ τ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· <οἱ δὲ μάχοντο> : ὅτι τὰ ἅμα γινόμενα οὐ δύναται ἅμα ἐξαγγέλλειν.

12 2 ἐν ὅσῳ δὲ οὗτος ἰᾶτο, ἐκεῖνοι ἐμάχοντο. Α ὁμιλαδόν : καθ' ὁμίλους, ὥς "φυλαδόν" (B 668) κατὰ φυλάς, οἷον οὐ καθ' ἓνα ἄνδρα συμβάλλοντες, b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλ' ὅλων τῶν τάξεων ἐγένετο συμβολή· b (BCE 3) Τ ἐπειδὴ γὰρ εἰπεῖν τι περὶ τοῦ τείχους βούλεται, {διδῶ} συντέμνει τὴν μάχην.

12 3 Τ οὐ δ' ἄρ' ἔμελλεν <— / θησέμεναι> : τετρωμένων τῶν ἀριστέων μένειν ἐν τῇ πεδιάδι Ἑλληνες οὐκ ἐδύναντο.

12 3-35 b (BCE 3 E 4) Τ ἀναγκαίως οὖν τὴν πεδιάδα μάχην ἐπὶ τειχομαχίαν μεταφέρειν βούλεται· τούτου γὰρ χάριν καὶ ἀνέπλασε τὴν τειχοποιίαν ὁ ποιητής, ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνας κινῆσαι ἐπὶ τῇ τειχομαχίᾳ. τοῦτο μὲν οὖν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ τείχους ἀμήχανον· θεοποίητον γάρ. b (BE 3 E 4) Τ ὑπὲρ δὲ τοῦ μηδὲ ταύτην καταλιπεῖν τὴν ἰδέαν ἐπὶ τῷ τῶν Ἑλλήνων τείχει τὴν τειχομαχίαν ποιεῖ. Τ ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἀνήγειρε τὸ τεῖχος, διὰ τοῦτο καὶ ἠφάνισεν αὐτό, τὸν ἔλεγχον συναφανίζων. b (BE 3 E 4) Τ λάβοι δ' ἄν τις τοῦτο πρὸς τοὺς χρόνους τοῦ ποιητοῦ διότι οὐ μετὰ πολὺ τῶν Τρωϊκῶν γέγονεν· εἰ γὰρ ἐνῆν ὑπονοεῖν ὅτι ἐκ τοῦ χρόνου κατέπεσε καὶ ἠφανίσθη ὡς αὐτοσχεδῶς ὠκοδομημένον, οὐκ ἂν τῷ αἰτήματι τούτῳ ἐχρήσατο ὅτι αὐτὸς Ποσειδῶν ἠφάνισεν—πάντας δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἰδης ποταμοὺς ἐπ' αὐτὸ ἄγει ἐφ' ἡμέρας ἐννέα (cf. 19—25), καὶ τοῦ Διὸς συνεχῶς ὕοντος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἀναμοχλεύοντος τὰ θεμέλια (cf. 25—32)—, οὐ δυνάμενος δὲ ἵχνος τι ἀπαιτηθῆναι τοῦ μὴ γενομένου. διὰ τοῦτο καὶ οὐκ ἠρκέσθη τῇ τῆς δομήσεως ἀναιρέσει, ἀλλὰ καὶ ἀμάθῳ τὸν τόπον ἐκάλυψε, καὶ αἰγιαλὸς γέγονε τὸ πᾶν. Τ τούτου δὲ αἵτιον ἀποδέδωκε τὸ μνηῖσαι θεούς, θυσιῶν ἐπ' αὐτῷ μὴ τυχόντας, b (BE 3 E 4) Τ οἷα καὶ τῇ οἰκοδομίᾳ αὐτοῦ εἰσήγαγε Ποσειδῶνα λέγοντα "οὐχ ὀράας, ὅτε δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ / τεῖχος ἐτειχίσ <σ> αντο <...> οὐδὲ θεοῖσι δόσαν <κλειτὰς ἐκατόμβας>" (H 448—50). Τ οὐ δ' ἄρ' ἔμελλε / τάφρος ἔτι σχήσειν <Δαναῶν καὶ τεῖχος ὑπερθεν> : οὐκ ἐδύνατο περὶ τὸ θεόκτιστον τεῖχος τοιαύτας περιπετείας ἀγαγεῖν. ^[20]

- 12 3-4 Τ τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν : πλάσας τεῖχος ὁ ποιητής—τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ εἶπεν.
- 12 4 Α < καὶ τεῖχος ὑπερθεν / > εὐρύ , τὸ ποιήσαντο : βέλτιον τὸ εὐρύ (5) τοῖς ἐπάνω συνάπτειν.
- 12 4-5 ἀμφίβολον δέ, πότερον ὑπερθεν εὐρύ (ἀρετὴ γὰρ τεῖχους ἕως ἄνω πεπλατύνθαι), ἢ (ὃ καὶ βέλτιον) ὑπερθε τῆς τάφρου· ταύτης γὰρ ὑπέρκειται. Α < τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ , ἀμφὶ δὲ τάφρον / > ἤλασαν οὐδὲ θεοῖσι < δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας , / ὄφρα σφιν νῆάς τε θαός > : τὸ ἐξῆς ἀμφίβολον· ἦτοι γὰρ οὕτως ἔχει, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ (5), ὄφρα σφιν νῆάς τε (7).
- 12 5-7 ἢ οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας (6), ὄφρα σφιν νῆάς τε θαός (7)· ὃ καὶ βέλτιον. εἰ δὲ διὰ μέσου εἴη οὐδὲ θεοῖς < ι > δόσαν < κλειτὰς ἑκατόμβας (6) > , οὕτω καὶ διορθωθήσεται. Α < νεῶν ὑπερ : > ἢ ὑπέρ ἢ τόπον ἢ ἐπικουρίαν δηλοῖ. ^[5]
- 12 5a Τ il ἀμφὶ δὲ τάφρον : ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ περὶ, ὥς φαμεν 'περὶ τοῦτον τὸν τόπον οἰκῶ', τὴν πλησίον σχέσιν σημαίνοντες.
- 12 5b1 οἱ δὲ ἐπὶ παρατάσεως τὸ ἀμφ ί, ὥς τὸ "ἵνα μιν περὶ πᾶσαν ἐέργοι" (Hsd. th. 127). Τ ἡ ἀμφὶ τὴν συνάφειαν καὶ ἐγγύτητα δηλοῖ, ὥσπερ φαμέν 'περὶ τοῦτον οἰκῶ τὸν τόπον', τὴν πλησίον δηλοῦντες σχέσιν.
- 12 5b2 b (BCE 3 E 4) ἤλασαν : ἐξέτειναν, ἀπὸ τῶν σιδήρων· b (BCE 3 E 4) Τ il ἡ ἔσκαψαν.
- 12 6a Τ il οὐδὲ θεοῖσι δόσαν < κλειτὰς ἑκατόμβας > : πάντων ἀρχηγούς ἡγεῖσθαι δεῖ θεοῦς· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "οἷη δ' οὐκ ἔρ < ρ > ἐξεν" (I 536).
- 12 6b Τ ὄφρα σφιν νῆάς τε θαός καὶ ληϊδ < α πολλήν > / ἐντὸς ἔχον ρύοιτο : ἢ διὰ τοῦτο αὐτὸ ἐποίησαν, ἵν' ἦ τὸ ἐξῆς "ἤλασαν", / ὄφρα σφιν (M 6—7)· ἢ οὐκ ἔδοσαν (cf.
- 12 7-8a1 M 6), ἵνα σώζοι τὸν ναύσταθμον καὶ αὐτούς· διὸ νῦν ἀτυχοῦσιν ἐν αὐτῷ, ὕστερον δὲ φθείρεται. Τ διὰ τοῦτο αὐτὸ ἐποίησαν, ἵνα σώζοι αὐτῶν τὸν ναύσταθμον {δείκνυσι δὲ ὅτι πάντων ἀρχηγὸν ἡγεῖσθαι δεῖ τὸ θεῖον}· διὰ γὰρ τοῦτο αὐτοὶ μὲν ἀτυχοῦσι νῦν, τοῦτο δὲ φθείρεται. ^[5]
- 12 7-8a2 b (BCE 3 E 4) τό κεν οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον < ἦεν / — Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν > : ἐν βραχεῖ τὸ κεφάλαιον τῆς συγγραφῆς ἐξέθετο.
- 12 9-12 ἅμα δὲ δείκνυσιν ὅτι δύο πρόσωπά ἐστι τὰ συνέχοντα τὴν Ἰλιάδα, καὶ παρεδήλωσέ τι τῶν ὕστερον ὅτι μετὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν οὔτε Ἑκτωρ ἐβίω, εὐθέως δὲ καὶ ἡ Ἰλιος ἐλήφθη. πλεονάζει ὁ κέν (9). Τ τὸ δὲ ἔμπεδον (9. 12) οὐκ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀσφαλές· b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεπύρθητο γὰρ ὑπὸ Σαρπηδόνης (cf. M 397—9), Ἑκτορος (cf. M 438—70), Ἀπόλλωνος (cf. O 360—6): b (BCE 3) Τ ἀλλ' ἔμπεδον ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ κείμενον· b (BCE 3 E 4) Τ ὕστερον γὰρ ἀλίπλοον ἐγένετο σὺν τοῖς θεμελίοις (cf. M 26. 28). Τ ὄφρα μὲν Ἑκτωρ ζωὸς ἦεν < — / τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν > : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἔην (10) καὶ Ἀχιλλεύς (10) καὶ ἔπλεν (11)· ἢ γὰρ ἀνταπόδοσις τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος (12), τοῦ δὲ (12) περισσεύοντος κατὰ τὸ σύνηθες. ^[5]
- 12 10-2 Α < ἔπλε: > οὕτως Ἀρίσταρχος "ἔπλεν".
- 12 11a1 Α im {ἀπόρθητος πόλις} ἔπλεν : Ἀρίσταρχος ἔπλεν σὺν τῷ ν , ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴ < ν > δεχόμενος, Ζηνόδοτος "ἔπλε" ἀποκοπὴ τοῦ ἔπλετο.
- 12 11a2 Τ < αὐτὰρ ἐπεὶ > κατὰ μὲν Τρώων θάνον , < ὅσοι ἄριστοι , / πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν , οἱ δὲ λίποντο , / > πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις : συνέπλεξε τὸν λόγον προσθεὶς τὸν μὲν (14)· καὶ ἔστι μὲν δύσρητον, ὅμως ἡδιστον.
- 12 13-5 ὁ δὲ ἀπλοῦς λόγος οὕτως ἦν· 'πολλοὶ Ἀργείων δάμεν, οἱ δὲ λίποντο. Τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοί'. Τ φανερόν οὖν ὥς ὑπελείφθησάν τινες, περὶ ὧν φησιν "Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει" (Υ 307). b (BCE 3) Τ πέρθετο (15) ἀντὶ ἀορίστου τοῦ ἐπορθήθη. Τ ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν θάνατον Ἑκτορος μέλλει τελευτᾶν ἢ ποιήσας, ὅπως μὴ οἰηθῇ τις ἐπικρατέστερα γεγονέναι τὰ τῶν

Τρώων, εἶπεν ὅτι ἐπορθήθη (cf. 15), ἵνα μὴ λυπώμεθα νῦν τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀκούοντες συμφοράς. b (BCE 3) Τ αὐτὰρ ἐπεὶ {κατὰ μὲν τρώων θάνον}: καὶ ἐνταῦθα ἢ ἀνταπόδοσις ἐστὶ "δὴ τότε μητιόωντο" (M 17): τὸ γὰρ χρονικὸν ἐπίρρημα ἀνταποδέδοται τῷ ἐπεῖ . ^[10]

12 13a A < κατὰ μὲν Τρώων θάνον : > Ἰακὴ διαίρεσις.

12 13b T il < Ἀργεῖοι δ'—ἔβησαν : > καὶ τούτων δὲ ὅτε ἀπενόστησαν οἱ περιλειφθέντες.

12 16 ἅμα δὲ καὶ προανακρούεται τὴν Ὀδύσσειαν. T il δὴ τότε μητιόωντο < Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων > : σημειοῦνται τινες πρὸς τὰ ἐν τῇ H (sc.

12 17a 443—64) ἀθετούμενα, ὅτι καὶ ἐκ τούτων διαβάλλεται πρὸς τὸ πρόσωπον γινόμενα. A < δὴ τότε μητιόωντο : > Μιλησίων ἢ ἀναστροφή τὸ δὴ τότε ε .

12 17b τὸ δὲ μητιόωντο δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων. T il < ἀμαλδῦναι : > καθ' ἄλλης δῦναι.

12 18 T il < Ἰδαίων ὀρέων : > ἢ τῶν ἄκρων Λεκτοῦ Φαλακρῶν Γαργάρου, ἢ ἀντὶ ἐνικοῦ τῆς Ἰδης τοῦ ὄρους.

12 19a1 T il ἢ τῶν ἀκρωρειῶν τῆς Ἰδης Λεκτοῦ καὶ Γαργάρου καὶ Φαλάκρας, ἢ ἀντὶ ἐνικοῦ τῆς Ἰδης πληθυντικῶς φησι.

12 19a2 b (BCE 3 E 4) Ῥῆσος : Ῥοείτης μετωνόμασται.

12 20a ρεῖ δὲ πρὸς ἄρκτον ἀπὸ Καλῆς Πεύκης, ἥτις ἀπέχει ἀπὸ Ἀδραμυττίου στάδια ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. T Κάρησος : Τυραννίων (fr.

12 20b 26 P.) ὀξύνει τὸ Κάρησος ὡς Παρνασσός· οὕτως γὰρ ὑπὸ Κυζικηνῶν ὀνομάζεσθαι τὸν ποταμόν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει ὡς Κάνωβος. εἶπομεν δὲ ἐν ἑτέροις ὅτι οὐ πάντως ἐπικρατεῖ ἢ ἀπὸ τῶν ἐθνῶν χρῆσις καὶ ἐπὶ τὴν Ὀμηρικὴν ἀνάγνωσιν, ὅποτε περὶ τοῦ "Γλίσᾱντα" (B 504) διελάβομεν, εἶγε Διονύσιος (fr. 35 Schm.) ἱστορεῖ τοὺς ἐγχωρίους συστέλλειν τὸ ι καὶ μὴ περισπᾶν. τό τε Λύκαστος (cf. B 647) ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ ὀξύνεσθαι, ἡμῶν ἀναγινωσκόντων βαρυτόνως. οὕτως οὖν εἰκὸς καὶ ἐπὶ τοῦ Κάρησος μὴ πεισθῆναι τὸν Ἀρίσταρχον ὁμοίως τοῖς ἐγχωρίοις προενέγκασθαι τὴν λέξιν. τάχα δέ, ἐπεὶ ἑώρα τὰ εἰς σος λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ η παραληγόμενα, ἕτερον ἔχοντα ς , τοῦτο δὲ ἐν ἀναδεξάμενον, διὰ τοῦτο καὶ ἐξήλλαξεν αὐτὸ τῆς ἐκείνων τάσεως, εἶγε τὸ Ἀλικαρνησός δισσὸν ἔχει τὸ ς , Λυκαβησός, Ταρτησός, τὸ μέντοι Κάρησος ἐν ἔχει τὸ ς . ἴσως οὖν διὰ τοῦτο ἐξηλλάγη. A Κάρησος : Πίδυς καλεῖται. ^[10]

12 20c ρεῖ δὲ ἀπ < ὁ Μα > λοῦντος. Κυζικηνοὶ ὀξυτόνως αὐτὸν καλοῦσιν. ἐμβάλλει δὲ εἰς Αἴσηπον. Κάρησος δὲ ὡς κάμηλος. T Ῥοδῖος {τε}: παροξυτονητέον < ὦς > κύριον.

12 20d εἰκὸς μέντοι τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ ἔχειν πλεονασμὸν τοῦδ'· εἰκὸς γὰρ τῷ ποταμῷ παρὰ τὸν ῥοῦν ὠνομάσθαι ὥστε αὐτὸν εἶναι ῥοῖον καὶ Ῥοδίον. A Ῥοδῖος : Δάρδανος καλεῖται.

12 20e ρεῖ δὲ ἀπὸ Κλεανδρίας < δι > εχούσης Πεύκης σταδίου ἐξήκοντα. Ῥοδῖος δὲ ὡς "Ὀδῖος" (B 856). T Γρήνικος : ἐπεὶ Ἀλέξανδρος ἐκεῖ τοὺς Δαρείου σατράπας ἐνίκησεν· Γραικοὶ δὲ οἱ Ἕλληνες.

12 21a ρεῖ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑλλησπόντου. T διός τε Σκάμανδρος : διὸ ς , ἐπεὶ μόνος υἱός ἐστὶ Διός.

12 21b πῶς οὖν περὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ εἰσὶν αἱ πηγαί (cf. X 147—52); ἢ ἐκεῖναι πιδύματα αὐτοῦ εἰσιν. T καὶ Σιμόεις , ὅθι πολλὰ < βοάγρια καὶ τρυφάλεια > : ὅτι ἀμφίβολον μὲν ἐπὶ ποτέρου τῶν ποταμῶν λέγει, τοῦ Σκαμάνδρου ἢ τοῦ Σιμοῦντος.

12 22a δεκτέον δὲ ἐπὶ τοῦ Σιμοῦντος διὰ μέσου γὰρ τοῦ πεδίου φέρεται. καὶ ὅτι ἀνέγνω Ἡσίοδος τὰ Ὀμήρου ὡς ἂν νεώτερος τούτου· οὐ γὰρ ἐξενήνοχε τοὺς ποταμούς, μὴ ὄντας ἀξιολόγους, εἰ μὴ

- δι' Ὅμηρον. καὶ τῷ Σιμοῦντι προσέθηκεν ἐπίθετον τὸ "θεῖόν τε Σιμοῦντα" (th. 342). A
 < Σιμόεις : > καὶ ἄλλος ἐν Κρήτῃ. ^[5]
- 12 22b ἔστι δὲ μικρὸς ὁ Σιμοῦς. T il βοάγρια : τὰ τρεῖς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα†.
- 12 22c A b (BCE 3 E 4) T ἡ βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρρα. AT ἡ τὰ ἐξ ἀγρίων βοῶν γενόμενα. A b (BCE 3 E 4) T βοάγρια : αἱ ἀπὸ βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες. A καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν : οὐδέποτε τοὺς σὺν Ἀγαμέμνονι ἡμιθέους ὠνόμασεν. ^[5]
- 12 23 ἄρα οὖν τοὺς σὺν Ἡρακλεῖ φησιν; ἢ πρὸς αὐξῆσιν τοῦ πάθους. b (BCE 3 E 4) T ὁμόσε στόμα τ' < ἔτραπεν > : ὁμόσε τοὺς ἐκ διαφορῶν τόπων μισγομένους.
- 12 24 T ἐννήμαρ : οἱ μὲν "ἐν ἡμαρ". οἱ δὲ ὅτι εὐεπίφορός ἐστιν εἰς τὰ ἐννέα· οἱ δὲ πρὸς παντελεῖ ἀπώλειαν.
- 12 25 T ἐννήμαρ {δ' ἐς τεῖχος} : ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας—ἵχνος φανῆναι. A < συνεχές : > Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἐτέρου ν .
- 12 26a A int ἀλίπλοα : τὴν λι , φασί, συλλαβὴν ὀξυτονητέον· κατὰ γὰρ αὐτῶν τῶν ἐρ <ε> ἱπίων ἡ λέξις κεῖται, οὐχὶ τὰ ἐν τῇ ἀλὶ πλέοντα σημαίνεται.
- 12 26b οὕτως Ἀλεξίων (fr. 51 B.) καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεμαι τῇ προσωδίᾳ· ἐκεῖνο γὰρ ἔχω ἀποφύνασθαι ὥς ὅτι ὁπότερον ἂν σημαίνει, προπαροξυτονηθήσεται· οὕτως γὰρ ἐμελέτησε τὰ παρὰ τὸ πλέω, εἶγε καὶ τὸ πρωτόπλοος (cf. θ 35) προπαροξύνομεν. καὶ δῆλον ὅτι εἰς ἀποφυγὴν τῶν οὕτως παραγομένων, "διπλόος" (Δ 133. Υ 415), τριπλόος. A ἀλίπλοα : ὑπὸ θαλάσση πλέοντα. ^[5]
- 12 26c τινὲς δὲ τὰ ξύλινα τοῦ τεύχους. T αὐτός {δ' ἐνοσίγαιος} : τοῦτο ἐπὶ δεσπότου ἢ βασιλέως τίθησι.
- 12 27a1 ἔστιν οὖν πάντων ποταμῶν δεσπότης διὸ Ἀχελῷος μὲν "κρείων" (Φ 194), αὐτὸς δὲ "εὐρυκρείων" (Λ 751). T τὸ αὐτός τὸ τοιοῦτον ἐπὶ δεσπότου καὶ βασιλέως τίθεται.
- 12 27a2 ἔστι δὲ καὶ Ποσειδῶν πάντων ἄρχων ὑδάτων. b (BCE 3 E 4) ἔχων < χεῖρεσι > τρίαῖναν : ἀλμυρὰ γὰρ καὶ γλυκέα καὶ μικτὰ ὕδατα.
- 12 27b1 ἢ ὅτι σεισμῶν εἶδη τρία, χασματῖαι βρασματῖαι < κλιματῖαι > . T ἀλμυρὰ καὶ γλυκέα καὶ μικτὰ ὕδατ' εἰσιν, ἅπερ ὑφ' ἑαυτὸν ἔχων πάντοτε ἐκεῖσε ἦγαγεν.
- 12 27b2 b (BCE 3 E 4) κύμασι πέμπε : εἰς κύματα, ὥς τὸ "ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσ <σ> ι" (Δ 251).
- 12 28 T φιτρῶν καὶ λάων : καὶ τοῖς ἄνω προσδίδοσθαι λέγεται τοῦτο, ἵνα ἢ θεμελίια φιτρῶν (cf. M 28—9), καὶ τοῖς ἐξῆς, ἵνα ἢ θέσαν φιτρῶν καὶ λάων : καὶ τὸ σχῆμα ἀρχαϊκόν, τὸ τῆς ἐλλ <ε> ἵψεως. A φιτρῶν καὶ λάων τὰ θέσαν : ἐὰν στίζωμεν εἰς τὸ "πέμπε" (M 28), συνάγομεν τὸ ἐξῆς ἕως τοῦ θέσαν· ἐὰν δὲ εἰς τὸ λάω ν , <τὸ> θέσαν τῶν ἐξῆς ἐστιν.
- 12 29a2 T < λάων : > οὕτως Ἀμαθούσιοι.
- 12 29b T il λάων : λαῖς λαάων λάων, ὥς Αἰακιδάων.
- 12 29c T τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί : τοῦτο ἀνεφώνησεν ὥσπερ συναχθόμενος τῷ καμάτῳ τῶν Ἑλλήνων ἀναιρουμένῳ.
- 12 29d1 ἄ μετὰ καμάτου, φησὶν, εἰργάσαντο, οὕτως ἄρδην ἠφανίσθη. τινὲς δὲ διὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν, ὅς ἦν αὐτοῖς τεῖχος ἔμψυχον· μογέοντες οὖν ἀτυχοῦντες. T τοῦτο ἀνεφώνησεν ὥς συναλγῶν τῷ κόπῳ αὐτῶν. ^[5]
- 12 29d2 μογέοντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἀτυχοῦντες. b (BCE 3 E 4) < λεῖα δ' ἐποίησεν : > λεῖα τὰ χωρία τοῦ τεύχους.
- 12 30a T il < ἐποίησεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἐποίησε ν .
- 12 30b1

A im τὸ δὲ ἐποίησεν διὰ τοῦ ε .

12 30b2 T il < ἥ περ πρόσθεν ἴεν—ὔδωρ : > ὅπου πρώην ἐπορεύετο τὸ ὔδωρ.

12 33a T il IEN : οὕτως φέρουσι τὴν γραφὴν, ιεν ὡς τίθεν.

12 33b1 καὶ γίνεται ἀμφίβολον, πότερον αὐτοὶ οἱ ποταμοὶ ἴεν, ἵνα τοῦ ἴεσαν συγκοπή ὑπάρχη, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσαν τὸ ἔτιθεν· καὶ δέον δασύνειν. εἰ δὲ ἐνικὸν εἶη τὸ ιεν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο, ψιλωτέον ὁμοίως τῷ "ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἁλωῆς" (ω 221)· ὅπερ οὐ πιθανόν. ἢ μέντοι κοινὴ "ἴει" ἐστὶν ὁμοίως τῷ "ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον" (M 25). καὶ μήποτε ἡ πιθανώτερον· πάντα γὰρ ὁράται τὰ παρακείμενα ἐνικῶς τεθειμένα, "τεῖχος {δ'} ἀμαλδύνας, ποταμοὺς δ' ἔστρεψε νέεσθαι" (M 32). A {ἥ πρόσθεν ἴεν;} ψιλωτέον τὸ ιεν καὶ ἐνικῶς ἐκδεκτέον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ "ἄσσον ἴεν πολυκάρπου ἁλωῆς". ^[5]

12 33b2 ἐὰν δὲ δασέως "ἴεν", ἀντὶ τοῦ ἴεσαν. T < ἴη : > γράφεται καὶ "ἴεν".

12 33c A im ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθεν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὡς ἥμελλον ὀπισθε".

12 34 ἔστι δὲ βάρβαρον· τὰ γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐώκεσαν. A τότε δ' ἀμφὶ μάχη : προληπτικῶς οὕτω γὰρ ἦσαν φθάσαντες εἰς αὐτό.

12 35 ἡ ὅτι ἐν κεφαλαίοις λέγων οὐ λεπτολογεῖ. T < εὐδμητον : > εὐ δεδομημένον.

12 36a T il κανάχιζε δὲ δούρατα < πύργων > : ἂν στίζωμεν εἰς τὸ δούρατ α , λείπει ἢ κατὰ, κατὰ τῶν πύργων.

12 36b1 < δούρατα > ἡ αἱ πύλαι ἡ οἱ φιτροί. T στικτέον εἰς τὸ δούρατα καὶ τὴν κατὰ ἐκδεκτέον.

12 36b2 b (BCE 3) < κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων : > τὰ δόρατα ἤχει τὰ ἐπὶ τοὺς πύργους ἀκοντιζόμενα. ἡ τὰ ἐνικοδομημένα τοῖς πύργοις ξύλα ἤχει τοῖς δόρασι βαλλόμενα. A im κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων : ὅτι πύργων ἀντὶ τοῦ πύργους, καὶ ἐλλείπει ἢ ἐπὶ, ἵν' ἡ 'κανάχιζε δὲ δούρατα ὡς ἐπὶ πύργους βαλλόμενα' (cf.

12 36c M 36—7), οὐ 'τὰ ἐνικοδομημένα τῷ τείχει ἐκανάχιζε ξύλα'. Διονύσιος δὲ ὁ Σιδώνιος τὴν μὲν πτωσὶν οὐκ ἐνήλλαξε, τὴν δὲ πρόθεσιν προσλαβὼν εἴρηκεν τ' ἐπὶ πύργους† βαλλόμενα. A Διὸς μάλιστα δαμέντες : τῷ κεραυνῷ· καὶ ἀλλαχοῦ "Διὸς μάλιστα κακῇ" (N 812). ^[5]

12 37a1 πολιορκοῦνται Ἑλένην θέλοντες, καὶ περὶ ἑαυτῶν κινδυνεύουσι Νέστωρ ἀντὶ τοῦ συμβουλευῆσαι παραινεῖ (cf. O 659—66). προαναφωνεῖ δὲ ὅτι ἐκ Διὸς ἦν ἡ ἥσσα· εἰ μὴ γὰρ ἦν τοῦτο, οὐκ ἂν πάντες ἐδεδίσαν ἓνα τὸν Ἑκτορα. T μαστιγα Διὸς τὸν κεραυνόν φησι. ^[5]

12 37a2 b (BCE 3) προαναφωνεῖ δὲ ὅτι ἐκ Διὸς ἡ ἥσσα ἦν Ἑλλήνων. b (BCE 3 E 4) Διὸς μαστιγι < δαμέντες > : τῇ Διὸς γνώμη τὰς ψυχὰς κεκακωμένοι. Διὸς δὲ μαστιγὶς ὁ κεραυνός. A αὐτὰρ ὁ γ' ὡς τὸ πρόσθεν < ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη > : εἴτε ὑποστίζοιμεν ἐπὶ τὸ πρόσθεν εἴτε διαστέλλοιμεν ἐπὶ τὸ ἐμάρνατο ο , τὸ ῥῆμα κοινὸν γίνεται ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἐμάχετο ὡς πρόσθεν ἐμάχετο.

12 40a1 A αὐτὰρ ὁ γ' ὡς τὸ πρόσθεν , ἐμάρνατο < ἴσος ἀέλλη > : ὑποστικτέον εἰς τὸ πρόσθεν· τὸ δὲ ἐμάρνατο κοινόν.

12 40a2 T μάρνατο ἴσος ἀέλλη : μέμνηται τῶν ἐπῶν ἐκείνων "ἐν δ' ἔπες' ὑμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη" (Λ 297).

12 40b T < ἐμάρνατο : > Ἀριστοφάνης "ἐμαίνετο".

12 40c A int ὡς δ' ὁ τ' ἂν ἔν τε κύνεσσι <—τῇ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν > : πρὸς ἓν μόνον ἤνεγκε τὴν εἰκόνα, πρὸς τὸν Ἑκτορα τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν εἰλούμενον.

12 41-8a1

τὰ δὲ ἄλλα οὐδὲν αὐτῷ συντείνει πρὸς τὸν εἰκαζόμενον, οὐχ ἡ τοῦ χοίρου τελευτή (cf. 46), οὐχ οἱ ἀκοντίζοντες ἐπὶ τοῦτον κυνηγέται (cf. 43—5), ἀλλὰ ποιητικὸς κόσμος λαβὼν ἔχει. Τ πρὸς ἓν μόνον ἤνεγκε τὴν εἰκόνα, πρὸς τὸν Ἑκτορα τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν εἰλούμενον καὶ φοβοῦντα τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ πολεμικοὺς Ἑλληνας. ^[5]

12 41-8a2 b (BCE 3) {καὶ ἀνδράσι} θηρευτῆσι : γράφεται καὶ "θηρητῆρσι" τὴν γὰρ εὐθεϊαν θηρευτῆρ λέγει, "θηρητῆρ ἐτύχησε" (O 581).

12 41a1 Τ ἔν τισι "θηρητῆρσι".

12 41a2 A il < στρέφεται : > ὅτι ἀντὶ τοῦ στ <ρ> ἐφεται.

12 42a A il βλεμεαίνων : ἐντεῦθεν ὁ ἀβλεμής, ἀόργητος καὶ ἀργός.

12 42b Τ < πυργηδόν : > πύργος ἢ κατὰ ἱπλινθίων† διάταξις.

12 43 Τ il < ἀντίοι : > γράφεται "ἀντίον". οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος.

12 44a1 A int "ἀντίον ἰάϊσσονται†", οὕτως Ἀρίσταρχος.

12 44a2 Τ il < κυδάλιμον : > τὸ γαῦρον.

12 45 Τ il ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται : ὅτι οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει δι' ἀμφοτέρων, ἀλλὰ διὰ μὲν τοῦ ταρβεῖ δέδιεν, ὃ ἡμεῖς φοβεῖται, διὰ δὲ τοῦ φοβεῖται φεύγει.

12 46a1 λέγει οὖν, οὔτε δέδιεν οὔτε φεύγει. A < οὐδὲ φοβεῖται : > οὐ φεύγει.

12 46a2 Τ il ἀγνηορίη δέ μιν ἔκτα : καταχρηστικῶς ἐπὶ λέοντος καὶ ἀλλαχοῦ "ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή" (Π 753).

12 46b1 διδάσκει οὖν μέτρῳ χρῆσθαι ἐν τοῖς πλεονεκτήμασι, καθὼ ταῦτα ἐνίοτε φονεύει. καὶ πρὸς τὸ ἄλογον θράσος Ἑκτορος. Τ διδάσκει μέτρῳ χρῆσθαι τοῖς πλεονεκτήμασι· ταῦτα γὰρ εἰ μὴ ῥυθμίζοιτο, ἀναιρεῖ τοὺς ἔχοντας.

12 46b2 b (BCE 3 E 4) < ἀγνηορίη : > οὕτως χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος ἔστι γὰρ ἡ ἀγνηορία.

12 46c A int < ὥς Ἑκτωρ ἄ ν ' ὅμιλον ἰὼν > ΕΛΙΣΣΕ Θ ' ἑταίρους : τὸ ἐλίσσετο ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι καὶ σημαίνει ἢ τὸ παρεκάλει παρὰ τὸ λίσσεσθαι ἢ ἐστρέφετο παρὰ τὸ ἐλίσσω ῥῆμα, ἐπεὶ καὶ λέοντι αὐτὸν εἰκάζει.

12 49a πιθανώτερον δὲ τοῖς ἐξῆς αὐτὸ συντάττειν· οὔτε γὰρ εὐκαιρος ἡ διαστολὴ ἐπὶ τοῦ ἐννεακαιδεκάτου χρόνου, οὔτε τὸ πλῆθος εἰκὸς αὐτὸν παρακαλεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἑταίρους μόνους. A ἄ ν ' ὅμιλον ἰὼν ΕΛΙΣΣΕ Θ ' ἑταίρους : στικτέον εἰς τὸ ἐλίσσετο, καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ εἰλεῖτο· οὐδέποτε γὰρ παρεκάλεσεν Ἑκτωρ. ^[5]

12 49b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἔστι σύμφωνον τῷ "ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων" (M 47). Τ οἱ δὲ παρεκάλει, ὡσὰν κινδυνώδους καὶ δυσχεροῦς οὔσης τῆς πράξεως, b (BCE 3 E 4) Τ ἐφ' ἣν προτρέπεται διὸ καὶ ἑταίρους πρόσκειται, οὐ Τρῶας· ἀπὸ γὰρ τῶν ἑταίρων ἄρχεται, ἵνα ἐκείνους καὶ οἱ λοιποὶ μιμήσωνται· μέμνηται γὰρ καὶ τῶν Σαρπηδόνης λόγων "ἀρχοὺς λισ <σ> ομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων" (E 491). Τ < τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν : > τὴν γέφυραν. ^[5]

12 50 αὐτὸς δὲ ἀδυνατῶν τοὺς ἄλλους προτρέπεται. Τ il οὐδέ οἱ ἵπποι / τόλμων : οἱ δ' Ἀχιλλέως "ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι" (Π 380).

12 50-1 Τ ἀπὸ γὰρ δειδῖς <σ> ετο τάφρος </ —εἰ τελέουσι > : ἄκρως τὰ περὶ τὴν τάφρον δεινοποιεῖ, ἀγῶνας κινῶν τῷ ἀκροατῇ καὶ ἀνελπιστίαν τῆς διαβάσεως καὶ προσοχὴν τοῦ ἐσομένου τολμήματος.

12 52-9 b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ γὰρ δειδῖς <σ> ετο <τάφρος> : τὸ ἀνέλπιστον τῆς διαβάσεως θόρυβον κινεῖ καὶ ἀγωνίαν.

- 12 52 Τ οὐ τ' ἄρ' ὑπερθορέειν <σχεδὸν οὔτε περῆσαι / ῥηϊδίη> : θατέρω γὰρ τρόπῳ διελθεῖν ἦν ἀναγκαῖον, ἢ ὑπερθορόντας, εἴπερ ἦν σχεδόν, ἢ διαπεράσαντας βάδην, εἴπερ ἦν εὐδιάβατος.
- 12 53-4a b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφοτέρα οὖν παρέλαβε πρὸς τὸ ἀμήχανον· καὶ ἔστι τὸ μὲν οὐ τ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν (53) ἐξήγησις τοῦ εὐρεῖα (53), τοῦ δὲ οὔτε περῆσαι / ῥηϊδίη (53-4) τὸ ἐπιφερόμενον. b (BE 3 E 4) Τ περιττὴ δὲ ἡ κατασκευὴ τῆς ἀπαγγελίας· τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ἦν 'ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα τε οὔσα εἰς τὸ πηδῆσαι καὶ δυσδιόδευτος διὰ τοὺς κρημνοὺς καὶ τοὺς σκόλοπας' (cf. M 52-6). ὁ δὲ προὔταξε μὲν τὸ εὐρεῖα (53), ἐπαγαγὼν δὲ τὰ δύο, τὸ ὑπερθορέειν (53) καὶ περῆσαι (53), ἀνταπέδωκε τὴν αἰτίαν τοῦ μηδὲ περᾶσαι δύνασθαι. Τ < οὐ γὰρ ὑπερθορέειν σχεδὸν οὐδὲ περῆσαι / ῥηϊδίη : > πηδᾶν μὲν γὰρ τὸ πλάτος, διελθεῖν δὲ εἶργε τὸ βάθος. ^[10]
- 12 53-4b λείπει δὲ ἡ οὔσα. Τ il κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφές : τὰ ἀνενεχθέντα χώματα, ἀναχώματα.
- 12 54a Τ κρημνοὶ γὰρ <ἐπηρεφές> περὶ πᾶσαν : Ἀρίσταρχος "διὰ πᾶσαν".
- 12 54b τὸ δὲ ἐπηρεφές κρεμάμενοι ἢ πυκνοί. Τ < περὶ πᾶσαν : > Ἀριστοφάνης "διὰ πᾶσαν".
- 12 54c Α im ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν <.
- 12 55-6 .. τοὺς> ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν : τὸ μὲν πρότερον ἔστασαν (55) δασύνει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐπειδήπερ τὸ αὐτὸ ἐστὶ τῷ ἐστήκεισαν. ἔφαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς (sc. ad B 777) δασύνεσθαι τὸ ε τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος. τὸ μέντοι δεύτερον (sc. 56) ψιλοῖ· ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ ἔστησαν· οὐς ἔστησαν γὰρ οἱ Ἀχαιοί. τὸ δὲ ε τοῦ ἀορίστου ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος ἐψιλοῦτο. συγκατατίθεται δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 52 B.) τῇ τοιαύτῃ ἀναγνώσει· καὶ ἡμεῖς. Α ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν : τοῦτο μὲν τὸ ἔστασαν δασυντέον. ^[5]
- 12 55a τὸ <δὲ> ἐξῆς ψιλωτέον, λέγω δὴ τὸ "τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν" (M 56). Τ ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν : ὥστε μήτε τὴν κατάβασιν ῥαδίαν εἶναι μήτε τὴν ἔκβασιν.
- 12 55b b (BE 3 E 4) Τ ἔστασαν : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔστησαν· διὸ καὶ ψιλῶς ἀναγνωστέον· μετείληπται γὰρ τὸ στοιχεῖον.
- 12 56a1 ἐν δὲ τοῖς ἐπάνω (sc. M 55) "ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν" δασύνεται. Α συστολὴ ἐκ τοῦ ἔστησαν.
- 12 56a2 Τ il πυκνοὺς καὶ μεγάλους : πυκνοὺς εἰς τὸ μὴ μεσάζεσθαι, μεγάλους δὲ εἰς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν.
- 12 57 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν θ' οὐ κεν ῥέα : ἠθικῶς δεινοποιήσας τὴν ῥέα {n} φησὶ 'παρελθεῖν οὐκ ἐνῆν'.
- 12 58 Τ ἐσβαίη : ἡ Ζηνοδότειος καὶ Ἀριστοφάνειος "καρβαίη".
- 12 59a καὶ γὰρ ἐπιφέρει "ἐνθ' οὐ πως ἔστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι" (M 65). ΑΤ μενοίνεον : ὄρα οὖν τὴν ἀποπληξίαν τοῦ Ἑκτορος.
- 12 59b Τ θρασὺν Ἑκτορα : εὐκαιρον τὸ ἐπίθετον.
- 12 60a Τ Ἑκτορα εἶπε παραστάς : ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς, πρὸς Ἑκτορα, ὡς καὶ "τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον" (P 237).
- 12 60b δύνатаι δὲ τὸ ἐξῆς εἶναι παρ' Ἑκτορα στάς, ὡς μὴ λείπειν τὴν πρόθεσιν. Α < Ἑκτορα εἶπε παραστάς : > δύνатаι 'παρ' Ἑκτορα στάς εἶπεν'.
- 12 60c Τ Τρώων ἀγοὶ ἡ δ' ἐπικούρων : Τρώων Δαρδανίων καὶ Ζελεϊτῶν.
- 12 61 ἀγοὶ δὲ κυρίως οἱ συμμαχίαν ἄγοντες. Τ ἀφραδέως διὰ τάφρον <ἐλαύνομεν> : οὐκ εἶπε θρασέως δι' Ἑκτορα.
- 12 62a καὶ τὸ ἐλαύνομεν δὲ τεχνικόν· καὶ ἑαυτὸν γὰρ ἐμπεριλαμβάνει ὡς πρόθυμος μὲν ὢν ὑπακούειν Ἑκτορι, διὰ δὲ τὸ ἀσύμφορον ἀποτρέπων τῆς ἐπιχειρήσεως. b (BCE 3 E 4) Τ διὰ τάφρον ἐλαύνομεν : ἡ διὰ τάφρου ἐλαύνομεν, ἢ ἐπὶ τάφρον, ἢ ἡ διὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ.
- 12 62b Τ < διὰ : > γράφεται "περί".

- 12 62c A im < ἐλαύνομεν : > θέλομεν ἐλάσαι.
- 12 62d T il ὁξέες ἐστᾶσιν , ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος < Ἀχαιῶν > : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐστᾶσι ν .
- 12 64a ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τείχους μεταβάλλεται ὁ ἀριθμός, ἀντὶ τοῦ ἔστηκεν. b (BCE 3) T ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου "ἐσταότ' ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς" (Δ 328)· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἴσταντο· καὶ μεταβάλλεται πάλιν ὁ ἀριθμός. T περὶ δ' αὐτούς : "προτὶ δ' αὐτοῦς", ἐγγὺς αὐτῶν· πλέον γὰρ ἀπέχει τοῦ τείχους. ^[5]
- 12 64b T < ἔν θ' > οὐ πως ἔστιν < καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι > / ἵππεῦσι : ἀλλ' οὐδὲ πεζοῖς· ἀλλ' ἵνα μὴ περὶ πάντων λέγων παροξύνῃ Ἑκτορα, περὶ μὲν τῶν πεζῶν οὐδὲν λέγει, περὶ δὲ μόνων τῶν ἵππέων προβάλλεται.
- 12 65-6 ἐξῆς δέ φησιν, αὐτοὶ δὲ πρυλέες Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ', (cf. M 77—8), οἷονεὶ ἂν οὗτος ἀγάγῃ ἡμᾶς, ὥς οὐκ αὐτὸς ἀρεσκόμενος τῇ διόδῳ. b (BE 3) T ἵππεῦσι· στεῖνος γάρ : ὅτι τὸ στένωμα τὸ κατὰ τὴν γέφυραν τῆς τάφρου λέγει. ^[5]
- 12 66a Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης "ἱππῆας". προπερισπαστέον δὲ τὸ στεῖνος· οὐδετέρως γὰρ ἐξενήνεκται, πᾶν δὲ οὐδέτερον εἰς ὅς λῆγον ἐν ὀνόμασι βαρύνεσθαι θέλει. οὕτως οὖν καὶ "μακρόσ" (O 193) ὁξύνομεν ἀρσενικὸν ὑπάρχον· εἰ δὲ οὐδέτερον γένοιτο, βαρύνεται. οὕτως καὶ τὸ κλειτός· οὐδέτερον γὰρ γενόμενον βαρύνεται παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 122 P.)· "†τῶι ἐν Θεσσαλίῳ κλείτει". A < ἵππεῦσι : > Ζηνόδοτος "ἱππῆας". ^[5]
- 12 66b T il στεῖνος {γάρ} : τὸ δυσχερὲς τῶν τόπων οὕτως ὀνομάζει.
- 12 66c1 οὐδέτερον δὲ ἐστὶ τὸ στεῖνο ς , καὶ προπερισπαστέον. T στεῖνος δὲ ὀνομάζει ἀεὶ τὸν δυσχερῆ τόπον.
- 12 66c προπερισπᾶται δέ. b (BE 3) ὅθι τρώσεσθαι οἶω : ἐλαττωθήσεσθαι καὶ τραπήσεσθαι· τρώματα γὰρ τὰς τροπὰς Ἴωνες καλοῦσιν· καὶ "οἶνός σε τρώει" (φ 293) b (BCE 3 E 4) T ἀντὶ τοῦ παρατρέπει.
- 12 66d b (BCE 3 E 4) < εἰ μὲν γὰρ δὴ : > Ἀριστοφάνης "εἰ μὲν γὰρ τούσ".
- 12 67 A im T il εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ < —ὕ π' Ἀχαιῶν > : ὥς ἔμφρων (οἶδε γὰρ ὅτι πρόσκαιρός ἐστιν ἡ εὐτυχία) καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖ· b (BCE 3) T εὐχομαι μὲν γάρ, φησι, τοῦτο εἶναι, ἐννοεῖν δὲ χρὴ καὶ τὸ ἕτερον, ὅτι ἐν τῇ ὑποστροφῇ τὰ δεινότερα πεισόμεθα. ^[5]
- 12 67-74 ἴσως οὖν καὶ καθόλου τῆς διαβάσεως ἀποτρέπει, ἀλλ' οὐ τολμᾷ τοῦτο πρὸς τὸν Ἑκτορα λέγειν. b (BE 3) T ἄλλως τε καὶ ἐκ παντὸς τὴν διάβασιν πραγματεύεται ὁ ποιητής, κινῆσαι τὸν ἐπὶ ταῖς ναυσὶν ἀγῶνα σπουδάζων. T < βούλε τ' ἀρήγειν : > "ἴετ' ἀρήγειν" οὕτως πᾶσαι.
- 12 68 A im νωνύμους : κατὰ πρόληψιν τῶν ἐσομένων.
- 12 70a1 ἢ ἄνευ ὕμνων, ὃ ἐστὶν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων. T ἄνευ ὕμνων, ὃ ἐστὶν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων, b (BCE 3 E 4) ἀποβολῇ τοῦ ν .
- 12 70a2 b (BCE 3) ἢ ἄνωνύμους. b (BCE 3 E 4) εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι , < παλίωξις δὲ γένηται > : πρὸς τὴν παλίωξιν, ὅτι ἐστὶ πάλιν διώξις, ὅταν μεταβαλλόμενοι διώκωσιν οἱ διωκόμενοι.
- 12 71 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν / αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι" (O 69 —70). κακῶς διὸ ἀθετεῖται. A ἐνιπλήξωμεν : ἀκουσίως ἐμπέσωμεν· b (BCE 3 E 4) T "ἔρκει ἐνιπλήξωσιν" (χ 469). ^[5]
- 12 72 T οὐ δ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι : ἐπίσταται τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.
- 12 73 ἐμφαντικῶς δὲ αὐτὸν παρέστησε διὰ τοῦ περὶ τὸν ἄγγελον διανοήματος. b (BCE 3 E 4) T ἐλιχθέντων ὕ π' Ἀχαιῶν : ἡμῶν κυκλωθέντων ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ὥστε ὅλος ὁ σκοπὸς αὐτῷ μὴ διαβαίνειν τὴν τάφρον.
- 12 74 b (BE 3 E 4) T < ἀλ λ' ἄγε θ' ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω : > Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ , "τὼς ἂν ἐγὼ εἴπω".

- 12 75a1 A im < ὥς ἂν ἐγώ : > Ζηνόδοτος "πῶς ἂν ἐγώ".
- 12 75a2 T il < ἐρυκόντων : > ἀντὶ τοῦ ἐρυκέτωσαν.
- 12 76 A im αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες : ἔχει μὲν τινα διλογίαν ὁ στίχος, ἐπεὶ καὶ σὺν τεύχεσι καὶ θωρηχθέντες ς .
- 12 77a1 ὅμως γοῦν τὸ σὺν τεύχεσιν ἢ τοῖς ἄνω προσδοτέον, ἴν' ἐλάττων ἢ διλογία γένηται, ἢ τοῖς ἐξῆς, ἴν' ἢ σὺν πρόθεσις κέηται ἀντὶ τῆς ἔν, ὥς ἐκεῖ "τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν" (A 183). βέλτιον δὲ τὸ πρότερον. A πρυλέες σὺν τεύχεσι < θωρηχθέντες > : ἢ σὺν ἀντὶ τῆς ἔν, ὥς τὸ "τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ". [5]
- 12 77a2 ἢ στικτέον εἰς τὸ σὺν τεύχεσι . T < πρυλέες : > ὅτι σαφῶς τοὺς πεζοὺς ὀπλίτας πρυλέας.
- 12 77b A im πρυλέες : οὕτω Γορτύνιοι.
- 12 77c T {σὺν τεύχεσι} θωρηχθέντες : ὥς ἐσμεν θωρηχθέντες.
- 12 77d T Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' < ἀολλέες > : προσαγωγῶς πάνυ ἐπαίρει τὸν στρατηγόν.
- 12 78a1 ἡρέμα δὲ καὶ ὑποδείκνυσι τὸν κίνδυνον, ὥς οὐκ αὐτὸς ἀρεσκόμενος τῇ εἰσόδῳ. b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ ἀολλέες δὲ εἰς ἐπίτασιν, ὅτι στίφος δεῖ τῶν ἀρίστων γενέσθαι, εἰ πρὸς τὸ ἔρυμα τῶν πολεμίων χωρήσειν μέλλομεν. T δυσареστεῖ τῇ εἰσόδῳ Πολυδάμας. [5]
- 12 78a2 T il < πεῖρα τ' : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "πεῖραρ" ἐνικῶς.
- 12 79 A im ἄδ < ε δ' > Ἑκτορι μῦθος : ἐπεὶ μὴδὲν ἔστι ἄλλο ποιῆσαι, πείθεται νῦν αὐτῷ ὁ Ἑκτωρ.
- 12 80 ἀλλαχοῦ δὲ "οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεισιν" (M 231). T αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων < —ἄλτο χαμᾶζε > : εἰκότως οὐδὲ ἀποκρίνεται διὰ τὴν ἔπειξιν.
- 12 81 τὸ δὲ αὐτίκα τῆς ἐπείξεως σημαντικόν. b (BCE 3) T ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορα δῖον : ἐωρακότες Ἑκτορα σύμψηφον τῇ βουλῇ Πολυδάμαντος.
- 12 83 T < αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ : > τὸ ὅλον 'αὖθι ἐπὶ τάφρῳ'.
- 12 85a A im αὖτε {ἐπὶ τάφρῳ} : τινὲς "αὖθι".
- 12 85b T οἱ δὲ διαστάντες σφέας αὐτοὺς < ἀρτύναντες , πένταχα κοσμηθέντες ἅ μ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο > : βραχὺ διασταλτέον ἑκάτῃ τὴν μετοχὴν καὶ στικτέον κατὰ τὸ ἔποντο (87).
- 12 86-7 εἰ δὲ γράφοιμεν τὸ "ἕκαστοι" (sc. in v. 87), ὥς τινες, πάντως συναπτέον τοῖς ἐξῆς "οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν" (M 88). A < οἱ δὲ διαστάντες , σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες : > διαστάντες τῶν ἵππων ἢ ἑαυτῶν. [5]
- 12 86a b (BCE 3 E 4) T il τὸ δὲ ἀρτύναντες καταρτίσαντες b (BCE 3) T Ἀρίσταρχος. T < ἀρτύναντες : > ἀρτύναντες ς , οὕτως ἢ γραφή.
- 12 86b T il πένταχα : τοσαῦται γὰρ ἡγεμονίαι Τρώων.
- 12 87a οἱ δέ, ἐπεὶ πέντε ἦσαν πύλαι. ἢ ἵνα ἀνὰ δύο μέσον δορυφοροῖεν Ἑκτορα, b (BCE 3 E 4) T ὁ καὶ ἄμεινόν μοι εἶναι δοκεῖ. b (BCE 3) T ἅ μ' ἡγεμόνεσσι < σ > in ἔποντο : τὸ οὖν "Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθα" (M 78) περὶ τῶν ὑφ' Ἑκτορι τεταγμένων φησὶν.
- 12 87b T < ἔποντο : > γράφεται "ἕκαστος".
- 12 87c A im οἱ μὲν ἅ μ' Ἑκτορι < —διὰ πάντων > : ὥς ἐπὶ νεαρῷ ἐπιχειρήματι κατάλογον ποιεῖται· εἴωθε γὰρ προανακρούσεις ποιούμενος καὶ τὴν Μοῦσαν καλεῖν ἔσθ' ὅτε.
- 12 88-104 τὸ δὲ ὅμοιον εὐρήσομεν ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου ἐξόδῳ (sc. Π 168—209). T οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι : οἱ Ἰλίου οὔτοι γὰρ καὶ τὸ τεῖχος ἔρρηξαν.
- 12 89 T < τεῖχος τε ῥήξειν καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας : > ἐν ἄλλῳ "τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι".

- 12 90 A int καὶ σφιν Κεβριόνησ <—κάλλιπεν Ἑκτωρ > : ἄκρως ἐπεξεργάσατο τὴν προθυμίαν Ἑκτορος τὸ μὴδὲ τοῦ ἡνιόχου ἀποσχέσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦτον παραλαβεῖν ὡς ἐπὶ ἀναγκαίαν πρᾶξιν.
- 12 91–2 b (BCE 3) Τ ἄλλον Κεβριόναο χερείονα : οὐχ ὡς συγκρίσεως οὔσης χείρονα, ἀλλ' ἀπλῶς λέγει ἥττονα ἐκείνου.
- 12 92 αἱ δὲ τοιαῦται διατάξεις καὶ ἐπὶ Πατρόκλου καὶ Αὐτομέδοντος (cf. Π 145—7. 219). Τ τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε <καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ > : τῶν ὑπὸ τοὺς Μεροπίδας (cf.
- 12 93a B 830—1) ἄρχουσιν. Τ τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε : ὅτι ὡς ἐπὶ τοῦ δευτέρου τάγματος ἐτέρων εἴρηκεν, καὶ ὅτι τηρεῖ τὴν ἐν τούτοις διαφοράν.
- 12 93b Α τῶν δ' ἐτέρων : Τρώων δηλονότι.
- 12 93c λέγει δὲ ἴσως τῶν Ζελειτῶν. Τ Πάρις : κατὰ γαστροὺς ἔχουσα—ὃ ἐστὶν ἐβοήθησε, πολεμίων ἐπελθόντων. Α καὶ Δηΐφοβος θεοειδής : διὸ Ἑλένη μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον αὐτὸν ἐπελέξατο.
- 12 94 Τ τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρωσ : οὗτος καὶ τῶν ιδίων καὶ τῶν ὑπὸ Ἄδραστον καὶ Ἀμφιον (cf.
- 12 95 B 830—1) ἄρχει. Τ Ἄσιος Ὑρτακίδης , ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι </ αἶθωνες μεγάλοι > : μέλλων αὐτοῦ θρασεῖαν διηγεῖσθαι πρᾶξιν, εἰκότως ἐπεσημειώσατο αὐτὸν διὰ τῶν ἵππων καὶ πατρός.
- 12 96–7 b (BCE 3) Τ Ἀρίσβη δὲ πόλις Ἑλλησπόντου. φησὶν δὲ ὅτι θαρρῶν αὐτοῖς πεζὸς ἦκεν εἰς Ἴλιον. αἶθωνες > (9 7) δὲ μέλανες ἢ εὐκίνητοι ἢ πυρ <ρ> ο ί . Τ Ἄσιος Ὑρτακίδης : ὅτι πλεονάζει ἐν Ἰλιάδι τὰς ἐπαναλήψεις, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ δὲ ἅπαξ (sc. ^[5]
- 12 96 α 23). πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 6 K.). Α {αἶθωνες μεγάλοι} ποταμοῦ ἄπο Σελ <λ> ἥεντος : ὅτι Σελλήεις ποταμὸς ἐπ' Ἀσίας οὗτος, ἕτερος δὲ ἐπὶ Θεσπρωτίας (cf.
- 12 97 B 659). Α Αἰνείας , ἅμα τῷ γε δῶν Ἀντήνορος υἱέ : ὡς φύλακες διὰ τὸ ὑπονοεῖσθαι αὐτὸν ἐπανιστάμενον τοῖς Πριάμου πράγμασιν· "α <ι> εἰ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε" (N 460).
- 12 99 Τ Σαρπηδῶν δ' ἡγήσατ' <ἀγακλειτῶν> ἐπικούρων : διὰ τί μὴ Γλαῦκος ἦρχεν, ἀλλὰ Σαρπηδῶν; καίτοι Γλαῦκος ἐξ ἀρσένων ἦν.
- 12 101 ἢ ἐπεὶ ἀμφισβητούντων περὶ βασιλείας πρόκλησις ἦν διατοξεῦσαι δακτύλιον ἐπικείμενον στηθεὶ παιδὸς ὑπτίου. καὶ ἡ μὲν ἀδελφὴ τὸν ἑαυτῆς δέδωκεν, ἡ γυνὴ δὲ οὐ. ἢ ἐπεὶ ἀδελφῆς καὶ μοιχευομένης οὐ νοθεύεται τὸ γένος, ἀλλὰ γυναικός. Τ Ἀστεροπαῖον : νεήλυδα ὄντα, ἀπὸ τῆς ὀψεως τὸ εὐγενὲς στοχασάμενος. ^[5]
- 12 102 Τ < τῶν ἄλλων : > ἐπικούρων δηλονότι.
- 12 104a Τ il ó δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων : ὑπὲρ πάντων.
- 12 104b περισσὸς δὲ ó κα ί . Τ ἀλλήλους ἄραρον <τυκτῆσι βόεσσι > : ἔφραξαν, ἐπύκνωσαν, ὥπλισαν.
- 12 105a b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ βόεσιν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος· τινὲς γὰρ χρυσᾶς καὶ χαλκᾶς εἶχον ἀσπίδας. b (BCE 3) Τ ἀλλήλους ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦς. Τ τυκτῆσι βόεσσι : σημειοῦνται τινες ὅτι <τυκτᾶς> βόας τὰς ἀσπίδας εἴρηκεν.
- 12 105b Α τυκτῆσι βόεσσι : ταῖς εἰργασμέναις—ἀζαλέην. Α im < ἰθὺς Δαναῶν : > ἐξ ἐναντίας.
- 12 106a Τ il {βάν ρ' ἰθὺς δαναῶν} λελιημένοι : λιλῶ ἐστὶ ρῆμα τὸ σημαντικὸν τοῦ προθυμοῦμαι, ἐκ τοῦ λῶ διπλασιασθέν, οὗ παράγωγον τὸ λιλαίω· "λιλαιόμενα χρὸς ἄσαι" (Λ 574).
- 12 106b τοῦ λιλῶ ἀκόλουθος παρακείμενος λελίληκα, παθητικὸς λελίλημαι, μετοχὴ λελιλημένος, πληθυντικὴ λελιλημένοι, ἐλλείπει τοῦ λ λελιημένο ι . Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς (fr. 7 L.). Α {σχήσεσθ' } ἀλ λ' ἐν νηυσὶ <μελαίνησιν πεσέεσθαι > : ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων ἀκουστέον, ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσίν. ^[5]

- 12 107a Α ἄλ λ' ἐν νηυσὶ <μελαίνησιν> πεσέεσθαι : ἐμπεσεῖσθαι ἔλεγον τοὺς Ἑλληνας ταῖς αὐτῶν ναυσί· πᾶν γὰρ τὸ βουλῇ καὶ δυνάμει προφέρον ἦν τῶν Τρώων.
- 12 107b b (BCE 3 E 4) Τ ἔν θ' ἄλλοι Τρώες <—ήνίοχον θεράποντα> : πάντων ἅμα καὶ πολιτῶν καὶ ξένων πεισθέντων Πολυδάμαντι Ἄσιος ἀποβῆναι τοῦ ἄρματος οὐκ ἠθέλησεν.
- 12 108–11 b (BCE 3) Τ διαφέρουσι δὲ ἐπίκουροι (108) καὶ σύμμαχοι· ἐπίκουροι οἱ πολεμουμένοις ἤκοντες βοηθοί, σύμμαχοι δὲ οἱ σὺν αὐτοῖς ἐξελθόντες. b (BCE 3 E 4) Τ διὸ ἐπὶ Ἑλλήνων οὗ φησιν ὁ ποιητὴς 'ἐπίκουροι'. Τ ἄλ λ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθε λ' <Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν> : βαρβαρική ἢ ἀπειθεία. ^[5]
- 12 110a1 ἕτερος μὲν ἂν ποιητὴς τῷ Πολυδάμαντι ἐποίησε πάντας πειθομένους, ὁ δὲ Ὅμηρος μιμούμενος τὴν ἀλήθειαν ἓνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰσάγει. διὰ τί δὲ ἓνα τοῦτον; ὅτι μάλιστα τοῖς ἵπποις ἠγάλλετο· "μεγάλοι" (M 97) γὰρ ἦσαν· οἷς καὶ θαρρῶν ἀπόλλυται (cf. N 384–93). Τ βαρβαρική ἢ ἀπειθεία. ^[5]
- 12 110a2 μιμούμενος δὲ τὴν ἀλήθειαν ὁ ποιητὴς ἓνα γοῦν τὸν ἀπειθοῦντα εἰσάγει. διὰ τί δὲ ἓνα τοῦτον; ὅτι μάλιστα τοῖς ἵπποις ἠγάλλετο. καταστέλλει οὖν τὴν τῶν πολλῶν ἀλαζονείαν. b (BCE 3) νήπιος, οὐ δ' ἄρ' ἔμελλε : σημαντικωτάτῳ ὀνόματι χρήται τῷ νήπιος ἐν ταῖς ἀναφωνήσεσιν· b (BCE 3) Τ "νήπιοι οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος" (α 8), "νήπιος, οὐδὲ τὰ ἤδη" (B 38) καὶ ἐπὶ τοῦ κεκοσμημένου τῷ χρυσῷ "νήπιος, οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον" (B 873). ^[5]
- 12 113 τὸ δὲ ἔμελλε ἀντὶ τοῦ ἐώκει. Τ ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος : ἐπὶ τὸ ἀγαλλόμενος βραχὺ διασταλτέον διὰ τὸ σαφές.
- 12 114a1 Α στικτέον δὲ εἰς τὸ ἀγαλλόμενος .
- 12 114a2 b (BCE 3) Τ ἵπποις <ιν καὶ ὄχεσφιν> ἀγαλλόμενος : τὸ παιδαριῶδες αὐτοῦ ἐσήμανεν ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ καὶ τόπῳ καλλωπιζομένου ἵπποις.
- 12 114b παρὰ τὸν καιρὸν οὖν καὶ αἱ χρήσεις τινῶν ἢ βλαβεραὶ ἢ ὠφέλιμοι καθεστᾶσιν. b (BCE 3) Τ παρὰ νηῶν : ἔδει ἀπὸ νηῶν· ἢ γὰρ παρὰ ἐμψύχων ἐστίν.
- 12 114c παρὰ νηῶν οὖν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. Τ {ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ} Ἴλιον <ἠνεμόεσσαν> : ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 12 115 ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν" (O 71), ὅτι οὐδετέρως διὸ ἀθετεῖται. Α μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυπεν / ἔγχεῖ Ἰδομενῆος : τεχνικὸν τὸ καὶ τὴν ἀναίρεσιν προειπεῖν καὶ ὑφ' ὅτου γενήσεται, ὅπως ὁ ἀκροατὴς πολυπραγμονοίῃ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἐντυχεῖν.
- 12 116–7 b (BCE 3) Τ δυσώνυμος (116) δὲ ἡ κακὸν ὄνομα ἔχουσα τὸν θάνατον. Τ εἶσατο γὰρ νηῶν ἐ π' ἀριστερά : ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἶσατο ο, νῦν μὲν τὸ ὥρμησεν καὶ ἐπορεύθη ἀπὸ τοῦ εἶμι, ἐν ἑτέροις δὲ ἐφάνη, "εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν" (ε 281), καὶ τὸ γινῶναι, "εἴσομαι, αἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης" (Θ 532). ^[5]
- 12 118a1 καὶ ὅτι κατὰ ἀριστερὰ τοῦ ναυστάθμου ἢ πύλη. καὶ ὅτι μία. καὶ ὅτι εἶσατο νηῶν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰς ναῦς. ψιλοῦται δὲ ἐνταῦθα τὸ εἶσατο ο, ὅτι σημαντικόν ἐστι τοῦ ἐπορεύθη. καὶ τὸ "νῦν δ' εἶμι" (A 169) ψιλοῦται. Α εἶσατο γὰρ νηῶν : ὥρμησεν. ^[5]
- 12 118a2 ἢ ἐφάνη, "εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν". 'εἶσατο' ἔγνω, "εἴσομαι, αἴ κ' ἔμ' ὁ Τυδείδης". 'εἶσατο' ὥρμησεν ἀπὸ τοῦ εἶμι· διὸ καὶ ψιλοῦμεν τὴν λέξιν. Τ τὸ δὲ εἶσατο ἀπὸ τοῦ εἶμι· διὸ καὶ ψιλοῦται.
- 12 118a3 δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τρία· τὸ ὥρμησεν, ὡς ἐνταῦθα. τὸ ἐφάνη, ὡς τὸ "εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν". τὸ ἔγνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ "εἴσομαι αἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης". b (BE 3) εἶσατο <γὰρ> νηῶν ἐ π' ἀριστερά : αἰτίαν ἐπάγει τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἀναιρέσεως Ἀσίου, ὅτι κατὰ τὸ ἀριστερὸν τῶν νεῶν ὥρμησεν· ὁ γὰρ Ἰδομενεὺς ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι τοῦ ναυστάθμου ἐστίν, b (BCE 3 E 4) Τ

ὅπου καὶ Αἶας ἐνέωλκει παρὰ τὸ Ῥοίτειον, ὡς δῆλον ἐξ ἐκείνων τῶν στίχων· "ἀλλ' εἴ τις καὶ
τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν, / ἀντίθεόν τ' Αἶαντα καὶ Ἰδομενεῖα ἄνακτα / τῶν γὰρ νῆες
ἔασιν ἕκαστάτω" (Κ 111—3).^[5]

- 12 118b εἰ τοῖνυν εὐρίσκομεν ὑπὸ Ἰδομενέως ἀναιρούμενον ὡς ἂν τῶν Κρητικῶν νεῶν προμαχομένου,
δῆλον ὡς ἀκόλουθόν ἐστιν ἐνθάδε τὸ νηῶν ἐ π' ἀριστερ ἄ . Τ τῇ περ Ἀχαιοί / ἐκ πεδίου
νίσσοντο : ἐκεῖ γὰρ ἦν ἡ ἱππῆλατος πύλη, b (BCE 3 E 4) Τ δι' ἧς ἐλαύνειν ἐπεχείρει ὁ Ἄσιος.^[10]
- 12 118-9 ἔδει δὲ εἰπεῖν 'εἰς πεδίον νίσσοντο'. ἐκ πεδίου οὖν ἀντὶ τοῦ εἰς πεδίον. Τ < πύλησιν : > ὅτι
πληθυντικῶς τὴν πύλην.
- 12 120 Α im < ἐπικεκλιμένας : > ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένας.
- 12 121a Τ il {εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ} μακρὸν ὀχῆα : ὅτι ἐνικῶς εἴρηκεν ὀχῆ α , δύο δέ εἰσιν·
"δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆς / εἶχον ἐπημοιβοί" (Μ 455—6).
- 12 121b Α μακρὸν ὀχῆα : τὸν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιβαλλόμενον μοχλόν φησι, "δοιοὶ δ' ἔντοσθεν
ὀχῆς / b (BCE 3 E 4) Τ εἶχον ἐπημοιβοί" (Μ 455—6), ὡς τὸ "τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει" (Λ 702).
- 12 121c Τ ἀναπεπταμένας ἔχον <—σαώσειαν μετὰ νῆας > : πρὸς τὸ φιλάλληλον τῶν Ἀχαιῶν.
- 12 122-3a τῷ δὲ Πριάμῳ ἐδέησε τοῦ καὶ παραγγεῖλαι· "πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοί" (Φ
531). Τ ἄλλως· τοῦτο ἀλλαχοῦ δεδήλωκεν εἰπὼν "πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε
λαοί / ἔλθωσι προτὶ ἄστν" (Φ 531—2).
- 12 122-3b κατεῖχόν φησι αὐτὰς ἀναπεπταμένας ὥστε εἰσελθόντων κλεῖσαι. Τ τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων
<ἵππους ἔχε > : τὸ ἰθὺς φρονέων πρὸς τὴν δόκησιν τοῦ Ἀσίου φησί.
- 12 124a δύναται δὲ τὸ φρονέων καὶ καθ' ἑαυτὸ παραλαμβάνεσθαι, ἀντὶ τοῦ βουλευόμενος. Α τῇ ῥ' ἰθὺς :
κατ' εὐθὺ τῶν πυλῶν.
- 12 124b φρονέων δὲ ἔπιφρονηματισμένος. b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δ' ἄ μ' ἔποντο : ὅμοιοι τούτῳ καὶ οἱ
ἐπόμενοι· διὸ ἐπ' αὐτῶν τῷ ἐπιφθέγματι ἐχρήσατο "νήπιοι" (Μ 127), τὴν εὐήθη αὐτῶν
ἐπιβολὴν ἐξελέγχων.
- 12 124c b (BCE 3 E 4) Τ {ὀξέα} κεκλήγοντες : ὡς ἀρήγοντες· οὐ γὰρ τὸ κεκληγότες ἐπλεόνασε ἡ τὸ τ' ν ,
οὐδὲ παρὰ τὸ "ὀξέα κεκληγῶς" (Β 222).
- 12 125a1 Ρ 88) ἐκλίθη, ἀλλὰ παρὰ τὸ κέκληγα γέγονεν ὁ ἐνεστῶς κεκλήγω, ὡς παρὰ τὸ "ἄνωγα" (Κ 120
a1.) ἀνώγω, πέπληγα πεπλήγω, ἔνθεν τὸ "ἐπέπληγον πόδες ἵππων" (Ε 504). ἀκόλουθος δὲ τῷ
κεκλήγω μετοχὴ ἢ κεκλήγων, ἔνθεν τὸ κεκλήγοντες . Α {κεκληγότες;} ἀπὸ τοῦ κεκλήγω
Συρακουσίου ἐνεστῶτος ἀκόλουθος μετοχὴ κεκλήγων βαρυνομένη.^[5]
- 12 125a2 Τ < πεσέεσθαι : > ὅτι ἐπὶ τῶν Τρώων λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐμπεσεῖν, ἐνσεῖσαι.
- 12 126 Α im δ' ὅ' ἀνέρας εὖρον ἀρίστους : ὑπερβάλλων ὁ ἔπαινος, ὅτι τὴν τοσούτων ἐπιφορὰν δύο
ἀπεκρούσαντο· ἐνίους μὲν γὰρ δι' ὅλου ἐξέχοντας προσάγει, ἐνίους δὲ ἐν τοῖς κατὰ μέρος
συνίστησιν.
- 12 127 ἄριστοι οὖν οἱ ἐν τῷ ἐπισφαλεστάτῳ κινδύνῳ ἀνδρισάμενοι, ἐν ᾧ καὶ τοὺς λοιποὺς Ἑλλήνας
φεύγειν συνέβαινε. b (BCE 3) Τ ἔστι δὲ καὶ ἀξίόπιστον στενὴν δίοδον ὑπὸ δουρὶν γενναίων
φυλαχθῆναι συλλαμβανόντων ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους. Τ ἀνέρας .^[5]
- 12 127-38a1 .. ἀρίστους / υἱας ὑπερθύμους .. ἔκιον : Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς ἅπαντα, "ἄνερ",
"ἀρίστω" (127), "υἱε ὑπερθύμω" (128), "κιέτην" (138). Α Ζηνόδοτος δὲ "ἄνερ" <.
- 12 127-38a2 .. ἀρίστω" γράφει <καὶ> "υἱε ὑπερθύμω". Τ Λαπιθίων : Ἀρίσταρχος ἐκ τούτων φησὶν ὅτι
Λαπίθαι μετὰ Ἰδομενέα <νε> νεωλκήκασιν.
- 12 128

Τ Λαπιθάων {αἰχμητάων}: Λαπίθαι ἥρωες—τὸ γένος ἔχοντες. Α τὸν μὲν Πειριθόου υἱ ἄ , κρατερὸν Πολυποίτη ν , </ τὸν δὲ Λεοντήῃ , βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρηϊ / υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο > : παρατήρει τὸ ποικίλον τῆς ἀπαγγελίας· ἐκατέρου γὰρ τὸ ὄνομα λέγει καὶ τὸν πατέρα μετὰ ἐπιθέτου. ^[5]

12 129, 130, 131 ἄλλ' ὅρα τὴν ἐξαλλαγὴν· τὸν μὲν τοῦδε υἱά, τὸν Πολυποίτην (cf. 129), τὸν δὲ οὐκέτι ἔφη Κορώνου υἱά, ἀλλὰ τὸ κύριον προέθηκεν (cf. 130)· εἶτα ἐπαινέσας βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρηϊ (130) καὶ περὶ τοῦ πατρὸς ἀπέδωκεν, υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο (130a), εἰπὼν τε "υἱάσ" (M 128) πάλιν ἐπήγαγεν υἱά, τὸν μὲν <Πειριθόου> υἱά (129) καὶ υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου (130a). Τ ἴσον Ἄρηϊ : τινὲς ἐπάγουσι τῷ ἴσον Ἄρηϊ "υἱὸν ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινεΐδαο" (130 a ~ B 746). ^[10]

12 130 T t < θυράων : > γράφεται καὶ "πυλάων".

12 131 A im ὥς ὅτε <τε> δρύες <—ἀραρυῖαι > : μάλιστα γὰρ βαθύρριζοι καὶ οὐχ ὑπέικουσαι ἀνέμοις οὐδὲ τοῖς τῶν ὄμβρων κατακλυσμοῖς.

12 132-4a b (BCE 3 E 4) T ἡ ἐξ ἑνὸς τὸ πᾶν. b (BCE 3 E 4) ὥς ὅτε <τε> δρύες <—ἀραρυῖαι > : ἡ προκειμένη ἀπὸ τῶν δρυῶν εἰκὼν πρὸς τὴν στάσιν, ἡ δὲ τῶν συῶν (sc.

12 132-4b M 146—50) πρὸς τὴν καρτερίαν τῶν βελῶν· καὶ τὸ δύο ὄντας ἀνθίστασθαι πολλοῖς ἀτάκτως βάλλουσιν εἵκασε συσι πρὸς πολλῶν κυνηγετῶν ἔφοδον ἀνθισταμένοις. b (BCE 3 E 4) T διηνεκέεσσιν : εἰς πλάτος καὶ μήκος διηκούσαις. ^[5]

12 134 τῷ δὲ ψόφῳ τῶν ὀνομάτων τὸ μέγεθος ἐμφαίνει. b (BCE 3 E 4) T μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον : μέγα <ν > · τὸ ἐγκώμιον Ἀσίου φθάνει καὶ ἐπὶ τοὺς ὑπομένοντας αὐτόν.

12 136 T οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος <ἐυδμητον βόας αὔας > : ὅτι οὕτως τὰς ἀσπίδας βόας αὔας .

12 137a ἰθὺς δὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν. "εἵθαρ" (E 337 al.) δὲ τὸ εὐθέως. A {βόας} αὔας : βαρυτονοῦσιν οἱ πλείους.

12 137b Νικίας (fr. 15 B.) δὲ ὀξύνει διὰ τὸ μεταφραζόμενον, ἐπεὶ καὶ τὸ ξηράς ὀξύνεται. εἴρηται δὲ περὶ τῶν τοιούτων ὅτι οὐ δεῖ πρὸς μεταφραζόμενα τὰς λέξεις τονοῦν. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 52 B.) βαρύνει. χρή μέντοι γινώσκειν ὅτι μονήρης ἐστὶν ἡ λέξις· οὐδὲν γὰρ εἰς ος λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον, τῇ αὐ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον παραληγόμενον, τριγενές ἐστίν· διὸ οὐδὲ ἀντιπαράθεσιν ἔσχεν. ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ "ψαῦος" παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 147 P.). Α βόας αὔας : μονήρης τὸ αὔος· οὐδὲν γὰρ ἐστὶ δισύλλαβον εἰς ος καθαρὸν λῆγον, τῇ αὐ παραληγόμενον, κοινὸν ἢ μόνον τὸ αὔος. ^[5]

12 137c βόας αὔας· τινὲς δὲ βόας ἀντὶ τοῦ βοέας. T < καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην / > Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα <Θώωνά τε Οἰνόμαόν τε > : οὗτοι τῶν περὶ τὸν Ἄσιον εἰσιν ἄριστοι.

12 139-40 ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ διατάξει (sc. M 95—7) οὐκ ἀναγκαῖον ἦν καὶ τούτους καταλέγειν· εἰσὶ γὰρ κατὰ τὸ ἴδιον τάγμα τοῦ Ἀσίου, ἐκεῖ (sc. M 88—104) δὲ τοὺς ἀρίστους ἐξ ἀπάντων κατέλεγεν. T {ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ ἰαμενὸν καὶ} Ὀρέστην : ὅτι τῷ Ἀγαμέμνονος υἱῷ ὁμώνυμος εἷς τῶν βαρβάρων. ^[5]

12 139 A int < Οἰνόμαόν τε : > πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ Οἰνομάου.

12 140 A εἴως {μέν}: ἀντὶ τοῦ τέως νῦν κεῖται, οἶον μέχρι τινός· διόπερ οὐχ ὑποστικτέον, ἐπεὶ μὴ κυρίως κεῖται.

12 141 A < ἐόντες : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἐόντες κατὰ τὴν εὐθεῖαν.

12 142a1 A int < ἐόντας : > "ἐόντες" αἱ πλείους.

12 142a2

- Τ ἰλ Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν <γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε> : ὑποστικτέον Τρῶας καὶ φόβος <τε> , περισεύοντος τοῦ συνδέσμου τοῦ ἐξῆς, "ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε" (M 145).
- 12 144a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῇ. Α ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε : ἐν τῷ περὶ Λαπιθῶν λόγῳ κατέθηκε καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πραττόμενα ὅτι πρότερον μὲν ἔβαλλον ἄνωθεν, ὕστερον δὲ ἐφόδου γενομένης σφοδροτέρας τῶν πολεμίων ἐξέλιπον τὸ τεῖχος.
- 12 144b b (BCE 3 E 4) Τ ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε : περισσὸς ὁ δέ .
- 12 145a εἰς δὲ τὸ αἵξαντε ὑποστιγμὴ θετέον. Τ ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε : βέλτιον <κατὰ> τὸ σύνηθες ἐπὶ τὸ αἵξαντε διαστέλλειν.
- 12 145b Α <δέχεται :> οὕτως ἐν ἀπάσαις δέχατα ι .
- 12 147a Α int δέχεται κολοσυρτόν : οὕτω δέχατα ι , δεδέχεται.
- 12 147b δέχεται ὡς †μένεται†, "δεδαΐαται" (α 23), δέεται (cf. ζ 242). Τ κολοσυρτὸς παρὰ τὸ τὰ κῶλα ἐπισύρειν, ἢ τὸν κολῶν καὶ συριγμόν. ΑΤ δοχμῷ {τ' αἵσσουντε}; ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ δυϊκόν.
- 12 148a1 τὸ δὲ δοχμός ὀξύνεται, ἐπεὶ τὰ εἰς μος μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ χ ὀξύνεσθαι θέλει, αὐχμός, ἰωχμός. ταύτη καὶ πλοχμός, εἴτε συγκέκοπται εἴτε καὶ ἐντελές ἐστιν, ὀξυτονηθήσεται. οὕτως οὖν καὶ τὸ δοχμός. Α ὀξυτονητέον τὸ δοχμῷ · δυϊκόν γὰρ ἐστιν.
- 12 148a2 b (BCE 3 E 4) Τ δοχμῷ : δόχμοι· b (BCE 3) Τ παρ' ἐκάτερα γὰρ αὐτοῖς πεφύκασιν οἱ ὀδόντες.
- 12 148b b (BCE 3 E 4) Τ περὶ σφίσιν : ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον μεταλαμβάνεται.
- 12 148c1 Α ὀρθοτονητέον δὲ τὴν ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον μεταλαμβανομένην.
- 12 148c2 Τ ἄγνυτον ὕλην </πρυμνὴν ἐκτάμνοντες> : διὰ τὸ παραθήγειν τοὺς ὀδόντας.
- 12 148-9a1 Τ ἐκτάμνοντε (149) δὲ τὴν ὕλην ἐν τῷ παραθήγειν δηλονότι τοὺς ὀδόντας.
- 12 148-9a2 b (BE 3) πρυμνὴν : ὡς "πυκνήν" (ξ 521.
- 12 149a 529). εἵπομεν δὲ περὶ τούτου (sc. ad E 292). Α int <πρυμνὴν :> ἄκραν, b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ πρόρριζον.
- 12 149b b (BCE 3 E 4) ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων : τὸ ἐξῆς ὑπαὶ ὀδόντων ν .
- 12 149c1 Τ τὸ ὑπαὶ δέ τε δὲ τῷ ὀδόντων συντακτέον.
- 12 149c2 b (BCE 3) ὡς τῶν κόμπει χαλκός : ὥσπερ ἀπὸ τῶν συῶν κόμπος γίνεται (cf.
- 12 151 M 149—50). ἴσως οὖν πρὸς τοῦτο ἡ εἰκὼν. Τ ἄντην βαλλομένων : ἀμεταστρέπτως μαχομένων· b (BCE 3 E 4) Τ οἱ γὰρ γενναῖοι ἐξ ἐναντίας μαχόμενοι τρώσεις δέχονται.
- 12 152 b (BCE 3 E 4) λαοῖσιν {καθύπερθε}: οἱ περὶ Ζηνόδοτον "λάεσσι", τοῖς λίθοις.
- 12 153a προπερισπαστέον δέ· ἐπὶ γὰρ τοῦ πλήθους ὁ λόγος, οὐ <κ> ἐπὶ τῶν λίθων· 'λάεσσι' γὰρ ἐπ' ἐκείνου τοῦ σημαινομένου λέγει. Α λαοῖσι <ν> {καθύπερθε}: οὕτω τινὲς οὐ δεόντως.
- 12 153b Ζηνόδοτος "λάεσσιν". Τ <λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες :> τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ὄχλοις θαρροῦντες. Α im λαοῖσι <ν καθύπερθε> πεποιθότες : δηλὸν ὡς ἐπὶ στρεψάντων εἶπε τὸ λαοῖσι <ν> · προέφη γὰρ "Δαναῶν" δὲ "γένετ <ο> ἰαχὴ τε φόβος τε" (M 144).
- 12 153c Τ <λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες :> δηλὸν ὡς οὐ πάντες τοῦ τείχους κατῆλθον, ἀλλὰ μέρη τινὰ ἐκεῖ ἐλέλειπτο.
- 12 153d b (BCE 3 E 4) <βίηφι :> τὸ {δὲ} βίηφι χωρὶς τοῦ ι ἐστίν.
- 12 153e Τ χερμαδίοισι <ν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων /> βάλλον : περιπαθῶς πάνν· οἱ γὰρ ἦσαν οἱ ἄνωθεν μόνον τολμῶντες βάλλειν, προελθεῖν δὲ ἀδυνατοῦντες.
- 12 154-5 ἐν δὲ τῇ ἐπεξεργασίᾳ καὶ αὖξεται τὸ πάθος, 'ἀμυνόμενοι ὑπέρ τε ἑαυτῶν καὶ τῶν σκηνῶν' (cf. 155). Τ <ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων :> ὅτι λείπει ἡ ὑπὲρ πρόθεσις.

- 12 155 Α ἄς τ' ἄνεμος ζαῆς <— / ταρφείας κατέχευεν > : πρὸς τὸ σύντονον καὶ πληκτικὸν τῶν λίθων.
- 12 157-8 εἰς ἐπίτασιν οὖν τὸν ἄνεμον παρέλαβεν ὥστε σφοδροτέρως τὴν καταφορὰν γενέσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ "νιφάδεσ" (156) δὲ χιόνες. ζαῆς (157) ὡς ἄσεβης. τὸ δὲ ταρφείας (158) Ἀρίσταρχος ὀξύνει· καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. Τ {ἄς τ' ἄνεμος} ζαῆς : ὡς "ὕγις" (Θ 524)· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 12 157 52 B.). παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους βαρύνειν, ἴσως πλανηθέντας ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς ν περατωθείσης (cf. μ 313). ῥηθήσεται δὲ ἐν τῇ μ τῆς Ὀδυσσεΐας περὶ τῆς προσωδίας (sc. ad μ 313). Α ταρφείας : Ἀρίσταρχος ὀξύνει ὡς πυκνάς. ^[5]
- 12 158 ὁ δὲ Θραῦξ Διονύσιος (fr. 16 Schm.) ὁμοίως προεφέρετο τῷ ταχείας, παρὰ τὸ ταρφύς ἀρσενικόν, οὗ πολλὰ ἦσαν χρήσεις παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (cf. Λ 69. 387 al.). καὶ δήλον ὅτι ἀναλόγως μὲν ἀναγινώσκει ὁ Θραῦξ, ἐπεκράτησε δὲ ἡ Ἀριστάρχου. Α ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον : πρὸς τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι καταλλήλως τῷ βέλεα πληθυντικῶ ῥέον ἐπενήνοχε. ^[5]
- 12 159a Α βέλεα ῥέον : ἐπέμεινε τῇ τροπῇ, τὸ συνεχές καὶ ἀδιαλείπτως δηλῶν.
- 12 159b Τ < ῥέον : > οὕτως διὰ τοῦ ο , ῥέο ν .
- 12 159c Ὀμηρικὸν τὸ σχῆμα. Α im ἄμ φ' αὔον : δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἄμφι καὶ αὔον.
- 12 160a οὕτως καὶ τὸ πληθυντικὸν οἶδεν "αὔα πάλαι, περίκηλα" (ε 240). Α ἄμ φ' αὔον αὔτευν : δύο μέρη λόγου, ἄμφι καὶ αὔον, b (BCE 3 E 4) Τ ἴν' ἧ ἄμφ' αὐτοὺς αὔον αὔτευν.
- 12 160b b (BE 3 E 4) Τ κατεχρήσατο δὲ ἐπὶ ἀψύχων θεὶς τὸ αὔτευ ν . τινὲς δὲ περίξηρον, ἓν μέρος λόγου. τὸ δὲ αὔτευν ἐπὶ ἀψύχων. Τ < βαλλόμεναι : > Ἀρίσταρχος "βαλλομένων", ἄλλοι δὲ βαλλόμενα ι .
- 12 161a Α im βαλλόμεναι .
- 12 161b .. ὀμφαλόεσσαι : οὕτω Ζηνόδοτος, αἱ δὲ πᾶσαι "βαλλομένων". ὀμφαλόεσσαι δὲ ἀσπίδες αἱ περιφερεῖς ἢ πολλοὺς ὀμφαλοὺς ἔχουσαι. Τ καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ : ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὠπλισμένου.
- 12 162a1 ἔστιν οὖν τὸ ἡμιστίχιον τοῦ ποιητοῦ. Τ ἀδύνατον τοῦτο ἐπὶ ὠπλισμένου.
- 12 162a2 ἔστι δὲ μόνον τῆς λύπης δηλωτικόν, ὡς ἐν ὀχλήματι γενόμενον. b (BCE 3) φιλοψευδής : ὀξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἀπλῶ· τὰ γὰρ εἰς ἧς λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ὀξυνόμενα, συντιθέμενα πάντα θέλει φυλάσσειν τὸν αὐτὸν τόνον, ὑπεσταλμένου τοῦ "ἀληθής" (M 433), σαφῆς, ἀσαφῆς, ἀντεραστῆς, φιλαθλητῆς.
- 12 164a1 οὕτως καὶ φιλοψευδῆς . οὐ λέλησμαι ὅτι τὸ κριτῆς ἔσθ' ὅτε καὶ μεταβολὴν ποιεῖται τόνου, <οἶον> ἐν τῷ ξενοκρίτης. Α ὀξύνεται δέ· τὰ γὰρ εἰς ἧς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ὀξυνόμενα, ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει τὸν τόνον, σεσημειωμένου τοῦ "ἀληθής" (M 433). ^[5]
- 12 164a2 καὶ τὸ κριτῆς δὲ ἔσθ' ὅτε μεταβολὴν τόνου ποιεῖται. b (BE 3) Τ φιλοψευδής : φιλῶν ἀπατᾶν· ψεύδειν γὰρ τὸ ἀπατᾶν.
- 12 164b ἴσως δὲ διὰ τὰς βροντὰς τοῦτο φησιν, ὡς δῆθεν ταύτας σημεῖα τῆς νίκης εἰληφώς. b (BCE 3 E 4) Τ ἥρωας Ἀχαιοῦς : ὅτι πάντας κοινῶς καὶ οὐ τοὺς ἡγεμόνας μόνους ἥρωας καλεῖ.
- 12 165 Α ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι : παμφάγοι γὰρ εἰσιν.
- 12 167a αἱ δὲ μέ <λισ> σαι ἀπλῆν ἔχουσι τὴν χροάν, ἐπεὶ ἐν ἐσθίουσιν. Τ ἀξιόπιστος δὲ ὁ παρὰ τῶν πολεμίων ἔπαινος. εὐτελεῖ δὲ ζῶω καὶ θυμικῶ παρέβαλλε, τὴν μὲν ἀλκὴν ὁμολογεῖν

ἀναγκαζόμενος, ἀφαιρούμενος δέ τι τοῦ τῶν ἀνδρῶν ἀξιώματος διὰ τῆς τοῦ ζώου
σμικρότητος. b (BCE 3 E 4) T σφῆκεσ <—> ἤ ἐ μέλισσαι : δι' ἀμφοῖν ἐν δηλοῦται. ^[5]

12 167b1 T μέσον αἰόλοι : τὸ μέσον εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομήν.

12 167c1 T {οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ ἐ μέλισσαι} δι' ἀμφοτέρων ἐν δηλοῦται τῶν κατὰ τὸ μέσον
εὐκινήτων διὰ τὴν ἐντομήν.

12 167b2/c2 A μέσον αἰόλοι : ποικίλοι τὰ μέσα—εὐκινήτους. A < ἀλλὰ μένοντες /> ἄνδρας θηρητῆρας
< ἀμύνονται περὶ τέκνων > : τὸ < ἄνδρας > θηρητῆρας (170) ἐκατέρωσε δύναται
προσνέμεσθαι.

12 169-70a1 A τὸ δὲ ἄνδρας θηρητῆρας ἀμφοῖν δύναται εἶναι.

12 169-70a2 T ἀμύνονται περὶ τέκνων : συλληπτικῶς τοῦτο γὰρ σφηκῶν, μελισσῶν δὲ τὸ ὑπὲρ τοῦ μέλιτος.

12 170 b (BCE 3 E 4) T < ὥς οἱ γε : > 'Αρίσταρχος "ὥς οἶδε".

12 171 T ἰλ καὶ δ ὅ ' ἐόντες / χάσ <σ> ασθαι : ἐν ὑπερβολῇ· οἱ μὲν γὰρ προϊστάμενοι σφῆκες ὑπὲρ τῶν
τέκνων πλείους εἰσίν.

12 171-2a1 T ἐν ὑπερβολῇ τὸ δύο· οἱ μὲν γὰρ τῶν τέκνων προϊστάμενοι σφῆκες καὶ τῶν μελισσῶν αἱ
μέλισσαι πλείους εἰσίν.

12 171-2a2 οὔτοι δὲ καὶ δύο ὄντες κρείττονα διαπράττονται. b (BCE 3 E 4) ἢ ἐ ἀλῶναι : καὶ οἱ ῥήτορες
ἀλῶναι διχῇ φασι, τὸ κριθῆναι θανάτου.

12 172 T οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα : ἠθικῶς πάνυ τῇ ἀναφωνήσει.

12 173a1 ἅμα δὲ καὶ προλαμβάνει τι τῶν ἐξῆς, θεραπεύων τὸν ἀκροατὴν ὅτι οὐ τῆς Ἑκτορος ἀρετῆς
ἦττους ἐφάνησαν Ἕλληνες, τὸ κατόρθωμα Διὸς εἶναι λέγων. T ἠθικῶς τῇ ἀναφωνήσει χρῆται,
θεραπεύων τὸν ἀκροατὴν ὅτι οὐκ ἐκ τῆς Ἑκτορος ἀρετῆς τοιαῦτα Ἕλληνες ἐπεπόνθεισαν, ἀλλ'
ἐκ τῆς Διὸς ἐπικουρίας, οὗ τὸ κατόρθωμα.

12 173a2 b (BCE 3 E 4) ἄλλοι δ' ἄμ φ' ἄλλησι < μάχην ἐμάχοντο πύλησιν > : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ
"πάντες, ὅσοι Δαναοῖσιν" (M 180) ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, ὅτι παρῶδηνται ἐκ τοῦ "ἄλλοι δ' ἄμφ'
ἄλ <λ> ῆσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσι" (O 414).

12 175a1 πρὸς ποίας δὲ πύλας ἐμάχοντο; οὐδέπω γὰρ διαβεβήκασιν τὴν τάφρον. γελοῖον δὲ καὶ τὸ
"ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὥς πάντ' ἀγορεύσαι" (M 176)· τί γὰρ εἴρηται ἤδη τῆς τειχομαχίας;
πόθεν δὲ "θεσπιδαὲς πῦρ" (M 177); οὐδέπω γὰρ πυρὶ κέχρηται, ἀλλ' ὕστερον λέγει ὁ Ἑκτωρ
"οἴσετε πῦρ" (O 718). εὖηθες δὲ καὶ τὸ λέγειν ὅτι ἠνιώντο οἱ βοηθοῦντες τοῖς Ἕλλησι θεοὶ ἐπὶ
τῷ ἐλαττοῦσθαι αὐτούς (cf. M 178—80). τῷ δὲ "λάϊνον· Ἀργεῖοι δέ" (M 178) διπλὴν
παρατιθέασιν ἔνιοι διὰ τὸ ὑπερβατόν, "περὶ τεῖχος λάϊνον" (cf. M 177—8). ἠθετοῦντο δὲ καὶ
παρὰ Ἀριστοφάνει· παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο. A Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει,
Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ. ^[10]

12 175a2 T ἰλ ἄλλοι δ' ἄμ φ' ἄλλησι <—πόλεμον καὶ δημοτῆτα > : ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, πρῶτον μὲν διὰ
τὸ πύλας ἄλλας ὀνομάζεσθαι· ἀρέσκει γὰρ αὐτῷ μίαν εἶναι τὴν ἐν τῷ τείχει πύλην· εἶτα διὰ τὸ
ἀργαλέον δέ με ταῦτα (176)· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γὰρ ὅτι καὶ μὴν ἔφρασε τὴν τειχομαχίαν, b
(BE 3 E 4) T εἰπὼν δὲ "πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγώ" (B 488) ἐσιώπα τὸ πλῆθος· T εἶτα καὶ διὰ τὸ
Λαπίθαι (181)· εἰ μὴ γὰρ τοὺς πατέρας αὐτῶν (cf. ^[5]

12 175-81a M 128) οὐ καλεῖ Λαπίθας ὁ ποιητής. b (BE 3 E 4) T ἄλλοι δ' ἄμ φ' ἄλλησι <—πόλεμον καὶ
δηϊοτῆτα > : Πῖος (fr.

12 175-81b 5 H.) ἀπολογούμενος πρὸς τὰς ἀθετήσεις Ἀριστάρχου ταῦτά φησιν ὅτι Ἄσιος μὲν περὶ τὴν μίαν
πύλην τὴν ἱππῆλατον ἐμάχετο, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἄσιον περὶ τὰς μικρὰς πύλας τῷ γὰρ ἄλλας

μικρὰς εἶναι πύλας οὐδ' αὐτὸς Ἀρίσταρχος ἀντιλέγει· b (BE 3 E 4) Τ πῶς γὰρ τοσοῦτον πλῆθος ἐν τῷ φεύγειν διὰ μιᾶς εἰσῆι; b (BE 3 E 4) τὸ δὲ ἀργαλέον δέ με ταῦτα (176) πάνυ μετρίως φησὶν εἰρησθαι· ἀνδρῶν γὰρ ἀναιρουμένων κατάλογον διεξιὼν καὶ τρόπους τῶν ἀναιρέσεων καὶ λόγους τῶν τε ἀναιρούντων καὶ πιπτόντων καὶ συμπτώματα τῆς τύχης καὶ πολυμερῆ μάχην, εἰκότως ἐνδείκνυται δυσχερῆ τὴν τῶν τοιούτων διήγησιν. τὸ δὲ Λαπίθαι (181) γελοιότατον· πῶς γὰρ ἄλλως ἢν ὀνομάσαι τοὺς τῶν Λαπιθῶν υἱοὺς ἢ τῷ τῶν πατέρων ὀνόματι; b (BE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ Ὀμηρικὴν ἐνάργειαν ἔχουσιν οἱ στίχοι. Τ πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὁρώρει θεσπιδαῆς πῦρ / λάϊνον : λιθίνου τοῦ τεῖχους ὄντος καὶ τῶν Τρώων βαλλόντων, ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν βαλλομένων πῦρ ἄπτεσθαί φησι πανταχόθεν τοῦ τεῖχους. ^[10]

12 177-8a ἔχει δὲ ἔμφασιν ὁ λόγος. A b (BCE 3 E 4) Τ < περὶ τεῖχος ὁρώρει > θεσπιδαῆς πῦρ </ λάϊνον > : τὸ θερμὸν τῆς μάχης πῦρ (177) φησιν.

12 177-8b A b (BCE 3 E 4) Τ δύναται δὲ καὶ κυρίως πῦρ (177) λέγειν, ἵνα καὶ τὸ τεῖχος αὐτὸ ἐμπρῆσαι ἐπιχειροῦντας εἰσάγῃ τοὺς βαρβάρους. A b (BE 3 E 4) Τ καὶ τὸ λάϊνον (178) ἐπήγαγεν ὥσπερ ἐπιμωκώμενος αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἐμπρῆσαι λίθους. b (BE 3 E 4) Τ λέγουσι δὲ πάντας ἐπελθεῖν πλὴν Ἑκτορος διὰ τὸ σημεῖον (cf. M 200—7). Τ θεσπιδαῆς (177) δὲ τὸ ὑπὸ θεῶν ἀναπτόμενον, ἢ τὸ ὑπὸ θεοῦ δαιόμενον. b (BE 3 E 4) Τ < περὶ τεῖχος ὁρώρει θεσπιδαῆς πῦρ / λάϊνον : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ πῦρ (177)· ἔστι γὰρ τεῖχος λάϊνον τὸ ἐξῆς· ἄκαιρον γὰρ τὸ λάϊνον πῦρ, εἴ τις συνάπτοι. ^[5]

12 177-8c1 A ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ πῦρ· ἔστι γὰρ τεῖχος λάϊνον, b (BE 3 E 4) Τ οἱ δὲ τὸ πῦρ (177).

12 177-8c2 b (BE 3) Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκῃ </ νηῶν ἡμύνοντο > : ἡ τελευταία λέξις ἢ ἀνάγκῃ (178) κεχωρίσθαι ὀφείλει τῶν ἄνω, ἵνα σαφέστερον παραστῇ ἢ τε ἐπίτασις καὶ ἡ ἐναντίωσις.

12 178-9a1 δυνατὸν δὲ καὶ συνάπτοντα μέχρι τοῦ νηῶν (179) ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς λέγειν ἡμύνοντο (179), ἵνα ἢ ἀχνύμενοι περὶ νηῶν. A εἰς τὸ πέρ (178) ὑποστικτέον b (BCE 3) Τ il καὶ τὰ ἐξῆς συνδετέον. ^[5]

12 178-9a2 b (BCE 3) θεοὶ δ' ἀκαχεῖατο <θυμόν / πάντες, ὅσοι— ἦσαν > : ἐλπίδα ὑποβάλλει τοῖς ἀκροαταῖς ὅτι οὐκ ἦν ταῦτα ἀρεστὰ θεοῖς, ἀλλὰ διεννοοῦντο μὲν καὶ αὐτοὶ βοηθεῖν, ἡδοῦντο δὲ Δία.

12 179-80 b (BCE 3 E 4) Τ < θυμόν : > ἐν ἄλλῳ "θυμῶ".

12 179 A im ἐπιτάρροθοι : ἡ ταρ πλεονάζει ὥς ἐν τῷ ἀταρτηρός (cf.

12 180 A 223). ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς κυσὶ βοῇ κελευόντων. AT σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι <πόλεμον καὶ δηϊοτήτα > : ἐπεὶ προεῖπεν "Ἑκτορι γὰρ οἱ θυμός" (M 174), τὸ μὲν εἰς ὕστερον ταμιεύεται, ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος πλεονεκτοῦντας ποιεῖ τοὺς Ἑλληνας, ἕως ἂν ἡ ἀπὸ τοῦ Διὸς βοήθεια μεταγάγῃ τὴν εὐημερίαν ἐπὶ τὸν Ἑκτορα. ^[5]

12 181 b (BCE 3) Τ {διὰ} χαλκοπαρήου : παραγωγῶς οὐχ ὑπόκειται γὰρ τὸ παρήϊον.

12 183 Τ κατὰ ζωστήρα τυχῆσας : ἐκεῖ τὸ τυφλὸν ἐστὶν ἔντερον.

12 189 τὸ δὲ "αὐτοσχεδίην" (M 192) ἐπὶ <ρ> ημα. Τ Ἰαμενόν {καὶ ὀρέστην}: Ἀρίσταρχος ψιλοῖ.

12 193a ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 52) φησὶν· "ἐὰν μὲν ἀπὸ τῆς ἰάσεως, ψιλωτέον, ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς ὀρμῆς, δασυντέον". ἄμεινον δὲ προκρίνειν τὴν Ἀριστάρχου· οὐδὲν γὰρ ἐστὶ κωλύον τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ. A < Ὀρέστην : > πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν.

12 193b A int ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα </ —οἱ ρ' ἔτι μερμήριζον > : ὑποστιγμαὶ ἐν ὑποκρίσει μαρμαίροντα (195), νῆας (198), διαστολαὶ δὲ ἔποντο (196), ἔσαν (197).

12 195-99

ἡ δὲ ἀνταπόδοσις οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον (199)· διόπερ οὐ χωριστέον στιγμαῖς· εἷς γὰρ ὁ λόγος. Α οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν : καὶ τοῦτο ὑπὲρ παραμυθίας ὅτι τὸ πλεῖστον καὶ ἀκμαιότατον τῶν βαρβάρων ἦν τὸ πλεονεκτῆσαν ἐν τῇ μάχῃ. ^[5]

- 12 197 b (BCE 3) Τ οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ : καὶ μὴν ἔδει διώκειν μᾶλλον· ἀπογνόντες γὰρ τῆς ἀνακομιδῆς δεινότεροι ἂν εἶεν.
- 12 199a ἀλλ' ἐναγώνιος τε γίνεται ἡ ποίησις καὶ αἱ ἀπειλαὶ αὐτοῦ "ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοῦς" (Θ 182). Τ οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον <ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ> : ἅμα τῇ ἐφόδῳ Ἀσίου ταῦτα γράφει.
- 12 199b ἀλλ' ἅμα πάντα λέγειν ἀδύνατον. Τ αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ <λαὸν ἐέργων> : μέσος διῆλθεν, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ τὸν Τρωϊκὸν λαὸν ἐέργων, ἐν δεξιᾷ δὲ δηλονότι τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον ἔχων.
- 12 201a b (BCE 3 E 4) Τ αἰετὸς ὑψιπέτης <ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων> : ὅτι ἀφορίζων, ἔφη, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ ὁ αἰετός.
- 12 201b Α <αἰετὸς ὑψιπέτης> ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων : οἱ μὲν εἰς τὸ ἀριστερὰ στίζουσι, καὶ τὸ ἐέργων ἀντὶ τοῦ κωλύων· οἱ δὲ ὑφ' ἐπ' ἀριστερὰ ἐέργων, ἀφορίζων ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη τὸν λαόν.
- 12 201c1 Τ βέλτιον μέσον μὲν τὸν αἰετὸν ἔρχεσθαι τοῦ πλήθους, ἀνείργειν δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἔφερομένους· διὸ συναπτεόν ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων.
- 12 201c2 Α ὑψιπέτης : Ἀρίσταρχος ἐβάρυνεν εὐρών τὸ "ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν" (Θ 42) οὕτως κεκλιμένον, ὥσει καὶ ἀπὸ τοῦ παντοπώλης παντοπῶλα.
- 12 201d πρόδηλον δὲ καὶ τῶν διαλέκτων· "ὕψιπέτας" γὰρ εὐρέθη κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς τὸ α, ὅπερ ζητεῖ καὶ ἡ κλίσις καὶ ἡ βαρεῖα τάσις. τινὲς μέντοι ἐτόλμησαν τὸ ὑψιπέτης περισπάσαι, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις ἔφη "ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις" (Χ 308). ὥς οὖν τὸ "τιμῆεις ἔσομαι" (ν 129) ἐγένετο τιμῆς, "οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι" (Ι 605), οὕτως ὑψιπετήεις ὑψιπετήης. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ τιμῆς εὐρομεν αἰτιατικὴν, "καὶ χρυσὸν τιμῆντα" (Σ 475), ἥτις ἐδίδασκε τὸ τῆς εὐθείας πάθος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδὲν εὐρομεν τοιοῦτο. ἔνθεν ἐπείσθημεν τῷ Ἀριστάρχῳ. Α <ἐπ' ἀριστερὰ :> τὰ δυτικά. ^[10]
- 12 201e Τ il ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων : ὑποχωρῆσαι συμφέρον —χαριζόμενος Θετίδι. Α φοινήεντα : ἡματωμένον· αὐτὸν γὰρ ἐσθίει.
- 12 202 b (BCE 3 E 4) Τ <φοινήεντα δράκοντα φέρων— / ζῶν ἔτ' ἀσπαίροντα,> καὶ οὐπω λήθετο χάρμης : ὁ δράκων.
- 12 202-3 πιθανῶς δὲ τὸ οὐπω (203), οἷον καίτοι ἤδη λελωβημένος. καὶ τὸ ἔτι ἀσπαίροντα τὸν ἤδη κεκακωμένον παρίστησι καὶ τὸ φοινήεντα (202) πεφοινιγμένον ὑπὸ τοῦ ἰδίου αἵματος. b (BCE 3 E 4) Τ κόψε : τὸ ταχὺ τῆς πληγῆς διὰ τῆς λέξεως ἐσήμανεν. ^[5]
- 12 204a b (BCE 3 E 4) Τ γάρ αὐτὸν : οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν.
- 12 204b μέμνηται καὶ Ἡρωδιανὸς (2,82,4) καὶ Ἀπολλώνιος (Frg. p. 13, 27). Α ἰδνωθεῖς : ψιλωτέον τὸ ι.
- 12 205a1 οὕτως καὶ Ἀλεξίων (fr. 52 B.) καὶ οἱ ἄλλοι. προεῖρηται δὲ ἡμῖν ἐν τῇ Β (sc. ad 266). Α ψιλωτέον τὸ ἰδνωθεῖς.
- 12 205a2 Τ il ἰδνωθεῖς : τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος ἐσήμανε· τοσοῦτον, φησὶν, ἐπικαμφθεῖς ὥς τὸ ἰνίον αὐτοῦ δονηθῆναι.
- 12 205b b (BCE 3 E 4) Τ μέσῳ <δ> ἐγκάββα λ' ὁμίλῳ : τῷ μεταιχμῷ πρὸς τὸ μὴ διαβῆναι· ὥς γὰρ ὁ αἰετὸς ἐπὶ τὰ ξένα ἑαυτοῦ τοῦ τέλους ἡστόχησεν, οὕτω καὶ οἱ Τρῶες.

- 12 206 b (BCE 3 E 4) T < πνοιῆς ἀνέμοιο : > ὅτι λείπει τὸ ἅμα, ἅμα πνοιῆσιν ἀνέμοιο.
- 12 207a A int πνοιῆς ἀνέμοιο : τῷ πνέοντι ἀνέμῳ δοὺς ἑαυτὸν διὰ τὸ ὀδυνηθῆναι.
- 12 207b b (BCE 3 E 4) T καὶ ἡμεῖς οὖν "οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα" (M 225) τῇ πνοῇ τῆς εὐχῆς ἐπόμενοι. T Τρῶες δ' ἐρρίγησαν , < ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν > : πῶς, φασί, βοηθῶν τοῖς βαρβάροις ἐπιπέμπει νῦν οἰωνὸν ἀποτρέποντα {τὰ} τῆς διαβάσεως; ἄριστα δὲ ἔχει καὶ τοῦτο τῷ Ὀμήρῳ· τὴν μὲν γὰρ διάβασιν ἤθελε γενέσθαι ὁ θεὸς πρὸς τὸ ἀναστῆσαι Ἀχιλλεῖα. ^[5]
- 12 208a ἥδει δὲ μὴ πεισόμενον Ἑκτορα τῷ σημείῳ, πρὸς < δέ > τὸ μὴ δόξαι ἀπατᾶν τοὺς Τρῶας τοῦτο ποιεῖ. {ὅτε} οὐ κρίνει δὲ Ἑλένος πρὸς τὸ μὴ πεισθῆναι Ἑκτορα· ἀπίθανον γὰρ ἦν ἀπειθῆσαι τῷ μάντει. T Τρῶες δ' ἐρρίγησαν , < ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν > : εἰκότως ἐπιστῆναί φησι τοὺς Τρῶας· ἐν γὰρ τοιούτῳ καιρῷ φανέν πρὸ τῆς μελλούσης ἐγχειρήσεως ἐναργῶς ἐδόκει σημεῖον εἶναι κρίσεως δεόμενον.
- 12 208b T ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν : μείουρος ὁ στίχος.
- 12 208c ἀκέφαλος "ἐπειδὴ νῆάς τε" (Ψ 2), λαγαρὸς "τῶν αὖθ' ἠγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε" (B 731). οἱ δὲ "ὄ < π > φιν" φασίν· ἐμφαντικώτερον δὲ ἐχρήσατο τῇ τοῦ στίχου συνθέσει, καίτοι γε ἐγχωροῦν εἰπεῖν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· τὴν γὰρ κατάπληξιν τῶν Τρώων καὶ τὸν φόβον παρίστησι τῷ τάχει τοῦ στίχου εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. T αἰόλον ὄφιν : τὸν πολυποίκιλον—καὶ καλεῖται μείουρος. A < Ἑκτορα εἶπεν : > ὅτι λείπει ἢ πρὸς, πρὸς Ἑκτορα. ^[5]
- 12 210 A im Ἑκτορ , αἰὲ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις < ἀγορῆσιν > : σημειοῦνταί τινες ὅτι τοῦτο ὡς γενόμενον λέγει, γινόμενον δὲ οὐ παρίστησι.
- 12 211a καὶ παρεῖται ἢ πρόθεσις· ἐν ἀγοραῖς γάρ. τινὲς δὲ οὕτως ὅτι ἀγορῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀγορεύσειν εἵρηκεν. A < ἐπιπλήσσεις : > οὕτως διὰ τοῦ π , ἐπιπλήσσει ς .
- 12 211b A im αἰὲ < μέν πῶς > μοι ἐπιπλήσσεις < ἀγορῆσιν / > ἐσθλὰ φραζομένῳ : προδιορθώσει χρῆται εἰδῶς ἀπειθήσοντα· πρῶην δὲ (cf.
- 12 211-2 M 61—79) οὐχ οὕτω διὰ τὸ κεχαρισμένα λέγειν. ἐπιπλήσσει < σ > δέ, ἡ γραφή διὰ τοῦ π , οὐχὶ διὰ τοῦ ν . φασὶ δὲ τὸν πατέρα τοῦ Πολυδάμαντος Πάνθουν Δελφὸν εἶναι τὸ γένος· Τρῶας δὲ ποτε θεοπρόπους ἐλθόντας αὐτόσε ἀγαγεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν Πρίαμον ἐπὶ τῷ διηγῆσασθαι τὸν χρησμὸν καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκεῖ μεῖναι. T οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε : μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. ^[5]
- 12 212 περισσὴ δὲ μία ἀπόφασις. T οὐδὲ ἔοικε / δῆμον ἐόντα < παρὲξ ἀγορευόμεν > : προλαμβάνει τὴν ἐπίπληξιν τοῦ βασιλέως, ὑπομαλάσσων αὐτόν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἰσηγορία τοῖς δημόταις πρὸς τοὺς βασιλέας.
- 12 212-3 b (BE 3 E 4) T αὖξεται δὲ ἀρχὴ ὑπὸ χρηστῆς παραινέσεως. T δῆμον {ἐόντα} : βαρυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ "δημόν" ὀξυνομένου ἐν τῇ Θ ραψωδίᾳ (240). ^[5]
- 12 213a οὕτως Ἑρωδιανός (2,82,18). A < δῆμον : > ὅτι ἀντὶ τοῦ δημότην, ιδιώτην.
- 12 213b οὕτως Ἑρωδιανός (2,82,18), δῆμον {ἐόντα}. A im παρὲξ ἀγορευόμεν : παρὰ τὸ δέον, παρὰ τὸ κελευόμενον πράσσειν.
- 12 213c b (BE 3 E 4) T < σὸν δὲ κράτος : > ἐν ἄλλῳ "σὸν δὲ κλέος".
- 12 214 A im νῦν δ' αὖ τ' ἐξερέω : σοί.
- 12 215a νῦν ἀντὶ τοῦ "οὐκ ἐν ἅπασιν·" Ἑκτωρ γὰρ οὐ τὴν παραίνεσιν ἀποστρέφεται, ἀλλὰ τὴν ἐν ἅπασιν ἰσηγορίαν. τὰ δὲ Ἑλληνικὰ πλησίον δημοκρατίας, καὶ παρρησίας πολλὴ τοῖς ἡγεμόσι· b (BCE 3 E 4) T πρὸς γοῦν τὸν Ἀγαμέμνονα Διομήδης φησὶν "Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι < ἀφραδέοντι > " (I 32), ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς "οὐλόμεν", αἴθ' ὠφελλες ἀεικελίου στρατοῦ < ἄλλου /

σημαίνειν, μὴ δ' ἄμμιν ἀνασσεμένῳ" (Ξ 84—5). Τ < ἄριστα : > τῶν συμφερόντων δηλονότι.
[5]

- 12 215b A int < μὴ ἴομεν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ ἴωμεν συνέσταλκεν.
- 12 216 A im < ὥδε γάρ > ἐκτελέεσθαι οἷομαι : ἄμεινον τελειοῦν εἰς τὸ οἷομα ι , b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ ἐξῆς τοῖς μετ' αὐτὸ συνάπτειν.
- 12 217 b (BCE 3 E 4) Τρωσὶν {δ' ὄρνις ἦλθε} : καὶ μὴ Ἑλλησιν.
- 12 218a Τ < ὄρνις ἐπῆλθε : > χωρὶς τῆς προθέσεως αἱ Ἀριστάρχου.
- 12 218b1 A im ὄρνις ἐπῆλθε : "ὄρνις ἦλθε" χωρὶς τῆς ἐπὶ αἱ Ἀριστάρχου.
- 12 218b2 καὶ Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ ὄρνις . Τ ὡς ἡμεῖς < —ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα > : ὥσπερ γὰρ κατ' ἀρχὰς κρατήσας ὁ αἰετὸς διὰ τῆς ἀρπαγῆς ὕστερον κακὸν τι προσλαβὼν ἀφῆκε τὴν ἄγραν, b (BCE 3 E 4) Τ οὕτω καὶ αὐτοὶ πεισόμεθα.
- 12 223—5 b (BCE 3 E 4) ὡς ἡμεῖς : τοὺς συνεχομένους Ἑλληνας εἵκασε τῷ δράκοντι.
- 12 223 Τ < παρὰ ναῦφιν : > ἀπὸ τῶν νηῶν.
- 12 225a Τ il < αὐτὰ κέλευθα : > τὴν αὐτὴν ὁδόν, δι' ἧς ἦλθομεν.
- 12 225b λείπει δὲ τὸ τά. b (BCE 3) ὥδε χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος , < ὅς σάφα θυμῷ / > εἰδείη τεράων < καὶ οἱ πειθοίατο λαοί > : ἀμφίβολον· εἰ μὲν ὕφ' ἔν τις λέγοι ὅς σάφα θυμῷ / εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί , καὶ τοῦτο παρειληφὼς εἰς ἀξιοπιστίαν ἔσται τοῦ μάντεως. [5]
- 12 228—9a εἰ δὲ χωρίζοιτο τῇ ἀνυποκρίτῳ ὑποστιγμῇ ἐκεῖνο μὲν ἔσται διὰ μέσου ὅς σάφα θυμῷ / εἰδείη τεράων , τὸ δὲ ἐξῆς ὥδε χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος καὶ οἱ πειθοίατο λαοί· οὕτως ἂν ἀποκρίναιτο μάντις, καὶ αὐτῷ πεισθεῖν τὸ πλήθος. Α ὥδε χ' ὑποκρίναιτο < —λαοί > : οὕτως ἂν ἀποκρίναιτο θεοπρόπος, καὶ πειθοίατο αὐτῷ οἱ λαοί, ἢ ὅς καὶ οἶδε καὶ ἀξιόπιστός ἐστιν.
- 12 228—9b ἐαυτὸν δὲ ἔοικεν ἀποδέχεσθαι τῆς ἐπιλύσεως ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ σημεῖον ὅτι καὶ Ἑκτωρ τὸ στήθος ἐβλήθη (sc. Ξ 412), καὶ ὅπως θαρσαλεώτεροι γένοιτο Ἑλληνες. Τ ὅς σάφα < θυμῷ / > εἰδείη τεράων : οἷον ὡς ἂν μαντικὸς ἀνὴρ συμβάλοι, οἷον οὐκ ἐκ στοχασμοῦ, ἀλλ' ἐξ ἐφόδου τεχνικῆς τὴν ἐξήγησιν ποιοῦμενος. [5]
- 12 228—9c Τ < ὑποκρίναιτο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναιτο.
- 12 228a A int < ὑποκρίναιτο : > ἀποκρίναιτο.
- 12 228b Τ il τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν < προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ".
- 12 230 βέλτιον δὲ τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν· εὐθέως γὰρ τὸ δυσάρεστον ἐμφαίνει διὰ τῆς ὀψεως. Α Πουλυδάμα : αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν , παρὰ τὴν ἀναλογίαν.
- 12 231a Ζηνόδοτος δὲ καὶ Χαμαιλέων (fr. 16 We.) σὺν τῷ ν , "Πο < υ > λυδάμαν". Α Ἡρακλέους πορθήσαντος—καὶ τὸν Ἑκτορα γεννηθῆναι. Α οὐκ ἐτ' ἐμοὶ φίλα : φίλως. [5]
- 12 231b τυραννικῶς δέ τί γάρ, εἰ τὰ συμφέροντα λέγει τῷ πλήθει; περισσὸν δὲ τὸ ἔτι. Τ οἶσθα : οὐκ ἄλλος, ἀλλὰ σύ· τὸ μὲν γὰρ ἀνοίας, τὸ δὲ μοχθηρίας ἐστίν.
- 12 232 Τ Ζηνὸς μὲν < — > λαθέσθαι : ἀμελῆσαι.
- 12 235a1 τῇ εἰς ἄτοπον δὲ ἀπαγωγῇ†. μέμνηται δὲ τῶν Ἰριδος λόγων (cf. Λ 206—9). οὐ μαντικὴν δὲ ἀναιρεῖ, ἀλλὰ Διὸς γνώμην προτιμᾷ. Τ ἀμελῆσαι.
- 12 235a2 διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς. οὐ μαντικὴν δὲ ἀναιρεῖ, ἀλλὰ τὴν Διὸς προτιμᾶται γνώμην. b (BCE 3 E 4) βουλέων : ἡ πρώτη λέξις ὑπὸ τῆς συνηθείας τοῖς ἄνω προσδίδεται.
- 12 236

δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς. Α τύνη δ' οἰωνοῖσι <—κελεύεις / πείθεσθαι> : ὁ φρόνιμος καὶ θεοὺς τιμῇσει καὶ οἰωνοῖς πείσεται, ὡς ὁ Ὀδυσσεύς (cf.

12 237-8a1 K 274—82). τὸ δὲ πείθεσθαι (238) ἀντὶ τοῦ πιστεύειν. Τ ὁ φρόνιμος καὶ θεὸν τιμᾶν οἶδε καὶ οἰωνοῖς πείθεσθαι, ὅπερ Ἐκτωρ οὐ συνήσιν.

12 237-8a2 b (BCE 3 E 4) < τῶν : > οὐ πάντων, ἀλλὰ τῶν φανέντων νῦν.

12 238 b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ εἴ τ' ἐπὶ δεξι' <ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε> : ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικάς, ἀνατολὴν καὶ δύσιν.

12 239 καὶ δεξιὰ μὲν τὰ πρὸς ἀνατολάς, ἀριστερὰ δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς λέγει. Α εἴ τ' ἐπὶ δεξιὰ / εἴ τ' ἐπ' ἀριστερὰ : τινὲς δεξιὰ (239) τὰ νότια, ἀριστερὰ (240) τὰ βόρεια.

12 239-40 Τ εἷς οἰωνὸς ἄριστος, <ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης> : εἴ τις βούλοιο ἐπὶ τὸ ἄριστος βραχὺ διαστέλλειν, τάχ' ἂν εἴη σαφέστερον τὸ λεγόμενον.

12 243a Α εἷς οἰωνὸς ἄριστος : ἐκεῖνος μόνος ἄριστος οἰωνὸς ὁ ὑπὲρ πάτρης κελεύων ἀγωνίζεσθαι.

12 243b κελεύει δὲ ἡμᾶς φιλοπάτριδας εἶναι. b (BCE 3 E 4) Τ ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης : ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ὑπὲρ πάτρης μαχομένους.

12 243c Τ εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι <γε> περὶ κτεινόμεθα <πάντες / νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων>, σοὶ δ' οὐ δέος <ἔσ τ' ἀπολέσθαι / οὐ γὰρ—ὀλέσσεις> : ἀποτρέπει τοὺς ἄλλους πείθεσθαι αὐτῷ, τὸ τῆς συμβουλῆς εἰς δειλίαν τρέπων.

12 245-50 b (BCE 3 E 4) Τ < νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων : > παρὰ Ζηνοδότῳ "νηυσὶν ὑπ' Ἀργείων". [5]

12 246a1 Α int τὸ δὲ νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων Ζηνόδοτος "νηυσὶν ὑπ' Ἀργείων" γράφει.

12 246a2 Τ οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος <οὐδὲ μαχίμων> : ἐντεῦθεν ἐκινήθησαν οἱ περὶ καρδίαν τὸ ἡγεμονικὸν λέγοντες εἶναι.

12 247 Τ παρφάμενος ἐπέεσσιν <—ὀλέσσεις> : ἀναγκαίως καὶ τοῦτο· ὁ γὰρ τοῦ συμβουλευσαντος οὐκ ἀποσχόμενος δῆλον ὡς οὐδὲ τοῦ πεισθέντος.

12 249-50 b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς : εἰ οὕτως ὁ συμβουλευὼν, πῶς ὁ πεισθεὶς; τὸν λόγον οὖν ἐπὶ τοῦ Πολυδάμαντος ἐνστησάμενος καὶ τοῖς ἄλλοις τεχνικῶς ἀπειλεῖ.

12 250 Τ ὥρσεν ἅ π' Ἰδαίων ὀρέων <ἀνέμοιο θύελλαν> : ὅτι διὰ τῶν ἀποτελουμένων φανερόν ὅτι τὴν αἰγίδα ἔσεισεν ὁ Ζεὺς.

12 253a Α ὥρσεν <—> ἀνέμοιο θύελλαν : ποιητικῶς τοῦτο· συνδραμόντος γὰρ τοῦ πλήθους εἰκὸς τοῦτο γεγενῆσθαι.

12 253b b (BCE 3 E 4) Τ ἦ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην <φέρειν> : ὅτι τὸ ἰθὺς τοπικῶς τίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καταντικρὺ τῶν νεῶν.

12 254 Α κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν : ὅτι κρόσσας ἐν μὲν τοῖς ὑπομνήμασι κεφαλίδας, ἐν δὲ τοῖς Περὶ τοῦ ναυστάθμου κλίμακας.

12 258a καὶ τὸ πύργων ἔρουν ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τοὺς πύργους εἴλκον. Α κρόσσας μὲν <πύργων ἔρουν> : ἐπὶ τὸν μὲν σύνδεσμον εἰ διαστέλλοιμεν, γένοιτο ἂν πύργων ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους τὰς κλίμακας εἴλκον· εἰ δὲ συνάπτοιμεν κρόσσας πύργων τὰς ἐξοχάς.

12 258b περὶ ὧν ἐν τοῖς Περὶ ναυστάθμου λέγεται. κατὰ δὲ τὸν πρότερον λόγον κρόσσαι αἱ πολεμικαὶ κλίμακες καὶ τὰ μηχανήματα τὰ ἀνθιστάμενα τοῖς τείχεσιν. Α κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν : κρόσσας Τ τὰς πολεμικὰς κλίμακας· b (BCE 3 E 4) Τ φησὶ γοῦν "κροσσῶν ἐπέβαινον" (M 444).

[5]

12 258c Τ λέγει δὲ ἡ κατὰ, ἴν' ἢ κατὰ τῶν πύργων ἔρουν, b (BCE 3) Τ ὡς "ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος" (Ξ 488). Ἀρίσταρχος δὲ τὰς κλίμακας, Πορφύριος (1,180,8) τοὺς προβεβλημένους τοῦ τείχους

λίθους· πρὸς δὲ τὰ τῆς στιγμῆς. Τ καὶ ἔρ <ε> ἱπον ἐπάλξεις· καὶ κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις ἐπὶ τὸ γυμνῶσαι τὸ τεῖχος τῶν κρυπτομένων ὑπ’ αὐτὰς Ἑλλήνων. ^[5]

- 12 258d1 Τ κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις b (BCE 3) πρὸς τὸ γυμνῶσαι τούτων τοὺς ὑπ’ αὐτὰς κρυπτομένους Ἑλληνας.
- 12 258d2 b (BCE 3 E 4) στήλας· τοὺς θεμελίους, παρὰ τὸ ἐπ’ αὐτοῖς ἵστασθαι τὸ τεῖχος.
- 12 259 οἱ δὲ τὰς ἀντηρίδας. b (BCE 3) Τ στήλας τε προβλήτας· στήλας ὀρθοὺς λίθους— παρὰ τὸ προκαταβεβλήσθαι ὑπὸ τῶν πολεμιῶν. Α ἔχματα {πύργων}: ψιλωτέον· πᾶν φωνῆεν πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται.
- 12 260 περὶ δὲ τοῦ "ἦχι" (Α 607) δασυνομένου εἵπομεν (sc. ibid.). Α {τὰς οἱ γ’} αὐέρυον· ὅτι εἰς τοῦπίσω εἵλκον, πρὸς τὸ "αὐέρυσαν μὲν πρῶτα" (Α 459).
- 12 261 Α οὐδέ νύ πω Δαναοὶ <χάζοντο κελεύθου> : οὐχ ὑπεχώρουν αὐτοῖς εἰσελθεῖν.
- 12 262a πιθανῶς δὲ ἦν ἄν πάνυ· ἔδει γὰρ πρὸ τῆς ἀλώσεως τοῦ τείχους ἀγῶνάς τινας διαθέσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ χάζοντο κελεύθου· τῆς ἐπὶ τὰς ναῦς φερούσης.
- 12 262b1 Τ διὰ τῆς ἐπὶ τὰς ναῦς φερούσης ὁδοῦ.
- 12 262b2 b (BCE 3 E 4) φράξαντες ἐπάλξεις· τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων φράξαντες τοῖς ὅπλοις· αἱ μὲν γὰρ ἐπάλξεις πρόβολοι γίνονται τοῖς ἴλοιποις· στρατιώταις, τὸ διάκενον δὲ αὐτῶν ταῖς ἀσπίσι προσαναπληροῦται.
- 12 263 b (BCE 3 E 4) Τ <κελευτιῶντε> : τί; "ὦ φίλοι" (M 269).
- 12 265 Τ il ἄλλον μειλιχίους, <ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι> : <οὐ> συναπτέον ταῦτα τοῖς ἐπάνω, ἀλλ’ ἀφ’ ἐτέρας ἀρχῆς.
- 12 267a κοινὸν δ’ ἐστὶ τὸ "νεῖκεον" (M 268). εἰ δὲ μὴ ἀρμόζει τοῖς μειλιχίους λόγοις τὸ νεικεῖν, οὐ θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἐν τῇ Α (582) φησὶν· "ἀλλὰ σὺ τὸν γ’ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι". δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι ἐπὶ τὸ μειλιχίους, ἵνα τοῖς ἄνω προσδιδῶμεν τὸ ἡμιστίχιον ἀρμόζει γὰρ ὁτρύνειν μειλιχίους. ἐξαλλαγή δὲ ἔσται, ἀπ’ ἄλλης ἀρχῆς ἀναγινωσκόντων ἡμῶν ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι / "νεῖκεον" (M 268). Α ἄλλον μειλιχίους, <ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι> : κατ’ ἀξίαν πρὸς ἕκαστον, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις· "ὄντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη" (B 188), "ὄν δ’ αὖ δήμου ἄνδρα" (B 198). ^[5]
- 12 267b b (BCE 3 E 4) Τ <ἄλλον μειλιχίους, ἄλλον> στερεοῖς ἐπέεσσι </νεῖκεον> : ἔοικε τῷ μειλιχίους (267) προσυπακούειν τὸ ἐκολάκευον, ὡς ἐν τῷ "ἔδουσί τε πίονα μῆλα / οἶνόν τ’ ἔξαιτον" (M 319—20) λείπει τὸ πίνουσιν· b (BCE 3 E 4) Τ "δοῦρὶ δ’ ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος <τις> οἶστῳ" (Θ 229)· "ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;" (Κ 407)· "Κυκλώπων δ’ ἐς γαῖαν ἐλεύς <ς> ὁμεν / αὐτῶν τε φθογγήν" (ι 166—7). ^[5]
- 12 267—8 Τ ὦ φίλοι· πρὸς πάντας τοῦτο φησιν· "πάντας κυδαίνων" (Κ 69).
- 12 269 Τ <ὅς τ’ ἔξοχος ὅς τε μεσήεις /> ὅς τε χεριώτερος <—ἔργον ἅπασιν> : ὁ λόγος· καὶ ὅς ἔξοχος ἐστὶ καὶ ὅς ἐλάχιστος καὶ ὅς μέσος, νῦν τούτων ἀπάντων ἐστὶν ἔργον, ὥσει οὕτως ἔλεγε· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν, ὅς ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χεριώτερος. ^[5]
- 12 269—71 Α νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν· πάντες γὰρ νῦν χρήσιμοι ἀπὸ τοῦ τείχους ἀμυνόμενοι, ὅπερ καὶ γυναῖκες ποιοῦσιν.
- 12 271a b (BCE 3 E 4) Τ νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν· ἔργον ὁ κίνδυνος.
- 12 271b Τ καὶ δ’ αὐτοὶ τόδε <που> γινώσκετε· διὰ τοῦ ἰδίου συνειδότης ἕκαστον δυσωπεῖ, ἰδίᾳ δὲ ἕκαστον εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἄγει.
- 12 272 b (BCE 3 E 4) Τ <ἀκούσας>· γράφεται καὶ "ἀκούων".

- 12 273 A im πρόσω ἴεσθε : τῇ ψυχῇ, οὐ τοῖς σώμασιν.
- 12 274 T < νεῖκος : > Ἀρίσταρχος "νῖκος" διὰ τοῦι· βούλεται γὰρ λέγεσθαι τὴν νικησάντων ἦτταν.
- 12 276a1 A im νῖκος {ἀπώσαμένους}: Ἀρίσταρχος διὰ μόνου τοῦ ι, οἷον τὸ νίκημα, τὴν ἦτταν.
- 12 276a2 T τὸ νίκημα.
- 12 276a3 T il τήρωδιανός† διὰ μόνου τοῦ ι, ἵνα δηλοῖ τὸ νίκημα.
- 12 276a4 b (BCE 3 E 4) νεῖκος ἀπώσαμένους : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὴν μετοχὴν διὰ τὸ σαφέστερον.
- 12 276b A {δηΐους προτὶ ἄστυ} δῖεσθαι : τὸ δῖεσθαι ἢ παράδοσις προπαροξύνει, καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο λέγειν ὅτι, εἰ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ "δῖενται" (Ψ 475) ὡς "τίθενται" (Θ 554.
- 12 276c ρ 269) καὶ "ἐνδῖεσαν" (Σ 584) ὡς ἐτίθεσαν, δηλὸν ὅτι εἴσεται καὶ τὸ δῖεσθαι προπαροξυνόμενον· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ τίθενται καὶ ἐτίθεσαν τὸ ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ "ἵπποι ἀερόποδες πολέος πεδίοιο δῖενται" (Ψ 475) καὶ "αὐτως ἐνδῖεσαν" (Σ 584) γένοιτο ἂν τὸ ἀπαρέμφατον δῖεσθα ι, ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐσχημάτισται· καὶ δέον ἐστὶ τὸ δῖω βαρυνόμενον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι, ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δῖημι, ἐξ οὗ τὸ "ἐνδῖεσαν" καὶ δῖεσθα ι. A δῖεσθαι : προπαροξυτονητέον· παρατατικῷ γὰρ ἐστίν, ἀπὸ τοῦ δῖω καὶ δῖημι. ^[10]
- 12 276d περιουσία δὲ δυνάμεως τὸ καὶ διῶξαι προσδοκᾷ τοὺς πολεμίους. b (BCE 3 E 4) T {ὥς τώγε} προβοῶντε : κατ' ἓνα τῶν ὑπομνημάτων "προβάοντε", οἷον προβαίνοντες καὶ ἀμείβοντες τόπον ἐκ τόπου.
- 12 277a1 διχῶς οὖν. A προβοῶντε : τινὲς "προβάοντε", προβαίνοντε.
- 12 277a2 T τῶν δ', ὥς τε νιφάδες <—Διὸς ὄμβρος > : μικρῷ πρόσθεν ἐχρήσατο τῇ εἰκόνι, "νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε, / ἅς τ' ἄνεμος ζάησ" (M 156—7).
- 12 278-86a ἐκεῖ μὲν οὖν πρὸς τὴν πληξίν τὸν ἄνεμον ἔλαβε, πρὸς δὲ τὴν συνεχῇ φορὰν νῦν, πρὸς τὸ μὴ ἀποκρυσταλλοῦσθαι τὴν χιόνα. A b (BCE 3 E 4) T τῶν δ', ὥστε νιφάδες <—Διὸς ὄμβρος > : ἔοικεν ἐρίσαι αὐτῷ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῇ παραβολῇ· εἶπε γὰρ "νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε" (M 156), νῦν δὲ ἐπεξεργάζεται τὴν εἰκόνα μεγαλοπρεπέστερον. ^[5]
- 12 278-86b T εὐθὺς χειμέριον παρέλαβε τὴν ἡμέραν· γίνονται μὲν γὰρ καὶ ἐν ἔαρι νιφάδες, ἀλλ' οὐ πυκναί. b (BCE 3 E 4) T εἶτα ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς / νιφέμεν ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα (279—80)· εἰ μὲν γὰρ ἐνδείξασθαι τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐπιτηδεύων ὁ θεὸς τοῦτο πράττει, τίς ὑπερβολὴ καταλείπεται τοῦ νιφετοῦ; εἶτα καὶ νηνεμίαν παρέλαβε (cf. 281) πρὸς τὸ μὴ ἀποκρυσταλλοῦσθαι τὴν χιόνα. T εἶτα καὶ τῇ τάξει καλῶς ἐχρήσατο· πρῶτον γὰρ τὰ ὄρη νίφεται (cf. 281—2), ἔπειτα σφοδροῦ τοῦ χειμῶνος γενομένου κάτεισι καὶ ἐπὶ τὰ χθαμαλώτερα (cf. 283—4). b (BCE 3 E 4) T ἐναργῶς δὲ καὶ ἀνακοπτομένη <ν> τῇ χιόνι τὴν τοῦ κύματος ἐπιφορὰν δείκνυσι (cf. 285). τῇ δὲ συνεχεῖ ἐπαγωγῇ καὶ αὖξει τὰ λεγόμενα. T νιφέμεν, ἀνθρώποισι <πιφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα> : ὅτι κῆλα τὰ βέλη Διός, χιών καὶ ὑετός. ^[15]
- 12 280 νίφειν δὲ τὸ χιονίζειν λέγει. βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νιφέμεν πρὸς τὸ σαφέστερον. A τὰ αὐτοῦ σημεῖα καὶ βέλη ἐπιπέμπει κατὰ χόλον, βέλος δὲ νῦν τὸν χειμῶνα. A im χέει ἔμπεδον : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου χέει ἔμπεδον· ἢ Μασσαλιωτικὴ "χέει ἄσπετον". ^[5]
- 12 281 AT < λωτεῦντα : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο "λωτοῦντα".
- 12 283a1 A int λωτεῦντα : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου <***> καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ.
- 12 283a2 T λωτεῦντα : ποτέ, οὐκ ἐν τῇ χιόνι.
- 12 283b T κύμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐρύκει.
- 12 285a ὁ δὲ λόγος περὶ τῆς χιόνος· μόνον τὸ κύμα προσπελάζον ἀπερύκει αὐτήν, τᾶλλα δὲ πάντα κεκάλυπται. A < κύμα δέ μιν > προσπλάζον ἐρύκεται : ἐρύκει τῆς ὁρμῆς τὴν χιόνα.

- 12 285b ἢ διὰ τὸ γεφυρωθῆναι τῇ χιόνι τὸν αἰγιαλὸν τὸ κῦμα ἐρύκεται. b (BCE 3 E 4) T
 < προσπλάζον : > προσκροτοῦν.
- 12 285c T il < εἰλύται : > γράφεται "εἰλύαται".
- 12 286a A int εἰλύται < καθύπερ θ' ὅ τ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος > : προπερισπῶσιν, ἵνα ἐκ τοῦ εἰλύαται
 συναλιφὴ ὑπάρχη, ἢ τοῦ εἰλύεται δύναται γὰρ καὶ ἐνικῶς συντάσσεσθαι τὸ ῥῆμα καὶ
 πληθυντικῶς.
- 12 286b οὐκ ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλιφή, εἶγε καὶ τὸ ἐρύεσθαι ῥῦσθαι ἔφη· "πάντων ἀνθρώπων
 ῥῦσθαι γενεὴν τε τόκον < τε > " (O 141), καὶ τὸ "ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν" (X 437) ἐν τοῖς
 ἐξῆς ἔφη "ἐκ δὲ νέκυς οἶκον φόρεον" (ω 417). τινὲς δὲ προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι. τὸ
 δὲ καθύπερθε πρὸς ἄμφω δύναται συντάσσεσθαι διὸ διασταλτέον. A εἰλύαται < καθύπερ θ' ὅ
 τ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος > : οἱ μὲν προπερισπῶσιν τοῦ εἰλύαται συναλιφὴν ἐκδεχόμενοι, οἱ δὲ
 προπαροξύνουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλυμι. ^[5]
- 12 286c τινὲς δὲ διηρημένως εἰλύατα ι . τὸ δὲ καθύπερθε πρὸς ἄμφω δύναται συντάσσεσθαι. Διὸς
 ὄμβρον δὲ τὸν χιονισμόν φησιν· ἄμφω γὰρ ἀπὸ Διὸς γίνεται. T < ὡς τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι
 πωτῶντο θαμειαί , / > αἱ μὲν ἄ ρ ' ἐς Τρώας , < αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς , / βαλλομένων > :
 βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ Ἀχαιοὺς (288)· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ὡς τῶν βαλλομένων (287). ^[5]
- 12 287-9a1 289). ἐπὶ δὲ τῶν λίθων ἡ λέξις οὐκ ἂν ἀκούοιτο, ἐπεὶ σολοικισμός ἐστίν. A τὸ δὲ βαλλομένων
 (289) ἀντὶ τοῦ βαλλόντων. ^[5]
- 12 287-9a2 τὸ δὲ ἐξῆς ὡς τῶν βαλλομένων ν . T λίθοι πωτῶντο : ἐμφαντικῶς.
- 12 287a καὶ "βέλεα ῥέον" (M 159) ἀλλαχοῦ φησιν. ἡ βελῶν μὲν ῥύσιν ἔφη (ἐπιμήκης γὰρ ἡ φορὰ τῶν
 βελῶν), πωτᾶσθαι δὲ τοὺς λίθους περιγεγραμμένον γὰρ πωτᾶται καὶ οὐκ ἐπίμηκες ὁ λίθος. T
 < θαμειαί : > σημειωτέον ὅτι τὰς λίθους θηλυκῶς.
- 12 287b A im τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν : ἀπὸ γῆς ἕως ἄνω.
- 12 289 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐξῆς ὑπὲρ δὲ πᾶν τὸ τεῖχος. οὐκ ἀναγκαῖον οὖν ἀναστρέφειν τὴν
 πρόθεσιν. b (BCE 3) T τεῖχος ἐρρήξαντο πύλας < καὶ μακρὸν ὄχηα > : ὅτι πάλιν τὴν πύλην
 πύλας , καὶ τὸν μοχλὸν ἕνα, διὰ τῶν ἐξῆς (sc.
- 12 291 M 455) δύο παραδιδούς. A εἰ μὴ < ἄ ρ ' > υἱὸν ἐὼν < Σαρπηδόνα μητίετα > Ζεὺς / ὥρσεν : οὐ
 γνήσιος οὖν ἡ ἀρετή.
- 12 292-3 δοκεῖ δέ μοι τὸ τοῦ Σαρπηδόνος οὐ μᾶτην παρελήφθαι, ἀλλ' ἵνα καὶ μέγα χαρίσῃται Πατρόκλῳ.
 b (BCE 3 E 4) T Ἡσίοδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διὸς αὐτόν φησιν (fr. 140 M.—W.). T λέον θ' ὡς βουσί :
 ἔνθα μὲν ψιλὰ τὰ ὀνόματα, 'ὡς ἐπὶ βουσί λέοντα', ἐξῆς δὲ ἐπεξεργάζεται τὰ πραττόμενα ὑπὸ
 τοῦ λέοντος, "βῆ ρ' ἴμεν ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος" (M 299). ^[5]
- 12 293 T < ἔλιξιν : > μέλασιν, ἢ εἰλοῦσι τοὺς πόδας ἐν τῇ πορείᾳ. A im ἐξήλατον < — χρυσεῖης
 ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον > : δασυντέον τὸ ἐξήλατον (295), ἐξ ἀριθμόν.
- 12 295-7 τὸ δὲ ἐξῆς ἐξήλατον χρυσεῖης ῥάβδοις ι , εἴτα ἔντοσθε < ν > δέ (296)· ἄτοπον γὰρ τὸν χρυσὸν
 ἔσωθεν εἶναι. T ἐξήλατον : Ἀρίσταρχος φησιν ὡς δεῖ δασύνοντας προφέρεισθαι· σημαίνει γὰρ
 κατὰ ἀριθμὸν ἐκ τοσούτων ἐλασμάτων συγκειμένην αὐτήν.
- 12 295a ὁ δὲ Ζηνόδοτος, φησὶν, ἔοικε ψιλῶς προφέρεισθαι, ἐκδεχόμενος τὴν ἐξηλασμένην, οὐκ εὖ. οὐκ
 ἀπιθάνως δὲ ὁ Ἀρίσταρχος, εἶγε καὶ "ἐπαβόειον" (H 220 al.) σάκος που λέγει καὶ ἐπὶ τῆς
 Ἀχιλλέως ἀσπίδος "πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχεσ" (Σ 481) καὶ "ἐπεὶ πέντε πτύχας
 ἤλασε κυλλοποδίῳ" (Υ 270). A ἐξήλατον : ἐξελασθεῖσαν ἀντὶ τοῦ χαλκῆν· οὐ γὰρ ἐξ ἔχει, b
 (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ ἡ Ἀχιλλέως πέντε (cf. ^[5]
- 12 295b

- Σ 481). Τ φιλοῖ οὖν ὁ Νικάνωρ (p. 222 Friedl.) καὶ τὴν ἔξωθεν ἔχουσαν ἔλασμα χαλκοῦ ἐξηγεῖται. b (BCE 3 E 4) Τ ἤλασεν, ἔντοσθεν δέ: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐξέλας", ἔντοσθεν δέ". ἐξ οὗ φανερός ἐστὶ τὸ προκειμένον ψιλῶς ἀνεγνωκῶς "ἐξήλατον" (M 295).
- 12 296 δεῖ δὲ δασέως, ἵνα ἀριθμὸς δηλωθῇ. A < βοείας ράψε— /> χρυσεῖης ράβδοισι διηνεκέσιν ΠΕΡΙΚΥΚΛΟΝ: ἀντὶ τοῦ ἔρραψε τὰς βοείας ραφαῖς ραβδοειδέσιν ὡσανεὶ φλεψίν.
- 12 296–7 τὸ δὲ ΠΕΡΙΚΥΚΛΟΝ ἄμεινον δύο ποιεῖν, "περὶ" καὶ "κύκλον", ἵνα ἢ περὶ τὸν τῆς ἀσπίδος κύκλον. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 52 B.). A < χρυσεῖης ράβδοισι: > ραβδοειδέσι ραφαῖς.
[5]
- 12 297a A int < χρυσεῖης ράβδοισι διηνεκέσιν> περὶ κύκλον: ἀπὸ ἵτυος εἰς ἵτυν.
- 12 297b b (BCE 3 E 4) Τ προπαρασκευάζει δὲ αἰετὸς τοὺς ἀριστεύοντας, ἐξαίρων ἡμᾶς εἰς προσοχήν. b (BCE 3) Τ τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, < δύο δοῦρε τινάσσων >: διασταλτέον ἐπὶ τὸ σχόμενος πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 12 298a A δύο δοῦρε < τινάσσων >: ἕτερον ἐν τῇ ἀσπίδι, τὸ δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ.
- 12 298b κινουμένου δὲ αὐτοῦ ἄμφω τινάσσεται. b (BCE 3 E 4) Τ ὅς τ' ἐπιδευῆς < / δηρὸν ἔη> κρειῶν < — ἄκοντι >: ἐπεξεργάσατο τὴν προκειμένην εἰκόνα b (BCE 3 E 4) Τ "ᾠρσεν ἐπ' Ἀργείοισι λέονθ' ὥς" (M 293): Τ ἐνταῦθα γὰρ καὶ λιμώττει ὁ λέων καὶ οὐ νεμομένῳ ζῶν ἐπιτυγχάνει, εἰς ἔπαυλιν δὲ αὐτὸν ὁ λιμὸς ἄγει.
[5]
- 12 299–306 b (BCE 3 E 4) Τ μήλων πειρήσοντα < καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν >: ὅτι πειρήσοντα διάπειραν ληψόμενον, ἐνεδρεύοντα: καὶ ὅτι ὁ καὶ περισσός ἐστιν.
- 12 301a ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 36 Schm.) ὅτι δύναται σημαίνειν τι πλέον, οὕτως ἐνδεῆς τροφῆς ὥστε καὶ ἐπὶ πεπυκνωμένον καὶ ἡσφαλισμένον δόμον ἐλθεῖν. δόμον δὲ τὴν ἔπαυλιν. A {μήλων} πειρήσοντα: ἐνεδρεύοντα· ὅθεν καὶ πειρατής.
[5]
- 12 301b Τ καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν: οὐ μόνον τοῖς ἐν νομαῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς κατακεκλεισμένοις.
- 12 301c Τ < εἰς πυκινόν: > γράφεται καὶ "ἐς πυκινόν".
- 12 301d A int βώτορας: βοσκήτορας, βουκόλους.
- 12 302 βῶ A βόσω βότωρ †βότορος†, ὑπερβιβασμὸς χρόνου βώτορος AT καὶ βώτορα ς. A σὺν κυσὶ < καὶ δούρεσσι φυλάσσοντασ >: οἷον προπαρασκευασμένους πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῦ.
- 12 303a b (BCE 3 E 4) Τ {σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι} φυλάσσοντας περὶ μῆλα: σημειοῦνται τινες ἐνταῦθα ὅτι περισσὴ ἢ πρόθεσις ἢ περ ἰ.
- 12 303b A < ἀπείρητος: > μὴ πεῖραν ἑαυτοῦ δοῦς ἢ λαβών.
- 12 304 b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἥρπαξε < μετάλμενος, > ἢ < ἐ καὶ αὐτός /> ἔβλητο: πρὸς τὸν θανατῶντα λέοντα τὸ πρόθυμον Σαρπηδόνοσ παρέβαλε.
- 12 305–6a1 τὴν ἐκ μεθόδου δὲ προσβολὴν δηλοῖ τὸ ἥρπαξε. Τ τὸ ἥρπαξε τὴν ἐκ μεθόδου δηλοῖ προσβολήν.
- 12 305–6a2 πρὸς τὸν †θανατοῦντα† δὲ λέοντα τὸ πρόθυμον Σαρπηδόνοσ παρέβαλεν. b (BCE 3 E 4) ἀντίθεον Σαρπηδόνα: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος— παρὰ Ἡσιόδῳ (fr.
- 12 307 140 M.—W.) καὶ Βακχυλίδῃ (fr. 10 Sn.). A διὰ τε ῥήξασθαι: ἔμφασιν ἔχει τὸ ὑπερβατόν.
- 12 308a Τ {ῥήξασθαι} ἐπάλλεις: τοὺς μέσους τῶν ἐπάλλεων· προεῖπε γὰρ "ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλλεισ" (M 263).
- 12 308b Τ τίη δὲ νῶϊ τετιμήμεσθα < μάλιστα >: αἰδήμονος οἱ λόγοι καὶ μεγαλοψύχου καὶ εὐγνώμονος b (BCE 3 E 4) Τ αἰδεῖται γὰρ ταῖς τιμαῖς πλεονεκτεῖν καὶ μὴ ταῖς ἀνδραγαθίαις.
- 12 310

μεγαλόψυχος δὲ ὢν καταφρονεῖ θανάτου (cf. M 315—6. 326—8). εὐγνωμοσύνης δὲ τὸ ὁμολογεῖν τὴν τιμὴν (cf. M 310—4. 319—20). b (BE 3 E 4) T Ἀττικῶς δὲ 'τί δῆ'; διὰ δὲ τὸ ἐργῶδες τῆς ἐγχειρήσεως ἐταιροποιεῖται. b (BCE 3 E 4) T ἔδρη τε κρέασίν τε <ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν> : καὶ "σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεῖ" (Δ 262) καὶ "νώτοισιν δ' Αἴαντα" (H 321). ^[5]

- 12 311 T < ἐν Λυκίῃ πάντες δὲ θεοὺς ὥς εἰσορόωσι, / > καὶ τέμενος νεμόμεσθα : ἐν δὲ Λυκίᾳ ἡμᾶς ὥς θεοὺς ἰόρωσιν†.
- 12 312-3 b (BCE 3 E 4) T διδάσκει δὲ ὥς οὐ δεῖ μὴ προκινδυνεύοντα βασιλέα τιμᾶσθαι. b (BE 3 E 4) T θεοὺς ὥς εἰσορόωσιν : αἰσχροὺς δὲ τοὺς ἐν θεῶν μοῖρᾳ τεταγμένους μηδὲ ἄνδρας ἀξιολόγους φαίνεσθαι.
- 12 312 b (BCE 3 E 4) T καὶ τέμενος νεμόμεσθα <μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας / > καλόν : <νεμόμεσθα> ἐκ τῶν ἀλόγων ζώων.
- 12 313-4 τέμενος δὲ καλὸν τὸ μὲν πεφυτευμένον, τὸ δὲ ἀρούμενον. ὁ δὲ Ξάνθος Σίρβις νῦν καλεῖται. T καυστείρης : τῆς πυρούσης τὰ σώματα.
- 12 316 T ὄφρα τις ὦ δ' εἶπῃ : ἀξιοῖ καὶ σκοπεῖν, {καὶ} τί περὶ ἡμῶν οἱ πλησίον λέγουσιν.
- 12 317 T < ἀκληεῖς : > οὕτως "ἄκλεες†" αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ χαριέσ <τεραι> .
- 12 318a1 A im {ἀκλειεῖς;} οὕτως "ἄκλεες†" δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν, ὥς τὸ "δυσκλέα" (B 115).
- 12 318a2 T ἔδουσί τε πίονα μῆλα : ὅτι οὐ χρυσῷ ἐτιμῶντο οἱ βασιλεῖς.
- 12 319 T < οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιθεῖα : > λείπει πίνουσιν.
- 12 320 T il εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε <— ἡμῖν > : εὐγενὴς ἡ γνώμη· τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν κοινὸν ἀποφαίνει πάντων (cf.
- 12 322-8 326—7), τὸ δὲ μετ' εὐκλείας τῶν ἀγαθῶν μόνων. καὶ τὴν παραυτίκα σωτηρίαν οὐκ ἀπαλλαγὴν θανάτου, ἀλλ' ἀναβολὴν χρόνου μικρὰν μετ' ἀδοξίας γινομένην φησὶν εἶναι. b (BCE 3 E 4) T διδάσκει οὖν μὴ προσέειπαι ἰδού κατὰ† ἀναβολὴν—"τί γὰρ παρ' ἡμᾶς ἡμέρα"; (Soph. Ai. 475)—οὐ γὰρ ὁ τόπος <τὴν> εἰμαρμένην παρεγχειρεῖ. τὸ δὲ ἐξῆς εἰ μὲν γὰρ (322) μέλλοιμεν ἀγήρω τ' <ἀθανάτω τε / ἔσσεσθαι> (323—4). T <οὔτε κεν αὐτὸς> ἐνὶ πρώτοις μαχοίμην : τίς ἂν πιθανὸς εἴη λέγων ἢ ὁ τοιαῦτα αἰρούμενος; T < στέλλοιμι : > ὀπλίζοιμι. ^[5]
- 12 325 T il νῦν δ', ἔμπης γὰρ κῆρεσ <—ὕπαλύξαι, / ἵομεν ἢ ἐτῷ εὖχος ὀρέζομεν> : τὸ ἐξῆς ἐστὶ νῦν δ' ἵομεν ἢ ἐτῷ εὖχος ὀρέζομεν (326).
- 12 326-8a 328). οὕτως οὖν διορθωτέον. A νῦν δ', ἔμπης <γὰρ—ὕπαλύξαι, / ἵομεν> : τὸ ἐξῆς νῦν δὲ ἵομεν (326).
- 12 326-8b 328). τὸ σχῆμα δὲ τοῦ λόγου μετρία συγχώρησις καλεῖται· διδοὺς γὰρ τὸ δεῖν τῶν κινδύνων ἀφίστασθαι, εἰ ἐνῆν ἀθάνατον εἶναι, τῷ ἀδύνατον ὑπάρχειν τὸ προτεινόμενον τὴν παρρησίαν τοῦ δεῖν κινδυνεύειν εἰσηγήσατο. b (BCE 3 E 4) T ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο / μυρία, ἅς—ὕπαλύξαι : ἔμπης ὁμοίως πᾶσιν. ^[5]
- 12 326-7 ἔμφασιν καὶ τὸ ἐφεστᾶσι δηλοῖ· b (BCE 3 E 4) T μυρίας, φησί, προφάσεις ἔχει ἡ μοῖρα ὥστε καὶ ἀργοῦντας δύνασθαι φονεύειν. b (BE 3 E 4) T ἵομεν ἢ ἐτῷ <εὖχος ὀρέζομεν ἢ ἐτις ἡμῖν> : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἵομεν καὶ ὀρέζωμεν, καὶ ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τὸ 'ὀρέξῃ', ὅπερ οὐ συνέντες τινὲς ὑποτιθέασιν στίχον· "δώσει ἀποκτάμενος κλυτὰ τεύχεα καὶ δόρυ μακρόν" (M 328 a).
- 12 328a A < κῦδος : > καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀνεμέσητον.
- 12 328b T il οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπε τ' <οὐ δ' ἀπίθησε> : ὀρθῶς οὐδὲν ἀποκρινόμενος ἔπεται· ὁ γὰρ καιρὸς αὐτὸν ἤπειγεν.
- 12 329

- b (BCE 3 E 4) T < τὼ δ' ἰθὺς βήτην > Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε : πάλιν ἄλλη παρασκευῇ
χρηταί ὥστε νεώτερον τὸν ἀγῶνα φαίνεσθαι, προσεκτικούς ἡμᾶς ποιῶν.
- 12 330a b (BCE 3 E 4) T < ἄγοντε : > οὕτως Ἀρίσταρχος {μέγα ἔθνος} ἄγοντ ε , δυϊκῶς.
- 12 330b1 A im τὸ δὲ ἄγοντε δυϊκῶς.
- 12 330b2 T τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν : ὅπου ἐτέτακτο.
- 12 332 b (BCE 3 E 4) T δῆλον οὖν ὡς ἐπὶ ἐννέα πλέθρα διαβάντες ἦσαν πρῶτος Αἴας, Ἰδομενεύς,
Βοιωτός, Φιλοκτήτης, Πρωτεσίλαος, ὁ <Ὁ> ἱλιάδης, Διώρης, Μέγης, Μενεσθεύς. T
< πάπτηνεν : > ὡς συνετὸς προασφαλίζεται.
- 12 333 b (BCE 3 E 4) T il πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν , < εἴ τι ν' ἴδοιτο / ἡγεμόνων > : τὸ
Ἀχαιῶν (333) ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι, βέλτιον δὲ τοῖς προτέροις, ἐπεὶ τὸ ἡγεμόνων
(334) ἐπιφέρεται.
- 12 333-4a καὶ ἄλλως φησὶν ἐξῆς "βῆ δὲ θέειν κατὰ τεῖχος Ἀχαιῶν" (M 352). A εἴ τι ν' ἴδοιτο / ἡγεμόνων ,
< ὅς τις—ἀμύναι > : τὸ ἡγεμόνων (334) ἄκρως προσέθηκεν, οἷς δι' αἰδῶ ἀπαραίτητος ἡ
συμμαχία. ^[5]
- 12 333b διδάσκει οὖν Ὅμηρος, οἷους δεῖ εἶναι τοὺς ἄρχοντας, ὡς ἀμείνους τῶν ὑποτεταγμένων. ἄλλως
τε τοῖς ἡγεμόσιν εἰκὸς καὶ πλῆθος ἔπεσθαι. b (BCE 3 E 4) T ἐτάροισιν ἀμύναι : πρὸς τὸ
φιλόστοργον τοῦ βασιλέως· οὐ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν μαχομένων δέδοικεν. ^[5]
- 12 334a1 T τὸ φιλόστοργον αὐτοῦ ἐνδείκνυται· οὐ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐταίρων δέδοικε.
- 12 334a2 παιδευτικὸς δὲ ὁ λόγος. b (BCE 3 E 4) ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω : ὅτι ἐν τοῖς ἀριστεροῖς μέρεσι
τοῦ ναυστάθμου γέγονεν ἡ μάχη, ὅπου καὶ οἱ Αἴαντες ἐσκήνουν.
- 12 335 A Τευκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα : οὐκ εἰκὴ τὸ νέον· χθὲς γὰρ ἐτρώθη ὑπὸ Ἑκτορος (cf.
- 12 336a Θ 324—9)· νεωστὶ οὖν προῆλθε τῆς σκηνῆς, ὁρῶν τὸν κίνδυνον. b (BCE 3 E 4) T < νέον : > ὅτι
ἀντὶ τοῦ νεωστί.
- 12 336b A im ἀλ λ' οὐ πῶς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν : ἀλλ' οὐκ ἦν αὐτῷ ἐγγύθεν βοήσαντι ἀκουσθῆναι.
- 12 337a b (BCE 3) T ἐντεῦθεν οὖν ἐδέησεν ἀγγέλου. b (BCE 3 E 4) T γεγωνεῖν : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 12 337b1 52 B.) βαρύνει ὡς ἀνύειν, Ἀρίσταρχος δὲ περισπᾷ ὡς "φιλεῖν" (ο 74). καὶ ἔοικε μᾶλλον
περισπώμενον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ· ὡς γὰρ ἐνόεον καὶ ἐφίλεον, οὕτως καὶ ἐγεγώνεον ἔφη·
"ἦμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνεον" (p 161). ἀπαρέμφατόν τε προηνέγκατο τὸ
γεγωνέμεν· "ἦ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε γεγωνέμεν" (Θ 223). προσέθηκα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐπεὶ οἱ
μετ' αὐτὸν καὶ ὡς βαρύτονον αὐτὸ ἔκλιναν καὶ ὡς περισπώμενον. A γεγωνεῖν : πιθανὸν μὲν τὸ
περισπᾶν τὸ < γεγωνεῖν > παρὰ τῷ ποιητῇ. ^[5]
- 12 337b2 διχῶς δὲ εὗρηται, καὶ βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. T βαλλομένων σακέων τε καὶ
< ἵπποκόμων > τρυφαλειῶν / καὶ πυλέων : ἔμφασιν ἔχει ἡ < ὁ > μοιοκαταληξία τῶν λέξεων
καὶ ἡ ἐπέκτασις τοῦ στοιχείου τοῦ πυλέων (340).
- 12 339-40 T {καὶ πυλέων} πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο : ὅτι πᾶσαι ἀντὶ τοῦ ὅλαι· οὐ γὰρ ἦσαν πολλὰ πύλαι, ἀλλὰ
μία.
- 12 340a1 τὸ δὲ ἐπώχατο διὰ τοῦ α καὶ σὺν τῷ ι , οἷον ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. Ζηνόδοτος
"ἐπώχετο". ἐὰν γράφηται "ἐπώχετο", τὸ πρὸ αὐτοῦ "πάσας" γραφέσθω. ἐπώχετο δὲ ἡ αὐτὴ
δηλονότι. A ἐπώχατο : ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, ἐπέκειντο. ^[5]
- 12 340a2 T < πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο : > οὕτως Ἀρίσταρχος πᾶσαι γὰρ ἐπώχατ ο .
- 12 340b A int πάσας γὰρ ἐπώχετο : πᾶσαι κεκλιμέναι ἦσαν παρὰ τὸν ὀχῆα ἀντὶ τοῦ πᾶσα ἡ πύλη.
- 12 340c1 οἱ δὲ, ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι. T ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ὀχεὺς κεκλιμένος ἦν.

- 12 340c2 ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι. b (BCE 3 E 4) αἶψα δ' ἐπ' Αἶαντα <προΐει—Αἶαντα κάλεσσον> : φίλος γὰρ ὡς Σαλαμίνιος.
- 12 342-3 εἶτα ἐπάγει "ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον" (M 344). ἔστι δὲ ἠθικὰ ταῦτα καὶ ἐγγὺς ἀληθείας, ἅπερ ἄκρως ἀπομιμῆται ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Τ αἶψα δ' ἐπ' Αἶαντα προΐει <κήρυκα Θεώτην> : ὅτι οἰκεῖον ὄνομα κήρυκος, ἀπὸ τοῦ ταχύνειν, καὶ ὅτι ὀνοματοθετικὸς ὁ ποιητής.
- 12 342a1 Ζηνόδοτος δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στίχοις (sc. in M 342 et 343) "Αἶαντε" γράφει. Α <Αἶαντα :> Ζηνόδοτος "Αἶαντε".
- 12 342a2 Τ il ἔρχεο, διε Θεῶτα, <θέων Αἶαντα κάλεσσον> : ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν Θεώτην ἀπὸ τοῦ θέειν.
- 12 343a τὸ δὲ ἔρχεο ἐν ἴσῳ τῷ πορεύου. στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ Θεῶτα ἢ συναπτέον, ὡς πολλάκις (e. g. ad Λ 186) εἴρηται. Α Θεῶτα : οἰκεῖον ὄνομα κήρυκος, παρὰ τὸ θεῖν.
- 12 343b Τ <ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος :> ἴν' ὡς περὶ κοινοῦ ἀγωνίσωνται.
- 12 345 Τ il ὧδε γὰρ ἔβρισαν : πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε τοπικῶς· ἐξῆς γὰρ (sc. M 359) γράφει "κεῖσε γὰρ ἔβρισαν". ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως. Α <ὧδε :> ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὃ ἔστι λίαν.
- 12 346a Μ 359) γράφει "κεῖσε γὰρ ἔβρισαν". ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτως. Α <ὧδε :> ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὃ ἔστι λίαν.
- 12 346b Τ il <ζαχρηεῖς :> παρὰ τὸ χρεώ καὶ τὸ ζα, ζαχρεεῖς.
- 12 347 Τ il εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι <— / ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας> : σαφὲς ἐνθάδε γέγονε, πότερον τῶν Αἰάντων ἔλεγε "θέων Αἶαντα κάλεσ <σ> ον" (M 343).
- 12 348-9 Τ εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "εἰ δέ σφιν κάκεῖσε".
- 12 348a οὐκ ἔστι δὲ εἰ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πόλεμός ἐστιν, ἀλλ' εἰ ἐν ἐκείνῳ. Α <καὶ κεῖθι :> ἐκ πλήρους τὸν σύνδεσμον, καὶ κεῖθι ι.
- 12 348b1 Α im γράφεται καὶ "κάκεῖθι".
- 12 348b2 Τ καὶ οἱ Τεῦκρος ἅ μ' ἐ <σ> πέσθω <τόξων ἐϋ εἰδώσ> : ἀθετεῖται· οὐ γὰρ πιθανὸν ὥσπερ ἐξ ἐπιτάγματος παρεῖναι τὸν Τεῦκρον· διὰ παντὸς γὰρ ὑπασπιστὴς Αἴαντος φαίνεται.
- 12 350a Α <καὶ οἱ—εἰδώσ :> καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει.
- 12 350b Α int καὶ οἱ Τεῦκρος <—εἰδώσ> : ἀθετεῖται· εἶπετο γὰρ πάντως διὰ τὴν σκέπην Αἴαντος· εἰ μὴ χωρὶς ὧν οὐκ ἤκουσε τῶν λεγομένων ὁ Τεῦκρος.
- 12 350c Τ βῆ δὲ θέειν <παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων> : ταῦτα καὶ ταχέως προφέρεσθαι δεῖ· ἔφη γὰρ "εἶθαρ δὲ προσηύδα" (M 353).
- 12 352a Τ <παρὰ τεῖχος :> γράφεται "κατὰ τεῖχος".
- 12 352b Α im μίνυνθά περ ἀντιάσητον : μίνυνθα δεξιότητος ἀγγέλου σημεῖον· προσάγεται γὰρ φάσκων ἐπ' ὀλίγον ἔσεσθαι τὴν βοήθειαν.
- 12 356 b (BCE 3 E 4) Τ ὧδε γὰρ ἔβρισαν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κεῖσε γὰρ ἔβρισαν", οὐχ ὑγιῶς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον· δεῖ γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ.
- 12 359a1 δεῖ δὲ γράφειν ὧδε· τὸ γὰρ λεγόμενόν ἐστιν 'οὕτως ἐπεβάρησαν ὥστε χρεῖαν ἔχειν ἡμᾶς συμμαχίας'. Α Ζηνόδοτος "κεῖσε γὰρ <ἔβρισαν>" γράφει.
- 12 359a2 Τ il <ζαχρηεῖς :> περισπαστέον ὡς εὐγενεῖς.
- 12 360 Α im καὶ οἱ Τεῦκρος <—εἰδώσ> : ἀθετεῖται ὁ στίχος καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος λεγόμενος διὰ τὰ αὐτά.
- 12 363 Α αὐτίκ' Ὀϊλιάδην : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "αὐτίκ' ἄρ' Ἰλιάδην".
- 12 365

- Ὀϊλιάδην δὲ διὰ παντὸς Ὅμηρος λέγει. καὶ ὅτι λείπει ἢ πρὸς. A {αῖαν} σφῶϊ {μέν}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "σφῶε".
- 12 366a τοῦτο δὲ ἐστὶν αὐτοῦς, ὅπερ οὐχ ἀρμόζει. τὸ δὲ σφῶϊ ὑμεῖς. A σὺν καὶ ὁ κρατερός Λυκομήδης : θαυμαστῶς ἐφ' ἑτέραν μάχην ἀπιῶν καὶ τῶν ἐνθάδε προνοεῖ b (BCE 3 E 4) T ὡς γενναῖος καὶ πολεμόπειρος.
- 12 366b b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ κρατερός πρὸς κολακείαν τοῦ Λυκομήδους εἶπεν. T Δαναοὺς ὀτρύνετον : οὐ γὰρ εὖσχημον τοῖς ἡγεμόσι καὶ ὁμοτίμοις ἐντέλλεσθαι.
- 12 367 b (BCE 3 E 4) T αὐτὰρ ἐγὼ κεῖ ς ' εἶμι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κεῖθι".
- 12 368 τοῦτο δὲ σημαίνει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. τὸ δὲ κεῖσε εἰς ἐκείνον τὸν τόπον πορεύσομαι, ὅπερ νῦν ἀρμόζει. A αῖψα δ ' ἐλεύσομαι <αὔτισ> : μέμνηται τοῦ "μίνυνθά περ" (M 356).
- 12 369 T < καὶ οἱ Τεῦκρος ἅ μ ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος :> εἴρηται ὅτι †διεσκεύασται.
- 12 371a A im κασίγνητος καὶ ὄπατρος : οὐ νόθος οὖν καθ' Ὅμηρον ὁ Τεῦκρος· καὶ γὰρ "ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον" (Λ 257).
- 12 371b φησὶ δὲ "ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν" (O 439). οὐκ ἄρχει δὲ ὡς μικρότερος. ἀθετεῖται οὖν τὸ "καὶ σε νόθον περ ἐόντα" (Θ 284). T < τοῖς δ ' ἅμα> Πανδίων <Τεύκρου> φέρε <καμπύλα> τόξα : ἀθετεῖται· διὰ τί γὰρ μὴ ἑαυτῷ βαστάζει; τινὲς δὲ τόξα τὰ βέλη.
- 12 372 T τείχεος ἐντὸς ἰόντες , <ἐπειγομένοισι δ ' ἵκοντο , / οἱ δ ' ἐ π ' ἐπάλξεις βαῖνον> : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἰόντες (374) καὶ ἵκοντο (374).
- 12 374-5 περισεύει δὲ ὁ ἐξῆς σύνδεσμος ὁ οἱ δ ' ἐ π ' ἐπάλξεις βαῖνον (375). A οἱ δ ' ἐ π ' ἐπάλξεις βαῖνον : ὅτι, εἰ μὴ νοήσωμεν "κρόσσας" (M 258) τὰς κλίμακας, πῶς ἂν ἄλλως δύναι <ν> το ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ τεῖχος· A < πρῶτος :> πρῶτος τοῦ Τεύκρου.
- 12 378 T il Σαρπηδόντος {ἐταῖρον}: τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὡς Χαλκῶδοντος· οὐ γὰρ δύναται ἔτι φυλάσσεσθαι ὁ τόνος τῆς "Σαρπηδόνοσ" (Π 327 al).
- 12 379a1) γενικῆς διὰ τὸ μηδέποτε τὰ εἰς ὧν ὀνόματα ὀξύτονα ἐπιδέχεσθαι τὴν διὰ τοῦ τ κλίσιν· ἔνθεν γὰρ καὶ τὸ "ἐκῶν" (Γ 66 al.) μετοχή. A ὡς Χαλκῶδοντος. ^[5]
- 12 379a2 T il < κεῖτο μέγας πα ρ ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ρέα : ὑπέρτατος> ὑπερμεγέθης.
- 12 381a1 b (BCE 3 E 4) ἔστι δὲ ὁ στίχος ὅλος δακτυλικός. b (BCE 3) ὅλος δακτυλικός.
- 12 381a2 T il χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους "χείρεσ <σ> ' ἀμφοτέρῃσ".
- 12 382a1 ἐν δὲ ταῖς κοινοτέραις χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ {ἔχοι ἀνὴρ}, ὅπερ ἐκλύει τὴν ἰσχὺν τοῦ Αἴαντος. A "χείρεσ <σ> ' ἀμφοτέρῃσ" {ἔχοι}.
- 12 382a2 A im χεῖρε ς ' ἀμφοτέρῃς : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 12 382a3 ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς "χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ". T χεῖρε ς ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι : "χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ ἔχοι".
- 12 382b ἢ ὑπέλυσεν; ἀλλ' οὐκ εἶπε 'βάλοι', ἀλλ' ἔχο ι . T < χεῖρε ς ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ οὐδὲ μά λ ' ἡβῶν :> ἄκρως τὸ ἔχοι· οὐ γὰρ ἔφη 'βάλοι' καίτοι ἐγχωροῦντος τοῦ μέτρου.
- 12 382c ἔστιν οὖν ἐπίτασις· ὃν οὐδὲ κατέχειν ἀμφοτέραις ἐδύνατό τις, τοῦτον ῥηϊδίως τῇ ἐτέρᾳ ἡφίει ὁ Αἴας. καὶ τὸ οὐδὲ μά λ ' ἡβῶν πρὸς ἐπίτασιν πλείονα ἐγκείται. b (BCE 3 E 4) T < ὁ δ ' ἅ ρ ' ὑπόθεν ἔμβα λ ' ἀείρας :> ἐν ἄλλῳ "ὁ δέ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶοσ" (= M 449). ^[5]
- 12 383a A im ὁ δ ' ἅ ρ ' ὑπόθεν <ἔμβα λ ' ἀείρας> : οὐ δοκεῖ μοι νῦν λέγειν ὅτι ἀπὸ ὕψους βάλλει ἐν τῷ τείχει ὢν, ἀλλὰ T μετεωρίσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ βιαιοτέραν γενέσθαι τὴν πληγὴν.
- 12 383b b (BCE 3 E 4) T < σὺν δ ' ὅστ ε ' ἄραξε /> πάν τ ' ἄμυδις <κεφαλήσ> : ἐμφαντικῶς ἅμα τῇ κυνῇ (cf.
- 12 384-5

384) συνέθλασε πάντα τὰ ὀσᾶ. Τ ἀρνευτῆρι : κυβιστῆρι, παρὰ τοὺς ἄρνας· οὗτοι γὰρ κυβιστῶσιν ὥσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες.

- 12 385 τινὲς δὲ τῷ δελφῖνι· οἱ γὰρ ἄρσενες ἐπὶ κεφαλὴν ἵενται, ὅταν γαλήνη γένηται. ΑΤ κάππε ς ' ἄ φ ' ὑψηλοῦ πύργου : ὡς ἤδη ἐπιβεβηκώς.
- 12 386a1 οἱ δὲ τοῦ ἀναχώματος. Τ ἤδη γὰρ ἐπιβεβηκότες ἦσαν τῷ τείχει.
- 12 386a2 b (BCE 3 E 4) < ἄ φ ' ὑψηλοῦ : > γράφεται "ἀπ' εὐεργέος".
- 12 386b Α im < λίπε δ ' ὀστέα θυμός : > ὀστέα {δὲ} ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα· οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἀναισθήτοις ἡ ψυχὴ.
- 12 386c1 b (BCE 3 E 4) λίπε δ ' ὀστέα θυμός : ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα.
- 12 386c2 Τ λίπε δ ' ὀστέα θυμός : δοκεῖ αὐτῷ καὶ τοῖς ὀστοῖς τὸ ψυχικὸν παρεσπάρθαι, ὡς καὶ Ποσειδωνίῳ ἐν τρίτῳ Περὶ ψυχῆς (fr.
- 12 386d 28 a E.—K.). ὁ μὲν γὰρ Πλάτων (cf. Tim. 73 b 3) καὶ τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς ἐν ταῖς τοῦ ὀστοῦ ρίζαις φησὶν εἶναι. Τ Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον <—παῦσε δὲ χάρμησ > : πολὺ ὤνησαν ἐλθόντες βοηθοὶ Αἴας καὶ Τεῦκρος· τὰ γὰρ ἄκρα τῆς Σαρπηδόνης στρατιᾶς παρείλοντο.
- 12 387-9 b (BCE 3 E 4) Τ ἰῶ ἐπεσσύμενον <βάλε τείχεος ὑψηλοῖο > : οὐ πάντως διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἰῶ· καὶ συνάπτηται γὰρ ὁ στίχος, δύναται ὑπερβατὸν νοεῖσθαι, ἰῶ βάλεν ἐπεσσύμενον τείχεος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ τεῖχος.
- 12 388 Α ἧ ῥ ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα , <παῦσε δὲ χάρμησ > : ἀρίστου τοξότου τὸ τὰ μὴ σκεπασθέντα βαλεῖν, ὡς Ἀλέξανδρος (cf.
- 12 389a1 Λ 376—8). τὸ δὲ ἐξῆς "ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε" (M 388) βραχίον α . τὸ δὲ χάρμης ἐξ ἀντιφράσεως. Τ ἀρίστου γὰρ τοξότου τὸ ἐσκεμμένως βάλλειν καὶ τὰ καίρια τηρεῖν.
- 12 389a2 b (BCE 3 E 4) ἧ ῥ ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα : καθ' ὃ μέρος ἐθεάσατο αὐτοῦ τὸν βραχίονα γεγυμνωμένον. Α ἄψ δ ' ἀπὸ τείχεος <ἄλτο > : προσηρικῶς τῷ τείχει ὁ Γλαῦκος πάλιν ἀναχωρεῖ.
- 12 390 b (BCE 3 E 4) Τ ἴνα μὴ τις Ἀχαιῶν <—ἐπέεσσι > : ὅπως μὴ θράσους αἴτιος εἴη τοῖς πολεμίοις.
- 12 390-1a1 Τ ἴνα μὴ τοῖς ἐτέροις Τρωσὶν αἴτιος γένηται δειλίας, b (BCE 3 E 4) καυχήσεως δὲ τοῖς Ἀχαιοῖς.
- 12 390-1a2 b (BE 3 E 4) {βλήμενον} ἀθρήσειε : ψιλωτέον· πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ ψιλοῦται, ἴθρις Ὀθρυς, "ἄχρισ" (Δ 522 al.
- 12 391a1), "ἀφρόσ" (Υ 168), "ὄφρα" (Α 82 al.), ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. πρόδηλον δὲ καὶ τῆς συναλιφῆς ὅτι ψιλοῦται, "ἡ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύνατο" (τ 478). Α τὸ δὲ ἀθρήσειε ψιλωτέον· πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ ψιλοῦται, σεσημειωμένου τοῦ ἄθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. ^[5]
- 12 391a2 Τ < Σαρπηδοντι δ ' > ἄχος γένετο· ἐδηλώθη ἡ διάθεσις τοῦ φίλου· διὰ γὰρ τὴν περίστασιν οὐκ ἐξάγειν, οὐ παραμυθεῖσθαι ἐδύνατο.
- 12 392 b (BCE 3 E 4) Τ αὐτί κ ' ἐπεὶ τ ' ἐνόησεν , <ὅμως δ ' οὐ λήθετο χάρμησ > : τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἐπεὶ ἐνόησεν , παρέλκοντος τοῦ τέ· Α b (BCE 3 E 4) Τ διὸ τὴν πει συλλαβὴν ὀξυτονητέον.
- 12 393a τοῦ δὲ ὅμως τὴν προτέραν ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ σύνδεσμος. προεῖρηται δὲ τὸ αἴτιον. Α ὍΜΩΣ {δ' οὐ λήθετο}· ὁμοίως τῷ πρώτῳ (cf.
- 12 393b M 379—86) ἦν· ἡ "ὅμωσ", ὡς ἔχει τὸ "ἔνθα χ' ὅμως προσέφη" (λ 565). Τ ἀλ λ ' ὅ γε Θεστορίδην Ἀλκμάονα : ὅτι οὐ Κάλχαντος ἀδελφὸς Ἀλκμάων, ἀλλ' ὁμώνυμος, ἐπεὶ προσέθηκεν ἄν τι εἰς διάγνωσιν.
- 12 394a Α ἀλ λ ' ὅ γε Θεστορίδην <Ἀλκμάονα > : ἄδηλον, εἰ Κάλχαντός ἐστιν ἀδελφός.

- 12 394b εἰ δὲ ἦν, καὶν διεσάφησεν ὁ ποιητής. T < δουρὶ τυχήσας /> νύξε : ἄδηλον ποῦ.
- 12 394-5 ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, ὡς ὑπερκύπτοντα κατὰ τὸ γένειον αὐτὸν ἔβαλεν. T ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος : δῆλον ὅτι πλησίον ὦν καὶ τρῶσαι ἐκ χειρὸς δυνάμενος ὡς ἂν ἤδη ἐπιβεβηκὼς τῷ τείχει.
- 12 395 b (BCE 3 E 4) T εἰ δὲ μὴ κατὰ τὸ ῥητὸν λέγει, πῶς προσήεσαν, οὐ θαῦμα· εἶπε γὰρ ἤδη "κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον" (M 258)· ἄλλως γὰρ ἀναβαίνειν ἀδύνατον. T ἔπαλξιν ἐλὼν <χερσὶ στιβαρῆσιν ἔλχ', ἢ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές> : καθέλκει τὴν ἔπαλξιν πρὸς τὸ εἰσπηδῆσαι, σαθρὰ δὲ οὖσα κατηνέχθη. ^[5]
- 12 397-8 τινὲς δὲ φασὶ κάτωθεν λαβεῖν τὴν ἔπαλξιν. ἔστι γὰρ ταπεινὸν τὸ τεῖχος. b (BCE 3 E 4) T ἢ δ' ἔσπετο <πᾶσα διαμπερές> : ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, ἵνα δηλώσῃ ὅτι ὥσπερ ἐπιταχθεῖσα ἠκολούθησεν.
- 12 398 τὸ δὲ διαμπερές διηνεκῶς, δι' ὅλου. T < αὐτὰρ ὑπερθε /> τεῖχος ἐγυμνώθη : ἔμφασις μεγέθους λίθου.
- 12 398-9 τὸ δὲ ἐγυμνώθη (399) ἀπεκοσμήθη. T τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος : πιθανῶς ὡς ἀρίστου ἄμφω στοχάζονται.
- 12 400a T {τὸν δ' αἴας} καὶ Τεῦκρος : ὑπὸ τὴν ἔπαλξιν σκέπεται Τεῦκρος.
- 12 400b T < ὁ μὲν ἰῶ : > ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν.
- 12 400c A int < βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινόν : > ὅτι διὰ τελαμώνων ἀνήπτοντο αἱ ἀσπίδες.
- 12 401 A int < ἀμφιβρότης : > τινὲς βροτὸν <περι> ἐχούσης.
- 12 402 T il ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνεν </ —δαμείη> : ἄκρως κάνταῦθα τῇ προσθήκῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Τεύκρου ἰάσατο.
- 12 402-3 καὶ τοῖς βάλλουσι χαρίζετα ι, καὶ Πατρόκλῳ σφάζει αὐτόν (c f . Π 480— 1) . b (BCE 3 E 4) T ἢ δὲ διαπρό : οὕτως "οὐδὲ διαπρό" αἱ Ἀριστάρχου.
- 12 404a1 ἢ δὲ κοινὴ ἢ δὲ διαπρ ὁ . A οὕτως ἢ γραφὴ.
- 12 404a2 T il < μεμαῶτα : > μετὰ προθυμίας ἐφαλλόμενον.
- 12 405 b (BCE 3 E 4) T il χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν <ἐπάλξις> : ἐν τῇ ἀναβάσει δηλονότι.
- 12 406a1 T κατὰ τὴν ἀνάβασιν δηλονότι τὴν εἰς τὸ τεῖχος ἐκωλύθη.
- 12 406a2 b (BCE 3) {χάζετ' ἐπεὶ οἱ θυμὸς} ἐέλετο : οὕτως διὰ τοῦ π ἐέλετο αἱ Ἀριστάρχου, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ δ "ἐέλδετο".
- 12 407a1 A γράφεται καὶ "ἐέλδετο", καὶ μᾶλλον.
- 12 407a2 T il ἀργαλέον δέ μοι <—> ῥηξαμένῳ <θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον> : ἀργαλέον καὶ ῥῆξαι καὶ ὁδοποιῆσαι.
- 12 410-1 T < ἐφομαρτεῖτο ν : > Ἀρίσταρχος "ἐφαμαρτεῖτε", ἄλλοι δὲ ἐφομαρτεῖτο ν , ἄλλοι δὲ "ἐφομαρτεῖτε".
- 12 412a1 A im καὶ "ἐφομαρτεῖτε" καὶ "ἐφαμαρτεῖτε".
- 12 412a2 οὕτως Ἀρίσταρχος. T il ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν : ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἅμα τῷ δέει καὶ αἰδῶ παραλαμβάνει· οὐ γὰρ ὡς τυράννοις ἐξ ἐπιτάγματος ὑπακούουσιν οἱ Ἕλληνες.
- 12 413 b (BCE 3 E 4) T < ἐπέβρισαν : > μετὰ βάρους ὥρμησαν.
- 12 414 T il μέγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον : ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι, μέγα ἤδη αὐτοῖς ἐνεδείκνυτο τῆς μάχης ἔργον, οὐ κατὰ διάνοιαν.
- 12 416a

- A μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον : ἀνεφαίνετο αὐτοῖς μέγα ἔργον, οἷον ἡ μάχη μείζων καὶ δεινότερα καθίστατο.
- 12 416b b (BCE 3 E 4) T οὔτε γὰρ <ἴφθιμοι> Λύκιοι <—πέλασθεν> : ἀντίθεσις τὸ σχῆμα· ἀκριβῶς γὰρ ἴσα πρὸς ἴσα ἀντιτίθησιν.
- 12 417–20 b (BCE 3 E 4) T < πέλασθεν : > οὕτως πέλασθεν Ἰακῶς.
- 12 420 A im ἀλ λ ' ὥσ τ ' ἀμ φ ' οὔροισι <δ ὕ ' ἀνέρε δηριάασθον> : περὶ ὀρίων ἀμιλλῶνται· οὐδὲν γὰρ τούτου σχετικώτερον δοκεῖ τοῖς κτήτορσι εἶναι.
- 12 421 b (BCE 3 E 4) T < μέτ ρ ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνω ἐν ἀρούρη : > μέτρα τὰς ἀκαΐνας, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ οὗτοι τὰ δόρατα.
- 12 422 T ἐπιξύνω δὲ κοινούς ὄρους ἔχούση. b (BCE 3 E 4) T < ὀλίγω ἐνὶ χώρῳ : > Ζηνόδοτος "ὀλίγη ἐνὶ χώρῳ".
- 12 423a A im T ὀλίγω ἐνὶ χώρῳ : εἰς ἐπίτασιν· οἱ γὰρ πλείονα κεκτημένοι ἴσως καταφρονοῦσιν.
- 12 423b T < ὡς ἄρα τοῦς> διέεργον ἐπάλξεις : τὰ γὰρ ὄρια <ἔ> θεσαν διὰ λίθων· "ἔμ <μ> εναὶ οὔρον ἀρούρησ" (Θ 405).
- 12 424 T ἀσπίδας εὐκύκλους <λαιοσῆϊά τε πτερόεντα> : πρὸς τὸ λαιοσῆϊ α , ὅτι οἱ μὲν κατὰ ἀντιπαράθεσιν τῶν εὐκύκλων παραμῆκεις τὰ λαιοσῆϊ α , οἱ δὲ ἐλαφρά, ἔνιοι δὲ δασέα ἐξ ἀδεψήτων βυρσῶν.
- 12 426a A λαιοσῆϊα : ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν.
- 12 426b1 ἡ τῇ λαιᾷ παλλόμενα Ἀμαζονικά. T τὰ καὶ τῇ λαιᾷ πάλλεσθαι δυνάμενα ἀσπίδια.
- 12 426b2 b (BCE 3 E 4) {ἡμὲν} ὅτῳ {στρεφθέντι}· Ζηνόδοτος "ὅτεω", καὶ ἐμφαίνει Ὀμηρικὸν χαρακτήρα· καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησι "τῷ ὅτεω τε πατήρ κέλεται" (β 114).
- 12 428a1 A Ζηνόδοτος δὲ "ὅτεω". καὶ ἔστιν Ὀμηρικόν.
- 12 428a2 T {ὅτῳ} στρεφθέντι : οὐκ ἐπὶ φυγὴν, ἀλλὰ δι' ἄλλο τι.
- 12 428b T πάντη δὴ πύργοι <καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν / ἐρράδα τ ' ἀμφοτέρωθεν> : συνελὼν τὸν περὶ πάντων λόγον ἠῤῥησε τὴν ἔμφασιν καὶ ἐναργῶς τὸ τεῖχος ἡμαγμένον δείκνυσιν.
- 12 430–1 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐρράδατο T ἀπὸ τοῦ ράζω. A int T πάντη δὴ {πύργοι}· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸν δὴ σύνδεσμον παρέλαβεν.
- 12 430 Τυραννίων (fr. 27 P.) δὲ ἐκδέχεται τὸ ἧ ἐπίρρημα τοπικόν, ἵνα δύο μέρη λόγου ὑπάρχη, δέ καὶ ἧ, καὶ προστίθῃσι τὸ ι καὶ δασύνει ὁμοίως τῷ "ἧ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης" (N 53). οὐκ ἀναγκαῖον δέ· ἦδη γὰρ πρόκειται τὸ πάντη τοπικόν. A ἀλ λ ' ἔχον ὥς τε τάλαντα <—μισθὸν ἄρῃται> : πάλιν τὸ ἰσοπαλὲς τῶν μαχομένων παρέβαλε ζυγῶ· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀκριβὲς πρὸς ἰσότητα. ^[5]
- 12 433–5 καὶ ἡ ταλαντεύουσα οὐκ ἔστι δέσποινα οἰκίας (ταύτην γὰρ οὐ λυπεῖ πολλάκις τὸ παρὰ βραχὺ ἶσον), ἀλλ' οὐδὲ θεραπαινίς (οὐ γὰρ αὗται ζητοῦσι τὸ ἀκριβὲς εἰς τοσοῦτον, ἅτε δὴ ὑπὸ τοῦ δεσπότης τρεφόμεναι b [BCE 3 E 4] T καὶ οὐκ ἐν τῷ διαμαρτεῖν περὶ τὸν σταθμὸν κινδυνεύουσαι περὶ τροφήν), T χερνήτης (433) δέ, ἡ χειρὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζουσα, ἵνα παισὶν ἀεικέα (435) φησὶν. τὸ δὲ ἀληθές (435) ταῖς ἀληθείαις χερνήτης. b (BCE 3 E 4) T τάλαντον (cf. 433) δὲ παρὰ τὸ ταλὸν καὶ ὑπομενητικὸν τοῦ βάρους. A int T χερνήτης : ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων— ἄλλοις ἐργαζομένη. ^[10]
- 12 433 A εἴριον ἀμφὶς <ἀνέλκει : ἀμφίς , > οὐ δύναται ὥδε στιγμὴ· οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεακαὶδέκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν δέχεται.
- 12 434a1

- τὸ δὲ ἀμφὶς ἀνέλκει ἐκατέρωθεν, μήποτε ἴ παραδοῦσα† ἀποστερηθῇ τῆς τιμῆς τοῦ μισθοῦ ὀλίγον. Τ < ἀμφὶς ἀνέλκει : > ἐκατέρωθεν, μή ποτε παριδοῦσα ἀποστερηθῇ ὀλίγου μισθοῦ τιμῆς.
- 12 434a2 οὐ δύναται δὲ εἰς τὸ ἀμφὶς εἶναι στιγμή· οὐδέποτε γὰρ ὁ ἐννεακαίδεκατος χρόνος τοῦ ἔπους διαστολὴν δέχεται. b (BCE 3 E 4) ἀμφὶς ἀνέλκει / ἰσάζουσα : τάχα τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀμφὶς ἰσάζουσα, ἀμφοτέρωθεν ἰσοῦσα· οἱ γὰρ ἰστάντες ἐκατέρωθεν ἀφορῶσιν.
- 12 434-5 Α ἀεικέα : οὕτως μετὰ τοῦ ν "ἀνεικέα", ἔξω νείκους, τὸ ἴσον αὐτοῖς ἀπονέμουσα.
- 12 435a1 ἄμεινον δέ, φησὶν, ἀεικέα, τὸν εὐτελεῖ. ἐν δὲ τῷ Πρὸς τὸ Ξένωνος παράδοξον προφέρεται "ἀμεμφέα {μισθόν}" . Α ἐν τισι μετὰ τοῦ ν "ἀνεικέα", ἔξω νείκους.
- 12 435a2 Α int < πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς > κῦδος ὑπέρτερον < Ἑκτορι δῶκε > : ὑπέρτερον τῶν Ἑλλήνων, ἢ ὃ οὐκ εἶχε πρῶην.
- 12 437 b (BCE 3 E 4) Τ ἀεὶ δὲ Δ < ι > ἰ ἀναφέρει πᾶν εὐτύχημα Ἑκτορος. Τ Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος < ἐσῆλατο τεῖχος Ἀχαιῶν > : καὶ πῶς φησι "κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος" (Π 558); ἢ ἴσως ἐκάτερος τῆς ἰδίας τάξεως πρῶτος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε τὸ "ἐσῆλατο" (Π 558).
- 12 438 Τ ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, < Τρώεσσι γεγωνῶς > : ὅτι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦτο φησιν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἑκτορος· διὸ καὶ ἐπήνεγκεν "ὥς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον" (Μ 442).
- 12 439a1 Α Ἀρίσταρχος ἐπὶ Διὸς φησι.
- 12 439a2 Τ il καὶ νηυσὶν ἐνίετε < θεσπιδαῖς > πῦρ : πρίν ἴ παρελθῇ τὸ τεῖχος, βαρβαρικῶς ἀλαζονεύεται περὶ τῶν νεῶν b (BCE 3 E 4) Τ ὥστε φοβῆσαι τοὺς Ἑλλήνας.
- 12 441 b (BCE 3 E 4) οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον : ὅτι διὰ τούτου εὐκρινὲς γίνεται τὸ τῆς προκειμένης ἀμφιβολίας· οὐ γὰρ δὴ ἄλλως ἐδύναντο πάντες ἀκούειν, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐπεφώνησεν.
- 12 442a Α οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον : οὐ παρ' ἐτέρων.
- 12 442b ἢ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὡσὶ καὶ προθύμοις. b (BCE 3) Τ κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρα τ' ἔχοντες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κροσσάων ἐπέβαινον, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυον αὐδὴν".
- 12 444 Α < Ἑκτωρ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρεν, > ὃς ῥα πυλάων / εἰστήκει πρόσθεν < — >, αὐτὰρ ὕπερθεν / ὀξὺς ἔην : ὕπερθεν τὸ εἰς ἀέρα νεῦον πρὸς τὸ εὐσύλληπτος εἶναι καὶ ὡς πέλεκυς δημιουργηθεὶς πρὸς τὰ ταχὺ σχίσαι τὰς πύλας.
- 12 445-7a1 Τ τῷ δὲ ἀρπάξας (445) τὸ σύντομον καὶ ἰσχυρὸν ἐδήλωσεν. b (BCE 3 E 4) Τ τῷ εἰς ἀέρα νεύοντι μέρει. ^[5]
- 12 445-7a2 τοῦτο δὲ διὰ τὸ εἶναι εὐσύλληπτον, καὶ ἵνα ῥαδίως τῇ ὀξύτητι τὰς πύλας διασχίσῃ ὡς πέλεκυς. b (BCE 3 E 4) < εἰστήκει : > Ἀρίσταρχος "ἐστήκει" χωρὶς τοῦ ι.
- 12 446 Α int εἰστήκει πρόσθε, < πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν / ὀξὺς ἔην > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ πρόσθε (446), συναφὴν δὲ θετέον ὑπ' ἀμφοτέρας τὰς λέξεις· ἐν γὰρ τὸ σηματινόμενον, κατὰ τὸ ἔσχατον παχύς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀξὺς.
- 12 446-7a1 Α πρυμνὸς παχύς : ἐν ἐκ τῶν δύο· διὸ συνα{λι}φὴ τίθεται.
- 12 446-7a2 Τ ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος : διὰ τὸν Δία.
- 12 449a ἐπὶ δὲ Αἴαντος "χειρὶ γε τῇ ἐτέρῃ" (Μ 382). Τ ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε < καὶ οἶος > : διττὴ ἢ ἐπίτασις, καὶ τῶν δύο μὴ κινούντων τὸν λίθον (cf.
- 12 449b Μ 447—8) καὶ τοῦ ἐνὸς πάλλοντος ἐλαφρῶς. b (BCE 3 E 4) Τ τὸν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε < Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω > : ὅτι ἐκλύει τὴν τοῦ βαστάζοντος δύναμιν.
- 12 450 καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. Α < φέρει : > οὕτως διὰ τοῦ ε φέρε ι.
- 12 451a1

- A int {φέρει πόκον ἄρσενος;} "†φέρην†", οὐ φέρε ι .
- 12 451a2 T ἄρσενος οἶός : ὅτι †τραχυτέρα† ἢ ὅτι †ρύπωδεστέρα† ἐμφερής τε τῇ τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι τοῦ λίθου ἐστίν.
- 12 451b1 μέγας δὲ ὁ τοῦ ἄρσενος πόκος. AT θέλει οὖν μέγαν παραστήσαι τὸν λίθον. T ὅτι τραχύτερος ἢ ὅτι ῥύπωδέστερος ἢ ὅτι μέγας ὁ τοῦ ἄρσενος πόκος ἢ ὅτι ἐμφερής τῷ χρώματι καὶ τῇ τραχύτητι τοῦ λίθου ἐστίν.
- 12 451b2 θέλει δὲ παραστήσαι τὸ τοῦ λίθου μέγεθος. b (BCE 3 E 4) < στιβαρῶς : > πυκνῶς καὶ ἰσχυρῶς.
- 12 454 T il < δικλίδας ὑψηλάς · δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες : > ὀχῆας δέ τινες τὰ κάτω κλεῖθρα, δικλίδας δὲ δις κλειομένας δυσὶ κλεισίν.
- 12 455 T < δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες / > εἶχον ἐπημοιβοί , < μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει > : ὅτι δύο φησὶ μοχλοὺς εἶναι ἐπὶ τῆς πύλης, ἐξ ἐκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἐπικλειομένους διὰ τὴν συμβολὴν μιᾶς κλειδὶ.
- 12 455-6 A ἐπημοιβοί : εἰς μέσον συνάπτοντες οἱ δέ, εἷς ἐφ' ἕνα, μία δὲ ἐπ' αὐτῶν κλεῖς ἡρμοστο.
- 12 456 A b (BCE 3 E 4) T < στῆ δὲ μά λ' ἐγγὺς ἰών : > ἐν ἄλλῳ "στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών".
- 12 457 A im εὖ διαβάς : συνεργεῖ γὰρ ἡ διάβασις πρὸς βιαιοτέραν τοῦ βαλλομένου φοράν.
- 12 458a b (BCE 3 E 4) T {εὖ διαβάς,} ἵνα μή οἱ ἀφανρότερον βέλος εἶη : ὅτι πᾶν τὸ βαλλόμενον βέλος λέγει καὶ νῦν τὸν λίθον.
- 12 458b καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἡρμήνευκεν. A θαιρούς : τὸν ἄνω καὶ κάτω στρόφιγγα θαιρούς φησι διὰ τὸ δι' αὐτῶν θεῖν τὰς πύλας.
- 12 459 A b (BCE 3 E 4) T σανίδες δὲ διέτμαγεν < — / ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας > : πανταχόθεν ἐκίνησε τὴν ἐνέργειαν, ἐκ τοῦ βαλόντος, ἐκ τῶν διαρριπτομένων σανίδων, ἐκ τοῦ εἰσπηδῶντος καὶ φοβερὸν βλέποντος, ἐκ τῆς τῶν ὄπλων λαμπηδόνης, ἐκ τῶν κατεχομένων δοράτων, ἐκ τῶν ὑπερβαίνοντων τὸ τεῖχος, καθ' ὃ μέρος ἔρρηξε Σαρπηδῶν, ἐκ τῶν εἰστρεχόντων εἰς τὰς πύλας, καθ' ὃ μέρος ἔρρηξεν αὐτὰς ὁ Ἑκτωρ. ^[5]
- 12 461-70 b (BCE 3 E 4) T λαός ὑπὸ ῥιπῆς : προπερισπαστέον ὡς "κληῖρος" (Γ 325 al.
- 12 462a)· ἀπὸ γὰρ εὐθείας πέπτωκε δισυλλάβου κατὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ χρῆσιν. καὶ ὥφειλε τρισυλλαβεῖν ἡ γενικὴ, συναλιφὴν δὲ λαβοῦσα βαρύνεται. τὴν δὲ πρόθεσιν Τυραννίων (fr. 28 P.) ἀναστρέφει, ἵνα τὸ ἐξῆς ὑπάρχ < η > ὑπὸ λίθου ῥιπῆς. οὐκ ἀναγκαῖον δέ· τί γὰρ κωλύει φυλάσσεσθαι τὸν τόνον τῆς προθέσεως καὶ εἶναι ὑπὸ ῥιπῆς λίθου; Α ὁ δ' ἄ ρ ' ἔσθορε : οὐδέν τι τῶν ἔνδον δεινῶν ὑπολογισάμενος. ^[5]
- 12 462b πάντα οὖν τοῦ θράσους σημαντικὰ καὶ τὰ ἐξῆς ὀνόματα. b (BCE 3 E 4) T νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος : ὅτι τὰ φοβερὰ νυκτὶ ὁμοιοῦ.
- 12 463a πρὸς τὸ "ὁ δ' ἦ'ε νυκτὶ ἐοικώς (Α 47), ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "νυκτὶ ἐλυσθείς". Α < νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος : > νυκτὶ τὰ φοβερὰ ὁμοιοῦσιν.
- 12 463b ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων τὸν εὐεκτὸν "ἡμερον" (ο 162)· b (BCE 3 E 4) T il παρὰ γὰρ τὸ ἡμέρα ἡμερος. b (BCE 3 E 4) νυκτὶ θοῇ : ἥτοι ταχέως—κοιμωμένων ἡμῶν. Α im ὑπώπια : ἀπὸ μέρους ὅλον δηλοῖ.
- 12 463c b (BCE 3) T λάμπε δὲ χαλκῷ < / — > δοιὰ δὲ < χερσί / > δοῦ ρ ' ἔχεν : ὥσπερ ἐπὶ γραφῆς δείκνυσιν, ὅποῖος ἦν ὁ Ἑκτωρ εἰσδραμὼν εἰς τὸ τεῖχος.
- 12 463-5 b (BCE 3 E 4) T < οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας : > Ἀρίσταρχος "οὐ κέν τις μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας".
- 12 465

A im οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι <ἀντιβολήσας /> νόσφι θεῶν : ἅμα μὲν ἐπαίρει τὰ τοῦ Ἑκτορος, ἅμα δὲ καὶ τεχνικῶς ὑπὲρ Ἑλλήνων ἀπολογεῖται, μὴ δυνηθέντων ἀντισχεῖν πρὸς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ Ἑκτορος.

12 465-6 b (BCE 3 E 4) T τείχος ὑπερβαίνειν : ὅτι καθ' ὃ μέρος ὠδοποίησαν οἱ Λύκιοι, οὐ καθ' ὅλον.

12 468a A < τοί : > ἀντὶ τοῦ οὗτοι.

12 468b T il < ὀτρύνοντι : > οὕτως διὰ τοῦ ο ὀτρύνοντ ι .

12 468c A im < ὑπέρβασαν : > οὕτως συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ ὑπερέβησαν.

12 469 A im < ποιητάς : > εὖ πεποιημένας.

12 470a T il ἐσέχυντο : ἐμφαντικῶς τῷ ὀνόματι· διὰ στενῆς γὰρ γινομένης τῆς εἰσόδου καὶ ὥστιζομένων τῶν εἰσιόντων ἢ τῶν ἤδη εἰσεληλυθόντων b (BCE 3 E 4) T ἔπειτα καὶ ἔπειτα φορὰ ὁμοία φαίνεται τοῖς ἀπὸ βραχέος εἰς μείζονα χεομένοις ὕγροϊς.

12 470b T {ποιητὰς ἐσέχυντο} πύλας· <Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν > : ὅτι μία πύλη, πληθυντικῶς δὲ εἴρηται.

12 470c καὶ ὅτι ἔφευγον ὥς ἐπὶ τὰς ναῦς. διὰ ταύτης δὲ εἰσέρχονται τῆς πύλης, δι' ἧς ὁ Ἑκτωρ. A ὄμαδος δ' ἀλίαςτος : τὸ μὲν ὄμαδος δασυντέον· ἔχει γὰρ τὸ ὁμοῦ ἐγκείμενον.

12 471a τὸ δὲ ἀλίαςτος ψιλωτέον· ἔστι γὰρ στέρησις ἀπὸ τοῦ λιαστός, ὅπερ πέπτωκεν ἀπὸ τοῦ λιάζω· "ἡγεῖτ' ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα" (Ω 96). A < ἀλίαςτος : > ἀδιάλειπτος.

12 471b T il Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχ <εἰου> διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.

12 postscr A Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν <—ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ > : ἔρρειφθέντος† τοῦ τείχους καὶ τροπῆς γενομένης λοιπὸν ἦν ἀναστῆναι Ἀχιλλέα.

13 1-7 ὁ δὲ ποιητὴς μῆκος ἅμα καὶ ποικιλίαν περιποιεῖ διὰ τῆς ἀσχολίας τοῦ Διός. ἅμα δὲ ἐπειδὴ ἔφθασε περὶ τοῦ Ἑκτορος προειπῶν "οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας / νόσφι θεῶν" (M 465—6), ἀναγκαιῶς τῷ ἀνυπόστατον ἔχοντι τὴν δύναμιν τὸν Ποσειδῶνα ἀντιστρατεύει. πῶς δ' ἂν ἐτόλμησε Ποσειδῶν προελθεῖν μὴ ἀσχολουμένου Διός; b (BCE 3 E 4) T Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν <Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε > : διὰ τούτων σχεδὸν βοᾷ ὁ ποιητὴς οὐκ ἴδιον τῶν Τρῳῶν γεγενῆσθαι τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ τοῦ Διός. ^[5]

13 1a περιπαθῶς δ' ἄγαν τὸ νηυσὶ ν , οἷον οὐ τῷ τείχει μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς ναυσίν, ἥπερ ἔτι μόνῃ τῶν Ἑλλήνων ἐλπίς. b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ οὖν : ἐπειδὴ. ^[5]

13 1b1 ὅσα δηλοῖ τὸ ἐπε ί . τὸ ὅτι, "ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν" (B 115), καὶ ὅτε (ὡς νῦν), καὶ ἐπειδὴ, καὶ ἄφ' οὔ. A τὸ δὲ ἐπεὶ πολλὰ δηλοῖ, †ἐπεὶ† καὶ ὅτι, "ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν", καὶ ὅτε (ὡς νῦν), καὶ ἐπειδὴ, καὶ ἄφ' οὔ.

13 1b2 T {Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν} Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα : ὅτι κεχώρικε τῶν Τρῳῶν τὸν Ἑκτορα, ὡς κάκεῖ "οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος, / οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος" (B 641—2).

13 1c A Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα : πρὸς τὸ δεύτερον ὑπὴντησεν· πρῶτος γὰρ Ἑκτωρ εἰσῆλθεν, ὑπεξείλε δὲ αὐτὸν ἰδίᾳ, b (BCE 3 E 4) T ὡς "θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος" (B 642).

13 1d T ἄλλως· κεχώρικε τῶν λοιπῶν Τρῳῶν τὸν Ἑκτορα κατ' ἐξοχὴν. μετὰ δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν Ἑκτωρ—τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριστοδήμῳ (FGrHist 383, 7). A τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι <πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν > : ἐὰν ἐπ' ἀμφοτέρων λέγῃ, Τρῳῶν καὶ Ἑλλήνων, ἀπλούστερόν ἐστιν· ἐὰν δὲ περὶ τῶν Τρῳῶν μόνων, ἐμφαίνεται τι ἥθος, κατακερτομοῦντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι μάτην ἐπόνουν· οὐ γὰρ ἤμελλον ἀλώσεσθαι αἱ νῆες ὑπὸ τῶν βαρβάρων. ^[5]

13 2a b (BCE 3 E 4) T < παρὰ τῇσι : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "περὶ τῇσι".

- 13 2b1 μῆποτ' οὖν διχῶς. A int τινὲς "πρὸς τῇσι".
- 13 2b2 T < πόνον : > ὅτι πόνον τὸ κατὰ πόλεμον ἔργον εἴρηκεν.
- 13 2c A int πόνον τ' ἐχέμεν : πόνον τὴν ἐνέργειαν, "παύσαντο πόνου" (A 467), καὶ τὴν κακοπάθειαν, "ἥ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν b (BCE 3 E 4) T ἀνιηθέντα < νέεσθαι > " (B 291).
- 13 2d Ζηνόδοτος δὲ "ὀχέμεν". T < οἷζύν : > οἷζω οἷζύω.
- 13 2e T il πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ : τὸ πάλιν τὴν ἀπὸ τοῦ εὐθέος μεταστροφὴν δηλοῖ, "ὅσσε πάλιν κλίνασα" (Γ 427).
- 13 3a1 οἱ δὲ ἀνὰ μέρος Μυσίαν καὶ Θράκην ὀρῶν· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο σύνηθες Ὀμήρῳ, "πάλιν ποιήσε γέροντα" (π 456). καὶ εἰς τοῦπίσω, "χειρὶ πάλιν ἐρύσσασα" (E 836). καὶ ἐναντίως, "οὐδὲ πάλιν ἐρέει" (I 56). AT τὸ πάλιν τὴν ἀπὸ τοῦ εὐθέος μεταστροφὴν δηλοῖ· σύνηθες δέ ἐστιν Ὀμήρῳ. ^[5]
- 13 3a2 δηλοῖ δὲ ταῦτα ἡ λέξις τὸ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐνταῦθα· τὸ ἐκ δευτέρου, ὡς τὸ "πάλιν ποιήσε γέροντα". τὸ εἰς τοῦπίσω, ὡς τὸ "χειρὶ πάλιν ἐρύσσασα". καὶ τὸ ἐναντίως, ὡς τὸ "οὐδὲ πάλιν ἐρέει". b (BCE 3) < πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ : > ὅτι οὐδὲν ἀθεώρητον τῷ δημιουργῷ. ^[5]
- 13 3b τὸ δὲ ὅσσε φαεινῶ , δι' ὧν δίδεται τοῖς ὀρῶσι τὸ φάος. b (BCE 3) T νόσφιν : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νόσφιν· ἀναφέρει γὰρ αὐτὸ ἐπὶ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἕλληνας.
- 13 4a A ἐφ' ἵπποπόλων < Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν > : οἱ μὲν περισσῶς τὴν ἐπ' ἰ.
- 13 4b τοῖ δὲ ἐπὶ ἵππων πολουμένων†, οἱ δὲ ὄνομα ἔθνους. τὸ δὲ ὀρώμενος ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. T < Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων : > τινὲς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ.
- 13 5a T il ἈΓΑΥΩΝ ἸΠΠΗΜΟΛΓΩΝ : Ἀγαυοὶ ὄνομα ἔθνους· ἵππους δὲ ἀμέλγοντες οὗτοι τῷ γάλακτι ἐτρέφοντο.
- 13 5b A b (BCE 3) T Δημήτριος (fr. 14 St.) δὲ ἀγαυοὺς τοὺς εὐειδεῖς. AT Γλακτοφάγων , Ἀβίων τε , < δικαιοτάτων ἀνθρώπων > : πολλῶν εἰρημένων περὶ τούτων πολλοῖς, βέλτιον, ὡς Ἀριστάρχῳ ἐδόκει, καὶ χωρὶς τοῦ συνδέσμου προφέρεσθαι τὸν στίχον καὶ διαστέλλειν βραχὺ μετὰ τε τὴν πρώτην λέξιν καὶ μετὰ τὴν δευτέραν, ἵνα τὰ ἔθνη πολλὰ καὶ τὸ δικαιοτάτων κοινὸν ἐπὶ πάντων νοούμενον μείζονα τὴν ἱστορίαν ἐμφαίνῃ. ^[5]
- 13 6a A (bis) < γλακτοφάγων Ἀβίων τε , δικαιοτάτων ἀνθρώπων > : †λαητῖνες† ἔθνος, οἱ γαλακτοπόται.
- 13 6b τινὲς τούτους Σαρμάτας φασίν. T il Ἀβίων < τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων > : πάντων Σκυθῶν ὑποκυψάντων Ἀλεξάνδρῳ μόνους Ἀβίους φασίν οὐχ ὑπεῖξαι, A b (BCE 3 E 4) T μόνον δὲ ἐπισκεψαμένους τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐπικηρυκέυσασθαι πρὸς αὐτόν· b (BCE 3 E 4) T οὐς δικαιοτάτους φησὶ διὰ τὸ ἀνεπίμικτον, A b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ "Αἰθιοπῆας" (A 423), ἥ ὅτι οὐκ ἠθέλησαν συστρατεῦσαι Ἀμαζόσιν εἰς Ἀσίαν. ^[5]
- 13 6c AT πῶς δὲ οὐδὲν περὶ αὐτῶν εἶπεν; καὶ γὰρ οὐδὲ περὶ τοῦ δικαιοτάτου τῶν Κενταύρων (cf. Λ 832) οὐδὲ περὶ τοῦ κερδίστου Σισύφου (cf. Ζ 153). T Ἀβίων : τῶν νομάδων Σκυθῶν, ὅθεν καὶ ὁ Ἀνάχαρσίς ἐστιν· οὐς δὴ φησι δικαιοτάτους εἶναι ἀπάντων, AT ὅτι κοινούς ἔχουσι παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὰ πάντα πλὴν ξίφους καὶ ποτηρίου.
- 13 6d τούτοις δὲ αὐτομάτως ἡ γῆ βίον φέρει οὐδέν τι ζῶον ἐσθίουσιν. τούτους Αἰσχύλος (fr. 196,3 N. 2 = 329, 3 M. = 196,3 R.) "Γαβίουσ" φησίν. Ἀβιοὶ δὲ ἐκλήθησαν ἢ παρὰ τὸν βίον ἢ τὴν βίαν, ἢ τᾶμα βιῶν† πορευόμενοι, ἢ ὅτι ἄοικοι. A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ AT τὸ α κατ' ἐπίτασιν, ἵν' ἡ πολυβίων καὶ πολυετῶν, A ὅτι μακρόβιοι, AT ἢ τὸν ἡμέτερον βίον μὴ ἐγνωκότων· ἐπιφέρει γὰρ δικαιοτάτων ἀνθρώπων . ἢ μὴ βιαζομένων. ἢ ἀμαζοβίων. τινὲς δὲ τούτους Σαρμάτας φασίν. A

- λέγουσι δὲ αὐτοὺς τοὺς ὁδίτας τρέφοντας ἄλλον ἄλλω διαπέμπειν. AT < δικαιοτάτων ἀνθρώπων : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τέ, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. ^[10]
- 13 6e A int < οὐ πάμπαν : > οὐδὲ ὅλως.
- 13 7 T il < οὐ γὰρ ὁ γ' ἀθανάτων : > Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε, "οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάτων".
- 13 8a1 A int Ἀριστοφάνης "οὐ γὰρ ἔτι".
- 13 8a2 T il < οὐ γὰρ ὁ γ' ἀθανάτων τι ν' ἐέλετο— Δαναοῖσι : > πρὸς τὸ "ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν < ἐθέλοντα νοήσω / ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσι ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι > " (Θ 10—1).
- 13 8-9 T il < ἀρηξέμεν : > γράφεται καὶ "ἀρήξειν".
- 13 9 A im οὐ δ' ἀλαοσκοπιὴν < εἶχε κρείων ἐνοσίχθων > : ἄλλ' ἀλαιοῦς ἀλαὸς Αἰολικῶς.
- 13 10 διδάσκει δὲ διαφορὰν ἐπιμελείας καὶ ῥαθυμίας. πιθανῶς δὲ τοὺς στρατηγούς καταστρατηγοῦντας ἀλλήλων ἐποίησεν οὐ βιαζομένου· ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς ἀποδημοῦντος ἐν Αἰθιοπία Ποσειδῶνος ἐπανάγει Ὀδυσσεά (cf. α 20 sq.), ὁ δὲ Ποσειδῶν νῦν ἐνεργεῖ. b (BCE 3 E 4) T {οὐδ'} ἀλαοσκοπιήν : ματαίαν τὴν κατασκοπὴν· ἀλαὸς γὰρ κατὰ διάλεκτον ὁ τυφλός. A < θαυμάζων : > ὅτι θαυμάζων ἀντὶ τοῦ θεώμενος. ^[5]
- 13 11a A im θαυμάζων : θεωρῶν, "τίστάμενοι† θαύμαζον" (Σ 496) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν" (B 320).
- 13 11b γραφικῶς δὲ ἔχουσιν οἱ δύο ἀπὸ τῶν ὁρῶν θεώμενοι. T ὑψοῦ : πιθανῶς τὸ ὑψοῦ ὥστε πάντα καταθεάσασθαι.
- 13 12a T {ὑψοῦ} ἐ π' ἀκροτάτης κορυφῆς < Σάμου > : Ἀριστοφάνης πληθυντικῶς "ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς".
- 13 12b A οὐκ ἀπίθανος δὲ καὶ ἡ χωρὶς τοῦ μ γραφὴ "Σάου". τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι. AT Σάμου : Ἀρίσταρχος ὄρος ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, οἱ δὲ ὑψηλοτέραν εἶναι τὴν Σάμον τοῦ Ἄθω.
- 13 12c T < Σάμου ὑληέσης : > ὅτι οὐδέποτε συνθέτως εἶρηκε Σαμοθράκην.
- 13 12d A int Σάμιοι ἐν Ἰωνίᾳ—ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθράκη. Σάμου οὖν Θρηϊκίης τῆς Σαμοθράκης. τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ὄρος Σαώκη. A Σάμου <— / > Θρηϊκίης : πρὸς ἀντιδιαστολήν, διὰ τὴν πρὸς Ἰθάκην, ἣν "Σάμην" (B 634) καλεῖ.
- 13 12-3 T ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Σάμος περὶ Μυκαλησσὸν καὶ τρίτη ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὴν Τριφυλίαν. b (BCE 3) T ἐν θ' ἄ ρ' ὅγε : τρεῖς παράλληλοι AT ὁξεῖα, μία μὲν ἡ ἄρχουσα, δευτέρα ἡ τοῦ ἄρ α, τρίτη δὲ ἡ τοῦ ὅγ ε.
- 13 15a A ἔζετο : οὐ νῦν ἔζετο, ἀλλ' ὅτε ἐκάκου τὰ Ἑλληνικὰ ὁ Ζεὺς.
- 13 15b ἔδει οὖν πρῶτον εἰπεῖν ὅτι ἐκάθισεν, εἴθ' οὕτως ὅτι ἐώρα τὴν μάχην. b (BCE 3 E 4) T < Τρωσὶν δαμναμένους : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων.
- 13 16a1 A int ἀντὶ γενικῆς.
- 13 16a2 T il < παιπαλόεντος : > ἐκτροπὰς ἔχοντος ὡς πλανᾶσθαι.
- 13 17 T il κραιπνὰ ποσὶ προβιάς : πῶς οὖν ἔχει καὶ "τρεῖς μὲν ὀρέξατο" (N 20); ἢ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ σπουδαῖα.
- 13 18a1 T εἰ συνεχῇ, φησί, προέβαινε, πῶς παρακατιῶν φησι "τρεῖς μὲν ὀρέξατο"; ἢ τάχα τὸ κραιπνὰ ἀντὶ τοῦ πρόθυμα καὶ ἰσχυρά.
- 13 18a2 b (BCE 3 E 4) τρέμε δ' οὔρεα < μακρὰ καὶ ὕλη > : ἐνοσίχθων γὰρ ἐστίν.
- 13 18b

Δία δὲ οὐδέποτε κατιόντα καὶ μεταμορφούμενον ποιεῖ. Τ τρὶς μὲν ὀρέξα τ' <ἰών> :
ὑπερφυῶς τοσαύτην θάλασσαν καὶ ἔθνη τρισὶ βήμασι παρῆλθεν.

- 13 20 b (BCE 3 E 4) Τ ὑπερβαλέσθαι δὲ τοῦτο θελήσας Πίνδαρος εἰς ὑπόνοιαν ἤκεν ψεύδους: "βάματι
δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ / ἄρπασε" (P. 3, 43—4). Τ ἵκετο τέκμωρ , </ Αἰγᾶς > : ἐπὶ
τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ παρεγένετο τὰς Αἰγᾶς.
- 13 20-1 Τ τίνος δὲ ἔνεκεν ἐπὶ τὰς Αἰγᾶς ἄπεισι, παρὸν ἐν Τροίᾳ εὐθὺς γενέσθαι τὴν Σαμοθράκην
καταλιπόντι; ἴσως οὖν πρὸς κατάπληξιν τῶν Τρώων ἄπεισι τὸ ξίφος ληψόμενος. b (BCE 3 E 4)
Τ ἡ ὀπλιεῖται ὡς οὐκ ἀνεξομένου Διός. ἡ τῷ ἐπιτερπεῖ τῆς φράσεως τὸ τῆς μάχης στυγνὸν
διαλύει. ἡ ἀναχωρεῖ, ὅπως μὴ ὑπόνοιαν δῶ τοῖς Τρωϊκοῖς <***> . Τ Αἰγᾶς , ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ
<δῶματα βένθεσι λίμνησ> : ὅτι κατὰ τὰς Αἰγᾶς ἐν βυθῷ τὴν οἴκησιν τοῦ Ποσειδῶνος
ὑποτίθεται ἀόρατον ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τῶν ἄλλων θεῶν μὴ ὀρωμένων. ^[5]
- 13 21a Αἰγαὶ πόλις—καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἄφθονον ἔχειν.
ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι (fr. 100 Pow.). Α Αἰγᾶς , ἔνθα δὲ οἱ <κλυτὰ δῶματα βένθεσι
λίμνησ> : ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλὰ γίνεται· κατὰ γὰρ τὰς ἐτησίους τοῦ
Διονύσου τελετάς, ὀργιαζουσῶν τῶν μυστίδων γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι
ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἔωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν
βότρυν βαρυτάτους καὶ τούτους πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, πρὸς δὲ τὴν ἐσπέραν δρεπόμενος
ἄκρατον χορηγεῖ δαψιλῇ ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. ^[5]
- 13 21b1 οὐδεμία δὲ ἔνδεια γίνεται ἔν τ' αὐτοῦ κατεχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκεται,
τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι ἀγῶνος (FGrHist 376, 3a)
οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγᾶς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἐτέραν τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει,
περὶ ἣν καὶ παραδοξολογία τις εἶναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς
ἅπαντας ἀφανεῖς γίνεσθαι· διὸ μὴδὲ προσπελάζειν τινά. Τ αὗται δὲ αἱ Αἰγαὶ νήσος ἐστὶν ἐν τῷ
Αἰγαίῳ πελάγει, ὅθεν καὶ καλεῖται. ^[10]
- 13 21b2 b (BCE 3 E 4) κλυτὰ <δῶματα βένθεσι λίμνησ> : τινὲς ὑποκλυζόμενα ὑπὸ θαλάσσης.
- 13 21c οἱ δὲ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ ἐν μέσῃ θαλάσῃ εἶναι τὸ ἱερόν, καὶ τῷ βάθει τὸ ἄπιστον
ἐκάλυψεν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐζήτηται, διὰ τί οὐκ εὐθείᾳ πορεύεται ὁ Ποσειδῶν—εἰς τὴν
συμμαχίαν κινδυνεύῃ. Α χρύσεια : ἐπεὶ Ἑφαιστος αὐτὰ ἐποίησεν, ὅτε Θέτις καὶ Εὐρυνόμη αὐτὸν
ὑπεδέξαντο πεσόντα (cf. ^[5]
- 13 22 Σ 395—405). Τ <ὕπ' ὄχεσφι> τιτύσκετο <χαλκόποδ' ἵππῳ> : ὑποζευγνὺς τοῖς ὄχεσιν
ἠυτρεπίζεν· b (BCE 3) Τ οἱ δὲ παρὰ τὸ τεύχω, "Ἑφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ" (Φ 342).
- 13 23 διὰ τί οὐ τοὺς ἵππους καταλιμπάνων αὐτοῦ καὶ θάττον βαδίζει (cf. N 18—20); ἡ οὖν καλὸν <λ>
ιγραφῆσαι βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ· ἡ προπαρασκευάζεται τῷ Διὶ <μαχούμενος> .
χαλκόποδε δὲ ἡχώποδας, "ἐρίγδουποι πόδες ἵππων" (Λ 152). εἰσὶν Ἑριώλης καὶ Γλαῦκος ἡ
Ἐγκέλαδος καὶ Σθένιος. Τ χρυσὸν δ' αὐτὸς <ἔδυνε περὶ χροῖ, γέντο δ' ἰμάσθλην / χρυσεῖην
εὐτυκτον> : πάντα ποιητικά· ἀπὸ γὰρ τῆς παρ' ἡμῖν τιμωμένης ὕλης καὶ παρὰ θεοῖς λαμβάνει
χρῦσεια δῶματα καὶ χρυσᾶς τὰς ἐθεῖρας τῶν ἵππων (cf. ^[5]
- 13 25-6 N 24). καὶ χρυσὸν αὐτὸς ἀναλαμβάνει, τουτέστι πανοπλίαν χρυσοῦ καὶ μαστίγα χρυσοῦ. καὶ
ἐξῆς (sc. N 36) τοῖς ἵπποις περιέβαλε πέδας χρυσᾶς. b (BCE 3 E 4) Τ ὥσπερ καὶ τὰ στερεά,
"σιδηρέω ἄξονι ἀμφίς" (Ε 723). Τ χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε : ἀλλ' ὁρᾶται, φασίν, ὑπὸ Διός. ^[5]
- 13 25a οὐκ ἴσασι δὲ ὅτι καιρῷ τηρεῖ αὐτοῦ τὴν ἀπουσίαν. Τ <γέντο δ' ἰμάσθλην :> ὅτι ἐκ τῶν
συμφραζομένων τὸ γέντο 'έλαβεν' σημαίνει.
- 13 25b Α <χρυσεῖην :> χρυσοῦ λαβὴν χρωμένην.

- 13 26 T il βῆ δ' ἐλάαν <ἐπὶ κύμα τ' ἄταλλε δὲ κήτ ε' ὑπ' αὐτοῦ> : ὡς "μάστιξε <ν> δ' ἐλάαν" (E 366), αὐτίκα ὡς λείποντος τοῦ ὥστε, <ὥστε> ἐλάαν.
- 13 27a1 ἦ τὸ ἐλάαν ἀντὶ τοῦ ἐλάων, ὃ ἐστὶν ἐλάσων. τὸ δὲ ἄταλ <λ> ε T ἐσκίρτα· ἀπὸ τῶν νηπίων ἢ μεταφορ ἄ. ἐπὶ δὲ Ἑρμοῦ τὸ πέλαγος διανύοντος (c f. ε 51—4) οὐδὲν τοιοῦτον· τῷ δὲ θαλάσσης δεσπότη οἰκεῖα ταῦτ α. b (BCE 3 E 4) T ἄλ λ' οὐδὲ αὐτό ς, ὅτε ἄνεισιν ἐξ Αἰθιοπίας θυμούμενος (c f. ε 28 2). T <ἐλάαν : > ἐλάων. ^[5]
- 13 27a2 T il < ὑπ' αὐτοῦ : > ἐν ἄλλω "ὑπ' αὐτῷ".
- 13 27b1 A im τινὲς δὲ γράφουσιν "ὑπ' αὐτῷ", τῷ δίφρῳ.
- 13 27b2 T il ὑπ' αὐτοῦ : δι' αὐτόν, ὡς ὑπὸ τῆς νόσου ἀδυναμεῖ.
- 13 27c1 b (BCE 3 E 4) T ἄταλλε : εἰς τένοντα† κατὰ διάθεσιν ἐγίνετο, ὃ ἐστὶν ἐσκίρτα καὶ ἔχαιρεν.
- 13 27c2 ὑπ' αὐτοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ δι' αὐτόν. A πάντοθεν ἐκ κευθμῶν : οἱ μὲν συγκοπήν, οἱ δὲ ὁ κευθμός (ὡς †τευθμός†), Ἰακῶς, ὡς βαθύλειμος βαθυλείμων.
- 13 28a1 T ταῦτά εἰσι τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγόμενα καὶ προπαροξυνόμενα, οἴκοθεν ἄλλοθεν ἔνδοθεν ἔκτοθεν ἐκάστοθεν ἀπόπροθεν πάντοθεν. AT ταῦτά εἰσι τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγόμενα καὶ προπαροξυνόμενα ἐπιρρήματα, οἴκοθεν ἄλλοθεν ἔνδοθεν ἔκτοθεν ἐκάστοθεν ἀπόπροθεν πάντοθεν.
- 13 28a2 τὸ δὲ κευθμῶν οἱ μὲν συγκοπήν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμῶν Ἰακῶς εἴρηται. b (BCE 3 E 4) ἐκ κευθμῶν οὐ δ' ἠγνοίησαν : ὅτι ἠγνοίησαν γραπτέον· σύνηθες γὰρ Ὀμήρῳ οὕτως λέγειν, ἠγνοίησαν τὰ κήτη, καὶ οὐκ "ἠγνοίησεν".
- 13 28b καὶ ὅτι κευθμῶν εἴρηκεν· ἡ δὲ ὀρθή ἐστὶν κευθμός ὡς "αὐλός" (χ 18). A < ἠγνοίησεν : > Ἀρίσταρχος "ἠγνοίησαν", ἄλλοι δὲ ἠγνοίησε ν.
- 13 28c A im < οὐ δ' ἠγνοίησεν ἄνακτα : > στικτέον ἐπὶ τὸ ἄνακτ α.
- 13 28d A int < γηθοσύνη : > ὅτι χωρὶς τοῦ ι γραπτέον τὸ γηθοσύν η· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ γηθόσυνος.
- 13 29a A im γηθοσύνη δὲ θάλασσα : Ἡρόδικος τὴν θος συλλαβὴν ὀξύνει, ἵνα ᾗ τὸ πληρες "γηθόσυνα", εἶτα "ἡ δὲ θάλασσα"· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος γηθοσύνη δὲ θάλασσα ἀντὶ τοῦ γηθόσυνος, χαίρουσα.
- 13 29b εἰσὶ μέντοι, οἱ ἀναγινώσκουσι "γηθοσύνη" καὶ δοτικὴν πτώσιν ἐκδέχονται ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης· οἷς ἐγὼ συγκατατίθεμαι, ἴν' ᾗ τὸ ἀκόλουθον τοιοῦτον, τῇ χαρᾷ ἢ θάλασσα διῖστατο, ἢ ἵνα καὶ ἔθει Ὀμηρικῶ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς παρειλημμένη ὑπάρχει, ὑπὸ χαρᾶς ἢ θάλασσα διῖστατο, ὁμοίως τῷ "ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔη <ν>" (β 16). τί δὲ ἐστὶν τὸ κινεῖν, ἐκθήσομαι· ὁρῶ τὰ διὰ τοῦ συνηθελυκὰ μὴ κατὰ θηλειῶν ἐπιθετικῶς τιθέμενα, πραγμάτων δὲ ὄντα κατηγορικά. πρόδηλος δὲ ἡ παρ' αὐτῷ τῷ ποιητῇ χρήσις· ἔστι γάρ τι κερδοσύνη πρᾶγμα, οὐχὶ κερδοσύνη γυνή· "ὥς φαμένη καὶ κερδοσύνη ἡγεῖτο" (X 247), "ἀρχὴν ξεινοσύνης" (φ 35), "πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακόν" (ο 343), "τὴν δ' ἦνής", ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην" (Ω 30), "δρηστοσύνη δ' οὐκ ἄν μοι" (ο 321), "ταρβοσύνη φάν γάρ μιν" (ς 342). εἴπερ οὖν ταῦτα πάντα εὐρέθη οὐκ ἐπιθετικῶς κατὰ τινος θηλείας, κατηγορικά δὲ πράγματος, πῶς ἂν γένοιτο 'γηθοσύνη θάλασσα'; οὐ γὰρ ἀγαθοφροσύνη γυνή. ἄμεινον οὖν ἐπὶ πράγματος παραλαμβάνειν καὶ δοτικὴν πτώσιν ἐκδέχεσθαι. —εἰκὸς τινα φήσιν ὑπὲρ Ἀριστάρχου καὶ τῶν ἄλλων ὡς ὅτι αὐτὸς ἤδη ὁ ποιητὴς ἀρσενικῶς τοῦτο ἀπεφάνετο, "γηθόσυνος δ' οὔρῳ" (ε 269)· οὕτως ἀκόλουθον θηλυκὸν γένοιτ' ἂν τὸ γηθοσύν η. ὃν διδάξομεν ὡς ὅτι τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς, ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα μηκέτι ποιεῖ κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν. τὸ οὖν δικαιοσύνης Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δικαιοσύνη θηλυκὸν ἔτι ἐπιθετικῶς κατὰ τινος θεοῦ τασσόμενον. A γηθοσύνη : Ἀρίσταρχος ὀρθὴν αὐτὴν φησιν ὡς "ψάμμω κυανέη" (μ 243), ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς (2,84,3) διὰ πολλῶν αὐτὴν δοτικὴν ἀποδείκνυσιν. ^[25]

- 13 29c b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ "γηθόσυνα" (τὰ κήτη), <εἵτα "ἡ δὲ θάλασσα"> . "γηθοσύνη" δὲ T τόπον παρῆχε τῷ θεῷ, φησὶν, ἡ θάλασσα καὶ οὐκ ἀνθίστατο κυμαίνουσα. b (BCE 3 E 4) T διΐστατο : ὥδοποιεῖ. ^[5]
- 13 29d b (BCE 3 E 4) T καὶ τί θαῦμα; καὶ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ φησὶ τὸ κατὰ Παμφυλίαν πέλαγος Καλ <λ> ισθένης (FGrHist 124, 31). T < ὑπένερθε : > {δ} κάτωθεν.
- 13 30 T il εὐσκαρθμοὶ : εὖ σκαίροντες ἢ εὐποδες.
- 13 31 τινὲς δὲ καὶ τὸν δρόμον σκαρθμὸν ὀνομάζουσιν, ὃ ἐστὶ ταχεῖς. b (BCE 3) T εὐσκαρθμοὶ : εὐσκάριστοι, ὃ ἐστὶν—ὁ πούς. A < σπέος : > σπήλαιον ἀφώτιστον, παρὰ τὴν σβέσιν.
- 13 32 b (BCE 3 E 4) T il Τενέδοιο : ἡ Τένεδος Τρίοδος καλεῖται· ἔστι γὰρ μέση Αἰγαίου, Ἑλλησπόντου, Μέλανος κόλπου.
- 13 33 T {μεσσηγὺς} Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου : νῆσοι πλησίον Τροίας—ἐν τῷ Μέλανι κόλπῳ. A < ἐν θ' ἵππους ἔστησε : > ἄτοπον γὰρ τὸν ὁμοιωθησόμενον Κάλχαντι θεῖον ἔχειν ἄρμα.
- 13 34 ἢ πρὸς τὸ Δία λαθεῖν. T il βάλεν εἶδαρ : κομίσας δηλονότι· οὐ γὰρ φύει ἡ θάλασσα.
- 13 35 πάσης δὲ ἡμᾶς ἀπέχει μαλακίας καὶ θεοὺς εἰσάγων αὐτουργοῦντας. T < ἀρρήκτους ἀλύτους : > διχῶς γὰρ δεσμός ἀφανίζεται, ἢ ῥήξει ἢ λύσει.
- 13 37 ἄμφω οὖν παρέλαβεν. b (BCE 3 E 4) T Τρῶες δὲ φλογὶ ἴσοι : ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναφέρει τὸν λόγον, "οἱ δ' ἐσέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς, b (BCE 3 E 4) T ὅμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη" (cf.
- 13 39a M 469—71). καίτοι ἐκεῖνο πλησίον ἦν "ὁ δ' ἐς στρατὸν ὥχετ' Ἀχαιῶν" (N 38) †κατὰ δ'† ἔπραττεν. ἀλλ' ἡ διαίρεσις ἐπὶ τοὺς Τρῶας γέγονεν, ἵν' ἐπιζεύξειεν "ἀλλὰ Ποσειδάων <... /> Ἀργεῖους ὥτρυνε" (N 43—4). T φλογὶ ἴσοι <. ^[5]
- 13 39b ..) ἡ δὲ θυέλλη : πρὸς τὸ εὐκίνητον, ἀρπακτικόν, ἠχητικόν, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ἄλογον ὀρμὴν· ὅθεν οὐδὲ ἐμψύχοις ἀπέεικασεν, οἷον λέουσιν ἢ λύκοις. ἀκόλουθα δὲ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα ὀνόματα (cf. N 41)· ἀπὸ γὰρ ἀνέμου καὶ πυρὸς ἥχος γίνεται. b (BCE 3 E 4) T ἄβρομοι αὐτᾶχοι : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγαν βρομοῦντες καὶ ἄγαν ἰαχοῦντες, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α κειμένου· ἐκάστοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν. ^[5]
- 13 41a A ἄβρομοι αὐτᾶχοι : φύσει γὰρ ὄντες θορυβώδεις τῇ νίκῃ πλεῖον θορυβοῦσιν.
- 13 41b ἔλαβε δὲ τὸν μὲν βρόμον ἀπὸ τοῦ πυρός, τὴν δὲ ἰαχὴν ἀπὸ τῆς θυέλλης· b (BCE 3 E 4) T "οὔτε πυρὸς τόσ <σ> ος γε ποτὶ βρόμος" (Ξ 396). T αὐτᾶχοι : οἱ μὲν παρὰ τὸ αὔειν καὶ ἰάχειν· οἱ δὲ ἐξαιρεθέντος τοῦ ν τὸ υ προσελθεῖν, ὡς †ἀγαθός† ἀγανός, κατάζαντες καυάζαντες· οἱ δὲ αἵαχοι, κατ' ἐπίτασιν ὄντος τοῦ α, εἵτα πλεονάσαι τὸ υ.
- 13 41c AT Χρύσιππος δὲ ὁ Στωϊκὸς (St. V. Fr. III fr. 773) καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ (fr. 17 Schm.) δασύνουσι τὸ <αὐ> ἵαχο ι, ἵν' ἢ ξηρόφωνοι. A < Ἀχαιούς : > γράφεται "ἀρίστους". ^[5]
- 13 42 A int εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ .
- 13 45a .. φωνήν : τὰ ἐναντία δύο ἔλαβε· δύο γὰρ εἰσιν, ὧν χρὴ προΐστασθαι τῶν ἀσθενῶν πρὸς διόρθωσιν καὶ τῶν ὑγιῶν πρὸς παιδευσιν. b (BCE 3 E 4) T εἰσάμενος Κάλχαντι : ἐπεὶ ὑπὲρ Ἀχιλλέως κατὰ Ἀγαμέμνονος μέλλει λέγειν (sc.
- 13 45b N 107—14), πρὸς τὸ πιστωθῆναι Κάλχαντι εἴκασται. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ὅτι ὁ ποιήσας τὸ ἐν Εὐβοίᾳ ἱερὸν Κάλχαντος ἀδελφὸς ἦν. T εἰσάμενος {κάλχαντι} : ὅτι τὸ εἰσάμενος πολλὰ σημαίνει, νῦν μὲν ὁμοιωθεὶς, ἐν ἄλλοις δὲ "καὶ ῥ' ἐπεισαμένη" (Φ 424) ἐφορμήσασα.
- 13 45c1 "εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν" (ε 281) ἀντὶ τοῦ ἐφάνη. A εἰσάμενος : ὁμοιωθεὶς, ὀρμήσας, φανείς.
- 13 45c2 A ἀτειρέα φωνήν : οἱ μὲν, ὅτι καὶ τῶν κηρύκων τῶν ἐννέα εἷς ἦν ὁ Κάλχας.
- 13 45d οἱ δὲ τὴν ἑαυτοῦ θεῖαν φωνήν. T < μεμαῶτε : > τοῦ σφάζειν ἢ μάχεσθαι.

- 13 46 T il < σφῶ μέν κε σαώσετε : > περισσὸς ὁ κέ.
- 13 47 T il < ἄλλη : > κατ' ἄλλην τάξιν· πένταχα γὰρ ἦσαν κοσμηθέντες.
- 13 49 b (BCE 3 E 4) T il < Τρώων , οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ : > στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου.
- 13 50a A im {τεῖχος} ὑπερκατέβησαν {ὁμίλῳ}: ὑπερβάντες καθεύλονται.
- 13 50b T ἔξουσιν {γάρ}: Ἀριστοφάνης "σχήσουσιν", ὁμοίως τῷ "πάρμενετ' οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί" (N 151).
- 13 51a1 A τὸ δὲ ἔξουσιν Ἀριστοφάνης "σχήσουσιν" γράφει.
- 13 51a2 T τῇ {δὲ δῆ}: κατὰ ταύτην τὴν τάξιν.
- 13 52a T ΠΕΡΙΔΕΙΔΙΑ: ἔφαμεν (sc.
- 13 52b1 ad B 831) ὅτι ἡ περί οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε σημαντική ὑπάρχει τοῦ περισσῶς. Α περιδεΐδια : ὑπερδεΐδια.
- 13 52c οὐκ ἀναστρέφεται δὲ ἡ περί, ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ. b (BCE 3) T ἡ {ρ' ὅδ' ὁ λυσσώδης}: δοτική ἐστίν ἄρθρου, ἐπιρρηματικῆς δὲ ἔχεται συντάξεως, τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν ἐστίν αὐτοῦ· "τῇ ἴμεν, ἡ κεν δὴ σύ, κελαινέφες" (O 46), "τῇ γὰρ ἔχ', ἡ ῥα πολὺ πλεῖσται" (O 448).
- 13 53a A ἡ ῥ' ὅ γ' ὁ λυσσώδης : τινὲς ἡ ὅ γε ἀντὶ τοῦ ὅ, τι, ὡς φαμεν 'ἡ ὁμόσας μοι παρέβη'.
- 13 53b1 λύσσα δὲ παρὰ τὸ λελύσθαι τὰς φρένας. Τ λύσσα γίνεται παρὰ τὸ τὰς σῶας λύειν φρένας.
- 13 53b2 b (BCE 3 E 4) < ἀθανάτοισι : > "ἡγεμονεύει".
- 13 53c T il δς Διὸς εὔχε τ' < ἐρισθενέος πάϊς εἶναι > : ἀλαζονεύεται· b (BCE 3 E 4) φησὶ γὰρ "τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων, b (BCE 3 E 4) T / ὡς < νῦν > ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι" (Θ 540—1) καὶ "ἐπὴν ἐς νῆας ἴκωμαι / μνημοσύνη < .
- 13 54 ..> πυρὸς <...> γενέσθω" (Θ 180—1). b (BCE 3 E 4) < ὦδε : > οὕτως ὡς νῦν ὑπομένετε. [5]
- 13 55 T il < ἐρωήσαιτε : > ἡσυχάσαι ποιήσαιτε.
- 13 57 T il < εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει : > τοῦτό ἐστι < *** > "Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσ < σ > α" (N 16).
- 13 58 T il σκηπανίῳ : Κυρηναῖοι οὕτω τὸ σκῆπτρον.
- 13 59 σκῆπτρον δὲ καὶ δόρυ Ποσειδῶνος ἢ τρίαινα. b (BCE 3 E 4) T ἡ ὅτι ἐσκηπτροφόρουν οἱ μάντιες. σημειωτέον δὲ ὅτι θεὸς Αἴαντι τῷ Τελαμωνίῳ βοηθεῖ. T < κεκοπῶς : > διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ "κεκοφῶς" καὶ κεκοπῶς .
- 13 60a A im < κεκοπῶς : > ὅτι ἀντὶ τοῦ κόπτων.
- 13 60b ἐν δὲ τῇ Χίᾳ καὶ Ἀντιμάχου (fr. 135 W.) "κεκοπών". Α int κεκοπῶς : ὡς πεπληγῶς.
- 13 60c αἱ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς, κεκοπῶς καὶ "κεκοφῶς". ἐν δὲ τῇ Χίᾳ "κεκοπών". Τ κεκοπῶς : λεληθότως ἀμέλει θαυμάζουσιν αὐτοί.
- 13 60d Τ γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά , < πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν > : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι νῦν ὑγιῶς κεῖται ὁ στίχος, ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεύς κατὰ τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα (sc.
- 13 61a Ψ 772) οὐκέτι. Α γυῖα δ' ἔθηκεν—ὑπερθεν : ἐντεῦθεν μετατίθεται εἰς τὸν Ἐπιτάφιον (sc.
- 13 61b Ψ 772), καὶ γίνεται ψεῦδος καὶ ἄτοπον· ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἡρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα" (γ 62). ἀρκεῖ δὲ τὸ "πλήσεν μένος κρατεροῖο" (N 60). Τ αὐτὸς δ' ὡς τ' ἴρηξ < ὠκύπτερος > : παραβολικός, οὐ φανταστικός ὁ λόγος.
- 13 62 b (BCE 3 E 4) Τ ὠκύπτερος δὲ ὁ τὴν ὠκύτητα ἐν πτεροῖς ἔχων. b (BCE 3 E 4) ἀ π' αἰγίλιπος πέτρης : ἐφ' ὕψους γὰρ ἔστηκε θηρᾶν μέλλων.

- 13 63a1 Τ μέλλων γὰρ αἰὲθ θηρᾶν ἀνέρχεται ἐφ' ὕψους.
- 13 63a2 b (BCE 3 E 4) περιμήκεος {ἀρθείς}: περιμήκεος ὡς "Διομήδεος" (E 415 al.
- 13 63b)· τὰ γὰρ εἰς ἧς σύνθετα, παρ' οὐδέτερα γενόμενα τὰ εἰς ος , τῷ ἡ παραληγόμενα βαρύνεσθαι θέλει, ὥσπερ ἔχει παρὰ τὸ κῆτος τὸ "μεγακῆτης" (cf. Θ 222 al.), ἦθος κακοήθης· διὸ τὰ "λαθικηδῆς" (cf. X 83), "οἶνοπληθῆς" (ο 406) ὀξυνόμενα παρὰ ῥήματά φαμεν συντεθεῖσθαι, τὸ κῆδω καὶ τὸ πλήθω. Α ὁρμήση πεδίοιο <διώκειν ὄρνεον ἄλλο> : ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου, καὶ τὸ ἄλλο δοκεῖ συγκεχυκέναι ἐπὶ τοῦ †δευτέρου†, εἰ μὴ ἄρα τὸ ἄλλο ἐπὶ τοῦ ἄλ <λ> οιογενοῦς ἀκουσόμεθα. ^[5]
- 13 64a Α < ὁρμήση πεδίοιο διώκειν> ὄρνεον ἄλλο : ἕτερον τῷ εἴδει· τῶν γὰρ ὁμοφύλων ἰέραξ οὐχ ἅπτεται.
- 13 64b b (BCE 3 E 4) Τ τῷ δὲ πεδίοιο λείπει ἡ ὑπέρ. ἔστι δὲ <ὡς> "ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτος ἰχθύες ἄλλοι" (Φ 22). Τ ὡς ἀπὸ τῶν ἦιξε : θέλει ἐπιγνωσθῆναι, ἵνα ἐλπίσαντες προθυμότεροι γένωνται.
- 13 65 Τ τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν <Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας> : πρὸς τὸ δυϊκὸν σχῆμα.
- 13 66a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῶν Σειρήνων, "νῆσον Σειρήνοιν" (μ 167), ὅτι ὁ λόγος ὡς περὶ δύο. Α < τοῖν δ' > ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος <ταχὺς Αἴας> : ὡς ἰδίαν ἔχων δύναμιν οὐ ταχέως ἦσθετο τῆς ἐπικουρίας ὁ Τελαμώνιος, ὡς δὲ ἀσθενέστερος ὁ Λοκρὸς ἐπέγνω ταχύ.
- 13 66b b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὅτι νωθὴς ὁ Τελαμώνιος, ὁ δὲ ὀξύτερος. Τ Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας : Αἴας Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος—παχυμερῶς. Α Αἴαν , ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν : τὸ ἐξῆς ἐστίν· ἐπεὶ τις θεῶν κέλεται μάχεσθαι (cf. ^[5]
- 13 68a Ν 68—9), "καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ" (Ν 73). τὰ δὲ λοιπὰ (sc. Ν 70—2) ὡς διὰ μέσου λεγόμενα διορθωτέον. ἡ διπλῇ, ὅτι ἀναλόγως ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα ὁ ποιητής, καὶ οὐ δεόντως ὁ Ζηνόδοτος ἔγραφεν "ῶ τε σύ, Κάλχα" (Α 86) χωρὶς τοῦ ν . Α ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν : παρέλκει ἡ ἐπ <ε> ἰ. ^[5]
- 13 68b ἡ ὁμοίον ἐστὶ τῷ "ἐπεὶ με κατ' αἴσαν ἐνέικεσας" (Γ 59). Τ μάντ <ε> ἰ εἰδόμενος : οὐ διαιρεῖ, ὡς τὸ "ἄϊδρει φωτὶ ἐοικῶς" (Γ 219).
- 13 69a Τ παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι : τὸ μάχεσθαι συναπτέον τῷ "καὶ <δ'> ἐμοὶ αὐτῷ θυμός" (Ν 73), τὰ δὲ ἄλλα (sc.
- 13 69b Ν 70—2) διὰ μέσου. Τ < οὐ δ' ὅ γε > : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 13 70 Τ ἰλ οἰωνιστής : οἰωνοσκόπος. πῶς δέ—τὸ θεῖον ἑαυτοῦ. Α ἶχνια γὰρ μετόπισθε <ποδῶν ἡ δὲ κνημῶν / ῥε ἰ' ἔγνω ἀπιόντος> : ἀναχωροῦντος αὐτοῦ τὰς ἀποχαράξεις τῶν ποδῶν ἔγνω, φησί, μὴ ἀπομαξαμένας ἶχνος.
- 13 71-2 τὸ δὲ ῥεῖα (72) πρὸς τὸ ἀπιόντος (72)· ῥαδίως γὰρ ἀπηλλάγη ὡς θεός. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ συνωδὸν τὸ τάχος τῷ "αὐτὸς δ' ὡς τ' ἴρηξ" (Ν 62). ἶχνιον δὲ παρὰ τὸ ἦξω ἶγμα ἶχνιον ἶχνιον, ὡς παίγνιον· προπαροξυτονητέον δέ· οὐ γάρ ἐστὶν ὑποκοριστικόν, ἐπεὶ ἔδει ὡς "ἐρκίον αὐλῆς (ς 102) παροξύνεσθαι. Τ ἶχνια : τὸ ἶχνιον προπαροξυτονητέον ὁμοίως τῷ ἀράχνιον· οὐ γάρ ἐστὶν ὑποκοριστικόν, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος ἐσχημάτισται. ^[5]
- 13 71a ὅτι δὲ ὁ ποιητής οὐδὲ ὑποκοριστικοῖς χρῆται, ἐδηλώσαμεν ἐν τῇ Α. Α ἶχνια : ὁμοιοτόνως τῷ παίγνια· καὶ γὰρ ὁ μὲν παρὰ τὸν ἦξω μέλλοντα ἔλαβε τὸν σχηματισμόν, ὁ δὲ παρὰ τὸν αἰῶ· τὰ γὰρ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα ἔχει παροξυτονούμενα τὰ ὑποκοριστικά οὐδέτερα, τυρὸς τυρίον, χρυσὸς χρυσίον, ἔρκος ἐρκίον, τεῖχος τειχίον· τὰ δ' ἀπὸ βραχείας οὐκέτι, φάκος φάκιον, λάγος λάγιον, ῥάκος ῥάκιον, νάκος νάκιον. ^[5]
- 13 71b

- τὸ δὲ ἵχνια† ὡς σύμφωνον ὑγρῷ συνεζευγμένον οὐ ποιεῖ μακρὰν τὴν πρὸ αὐτοῦ. A
 < ἵχνια : > γράφεται καὶ "ἴθματα".
- 13 71c Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης "ἴχματα". A im T < θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι : > ὁ ἐντὸς στέρνων
 θυμός.
- 13 73 T il < μαιμῶσι : > ἀντὶ τοῦ αἰμῶσι.
- 13 75 T il οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι < χεῖρες ἄπτοι > : ὅρα τὸ ἦθος ὡς ἀπλοῦν· οὐδὲν μὲν γὰρ
 περὶ θεοῦ λέγει, ἀπλῶς δὲ τὸ παριστάμενον αὐτῷ δηλοῖ.
- 13 77 T < νέρθε πόδεσσιν : > "νέρθε δὲ ποσσίν".
- 13 78 A int A ext ἔσσυμαι : τὸ θέμα σύω σύσω, ὅθεν καὶ σῦς.
- 13 79a T μενοινῶ δὲ καὶ οἶος : εἰ καὶ μετὰ Διὸς ἐστὶν ἡ τοῦ τάγματος.
- 13 79b T χάρμη γηθόσυνοι : χαίροντες τῇ μάχῃ.
- 13 82a ἔστι δὲ ὅτε δηλοῖ ἡ λέξις καὶ τὸ χαίρειν τῇ εἰς μάχην παραθήξει, παρὰ τὸ χαράσσειν· τὴν γὰρ
 χαράν, ὡς φησιν Ἀριστείδης†, οὐδετέρως αἰεὶ λέγει χάρμα. A χάρμη : κυρίως ἴνυν† τῇ μάχῃ,
 ἀλλὰ τῇ πρὸς πόλεμον προθυμίᾳ.
- 13 82b1 T ἄλλως χάρμη τῇ μάχῃ· τὴν γὰρ χαρὰν χάρμα φησίν.
- 13 82c1 καὶ οὐκ ἂν ἐπήγαγε γηθόσυνοι , εἰ τὴν χαρὰν ἐδήλου. T χάρμη τῇ μάχῃ· ἡ γὰρ χαρὰ χάρμα
 καλεῖται.
- 13 82c2/b2 νῦν δέ, ὡς Ἀρίσταρχος, τῇ εἰς τὸν πόλεμον προθυμίᾳ. b (BCE 3 E 4) < χάρμη : > ὅτι ἐλλείπει
 ἡ ἐπί, ἴν' ἢ ἐπὶ χάρμη.
- 13 82d A im τόφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν <.
- 13 83a .. Ἀχαιοὺς > : ὀπιθεν τῶν Αἰάντων Σαλαμῖνιοι Ἰλοκρούς. T < τόφρα δὲ τοὺς .
- 13 83b .. ὤρσεν : > ἔως ἐλάλουν. T il ἀνέψυχον : ἀναψῦχαί ἐστι τὸ ἀναπαῦσαι τὸ πνεῦμα καὶ ἐν ἀδείᾳ
 ἀναπνεῦσαι· καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ πνεῦμά ἐστιν.
- 13 84 b (BCE 3 E 4) T < γυῖα λέλυντο : > πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ὡς "σπάρτα λέλυνται" (B 135).
- 13 85 A im καὶ σφιν ἄχος <κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο > : διπλοῦν ἦν αὐτοῖς τὸ δεινόν· b (BCE 3 E 4) τὴν
 μὲν γὰρ ψυχὴν ἄχο ς , τὸ δὲ σῶμα κάματος (cf.
- 13 86 N 85) ἐδάμαζεν. b (BCE 3 E 4) T δερκομένοισι / Τρῶας , <τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν
 ὁμίλῳ > : περιπαθῶς πάνυ, ὅτι ὀρῶντες ἐν ὄψει τὸ κακὸν ἐπαμῦναι ἦσαν ἀδύνατοι· ὅθεν καὶ
 ἐπαναλαμβάνει τὸ "τοὺς οἷ γ' εἰσορόωντες" (N 88)· τὰ γὰρ σχετλιώτατα τῶν δεινῶν τὰ ἐν ὄψει
 ἐστὶν ὀρώμενα. [5]
- 13 86-7 b (BCE 3 E 4) T ὑ π ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον : εἰς ἔσχατον προῆκται τὰ τῶν Ἑλλήνων· ὅρα γὰρ
 ἐπὶ τῆς παρατάξεως στρατιώτας κλαίοντας ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ταῦτα Ἑλληνας.
- 13 88 b (BCE 3 E 4) T λεληθότως δὲ ἔκλα <ι> ον. T < ὑ π ' ὀφρύσι > δάκρυα λείβον : ἐστέναζον,
 ἐδάκρυον· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ—λεληθότως ἔκλαιον. A φεύξεσθαι ὑπὲρ κακοῦ : τὸ φεύγειν γενικῇ
 συντάσσει, "πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων" (α 18). [5]
- 13 89 ἔστι δὲ ὑποφεύξεσθαι ἐκ τοῦ κακοῦ. T Λήϊτον : ἐγγὺς γὰρ Λοκρῶν Βοιωτοί.
- 13 91 οὗτοι δεῦτεροι μὲν εἰσι κατ' ἀλκὴν, πρόθυμοι δὲ πάντες καὶ νέοι. T < Πηνέλεων : > διὰ τοῦ ο
 Ἀριστοφάνης, "Πηνέλεον".
- 13 92a A im < Θόαντα : > ἐγάμει γὰρ Ἀνακτορίαν τὴν Πηνέλεω.
- 13 92b T il Δηΐπυρον : Πύλιος ἦν, ὡς τινες.
- 13 92c

οἱ δὲ ἀδελφὸν Μηριόνου. ἰσοδυναμεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῷ Πυραίχμη (cf. B 848). Τ μήστωρας αὐτῆς :
πρακτικοὺς μάχης.

- 13 93 Τ αἰδῶς , Ἀργεῖοι , κοῦροι νέοι : λείπει ἐστί.
- 13 95a Ἑλληνικὸν τὸ τῆς αἰδοῦς προβάλλεσθαι· τοῖς δὲ βαρβάροις ὁ Ἑκτωρ οὐ τὸ αἰσχρόν, ἀλλὰ τὸν φόβον, "αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖσ" (M 250). εὖ δὲ καὶ τῆς ἀκμῆς ὑπομιμνήσκει ἐπὶ δειλίᾳ συγγνώμην οὐ φερομένης· διὸ καὶ δις ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα. b (BCE 3 E 4) Τ < αἰδῶς , Ἀργεῖοι , > κοῦροι νέοι : κοῦροι · εὐγενεῖς. ^[5]
- 13 95b b (BCE 3 E 4) Τ ἔστιν οὖν 'αἰσχύνῃς ἄξια ποιεῖτε Ἑλληνες ὄντες εὐγενεῖς καὶ νέοι· <ῆ> κατὰ πεῦσιν. Τ αἰδῶς , Ἀργεῖοι : τινὲς 'αἰδοῦς ἄξιόν ἐστιν'.
- 13 95c Τ < κοῦροι , νέοι : > ἔμφασιν ἔχει πλείονα τὸ κοῦροι χωριζόμενον τοῦ νέο ι .
- 13 95d Α ἰμ ὕμιν ἔγωγε </ μαρναμένοισι> πέποιθα <σασέμεναι νέας ἀμάς> : αἰσχρόν οὖν τὴν ὑπόνοιαν ἀπολέσαι, ἣν ἔχετε παρὰ τοῖς πολλοῖς.
- 13 95-6a Τ < ὕμιν ἔγωγε / —σασέμεναι : > τοιαῦτα καὶ πρὸς τοὺς Αἴαντας· "σφῶ μέν κε σάώσετε" (N 47).
- 13 95-6b Τ ἰλ πέποιθα : ἐπεποίθην.
- 13 96a Τ t ἀμάς : ἡμετέρας.
- 13 96b1 τὸ ἀμάς ἐκτείνεται κατὰ τὸ τέλος καίτοι Δώριον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβήν, ἐπεὶ ἐνικῶ παράκειται τῷ διὰ τοῦ η λεγομένῳ, ὅπερ ὀλόκληρον ἂν ἦν Δωρικόν, εἴπερ εἰς ἀν κατέληγεν. Α κατ' ἀρχὴν δὲ μόνον Δώριον.
- 13 96b2 Τ {νῆας} ἀμάς : ἦγαγε γὰρ εἰς Ἴλιον· "καὶ ἴνῃες ἡγήσατο" Ἀχαιῶν b (BCE 3 E 4) Τ Ἴλιον εἴσω" (A 71).
- 13 96c Τ εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε <—δαμῆναι> : ἐντέχνως τὸ φιλότιμον αὖξει τῶν νέων, τὴν αἰτίαν τοῦ σωθῆναι καὶ ἀπολέσθαι αὐτοῖς ἐπαναφέρων.
- 13 97-8 b (BCE 3 E 4) Τ εἶδεται ἡμαρ <ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι> : φαίνεται.
- 13 98a λείπει δὲ τὸ τοῦ, τοῦ ὑπὸ τοῖς Τρωσὶ δαμῆναι. ἀντὶ τοῦ προφανές ἐστιν ὡς ἐν τῇ νῦν ἡμέρᾳ ἀπολούμεθα. b (BCE 3 E 4) Τ < δαμῆναι : > ἀντὶ τοῦ ὑποταχθῆναι.
- 13 98b Τ ἰλ νῦν δὲ εἶδεται ἡμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι : νῦν ἀνεφάνη ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ὑπὸ τῶν Τρώων ἀναιρεθῆσθε. Α Τρῶας ἐ φ' ἡμετέρας <ἰέναι νέας> : ἐν τῷ ἡμετέρας μεγάλη ἔμφασις, καὶ ἔστι μυρία ὑπακοῦσαι, οἷον τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τὰς Ἑλληνικάς, τοὺς δειλοὺς ἐπὶ τὰς τῶν γενναίων, τοὺς ὀλίγους ἐπὶ τὰς τῶν πλεόνων.
- 13 101a b (BCE 3 E 4) Τ < Τρῶας ἐ φ' ἡμετέρας ἰέναι νέας : > ἐν ᾗ θει τὰ θαύματα ταῦτα, b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ὡς τὸ "Ἑκτωρ δὲ παρὰ νηυσὶ" (N 123).
- 13 101b Τ ἰλ φυζακινῆς {ἐλάφοισιν}: ὁμοίως ἀναγνωστέον τῷ "ἐαρινῆς" (cf.
- 13 102a Θ 307 al.). πῶς δ' ἐσχημάτισται, δεδήλωται ἐν τῷ Περὶ παρωνύμων (fr. 1 = 2, 849, 18 L.). Α ἐλάφοισιν εἰκίεσαν : ἐντέχνως τῷ ψόγῳ τῶν Τρώων ἐνέβαλε τὴν κατηγορίαν Ἑλλήνων· ποῖοι γὰρ ἂν εἶεν οἱ ὑπὸ τοιούτων ἠττώμενοι; b (BCE 3 E 4) Τ θῶων {παρδαλίων τε}: Ἀρίσταρχος βαρύνει τὸ θῶω ν , καὶ ἐπέισθη ἡ παράδοσις.
- 13 103a ὁ δὲ Πάμφιλος περισπᾷ, ἐπεὶ τὰ εἰς ἐς λήγοντα δισύλλαβα ὀνόματα ἐπὶ εὐθείας πληθυντικῆς ἔχει γενικὴν περισπωμένην· διὸ καὶ τὸ "Τρώων" (A 152 al.) καὶ "δμῶων" (α 398 al.) καὶ "παίδων" (Θ 57 al.) ἀνεγίνωσκε περισπῶν, ἔτι δὲ καὶ τὸ "πάντων" (A 78 al.) καὶ "λάων" (M 29. Φ 314) καὶ τίνων, περὶ ὧν λόγον ἔδωκαν καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς. Α θῶων : παραπλήσιον ὑαίνῃ τὸ ζῶον. ^[5]

- 13 103b φασί δὲ αὐτὸ ἄμα τῷ τίκεσθαι βαδίζειν, ἢ ὅτι μετὰ ἄλματός ἐστιν ἡ βάδις αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) T θῶων : οἱ θῶες ζῶα ἄλκιμα καὶ εὐκίνητα.
- 13 103c ἔνιοι δὲ παραπλήσια ὑαίνῃ. τὸ δὲ θῶων ἔνιοι περισπῶσιν, ἴν' ὁμοτονῇ τῷ "θηρῶν" (Θ 47 al.) καὶ "κυνῶν" (K 186 al.)†. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχόν φασι προφέρεσθαι. Διοκλῆς (fr. 64 * H.) καὶ ὁ Θραξ Διονύσιος (fr. 18 Schm. = 6 L.) ὡς βαρύνοντα τὴν λέξιν τὸν Ἀρίσταρχον διαβάλλουσιν. Κάσσιος δὲ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς βαρυτονήσεώς φησιν ὅτι τὰ μονοσύλλαβα, ὅταν μὲν ἔχη τὴν πληθυντικὴν ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς μετὰ συμφώνου λεγομένην, πάντως καὶ κατὰ τὴν γενικὴν περισπᾶται, οἷον θῆρες, "κύνεσ" (N 623 al.), "χεῖρεσ" (A 166 al.), ὅταν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, πάντως βαρυτονουμένην, οἷον "τρῶεσ" (A 256 al.), "δμῶεσ" (δ 644 al.), "θῶεσ" (Λ 474 al.), λᾶες. ἀντίκειται δὲ αὐτῷ τὸ "παῖδων" (Θ 57 al.) καὶ "πάντων" (A 78 al.). Χαῖρις (fr. 5 B.) δὲ φησιν οὐκ εἶναι ἐν ἴδισυλλάβοις† ἀναλογίαν. A < πορδαλίων : > οὕτως Ἀρίσταρχος < "παρδαλίων" >, ἄλλοι δὲ πορδαλίω ν. ^[10]
- 13 103d A int ἥϊα : τὰ τοῦ εἶναι αἴτια βρώματα ἢ τοῦ ἰέναι· οἱ γὰρ πεινῶντες "λάθρη γυῖα βαρύνονται" (T 165).
- 13 103e b (BCE 3 E 4) T {λύκων τ'} ἥϊα {πέλονται}: ἥϊα βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ —κάκεῖσε φέρεται. A ἡλάσκουσαι ἀνάλκιδες : ἐκκλίνουσai διὰ δειλίαν καὶ ἐν ἐνὶ τόπῳ διάγουσαι, μὴ ἐπιμιγνύμεναι τοῖς ἄλλοις.
- 13 104a T {οὐδ'} ἔπι {χάρμη}: ἔπεστι.
- 13 104b τινὲς δέ, οὐκ ἐπὶ μάχῃ ἡλάσκουσαι. T νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται > : Ἡρακλέων (fr. 8 B.) ἀξιοῖ στίζειν πόλιος, ἵνα, φησίν, ἐμφαίνῃ τοιοῦτό τι· τί δὲ λέγω πόλιος; ἐπ' αὐταῖς γὰρ ἤδη ταῖς ναυσὶ μάχονται· ἱκανὸν μέντοι βραχὺ διαστέλλειν. A < νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "νῦν δὲ ἐκάς πόλιος".
- 13 107b1 A int Ζηνόδοτος δὲ "ἐκάσ" γράφει.
- 13 107b2 T ἕκαθεν πόλιος : τὸ ἕκαθεν πόλιος ἔμφασιν ἔχει ἐτέρου διαστήματος.
- 13 107c ἐπιφέρει <δὲ> τὰς ναῦς, ἐν αἷς ἐστιν αὐτοῖς ἡ σωτηρία. T ἡγεμόνος κακότητι : ἴτας† εἰς ἀρέσκειαν τοῦ πλήθους· οἶδε γὰρ αὐτοὺς ἀεὶ παρὰ τὰς ἀτυχίας μεμψιμοίρως ἔχοντας τοῖς τυράννοις.
- 13 108a b (BCE 3 E 4) T < μεθημοσύνησι : > καλῶς οὐκ εἶπεν ἀσθενείαις, ἀλλὰ μεθημοσύναις b (BCE 3 E 4) T il καὶ πάλιν "τῇδε μεθημοσύνη" (N 121).
- 13 108b T il οἱ κείνῳ ἐρίσαντες <ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσι > : ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, ὡς "ἡ δὲ ψευσαμένη" (Z 163).
- 13 109 T εὔ δὲ τὸ μὴ φάναι 'οὐκ ἐθέλετε'. πρὸς βασιλικούς γὰρ ἄνδρας ὁ λόγος, οὓς ἐλέγχειν ἄντικρυς παρητήσατο. ἐπὶ δὲ τὸν ὑποτεταγμένον ὄχλον τὸν λόγον ἔτρεψε, καὶ δοκεῖ μὲν κατὰ τῶν ἄλλων λέγειν, ἢ δ' ἐπαναφορὰ πρὸς τοὺς ἀκούοντας γίνεται. b (BCE 3 E 4) T < νηῶν : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, περὶ νηῶν. ^[5]
- 13 110a A im < νηῶν : > λείπει ἡ ὑπέρ.
- 13 110b T il < ἄλ λ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν : > εἰ γὰρ καὶ εἶπεν "ἄασάμην, οὐδ' αὐτὸς <ἀναίνομαι>" (I 116), ἀλλ' ἐκμειλισσόμενος τὸ πλῆθος ἔλεγεν.
- 13 111 T il {ἄλλ'} ἀκεώμεθα {θαῖσσον}: ὅτι ἀμφίβολον τὸ ἀκεώμεθα, πότερον ἰαθῶμεν ἢ ἀκεσώμεθα· δ καὶ ὑγιές, οἷον τὸ ἐλάττωμα ἰασώμεθα.
- 13 115a A ἀκεώμεθα : τὴν ἔριν ἢ τὴν μῆνιν Ἀχιλλέως, ἢ τὴν ἀμέλειαν, ἣν αὐτοῖς ὀνειδίζει.

- 13 115b1 Τ ἀκεώμεθα : τὴν ἑαυτῶν ἀμέλειαν.
- 13 115b2 b (BCE 3 E 4) ἀκεσταί < τοι φρένες ἐσθλῶν > : τινὲς εἰς Ἀχιλλέα· ῥᾶστον γὰρ πρὸς ἐπανόρθωσιν τὸ ἀμαρτηθὲν τοῖς ἐναρέτοις ἀνδράσιν.
- 13 115c b (BCE 3 E 4) Τ < ἀκεσταί τοι : > ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ τέ, "ἀκεσταί τε".
- 13 115d A int ἀκεσταί : εὐθεράπευτοι, εὐίατοι· αἱ γὰρ τῶν ἀγαθῶν φρένες ῥαδίως πρὸς τὸ κρεῖττον μετατίθενται, εὐθεράπευτοι οὔσαι. ἢ θεραπευτικά. Α πάντες ἄριστοι ἐόντες : τῷ ἐπαίνῳ θεραπεύει καὶ μείζον ἐλέγχει ὡς διαφθείροντας τὴν φύσιν τῇ ῥαθυμίᾳ. ^[5]
- 13 117 b (BCE 3 E 4) Τ < μαχεσσαίμην : > ἀντὶ τοῦ ἐγκαλέσαιμι.
- 13 118 A im < νεμεσσῶμαι > περὶ κῆρι : κατὰ ψυχὴν.
- 13 119 ἢ ὡς τὸ "περιβάλλει ἅπαντας / μνηστῆρας δώροισι" (ο 17—8). Τ < ὦ πέπονες : > τινὲς προσηνεῖς παραμυθεῖται γὰρ αὐτούς.
- 13 120a b (BCE 3 E 4) Τ κακὸν ποιήσετε μείζον : μείζον τοῦ νῦν δηλονότι.
- 13 120b b (BCE 3 E 4) Τ αἰδῶ καὶ νέμεσιν : τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἐξ ἄλλων ἀκολουθοῦσαν μέμψιν.
- 13 122a b (BCE 3 E 4) Τ < δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν : > μεγάλη φιλονεικία διανίσταται πολέμου.
- 13 122b b (BCE 3 E 4) Τ Ἑκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ < βοὴν ἀγαθὸς— καὶ μακρὸν ὄχηα > : μετ' ἄναστάσεως† τὸ δίστιχον προενεκτέον, ὡς τὸ "Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι" (N 101).
- 13 123-4a1 τὸ δὲ βοὴν ἀγαθός (123) πρὸς ἐρεθισμὸν αὐτῶν, καὶ "Ἑκτορα δ' ἐφράσ < σ > ἀντο βοὴν ἀγαθόν" (O 671). Τ μετὰ θαύματος τὸ δίστιχον προενεκτέον, ὡς τὸ "Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας". ^[5]
- 13 123-4a2 βοὴν δὲ ἀγαθὸν αὐτὸν καλεῖ πρὸς ἐρεθισμὸν ἐκείνων. b (BCE 3 E 4) < μακρὸν ὄχηα : > ἐκάτερον.
- 13 124a Τ il ὄχηα : τὸν ἐκατέρας πύλης· δύο γὰρ εἰσι, καὶ "τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον < ἵππων > " (Λ 702).
- 13 124b Τ κελευτιῶν : κελευτῆς κελευτιῶ.
- 13 125a1 καὶ ἀλλαχοῦ δέ φησι "κελευτιῶντ' ἐπὶ πύργῳ" (M 265). ἴσως δὲ καὶ τούτους κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔπληξε τῷ σκηπανίῳ ὡς καὶ τοὺς Αἴαντας (sc. N 59—60). τινὲς δὲ "κελευθιῶν" ἀντὶ τοῦ ὁδηγῶν, τοὺς Ἑλλήνας. Τ κελευτῆς κελευτιῶ κελευτιῶ. ^[5]
- 13 125a2 ἴσως δὲ οὐ τὸ προτάσσων δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ διεγείρων. b (BCE 3) καρτερα ί, ἄς οὐ τ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών : πρὸς τὴν τοῦ χρόνου ἀλλαγὴν· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὠνόσατο.
- 13 127a1 καὶ ὅτι δις παρείληφε τὸν σύνδεσμον, ἂν καὶ κέν. Α ἐκ παραλλήλου ὁ ἄν καὶ ὁ κέν.
- 13 127a2 Τ il < οὐ τ' ἄν κεν > Ἄρης ὀνόσαιτο : ἀλλὰ θαυμάσειεν.
- 13 127b ἔστι δὲ μετὰ συλλογισμοῦ ὁ ἔπαινος, οὐκ αὐτοῦ τοῦ λέγοντος ἐκτιθεμένου τὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος, δι' ἐμφάσεως δὲ καταλείποντος τοῖς ἀκροαταῖς σκοπεῖν, ὁποῖαί τινες ἦσαν. b (BCE 3 E 4) Τ λαοσσόος : ἡ ὁρμῶσα ἢ σφύζουσα τοὺς συμμαχομένους ἢ σοβοῦσα τοὺς ἐναντίους· ὅθεν καὶ "ἐγρεκύδοιμος" (cf.
- 13 128 Hsd. th. 925). Τ φράζαντες < δόρυ δουρί, —μάχεσθαι > : πάντες μὲν ἐν ἀσπίσι καὶ θώραξι καὶ κράνεσι καὶ λόγχαις.
- 13 130-5a τούτων δὲ οἱ μὲν πρωτοστάται κατὰ μέτωπον ἦσαν, πάντες ὁμοίως τὰ δόρατα κατὰ προβολὴν ἔχοντες· κατόπιν δὲ τούτων οἱ δευτεροστάται, κατὰ δεξιὰ πλευρὰ τῶν πρωτοστατῶν παραβεβληκότες δόρατα μείζω δυσὶ πήχεσιν· καὶ οἱ τρίτοι παρ' ἀμφοτέρους ὁμοίως ὥστε τρεῖς ἀκμὰς ἀνέχειν τὰ δόρατα· οἱ τέταρτοι δὲ καὶ πέμπτοι τὰς αἰχμὰς εἶχον ὀρθάς, ὡς εἴ τι κενοῖτο

τῆς παρατάξεως τιτρωσκομένων ἢ φονευομένων τοῦτο πληροῦν, b (BCE 3 E 4) T κυκλοῦμενοι
〈δὲ〉 ποιεῖν ἀμφίστομον τὴν τάξιν. T φράξαντες δόρυ δουρί, —μάχεσθαι : [ἐ]μφάσεως δὲ
χάριν εἶπεν. ^[10]

13 130b καὶ T συνέφρασσον μὲν ἀλλήλους φαλαγγιδόν, συμβαλόντες δὲ διέλυον τὴν φάλαγγα· ἐπεὶ
πῶς ὥρμων καὶ ὑπεχώρουν καὶ ἐσκύλευον; καὶ ἔοικεν ὥσει πρόπειρά τις εἶναι τῆς ὑπομονῆς
τῶν πολεμίων. ἢ πρὸς τὸ ἀναδέξασθαι τὸν Ἑκτορα ἐπύκνωσαν ἑαυτούς, b (BCE 3 E 4) T τοῦτον
δὲ τὸν συνασπισμόν, ὡς ὁ τακτικὸς Ἑρμόλυτος λέγει, ἐνομοθέτησε Λυκοῦργος, ἐδίδαξε δὲ
Λύσανδρος Λάκων καὶ Ἐπαμινώνδας, εἶτα ὑπὸ Χαριδήμου Ἀρκάδες ἐδιδάχθησαν καὶ
Μακεδόνες. προθελύμνω (130) δὲ ἀλλεπαλλήλῳ, ἢ ἀλλεπαλλήλους πτύχας ἔχοντι. T
ἵπποκομοὶ {κόρυθος}: προπαροξυτονητέον τὸ ἵπποκομοὶ · ἢ γὰρ κόμη ἔγκειται, οὐ τὸ κομῶ. ^[10]

13 132a οὕτως οὖν ἀναγνωστέον 〈ὥς〉 κυπαρισσόκομος, "καλλίκομος" (cf. I 449. ο 58). τὰ δὲ ἀπὸ
τῶν εἰς ἡ ληγόντων θηλυκῶν συντιθέμενα καὶ μεταβάλλοντα τὸ τέλος εἰς τὴν εἰς ος
κατάληξιν προπαροξύνεται, ἄφωνος, "ἄναυδος" (cf. κ 378)· οὕτως ἵπποκομος. τότε μέντοι
παροξυτονητέον τὸ ἵπποκομος, ὅτε τὸ κομεῖν ἔγκειται· "Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους
θεράποντε κομείτην" (Θ 113). A ἵπποκομοὶ : ἱπείας κόμας ἔχουσαι. ^[5]

13 132b b (BCE 3 E 4) T ἱλ φάλιοι : φάλιοι συρίγγια ἐπὶ τῶν μετώπων, εἰς ἃ καθίενται οἱ λόφοι ὥστε
τοὺς ἐκ τῶν κορύθων λόφους ψαύειν ἀλλήλων.

13 132c1 AT φάλιοι μὲν τὰ προμετωπίδια ἐπαναστήματα, ὧν καὶ ὁ λόφος ἔχεται, λόφος δὲ τὸ τῆς μέσης
περικεφαλαίας ἐκ τριχῶν ἀνάστημα.

13 132c2 τὸ δὲ πᾶν οὕτως· οἱ τῶν κορύθων λόφοι ἀλλήλοις ἔψαυον. b (BCE 3 E 4) ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο :
αὐτὰ τὰ ἔγχη κραδαινόμενα πτυσσομένοις ἐώκει.

13 134a b (BCE 3 E 4) T γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πτύω τὸ βάλλω πτύσσω πλεονασμῷ τοῦ ς . b (BCE 3 E 4)
θρασειάων : θρασεῖαις ψυχαῖς ὑπηρετουσῶν, b (BCE 3 E 4) T ὡς "ἀσπίδα θοῦριν" (Λ 32).

13 134b T ἱλ 〈σειόμεν'·οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον :〉 τινὲς "σειόμενοι 〈δ'〉 ἰθὺς φρόνεον" ὥστε εὐθεῖαν
πρὸς Τρῳᾶς χωρεῖν.

13 135a T ἱλ {σειόμεν'} οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον , 〈μέμασαν δέ , μάχεσθαι〉 : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ
φρόνεον· τὸ γὰρ ἐξῆς 'οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον μάχεσθαι, καὶ μέμασαν'.

13 135b A {τρῶες δὲ} προὔτυψαν : προενέσεισαν ἄθροοι διὰ τὴν εὐημερίαν.

13 136a1 οἱ δὲ προσέπεσον καὶ προενήλασαν. T προπαρενέβαλον ἢ προσέπεσον καὶ συνῆλθον.

13 136a2 ταῦτα δὲ τῇ εὐημερίᾳ θαρροῦντες. b (BCE 3 E 4) 〈ἀολλέες :〉 ἄθροοι.

13 136b T ἱλ 〈ἀντικρὺ μεμαῶς :〉 ἐπ' εὐθείας ὠρμημένος.

13 137a T ἱλ ὀλοοῖτροχος : λίθος περιφερῆς καὶ στρογγύλος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος
πᾶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει.

13 137b Δημήτριος ὁ Γονύπεσος δασύνει, ἴν' ἢ ὅλος τροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀστήρικτος, τῷ δὲ
τόνῳ ὡς κακότροπος· οὕτω δὲ καὶ Ἑρμαπίας καὶ Νικίας (fr. 16 B.) καὶ Ἀριστεᾶς καὶ
Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 52 B.) ψιλοῦσι καὶ παροξύνουσιν,
ἀκούοντες τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι περιττῆ· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ
σώζεται τὸ μέτρον, καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ "Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος" (α 52).
Δημόκριτος (Vors. 6 68 B 162) δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα 'ὀλοοῖτροχον' καλεῖ. A ΟΛΟΟΙΤΡΟΧΟΣ :
ὅλος τροχοειδής. ^[10]

13 137c οἱ δέ, ἐν τῷ τρέχειν δεινός, b (BCE 3) T καλῶς βάρβαρον καὶ ἄλογον ὁρμὴν ἀψύχῳ βάρει
εἵκασε A b (BCE 3 E 4) T διὰ παντὸς τόπου κυλινδουμένῳ. AT 〈κατὰ〉 στεφάνης : στεφάνης
τῆς ἐν πλάτει ἐξοχῆς.

- 13 138a ἡ δὲ κατὰ ἀντὶ τῆς ἀπὸ ἡ ἀντὶ τῆς ἔξ. Τ < στεφάνης : > στεφανοειδοῦς.
- 13 138b Τ ἰλ στεφάνης : περικεφαλαίας, ἡ ὄρους ἐξοχῆς· νῦν δὲ λείας πέτρας. Α ἀσπέτω ὄμβρω <.
- 13 139-40 .. / ὕψι δ' ἀναθρώσκων > : ἀναγκαίως τὸ ἀσπέτω (139) πρὸς τὸ δυνηθῆναι πέτρον ῥῆξαι. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ἀναθρώσκων (140) προσκρούων καὶ ἀφαλλόμενος. Τ ἀναιδέος : ἀνενδότου, σκληρᾶς.
- 13 139a Τ ἰλ ἔχματα πέτρης : τὰ ἐξέχοντα καὶ μὴ ἐῶντα κυλισθῆναι αὐτόν· b (BCE 3 E 4) Τ ἡ τὰ συνέχοντα τὴν πέτραν πρὸς τὸ ὄρος.
- 13 139b Τ ὕψι : ὡς "οἶκοι" (Θ 513 al.
- 13 140) καὶ "ἄγχι" (E 185 al.), ὡς φησι Πτολεμαῖος (p. 52 B.). τινὲς δὲ τοῦτο ὀξύνουσιν, "ὕψι". Α ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπροσθεν, <ἔως ἵκηται / ἰσόπεδον : ἀσφαλέως> ἀνεμποδίστως, μὴ σφαλλόμενος τῆς τοῦ θεῖν σφοδρότητος.
- 13 141-2 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ἰσόπεδον (142) ἀντὶ τοῦ ὁμαλὸν πεδίων, οἷον ἔως οὗ κατέλθῃ εἰς ἰσόπεδον πεδίων, ἀντὶ τοῦ ἴσην ἔχον γῆν καὶ ὁμαλὴν. Τ < ἐσσύμενός περ : > ἐψύχωσε τὸν λίθον. ^[5]
- 13 142 Τ ἰλ {ὡς ἔκτωρ} εἴως {μέν} : τὸ εἴως ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ τέως διόπερ οὔτε <ὑπο> στιγμὴν οὔτε ἀνταπόδοσιν ἔχει ἐπιφερομένην.
- 13 143a Α < εἴως μέν : > ἔως τινὸς μέν.
- 13 143b b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ τέως. b (BCE 3 E 4) ἀπείλει : ἡπείλει, ὑπισχνεῖτο. ἔσθ' ὅτε δὲ—δηλοῖ. Α ῥέα διελεύσεσθαι : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 13 144 οἱ δὲ "ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι". τὸ δὲ ἐξῆς· ὁ δὲ ἔκτωρ ἔως μέν τινος ἡπείλει εὐκόλως διελθεῖν μέχρι τῆς θαλάσσης (cf. N 143—4)—ἡ δὲ διὰ ἔμφασιν ἔχει—ἀντὶ τοῦ τοὺς σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον διελεύσεσθαι. Τ ἐνέκυρσε : ἡ ἀπὸ τοῦ κύρω ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνεκύρησεν. ^[5]
- 13 145 Τ μά λ' ἐγχιρμφθεῖς : ἀντὶ τοῦ λίαν ταῖς φάλαγξι ἐμπελασθεῖς.
- 13 146 b (BCE 3) Τ {νύσسونτες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν} ἀμφιγύουσιν : πρὸς τὸ ἀμφιγύουσι ν, ὅτι οἱ μέν, ἐπεὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ διερεΐδοντες χρῶνται, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ γυ <ι> ὦσαι, ὅτι βλάπτει ἀμφοτέρωθεν.
- 13 147a οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γυίων, ὅτι ἐκατέρωθεν ἄκρον ἔχει· γυῖα γὰρ τὰ ἄκρα. Α ἀμφιγύουσιν : ἀμφοτέρωθεν βλάπτουσιν b (BCE 3 E 4) Τ καὶ γόον ἐπάγουσιν, b (BCE 3 E 4) ἀπὸ αἰχμῆς καὶ στύρακος. ^[5]
- 13 147b b (BCE 3 E 4) Τ τὰ δὲ ναύμαχα "κατὰ στόμα" μόνον "εἰμένα <χαλκῶ>" (O 389)· οὐκ ἔχουσι γὰρ στύρακα. ἡ ἀμφοτέρωθεν πρακτικοῖς γυῖα γὰρ κυρίως πόδες καὶ χεῖρες, δι' ὧν πράσσομέν τι. Τ {ῥῶσαν ἀποσφείων} ὁ δὲ χασ <σ> ἀμενος πελεμίσθη : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὁ δὲ χάσσατο πολλὸν ὀπίσ <σ> ω". ^[5]
- 13 148a ἡγνόησε δὲ ὅτι τὰ ἐμπεπηγότα δόρατα τῇ ἀσπίδι ἀναχωροῦντες διατινάσσουσιν, ἵνα ἀποπέσῃ. Α <χασσάμενος πελεμίσθη : > ἀντίστροφον τὸ σχῆμα.
- 13 148b Τ ἰλ διαπρύσιον : ἡ διαπύρσιον, ὃ ἐστι Τ διαφανές, b (BCE 3) Τ τουτέστι φωνῇ σημήνας ὡς πυρσῶ, b (BCE 3 E 4) Τ ἡ διαπερῶν τὰς ἀκοάς.
- 13 149 b (BCE 3) Τ διαπρύσιον : διὰ παντὸς—ἡ διαπύρσιον, διαφανές καὶ σημαντικόν. Α Τρῶες καὶ Λύκιοι <καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί> : πῶς τοὺς διεσκεδασμένους ἀνεκάλει κελεύων; βάρβαρος ὁρμὴ καὶ ὑπερήφανος. ^[5]
- 13 150 Τ παρμένετε : ἀλλήλοις· αὐτὸς γὰρ ἔχει Δία καὶ οὐ προσδεῖται τινος.
- 13 151 b (BCE 3 E 4) Τ πυργηδόν : δίκην πύργου, ἐν—τῷ σφαιρηδόν.
- 13 152 Α ΟΙΩ : "οἶω" ἄμεινον, μόνω, ἵνα μὴ ἔκτωρ διστάζῃ.

- 13 153a ἢ τὸ "οἶω" ἀντὶ τοῦ πέπεισμαι· "ἦ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν" (A 78). b (BCE 3 E 4) T εἰ ἐτεόν : ἐπεὶ ἐτεῶς ὁ εἶ συναπτικὸς ἀντὶ τοῦ ἐπεί, ὡς τὸ "χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας" (Eur.
- 13 153b Phoen. 86) καὶ ὁ Εὐριπίδης "οὔκουν <δικαίως> , εἴπερ εἴργασαι τάδε;" (Hec. 1254). T <ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης :> ἀντονομασία, ἀντὶ τοῦ ὁ Ζεύς.
- 13 154 T il μένος : τὴν προθυμίαν, παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι· b (BCE 3) T ὅθεν καὶ ὁ "μέμονα" (E 482) παρακεείμενος.
- 13 155 T Δηϊφοβος { δ' ἐν τοῖσι } : προσυνίστησιν αὐτόν, ὅτι μετὰ τὴν Ἑκτορος τελευτὴν διεδέξατο τὴν στρατηγίαν.
- 13 156 T κοῦφα ποσὶ προβιβάς : ἦτοι μετέωρα καὶ ὑψηλὰ προβαίνων· ἢ ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, ὃ ἐστὶν ἀκροβηματίζων.
- 13 158 A <κοῦφα :> μετέωρα.
- 13 158a T il ὑπασπίδια προποδίζων : οὐ προβάλλων τὰ ἵχνη πρὸ τῆς ἀσπίδος.
- 13 158b ἐν βραχεὶ δὲ δεδήλωται ὁ μετέωρα βαίνων καὶ b (BCE 3) T τῷ τῆς ἀσπίδος κύκλῳ τὸ σῶμα κρύπτων· b (BCE 3 E 4) T ἐξ οὗ δῆλον ὅτι οὐκ εἶχεν ἀμφιβρότην ἀσπίδα, οὐδὲ πλαγίαν αὐτὴν ἐκράτει. T ὑπασπίδια προποδίζων : ὑπὸ τὴν ἀσπίδα ἡρέμα—οὐδὲ ὅπλα, ἢ ἂν αὐτὴν ἐκράτει. A Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο : ὅτι παραλέλειπται πρόθεσις ἢ ἐπί, καὶ ἡ γενικὴ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς κεῖται· τὸ γὰρ ὅλον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτόν, ὡς καὶ τὸ "ἀλλ' ἄγ' ὅσπευσον Μενελάου" (Δ 100). [5]
- 13 159 A <καὶ βάλεν, οὐ δ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντος ἐΐσην :> τὸ ἐξῆς καὶ βάλε κατ' ἀσπίδα.
- 13 160a οὕτως οὖν διορθωτέον. A int καὶ βάλεν, οὐ δ' ἀφάμαρτε : ταῦτόν δι' ἀμφοῖν δηλοῦται· βάλλειν γὰρ τὸ ἐπιτυχάνειν φησὶν ὁ ποιητής "οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον" (υ 305) καὶ "βάλ <λ>· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων" (A 52).
- 13 160b1 T βάλλειν καὶ φάμαρτεῖν παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· οἶον ἐπέτυχεν, ἀλλ' οὐκ ἀπέτυχεν.
- 13 160b2 b (BCE 3) <τῆς δ' οὗ τι διήλασεν :> οὐδὲ τὸ τυχὸν διήλθεν αὐτήν.
- 13 161 b (BCE 3 E 4) T il ἐν καυλῷ : ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν καυλόν, ὡς "ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ" (Z 40), λέγει δὲ τὸ καθιέμενον εἰς τὸ κοῖλον μέρος τοῦ δόρατος.
- 13 162 b (BCE 3 E 4) T <δεῖσε δὲ θυμῷ :> ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 13 163 T il <χώσατο :> ὅτι νῦν χώσατο ἀντὶ τοῦ συνεχύθη.
- 13 165a A int χώσατο : ἡ σύγχυσις τῆς ψυχῆς, οὐ μὲν ἐπὶ χαρᾷ οὐδὲ ἐπὶ ὀργῇ.
- 13 165b καὶ φθέγγεται μὲν οὐδέν (οὐ γὰρ οἰκεῖον τῷ παρόντι καιρῷ), τὴν δὲ διάθεσιν αὐτοῦ διὰ τοῦ χώσατο ῥήματος ὁ ποιητής παρέστησεν. b (BCE 3 E 4) T <ἀμφότερον :> δι' ἀμφοτέρω.
- 13 166a T il <νίκης τε καὶ ἔγχους :> ὅτι λείπουσιν αἱ προθέσεις, περὶ νίκης καὶ περὶ ἔγχους.
- 13 166b A int ὁ ξυνέαξε : τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς "ὅ μοι γέρας" (A 120).
- 13 166c1 T ὅτι.
- 13 166c2 T il <ξυνέαξε :> Ζηνόδοτος "ξυνέηξε".
- 13 166d1 A im φάριστάρχος† δὲ διὰ τοῦ η "ξυνέηξεν".
- 13 166d2 T βῆ δ' ἰέναι <— / οἰσόμενος δορὺ μακρόν> : πιθανῶς ὁ ποιητής τοὺς μὲν ὡς τραυματίας ἐξήγαγε τοῦ πολέμου, τοὺς δὲ καὶ ὅπλων ἐνδεεῖς.
- 13 167-8a1 T τοὺς μὲν οὖν ὡς τραυματίας πιθανῶς ὁ ποιητής, τοὺς δὲ καὶ ὅπλων ἐνδεεῖς ποιεῖ.
- 13 167-8a2 b (BCE 3 E 4) οἰσόμενος : ἑαυτῷ.

- 13 168a b (BCE 3 E 4) T οἷσων δὲ καὶ ἐτέρω, "οἷσε θέειον, γρηῦ" (χ 481)· "οἷσετε πῦρ" (O 718). T διὰ τί δὲ οὐκ ἔπεμψεν ἐπὶ δόρυ, ἀλλ' αὐτὸς ἄπεισιν; ἢ ὅτι ἐν τῷ θορύβῳ κεχώριστα τῶν δορυφόρων καὶ πλησίον ἦν ἡ σκηνή, καὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχύνουσι, καὶ παρὼν ὅμοιος ἦν τῷ μὴ παρόντι δόρυ οὐκ ἔχων. b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ὅλον, διὰ τὸ ἀναπαῦσαι τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τῆς μάχης τοῦτο πράττει ὁ ποιητής, ὅπερ ἔσται Ἰδομενέως αὐτῷ συμβαλόντος (cf. N 246—305). T οἰσόμενος : κομίσων, †ένεγκῶν†. διαφέρει—δὲ ἑαυτῷ. A ὅ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο : δύο οὖν εἶχεν, οἷς αὐτὸς ἐχρήτο—διάφορα γὰρ τὰ τῶν βασιλέων, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ἡ Ἀχιλλέως μελίη (cf. [10])
- 13 168b Π 140—4) T —, ἄλλα δὲ εἶχε πολλά. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "ἅ οἱ", ὡς "κῆτος, ἅ μυρία βόσκει" (μ 97). T Ἴμβριον αἰχμητὴν, <πολυῖππου Μέντορος υἱόν> : χαρίεν τὸ ἐφ' ἐκάστῳ τῶν ἐπισήμων τὴν διήγησιν κατὰ τὰς ἀναιρέσεις ἐκφέρειν· τὸ μὲν γὰρ προεκθέσθαι περὶ ἐκάστου μακρόν, τὸ δὲ ἐν τοῖς συμπτώμασι παραδιηγέσθαι πιθανόν. [5]
- 13 171 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ Μέντορος Κέντορος ἔδει· οἰκεῖον γὰρ τῷ πολυῖππῳ τὸ κεντεῖν. T ναῖε δὲ Πήδαιον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὅς νάε Πήδαιον", ἵνα κατάλληλον τὸν λόγον κατὰ συναφὴν ποιήσῃ. [5]
- 13 172a ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὅμηρος διακόπτει τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μακροπερίοδος γένηται. ἄλλως τε καὶ κακόμετρον τὸ ἔπος ποιεῖ. A Πήδαιον : ὑπὸ τὴν Ἰδὴν πόλιν πρὸς Θήβην, οἱ δὲ πρὸς Καρίαν.
- 13 172b τινὲς δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Πηδάσῳ. T ἂψ εἰς Ἴλιον <ῆλθε> : πάλιν ἀπὸ Πηδαίου ἦλθεν εἰς Ἴλιον· ἦδη γὰρ ἄλλοτε ἦλθεν εἰς Τροίαν διὰ τὸν γάμον.
- 13 175 T ὕπ' οὐατος <ἔγχεῖ μακρῷ> : ὑπὸ τὸ οὔς.
- 13 177 κατὰ τὸ σιωπώμενον δὲ μετεσκεύαστο ὁ Τεῦκρος. T <αὖτ' ἔπесεν :> ἐν ἄλλῳ "αἶψ' ἔπесεν".
- 13 178 A im ὄρεος κορυφῆς' <ἔκαθεν περιφαινομένοιο> : ἐν πεδίῳ γὰρ οὐ φύεται μελία.
- 13 179a καὶ ἔμφασιν ἔχει ἄνωθεν πίπτουσα ἡ μελία. b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ περιφαινομένοιο κύκλῳ περιορωμένου, b (BCE 3) T "ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων" (ι 192), T ἢ ὑπερφαινομένου. b (BCE 3) T <κορυφῇ> : οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνικῶς, ἄλλοι δὲ "κορυφῆς". [5]
- 13 179b A im τέρενα <χθονὶ> φύλ <λ> α <πελάσση> : φύλλα τοὺς κλάδους, ὡς οὗτος τὰ ὄπλα.
- 13 180 τέρενα δὲ χλωρά. ἔοικε δὲ ὁ ποιητὴς συνάχθεσθαι τῇ μελίᾳ. b (BCE 3) T <ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα :> τὰ περὶ αὐτῷ ἢ ἐπ' αὐτῷ· "ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα" (Σ 344).
- 13 181 T il <ἄντα ἰδὼν> .
- 13 184a .. ἔγχος :> λείπει τὸ φερόμενον. b (BCE 3 E 4) T il χάλκεον ἔγχος : ἀπὸ μέρους.
- 13 184b b (BCE 3 E 4) T ὡς "λευκώλενος" (A 55 al.). T <Ἀμφίμαχον,> Κτεάτου υἱ' <Ἀκτορίωνος> : ὅτι καὶ τὸ "υἷες ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' <ἄρ'> Εὐρύτου Ἀκτορίωνε" (B 621) ἀντὶ τοῦ Ἀκτορίωνων.
- 13 185 T κατὰ στῆθος βάλε <δουρί·/> δούπησεν δὲ <πεσών> : διὰ γὰρ καρδίας καὶ πνεύμονος ἡ πληγὴ· διὸ ταχεῖα καὶ ἡ πτώσις.
- 13 186—7 b (BCE 3 E 4) T <ἀράβησε :> τινὲς "ἀράδησε".
- 13 187 T il ὀρέξατο {δουρὶ φαεινῶ} : ἀντὶ τοῦ ὀρεξάμενος ἔψαυσε.
- 13 190 τινὲς δὲ "ἀκόντισε". T {ἔκτορος ἀλλ' οὐ πη} χρόος εἴσατο : ὅτι διήρηκεν χρόος ἀντὶ τοῦ χρώς· διὸ βαρυτονητέον.
- 13 191a καὶ ὅτι τὸ εἴσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφάνη. A <χρόος :> οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "χρόος" ὡς λόγος.
- 13 191b

βούλεται δὲ διηρησθαι τὴν εὐθειαν. Ζηνόδοτος δὲ γράφει "χρῶς" {εἴσατο}. A {ἀλλ' οὐ πη} χροός : Ἀλεξίων (fr.

13 191c 53 B.) φησὶν ὅτι Ἀρίσταρχος ὡς σοφός προηνέγκατο, Τυραννίων (fr. 29 P.) δὲ ὡς πόλος. καὶ ἔχει λόγον ἑκατέρα ἢ ἀνάγνωσις· ἐὰν μὲν "χροός" ὡς πόλος κατ' εὐθειαν πτώσιν ἀναγνῶμεν, ἔσται τὸ λεγόμενον 'ἀλλ' οὐδαμῶς ὁ χρῶς ἐφάνη· ἐὰν δὲ χροός ὡς σοφός κατὰ γενικὴν πτώσιν, ἔσται 'ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦ χρωτὸς διήλθε· τὸ γὰρ εἴσομαι καὶ τὸ φανῆναι σημαίνει καὶ τὸ διελθεῖν. ἐπικρίνομεν δὲ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἐκεῖνο ὡς ὅτι πιθανόν ἐστι μᾶλλον τὴν γενικὴν ἐκδέχεσθαι ἢ περὶ τὴν εὐθειαν· ἦν γὰρ αὐτῷ ἕθος εὐθεῖαν μὲν ἐπίστασθαι εἰς ὡς περατουμένην "ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος" (Δ 510)· καὶ ἀκόλουθος αἰτιατικὴ "χρῶτ' ἀπονιψαμένη" (ς 172). τὰς δὲ ἄλλας πλαγίους οἶδεν ἀπὸ τῆς εἰς οὖς εὐθείας, "χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο" (Φ 70), "χροῖ δ' ἔντε· ἐδύσετο παμφανώοντα" (Ι 596)· καὶ τὴν αἰτιατικὴν "μὴ τις χρῶς καλόν" (Ν 649). ὥστε εἰ οὐ κεκώλυται τῆς γενικῆς ἢ σύνταξις, τί ἐστὶ τὸ κατεπεῖγον μὴ τῇ συνήθει κλίσσει τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι; A {ἀλλ' οὐ πη} χροός εἴσατο : λείπει ἢ διὰ, διὰ τοῦ χροὸς ἐπορεύθη, παρὰ τὸ ἰέναι, ὡς "διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς" (Δ 138). [15]

13 191d Ἀρίσταρχος δὲ "χροός εἴσατο", χροὺς ἐφάνη. οὕτω καὶ Τυραννίων (fr. 29 P.), ἴν' ἢ εὐθεῖα. Ζηνόδοτος δὲ "χρῶς". ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (cf. 2,85,17) καὶ εὐθεῖαν καὶ γενικὴν δέχεται τὴν ΧΡΟΟΣ, προκρίνει δὲ τὴν γενικὴν. Τ ἄλλως τὴν εὐθεῖαν χρῶς φησὶν ὁ ποιητής, τὰς δὲ πλαγίας ὡς ἀπὸ τοῦ χροὺς κλίνει. [5]

13 191e καὶ συντίθησι τὴν λέξιν, "ταμεσίχροα" (Δ 511. Ψ 803) λέγων ὡς ἀπὸ τῆς ταμεσίχρους εὐθείας b (BCE 3 E 4) T καὶ "μελανόχροος" (τ 246) ἀπὸ γενικῆς ὡς εὐθεῖαν, ὅθεν καὶ παρώνυμον "μελαγχροίη" (π 175) καὶ "εὐχροὲς δέρμα" (cf. ξ 24). Τ οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐντοσθίδιον σάρκωσιν· b (BCE 3 E 4) T "χρῶς σήπεται" (Ω 414), "ἴνα οἱ χρῶς ἔμπεδος εἴη" (Τ 39). Τ πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ : ὅλος ὁ Ἐκτωρ, ἢ ὁ χρῶς αὐτοῦ. [5]

13 191f b (BCE 3 E 4) T πρὸς δὲ τὸ "πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι" (B 809. Θ 58) τὸ σημεῖον. Τ < πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

13 191g T il ἀσπίδος ὀμφαλόν : τὸ μέσον ἢ τὸ ἐπιτιθέμενον αὐτῇ πρὸς κόσμον, b (BCE 3) T ὡς "μέσ <σ> ον ἐπομφάλιον" (H 267).

13 192 Τ ὁ δὲ χάς <σ> α τ' ὀπίσ <σ> ω / νεκρῶν ἀμφοτέρων : ὥστε μήτε σκυλεῦσαι τὸν πολέμιον μήτε τὸ τοῦ Ἴμβριου σῶμα ῥύσασθαι.

13 193-4 b (BCE 3 E 4) T Στιχίος : τινὲς "Σχεδίσ" γράφουσιν.

13 195 τοῦ δὲ Στιχίου ἐν τῷ Καταλόγῳ (sc. B 552) οὐ μέμνηται, ὅτι οὐκ ἦν ἀναγκαῖον καὶ τοὺς δευτέραν ἔχοντας τάξιν καταλέγειν. τινὲς δὲ χλευάζουσιν ὡς νεκροφόρους. Τ < μετὰ λαόν : > ἐν ἄλλῳ "μετὰ ἔθνος".

13 196 A im {ἱμβριον αὐτ'} Αἴαντε <μεμαότε> : ὅτι συνεχῶς κέχρηται τοῖς δυϊκοῖς.

13 197 ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ τῆς πατρίδος Ἀθηναίων γὰρ ἴδιον. A {δύ'} αἶγα : Ζηνόδοτος "αἶγε". οὐ γὰρ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις λέοντες.

13 198a1 ἢ ὅτι τὰ ἐν παραβολῇ ὡς καθ' ὑπόθεσιν δεκτέον οὐ πάντως ἀληθῆ. ἢ τοῦ ἐνὸς ἀρπάσαντος συναρπάξει ὑπαντῶμενος ὁ ἕτερος, ἑκατέρου τὴν ἄγραν εἰς ἑαυτὸν κατάγοντος· καὶ Αἰσχύλος περὶ Γλαύκου (fr. 39 N. 2 = 445 M. = 39 R.)· "εἶλκον ἴᾶνω λυκηδόν, ὡς τε διπλοὶ / λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις". Τ τὰ ἐν τῇ παραβολῇ ὡς καθ' ὑπόθεσιν ἐκδεκτέον· οὐ γὰρ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις λέοντες, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ἀρπάσαντος συναρπάξει ὑπαντῶν ὁ ἕτερος, ἑκατέρου τὴν ἄγραν εἰς ἑαυτὸν κατάγοντος, ὡς καὶ Αἰσχύλος· "εἶλκον ἴᾶνω λυκηδόν". [5]

13 198a2

- b (BCE 3 E 4) κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων : τοὺς Τρῶας τοῖς φυλάσσουσιν εἰκάζει κυσί, τοὺς δὲ Ἑλληνας τοῖς ἀρπάζουσι λέουσιν.
- 13 198b T ὑφοῦ ὑπὲρ γαίης : πολὺ τὸ εὖτονον αὐτῶν, εἰ μὴδὲν παρασύρουσι τοῦ φερομένου.
- 13 200a T < γαμφηλῆσιν : > γαμφηλή παρὰ τὸ κεκάμφθαι.
- 13 200b T il < ὑφοῦ ἔχοντε : > ἀπήγαγον, ἵνα συλήσωσιν.
- 13 201 T il < συλήτην : > ἡ Δωρίον ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ συλησάτην.
- 13 202a T il < ἀπαλῆς : > εὐκαμποῦ <σ> .
- 13 202b T il κόψεν Ὀϊλιάδης <κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο > : ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, περί Ἀμφιμάχου.
- 13 203a καὶ ὅτι Ζηνόδοτος ἄρθρον ἐνόμιζε τὸ ο , Ἰλέως τὸν Αἴαντα καὶ οὐκ Ὀϊλέως ἀκούων· διὸ καὶ ἔγραφεν "κόψεν ἄρ' Ἰλιάδης". Α κόψεν Ὀϊλιάδης : οὐ γὰρ ἦν κατὰ τὴν τοῦ Τελαμωνίου μεγαλοπρέπειαν ἴαριτι ἀποτεμεῖν κεφαλὴν καὶ ρίπτειν πρὸς τοὺς πολεμίους.
- 13 203b1 θερμότερος <δὲ> τὸν τρόπον ὁ Λοκρός. Τ οὐ γὰρ ἦν τοῦτο τῆς μεγαλοπρεπειᾶς Τελαμωνίου τὸ νεκροῦ τεμεῖν κεφαλὴν καὶ τοῖς πολεμίοις ρίπτειν, ἀλλὰ περὶ τοὺς ζῶντας ἐπονεῖτο.
- 13 203b2 b (BCE 3 E 4) < κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο : > θαυμαστῶς {δὲ} τῇ ἐπεργασίᾳ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς εἰπὼν "κεφαλὴν κόψεν" (cf.
- 13 203c1 N 202—3)· ὁ μὲν γὰρ Ἑκτωρ τοῦ Ἀμφιμάχου οὐδὲ τὸ κράνος ἀφελεῖν ἠδυνήθη (cf. N 188—94), ὁ δὲ Ἕλληνα οὐ μόνον τὰ ὅπλα ἀπεσύλησεν τοῦ Ἰμβρίου (cf. N 202), ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ἐλυμήνατο. ὡμὸν δέ φασι καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν τὸ ἔργον ἴωμόντ, ἀλλὰ συγγνωστὸν ὑπὲρ φίλου ἀγανακτοῦντι· διὸ ἐπιφωνεῖ ὁ ποιητὴς κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο . ἅπαξ δέ που τοῦτο πέπρακται δι' ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως εἰς Ἑκτορα (sc. X 395—404). ἀλλὰ καὶ Ἰππόλοχος αὐχένος καὶ χειρῶν ἀπεκόπη ὑπὸ Ἀγαμέμνονος (sc. Λ 145—6)· Ἀντιμάχου γὰρ παῖς ἦν, "ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ" (Λ 139). Τ ὑπεραπολογεῖται αὐτοῦ ὁ ποιητὴς παρεντιθεὶς τὸ κεχολωμένο ς . ^[10]
- 13 203c2 θαυμαστῶς δὲ τῇ ἐπεξεργασίᾳ χρῆται· ὁ μὲν Ἑκτωρ τοῦ Ἀμφιμάχου οὐδὲ τὸ κράνος ἀφελεῖν ἠδυνήθη, ὁ δὲ Ἕλληνα οὐ μόνον τὰ ὅπλα ἐσύλησεν, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ἐλυμήνατο. ὡμὸν δέ φασι καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν τὸ ἔργον, ἀλλὰ συγγνωστὸν ὑπὲρ φίλου ἀγανακτοῦντι, ὃ δηλοῖ καὶ τὸ ἐπιφώνημα (sc. N 204). b (BCE 3 E 4) ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν <ἐλιζάμενος δι' ὀμίλου / Ἑκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν > : τὸ ἐξῆς ἦκε δέ μιν δι' ὀμίλου σφαιρηδόν, συστρέψας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ εὖτονον τῆς βολῆς. ^[5]
- 13 204—5 χάριεν δὲ τὸ σύμπτωμα· ὁ μὲν γὰρ ἀπλῶς ἔρριψεν εἰς τοὺς πολεμίους, συνέβη δὲ παρὰ τὸν Ἑκτορα ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν ὥσπερ εἰς ἔλεγχον, ὣν αὐτὸς ἀπέτυχεν. b (BCE 3 E 4) Τ < Ἑκτορι : > ὅτι πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος. ^[5]
- 13 205 A im < υἱωνοῖο : > τοῦ Ἀμφιμάχου· Κτέατος γὰρ Ποσειδῶνος.
- 13 207a1 T il τοῦ Ἀμφιμάχου δηλονότι, ὃν ὁ Ἑκτωρ ἀνεῖλεν.
- 13 207a2 b (BCE 3 E 4) δουρικλυτός : ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον· οἱ γὰρ ἄλλοι Κρήτες τοξόται.
- 13 210 b (BCE 3 E 4) Τ ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου : λείπει τὸ τίνος· οἱ δὲ Ὀδυσσεώς, οἱ δὲ Κοιράνου (cf.
- 13 211a1 P 611), οἱ δὲ Θεστορίδου Ἀλκμάονος (cf. M 394), οἱ δὲ Ἀγαμέμνονος—φησὶ γὰρ "μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος" (Δ 266)—, οἱ δὲ ὄνομα κύριον. ἀληθείας δὲ μίμησις τὸ μὴ πάντας φράζειν ἐξ ὀνόματος. Τ λείπει τὸ τίνος· οὐ γὰρ ἐξ ὀνόματος αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅστις ἦν. ^[5]
- 13 211a2 λέγει δὲ ὅτι συνήντησεν αὐτῷ ἐρχόμενος ἀπὸ σκηνῆς τινὸς ἐταίρου (cf. N 210—4), οὗ καὶ ἡ σκηνὴ πλησίον τῆς μάχης ἦν, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν πόρρω οὔσαν ἀπιών. πρὸ Μηριόνου δὲ ἀναχωρεῖ τῆς μάχης. b (BCE 3 E 4) < ἦλθε > κατ' ἰγνύην : ἰγνύη τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι. ^[5]

- 13 212a ἦλθε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη. b (BCE 3 E 4) T {ἦλθε κατ'} ἰγνύην : Ἰωνικῶς μετέβαλε τὸν τόνον, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθον ἰγνυά ἐστίν, ὡς Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ ια' τῆς Καθόλου (1, 303,10).
- 13 212b A < ἔνεικαν : > ὅτι ἔνεικαν εἴρηκεν ὡς βασταζομένου αὐτοῦ διὰ τὸ τραῦμα.
- 13 213a A im ἔνεικαν : τὸ οὖν "ἦλθε" {κατ' ἰγνύην} (N 212) ἀντὶ τοῦ ἀπηνέχθη, ἀκύρως.
- 13 213b T ἱητροῖς : κατὰ ἔθνη γὰρ ἦσαν, ὥς ποὺ φησιν "ἱητροὶ πολυφάρμακοι" (Π 28).
- 13 213c T ἦϊεν ἐς κλισίην : ὀπλιούμενος δηλονότι.
- 13 214 τινὲς δὲ ἐς κλισίην τοῦ ἐταίρου. οἱ δὲ "ἦν ἱεν ἐς κλισίην". T < εἰσάμενος φθογγήν : > νοήσας, ἐπιγνούς.
- 13 216 T il ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν σῶμα, b (BE 3 E 4) T ὡς τὸ "δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν" (N 45). T il ὃς πάση Πλευρῶνι < καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι / Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε > : Αἰτωλὸς ὁ Ἐνδυμίωνος, Ἥλειος τὸ γένος, Ἄπιν ἀκουσίως τὸν Φορωνέως ἀνελὼν φεύγει εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ Αἰτωλίαν προσαγορευθεῖσαν, ἴσχει δὲ παῖδα Πλευρῶνα, οὗ ἐγένοντο Κούρης καὶ Καλυδών, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις. ^[5]
- 13 217-8 οὕτω Δηΐμαχος (FGrHist 65,1). T < ὃς πάση Πλευρῶνι : > ὅτι πτῶσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ ὃς πάσης Πλευρῶνος.
- 13 217a A im τὸ δὲ πάση Πλευρῶνι ἀντὶ τοῦ πάσης Πλευρῶνος, ἦν ὥκουν οἱ Ἀκαρνᾶνες.
- 13 217b T Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε : Αἰτωλὸς παῖς μὲν ἦν Ἐνδυμίωνος —ἐν Αἰτωλίᾳ προσηγορεύθησαν.
- 13 218 A ποῦ τοι ἀπειλαί < / οἴχονται—ἧ μιν ἀνώγει > : ὁ μὲν ἀκροατὴς ἀκούσας "καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη" (N 206) προσδοκᾷ ἀφόρητόν τινα συμβολὴν ἔσεσθαι, ὁ δὲ ἄλλας† ἐπεισῆγαγε, πρῶτα μὲν πεῦσιν πρὸς Ἰδομενέα (sc.
- 13 219-329a¹ N 219—20) κάκεινου ἀπόκρισιν (sc. N 222—30), εἶτα ὀπλισμὸν Ἰδομενέως (sc. N 240—5) καὶ ὑπάντησιν πρὸς Μηριόνην καὶ διάλεξιν ἀμφοῖν (sc. N 246—94) καὶ τὸν Μηριόνην ἀναλαβόντα τὸ δόρυ (sc. N 295—7), εἶτα σκέψιν αὐτῶν, ποῖ χρή τάττεσθαι (sc. N 307—27). T ὁ μὲν ἀκροατὴς ἀκούσας τὸ "καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη" προσδοκᾷ τινα συμβολὴν πολέμου γενέσθαι μεγίστην. ^[5]
- 13 219-329a² ὁ δὲ ποιητὴς φιλοποίκιλος ὧν ἄλλα ἐπεισάγει, τὴν συνάντησιν αὐτοῦ, τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν, τὸν ὀπλισμὸν Ἰδομενέως καὶ ἕτερα. b (BCE 3 E 4) ποῦ τοι ἀπειλαί : ποῦ ἀντὶ τοῦ πῆ, τοι ἀντὶ τοῦ δή, T ἀπειλαί αἱ καυχῆσεις. ^[5]
- 13 219 b (BCE 3 E 4) T < Τρωσίν : > κατὰ Τρώων.
- 13 220 T il ὦ Θόαν : ὅτι σὺν τῷ ν ἡ κλητική.
- 13 222a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ὦ τε σύ, Κάλχαν" (A 86), ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν . A νῦν αἴτιος : Ἀρίσταρχος "νῦν γ' αἴτιος", Ἀριστοφάνης "νῦν δ' αἴτιος".
- 13 222b1 T Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ γ , "νῦν γ' αἴτιος".
- 13 222b2 A im < πάντες γάρ > ἐπιστάμεθα π < τ > ολεμίζειν < / οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὄκνω / εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν > : πάντα περιέλαβεν, ἐξ ὧν ἄν τις αἰτιαθεῖη· ἡ γὰρ δι' ἀπειρίαν ἢ διὰ δέος ἢ δι' ὄκνον φεύγουσι τὰ δεινά.
- 13 223-5 b (BCE 3 E 4) T < ἐπιστάμεθα : > ὅτι ἐπιστάμεθα ἀντὶ τοῦ δυνάμεθα.
- 13 223a1 A int τὸ δὲ ἐπιστάμεθα ἀντὶ τοῦ δυνάμεθα· "ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς" (Π 142).
- 13 223a2 T < οὔτε .
- 13 224a1 .. οὔτε : > ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ δέ, "οὐδέ". A int ἐν τισι "οὐδέ τινα".
- 13 224a2 T il δέος < .

- 13 224b ..> ἀκήριον : κεχωρισμένον κῆρος "σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι· / οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος" (M 246—7). T < ἀνδύεται : > οὕτως διὰ τοῦ ν ἀνδύεται αἰ Ἀριστάρχου.
- 13 225a1 A im τινὲς δὲ γράφουσιν "ἄδδύεται".
- 13 225a2 T ἀνδύεται : ἀπὸ τῶν ἀναδυομένων τὰ ζυγὰ ζώων.
- 13 225b T < μέλλει : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικε τὸ μέλλει.
- 13 226 A int νωνύμους : τινὲς ἀθρηνήτους· ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων (fr.
- 13 227a 140 P. [P.M.G. 485] = 168 G.) τὸν θρηῆνόν φησιν. T < υἱας Ἀχαιῶν : > γράφεται καὶ "ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς".
- 13 227b A im μενεδήϊος : μένων τοὺς δηΐους.
- 13 228 Ἑλληνικὸν δὲ τὸ φρόνημα· οὐ γὰρ ἀποκάμνει ταῖς τύχαις, ἀλλὰ καὶ ἄλλους προτρέπεται. b (BCE 3 E 4) T ὀτρύνεις : ἐνεστὼς ἀντὶ παρωχημένου τὸ ὀτρύνει ς, ὡς τὸ "ζαχρηεῖς τελέθουσιν" (M 347) ἀντὶ τοῦ ἐτέλεθον παρωχημένου.
- 13 229a AT < ὅτε> μεθιέντα <ἴδῃαι> : γράφεται καὶ "ὅθι μεθιέντα <ἴδῃαι>".
- 13 229b A im Ζηνόδοτος δὲ "ὅτις μεθίῃσι πόνοιο". A im T < μή τ' ἀπόληγε κέλευέ τε : > κέλευε μὴ ἀπολήγειν.
- 13 230 T il < κυνῶν> μέληθηρα : ἐμπαίγματα, παίγνια.
- 13 233 A b (BCE 3) μετὰ κόρον γὰρ σφαιρίζουσι τὰς σάρκας οἱ κύνες. λέων δὲ τὸ πᾶν ἐσθίει· A b (BCE 3) T καὶ Κύκλωψ· "ἦσθιε δ' ὥστε λέων" (I 292). AT < μεθίῃσι μάχεσθαι : > Ἀρίσταρχος "μεθίῃσι πόνοιο".
- 13 234 T il ταῦτα δ' ἅμα χρή </ σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δ' ὑ' ἐόντε > : Ἑλληνικῶς πάνυ κοινοῦνται τὴν προθυμίαν ἐκότεροι.
- 13 235-6a1 τὸ δὲ καὶ δ' ὑ' ἐόντε περιπαθῶς, ὡς τῶν ἄλλων ἀποκαμόντων. T Ἑλληνικῶς τε καὶ λῖαν φιλαλλήλως εἰς προθυμίαν ἀλείφουσιν ἀλλήλους, ὃ χαρακτήρ γενναίων.
- 13 235-6a2 b (BCE 3) σπεύδειν {αἶ κ' ὄφελος τι}: ὅτι τὸ σπεύδειν οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῦ ταχύνειν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεργεῖν καὶ κακοπαθεῖν.
- 13 236a1 A σπεύδειν δὲ τὸ μετὰ κακοπαθείας ἐνεργεῖν.
- 13 236a2 T μετὰ κακοπαθείας καὶ ταλαιπωρίας ἐνεργεῖν.
- 13 236a3 b (BCE 3) συμφερτὴ δ' ἀρετὴ <πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν> : εἰπὼν {δὲ} καὶ μάλα λυγρῶν T οὐδεμίαν καταλείπει τοῖς γενναίοις πρόφασιν τοῦ μὴ ἀνδρίζεσθαι, εἴγε καὶ δειλοὶ ἀλλήλοις συμφερόμενοι ἔξναρα† δρῶσιν ἔργα.
- 13 237a εἰ δὲ καὶ μάλα λυγρῶν συμφερτὴ γίνεται ἡ ἀρετὴ, πόσῳ μᾶλλον, ὅτε καὶ ἀγαθοῖς ἡμεῖς δυνάμεθα μάχεσθαι; ἐν πᾶσιν οὖν ἄριστον ἡ κοινωνία. b (BCE 3) T συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει <—μάλα λυγρῶν> : τὸ τῆς συναφῆς σημεῖον ὑπὸ τὰς τελευταίας δύο λέξεις θετέον· ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ἔν δηλοῦται τὸ λυγροτάτων. [5]
- 13 237b πρὸς δὲ καὶ Ἀρίσταρχος σημειοῦται τὸν στίχον, ἵν' ᾗ ὁ λόγος 'συμφορητὴ τις ἀνδρῶν ἀρετὴ καὶ τῶν ἀσθενεστάτων', οἷον οὐ μόνον κατὰ ἓνα, ἀλλὰ καὶ κατὰ πλῆθος ἔστι τις ἀρετὴ νοουμένη, καὶ εἰς ἕκαστος ἀσθενὴς ᾗ καθ' αὐτό <ν> . ἐὰν δὲ χωρίζωμεν τὰς δύο λέξεις, εὐεμπτώτως ἔξομεν ἐπὶ τὸ ἀπεμφαῖνον, <ὅπερ> ἐστὶ τοιοῦτο· 'συμφορητὴ τις ἀρετὴ ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ μάλιστα τῶν ἀσθενῶν'. ὅπερ οὐκ ἔστιν. A < συμφερτὴ δ' ἀρετὴ : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "συμφορητὴ δὲ βίη". [5]
- 13 237c A im T νῶι δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν <ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι> : τὸ φορτικὸν ἐξέφυγεν, εἰπὼν ὅτι καὶ γενναίοις ἰσόμαχοί ἐσμεν ἡμεῖς· ἐπιστάμεθα γὰρ ἀντὶ τοῦ δυνάμεθα.

- 13 238 b (BCE 3) T < πόνον ἀνδρῶν : > τὴν μάχην.
- 13 239 T il < δύσετο τεύχεα καλὰ : > τραγωδεῖ αὐτοῦ τὴν πανοπλίαν ὡς μέλλοντος ἀριστεύειν.
- 13 241 T il < βῆ δ' ἴμεν > ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος <—αὐγαί > : πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν ὅπλων καὶ πρὸς τὸ τάχος τοῦ φοροῦντος ἢ ὁμοίωσις· b (BCE 3 E 4) T τάχα δὲ καὶ πρὸς τὸ ἐπιθυμητικὸν τῶν πολεμίων· φησὶ γὰρ καὶ πολέμου πολλάκις αὐτὴν εἶναι σημεῖον. ^[5]
- 13 242-4 T il < χειρὶ λαβῶν : > νῦν τὴν ἀστεροπὴν (cf.
- 13 243 N 242) σκεῦος δηλοῖ. T il χαλκὸς ἔλαμπε <.
- 13 245a .. > θέοντος : οὐκ, ἐπειδὴ ἔτρεχεν, ἔλαμπεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἔτρεχε καὶ ἔλαμπεν ὁ χαλκός, ἀστεροπῇ αὐτὸν εἵκασεν. b (BCE 3 E 4) T il περὶ στήθεσσι : Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ἐνὶ στήθεσσι" γράφουσιν.
- 13 245b A im T < θεράπων ἐϋς : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "δουρικλυτός".
- 13 246a A int T θεράπων ἐϋς {ἀντεβόλησεν} : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 13 246b1 52 B.) φησὶν ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος δύο ποιεῖ, θεράπων καὶ ἐϋς . τινὲς δὲ ὑφ' ἐν ἀνέγνωσαν ὡς "Ἐτεωνεύς" (δ 22. ο 95). ὅτι δὲ δεῖ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκειν καὶ οὐ παρωνύμῳ τύπῳ, διδαχθησόμεθα ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς ἐγίνετο γὰρ ἂν θεραπευόντες· ἀπὸ γὰρ γενικῶν φιλεῖ ὁ τοιοῦτος τύπος παράγεσθαι, εἶγε καὶ παρὰ τὴν λέοντος ὁ "Λεοντεύς" (B 745 al.), οὐχὶ Λεωνεύς, παρὰ τε τὴν Αἰθίοπος "Αἰθιοπεύς" (cf. A 423). Α {ἐϋς θεράπων} τινὲς ὑφ' ἐν "θεραπωνεύς" ὡς Αἰγιαλεύς, οὐχ ὑγιῶς. ^[5]
- 13 246b2 T μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει </ οἰσόμενος · τὸν δὲ προσέφη σθένης Ἰδομενῆος > : μετῆι γὰρ οἰσόμενος δόρυ.
- 13 247-8 σθένης δὲ Ἰδομενῆος (248) εἶπεν, ἐπεὶ ἀριστεῖαν ἐπιδείξεται. T Μηριόνη , Μόλου υἱέ , πόδας ταχύ , φίλτα θ' ἑταίρων : ἐν ἐνὶ στίχῳ καὶ τῆς συγγενείας καὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς φιλίας αὐτὸν ὑπέμνησεν.
- 13 249 b (BCE 3) T ἡέ τι βέβληαι , </ ἡέ τευ ἀγγελίης με τ' ἔμ' ἤλυθες > : εὐρεσιλογία, ὡς οὐ τέτρωται.
- 13 251-2 <οὐκ> ἀπιθάνως δὲ πληγὴν (cf. 251) ἢ χρεῖαν ἑταίρων (cf. 252) φησὶ δεῖν ἀποσπᾶν τῆς μάχης· ἡ δὲ Ἑκάβη "ἡ μάλα δὴ τεύρουσι δυσώνυμοι" (Z 255). T < ἡέ τι βέβληαι , βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή : > ἄρα μέρος φησὶ τι τοῦ σώματος ἐτρώθης, καὶ ἡ ἀκίς σε τείρει· b (BCE 3) τείρει ἀκωκή : ἡ ἀκίς ἐν σοὶ οὕσα ἢ ἡ βολή <ἡ> ἀπὸ τῆς ἀκωκῆς.
- 13 251a2 T ἡέ τευ ἀγγελίης με τ' ἔμ' ἤλυθες : ἀπὸ τίνος ἢ περὶ τίνος.
- 13 252a τὸ δὲ με τ' ἐμέ ἢ ἐπ' ἐμέ ἢ πρὸς ἐμέ. b (BCE 3) T < ἀγγελίης : > ἀντὶ τοῦ ἄγγελος οὕτως ἀγγελίας.
- 13 252b A im τὸν δ' αὖ Μηριόνης : ἔν τισι μετὰ τοῦτον φέρεται "Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων" (= N 255).
- 13 254 T εἴ τί τοι ἔγχος <ἐνὶ κλισίῃσι> λέλειπται : εἶπε γὰρ "ὁ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο" (N 168).
- 13 256a ἢ ἐπαινῶν διστάζει, εἰ μὴ πάντα κατανάλωκε τοῖς πολέμοις. T < τοί : > ἀντὶ τοῦ δή.
- 13 256b T il < οἰσόμενος · τό νυ γὰρ κατεάξαμεν , ὃ πρὶν ἔχεσκον : > ὅτι πληθυντικῶς κατεάξαμεν , καὶ ἐνικῶς οἰσόμενος καὶ ἔχεσκο ν .
- 13 257a A int τό νυ γὰρ κατεάξαμεν , ὃ πρὶν ἔχεσκον : πληθυντικῶς ἐνικὸν ἐπήγαγεν· A b (BCE 3 E 4) T καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι (391)· "κωλυόμεσθα μὴ παθεῖν, ὃ βούλομαι", AT τινὲς δὲ "κατέαξα μὲν", ἵνα ἢ ὁ μὲν γὰρ εἶχον, κατέαξα', A b (BCE 3 E 4) T ὡς "ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν" (N 814): AT ἄφαρ ἐλπίζεις πορθῆσαι (cf. ^[5]

- 13 257b N 813—4). T < κατεάξαμεν : > Ζηνόδοτος "κατεήξαμεν" διὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (sc.
- 13 257c N 166) "ὃ ξυνέηξε" λέγειν. A im < ὑπερηνορέοντος : > τοῦ νῦν ἀνδριζομένου.
- 13 258 T il < Κρητῶν ἀγός : > ὁ συμμαχικὸν ἐπάγων Κρητῶν.
- 13 259 T il < δούρατα δ' αἶ κ' ἐθέλησθα καὶ ἐν καὶ εἴκοσι δῆεις : > οὐκ ἀπίθανον διαστέλλειν ἐπὶ τὸ ἔν πρὸς τὸ σαφές.
- 13 260a A im δούρατα δ' , αἶ κε θέλησθα , < καὶ ἐν καὶ εἴκοσι δῆεις > : δούρατα δῆ, κἂν ἐν ζητῆς κἂν εἴκοσι θέλης, ὃ ἐστὶ πολλά.
- 13 260b1 T δόρατα δέ φησιν, κἂν ἐν κἂν εἴκοσι θελήσης, εὐρεθήσονται.
- 13 260b2 δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ εἴκοσι τὸ πλῆθος. b (CE 3) < ἑσταό τ' ἐν κλισίῃ πρὸς > ἐνώπια < παμφανώνοντα : ἐνώπια > οἱ ἐναντίοι κατὰ τὰς εἰσόδους τοῖχοι.
- 13 261a1 βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐνώπι α , ἴν' ἧ "δούρατα" (N 260) παμφανώνοντ α . τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ Θ ράψωδιᾷ (435)· "ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, παμφανώνοντα". Α οἱ δὲ "δούρατα" παμφανώνοντ α . ^[5]
- 13 261a2 T πρὸς ἐνώπια : τοὺς κατὰ τὴν εἴσοδον τοίχους ἦτοι τοὺς ἀντίους τῶν εἰσόδων.
- 13 261b οἱ δὲ τὰ πρόθυρα, δι' ὧν εἰσβάλλει τὸ φῶς. b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ οἴω < / ἀνδρῶν δυσμενέων > ἐκὰς ἰστάμενος < πολεμίζειν > : οὐκ ἀλαζονεύεται, ἀλλ' ἐρεθίζει αὐτὸν λεληθότως ἐπιδεικνὺς ὥς ἔστι καὶ πολεμίου δόρατι ὠπλισμένον μὴ ἄργεῖν.
- 13 262-3 b (BCE 3 E 4) T < δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες : > ἀπὸ κοινοῦ, εἰσί.
- 13 264 T il γανώνοντες : στίλβοντες, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς γῆς τῆς κομώσης τοῖς καρποῖς.
- 13 265 b (BCE 3 E 4) T {καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε} κλισίῃ : διὰ τὴν συγγένειαν καὶ ἀξιοπιστίαν ἔχει σκηνὴν ἰδίαν.
- 13 267 T ἀλ λ' οὐ σχεδὸν ἐστὶν < ἐλέσθαι > : δηλοῖ ὡς ἄκων ὑπολείπεται τῆς μάχης, ὅπου μὴδὲ ἐφ' ὃ ὥρμηται βαδίζειν θέλει.
- 13 268 b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ οὕτως· οὐκ ἔστι τὰ δόρατα τῶν Τρώων κατὰ τῶν πλησίον ἐλέσθαι ὡς διαφορώτερα κατασκευῇ ὄντα. T οὐδὲ γὰρ οὐ δ' ἐμέ φημι : τὸ ἐν οὐ περιττεύει.
- 13 269a b (BCE 3) T λελασμένον ἔμμεναι : λελῆσθαι.
- 13 269b1 T τὸ δὲ λελασμένον ἀντὶ τοῦ ἐπιλήσμονα, ἢ ἐπιλαθέσθαι.
- 13 269b2 b (BCE 3) {ἀλλὰ} μετὰ πρῶτοις : ἐν πρῶτοις.
- 13 270 b (BCE 3 E 4) T δηλοῖ δὲ καὶ τὸ "φέρει μετὰ τ' ἦθεα καὶ νόμον ἵππων" (Z 511). T δοτέον δὲ Μηριόνη τὸν ἔπαινον πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ Ὀδυσσεὶ ἐν Φαίαξ (sc. θ 180 —1). T καὶ νῦν (sc. N 260—5) Ἰδομενεὺς ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐγκωμίων προτρέπει Μηριόνην. ὁ δὲ ἀντεπεισάγει ὡς αὐτεπάγγελτός ἐστιν ἐν τῇ μάχῃ. b (BCE 3 E 4) T < νεῖκος ὀρώρηται : > ἀλλαχοῦ "καὶ < εἰ > μέγα νεῖκος ὀρηται" (π 98. ^[5]
- 13 271 116). T il {οἶδ'} ἀρετὴν : ἀρετὴν T τὴν κατὰ τὸν πόλεμον ἀνδρίαν· b (BCE 3) T "υἱός θ' υἰώνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσιν" (ω 515).
- 13 275a T < ταῦτα λέγεσθαι : > ὅτι πρόθεσις παρεῖται καὶ ἡ πτώσις ἡλλακται, ἀντὶ τοῦ περὶ τούτων διαλέγεσθαι.
- 13 275b A im ταῦτα λέγεσθαι : περὶ τούτων λέγειν· b (BCE 3) T οὐ χρῆται γὰρ τῷ λέγειν, ἀλλὰ τῷ εἰπέμεν, "εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃσ" (H 373).
- 13 275c T εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι < / — / οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο > : τὸ ἐξῆς ἐστὶν, εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα εἰς λόχον (cf.

- 13 276–87 276—7), οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος (287). τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου πρὸς κατασκευὴν τοῦ δυσυπομένητον εἶναι καὶ τοῖς ἀνδρειοτάτοις τὴν ἐνέδραν. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι παραλλήλως τὸ λεγοίμεθα (276), ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοίμεθα, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ διαλεγοίμεθα. Α λεγοίμεθα : ἀριθμοίμεθα "ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν" (δ 452). ^[5]
- 13 276 Τ ἐς λόχον , ἔνθα μάλισ τ' <ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν> : ἐν μὲν γὰρ τοῖς πολέμοις ἔστι συνιδεῖν, πρὸς ποίους καὶ πόσους πολεμοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς λόχοις τὰ τοιαῦτα ἄδηλά εἰσιν.
- 13 277 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν θ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος <ἐξεφάνθη> : ὑποστικτέον μετὰ τὸ ἄλκιμος· λείπει γὰρ τὸ ἐστὶ ῥῆμα διὰ τὸ ὅς ὑποτακτικὸν ἄρθρον.
- 13 278a Α ἐν θ' ὅ τε δειλός : ὅ τε, ὅς τε.
- 13 278b καὶ τὸ ἐναντίον "μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς εἰρημένος <ἔστω>" (Θ 524). τὸ "ὅς" οὖν ἀντὶ τοῦ ὅ, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Τ τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ : τοῦ δειλοῦ· ψυχῆς γὰρ κάκωσις ἢ δειλία.
- 13 279a b (BE 3 E 4) Τ <ἄλλη> ἄλλοτε.
- 13 279b Τ il οὐδέ οἱ ἀτρέμας <ἦσθαι ἐρητύε τ' ἐν φρεσὶ θυμός> : τὸ ἐξῆς· οὐδέ οἱ ἐρητύε τ' ἐν φρεσὶ θυμός ὥστε ἀτρέμας ἦσθα ι .
- 13 280 Τ ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐ π' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει : ἐξηγεῖται τὸ μετοκλάζει ι .
- 13 281a ἀκόπως δὲ τὸ σχῆμα τοῦ ἀποδειλιῶντος ἐσήμανε καὶ συμμεταβάλλοντος τὸ σῶμα ταῖς τῆς ψυχῆς μεταβολαῖς. ἐζωγράφησε δὲ τὸν δειλὸν καὶ τὸν ἰσχυρόν, παρακαλῶν ἡμᾶς εἰς ἀλκίην. b (BCE 3 E 4) Τ {ἀλλὰ} μετοκλάζει : ὀκλάζων μετακαθέζεται ὁ δειλός. ^[5]
- 13 281b ἐὰν δὲ ὁ θυμὸς ὀκλάζειν ποιῇ, οὐδὲ τὰ σκέλη περιπλέκει. b (BCE 3 E 4) Τ μετοκλάζει : μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους—μετακαθίζων. Α πάταγος (283): κτύπος.
- 13 282–3 πατάσσει (282) οὖν κτυπεῖ —φόβου. Α <κῆρας ὀϊομένω> : πολλοὺς θανάτους ὑπονοοῦντι.
- 13 283 b (BCE 3) Τ il τοῦ δ' ἀγαθοῦ : σημαίνει ἡ λέξις καὶ 'πλουσίου'· "τοῖς ἀγαθοῖς <ι> παραδρώωσι χέρησιν" (ο 324).
- 13 284a νῦν δὲ τὸν ἀνδρεῖον λέγει καὶ τολμητίαν. Τ οὔτε τι λῖην : οὐδὲ ὅλως, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ "οὐδ' ὅ γε πάμπαν / ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι" (Ν 348–9).
- 13 284b Τ ἢ ὅτι τὸ μηδὲ ὅλως φοβεῖσθαι ἀναισθησία, ἢ δὲ ἀρετὴ μεσότης ἐστίν, οὐκ ἀκρότης. b (BCE 3 E 4) Τ <πρῶτον> : ἅπαξ.
- 13 285 Τ il <ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ λυγρῇ> : καὶ ἐπὶ Νεοπτολέμου "ἰππόθεν ἐξίμεναι" (λ 531).
- 13 286 Τ il <τεόν γε> : οὕτως διὰ τοῦ γέ συνδέσμου αἱ Ἀριστάρχου.
- 13 287a1 Α int τινὲς δὲ τεόν γε .
- 13 287a2 Τ τεόν γε : τοῦ θαρσαλέου δηλονότι.
- 13 287b b (BCE 3) Τ <ὄνοιτο> : ὅτι ἐλλείπει τὸ τίς, ὄνοιτό τις.
- 13 287c1 Α im λείπει τὸ τίς.
- 13 287c2 b (BCE 3) Τ il <βλεῖο> .
- 13 288a .. ἡὲ τυπείης : > ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι. Α int {εἶπερ γάρ κε} βλεῖο : βλεῖο βληθείης.
- 13 288b ἔστι δὲ ἀκόλουθον μετοχῇ τῇ βλέμενος. κέχρηται Ἐπίχαρμος (fr. 219 K.) καὶ τῷ ἐνεργητικῷ "αἶ κά τυ βλείης σφενδόνᾳ". ὡς οὖν θέμενος θεῖο, οὕτω βλέμενος βλεῖο, τὸ δὲ βλείης τῇ βλείς παράκειται. Α οὐκ ἂν ἐν αὐχέ ν' ὀπισθε <—ὀριστύν> : καὶ ὁ Λυσίας (fr. 47 Th.) τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα· "τραύματα ἔχων οὐχ ἐτέρων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών". ἴανδρογύης "καὶ ἐτ' ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων, / τῆς δειλίας σημεία κούχῃ

- τοῦ θράσου" (T.G.F. fr. ad. 450 N. 2 ; Eurpolis fr. 41 K.; Men. fr. 942 Koe.). Τ < οὐκ ἄν : > οὕτως Ἀρίσταρχος οὐκ ἄν, διὰ τοῦ α .^[5]
- 13 289a1 αἱ δὲ κοιναὶ "οὐ κεν". Α im οὕτως Ἀρίσταρχος, τινὲς δὲ "οὐ κεν".
- 13 289a2 Τ il προμάχων ὁριστύν : τὴν μάχην μεταφορικῶς κυρίως γὰρ ὁρίζειν τὸ διδόναι τι καὶ λαμβάνειν καὶ ὁμιλεῖν.
- 13 291 b (BCE 3 E 4) Τ ἀντικαταλ <λ> ἄσσονται δὲ σφαγὰς. οἱ δὲ ἀριστύν, καὶ ὡς ὀτρυνγφάγος, ὁδάξ, ὀκλάξ, ὀτλάς. Τ < νηπύτιοι : > πνυτὸν γὰρ τὸν φρόνιμον ἔλεγον· b (BCE 3) Τ il ὅθεν καὶ τοῦτο μετὰ τοῦ νη στερητικοῦ καὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ν .
- 13 292 b (BCE 3) < μέγα πτολέμοιο μεμηλώς : > πολλὴν φροντίδα μάχης ἔχων.
- 13 297 b (BCE 3) Τ il οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρησ <—ἔσπετο > : ἐμφερεστάτη ἡ εἰκὼν· δύο γὰρ δυσὶν ἀπέεικασε πολεμικοῖς δαίμοσιν.
- 13 298–300 ἅμα δὲ καὶ τὴν τάξιν διὰ τῆς εἰκόνης τετήρηκεν· ὡς γὰρ ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ ἔπεται, οὕτω καὶ ὁ Μηριόνης τῷ φίλῳ, νεώτερος πρεσβυτέρῳ καὶ τὴν τοῦ θεράποντος χώραν ἔχων. b (BCE 3 E 4) Τ < πόλεμον δὲ μέτεισιν : > ἢ τὸ δὲ περισσὸν ἢ τὸ μετὰ, ἴν' ἢ 'πόλεμον δὲ εἴσι'.^[5]
- 13 298a b (BCE 3 E 4) Τ < μέτεισι : > οὕτω μετὰ τῆς μετὰ προθέσεως, μέτεισι ι .
- 13 298b Α im τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός : ὅτι ῥητῶς Ἄρεως υἱὸς Φόβος.
- 13 299a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ "καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε </ ζευγνύμεν>" (Ο 119—20). Α < τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός : > πῶς οὖν Ἀντίμαχος (fr.
- 13 299b 37 W.) τὸν Φόβον ἵππον Ἄρεός φησι; "καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε / ζευγνύμεν" (Ο 119—20). Τ il τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς <— / ἔσπετο > : αἰὲ Ἐνυαλίῳ ἀτάλαντον αὐτὸν λέγων (sc.
- 13 299–300a Β 651 al.) νῦν τὴν δευτέραν ἀπέδωκεν αὐτῷ τάξιν, ἐπεὶ σὺν τῷ Ἰδομενεῖ αὐτῷ ἐστίν. Τ αἰὲ Ἐνυαλίῳ τὸν Μηριόνην εἰκάζων νῦν τὴν δευτέραν ἀπένειμεν αὐτῷ τάξιν διὰ τὸ σὺν Ἰδομενεῖ εἶναι.
- 13 299–300a b (BCE 3 E 4) ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής / ἔσπετο ο , <ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν> : ἅμα ἔσπετο ὡς τὸ "ἅμ' ἐσπόμεθα" (Α 158).
- 13 299–300b ἀκολουθεῖ δὲ τῷ Ἄρει ὡς ἡνίοχος· οὐ γὰρ διαφόρους ἀρετὰς καταλέγει. τὸ δὲ ταλάφρονα (300) οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ταλῶ, ὅθεν τὸ ταλάσ <σ> ω, οἱ δὲ ὡς ταλαπεῖριος. τινὲς δὲ παράγωγόν φασὶ καὶ μὴ ἐγκεῖσθαι τὴν φρένα. Τ < ἐκ Θρήκης : > ὅτι ἐνταῦθα διετέλουν.^[5]
- 13 301a1 ἢ ὡς <τῶν> Θρακῶν μαχομένων τούτοις αἰεί. Τ il ὅτι παρ' αὐτοῖς μᾶλλον τιμῶνται καὶ διατρίβουσιν.
- 13 301a2 b (BCE 3) Ἐφύρους : ὅτι πόλις ἐστὶν ἐπὶ Θεσπρωτίας ἢ Ἐφυρα, ἀφ' ἧς Ἐφυροὶ οἱ κατοικοῦντες λέγονται.
- 13 301b λέγει δὲ ποτε (sc. Z 152. 210) καὶ τὴν Κόρινθον Ἐφυραν, ἐξ ἡρωϊκοῦ προσώπου. ἰστέον δὲ ὅτι Ἐφυραὶ τέσσαρές εἰσι—ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ (FGrHist 244, 179). Α Ἐφύρους : οἱ μὲν Θεσπρωτοὺς ἐξ Ἐφύρης ἀνελθόντας· μάχιμοι γὰρ οὗτοι καὶ δραστήριοι.^[5]
- 13 301c b (BCE 3) Τ οἱ δὲ Κραννωνίους. Τ Φλεγύας μεγαλήτορας : οἱ μὲν Γυρτωνίους, b (BCE 3) Τ οἱ δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας τὴν Δαυλίδα τῆς Φωκίδος, οὓς μεγαλήτορας τοῖον ἰδεῖν ὀρέκτας† φησὶ διὰ τὸ πεπορθηκέναι τὸν ἐν Πυθοῖ ναόν.
- 13 302a καὶ Φερεκύδης (FGrHist 3, 41 d) δὲ ἱστορεῖ περὶ τῶν Φλεγυῶν· καὶ γὰρ αὐτὰς τὰς Θήβας ὑπ' Ἀμφίονος καὶ Ζήθου διὰ τοῦτο τετειχίσθαι, διὰ τὸ δέος τῶν Φλεγυῶν. μετὰ δὲ ταῦτα τὰς Θήβας ὑπ' αὐτῶν αἰρεθῆναι Εὐρυμάχου βασιλεύοντος, καὶ ἔρημον γενέσθαι τὴν πόλιν μέχρι τῆς

Κάδμου ἀφίξεως. ἐπὶ πλεῖον δὲ περὶ αὐτῶν διείλεκται Ἐφορος ἀποδεικνύς ὅτι τὴν Δαυλίδα καὶ οὐ τὴν Γυρτῶνα ὥκησαν· ὅθεν καὶ παρὰ Φωκεῦσι τὸ ὑβρίζειν φλεγυᾶν λέγεσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα ἐν τῇ τριακοστῇ τῇ Δημοφίλου (FGrHist 70, 93). πάλαι δὲ διεφέροντο Φωκεῖς πρὸς Θεσσαλούς· διὸ καὶ τὰς Θερμοπύλας ὥκησαν Φωκεῖς· εἴσοδον γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ Θεσσαλίας. Τ ἄλλως· Φλεγυαὶ ἔθνος βίαιον περὶ τὴν Γυρτῶνα, οἱ Θηβαίοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ Ἀπόλλωνος κατεταρταρώθησαν. ^[10]

13 302b Τ {ἡ μετα} Φλεγύας μεγαλήτορας : Φλεγυαὶ Γόρτυναν κατοικοῦντες—διεφθάρησαν. οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist 3, 41 e). Α ἐτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν : ἐξηγεῖται τὴν "ἐτεραλκέα νίκην" (H 26). ^[5]

13 303 Τ < τὸν καὶ Μηριόνης : > ὅτι περισσὸς ὁ καὶ σύνδεσμος.

13 306a1 Α im πλεονάζει ὁ καί .

13 306a2 Τ il < Δευκαλίδη : > ἀπὸ τοῦ Δευκαλιωνίδη συνεκόπη.

13 307a b (BCE 3) Τ il οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος. Τ il Δευκαλίδη : Δευκαλίωνος παῖ.

13 307b γίνονται δὲ ἐκ Πύρ <ρ> ας καὶ Δευκαλίωνος, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος (bibl. 1, 49), "παῖδες Ἑλλήνων μὲν πρῶτος, ὃν ἐκ Διὸς γεγεννησθαι ἔνιοι λέγουσιν, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων ὁ μετὰ Κραναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς, θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια, ἐξ ἧς καὶ Διὸς Ἀέθλιος". Α πῆ τ ' ἄρ μέμονας <— / ἡ ἐ π ' ἀριστερόφιν > : εἰς ποῖον ὄμιλον καταδύναι, τὸν δεξιὸν ἢ τὸν ἀριστερόν; ποῦ μάλιστα χρεῖα συμμαχίας; τὸ δὲ δεξιόφιν (308) ἀντὶ τοῦ τὸν δεξιόν, ὡς τὸ "ἀγέληφι μετελθών" (Π 487), ἐπ' ἀγέλην ἐλθών. ^[5]

13 307-9a1 τινὲς δὲ τὸν η <δεύτερον καί> τρίτον περιέσπασαν· διαπορητικὸς γάρ ἐστιν. ἡ ἐπὶ δεξιόφιν (308) ἐξῆς τοῖς βασιλεῦσιν ἀμείβει τὰς τάξεις· λέγει οὖν οὐ τῆς νεωλκίας, ἀλλὰ τῆς παρουσίας μάχης. Τ τὸ δὲ πῆ (307) ἀντὶ τοῦ ποῦ. ^[5]

13 307-9a2 b (BCE 3) < ἡ ἐπὶ δεξιόφιν .

13 308-9 . ./ ἡ ἐ π ' ἀριστερόφιν : > ἀντὶ τοῦ εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη. Α int ἡ ἀνὰ μέσ <σ> ους : τῶν μαχομένων· οὐ γὰρ <ἐν> ταῖς Ὀδυσσεύς ναυσίν.

13 308 Τ il ἐπεὶ οὐ ποθι <—Ἀχαιοῦς> : οὐδαμοῦ τοσοῦτον οἶομαι ἐνδεεῖς εἶναι τῶν βοηθησόντων Ἀχαιούς, ὅσον ἐπὶ τὰ ἀριστερά· ἐκεῖ γὰρ ἐρράγη τὸ τεῖχος, καὶ ὁ Ἐκτωρ "μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσῃσ" (Λ 498).

13 309-10 b (BCE 3 E 4) Τ < οὐ ποθι : > τινὲς δὲ "οὐ πού τε".

13 309 Τ il Τεῦκρός θ' , ὃς ἄριστος <Ἀχαιῶν / τοξοσύνη> : καὶ πῶς φησιν "οἶος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο" (θ 219); οὐπω γὰρ ἦν ἥκων ἐκ Λήμνου.

13 313-4 Τ καὶ ἐν σταδίῃ <ὑσμίνῃ> : καὶ τὸ δόρυ παρὰ Θεσσαλοῖς στάδιον.

13 314 Τ οἱ μιν ἄδην ἐλώωσι : κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων "οἱ μιν ἄδην ἐάσουσιν", ὃ ἐστὶ κορέσουσιν.

13 315a καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος "ἀλλ' ἔτι μὲν μιν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος" (ε 290) διὰ τῶν δύο αα παρέκειτο "ἐάαν". μαρτυρεῖ καὶ τὸ "ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας" (Λ 818). οὕτως Ἀρίσταρχος. Α ἄδην ἐλώωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο : ἦτοι συναπτόν ἐσσύμενον πολέμοιο ἀντὶ τοῦ ὠρμημένον εἰς τὸν πόλεμον, ἢ τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἐλώωσι πολέμοιο , καθὸ διασταλῆσεται βραχὺ τὸ ἐσσύμενον ἀπὸ τοῦ πολέμοιο . ^[5]

13 315b ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος ἀγνοήσας τὸ σημαινόμενον πεποίηκε "καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν". ἔστι δὲ τὸ ἄδην ἐλώωσιν ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι αὐτὸν ποιήσουσι τοῦ πολέμου, καίπερ προθυμίαν ἔχοντα. Α ἄδην ἐλώωσι <— / αἰπύ οἱ ἐσσεῖται> : λίαν κορέσουσι, ὡς "ἄδην ἐλάαν κακότητος" (ε 290). ^[5]

- 13 315-7a1 οἱ δὲ ἄδην ἐς <σ> ὕμενο ν . οἱ δὲ "ἀάσωσι" παρὰ τὸ ἄσσην ἐμποιεῖν. τὸ δὲ αἰπύ (317) ἀντὶ τοῦ δύσβατον, χαλεπόν, δεινόν· "σοφαίαι μὲν / αἰπειναί" Πίνδαρος (Ol. 9, 107—8). τὸ δὲ ἐς <σ> εἴται (317) ἔάν ἐστι Δώριον, παροξύνεται, ἐάν δὲ Ἀττικόν, προπερισπᾶται. τὸ δὲ † ἐσύμενον † (315) ἀντὶ τοῦ ἐφριέμενον. ἄδην (315) δὲ παρὰ τὸ ἄδος, ὃ ἐστι πλησμονή. Τ λίαν ἀπελάσουσι. ^[5]
- 13 315-7a2 γίνεται δὲ τὸ ἄδην παρὰ τὸ ἄδος, ὃ δηλοῖ τὸ πλήθος. ἐσύμενον δὲ τὸ ἐφριέμενον. b (BCE 3 E 4) δύσβατον.
- 13 315-7a3 Τ il αἰπύ οἱ ἐσσεῖται <μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι> : ὅτι αἰπύ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές.
- 13 317 καὶ ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος περισσός. A < κείνων : > οὕτως πληθυντικῶς αἰ Ἀριστάρχου.
- 13 318a1 A int < ἀάπτους : > Ἀρίσταρχος "ἀέπτους", ἄλλοι δὲ ἀάπτου ς .
- 13 318b1 A im {κείνων νικήσαντι;} Ἀρίσταρχος κείνω ν .
- 13 318a2/b2 τὸ ἀάπτους διὰ τοῦ α . Τ < ὅ > τε μὴ αὐτός γε Κρονίων </ ἐμβάλοι— θοῇσιν > : τὸ τῆς Ἀδραστείας οὖν δείκνυται, ἐν οἷς βεβιάσται ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος.
- 13 319-20 Τ ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε <μέγας Τελαμώνιος Αἴας> : τίς ἂν οὖν εἴη ὁ Αἴας ὑπὸ τῶν ἐφαμίλ <λ> ων ἐπαινούμενος; Τ ὄντως μέγας ὁ Αἴας ἐστί, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐπαινεῖται διὰ τὴν ἀνδρίαν.
- 13 321a2 b (BCE 3) ὅς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν : πολλάκις γὰρ θεοὶ ἀνδράσιν ὁμοιοῦνται· διὸ προσέθηκε τὸ καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴ ν .
- 13 322 ἀκτὴν δὲ τὸ κλώμενον ἢ τὸ προηγμένον καὶ προτιμηθὲν τῶν ἄλλων. b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἂν Ἀχιλλῆϊ <ρήξήνορι> χωρήσειεν </ ἔν γ' αὐτοσταδίῃ > : θέλει λέγειν ὅτι τὸ βίαιον Ἀχιλλέως μόνον Αἴας ὑπομείνειεν.
- 13 324-5 φιλοτιμεῖται δὲ αἰεὶ τὴν μνήμην Ἀχιλλέως. b (BCE 3 E 4) Τ ποσὶ δ' οὐ πως ἔστιν ἐρίζειν : καὶ δικαίως, ὡς πρεσβύτερος.
- 13 325 ἡ δὲ τοῦ τάχους ὑπεξαίρεσις καὶ τὸ τῆς ἀλκῆς πιστὸν ὑποφαίνει. b (BCE 3 E 4) Τ νῶϊν δ' ὦ δ' ἐ π' ἀριστερά : ὅτι τὸ νῶϊν δύο πτώσεις σημαίνει, γενικὴν καὶ δοτικὴν, ἡμῶν καὶ ἡμῖν.
- 13 326a νῦν δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ἡμῶν ἐπ' ἀριστερά. Α ὦδε : οὕτως ὡς ἔχεις ὀρμῆς.
- 13 326b ἔχε δὲ πορεύου, b (BCE 3 E 4) Τ "τῇ ρ' εἶχεν Μενέλαος" (Ψ 422). Τ < νῶϊν δ' > ὦ δ' < ἐ π' ἀριστερ > ἔχε <στρατοῦ> : λείπει τὴν ὀρμὴν.
- 13 326c τινὲς δέ, ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἡμῶν μέρη τοῦ στρατοῦ πορεύου. Τ ὄφρα <τάχιστα / > εἴδομεν : οὐδέποτε τὸ περισπώμενον ὑποτακτικὸν συστέλλει.
- 13 326-7 Τ εἴδομεν ἢ ἐ τῷ εὐχος <ὀρέζομεν ἢ ἐ τις ἡμῖν> : ὅτι ἔξωθεν συνυπακοῦσαι δεῖ ὀρέξει, ἢ τις ἡμῖν ὀρέξη.
- 13 327a ὅλον δὲ συναπτέον τὸν στίχον· ὁ γὰρ λόγος ἵνα ταχέως ἐπιγνῶμεν, πότερον καύχησιν ἐτέρῳ δώσομεν ἢ ἕτερος ἡμῖν. Α < ἢ ἐ τῷ εὐχος ὀρέζομεν ἢ ἐ τις ἡμῖν : > ἀπὸ κοινοῦ <τὸ> ὀρέξει.
- 13 327b Τ il ἢ ρ χ' ἵμεν : θαυμάσια τὰ ἦθη· παρὸν γὰρ αὐτοῖς ἡσυχάζειν ταττομένοις συνήθως, τὸ κοινῇ λυσιτελοῦν τοῦ ἰδία προκρίνουσιν.
- 13 329 b (BCE 3 E 4) Τ < σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι : > ἐν ἄλλῳ "σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας".
- 13 331 Α im < κεκλόμενοι : > ἀναδιπλασιασμὸς Αἰολικός.
- 13 332 Τ il τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος : ἰσοβαρές, τῶν περὶ Ἰδομενέα † τῶν Τρώων.
- 13 333a b (BCE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ "ὁμόσε". Τ πρυμνήσι : ἐσχάταις.
- 13 333b b (BCE 3 E 4) Τ il ὑπὸ λιγέων ἀνέμων : τῶν ἐτησίων· οὗτοι γὰρ θέρους πνέουσιν, ὅτε κόνις ἐστίν.

- 13 334a εικότως δὲ λιγεῖς εἴρηνται· κατὰ λεπτοῦ γὰρ πνέοντες ἀέρος ὑποσυρίττουσιν. b (BCE 3 E 4) T
 < λιγέων : > ταχὺ πνεόντων.
- 13 334b A im < ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους : > ψαφάρὰ γάρ ἐστιν ἡ γῆ διὰ τὴν ἔκκαυσιν τοῦ
 κυνός.
- 13 335 b (BCE 3 E 4) T < οἱ τ' ἄμυδις κόνις μεγάλην ἰσταῖσιν ὁμίχλην : > λείπει τὸ πνέοντες, ἵν' ἦ· οἱ
 ὁμοῦ πνέοντες ὑποσύρουσι τὴν κόνιν, δι' ἧς ὁμίχλη μεγίστη γίνεται.
- 13 336a1 b (BCE 3 E 4) {οἱ τ' ἄμυδις;} †ἡ† ὁμοῦ πνέοντες †ὑποσυρίζουσι† κόνιν, δι' ἧς ὁμίχλην ποιοῦσιν.
- 13 336a2 T ὥς ἄρα τῶν ὁμός ς' ἦλθε μάχη : τὸ συμπεφυρμένον αὐτῶν εἶκασε τῇ ὑπὸ τῶν ἀνέμων
 μιχθείση κόνει.
- 13 337 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ὁμόσε Ἀττικοὶ ἐπὶ πολεμικῆς παρασκευῆς φασιν. T ἔφριξεν δὲ μάχη
 < φθισίμβροτος ἐγχείησι > : ἐγγὺς παραβολῆς ἡ μεταφορά.
- 13 339a ἐν βραχεῖ δὲ τὸ μετέωρον τῶν δοράτων καὶ τὴν κίνησιν δηλοῖ· b (BCE 3 E 4) T ὁμοιον γάρ τι τῇ
 τῶν σταχύων κινήσει γέγονεν. T ἔφριξεν δὲ μάχη < φθισίμβροτος ἐγχείησι > : ποιητικῶς ἔφη
 φρίττειν τὴν μάχην διὰ τῆς ἀνατάσεως τῶν δοράτων.
- 13 339b b (BCE 3 E 4) T < ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησι : > ὠρθώθη τῆς μάχης τὰ δόρατα.
- 13 339c A ταμεσίχροας : ποιητικῶς ἀνέπτυξεν τὸ τμησίχροας.
- 13 340a1 ἡ ἀπὸ τοῦ ταμέσω. T ταμεσίχροας : τμητικὰς τοῦ χρωτός, παρὰ τὸ ταμῶ ρῆμα, οὗ < ὁ > μέλλων
 ταμέσω.
- 13 340a2 ἡ ἀνέπτυξε ποιητικῶς τὸ τμησίχροας. A ὅσσε δ' ἄμερδεν < / αὐγὴ χαλκείη—σακέων τε
 φαεινῶν > : χαρίεν καὶ τὸ ποικίλως τὴν κατ' εἶδος διαφορὰν φράζειν, τὰς μὲν κόρυθας
 λαμπομένας, τοὺς δὲ θώρακας νεοσμήκτους καὶ φαεινὰς τὰς ἀσπίδας.
- 13 340–2 διδάσκει οὖν ἐπιμελεῖσθαι τῆς λαμπηδόνης τῶν ὄπλων. b (BCE 3 E 4) T ἄμερδεν (340) δὲ ἀντὶ
 τοῦ T ἐστέρισκε τοῦ ὄραν. b (BCE 3) T αὐγὴ χαλκείη : τολμηρόν· οὐ γὰρ εἶπεν 'ἡ ἀπὸ τοῦ
 χαλκοῦ αὐγὴ'. [5]
- 13 341 μονονουχὶ οὖν ἐφλόγωσε τὰ ὄπλα, ἡλίου λαμπηδόνα αὐτοῖς μαρτυρῶν. ἐμφατικώτερόν ἐστι
 τοῦ ἐτέρωθι εἰρημένου "ἀμφὶ δὲ χαλκῷ ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ / ἡ πυρὸς αἰθομένου" (X 134—
 5)· νῦν γὰρ οὐδὲ τὸ "ὅσσε δ' ἄμερδεν" (N 340). T < νεοσμήκτων : > οὐ καινῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ
 ἐπιθέτου τὴν ἐπιμέλειαν τῶν χρωμένων ἐδήλωσεν. [5]
- 13 342 b (BCE 3) T il θρασυκάρδιος εἶη , < / ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐ δ' ἀκάχοιτο > : ἀντὶ
 τοῦ ἦν.
- 13 343–4 κατὰ συλλογισμόν δὲ ἡ αὐξήσις· εἰ γὰρ ὁ μόνον ὄρων ἐλυπήθη, τί μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων
 αὐτὸν δεῖ †σκοπεῖν; b (BCE 3 E 4) T < εἶη : > ὅτι ἥλλακται τὸ ρῆμα, εἶη ἀντὶ τοῦ ἦν.
- 13 343 A ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον < οὐ δ' ἀκάχοιτο > : πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ῥήματος, A ἀντὶ
 τοῦ ἐγήθησεν.
- 13 344 AT il καὶ ὅτι πόνον τὸ ἔργον. καὶ ὅτι ἀντικειμένως ἀποδέδωκεν οὐ δ' ἀκάχοιτο , πρὸς τὸ
 σύνηθες. A τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε < δῶ Κρόνου υἱὲ κραταιῷ > : κεχωρισμένως,
 ἀμφισβητοῦντες.
- 13 345a b (BCE 3 E 4) T αὖξει δὲ τὴν μάχην, οὗ μὲν ἐργάτας οὗ δὲ θεατὰς αὐτῆς ποιῶν θεοῦς. T τῷ δ'
 ἀμφὶς φρονέοντε < δῶ Κρόνου υἱὲ κραταιῷ > : ὁ λόγος ἀναφορικός ἐστιν, ἐπεὶ ὁ Ζεὺς
 βούλεται Τρωσὶ βοηθεῖν.
- 13 345b T < ἡρώεσσι τετεύχeton : > ἐν ἄλλῳ "ἡρώεσσιν ἐτεύχετ < on > ".
- 13 346a A im {ἀνδράσιν ἡρώεσσι} τετεύχeton : ὅτι ἀντὶ τοῦ †τετευχέτην ἢ τεύχουσι.

- 13 346b χρόνος δὲ ἥλλακται· ἔστιν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔτευχον, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἢ κεμάδ' ἢ ἐλαγωγὸν ἐπείγετον" (K 361) ἀντὶ τοῦ ἡπειγον. A < τετεύχατον : > διὰ < τὸ > μέτρον ἀντὶ τοῦ ἐτετευχάτην.
- 13 346c T il < Ζεὺς μὲν ῥα : > οὕτως Ἀρίστ < ἀρχος > , ἄλλοι δὲ "Ζεὺς μὲν ἄρα".
- 13 347 A im κυδαίνων Ἀχιλῆα : τουτέστι τὸ "Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή" (A 5).
- 13 348a ὑπὲρ παραμυθίας δὲ ταῦτα τῶν ἀκροατῶν διὰ μέσου φησὶν· σχεδὸν γὰρ ἀποδείκνυσιν ἀμφοτέρους τοῖς Ἑλλησι βοηθοῦντας, τὸν μὲν ἐνί, τὸν δὲ τῷ πλήθει. b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ τι πάμπαν : > Ἀριστοφάνης "οὐδ' ὄγε πάμπαν".
- 13 348b A im ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε < καὶ υἷα καρτερόθυμον > : ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος· προεῖρηται γὰρ "κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν" (N 348).
- 13 350 A οὐ δ' ὄγε πάμπαν < / ἤθελε—καρτερόθυμον : οὐ δ' ὄγε πάμπαν (348) > οὐδὲ ὅλως οἶον παντελῶς.
- 13 348–50 παραμυθεῖται δὲ τὸν ἀκροατήν. τὸ δὲ Θέτιν κύδαινε (350) ἀθετεῖ < ται > ὡς περισσόν· ταυτολογία γάρ. ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης (fr. 9 P. = P. M. G. 765) κύουσιν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεΐ διὰ τὰ ῥηθέντα ὑπὸ Προμηθεῶς ἦτοι Θέμιδος. T < Ἀργεῖους .^[5]
- 13 351a . . μετελθών : > ἢ μετὰ πρὸς τὸ Ἀργεῖους ς . καὶ ἔστιν ἀντὶ τῆς ἐπί, b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ Ἀργεῖους. T < ὀρόθυνε : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ᾧ τρυνε".
- 13 351b A int ὀρόθυνε : τινὲς παρὰ τὸ ὄρω καὶ τὸ θύνω, ἵν' ἢ ἐνθουσιωδῶς ὥρμα.
- 13 351c ἄμεινον δὲ παράγωγον εἶναι. T < Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών / > λάθρη ὑπεξαναδύς < πολίης ἀλός· ἤχθετο γάρ ῥα / Τρωσὶν δαμναμένους > : τὸ λάθρη (352) ἀμφοτέροις δύναται προσδίδοσθαι.
- 13 351–3 τὸ δὲ ἐξῆς ἔστιν Ἀργεῖους δ' ὀρόθυνε (cf. 351) Τρωσὶ < ν > δαμναμένους (353). τὸ δὲ ἤχθετο γάρ ῥα (352) διὰ μέσου· εἰ μὲν γὰρ συνάπτομεν, ἤχθετο γάρ ῥα / Τρωσὶ < ν > δαμναμένους (352—3), σολοικοφανὴς μὲν γίνεται ἢ φράσις, ἀρχαῖον δέ μοι δοκεῖ τὸ σχῆμα εἶναι. καὶ ἀλλαχοῦ "καὶ ποτέ τις εἶποι 'πατὴρ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνω < ν > ' / ἐκ πολέμου ἀνιόντα" (Z 479—80)· τὴν γὰρ ἔλλειψιν τοῦ ὀρῶν οὐ παραδεχόμεθα. A ὑπεξαναδύς : ἢ ὑπὸ τὴν κάτω δηλοῖ σχέσιν, τὴν ἕξω ἢ ἕξ καὶ τὴν ἄνω ἢ ἀνά.^[10]
- 13 352a1 ἢ b (BCE 3 E 4) περισσὸν τὸ ὑπέξ, καὶ ἀναστρέφει δὲ αὐτὸ ἐν τῷ "ἐξυπανέστη" (B 267). ταπεινὸς δὲ ὁ λάθρα θέλων βοηθεῖν. ἢ διδάσκει μῆτε τοὺς φίλους παρορᾶν μῆτε τοῖς φιλτάτοις προσκρούειν. ἢ δὲ συνέχεια τῶν προθέσεων τὸν λάθρα μὲν προθύμως δὲ ἀναδύοντα τῆς ἀλός δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "ἔυπεξυπανέστη" T il Τρωσὶν δαμναμένους : λείπει τὸ ὀρῶν.^[5]
- 13 353 b (BCE 3) T ἔστι δὲ τὸ τῆς φράσεως ἀρχαῖον. Εὐπόλις ἐν Αὐτολύκοις (fr. 43 K. = fr. 49 [V p. 322] K.—A.) "ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι". T ἢ δ' ἴα πάτρη : μεγαλοφυῶς εἶπε τὸν οὐρανὸν θεῶν πατρίδα.
- 13 354 T < ἴα > πάτρη < / ἀλλὰ Ζεὺς—πλείονα ἤδη : πάτρη > πατερία πατρία.
- 13 354–5 οὕτω δὲ ἢ εἰς τὸν πατέρα τοῦ γένους ἀναφορά. ἔστιν οὖν T ἀντὶ τοῦ μία πατριά, ὁ αὐτὸς πατήρ. ἡρέμα δὲ ἀφαιρεῖ καὶ διὰ τούτων τὸ ἐπὶ γένει οἴημα τῶν ἀνθρώπων b (BCE 3 E 4) T ὅτι οὐκ ἀπόχρη γενέσθαι εὔ· T τιμιώτερα γὰρ τὰ πλεονεκτήματα. b (BCE 3 E 4) T < ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει > καὶ πλείονα ἤδη : τοὺς πρεσβυτέρους ἀεὶ πολυπειροτέρους φησὶν· b (BCE 3 E 4) T "ἐγὼ δὲ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην < / πολλόν, > ἐπεὶ πρότερος γενόμην" (T 218—9).^[5]
- 13 355 T ἄμφω οὖν εἰς σύστασιν παρέλαβε, τό τε τῆς ἡλικίας καὶ τὸ τῆς σοφίας· οὐ γὰρ περὶ τῆς δυνάμεως εἶπεν, ὅτι ἦν ἰσχυρός, αὖξων Ποσειδῶνα καὶ ἔτιμῃ, οὐ ῥώμῃ φῆσαι αὐτὸν εἴκειν Διί. διατείνει δὲ καὶ ἐπὶ πάντων ὁ λόγος ὅτι δεῖ αἰδεῖσθαι ἀδελφοὺς πρεσβυτέρους ἅμα καὶ

σοφωτέρους. b (BCE 3 E 4) T < ἀνδρὶ ἐοικώς : > ἄλλοτε ἄλλω, ὡς ἔμπροσθεν Κάλχαντι (cf. [5])

13 357 N 45), εἴτα Θόαντι (cf. N 216—8). T il τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς <καὶ ὁμοίου πτολέμοιο / πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν > : ὁ λόγος οἱ δὲ τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἔριδος συνάψαντες ἐπέτειναν ἀμφοτέροις, οἷον ἀμφοτέρωθεν.

13 358-9 μετενήνεκται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν δεσμῶν. τῷ δὲ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ τῶν πεζολόγων τινές, πλεονάζει δὲ Ἀριστοξένος ὁ μουσικὸς ἐπηλλαγμένα λέγων (fr. 137 We.) τὰ συνημμένα. οὕτως ὁ Κοτιαεύς. A τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς <— / ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνα τ' ἔλυσεν > : μικτὴ ἢ ἀλληγορία. [5]

13 358-60a ἔχει δὲ τι ἴδιον ἢ παραβολή· οὐ γὰρ ἰδίᾳ περὶ ἑκατέρου εἶπε τῆς τε εἰκόνης καὶ τοῦ εἰκονιζομένου πράγματος ὅτι, ὥσπερ οἱ ἐξασφαλιζόμενοι τοὺς δεσμοὺς τὰ πέρατα τῶν δεσμῶν ἄλλοις ἐπιβαλόντες δεσμοῖς καὶ συμπλέξαντες δυσδιάλυτον ποιοῦσι τὸν δεσμόν, οὕτω καὶ οἱ θεοὶ τὴν φιλονεικίαν τῶν στρατευμάτων ἔπλεξαν ὥστε δυσδιάλυτον αὐτὴν γενέσθαι· ἀλλ' ὥσπερ μεταφορᾷ κέχρηται ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὴν μάχην, ἔριδος πέρας καὶ πολέμου πέρας ὥσπερ σχοινίων πέρατα ὀνομάσας καὶ τὸ ἐπαλλάξαι ὡς ἐπὶ δεσμῶ καὶ τὸ τανύσαι καὶ τὰ ἐξῆς ὀνόματα. τὸ δὲ λεγόμενον ὅτι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς b (BE 3 E 4) T τὸν πόλεμον τῇ ἔριδι συνέδησαν, T τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ τὸ πέρας τοῦ πολέμου συμπλέξαντες b (BE 3 E 4) T ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς στρατεύμασιν ἤπλωσαν αὐτό. T ἄλλως ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου συμπλέξαντες T ἤπλωσαν αὐτὸ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν στρατιωτῶν. [10]

13 358-60b Κράτης δὲ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων φησὶν· οἱ Τρῶες γὰρ καὶ οἱ Ἕλληνες. ἀπέστραπτai γὰρ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀνενεκτέον, θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν εἴλκυσαν· ὅθεν τὸ ἀδιαλύτως μάχεσθαι παρίστησιν. b (BE 3 E 4) T τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς <—ἔλυσεν > : ὁ δὲ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν τὰ πέρατα—τὴν ἰσχὺν συστήναι διὰ τὰς τῶν θεῶν βοήθειας. A < τοὶ δ' ἔριδος : > οὕτως Ἀριστοφάνης. [5]

13 358a1 ἄλλοι δὲ "οἱ δ' ἔριδος". A int Ἀρίσταρχος "τῷ δ' ἔριδος", Ἀριστοφάνης "τοί".

13 358a2 T il πεῖραρ ἐπαλλάξαντες <ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν > : διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ "ἐπ' ἀλλήλοισιν".

13 359a ἔν δὲ δι' ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς τὸν πόλεμον τῇ ἔριδι συνέδησαν, τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ πάλιν τὸ τοῦ πολέμου λαβόντες καὶ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροις, ὥσπερ οἱ τὰ ἅμματα ποιοῦντες, τόδε ἐπὶ τόδε. οὕτως Ἀρίσταρχος. ἢ διπλῇ, ὅτι παραλληγορεῖ, δύο πέρατα ὑποτιθέμενος, ἕτερον μὲν ἔριδος, ἕτερον δὲ πολέμου, ἐξαπτόμενα κατ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων. A < ἐπ' ἀμφοτέροισι : > διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, καὶ "ἐπ' ἀλλήλοισι". [5]

13 359b T il < ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε : > ὅμοιον τῷ "κόπτε δὲ δεσμούς / ἄρρηκτοὺς ἀλύτους" (θ 274 —5).

13 360 T il < μεσαιπόλιος : > σπαρτοπόλιος.

13 361a1 ὠμογέρων δὲ Ὀδυσσεύς (cf. Ψ 791), γέρων δὲ ὁ Νέστωρ (cf. A 250—2). b (BCE 3) T il μεσαιπόλιος Ἰδομενεύς, ὠμογέρων Ὀδυσσεύς, γέρων Νέστωρ.

13 361a2 A < Τρώεσσι μετάλμενος : > ἐν ἄλλω "Τρώεσσι ἐπάλμενος".

13 362a A im < Τρώεσσι : > λείπει ὁ καί, καὶ Τρώεσσι.

13 362b T il Καθησόθεν ἔνδον ἐόντα : ἐν τῇ Ἀργολικῇ "Ἐκάβης νόθον <υἷὸν ἐόντα> ".

13 363a1 καὶ τάχα ἂν εἴη ἀμάρτημα, κατ' ἄγνοιαν τῆς Καβήσου. A {καθησόθεν;} ἐν τῇ Ἀργολικῇ "Ἐκάβη <σ> νόθον υἷὸν ἐόντα", ἴσως ἄγνοια τῆς Καβήσου.

13 363a2 T Καθησόθεν : Κάβησα πόλις Ἑλλησποντίς, b (BCE 3) T ἡ νῦν Κύβασα.

- 13 363b οἱ δὲ Θράκης (καὶ συνάδει <ή> ἀκολασία τοῦ γάμου)· οἱ δὲ Λυκίας· οἱ δὲ Καππαδοκίας, Κάβασα· οἱ δὲ τῶν Ἀγαθύρων ὡς ἦκειν ἐκ τῆς πρὸς Αἴμον Θράκης, οἱ δὲ ἀδελφὸν Σαρπηδόνο. Τ < ἔνδον> ἔόντα : τινὲς ἔνδον τοῦ οἴκου Πριάμου, οἱ δὲ ἐν Ἰλίου, b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ ἔνδον ἔόντα κεκινημένον.
- 13 363c Τ ἄμεινον δὲ τὸ ἔνδον ἔόντα ἀντὶ τοῦ παρόντα, ὡς καὶ τὸ "δεῖπνον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἔόντων" (η 166), ὃ ἀντιφράζων φησὶ "χαριζομένη παρεόντων" (α 140 al.). b (BCE 3 E 4) Τ ὅς ῥα νέον πολέμοιο <μετὰ κλέος εἰληλούθει> : κατὰ τοῦτο ἄρα καὶ φοβῆσαι τοὺς Τρώας φησι τὸν Ἰδομενέα, ὅτι συμμαχίαν αὐτῶν νεωτέραν ἀφείλετο. ^[5]
- 13 364a θαυμαστῶς δὲ ἐπὶ μὲν Αἴαντος ἔφη· "φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν / ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο"—γενναῖος γὰρ ὁ Ἀκάμας—"Ακάμαντ' ἡὺν τε μέγαν τε" (Ζ 6—8). ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ Ὀθρυονέως ἀναιρέσει οὐ σωτηρίαν φησὶ τοῖς Ἑλλήσι γενέσθαι ὑπὸ Ἰδομενέως, ἀλλὰ φόβον τοῖς βαρβάροις· b (BCE 3 E 4) Τ ἀλαζόνος γὰρ καὶ ἀνοήτου τινὸς ἀναιρεθέντος ἀπίθανόν φασιν ὡς μεγάλου τινὸς κατορθωθέντος τοὺς Ἑλλήνας σεσῶσθαι. αὖξεται δὲ διὰ τοῦ φόβου τῶν Τρώων καὶ ἡ τοῦ Ὀθρυονέως ἀλαζονεία ὡς δηλονότι κἀκείνων ταῖς ὑποσχέσεσι πεπιστευκότων. b (BE 3 E 4) Τ < μετὰ κλέος :> Ἀριστοφάνης "κατὰ κλέος". ^[10]
- 13 364b A im Τ il ἦτεε δὲ Πριάμοιο <θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην / Κασσάνδρην ἀνάεδνον> : βαρβαρικὸν καὶ τοῦτο· οὐδέποτε γὰρ εὐρήσομεν παρ' Ἑλλήσι τὸ ἐπὶ μισθῷ στρατεύειν καὶ πρότερον αἰτεῖν καὶ χωρὶς ὑποσχέσεως μὴ συμμαχεῖν.
- 13 365-6 ὅρα δὲ καὶ τὸν μισθόν· κόρης γὰρ ἐρῶν ἦκεν, οὐχ ὅτι βασιλική, ἀλλ' ὅτι εἶδος ἀρίστη. καίτοι παρ' Ἑλλήσιν οἱ ἀκολαστότατοι μνηστῆρές φασιν "εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν" (β 206). καὶ τὸ ἀνάεδνον (366) γλίσχρον, ὅπου γε οἱ ἀδικώτατοι μνηστῆρες ἔδνα τῇ Πηνελόπῃ προσφέρουσιν. b (BCE 3 E 4) Τ {ἦτεε δὲ} Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην : ὅτι νῦν μὲν τὴν Κασσάνδραν (cf. ^[5]
- 13 365a Ν 366) εἶδος ἀρίστη ν , ἐν ἄλλοις δὲ (sc. Γ 124. Ζ 252) τὴν Λαοδίκην, καὶ οὐ μάχεται. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 9 K.)· λύεται γὰρ τοῖς τοιούτοις. Α < θυγατρῶν> εἶδος ἀρίστην : αὕτη τῶν ἀγάμων ἀρίστη, τῶν δὲ γαμηθεισῶν Λαοδίκη (cf.
- 13 365b Γ 124. Ζ 252). τινὲς δὲ εἰς τὸ θυγατρῶν στίζουσιν. οἱ δὲ εἶδος τὴν εἶδσιν τῆς μαντείας, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ "Θεοκλύμενος θεοειδής" (ο 271 al.) καὶ "Πολύϊδος" (Ν 666) ὁ μάντις. λεληθότως δὲ ἡμῖν τὰ τῆς Κασσάνδρας ὑποφαίνει καὶ ἐν τῇ Ω (sc. 699—706), ἐπεὶ συνάγειν αὐτὴν Ἀγαμέμνονι μέλ <λ> ει. Τ Κασσάνδρην ἀνάεδνον : ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστευόμενοι· διὸ οὗτος ὑποσχόμενος ἐξελάσαι τοὺς Ἑλλήνας ἀνάεδνον αἰτεῖ τὴν Κασσάνδραν. ^[5]
- 13 366a Α ἀνάεδνον : δίχα τοῦ δοῦναι ἔδνα.
- 13 366b b (BCE 3 E 4) Τ < ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον :> βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἔργον· ἐμφαίνει <γάρ> .
- 13 366c Α int ἀπώσμεν <υῖας Ἀχαιῶν> : αἱ Ἀριστάρχου, "ἀνωσέμεν" Ζηνόδοτος.
- 13 367a1 <Ἀρίσταρχος> δέ φησι μὴ λέγεσθαι τὸν ἐκ Τροίας πλοῦν ἀναγωγὴν. τινὲς δὲ ἐπάγουσι "φοιτῶν ἔνθα καὶ ἔνθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν" (Ν 367 a = Β 779 + Α 12)· καὶ οἰκεῖον τῷ ὕψι βιβάντα" (Ν 371). Τ Ἀρίσταρχος "ἀνωσέμεν".
- 13 367a2 Α im τῷ δ' ὁ γέρων Πριάμος <ὑπὸ τ' ἔσχετο— ὑποσχέσεισι πιθήσας> : φονεύων αὐτὸν διδάσκει μὴ τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐπαγγέλλεσθαι μήτε μὴν ταῖς τοιαύταις πιστεύειν ὑποσχέσεσιν.
- 13 368-9 b (BCE 3 E 4) Τ < αὐτοῖο τιτύσκετο :> ὡς ἐπ' αὐτὸν κατεστοχάζετο.
- 13 370 Τ il {καὶ βάλεν ὕψι} βιβάντα : Ἀρίσταρχος βιβάντα ὡς "δαμέντα" (Ε 653 al.
- 13 371a), ἀπ' εὐθείας τῆς μακρὰ βιβάς. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ὑγιὲς ἀνάγνωσις. Α ὕψι βιβάντα : ὡς ἰσάντα.

- 13 371b οἰκεῖον δὲ τῷ ὑψηλόφρονι καὶ τὸ βάδισμα. b (BCE 3 E 4) T il οὐ δ' ἤρκεσε θώρηξ : ὡς μεγαλοφρονοῦντος αὐτοῦ ἐπὶ τῷ θώρακι.
- 13 371c b (BCE 3 E 4) T χάλκεος {ὄν φορέεσκε}: ὅτι χαλκοῖ οἱ θώρακες.
- 13 372 πρὸς τὸ "ὀλίγος μὲν ἔην, λινωθώρηξ" (B 529). A ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε : τινὲς " <ὁ> δὲ κερτομέων ἔπος ηὔδα".
- 13 373 T οὐ γὰρ καυχηματίαν αἶρει λόγον, ἀλλὰ σαρκασμοῦ ἀνάπλεων. b (BCE 3 E 4) T < Ὀθρυονεῦ , περὶ δὴ σε— / Δαρδανίδη Πριάμω > : ἢ ἀπὸ αὐτομόλων ἢ αἰχμαλώτων· ἢ ἐπὶ τῷ ἐπαγγέλματι πεφήμισταί, τοῖς μὲν ἐπ' ἐλπίδι νίκης, τοῖς ἴ' Ἕλλησιν ἐπὶ ἀβελτηρίᾳ.
- 13 374-6a1 T ἢ ἐπὶ τῶν αὐτομόλων ἢ ἐπὶ πάντων αἰχμαλώτων ἢ ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἐπαγγελμάτων αἱ ἀναφωνήσεις τάττονται.
- 13 374-6a2 οἱ μὲν οὖν Τρῶες αὐτὸν ἐλπίδι νίκης θαυμάζουσι καὶ ἀναιρουμένου φοβοῦνται, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ ἀβελτερίᾳ ἐπιφωνοῦσιν. b (BCE 3 E 4) {Ὀθρυονεῦ περιδὴ σε βροτῶν} αἰνίζομαι {ἀπάντων}: φέρεται καὶ διὰ τοῦ ξ "αἰνίζομαι", ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσομαι.
- 13 374a1 οἱ δέ, διήγημά σε ποιήσομαι, παρὰ τὸν αἴνον. Ζηνόδοτος "αἰνίσσομαι". A ἢ διήγησίν σε ποιήσομαι, παρὰ τὸν αἴνον, "αἴνος μὲν τοι ἀμύμων" (ξ 508), τινὲς δὲ "αἰνίζομαι".
- 13 374a2 T αἰνίζομαι : ἢ ἐπαινῶ παρὰ τὸν αἴνον ἢ φοβοῦμαι παρὰ τὸ αἶνόν.
- 13 374b b (BCE 3 E 4) T < ἐτεόν : > ἐτός, ἐτεός.
- 13 375 T il ὁ δ' ὑπέσχετο <θυγατέρα ἦν> : οὐ διηγεῖται νῦν τὸ πραχθὲν ὁ Ἰδομενεύς, ἀλλ' ἐλέγχει· ἔστι γὰρ τὸ ὁ δὲ ἀνθ' ὑποτακτικοῦ, ὃς δὴ ὑπέσχετο· "ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη" (B 515).
- 13 376a1 T ἐλέγχει αὐτοῦ τὸ ἀνόητον ὁ Ἰδομενεύς καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ὀνειδίζει.
- 13 376a2 ἔστι δὲ τὸ ὁ δ' ἀνθ' ὑποτακτικοῦ, ὃς δὴ ὑπέσχετο, ὁμοίως τῷ "ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη". b (BCE 3 E 4) {καὶ κέ τοι ἡμεῖς} ταῦτά γε : τὸ ταῦτα περισπαστέον κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν, ἵνα ἦ ἡ φράσις δεικτική.
- 13 377a1 τινὲς μὲν ἐβάρυναν, ἵνα τοῦ τὰ αὐτὰ ὑπάρχη συναλιφῇ· ὅπερ οὐ πιθανόν. A {ταῦτά γ':} τινὲς ἀπιθάνως ὥξυναν, <ἴν'> ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ αὐτά.
- 13 377a2 T < τελέσαιμεν : > οὐ ψευσαίμεθα.
- 13 377b T il {ἀλλ' ἔπευ, ὅφρ' ἐπινησι} συνώμεθα : οὕτως συνώμεθα ἀντὶ τοῦ συμβόλαια καὶ συνθήκας ποιησώμεθα.
- 13 381a τοῦτο δὲ Ἀρίσταρχος δασύνει, ὑγιῶς ταὐτὸν γὰρ τῷ συνώμεθα. ἐσχημάτισται οὖν ἀπὸ τοῦ ἴημι. δηλοῖ οὖν τὸ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀφῶμεν τὰ τῆς διανοίας. εἰσὶ μέντοι, οἱ ἐψίλωσαν, οὐκ εὔ. A συνώμεθα : τὰς συνθήκας ἱσνημόνας φησὶν οὖντ' "συνημοσύνας ἀγόρευε" (X 261). [5]
- 13 381b1 συνθήκας καὶ συμβόλαια ἱποιήσαιμεν†. δασυντέον δὲ τὸ συνώμεθα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴημι ἔστιν. T ἦτοι συνώμεθα· ὅθεν καὶ τὰς συνθήκας συνημοσύνας φησί.
- 13 381b2 λέγει δὲ ὅτι συμβόλαια ἱποιήσομεν. b (BCE 3) {ἀμφιγάμω} ἐπεὶ οὐ τοι <ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν> : ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ μνηστῆρες.
- 13 382a1 ἐδνωταὶ δὲ κηδεσταί, πενθεροί· οὗτοι γὰρ τὰ ἔδνα παρὰ τῶν μνηστευομένων ἐδέχοντο. A {ἐπεὶ οὗτοι} ἐδνωταὶ {κακοὶ εἰμεν}: ὡς χρυσωταὶ καὶ ποιηταί· οὕτως πάντες.
- 13 382b1 Τυραννίων (fr. 30 P.) δὲ προπερισπᾶ, οὐχ ὑγιῶς. προεῖρηται δὲ ἡμῖν (sc. ad E 158) τὰ τῆς προσωδίας ὡς τὰ εἰς τῆς ῥηματικῆς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, φύσει μακρᾶ παραληγόμενα, ὀξύνεσθαι θέλει, ἀύλητῆς πειρατῆς χηρωστῆς βραβευτῆς. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐδνωτῆς, σχηματισθὲν παρὰ τὸ "ἐδνώσαιτο θύγατρα" (β 53). περὶ δὲ τοῦ ἀήτης καὶ <τοῦ> "κυβερνήτης" (Ψ 316) βαρυνομένων λόγον δίδομεν. A ἐδνωταὶ δὲ οἱ T πενθεροί, οἱ τὰ ἔδνα λαμβάνοντες. [5]

- 13 382a2/b2 ὀξυτόνως δὲ ὡς χρυσωταί. b (BCE 3 E 4) T < εἶλκε : > οὕτως Ἀρίσταρχος "ἔλκε".
- 13 383a A im < διὰ κρατερήν : > γράφεται "κατὰ κρατερήν".
- 13 383b1 A int τινὲς "κατὰ †κρατερῆς ὑσμίνης†".
- 13 383b2 T il τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν < ἀμύντωρ > : πιθανὸν τῷ ἀλαζόνι ἐπιβοηθεῖν τὸν ὁμοιότροπον καὶ ἄμφω ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεῖσθαι.
- 13 384a b (BCE 3) T < ἦλθεν ἀμύντωρ : > Ἀρίσταρχος "ἦλθ' ἐπαμύντωρ".
- 13 384b1 A im τινὲς μὲν ἦλθεν ἀμύντωρ γράφουσιν, Ἀρίσταρχος δὲ " < ἦλθ' > ἐπαμύντωρ".
- 13 384b2 T τὼ δὲ πνεῖοντε κατ' ὤμων < / αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων > : καὶ ταῦτα εἰς τὸ ἦθος Ἀσίου, ὅτι οὐκ ἀφειστήκει τοῦ ἄρματος· ἄλλω γὰρ οὐδενὶ ἐπήλπιζεν ἢ τῷ κάλλει τῶν ἵππων.
- 13 385-6 τὸ ἔτοιμον οὖν δηλοῖ· οὕτω γὰρ ἦν παρεσκευασμένος ὡς καταπνεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἵππων. b (BCE 3) T ὁ δὲ ἔτετο < θυμῷ / > Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρί : ὅτι περὶ τοὺς ἵππους ἐπτόητο. ^[5]
- 13 386-7 νῦν δὲ ἀποδίδωσι τὸ "οὐδ' ἄρ' ἔμελλε < κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας / > ἵπποισι < ν > καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν / ἄψ ἀπονοστήσειν" (M 113—5). T λαιμὸν ὃ π' ἀνθερεῶνα : εἰς τὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα λαιμόν.
- 13 388a b (BCE 3) T διαπρὸ < δὲ χαλκὸν ἔλασσε > : τινὲς περισσεύειν φασὶ τὴν πρό, ἵν' ἢ διήλασεν.
- 13 388b ἢ ἐς τὸ πρόσθεν διήλασεν. b (BCE 3) T ἀχερωῖς : ἡ λεύκη· ταύτην γὰρ ἀνήγαγεν Ἡρακλῆς ἐξ Ἀχέροντος.
- 13 389 b (BCE 3) T οἱ δὲ τὴν αἴγειρον, καὶ "ἀχελωῖσ" γράφουσιν, ἐπεὶ φησιν "αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν" (p 208). ὅτι δὲ μέγας ἦν, ἀλλαχοῦ φησι "μῖνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον οὐδὲ φέβοντο" (M 136). T {ἦ} ἀχερωῖς : ἡ λεύκη, παρὰ τὸ ἐκ τοῦ Ἀχέροντος— ἐπὶ †τῇ Κερβέρου τῇ νίκῃ. A βλωθρή : εὐα < υ > ξῆ. ^[5]
- 13 390a1 T τινὲς ἀπαλήν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλήν, κατὰ Βοιωτοὺς, ἢ φλοιοβαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὔξημένην, κατὰ Τυρρηνοὺς, ἢ σκληράν, κατὰ Καρυστίους. ἄκρως δὲ διὰ τῶν ἐπιθέτων τὰ ιδιώματα παρίσθησι "δρυσὶν ὑψικόμοισιν" (i 186), "ἰτέαι ὠλεσικάρποι" (κ 510), AT "ἑλαίης τανυήκεος ὄζοι†", T "αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν" (p 208), "τανύφλοιόν τε κράνειαν" (Π 767). AT κατὰ μὲν Ἀρκάδας ἀπαλή, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς ὑψηλή, κατὰ δὲ Μάγνητας φλοιοβαρῆς, κατὰ δὲ Δρύοπας τραχεῖα, κατὰ δὲ Τυρρηνοὺς ηὔξημένη, b (BCE 3 E 4) κατὰ Καρυστίους δὲ σκληρά. ^[5]
- 13 390a2 b (BE 3 E 4) ἄκρως δὲ διὰ τῶν ἐπιθέτων τὰ ιδιώματα παρίσθησι, "δρυσὶν ὑψικόμοισιν", "ἰτέαις ὀλεσικάρποις", "ἑλαίης τανυήκεος†", "αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν", "τανύφλοιόν τε κράνειαν". b (BCE 3 E 4) {τῆντ'} οὔρεσι τέκτονες {ἄνδρες} : δύο δεῖ ποιεῖν, οὔρεσι ν , εἶτα τέκτονες ς , οὐχ ὕφ' ἔν, ὥς τινες· τί γὰρ πλέον σημαίνεται ἐκ τῆς συνθέσεως; A οὔρεσι τέκτονες : Νικίας (fr. ^[5]
- 13 390c 17 B.) ὕφ' ἔν "οὔρεσι τέκτονες", κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ "οὔρεσι βουκόλοι" (N 571) συνάπτειν. ἄλλως τε ἔσονται οἱ ὄρη κατασκευάζοντες. δύο οὖν μέρη λόγου ἐστί, καὶ λείπει τὸ οὔσαν, b (BCE 3) T 'οὔρεσιν οὔσαν', ὡς τὸ "ἦν τ' ἐν ὄρεσ < σ > ι / χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί" (Ξ 290—1). T νεήκεσι : ὡς εὐμήκεσιν ἀνεγνώσθη. ^[5]
- 13 391a1 οὕτως δὲ καὶ Ἀλεξίων (fr. 54 B.). ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 52 B.) ὡς εὐγενέσιν, ὅπερ καὶ ἐχρῆν· παρὰ γὰρ τὴν ἀκὴν ἢ σύνθεσις. τὰ δὲ παρὰ τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ συντιθέμενα καὶ εἰς ἡς περατούμενα ἐπιθετικά τότε ὀξύνεσθαι θέλει, ὅταν ἔχη οὐδετέρου παρασχηματισμὸν καὶ τὴν γενικὴν εἰς οὐς περατουμένην, εὐτυχοῦς εὐτυχεῖς εὐτυχεῖς, εὐρυπυλοῦς "εὐρυπυλὲς" (Ψ 74. λ

- 571) εὐρυπυλεῖς. οὕτως οὖν ἐχρῆν καὶ τὸ προκείμενον. ὅμως μέντοι ἡ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης, μεγακήτης. Α ὡς εὐμήκεσιν. ^[5]
- 13 391a2 ἐχρῆν δὲ ὡς εὐγενέσιν. T il ὡς εὐμήκεσι.
- 13 391a3 δημοῖ δὲ τὸ νεακονήτοις. b (BCE 3) < πρόσ θ' ἵππων καὶ δίφρου : > διὰ τούτων τὴν περὶ τὸ ἄρμα ματαίαν αὐτοῦ σπουδὴν ἐμφανίζει.
- 13 392 b (BCE 3 E 4) T il βερρυχῶς, < κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης > : ἐναργῶς δείκνυσιν εἶδωλον ἥρωος ἐν αὐτῷ τῷ θυμῷ τὴν ψυχὴν ἀφιέντος καὶ ἀπριξ τῆς γῆς δεδραγμένου.
- 13 393 τινὲς δὲ ἐν ἐξ ἀμφοῖν· ἐν τῷ βρυχᾷ γάρ, φασί, τοῖς ὁδοῦσι ἐδράττετο τῆς γῆς. τὸ δὲ αἱματοέσσης μερικῶς ἀκουστέον, οἷον τῆς δι' αὐτοῦ αἱματοέσσης· καὶ γὰρ ἔμφασις δεδράχθαι αὐτὸν κόνεως πεφυρμένης ὑπ' αὐτοῦ. b (BE 3 E 4) T βερρυχῶς : βρυχώμενος, σπώμενος—εἰώθασι γὰρ τοὺς ὁδόντας βρύχειν. Α < ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος > πλήγη φρένας : ἐξεπλάγη δὲ τὰς φρένας ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ ὡς ἐπὶ τινι παραδόξῳ· εἰκὸς γὰρ καὶ τὸν Ἀσίου ἡνίοχον ἀλαζόνα τινὰ καὶ ἀνόητον εἶναι, ἀκαταμάχητόν τινα τὸν δεσπότην οἰόμενον, εἴτα ἐπὶ τῷ παραδόξῳ πτώματι ἐκπεπληγμένον. ^[5]
- 13 394 b (BCE 3 E 4) T < οὐ δ' ὅ γ' ἐτόλμησεν δηῖων ὑπὸ χεῖρας > ἀλύξας < / ἄψ ἵππους στρέψαι : ἀλύξας (395) > στρέψας, στρέψαι (396) ἀλύξαι.
- 13 395-6 T πιθανὸν δὲ τὸ πλάσμα εἰς τὸ ἀλῶναι καὶ τοὺς ἵππους· ἐπεὶ γὰρ φθάνει συστήσας αὐτούς, οὐκ ἦν πιθανὸν ἐκ τοῦ εὐχεροῦς ἀλίσκεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων. διὰ τὴν ἐκπληξιν οὖν τοῦ ἡνίοχου πιθανῶς τὸ τοιοῦτο πράττεται. b (BCE 3 E 4) T < αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ γ, "αὐτὰρ ὁ ἀσθμαίνων". ^[5]
- 13 399a1 A im χωρὶς τοῦ † ε .
- 13 399a2 T il εὐεργέος : νῦν μάλιστα ἀρμόδιον τὸ ἐπίθετον ἐπὶ τοῦ Ἀσίου δίφρου· αὐτός τε γὰρ μέγας καὶ οἱ ἵπποι καλοὶ καὶ ὁ δίφρος εὐεργής.
- 13 399b T < ἐξέλασεν : > ἐξελαθῆναι ἐποίησεν.
- 13 401 T il < μάλα σχεδόν : > καὶ μάλα σχεδὸν ἐλθὼν ἀποτυγχάνει.
- 13 402 T il < Ἀσίου ἀχνύμενος : > ὅτι παρεῖται ἡ πρόθεσις, περὶ Ἀσίου.
- 13 403a1 A im {ἀσίου ἀχνύμενος;} λείπει ἡ περί, ὡς τὸ "θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶσ" (Υ 29).
- 13 403a2 T < δινωτήν : > περιφερῇ· b (BCE 3) T il δῖνος γὰρ ὁ τόρνος.
- 13 407a b (BCE 3 E 4) T il < κανόνεσι : > ἐκ πλήρους αἱ Ἀριστάρχου "κανόνεσι".
- 13 407b1 A im {κανόνες;} ἐκ πλήρους δεῖ γράφειν τὸ κανόνεσιν.
- 13 407b2 T δύω κανόνε < σ > ς' < ἀραρυῖαν > : οὐ γὰρ †αὐτῷ ἔνδον ἔχρηζον† πρὸς ἀσφάλειαν.
- 13 407c ἡ δὲ τοῦ Σαρπηδόνο αὐτοὺς ἐξῴθεν εἶχεν. ἢ ἀντὶ πορπάκων αὐτοὺς εἶχον, ὡς Αὐτόχθων. T {τῇι ὑπο} πᾶς {έαλλη}: ὅτι τὸ πᾶς ἀντὶ τοῦ ὅλος.
- 13 408a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "πᾶσαι δ' ὠῖγνυντο πύλαι" (Θ 58) ἀντὶ τοῦ ὅλαι. Α ἑάλη : συνειλήθη.
- 13 408b1 ἄλλος δέ τις "πρόσσω <...> κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν / οὔδεις ἐνισκίμφθη" (Π 611—2). ὁ δὲ Ἐκτωρ "ἀλεύατο" (Χ 274) "ἔζητο γὰρ προῖδών" (Χ 275). "ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη / Πουλυδάμας" (Ο 520—1). τοσαύτη ἐστὶ τῷ ποιητῇ εὐπορία. T συνειλήθη καὶ συνεκρύβη. ^[5]
- 13 408b2 ὁ δὲ Ἐκτωρ "ἀλεύατο". ὁ δὲ Πολυδάμας "λιάσθη" (Ο 520)· τοσαύτη γὰρ ἐστὶ τῷ ποιητῇ εὐπορία. b (BCE 3 E 4) καρφαλέον < δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν / ἔγχεος > : ἐναργεστάτη ἡ ὀνομασία· τοῦ γὰρ δόρατος πληγὴν μὲν οὐ ποιήσαντος, διαδραμόντος δέ, ἄκρως τὸν ψόφον τῆς ἀσπίδος ἐμιμήσατο.
- 13 409-10

διὰ δὲ τοῦ ἄϋσεν (409) ἐλαφρὸν μὲν ἦχον, ἐπὶ πολὺ δὲ παρατεινόμενον ἔφρασε, τοῦ δόρατος καὶ τὴν ἵτυν παρατρίψαντος. b (BCE 3 E 4) T ἄλ λ ' ἔβα λ ' < Ἴππασίδην > : προσυνίστησι τὸν Δηΐφοβον, ἐπεὶ διάδοχος Ἔκτορος ἔσται. ^[5]

13 411 ἄλλ' ὅρα πάλιν τὴν τέχνην· ἀποτυχία γὰρ τοῦ Ἰδομενέως ἄλλον ἀναιρεῖ κατὰ τινα τύχην ἐπιτυχῶν, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ τὸν Ἀμφίμαχον ἄλλο τι πράσσοντα ἀναιρεῖ (cf. N 185—6). T ἦπαρ < ὑπὸ πρᾶπίδων > : ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ ἦπαρ ὑποκάτω τῶν φρενῶν. ^[5]

13 412 φρένες δὲ αἱ διεζωσμέναι τὸν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον, ὃς καλεῖται διάφραγμα, b (BCE 3 E 4) T "ὕφ' ἦπαρ καὶ φρένας πεπληγμένη < ν > " (Soph. Trach. 931). T ἔκπαγλον : ὑβριστικῶς b (BCE 3 E 4) T "ἔκπαγλον καὶ ἀεικέσ" (p 216).

13 413 T ἐλέγχει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ ἄκαιρον· οὐδὲν γὰρ μέγα διαπραξάμενος οὐδὲ ἐπιτυχῶν τοῦ προκειμένου οὐδέ τινα τῶν ἐπισήμων ἀνελὼν κομπάζει. σαρκασμὸς δὲ ταῦτα διὰ Ἰδομενέα. b (BCE 3 E 4) T < εἰς Ἀΐδος : > Ἀττικῶς. ^[5]

13 415a T il < ἰόντα : > οὕτως ἰόντα διὰ τοῦ ι αἱ Ἀριστάρχου.

13 415b A int {εἰς αἴδος περ ἰόντα} πυλάρταο < κρατεροῖο > : ὅτι τοῦ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἐπαρτῶντος, ὃ ἔστιν ἀρμόζοντος· ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἓν ληπτέον.

13 415c A Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο, / Ἀντιλόχῳ < δὲ μάλιστα > : ὡς τῆς λύπης κολοβούσης τὰς ὀρμάς· διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς καμῶν καὶ ὑπὲρ Πατρόκλου λυπούμενος οὐ κατελάμβανεν Ἔκτορα.

13 417-8 b (BCE 3 E 4) T < ἄλ λ ' οὐ δ ' .

13 419-20 .. εὐὸ ἀμέλησεν > ἐταίρου, < ἄλλα —σάκος ἀμφεκάλυψε > : τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει· καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ ἐταῖρος. ἐκάλυψε δὲ αὐτὸν τῇ ἀσπίδι, T ἵνα μὴ σκυλευθῇ ὑπὸ τῶν πολεμίων. b (BCE 3) T ἄλλα θέων περίβη : πρὸς τὴν ἐξήγησιν τοῦ "ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας" (A 37) ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖς, κατὰ μεταφορὰν τῶν τετραπόδων.

13 420 A < στενάχοντε : > οὕτως διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου στενάχοντ ε, οὐ διὰ τοῦ α ἐπὶ τοῦ νεκροῦ (γελοῖον γάρ), ἀλλ' ἐπὶ τῶν βασταζόντων.

13 423a1 A int στενάχοντε : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "στενάχοντα", ἐνικῶς.

13 423b1 A {βαρέα} στενάχοντε : ἐπὶ τῶν φερόντων.

13 423a2/b2 Ζηνόδοτος δὲ γελοῖως "στενάχοντα" ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. b (BCE 3) T Ἰδομενεὺς < δ ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ ' αἰεῖ : τὸ Ἰδομενεύς > τινὲς περισπῶσι ν .

13 424 οἱ δὲ μένος ἀντὶ τοῦ μένου, ὡς "μέθυσ' ἄλκιμα μέτρα" (H 471). οἱ δὲ μέγα ἵετο μεγάλως ἐπεθύμει. ἄμεινον δὲ εὐθεῖαν εἶναι, ὡς τὸ "οὐδὲ Σκάμανδρος ἔλγηε τὸ δὴν μένος" (Φ 305). T νυκτὶ καλύψαι : περιφραστικῶς ἀποκτεῖναι. ^[5]

13 425 b (BCE 3 E 4) T {ἡ αὐτὸς} δουπῆσαι : ὅτι ἐκ παρεπομένου τὸ ἀπολέσθαι· οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες ψόφον ἀποτελοῦσι τοῖς ὅπλοις.

13 426a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς Γλωσσογράφους· οὗτοι γὰρ < ἐν > ἀνθ' ἐνὸς ἐδέξαντο "δεδουπότος" (Ψ 679) ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος. A < δουπῆσαι > ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς : Ἑλληνικὸν τὸ φρόνημα τὸ ὑπὲρ φίλων ἐτοίμως ἔχειν πεσεῖν.

13 426b δουπῆσαι δὲ τὸ ἐν πολέμῳ πεσεῖν· ὅταν δὲ εἴπῃ "δεδουπότος Οἰδιπόδαο" (Ψ 679), ὡς κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς. b (BCE 3 E 4) T ἐν θ ' Αἰσούηται διοτρεφέος φίλον υἱόν < / — / τὸν τό θ ' ὑ π ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε > : τὸ ἐξῆς ἐνθ' Αἰσούηται υἱὸν ἥρωα Ἀλκάθοον (cf.

13 427-34

- 427—8) ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε (434). τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. ἐπεὶ δὲ πολὺ διέστη τὸ ἐξῆς, εἰκότως ἀνείληφε τοῦ πράγματος τὴν ἀρχὴν σχεδὸν <ταῖς> αὐταῖς φωναῖς· τὸ μὲν γὰρ τότε (cf. 434) ἀντὶ τοῦ ἄνω (sc. 427) κειμένου ἔνθα παρείληπται, ἢ δὲ τὸν (434) ἀντωνυμία κατ' ἐπιφορὰν ἐπὶ τοῦ Ἀλκάθοου κεῖται. οὕτως οὖν διορθωτέον ὡς διὰ μέσου. Α ἦρ ω ' Ἀλκάθοον : "ἦρων <Ἀλκάθοον> " τινὲς Ἀττικῶς "ἀλλ' εἰς ἦρων τι παρήμαρτον" Ἀριστοφάνης (fr. ^[5])
- 13 428a 692 K. = 712 K.—A.). Τ < ἦρ ω ' Ἀλκάθοον ,> γαμβρὸς δ' ἦν : ὑπὲρ ποικιλίας ἐξήλλαξε τὴν ἀπαγγελίαν, οὐκ ἐπιμείνας ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς.
- 13 428b b (BCE 3) Τ < πρεσβυτάτην δ' ὥπιε θυγατρῶν :> ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 13 429a Τ il Ἱποδάμειαν : ἐξ Ἑριώπιδος αὕτη γὰρ γυνὴ Ἀγχίσου.
- 13 429b Τ τὴν περὶ κῆρι φίλησεν <— / γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος > : καὶ ταῦτα εἰς σύστασιν τοῦ Ἀλκαθόου, ὅτι δι' ἀρετὴν τῆς ἀρίστης ἔτυχε γυναικός.
- 13 430—3 ἔχει δέ τι παιδευτικὸν ὁ λόγος ὅτι καὶ τοῖς γονεῦσι πρὸς τοὺς παῖδας εὖνοια πλείων γίνεται δι' ἀρετὴν, οὐ διὰ τὴν φύσιν. b (BCE 3 E 4) Τ περὶ κῆρι : ὑπὲρ τὸ τῆς φύσεως μέτρον. ^[5]
- 13 430 b (BCE 3 E 4) Τ < κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσίν : > ὡς "οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὐτ' ἄρ φρένας < οὔτε τι ἔργα > " (A 115).
- 13 432 Τ il τοῦνεκα <καί> μιν / γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος : ποιεῖ τὰς γυναῖκας σπεύδειν πρὸς κοσμιότητα.
- 13 432—3 Τ ὠριστος : τινὲς ἄλλους ὑποτάσσουσιν "πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἱᾶς / Πριαμίδας θ', οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἵπποδάμοισιν, / ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κούριον ἄνθος" (= N 433a—c).
- 13 433 Τ ὁ π' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσαν : τοῦ πιθανοῦ ταῦτα ἐχέτωσαν, μὴ ἀπίθανος φαίνοιτο ὁ Ἰδομενεὺς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τινὰ κατορθῶν.
- 13 434a1 Τ διὰ τὸ πιθανὸν καὶ ταῦτα πρόσκειται, μή πως ἀπιστοῖτο Ἰδομενεὺς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τινὰ κατορθῶν.
- 13 434a2 b (BCE 3 E 4) θέλξας <ὅσσε φαεινῶ > : μεταβαλὼν τῆς ὀξυωπίας καὶ ἔστηκεν ἀκίνητος οὐχ ὀρῶν, τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς νεκρῶ ἐνοικουήσεως τῷ σώματι, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "οὐδέ με θέλξεν" (κ 318) καὶ "ὡς οὐ τι πίων τάδε φάρμακ' ἐθέλχθησ" (κ 326), Τ οἷον ἀπὸ τῆς πρώτης εὐτονίας μετεβλήθης. ^[5]
- 13 435a b (BCE 3 E 4) Τ < ὅσσε φαεινῶ : > οὐδετέρως καὶ ἀλλαχοῦ "τῷ δὲ οἱ ὅσσε / πὰρ ποσὶν αἱματόεντα" (N 616—7).
- 13 435b Τ il < στήλην : > παρὰ τὴν στάσιν καὶ τὸ λίαν ἢ στήλη ὠνόμασται.
- 13 437 b (BCE 3 E 4) Τ il στήθος μέσον : ἐδίδαξε, ποῦ κεῖται ἡ καρδία (cf.
- 13 438 N 442), b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ Εὐδήμῳ δοκεῖ. b (BCE 3) Τ < ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα : > ὅτι σαφῶς τὸν θώρακα χιτῶνα χαλκοῦν (cf.
- 13 439a N 439—40). Α im < ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα : > περιέρρηξε δὲ αὐτοῦ τὸν χιτῶνα.
- 13 439b b (BCE 3) Τ il αὔον αὔσεν : τὸ αὔον δασυντέον.
- 13 441a ΑΤ σημαίνει δὲ τὸ ξηρόν. θέλει δὲ σημαίνει τὸν ὥσπερ ἤδη νεκρούμενον. Α αὔον <αὔσεν ἐρεικόμενος> : ἀντὶ τοῦ ὀξύ· καὶ ἔστιν ἀκοῦσαι σχιζομένου θώρακος ψόφον.
- 13 441b ἐρεικόμενος δὲ ῥησόμενος· b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρεικτόν· "ἦψε κατερεικτῶν χύτρας" (Ar. ran. 505). Τ οὐρίαχον <πελέμιζεν> : τὴν ἐπιδορατίδα.
- 13 443a b (BCE 3 E 4) Τ τοῖ τιν' οἶτ' τὴν οὐράν. Τ ἔδειξε δὲ ὀρμῶντα προσωτέρω τὸν σίδηρον καὶ ἀνακρουόμενον τῷ παλμῷ τῆς καρδίας, καὶ δηλοῖ ὡς μετὰ θάνατον τοῦ παντὸς σώματος ἔτι ζῇ

- ἡ καρδία. b (BCE 3 E 4) Τ οὐρίαχον : τὸν σαυρωτῆρα—καὶ ἴστροφιγγάτ φασιν. Α πελέμιζεν : οὕτως διὰ τοῦ ζ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. ^[5]
- 13 443b ἄλλοι δὲ "πελέμιζεν" διὰ τοῦ ξ. Α ἀφίει μένος < ὄβριμος Ἄρησ > : τὴν εἰς τοῦμπροσθεν ὁρμὴν ὁ σίδηρος ἴστη, μὴ συγχωρούμενος ὑπὸ τῆς καρδίας.
- 13 444a οἱ δέ, τὴν ψυχὴν ἀφιέναι τὸ μένος ἐποίει. b (BCE 3 E 4) Τ < ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρησ > : ἀντὶ τοῦ ὥρμα ὁ σίδηρος πρόσω χωρῆσαι < *** > .
- 13 444b Α im < ἦ > ἄρα δὴ τι {ς} ἔϊσκομεν < ἄξιον εἶναι / τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθα ι ; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτω > : ὁντως ἄρα δὴ τι νομίζομεν ἄξιον εἶναι τὸ τοὺς τρεῖς τούτους ἀνθ' ἐνὸς ἀνῆρῃσθαι, ἐφ' ᾧ σὺ μάτην ἐφιλοτιμήσω.
- 13 446-7 ἢ οὕτως ἄρα ἴσον ὀφείλομεν στοχάζεσθαι τὸ τρεῖς ἀνθ' ἐνὸς πεφονεύσθαι ἢ δῆλον ὅτι πολλῶ μείζον καὶ τριπλάσιον; b (BCE 3 E 4) Τ ἦ ἄρα δὴ τι ἔϊσκομεν ἄξιον εἶναι / τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι : ἄρα ἀξίως καὶ δεόντως—πεφονευκότες; Α < δὴ τι ἔϊσκομεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος δὴ τι ἔϊσκομεν, χωρὶς τοῦς. ^[5]
- 13 446a1 Α im Ζηνόδοτος δὲ "δὴ τι < ἔϊσκομεν >" χωρὶς τοῦς γράφει.
- 13 446a2 Τ < οὕτως : > οὕτως διὰ τοῦ ο Ἀρίσταρχος.
- 13 447 Ζηνόδοτος διὰ τοῦ α. Α int < ἐναντίον : > γράφεται καὶ "ἐναντίος".
- 13 448 Α im {ῥφρα} ἴδης : οὕτω Ζηνόδοτος.
- 13 449a1 Ἀρίσταρχος δὲ "ἴδῃ" διὰ τοῦ ι. Τ Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦς "ἴδῃ".
- 13 449a2 Α im < γόνος : > ἀπόγονος.
- 13 449b Τ il ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε <—ἄνακτα > : πρὸς κατάπληξιν τοῦ πολεμίου λεγόμενον καὶ ἡμᾶς εὐκαίρως ἐδίδαξεν.
- 13 450-2 Τ Κρήτη ἐπίουρον : τοῦτο τριχῶς ἀνεγνώσθη.
- 13 450a1 Ζηνόδοτος (fr. 4, p. 191 P.) γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα. μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος (p. 115 Schm.) τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων (fr. 100 V.). ἐκεῖνο δὲ προστίθῃσιν ὁ Τρύφων ὅτι ὁ ἐπίουρος, ὡς "ἐπίσκοπος" (K 342 al.), οὐ πάντως ἔχει ἐγκείμενον τὸν "οὔρον" (ο 89) τὸν φύλακα κατὰ ταύτην τὴν ἀπόδοσιν· τί γὰρ κεκώλυκε παρὰ τὸ ὥρῃ εἶναι ἐπίουρον καὶ ἐπίουρον τὸν ἐπιωρῶντα, ἐπιλωσθαι δὲ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ υ ; καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα τούτοις. εἰσὶ δὲ οἱ ἀνέστρεψαν τὴν πρόθεσιν "Κρήτη ἔπι". ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 53 B.) παρέλκειν ἡγεῖται τὴν ἐπὶ διὸ καὶ τὸν τόνον φυλάσσει τῆς προ <σ> θέσεως, ὁμοίως τῷ "βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ" (γ 422). Α ἐπίουρον : οἱ μὲν ὡς "ἐπίσκοπον" (K 38), οἱ δὲ ἀναστρέφουσι τὴν ἐπὶ, οἱ δὲ παρέλκειν αὐτὴν οἴονται. ^[10]
- 13 450a2 ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. b (BCE 3) Τ οἱ δὲ ὅτι περισσὴ ἡ ἐπὶ, ὡς "ἐπιβουκόλος ἀνήρ". Τ < Δευκαλίωνα : > ἐκ Πασιφάης.
- 13 451 Τ il Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε : ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν· ἔστι γὰρ ἀντιδιασταλτική.
- 13 452a Α b (BCE 3) Τ τίκτειν δὲ τὸ κτίζειν. b (BCE 3) Τ οἱ δὲ "ἔμ' ἔτικτε". Τ πολέοςς ἄνδρεσσιν : εἶπε γὰρ "ἐν δ' ἄνθρωποι / πολλοὶ ἀπειρέσιοι" (τ 173—4).
- 13 452b Τ < εὐρείη : > μεγάλη· "τοῦ μέν τε κλέος εὐρύ" (τ 333) καὶ "εὐρύοπα Ζῆν'" (Θ 206) καὶ "εὐρυσθενέος" (H 455 al).
- 13 453) . b (BCE 3 E 4) < ἦ τινα : > Ἀρίσταρχος ἦ τιν α .
- 13 456a ἄλλοι δὲ "εἶ τινα". Α im {ἦ τινα που τρώων} ἐταρίσσαιτο {μεγαθύμων} : ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεργὸν λάβοι.

- 13 456b πρὸς τὸ "ἴκμενον οὔρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον" (λ 7). A < ἐταρίσσαιτο : > συνεργὸν καλέσαιτο.
- 13 456c b (BCE 3) T il δοάσσατο : τοῦ δοκῶ παράγωγον· δοκάσατο καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ δοάσατο, T ὡς "ῥαδαλὸν TT il δονακῆα" (Σ 576) ἀντὶ τοῦ κραδαλόν, εὐκράδαντον.
- 13 458a1 T τοῦ δοκῶ παράγωγόν ἐστι, b (BCE 3) δοκῶ δοκήσω δοκάσσω ἐδοκάσσατο δοκάσσατο καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ δοάσσατ ο .
- 13 458a2 b (BCE 3 E 4) βῆναι ἐ π ' Αἰνείαν : Τροίας ἀλούσης Αἰνείας—μετώκησεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίζει πόλιν Ῥώμην.
- 13 459 A ἐπεμήνιε : ἐμέμφετο.
- 13 460 b (BCE 3 E 4) T "ὁ ξεῖνος δ' εἶπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ" (ρ 14)· "ἀλλ' ἀπομηνίσει" (π 378). T οὔνε κ ' ἄ ρ ' ἐσθλὸν ἐόντα με τ ' ἀνδράσιν < οὐ τι τίεσκεν > : τὸ με τ ' ἀνδράσιν δύναται ἐκατέρωσε συντάττεσθαι· ἀδιάφορον γάρ.
- 13 461a1 A ἡ 'ἐόντα μετ' ἀνδράσιν' ἢ 'μετ' ἀνδράσι τίεσκεν'.
- 13 461a2 T il οὔτι τίεσκεν : ἡ ὡς τῆς Ῥέας μηνισάσης Ἀλεξάνδρῳ.
- 13 461b1 ἡ ὡς τιμωμένου ὑπὸ τῶν Τρώων· φησὶ γὰρ "Αἰνείας, ὃς Τρωσὶ θεὸς ὡς τίετο δῆμῳ" (Λ 58). οἱ δέ, ὅτι πολίτη τὴν ἀδελφὴν δέδωκεν Ἀλκάθῳ (cf. N 429)· καὶ γὰρ ἐγνωκῶς τὸν χρησμὸν (cf. Υ 307—8) οὐκ ἂν Αἰνείας ὑπερήσπισεν Ἑκτορος (cf. Υ 158—340), οὐ Κύπρις Ἀνδρομάχη παρέσχε τὴν ἄμπυκα (cf. X 470—2), οὐ τὸ σῶμα ἐφύλασσε Ἑκτορος (cf. Ψ 185—7). T ὡς τιμώμενον αὐτὸν ὑπὸ τῶν Τρώων καὶ παραβλάπτοντα τὴν βασιλικὴν τιμὴν οὐκ ἐτίμα, δεδιὼς τὴν ἐπιβουλήν. ^[5]
- 13 461b2 b (BCE 3 E 4) γαμβρῷ : ἀδελφῆς ἀνδρί.
- 13 464a "οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι" (E 474). b (BCE 3 E 4) T {εἶπερ τίς σε} κῆδος : κηδεῖα τοῦ νεκροῦ.
- 13 464b T < ἐπαμύνομεν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπαμύνωμεν.
- 13 465a A int < ἐπαμύνομεν : > οὕτως σχεδὸν ἅπασαι, ἐπαμύνομε ν .
- 13 465b A im τὸ δὲ ἐπαμύνομεν τινὲς "ἐπαμυνέμεν".
- 13 465c T ὑγιέστερον δὲ τὸ καὶ ἑαυτὸν συναριθμεῖν τῇ ἐπικουρίᾳ πρὸς τὴν ἐκείνου αἰδῶ. b (BCE 3 E 4) T < τυτθόν : > ἡ λέξις Θετταλῶν.
- 13 466 T il < θυμὸν ἐνὶ > στήθεσσι δῖνε : τῶν γὰρ παλμῶν αἰτία ἡ θέρμη τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος.
- 13 468 b (BCE 3 E 4) T βῆ δὲ με τ ' Ἰδομενῆα μέγα π < τ > ολέμοιο μεμηλῶς : ἡ τοῦ φίλου συμφορὰ ἀμαυροῖ τὴν ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ μῆνιν.
- 13 469 b (BCE 3 E 4) T < φόβος : > ὅτι σαφῶς φόβος ἀντὶ τοῦ φυγῆ.
- 13 470a A int φόβος : καὶ πῶς αὐτός φησι "δεῖδία δ' αἰνῶς/ Αἰνείαν ἐπιόντα" (N 481—2); ἡ φόβον τὴν φυγὴν φησιν· b (BCE 3 E 4) T ἐπάγει γοῦν "ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῶς" (N 471).
- 13 470b T τηλύγετον {ὥς}: ἦτοι μεμονωμένον ἢ γέροντα τὸν τηλοῦ τῆς ἡλικίας ἐλθόντα.
- 13 470c1 ἡ T ὁ τέλος τῆς γενέσεως ἔχων, μεθ' ὃν ἄλλος οὐκ ἐτέχθη τῷ πατρί, b (BCE 3 E 4) T ὡς Ὁρέστης καὶ Ἑρμιόνη. T οἱ τοιοῦτοι δὲ ὡς ἐπίπαν δειλοί, ὑγρᾷ ἀνατρεφόμενοι διαίτη. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἀγαπητὸν διὰ τὸ τοῖς φίλοις ἀρήγειν. T {τηλύγετον ὥς} τηλύγετος ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας γεγονὼς τοῖς γονεῦσι, μεθ' ὃν οὐκ ἂν τις γένοιτο. ^[5]
- 13 470c2 οἱ τοιοῦτοι δὲ ἄνδρες ὡς ἐπίπαν γίνονται διὰ τὸ πλείονος τρυφῆς ἀξιοῦσθαι ὑπὸ τῶν γονέων. A ἔμενεν : ὅτι ἀντιδιέσταλται τῷ φόβῳ (cf.
- 13 471a

- N 470) τὸ ἔμεινεν, ἐξ οὗ σαφές ὅτι ὁ φόβος τὴν φυγὴν σημαίνει. A < ὥς ὅτε τις σὺς οὖρεσιν > ἀλκὴ πεποιθώς : ἀπὸ τῆς ἄλλης καὶ ἄλλω καὶ ἄλλης καὶ ἔπαλξις.
- 13 471b b (BCE 3 E 4) T ὡς μεσαιπόλιος δὲ καὶ δυσκίνητος οὐκ εἰκάζεται λέοντι, ἀλλὰ τῷ δευτερεύοντι καὶ λοχῶντι τοὺς ἐπιόντας. T κολοσυρτόν : ὁ μετὰ κολωοῦ ἐπισυρμός.
- 13 472 ἢ ὁ μέγας θόρυβος· κόλον γὰρ τὸ μέγα, καὶ κολόκυμα· καὶ ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων κόλαφος καλεῖται. b (BCE 3 E 4) T < χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ : > ὁ γὰρ μονιὸς ἀλκιμώτερος.
- 13 473 T il οἰοπόλῳ : ἦτοι ἐν ᾧ ὄϊες—δηλοῖ τῷ ἐρήμῳ. A πυρὶ λάμπετον : ὅτι πτώσις ἤλλακται καὶ πρόθεσις παρεῖται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ πυρὸς λάμπουσι.
- 13 474a A πυρὶ λάμπετον : ὡς πυρί, ἢ ὑπὸ πυρός· καὶ ἀλλαχοῦ δέ φησι "πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδ[ο]ρκώ[σ]" (τ 446).
- 13 474b T ἀλέξασθαι : ἀμύνα[σθαι].
- 13 475 ἐναργῶς δὲ τὰ συμβαίνοντα περὶ αὐτὸν συνεκτίθεται, ὡς μηδὲ χρεῖαν ἔχειν τοῦ ὀνόματος τούτου. T ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτός, οὐ δ' ὑπεχώρει, </ Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόν > : διὰ μέσου τὸ οὐ δ' ὑπεχώρει (476).
- 13 476-7 A < Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόν : > ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ Αἰνείου ἐπιόντος <βοηθού> .
- 13 477a A βοηθόν : ἀντιφράζει αὐτὸν ἐν τῷ "πόδας ταχύν" (N 482).
- 13 477b τινὲς δὲ ὀξύνουσιν, ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ "βοῇ θοόν". οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος οὕτως τὸν σύμμαχον καλεῖ. T αὖτε δ' ἐταίρους </ Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν— καὶ Ἀντίλοχον > : τὸ μὲν μεῖναι (cf.
- 13 477-9 N 471. 476) γενναίου, τὸ δὲ καλεῖν τοὺς ἐταίρους ἀσφαλοῦς. b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ ἐσορῶν (47 8) πραγματικῶς πρόσκειται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, συμμαχίας δὲ βάσανος· T προδιδόντος γὰρ ἑαυτὸν τὸ τὴν παροῦσαν συμμαχίαν μὴ προσκαλεῖσθαι. οὐχ ὡς Δηΐφοβος οὖν (c f . N 45 7) καταλείπει τὴν τάξιν. b (BCE 3 E 4) T < τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα : > ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. ^[5]
- 13 480 T il καὶ μ' οἶω : ἡ συναλιφὴ ὡς "ἡ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν <ἐταίρων> " (δ 367).
- 13 481a T καὶ μ' οἶω <ἀμύνετε· δεῖδία δ' αἰνῶς : οἶω> ἀντὶ τοῦ μονωθέντι.
- 13 481b b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ· b (BCE 3) T T il δεῖδία γάρ. T ἥβης ἄνθος : τινὲς εἴκοσι πέντε ἐτῶν· οἱ δὲ τετταράκοντα, ἐπεὶ φησιν Ἡσίοδος (opp.
- 13 484a 441)· "τοῖς ἅμα τεσσαρακονταέτης αἰζήτος ἔποιτο". τὴν δὲ ἥβην καὶ ἐπὶ κτηνῶν Ἡσίοδος, "ἥβης μέτρον ἔχοντε" (opp. 438)· ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ φυτοῦ "ἡμερὶς ἡβώωσα" (ε 69). b (BCE 3 E 4) T ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον : ἐὰν μὲν ἢ χρονικὸν τὸ ὅτε, ἔσται ἡ διάνοια οὕτως, ὅτε περὶ ἕκαστον ἄνδρα ἢ οἰκεία ἰσχὺς ἀκμάζει. ^[5]
- 13 484b ἐὰν δὲ ἢ δύο μέρη λόγου, οὕτως, ὃ ἐστὶν ἀνδρὶ κράτος μέγιστον, τὸ ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς ἡλικίας ὑπάρχειν. b (BCE 3 E 4) T ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον : εὐτολμία, εὐρωστία.
- 13 484c b (BCE 3 E 4) T τινὲς δέ, ὅτε (ἐν τῷ ἀνθεῖν δηλονότι) κράτος ἀνδρὶ μέγιστον. T < εἰ γὰρ ὁμηλικὴ γε γενοίμεθα > τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π, ἐπὶ θυμῷ, καὶ πᾶσαι οὕτως εἶχον.
- 13 485a1 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ" (π 99). Ζηνόδοτος δὲ "ὁμηλικήν" σὺν τῷ ν ἔγραφεν. A < ὁμηλική : > τινὲς καὶ χωρὶς τοῦ ι.
- 13 485a2 T il < τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ : > Ἀρίσταρχος τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ.
- 13 485a3 A im A int αἱ δὲ Ἀριστάρχου τῷ δ' ἐπὶ <θυμῷ> .
- 13 485a4 T τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ : ἐφ' ᾧ νῦν ἐγὼ εἰμι.

- 13 485b b (BCE 3 E 4) T < τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ : > ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ μοι προθέσει.
- 13 485c A int < ἢ ἐφ' ἑορτοῖς μέγα κράτος ἢ ἐφ' ἐορτοῖς : > λείπει τὸ κατ' ἐμοῦ b (BCE 3) T καὶ κατ' αὐτοῦ.
- 13 486 b (BCE 3) < Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισι : > καίτοι νέος ὢν οὐχ ὑπομένει τοῦτον.
- 13 489 b (BCE 3 E 4) T Δηϊφοβόν τε < Πάριν τ' ἐσορῶν > : ἄκρως ἐξήλεγξεν ὁ ποιητὴς τὸν Δηϊφοβόν· κοινωνὸν γὰρ τῆς μάχης τὸν Αἰνείαν προσλαβὼν νῦν αὐτὸς ἀφεστηκῶς φαίνεται.
- 13 490a1 T ἄκρως ἐξήλεγξεν ὁ ποιητὴς τὸν Δηϊφοβόν ἀποστάντα τῆς μάχης, ὅτι νῦν αὐτὸν Αἰνείας προσκαλεῖται.
- 13 490a2 b (BCE 3 E 4) < ὡς εἴτε μετὰ κτίλον > ἔσπετο μῆλα : ἀδινὰ γὰρ τὰ πρόβατα καὶ μάλιστα, ὅτε ἐπὶ ποτὸν πρόεισι.
- 13 492 τινὲς δὲ κτίλον τὸν ποιμένα. T πίομε ν' ἐκ βοτάνης : ὅτι ἐκ βοτάνης ἐστὶ μετὰ τὴν βόσκησιν, ὡς λέγομεν 'ἐξ ἀρίστου παρέσομαι' ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ ἄριστον.
- 13 493a A πίομε ν' ἐκ βοτάνης : "κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης / πίομενος" (κ 159—60).
- 13 493b T γάνυται : χαίρει· μάλιστα γὰρ αὐτὰ πιαίνει ποτόν, δοκεῖ τε μᾶλλον ὑγιαίνειν τὰ ζῶα, ὅταν ὀρέγηται ποτοῦ· ὅθεν θέρους τοῖς ἑκατὸν μέδιμνον ἀλὸς οἱ ποιμένες βάλλουσι διὰ πέντε ἡμερῶν.
- 13 493c πῶς δὲ τοὺς τοσοῦτους ἡγεμόνας ἐνὶ κτίλῳ (cf. N 492) εἴκασεν; ὅτι ἡγεμονικώτατος ἦν ὁ Αἰνείας. b (BCE 3 E 4) T < ὡς Αἰνεία θυμὸς—εὐοῖ αὐτῷ : > φιλοδο[ξό]τερός πως οὗτος· εἰ γὰρ μὴ τοιοῦτος ἦν, οὐκ ἂν τὴν κατὰ Πριάμου λύπην ἐκοινοποιεῖτο τοῖς Τρωσίν (cf. ^[5]
- 13 494—5 N 460—1). T αὐτοσχεδόν : πρὸς τὸ αὐτοσχεδόν ν , ὅτι ὡς σχέδην καὶ συστάδην ἀγωνιούμενοι.
- 13 496a1 A ὡς συστάδην ἀγωνιούμενοι.
- 13 496a2 T il ξυστοῖσι : λείπει δόρασιν, ὡς ὅταν λέγωμεν 'ἐν τῇ διπλῇ', λείποντος τοῦ στοῦ.
- 13 497 T < ἔξοχον ἄλλων : > οὕτως διὰ τοῦ ν ἔξοχον ἄπασαι.
- 13 499a A im ἔξοχον ἄλλων : αἱ πᾶσαι ἔξοχο ν , οἱ δὲ "ἔξοχοι ἄλλων" οἱ δὲ ἔξοχον ἄλλων ἐξόχως παρὰ πάντας.
- 13 499b T Αἰνείας δὲ πρῶτος < ἀκόντισεν Ἰδομενεῖος > : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἐλλείπει ἢ πρόθεσις καὶ πτώσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπ' Ἰδομενεῖα.
- 13 502a1 A < πρῶτος : > ἢ Ἀριστοφάνειος "πρόσθεν {ἀκόντισε}", καὶ μήποτε βέλτιον· πρότερος γὰρ ἂν εἶπεν.
- 13 502b1 A Ἀριστοφάνης "πρόσθεν".
- 13 502b2/a2 ὡς τὸ "οἷστευσον Μενελάου" (Δ 100). T il ἀκόντισεν Ἰδομενεῖος : εἰ αὐτοσχεδόν ὠρμήθησαν, πῶς ἀκοντίζει; b (BCE 3 E 4) ὑποκεχωρήκει γὰρ Ἰδομενεὺς ὡς πόρρωθεν ἀγωνιούμενος.
- 13 502c b (BCE 3 E 4) T Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον < βάλε γαστέρα μέσσην > : θαυμασίως ἀμφοτέρους μὲν ἀποτυγχάνοντας ἀλλήλων εἰσήγαγεν, ἀλλὰ τὸν μὲν καθάπαξ μάτην ἀφιέντα τὸ δόρυ ἐπὶ τὴν γῆν, τὸν δὲ τοῦ μὲν Αἰνείου ἀποτυγχάνοντα, ἄλλον δὲ τινα ἀναιροῦντα.
- 13 506a τὸ δὲ ἐξαίρετον ἐνταῦθα παραφυλακτέον ὅτι κατὰ τὸ ῥητὸν οὐκ εἶπεν ὁ ποιητὴς τὴν ἄφεισιν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενεῖος καὶ τὴν ἀποτυχίαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἔφη βεβλήσθαι τὸν Οἰνόμαον. καίτοι οὗτος οὐκ ἦν προκείμενος τῷ Ἰδομενεῖ, ἀλλ' ἀποτυχία τοῦ Αἰνείου τοῦτον βάλλει. ὁ δὲ ὡς προηγουμένως τούτου καταστοχασαμένου πεποιήται τὸν λόγον. b (BCE 3 E 4) T < γαστέρα : > λείπει ἢ κατά, κατὰ γαστέρα. ^[10]
- 13 506b

Τ ἰλ ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον : ὅτι οὐ κεχωρισμένος τοῦ θώρακος τόπος τὸ γύαλον, ἀλλὰ καθόλου τὸ κύτος· καὶ γὰρ τὰ κεκοιλωμένα ἄντρα γύαλα καλοῦσιν.

13 507a Α θώρηκος γύαλον : τὸ κύτος.

13 507b b (BCE 3 E 4) Τ περιφραστικῶς δὲ θέλει εἰπεῖν τὸν θώρακα. Τ διὰ δ' ἔντερα χαλκός / ἤφυσε : διέτεμεν ὥστε διαιρεῖσθαι τὴν σύμφυσιν· διὰ γὰρ τὴν ὑγρότητα καὶ διὰ τὸ ἀεὶ ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ πνεῦμα ἔχειν καὶ διὰ τὸ τῷ μεσεντερίῳ λαγαρῶς προσδεδέσθαι ἄτακτον ἔχοντα τὴν κίνησιν ῥαδίως προπίπτειν πέφυκεν.

13 507-8 b (BCE 3 E 4) Τ < ἀγοστῶ : > πῆχει. ^[5]

13 508 Τ ἰλ ἄ ρ ' ἔ τ ' ἄλλα : οἱ μὲν τὸ πλήρες ἐκδέχονται τὰ ἄλλα, ἐν συναλιφῇ δὲ γενέσθαι "τᾶλλα", ὡς τὰ ἄθλα τᾶθλα.

13 510a1 προεῖρηται (sc. ad Λ 636) δὲ περὶ τῆς τοιαύτης παρ' αὐτῷ συναλιφῆς τε καὶ συντάξεως τῶν ἄρθρων. ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι ἔτι καὶ ἄλλ α . Α {οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα:} τινὲς "{οὐδ'} ἄρα τᾶλλα" κατὰ κρᾶσιν, κακῶς.

13 510a2 τινὲς δὲ τῆι τι ἄλλοτ', καὶ ἄμεινον. Τ ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι : κατεσπεύδετο γὰρ ὑπὸ τῶν βελῶν.

13 511 Τ < ἔμπεδα γυῖα ποδῶν : > ἔμπεδα τὰ μὴ σαλευόμενα ὑπὸ δειλίας.

13 512 b (BCE 3 E 4) Τ ποδῶν δὲ γυῖα μερικῶς οἱ πόδες. b (BCE 3 E 4) οὐ τ ' ἄ ρ ' ἐπαίξει < με θ ' ἐὸν βέλος οὐ τ ' ἀλέασθαι > : οὔτε ὀρμῆσαι ἐπὶ τὸ ἴδιον βέλος.

13 513 τοῦτο δὲ καθολικώτερον εἶπε διὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπεὶ τοι καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ (sc. N 509—10) καὶ τοῦ Ὀθρυονέως (cf. N 372) b (BCE 3 E 4) Τ τῷ τε Ἄρει αὐτὸν εἰκάζει (sc. N 500). τινὲς δὲ ὑφ' ἐν γράφουσι "μεθεόν" τὸ ἀφεθέν. ἢ ὅτι μετὰ τὸ λαβεῖν τὸ ἴδιον ἔγχος οὐκ ἦν αὐτῷ ἐνὸν ἐγκλῖναι καὶ φυγαδεῖαν ἀσπάσασθαι, ἀλλὰ παρὰ πόδα ὑπεχώρει μαχόμενος· διὸ καὶ "βάδην" (N 516) εἶπεν. Τ < με θ ' ἐὸν βέλο ς : > ἀντὶ τοῦ τῷ δόρατι. Α int < τῷ ῥα > καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο < νηλεὲς ἦμα ρ . ^[5]

13 514-5 / > τρέσσαι δ' οὐκέτι < ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο > : εἰκότως οὖν καὶ ἔμπροσθεν συὶ αὐτὸν εἴκασε (sc. N 471—5), τῷ δι' ὑπομονῆς ἐδραΐας, οὐ δι' εὐκνησίας ἀμυνομένῳ τοὺς ἐπιόντας. b (BCE 3 E 4) Τ δείκνυσι δὲ ὅτι οἱ πόδες φέρουσιν, οὐ φέρονται. b (BCE 3 E 4) τρέσσαι {δ' οὐκέτι ῥίμφα}: ὅτι τρέσσαι φυγεῖν μετὰ δέους, ἀλλ' οὐ ψιλῶς φυγεῖν· "τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη" (E 256). ^[5]

13 515 Α βάδην : ἀντὶ τοῦ ὑπὸ πόδα.

13 516 Τ < τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος > ἀκόντισε < δουρὶ φαεινῷ / > Δηΐφοβος· < δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ > : ὡς ἀντεραστῆς Ἑλένης, ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος (fr.

13 516-7 16 P. = P.M.G. 297) καὶ Σιμωνίδης (fr. 56 = P.M.G. 561). ἀλλ' οὔτε ἦρα "μεσαιπόλιος" (N 361) οὔτε τὸ παρὰ Ἴβυκῷ ἀληθές, ἀλλὰ διὰ τοὺς πεσόντας, τὸ δὲ αἰεὶ (517) καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου χρόνου τίθεται, ὡς "αἰεὶ δ' ἠνίοχον" (Ψ 502). κότος (cf. 517) δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀποκειμένου χόλου. οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ ἐπὶ τῷ Ἰδομενεῖ πάντας συναγαγών. ἀλλ' οὔτε Αἰνείας οὔτε αὐτὸς ἐπέτυχεν. Τ < ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ : > οὐκ ἀποκείμενον. ^[5]

13 517 Τ ἰλ ὁ δ' Ἀσκάλαφον < βάλε δουρί , / υἱὸν Ἐνυαλίοιο > : τὸν Ἀσκάλαφον καὶ τὸν Ἰάλμενον (cf.

13 518-9 B 512. I 82) Ἄρεος λέγων παῖδας οὐδὲν περὶ αὐτῶν φησι, κωμωδῶν τοὺς δίχρα ἀρετῆς ἐπὶ γένει σεμνυνομένους. Τ Ἀσκάλαφος δὲ παρὰ τὸ ἀσκελὲς τῆς ἀφῆς, ὁ λίαν σκληρός. b (BCE 3 E 4) Τ < οὐ δ' ἄρα πῶ τι πέπυστο > βριήπυος < ὄβριμος Ἄρης : βριήπυος > παρεξηλαγμένον ἐστὶ τοῦ "βοὴν ἀγαθός" (B 408 al. ^[5]

13 521a

), ὡς "ποδάρκησ" (A 121 al.) καὶ "ποδὴνεμος" (B 786 al.). ἢ διὰ τοὺς ὀρυμαγδούς τῶν πολέμιων. b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' ἄρα πῶ τι πέπυστο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ T ἀνθρωποπαθεῖς οἱ Ὀμηρικοὶ θεοί· b (BCE 3 E 4) T ἢ οὐ προσέσχηκεν. ἐπεισόδιον δὲ καινὸν ἐαυτῷ προμνηστεύεται· T οἷος γὰρ ἔσται Ἄρης ὀπλιζόμενος ἐπὶ τοὺς αὐθέντας τοῦ παιδός, δηλαδὴ ἐπὶ τοὺς ἐαυτῷ φίλους Τρῶας (cf. O 113—20). b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' ἄρα πῶ τι πέπυστο : τοῦδέποτε† ἐμεμαθήκει. ἐζήτῃται δὲ— αὐτοῖς †έρεχονται† πάθεισιν. A βριήπυος : τὸ βριήπυος οὕτως ἐγένετο· ἦπυς ὡς γῆρυς, μελίγηρυς, ἔπειτα γενικὴ βριήπυος, ἥτις εἰς εὐθείαν μετέστη, ὁ βριήπυος· οὐ γὰρ ἄηθες γενικὰς ἀναπέμπεσθαι εἰς εὐθείας, καὶ μάλιστα παρὰ τῷ ποιητῇ· διὸ καὶ προπαροξύνει αὐτὸ ἢ συνήθεια. [10]

- 13 521b ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ θ' τῆς Καθόλου (1,230,3 L.). A < ἄκρω Ὀλύμπῳ : > λείπει ἢ ἔν. [5]
- 13 523a T il ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι {ἐεργόμενοι}: ὁ ἔστι ταῖς πύλαις τοῦ Ὀλύμπου.
- 13 523b ἢ ἀλλὰ εἰς τὰ αἰθέρια νέφη, ἅπερ τῷ πλησιάζειν αὐτῷ χρυσίζει. T Δηΐφοβος μὲν < ἄπ' Ἀσκαλάφου > πῆληκα < φαεινὴν / ἥρπασε > : ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σκυλεύοντες εὐρίσκονται οἱ Ἕλληνες.
- 13 527-8 ἐνταῦθα δὲ ὁ Δηΐφοβος ὥσπερ κλοπῇ κέχρηται καὶ ὀξυλαβεία. καὶ ὅρα τὸ ῥῆμα· οὐ γὰρ ἐσκύλευσεν ἔφη, ἀλλ' ἥρπασε (528) τὴν πῆληκα. πλὴν οὐδὲ οὕτως ἀποφέρεται τὸ σκύλον, ἀλλὰ τρωθεὶς ἀφίησιν αὐτό. b (BCE 3 E 4) T < πῆληκα : > παρὰ τὸ πάλλεσθαι. [5]
- 13 527 T il βραχίονα : Κομανὸς θηλυκῶς φησι τὴν βραχίονα, ἵνα ἀκούωμεν τὴν χεῖρα.
- 13 529 T πρυμνοῖο βραχίονος : ἄκρου, τοῦ πρὸς τὸν ὦμον, ὡς "†νεαίρην† γαστέρα" (Π 465), καὶ "ἀπαλοῖο †αὐχένος" (P 49), ἔνθα μάλιστα ἀπαλὸς ἐστὶν ὁ αὐχὴν.
- 13 532 b (BCE 3 E 4) T τὸν δὲ Πολίτης < / αὐτοκασίγνητος—χεῖρε τιτήνας > : οὐκ ἄσημος "βοὴν ἀγαθὸν τε Πολίτην" (Ω 250), "υἱεῖ Πριάμοιο Πολίτη" (B 791).
- 13 533-4 ἦν δὲ ἐξ Ἑκάβης. τὸ δὲ < χεῖρε > τιτήνας (534) ἀντὶ τοῦ περιλαβῶν ταῖς χερσίν, ἐκ τοῦ τιταίνω. T μάχης ἡδὲ πτολέμοιο : τῶν μαχομένων καὶ πολεμούντων.
- 13 536 πολλὰς δὲ τροπὰς τῆς μάχης λαμβανούσης ἐμποδίζοντες ἀπηνέχθησαν εἰς τινὰ τόπον. b (BCE 3 E 4) T < ἔνθ' Αἰνέας Ἀφαρῆα : > οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι.
- 13 541a1 ἔνιοι δὲ "Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα". A im < Αἰνέας : > ὡς Ἑρμέας.
- 13 541a2 οὕτως Ἀρίσταρχος. T il ὥσπερ Ἑρμέας οὕτως Αἰνέας, καθὼς Ἡρωδιανῷ δοκεῖ.
- 13 541a3 b (BCE 3 E 4) < Ἀφαρῆα Καλητορίδην : > Νέστορος οὗτος ἀδελφός.
- 13 541b T il {ἐπι} οἱ {τετραμμένον}: τὴν οἱ ὀρθοτονητέον· μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον.
- 13 542a1 A {ἐπὶ οἱ} ὀρθοτονητέον τὴν οἱ· ἀντὶ γὰρ συνθέτου παραλαμβάνεται.
- 13 542a2 T {ἐπὶ δ' ἀσπίς} ἐάφθη : Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι· φησὶ γὰρ ὅτι ἐπηκολούθησεν αὐτῷ.
- 13 543a1 καὶ δηλὸν ὅτι παρὰ τὸ ἔπω ἦφθη ἢ εἴφθη ὥφειλεν εἶναι ὁ ἀόριστος, καὶ κατὰ διαίρεσιν ἐγίνετο ἐάφθη, ὡς τὸ ἦγη "ἐάγη" (Λ 559 al.), ἦλη "ἐάλη" (N 408 al.), ἦλω ἐάλω, τῆς δασείας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν χωρούσης, ὡς ἔθος. ταῦτα ὁ Τρύφων (fr. 101) ἀπεφαίνετο ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου, πιθανῶς πάνυ. ἡμεῖς δ' ἔχομεν περὶ τὸν σχηματισμὸν τι ἐξαίρετον συμβεβηκὸς ἐπιστῆσαι. πρὸς τὸ πρῶτον ἢ εἰ δίφθογγος ἐν τοῖς παρωχημένοις ἄρχουσα εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εἰ διαιρεῖται, εἴρτο ἔερτο, "ἀτὰρ ἡλέκτροισιν ἔερτο" (ο 460)· εἴργυν ἔέργυν, "κατὰ συφεοῖσιν ἔέργυν" (κ 238)· οὐκ ἄρα ἐκ τοῦ εἴφθη ἐγένετο ἢ διαίρεσις. δῶμεν δὲ ἀπὸ τοῦ ἠ ἄρχεσθαι τὸ ἦφθη, ἐπεὶ ἀδιαφόρως τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχόμενα ῥήματα εἴωθε κλίνεσθαι καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου κατ' ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦ ἠ· ἀπὸ γοῦν τοῦ ἐλκῶ περισπωμένου "εἴλκεον" (P 395) φήσας τὸν παρατατικὸν διὰ τοῦ ἠ

τὸν ἀόριστον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ "Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς <κυδρὴν παράκοιτιν> " (λ 580). ἀλλ' οὐ θέλει πάλιν τὸ η τὸ κατ' ἀρχὴν τῶν παρωχημένων εἰς ε καὶ α διαλύεσθαι, ὁπότε ὁ ἐνεστὼς ἄρχει ἀπὸ τοῦ ε , ἀπὸ μέντοι τοῦ α καὶ η , ὡς δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων· ἤλη "ἐάλη" (ἀλῶ γὰρ τὸ θέμα· πρόδηλον καὶ τῆς "ἀλείσ" [Π 403 al.] μετοχῆς), <ἤγη> "ἐάγη". πῶς οὖν παρὰ τὸ ἔπω καὶ ἦφθη τὸ ἐάφθη δύναται διαιρεῖσθαι; διὸ ὁ Τυραννίων (fr. 31 P.) ἐκδέχεται ἀπὸ τοῦ ἄπτω, οὗ γίνεται ἀόριστος, φησὶν, ἦφθη καὶ ποιητικῶς ἄφθη, προσόδῳ δὲ τοῦ ε ἐάφθη η . ὅτι δὲ τὸ προσερχόμενον ε ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς ἐκείνων δασύτητος, πρόδηλον καὶ τοῦ ἔξερσατ', "ἔεδνα" (α 277 al.), "ἐήνδανε" (Ω 25. γ 143), ἐώρων. οὕτως οὖν καὶ τὸ ἐάφθη ἔχει. σημαίνει δὲ τὸ οἶονεῖ συνήφθη αὐτῷ. ταῦτα μὲν ὁ Τυραννίων. εἰ δὲ ἡβούλετο καὶ διαίρεσιν παραλαμβάνειν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον. Α ἐάφθη : ἐπηκολούθησε, παρὰ τὸ ἔπω τὸ δηλοῦν τὸ ἀκολουθῶ εἴφθη ἐάφθη. ^[25]

- 13 543a2 Τ ἄλλως· ἐάφθη : δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸ ἄπτω ἀόριστος ἦφθη, κατὰ πρόσοδον τοῦ ε ἐάφθη.
- 13 543a3 Τ ἐπηκολούθησε καὶ συνέπεσε, παρὰ τὸ ἔπω, ὃ δηλοῖ τὸ ἀκολουθῶ· ὅθεν καὶ δασύνεται.
- 13 543a4 b (BCE 3 E 4) θυμοραϊστής : τὸ "ῥαῖσαι" (ν 151) πολλάκις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀφελέσθαι τίθεται.
- 13 544 Τ Ἀντίλοχος δὲ <θόωνα μεταστρεφθέντα> δοκεύσας : καὶ προσεκτικὸν τὸν νεανίαν εἰσάγει καὶ μετὰ ἐπιμελείας πάντα πράττοντα· τοιοῦτόν τι ἐνθάδε καὶ τὸ δοκεύσας.
- 13 545 Τ < ἀπὸ δὲ φλέβα : > Ζηνόδοτος "διὰ δὲ φλέβα".
- 13 546 Α im Τ il ἀνὰ νῶτα θέουσα <διαμπερὲς αὐχέ ν ' ἰκάνει > : ἀνατομικῶς.
- 13 547 οἶδε τὴν καλουμένην κοίλην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ράχεως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν καὶ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον. b (BCE 3 E 4) Τ τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· <ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι > : ὅτι πᾶσαν ἀντὶ τοῦ ὅλην.
- 13 548a καὶ ὅτι ἐπὶ τὴν πληγὴν πέπτωκε διὰ τὸ παραλελύσθαι τὴν νωτιαίαν φλέβα καὶ μηκέτι εἶναι τὸ ἀντέχον νεῦρον. Α ὁ δ' ὕπτιος <ἐν κονίῃσι > : ὀρθῶς ἐπὶ τὴν πληγὴν ἐποίησε πίπτοντα· τῆς φλεβὸς γὰρ διακοπείσης καὶ μηδεμιᾶς ἀντισχέσεως γενομένης ἐπ' αὐτὸ τὸ ἀλγοῦν ἠνέχθη.
- 13 548b b (BCE 3 E 4) Τ < χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας : > εἰς βοήθειαν παρακαλῶν.
- 13 549 Τ il καὶ αἶνυτο τεύχε ' <ἅ π' ὤμων / > παπταίνων : μέγα μὲν τὸ σκυλευσάμενος, μεῖζον δὲ τὸ προφυλάττεσθαι.
- 13 550-1 Τ Τρῶες δέ : ἀντὶ τοῦ Τρώων δέ.
- 13 551a Τ < περισταδόν : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ α "παραστάδον".
- 13 551b1 Α im "παρασταδόν" Ζηνόδοτος.
- 13 551b2 γράφεται δὲ καὶ περισταδόν. Τ < περισταδόν : > ἀντὶ τοῦ περιϊστάμενοι.
- 13 551c Τ il εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα : τὸν εἴσω χρόα.
- 13 553 τέρενα δὲ τὸν νέον, ὡς τὸ "ἀπαλόν τέ σφ' ἦτορ <ἀπηύρα> " (Λ 115). Τ Ποσειδάων ἐνοσίχθων </ Νέστορος υἱὸν> ἔρυτο : ἅμα μὲν ἐπεὶ πρόγονος αὐτοῦ· ὅθεν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc.
- 13 554-5 γ 5—6. 43—4) τοῦτ' ἔω φαίνονται θύοντες· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ καὶ "ἵπποσύνας" (Ψ 307) αὐτὸν ἐδίδαξεν (cf. ib.). Τ ἅμα δὲ ἔγκειται καὶ τὸ παιδευτικὸν ὅτι τῶν θεοφιλῶν οἱ παῖδες διασώζονται· τί γὰρ ἐπάγει ὅτι παῖς ἦν Νέστορος, οὐχ ὅτι αὐτοῦ ἀπόγονος; b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐν πολλοῖς βελέεσσιν : καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις· οὐ γὰρ νῦν βάλλεται, ἀλλ' οὐτάζεται. ^[5]
- 13 555 ἡτάχιστατ' τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ δεδήλωκεν. Τ < οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας : > ὅτι πτώσις ἡλλακταὶ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, οὐδὲ αὐτοῦ τὸ ἔγχος.
- 13 557 Α im < σειόμενον ἐλέλικτο : > ὅμοιον τῷ "ἔγχεα δὲ πτύσσοντο <.
- 13 558

- .. /σειόμενα> " (N 134—5). T il τιτύσκειτο <—ὀρμηθῆναι> : πᾶσα προσοχή παρὰ τούτῳ εὐρίσκεται, καίτοι νέω ὄντι καὶ οὐχ ὑπερέχοντι τὸ σῶμα, ἀλλὰ διὰ σύνεσιν κατορθοῦντι.
- 13 558-9 b (BCE 3 E 4) T < τευ : > τινός, ἀντὶ τοῦ τινά.
- 13 559 T il ἀμενήνωσεν : μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ φοροῦντος· μένος γὰρ αἰχμὴ οὐκ ἔχει.
- 13 562 b (BCE 3 E 4) T < κυανοχαῖτα : > ὅτι ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης.
- 13 563a A im βιότοιο μεγήρας : φθονήσας Ἀδάμαντι, μὴ ἀφέληται τὸν βίον τοῦ Ἀντιλόχου.
- 13 563b ἢ φθονήσας Ἀδάμαντι τοῦ βίου καὶ ποιήσας αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. b (BCE 3 E 4) T μεγαίρειν δὲ τὸ φθονεῖν Σαλαμίνιοι λέγουσιν. T ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος : σκῶλον τὸν σκόλοπα· οἱ γὰρ ἄγροικοι ἀποξύνοντες τὰ ξύλα πυρακτοῦσι τὸ ἄκρον, ὅπως πιληθὲν εἴη στερεώτερον.
- 13 564a χρῶνται δὲ αὐτῷ ἀντὶ αἰχμῆς. ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ δόρυ οὐ σφόδρα ἐνεργὸν εἶχε τὴν δύναμιν, ἔμεινε, φησὶν, ἐπὶ τοσοῦτον διελθόν, ὅσον καὶ σκῶλος περονῆσαι δύναται. A b (BCE 3 E 4) T < σκῶλος : > ὅτι ἅπαξ ὁ σκῶλος. ^[5]
- 13 564b A im < σκῶλος· > ἀκάνθης εἶδος ὁ σκῶλος, ἢ πυρωθεῖσα εὐτονος γίνεται. A int ἀπιόντα : προχωροῦντα ὑποποδίζοντα· οὐ γὰρ στραφέντα· διὸ ἔμπροσθεν τιτρώσκεται κατὰ τὸ ἥτρον, ὃ νευρῶδες λίαν ἐστὶ καὶ ἐπώδυνον· ὅθεν οἱ διακεντοῦντες τοὺς ὑδερικοὺς οὐ κεντοῦσι κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ διὰ τὸ γίνεσθαι σπασμούς.
- 13 567a ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. b (BCE 3 E 4) T < μετασπόμενος : > ἐπιδραμών, ἐπακολουθήσας. ^[5]
- 13 567b T il < Ἄρης : > ὁ πόλεμος κυρίως, δι' ὃν ἡ τρώσις.
- 13 569 A int < ὁ δ' ἐσπόμενος : > ἐν ἄλλῳ "ὁ δὲ σχόμενος".
- 13 570a A im < ἐσπόμενος : > συνακολουθῶν.
- 13 570b τινὲς δὲ "σχόμενος" συνεχόμενος. b (BCE 3 E 4) T ἥσπαιρε : τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σκαίρειν τινὲς συγχέουσι ταῦτόν δηλοῦν νομίζοντες, καίπερ Ὀμήρου διακρίνοντος· τὸ μὲν γὰρ σπαίρειν μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν λέγει ἀσπαίρειν, "ἀσπαίροντα λαβῶν" (τ 229) καὶ "ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν" (N 443) καὶ ὡς ἐνταῦθα. ^[5]
- 13 571a τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι μετὰ τοῦ α, "μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο" (Σ 572). ἔστιν οὖν ἡ διαφορὰ ὅτι τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ γίνεται ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ κατὰ τὸν ποιητὴν βοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον. οἶμαι δ' ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρων καὶ τὸν σκάρων κατὰ διαφόρου <σ> ἐννοίας διαφόρως προσηγορεῦσθαι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἐκατέρῳ γινομένης, τῷ δὲ σκάρῳ πάντως ὀξυτέρας· ἀφ' ἧς καὶ τὴν πολὺσκαρθμον Μύριναν (cf. B 814) προσεῖπεν ὁ ποιητής, μίαν τῶν Ἀμαζόνων, ὡς φασί, καὶ εὐσκάρθμους ἵππους (cf. N 31). ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἐν <τῇ> συνηθείᾳ τὸ σκιρτᾶν καὶ τὸ σκαρδαμυκτεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται. T < τὸν τ' οὐρεσι βουκόλοι ἄνδρες : > ἢ προσθήκη τοῦ οὐρεσιν ἄγριον δείκνυσι τὸν ταῦρον. ^[15]
- 13 571b b (BCE 3 E 4) T < ἰλλάσιν : > τοῖς ἐξ ἱμάντων σχοινίοις.
- 13 572 b (BCE 3) T il {ὡς ὅ} τυπεῖς : καὶ μὴν προεῖπε "βάλε δουρί" (N 567).
- 13 573 οἱ μὲν τὸ ἡμέτωπον† πληγεῖς οἱ δὲ τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ "κατεπλήγη φίλον ἥτορ" (Γ 31)· οἱ δὲ ὡς τὸ "Πήδασον οὕτασεν ἵππον" (Π 467), ἐβέβλητο γὰρ ὑπὸ Σαρπηδόνοσ (cf. Π 468—9)· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ τύπτων τοῖς ποσὶ καὶ λακτίζων. T < ὄφρα οἱ ἐκ χροδὸς ἔγχος ἀνεσπάσας' ἐγγύθεν ἔλθῶν : > ὡς τὸ "τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν <τε> καὶ ἔγχος ἐξέρυς' αἰχμὴν" (Π 505). ^[5]
- 13 574a T il < ὄφρα οἱ ἐκ χροδὸς ἔγχος ἀνεσπάσας' ἐγγύθεν ἔλθῶν : > ὅρα διὰ τούτου τὸ καίριον τῆς βολῆς· ἅμα γὰρ τὸ δόρυ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀνέσπασεν.

- 13 574b b (BCE 3 E 4) < τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε : > ὅτι πτώσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ 'τοῦ δὲ σκότος ὅσσε'.
- 13 575 A im < Δηΐπυρον : > ὁμώνυμος οὗτος τῷ Πυραίχμῃ.
- 13 576a T il < κόρσην : > τινὲς κρόταφον.
- 13 576b T il Θρηϊκίῳ μεγάλῳ , < ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν > : μόνοι γὰρ ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾶκες μεγίστοις ξίφεσι χρῶνται.
- 13 577 ἢ οὖν ἀπὸ τοῦ ἐπικουρικοῦ τῶν Θρακῶν ἔχει λαβών, ἢ μετεπέμψατο ὡς καλλιστεῦον. οἱ δὲ τῇ καλουμένη ρομφαίᾳ. A b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἄραξεν ἀντὶ τοῦ τοὺς ἱμάντας ἀπέτεμεν. b (BCE 3 E 4) T καὶ τις Ἀχαιῶν < / — > ἐκόμισ < σ > εν : ἡδέως πάνυ καὶ ἀξιοπίστως τὸ πλῆθος ἐμφαίνει μὴ εἰπὼν τὸν ἄραντα. ^[5]
- 13 578-9 T Ἑλένω < .
- 13 582 .. > ἄνακτι : παρὰ τὸ ἀνώγειν καὶ κελεύειν τοὺς μάντιες, ὡς "Τειρεσίαο ἄνακτος" (λ 151). T τόξου πῆχυν < ἀνεῖλκεν > : οἱ μὲν κατὰ Δωριέας τὴν νευράν, οἱ δὲ τὸ κέρας.
- 13 583a1 οἱ δὲ τῷ πῆχει τὸ τόξον εἶλκεν. AT οἱ μὲν τὴν νευράν κατὰ Δωριεῖς, οἱ δὲ τὸ κέρας.
- 13 583a2 b (BCE 3 E 4) τὸ δ' ἄρ' ὁμαρτήδην : ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἑλένου ὕστερον εἰπὼν ἀπ' αὐτοῦ ἤρξατο {εἰπὼν} "Πριαμίδης μὲν ἔπειτα" (N 586), πρὸς τὸ δεύτερον < *** > .
- 13 584a A ὁμαρτήτην : Ἀρίσταρχος "ὁμαρτήδην" ὡς "τμήδην" (H 262), A im T φοράδην, ἵν' ἢ προεπιζευξίς.
- 13 584b οἱ δὲ "ἁμαρτήτην", ἅμα προΐεντο, ὡς "ἀπειλήτην" (λ 313). T < νευρήφιν : > τοῦ τόξου, συνεκδοχικῶς.
- 13 585 T il Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος < βάλεν ἰῶ > : ὅτι τὸ ἔπειτ' ἐστὶν μετὰ ταῦτα, πρὸς τὸ "Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, / αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" (I 168—9).
- 13 586a οὐκ ἔστιν νῦν ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ ἅμα γὰρ ἔπεμψεν ὁ μὲν τὸν οἶστον, ὁ δὲ τὸ δόρυ. A < ἔπειτα : > ἀντὶ τοῦ δὴ "οἱ μὲν ἔπειτα πεσ < σ > οἴσι" (α 106—7). ^[5]
- 13 586b T il < θώρηκος γύαλον : > ἐν περιφράσει· οὐ γὰρ μέρος.
- 13 587 T il πτυόφιν : πτύου.
- 13 588a πτύον δὲ ἐστὶν, ἐν ᾧ τὰ ἡλοημένα γεν < ν > ἡματα ἀναβάλλουσι χωρίζοντες τοῦ ἀχύρου. ὁ δὲ τύπος παραγωγῇ. τῇ φι παραγωγῇ ὁ ποιητὴς Ὅμηρος κατὰ τριῶν κέχρηται πτώσεων, ἐπὶ γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς. "ἢ ἐπὶ δεξιόφιν" (N 308)· ἔστι γὰρ 'ἢ ἐπὶ τὰ δεξιά'. ἢ ἐπ' εὐθείας 'Ἡσίοδος (opp. 216)· "ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν". ἔστι γὰρ ἑτέρα. ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμάν ὁ μελοποιὸς οὕτως (fr. 28 P.)· "Μῶσα, Διὸς θύγατερ, ἴωρανίαφι λίγ' ἀείσομαι". ἔστι γὰρ οὐρανία. A πτυόφιν : τινὲς τὰ μὲν σιδηρᾶ πτύα, τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τὴν γῆν μεταβάλλουσι, θρίνακάς φασι. ^[5]
- 13 588b1 καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ πτέα. AT τινὲς τὰ μὲν σιδηρᾶ πτύα, τὰ δὲ ξύλινα καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τοὺς ἀστάχους ἴανερρείπτουσι, θρήνακας† καλοῦσιν.
- 13 588b2 b (BCE 3 E 4) θρώσκωσιν κύαμοι < μελανόχροες > : περιφερεῖς γὰρ ὄντες ῥᾶον τῶν πυρῶν ἀφάλλονται.
- 13 589 A b (BCE 3 E 4) T τῷ δὲ ἐπιθέτῳ κεκάλυπται τὸ ταπεινὸν τῆς λέξεως. b (BCE 3 E 4) T τοὺς δὲ κυάμους ὡς μέλανας οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἱερεῖς. οἱ δὲ ἱερὸν λόγον φασίν· "ἴσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλὰς τε τοκήων" (Orphic. fr. 291 K.), διὰ τὸ "ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἢδ' ἀναβαθμόν / ἐξ Αἴδαο δόμων, ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν". οἱ δέ, ὅτι ἐπὶ Κρόνου ἄρτος ἐξ αὐτῶν ἦν τοῖς ἀνθρώποις, ὕστερον δὲ μὴ γεύεσθαι αὐτῶν ἐπετράπη, ἵνα μὴδ' ὅλως ἐκείνου μνήμη

φυλαχθῆ. Τ πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ <καὶ λικμητήρος ἐρωῇ> : ἅμα δὲ καὶ πότε δεῖ λικμᾶν, ἐδίδαξεν· ὅτι καὶ ῥωμαλέος ἔσται ὁ λικμῶν πρὸς τὸ ἀναβάλλειν αὐτά, τὸν ἄνεμον ἔχων συνεργόν. ^[5]

- 13 590 b (BCE 3 E 4) Τ {τὴν βάλεν} ἦ ῥ' ἔχε <τόξον> : οὕτως ἦ ῥ' ἔχε τόξον μετὰ τοῦ ι αἰ Ἀριστάρχου· ἔστι γάρ, καθ' ὃ μέρος κατεῖχεν, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα" (M 389).
- 13 594a1 τινὲς δὲ ἄνευ τοῦ ι γράφοντες ἐφ' ὅλης τῆς χειρὸς δέχονται τὸ λεγόμενον, τὴν κατέχουσιν τὸ τόξον χεῖρα. Α οὕτως Ἀρίσταρχος ἦ ῥ' ἔχε, καθ' ὃ μέρος κατεῖχε. ^[5]
- 13 594a2 Α im {ἦ ῥ' ἔχε;} ὅπου, ὡς "ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα".
- 13 594a3 Τ χεῖρα παρακρεμάσας : ὡς ἑωρακῶς διαγράφει γραφικῶς.
- 13 597 Τ <ἐϋστρόφω> : Ἀρίσταρχος "ἐϋστρεφεῖ", ὡς ἀπὸ τοῦ ἐϋστρεφής.
- 13 599a1 Α im τοῦ συστρέφει.
- 13 599a2 Τ il οἶος ἰώτω : ἐξ ἐρίων γὰρ συνέπλεκον τὰ ἰκῶλα τῆς σφενδόνης, οὐχ ὡς νῦν νεύροις, ἵνα διατείνοιτο ἐν τῇ ἀπορρίψει.
- 13 599b b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλαχοῦ δέ φησι· "καὶ ἐϋστρόφω οἶος ἰώτω / Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο" (N 716—7). Τ πολλὰ δὲ δηλοῖ τὸ ἰώτων, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος (fr. 36 L.), b (BCE 3 E 4) Τ νῦν δὲ τὸ τοῦ ἐρίου λεπτότερον καὶ καθαρώτερον, ὅθεν καὶ αἰ σφενδόνα ἐπλέκοντο. b (BCE 3 E 4) θεράπων : δοῦλος ὀπλοφόρος κατὰ Κρήτας. ^[5]
- 13 600a τὸ δὲ ἔχε ἀντὶ τοῦ ἀντιποιούμενος <***> . Τ <ἔχε ποιμένι λαῶν> : ἔφερε τῷ Ἀγλήνορι.
- 13 600b Α int σοί, Μενέλαε : ἀναφώνησις τοῦ ποιητοῦ ὥσπερ ἀποδεχομένου καὶ οἷον ἐναβρυνομένου τῷ ἄνακτι ὡς ἰδίῳ ἀθλητῇ.
- 13 603 τὸ δὲ σοί ἀντὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ. Τ <ἅμαρτε> : κατὰ τὸ σιωπώμενον γὰρ ἀνήρηται τὸ δόρυ.
- 13 605a Τ il παρὰ δέ οἱ ἔτραπε τ' <ἔγχοσ> : ὥστε παρὰ βραχὺ γενέσθαι τὴν ἐπιτυχίαν.
- 13 605b Τ ἔσχετο : ἐπέσχε τὴν ὁρμὴν τοῦ δόρατος.
- 13 608a b (BCE 3 E 4) Τ <ἔσχεθε> : γράφεται "ἔσχετο".
- 13 608b Α int κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ : τῷ αὐλῷ τῆς ἐπιδορατίδος.
- 13 608c εἰς ὃν τὸ ξύλον ἐνίεται. b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ <φρεσὶν ἦσι> χάρη : Μενέλαος ἐπὶ τῇ κλάσει.
- 13 609a Τ καὶ ἔλπετο νίκην : Ζηνόδοτος "μέγα δ' ἔλπετο νίκην".
- 13 609b Α int ξίφος ἀργυρόηλον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χεῖρεσσι μάχαιραν".
- 13 610 ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ὀμηρος τὴν παραξιφίδα μάχαιραν καλεῖ, τὸ δὲ πολεμιστήριον ξίφος. Α ὅ π' ἀσπίδος εἶλετο <καλὴν ἀξίνην> : τὴν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα κρυπτομένην· ἔφερον γὰρ πρὸς τὸ κατασχίσαι τὰς ναῦς.
- 13 611-2 ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μάχην ἐχρῶντο αὐταῖς b (BCE 3 E 4) Τ "ὀξέσι δὴ πελέκεσ <σ> ι καὶ ἀξίνησι <μάχοντο> " (O 711). Τ ἐλατίνω : παρὰ τὸ ἐλαΐα· ἐλαΐϊνος ἦν, καὶ Ἀττικῶς ὑφῆρηται τὸ ι.
- 13 612a b (BCE 3) Τ καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ Πείραιος Πειραΐδης φησί, "Πτολεμαίου Πειραΐδαο" (Δ 228), καὶ παρὰ τὸν Ἀλκαῖον Ἀλκαΐδης (cf. Pind. Ol. 6, 68 al.). Τ ἀμφὶ πελέκ <κ> ω : τῷ στελειῶ, διὰ τὸ περιέχεσθαι ὑπὸ τοῦ πελέκεως.
- 13 612b τινὲς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πέλεκυν οὕτως, ὡς καὶ τὸ "τήμιπέλεκτα" (Ψ 851 al.) δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ συναμφοτέρων· "πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης" (γ 442)· κατεχρήσατο δὲ ἐπὶ τῆς ἀξίνης πέλεκυν λέγων. Τ ἀλλήλων : λείπει ἢ κατὰ, b (BCE 3 E 4) Τ ἴν' ἢ κατ' ἀλλήλων. ^[5]
- 13 613a b (BCE 3 E 4) <ἐφίκοντο> : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 13 613b1 ἄλλοι δὲ "ἀφίκεσθον", Ἀριστοφάνης δὲ "ἀφικέσθην". Α im ἢ κοινὴ ἐφίκοντο.

- 13 613b2 Ἀριστοφάνης "ἐφικέσθην". Τ ἄκρον ὑπὸ λόφον : ἀξιοπίστως τὸ λεπτομερέστατον ἐδήλωσεν.
- 13 615a Τ < ὁ δὲ προσιόντα μέτωπον : > ἀπὸ κοινοῦ τὸ διήλασεν (cf.
- 13 615b N 614). Τ il < λάκε : > ἤχησεν.
- 13 616 Τ il < πὰρ ποσὶν > αἱματόεντα < χαμαὶ πέσον > : τὸ αἱματόεντα τινὲς δυϊκῶς.
- 13 617a διὰ δὲ τοῦ πέσον ἐδήλωσεν οὐκ ἐκχυθέντας τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐν τῇ ἰδίᾳ πῆξει ἐκπεπτωκότας ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ῥινὸς γέγονεν ἡ πληγὴ, πιθανὸν ἐντεῦθεν ἐξωσθῆναι τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ ῥίζης. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἔχει ἔμφασιν ὁ λόγος· κοινὸν γὰρ τὸ προχυθῆναι τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τοῦ ο δὲ πέσον. τὸ δὲ πὰρ ποσὶ τινὲς τοῦ Μενελάου, οἱ δὲ παραχρῆμα, ὡς τὸ "πὰρ ποσὶ κάππεσε θυμός" (O 280). Τ {χαμαὶ} πέσον : οὕτως πέσον αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ ο , ὡς ἐκεῖ "ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον" (M 159). ^[5]
- 13 617b1 Α οὕτως διὰ τοῦ † ς ὁ† πέσο ν .
- 13 617b2 Α int < ἰδνώθη : > συνεκάμφθη ἐπὶ τένοντα.
- 13 618 Τ il λείπετέ την < οὔτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων > : ὁ ἐστίν, οὐκέτι παρέσεσθε πολεμήσοντες ἐπ' αὐτάς.
- 13 620a ἠθικὸς δὲ ὁ λόγος, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "οὐ μὲν την κάμετόν γε μάχη ἔνι" (Θ 448). Τ οὔτω γε : λείπει 'ἀναιρούμενοι ὡς Πείσανδρος'.
- 13 620b b (BCE 3 E 4) Τ ὑπερφίαλοι : ἄσπονδοι, παράνομοι.
- 13 621 ἀκόρητοι δὲ ἡ εἰρωνικῶς, ἐπεὶ τοί φησιν "ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοί" (Υ 2), ἡ μὴδ' ἐν τῷ πολέμῳ ἀποδιδόντες τὴν Ἑλένην. b (BCE 3 E 4) Τ < ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς : > τοῦτο ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον· λείπει γὰρ τὸ ἐστὲ ἡ τὸ ἐσμέν.
- 13 622a Α int ἄλλης μὲν λώβης τε < καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς > : ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν· b (BCE 3 E 4) Τ οὐ γὰρ ἔχει τὸν δέ.
- 13 622b b (BCE 3 E 4) ὁ δὲ νοῦς· b (BCE 3 E 4) Τ τοῖς εἰς ἐμὲ ὑμῖν πεπραγμένοις ἄλλο οὐδὲν ἐνδεῖ τῶν αἰσχυρῶν. Α b (BCE 3 E 4) Τ < ἦν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες : > ἡ μὲν συνήθεια πάλιν συνάπτει ἕως τοῦ κύνες.
- 13 623a δύνатаι δὲ καθ' ἑαυτὸ λέγεσθαι μόνον τὸ κακαὶ κύνες καὶ μᾶλλον γε τὸν σχετλιασμὸν ἐμφαίνει. Α ἦν ἐμὲ λωβήσασθε : ὅτι πρὸς τὴν λώβην (cf.
- 13 623b N 622) μόνην ἀπαντήσας ἐπήνεγκεν ἦν ἐμὲ λωβήσασθε . Α κακαὶ κύνες : κατωφερεῖς δι' Ἀλέξανδρον ἢ ἀναιδεῖς δι' Ἑκτορα.
- 13 623c ἄκρως δὲ καὶ τῷ θηλυκῷ ἐχρήσατο εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρβάρων. πρὸς δὲ τὴν λώβην (cf. N 622) μόνην ὑπήντησεν. b (BCE 3 E 4) Τ Ξεινίου , ὅς τέ πο τ ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν : < *** > .
- 13 625 Α {οἱ μευ} κουριδίην : πρὸς τὴν κουριδίαν ὡς ἐκ παρθενίας αὐτὴν ἔσχεν ὁ Μενέλαος, καὶ οὐκ οἶδεν τὰ περὶ τῆς Θησέως ἀρπαγῆς.
- 13 626a Α < κουριδίην : > οὐκ οἶδε γὰρ αὐτὴν ἐκ Θησέως Ἰφιγένειαν ποιήσασαν.
- 13 626b Τ il < καὶ κτήματα πολλά : > ἐν ἄλλῳ "καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ".
- 13 626c Α im καὶ κτήματα πολλά : μετὰ γὰρ πολυτελοῦς σκευῆς, ὡς ἐπὶ θυσίαν ἤκουσα, ἥρπασται ὑπ' αὐτοῦ.
- 13 626d b (BCE 3 E 4) Τ μὰψ οἷχεσ θ ' ἀνάγοντες : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μὰψ οἷχεσθον ἄγοντες".
- 13 627a

καὶ τὸ δυϊκὸν συγχεῖται ἐπὶ πολλῶν τασσόμενον. καὶ ἡγνόηκεν ὅτι ἀναγωγὴν καλεῖ τὸν ἐκ Πελοποννήσου εἰς Τροίαν πλοῦν. Α πα ρ' : διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, καὶ διὰ τοῦ ε .

13 627b Α < νῦν αὖ τ' ἐν νηυσὶν—κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς : > ὡς τὸ "οἱ μεμάασιν / ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν" (χ 263—4).

13 628-9 T il {πῦρ ὀλοὸν βαλέειν κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς : ὅτι σαφῶς πάντας τοὺς Ἑλληνας ἥρωας καλεῖ, πρὸς Ἴστρον (FGrHist 334, 69) λέγοντα μόνους τοὺς βασιλεῖς ἥρωας λέγεσθαι ὑφ' Ὀμήρου.

13 629a1 Α ὅτι πάντες ἥρωες καλοῦνται.

13 629a2 T il < Ζεῦ πάτερ—ἔασιν : > ἠθικὴ καὶ ἔμψυχος ἡ δικαιολογία ὡς πρὸς παρόντα τὸν Δία.

13 631-9 b (BCE 3 E 4) T il < ἢ τέ σέ φασι περὶ φρένας > ἔμμεναι ἄλλων < / ἀνδρῶν ἡδὲ θεῶν > : τῶν μὲν ἄλλων ἀνδρῶν, ὅ ἐστι πάντων, τῶν δὲ ἄλλων θεῶν, ὅ ἐστι λοιπῶν.

13 631-2a1 λέγει δὲ ταῖς φρεσὶ περιεῖναι τῶν ἄλλων αὐτόν. T τὸ δὲ περὶ φρένας ἔμμεναι (631) ἀντὶ τοῦ ταῖς φρεσὶ περιεῖναι τῶν ἄλλων.

13 631-2a2 τὸ ἄλλων (631) πρὸς τὸ ἀνδρῶν (632) ἀποδοτέον, ἥτοι πάντων· τῷ δὲ θεῶν (632) συναπτέον τὸ λοιπῶν. b (BCE 3 E 4) σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται : εὖ τὸ μὴ εἰπεῖν 'σὺ δὲ ἀνόητος εὐρέθης, πάντα δὲ τὰ γινόμενα ἐκ σοῦ ἐστίν'.

13 632 b (BCE 3 E 4) T κρατεῖ γὰρ ὡς ἐχέφρων τῆς λύπης. b (BCE 3 E 4) οἶον : ἀντὶ τοῦ πῶς.

13 633 ἔστι δὲ μετὰ θαύματος καὶ μέμψεως, ἅμα μὲν ἐπεὶ ταμίας πολέμου, ἅμα δὲ ἐπεὶ Τρωσὶν ἐβοήθει διὰ θέτιν. b (BCE 3 E 4) T < τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον : > ὧν ἡ ψυχὴ ὑβριστικὴ ἐστίν.

13 634 T il πάντων μὲν κόρος ἐστὶ < — / ἢ πολέμου > : κάκείνων κόρος ἐστίν, ὧν τις ἐφίεται πλησθῆναι μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου πλησμονῆς, b (BCE 3 E 4) T φημί δὲ ὕπνου καὶ φιλότητος.

13 636-9 T καὶ φιλότητος : Πίνδαρος "κόρον δ' ἔχει / καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια" (N.

13 636 7, 52—3). T μολπῆς τε γλυκερῆς < καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο > : περισσὸν αὐτὸν εἶναί φασί τινες ἥττων γὰρ ἡ ἐπιθυμία τῆς μολπῆς.

13 637a ἀλλ' ὅτι †ἔμελλεν† αὐτοῖς, "ἢ ἐχοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν" (Γ 394), b (BCE 3 E 4) T καὶ παρὰ Φαίᾳξι δέ (cf. Θ 248). καὶ ἕως τινὸς οἱ εὐγενεῖς νέοι ὠρχοῦντο ἐν ταῖς τραγωδίαις. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖν, οἱ δὲ Διοσκούρους φασὶν εὐρεῖν τὴν ὄρχησιν. T ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο : ἀμωμήτου. ^[5]

13 637b ἔστι δὲ καὶ φαύλη ὄρχησις· b (BCE 3 E 4) T "ψεῦσταί < τ' > ὄρχησταί τε" (Ω 261). T τῶν πέρ τις < —ἀκόρητοι ἔασιν > : τούτων μᾶλλον ἐπιθυμεῖ τις κορεσθῆναι· πολέμου δὲ οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν ψαῦσαι βούλοιο, οὐχ ὅπως διακορῆς γενέσθαι.

13 638-9a οἱ δὲ Τρῶες τούτου ἀκόρητοί εἰσιν, b (BE 3 E 4) T ὅπου γε καὶ τῶν ἡδίστων κόρος γίνεται· ἐὰν γὰρ εἴπῃς ὅτι πολέμου τις οὐκ ἐπιθυμεῖ κορεσθῆναι, δικαίως Τρῶες μάχης ἀκόρητοι ἔασιν (cf. 639). T τὸ δὲ ἐξῆς "πάντων μὲν κόρος ἐστὶ" (N 636), Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν (639), ὅτι ἀδικήσαντες μάχονται· τοῦτο γὰρ ὕβρεως, οὐκ ἀνδρίας. b (BCE 3 E 4) T τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι / ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν : ὁ νοῦς πᾶς τις, φησί, τῶν τερπνῶν βούλεται κορεσθῆναι ἢ τοῦ πολέμου, οἱ δὲ Τρῶες οὐχ οὕτως. ^[5]

13 638-9b Α < ἐξ ἔρον εἶναι : > ἀντὶ τοῦ πλησθῆναι.

13 638 T il τὰ μὲν ἔντ' ε' < ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα > : τὰ μὲν αἱματόεντα ἔντεα, ὡς τὸ "τὸν Χρύσην ἡτίμασεν ἀρητῆρα" (Α 11).

13 640 b (BCE 3 E 4) T υἱὸς < ἐπᾶλτο > Πυλαιμένεος < βασιλῆος / Ἀρπαλίων > : εἶπερ ἐκείνου τοῦ Πυλαιμένους ἦν υἱὸς ὁ Ἀρπαλίων, ἀλογώτατον ἦν μὴ φαίνεσθαι αὐτὸν ὑπερμαχοῦντα τοῦ πατρός.

- 13 643-4 Τ Πυλαιμένεος βασιλῆος : ἔνιοι ἐνόμιζον τοῦτον εἶναι τὸν ἐν τῇ Ε ἀναιρεθέντα "ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ, / ἀρχὸν Παφλαγόνων" (Ε 576—7).
- 13 643a ἔστιν οὖν ὁμωνυμία, ἐκείνου μὲν ἄρχοντος ὄντος, τούτου δὲ βασιλέως· πολλοὶ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμωνυμῖαι· Σχεδίοι δύο Φωκῆων ἡγούμενοι, ὁ μὲν Περιμήδους, "ἔνθ' Ἐκτωρ μὲν <ἔλε> Σχεδίων, Περιμήδεος υἱόν, / ἀρχὸν Φωκῆων" (Ο 515—6), ὁ δὲ Ἰφίτου, "Ἐκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ / ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος </ τυτθόν>" ὁ δὲ Σχεδίων μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν, / Φωκῆων ὄχ' ἄριστον" (Ρ 304—7). Εὐρυμέδοντες δύο ἡνίοχοι, ὁ μὲν Ἀγαμέμνωνος (cf. Δ 228), ὁ δὲ Νέστορος (cf. Θ 114. Λ 620). καὶ κήρυκες δὲ Εὐρυβάται δύο, ὁ μὲν Ὀδυσσέως (cf. Β 184), ὁ δὲ Ἀγαμέμνωνος (cf. Α 320. Ι 170). καὶ Ἀδραστοὶ τρεῖς βάρβαροι, ὁ μὲν "Μέροπος Περκωσίου" (Β 831. Λ 329) υἱὸς ὑπὸ Διομήδους ἀναιρούμενος (sc. Λ 333—4), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (cf. Ζ 37—65), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (cf. Π 694). Ἀκάμαντες δύο, ὁ μὲν Εὐσώρου (cf. Ζ 8), ὁ δὲ Ἀντήνορος (cf. Β 823 al.). Ἀστυνοοὶ δύο, ὁ μὲν ὑπὸ Διομήδους ἀναιρούμενος, "ἔνθ' ἔλεν Ἀστυνόον" (Ε 144), τῷ δὲ ἐτέρῳ Πολυδάμας τοὺς ἵππους δίδωσιν (cf. Ο 455—7). καὶ Θόωνες τρεῖς βάρβαροι· ἐφ' ἓνα γοῦν ὁρμᾷ Διομήδης φησὶ γὰρ "Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱόν" (Ε 152)· τὸν δὲ Ὀδυσσεὺς ἀναιρεῖ, "Θόωνα καὶ Ἐν <ν> ὁμον ἐξενάριξεν" (Λ 422), τὸν δὲ τρίτον Ἀντίλοχος, "Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα" (Ν 545). Μελάνιπποι τρεῖς, τὸν μὲν Τεῦκρος ἀναιρεῖ ἐν τῇ Θ (sc. 276), τῷ δὲ δευτέρῳ Ἐκτωρ παραινέει ταῖς ναυσὶν ἐμπεσεῖν (cf. Ο 546—58), ὁ δὲ τρίτος ὑπὸ Πατρόκλου ἀναιρεῖται (cf. Π 695). Ὀφελέσται δύο, τὸ μὲν ὑπ' Εὐρυπύλου, ὁ δὲ ὑπὸ Αἴαντος†. Πυλάρται δύο, ὧν ὁ μὲν ὑπ' Αἴαντος ἀναιρεῖται σὺν Πυράσῳ (sc. Λ 491), ὁ δὲ ὑπὸ Πατρόκλου (cf. Π 696). Πείσανδροι δύο, ὧν ὁ μὲν ὑπὸ Ἀγαμέμνωνος ἀναιρεῖται (cf. Λ 143—4), ὁ δὲ ὑπὸ Μενελάου (cf. Ν 611—8). b (BCE 3 E 4) Τ < Πυλαιμένεος : > πρὸς τὴν περὶ τοῦ Πυλαιμένους ζήτησιν. ^[25]
- 13 643b A im < Πυλαιμένεος : > ἐν τῇ Ε (sc.
- 13 643c 576) Ζηνόδοτος ἔγραφεν "Πυλαιμένεα" <***> . T il < μή τις χρóa χαλκῷ ἐπαύρη : > ὅτι πτωσίς ἥλλακται, χρóa ἀντὶ τοῦ χρωτός.
- 13 649a1 A im ἀντὶ τοῦ χρωτός.
- 13 649a2 T il καὶ ῥ' ἔβαλε{ν} γλουτὸν <κατὰ δεξιόν> · αὐτὰρ οἷστός / ἀντικρὺ κατὰ κύστιν : δηλονότι φεύγοντος.
- 13 651-2 τοῦτο Ἑλλήν οὐχ εὐρίσκεται πεπονθώς, ὡς ἐπίπαν δὲ ὑπὸ Μηριόνου οὕτω τιτρώσκονται. b (BCE 3 E 4) T < κα τ' αὖθι : > βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφές.
- 13 653 A im < θυμὸν ἀποπνεύων : > ἐντεῦθεν δῆλον ὅτι πνεῦμα ἢ ψυχή.
- 13 654a b (BCE 3 E 4) T il ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ : ἀκίνητεϊ γάρ, ἣν θίγῃ τις αὐτοῦ.
- 13 654b1 τοῦτο δὲ οὐκ ἤδει ὁ ποιητής, εἴπερ ἦν τυφλὸς ἐκ γενετῆς. Τ ὡς σκώληξ δέ, ὅτι, ἐὰν θίγῃ τις αὐτοῦ, ἀκίνητεϊ.
- 13 654b2 b (BCE 3 E 4) ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες <ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν> : οὐδένα τῶν ἀποθανόντων οὕτως ἐξάγει· διὸ ἀθετοῦσι τὸν στίχον.
- 13 657a δίφρῳ δὲ ἀπάγεται ὡς μακρὰν τῆς μάχης οὔσης· ἐπὶ ναυσὶ γὰρ μάχονται. τὸ δὲ ἀνέσαντες ἀντὶ τοῦ καθίσαντες. τινὲς δὲ "ἀναθέντες"· νεκρὸς γάρ ἐστιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες : Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ Πρὸς Ζηνόδοτον (fr. ^[5]
- 13 657b 12 M.) "ἐς δίφρον <δ> ἀναθέντες". Α < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 13 657c A int ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι <πατὴρ κίε δάκρυα λείβων, /> ποινὴ δ' οὐ τις παιδὸς <ἐγίνετο τεθνηῶτος> : ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι πλανηθεῖς τις ἐκ τοῦ "ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο" (Ν 644) ἔταξεν αὐτούς, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ὀδύρηται. ^[5]

- 13 658-9a οὐ λέγει δὲ 'νῦν ἔπετο', ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον ἐκ τῆς πατρίδος παρεγίνετο· διὸ καὶ πρόσκειται τὸ "ἔς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο" (N 645). εἰ δὲ μένοιεν οἱ στίχοι οὗτοι, νοητέον ὁμωνυμίαν εἶναι. A < ἀχνύμενοι—τεθνηῶτος : > ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἢ ἀθετεῖν φησι δεῖν ἢ ὁμωνυμίαν νομίζειν.
- 13 658-9b T ζητεῖται, πῶς ἀνωτέρω—τὸν δὲ Ὀδυσσεώς. ἔνιοι δὲ πιθανῶς μεταγράφουσι "μετὰ δ' οὐ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων". A μετὰ δέ σφι πατὴρ < κίε δάκρυα λείβων > : ὁμωνυμία γάρ ἐστιν.
- 13 658 τινὲς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός. καλῶς δὲ διὰ τὸν καιρὸν λόγους οὐ περιτίθησιν αὐτῷ, ἀλλ' ἐτέρωθι (sc. Ω 723—81) τούτους φυλάττει ἐπὶ Ἑκτορα. T ποινὴ δ' οὐ τις παιδὸς ἐγίνετο τεθνηῶτος : ἐπεὶ ὁ Ἀλέξανδρος χαλεπήνας—τὸν Κορίνθιον ἀναίρει.
- 13 659 A < τοῦ δὲ Πάρις—χολώθη : > λείπει ἢ περὶ, ἵνα ἢ περὶ τούτου δὲ Πάρις.
- 13 660 T il < ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν : > ἢ μόνῳ αὐτῷ ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ξενοδόκος ἦν Ἀλέξανδρος.
- 13 661 T il τοῦ ὅ γε χωόμενος < προῖει χαλκὴρ ε' ὀϊστόν > : ἀπλοῦν τοῦτο ἦν 'τοῦ ὅγε χωόμενος προῖει καὶ βάλε' (cf.
- 13 662a1 N 671). ὁ δὲ ἄλλην ἀρχὴν ἐπισφύρει "ἦν δέ τις" (N 663). T ἀπλοῦς ὁ στίχος ἐστὶ καὶ ἀποίκιλος.
- 13 662a2 μὴ θέλων δὲ αὐτὸν οὕτως ἔασαι, ἄλλης ἀρχῆς ἐπελάβετο. b (BCE 3 E 4) ἦν δέ τις Εὐχύνωρ Πολυτίδου μάντιος υἱός : ὅτι δισσὰς εἰμαρμένας ὑποτίθεται τοῦ Εὐχύνωρος, καθάπερ καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως, "διχθαδίας κῆρας φερέμεν" (I 411).
- 13 663a A ἦν δέ τις Εὐχύνωρ Πολυτίδου : Φερεκύδης (FGrHist 3, 115) οὕτω γενεαλογεῖ ἀπὸ Μελάμποδος Μάντιον, οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολυτίδον.
- 13 663b εἶτα "Πολυτίδος", φησί, "γαμεῖ Εὐρυδάμειαν τὴν Φυλέως τοῦ Αὐγέου. τῷ δὲ γίνεται Εὐχύνωρ καὶ Κλεῖτος, οἱ Θήβας εἶλον σὺν τοῖς Ἐπιγόνοις. ἔπειτα ἐς Τροίην ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχύνωρ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου". T ἀγαθὸς {τε}: ἀγαθὸς καὶ ὁ νέος, ὅτι εἰδὼς ἦκε, καὶ ὁ πατήρ, ὅτι οὐκ ἐκώλυσεν αὐτόν. ^[5]
- 13 664a1 T ἐξ ἀγαθότητος γὰρ πάσχουσιν ἅμφω, καὶ ὁ νέος, ὅτι ἦκεν εἰδὼς τὸν θάνατον, καὶ ὁ πατήρ, ὅτι οὐκ ἐκώλυσεν αὐτόν.
- 13 664a2 b (BCE 3 E 4) < Κορινθόθι : > ὅτε ἥρως λέγει, Ἐφυραν ὀνομάζει.
- 13 664b T il ὅς ρ' εὔ εἰδὼς κῆρ' ὅλοῃν < ἐπὶ νηὸς ἔβαινε > : οὐκ εἶπεν ὅτι τούτῳ ὁ πατήρ τάδε προεῖπεν περὶ τοῦ τέλους, ἵνα μὴ ἀδολεσχεῖν δοκῇ, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦ διηγήματος προὔθηκεν.
- 13 665a b (BCE 3 E 4) T ὅς ρ' εὔ εἰδὼς < κῆρ' ὅλοῃν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε > : ἵνα τῷ παραδόξῳ τῆς ἀναφωνήσεως εἰς προσοχὴν ἐπισπᾶσθαι τὸν ἀκροατὴν, εἶτα ἐξ ἀναστροφῆς διηγεῖται.
- 13 665b b (BCE 3 E 4) T < ἀργαλέην θωήν : > ὡς Κορίνθιος γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονα ἦν.
- 13 669a T il < θωήν : > νῦν τὴν μέμψιν.
- 13 669b A int < νοῦσόν τε στυγερὴν : > τὴν ἐν τῷ γήρᾳ ἔψησιν.
- 13 670a1 T il τὴν ἐν γήρᾳ τιμωρίαν.
- 13 670a2 ἢ νόσον ἀπλῶς. b (BCE 3) ὑπὸ γναθμοῖο < καὶ οὔατος > : ὑπὸ τῆς γνάθου κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ οὖς τόπον.
- 13 671 οἱ δὲ γνάθον τὴν σιαγόνα. b (BCE 3 E 4) T < δέμας : > διὰ τὸ ὥς.
- 13 673 T il Ἑκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, < οὐδέ τι ἤδη > : βραχὺ διασταλτέον Διὶ φίλος : διὰ μέσου γάρ ἐστι τὸ οὐδέ τι ἤδη.
- 13 674a

- A Ἑκτωρ < δ' > οὐκ ἐπέπυστο < Διὶ φίλος > : τομήν τινα δαιμονίως ἐξεῦρε· σιωπήσας {δαιμονίως} γὰρ ἦν τὰ κατὰ τὸν Ἑκτορα, ἐφ' ᾧ ἀναστρέφει.
- 13 674b T ἐ π' ἀριστερά : τοῦ Ἑκτορος, οὐ τοῦ στρατοῦ· εἰ γὰρ ἐπ' ἀριστεροῖς ἐστὶν ἡ πύλη, δι' ἧς εἰσῆλθεν, αὐτόπτης ἂν ἐγίνετο.
- 13 675 b (BCE 3 E 4) T τοῖος : ἀντὶ τοῦ μετὰ τοιαύτης προθυμίας.
- 13 677 b (BCE 3 E 4) T πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν : οὐ πᾶν ἦν ἔργον τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ πρὸς τῷ αὐτῶν σθένει καὶ αὐτὸς ἐπεκούρει.
- 13 678 καὶ ὅτι ταῖς προθυμίαις συλλαμβάνει τὸ θεῖον. b (BCE 3 E 4) T ἔν θ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες < καὶ Πρωτεσιλάου > : ὅτι τοῦ Λοκροῦ λέγει Αἴαντος· οὗτος γὰρ πλησίον ἐνεώλκει τοῦ Πρωτεσιλάου.
- 13 681a πρὸς τὰ περὶ τοῦ ναυστάθμου. A < Αἴαντος : > τοῦ Λοκροῦ· ἐπάγει "Λοκροί" (N 686).
- 13 681b T il τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον : τεῖχος χθαμαλώτατον ἀντὶ τοῦ χθαμαλόν, ὡς "ἀκρότατον δ' ἄρ' οἴστός" (Δ 139)· ἦτοι δὲ διὰ τὸ ἀφηρηθῆαι τῆς ἐπάλξεως ὑπὸ Σαρπηδόνης, ἢ ὡς πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολυανδρίου ὡς ἡπειγμένως ποιήσαντες οὐκ ἐξωμάλισαν αὐτό· διὸ καὶ ἡ ὑπέρβασις τοῖς βαρβάροις δυνατὴ γέγονεν. ^[5]
- 13 683 A b (BCE 3 E 4) T ζαχρηεῖς : λῖαν ἐπιβαροῦντες, παρὰ τὸ χραύειν.
- 13 684 A b (BCE 3 E 4) T Ἰάονες : ἄλλοι εἰσὶ παρὰ τοὺς Ἴωνας· οἱ Ἰάονες γάρ, Ἀνδροτίων (FGrHist 324, 61) φησί, στήλην ἔστησαν διορίσαντες ἀπὸ Λακεδαιμόνος ἐπιγραφεῖσαν (cf.
- 13 685a I.G.M. 273a)· "τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰάονες", Λάκωνες δὲ (cf. I.G.M. 273b) "τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰάονες", b (BCE 3 E 4) T ὥστε τοὺς μὲν ἔνθεν εἶναι, τοὺς δὲ ἐκεῖθεν. b (BCE 3 E 4) ἦτοι < τὸ > Ἴωνες Βοιωτικῶς διεῖλεν εἰς τὸ Ἰάονες . εἴρηνται δὲ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξοῦθου καὶ Κρεούσης. T Ἰάονες : οἱ ἐν Πελοποννήσῳ. ^[5]
- 13 685b AT il ἐλκεχίτωνες : οἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ἐναντίων ἔλκη ποιοῦντες.
- 13 685c οἱ δέ, ὅτι μέχρι τῆς Περικλέους στρατηγίας ποδήρεις εἶχον τοὺς χιτῶνας καὶ τοὺς τέττιγας. b (BCE 3 E 4) T Φθῖοι : Φθιώται οἱ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, Φθῖοι δὲ οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καὶ Φιλοκτήτῃ A b (BCE 3) T εἰσὶ δὲ αὐτῶν < τὰ > τάγματα μεταξὺ Λοκρῶν καὶ Βοιωτῶν.
- 13 686a T φαιδιμόεντες : ἀντὶ τοῦ φαίδιμοι, παραγώγως· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ ἔντεα.
- 13 686b T τινὲς δὲ σύνθετον ὑπονοοῦσι τὴν λέξιν, ἴν' ἢ ἑλαμπρὰς πανοπλίας ἔχοντες·. b (BCE 3 E 4) T σπουδῇ ἐπαΐσσοντα < νεῶν ἔχον > : ὅτι τὸ σπουδῇ ἀντὶ τοῦ μόγις καὶ δυσέργως ἀπὸ τῶν νεῶν αὐτὸν ἀπεῖργον.
- 13 687a A < σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον : > μόγις ἐπεῖχον τὸν Ἑκτορα ὀρμώντα.
- 13 687b1 T il μόγις ὀρμώντα ἐπεῖχον.
- 13 687b2 b (BC) οἱ μὲν Ἀθηναίων : οὐκ ἐτήρησε τὴν τάξιν· πρώτους γὰρ εἶπε Βοιωτούς (sc.
- 13 689 N 685). κατεῖχον δὲ τὰ τάγματα τῶν κεράτων Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ μὲν τοῦ ἀριστεροῦ πρῶτοι ὄντες Βοιωτοί, ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ ἔσχατοι ὄντες Ἀθηναῖοι. T Μενεσθεύς , < οἱ δ' ἅ μ' ἔποντο / Φεΐδας τε Στιχίος τε Βίας τ' ἐϋς > : καὶ ἀλλαχοῦ "Στιχίος {τε} δῖός τε Μενεσθεύς, / ἀρχοὶ Ἀθηναίων" (N 195—6).
- 13 690—1 T αὐτὰρ Ἐπειῶν / Φυλείδης < τε Μέγησ > : καὶ μὴν Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος Ἠλείων ἦσαν ἡγεμόνες (cf.
- 13 691—2 B 615—20). Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἐκ Δουλιχίου Ἐπειοὺς καλεῖ· ὡς γὰρ ἐξ Ἡλιδος φυγόντος Φυλέως, εἰκὸς ἦν αὐτῷ συναίρεσθαί τινας, ὧν ἦρχε Μέγης, εἰ δὲ ἐκείνων νῦν μέμνηται Ἐπειῶν τῶν ἐξ Ἡλιδος, πιθανὸν ἂν εἴη τᾶντ' ἡγεῖσθαι αὐτῶν Μέγητα ὡς ὁμοεθνή· Ἀμφίμαχος γὰρ (sc.

N 185—6) καὶ Διώρης (sc. Δ 517—26) οἱ τῶν Ἡλείων δυνάσται ἀνήρηνται, Θάλπιος δὲ καὶ Πολύξενος τραυματίζονται. Τ {αὐτὰρ} Ἐπειῶν : μεταξὺ ἦσαν Ἀθηναίων καὶ Λοκρῶν· διό φησιν· "Αἶαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱόν / ἄνστησον" (Κ 175—6). ^[5]

- 13 691 Τ < Ἀμφίων τε Δρακίος τε : > οὗτοι ἀντὶ Διώρους καὶ Ἀμφιμάχου ἐτάχθησαν.
- 13 692a Τ il Φυλείδης τε Μέγης : ὅτι ἐν ἄλλοις οὐ νοῶν Ζηνόδοτος ὅτι Μέγης Φυλέως ἐστί, γράφει "Φυλείδην τε Μέγην τε" (Τ 239).
- 13 692b Α < Μέγης : > οὕτως Μέγης ἔξω τοῦ τέ οὗτος γάρ ἐστι Φυλείδης.
- 13 692c Α im {πρὸς} Φθίων {δὲ μέδων τε} : Φθίων ὡς Χίων, βαρυτόνως· καὶ γὰρ Φθῖοι ὡς Χῖοι· "Λοκροὶ καὶ Φθῖοι" (Ν 686).
- 13 693 Α ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς < Ὀϊλῆος θείοιο > : ὅτι σαφῶς Ὀϊλεὺς σὺν τῷο· πρόκειται γὰρ ἄρθρον, ὁ μὲν νόθος υἱὸς ς.
- 13 694a πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα "ἀλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ" (Ν 712). Α νόθος υἱός : ἐξ Ἀλκιμάχης τῆς Αἰακοῦ ἦν ὁ Μέδων.
- 13 694b Τ < Ἐριώπιδος : > Φέρητος ἦν αὕτη.
- 13 697a Τ il < ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς : > ὅτι σὺν τῷ ο Ὀϊλεύς.
- 13 697b Α int Αἴας δ' οὐκέτι : νῦν τοὺς Λοκρῶν ἡγεμόνας καταλέγει.
- 13 701 Τ < ἴστα τ' ἀπ' Αἴαντος : > Ζηνόδοτος "χάζετ' ἀπ' Αἴαντος".
- 13 702a1 Α im τὸ δὲ ἴστατο Ζηνόδοτος "χάζετο" γράφει.
- 13 702a2 Τ ἀλ λ' ὥς τ' ἐν νειῷ < —τέλσον ἀρούρησ > : τὴν τάξιν τῆς στάσεως καὶ τὴν προθυμίαν ἢ παραβολὴ δείκνυσιν.
- 13 703—7 b (BCE 3 E 4) Τ οἶνοπε : οἰνώδεις εἰς τὸ ὄρα̃ν.
- 13 703 οἱ δὲ μέλανες, ὡς "οἶνοπα πόντον" (Α 350). καὶ Πτολεμαῖος γὰρ εἰς τὸ τῆς Ἀρσινόης ἑχιλιάροτρον† τέμενος μέλανας ἀνῆκε βοῦς. b (BCE 3 E 4) Τ πρυμνοῖσιν κεράεσσι < πολλὸς ἀνεκῆκίεν ἰδρώς > : εἰσὶ γὰρ οἱ "κεραελκέες" (Call.
- 13 705a h. 3, 179) καλούμενοι. οἱ δὲ Τ συμπάσχειν τοῖς ποσὶ τὰ κέρατα τῇ διατάσει τῶν νεύρων φασί· διὸ μετὰ κάματον αὐτοὺς ἀλείφεσθαι τὰ κέρατα κηρῷ ἢ ἐλαίῳ ἢ πίσσῃ, ὡς Ἀριστοτέλης φησί (h. an. 8,7 p. 595b14 et 8,23 p. 604a16). πρυμνοῖς δὲ τοῖς παρὰ τὴν σάρκα. b (BCE 3 E 4) Τ < ἀνακηκίει : > χωρὶς τοῦ δ, ἀνακηκίει, καὶ διὰ τοῦ ι. ^[5]
- 13 705b1 Α im {πολλὸς δ' ἀνακηκίει ἰδρώς;} πολλὸς ἀνακηκίει χωρὶς τοῦ δέ αἰ πᾶσαι.
- 13 705b2 Τ < τῷ— > ἀμφὶς ἐέργει : ἀπ' ἀλλήλων αὐτοὺς ὁ ζυγὸς χωρίζει.
- 13 706 b (BCE 3 E 4) Τ ἰεμένω κατὰ ὦλκα· < τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρησ > : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἰεμένους· τὸ γὰρ ἰεμένω ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν σημαίνει.
- 13 707a καὶ ὅτι τέμει ἀντὶ τοῦ τέμνει. Α < κατὰ ὦλκα· τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης : > ὦλκα λέγει τὴν αὐλάκα.
- 13 707b1 τέλσον δὲ τὸ βάθος ἢ τὸ πέρας τῆς γῆς, ὅπερ τέμνει τὸ ἄροτρον. b (BCE 3 E 4) {τέλσον ἀρούρης;} τέμνει τὸ ἄροτρον τὸ βάθος ἢ τὸ πέρας τῆς γῆς.
- 13 707b2 Τ {τέμει δέ τε} τέλσον {ἀρούρης} : τέλσον ὡς "χέρσον" (Ξ 394 al.
- 13 707c). γέγονε δὲ κατὰ μεταβολὴν παρὰ τὸ τέλος, πλεονάσαντος τοῦ ς. Α < ἀλ λ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ > πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ < / λαοὶ > ἔπον θ' < ἔταροι—ἴκοιτο > : τὸ τληπαθὲς Αἴαντος δείκνυσιν, εἶγε πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ διαδέχονται αὐτοῦ τὸ σάκος b (BCE 3 E 4) Τ ἀποκάμνοντος, δεδιότες, μὴ πως αὐτοῦ ἀγανακτήσαντος ἀπόλοιτο. ^[5]

- 13 709–11 b (BCE 3 E 4) < ἐξεδέχοντο : > διεδέχοντο.
- 13 710 T il οὐ δ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ <— / οἱ δ' ὀπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον > : λεληθότως δεδήλωκε τὴν αἰτίαν τῆς συμποίας τῶν Αἰάντων· ἐν ὀλίγῳ γὰρ χωρίῳ γιγνομένης τῆς μάχης ἀχρεῖοι ἦσαν οἱ Λοκροὶ ψιλοὶ ὄντες.
- 13 712–21 καὶ ἔδει αὐτοῖς προβλήματός τινος ὑποδύντες οὖν ὑπὸ τοὺς ὀπλίτας Σαλαμίνιους ὀπιθεν βάλλουσιν. b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ {μεγαλήτορι}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἄλλ' οὐκ Ἰλιάδῃ".^[5]
- 13 712 ὁ δὲ Ὀμηρος σὺν τῷ ο λέγει Ὀϊλιάδης. A < σφι : > οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ν , σφ ι .
- 13 713a Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ ν . A im μίμνε φίλον κῆρ : γράφεται "ἔργ' ἐμεμήλει".
- 13 713b πῶς οὖν ἐν τῇ Ἐπιπώλῃ (sc. Δ 274) φησὶ "νέφος εἶπετο πεζῶν"; ἢ ὡς ταραχῆς γεγонуίας καὶ ἄλλοι συνεμίχθησαν αὐτοῖς. T < ἰώτω : > ἔδει ἰώτοις.
- 13 716 T il < ἔπειτα : > ἀντὶ τοῦ δή.
- 13 717 T il < οἱ μὲν : > οἱ Σαλαμίνιοι δηλονότι.
- 13 719 b (BCE 3) T il < λευγαλέως : > ὀλεθρίως.
- 13 723 T il < Ἰλιον ἠνεμόεσσαν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλιον.
- 13 724 A im < Ἔκτορα εἶπε παραστάς : > ὅτι ἐλλείπει ἡ πρὸς.
- 13 725a1 πρὸς Ἔκτορα . A int λείπει ἡ πρὸς.
- 13 725a2 b (BCE 3) T il Ἔκτορ , ἀμήχανός ἐσσι < παραρρητοῖσι πιθέσθαι > : ἐν καιρῷ ἀναμνησκει τὸν Ἔκτορα τῆς ἰδίας συμβουλῆς· ἔλεγε γὰρ "μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν" (M 216).
- 13 726 ἀλλ' οὐκ ἄντικρυς αὐτὸς ἐκφέρει ὅτι παρακούσας τῆς συμβουλῆς ἐκάκωσας τὴν στρατιάν· ἀπήχθετο γὰρ τῷ βασιλεῖ καὶ ἴφιλονεικώτερον ἢ αὐτὸν ἐποίει καὶ ἄλλως θρασὺν ὄντα. εἰς πολλὰ οὖν τρέπει τὸν λόγον τῇ γνωμολογίᾳ χρώμενος. b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἀμήχανος ἀνίκητος ἢ ἀπαραμύθητος, τοῖς βουλομένοις σε πείθειν ἀμηχανίαν παρέχων. τὸ δὲ παραρρητοῖσι παρηγορικοῖς λόγοις, παραμυθήμασιν, ὑποθήκαις, οἱ δὲ συμβούλοις. b (BE 3 E 4) T < οὐνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς—ἄλλων : > τοῦτο ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον.^[10]
- 13 727–8 λέγει δὲ ἐν ὑποκρίσει ἐρωτῶν. A int οὐνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς < πολεμῆϊα ἔργα > : ἐν ἐρωτήσει ὁ λόγος.
- 13 727a πραγματικῶς δὲ ἐν ἐνὶ στίχῳ θεοφίλειαν καὶ ἀνδρίαν αὐτῷ μαρτυρῶν ἔτοιμον ποιεῖ πρὸς πειθῷ. b (BCE 3 E 4) T οὐνεκά τοι περὶ δῶκε : τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς.
- 13 727b τὸ δὲ δῶκε προπερισπαστέον. A τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιττῶς ἀλλων : καὶ τοῦτο τεχνικῶς οὐ γὰρ ἀνδρεῖον μὲν αὐτὸν ἔφη ἀνόητον δέ, λεληθότως δὲ τὴν ἀνδρίαν εἰς φόγον αὐτῷ τρέπει, αἰτίαν αὐτῷ φάσκων τοῦ ἀπειθεῖν τοῖς ὀρθῶς συμβουλευούσιν.
- 13 728 b (BCE 3 E 4) T αὐτὸς ἐλέσθαι < / .
- 13 729–30 .. ἔδωκε θεός > : πάντα εἰς θεὸν ἀναφέρει ὁ ποιητής, b (BCE 3 E 4) T οἷον ἐστὶ καὶ τὸ "ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο" (Γ 66)· ἀδύνατον, φησὶν, ἐστίν, ἃ σὺ θέλεις, ἔχειν σε. T ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεός < πολεμῆϊα ἔργα > : ὅτι θεόσδοτοι αἱ ἀρεταί.
- 13 730 b (BCE 3 E 4) T Ζηνόδοτος δὲ ὁ Μαλλώτης (fr. 4, p. 150 Pusch) προστίθησιν "ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοδήν" (= N 731). T ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι <—ἐπαυρίσκον τ' ἄνθρωποι > : πιθανῶς ἐν πρώτοις τὸ αὐτοῦ, δεύτερον δὲ τὸ ἴδιον ἔταξε πλεονέκτημα.
- 13 732–3 b (BCE 3 E 4) T < νόον τίθει : > οὕτως Ἀριστοφάνης.
- 13 732 T il τοῦ δέ τε πολλοὶ < ἐπαυρίσκον τ' ἄνθρωποι > : τοῦ νοῦ.

- 13 733a ἐπαυρίσκονται δὲ ἀπολαύουσιν· "ἐσθλὸς γὰρ κάκεϊνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται" (Hsd. opp. 295). b (BCE 3 E 4) T < πολλοί : > Ἀριστοφάνης "πολλόν".
- 13 733b A im < καί τε > πολεῖς < ἐσάωσε > : πολλούς.
- 13 734a ἀλλ' ἤδη προεῖπε "τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' < ἄνθρωποι > " (N 733). ἐὰν δὲ τὰς πόλεις ἀκούσωμεν, μείζων ἔσται ὁ ἔπαινος ὅτι ἐνὸς ἀνδρὸς εὐβουλία καὶ πόλεις ὅλας σῶζει. ἀμείνων οὖν τῆς ἀνδρίας ἢ φρόνησις, ὅσῳ καὶ πολυωφελεστέρα. b (BCE 3 E 4) T καί τε πολεῖς ἐσάωσε , < μάλιστα δὲ καὶ τὸς ἀνέγνω > : περισπαστέον τὸ πολεῖς ὡς ταχεῖς, ὁμοίως τῷ "πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηοῦσ" (O 66). ^[5]
- 13 734b τοῦτο δὲ φημι, ἐπεὶ τινες βούλονται ἔνεκα ἐμφάσεως μείζονος βαρυτόνως ἀναγινώσκειν, οἷς μάχεται καὶ ἡ ὀρθογραφία ἢ κατ' Ἴωνας. ἡ διπλὴ δέ, ὅτι κατὰ συναλιφὴν ἐκκληπτέον, ἵνα διαιρηται, μάλιστα δὲ κε αὐτός. A μάλιστα δὲ καὶ τὸς < ἀνέγνω > : πλεονάζει ὁ κέ ν . ^[5]
- 13 734c b (BCE 3) T λέγει δὲ ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων διέγνω τὴν ἐκ τοῦ πράγματος ὠφέλειαν ἢ τὴν σωτηρίαν. b (BCE 3 E 4) T < αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω—ἄριστα : > δεόντως ἐπάγει νῦν τὴν ἰδίαν γνώμην, προπαρασκευάσας πρὸς πειθῶ τὸν στρατηγόν.
- 13 735 b (BCE 3 E 4) T πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος < πολέμοιο > δέδηκε : εἴωθεν ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι οὐκ αἰτιολογικῶς.
- 13 736a1 στέφανος δὲ ὁ κύκλος, ἀπὸ τῆς στεφάνης τῶν γυναικῶν· οὐδένα γὰρ οἶδε στεφανούμενον ὁ ποιητής. ἡ δὲ περὶ πρὸς τὸ δέδηκε ν , ἵν' ἡ περιλάμπει, οἷον περιείληψαι ὑπὸ τῶν πολεμίων. T εἴωθεν ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι οὐκ αἰτιολογικῶς. ^[5]
- 13 736a2 στέφανος δὲ ὁ κύκλος, ἀπὸ τῆς στεφάνης τῶν γυναικῶν. ἡ δὲ περὶ πρὸς τὸ δέδηκε ν . λέγει δὲ τὸ ὅλον ὅτι ὁ πόλεμος εἰς σὲ περισσῶς ἀνάκειται, ἢ ὅτι ὁ τοῦ πολέμου κύκλος παρὰ τῶν πολεμίων ἤδη σε περιείληφεν. b (BE 3 E 4) πάντη γὰρ < σε > περὶ στέφανος < πολέμοιο δέδηκε > : ὅτι στέφανον ἡρωϊκὸν πρόσωπον ὠνόμακεν < *** > διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν· οὔτε γὰρ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες οὔθ' οἱ Φαίακες οὔθ' οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο. ^[5]
- 13 736b ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερές εἴρηται. A Τρῶες δὲ μεγάθυμοι < —κεδασθέντες κατὰ νῆας > : τοῦτ' ἂν εἴη ἀγαθοῦ συμβούλου τὸ μὴ μόνον τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ τὸν στρατηγὸν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ πᾶν κατασκέψασθαι, ὃ ποιεῖ ὁ Πολυδάμας. ^[5]
- 13 737-9 b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν : ἀφ' οὗ κατέβησαν τὸ τεῖχος.
- 13 737 T < κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους : > ὅτι ἀρίστους τοὺς ἀριστεάς· πρὸς τὸ "οὐνεκ' ἄριστος ἔην" (B 580).
- 13 740a A im < κάλει ἐνθάδε > πάντας ἀρίστους : ἀντὶ τοῦ ἀριστεῖς.
- 13 740b πιθανῶς δὲ χρῆται τῇ συμβουλῇ, ἵνα μάθῃ ὁ Ἑκτωρ τοὺς ἀνηρημένους καὶ ἀναχωρήσῃ. b (BCE 3 E 4) T ἔνθεν δ' ἂν < μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμέθα βουλήν > : ἐκ τοῦ καλέσαι τοὺς ἀρίστους βουλευσόμεθα τὸ συμφέρον.
- 13 741 b (BCE 3 E 4) T ἢ κεν ἐν < ἰ > νήεσσι < πολυκλήϊσι > πέσωμεν : καθόλου τῆς ἐτέρας γνώμης ἐστὶν ὁ Πολυδάμας, ἀλλ' οὐκ αὐτὴν ἐκφέρει· ἡπίστατο γὰρ οὐ δεζόμενον τὴν γνώμην τὸν Ἑκτορα.
- 13 742 ἄμφω οὖν τέθεικεν, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἢ τὸ ἐλέσθαι· ὅτι γὰρ ὡς παράδοξον αὐτὸ πρῶτον τέθεικε, δῆλον ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς "αἶ κ' ἐθέλησι θεός" (N 743), ὡς δύσκολον καὶ ἐπὶ θεῷ μόνῳ κείμενον τὸ ἐλεῖν τὰς ναῦς. b (BCE 3 E 4) T < παρ νηῶν > ἔλθωμεν ἀπήμονες : καὶ ἐντεῦθεν δῆλός ἐστιν ἀναζεῦξαι βουλόμενος, ὅτι προσδοκᾷ τι δεινὸν ἐκ τῆς ἐπὶ ναυσὶ μάχης· ἄπιστον γὰρ ἡγεῖται τὸ ἀπήμονας ἀναχωρήσαι. ^[5]
- 13 744

Τ δειδω , μὴ τὸ χθιζὸν <ἀποστήσωνται Ἀχαιοί / χρεῖος> : ὅτι μεταφορικῶς χθιζὸν χρεῖος τῷ ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι, τουτέστι μὴ, ὃ ἡμεῖς ἐλάβομεν χθὲς νικῶντες, σήμερον εἰσπράξωσιν.

13 745–6a A < δειδω , μὴ τὸ χθιζὸν> ἀποστήσωνται <Ἀχαιοί /> χρεῖος : τουτέστιν ἴσως ἀπολάβωσιν, ὡς ἐν ζυγῷ τὸ ἴσον στήσαντες καὶ ἀπομετρούμενοι ὄφλημα· χρεῖος γὰρ τὸ χρέος εἶπε καὶ ὄφλημα, οὐχ ἀπλῶς <τὸ> πρᾶγμα.

13 745–6b φησὶν οὖν· δέδοικα, μὴ ὡς δανεισάμενοι χθὲς τὴν νίκην ἀποδῶμεν αὐτοῖς, αὐτῷ σταθμῷ στήσαντες τὸ χρέος. Τ ἄλλως· σταθμῷ ἀποδῶσι τὴν χθεσινήν ἡμῶν εὐημερίαν. ^[5]

13 745–6c b (BCE 3) Τ ἐν τῇ κόλῳ γὰρ μάχῃ εὐτύχησαν Τρῶες. b (BCE 3 E 4) Τ στήσαι δὲ τὸ ζυγοστατήσαι καὶ ἐξιῶσαι τῷ αὐτῷ μέτρῳ. Τ θεραπεύει δὲ τὸν Ἑκτορα λεληθόσιν ἐπαίνοις, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν χθὲς αὐτῷ κατωρθωμένων. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· μὴ πως τὴν χθεσινήν ἤτταν ἀποδώσουσιν ἡμῖν οἱ Ἕλληνες, ὥσπερ σταθμῷ δεδανεικότες· μηδέπω γὰρ νομισμάτων ὑπαρχόντων σταθμῷ ἐδάνειζον οἱ ἀρχαῖοι χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ τὰ παραπλήσια. Α < ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὁῖω :> πλεονεκτούμενοι γὰρ ἰκετεύ <σ> οὐσιν αὐτόν. ^[5]

13 747 Τ il ἄδε δ' Ἑκτορι <μῦθος ἀπήμων> : διδάσκει πείθεσθαι τοῖς καιροῖς τοιοῦτος γὰρ ἦν καὶ Ἀγαμέμνων, ἐπιπλήσων Ὀδυσσεῖ καὶ Διομήδει ἐν τῇ τέπιπολήσει† (sc.

13 748 Δ 339–48 et 370–400) καὶ ὕστερον ἀνεχόμενος αὐτῶν ὀνειδιζόντων (sc. Δ 350–5 et I 32–49). b (BCE 3 E 4) Τ < ἐρύκακε :> μὴ ἔα χωρίζεσθαι, b (BCE 3 E 4) Τ il ἀλλ' εἰς ταῦτ' οὐκ ἐλπίσιν. ^[5]

13 751 b (BCE 3 E 4) < κεῖσε :> εἰς τὸ καταπονούμενον μέρος.

13 752 Α int {ἦρα καὶ ὠρμήθη} ὄρεϊ νιφόνεντι : ὅτι νιφόνεντα τὰ ὄρη.

13 754a καὶ Ὀλυμπος τοιγαροῦν ὄρος· νιφόμενος γὰρ λέγεται (sc. Σ 616). Α ὄρεϊ νιφόνεντι : καὶ Ὀλυμπος ἄρα ὄρος· φησὶ γὰρ "κατ' Οὐλύμπου νιφόνεντος" (Σ 616).

13 754b πρὸς δὲ μέγεθος ἢ εἰκῶν, ἐπεὶ ἀκίνητόν ἐστι τὸ ὄρος. b (BCE 3 E 4) Τ ἅμα δὲ καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ φοβερόν ὄρει παρεικάζει χιόνι κεκαλυμμένῳ· τὸ γὰρ ἄνιφον πάντως καὶ ἡμερον. Τ ἀγαπήνορα : τὸν δι' ἀνδρίαν ἀγαπώμενον. ^[5]

13 756 b (BE 3 E 4) Τ ἡ μάλλον, ἐπεὶ βουλευτὴς ἦν, εἰκότως εἶη ἂν ἀγαπήνωρ οἷον ὁ τοὺς στρατιώτας ποιῶν διὰ λόγων συμβουλευτικῶν ἀγαπᾶν τὴν ἀνδρίαν καὶ μὴ προδιδόναι αὐτὴν δειλίᾳ, ὁ παρασκευάζων καὶ τοὺς ἀνάνδρους ἀνδρείους γίνεσθαι. Τ {καὶ ἄσιον} Ὑρτάκου {υἱόν}· Ὑρτάκου ὡς θυλάκου· τὰ γὰρ εἰς κοῦς λήγοντα τρισύλλαβα, τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον καταλήγουσαν ἔχοντα, προπαροξύνεται, Λάμψακος, Ῥύνδακος· "Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον" (cf. ^[5]

13 759 Bacch. fr. 50 Sn.). οὕτως οὖν καὶ Ὑρτάκος. Α τοὺς δ' εὖ ρ' οὐκέτι πάμπαν <ἀπήμονας οὐ δ' ἀνολέθρους> : ὅτι συλληπτικῶς ἐπὶ τῶν τετρωμένων καὶ τῶν ἀπολωλότων οὐ πάμπαν μὲν γὰρ ἀπήμονες οἱ τραυματῖαι, οὐκ ἀνολέθροι δὲ οἱ τετελευτηκότες. ^[5]

13 761a Α οὐ <κέτι> πάμπαν ἀπήμονας <οὐ δ' ἀνολέθρους> : ταχίστη συλλήψει ἐδήλωσεν ὢν μὲν τρῶσιν, ὢν δὲ τέλεον ἀναίρεσιν· Ἐλενος γὰρ καὶ Δηΐφορος οὐκ ἀπήμονες (cf.

13 761b N 593–600. 528–9), Ὀθρυονεὺς δὲ καὶ Ἀσιος οὐκ ἀνώλεθροι (cf. N 370–3. 387–93). b (BCE 3 E 4) Τ < χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες :> πρὸς τὸ δεύτερον ἀπήντηκε, πρὸς τὸ "οὐδ' ἀνολέθρους" (N 761). ^[5]

13 763 b (BCE 3 E 4) Τ il < βεβλημένοι οὐτάμενοί τε :> ὅτι πάλιν συλληπτικῶς οἱ μὲν γὰρ ἐβέβληντο, οἱ δὲ οὐτάμενοι ἦσαν.

13 764a1 Α int βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : συλληπτικῶς ἐβέβλητο γὰρ Ἐλενος, οὐταστο δὲ Δηΐφορος.

13 764a2

- b (BCE 3 E 4) T βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : ἀντὶ τοῦ οἱ μὲν ἀπὸ μήκους —ἢ τινι τοιούτῳ. A
 < μάχης ἐ π ' ἀριστερά : > ὅτι τοῦ ναυστάθμου τὰ ἀριστερὰ λέγει.
- 13 765a A im < μάχης ἐ π ' ἀριστερά : > ἀριστερὰ τοῦ Ἑκτορος, δεξιὰ τοῦ τεύχους.
- 13 765b b (BCE 3 E 4) T il Ἀλέξανδρον , Ἑλένης πόσιν : ἐσπούδαζε γὰρ αὐτῆς ἀνὴρ εἶναι.
- 13 766a1 ἅπαξ {εἰ} δέ, ὅτε βεβίασται ὑπὸ θεοῦ, φησὶν "ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις" (Γ 447). οἱ δὲ τὸν τέως ὄντα·
 διὸ Μενέλαον οὐδέποτε πόσιν αὐτῆς εἶπεν. T ἐσπούδαζε γὰρ ἀνὴρ αὐτῆς εἶναι, εἰ καὶ μοιχὸς ἦν.
- 13 766a2 ἢ τὸν τέως ἔχοντα αὐτὴν πόσιν λέγει· διὸ Μενέλαον οὐδέποτε πόσιν αὐτῆς καλεῖ. b (BCE 3 E 4)
 προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν · < / "Δύσπαρι— ὄλεθρος " > : ὡς αἴτιον τῆς μάχης, καὶ ἐπεὶ δι'
 αὐτὸν ὁ τῶν ἀρίστων κίνδυνος, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἐταίρους (sc.
- 13 768-73 N 767). T ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος· αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῆς ἐκείνων ἀπωλείας γεγρονῶς, ὡς
 ἀναγκάσας διαβῆναι τὸ τεῖχος, ἄλλω τὴν αἰτίαν ἀναφέρει· ὅπερ ἴδιον τῶν δυσκολαινόντων καὶ
 τὰ ἴδια ἀμαρτήματα μετατιθέντων· ὅπερ καὶ ἐξελέγχει ὁ Πάρις ἐν τῇ ἀποκρίσει· "Ἑκτορ, ἐπεὶ
 τοι θυμὸς ἀνάιτιον αἰτιάσθαι" (N 775). b (BCE 3 E 4) T εἶδος ἄριστε , < γυναιμανέσ > : ἐπειδὴ
 τὸ γυναιμανές συνάπτει, μέμφεται τὸ κάλλος, ὡσεὶ ἔλεγεν 'ἐπὶ μοιχείᾳ καλλωπιζόμενε', ἐπεὶ
 τοι ἀλλαχοῦ "οὐχ ὁράας, οἷος κἀγὼ < καλὸς τε μέγας τε > "; (Φ 108). ^[5]
- 13 769a1 T τὸ εἶδος ἄριστε τῷ γυναιμανέσ συνάπτει, ἴν' ἢ ὁ λόγος οὕτως 'ἐπὶ μοιχείᾳ καλλωπιζόμενε'
 μέμφεται γὰρ τὸ κάλλος αὐτοῦ οὐχ ὡς κακόν, ἀλλ' ὡς αἴτιον κακοῦ.
- 13 769a2 b (BCE 3 E 4) ποῦ τοι : ἠθικῶς ὁ τοῖ ἐνταῦθα οὐ γὰρ παρέλκει, ἀλλ' ἔχει χώραν κυριωτάτην,
 ἐπεὶ καὶ τὸ ὅλον δι' Ἀλέξανδρον πράττεται.
- 13 770 A b (BCE 3 E 4) T νῦν ὤλετο < —ὄλεθρος > : εἰκονικῶς προβάλλεται τὴν φωνὴν καὶ τὸ
 βλέμμα τοῦ σχετλιαζόντος.
- 13 772-3 b (BCE 3 E 4) T κα τ ' ἄκρης : ἕως τῆς ἀκροπόλεως.
- 13 772a1 τινὲς δὲ "κρῆσ" μονοσυλλάβως, ἐπεὶ καὶ "κρῆθεν" (cf. Π 548. λ 588) φησὶν. AT κα τ ' ἄκρης δὲ
 διόλου, ἕως τῆς ἀκροπόλεως.
- 13 772a2 b (BE 3 E 4) < κα τ ' ἄκρης : > κατὰ κράτος.
- 13 772b A im < Ἴλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος : > ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἴλιος, καὶ τὸ τοῖ
 παρέλκει· οὐ γὰρ αὐτῷ μόνῳ ἦν ὄλεθρος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις.
- 13 773a A int < νῦν τοι > σῶς αἰπὺς ὄλεθρος : σφζόμενος· τούτου γὰρ ὀλέθρου σφζομένου ὄλεθρος
 γράφειτ' τοῖς ἐντυγχάνουσιν.
- 13 773b οἱ δὲ ἰσχυρός. οἱ δὲ πλήρης. οἱ δὲ σωστέος, ἴν' ἢ νῦν σοι σωστέον τὸν ὄλεθρον, ὃ ἐστὶ, νῦν
 ὀφείλεις σκοπῆσαι, πῶς σωθήσῃ. b (BCE 3 E 4) T < νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος : > νῦν σοι
 τζώσεταιτ' αἰπὺς ὄλεθρος.
- 13 773c A im αἰτιάσθαι : λείπει θέλει.
- 13 775 οἱ δὲ τὸ αἰτιάσθαι ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται. T ἐρωῆσαι : ὑποχωρῆσαι, τὴν ἐπὶ τὰ ὀπίσω ὁρμὴν ποιῆσαι·
 οὐ γὰρ νῦν.
- 13 776 b (BCE 3 E 4) T < μέλλω : > ὅτι τὸ μέλλω ἀντὶ τοῦ ἔοικα.
- 13 777 A int ἐξ οὗ γὰρ < παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγείρας ἐταίρων > : ἐξ ὅτου παρώρμησας τοὺς ἐταίρους
 ἐπὶ ταῖς ναυσίν.
- 13 778 ἡρέμα δὲ ἐλέγχει ὅτι ἐκεῖνος αἴτιος ἀναγκάσας ἐνταῦθα ἐλθεῖν. σαφῶς δὲ οὐ δύναται ἐλέγχειν.
 b (BCE 3) T < ὀμιλέομεν : > κατὰ ἴλας συμβάλλομεν.
- 13 779 b (BCE 3 E 4) T il < ἔταροι δὲ κατέκταθεν , οὓς σὺ μεταλλάς : > περὶ ὧν ὕστερον ἠρωτήθη,
 < πρώτους > φησὶν.

- 13 780 T il οἷχεσθον μακρῆσι τετυμμένω <ἐγχείησιν> : ὅτι συλληπτικῶς τὸ τῷ ἐτέρῳ συμβεβηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων τέταχεν· οὐ γὰρ ἀμφοτέροι ἐτύπησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἑλενος ἐβλήθη, ὁ δὲ Δηϊφοβος ἐτύπη.
- 13 782a A τετυμμένω <ἐγχείησι> : σύλληψις· φησὶ γὰρ "δουρὶ βραχίονα τύψε" (N 529) καὶ περὶ τοῦ ἐτέρου "τὴν βάλεν, ἧ ῥ' ἔχε τόξον" (N 594).
- 13 782b b (BCE 3 E 4) T <δ' ἐμμεμαῶτες> : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 13 785 ἄλλοι δὲ " <δὲ> μεμαῶτες". A im <οὐδέ τί φημι> / ἀλκῆς δε <υ> ἴσασθαι, ὅση δύνάμις <γε πάρεστι> : ὅση μοι πάρεστι δύναιμις, παραυξήσω τὴν ἀλκὴν, b (BCE 3 E 4) T οὐκ ἐλαττώσω.
- 13 785-6 b (BCE 3 E 4) <ἀλκῆς> : ἀντὶ τοῦ ἀλεξήσεως καὶ βοηθείας.
- 13 786 A int πὰρ δύναιμι δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν : τὸ ἐξῆς οὐκ ἔστι πολεμίζειν, τὸ δὲ ἐσσύμενον διὰ μέσου.
- 13 787a οὕτως οὖν διορθωτέον διαστολῇ ἐκατέρωθεν. A <πὰρ δύναιμι δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν> : τῶν πάνυ χρησίμων ἡ γνώμη καὶ καθ' αὐτὴν ὑπάρχουσα.
- 13 787b b (BCE 3) T il {φάλην} Ὁρθαῖον {τε}: Ὁρθαῖον ὡς Ἀλκαῖον· ἐπεὶ, φησί, τὰ διὰ τοῦ αἰος τρισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, προπερισπᾶσθαι θέλει, χερσαῖος ὀρφναῖος ἐρσαῖος ἀρχαῖος, "Ἀρναῖος" (ς 5), Τρικκαῖος Ἑρμαῖος· ὅθεν τὸ "Ἑρμαῖον κάρα" παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. ^[5])
- 13 791a 815 N. 2 = 901 P. = 901 R.). τὸ δὲ "ὅθι δ' Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν" (π 471) ὡς εἰς ιδιότητα. καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου πρὸς ἀντιδιαστολὴν διάφορον τόνον ἀνεδέξατο, ὡς Ἀθηναῖος καὶ Ἀθήναιος, ἀγοραῖος καὶ ἀγόραιος. οὕτως οὖν καὶ Ὁρθαῖος προπερισπωμένως ἀναγνωστέον· οὐδεμία γὰρ ἀντιδιαστολὴ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος κεχώρηκεν. A Ὁρθαῖον : ὡς Ἀλκαῖον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αἰος εἰς σύμφωνον ἔχοντα τὴν ἀρχουσαν καταλήγουσαν προπερισπᾶσθαι θέλει. ^[10]
- 13 791b Ὁρθαῖον ἀπλοῦν, "Εὐμαῖος" (π 156 al.) σύνθετον. T ἀμοιβοί : ὅτι ἀμοιβοὶ οἱ διαδεξάμενοι τοὺς ἔμπροσθεν παραγενομένους ἐπικούρους ἦτοι οἱ ἐξ ἀμοιβῆς καὶ ἐναλλάξεως —γίνεται τῶν πεζῶν ἔφοδος.
- 13 793a A ἀμοιβοί : οἱ μὲν, πεζοί· οἱ δέ, ἀμειβόμενοι Πρίαμον ὑπὲρ ὧν ἐπεκούρησε Φρυζίν· οἱ δέ, διάδοχοι τῶν προκαμόντων, ἵνα ἧ ἔπαινος τῶν Ἑλλήνων διαδοχῇ μὴ κεχηρμένων· b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων γὰρ νοητέον.
- 13 793b παρατηρητέον δὲ ὅτι κατὰ μέρος τὰς ἐπεξεργασίας ποιεῖται· τὸ γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἐγίνοντο διαδοχαὶ τῶν στρατιωτῶν, ψυχρὸν ἦν, ἐπὶ δὲ τῆς χρείας χαρίεν. T οἱ δ' ἴσαν <ἀργαλέων> ἀνέμων <ἀτάλαντοι ἀέλλη> : κατ' ἀρχὰς μὲν ἀέλλη τὴν ἔφοδον αὐτῶν παρέβαλε διὰ τὸ σφοδρὸν τῆς ὁρμῆς, ὕστερον (sc. ^[5])
- 13 795a N 797—9) δὲ τὸ πλῆθος εἴκασε πελάγει· ὄχλου γὰρ κίνησις καὶ ὁρμὴ θαλάσσης παραπλήσιον. εἰς ἔμφασιν δὲ τῶν ἀνέμων τὸ ἀργαλέων πρόσκειται, ἵνα τοὺς σφοδροὺς ἐμφήνῃ. b (BCE 3 E 4) T <οἱ δ' ἴσαν> : οἱ περὶ Ἑκτορα. ^[5]
- 13 795b T il ὑπὸ βροντῆς <—μίσγεται> : μετὰ βροντῆς ἰοῦσα ἐπιφέρεται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πέδον, ἀνασκήπτει δὲ εἰς θάλασσαν, ὅ ἐστι σκηπτός.
- 13 796-7 b (BCE 3 E 4) T <θεσπεσίῳ δ' ὁμάδω> : οὕτως μετὰ τοῦ συνδέσμου, θεσπεσίῳ δ' ὁμάδω.
- 13 797a A im θεσπεσίῳ : θείῳ, b (BCE 3 E 4) T οἶονεὶ μετὰ θείου {καὶ} σκηπτοῦ φερομένῳ ἢ μετὰ ὀργῆς θεῶν κατιόντι.
- 13 797b

Τ δηλοῦν οὖν θέλει τὴν ἀπὸ θεοῦ καταβεβηκυῖαν ἄελλαν. b (BCE 3 E 4) Τ κύματα παφλάζοντα
〈πολυφλοίσβοιο θαλάσσης / κυρτὰ φαληριόωντα , πρὸ μέν τ ' ἄλ λ ' , αὐτὰρ ἐ π ' ἄλλα 〉 :
δεῖξαι θέλει καὶ φύσιν κυμάτων.

- 13 798-9 καί μοι δοκεῖ καὶ τὸν ἦχον μιμήσασθαι διὰ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν στοιχείων τραχύτητος,
παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο (798). εἴθ' ὅρα καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον κύματα παφλάζοντα (798),
κυρτὰ φαληριόωντα (799). καὶ ἔχει ἕκαστον τῶν ὀνομάτων τὴν ἰδίαν χάριν· τὰ μὲν γὰρ
παφλάζοντα (798) πρὸς τὸν ἦχον, τὰ δὲ κυρτὰ (799) πρὸς τὸν ὄγκον, τὰ δὲ φαληριόωντα (799)
πρὸς τὸ χρῶμα. προειπὼν δὲ "ἐν δέ τε πολλά / κύματα" (N 797—8) ἐπεξηγεῖται, πῶς πολλά,
πρὸ μέν τ ' ἄλ λ ' , αὐτὰρ ἐ π ' ἄλλα (799). εἰς δὲ τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιφορᾶς τῶν πολεμίων ἢ
εἰκῶν. b (BCE 3 E 4) Τ 〈 παφλάζοντα : 〉 ἐν τῷ ἀναξεῖν ἠχοῦντα, πρὸς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον.
[10]

- 13 798 b (BCE 3 E 4) Τ il κυρτὰ φαληριόωντα , 〈πρὸ μέν τ ' ἄλ λ ' , αὐτὰρ ἐ π ' ἄλλα 〉 : διασταλτέον
βραχὺ φαληριόωντα καὶ ἄλλ α , στικτέον δὲ αὐτὰρ ἐ π ' ἄλλ α .

- 13 799a Α φαληριόωντα : λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῶ, ὥς καὶ οὔτοι τῇ παντευχίᾳ.

- 13 799b b (BCE 3 E 4) Τ 〈 πρὸ μέν ἄλλοι ἀρηρότες , αὐτὰρ ἐ π ' ἄλλοι : 〉 πρὸ μέν πρόσω μέν, b (BCE 3
E 4) Τ il ἐπὶ ὀπίσω.

- 13 800 b (BCE 3 E 4) πρὸ ἔθεν {δ' ἔχεν ἀσπίδα}: ὁμοίως τῷ "ἀπὸ ἔθεν" (Z 62) ἀναγνωστέον κατ' ὀρθὴν
τάσιν.

- 13 803 προεῖρηται δὲ (sc. ad Γ 128) περὶ τῆς ἀντωνυμίας. Α πήληξ : παρὰ τὸ πάλλεσθαι ὠνόμασται.

- 13 805 οὔτος δὲ ἐστὶν ὁ κορυθαῖξ (cf. X 132). Τ 〈 ἐπειρᾶτο : 〉 ἐπεύραζεν.

- 13 806a Τ il προποδίζων : ἡρέμα ἕτερον ἐφ' ἐτέρῳ πόδα τιθεῖς.

- 13 806b b (BCE 3 E 4) Τ 〈 ὑπασπίδια 〉 προβιβῶντι : μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας βαίνοντι.

- 13 807 τῷ δὲ βαδίσματι καὶ τῇ προτροπῇ δείκνυσιν ἄνδρα βάρβαρον ἐνδεικνύμενον τὴν εὐτυχίαν. b
(BCE 3 E 4) Τ ἄλ λ ' οὐ σύγχει θυμὸν 〈ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν 〉 : ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει
"λίην γάρ σφι 〈ν〉 πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσεϊ πολλῶ" (= N 808 a).

- 13 808a τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν προκειμένων δηλοῦται. καὶ ὁ Ἀρίσταρχος περὶ τοῦ στίχου οὕτως λέγει ὅτι ἐν
τοῖς Ζηνοδοτείοις ἐφέρετο. Α ἄλ λ ' οὐ σύγχει θυμὸν 〈ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν 〉 : μετὰ τοῦτον
Ζηνόδοτος γράφει "λίην γάρ σφιν πᾶσι 〈ν ἐ〉 κέκριτο θάρσεϊ πολλῶ" (= N 808 a). [5]

- 13 808b Τ {μακρὰ} βιβάσθων : Τυραννίων (fr.

- 13 809a 32 P.) περισπᾶ, οὐχ ὑγιῶς· ὁ γὰρ χαρακτήρ βαρεῖαν τάσιν ἀπαιτεῖ, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ βιβάθω
γενομένου τοῦ ῥήματος, περιπλεονάσαντος τοῦ ς , ὥς φησι Φιλόξενος (fr. 543 Th.), εἴτε ἀπὸ
ὀνόματος τοῦ βιβαστός βιβάσθων ὡς αἴστος "αἴσθων" (Π 468)· γίνεται γάρ τινα ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς
κατὰ μεταβολὴν τοῦ τέλους εἰς θω βαρύτονα ῥήματα, ἐγερτὸς ἐγέρθω, ἐρεκτὸς ἐρέχθω, αἴστος
"αἴσθων". οὕτως καὶ παρὰ τὸ βιβαστός βιβάσθων ν . παραιτητέον δὲ καὶ τοὺς ὀξύνοντας ὡς
δεύτερον ἀόριστον. Α βιβάσθων : βαρυντέον, εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβῶ ἐγένετο εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβαστός.
[5]

- 13 809b Ἀρίσταρχος δὲ φησιν· "ἐὰν ὀξύνηται, ἔσται μακρὰ διαβάσ". Τ σχεδὸν ἐλθέ : δαιμονίως τὸ ἐλθέ·
τὸν μὲν γὰρ κίνδυνον ἴδιον αὐτῷ καθίστησι διὰ τοῦ σχεδὸν ἐλθ έ , τὴν δὲ ἀρετὴν κοινὴν
ἀπάντων, "οὐ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν" (N 811).

- 13 810a b (BCE 3 E 4) Τ 〈 αὐτως : 〉 Ἀρίσταρχος αὐτω ς , ἄλλοι δὲ "οὕτως".

- 13 810b Α im 〈 οὐ τοί τι μάχῃς 〉 ἀδαήμονές εἰμεν : ἀμείνων γάρ ἐστίν· ἵνα τὴν μὲν ἀτυχίαν κοινοῖτο,
τὸ δὲ ἕτερον μή.

- 13 811 μετρίως δὲ οὐκ ἔμπειροί ἐσμεν' φησίν, ἀλλ' οὐκ ἀδαήμονες. τοῦτοις δὲ ἄντιτιθῆναι ἄξιον τὰ Ἑκτορος "αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας" (H 237). T < μᾶστιγι : > τῇ πληγῇ, μεταφορικῶς.
- 13 812 T il < ἦ θὴν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξιν / νῆας > ἄφαρ < δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν : ἄφαρ > ῥαδίως, παραχρῆμα.
- 13 813-4 τινὲς δὲ ἐέλπεται ἄφαρ ἐξαλαπάξιν, εἰσὶ δὲ χεῖρες καὶ ἡμῖν ὥστε ἀμύνειν'. b (BCE 3 E 4) T ἢ 'εἰσὶ καὶ ἡμῖν χεῖρες ὥστε ἄφαρ ἀμύνειν'. b (BE 3 E 4) T < σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων / > ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ < καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι > : οὐ προμαντεύεται, ἀλλὰ στοχάζεται ἀκούσας Ἀχιλλέως "ἀμφὶ δέ τοι τῇ μῇ κλισίῃ / Ἑκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἶω" (I 654—5). ^[5]
- 13 817-8 b (BCE 3 E 4) T ὅθεν καὶ τὸ περισσὸν ὑποφαίνει. b (BCE 3 E 4) < θάσσονας ἱρήκων— ἵππους : > πολλὴ ὑπερβολὴ τοῦ δέους. ^[5]
- 13 819 T il < κονίοντες πεδίοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου.
- 13 820 A im < ἐπί : > ὀπίσω.
- 13 822 T il ἀμαρτοεπές : τῶν βελτίστων λόγων ἀμαρτάνων, b (BCE 3 E 4) T ὡς "μοιρηγενέσ" (Γ 182).
- 13 824a T ἐπιλέλῃσται δὲ τοῦ "ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε / καὶ πινυτήν" (H 288—9): b (BCE 3 E 4) T τοιοῦτον γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὅταν μὲν κινδύνῳ συσχεθῇ, ταπεινοῦται, ὅταν δ' ὑπεκρυῇ, ἀφηνιάζει. T {αἶαν ἀμαρτοεπεσ} βουγάϊε : Ζηνόδοτος "βουγήϊε" διὰ τοῦ η. ^[5]
- 13 824b1 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, τάχα ἐπεὶ γαίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ποιητὴς λέγει. A Ζηνόδοτος δὲ "βουγήϊε" γράφει, Ἀρίσταρχος βουγάϊε.
- 13 824b2 T βουγάϊε : τὴν γῆν ἐργαζόμενε βοῦ, διὰ τὸ δυσκίνητον καὶ μὴ δρομικόν, ὡς Ἀχιλλεύς, καὶ μέγα τοῦ σώματος.
- 13 824c ἦ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι γαίων, A b (BCE 3 E 4) T ὅ ἐστι γαυριῶν. A ἦ ἐπειδὴ εἶπε "χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν" (N 816) καὶ Ἴρος γὰρ ἔλεγεν "ὄν ἂν κακὰ μητισαίμην < / κόπτων ἀμφοτέρῃσι > " (ς 27—8). T οἱ δὲ "βουκάϊε", ὅ ἐστιν ἀγροῖκε· "βουκαῖός τ' ἄλεγχοι καὶ ὀροιτύπος" Νίκανδρος (ther. 5). A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ φασιν ὅτι Δουλιχίῳ καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθίοντας τὸ γάλα, μηδὲν δὲ ἰσχύοντας βουγαῖους καλοῦσιν. AT < αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε > Διὸς πάϊς <—Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων > : τέσσαρα εὔχεται καὶ παῖς Διὸς εἶναι καὶ δι' ὅλου ὡς θεὸς καὶ ἐξ Ἑρας καὶ ἴσος Ἀθηνᾶ καὶ Ἀπόλλωνι. ^[5]
- 13 825-7 b (BCE 3 E 4) T < τέκοι δέ με.
- 13 826 .. Ἥρη : > τεχθεὶς εἶην ὑπὸ Ἑρας. T il ὡς τίε τ' Ἀθηναίη < καὶ Ἀπόλλων > : ἔνθεν Ἀθηναῖον ὑπονοοῦσιν Ὀμηρον πατρῶον γὰρ τιμῶσιν Ἀπόλλωνα, < ἀλλ' οὐ > Δία.
- 13 827 ἦ ὅτι αὐτοὶ μόνοι πιστεύονται τὴν αἰγίδα, τιμᾶσθαι αὐτοὺς φησιν. T < πεφήσσαι : > ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω.
- 13 829 T il < μακρόν : > μέγα ἢ b (BCE 3 E 4) κατὰ βάθος ἐρχόμενον.
- 13 830a b (BCE 3 E 4) T il < χροά > λειριόεντα : ἀνθηρόν, σκιατραφηθέντα.
- 13 830b χροά δὲ καλεῖ τὴν ἔως ὀστέων σάρκωσιν. b (BCE 3 E 4) T < χροά λειριόεντα : > σημειῶσαι τὸν χροά.
- 13 830c A im < δάψει : > Ἀκαρνᾶνες ῥήξει.
- 13 831a T il κορέεις κύνας < ἡ δ' οἰωνοὺς > : ὄντως νεμεσητόν· ὁ γὰρ περὶ λύμης σώματος ἀπειλῶν αἰκισθήσεται περὶ σῶμα.
- 13 831b b (BCE 3 E 4) T < ἐπὶ νηυσίν : > ἐν ἄλλῳ "παρὰ νηυσίν".
- 13 832a1 A im τινὲς " < παρὰ > νηυσίν" γράφουσιν.

- 13 832a2 T il < Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν > ἐπίαχον : δηλονότι ἀνθιστάμενοι ὥστε ἐκ τῆς ἐκατέρων βοῆς μέγαν τινὰ ἦχον γενέσθαι.
- 13 835 b (BCE 3 E 4) T < ἐπιόντας : > οὐς ἐπήγετο ὁ Ἑκτωρ.
- 13 836 T il ἴκε τ' αἰθέρα < καὶ Διὸς αὐγὰς > : ἐν τάχει τὸ μέγεθος τῆς βοῆς ἐσήμανεν, εἰς ὅσον ἤρθη· τὸ γὰρ μέγιστον ἕξαλμα οὐρανός ἐστι καὶ γῆ.
- 13 837a b (BCE 3 E 4) T Διὸς αὐγὰς : τὸν οὐρανόν, b (BCE 3 E 4) T "δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἦκεν" (B 458).
- 13 837b οἱ δὲ Διὸς τοῦ ἡλίου, Πλατωνικῶς. οἱ δὲ τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρώων. οἱ δὲ αὐλὰς, ἐπεὶ φησι "Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή" (δ 74), "Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι" (O 192). T Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχ <εἰου> διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς. ^[5]
- 13 postscr A Pap.
- 14, pap8a t VIII a (ad Ξ 315—325) < ἔρος : >].
- 14, pap8a 315 .ως α ν .. < γυναικός : > ὅ(τι) ἄν(τι τοῦ) θνη[τῆς < θυμὸν—περιπροχυθεὶς ἐδάμασσαν : > [πο]θοῦντα ἐμφαίνει [τὸν Δία < Ἰξιονίης ἀλόχοιο : >].
- 14, pap8a 317 οἱ νεώτεροι Δίαν ὀνομαζοῦσι < χάρμα βροτοῖσιν : > [διὰ τὸ ποι]εῖν εὐθυμεῖσ[θαι Pap.
- 14, pap9 t IX (verba Quaestionibus Apollodori subscripta) [] Ἀπολλοδώρου [] Ἀθηναίου [[] γραμματικῶ [] Ζητήματ[α [] γραμματ. κ[α [] εἰς τὴν Ξ [[] τῆς Ἰλιάδου [] Σωσίου [[[Idiosyncratic Papyrological Character] Καθελὼν τὸ τεῖχος ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς Τρῶας εἰσαγαγὼν καὶ ἀναλώσας τὰς πολλὰς ἐνεργείας τῶν λόγων περὶ πτώματα, τὴν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχην ὑπερτίθεται διὰ Νέστορος καὶ τῆς τοῦ Διὸς κοιμήσεως· δείκνυσιν γὰρ ὡς ἄκων ἐλιμπάνετο Νέστωρ τῆς μάχης συνὼν Μαχάονι, διὰ τὸ αὐτὸν αἴτιον εἶναι τῆς τῶν πολλῶν σωτηρίας (sc. ^[5]
- 14 0 Z 20—4. 53—63). b (BCE 3 E 4) T Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ < πίνοντά περ ἔμπης > : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· ὁ γὰρ λόγος, Νέστορα δὲ καίπερ πίνοντα ὅμως οὐκ ἔλαθεν ἡ βοή· πρὸς ἄλλοις γὰρ ἢ τοῦ πίνοντος ψυχή.
- 14 1a ἀπρεπὲς δὲ τινες οἰηθέντες εἶναι καὶ οὐ κατὰ πρεσβύτην τὸ πίνειν, ἐπὶ τὸ ἰαχὴ στίξαντες τὰ ἐξῆς συνάπτουσι πίνοντα περ ἔμπης / "ἄλλ' Ἀσκληπιάδην" (Ξ 2). πρὸς δὲ τῷ μὴ εἶναι Ὀμηρικὸν τὸ ὑπερβατὸν καὶ τὸ περὶ τοῦ Μαχάονος ἄτοπον, περὶ οὗ καὶ τὴν ἀρχὴν ἐζητεῖτο, εἰ δεόντως τετρωμένος οἶνον προσεφέρετο. βελτίων οὖν ἢ συνήθης ἀνάγνωσις. A Νέστορα < δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ > : ἀπάγει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ὁμοειδοῦς, μὴ θέλων ἐπιμένειν τοῖς Ἑλληνικοῖς ἀτυχήμασιν. ^[5]
- 14 1b b (BCE 3 E 4) T ἔλαθεν : σημαίνει καὶ τὸ ἐκ προαιρέσεως μαθόντα παραπέμψασθαι, ὡς τὸ "καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης λαθόμην" (cf.
- 14 1c1 μ 226—7) AT καὶ "ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν" (I 537). T τὸ δὲ λανθάνειν δηλοῖ καὶ τὸ ἀκούειν μὲν, ἐθελοντὴν δὲ παραιτεῖσθαι τι.
- 14 1c2 b (BE 3 E 4) οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ : τὸ ιδίωμα τῆς βοῆς οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν ὡς πάλαι πολέμων εὖ εἰδότα.
- 14 1d b (BCE 3 E 4) T καὶ Μενέλαος οὖν φησι "τῷ ἰκέλῃ, ὡς εἴ ἐβίωατο" (Λ 467). T < οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ > πίνοντά περ ἔμπης : ἀκολάστως φασὶ πίνειν αὐτόν.
- 14 1e ἢ τάχα τὸν κυκεῶνά φησιν, ὃς εἶχε καὶ οἶνον. τινὲς δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἰαχὴ ἢ, b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ πίνοντα τὸν Ἀσκληπιάδην προσεῖπεν. τινὲς δὲ τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τῷ Μαχάονι, ὡς τὸ b (BE 3 E 4) T "ἔμπης εἰς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν" (Ξ 174), T "σὺ δὲ χαῖρε καὶ

ἔμπησ" (ε 205), ὁμοίως παρών τε καὶ ἀπών, τόν τε πέρ πλεονάζειν, ὡς ἐν τῷ b (BE 3 E 4) T "μηδέ μοι ἦτορ / ἐν στήθεσσι ὄρινε T φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον" (ρ 46—7). b (BE 3 E 4) T ἄλλως πίνοντά περ : οὐχ ὅτι παράδοξον τὸ πίνοντα κραυγῆς ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καὶ πίνων ὅμως παρεφύλαττε τὰ ἐπὶ τοῦ πολέμου γινόμενα. ^[5]

14 1f1 ἐπάγει γοῦν "μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή" (Ξ 4), δηλῶν ὅτι καὶ πρὸ τῆς βοῆς προσεῖχεν. δηλοῖ οὖν ὡς οὐδὲν ἢ χρεῖα τῶν ἡδέων κατὰ τὴν δίαιταν τοῖς σπουδαίοις ἐμποδῶν πρὸς ἐπίσκεψιν γίνεται. b (BCE 3 E 4) T {νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν;} σφόδρα—τῶν λογισμῶν. ^[5]

14 1f2 δηλοῖ δὲ ὡς οὐδὲ ἢ χρεῖα τῶν ἡδέων κατὰ τὴν δίαιταν τοῖς σπουδαίοις ἐμποδῶν πρὸς ἐπίσκεψιν γίνεται. ἐζήτηται δέ, πῶς ὁ Νέστωρ —ἥρξατο, ἀφ' ἧσπερ αὐτὸν καὶ κατέλιπε ποιοῦντα. A < Ἀσκληπιάδην .

14 2 ..> προσηύδα : τὸ ἐξῆς πρὸς Ἀσκληπιάδην. Ξάνθης δὲ καὶ Ἀσκληπιοῦ υἱὸς Μαχάων. b (BCE 3) T {διε} Μαχᾶον : ὡς Ἀνδραῖμον.

14 3a T < ἔσται : > γενήσεται.

14 3b T il {ὅπως} ἔσται : τὸ ἔσται διαφέρει τοῦ γενήσεται—γενήσεται παῖς. A < μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή> θαλερῶν <αἰζήων : θαλερῶν> ἀπὸ τῶν φυτῶν.

14 4a1 λείπει δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἐστίν. T ἀπὸ τῶν νέων ἔτι καὶ θαλλόντων φυτῶν παρείληπται ἢ μεταφορά.

14 4a2 λείπει δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἐστίν. b (BCE 3 E 4) πῖνε καθήμενος <αἶθοπα οἶνον> : ἀντὶ τοῦ πῖθι, ὡς "διεφαίνετο χῶρος / πιπτόντων" (K 199—200) ἀντὶ τοῦ πεσόντων.

14 5 A b (BCE 3 E 4) T ὡς δὲ ἐπιπολαίας οὔσης τῆς πληγῆς καὶ ἰατρὸς ὦν καταφρονεῖ τῆς διαίτης b (BCE 3 E 4) T καὶ πρὸς τὸ ποτὸν ἀδιαφορεῖ. b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ γράφουσι "μίμνε καθήμενος ἐν κλισίῃσιν". T < εἰς ὃ κε> θερμὰ λοετρά <— / θερμήνῃ καὶ λούσῃ> : προαναστήσας αὐτὸν ποτῷ καὶ κυκεῶνι λούει. ^[5]

14 6-7a1 οὐ τὰ θερμὰ δὲ θερμήνῃ (7), ἀλλὰ θερμήνῃ , ἃ ἔστι †θερμὰ λουτρά. T < εἰς ὃ κε— / θερμήνῃ καὶ λούσῃ : > διὰ {δε} τὸ ἀτονεῖν οὐκ εὐθέως ἔλουσεν αὐτόν.

14 6-7b1 T προανακτησάμενος αὐτὸν τῷ κυκεῶνι τότε λούει, ἀλλ' οὐκ εὐθέως, ἵνα μὴ ἀτονῶν γένηται ἀτονώτερος.

14 6-7a2/b2 οὐ τὰ θερμὰ δὲ θερμήνῃ , ἀλλὰ θερμήνῃ , ἃ ἔστι θερμαντικὰ μετὰ τὸ θερμανθῆναι. b (BCE 3 E 4) {θερμήνῃ καὶ} λούσῃ <ἄπο βρότον> : ὅτι οὐ πᾶν αἶμα βρότος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφονευμένου.

14 7a τὴν δὲ πρόθεσιν ἀναστρεπτέον· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἀπολούσῃ. A < λούσῃ> ἄπο βρότον : ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν.

14 7b1 βροτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ φονευτός, βρότος δὲ ὁ φόνος. T βρότος μὲν ὁ ἐξ αἵματος ρύπος, βρωτὸν δὲ τὸ ἐσθιόμενον, καὶ βροτὸς ὁ φθειρόμενος ἄνθρωπος.

14 7b2 ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ λούσῃ . b (BCE 3) τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν : ὅτι τὸ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως.

14 8a καὶ ὅτι περιωπὴ τόπος, ἐξ οὗ περιόψεταί τις πάντα. καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα νοητέον προεληλυθέναι ἐπὶ τινά τοιοῦτον τόπον, ἵνα ἴδῃ τὰ τῶν Τρώων πυρά (cf. K 11—2). A < εἴσομαι : > ὄψομαι ἢ γνῶσομαι.

14 8b b (BCE 3) T il εἰς περιωπὴν : ὅθεν ἔστι περιοπτεύειν, ἢ κρημνὸς (cf.

14 8c1

Μ 54) ἡ πρύμνα νεώς, ὡς Ἀχιλλεύς (cf. Λ 600—1). καὶ ὤετο μὲν μόνως ἄφ' ὕψους ἰδεῖν, ἐξελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς εἶδεν αὐτοὺς πλησίον ἤδη γεγονότας. ὅπτω ὀπή, ὡς τὸ κλέπτω κλοπή. Τ περιωπὴ δὲ πᾶν, ὅθεν ἔστι περιοπτεύειν.

14 8c2 λέγει δὲ ἡ κρημνὸν τινα ἡ πρύμναν νεώς. b (BCE 3) τετυγμένον : εὔτυκτον, ὡς "ποιητὰς <.

14 9 ..> πύλας" (Μ 470), "ὀρυκτὴν τάφρον" (cf. Θ 179), " <ἄρμασι> κολλητοῖσιν" (Ψ 286)· λείπει γὰρ ἐν ὅλοις τὸ εὔ. Τ σάκος <εἶλε—> Θρασυμήδεος <—ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο > : δίδαγμα, ὅπως δεῖ περὶ κτημάτων παῖδας πατράσι διακεῖσθαι.

14 9-11a1 ἴσως δὲ ὑποχωρῶν τῆς μάχης καὶ πρῶτος νοήσας τὸ Ποσειδῶνος τὴν κρείττω ἀσπίδα ἀφῆκε τῷ υἱῷ, ἵνα ἀπιὼν μὴ φυγῆς δόξαν ἀπενέγκηται, ὡς καὶ Ἑκτωρ τὸ ἄρμα λιπὼν ἄπεισιν εἰς τὴν πόλιν (cf. Ζ 103. 116—8). Τ διδάσκει, ὅπως δεῖ περὶ κτημάτων πατέρας πρὸς παῖδας καὶ παῖδας διακεῖσθαι πρὸς πατέρας, μηδὲν ἡγουμένους οἰκεῖον. [5]

14 9-11a2 τάχα γοῦν ὑποχωρῶν τῆς μάχης ὁ Νέστωρ τὴν κρείττονα ἀσπίδα τῷ υἱῷ κατέλιπεν. b (BCE 3 E 4) ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἐοῖο : πιθανῶς ὁ νέος—κανόνας τε καὶ αὐτήν.

14 11 Α ἄλκιμον : κατὰ ἀναφορὰν τὴν ἐπὶ τὸν φοροῦντα.

14 12 ἀκαχμένον δὲ b (BCE 3) Τ ἀκὴν ἔχον, ἡκονημένον, μὴ εἶκον, σκληρόν, ἀντίτυπον. b (BCE 3 E 4) Τ στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης , <τάχα δ' εἶσιν ἐργον ἀεικέσ> : ὅτι οὐ κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐκτὸς τῆς κλισίας ἔσται, ἀλλ' ἐπὶ τὴν περιωπὴν προῆλθεν.

14 13a Α τάχα δ' εἶσιν ἐργον ἀεικέσ> : δαιμονίως τὴν ἔπειξιν τοῦ πρεσβύτου παρέστησεν· οὐ γὰρ προσωτέρω προελθὼν περισκοπεῖ, ἀλλ' ἅμα τῷ τῆς σκηνῆς ἐκτὸς γενέσθαι· b (BCE 3 E 4) Τ ἦσαν γὰρ ἔγγιστα.

14 13b b (BCE 3 E 4) τάχα : ταχέως.

14 13c b (BCE 3 E 4) Τ il < τοὺς μὲν ὀρινομένους,> τοὺς δὲ κλονέοντας <ὀπισθε , / Τρῶας ὑπερθύμους> : τῇ ἐπιφορᾷ διέστειλε τὴν ἀμφιβολίαν, ὡς "ἡ δ' ἐτέρη θέρεϊ προρέει" (Χ 151)· ἐδήλωσε γὰρ ὡς ἡ πρώτη (cf.

14 14-5 Χ 149) χειμῶνος ρεῖ. b (BCE 3) Τ ἐρέριπτο δὲ τεῖχος <Ἀχαιῶν> : ἀντὶ τοῦ ἀνερήριπτο.

14 15a1 αὔξει δὲ τὴν συμφορὰν ὡς φιλέλλην· ἡ ἔπαλξις γὰρ ἦν πεσοῦσα. Τ ὡς φιλέλλην αὔξει τὴν συμφορὰν, ἐπεὶ οὐ πᾶν, ἀλλὰ μόνη πέπτωκεν ἡ ἔπαλξις.

14 15a2 b (BCE 3 E 4) ἐρέριπτο : ἔστι ῥῆμα ἐρίπτω—τὸ καταβάλλω· "ρεῖ" ὄχθας <καπέτοιο> βαθείας ποσσὶν ἐρίπτων" (Ο 356) ἀντὶ τοῦ καταρίπτων καὶ καταβάλλων· οὗ γίνεται παθητικὸν—συστολὴν ἐρέριπτο . Α ὡς δ' ὅτε πορφύρη <πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ> : ὅτι πορφύρη μελανίζει. [5]

14 16a εἴωθεν δέ, ὅταν ἀρχὴν λαμβάνῃ κινήματος ἡ θάλασσα, μελανίζει· διὸ μεταφέρει ἐπὶ τοὺς κατὰ ψυχὴν μεριμνῶντας καὶ ταρασσομένους. καὶ ὅτι κωφῷ λέγει τῷ ἀφώνῳ καὶ μηδέπω καχλάζοντι καὶ ἀποτελοῦντι ἡχώ· μηδέπω γὰρ ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος τὸ κύμα ἡρεμεῖ. Α <πορφύρη :> ἐν τῇ Ζηνοδότου "πορφύρει" διὰ τῆς ει . [5]

14 16b1 Α im Ζηνόδοτος διὰ τῆς ει διφθόγγου.

14 16b2 Τ il πορφύρη : μελαίνηται, ὅθεν καὶ "πορφύρεος θάνατος" (Ε 83).

14 16c ἡ κατὰ βάθος ἴκινεῖται†· πορφύρει γὰρ τὸ κατὰ βάθος μεριμνᾶν. b (BCE 3 E 4) Τ κύματι κωφῷ : ἀφώνῳ, μηδέπω παφλάζοντι, καὶ ἴκωφῷ οἱ δὲ τῷ ἀροίζω†.

14 16d "κωφὴν" δὲ "γαῖαν" (cf. Ω 54) τὴν ἀναίσθητον. b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ "κολόκυμα" (Ar. equ. 692), Αἰολεῖς δὲ "σκώληκα" (cf. Plat. com. fr. 25 K.) καλοῦσιν. καλῶς δὲ μελαίνεσθαι

- τὸ πέλαγός φησι τὸ μηδέπω ὑπαφρον γενόμενον ἐκ κυμάτων παφλαζόντων. b (BE 3 E 4) T
 < κωφῶ : > τινὲς "πηγῶ" γράφουσιν. ^[5]
- 14 16e T il < λιγέων : > ὀξέων.
- 14 17 T il < αὐτως : > ἀπράκτως.
- 14 18a διαφέρει τὸ αὐτως. T il οὐ δ' ἄρα τε : οὕτως οὐ δ' ἄρα τε A im διὰ τοῦ τέ αἰ Ἀριστάρχου, A im T
 ἵνα παρέλκη ὁ τέ.
- 14 18b1 T < προκυλίνδεται : > ἔμπροσθεν κυλίνεται τὸ κύμα.
- 14 18c1 T il ἐτέρωσε : ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦπίσω, ἵν' ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ "κυλίνδεται", ὃ ἐστὶν 'οὐδὲ εἰς τοῦπίσω
 ἀνακάμπει'.
- 14 18d1 οὐκ ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ὁ λόγος ἐπὶ τὸ κύμα. T παρέλκει ὁ τέ.
- 14 18b2/c2/δ δὲ "πρό" εἰς τοῦμπροσθεν, τὸ δὲ ἐτέρωσε εἰς τοῦπίσω, ἵν' ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ "κυλίνδεται", b
 (BCE 3) ὃ ἐστὶν 'οὐδ' ἔμπροσθεν ἀνακάμπει τὸ κύμα'. b (BE 3 E 4) πρὶν τινα κεκριμένον
 < καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὔρον > : τινὲς δὲ κεκριμένον ἐκ Διό ς .
- 14 19a T διδάσκει ὅτι τὸ ἄνω θερμὸν τὸν ἀέρα κινοῦν ἄνεμον ποιεῖ, λῦον τὴν περικειμένην ὕλην· εἰσὶ
 γὰρ ἐξ ἱκμάδος, καὶ "ἴκμενον οὔρον" (A 479), καὶ Ἴκμιος Ζεὺς τιμᾶται, ὁ τῶν ἀνέμων δεσπότης
 (cf. Call. fr. 75, 34), b (BCE 3 E 4) T καὶ "κοιμίσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον" (M 281). T
 < κεκριμένον : > ἀπλανῆ, σταθερόν· ἢ τῶν ἄλλων κεχωρισμένον. ^[5]
- 14 19b οὔρος δὲ παρὰ τὸ ὀρούειν. b (BE 3 E 4) T il < ὠρμαίνε : > ὠρμα τῇ διανοίᾳ.
- 14 20 T il δαϊζόμενος < κατὰ θυμόν > : διχῇ μεριζόμενος—διασκοπούμενος. A < ὠρμαίνε >
 δαϊζόμενος < κατὰ θυμόν / διχθάδ ι' , ἢ με θ' ὅμιλον ἴοι— / ἦε με τ' Ἀτρείδην > : διὰ μέσου
 τὸ δαϊζόμενος (20).
- 14 20-2 T τὸν δὲ δεύτερον η (cf. 22) περισπαστέον. ὡς τιμώμενος δὲ λίαν παρὰ Ἀγαμέμνονι ἄτοπον
 ἠγεῖτο μὴ ὁρᾶν αὐτὸν τετρωμένον. b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι οὐδὲν δεῖ ποιεῖν ἄνευ σκέψεως·
 δεῖσθαι οὖν νενόμικε τῆς σὺν ἐκείνῳ βουλῆς, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νυκτί (sc. K 73—130)· ἐπάγει
 γοῦν "ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ", ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, / εἴ τι νόος ῥέξει" (Ξ 61—2). b (BE 3 E 4) T
 διχθάδ ι' ἢ με θ' ὅμιλον : τὸ πληρὲς ἐστὶ διχθάδια, ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος βούλεται διὸ τὴν χθα
 συλλαβὴν ὀξυτονητέον. ^[5]
- 14 21a παραιτητέον δὲ τοὺς βουλομένους εἶναι "†διχθαδίην ἢ† μεθ' ὅμιλον" καὶ τὴν δι συλλαβὴν
 ὀξύνοντας. A διχθάδ ι' , < ἦ > : τὸ τέλειον διχθάδια.
- 14 21b b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "διχθαδί' ἦ" ὡς τὸ "ἦ μ' οἶω ἔρροντι" (δ 367). T ὥσπερ δὲ τὸ κύμα
 ἀργοῦν ἔστηκε πρὸ τῆς ἐμβολῆς τοῦ ἀνέμου, οὕτω καὶ ὁ γέρων. ἔστι δὲ ταῦτα τοῦ βουλευτικοῦ
 καὶ ἔμφρονος, ἐπιμένοντος πλέον ταῖς σκέψεσιν. b (BCE 3 E 4) T < ἐ π' Ἀτρείδην : > ἀντὶ τοῦ
 πρὸς Ἀτρείδην, ὡς "ἐπ' ἔμ' ἔρχεο" (K 85). ^[5]
- 14 24a T il < οἱ δ' > ἀλλήλους ἐνάριζον : ἐμάχοντο γὰρ ἐκεῖνοι, πρὸς οὓς ἀπελθεῖν ἠβούλετο· τοῦτο
 γὰρ ἐπήγαγε πρὸς τὸ "ἦ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν" (Ξ 21).
- 14 24b b (BCE 3 E 4) T λάκε : < ἡ διπλῇ, ὅτι > οἱ μὲν ἠλλάχθαι τὸν χρόνον, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐλήκει
 ἐνδεία τοῦ ι , "ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεσ" (Φ 441) καὶ Ἰωνικῇ συστολῇ τοῦ η εἰς α λάκε.
- 14 25 ὠνοματοπεποιήται δέ· ὅθεν καὶ ἡ λακίς. AT ἀμφιγύοισιν : ἀμφοτέρωθεν γυῶσαι δυναμένοις, ὃ
 ἐστὶ βλάψαι· ἢ ἀμφοτέρωθεν γυῖα ἔχουσι καὶ ἐπερείδεσθαι δυναμένοις· γυῖα δὲ δοράτων τὰ
 ἄκρα τοῦ σιδήρου.
- 14 26 b (BCE 3 E 4) T ζύμβληντο : συνέβαλον κατὰ συντυχίαν.
- 14 27

- ἢ ὥσπερ ὁ Νέστωρ ὑπὸ τῆς βοῆς κινηθεὶς πρόεισι, διὰ τοῦτο καὶ οἱ συνηγμένοι τραυματῖαι ἐπὶ τὴν τοῦ βασιλέως σκηνήν, τεταραγμένοι ἐπὶ τῇ βοῇ, ὁμοῦ προΐασιν. b (BCE 3 E 4) T < παρ νηῶν ἀνιόντες : > ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ θαλάσῃ νηῶν ἐπὶ τὰς ἐν τῷ τείχει ναῦς.
- 14 28a b (BCE 3 E 4) T il < βεβλήατο : > ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν βεβλήατο ἐπὶ τῶν οὐτασμένων.
- 14 28b A im βεβλήατο : καὶ μὴν μόνος ἐν αὐτοῖς Διομήδης ἐβέβλητο.
- 14 28c οὐκ ἔστιν οὖν σύλληψις· αἱ γὰρ συλλήψεις ἀπὸ τῶν ἴσων ἢ ἀπὸ τῶν πλειόνων γίνονται, ὡς καὶ τὸ "οὐτάμενοι περ ἀνάγκη" (Ξ 128). ἔστιν οὖν εἶδος ἀντὶ γένους, ἀντὶ τοῦ ὅσοι τετρωμένοι ἦσαν· καὶ ἀλλαχοῦ "ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον" (Λ 612) ἀντὶ τοῦ τετρωμένον· οὐ γὰρ δὴ Ἀχιλλεὺς ἦδει, πότερον ἐκ προέσεως ἢ συστάδην τέτρωται ὁ σὺν τῷ Νέστορι. b (BCE 3 E 4) T πολλὸν γὰρ < ῥ' > ἀπάνευθε μάχῃς < —κίον ἀθρόοι > : ἐπεξηγεῖται τὸ "ἀνιόντες" (Ξ 28). ^[5]
- 14 30–8 ἔστι δὲ περιπαθές, ὅτι καὶ μακρὰν ὄντες ὅμως ἦρισαν ἐπὶ τὴν μάχην. b (BCE 3) T ἀλλὰ προληπτικῶς τὴν αἰτίαν εἶπεν· ἔδει γὰρ ὀψείοντες κίον (cf. 37–8)· καὶ γὰρ πολλὸν ἀπάνευθε μάχῃς εἰρύατο νῆες (cf. 30). T τὰς γὰρ πρώτας πεδίον δέ / εἴρυσαν , < αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ ΠΡΥΜΝΗΙΣΙΝ ἔδειμαν > : ὅτι οὐκ ἐν διστιχίᾳ ἦσαν, ὡς φησι Κράτης· εἶπε γὰρ ἂν ᾿προτέρας· καὶ "νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη / τῶν πρωτέων" (O 655–6). ^[5]
- 14 31–2 ἔστι δὲ τὸ πρώτας (31) τῶν πρὸς τι, καὶ εἰσι πρῶται μὲν αἱ πρὸς τῇ θαλάσῃ νενεωλκημέναι· ἐξῆς γοῦν φησι "νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης" (Ξ 75)· ἔσχαται δὲ αἱ πρὸς τῷ τείχει. αἱ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος νῆες πᾶσαι πρὸς τῇ θαλάσῃ ἦσαν, ὡς πού φησιν ὁ Διομήδης "νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης" (I 43). οὕτως Αὐτόχθων. ὁ δὲ Ἡρακλέων (fr. 9 B.) νῦν μὲν τὰς πρὸς τῷ τείχει καὶ πρώτας φησίν, ἐξῆς (sc. Ξ 75) δὲ τὰς πρὸς τῇ θαλάσῃ· "νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης". καὶ ὁ μὲν τὸ ΠΡΥΜΝΗΙΣΙΝ (32) ἀντὶ τοῦ ἐσχάταις, ὁ δὲ Ἡρακλέων πρύμνησιν ταῖς πρύμναις. b (BE 3 E 4) T {ἐπι} πρύμνησιν {ἔδειμαν} : προπαροξυτονητέον τὸ πρύμνησιν ν . ^[10]
- 14 32a Κράτης μέντοι προπερισπᾶ, ἀκούων ἐπὶ ταῖς ἐσχάταις, πλανηθεὶς ἐκ τοῦ "τὰς γὰρ πρώτας πεδίον δέ / εἴρυσαν" (Ξ 31–2). ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πρυμνὸν οὐ τίθησι ἐπὶ διεστῶτος σώματος, ἀλλ' ἐπὶ ἠνωμένου· "πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος" (E 339), "τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε" (E 292), "πρυμνὴν ἐκτάμνοντες" (M 149). A ἐπὶ πρύμνησι : τινὲς προπερισπᾶσαντες ἐσχάτας ἐξεδέξαντο, οὐχ ὑγιῶς. ^[5]
- 14 32b πρύμνησιν οὖν ταῖς πρύμναις καὶ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ, b (BCE 3) T "ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσίν" (O 494) ἀντὶ τοῦ παρὰ ναυσίν. T οὐ δύναται δὲ ταῖς ἐσχάταις· οὐ γὰρ πρυμνὸν ἄλλου ἄλλο, ἀλλ' αὐτὸ ἑαυτοῦ· "πρυμνὸν σκέλοσ" (Π 314) τὸ περὶ ἄκραν σάρκωσιν. b (BCE 3) T < οὐδὲ γὰρ οὐ δ' εὐρύς : > μέγας, ὡς τὸ "εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων" (A 102 al. ^[5]
- 14 33). πλεονάζει δὲ τὸ ἐν οὐδ' ἐ . b (BCE 3) T il {τῷ ῥα} προκρόσσας {ἔρυσαν} : ὅτι προκρόσσας τὰς κλιμακηδὸν νενεωλκημένας ἐτέρας πρὸς {ς} ἐτέρων ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον· κρόσσαί γὰρ αἱ κλίμακες.
- 14 35a A < προκρόσσας : > κλιμακηδόν, τὴν ἐτέραν πρὸ τῆς ἐτέρας.
- 14 35b b (BCE 3) T il < ἡϊόνος στόμα μακρόν : > διὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κοιλότητα πρὸς τὸ καθορμίζεσθαι τὰς ναῦς.
- 14 36a b (BCE 3 E 4) T il < μακρόν : > διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, μακρόν καὶ "πολλόν".
- 14 36b Ζηνόδοτος < καὶ > Ἀριστοφάνης "πολλόν". A int < ὅσον > συνεέργαθον ἄκραι : ἄκραι τὰ κέρατα τοῦ ναυστάθμου, ὧν ἐκτὸς οὐκ ἦν ναῦς.
- 14 36c

- ὅσον, φησί, στόμα συνέκλειον αἱ ἄκραι τῆς ἡϊόνος, τουτέστιν ἀπὸ κέρως ἐπὶ κέρας. b (BCE 3 E 4) Τ ὅσον συνεέργαθον ἄκραι : ὅσον ἦν διάστημα—τὸ ἱρύτιον καὶ τὸ σίγιον. A {τῶι ρ' ὕγ'} ὁψείοντες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὁψαῖοντες". ^[5]
- 14 37a1 εἴτε δὲ μετὰ πολὺν χρόνον πορευόμενοι ἤθελεν ἀκούειν εἴτε μετὰ πολὺν χρόνον ἀκούοντες, ψευδός· εὐθέως γὰρ ἀκούσαντες ὥρμησαν. καὶ τὸ ὁψά ἀνελλήνιστον· οὕτω γὰρ εἴωθε λέγειν "ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπεν" (H 399). ἔστι δὲ τὸ ὁψείοντες ὀπτικῶς ἔχοντες. A τί "ὁψ' αἶοντες"; οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἱδψαπος† γὰρ βάρβαρον. ^[5]
- 14 37a2 Τ {τω ρ' ὕγ'} ὁψείοντες : Ἀρίσταρχος φησι Ζηνόδοτον γράφειν "ὁψαῖοντες", ὁ δὲ Ἐπιθέτης Πτολεμαῖος "{τῶ ρ' οἶγ'} οὐ ψαύοντες"· καὶ λόγον φησὶν ἔχειν τὴν γραφήν.
- 14 37b1 Α Πτολεμαῖος "οὐ ψαύοντες".
- 14 37b2 Τ ὁψείοντες : ὀπτικῶς ἔχοντες, b (BCE 3) Τ ὁψεσθαι θέλοντες.
- 14 37c b (BCE 3) {τῶι ρ' οἶγ'} ὁψείοντες : τὸ ὁψείοντες ὁμοίως τῷ "οἶ μὲν κακκεῖοντες" (A 606).
- 14 37d1 ἡ δὲ παραγωγή αὕτη ἢ διὰ τοῦ εἰω γίνεται ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελλόντων, ὁκνῶ "ὁκνεῖω" (E 255), ῥιγείω, θαλπεῖω, πολεμῆσειω βρωσειῶ. κλίνεται δὲ ἕως παρατατικοῦ, ἀπὸ δὲ παρακειμένου οὐκέτι· ἔνθεν καὶ τοῦ "Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή" (A 5) τοὺς ἐξῆς χρόνους οὐκ οἶδαμεν. ἔχει δὲ δηλούμενον τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων τοιοῦτον ὡς αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, καὶ τὸ "κακκεῖοντες" (A 606) κοιμητικῶς ἔχειν. οὕτως οὖν καὶ τὸ ὁψείοντες ὀπτικῶς ἔχοντες. Α αὕτη ἢ παραγωγή ἢ διὰ τοῦ εἰω ἢ ἀπὸ ἐνεστώτων ἢ ἀπὸ μελλόντων γίνεται. ^[5]
- 14 37d2 κλίνεται δὲ μέχρι παρατατικοῦ. b (BCE 3) Τ ἔγχει ἐρειδόμενοι <κίον ἀθρόοι> : ὅτι οὐχ ἐνὶ πάντες ἐρειδόμενοι.
- 14 38a καὶ ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τῶν τριῶν· ἀρχὴ γάρ ἐστι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τὰ τρία. Α < ἔγχει ἐρειδόμενοι : > καὶ Ὀδυσσεὺς γὰρ σκάζει, {καί} "τῶ δὲ δύω σκάζοντε βάτην παρὰ νῆασ" (T 47).
- 14 38b Τ il {κίον} ἀθρόοι : Ἀρίσταρχος δασύνει, ΑΤ φάσκων ὅτι ἀρχὴ πλήθους ὁ τρεῖς ἀριθμός.
- 14 38c εἰσὶ δὲ οἱ ἐψίλωσαν. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τῷ Ἀριστάρχῳ. Α ἀθρόοι : πλήθους γὰρ ἀρχὴ ἢ τριάς, ἢ ὡς καὶ ἄλλων ἀσημοτέρων αὐτοῖς ἐπομένων.
- 14 38d ἡ ἄφωνοι. b (BCE 3 E 4) Τ ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχλυτο δέ σφι / θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι : τῶν μὲν γὰρ τραυμάτων κατεφρόνουν ὡς γενναῖοι, τὸν θυμὸν δὲ ἤλγουν διὰ τοὺς συμμαχοὺς.
- 14 38-9 b (BCE 3 E 4) Τ Νέστωρ, πτῆξε δὲ <θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν> : ἀθετεῖται, ὅτι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων νοοῦμεν ὅτι Νέστωρ ἐστὶν ὁ "γεραῖος" (Ξ 39).
- 14 40a καὶ τὸ πτῆξε ἄκυρον· ἐπὶ γὰρ τῶν ἀπολελυμένων τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τῆς ψυχῆς παλμοῦ ἀρμόζει. Α πτῆξε δὲ θυμὸν <ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν> : οὕτως διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου "πτῆξε", εἰς πτοίαν ἤγαγεν.
- 14 40b οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Σιδώνιος "πῆξε", ἐν οἷω τρόπῳ καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν πεπηγέσθαι τινὰ τῷ φόβῳ. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ ἐγγέγραπτο "ἐταίρων" ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν. Α πτῆξε δὲ θυμὸν <ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν> : Ζηνόδοτος "πῆξε" †καθετέρως† ἀντὶ τοῦ ἐν ἀκινήσιᾳ ἐποίησεν (ἐπὶ τινὶ γὰρ χαλεπῷ τὴν ὑποχώρησιν αὐτοῦ ὑπώπτεισαν) ἢ ἐπέρρωσεν (ἢ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν ὁ λόγος αὐτοῦ). ^[5]
- 14 40c1 Ἀρίσταρχος δὲ †πτίξε† ἀντὶ τοῦ ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν. καίτοι ἡθέτει τὸν στίχον. οἱ δὲ γράφουσι "πλῆξε". Τ Ἡρωδιανὸς "πῆξεν" ἀποδέχεται, ἵν' ἢ τὸ ἐν ἀκινήσιᾳ ἐποίησεν (ἐπὶ τινὶ γὰρ χαλεπῷ τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ ὑπώπτεισαν), ἢ μᾶλλον ἐπέρρωσεν (ἢ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν ὁ λόγος αὐτοῦ). ^[5]
- 14 40c2

- Ἀρίσταρχος δὲ πτῆξεν ἀντὶ τοῦ ἐταπείνωσεν ἢ ἐπτόησεν. b (BCE 3 E 4) {ἐνὶ στήθεσιν} Ἀχαιῶν : Ζηνόδοτος "ἐταίρων"· καὶ ὁ Νέστωρ γὰρ ἄχαιοϊσιν†.
- 14 40d ἀλλ' ὥς "περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν / ἀθανάτοισιν ἔδωκε" (α 66—7)· καὶ ὁ λέγων γὰρ θεός. T < τόν : > ἀντὶ τοῦ ὄν.
- 14 41 T il < ὦ Νέστορ Νηληϊάδη : > τετραγαγμένου τὸ ἦθος μὴ περιμεῖναι τὸν Νέστορος λόγον, ἀλλ' αὐτὸν ἄρξασθαι.
- 14 42 b (BCE 3 E 4) T il < τίπτε λιπὼν πόλεμον > φθισήνορα < δεῦρ' ἀφικάνεις : φθισήνορα > τὸν τοὺς ἄνδρας ἀναιροῦντα.
- 14 43 καλῶς δὲ πρῶτον πυνθάνεται, πῶς καταλιπὼν τὴν μάχην ἀνακεχώρηκεν· ἦδει γὰρ οὐκ ἐπιτρέποντα ἑαυτὸν τῷ γήρῳ. οὐ μὴν αἱ ἀποκρίσεις τοῦ πρεσβύτου πρὸς τοῦτο γεγόνασιν· ἀκαίρως γὰρ δισσολογεῖν ἤμελλεν ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) T < δεῖδω : > ἐν τῇ Ἀριστοφάνους "δεῖδια". ^[5]
- 14 44 A int T il ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν < ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων > : ὅτι ταῦτα ἀναφέρεται ἐπ' ἐκεῖνα "ἔλπομαι εὐχόμενος Διί" (Θ 526) καὶ "μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω, ὥς πυρὶ νῆας" (Θ 181—2).
- 14 45a ἐξάκουστα δὲ ἐγένετο παρὰ τοῖς πολεμίοις, ὥς καὶ τὰ περὶ Ὀθρυονέα (sc. N 364—7). A ὥς ποτε : Ἀριστοφάνης "ὅς ποτε" A im T διὰ τοῦ ο γράφει. ^[5]
- 14 45b A im ποτέ : ἀντὶ τοῦ χθές· TT il "ὄν ποτε δῶκας ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ δόμον κάτα" (χ 290—1) καὶ "οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μῆστωρε φόβοιο" (Θ 108).
- 14 45c1 T τὸ δὲ ποτέ καὶ ἐπὶ ἐλαχίστου τίθεται χρόνου.
- 14 45c2 b (BCE 3 E 4) < μὴ πρὶν παρ νηῶν—κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς : > τῇ προτεραίᾳ ταῦτα εἴρηται· "μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς b (BCE 3 E 4) T il < δηΐοιο γενέσθω > " (Θ 181), καὶ Ὀδυσσεύς· "στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν < ἄκρα κόρυμβα > " (I 241).
- 14 46–7 T il < κεῖνός θ' : > ἐν ἄλλῳ "κεῖνός γε".
- 14 48a A int κεῖνος τὼς ἀγόρευε : ἄμεινον, ὥς καὶ < ὁ > Ἀσκαλωνίτης (p.
- 14 48b1 53 B.) φησί, τὸ τὼς εἶναι ὁμοίως τῷ "τὼς δέ σ' ἀπεχθήρῳ" (Γ 415). A ὥς "τὼς δέ σ' ἀπεχθήρῳ".
- 14 48b2 T il < ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον : > διανοοῦνταί μοι χολοῦσθαι.
- 14 50 T il ἡ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα <—παραπεκτῆναιτο > : πρὸς τὸ "δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος" (Ξ 44) φησί· ταῦτα μὲν οὕτως ὥς ἐκεῖνος ἠπείλησεν ἔσται, καὶ οὐκ ἂν παρὰ ταῦτα ποιήσειεν ὁ Ζεύς.
- 14 53–4 b (BCE 3 E 4) T < παραπεκτῆναιτο : > ἢ παρά περιττή.
- 14 54 A int ἐπέπιθμεν : συγκοπῇ τοῦ ἐπεπίθομεν, ὅθεν καὶ πεπιθὼν ἢ μετοχή· "ῥηϊδίως πεπιθεῖν" (I 184).
- 14 55 T < ἄρρηκτον : > τινὲς "ἄρρατον", ἰσχυρόν, ἀνάλωτον.
- 14 56a T il < αὐτῶν : > λείπει ἡμῶν.
- 14 56b T il εἶλαρ : παρὰ τὸ εἰλῶ, ὥς παρὰ τὸ θένω θέναρ.
- 14 56c T οὐ δ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων : ὅτι Ὀμηρικὸν τὸ ἔθος ὥστε ἔξωθεν τὸ τίς προσλαμβάνειν ἀντὶ τοῦ γνοίῃ τις ἄν· εἴθε γὰρ καὶ μὴ ὑποκειμένου προσώπου, πρὸς δὲ γίνεται ὁ λόγος, οὕτως χρῆσθαι· "οὐδέ κε φαίησ" (Γ 392) ἀντὶ τοῦ φαίῃ τις ἄν.
- 14 58a A < γνοίης : > Ἀριστοφάνης χωρὶς τοῦ σ "γνοίῃ".
- 14 58b A int T il {ὥς} ἐπιμίξ : Ἀρίσταρχος ὥς "κουρίζ" (χ 188).

- 14 60a καὶ εἵπομεν (sc. Hrd. μον. 2,951,14) ὅτι τὰ εἰς ἱξ ἐπιρρήματα ὀξύνεται, σημειωσάμενοι τὸ πέριξ βαρυνόμενον. A < ἐπιμίξ : > ἀθρόως ἀναμειγμένοι b (BCE 3) T il ὥστε τῇ ὄψει μὴ διαγινώσκειν τοὺς πίπτοντας.
- 14 60b b (BCE 3 E 4) T il ἡμεῖς δὲ φραζώμε θ' , < ὅπως ἔσται τάδε ἔργα , / εἴ τι νόος ῥέξει > : παιδευτικῶς ἔνεστι γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἀνιάτοις καὶ ἐσχάτοις πράγμασι διὰ συνέσεως ἀνασφῆλαι.
- 14 61-2 καὶ νῦν γοῦν ὁ Νέστωρ ἀντὶ τῶν ἀνηρημένων, ἀντὶ τοῦ διακεκομμένου τείχους ἐπὶ τὴν φρόνησιν καταφεύγει. ἐμφαντικῶς δὲ καὶ τῷ ῥήματι χρήται ῥέξει (62) γὰρ ἔφη, οὐ 'μηχανήσεται', ὡς ἐργαζομένου τοῦ νοῦ καὶ αὐτὰς τὰς πράξεις ἀποτελοῦντος. b (BCE 3 E 4) T {εἴ τι} νόος ῥέξει : ἄλλοι "νόος γ' ἔρξει". [5]
- 14 62a1 A int τινὲς δὲ γράφουσι "νόος δ' ἔρξει". A < νόος ῥέξει : > οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.
- 14 62a2 T il < βεβλημένον : > ὅτι πάλιν συλληπτικῶς οὐ γὰρ πάντες ἐβέβλη <ν> το.
- 14 63a A int < βεβλημένον : > οἰκιοῦται καὶ αὐτὸς τὴν πληγὴν τῶν ἐταίρων.
- 14 63b ἢ ἐπεὶ πρὸς τὸ δεύτερον ὑπαντᾷ. T il ἢ ἔπι {πολλ} διήλλαττον αἱ Ἀριστάρχου, "οἷς ἔπι" καὶ ἢ ἔπι.
- 14 67a1 "οἷς ἔπι", τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει. A αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἢ ἔπι καὶ "οἷς ἔπι".
- 14 67a2 T il < μέλλει : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικεν.
- 14 69 A im οἶδα δὲ νῦν <ὅτι> : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ὅτε" διὰ τοῦ ε .
- 14 72a1 καὶ ἔστιν ἀκόλουθον τῷ "ἦδεα <μέν> γὰρ ὅτε πρόφρων" (Ξ 71) τὸ "οἶδα δὲ νῦν ὅτε". A ὅτ [ι] {τοὺς μέν}: αἱ Ἀριστάρχου "ὅτε".
- 14 72a2 καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "ὅτε πρόφρων". T κυδάνει : βαρυτονητέον ὁμοίως τῷ "οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον" (I 554).
- 14 73a A κυδάνει : ὡς "μελάνει δέ τε πόντον" (H 64) καὶ "οἰδάνει ἐν στήθεσσι" (I 554).
- 14 73b1 T ὡς "μελάνει" καὶ "οἰδάνει" (ἀντὶ τοῦ μελαίνει καὶ οἰδαίνει) καὶ κυδαίνει ι .
- 14 73b2 b (BCE 3) νῆας , ὅσαι πρῶται εἰρύαται <—ἡὲ ἀλώη> : ἡ νοσῶν οὐχ ὀρᾷ τὸ χρειῶδες ἢ τῶν ἀριστέων πειρᾶται· οἶδε γὰρ ὅτι ἐν ἡσυχίᾳ μὲν τῶν πραγμάτων κειμένων ὑποπίπτουσι τοῖς ὑπερέχουσιν ἕκαστος, κινδύνου δὲ προκειμένου δηλοῦσι τὴν προαίρεσιν, οὐδὲν τῆς ἰδίας ἀσφαλείας προτιμῶντες. [5]
- 14 75-81 δοκιμάζειν οὖν αὐτοὺς πάλιν βούλεται, καὶ ἠπίστατο καὶ ἦδει ὡς πρὸς σῶφρονας ὁ λόγος καὶ οὐκ εὐθὺ πηδήσουσι πρὸς πρᾶξιν. βούλεται δὲ παράκλητον ἑαυτῷ ποιῆσαι τὸν στρατόν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἡγεμόνων· δι' ἑαυτοῦ γὰρ οὐκ ἡδύνατο, b (BCE 3 E 4) T ὡς τοῦ παρόντος κινδύνου διὰ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν τὴν αἰτίαν φερόμενος. b (BE 3 E 4) T νῆες , ὅσαι πρῶται <εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης / ἔλκωμεν> : ἡ ὑποστιγμὴ ἀμφίβολος ἦτοι γὰρ ἐπὶ τὸ εἰρύαται (75) ἢ ἐπὶ τὸ θαλάσσης (75). [10]
- 14 75-6 καὶ ἀμφοτέραι λόγον ἔχουσι. μᾶλλον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· οὐ γὰρ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν ἐλκύσαι συμβουλεύει. A < πάσας : > δηλονότι τὰς ἐπὶ τοῦ πρώτου στίχου. [5]
- 14 76 T il ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν : τὸ γὰρ ὑγρὸν ὑψηλότερον τῆς γῆς· διὸ ἀνάπλους μὲν ἢ ἀναγωγὴ, κατάπλους δὲ ἢ προσόρμισις.
- 14 77 καὶ "ὕψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὀρμισαν" (δ 785). b (BCE 3 E 4) T {νὺξ} ἀβρότη : ὅτι ἦτοι κατὰ παράλειψιν τοῦ μ ἀντὶ τοῦ ἀμβρότη, οἷον ἀθάνατος.
- 14 78a ἢ ἀβρότ η , καθ' ἣν βροτοὶ οὐ φοιτῶσιν. A ἀβρότη : ἐν ἣ φόνοι οὐ γίνονται· ἔλυον γὰρ νυκτὸς τὰς τάξεις.

- 14 78b ἢ μεταληπτικῶς ἢ †φῶς† μὴ ἔχουσα· βροτὸς γὰρ ὁ φῶς. καὶ Αἰσχύλος (Prom. 2) "ἄβροτον εἰς ἐρημίαν", ἐν ᾗ φῶς οὐ γίνεται. b (BCE 3 E 4) T ἦν καὶ τῇ : ἐὰν ὅλως καὶ δι' αὐτῆς. ἐζήτῃται δέ, πῶς ὁ Ἀγαμέμνων—τῆς ἐκείνων σωτηρίας. A οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγέειν <κακόν, οὐ δ' ἀνὰ νύκτα> : αἰσθάνεται αἰσχροῦ συμβουλευόντων, ἀλλ' ὅρα, τί προστίθῃσιν· οὐ γὰρ ἔφη φυγεῖν τὸν πόλεμον, ὅπερ ἦν ἀπρεπέστατον, ἀλλὰ κακόν ν. ^[5]
- 14 80 καὶ τὸ οὐ δ' ἀνὰ νύκτα εἰς ἐπίτασιν· καίτοι γε ἀγεννὲς ἦν τὸ νυκτὸς ὥσπερ δραπετεῦσαι τὴν μάχην. b (BCE 3 E 4) T <ἡ ἐάλωῃ> ἑλλείπει τὸ <μείνας>, ἢ μ <ε> ἵνας ἀλώῃ. ^[5]
- 14 81 A im Ἀτρεΐδῃ : καλῶς ἐπιπλήσσοντα παράγων τὸν Ὀδυσσεῖα περιεῖλε τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων, τὸ "κύδιστε" (A 122 al.
- 14 83a) καὶ "ἄναξ" (B 434 al.). b (BCE 3 E 4) T ἔρκος ὀδόντων : τὸ ἐξ ὀδόντων ἔρκος· καὶ γὰρ ἦν παράδοξον τὸν εἰπόντα "ἰδρώσει <μέν> τευ τελαμών" (B 388) καὶ ἀπειλήσαντα τοῖς φυγοῦσιν "ὄν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχῃσ" (B 391) νῦν λέγειν "οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγέειν" (Ξ 80).
- 14 83b b (BCE 3 E 4) T οὐλόμενε {αἴθ' ὠφελος} : ὅτι τινὲς ἀποδεδώκασιν οὐλόμενε δεινέ· οὐ γὰρ ἂν λέγοι τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Ὀδυσσεὺς ὀλέθρου ἄξιε.
- 14 84a οὐ δυσωπητέον μέντοι γε, ἀλλ' εἰς τὴν ἐνεστώσαν περίστασιν ἀτενιστέον· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ λέγει τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων· διὸ καὶ ἐπιφέρει "ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ / ἀργαλήῃ" (Ξ 104—5). A οὐλόμενε : ὀλέθρων αἵτιε. ^[5]
- 14 84b ὥς ἐν ἰδιάζουσι δὲ σοβαρῶς ἐπιπλήσσει, b (BCE 3 E 4) T καὶ ὅπως μὴ ταῦτα αἰεὶ λέγων λάθῃ εἰς Ἑλληνας εἰπὼν αὐτά, ἄλλως τε T μετεσχηκῶς τῆς πρώτης ἀποπείρας οἶδεν ὅτι πεῖραν καὶ νῦν καθίησιν. ἔχει οὖν καιρὸν ἢ παρρησίᾳ. b (BCE 3 E 4) T ἀεικελίου : ἀνομοίου ἡμῖν. ^[5]
- 14 84c T <αἴθ' ὠφελλεσ> ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου / σημαίνειν : τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα ἀπὸ τῶν ἀκουόντων λαμβάνει, ὅτι πρὸς τοιοῦτους οὐκ ἔδει συμβουλεύειν τοιαῦτα.
- 14 84-5 b (BCE 3 E 4) T τολυπεύειν : ἐκτελεῖν· "ἡδ' ὅποσα τολύπευσα σὺν αὐτῷ καὶ πάθον" (Ω 7)· ἐξ οὗ καὶ τολύπη τὸ κατε <ι> ργασμένον ἔριον.
- 14 86 T <ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος> : ὥς ἕκαστος ἡμῶν φθαρῇ.
- 14 87 T il οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν <εὐρυάγυιαν /> καλλεῖψιν <—ἀνάσσεις> : τὸ δευτέρον ἐπιχείρημα ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ὅτι, εἰ καὶ ἄλλοι ἦσαν οἱ ὑποτεταγμένοι, οὐκ ἔδει τοιαῦτα συμβουλεύειν οὐδὲ καταλείπειν τὰ προκείμενα.
- 14 88-94 εἶτα τρίτον ὅτι ἀνάξια τῆς βασιλείας ἐφθέγγατο. b (BCE 3 E 4) T <καλλεῖψιν> : †αἶ† Ζηνοδότου "ἐκπέρσειν", οὐ καλλεῖψιν ν. ^[5]
- 14 89a1 καὶ παρίστησιν ἦθος. A int καλλεῖψιν : †αἶ† Ζηνοδότου δὲ "ἐκπέρσειν".
- 14 89a2 καὶ ἔστι μᾶλλον ἠθικώτερον. T σίγα, <μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ/ μῦθον> : δαιμονίως προκαταλαμβάνει ὥς ἀμαρτόντος, οἷον ἀρκεῖ τοῦτ' πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους τὸ εἰρημένον.
- 14 90-1a1 T δαιμονίως ὥς πρὸς ἀμαρτόντα διαλέγεται, καὶ φησιν ὅτι ἀρκέσει σοι πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους τὸ εἰρημένον.
- 14 90-1a2 b (BCE 3 E 4) μή τις <τ'> ἄλλος : ἢ "τοί" ἐστὶν ἀντὶ τοῦ σοί ἢ "τέ" πλεονάζον.
- 14 90 T ὃν οὐ κεν ἀνὴρ <γε> διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο </—ἀνάσσεις> : οὐδὲν γὰρ αἰσχρότερον οἶδεν ὁ ποιητὴς τοῦ †λειποτακτεῖν†.
- 14 91-4 ἀμέλει καὶ Ἀγαμέμνων τοῖς μείζουσιν ἐξωνείδισεν (sc. B 391—3). ἀντικρυς δὲ ἐξελέγχει ὅτι οὐ βασιλικὸς ὁ λόγος ἐστίν. καὶ ῥητορικόν, ὅταν κατατινόμενός τινας πεφεισμένως μὴ τὰς κυρίας

- ὀνομασίας τῶν ἀμαρτημάτων λέγωμεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὡς οὐδὲ ἰδιώτης ἀξιώσκει λέγειν. b (BCE 3 E 4) T < ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο : > ὃν οὐχ ἕτερος εἴποι. ^[5]
- 14 91 A int < ὅστις ἐπίσταται ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν / σκηπτοῦχος τ' εἴη : > ὅτι ἦν τις ἐπιστήμη πολιτικῶν λόγων, ἢ μόνον ἀνήκει βασιλεῦσιν.
- 14 92-3 T il < ἐπίσταιτο : > οὕτως ἐπίσταιτο ο .
- 14 92 A im νῦν δὲ σεῦ ὠνοσάμην < πάγχυ φρένας , οἶον ἔειπες > : ἀθετεῖται, ὅτι, εἰ μὲν ἀπεδέχετο αὐτὸν κατὰ τι, ἐνεχώρει, νῦν δὲ μόνον ἐμέμφετο.
- 14 95a1 καὶ < διὰ > τὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ (sc. P 173) δεόντως φέρεσθαι. Ζηνόδοτος δὲ γράφει "νῦν δέ σε ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, < οἶον ἔειπες > ". καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθέτει. A < νῦν δέ σευ : > Ζηνόδοτος "νῦν δέ σε". ^[5]
- 14 95a2 Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ. T il νῦν δὲ σεῦ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἶον ἔειπες : τὸ οἶον ἔειπες ἦτοι καθ' αὐτὸ νοητέον, ἴν' ἢ θαυμαστικὸς ὁ λόγος, ἢ τοῖς ἄνω συναπτεόν, ἴν' ἢ ὁ λόγος 'νῦν δὲ παντελῶς ἐμεμφάμην σε οἶον εἴρηκας'.
- 14 95b A < ἐπικρατέουσιν : > ἐπικρατοῦσι.
- 14 98 A int ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπη : ἡμῖν δὲ ἀνυπέρβλητος γένηται ὄλεθρος.
- 14 99 b (BCE 3) T ἀποπ < απ > τανέουσιν : περιβλέφονται καὶ πτοηθήσονται, δηλονότι περὶ τὴν καθολικὴν γινόμενοι.
- 14 101 b (BCE 3 E 4) T παπταίνω παπτανῶ παπτανέω. b (BCE 3) T ὄρχαμε λαῶν : ἠθικὸν τοῦτο· κατακερτομεῖ γὰρ ἄντικρυς τὴν συμβουλὴν ὡς οὐ βασιλεῖ ἀρμόζουσιν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ δὲ 'σὺ ὁ βασιλεὺς πάντα συγχέεις'.
- 14 102 b (BCE 3) T ὦ Ὀδυσσεῦ , < μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ > : διδάσκει φέρειν πράως τὰς λοιδορίας, ἐὰν ἐν καιρῷ καὶ ἐπὶ συμφέροντι γίνωνται.
- 14 104a b (BCE 3 E 4) T < πῶς με : > πῶς μου.
- 14 104b T il οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας < ἄνωγα > : ἄριστα τρέπει τοὺς λόγους ἐπὶ ἕτερα, ὡς τὸ ὅλον ὑπὲρ Ἑλλήνων σκοπῶν.
- 14 105 b (BCE 3 E 4) T εἴη : ἀντὶ τοῦ ἵτω· "καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι" (Hsd.
- 14 107a opp. 353) ἀντὶ τοῦ προσιέναι. b (BCE 3 E 4) T εἴη : ἔλθοι.
- 14 107b ὁ δὲ Ἑκτωρ βαρβαρικῶς "ὦδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες" (Θ 523). T ὅς τῃσδὲ γ' ἀμείνονα < μῆτιν ἐνίσποι > : διδάσκει παντὸς δέχεσθαι τὴν παραίνεσιν ἐν καιρῷ κινδύνου.
- 14 107c b (BCE 3 E 4) T < ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη : > διὰ τὸ λοιδωρηθέντα πρώην ὑπὸ Νέστορος αἰδεῖσθαι λέγειν (cf.
- 14 108a B 360). T il ἀσμένῳ : ἀπὸ τῆς ἡσμένοιο μετοχῆς γέγονε· διὸ ἡμειψε < τὸ > πνεῦμα.
- 14 108b b (BCE 3) T ἐγγὺς ἀνὴρ : "ὅς τῃσδὲ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι" (Ξ 107).
- 14 110a1 τοῦτό ἐστι τὸ ἐξῆς. T ἐγγύς, φησὶν, ὅστις ἀμείνονα μῆτιν ἐνίψει.
- 14 110a2 b (BCE 3 E 4) ἐγγὺς ἀνὴρ : ἐζήτηται, διὰ τί νῦν Διομήδης—τῶν πρεσβυτέρων τοὺς λόγους. A < οὐ δηθὰ > ματεύσομεν : ἐρευνήσομεν, ζητήσομεν.
- 14 110b b (BCE 3 E 4) καὶ ἑαυτὸν ὑποβάλλει τοῖς ζητοῦσι. μέτριος δὲ ὁ λόγος καὶ οὐκ ἔχων ἐπίπληξιν· ἀπῆρκει γὰρ Ὀδυσσεύς, ἄλλως τε τὸ ἐπιπλήσσειν θαμὰ ἀπέχθειαν, οὐ κηδεμονίαν ἐμφαίνει. b (BCE 3 E 4) T < κότῳ ἀγάσησθε : > νῦν φθόνῳ φθονήσητε.
- 14 111 A int < νεώτατος : > οὕτως νεώτατος ὑπερθετικῶς ὠμολόγουν ἅπασαι.
- 14 112a1 A im οὕτω πᾶσαι.

- 14 112a2 T il πατρός δ' ἐξ ἀγαθοῦ <καὶ ἐγὼ γένος εὖχομαι εἶναι> : καίτοι ἴδια ἔχων λέγειν ὅμως τὰ τοῦ πατρὸς προβάλλεται· τούτῳ γὰρ αὐτὸν συνέκρινεν Ἀγαμέμνων (cf.
- 14 113 Δ 372—400). b (BCE 3 E 4) T Τυδεός, <ὃν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν> : ὅτι χυτὴ γῆ ἢ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένη, οὐ καθολικῶς, ὡς "μέλαινα" (B 699 al.
- 14 114a) καὶ φερέσβιος. A Ζηνόδοτος δὲ ἡθέτει, παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν. AT il τὸ δὲ κάλυψε Ἰωνικῶς. A Τυδεός, ὃν Θήβησι <χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν> : ὅτι οὐ κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἐν Ἑλευσίνι μετηνέχθησαν οἱ περὶ τὸν Καπανέα.
- 14 114b T Ὀμηρικὸν δὲ ταῖς παρεκβάσεσιν διαναπαύειν τὸν ἀκροατὴν. τὸ δὲ Θήβησι δύναται καὶ ἐπίρρημα εἶναι καὶ ὄνομα. b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ Τυδεὺς Οἰνέως καὶ Περιβοίας τῆς Ἰππότου· ὃς ἀνεψιοὺς ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ Λυκωπέα καὶ Ἀλκάθουν ἀπέκτεινεν ἑαγρόθι†, σὺν αὐτοῖς δὲ ἄκων καὶ τὸν πατράδελφον Μέλανα (συνεδαίνυτο γὰρ αὐτοῖς) καὶ φεύγων τὸν φόνον ἦκεν ἐς Ἄργος καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ Ἀδράστου γαμεῖ Δηϊπύλην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. T <καλύπτει :> γράφεται "κάλυψε".^[5]
- 14 114c A int <Πορθεῖ :> οὕτω δισυλλάβως.
- 14 115 ἐπίτηδες δέ, εἰ μὴ εὐκαίρως, οὐ μένηται Τυδεὺς ὁ ποιητής. T il <ῶκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι :> οὗτος ὁ στίχος μεταξὺ κεῖται.
- 14 116a τὸ δὲ ἐξῆς "Ἄργιος ἡδὲ Μέλας" (Ξ 117). A im <ῶκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι :> συλλήψει ἐχρήσατο· οἱ μὲν γὰρ δύο ἐν Πλευρῶνι, ὁ δὲ Οἰνεὺς ἐν Καλυδῶνι ῶκει.
- 14 116b b (BCE 3) T il ἰππότα Οἰνεὺς : ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἰππότην ἀποδιδόντες φυγάδα· ὁ γὰρ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος (cf.
- 14 117 Ξ 119) A <ἐμοῖο :> οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 14 118a1 Ζηνόδοτος δὲ "ἐμεῖο", οὐκ ὀρθῶς. A im <ἐμεῖο :> οὕτω Ζηνόδοτος.
- 14 118a2 τινὲς δὲ "ἐμοῖο", ἴν' ἢ κτητική. T il ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μέινει : ὅτι ὁ Οἰνεὺς κατέμεινεν ἐπὶ τῆς πατρίδος.
- 14 119a ὁ ἰππότης (cf. Ξ 117) ἄρα οὐ φυγάς, ἀλλ' ἰππικός. καὶ ὁ Ἡσίοδος (fr. 228 M.—W.) δὲ οὕτως ἀκήκοεν· "ἰδὼν δ' ἰππηλάτα Κῆρυξ", ἀντὶ τοῦ ἰππικός. A <αὐτόθι :> γράφεται καὶ "αὐτοῦ", ὡς "αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται" (Φ 322).
- 14 119b1 A im {αὐτόθι μίμνε :} τινὲς "αὐτοῦ" {μείνει}, ὡς "αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα".
- 14 119b2 T <μείνει :> ἐν ἄλλῳ "μίμνε".
- 14 119c A int ὡς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε : τὴν μὲν τῆς φυγῆς αἰτίαν ἐσιώπησε, τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν καὶ πλοῦτον εἶπεν.
- 14 120 b (BCE 3) T Ζεὺς ὁ τοὺς ἐμφυλίου ἐκδιώκων φόνους. ὅτι οὐχὶ φυγάς, ὡς οἱ νεώτεροι φησὶ γοῦν "ἀλλ' ὁ μὲν αὐτοῦ μίμνε" (Ξ 119). γέγονε δὲ ὁ Τυδεὺς ἐκ Γόργης ἢ Περιβοίας. T <ὡς γὰρ που Ζεὺς ἤθελε> καὶ θεοὶ ἄλλοι : εὐσχημόνως ὁ Διομήδης παρεσιώπησε—Δηϊπύλην. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist 3, 122 b). A <Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευε θυγατρῶν :> λείπει 'μίαν', τὴν Δηϊπύλην.^[5]
- 14 121 T il ὄρχατοι ἀμφίς : παρὰ τὸ τῷ ἔρκει ἡσφαλίσθαι.
- 14 123 ὄρχος ὄρχατος, ὡς μέσατος (cf. Θ 223. Λ 6), "πάχετος" (ψ 191). τὸ δὲ ἀμφίς χωρὶς τῶν ἀρουρῶν. T {πολλὰ δέ οἱ} πρόβατα {ἔσκε} : ὅτι πάντα τὰ τετράποδα, διὰ τὸ ἐτέραν βάσιν ἔχειν πρὸ τῆς ὀπισθίας.
- 14 124a A πρόβατα : ἀντὶ τοῦ τὰ τετράποδα, καὶ "πρόβασιν" (β 75) τὴν τῶν τετραπόδων κτῆσιν, παρὰ τὸ πρὸ τῆς ἑκπρώτης† βάσεως ἐτέραν βάσιν ἔχειν.

- 14 124b T < κέκαστο : > ἀντὶ τοῦ ἐνίκᾱ.
- 14 124c T il < μέλλε τ' ἀκούμεν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐοίκατε ἀκηκοέναι.
- 14 125a A int ὡς ἐτεόν περ : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "εἰ ἐτεόν περ", ἵν' ἥ ταῦτα δὲ ὑμᾶς εἰκὸς εἰδέναι ἀκηκοότας, εἰ ἀληθῆ λέγω.
- 14 125b1 αἱ δὲ δημῳδοὶ ὡς ἐτεόν περ . A Ἀρίσταρχος "εἰ ἐτεόν περ".
- 14 125b2 A im T il πεφασμένον : ἀντὶ τοῦ φανθησόμενον.
- 14 127 ἡ πεφασμένως. T καὶ οὐτάμενοί περ < ἀνάγκη > : καλῶς οὐχ ὁ Νέστωρ ταῦτά φησιν, ἀλλ' εἰς τῶν τετρωμένων.
- 14 128a δεῖ δὲ πρὸς βραχὺ στίξαι εἰς τὸ πέρ, εἴτα τὸ ἀνάγκη ἐπαγαγεῖν, ἵν' ὥσπερ αἰτίαν τῆς ἐξόδου ἐπιφέρῃ τὴν περιστῶσαν ἀνάγκην. A b (BCE 3 E 4) T ἡ διπλῇ δέ, ὅτι συλληπτικῶς καὶ ἐπὶ τῶν βεβλημένων οὐτάμενοι εἴρηκεν. A οὐτάμενοι : εἴπερ εἶα τὸ σημαίνόμενον, ἦν ἀπὸ τοῦ οὔτημι ἐνεστῶτος. ^[5]
- 14 128b ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ οὐτασμένοι †ἐληλασμένως. T < ἔνθα δ' ἔπει τ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος : > λείπει ἡ ἀπό.
- 14 129a τὸ δὲ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δή. b (BCE 3 E 4) T il < ἐχώμεθα : ὅτι > ἐλλείπει ἡ ἀπό πρόθεσις, ἀπεχώμεθα.
- 14 129b A int αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος < — / ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν > : τὴν ἀφορμὴν τῆς συμβουλίας ἀπὸ τῶν Νέστορος λόγων εἴληφεν.
- 14 129-31a1 AT "εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω / δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι" (Ξ 62—3). T τὴν δὲ ἀφορμὴν τῆς συμβουλίας ἀπὸ τῶν Νέστορος λόγων λαμβάνει καὶ κελεύει τοὺς μὲν ἄλλους κινεῖν πόλεμον, αὐτοὺς δὲ μὴ. ^[5]
- 14 129-31a2 b (BCE 3 E 4) ἐκ βελέων {μή πού τις}: βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν τὸ ἐκ βελέων, ἵν' ἥ ἐκτὸς βελέων, ὡς "Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων < ὕπαγε Ζεὺς >" (Λ 163).
- 14 130 A ἐνήσομεν : τῷ πολέμῳ.
- 14 131 οἱ δὲ "ἐνήσομεν" πείσομεν, A b (BCE 3 E 4) T "ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναιο παῖδ' αἴδηλον" (Ε 880). AT θυμῷ ἦρα φέροντες : ἐπικουρεῖν τῇ ψυχῇ θέλοντες.
- 14 132 T < ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων : > ἀφθόνως καὶ γενναίως.
- 14 134 T il < οὐ δ' ἀλαοσκοπὴν : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οὐδ' ἀλαὸν σκοπιήν".
- 14 135 A int ἀλλὰ με τ' αὐτοὺς ἦλθε < παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς > : ὅτι Ζηνόδοτος ὑποτάσσει "ἀντιθέω Φοῖνικι ὁπάονι Πηλεΐωνος" (cf.
- 14 136a Υ 360). οὐχ ἀρμόζουσι δὲ Φοῖνικι οἱ ἐπιφερόμενοι λόγοι. βέλτιον οὖν καθολικώτερον γέροντι ἀπεικάζονται. A με τ' αὐτοὺς ἦλθε < παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς : με τ' αὐτούς > πρὸς αὐτούς.
- 14 136b παλαιὸς δέ ἐστιν ὁ λίαν γέρων, b (BCE 3 E 4) T ὅθεν φησὶ "δεῦρο δὴ ὄρσο, γρη῏ παλαιγενέσ" (Χ 395). T παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς : καλῶς ἐπὶ τοῦ ὄχλου Κάλχαντι εἴκασται (sc.
- 14 136c1 Ν 45), ὅπου ἔπειθεν ὡς εὐδοκιμήσας περὶ τὸν λοιμόν, ἐπὶ Ἀγαμέμνονος δὲ οὐ φησὶ γὰρ "ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον" (Α 82)· ἀλλ' οὐδὲ θόαντι (cf. Ν 216—8)· νέος γὰρ οὗτος. νῦν δὲ ἀπλοϊκῶς ἔφη παλαιῷ φωτὶ, τίνι δέ, οὐ προσέθηκεν, ἀλλ' ἀπῆρκεσε τὰ τῆς ἡλικίας εἰς πίστιν· τὸ γὰρ προστιθέναι τὸν στίχον ἐκεῖνον "ἀντιθέω Φοῖνικι, ὁπάονι Πηλεΐωνος" (cf. Ψ 360) {καὶ} περιέργον· καὶ ἀπρεπές, Ἀχιλλέως ἀφροσύνης τῆς μάχης, τὸν Φοῖνικα μὴ μόνον φαίνεσθαι μετὰ Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ καὶ καταρᾶσθαι Ἀχιλλεῖ· "ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο" (Ξ 142). ἔστιν οὖν ὡς τὸ "ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα" (Θ 194) καὶ "δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί" (δ 796). T καλῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ὄχλου Κάλχαντι εἴκασται, δι' οὗ καὶ ἔπειθεν· εὐδοκίμησε γὰρ περὶ τὸν λοιμόν ἐκεῖνος. ^[10]

- 14 136c2 οὐ προσέθηκε δέ, τίνι εἴκασται, ἀλλ' ἀπλῶς φωτὶ παλαιῷ, καὶ μόνον αὐτῷ τὰ τῆς ἡλικίας εἰς πίστιν ἀπῆρκεσε δηλώσας. b (BCE 3 E 4) νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος <ὀλοδὸν κῆρ / γηθεῖ —, ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες οὐ δ' ἡβαιαί> : αἰεὶ καταδρομὴν τινα εὐρίσκομεν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τοῖς πρὸς Ἀχιλλέα πεπραγμένοις.
- 14 139–41 νῦν δὲ τούναντίον. καὶ ἔστιν ἀρμόδιον τῷ καιρῷ παραμυθίαν τινὰ προσελθεῖν τῷ Ἀγαμέμνονι ὅτι οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ ἀμαρτίαν δυστυχεῖ τὸ Ἑλληνικόν, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἀχιλλέως ἀφροσύνην. b (BCE 3 E 4) T γηθεῖ <—>, ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρένες : ὅτι τὸ ἐπιχαίρειν τοῖς κακοῖς ἄφρονος ἀνδρός. ^[5]
- 14 140–1 τὸ δὲ ἔνι (141) ἀντὶ τοῦ ἔνεισιν· ὁ τρόπος μετατύπωσης· ἐκ συνθήκης γὰρ ἀπλοῦν ἐποίησεν. b (BCE 3 E 4) T <φύζαν :> τὴν μετὰ δέους φυγὴν.
- 14 140 τοῖ δὲ παρὰ τὸ ζα καὶ τὴν φυγὴν. b (BCE 3 E 4) T ὡς ἀπόλοιτο : οὕτως ὡς Ἕλληνες, ἢ ὡς ἡμᾶς θέλει, ἢ ὡς ἔστιν ἰάκλεις.
- 14 142a b (BCE 3 E 4) T σιφλώσειε : τυφλώσειεν, ἐπίφογον ποιήσειε· σῖφος γὰρ καλεῖται καὶ ὁ ψόγος.
- 14 142b A περισσὸς ὁ στίχος, καὶ T ἡ λέξις νεωτέρων· καὶ AT οἱ μὲν κακώσειεν, οἱ δὲ μωμητὸν ποιήσειεν, A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ γέλωτα θείη, A b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ ἐκλύσειε· A b (BCE 3 E 4) T φλῶ γὰρ ἔστι τὸ ὀρμὴν ἔχω, ὅθεν καὶ οἰνόφλυξ. οἱ δὲ σιπαλὸν τὸν εἰδεχθῆ. AT <σοὶ δ' οὐπω :> ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, ὡς τὸ "οὐ νιφετός, οὐτ' ἄρ χειμῶν πολὺς" (δ 566). ^[5]
- 14 143a οἱ δὲ γράφουσι "ἴσοῦ δ' οὐποι". T il {σοὶ δ'} οὐπω {μάλα πάγχυ} : παρέλκει ἐνθάδε τὸ πω· συντασσόμενον γὰρ τῇ οὐ ἀποφάσει καὶ τῇ μὴ ἀπαγορεύσει ὑπισχνεῖται τὸ μετὰ ταῦτα γίνεσθαι τὸ συντασσόμενον αὐτοῖς πρᾶγμα, οἷον οὐπω ἔφαγον, οὐπω ἐδείπνησα· μέλλων γὰρ τις δειπνεῖν τοῦτο ἀποφαίνεται· τὸ γὰρ οὐ δειπνῶ ἀπόφασιν ὑπισχνεῖται τελείαν, τὸ δὲ οὐπω δειπνῶ τὸ μέλλον ὑπισχνεῖται. ^[5]
- 14 143b οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Καθόλου (1,491,16). A <κονίσσουσιν :> ἐκ τοῦ παρεπομένου φεύγονται.
- 14 145a T il κονίσσουσι : κονέως πληρώσουσιν—ἐγείρουσι κόνιν. A <σὺ δ' ἐπόψαι αὐτός :> ἐν ἄλλῳ "σὺ δ' ἐπόψαι αὐτούς".
- 14 145b A μέ γ' ἄυσεν : ἵνα δείξῃ ὅτι θεὸς ἔστιν.
- 14 147a ὅρα δὲ τὴν ποικιλίαν· ἔμπροσθεν (sc. N 71–2) μὲν ἐκ τοῦ ἵχνους ἐπιγινώσκεται· νυνὶ δὲ βοᾷ μέγα, ἵνα ἐκ τῆς βοῆς συνῶσι. πῶς δὲ ὁ κλέπτων τὴν μάχην βοᾷ; ἐπεὶ εἶπεν "ἦχῃ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς" (N 837). b (BCE 3 E 4) T <πεδίοιο :> ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, A im T il διὰ πεδίου. ^[5]
- 14 147b A im ὅσον τ' ἐννεάχιλοι <—Ἄρηος> : ἦτοι ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς τὴν παραβολὴν ἀναγνωστέον, ἵνα ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ Ἄρηος (149), ἢ τοῖς ἄνω προσδοτέον, ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ Ἄρηος.
- 14 148–9 A πῶς, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν, ὁμοιωθεὶς πρεσβύτῃ, ὑπὲρ—δύναμιν ἐνεδεικνυτο. A <ὅσον τ' ἐννεάχιλοι :> ἢ Ἀριστοφάνους διὰ τοῦ δέ "ὅσον δ' ἐννεάχιλοι {ἐπίαχον}" ^[5]
- 14 148a A int <ἐννεάχιλοι :> Ἀρίσταρχος ἐννεὰ χεῖλη ἔχοντες, ἐκ μέρους σώματος.
- 14 148b T il <ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος :> προαλαλάζουσι γὰρ τῆς συμβολῆς ὡς ἴτῳ θεῷ δὲ ἀλαλαγμὸν ὅμοιον δοῦσαι.
- 14 149 T il ἐκ στήθεσφιν ὅπα : ἐκ ψυχῆς ἔστι γὰρ ἐν τοῖς στήθεσι· μέρος δὲ αὐτῆς ἡ βοή.
- 14 150 ἐπεὶ πῶς φησιν "ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός" (Λ 462); b (BCE 3 E 4) T <Ἀχαιοῖσιν δὲ> μέγα σθένος <ἔμβλαλ' ἐκάστω / καρδίῃ> : ἦτοι καθ' αὐτὸν τοῦτο φησιν, ὅτι καὶ σθένος αὐτοῖς

- ἐνέβαλεν, ἥ συνῆπται τῷ προκειμένῳ, ὅτι διὰ βοῆς δείξας ἑαυτὸν ὅτι θεὸς ἦν παρώρμησε τοὺς ἀκούοντας.
- 14 151-2 T < Ἦρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι : > παραγραφτέον ἐπάνω διὰ τὸ ἐτέρων πραγμάτων ἀρχὴν εἶναι.
- 14 153a A im Ἦρη δ' εἰσεῖδε : ἤδη προσδοκωμένου τοῦ κινδύνου τῶν νεῶν, ἀνυπερθέτως ἐτέρῳ ἐπεισοδίῳ ἐκαινοποίησε τὴν ὑπόθεσιν μετάγει τε ἡμᾶς ἐπὶ τὰ οὐράνια καὶ ἐρωτικάς διηγήσεις ποιεῖται, ἅμα διδάσκων μὴ νικᾶσθαι ταῖς ἡδοναῖς.
- 14 153b b (BCE 3 E 4) T < σταῖς ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου : > ὅτι ὄρος ὁ Ὀλύμπος, καὶ ρία ἔχει, καὶ ἀπὸ τῶν ρίων ἐπιθεωροῦσιν.
- 14 154a A int < σταῖς ' > ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ρίου : ἀπὸ τίνος ρίου τῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.
- 14 154b τὸ δὲ ρίον οἱ μὲν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἀκρωτηρίου, οἱ δὲ παρὰ τὸ ῥέεσθαι. προσέθηκε δὲ τὸ σταῖσα, ἐπεὶ πολὺ ἀπέχει Ὀλύμπος Ἰδης. T {τὸν μὲν} ποιπνύοντα : ὅτι τὸ ποιπνύοντα ἐνεργοῦντά ἐστιν, οὐχ ὥς οἱ Γλωσσογράφοι ποιοῦσι τὸ ποιπνύειν διακονεῖν ἐκ τοῦ ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα" (A 600).
- 14 155 γέγονε δὲ παρὰ τὸ Α πονῶ πονύω πνύω ποιπνύω ἀναδίπλωσις. AT il < Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς : > ὥς ὑψιβρεμέτην.
- 14 157a T il < πολυπίδακος : > Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ "πολυπιδάκου".
- 14 157b1 A im οὕτως πολυπίδακος Α ἀπὸ τῆς πολυπίδαξ.
- 14 157b2 AT il καὶ κατὰ τὸ ἀπλοῦν "πίδακος ἀμφ' ὀλίγησ" (Π 825). Α τὸ δὲ διὰ τοῦ ου γράφειν τελέως ἄγροικον. AT il < εἰσεῖδε : > περισσόν· δύναται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ "ἔγνω" (Ξ 154).
- 14 158a T il στυγερός <δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ > : καταπληκτικὸς ἢ μισητός.
- 14 158b καὶ †τουτοῖ† τὸ ἦθος τῶν γυναικῶν· ἀποτυγχάνουσαι γὰρ τῶν προκειμένων στυγοῦσι τοὺς ἄνδρας. b (BCE 3 E 4) T {στυγερός δέ οἱ} ἔπλετο θυμῷ : "ἔπλετ' ἰδούση", οὕτως ἄμεινον.
- 14 158c T ὅπ <π> ὡς ἐξαπάφοιτο : τρία εἰσί, δι' ὧν περιγινόμεθα, βία πειθῶ ἀπάτη.
- 14 160a θεωροῦσα οὖν αὐτὸν ἄμαχον μὲν διὰ τὴν ἰσχύν, ἄπιστον δὲ διὰ τὴν γνώμην, ἐπὶ τὴν ἀπάτην κατέφυγεν· b (BCE 3) T καὶ Ποσειδῶνα γὰρ ἑώρα λάθρα βοηθοῦντα τοῖς Ἑλλησιν. T < ὅπως : > τινὲς "εἶπωσ".
- 14 160b T il < ἐντύνασαν : > κοσμήσασαν.
- 14 162a καὶ ἐπὶ Κίρκης "ἦλθ' ἐντυναμένη" (μ 18). T il ἐ αὐτήν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐωυτήν".
- 14 162b οὐχ ἀρμόζει δὲ αἰτιατικῇ πτώσει τὸ οὕτως συναλείφειν· διαλύεται γὰρ εἰς τὸ ἔ καὶ αὐτήν. ἀγνοεῖν δὲ τὴν διαφορὰν αὐτόν φησιν Ἀρίσταρχος. Α < εἶπωσ : > ἐν ἄλλῳ "ὅπ <π> ὡς {ἰμείραιτο}".
- 14 163a A im < ἰμείραιτο : > εἰς ἕμερον ἀπαχθείη.
- 14 163b T il παραδραθέειν : Ἀττικοὶ ἀποδραθεῖν φασιν αὐτό, ἐπεὶ τότε ἀποτιθέμεθα τὸ δρᾶν, ὃ ἐστι πράττειν.
- 14 163c1 T τότε γὰρ τὸ δρᾶν τι ἀποτιθέμεθα, ὃ ἐστι πράττειν.
- 14 163c2 b (BCE 3 E 4) ἦ {χροιῆι} : τὸ ἦ δασυντέον καὶ περισπαστέον· ἔστι γὰρ δοτικὴ πτώσις κτητικῆς ἀντωνυμίας.
- 14 164a Α < ἦ χροιῆ : > †τῷ αὐτῷ† σώματι τῷ ἑαυτῆς.
- 14 164b1 T il ἦ δὲ χροιῆ τῷ ἰδίῳ αὐτῆς σώματι.
- 14 164b2 b (BE 3 E 4) ἀπήμονα : κυρίως ἐπίθετον ὕπνου· "λύων" γὰρ "μελεδήματα θυμοῦ" (υ 56).

- 14 164c λιαρόν δὲ λίαν ἀρηρότα, ὅ ἐστι προσκολλώμενον ἢ θερμόν· θερμαίνει γὰρ τὸ σῶμα· b (BCE 3 E 4) T ἢ παρὰ τὸ "λαρόν" (P 572 al.) πλεονασμῷ τοῦ ι, ὃ δηλοῖ τὸ ἡδύ. καλῶς δὲ ἐν τῇ ἀπάτῃ τῇ ἐρωτικῇ νῦν ἐκτοπίζει τῆς Ἥρας τὴν Ἀθηνᾶν, οὐ κατ' Ἀπολλώνιον, ὃς περὶ Μηδείας αὐτὴν εἰσάγει <συ> σκεπτομένην τῇ Ἀθηνᾷ (cf. Ap. Rh. 3, 7—112). T πευκαλίμησι : δριμείαις παρὰ τὴν πεύκην· ἢ πυκναῖς παρὰ τὸ πύκα. [5]
- 14 165 b (BCE 3 E 4) T βῆ δ' ἵμεν ἐς θάλαμον : οὐκ ἐπὶ ὄπλα· μία γὰρ τοῖς ἀσθενέσιν ὁδός, ἡδονῇ περιγίνεσθαι τῶν μειζόνων, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ἰχθῦς καὶ πτηνὰ ἀγρεύομεν.
- 14 166a T τὸν οἱ φίλος <υἱὸς> ἔτευξεν : ἴσως μόνῃς αὐτῆς υἱὸς Ἥφαιστος (cf.
- 14 166b Hsd. th. 927—8). T < θύρας : > ὅτι πληθυντικῶς τὴν θύραν θύρας.
- 14 167a1 A im τὸ δὲ θύρας ἀντὶ τοῦ θύραν ὡς "πύλας" (Δ 34 al.
- 14 167a2). T ἐπήρσεν : οἱ μὲν ἐπήρεισεν, οἱ δὲ ἐπήρασσεν, οἱ δὲ ἐφήρμοσεν.
- 14 167b1 ὁμοῖον ἐστὶ τῷ "αὐτόδιον" (Θ 449), "ἐπίστιον" (Ζ 265), "μετά τ' ἦθεα" (Ζ 511. Ο 268). T ἐπήρεισεν ἢ ἐφήρμοσεν.
- 14 167b2 b (BCE 3 E 4) κληῖδι κρυπτῇ : ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγων τοὺς θεοὺς καὶ κλεισί φησι κεχρηῆσθαι.
- 14 168a T < τὴν δέ : > τριχῶς ἡ ἴστροφή† ἐστὶ τὴν δέ τὴν κλεῖν, "τὸν δέ" τὸν θάλαμον, "τὰς δέ" τὰς θύρας.
- 14 168b b (BCE 3 E 4) T ἀνῶγεν : ὅτι ὑγιῶς διὰ τοῦ α τὸ ἀνῶγεν· ἡ γὰρ πρόθεσις οὐ μετακινεῖται εἰς τὸν παρωχημένον.
- 14 168c προπερισπαστέον δέ. πρόσκειται δὲ τῷ ω τὸι· ἀπὸ γὰρ θέματος τοῦ ἀνοίγω πέπτωκεν. A θύρας ἐπέθηκε φαεινάς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "θύρας ἐπιθεῖσα φαεινάς", ἵνα συναφῆς ὁ λόγος γένηται.
- 14 169a ὁ δὲ Ὀμηρος ἄλλας ἀρχὰς λαμβάνει, ἵνα μὴ ἀσαφὴς ἡ περίοδος γένηται ἥτοι ὑστεροπερίοδος. A θύρας ἐπέθηκε : γράφεται καὶ "πύλας".
- 14 169b T θαυμασία δὲ ἡ μίμησις ἐν ἀπορρήτῳ γὰρ τὰ τοιαῦτα πράττουσιν, ὡς ἂν μὴ ὑποβολιμαῖον ἐκ τέχνης κομμητικῆς αὐταῖς τὸ κάλλος, ἀλλὰ γνήσιον φαίνοιτο. b (BCE 3 E 4) T ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον <ἀπὸ χροὸς ἡμερόεντος> : ὅτι ἐκ τούτου τοῦ τόπου πλανηθέντες τινὲς ὑπέλαβον τὴν ἀμβροσίαν εἶναι ὑγρὰν τροφήν.
- 14 170a A ἀμβροσίῃ : λείπει ὁ καί.
- 14 170b νῦν μὲν ὡς ἄλειμμα, ἄλλοτε δὲ ὡς ξηρὰν τροφήν, ἄλλοτε δὲ ὡς ἔλαιον· "ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα" (Θ 445), "Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην" (Τ 38). T λύματα : παρὰ τὸ λυμαίνεσθαι τὸν χρῶτα.
- 14 171a τὸ δὲ κάθηρε προπαροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ καθαίρω ἐκάθηρε καὶ Ἰακῶς κάθηρε ν. b (BCE 3) T {λύματα πάντα} κάθηρεν : τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἀπὸ θέματος τοῦ καθαίρω.
- 14 171b ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ μεγάριω ἐμέγηρε καὶ ποιητικῶς "μέγηρε γὰρ οἱ τότε Ἀπόλλων" (Ψ 865), οὕτως ἐκάθηρε κάθηρε. A ἐλαίῳ : πόθεν ἔλαιον τοῖς θεοῖς; ἄλλο ἐστὶ τὸ χρῖσμα ὡς τὸ πόμα, καὶ ἄλλο τὸ ἄλειμμα.
- 14 171c T {ἀμβροσίῳ} ἐδανῶ : δασυντέον τὸ ἐδανῶ· τὸ γὰρ ἡδὺ βούλεται σημαίνει.
- 14 172a1 γίνεται δέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ἀνος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν, ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετεिल्φότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἴκω ἱκανός καὶ παρὰ τὸ πείθω πιθανός, τρώγω τραγανός, εἶδω ἰδανός, "τὰς ἰδανὰς Χάριτας" ὁ Καλλίμαχος (fr. 114, 9). οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ τὸ ἐδανός γένοϊτ' ἄν, τοῦ η εἰς τὸ ε τραπέντος διὸ δασυντέον τὴν λέξιν. μὴ ἄρα ἐπιζητεῖτωσαν, πόθεν τὸ ε ἐγένετο· ὁ γὰρ

χαρακτήρ, ὡς ἔφαμεν, τὴν βραχεῖαν ἀσπάζεται. Α δασύνεται δέ παρὰ γὰρ τὸ ἥδω ἡδανὸς καὶ μεταβολῇ ἑδανός· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἀνος ῥηματικά βραχεῖαν θέλει εἶναι τὴν ἄρχουσαν, πιθανός, τραγανός. ^[10]

14 172a2 Τ δασύνεται τὸ ἑδανόν· παρὰ γὰρ τὸ ἡδονή ἡδανὸν καὶ ἑδανόν.

14 172a3 b (BCE 3 E 4) ἑδανῶ : τῷ εὐώδει· οἱ δὲ ἡδέϊ, ἴν' ἢ αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr.

14 172b 196, 45)· "λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πυθέσθαι". Τ τό ρά οἱ τεθυωμένον ἦεν : ἡ διπλῇ, ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει ὥστε εἰδέναι μὲν τὴν χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μή.

14 172c1 λέγει δέ που καὶ "ροδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ" (Ψ 186) καὶ "κάλλεϊ μὲν οἱ πρῶτα <προσώπατα καλὰ κάθηρεν / ἀμβροσίῳ> " (ς 192—3), μύρου τι γένος ὀνοματοποιήσας. Α φαίνεται εἰδῶς μύρου χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα ἀγν <ο> ὦν. ^[5]

14 172c2 Τ il τοῦ καὶ κινυμένοιο <Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ / ἔμπης—ἴκε τ' αὐτμή> : διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου (sc.

14 173-4 173), καὶ γραπτέον ὡς Ἀρίσταρχος "κατὰ χαλκοβατὲς δῶ". ὁ γὰρ λόγος 'οὔ κινουμένου κατὰ τὸν τοῦ Διὸς οἶκον ὁμοίως ἐπὶ τε γῆν καὶ οὐρανὸν ἢ ἀποφορὰ διῖκνεῖται'. Α <κινυμένοιο :> ἀναχεομένου. ^[5]

14 173a πολλὴ τῆς εὐωδίας ἡ ἐνέργεια, τὸν κόσμον ἀποπληροῦσα. b (BCE 3) Τ il <ποτί :> Ἀρίσταρχος "κατὰ {χαλκοβατέσ}".

14 173b Α im ἔμπης ἐς γαῖαν τε <καὶ οὐρανὸν ἴκε τ' αὐτμή> : ἡ διπλῇ πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ οὐδὲ τόπος τοῦ οὐρανοῦ· ἀπ' αὐτοῦ γὰρ φησι τὴν ὁσμὴν τοῦ μύρου ὁμοίως καὶ εἰς οὐρανὸν ἀφικνεῖσθαι καὶ εἰς γῆν.

14 174a1 τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἀνωτάτω τοῦ ὄρους κορυφῶν συμφωνήσῃ, ἴσον διάστημα ἐπὶ γῆν καὶ οὐρανὸν λαμβάνειν. Α σημειωτέον δὲ ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· μεταξὺ γὰρ ὠνόμασται γῆς καὶ οὐρανοῦ. ^[5]

14 174a2 Τ ἔμπης {ἐς γαῖαν τε} : ὁμοίως.

14 174b1 "ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας" (ς 35 4). καὶ ἄλλως δὲ ὁ νοῦς 'καίπερ ἐν τῷ θαλάμῳ κινούμενον τὸ ἔλαιον τὴν εὐωδίαν εἰς τὰ πέρατα ἀφίει'. Τ ὁμοίως ὡς ἐς οὐρανόν, οὕτω καὶ ἐς γῆν.

14 174b2 b (BCE 3 E 4) τῷ ῥ' ἢ γε χροὰ καλὸν ἀλειψαμένη <ιδὲ χαίτας / πεξαμένη χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς> : ἦτοι ἐπὶ τὸ ἀλειψαμένη (175) διασταλτέον βραχὺ καὶ ἐπὶ τὸ πεξαμένη (176), πρὸς τὸ σαφές.

14 175-6 Α <καλόν :> τινὲς "καλῶς".

14 175 Τ il <πεξαμένη :> διακρίνασα καὶ διαχωρίσασα.

14 176a b (BCE 3 E 4) Τ il πλοκάμους ἔπλεξε : παρονομασία ἐτυμολογική.

14 176b μέμφεται δὲ Πλάτων (cf. rep. 3, 390 c 1) τὸν κόσμον τῆς Ἥρας, ἀγνοῶν ὡς ἀνθρωποπαθεῖς εἰσάγει τοὺς θεοὺς b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ οὐ περισσὸς ὁ κόσμος. Τ παραφυλακτέον δὲ τὸ παιδευτικὸν ὅτι οὐ κομμωτρίας εἰσήγαγε τῇ θεῷ, ἀλλ' αὐτὴν ἑαυτῇ πάντα ὑπηρετοῦσαν. b (BE 3 E 4) Τ ἐπεὶ ῥαδίον ἔστιν Ὀμήρῳ, ὥσπερ ἐπὶ Κίρκης τὰς νύμφας ἀντὶ θεραπειῶν (sc. κ 348—70), οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς μεγίστης θεᾶς σεμνάς τινας δαίμονας παραλαβεῖν. Τ <καλοὺς ἀμβροσίους :> Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "καλοὺς καὶ μεγάλους". ^[5]

14 177a1 Α im τινὲς " <καλοὺς> καὶ μεγάλους", ἵνα μὴ λυπῇ τὸ ἀμβρόσιον συνεχὲς ὄν.

- 14 177a2 T il < ἐάνον ἔσατο : > ὅτι ἐάνος ὁ αὐτὸς τῷ πέπλω, καὶ καθόλου πρὸς τὸν στολισμόν.
- 14 178a A int < ἐάνον ἔσατο : > παρονομασία ἐτυμολογική· δηλοῖ γὰρ τὸν ἐνδυτήριον πέπλον.
- 14 178b T il ἔξυσεν : ἐκέρκισε· ζύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι.
- 14 179 οἱ δὲ ἐλέανεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζύλων. A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔγναψε μετὰ τὸ ὑφανθῆναι. A b (BE 3 E 4) T < ἐνετῆσι : > δίδωμι δοτή, τίθημι θετή, ἴημι ἐτή καὶ ἐνετή.
- 14 180a1 T il ἴημι ἰτή ἐτή.
- 14 180a2 λέγει δὲ τὴν τῶν περονῶν εἰσβολήν. b (BCE 3 E 4) {χρυσείης δ' ἐνετῆσι} κατὰ στῆθος περονᾶτο : ὅτι κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο, οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατάκλειδα τοῦ ὤμου.
- 14 180b A < ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν : > Ἀρίσταρχος "ζώνη" <καὶ "ἀραρυῖη"> , ἄλλοι δὲ ζώνην καὶ ἀραρυῖαν .
- 14 181a1 A int κατὰ δοτικὴν τὸ "ζώνη" καὶ Ἀρίσταρχος, "ζώνη ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖη".
- 14 181a2 T il ἔρματα : τὰ τοῖς ὡσὶ πρὸς κόσμον προσαπτόμενα, b (BCE 3) παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι.
- 14 182a b (BCE 3) T il τούτοις. b (BCE 3) λοβοῖσι : τὰ τῶν ὠτων ἄκρα, b (BCE 3) παρὰ τὸ λαμβάνειν τι καὶ δέχεσθαι, λαβοί τινες ὄντες καὶ τροπῇ λοβοί.
- 14 182b b (BCE 3 E 4) T τρίγληνα , μορόεντα : ἡ διπλῇ, ὅτι τρίγληνα τρίκορα, ὡς τριῶν ζωδίων ἐφ' ἑκάτερον δεδημιουργημένων.
- 14 183a μορόεντα δὲ πεπονημένα τῇ κατασκευῇ, ἀπὸ τοῦ μορῆσαι, ὃ ἐστὶ κακοπαθῆσαι. A τρίγληνα : πολλῆς θεᾶς ἄξια—πολλὰ ἐκεχάνδει.
- 14 183b τρίγληνα δὲ ὡς τρίπυλα· ὃν γὰρ τρόπον παρὰ τὸ πύλη ἐγένετο τρίπυλον, οὕτως καὶ παρὰ τὸ γλήνην τρίγληνον. A τρίγληνα : οἱ μὲν ἀξιοθέατα, ὡς "γλήνεα πολλὰ κεχάνδει" (Ω 192).
- 14 183c οἱ δὲ ἐκ τριῶν ζωδίων συγκείμενα, οἱ δὲ τριόφθαλμα, b (BCE 3) T ἅπερ Ἀττικοὶ τριοττίδας καλοῦσιν. b (BE 3) T οἱ δὲ τρία Χαρίτων ἐκτυπώματα ἔχοντα· οὐκ οἶδε δὲ ἀριθμὸν Χαρίτων ὁ ποιητής. T μορόεντα : οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολὴν καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 14 183d 53 B.). †καὶ ὁ λόγος ἔχει· τὰ γὰρ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γινόμενα δηλοῖ. παραιτητ <έον> δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ α τὴν διαστολὴν ποιουμένους, ἵνα τὸ α ἐπιτατικὸν ὑπάρχη μηδενὸς κατεπεύγοντος. A μορόεντα : ἐκπεπονημένα τῇ κατασκευῇ καὶ μεμεριμνημένα τῇ τέχνῃ. ^[5]
- 14 183e b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "ἀμορόεντα" τοῦ α ἐπιτατικοῦ ὄντος, οὐχ ὑγιῶς. T < κρηδέμνω : > παρὰ τὸ δέμω ῥῆμα κρήδεμνον.
- 14 184a ἔστι δὲ μέχρι τῶν ὤμων παρειμένον, ὃ δὲ κεκρύφαλος δετὸς καὶ ἡ παραδέσμη. T il < κρηδέμνω : > κεφαλοδέσμιον παρὰ τὸ τὴν κάραν δεσμεῖν.
- 14 184b b (BCE 3 E 4) < νηγατέω : > ὥσπερ παρὰ τὸ τείνομαι γίνεται τατός, οὕτως παρὰ τὸ γ <ε> ἵνομαι γατὸς καὶ μετὰ τοῦ νέον νεήγατος καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε νηγάτεος.
- 14 185a1 b (BCE 3 E 4) παρὰ τὸ τείνομαι τατός, †γειμοιτατός, νεήγαντος†, ὑπερθέσει τοῦ ε νηγάτεος.
- 14 185a2 T il < λευκὸν δ' ἦν : > ἐν ἄλλῳ "λαμπρὸν δ' ἦν".
- 14 185b A im < λιπαροῖσιν : > τινὲς ἀληλιμμένοις.
- 14 186 T il πάντα <περὶ χροῖ θήκατο> κόσμον : οὐδὲν παρέλιπε τῶν γυναικείων κοσμημάτων, οὐ τὰ νίπτρα, οὐ τὴν τῶν ἀλειμμάτων περιεργίαν, οὐ τὴν ἐμπλοκήν, οὐ τὴν ἐσθῆτα, οὐ τὸν ἔξωθεν κόσμον περὶ τὰ ὦτα, περὶ τὴν κεφαλὴν, περὶ τοὺς πόδας.
- 14 187 τῷ οὖν φυσικῶ κάλλει καὶ τὴν ἐκ τῆς τέχνης ἠθέλησεν εὐπρέπειαν προσάψαι. καίτοι δὲ τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν γυμνάς γραφόντων ἢ πλασσόντων τὰς γυναῖκας καὶ πρὸς ἀπάτην, ὁ ποιητής

παραλιπὼν γυμνουμένην αὐτὴν δεῖξαι, ἵνα μὴ εἰς αἰσχρὰν ἐνέργειαν τὴν τῶν ἀκροωμένων διάνοιαν προκαλέσῃται, κοσμηθεῖσαν ἐνεφάνισεν καὶ λόγοις πλέον χρωμάτων αὐτὴν διετύπωνεν. b (BCE 3 E 4) T καλεσ <σ> αμένη δ' Ἀφροδίτην : οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῇ μόνος ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ ἄλλης τινὸς συλλήψεως δεῖται. ^[10]

- 14 188 διδάσκει δὲ ὁ λόγος ὅτι αἱ τοιαῦται ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἡδοναὶ οὐ χωρὶς περιέργου τινὸς δυνάμεως γίνονται, πρὸς ἣν παρεσκευάσθαι δεῖ τὸν ἔμφορον. ἅμα δὲ κάκεῖνο ἐννοητέον, ὅτι οὐχ ἀπλοῦν φαίνεται τῷ Ὀμήρῳ τὸ περιγενέσθαι τοῦ σοφοῦ. διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἥρα πολλὰ πραγματεύεται εἰς τὸ περιγενέσθαι τοῦ Διός. b (BE 3 E 4) T il < τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν πρὸς μῦθον ἔειπεν : > δεῖ γὰρ τοιούτοις ἐγχειροῦσαν κρύφα εἰπεῖν, ἐπεὶ καὶ ἐν ἀπορρήτῳ τὰ τοιαῦτα πράττουσιν αἱ γυναῖκες. ^[5]
- 14 189a b (BCE 3 E 4) T < τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν : > μᾶλλον τοῖς ἐπάνω τοῦτο προσδοτέον.
- 14 189b A int < ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο , φίλον τέκος , ὅττι κεν εἴπω : > ὑποθετικῶς διαλέγεται καὶ θυγατέρα αὐτὴν καλεῖ διὰ τὴν χρεῖαν.
- 14 190 b (BCE 3 E 4) T il < ἀρνήσαιο : > ἀπείποις.
- 14 191 T il οὖνε κ' ἐγὼ Δαναοῖσι , < σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις > : πιθανῶς τὴν ὑπὲρ τῶν στρατευμάτων διαφορὰν παρήγαγε προλαμβάνουσα τὴν ἐκείνης ἀντίρρῃσιν.
- 14 192 b (BCE 3 E 4) T πρέσβα : συγκοπῇ τοῦ πρέσβεια.
- 14 194 πῶς δὲ ἡ καλοῦσα αὐτὴν 'τέκνον' (cf. Ξ 190) περὶ κάλλους ἤμελλεν ἐρίζειν αὐτῇ; πῶς δὲ τὸν κεστὸν ἔχουσα, ᾧ καὶ Δία νικᾷ, οὐκ ἤμελλεν αὐτῆς περιέσεσθαι; νεωτερικὴ οὖν ἡ κρίσις. T < ὅ , τι : > τὸ ὅ , τι ἀντὶ τοῦ ὅπερ.
- 14 195a T il < ἄνωγεν : > ἐν ἄλλῳ "ἀνώγει".
- 14 195b A im εἰ δύναμαι τελέσαι γε < καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν > : ὅτι περιώρικε τὸν γὰρ ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατόν εἶναι δεῖ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δυνατόν εἶναι πρὸς τελείωσιν.
- 14 196a A καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί : καὶ εἰ τετελεσμένον ἐτέρῳ τινὶ τυγχάνει, ὥς τὸ μὴ προγενόμενον οὐκ ἂν ὕστερόν ποτε γένοιτο.
- 14 196b ἦ εἰ τελεσθησόμενόν ἐστι· b (BCE 3 E 4) T τῶν γὰρ πραγμάτων τὰ μὲν ἰδικῶς ἄπορα, τὰ δὲ κοινῶς ἀδύνατα. b (BCE 3 E 4) T il < δὸς νῦν μοι : > ἐν ἄλλῳ "δός μοι νῦν".
- 14 198a A im < ἵμερον : > τινὲς τὴν τῶν ἀπόντων ἐπιθυμίαν.
- 14 198b T il ᾧ τε σὺ πάντας / δαμνᾷ < ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους > : πρακτικὰ ἅπαντα· καὶ γὰρ τὸ ἐπαίρειν αὐτῆς τὴν δύναμιν ἐπαγωγότατον.
- 14 198-9 ἅμα δὲ καὶ σύστασιν ἔχει ὁ λόγος, ἵνα πιθανὸν φανῇ καὶ τὸν Δία τοῖς τοιούτοις κρατηθῆναι. b (BCE 3) T δαμνᾷ : οἱ μὲν ὁμοίως τῷ "πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε" (Ω 390).
- 14 199a1 οἱ δὲ Δώριον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ δάμνασαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστα, δύνα, ὅλον δὲ ἐπίστασαι. T ἀποκοπῇ τοῦ δάμνασαι, Δωρικῶς.
- 14 199a2 b (BCE 3) ὀψομένη : ἀντὶ τοῦ συντευξομένη, τῷ Ὠκεανῷ.
- 14 200 T πιθανῶς δὲ πλανᾷ ἐκτοπίζουσα τὸν ἔλεγχον καὶ μακρὰν καθιστᾷσα τὴν ὑπόψιαν (cf. Ξ 200—1). b (BCE 3) T θεῶν γένεσιν : θεῶν πατέρα, ἐπεὶ πρῶτον στοιχεῖον— καὶ τροφὸν πάντων.
- 14 201 A < οἷ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἢ δ' ἀτίταλλον : > εἰκότως μνήμονα εὐεργεσιῶν ἑαυτὴν ἀπογράφει, εὐέλπιδά καὶ ταύτην ποιοῦσα ὥς ἀντιληψομένην τὰς χάριτας.
- 14 202a b (BCE 3 E 4) T < οἷ με σφοῖσιν : > οὕτως Ἀρίσταρχος < "οἷ μ' ἐν σφοῖσιν" > , ἄλλοι δὲ οἷ με σφοῖς ι .
- 14 202b1 A int {ἐν σφοῖσι;} σὺν τῇ "ἐν" αἱ Ἀριστάρχου.

- 14 202b2 Τ ἀτίταλλον : ἀτιτάλλειν τὸ ἐξ ἀταλοῦ τρέφειν.
- 14 202c Τ < 'Ρείης : > διὰ τοῦ α "Ρείας" αἰ Ἀριστάρχου.
- 14 203a1 οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. Α im τὸ δὲ 'Ρείης ὁ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α , "Ρείας".
- 14 203a2 Τ τοὺς εἶ μ ' ὀψομένη <—ἔμπεσε θυμῶ > : ὅτι νῦν καλῶς λέγονται, ἐν δὲ τοῖς κάτω πρὸς τὸν Δία (sc.
- 14 205-7 Ξ 304—6) οὐκέτι. Α < δηρὸν χρόνον : > ὅτι παραλλήλως δηρὸν καὶ χρόνο ν .
- 14 206a Α int δηρὸν <χρόνον > : ἐκ παραλλήλου· φησί γὰρ "αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν" (Β 298).
- 14 206b Τ εἰ κείνω γ ' ἐπέεσσι <παραίπεπιθοῦσα φίλον κῆρ > : "κείνων" σὺν τῷ ν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος.
- 14 208a1 Ἀρίσταρχος δὲ Ὀμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴν ψυχὴν· ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν , εἰ κείνων τὸ κῆρ πείσασα. οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς. Α {εἰ κείνω γε;} Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "κείνων". ^[5]
- 14 208a2 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος Ὀμηρικόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴν ψυχὴν. δύναται δὲ τὸ κείνω ἀντὶ τοῦ κείνων εἶναι, ὡς "ἄμφω δ' ἐξομένω" (Γ 211). Τ < εἰ κείνω γ ' ἐπέεσσι παραίπεπιθοῦσα φίλον κῆρ / εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι : > τὸ κείνω (208) πρὸς τὸ ἀνέσαιμι (209), παραπείσασα, φησί, τὴν ψυχὴν.
- 14 208-9 b (ΒCE 3 Ε 4) εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι <φιλότῃ > : ὅτι τὸ ὁμωθῆναι οὐκ ἔστιν ὁμοιωθῆναι, ἀλλ' ὁμόσε ἐλθεῖν φιλότῃ ι .
- 14 209a1 δασυντέον δὲ τὸ ο , ὡς χρυσωθῆναι δὲ ἀναγνωστέον. Α δασύνεται δὲ τὸ ὁμωθῆναι ι .
- 14 209a2 Τ ὁμωθῆναι : ὁμοιωθῆναι, εἰς ταῦτο συνελθεῖν, b (ΒCE 3 Ε 4) Τ "ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι" (Θ 291).
- 14 209b οὐκ ἂν τις οὖν τὴν γνώμην κυριώτερον εἴποι. Τ αἰεὶ κέ σφι φίλη <τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην > : λεληθότως ὑποβάλλει ὅτι καὶ σὲ τὴν τῆς τιμῆς μοι αἰτίαν νομιῶ φίλην.
- 14 210 b (ΒCE 3) Τ < οὐκ ἔσ τ ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι : > πῶς ἢ ἄλλους ἐξαπατῶσα ἀπατᾶται νῦν; ἢ οὐκ ἀλεξιφάρμακον ἀπάτης ἡγεῖσθαι δεῖ τὸν κεστόν· ἔστι γὰρ μόνης συνουσίας περιποιητικός· φιλοτιμουμένη δὲ φησι περὶ αὐτοῦ "ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς" (Ξ 221), b (ΒCE 3 Ε 4) Τ ὡς καὶ Ἀλκίνοους "σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω / λέξεαι" (η 318—9) καὶ τὰ ἐξῆς. ^[5]
- 14 212 Τ οὐδὲν οὖν κωλύει αὐτὴν τε ἀπατᾶσθαι καὶ ἄλλους ἀπατᾶν δύνασθαι. b (ΒCE 3 Ε 4) Τ ἢ δίδωσι τὸν κεστόν, ὅπως τῇ ἀπουσίᾳ τῆς Ἥρας ἀκίνδυνοι εἶεν Τρῶες. Τ Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου <ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις > : ἀθετεῖται, ὅτι ἐκλύει τὴν χάριν, εἰ ἔνεκα τοῦ Διὸς δίδωσι καὶ οὐκ αὐτῆς.
- 14 213a προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Α < ἀγκοίνῃσιν : > ἐκ τοῦ ἀγκῶνος ἀγκοίνῃ, κατὰ τροπὴν.
- 14 213b Τ il ἐλύσατο κεστόν ἱμάντα : ὅτι κεστὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότῃος καὶ ἡμέρου καὶ ὀαριστύος.
- 14 214a καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει "ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς" (Γ 371). Α κεστὸν ἱμάντα : οὐκ ἔστιν ὄνομα τοῦ ἱμάντος ὁ κεστός, ἀλλ' ἐπίθετον διὰ τὸ πεποικίλθαι b (ΒCE 3 Ε 4) Τ ἡμέροις καὶ τοῖς ἐξῆς, ὡς καὶ ἐπὶ Πάριδος, "πολύκεστος ἱμάς" (Γ 371). ^[5]
- 14 214b ἱμάντα· τὸ γὰρ ἐκτεταμένον νέας Ἀτθίδος, ὡς ἀλλᾶντα. Τ < ἐν δ ' ὀαριστύς : > ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ἡδ' ὀαριστύς".
- 14 216 Α im ἐν δ ' ὀαριστύς / πάρφασις : συναπτέον ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα· τὴν <γὰρ> παραλογιστικὴν ὁμιλίαν δι' ἀμφοτέρων δηλοῖ.
- 14 216-7a

- A < ὀαριστύς / πάρφασις, > ἢ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων : προκατασκευή, ἵνα μὴ θαυμάζωμεν, εἰ Ζεὺς ἡπάτηται.
- 14 216b καὶ ἐπὶ θυμοῦ δέ φησιν "οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων" (I 554), διδάσκων ὥς, εἰ καὶ συνετὸς εἴη τις, ἀλίσκεται τοῖς πάθεσι τοῦ νοῦ, εἰ μὴ ἑαυτῷ προσέχοι. ὀαριστύς δὲ πάρφασις ἢ παραλογιστικὴ ὁμιλία. b (BCE 3 E 4) T < τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν : > ὅτι πτώσις ἐνήλλακται, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς ταῖς χερσίν. ^[5]
- 14 218 A im τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα <τεῶ ἐγκάτθεο κόλπῳ > : ὅτι τὸ κατὰ τὸ στήθος κόλπωμα τοῦ πέπλου κόλπον εἶπε, καὶ ὅτι τὸ τῇ λαβέ ἐστιν.
- 14 219a A τῇ : ὅθεν καὶ τήθη ἢ λέγουσα "δέξαι, θήλασον". θῶ γὰρ τὸ θηλάζω, b (BCE 3 E 4) T "θήσατο μαζόν" (Ω 58).
- 14 219b b (BCE 3) T καὶ ἀντιφράζει αὖ τῷ "τῇ, πίε οἶνον" (ι 347) τὸ "ὁ δ' ἔδεκτο" (ι 353). T {ἐγκάτθεο} κόλπῳ : τῷ τοῦ ἱματίου κόλπῳ, b (BCE 3) T τῷ κατὰ τὸ στήθος πτύγματι τοῦ πέπλου, b (BCE 3 E 4) T ὡς "κόλπον ἀνιεμένη" (X 80), ἐπεὶ κάκεινη "ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο" (Z 214).
- 14 219c ἢ T ἐπεὶ οἱ τὰ τοιαῦτα παρέχοντες παραγγέλλουσι μὴ ὀρᾶσθαι, ἵνα μὴ ἀλλοιωῖται τῇ ἀλλοτρίᾳ ὄψει τὰ μαγγανεύματα. b (BCE 3 E 4) T ἄπρηκτόν γε νέεσθαι : τουτέστι πορεύεσθαι· οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 14 221a Δημήτριος (fr. 15 St.) δὲ "γενέ <ε> σθαι" ἀντὶ τοῦ γενήσεσθαι, βιαίως πάννυ· οὐδὲ γὰρ τὸ "πυθέσθαι" (B 119 al.) πυθέεσθαι γίνεται οὐδὲ τὸ λαβέσθαι λαβέεσθαι, ἵνα καὶ τὸ "γενέσθαι" (Γ 323 al.) "γενέεσθαι" γένηται. A < ἄπρηκτόν γε > νέεσθαι : ἀντὶ τοῦ ὑποστρέψειν· οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 14 221b τινὲς δὲ τὸν "γενέεσθαι" μέσον μέλλοντα ἐξεδέξαντο διαλελυμένως, ὡς τὸ "κρανέεσθαι" (I 626)· γείνω γὰρ γενῶ γενοῦμαι γενεῖσθαι, διαίρεσις "γενέεσθαι". οὐκ ἔση οὖν ἄπρακτος, οὗ προθυμῇ. b (BCE 3 E 4) T καλῶς δὲ ὁ μὲν ποιητὴς κατέλοιπε τὴν δύναμιν τοῦ κεστοῦ (sc. Z 216 —7), οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτη, πρὸς τὸ μὴ μεγεθοποιεῖν τὴν χάριν. T < μείδησεν : > γράφεται "γῆθησε <ν> ". ^[5]
- 14 222 T μειδήσασα {δ' ἔπειτα}: ὅτι ἐπὶ τῇ φήμῃ οἰωνισαμένη ἐμείδησε· προείρηκε γὰρ 'οὐκ ἔση ἄπρακτος' (cf.
- 14 223a1 Ξ 220—1). καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ ὅμοιον· "Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε / ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις. / ὥς ἄρ' ἔφη, χαῖρεν δὲ κληδόνι δῖος Ὀδυσσεύς" (ς 112—3. 117). A ὁμοίον ἐστὶ τῷ "χαῖρεν δὲ ἔκλεηδόνητ' δῖος Ὀδυσσεύς".
- 14 223a2 T il < μέσῳ : > Ἀρίσταρχος μέσῳ, ἄλλοι δὲ "ἑῷ".
- 14 223b1 A im < ἑῷ : > οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ "μέσῳ".
- 14 223b2 T il < ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη : > διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ἄνδρα τῷ Διὸς οἴκῳ ἐνδαιιτᾶται.
- 14 224 T il < λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο : > ὅτι ὄρος ὁ Ὀλυμπος· τὸ γὰρ ῥίον ἰδίως ἐπ' ὄρους τάσσεται.
- 14 225a A int < ῥίον Οὐλύμποιο : > ὡς ἐπὶ ὄρους.
- 14 225b παρὰ τὸ ὀρᾶν ἢ ῥέεσθαι. T il Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα <καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινὴν > : ὅτι Μακεδονικὸς Ὀλυμπος θεῶν οἰκητήριον· ἢ γὰρ Πιερίᾳ τούτου ἀκρόωρεia, καὶ Ἡμαθία τὸ πρότερον ἢ Μακεδονία ἐκαλεῖτο.
- 14 226a παράκειται δὲ καὶ ἡ Θράκη. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ "Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ" (ε 50). A Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαθίην : Μακεδὼν ὁ Διὸς καὶ ταῖθυιαςτ' κατέχων χώραν περὶ Θράκην Μακεδονίαν ἄφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν. ^[5]

- 14 226b ἴσχει δὲ παῖδας δύο, Ἀμαθον καὶ Πίερον, ὧν αἱ πόλεις ἐν Μακεδονίᾳ. b (BCE 3) T Πιερίην : οἱ μὲν μέρος Ὀλύμπου, οἱ δὲ χώραν ἀπὸ νύμφης ἢ Πίερος τοῦ Ἐλευθῆρος.
- 14 226c Ἡμαθία δὲ πρώην ἢ Μακεδονία. T Μακεδὼν ὁ Διὸς—ιερόν Μουσῶν. A < Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα —> ἐφ' ἵπποπόλων <Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα> : ἄκρως κατονομάζει τοὺς τόπους, τὰς ὁμόρους χώρας διεξιῶν, b (BCE 3) T ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "ἢ δὲ Φερὰς <ἐπ> ἐβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὐρῷ ἠδὲ παρ' Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. ^[5]
- 14 226-7 / ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν" (ο 297—9). T τῇ γὰρ ὀνομασίᾳ τῶν τόπων συμπαραθέουσα ἡ διάνοια τῶν ἐντυγχανόντων ἐν φαντασίᾳ καὶ ὅψει τῶν τόπων γίνεται. ἅμα οὖν τὸ ἀργὸν περιέφυγεν, οὐκ εὐθὺς ἀγαγὼν αὐτὴν ἐπὶ τὰ προκείμενα χωρία· μάρτυρας γοῦν ἐπαγόμενος τοὺς ἀκούοντας πιθανωτάτην καθίστησι τὴν διήγησιν. b (BCE 3) T <σεύατο :> ἐν ἄλλῳ "ἔσσυτ' ἐφ' ἵπποπόλων". ^[10]
- 14 227a A im < ἵπποπόλων :> τινὲς "ἵππονόμων".
- 14 227b T il < ἀκροτάτας κορυφάς :> λείπει ἢ πρὸς, πρὸς τὰς κορυφάς, ἢ ἐπὶ.
- 14 228a T il < οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν :> οἷον τὰ ἴχνη κόνιν τῆς γῆς οὐ συνελάμβανον.
- 14 228b T il ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον <ἐβήσατο κυμαίνοντα> : Ἀρίσταρχος "ἐς πόντον".
- 14 229a Πτολεμαῖος (p. 53 B.) δὲ κατάδυσιν, φησίν, δηλοῖ <τὸ> "ἐς πόντον". ἀγνοεῖ δὲ τὸ "ἐς πόντον" ἐπηρεφῆας φύγε πέτρας" (κ 131). ἄφεςιν οὖν δηλοῖ, οὐ δύσιν. τὸ δὲ "ἐλάαν ἐπὶ κύματα" (N 27) ἐπάνω τῶν κυμάτων. καὶ "σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων" (Ξ 227) †θερμαὶ γὰρ ἐπεὶ τίτ πορεύεται δὲ εἰς τὸ Ἴλιον (cf. Ξ 283—5). τὸ δὲ Ἀθώω T ἐπέκτασις ποιητική. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ γίγαντος Ἄθω, b (BCE 3) T <ῶ> Ποσειδῶν τὸ ὄρος ἐπέθηκεν. T τοῦτο δὲ ὠρυξε Ξέρξης, καταπλῆξαι τοὺς Ἑλλήνας θέλων. b (BCE 3) T Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος (fr. 46 G.) ψευδὲς εἶναι τοῦτο φησιν. τιμᾶται δὲ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῷ· Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (285)· "Ἀθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐ <ξε> δέξατο". T τριακόσια δὲ στάδια ἀπέχον Λήμνου σκιαζει αὐτήν· b (BCE 3) T καὶ ἡ παροιμία "Ἀθῶς σκιαζει νῶτα Λημνίας βοός" (Soph. fr. 708 N. 2 = 776 P. = 776 R.). Διοκλῆ δέ φασι, τὸν †ρήγιον† ἀρχιτέκτονα, Ἀλεξάνδρῳ ἐπαγγέλλεσθαι τὸν Ἄθω ἀνδριάντα αὐτοῦ κατασκευάσαι, θατέρᾳ μὲν χειρὶ μυριάνδρον <πόλιν> κατέχοντα, θατέρᾳ δὲ ποταμοὺς προϊέμενον ὡς τοῖς παραπλεύουσιν δοκεῖν σπένδειν. T προπαροξύνεται δὲ πλεονασμὸς γάρ ἐστι τοῦ ο . b (BCE 3) ἐξ Ἀθώω : Ἄθως ὄρος ἐν—ἡ ἱστορία παρὰ Ἡροδότῳ (sc. 7, 22—3). A < ἐπὶ πόντον :> Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ἐς πόντον {ἐβήσετο}", καὶ μήποτε ἄμεινον. ^[20]
- 14 229b1 A int Ζηνόδοτος "ἐς πόντον".
- 14 229b2 T il < Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε ,> πόλιν θείοιο <Θόαντος : "Εὖβοι' Ἀθήναιο> ἔστι τις γείτων πόλις" (Eur.
- 14 230 Ion. 294), ἀντὶ τοῦ νήσου. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ χώρα, <ὡς> ἐν ψηφίσματι, <ὃ παρα> τίθεται Κρατερός (FGrHist 342, 18), ἐστὶν "Αἴγυπτον καὶ Λιβύην τῷ πόλεε". οἱ δὲ T πόλιν Θόαντος Μύριναν· b (BCE 3 E 4) T εἰσὶ δὲ τῆς Λήμνου πόλεις δύο, Ἡφαιστιάς καὶ Μύρινα. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ "Ἰδην δ' εἰσαφίκανε / Λεκτόν" (cf. Ξ 283—4), "Κύπρον ἵκανε / ἐς Πάφον" (θ 362—3)· ἔθος γάρ ἐστιν αὐτῷ τοῖς ὅλοις τὰ μερικὰ ἐπάγειν. b (BCE 3) T Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε : διὰ ποίαν αἰτίαν ἐν τῇ Λήμνῳ—ὑπνος παρέπεται. A ἐν θ' "Υπνω ξύμβλητο : φίλοινοι γὰρ ὡς ἀπόγονοι Θόαντος τοῦ Διονύσου. ^[10]
- 14 231a1 καὶ Εὐνέως οἶνον πέμπει (cf. H 468—9), καὶ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ Θρακῶν τὸν οἶνον δέχεται (cf. ι 197—211). καὶ οἱ σὺν Ῥήσῳ κοιμώμενοι ἀνηρέθησαν (cf. K 470—97) καὶ οἱ Λήμνιοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν. καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Λήμνῳ πίνουσι "κρητῆρας ἐπιστεφῆας οἶνοιο" (θ 232). ἢ διὰ †πασιθέαν τὴν γυναῖκα Ἡφαίστου πάρεστιν αὐτὸς λιπαρῶν τυχεῖν τῆς ἀδελφῆς (τὸ δὲ

- χαλκεῖον Ἡφαίστου ἐν Λήμνῳ). οἱ δὲ ὅτι Φιλοκτήτης ἐδεῖτο αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖ διὰ τὰς ὁδύνας, οἱ δὲ ἐκ τύχης συντετυχηκέναί. τινὲς δὲ <προσ> γράφουσιν "ἐρχομένῳ κατὰ φύλα βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν" (= Ξ 231 a). Τ πολυοίνων ὄντων καὶ φιλοίνων τῶν Λημνίων εἰκότως ἐκεῖσε διατρίβει ὁ Ὑπνος· καὶ γὰρ πολὺν ἔχουσιν οἶνον ὥστε καὶ τοῖς Ἑλλησι χορηγεῖν· καὶ γὰρ καὶ οἱ Λήμνιοι παῖδες Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀναιροῦνται ἀκρασίαν. ^[10]
- 14 231a2 b (BCE 3) εἶωθε δὲ ὁ Ὑπνος ἐπὶ πάντας καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοὺς μεθύσους ἐνδιατρίβειν. b (BCE 3 E 4) < ἔν θ' Ὑπνῳ ξύμβλητο : > οὐκ οἶδεν Ὑπνου οἶκον, ὡς Ποσειδῶνος ἐν Αἰγαῖς (cf. ^[5]
- 14 231b N 21—2. ε 381), ἐπεὶ τρίτῳ βήματι ἐκεῖ ἂν εὔρετο ἡ θεός. T il κασιγνήτῳ Θανάτοιο : ἡμνήσαχός τ' ὁ κωμικός (fr.
- 14 231c1 11, II. p. 442 K.). "ὕπνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια". ὁ μὲν γὰρ διὰ μικρᾶς διαλύσεως τοῦ σώματος, ὁ δὲ ἀπὸ ἰσχυρᾶς γίνεται· καὶ ἐν ἀμφοτέροις ἄπρακτος δίαίτα ἀναπαύουσι κακῶν· ὁ μὲν χωρίζει ψυχὴν, ὁ δὲ συστέλλει. ἀλλ' ὁ μὲν στέρησις αἰσθήσεως, ὁ δὲ ἀφαίρεσις. Τ Μνησίμαχος ὁ κωμικός περὶ Ὑπνου διαλεγόμενός φησιν ὅτι ὕπνος ἐστὶ μικρὸν καὶ μερικὸν θανάτου μυστήριον· ὁ μὲν γὰρ θάνατος ἀπὸ ἰσχυρᾶς γίνεται καὶ τελείας λύσεως σώματος, ὁ δὲ ὕπνος ἀπὸ μικρᾶς καὶ καιρὸν ἐχούσης. ^[5]
- 14 231c2 ἀμφοτέροι δὲ κακῶν ἀναπαύουσι. καὶ ὁ μὲν χωρίζει ψυχὴν, ὁ δὲ συστέλλει μικρόν· καὶ ὁ μὲν διαλύει αἰσθήσεις, ὁ δὲ στερίσκει μόνον. b (BCE 3 E 4) Ὑπν ε , ἄναξ πάντων <τε> θεῶν <πάντων τ' ἀνθρώπων> : φησὶ γοῦν ἀλλαχοῦ "ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες εὖδον, Δία δ' οὐκ ἔχεν" (cf. ^[5]
- 14 233 B 1—2). ὥσπερ δὲ τὸν κεστὸν ἐθαύμασεν (cf. Ξ 216 —7), οὕτω καὶ τὸν Ὑπνον ἐσεμνολόγησε, πρὸς πειθῶ αὐτὸν ὑπαγομένη. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ μὲν δὴ πο τ' ἐμὸν ἔπος <ἐκλυσε> : μνήμη χάριτος παλαιᾶς παρασκευαστικῆ δευτέρας. ^[5]
- 14 234 ἀλλ' οὐκ ἐγύμνωσε τὴν χάριν διὰ τὰ παρακολουθήσαντα τῷ Ὑπνῳ τότε. b (BCE 3 E 4) Τ {πειθευ} ἐγὼ δέ κέ τοι <εἰδέω χάριν> : ὅτι ἰδίως ἐγὼ δ' αὖ σοι <ε> ἰδέω χάριν'.
- 14 235a ἔδει δὲ ἦτοι <ε> ἰδείην, ἵν' ἡ τὸ ῥῆμα ἠλλαγμένον, ἡ ἐκ περισσοῦ νοουμένου τοῦ κέ ἐγὼ δέ σοι εἴσομαι χάριν'. Α <ἰδέω χάριν> Ἀρίσταρχος "χάριν εἰδέω", αἱ δὲ δημῶδεις εἰδέω χάρι ν .
- 14 235b1 Α int εἰδέω χάριν : αἱ Ἀριστάρχου "χάριν εἰδέω" ἀντὶ τοῦ εἰδείην.
- 14 235b2 Τ < εἰδέω χάριν : > Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω, b (BCE 3) Τ ὡς Εὐριπίδης (fr.
- 14 235c 129 N. 2)· "ὦ παρθέν', εἰ σώσομαι ζ', εἴσῃ μοι χάριν;". Τ ἐπίτηδες δὲ αὐτὸν ὑπέμνησε τῆς προγεγονυίας χάριτος. b (BCE 3 E 4) Τ < κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑ π' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ / αὐτὶ κ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃ : > συναπτέον {δε} τοὺς δύο στίχους ἄνευ πάσης διαστολῆς.
- 14 236-7 Α κοίμησον : ἀντὶ τοῦ κοίμισον, Αἰολικῶς, ὡς τὸ ψιμύθιον ψημύθιον.
- 14 236a ἡ ἐνήλλακται τὰ τῆς διαθέσεως. Τ {κοίμησόν μοι ζηνὸς} ὑ π' ὀφρύσιν : οὕτως ὑ π' ὀφρύσιν ἡ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους, ἵνα ἡ τὰ ὑπὸ ταῖς ὀφρύσι.
- 14 236b Α Ζηνόδοτος "ἐπ' ὀφρύσιν". ΑΤ καλὸν θρόνον <ἄφθιτον αἰεὶ> : ἐφύλαξε τὸν τῆς Χάριτος γάμον, εἰ ἴαντιλέξοιτ'.
- 14 238a1 καλῶς δὲ θρόνον ὑπισχνεῖται πρὸς ἀνάπαυσιν γὰρ πεποιήται, ὡς ὁ ὕπνος. πάντα δὲ τὰ Ἡφαιστότευκτα ἄφθιτά φησιν. Τ οὐ προλέγει τὸν τῆς Χάριτος γάμον, ἀλλὰ φυλάττει, εἰ ἴαντιλέξοιτ'.
- 14 238a2 καλῶς δὲ θρόνον ὑπισχνεῖται ἴδιον γὰρ τοῦ ὕπνου καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν πεποιήται. b (BCE 3 E 4) < Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυῖεις / τεύξε ι' ἀσκήσας : > εἰς πίστιν τῆς ὑποσχέσεως καὶ τοῦ Ἡφαίστου μνημονεύει ὅτι ἐκ προχείρου τὴν δωρεὰν παρέξει παρὰ τοῦ υἱοῦ λαβοῦσα.

- 14 239-40 b (BCE 3 E 4) T il {χρύσειον} "Ἡφαιστος δέ κ' <ἐμός πάϊς> : ὅτι οὐκ ἐκκληπτέον κατὰ συναλιφὴν τὸν καὶ δίφθογγον, ἀλλὰ τὸν κέ· ἔστι γὰρ "Ἡφαιστος δὲ ἐμός παῖς τεύξει, ὥστε περισσὸν νοεῖσθαι τὸν κέ· Ὀμηρικῶς.
- 14 239 A < τεύξει : > δύναται καὶ εὐκτικὸν εἶναι "τεύξει" καὶ ὀριστικὸν τεύξει .
- 14 240a T il θρῆνυν : ἀρσενικῶς, "θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην" (O 729).
- 14 240b1 καὶ "τῷ κεν ἐπισχοίῃσ" (Ξ 241)· ὅπερ ἐστὶν οὐδέτερον εἰς υ λῆγον, εἴρηται δὲ παρὰ τὸν θρᾶνον, ὃ ἔστι μικρὸν ὑποπόδιον. T οὐδέτερον μὲν ἐστὶ λῆγον εἰς υ , οὗτος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὸ ἔφη.
- 14 240b2 γίνεται δὲ παρὰ τὸ θράνον†, ὃ ἔστι μικρὸν ὑποπόδιον. b (BCE 3 E 4) < ἐπισχοίης : > τῶς ἄσسون†.
- 14 241a ἔνιοι δὲ "ἐπίσχοιες". T il {τῷ κεν} ἐπίσχοιες : οὕτως τὴν γραφὴν παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιζ' τῆς Καθόλου (1,469,14) καὶ λέγει ἀπὸ τοῦ ἐπίσχοις πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ε ἢ συστολὴν τοῦ ἐπίσχοίης.
- 14 241b1 A οὕτως Ἡρωδιανὸς †ἐπίσχυες.
- 14 241b2 A int ἐπίσχοιες : τῷ ἐπίσχοιμι ἀκόλουθόν ἐστι τὸ ἐπίσχοις, τῷ δὲ ἐπισχοίην τὸ ἐπισχοίης· καὶ ἴσως ἔδει οὕτως ἔχειν, παρεφθάρη δὲ ὑπὸ τῶν μεταχαρακτηρισάντων· τῷ δὲ χαρακτήρι γενόμενον ὅμοιον τῷ "ιοίην" καὶ "ἀγαγοίην" παρὰ Σαπφοῖ (fr.
- 14 241c 182 et 169 L.—P.) καὶ τῷ "πεπαγοίην" παρ' Εὐπόλιδι (C. A. F. I fr. 435 K. = 472 [V p. 533] K.—A.) εἰκότως ἐβαρυτονήθη τὸ ἐπισχοίης, γενόμενον ἐπίσχοιες ὡς Αἰολικόν. οὕτω καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Κοττιαεὺς ἐν τῷ ι' τῶν Παντοδαπῶν. A εἰλαπινάζων : τινὲς ἐπάγουσιν "αὐτὰρ ἐπὴν δὴ νῶϊ κατευνηθέντε{ς} ἴδῃαι / ἀγγεῖλαι τάδε πάντα Ποσειδάωνι ἄνακτι" (Ξ 241 a—b). ^[5]
- 14 241d ψευδὲς δέ ἐστιν· οὐ{κ ἂν} γὰρ ἂν ὥμοσεν Ἥρα (cf. O 41—2), ἀλλ' ὁ Ὑπνος διὰ τὸν γάμον τῆς Χάριτος ὑπὲρ τὸ αἰτηθὲν ποιεῖ. T < προσεφώνεε νήδυμος Ὑπνος : ἡ διπλῇ, ὅτι> νήδυμος σὺν τῷ ν . ^[5]
- 14 242 A int < πρέσβα : > ἀντὶ τοῦ πρεσβυτάτη, ὡς "δῖα θεάων" (E 381 al.
- 14 243). τὴν ἴσῃν δὲ τιμὴν ἀνταπέδωκεν αὐτῇ. b (BCE 3 E 4) T il καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα : δυσχερέστατον ποταμὸν ῥέοντα κοιμίσει.
- 14 245 T < καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα / Ὤκεανοῦ—τελέσσαι : > ὁμιλητικῶς πρὸς ταῦτά φησιν ὑπηρετήσῃν, †ἂν† μὴ κίνδυνον αὐτῷ φέροι.
- 14 245-62 τεχνικώτατα δὲ διαλέγεται, τοῦ μὲν καὶ νῦν κρατῆσαι τοῦ Διὸς δύνασθαι πίστιν ἐπάγων ἐκ τῶν ἐπὶ τῷ Ὤκεανῷ, τοῦ δὲ μὴ τολμῆσαι ἀπολογίαν κομίζων τὸ μηδὲ πρόσθεν αὐτῷ λυσιτελεῖσαι τοῦτο πράξαι· ἐξ οὗ δύο χρήσιμα πράττει, τὴν τε δοθησομένην ἐπιτείνει δωρεὰν καὶ τῆς παλαιᾶς εὐεργεσίας τὴν Ἥραν ὑπομιμνήσκει. b (BCE 3 E 4) T < Ὤκεανοῦ ,> ὅς περ γένεσις < πάντεσσι τέτυκται > : ἐκ γὰρ ὕδατος πάντα τὰ στοιχεῖα· καὶ τὸ σπέρμα δὲ πνεῦμά ἐστιν ὑγρῷ κραθέν· b (BCE 3 E 4) T ὅθεν κουροτρόφοι οἱ ποταμοὶ b (BCE 3) T καὶ αἱ πηγαί· οἷς τέως ἀποκείρονται τὰς κόμας. ^[5]
- 14 246 T Ὤκεανοῦ , ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται : ἐπεὶ ἐξ ὑδάτων αἱ αὐξήσεις—ἄριστον αὐτό φησιν. A < ἄλλο τεῆ : > οὕτως κατ' εὐθείαν ἄλλο τεῆ καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός (2,90,3). ^[5]
- 14 249a A int < ἤδη γάρ με> καὶ ἄλλο τεῆ <ἐπίνυσσεν ἐφετμή> : Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὴν κατά, καὶ ἐκδέχεται τὴν ἀντωνυμίαν εὐθείας πτώσεως, 'καὶ κατ' ἄλλο ἢ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή· ὥστε εἶναι ἡ τεῆ.
- 14 249b

Παρμενίσκος (fr. 5 B.) δὲ ἐκδέχεται ἐπίρρημα τὸ ἄλλοτε καὶ δασύνει τὸ η καὶ περισπᾶ ἐπὶ δοτικῆς πτώσεως, ἵνα ὑπάρχη ὁ Ζεὺς τῇ ἥ με ἐσωφρόνισεν ἐντολῇ. Ἀλεξίων (fr. 55 B.) δὲ προκρίνει τὴν Ἀριστάρχου· φησὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ τ ἀρκτέον. καὶ ἡμῖν δὲ δοκεῖ πρὸς γὰρ τὴν Ἥραν ἡ ἀπότασις ἐστίν· αὐτὸς γοῦν ἐπεξηγεῖται αὐτό· "νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι" (Ξ 262). τοιοῦτον γὰρ λέγει ἥδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἡ σὴ ἐσωφρόνισεν ἐντολή. ὁ δὲ Ἐπιθέτης Πτολεμαῖος καὶ Ζηνόδοτος σὺν τῷ ι γράφουσιν, οἷον ἔτῃ σῇ ἐντολῇ ἐσωφρόνισέν με. A < ἥδη γάρ με καὶ > ἄλλοτε ἥ ἐπίνυσσεν < ἐφετμή > : Ἀρίσταρχος "ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐφετμή", ἴν' ἥ b (BCE 3) T ἥδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἡ σὴ ἐπαίδευσεν πρόσταξις. ^[10]

14 249c b (BE 3 E 4) T εἰ γὰρ ἦν ὅτι τῇ ιδίᾳ ὁ Ζεὺς, ἔδει ἐπάγειν ὑπέρθυμος ἐὸς υἱόσ' (cf. Ξ 250), b (BE 3) T ἄλλως τε ἀπειλῇ ἂν ἐσωφρόνισεν, οὐκ ἐφετμή. T οἱ δὲ ἄλλοτε ἥ ἐπίνυσσεν ἐφετμή ἢ , τουτέστι τῇ ιδίᾳ ἐσωφρόνισε καὶ ἐνουθέτησεν ἀπειλῇ. b (BE 3) τὸ δὲ ἔργον λέγει κίνδυνον φέρειν, ἵνα καὶ παρωσάμενος συγγνώμην ἔχῃ καὶ ποιῶν δοκῇ μείζονα χαρίζεσθαι. b (BE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐπίνυσσ' < σ > ἐν ἀντὶ τοῦ ἐσωφρόνισε καὶ ἐνουθέτησε μηκέτι τοῖς τοιούτοις ἐγχειρεῖν. T il Διὸς νόον : τὸν Δία, ὅς ἐστι νοῦς κόσμου. ^[10]

14 252 b (BCE 3 E 4) T il < ἀμφιχυθεῖς : > ὑγρὸς γὰρ ὁ ὕπνος, b (BCE 3 E 4) T il καὶ μᾶλλον τοῖς ὑγροῖς ἐπιχεόμενος.

14 253 b (BCE 3 E 4) {καὶ μιν ἔπειτα} Κόων : ἔνιοι διὰ τῶν δύο οὐ γράφουσι "Κόον" καὶ Καλλίστρατος (p.

14 255a 320 n. 36 Schm.) ἐν τοῖς Διορθωτικοῖς. A < Κόων : > τινὲς "Κόον", ὡς καὶ Καλλίστρατος ἐν τοῖς Διορθωτικοῖς.

14 255b Κῶν Κόον, ὡς "σόον" (A 117 al.) διαλύσει καὶ "χρόος εἴσατο" (N 191). τὸ δὲ πρόβατον κοῖον οἱ Κᾶρες ὀνομάζουσιν, ὅθεν Κῶς ἡ πολυθρέμμων. T Κόων < δέ > : εἰς τὴν Κῶν νῆσον. γράφεται δὲ σὺν τῷ ν κατ' αἰτιατικήν. Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος—ἐγέννησεν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist. 3, 78). A εὖ ναιομένην : ἡ δι' εὐβοσίαν. ^[5]

14 255c ἡ τὴν οὐ τότε, ἀλλ' ὕστερον, b (BCE 3) T ὡς τὸ "ἡ ἐπὶ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντασ" (p 275)· οὐ γὰρ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ὤκουντο τότε καλῶς. T ἡ ὑπὸ γενναίων οἰκουμένη < ν > , οἱ νομίσαντες αὐτὸν ληστήν εἶναι ἐπηρεάσαν αὐτῷ. b (BCE 3) T < ἀπένεικας : > καὶ ἡ μετοχή "κεφαλὴν τε τετὶ καὶ τεύχε' ἐνείκασ" (P 39). ^[5]

14 255d T il φίλων : ἡ τῶν πολιτῶν ἢ τῶν ιδίων, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω" (B 261)· ιδίᾳ γὰρ νηϊ ἐκεῖσε κατήχθη.

14 256 b (BCE 3) T < χαλέπαιεν / > ῥιπτάζων {κατὰ δῶμα θεοῦς}· ἀντιστροφή ἐστίν ἀντὶ τοῦ χαλεπαίνων ἐρ < ρ > ἵπταζε.

14 256-7 συναπτέον οὖν, καὶ μή τις ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκοι τὸ ῥιπτάζω ν. A ῥιπτάζων < κατὰ δῶμα > θεοῦς : δηλονότι τοὺς συλλαμβάνοντας τῇ Ἥρᾳ.

14 257a ἡ δὲ ἀπότασις εἰς τὸν Ἥφαιστον· φησὶ γοῦν ἐν τῇ A (590—1)· "ἥδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα / ῥῖψε ποδὸς τεταγών". ὅτι δὲ ἐπιβοηθοῦντα τῇ Ἥρᾳ τοῦτο διέθηκεν ὁ Ζεὺς, αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ· "λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι / ῥίπτασκον b (BE 3) T τεταγών ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἴκηται / γῆν ὀλιγηπελέων" (O 22—4)· ὁ προλαβὼν ὁ Ἥφαιστος ἐξήνεγκε· "πᾶν δ' ἡμᾶρ φερόμην, ἅμα δ' ἡελίω καταδύντι / κάππεσον ἐν Λήμνῳ, ὀλίγος δὲ τι θυμὸς ἐνῆεν" (A 592—3). T ἔξοχα πάντων : κατ' ἐξοχὴν παρὰ πάντας. ^[5]

14 257b b (BE 3) T il καὶ κέ μ' ἄϊστον ἂ π' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ : καὶ ἂν ἰδὼν με ἀνιστόρητον καὶ ἀφανῆ ἐποίησεν, βαλὼν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

14 258 A < ἄϊστον : > ἀνιστόρητον.

- 14 258a b (BCE 3 E 4) T il ἔμβαλε : ἀντὶ τοῦ ἐμβαλὼν ἐποίησεν, b (BCE 3 E 4) T il ὡς τὸ "βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ" (E 361) ἀντὶ τοῦ οὔτάσας ἐποίησεν.
- 14 258b b (BCE 3) T il εἰ μὴ Νύξ δμῆτειρα θεῶν <ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν> : δαιμονίως ὡς γὰρ τὸν Ὕπνον ἄνακτα θεῶν καὶ ἀνθρώπων φησὶν (cf.
- 14 259a Ξ 233), οὕτω καὶ τὴν Νύκτα δμῆτειραν θεῶν καὶ ἀνδρῶν b (BCE 3 E 4) T ἦτοι δαμάστριαν. b (BCE 3) < δμῆτειρα : > οὕτως ἐν πάσαις δμῆτειρα .
- 14 259b1 Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος "μήτειρα". A im αἱ πᾶσαι "μήτειρα", ἐπεὶ ἀρχαία θεός.
- 14 259b2 ἄμεινον δὲ δμῆτειρα . καὶ "δεδημημένοσ" γὰρ ὕπνω" (η 318). T il < ἰκόμην : > ἰκέτευσα, εἰκότως φυσικώτερος γὰρ ὁ ἐν νυκτὶ ὕπνος τοῦ μεθ' ἡμέραν.
- 14 260 b (BCE 3 E 4) T il < ἄζετο γάρ , > μὴ Νυκτὶ θοῇ <ἀποθύμια ἔρδοι> : τινὲς "Νυκτὶ φίλῃ", καὶ ἄμεινον· τί γὰρ πρὸς τιμὴν ἢ θοὴ Νύξ; διδάσκει δὲ ὡς χρή καὶ ὀργῆς κρατεῖν εἰς πρόσωπον αἰδέσιμον ἀφορῶντας.
- 14 261a b (BCE 3) T < ἔρδοι : > ῥέζω, οἱ Βοιωτοὶ φασι ῥέδω, ὑπερθέσει ἔρδω.
- 14 261b T il < ἀμήχανον : > πρὸς ὃ μηχανὴν σωτηρίας οὐκ ἂν εὐροίμην.
- 14 262 b (BCE 3) T il < τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη : > γράφεται ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη (= A 595.
- 14 263 Φ 434), / χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, <ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν> " (= A 361 al.). T il τίη δὲ σὺ ταῦτα <—παιδὸς ἐοῖο> : ἄκρως διασύρει τὸ πᾶν, οὐδὲ ἀξιοῦσα εἰς ἔννοιαν αὐτὸ λαμβάνειν οὐδὲ παραβάλλειν τὰ παρόντα ἐκείνοις· οὐ γὰρ ὁμοίως κινηθήσεσθαι τὸν Δία ἐπὶ τοῖς Τρωσὶ κακωθεῖσιν, ὥσπερ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου παιδὸς ἐχαλέπηεν.
- 14 264-6 καὶ ἔστιν ἠθικόν· ὡς γὰρ πρόδηλον ὃν τὸ τῆς συγκρίσεως, αὐτὸν τὸν Ὕπνον ἐρωτᾷ. b (BCE 3) T < τίη : > βαρυντέον τὸν ἠ παρέλκοντα ἀντὶ τοῦ δή. ^[5]
- 14 264 T il ἡ {φῆς}: ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 14 265a 53 B.) βαρύνει τὸν ἠ . ἄμεινον δὲ περισπᾶν· καὶ γὰρ εἰ διαπορεῖ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐγκλίνειν αὐτόν· οὐ γὰρ ἕτερος αὐτῷ ἐπιφέρεται περισπώμενος ὡς ἐπὶ τοῦ "ἡ δολιχὴ νοῦσος ἡ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα" (λ 172). A ἡ: τὸ μὲν βαρυνόμενον ἐρώτησιν δηλοῖ, τὸ δὲ περισπώμενον ἀπόρησιν.
- 14 265b b (BCE 3 E 4) T ἐὰν δὲ ὀξυνθῇ, πρὸς τὸν νοῦν συντάσσεται. T < ὡς Ἡρακλῆος> περιχώσατο , παιδὸς ἐοῖο : συντόμως πάνυ· ἐν γὰρ τῷ παιδὸς ἐοῖο πάντα κατάκειται, δι' ἃ εἰκὸς ἦν ἐπ' ἐκείνῳ μᾶλλον χαλεπῆναι τὸν Δία.
- 14 266 τεχνικῶς δὲ παρεδήλωσε καὶ τὴν χρεῖαν, δι' ἣν θέλει κατακοιμίσαι τὸν Δία, ἵνα καὶ ἐξῆς ὁ Ὕπνος πιθανῶς φαίνεται λέγων πρὸς τὸν Ποσειδῶνα "πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε" (Ξ 357), ὡς ἡσθημένος, τί ποτε πραγματεύεται ἡ Ἥρα ἐπὶ τῷ Διὶ ᾧ καὶ ὄμνυσιν ἡ Ἥρα ὡς μὴ προπεψαμένη Ποσειδῶνα (sc. O 36—44). T ἀλ λ' ἴθι : τεχνικῶς καὶ τοῦτο· ὡς γὰρ ἤδη πείσασα οὐκέτι αἰτεῖ, ἀλλ' ὑπουργεῖν προτρέπει. ^[5]
- 14 267a συνάπτει δὲ τῇ προτροπῇ καὶ τὴν ὑπόσχεσιν (sc. Ξ 268). b (BCE 3 E 4) T Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων : ὅτι δύο γενέσεις Χαρίτων ὑποτίθεται, πρεσβυτέρας καὶ νεωτέρας διὸ συγκριτικῶς λέγει ὀπλοτεράων .
- 14 267b A ὀπιέμεναι : νομίμως γαμεῖν.
- 14 268 οἱ δὲ ὀμιλεῖν καὶ διαλέγεσθαι· δι' ὅπως γὰρ αἱ ὀμιλῖαι. T χήρατο δ' Ὕπνος : πιθανῶς, ὅτε μὲν θρόνον ὠνόμασεν, οὐκ ἦνυσεν, ὅτε δὲ γάμον, ἐπιτείνοντος τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κεστοῦ· πρὸς γὰρ ἐρωτικὰ μόνον δυνατώτατός ἐστὶν ὁ κεστός.
- 14 270

- πιθανῶς οὖν ἢ τὸν κεστὸν φοροῦσα δύο θεοὺς δι' ἡδονῆς ἐξηπάτησεν. b (BCE 3) T < ἄγρει νῦν μοι ὄμοσον— / ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν : > τὸ ἐξῆς ἐστὶν ὄμοσ <σ> ον (271) ἢ μὲν ἐμοί (275).
- 14 271-5 τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. A int < ἄ > ἄατον : οἱ μὲν ἀάτως, ἀβλαβῶς, ἀπανούργως.
- 14 271a1 οἱ δὲ τὸ † α ἐπὶ βάθους περισσεύοντος τοῦ α †. οἱ δὲ τὸ † αἰτον† φασὶν ἐγκεῖσθαι. οἱ δὲ ὑπερστερητικὸν φασὶν εἶναι, ὃ ταυτόν ἐστιν ἐνὶ ἀπλῶ, ὡς τὸ "ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν" (λ 274), ἀνάπυρος < ἄ > ἄατον οὖν ἐστὶ τὸ βλαπτικόν. ἁῶ ἁῶμαι "ἁῶται" (T 91. 129), "ἁσάμην" (I 116 al.), "ἁάσατο <δὲ> μέγα θυμῶ" (I 537. λ 340), ἁατὸς ὡς περατὸς καὶ ἁάατος ὡς ἀπέρατος. T ὑπερεπιτατικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτόν φασιν, ὃ ταυτόν ἐστιν ἐνὶ ἀπλῶ. ^[5]
- 14 271a2 δηλοῖ δὲ τὸ λίαν βλαπτικώτατον. b (BCE 3) Στυγὸς ὕδωρ : ὡς κατὰ ὕγρου στοιχείου ὁμνύουσιν.
- 14 271b1 οἱ δέ, ὅτι πολέμιον θεοῖς τὸ ὕγρον πυρώδεσιν οὔσιν, ἢ ὅτι στυγνότητος αἰτία καὶ τοῦ ἐν ἡδονῇ ζῆν†. φησὶν οὖν αὐτὴν Ἡρόδοτος (sc. 6, 74, 2) ἐν Νωνάκριδι πρὸς Φενεῶ τῆς Ἀρκαδίας ρεῖν. T κατὰ Στυγὸς δὲ ὁμνύει λέγει, ὅτι τὸ Στυγὸς ὕδωρ b (BCE 3) στυγνότητος αἰτίον ἐστὶ τοῖς ψευδομένοις, ἀπελέγχον αὐτοὺς καὶ τοῦ ἐν ἡδονῇ ζῆν στερίσκον.
- 14 271b2 b (BCE 3 E 4) {χειρὶ δὲ} τῇ ἐτέρῃ : ὅτι ἐπὶ δύο τῶ ἐτέρῳ χρήται κατὰ διαστολήν, Ἑλληνικῶς.
- 14 272 A < χθόνα .
- 14 272-3 .. ἄλλα > : κατὰ ξηροῦ καὶ ὕγρου ὁμνύουσιν, ἐπεὶ πάντα ἐκ ξηροῦ καὶ ὕγρου συνίσταται. b (BCE 3 E 4) T il τὰ βαρύτατα δὲ τῶν στοιχείων ὁμνυσι, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ξηρὸν καὶ ὕγρον. A < ἄλλα μαρμαρέην : > τὴν ἡλίου θρεπτικὴν· "ἄναμμα † ἡλίου νοερὸν θάλασσα" (cf.
- 14 273 Heracl. 22 A 12). b (BCE 3 E 4) T il μάρτυροι : ὅτι Ζηνόδοτος "μάρτυρεσ" γράφει, ἀγνοῶν ὅτι μάρτυροι λέγειν δεῖ ἀκολουθῶς τῷ μάρτυρος.
- 14 274a A < θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες : > ἢ συγκολαζόμενοι αὐτῶ, ἢ ὑπ' αὐτῶ ταγέντες b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ πῶς κατὰ κολαζομένων ὁμνυσιν; T θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες : οἱ περὶ τὸν Κρόνον θεοί.
- 14 274b λέγει —Ἰαπετός, Κοῖος. A < ἀμφίς : > περί. ^[5]
- 14 274c ποτὲ δὲ καὶ τὸ διχῶς "ἀμφὶς φρονέοντε" (N 345). T il Χαρίτων μίαν < ὀπλοτεράων / > Πασιθέην , < ἥς τ ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντ α .
- 14 275-7 / > ὡς ἔφα τ ' , οὐ δ ' ἀπίθησεν : ὑποφαίνει ὡς οὐδὲ κοιμώμενον ἐπιλανθάνεσθαι δεῖ χάριτος. ἢ καὶ ὅτι καὶ ἐν ὕπνῳ ἐστὶ τις ἡδονὴ καὶ χάρις "πανδαμάτωρ" (Ω 5. ι 373) γοῦν καὶ μαλθακός ἐστι καὶ ἡδύς. ἢ φιλοσοφώτερον ἔστιν ἀκούειν· Πίνδαρος (I. 7, 16) γοῦν φησι "παλαιὰ μὲν εὔδει χάρις". καὶ Λήθης γεναλογοῦσι τὰς Χάριτας. πρὸ δὲ πάντων ὁμοῦ πεποιήται χάριτος ἄρχοντα τὸν Ὑπνον, αἰνιττόμενος τὸ συμβαῖνον περὶ τοὺς χαρίτων τυχόντας. καὶ ὁ κωμικὸς (Men. fr. 479,1 Kō.) "ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις". ἐπίτηδες δὲ ἢ μὲν Ἥρα ἐσιώπησε τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης, ἵνα μὴ ὀνειδίξῃ τὸν ἔρωτα, ὃ δὲ Ὑπνος καὶ τὸ ὄνομα προσέθηκεν εἰς βεβαίωσιν. Πασιθέην δέ, ὅτι πανταχοῦ δεῖ θέειν καὶ μὴ κεκρύφθαι τὴν χάριν. b (BCE 3 E 4) T οὐκ οἶδε δὲ τὰ παρ' Ἡσιόδῳ (sc. th. 909) ὀνόματα τῶν Χαρίτων. T < ἥς τ ' αὐτὸς ἐέλδομαι : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ τέ, "ἥς αὐτὸς ἐέλδομαι". ^[10]
- 14 276 A int < ὦμνυε δ ' ὡς ἐκέλευε : > εἰκότως πίστεως γὰρ ἔδει ἐρῶντι καὶ φοβουμένῳ.
- 14 278 T il < θεοὺς δ ' ὀνόμηνεν ἅπαντας / τοὺς > ὑποταρταρίους , < οἱ Τιτῆνες καλέονται : ὑποταρταρίους (279) > ἐνταρταρίους.
- 14 278-9 θεοὺς δ ' ὀνόμηνεν ἅπαντας (278)· συλλήβδην καὶ θεὰς εἶπεν. < γράφεται καὶ > "θεὸν δ ' ὀνόμηνεν ἕκαστον". τινὲς δὲ < προσ > γράφουσιν "ὦμνυε δ ' ἐκ πέτρης κατ < αλ > εἰβόμενον Στυγὸς ὕδωρ" (= Ξ 279 a). T τοὺς ὑποταρταρίους , οἱ Τιτῆνες καλέονται : ὅτι τοὺς περὶ Κρόνον θεοὺς ὑποταρταρίους προσαγορεύει. ^[5]
- 14 279a

- πρὸς τὸ "ὀπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι" (Α 399), ὅτι οὐ τοὺς περὶ Κρόνον λέγει Ὀλυμπίους. Α
 < τοὺς > ὑποταρταρίους, < οἱ Τιτῆνες καλέονται > : τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντας· οὐ γὰρ τι
 ἔστιν ὑπὸ Τάρταρον.
- 14 279b1 οὐδένα δὲ αὐτῶν οἶδεν ἢ Ἰαπετόν (cf. Θ 479). παρὰ [***]. Τ τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντας· οὐδὲν
 γὰρ ἔστιν ὑπὸ Τάρταρον.
- 14 279b2 Τιτάν δὲ παρὰ τὸ τιτός, τιτάν. b (BCE 3) Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου < ἄστὺ λιπόντε > : τινὲς
 "Λήμνοιο κατὰ μέγα ἄστὺ λιπόντε". τί γὰρ νῦν πρὸς τὴν Ἴμβρον; ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῷ Μέλανι
 κόλπῳ, ἀπέχουσι δὲ ἀλλήλων στάδια ἑκατὸν εἴκοσι.
- 14 281 Τ < ἡέρα ἐσσαμένῳ ρίμφα πρήσσοντε κέλευθον : > ἐπὶ πελάγους.
- 14 282a < ἡέρα > αἰεὶ διὰ τοῦ η φησίν. Τ il πρήσσοντε : περῶ πρῶ, ὡς βεῖω βῶ, βορῶ βρῶ, τορῶ τρῶ,
 συγκοπῇ.
- 14 282b πρήσω b (BCE 3) Τ πέπρακα, βρώσεσθαι βέβρωκα, †τέτρωκα. Τ < Ἰδην δ' ἰκέσθην
 πολυπίδακα— / Λεκτόν : > ἀντὶ τοῦ Ἰδης.
- 14 283-4a1 ἀλλαχοῦ "Γάργαρον ἄκρον/ Ἰδης ὑψηλῆς" (Ξ 292—3). Τ il τὸ Ἰδην (283) ἀντὶ τοῦ Ἰδης.
- 14 283-4a2 ἔστι δὲ μέρος Ἰδης τὸ Λεκτόν. b (BCE 3 Ε 4) ἐν ὑπερβατῶ δὲ καὶ ἀναστροφῇ ἐρμηνευτέον τὸ
 δίστιχον οὕτως, ἵνα μὴ δύσφραστον ᾖ, "Ἰδης δ' ἰκέσθην πολυπίδακος Λεκτόν". b (BCE 3)
 Λεκτόν : οὕτως Λεκτόν, ὁξυτόνως, Α ὡς "φυτόν" (Σ 57 al.
- 14 284a)· ΑΤ il οὕτως γὰρ ὁ τόπος καλεῖται. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἰδίως εἴρηκεν, ἀντὶ τοῦ Ἰδης εἰς Λεκτόν (cf.
 Ξ 283—4)· καὶ "Ἰδην δ' ἵκανε < ν > πολυπίδακα / Γάργαρον" (Θ 47—8), καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Θ 362
 —3) τὸ ὅμοιον· "ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη / ἐς Πάφον". ἔστι γὰρ Κύπρου εἰς
 Πάφον. Α Λεκτόν : ἀκρωτήριον—Φαλάκρη. ^[5]
- 14 284b ἀφορᾷ δὲ τὸ Λεκτόν ἐπὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Α < ὅθι πρῶτον λιπέτην ἄλα, τῷ δ' ἐπὶ χέρσου /
 βήτην : > τῷ δ' ἐπὶ χέρσου πρῶτον βήτην, ὅθι λιπέτην ἄλα.
- 14 284-5a b (BCE 3) < τῷ δ' ἐπὶ χέρσου / βήτην : > ἐπέβησαν δ' οὗτοι τῆς χέρσου.
- 14 284-5b Τ il ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσεῖετο < ὕλη > : τὴν χαμαίζηλον βοτάνην φησίν· ὅτι γὰρ οὐ
 πατοῦσι γῆν, δῆλον ἐκ τοῦ "οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν" (Ξ 228).
- 14 285a1 εἰσὶ δὲ γραφικά. Τ ἀκροτάτη δὲ ὕλη ἢ χαμαίζηλος πᾶσα καὶ μικρὰ βοτάνη.
- 14 285a2 b (BCE 3 Ε 4) < ὑπεσεῖετο : > Ἀρίσταρχος "ὑπο", εἴτα "σεῖετο", Ἰακῶς.
- 14 285b οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. Α im πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι : πρὶν Ἰδῆ τοὺς
 ὀφθαλμοὺς τοῦ Διός, ὅπως μὴ πρὸ τοῦ δέοντος αὐτὸν κοιμίῃ.
- 14 286 ἐμφαντικώτατα, ὡς ἅμα τῷ προσβλέψαι τινὲς εὐθὺς κατακοιμίζοντος. b (BCE 3) Τ εἰς ἐλάτην
 ἀναβάς : ἐλάτη ἐπίμηκες καὶ ἄκαρπον ὡς ὕπνος.
- 14 287a1 ἔστι δὲ ἐπὶ ἐλάτην. Τ τὸ δὲ εἰς ἐλάτην ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐλάτην.
- 14 287a2 ἔστι δὲ ἐπίμηκες καὶ ἄκαρπον δένδρον, ὡς ὁ ὕπνος. b (BCE 3) < περιμήκετον : > μῆκος
 μήκετος ἐπεκτάσει, ὡς πάχος "πάχετος" (ψ 191).
- 14 287b Τ il < ἡ τό τ' ἐν Ἰδῇ / μακροτάτη πεφυῖα : > μακροτάτην εἶπεν ὡς πολλῶν οὐσῶν ἐκεῖ.
- 14 287-8 καλῶς δὲ πρόσκειται τότε (287)· νῦν γὰρ οὐ φύεται ἐκεῖ b (BCE 3) Τ ἐλάτη. καὶ ὅτι μετὰ τὰ
 ἡρωϊκὰ ὁ ποιητής. Τ {μακροτάτη πεφυῖα} δ i ' ἡέρος < αἰθέρ' ἵκανε > : ὅτι καθ' Ὅμηρον
 ἀἷρ ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος.
- 14 288 ὁ δὲ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθήρ, καὶ ὁμωνύμως τῷ στερεμνίῳ οὐρανός· διὸ τὰ νέφη λέγει πύλας
 οὐρανοῦ (cf. Ε 749—51). Α < ἔν θ' ἦς τ' ὄζοισιν—ἐναλίγκιος : > καὶ ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τῶν
 κλάδων καὶ τῆς μεταμορφώσεως οὐχ ὁράται.

- 14 289-90a1 T il πιθανῶς, ἵνα καὶ διὰ τὸ ὕψος καὶ διὰ τοὺς κλάδους καὶ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν μὴ ὀρῶτο.
- 14 289-90a2 b (BCE 3 E 4) < ὄρνιθι λιγυρῇ > ἐναλίγκιος : κατὰ τὴν καθέδραν· ἡ γὰρ ὄρνις τοῦτ' καθέζεται.
- 14 290a A b (BCE 3 E 4) T < ἦν τ' ἐν ὄρεσσι : > λείπει 'διατρίβουσιν'.
- 14 290b b (BE 3 E 4) T il χαλκίδα : τὸ εὐφωνον ὄνομα τοῖς θεοῖς τίθησιν· οἶδε δὲ τὰ θεῶν ὡς ὑπὸ Μουσῶν καταπνεόμενος.
- 14 291a τινὲς δὲ φασιν αὐτὴν εἶναι Ἀρπαλύκην, ἡ μιγεῖσα τῷ πατρὶ Κλυμένῳ κατὰ βίαν, ἐψήσασα τὸν υἱὸν Πρέσβωνα παρέθηκεν αὐτῷ. ἡ ὅτι Διὶ συνήλθεν, Ἥρα δὲ ὠρνίθωσεν αὐτήν· ἐν Χαλκίδι δὲ διήγεν ἄνθρωπος οὖσα. οἱ δὲ τὴν μητέρα τῶν Κορυβάντων Χαλκίδα φασίν. ἡ ὅτι χαλκίζει τὴν χροιάν. ἡ ὅτι κατὰ νύκτα ὀρᾶται. τινὲς δὲ τὴν γλαῦκα. T κύμινδιν : ὅτι αἰετὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτει· ὁ γὰρ κύμινδιν οἰκεῖ μὲν ὄρη, ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χροιάν, καὶ μέγεθος ὅσον ἰέραξ ὁ φασσοφόνος, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης (sc. ^[5]
- 14 291b1 h. an. 9, 12 p. 615 b 6). παρὰ δὲ τισι θηλυκῶς λέγεται. εὐεπίφορον δὲ εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. b (BCE 3 E 4) T {χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ} κύμινδιν : ὁ κύμινδιν οἰκεῖ μὲν ὄρη, ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χροιάν, καὶ μέγεθος ὅσον ἰέραξ φασσοφόνος, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. ^[5]
- 14 291b2 παρὰ δὲ τισι θηλυκῶς λέγεται ἡ κύμινδιν. εὐεπίφορον <δὲ> εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον. κύμινδιν δὲ λέγεται διὰ τὸ αἰετὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτειν. A < Γάργαρον : > τὸ Γάργαρον ἄκρον, ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς, καὶ οἱ πολῖται Γαργαρεῖς. ^[5]
- 14 292 b (BCE 3) T il ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωσ <πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν > : ἐπαναλαμβάνει τὸ "ἴδεν" (Ξ 293), ὑποφαίνων ὡς οὐκ ἐν παρέργῳ αὐτὴν εἶδεν.
- 14 294a ἔστιν οὖν ὡς τὸ "ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν" (Π 182). b (BCE 3) T πυκινὰς : πρὸς ἐπίτασιν τοῦ πάθους.
- 14 294b ἀμφεκάλυψε δὲ ἀντὶ τοῦ ἠγρευσε, ἀπὸ τῶν δικτύων. b (BCE 3 E 4) T οἶον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην : Ἥραν τρεφομένην — ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι (fr.
- 14 295 99 Pow.). A < οἶον : > γράφεται καὶ "οἶος".
- 14 295a A int < πρῶτόν περ : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "πρώτιστον".
- 14 295b1 A im Ἀρίσταρχος {ὅτε} πρῶτόν περ .
- 14 295b2 T il εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντε τοκῆς : καὶ πῶς φησι (sc.
- 14 296a Ξ 202—4) παρ' Ὁκεανῷ αὐτὴν τρέφεσθαι· ἡ τὸ ἀτιτάλλειν (cf. Ξ 202) οὐκ ἐκ νηπίας· φησὶ γοῦν "ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ" (N 27) καὶ "τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ" (E 271). λάθρα οὖν ἐμίγη· ὅτε δὲ ἐταρταρώθη Κρόνος, ὡς παρθένος ὑπονοουμένη ἐξεδόθη Διὶ ὑπὸ Τηθύος καὶ Ὁκεανοῦ. τεκοῦσαν γοῦν Ἥφαιστον προσποιεῖσθαι δίχα μίξεως κυεῖν b (BCE 3) T καὶ Κηδάλιον τῷ Ναξίῳ παραδοῦναι χαλκευτικὴν διδάξαι· διὸ καὶ μέχρι νῦν ὑπόμνημα φυλάσσεσθαι παρὰ Ναξίοις καὶ τὸν ἀμφιθαλῆ τῇ τάλι συγκατατίθεσθαι. T ἄλλοι τὸν Δία φασὶν ἐν Σάμῳ λάθρα τῶν γονέων διαπαρθενεῦσαι τὴν Ἥραν· ὅθεν Σάμιοι ζήλῳ τῆς θεοῦ μνηστεύοντες τὰς κόρας λάθρα συγκοιμίζουσιν, εἴτα παρρησίᾳ τοὺς γάμους θύουσιν. τοκῆς οὖν τοὺς περὶ Κρόνον καὶ Ῥέαν. ἔνιοι δὲ τοκῆς τοὺς προγόνους τοὺς περὶ Ὁκεανὸν καὶ Τηθύν· b (BCE 3) T "ἐκ δὲ τοκῆων / τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον" (η 54—5)· ἵνα καὶ τὸ ἀτιτάλλειν (cf. Ξ 202) ἐκ νηπίας τρέφειν λάβωμεν. ἔνιοι δὲ φασὶ παρθένον οὖσαν Ἥραν ἐρασθῆναι Εὐρυμέδοντος, ἐνὸς τῶν Γιγάντων, καὶ ἐξ αὐτοῦ τεκεῖν τὸν Προμηθέα· Δία δὲ ἐγνωκότα τὸν μὲν ταρταρῶσαι, τὸν δὲ Προμηθέα προφάσει τοῦ πυρὸς σταυρῶσαι. T < φίλους : > τοὺς οἰκείους· "ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω" (B 261). ^[15]
- 14 296b

- Τ ἰλ στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν : κινηθεῖς ὑπὸ τοῦ κεστοῦ αὐτὸς πρόσσει τῇ γυναικί.
- 14 297 b (BCE 3 E 4) Τ < πῇ μεμαυῖα : > εἰς τίνα τόπον ὠρμημένη; Τ ἰλ τό δ' ἰκάνεις : λείπει τὸ ὄρος.
- 14 298b b (BCE 3 E 4) Τ μήποτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' Αἰολεῦσι 'τυῖδε· "ἢ ἔδὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;" (α 409). καὶ πληθυντικῶς "οὐχ ὃ γ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται" (Ε 185) ἀντὶ τοῦ ἐνθάδε. Τ οὐ γινώσκει δὲ τὴν συσκευὴν διὰ τὰ πάθη, "ἢ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων" (Ξ 217). b (BCE 3) Τ ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, < τῶν κ' ἐπιβαίῃς > : δύναται καὶ πευστικῶς ὁ στίχος ἀναγινώσκεσθαι, οὐ μὴν ὑποστικτέον διὰ πευστικὴν ὑπόκρισιν. ^[5]
- 14 299a Α ἵπποι δ' οὐ παρέασι : ἠθικῶς πάνυ καταπαύει τὴν ὁδὸν ὡς μὴ τῶν ἐπιτηδείων παρόντων, ἵνα πείσας μένιν συγχρήσηται τῇ σχολῇ· οὐ γὰρ πιθανὸν ἦν ἴαποτρέψαντα τῆς ὁδοῦ θέλιν ἐμπελάζειν.
- 14 299b b (BCE 3) Τ προφάσει οὖν χρῆται. ἡ δὲ δολίως ἐπιτείνει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνδρός, φάσκουσα πάντα αὐτῇ εὐτρεπῆ εἶναι πρὸς τὴν ὁδόν, b (BE 3) Τ "ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρίῃ" (Ξ 307). Τ < τῶν κ' ἐπιβαίῃς : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ κέ συνδέσμου, "τῶν ἐπιβαίῃς". ^[5]
- 14 299c Α int τὸν δὲ δολοφρονέουσα : δολίαν εἰσάγει τὴν Ἥραν καὶ ἐν τῷ περὶ Ἡρακλέους, "δολοφροσύνης" ἀπάτησεν" (Τ 97).
- 14 300 σχεδὸν οὖν κηρύττει ὁ ποιητὴς φυλάττεσθαι τῶν γυναικῶν τοὺς λόγους. b (BE 3) Τ < οἷ με σφοῖσι : > γράφεται "οἷ μ' ἐν σφοῖσι".
- 14 303 Α int τοὺς εἶ μ' ὀψομένη < —, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ > : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι πρὸς μὲν Ἀφροδίτην (sc.
- 14 304-6a Ξ 205—7) δεόντως λέγονται, πρὸς δὲ τὸν Δία οὐκέτι· οὐ γὰρ προσεδεῖτο προφάσεως ἔχουσα τὸν κεστὸν ἱμάντα. καὶ τάχα ἂν συναφώρμησεν αὐτῇ· οὐ δεῖ οὖν παρακινδυνεύειν. Α < τοὺς εἶ μ' ὀψομένη—θυμῷ : > ἠθετοῦντο παρὰ Ζηνοδότῳ. ^[5]
- 14 304-6b Α im Τ ἰλ τοὺς εἶ μ' ὀψομένη—θυμῷ : ἀθετοῦσιν ὡς ἀμβλύνοντας τὴν ἐπιθυμίαν Διός.
- 14 304-6c1 ἀλλ' οὐκ ἠμβλύνθητ' τοῦ κεστοῦ ἐπιτείναντος. ἄλλως τε περὶ ἀφροδισίων λέγουσα ἐπιτείνει τὸν πόθον καὶ ἠπλείονατ' ἐξάπτει. Τ ἀθετοῦνται οἱ στίχοι ὡς ἀμβλύνοντες τὴν ἐπιθυμίαν Διός, κακῶς· οὐ γὰρ ἠμβλύνθη· περὶ ἀφροδισίων γὰρ λέγουσα ἐπιτείνει τὸ πάθος καὶ τὸν πόθον πλέον ἐξάπτει.
- 14 304-6c2 b (BCE 3 E 4) ἄλλως τε λέγονται, ἵνα μὴ ὕστερον αἰτία ἦ ὡς εἰς τοῦτο ἐπίτηδες ἐλθοῦσα. b (BE 3 E 4) καὶ σ φ' ἄκριτα νείκεα λύσω : καὶ πῶς ἐν τῇ Α (sc.
- 14 304 424) μετὰ τῶν θεῶν οὔσα ἐν τῷ Ὠκεανῷ οὐ διήλλαξε τὴν ἔριν; ἀλλ' ὅτι οὐ σὺν αὐτοῖς ἦν, δῆλον ἐξ ὧν ἀπ' οὐρανοῦ πέμπει τὴν Ἀθηνᾶν παύσουσαν τῶν στρατηγῶν τὴν ἔριν (cf. Α 195—6). b (BCE 3) Τ ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρίῃ : ἔν ἐστι τὸ πρυμνωρεῖ η, ὥσπερ ἐν ἀκροπόλει.
- 14 307a Α πρυμνωρεῖη : πρυμνώρεια ὡς ἀκρώρεια· σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τῇ ρίζῃ τοῦ ὄρους συνορίζον τῷ ἐδάφει.
- 14 307b b (BCE 3 E 4) Τ τὰ δὲ ὑπὸ τοῖς ἄκροις ἀκρώρεια καλοῦνται. Τ < τραφερὴν : > ἐκ τοῦ παρεπομένου τὴν γῆν· "μάλα δ' ὤκα περιτρέφεται" (Ε 903) ἀντὶ τοῦ πηγνυται.
- 14 308 Τ ἰλ {νῦν δὲ} σεῦ {εἵνεκα} : τὴν σεῦ περισπαστέον· ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή.
- 14 309a Α σεῦ εἵνεκα : ἐντέχνως αὐτὸν γοητεύει ὡς τῇ ἐξουσίᾳ ἐκείνου τὰς ἰδίας ἐπιτελοῦσα χρείας.
- 14 309b καὶ γυναιξὶ δὲ νομοθετεῖ τὰς ἐξόδους ποιεῖσθαι συγκεχωρημένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν. b (BCE 3 E 4) Τ < μετέπειτα : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "μετόπισθε".
- 14 310a1 Α im οἱ περὶ Ζηνόδοτον "μετόπισθε {χολύσαι}".

- 14 310a2 T il < Ἥρη , κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι : > ὄρα οἷόν ἐστιν ἡ φιληδονία, ὑπέρθεσιν οὐ δεχόμενον καὶ τῶν καθηκόντων ἐμποιοῦν ἀμέλειαν.
- 14 313 b (BCE 3 E 4) T il < τραπέομεν : > ἀντὶ τοῦ τερφθῶμεν· ἐκτρέπει γὰρ τοῦ δέοντος ἡ ἡδονή.
- 14 314 b (BCE 3 E 4) T il οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε <θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός > : ὅτι ἐξαρκεῖ τὸ κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν.
- 14 315a τὸ δὲ ἐξ ὀνόματος ἐπιφέρειν ἐνέκοπτε μᾶλλον ἢ ἔπειθεν. Α οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε <θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός : > τίνος ἔνεκα τοσοῦτον ἀκρατῆ παρίστησι τὸν Δία ὡς μὴ δύνασθαι κρατεῖν ἑαυτοῦ; φαμὲν οὖν ὡς ἀπελογήσατο περὶ τούτων, ἐν οἷς διαλαβὼν περὶ τοῦ κεστοῦ φησιν· "τᾶτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων" (Ξ 217). ^[5]
- 14 315b ἄλλως τε διδάξαι βούλεται τοὺς νέους ὁ ποιητής, ὅσον ἐστὶ χαλεπὸν μὴ κρατεῖν τῶν παθῶν, ὅπου καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς πάθει νικηθεὶς ἐζημιώθη τὴν ὄνησιν, ἣν ἀπὸ τῆς ἀγρυπνίας περιποιήσατο. b (BCE 3 E 4) T οὐδὲ γυναικός : ἀντὶ τοῦ θνητῆς· ἀλλαχοῦ "ἡ θεὸς ἢ ἐ γυνή" (κ 228).
- 14 315c ὡς μείζονα δὲ τὸν γυναικεῖον ἐπήγαγεν ἔρωτα· ἢ ὅτι ὁ τῶν ὁμοφύλων ἔρωσ οὐ λίαν ἐστὶν ἐπιτεταμένος, ὡς ὁ τῶν παρὰ φύσιν. b (BCE 3 E 4) T ἢ διὰ τὸ συμπλεκτικὸν σχῆμα, "εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν" (ψ 88)· καὶ γὰρ πρῶτας τὰς θνητὰς καταλέγει (sc. Ξ 317—25). καὶ "μήτε θεῶν τό γε δεῖδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν / ὄψεσθαι" (Ξ 342—3). T < περιπροχυθεῖς : > περισσῶς χυθείς. ^[5]
- 14 316 ὁ δὲ Ἰξίων (fr. 16 St.) γράφει "περιπλεχθεῖς". T il οὐ δ' ὀπότ' ἡρασάμην· κοινὸν ἄνωθεν νοεῖται ἐπὶ πάντων (sc.
- 14 317a Ξ 317—27) τὸ οὐδέποτε οὕτως ἡράσθην· διὸ καὶ ἕκαστον τῶν λεγομένων αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κόμμα ἐστὶ· διόπερ αἱ στιγμαὶ ἐν αἰτήματι τίθενται. ἀπὸ τούτου δὲ ἕως τοῦ "οὐδ' ὀπότε Λητοῦς ἐρικυδέος" (Ξ 327) ἀθετοῦνται στίχοι ἔνδεκα, ὅτι ἄκαιρος ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ὀνομάτων· μᾶλλον γὰρ ἀλλοτριοῖ τὴν Ἥραν ἢ προσάγεται. καὶ ὁ ἐπ' <ε> ἰγόμενος συγκοιμηθῆναι, διὰ τὴν τοῦ κεστοῦ δύναμιν, πολυλογεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Α Ἰξιονίης ἀλόχοιο : τῆς ὕστερον γενομένης Ἰξίονος· παρθένοις γὰρ Ζεὺς συγγίνεται. ^[5]
- 14 317b b (BCE 3 E 4) T ἐναντίον δὲ αὐτῷ τὸ "Ἀγαμεινονέην ἄλοχον" (γ 264) τὴν πρῶην Ἀγαμέμνονος. T < Ἰξιονίης ἀλόχοιο : > Ἰξίονος γυνὴ Δία, Ἡϊονέως θυγάτηρ.
- 14 317c1 T il {ἰξιονίης ἀλόχοιο;} τῆς Ἰξίονος γυναικὸς Δίας.
- 14 317c2 ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Ἡϊονέως†. μετὰ δὲ τὸ φθαρῆναι—ἐξεύχθη. Α < θεόφιν : > θεῶ ἢ θεοῖς· τὸ γὰρ ἴσος ὅμοιος ἀλίγκιος ἀτάλαντος δοτικῇ συντάττεται.
- 14 318 T il Δανάης : ἐξ Εὐριδίκης καὶ Ἀκρισίου.
- 14 319 Εὐφορίων (fr. 86 Pow.)· "ὀθνεῖον Περσεῖ τελέων γάμον Εὐρυμέδοντι". τινὲς δὲ φασι πλείονα Ἡρακλέους αὐτὸν εἰργασμένον οὐ τυχεῖν δόξης, ὅτι Διόνυσον ἀνεῖλεν εἰς τὴν Λερναίαν ἐμβάλων λίμνην. T {οὐδ' ὅτε περ} Δανάης : Δανάη Ἀκρισίου—παρέλαβε Περσεύς. Α < ἀριδείκετον : > τινὲς "πολὺ φίλτατον". ^[5]
- 14 320 T il < Φοίνικος κούρης : > Φοίνικος καὶ Κασσιεπείας Εὐρώπη.
- 14 321 T il < Μίνω : > Ἀρίσταρχος "Μίνων" σὺν τῷ ν, Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν.
- 14 322a1 Α im < Μίνω τε : > τινὲς "Μίνωα", Ζηνόδοτος Μίνω <τε> , Ἀρίσταρχος "Μίνων <τε> " Ἀττικῶς.
- 14 322a2 T il Ῥαδάμανθυν : ἐπεὶ ἐμάνη περὶ τὰ ῥόδα τὰ ὑπὸ τοῦ ταύρου προϊέμενα ἡ Εὐρώπη, Ῥαδάμανθυν ὠνόμασε τὸν παῖδα.

- 14 322b AT {οὐδ' ὅτε περ} Σεμέλης : Σεμέλης τῆς Κάδμου—ἡ ἱστορία παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Βάκχαις (e.
 14 323 g. 88—98). A {οὐδ'} Ἀλκμήνης {ἐν θήβῃ}: Ἀλκμήνης τῆς Ἡλεκτρούονος —δὲ ἐξ Ἀμφιτρύωνος. A
 < ἐνὶ Θήβῃ : > ἐκεῖ γὰρ ἐτέχθη Ἡρακλῆς. T il < ἢ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο
 παῖδα : > ὅτι ἔχει τι Ὀμηρικόν· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκε. ^[5]
- 14 324a A int Ἡρακλῆα : Ἀλκαῖος ἐκαλεῖτο· ὁ δὲ Πύθιος (fr.
 14 324b 443 P.—W.). "Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων
 κλέος ἄφθιτον ἔξεισ". οἱ δὲ ὅτι Πορφυρίωνος ἐρασθέντος Ἡρας, προσκαλεσαμένης αὐτῆς,
 ἐλθὼν ἐβοήθησε· διὸ παρὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ἡρας κληθῆναι Ἡρακλῆς λέγεται. T φασὶ δὲ τὸν Δία
 συγκοιμώμενον Ἀλκμήνῃ πείσαι τὸν Ἥλιον μὴ ἀνατεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ὅθεν ἐπὶ τρεῖς
 νύκτας συγκοιμηθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς τὸν "τρίεσπερον" (cf. Lyc. Al. 33) Ἡρακλέα ἐποίησεν. AT
 Διώνυσος : Διόνυσος ἀπὸ Διὸς καὶ Νύσης τοῦ ὄρους. ^[5]
- 14 325a οἱ δὲ Διόνυξος, ἐπεὶ κερασφόρος τεχθεὶς ἔνυξε τὸν μηρὸν τοῦ Διός. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ
 Δεύνυσος, ἐπεὶ βασιλεὺς Νύσ{σ}ης· δεῦνον < γὰρ > Ἄραβας τὸν βασιλέα. < οἱ δὲ > ἀπὸ τοῦ
 πολλὰ διανεῦσαι καὶ κατορθῶσαι. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δονεῖν τὰ σώματα. T χάρμα < βροτοῖσιν > :
 σημειωτέον ὅτι καθ' Ὀμηρον εὐρετῆς οἴνου Διόνυσος. ^[5]
- 14 325b T < οὐ δ' ὅποτε Λητοῦς—αὐτῆς : > κατέλειψε {δὲ} Λήδαν φασί, καὶ τὴν ἐκ Διὸς Ἑλένην.
 14 327 καὶ μὴν Ἀντιόπην ἀφῆκε, καὶ Διώνην· οὐ γάρ, ὥς τινες ψυχρευόμενοι, ἐπεὶ πρὸ Ἀφροδίτης οὐκ
 ἦσαν ἔρωτες. T {ὥς} σέο {νῦν ἔραμαι}: ὀρθοτονητέον· ἀντιδιαστολὴ γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα.
- 14 328a A < σέο : > τινὲς κατ' ἀντιδιαστολήν, καὶ ὀρθοτονοῦσιν.
 14 328b ἡ δὲ χρῆσις ἐγκλίνει. T il αἰνότεα Κρονίδῃ , ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες < —νεοίμην > : τελεία
 στιγμή μετὰ τὸ Κρονίδῃ (330)· προσαγορευτικὴ γὰρ ἐστὶν ἡ περίοδος.
- 14 330–5 ἡ δὲ ἐξῆς ἀνάγνωσις ἀμφίβολος ἦτοι γὰρ καθ' αὐτὸ ἀναγνωστέον ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες
 (330), εἶτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς εἰ νῦν ἐν φιλότῃ (331), ἵνα ὑποστίζωμεν κορυφῇσι (332) καὶ
 ἅπαντα (332), στίζωμεν δὲ μετὰ τὸ πῶς κ' ἔοι (333)· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εἴ τις νῶϊ θεῶν
 ἀειγενετάων (333), καὶ ὑποστίζωμεν ἀθρήσειε (334), πεφράδοι (335), ἴν' ἢ ἀπόδοσις οὐκ ἂν
 ἔγωγε τεδὸν πρὸς δῶμα (335). οὕτως δὲ ἔσσονται ἀνταποδοτικαὶ περίοδοι, ἀμφοτέραι ὀρθαί,
 τοιαῦται· 'εἰ νῦν ἐπὶ τῆς Ἰδῆς κοιμηθῆναι βούλει, πῶς ἂν εἴῃ, οἶον 'πῶς ἂν ἐνδέχοιτο; ἡ δὲ
 ἐτέρα 'εἴ τις ἴδοι τῶν θεῶν καὶ τοῖς ἄλλοις εἴποι, οὐκ ἂν ἔλθοιμι εἰς τὸν σὸν οἶκον'. ἡ
 ἀνεστραμμένης αὐτὰς ποιητέον, συνάπτοντα οὕτως ποῖον τὸν μῦθον ἔειπε ς , / εἰ νῦν ἐν
 φιλότῃ λιλαίει (330—1)· ἔστι δὲ στιγμή ἐν κορυφῇσι (332) καὶ ἅπαντα (332), εἶτα καθ' ἑαυτὸ
 ἀπορούσης τῆς θεοῦ πῶς κ' ἔοι (333), πῶς ἂν τοῦτο ἐνδέχοιτο; ἡ καὶ τοῦτο αὐτὸ τοῖς ἐξῆς
 συναπτέον, πῶς κ' ἔοι , εἴ τις νῶϊ θεῶν (333) ἕως τοῦ πεφράδοι (335), εἶτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς
 οὐκ ἂν ἔγωγε τεδὸν πρὸς δῶμα νεοίμην (335). A ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες : γυναικικῶ τῷ ἦθει
 ἐπιπλήττει ὥς ἀπηρυθριακότη. ^[15]
- 14 330 ἀκκίζεται δέ, ἀπάξαι αὐτὸν τῆς Ἰδῆς θέλουσα πρὸς τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπικουρίας. b (BCE 3 E 4)
 T < προπέφανται : > πρόδηλά ἐστιν.
- 14 332 T il πῶς κ' ἔοι : στικτέον εἰς τὸ ἔοι , ἀντὶ τοῦ 'πῶς ἂν εἴῃ'.
- 14 333 T < ἐθέλεις : > λείπει μιγῆναι.
- 14 337 T il ἔστιν τοι θάλαμος : δοκεῖ μὲν αἰδημόνως διαλέγεσθαι, ἔστι δὲ οὐδὲ τοῦτο ἄτεχνον αὐτῇ,
 ἀλλὰ θέλει τὸν Δία κατακλεῖσαι εἰς τὸ δωματίον, ἵνα μὴ διαναστὰς ἐκ προχείρου θεάσῃται τὰ
 Ἑλληνικά.
- 14 338a b (BCE 3 E 4) T φίλος υἱός : ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Ἡρας καθ' Ὀμηρον ὁ Ἡφαιστος.
- 14 338b

καὶ νῦν μὲν ἴσως τις ἐρεῖ ἀμφιβολίαν εἶναι, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc. θ 312) δὲ αὐτὸ σαφῶς λέγει ὁ Ἥφαιστος. ὁ δὲ Ἡσίοδος (sc. th. 927—8) ἐκ μόνης Ἥρας. Α φίλος υἱός : καὶ "ἀλλὰ τοκῆε δύω, <τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον> " (θ 312)· αἰτιᾶται γὰρ ὅτι τῶν αὐτῶν Ἀρεῖ ὦν τοκῆων οὐκ ἔστιν ἀρτίπους (cf.

14 338c θ 310) ὡς ἐκεῖνος. Τ ἔν θ ' ἴομεν : ὅτι εἰς τόπον πάλιν τὸ ἔνθα.

14 340a Τ < ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν εὐνή : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν, εὐνήν".

14 340b Α im εὔαδεν {εὐνή}: τὸ εὔαδεν ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.

14 340c1 53 B.) φιλοῖ, λέγων ὡς ὅτι τὰ δασυνόμενα ἐν τῇ ἐπενθέσει τοῦ υ φιλοῦται, ὡς ὄλος, "οὔλος" (cf. p 343. ω 118). οὕτως οὖν καὶ τὸ ἔαδεν εὔαδεν γένοιτο φιλούμενον. ἐγὼ δὲ προσ <ίμαι> τὴν συνήθη ἀνάγνωσιν δασύνουσαν τὸ α , φιλοῦσαν δὲ τὴν εὐ δίφθογγον. καὶ ἔχομεν ἐκεῖνο εἰπεῖν ὡς, εἰ ἴδιον συνθέτων λέξεων τὸ καὶ κατὰ μέσον δασύνεσθαι, οἶδαμεν δὲ καὶ τὸ ἄδε ῥῆμα συνεχῶς παρὰ τῷ ποιητῇ <δασυνόμενον> — "ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων" (M 80)—, εἰκότως ἂν φήσαιμεν ὅτι τὸ εὔ ἐπίρρημα προσῆλθε καὶ οὕτως ἐφυλάχθη τοῦ ῥήματος ἢ δασεῖα ὡς ἐν λέξει συνθέτω. τὸ μέντοι ἔαδε διαίρεσίς ἐστι τοῦ ἦδε. Α τοῦ {δε} εὔαδε τὴν πρώτην ψιλωτέον, τὴν δὲ δευτέραν δασυντέον. ^[10]

14 340c2 Τ Ἥρη μήτε θεὸν <—ἔρσαι> : μὴ μεμφέσθω Πλάτων (cf.

14 342–51 rep. 3, 390 c 2) χρυσοῦν νέφος καὶ ἥλιον νικῶν, οἷον οὐκ ἂν οὐδὲ Ἥφαιστος ἐποίησεν, καὶ εὐνήν ἐξ ἀνθέων. b (BCE 3 E 4) Τ τοιοῦτος δέ ἐστιν ὡς καὶ Ποσειδῶν καλύπτων κύματι τὴν μίξιν (cf. λ 243—4). Τ τρεῖς δέ εἰσι τρόποι, καθ' οὓς πᾶσα ποίησις θεωρεῖται· ὁ μιμητικὸς τοῦ ἀληθοῦς, φιλοπάτωρ, μισογύνης, ἄπιστος, παρρησιαστής· ὁ κατὰ φαντασίαν τῆς ἀληθείας, ὃν δεῖ μὴ κατὰ μέρος ἐξετάζειν, οἷον, ὅτι ψυχὰι γεύονται καὶ λαλοῦσι, πάντως ἐρεῖ τις καὶ γλῶσσαν ἔχουσι καὶ βρόγχον· τρίτος δὲ ὁ καθ' ὑπέρθεσιν ἀληθείας καὶ φαντασίαν, Κύκλωπες, Λαιστρυγόνες καὶ ταῦτα τὰ περὶ θεῶν. b (BCE 3 E 4) Τ μήτε θεὸν <τό γε δεῖδιθι μήτε τι ν' ἀνδρῶν / ὄψεσθαι> : ἄμεινον "θεῶν" ὡς ἀνδρῶν (342). ^[10]

14 342–3 πᾶς δὲ τόπος τῇ νομίμῳ μίξει θάλαμος ἐστι, τῇ δὲ ἀθέσμῳ οὐ. ἀμέλει Ἄρεα οὐκ ἔκρυπεν οὐδὲ Ἥφαιστότευκτος ὦν ὁ θάλαμος (cf. θ 321). b (BCE 3) Τ ἀμφικαλύψω : περιβαλῶ, ὡς τὸ b (BCE 3 E 4) Τ "νύκτα .

14 343 .. ἐκάλυψε" (E 506—7) καὶ Τ "πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυπεν" (E 315). b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἂν <νῶϊ> διαδράκοι Ἡελίος περ : πῶς οὖν ὁ Ὑπνος διῖκνεῖται διὰ τοῦ νέφους; ἢ οὐχ ὁ σωματοειδὴς Ὑπνος, ἀλλὰ τὸ πάθος.

14 344 b (BCE 3 E 4) Τ < ἀγκάς : > ἡγκαλισμένως, ὡς "ἐκάσ" (E 791 al.

14 346). Τ il τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν <—ἔρσαι> : ἐμπεσὼν εἰς φορτικοῦ πράγματος διήγησιν ἐφ' ἕτερα τὸν λόγον μετήγαγε, τὰ ἀπὸ τῆς γῆς φυόμενα ἄνθη καὶ τὸ νέφος, δι' ὧν ἀπέκλεισε τὸ περαιτέρω πολυπραγμονεῖν ἡμᾶς.

14 347–51 b (BCE 3 E 4) Τ νεοθηλέα ποίην : ἀνθηρῶς γράφει τὴν εὐνήν καὶ προθεῖς τὸ γένος ποίην ἐπιφέρει τὸ εἶδος (sc.

14 347 Ξ 348—9). οὐκ εἶπε δὲ ῥόδον διὰ τὸ ἀκανθῶδες. νεοθηλέα δέ, ἐπεὶ τὴν ἄλλην ἐνεμήθη καὶ ἐπάτησε τὰ ζῶα. b (BCE 3 E 4) Τ κατὰ συλλογισμὸν δέ ἐστιν ἡ ὑπεροχή, εἶγε καὶ τὰ ἄψυχα αἰσθάνεται τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ. b (BE 3 E 4) Τ λωτόν : εἶδος χόρτου ἐλείου—δροσώδη. ^[5]

14 348 Α < ὑάκινθον : Ὑάκινθος> Ἀμύκλα{ς} παῖς. Τ il {πυκνὸν καὶ μαλακὸν} ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑπό ς ' ἔεργε : οὕτως Ἀρίσταρχος ἔεργ ε , ΑΑ int τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν.

14 349a

ἐν δέ τισιν "ὕψός" ἄειρε", καὶ "ὕψός" ἔερπε" διὰ τοῦ π. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ "ὕψός" ἵκανε". Ζηνόδοτος
"ἵπυκνὸν καὶ μαλακὸν" ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην". Α {ὕψός} ἔεργεν : τινὲς "ἔερπεν", οἱ δὲ
"ἵκανεν", οἱ δὲ "ἄειρεν". [5]

- 14 349b ἄμεινον δὲ ἔεργεν ἀντὶ τοῦ ἀνέστελλεν, ὥς "ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων" (M 201). T < τῶ : >
τινὲς τῶ ἀπ' αὐτῶν θαλλῶ.
- 14 350 T il νεφέλην <ἔσσαντο / καλὴν> χρυσεῖην : αἰθήριον, ἐπεὶ πυρώδης ὣν ὁ αἰθὴρ χρυσίζει.
- 14 350-1 T στιλπναὶ { δ' ἀπέπιπτον } : ὁμοίως τῶ ἰσχναί· τὰ γὰρ εἰς νος δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς
συμφώνου τριγενῇ ὀξύνεσθαι θέλει, "πρυμνός" (M 44 6), ἰσχνός, πυκνός.
- 14 351a ἐναντιοῦται τὸ λίχνος· τὸ γὰρ λάγνος ἔννοιαν ἔχει συνθέσεως. Α στιλπναί : ὥς παρὰ τὸ
θάλπω θαλπνός, τέρπω τερπνός, b (BCE 3 E 4) T οὕτως παρὰ τὸ στίλβω στιλπνός.
- 14 351b b (BCE 3 E 4) <ἀπέπιπτον : > Ζηνόδοτος γράφει "ἀνέπιπτον" ἀντὶ τοῦ ἐπέπιπτον, ὥς
"χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις" (Pind.
- 14 351c1 Ol. 1, 41). T il Ζηνόδοτος τ' ἐπέπιπτον.
- 14 351c2 A im ἔερσαι : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 14 351d1 53 B.) ἀξιοὶ παροξύνειν τὸ ἔερσαι ὁμοίως τῶ Εὐτέρπαι· καὶ γὰρ τὸ ἐνικὸν ἐέρση ἐστὶ ("μή μ'
ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση" [ε 467]), τὰ δὲ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ μονογενῇ ὁμότονα
ἔχει τὰ πληθυντικά, "Ἐλένη" (Γ 171 al.), Ἐλέναι· οὕτως εἰ ἐέρση, καὶ "ἐέρσαι". ἡλιθίως πάνυ· οὐ
γὰρ ἐνόησεν ὅτι τὸ ἐνικὸν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ α εἰς ἡ πρὸ τέλους ἔσχε τὸν τόνον, ὁμοίως τῶ
ἄελλα "ἄέλλη" (Π 374), οὕτως ἔερσα καὶ "ἐέρση" (Ψ 598 al.). εἰ δὲ τὸ πληθυντικὸν οὐκέτι
ἀντιθέσεως ἔχεται, ἀπολήψεται τοῦ ἔερσα προπαροξυνομένου τὸν τόνον. Α <προ>
παροξυτόνως τὸ ἔερσαι· ἡ γὰρ εὐθεῖα ἔερσα ἐστὶ καὶ μεταβολῇ τοῦ α εἰς ἡ "ἐέρση", ὥς ἄελλα
"ἄέλλη". [5]
- 14 351d2 T ἔερσαι : παρὰ τὸ ἄρσαι· ποτίζει γὰρ τὰ φυτὰ ἡ ἔρση.
- 14 351e T < ἔερσαι : > ἐπάγουσί τινες "δὴ ῥά τότε ὀφθαλμοῖσι Διὸς χύτο νήδυμος ὕπνος" (Ξ 351 a)·
τοῦτο γὰρ δεῖ δηλωθῆναι.
- 14 351f T < ὕπνω : > τῶ πάθει.
- 14 353 T il βῆ δὲ θέειν <—ἐννοισιγαίω> : διὰ τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἐρωμένης καὶ ἃ μὴ κελεύεται ποιεῖ
ὁ Ὑπνος· οὐ γάρ ἐστι τῶν συμμαχούντων ὥς οὐδὲ ὁ Ἥλιος οὐδὲ ἡ Δημήτηρ.
- 14 354-5 b (BCE 3 E 4) T < Ἀχαιῶν νήδυμος Ὑπνος : > ὅτι σὺν τῶ ν νήδ <υμος> .
- 14 354 A im Δαναοῖσι, <Ποσειδάων>, ἐπάμυνε </ καὶ σφιν κῦδος ὄπαζε> : πόθεν μαθὼν ταῦτα
ἀπαγγέλλει; ἢ συνῆκεν ἐκ τοῦ εἰρημένου ὑπὸ τῆς Ἥρας "ἡ φῆς ὡς Τρώεσσι ἀρηγέμεν
εὐρύοπα Ζῆν" (Ξ 265).
- 14 357-8 b (BCE 3 E 4) T < κῶμα κάλυψα : > ἐν ἄλλω "κῶμ' ἐκάλυψα".
- 14 359a A im < κῶμα : > τὸ {δὲ} κῶμα ἢ ἀπὸ τοῦ κοίμημα (ἔδει <δὲ> κοιμῶ κοίμημα κοῖμα).
- 14 359b εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ κωμαίνω, ὥς δειμαίνω "δεῖμα" (E 682). T Ἥρη δ' ἐ <ν φιλότῃ> παρήπαφεν
<εὐνηθῆναι> : οὐκ ἀναγκαῖον, φασί, τὸ ἀπόρρητον ἐξενεγκεῖν.
- 14 360 ἢ πρὸς τὸ θαρραλεώτερον ποιῆσαι Ποσειδῶνα τὴν τέχνην τῆς Ἥρας ἐδήλωσεν. b (BCE 3 E 4) T
ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων : εἰ δὲ τῆς κίεις† Λῆμνον, ὑπέστρεψεν ἂν ἐκεῖ, ὥς <οἱ>
ἄνεμοι (cf.
- 14 361a1 Ψ 229) καὶ Ἄρης (cf. θ 361) καὶ Ἀφροδίτη (cf. θ 362). T εἰκότως ἐπὶ τὰ φῦλα τῶν ἀνθρώπων
πορεύεται κατακοιμίσων αὐτούς· οὐ γὰρ ἐμπεριέχεται ὁ Ὑπνος τόπω.
- 14 361a2 b (BCE 3 E 4) ἀνῆκεν : ἀνέπειθεν ἢ παρώρμησεν.

- 14 362a1 ἀπὸ τῶν ἵππων δέ, οἷς ἀνιᾶσι τὰς ἡνίας. Τ ἀπὸ τῶν ἵππων ἢ μεταφορά, οἷς τὰς ἡνίας ἀνιᾶσιν.
- 14 362a2 b (BCE 3 E 4) μέγα προθορῶν <ἐκέλευσεν> : μέγα καὶ τὸ ἐκέλευσε καὶ τὸ προθορῶν .
- 14 363 Τ Ἀργεῖοι , καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἑκτορι νίκην : ταῦτα καὶ τὰ ἐξῆς κατ' ἐπερώτησιν ἀναγνώστεον.
- 14 364 Α Ἀργεῖοι—ἄρηται : ἐν ἧθει καὶ κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος.
- 14 364-5 διεγείρει δὲ αὐτοὺς διὰ τοῦ λέγειν ὅτι τὰς νῆας ὁ Ἑκτωρ ἐλεῖ. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ εὖχεται : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "καὶ ἔλπεται".
- 14 366a ἀρμόζει δὲ τῷ προσώπῳ τὸ εὖχετα ι , καυχᾶται. Α εὖχεται : οὐκ "ἔλπεται". καυχηματίας γὰρ ἐστὶν ὁ Ἑκτωρ.
- 14 366b b (BCE 3 E 4) Τ οὔνε κ' Ἀχιλλεύς </ νηυσὶν ἔπι—ἦτορ> : ἐμείωσεν αὐτὸν οὐκ ἀλκῇ θαρροῦντα, ἀλλὰ τῇ σπάνει τῶν πολεμίων.
- 14 366-7 b (BCE 3 E 4) Τ οὔτι λίην : πεφεισμένως ἄμεινον γὰρ τοῦ οὐδ' ὅλως.
- 14 368 b (BCE 3) Τ εἴ κεν οἱ ἄλλοι </ ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἄμυνέμεν ἀλλήλοισιν> : ἐὰν ἀλλήλους παροξύνωμεν βοηθεῖν ἀλλήλοις.
- 14 368-9a1 διδάσκει δὲ ὅτι δυνατόν αὐτοὺς περιγίνεσθαι καὶ χωρὶς Ἀχιλλέως. Τ οὐ τοσαύτη, φησί, χρεῖα γένηται Ἀχιλλέως, ἐὰν ἀλλήλους παροξύνωμεν εἰς βοήθειαν.
- 14 368-9a2 διδάσκει δὲ ὅτι δυνατόν περιγίνεσθαι τῶν πολεμίων τοὺς ὁμοψύχους καὶ φιλαλλήλους. b (BCE 3 E 4) < ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται : > ὑποστικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· λείπει γὰρ τὸ εἰσί.
- 14 371a Α im < ἄρισται : > ἰσχυραί.
- 14 371b Τ il παναίθησιν : τὸ παναίθησιν οἱ πλείους προπερισπῶσιν, Εὐφράνωρ δὲ βαρύνει.
- 14 372a φιλεῖ δὲ τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ δυσύλλαβα, ὀξυνόμενα, συντιθέμενα καὶ μὴ γινόμενα κύρια, τότε μὲν φυλάσσειν τὸν τόνον, ὅτε μετὰ προθέσεως συντίθεται, τότε δὲ ἀναβιβάζειν, ὅτε οὐ μετὰ προθέσεως ἐπιτομή, ἀνοχή, συνοχή, ἰστοδόκη δὲ καὶ καπνοδόκη, λατύπη, οἰνοχόη. εἵπερ οὖν καὶ τὸ παναίθη οὐ μετὰ προθέσεως ἐστὶ, βαρυτονηθήσεται. τάχα δὲ καὶ παρώνυμόν ἐστι, καὶ πάλιν ὀφείλει βαρύνεσθαι· ὥς γὰρ παρὰ τὸ "καλός" (Φ 108 al.) ἐγένετο ἀγκalos καὶ παγκάλη, οὕτως καὶ παρὰ τὸ αἰθός πάναιθος, ᾧ ἀκόλουθον τὸ παναίθη. Α παναίθησιν : ὀλολάμπροις. ^[10]
- 14 372b b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ παρὰ τὸ παναίθη ὡς "περιζέστη" (μ 79), ἡ παναίθης καὶ ἔκτασις. Τ βαρυντέον δὲ τὸ παναίθησι· τὰ γὰρ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ δυσύλλαβα ὀξυνόμενα, ἐν τῇ συνθέσει μὴ γινόμενα κύρια, τότε μὲν φυλάσσει τὸν τόνον, ὅταν μετὰ προθέσεως συντεθῇ, ἀνατολή, εἰ δὲ μετὰ ἄλλου τινός, ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἰστοδόκη, καπνοδόκη. ὥστε καὶ τὸ ἔυδρορόη† παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς ἀναλόγως βαρυντέον, τὸ δὲ ἔαναροή† βαρυνόμενον παρ' αὐτοῖς σημειωτέον. b (BCE 3 E 4) Τ ὅς δέ κ' ἄνῆρ μενέχαρμος , <ἔχη δ' ὀλίγον σάκος ὦμω> : οὗτος καὶ ὁ ἐξῆς ἀθετοῦνται, ὅτι γελοῖον μὴ τὰ ἀρμόζοντα ἀναλαμβάνειν, ἀλλὰ μείζονα εἰς ἐμποδισμόν τῆς χρήσεως. ^[5]
- 14 376a Α < ὅς δέ κ' ἄνῆρ μενέχαρμος , ἔχη δ' ὀλίγον σάκος ὦμω : > λείπει τὸ ἦ, ὅς ἂν ἦ· διὸ ὑποστιγμὴ καὶ ἐπὶ τὸ < μενέχαρμος καὶ ἐπὶ τὸ > ὦμω .
- 14 376b Α int < ἔχη : > Ἀρίσταρχος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, "ἔχει".
- 14 376c Α im ὀλίγον σάκος : μικρὰν ἀσπίδα—πηλικότητος. Α < ὅς δέ κ' ἄνῆρ—μείζονι δύτῳ : > τοὺς δύο Ζηνόδοτος μὲν οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης δὲ ἀθετεῖ.
- 14 376-7a1 Τ il Ζηνόδοτος δὲ προηθέτει.

- 14 376-7a2 A ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος <—μείζονι δύτω> : ἄθετοῦνται οὐκ ἂν γὰρ ἀνίσους ἐφόρησαν ἀσπίδας.
- 14 376-7b τινὲς δὲ ὀλίγον (376) ἀνάξιον πρὸς τὴν κατασκευὴν, μείζον (cf. 377) δέ, ὃ ἄριστον ἂν εἶπεν· ἄλλως τε ἄτοπον, μὴ τὰς κρείσσους καὶ ἀρμοδίας, ἀλλὰ τὰς μεγάλας ἀναλαβεῖν. τό τε μενέχαρμος (376), φασίν, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. τί οὖν ἐστὶ τὸ "τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμησ" (N 396); T < δύτω : > ὀπλιζέσθω. ^[5]
- 14 377 T il < τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοι περ : > καλῶς {δὲ} οἱ τραυματαῖαι κοσμοῦσι.
- 14 379a1 πρὸς προτροπὴν γενναίων ἔργων, ὅτι καίπερ τετρωμένοις αὐτοῖς μέλει τῆς μάχης. T καλῶς αὐτοὺς ταῖτ' τραυματαῖαι κοσμοῦσιν, ἐκ τῆς ἰδίας διεγείροντες εὐψυχίας πρὸς προτροπὴν γενναίων ἔργων.
- 14 379a2 b (BCE 3 E 4) < οὐτάμενοι περ : > ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν οὐτασμένων τινῶν καὶ βεβλημένων.
- 14 379b1 A im {οὐτάμενοι περ;} συλληπτικῶς τὸ οὐτάμενοι· Διομήδης γὰρ βέβληται.
- 14 379b2 T ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς <ἔδυνε, χέρεια δὲ χεῖρονι δόσκεν : > ὅτι οὗτος ὁ στίχος τοὺς προκειμένους (sc.
- 14 382a Ξ 376—7) ἀναιρεῖ βελτίονα μὲν γὰρ τῇ κατασκευῇ ἐνδέχεται ἀναλαμβάνειν, μείζονα δὲ οὐ. A ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, <χέρεια δὲ χεῖρονι δόσκε> : τοῦτο ποιοῦσιν, ὅπως τὰ ἀσφαλέστερα ἔχοντες οἱ ἄριστοι κινδυνεύοιεν προθύμως.
- 14 382b καὶ πῶς μετενδιδύσκονται; ἐπισφαλὲς γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ἐναλλάσσειν τὰς πανοπλίας ἐν πολέμῳ, ὅποτε καὶ τοὺς ὠπλισμένους ἐφύλαττον· "ἧ ρ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα" (M 389) b (BCE 3 E 4) T καὶ "πλευρά, τά οἱ κύψαντι" (Δ 468). T ἔχουσιν οὖν σκέπην τὰς ναῦς ἀσπίδας ἀμείβουσιν (cf. Ξ 381). —ἀλλ' οὐκ ἂν ὠμολόγησέ τις χείρων εἶναι, ὅπως μὴ ἀφαιρεθεῖη. ἀλλ' ἐωρῶντο b (BCE 3 E 4) T "οἱ <τὸ πάρος περ /> θυμῷ ἦρα φέροντες" (Ξ 131—2) ἀφέστασαν, T εἰκὸς τε ἦν αὐτοὺς πεισθήσεσθαι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπὶ ναυσὶ κινδύνου, ἐπεὶ καὶ οἱ πλείοντες ἐν κινδύνῳ αὐτόχειρες γίνονται τῶν σκευῶν, τοὺς ναύτας παρωσάμενοι, εἰ ἄτεχνοί εἰσιν. b (BCE 3 E 4) T πῶς τε οὐκ ἔμελλον ἀπὸ τοῦ νῦν γενναίως πολεμεῖν ἕκαστος, εἰδὼς ὡς ζῶν ὑπὸ πολίτου σκυλευθήσεται μὴ πολεμῶν; b (BE 3 E 4) T < χέρεια : > ὡς τὸ "πλέα <σ>" (B 129) συγκέκοπται. ^[15]
- 14 382c T il < δόσκεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος δόσκε ν.
- 14 382d1 A int ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων "δῶκεν" ἀντὶ τοῦ δόσκεν· καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A δόσκεν : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 14 382d2 ἔν τισι δὲ "δῶκε". T νώροπα : τὸν λαμπρόν b (BCE 3 E 4) ἢ τὸν εὐόρατον παρὰ τὸ νοῆσαι, οἶον νοηρὸς νωρός, b (BCE 3 E 4) T ὡς παρὰ τὴν βοήν καὶ "βῶσαντι γεγωνεῖν" (M 337).
- 14 383a ὡς δὲ τῷ οἶνος ἀντιπαράκειται οἶνοψ <καὶ τῷ σκῶλοσ> σκόλοψ, οὕτω <τῷ> νωρός T νῶροψ. b (BCE 3 E 4) T < χαλκόν : > τὴν ἐκ χαλκοῦ ὕλην. ^[5]
- 14 383b T il {δεινὸν} ἄορ : τινὲς τὴν τρίαιναν, ἐπεὶ καὶ Ἀρκάδες καὶ Αἰτωλοὶ πᾶν ὄπλον ἄορ καλοῦσιν· ὅθεν καὶ "Ἀπόλλωνος χρυσαόρου" (E 509) καὶ "Ἀθηναίης δολιχαόρου ἱερὸν ἄστν" (Philet.
- 14 385 fr. 23 Pow. = 27 K.). ὃ δὲ ποιητὴς μόνον τὸ ξίφος, παρὰ τὸ αἰωρεῖσθαι. T {έν} δαῖ {λευγαλέη} : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 14 387a1 54 B.) βαρύνει ὡς "θέτι" (Σ 407). οἱ δὲ πλείους ὡς φλεβὶ ὀξύνουσιν, οἷς συγκατατίθεμαι· εἰ μὲν γὰρ ἦν ἡ εὐθεῖα, ὡς οἶται ὁ Ἀσκαλωνίτης, δαῖς ὡς "θέτις" (A 413 al.) βαρυνομένη, καὶ ὡς "πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ" (Σ 407), οὕτως δαῖ, πρῶτον ἐκτείνεσθαι δεήσει τὸ ι, δεύτερον

ἐκεῖνο ὁρῶμεν ἐναντιούμενον· τὰ γὰρ εἰς ἰς λήγοντα καθαρὸν θηλυκά, τῷ α παραληγόμενα, οὐ φιλεῖ βαρύνεσθαι, τοῦναντίον δὲ ὀξύνεσθαι— ὁ δὲ λόγος ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ἵνα μὴ τις τὸ Ἐοῖς ἢ Σαῖς ἀντιθῇ κείμενα παρ' Ἡροδότῳ (sc. 2, 28, 1 al.) —, οἷον Θηβαῖς, Δαναῖς, Λαῖς, Θαῖς. οὕτως ἄρα δαῖς, χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις τοῦτο βεβαρυτονῆσθαι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀξυνομένου, ὥσπερ καὶ τὸ ἀκρίς. ἄμεινόν ἐστιν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ὅτι εἴτε ἀπὸ τῆς δαῖς βαρυνομένης εἴτε ὀξυνομένης ἢ προκειμένης ἐστὶ δοτική, ὀφείλει ὀξύνεσθαι τῷ τὰς εἰς ἰ συνεσταλμένον ληγοῦσας δοτικὰς καὶ μὴ συναλειφθείσας ἐπ' ὀνομάτων ἀρσενικὰς τε καὶ θηλυκὰς ὀξύνεσθαι, "μηνί" (ω 118), χηνί. ταύτη καὶ "λιτί" (Σ 352. Ψ 254). οὕτως καὶ ἡ δα ῑ, εἴτε ἀποκέκοπται, εἴτε συγκέκοπται, ὀξυτονηθήσεται. Α εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς δαῖς εὐθείας ἐστίν, ὀξύνεται τὸ δα ῑ, εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται. ^[15]

- 14 387a2 Τ δαῖ : δαίω δαίσω δαῖς δα ῑ, ὅθεν τὸ "δήϊοσ" (cf.
- 14 387b Β 415 al.), "Δηϊλέων" (Ap. Rh. 2, 956, cf. Υ 395), καὶ ὡς τὸ "λελασμένος ἵπποσυνάων" (Π 776) συνεστάλη Ἰωνικῶς. Τ < δαῖ : > ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δαῖς, διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ (fr.
- 14 387c 562) αἰτιατικῆς "ἐς δαῖν ὀπλισμὸν ἴππειον†"· ἡ γὰρ τοιαύτη αἰτιατικὴ βαρυνομένην αἰτεῖ εὐθεῖαν. καὶ τὸ δῆϊς συνομολογεῖ τῷ τόνῳ· τραπέντος γὰρ τοῦ α εἰς η καὶ τοῦ ι πλεονάσαντος ἐγένετο. Α < ἐτέρωθεν : > ἐκ τῆς ἐτέρας στάσεως. ^[5]
- 14 388 Τ il < τάνυσσαν : > οὕτως διὰ τοῦ α γραπτέον τάνυσσα ν .
- 14 389 Α int < ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν , ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων : > ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν.
- 14 391 Α int ἐκλύσθη δὲ θάλασσα : ἐκλυδωνίσθη συναγανακτοῦσα Ποσειδῶνι b (BCE 3 E 4) Τ —ὡς "ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἴστοί" (Α 46)— Τ καὶ αὔξουσα τὴν βοήν τῶν Ἀχαιῶν.
- 14 392 παρατηρητέον δὲ ὅτι πρὶν εἰπεῖν τι τῶν κατὰ μάχην, θορυβεῖ τὸν ἀκροατὴν. b (BCE 3 E 4) Τ < ξύνισαν : > τὰ δύο στρατεύματα.
- 14 393 Τ il οὔτε θαλάσσης κῦμα < — / > οὔτε πυρὸς < — / > οὔ τ' ἄνεμος < —χαλεπαίνων > : περισπούδαστόν τι δηλοῖ τὰς παραβολὰς πληθύνων.
- 14 394–9 τρία δὲ ταῦτα ἴσμεν ἐν ἀνθρώποις ἰσχυρότατα, θαλάσσης κίνησιν, πυρὸς βρόμον, ἀνέμου ὁρμήν. τί οὖν παραλέλοιπεν εἰς αὔξησιν; †ότε† κῦμα πελάγιον, περιρρησόμενον ἀποκρότῳ τόπῳ κατὰ χαλεπὴν λύσσαν Βορέου, εἴτα τὸν βρόμον τοῦ πυρός, οὐ κατοικιδίου, ἀλλ' οὔρεος ἐν βήσσης (397), ὃ ἐστὶ κοιλώμασιν· ψιλαὶ γὰρ αἱ ἀκρώρειαι ὡς εἶναι ὄλου ὄρους ἐμπρησμόν. εἴτα ὁ ἄνεμος οὐ διὰ μαλακοῦ ἀέρος ἀνεμποδίστως θέων, ἀντιτυπῶν δὲ δρυσὶν ὑψηλαῖς ἀντιτετειχισμέναις τῷ πνεύματι. ἰδίως ὑπερθέσσειν, οὐ παραβολαῖς χρῆται, ὡς οὐκ ἔχων εἰκάσαι τὴν φωνὴν διὰ τὸ μέγεθος. ἐκάστη δὲ τῶν εἰκόνων ἐν ἄλλοις κατ' ἰδίαν χρησάμενος νῦν πάσας ἅμα παραλαμβάνει. b (BCE 3 E 4) Τ τῇ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης οὕτω κέχρηται, "ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διῖπετέος ποταμοῖο / βέβρυχε < ν > μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, / τόσ < σ > ἡ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν" (Ρ 263—4. 266), τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πυρός "ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαῆς πῦρ / οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα < δὲ > καίεται ὕλη" (Υ 490—1), τῇ δ' ἀπὸ τῶν ἀνέμων "ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν / οὔρεος ἐν βήσ < σ > ἡς βαθέην πολεμιζέμεν ὕλην, / φηγόν τε < μελίην τε > τανύφλοιόν τε κράνειαν, / αἶ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους / ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων" (Π 765—9). Τ οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον : ὅτι Ζηνόδοτος τούτων τῶν ὁμοιώσεων τὴν πρώτην (sc. ^[20]

14 394a1

- versus Ξ 394—5) τρίτην τέταχεν. ὁ δὲ Ὅμηρος τὰ ἐπιτατικώτερα <ὔστερα> λέγει. πάντων δὲ ἐπιτατικώτερον ἀνέμου φορὰ, ἥτις καὶ τὰ ἄλλα κινεῖ, θάλασσαν καὶ πῦρ. Α τῶν δὲ τριῶν παραβολῶν τινες τὴν πρώτην <τρίτην> τιθέασιν.
- 14 394a2 Τ βοᾶα : διὰ τοῦ βοᾶα ἐδήλωσεν ὡς οὐκ εἰς ὁμαλὴν ἡϊόνα ἐκπίπτει, ἀλλ' εἰς ἀντίτυπον χέρσον, καὶ "πνοιῇ Βορέω" (Ξ 395), ὃς εἴωθε κύματα μακρὰ κυλίνδειν.
- 14 394b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ διὰ τῆς ἐκτάσεως τοῦ στοιχείου μεμίμηται τὴν ἐπὶ πλείονα ἔκτασιν τοῦ ἥχου, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἡϊόνες βοόωσιν" (Ρ 265). Τ ἀλεγεινῇ : ἀλγεῖν παρεχούση τοῖς ἐντυγχάνουσιν.
[5]
- 14 395 b (BCE 3 E 4) Τ il {οὔτε πυρὸς} τόσος γε : Ἀρίσταρχος φυλάσσει τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς τοσ συλλαβῆς, ὁ δὲ Τυραννίων (fr.
- 14 396 34 Ρ.) "τοσός γε" ἀνέγνω, τὴν σος συλλαβὴν ὀξύνων, οὐκ εὔ· ὁ γὰρ γέ οὐκ ἀλλάσσει τὸν τόνον τῶν πρὸ ἑαυτοῦ λέξεων. εἰ δέ τις λέγοι ἐπέκτασιν εἶναι, μὴ σύνδεσμον, ἴστω ὅτι τὸ ἐναντίον χωρήσει· ἡ γὰρ διὰ τοῦ γέ ἐπέκτασις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίει τὴν ὀξεῖαν, "ἔγωγε" (Α 173), "ἔμοιγε" (Α 174). Α βρόμος : κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἥχος· ὅθεν καὶ τὸν Διόνυσον, ὄντα ἔφορον τοῦ πυρός, καὶ αὐτὸν Βρόμιον καλοῦσιν, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐπὶ τοῦ πυρός. ἐν οἷς οἱ ποιεῖται καὶ τὸν μῦθον ἔπλασαν ὅτι ἐκ Διὸς καὶ Σεμέλης τῶν ἐβλήθητ' τῷ κεραυνῷ, καὶ ὅτι πυρογενὴς ἐστίν. Α < ὦρετο : > ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ὥρορε", καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "ὥρορ' ἐπαΐξας" (Β 146).
[10]
- 14 397a1 Α int τινὲς "ὥρορε".
- 14 397a2 Τ il < τόσσον γε : > οὕτως διὰ τοῦ ν τόσσον γε .
- 14 398a1 Α im {τόσσον γε:} Ζηνόδοτος "τόσ <σ> ος γε".
- 14 398a2 Τ < χαλεπαίνων : > χαλεπῶς ἐμπίπτων.
- 14 399 Τ il ὁ δὲ ἄνεμος ἐκ παρατρίψεως κάει τὰ δένδρα. Τ τόσση ἄρα Τρώων <καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή> : ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ταῦτα.
- 14 400a Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ τ γράφων, "ὄσση ἄρα Τρώων", πάντως τοῖς ἄνω συνάπτει, ἵν' ἢ ὁ λόγος ἀνταποδοτικὸς ἀνεστραμμένος· οὐ τοσοῦτον βοᾷ τὰ εἰρημένα, ὅση τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή. Α < ὄσση : > ἔξω τοῦ τ αἰ Ἀριστάρχου. [5]
- 14 400b οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. Α im τόσση {ἄρα τρώων}: ἐν πολλοῖς "ὄσση" δίχα τοῦ τ, ὡς τὸ "τόσ <σ> ον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησι" (Γ 12) καὶ "τόσ <σ> οἱ δ' ὅσ <σ> οἰσιν" (Ξ 94).
- 14 400c Τ Αἴαντος δὲ πρῶτος <ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ> : ὡς ἐπὶ Αἴαντα, ὡς τὸ "ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος" (Ξ 488).
- 14 402a Τ ἄρχει δὲ τῆς συμβολῆς ἐπαιρόμενος, καὶ οὐ συστάδην ἀγωνίζεται πειραθεὶς τοῦ μονομαχίου. b (BCE 3 E 4) Τ < Αἴαντος : > ὅτι ἡ πρόθεσις παρεῖται καὶ πτώσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ἐπ' Αἴαντα.
- 14 402b Α int πρῶτος ἀκόντισε : ἅμα μὲν ὡς προπετής, ἅμα δὲ καὶ τὸ ἀξιόπιστον τῷ λόγῳ πρόσκειται, ἵνα πιθανὸν γένηται τοῦτον ἀρξάμενον τῆς συμβολῆς κακόν τι καὶ παθεῖν.
- 14 402c b (BCE 3 E 4) Τ < ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ : > ἐπεὶ προσέτραπτο αὐτῷ κατ' ἰθύ.
- 14 403 Τ il τῇ ῥα δύω τελαμῶνε <—τέρενα χροά> : κατὰ τὴν κλεῖν.
- 14 404-6 τρωτὸς δὲ ὁ Αἴας ὅλον τὸ σῶμα, οὐχ, ὡς Αἰσχύλος (sc. fr. 83 Ν. 2 = R. [p. 207] = 292 c Μ.), τὰ περὶ τὴν μασχάλην. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος· μονομαχοῦντος γὰρ αὐτοῦ πρὸς Διομήδην φησὶ "καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί" (Ψ 822) ὡς δυναμένου καὶ

τρωθῆναι. τοῦτο δὲ ὑπονοοῦσι διὰ τὸ μηδέποτε παρ' Ὀμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν. Τ ἦτοι ὁ μὲν σάκεος , <ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου> : ὅτι καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκ τελαμώνων ἀνῆπτον· διὸ δύο. ^[5]

14 405a Α ἦτοι ὁ μὲν σάκεος , <ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου> : λείπει τὸ ὦν.

14 405b ἐπεπυγμένοι δὲ ἦσαν. καὶ τὸ σάκος δὲ πόρπακα οὐκ εἶχεν, ἀλλὰ τελαμῶνι ἥρτητο καὶ κανόνι μετήγετο· Κᾶρες δὲ τοὺς πόρπακας εὔρον. —τινὲς δὲ πηλῶ βάλλεσθαι αὐτόν ὑπὸ Τρώων, εἴ πως βαρηθῆι ὑπὸ τοῦ πηλοῦ· ἀποσεισάμενον δὲ αὐτόν δύο κολωνοὺς ποιῆσαι. —ἀλλ' οὐδὲ θεός, φασίν, αὐτῷ βοηθεῖ. αἴτιον δὲ τούτου, ὅτι τὰ μὲν πρὸ τῆς μῆνιδος οὐκ εἶρηκεν ὁ ποιητής, †τὴν δὲ παιδεῖαν Διομήδους ἀριστεῖαν εἶναι συνεργούσης Ἀθηνᾶς, τὰς δὲ ἄλλας μὴ ἔχειν θεοὺς, ἀπειπόντος Διός· διὸ οὐχ εὔρε καιρὸν εἰσάγειν θεόν. οἱ δέ, ὅτι τῆς ἀσπίδος ἐξέκοψε γλαῦκα· †ὅτι† οὐκ ἐβοήθει αὐτῷ Ἀθηνᾶ. Τ τῷ οἱ ῥυσάσθην <τέρενα χρόα>. ^[10]

14 406a χῶσατο δ' Ἑκτωρ> : ὅτι χῶσατο νῦν συνεχύθη, καὶ ὅτι οὐκ ἄτρωτος ὁ Αἴας καθ' Ὀμηρον· εἰ γὰρ μὴ οἱ τελαμῶνες ἐσκέπαζον, ἐτρώθη ἄν. Α τῷ οἱ ῥυσάσθην <τέρενα χρόα> : τινὲς ὑπονοοῦσι θώρακα αὐτόν μὴ ἔχειν ἐκ τοῦ λέγειν ὅτι οἱ δύο τελαμῶνες αὐτόν ἔσωσαν, b (BCE 3) Τ κακῶς· διὰ γὰρ τὸ ἀτελὲς τῆς βολῆς τοῦτο μόνον λέγει.

14 406b b (BCE 3) <χῶσατο δ' Ἑκτωρ> : ὥς ἂν παρωξυγκῶς ἐφ' ἑαυτῷ τὸν ἄριστον.

14 406c1 Τ il ὥς ἂν εἰδῶς ὅτι παρῶξυνται ὁ ἄριστος ἐπ' αὐτῷ, εἰς ὑποχώρησιν ἐτράπη (cf.

14 406c2 Ξ 408). b (BCE 3 E 4) <ἀπλέοντα> : οὐ φεύγοντα ἐξ ὑποστροφῆς, ἀλλ' οἷον ὑποχωροῦντα.

14 409 b (BCE 3 E 4) Τ il <χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ> : τινὲς "ἄ μυρία βόσκει" (μ 97).

14 410a ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πίνδαρος (Ol. 3, 10) "θεόμοροι νίσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, / ᾧ τινι κραίνων ἐφετμάς". Τ il <ἔχματα νηῶν> : ἐρείσματα πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι.

14 410b b (BCE 3 E 4) <πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο> : ἄγαν ποιητικῶς, εὐπορίας οὔσης λίθων διὰ τὸ χωρίον.

14 411 Τ il πανταχόθεν δὲ αἰτίας ἀνευρίσκει ὁ ποιητής. Τ il {στῆθος} βεβλήκει : οὕτως ἔξω τοῦ ν βεβλήκει{ν} , καὶ ἄνευ τοῦ ε .

14 412a1 Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης σὺν τῷ ν "βεβλήκειν". Α οὕτως Ἀρίσταρχος βεβλήκε ι .

14 412a2 Α im οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ "βεβλήκειν".

14 412a3 Τ il στρόμβον : τινὲς τὸν ἄτρακτον ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι, οἱ δὲ τὸν βέμβικα, οἱ δὲ τὸν ρόμβον, οἱ δὲ στρογγύλον λίθον.

14 413 ὑπεροχὴ δὲ ῥώμης ἄνδρα τηλικοῦτον ἔνοπλον οὕτω δεδιῆσθαι. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ λίθου ἀκούουσι· πῶς γὰρ ἂν ὑπὸ χερμαδίου οὕτω περιεστράφη; πῶς "ἐπ' αὐτῷ <δ'> ἀσπίς ἐάφθη" (Ξ 419); πῶς δὲ δρυϊ εἰκάζεται (sc. Ξ 414—5), ἢ πεσοῦσα αὐτοῦ μένει; b (BCE 3 E 4) Τ στρόμβον : ὥς ρόμβον—σφοδρῶς πλήξας. Α ὡς δ' ὁ θ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη δρῦς </πρόρριζος> : Αἴας Ζεύς, ὁ λίθος κεραυνός· Ἑκτωρ δρυϊ μεγίστη πεσοῦση ἐκ ῥιζῶν εἵκασται. ^[5]

14 414-5 b (BCE 3 E 4) Τ <ὑπὸ πληγῆς> : γράφεται "ὑπὸ ῥιπῆς".

14 414 Α im πρόρριζος : ἱστορικῶς· b (BCE 3) Τ ἅπαντα γὰρ τὰ διόβλητα τῶν δένδρων ἐκ ῥιζῶν ἀνασπᾶται· b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν ἐνέφηνε καὶ ἐν τῷ "ἐξερίπη" (Ξ 414) ψιλὴν τὴν πτώσιν οὔσαν.

14 415 Τ {ἐξ αὐτῆς} τὸν δ' οὐ περ ἔχει <θράσος, ὅς κεν ἴδῃται> : ὅτι τὸ ἀντικείμενον δεῖ ὑπακούειν 'ἀλλὰ δέοσ'.

14 416 Ἀριστοφάνης δὲ "τὸν δ' οὐτιν' ἔχει θράσος, ὅστις ἴδῃται". Α {ὡς ἔπες' ἔκτορος} ᾧκα : ὅτι "ὠκύ" γραπτέον, εἴτε ἐπιθετικῶς εἴτε κατὰ μεσότητα ἀντὶ τοῦ ὠκέως, ὡς "ὄξυ δὲ κωκύσσα" (Σ 71).

14 418a Α <ᾧκα> : Ἀρίσταρχος "ὠκύ".

- 14 418b1 A im ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Χία ὥκ α . A < ὥκα : > ἡ Χία καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ οὕτως, Ἀρίσταρχος "ὥκύ".
- 14 418b2 T il < ἐν κονίησιν : > ἔδει εἰς κόνιν.
- 14 418c T il < χειρὸς > δ' ἔκβαλεν ἔγχος , ἐ π' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη < / καὶ κόρυς > : ἐπ' αὐτῷ (τῷ δόρατι δηλονότι) πεσόντι ἐπισυνήφθη καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ ἀσπίς καὶ ἡ κόρυς ἔστιν ἅμα τῷ ἀφεῖναι καὶ ὅλῳ τῷ σώματι συγκατηνέχθη.
- 14 419–20 b (BCE 3 E 4) T ἀσπίς ἐάφθη : ἐπικατήφθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπίς, ὃ ἐστὶν ἐπικατηνέχθη αὐτῷ.
- 14 419a1 τὸ δὲ ἐάφθη ἀπὸ τοῦ ἔπω, εἴφθη ἢ φθη ἐάφθη η . A ἀπὸ τοῦ ἔπω τὸ ἐπακολουθῶ εἴφθη ἐάφθη.
- 14 419a2 T {οἱ δὲ μέγα} ἰάχοντες : ὅτι τὸ ἰάχοντες ὡς ὀρέγοντες ὅθεν βαρυτονεῖν δεῖ "ἰάχων" (E 302 al.
- 14 421a1) ὡς "ὀρέγων" (O 371). A < ἰάχοντες : > ὡς "στενάχοντες" (ι 306).
- 14 421a2 T il < ἀκόντιζον δὲ θαμειάς / αἰχμάς : > οὐ πάντες· οὐ γὰρ ἕκαστος εἶχε πολλὰς.
- 14 422–3 T il οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν : ἡ διπλῇ, ὅτι διαστέλλει τὸ οὐτάσαι καὶ βαλεῖ ν .
- 14 424a A οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν : οὐτάσαι ἐγγύς , βαλεῖν πόρρωθεν· b (BCE 3) T ὅθεν ἡμάρτηται τὸ "ὡς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς" (Δ 149).
- 14 424b T περίβησαν ἄριστοι : εἰκότως πολὺ τὸ τῆς σπουδῆς· "αὐτὸς γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ" (Z 403).
- 14 424c ὅρα δέ, πῶς ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἐξάγει τὰς ἀγωνίας. b (BCE 3 E 4) T < ἄριστοι : > ἐν ἄλλῳ "ἡ περίβησαν" ἅπαντες".
- 14 424d A im τῶν δ' ἄλλων < οὗ τις εὐ ἀκήδεσεν > : Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ , "τῶν τ' ἄλλων".
- 14 427a1 διήλλαττον δὲ αἱ Ἀριστάρχου, ἀκήδεσεν καὶ "ἀκηδέσατο", ἀκηδέστως ἔσχεν. A τῶν δ' ἄλλων : Ζηνόδοτος "τῶν τ' ἄλλων".
- 14 427a2 T τῶν δ' ἄλλων οὗ τις εὐ ἀκήδεσεν : οὐ μόνον κατείλοχε τοὺς ὑπερμαχοῦντας, ἀλλὰ καὶ συλλήβδην τοὺς λοιποὺς ἐπιφέρει ὥστε πάντη πιθανὴν γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.
- 14 427b b (BCE 3 E 4) T < τῶν δ' ἄλλων οὗ τις εὐ ἀκήδεσεν : > οὐδὲ τῶν ἄλλων τις ἦν, ὃς ἡμέλησεν.
- 14 427c b (BCE 3 E 4) T < ἀσπίδας > εὐκύκλους : περιφερεῖς γὰρ εἰσὶν αἱ ἀσπίδες, ὃ ἐστὶ ἐπιμήκεις.
- 14 428 τινὲς δὲ τὰ σάκη ἐπιμήκη φασίν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ἀντιφράζει τῇ ἀσπίδι τὸ σάκος. T ἴκε θ' ἵππους : καταχρηστικῶς κυρίως γὰρ ἰκέσθαι τὸ ποσὶ παραγενέσθαι.
- 14 429 b (BCE 3) T πόρον ἴξον } : πόρους τοὺς ποταμούς φησι διὰ τὸ πορεύεσθαι αὐτῶν τὸ ρεῖθρον εἰς θάλασσαν, ὃ τῇ θαλάσῃ οὐ παρέπεται.
- 14 433a1 ἢ τὸ διαβατὸν αὐτοῦ μέρος, ὡς "Ἀλφειοῖο πόρον" (B 592). T πόρον λέγει τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, διὰ τὸ πορεύσιμον εἶναι.
- 14 433a2 b (BCE 3 E 4) ἐϋρεῖος {ποταμοῖο} : εὐρέ < ε > ος εὐρεῖος ὡς ἱππέες "ἱππεῖο" (Λ 151).
- 14 433b T Ξάνθου {δινῆεντος} : ὅτι μὴ προσυστήσας, εἰ ὁ Σκάμανδρος Ξάνθος καλεῖται, ὡς πρὸς εἰδότας κέχρηται τῷ ὀνόματι.
- 14 434a ἰδίως δὲ τὸν μὲν σωματικὸν—μακρὰ νάουσιν (Φ 196—7). A τέκετο Ζεὺς : ἢ ὅτι χειμάρρους ἢ τὸ μὲν σῶμα Διός, τὸ δὲ χεῦμα Ὠκεανοῦ· ἢ ὅτι τὰ πάντα ἐκ θεοῦ.
- 14 434b T ἀμπνύνθη : ἀνεκτήσατο τὸ πνεῦμα, ἔμφρων ἐγένετο.
- 14 436 b (BCE 3 E 4) T ἐζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα < κελαινεφὲς αἶ μ' ἀπέμασεν > : διὰ τοῦ ε αἶ Ἀριστάρχου καὶ αἶ πλείους, "ἀπέμεσεν".
- 14 437a Ζηνοδότειος δὲ ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ α , ἀπέμασσε ν . βραχὺ δὲ διασταλτέον μετὰ τὸ γοῦν α , ἐπὶ τὰ γόνата καθίσας ἡμεῖ. γελοῖοι δὲ οἱ τοῖς ἐξῆς συνάπτοντες, ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἶ μ'

- ἀπέμεσσε ν , ἵνα μὴ ἐπὶ τὰ γόνατα κάθῃται. γελοῖοι δὲ οἱ τοῖς φαινομένοις μαχόμενοι· σύνηθες γὰρ οὕτως λέγειν. A < ἀπέμασεν : > Ἀρίσταρχος "ἔπέμεσεν".^[5]
- 14 437b A int ἐζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα : κακῶς οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ γονάτων καθέζεται· δύο γὰρ στάσεις, ἡ μὲν κατὰ φύσιν, ἡ δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων· φησὶ γοῦν "στῇ δὲ γυνὴ ἐριπών" (Θ 329).
- 14 437c Λ 355). ἔστιν οὖν ἐζόμενος δὲ τὸ αἶμα ἐπὶ τῶν γονάτων ἀπέμεσσε ν , b (BCE 3 E 4) T ἀντὶ τοῦ ἡμεῖ. οἱ δὲ γράφουσιν "ἀπέσε <1> σεν". T ἀνοίκειος δὲ τῷ καιρῷ ἡ ἐνέργεια. πάντα δὲ δυνατῶς πέφρασται, ὥς καὶ ἐπὶ Σαρπηδόνοσ (cf. E 693—8). b (BCE 3 E 4) T αὖτις δ' ἐξοπίσω πλητο χθονί : ἐναργῶς πάνν· προσενηχθέντος γὰρ τοῦ ὕδατος πρὸς ὀλίγον ἑαυτὸν συνέλεξεν, ἐμέσας δὲ τὸ αἶμα πάλιν παρείθη.^[5]
- 14 438a b (BCE 3 E 4) T < τῷ δὲ οἱ ὅσσε : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 14 438b ἄλλοι δὲ "καὶ δὲ οἱ ὅσσε". A int < βέλος : > ὅτι βέλος τὸν βεβλημένον τόπον.
- 14 439a A int βέλος : βέλος τὸ τραῦμα· καὶ ἀλλαχοῦ "ὅστις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοι πέσσοι" (Θ 513).
- 14 439b b (BCE 3) T < νόσφιν ἐόντα : > γράφεται "νόσφι κιόντα".
- 14 440a1 A im { νόσφιν ἐόντα : } οὕτως τὸ γὰρ "κίοντα" κατάχρησις.
- 14 440a2 T < ἔνθα πολὺν πρώτιστος ΟΙΛΗΟΣ ταχὺς Αἴας : > ὅτι οἱ τοιοῦτοι τόποι ἐπλάνησαν τὸν Ζηνόδοτον ὥστε δέξασθαι χωρὶς τοῦ ο "Ἰλῆος".
- 14 442 A int < Σάτνιον : > οὕτω καὶ ὁ τόνος.
- 14 443 Σατνιόεις (cf. Ξ 445) δὲ ποταμὸς Φρυγίας. T il < παρ' ὄχθας : > Ζηνόδοτος "παρ' ὄχθης".
- 14 445a T il Σατνιόεντος : ἐπήγαγε τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος, διὰ τί Σάτνιος (cf.
- 14 445b Ξ 443) ἐκαλεῖτο. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "Σαγγαρίοιο" (= Γ 187). T il < ἦλθεν : > τινὲς "ἦεν".
- 14 449 T il < βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον : > ἀντὶ τοῦ Προθοήνορος.
- 14 450 <ἦ> λείπει ἢ κατά. T il ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ : ἔδει ἀγοστοῖς· φησὶ γὰρ ὅτι τὰς χεῖρας ἐξέτεινεν ὥς πολὺ τῆς γῆς περιλαβεῖν.
- 14 452 ἀγοστὸς δὲ τὸ ἕως τοῦ ἀγκῶνος περὶ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐπίκαμψιν τοῦ ἀγκῶνος. b (BCE 3 E 4) T < ἔκπαγλον : > ὑπερηφάνως.
- 14 453a γράφεται καὶ "ἔκπαγλος". T il < μακρὰ βιβάζων : > γράφεται "μακρὸν αὖσας".
- 14 453b A im Πανθοῖδαο </ χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι> ἄκοντα : ἀντὶ τοῦ τὸν ἐμόν, b (BCE 3) T ὥς "τὸν δ' ἐσάωσεν / ἐς ποταμοῦ προχοάσ" (ε 452—3) ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ.
- 14 454—5 T ἔκαστον δὲ τῶν ῥημάτων ἐναργὲς καὶ φαντασίαν ἔχον. b (BCE 3) T κόμισε χροῖ : ἐπιμελείας ἡξίωσε περιλαβὼν τῷ ἰδίῳ χρωτί.
- 14 456a1 οἱ δὲ ἀπηνέγκεν. T ἐν τῷ ἰδίῳ ἔλαβε σῶματι καὶ ἀπηνέγκατο.
- 14 456a2 b (BCE 3) < κόμισε : > οὕτως κόμισε A im χωρὶς τοῦ ν .
- 14 456b A im T il < σκηπτόμενον : > σκηριπτόμενον.
- 14 457 b (BCE 3 E 4) T il σαρκασμὸς δὲ ὁ τρόπος. b (BCE 3) T il Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετο : οὐκ ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει, ἀλλ' ἐπὶ τῇ χλεύῃ.
- 14 458 καὶ ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα, ἵνα παροξυνθέντες προθυμότεροι γένωνται. b (BCE 3 E 4) T Αἶαντι <δὲ μάλιστα δαΐφρονι> θυμὸν ὄρινεν : ἐπεὶ γὰρ οὗτος μέλλει ἀριστεύειν, πιθανὸν τῇ ἀρετῇ τοῦ ἀνδρὸς συμπρᾶξαι καὶ τὸ ἀπὸ τῶν βαρβάρων.
- 14 459 b (BCE 3 E 4) T λικριφὶς αἶψας : ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (sc.
- 14 463a τ 451). σημαίνει δὲ πλάγιος ὀρμήσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. A λικριφὶς : Ἀρίσταρχος ὁξύνει ὁμοίως τῷ "ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίσ" (ε 481).

- 14 463b καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις. A λικριφίς : παρὰ τὸ λέχριον, ὃ δηλοῖ τὸ πλάγιον.
- 14 463c ἄπαξ δὲ νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc. τ 451). ὁ δὲ τόνος ὡς ἀπρίξ. οἱ δὲ λίαν χρίμπτων καὶ προσπελάζων τῇ γῇ. b (BCE 3 E 4) T Ἀρχέλοχος : Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχίλοχος, ὡς φερένικος, "Μενέλαος" (B 408 al).
- 14 464a). T τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον : τούτῳ γὰρ ἐπεκλώσθη τὸ εἰμαρμένον.
- 14 464b b (BCE 3 E 4) T < κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος > ἐν συνεοχμῷ: τῷ συνέχοντι τὸν τράχηλον πρὸς τὴν κεφαλὴν τόπῳ, τουτέστι τῷ τελευταίῳ σπονδύλῳ.
- 14 465 b (BCE 3 E 4) T ἐπιφέρει γοῦν "νείατον ἀστράγαλον" (Ξ 466) καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (λ 64—5) "ἐκ δέ μοι αὐχὴν / ἀστραγάλων ἐάγη". T γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἔχω ἐχμός καὶ διπλώσει{ς} ὡς "ἐέλωρ" (A 41), εἴτα τροπῇ ἐοχμός, ὡς πλεχμός πλοχμός. b (BCE 3 E 4) T ἐν συνεοχμῷ : ἐν τῇ συναφῇ τοῦ— γὰρ ὑπάρχει. A νείατον ἀστράγαλον : τὸν συνάπτοντα τὸν τράχηλον τῷ ἰνίῳ, καλούμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν θέσιν ἐγκεφάλου, τοὺς δὲ ἐν τοῖς ποσὶν ἀστραγάλους Ἀριστοτέλης (h. ^[5]
- 14 466 an. 2,1 p. 499b23) φησὶν οὔτε ἄνθρωπον ἔχειν οὔτε τῶν μονωνύχων τι καὶ ἀκεράτων. b (BCE 3 E 4) T < τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ—πесόντος > : ἡ κεφαλὴ προέλαβε τὰ κάτω πίπτοντα. ^[5]
- 14 467–8a A im πολὺ προτέρη κεφαλὴ <—πесόντος > : ἐπεὶ τὸ ἡγεμονικὸν περὶ καρδίαν, φησὶν ὅτι τῆς κεφαλῆς πεσούσης ἀκέραιον σὺν τῇ καρδίᾳ ἔμμενε τὸ σῶμα.
- 14 467–8b ἡ ὑπερβολικῶς τὸ τάχος ἐνέφηνε τῆς ἀναιρέσεως b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἀφηρέθη ἡ κεφαλὴ, ὡς οὐδὲ ἡ Δόλωνος (cf. K 457). ἡ διὰ τὸ τοὺς τένοντας ἀφηρῆσθαι παραλέλυσται ἡ κεφαλὴ. T Αἴας δ' αὖ τ' ἐγέγωνεν : οὐκ ἀκαίρως καυχᾶται ἐκείνου κομπάζειν ἀρξαμένου. ^[5]
- 14 469a b (BCE 3 E 4) T < ἀμύμονι Πουλυδάμαντι : > Ζηνόδοτος "ἀμύμονα Πουλυδάμαντα".
- 14 469b A im T < Πουλυδάμα : > Ζηνόδοτος "Πουλυδάμαν".
- 14 470 T il < ἄξιος : > ἴσως λείπει δὲ τὸ 'δοκεῖ σοί'.
- 14 472 A im κασίγνητος Ἀντήνορος : εἰκὸς ἀνοχὰς πρὸ τῆς μήνιδος γεγενῆσθαι, δι' ὧν συνήεσαν ἀλλήλοις, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ἐν τῇ ἀναιρέσει (cf.
- 14 473 H 423—32) καὶ ταῖς ταφαῖς Ἑκτορος (cf. Ω 778804)· b (BE 3 E 4) T ὅθεν καὶ Ὀθρυονέα ἴσασιν (cf. N 374—82). T < αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει : > Ἀριστοφάνης "αὐτῷ γάρ ῥα φυὴν A im T il ἄγχιστα ἔοικεν".
- 14 474a1 A im < ἐώκει : > ἐν ἄλλῳ "ἔοικεν".
- 14 474a2 A int ἧ ῥ' εὖ γινώσκων : διὰ τῆς ἐπιφωνήσεως τὸ ἦθος τῶν λόγων παρέστησεν ὁ ποιητής, ὅτι τὸ ὄλον ἐν εἰρωνείᾳ ἐξέφερεν ὡς ἀμφιβάλλων.
- 14 475a b (BCE 3 E 4) T < Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ : > καὶ τούτους ἐπὶ τῇ χλεύῃ.
- 14 475b T il ἐν θ' Ἀκάμας Πρόμαχον <Βοιώτιον οὔτασε δουρί / —, > ὁ δ' ὕφελκε <ποδοῖν > : τῶν τὴν δευτέραν τάξιν ἐχόντων ἐστὶν οὗτος.
- 14 476–7 ποικίλως δὲ πάνυ ἀντέστρεψε τὰ πράγματα, προτάξας μὲν τὴν ἀναίρεσιν (sc. 476), ἐπαγαγὼν δὲ τὸ τί πράττων ἀνῆρέθη (sc. 477). b (BCE 3 E 4) T < ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς : > πρὸς τὸ "ὅς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας" (A 37), ὅτι ἐστὶν ὑπερμαχεῖς. ^[5]
- 14 477 A im ἰόμωροι : ἰοῖς μόρον ἐπάγοντες.
- 14 479a ἡ περὶ ἰοὺς κακοπαθοῦντες. b (BCE 3 E 4) T ἡ ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες· μωρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ Κύπριοι· ὅθεν καὶ "ὕλακόμωροι" (ξ 29. π 4). ὅρα δέ, οἷόν ἐστι τὸ βάρβαρον ἦθος· ὀνειδίζει γὰρ αὐτοῖς ὡς παρὰ τοῖς Τρωσὶν οὐκ ὄντων τοξοτῶν. b (BCE 3) T < ἀπειλάων ἀκόρητοι : > μὴ πληροῦντες τὰς ἀπειλάς, ἀπλήρωτα καυχώμενοι. ^[5]

- 14 479b b (BCE 3) T il < κατακτανέεσθε : > κτανθήσεσθε.
- 14 481 T il < ἵνα μή τι : > ἐν ἄλλω "{ἔγχει ἐμῶ} μή τοί τι".
- 14 483a A im < κασιγνήτοιο γε ποινή : > ἡ ἐπὶ τῷ κασιγνήτῳ ποινή.
- 14 483b T il γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις < "Ἄρεωσ" > : ὅτι ἀντιπέφρακε τὸν γνωτὸν τῷ κασιγνήτῳ (cf.
- 14 485a Ξ 483) σαφῶς ἔστι γὰρ ἀδελφός. Ζηνόδοτος δὲ "ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆσ", ὡς ἐκεῖ "ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆσ" (Σ 100). A < γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν > "Ἄρεωσ ἀλκτῆρα λιπέσθαι : Ζηνόδοτος "ἀρῆσ", ἵν' ἦ ἐπὶ πάσης βλάβης.
- 14 485b καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα "οἷσί περ ἀνὴρ / μαρναμένοισι πέποιθε" (π 97—8). T < "Ἄρεωσ : > τοῦ ἐν πολέμῳ θανάτου.
- 14 485c οἱ δὲ περὶ Ζηνόδοτον "ἀρῆσ", ἵν' ἐπὶ πάσης βλάβης λαμβάνοιτο. b (BCE 3 E 4) < ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος : > λείπει ἡ κατά.
- 14 488a b (BCE 3) T il ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν : ἔφρασεν αὐτὴν διὰ τοῦ ὠρμήθη η .
- 14 488b1 T διὰ δὲ τοῦ ὠρμήθη τὴν ἐρωήν ἐπέφρασεν.
- 14 488b2 b (BCE 3) Ἑρμείας Τρώων < ἐ > φίλει < καὶ κτῆσιν ὅπασσε > : τὰς εὐποτίας εἰς τοῦτον ἀνάγουσιν· διὸ τὸ κοινὸν τῶν θεῶν ἰδικὸν αὐτοῦ ἔχει· "διάκτορος" (Φ 497 al.
- 14 491) γὰρ καὶ δώτωρ ἑάων· καὶ κλέπτῃς δέ ἐστιν, ἐπεὶ εὐχερές ἐστιν αὐτῷ ὡς τὸ δοῦναι καὶ τὸ ἀφελέσθαι. ἐπιμελῶς δὲ ἐκτηνοτρόφουν οἱ παλαιοί, b (BCE 3 E 4) T ὡς ἐπ' Ὀδυσσέως, καὶ τῷ Τυδεΐ "τρισχίλια ἵπποι" (Υ 221) καὶ ἄλλω "χίλια ἵπποι"· ὁμοίως καὶ "ἀλφεσίβοια" (Σ 593). καὶ νόμιος < ὁ > θεός, "καὶ Ἑρμῆ, Μαιάδος υἱεῖ" (Ξ 435). T τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν < Ἴλιονῆα > : πιθανῶς εἰς τὸ παθητικὸν αὐτὸν μόνον φησὶ γενέσθαι τῷ πατρί, καὶ τᾶλλα αὐτῷ εὖ ἔχειν πράγματα· τετιμῆσθαι γὰρ ὑπὸ Ἑρμοῦ. ^[5]
- 14 492 συνιστὰς οὖν τοὺς ἀναιρουμένους θεραπεύει τοὺς ἀνελόντας. b (BCE 3 E 4) T < θέμεθλα : > θέσιν, ρίζαν, θεμέλια.
- 14 493 b (BCE 3) T il < γλήνην : > τὴν κόρην, παρὰ τὸ γλαύς < σ > εἰν.
- 14 494a1 T il γλήνην δὲ τὴν κόρην, παρὰ τὸ αἰγλήεσαν εἶναι.
- 14 494a2 b (BCE 3) ὁ δὲ φῆ κώδειαν < ἀνασχών / πέφραδε τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα > : ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ (499) καὶ τὸν φη (499) ἐγκλίνει, ἵνα τὸ "φή" ταῦτον ὑπάρχη τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ᾦ, 'ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχών πέφραδε τε Τρώεσσιν'. ^[5]
- 14 499–500a1 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ "ἔφη" ῥῆμα ὁμοίως τῷ "ἔβη" (A 311 al.), δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν δεῦτερον στίχον· ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον· ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι. πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδοτον ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν ὥσπερ Ἀντίμαχος (sc. fr. 121 W.) καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον (sc. Call. fr. 737). A πρὸς δὲ Ζηνόδοτον φαμεν ὡς οὐδέποτε τὸ "φή" παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ ὡς παραλαμβάνεται. ^[10]
- 14 499–500a2 T ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών < / πέφραδε—ηὔδα > : φῆ ὡς.
- 14 499–500b1 ἀλλ' ἔστι νεώτερον. ἄμεινον οὖν παραλελειφθαι τὸ ὡς, "Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε ἔσεσθαι" (φ 216), καὶ ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ "φῆ" (499), πέφραδε ν , ηὔδα (500). T κώδεια δὲ ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τῆς μήκωνος, φαντάζει δὲ ἡ ἐπ' ἄκρου τοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη κεφαλὴ τὴν ἐπὶ καυλῷ κώδειαν. AT †περὶ σκόλοψιν. T τὸ ἔφη ῥῆμά ἐστιν, οὐχ ὡς Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ ὡς, ἀλλὰ τὸ ἔφη· πέφραδε ν , ηὔδα (500) ἐκ παραλλήλου ταῦτά. ^[5]
- 14 499–500b2 κώδεια δὲ ἐστὶν ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ. b (BCE 3) εἰκάζει δὲ τὴν ἐπ' ἄκρου τοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένην κεφαλὴν τῇ τῷ ἰδίῳ καυλῷ συνημμένη κωδείᾳ. λείπει δὲ μετὰ τὸ ἔφη τὸ ὡς. b

- (BCE 3 E 4) ὁ δὲ φῆ κώδειαν <ἀνασχών> : Ἀρίσταρχος τὸ φῆ ῥῆμα ἐκδέχεται καὶ ἀθετεῖ τὸν ἐξῆς. ^[5]
- 14 499a δύνатаι δὲ καὶ δισσολογία εἶναι, ὡς τὸ "τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης, ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο" (η 155. 158) καὶ "ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν" (A 361 al.). ἢ τὸ "πέφραδε" (Ξ 500) διεσήμαινεν. AT < ὁ δὲ φῆ κώδειαν : > ὅτι ἔξωθεν ἀκουστέον τὸ ὥς, ἵν' ἢ ὡς κώδειαν. ^[5]
- 14 499b A int < ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών : > στικτέον {δὲ} ἐπὶ τὸ ἀνασχών· ἐὰν γὰρ συνάπτωμεν, ἐπὶ τὴν ἀπεκδοχὴν ἐνεχθησόμεθα, καθ' ἣν τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς κεῖται.
- 14 499c A πέφραδέ τε Τρώεσσι <καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα> : ὅτι ἀναγνόντες τινὲς "φῆ κώδειαν" (Ξ 499) ὑφ' ἑν, ἵν' ἢ ὡς κώδειαν, προσεπέταξαν τὸν ἡθετημένον.
- 14 500 οὐδέποτε δὲ Ὅμηρος τὸ "φῆ" (Ξ 499) ἀντὶ τοῦ ὥς τέταχεν. ἴσως δὲ καὶ Ἀντίμαχος (fr. 121 W.) ἐντεῦθεν ἐπλανήθη "φῆ †γέρων οἴσιν†" εἰπών. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσλαμβάνειν τὸ ὥς καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει. A < εἰπέμεναι : > ἀντὶ τοῦ εἶπατε. ^[5]
- 14 501 A il < ἐλθόντι : > ὑποστρέψαντι.
- 14 504a T il < γανύσεται : > μεταφορικῶς γάνος γὰρ τὸ λάμπρυσμα.
- 14 504b b (BCE 3) T il < σὺν νηυσί : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "ἐν νηυσί".
- 14 505a A im < σὺν νηυσί : > ἀντὶ τοῦ ἐν νήεσσιν.
- 14 505b T il < τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα : > γράφεται "τοὺς ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν".
- 14 506 A im < ἔσπετε νῦν μοι : > οὐκ ἀσκόπως προοιμίῳ χρῆται· καινότης γὰρ γέγονε μάχης τῶν ἀρίστων ἀμειψάντων τὰ ὅπλα.
- 14 508 b (BCE 3 E 4) T il ἀνδράγρια : ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἅπαξ εἴρηκεν ἀνδ <ρ> ἀγρια.
- 14 509a A ἀνδράγρια : ἀθετοῦσι (sc.
- 14 509b Ξ 508—10) διὰ τὸ ξένον τῆς λέξεως καὶ μὴ κείμενον ἀλλαχοῦ. ἦτοι δὲ τὰ σκυῖλα τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀντ' ἀνδρῶν· ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνελεῖν, ἀλλ' οὖν τὸν ἀναιρεθέντα σκυλεύουσιν. A b (BCE 3 E 4) T ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηγούμενον, ἀντὶ τοῦ τίς πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἀνείλε τινα τῶν πολεμίων; τοῦτο γὰρ ἀποκρίνονται αἱ Μοῦσαι. σημαίνει δὲ σκυῖλα ἡρημένα παρὰ ἀνδρῶν· ἀγρεῖν γὰρ τὸ λαμβάνειν. b (BCE 3 E 4) T ἀνδ <ρ> ἀγρια : ὡς ἀντάξια· καὶ γὰρ σύνηθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος· καὶ γὰρ "ζωάγρια" (Σ 407). ^[5]
- 14 509c θ 462) εἶπε καὶ "βοάγρια" (M 22. π 296) καὶ "μοιχάγρια" (θ 332). A < ἀνδράγρια : > δεῖ νοεῖν ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐσκύλευσαν τοὺς πεσόντας.
- 14 509d b (BCE 3 E 4) T il < Ὑρτιον : > πῶς ἐν τῷ Διακόσμῳ (sc.
- 14 511 B 858—61) οὐ μέμνηται αὐτοῦ; T il < καρτεροθύμων : > τινὲς "βαρβαροφώνων" (= B 867).
- 14 512 T il < Ἀτρείδης : > ὁ Μενέλαος· φησὶ γοῦν "οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο" (P 24).
- 14 516a T il {ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' } Ὑπερήνορα : ὅτι οὗτος ἴσως ἐστὶν Ὑπερήνωρ, οὗ μέμνηται κατὰ τὴν πρὸς Εὐφορβὸν σύστασιν Μενέλαος· "οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο / ἧς ἥβης ἀπὸνῃθ', ὅτε μ' <ῶνατο>" (P 24—5).
- 14 516b ἀλλὰ νῦν τούτων τῶν λόγων οὐ μέμνηται, κατ' ἐπιδρομὴν ἐκφέρων τοὺς ἀνηρημένους. A < οὕτασε καλλαπάρην : > γράφεται "οὕτα κατὰ λαπάρην". ^[5]
- 14 517 A im < κα τ' οὐταμένην ὠτειλὴν : > ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ὠτειλὴν ἀπὸ τοῦ οὕτασε.
- 14 518a

A im κα τ' οὐταμένην <ώτειλὴν> : ἐτυμολογικὸς ὁ τρόπος.

14 518b b (BCE 3) T οὕτω δέ φησιν ἐξιέναι τὴν ψυχὴν διὰ τὸ ἅμα τῷ αἵματι χωρίζεσθαι αὐτήν. b (BCE 3 E 4) T {οὐ γὰρ οἱ τις} ὁμοῖος ἐπισπένθαι {ποσὶν ἦεν}: τὸ μὲν ὁμοῖος ὡς "ἄλλοῖος" (π 181) ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ προπαροξύνειν μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν.

14 521a τὸ δὲ ἐπισπένθαι παροξυτονητέον ὁμοίως τῷ "ἀποθέσθαι" (Γ 89. E 492): ἔστι γὰρ τὸ ἀπλοῦν "σπένθαι" (E 423 al.). προεῖρηται δὲ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπαρεμφάτων (sc. ad Δ 126c). A ἐπισπένθαι : ἐπιδιῶξαι, ἐπακολουθησάτω τῇ τῶν ποδῶν ὁρμῇ. ^[5]

14 521b b (BCE 3 E 4) T παροξύνεται δὲ τὸ ἐπισπένθαι. τὸ δὲ ὁμοῖος προπαροξύνεται· τὸ γὰρ ὁμοῖος μεταγενεστέρων ἐστὶν Ἀττικῶν. b (BCE 3) T {ἀνδρῶν} τρεσάντων : ὅτι οὐ λέγει τρεσάντων δεισάντων, ἀλλὰ φυγόντων· "τρέσσαι δ' οὐκέτι ρίμφα πόδες φέρον" (N 515).

14 522a A < ὅτε τε Ζεὺς : > τινὲς "ὅτε δὴ θεός".

14 522b T il < φόβον : > φυγὴν.

14 522c T il Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ τῆς Ὀμηρικῆς στιγμῆς.

14 postscr A αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν : ἡ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον" (Ξ 507)· ἐνθάδε γὰρ τὸ πέρας τῆς διώξεως προσέθηκεν.

15 1a A b (BCE 3 E 4) T διὰ τε σκόλοπας <καὶ τάφρον ἔβησαν> : ἡ ἀντὶ τοῦ διὰ σκολόπων καὶ τάφρου, ὡς "διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα" (K 298), ἡ τὸ ἐξῆς διέβησαν.

15 1b1 ἡ δὲ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφαίνει· οὐ γὰρ ἔφυγον "τῇ περ Ἀχαιοί / ἐκ πεδίου νίσοντο" (M 118—9), ἀλλὰ διὰ τῆς τάφρου ἔφευγον. b (BCE 3 E 4) T ἡ αὐτὴ διακοπὴ καὶ ἐν τοῖς "κατὰ πυρὸν ἄλυσσαν" (υ 109). T {διὰ τε σκόλοπας;} ἀντὶ τοῦ διὰ σκολόπων καὶ τάφρου, ὡς "διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα". ^[5]

15 1b2 τὸ ἐξῆς διέβησαν τοὺς τε σκόλοπας καὶ τὴν τάφρον· ὑπερβατὸν γὰρ ὁ τρόπος. A {ἔβησαν;} ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφαίνει τοῖς πολεμίοις.

15 1b3 A φεύγοντες , <πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν> : ὑποστικτέον φεύγοντες καὶ χερσίν· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις ἐστὶν ἀπὸ τοῦ "οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν" (O 3).

15 2a A πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν : τοῦτο διὰ μέσου· ἄλλοι γὰρ ἔδαμεν, ἄλλοι δὲ ἔφυγον.

15 2b A b (BCE 3 E 4) T {πολλοὶ δὲ} δάμεν : ὁμοίως τῷ "πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο" (M 14) καὶ τῷ "φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι" (ς 68) ἀνεγνώσθη κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄρχοντος χρόνου.

15 2c ἔφαμεν δὲ (sc. ad A 464a) τὰ τοιαῦτα ἀδιαφόρως εὐρεθῆναι παρὰ τῷ ποιητῇ. A οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν <ἐρητύοντο· μένοντες> : οἱ ἔξω καταλειφθέντες· οὐδεὶς γὰρ σὺν ἵπποις εἰσῆλθεν ἢ Ἄσιος Ὑρτακίδης (cf.

15 3 M 110—24). ἡ τοὺς ἡνιόχους φησὶν εἶπε γὰρ "ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων" (M 76). ἡ αὐτοὺς τοὺς ἐκφυγόντας, θέλοντας ἑαυτοὺς τε ἐκ τῆς φυγῆς ἀναλαβεῖν καὶ περισῶσαι τὰ ἄρματα· διὸ καὶ ἐρητύοντο εἶπεν· ἡ γὰρ χρεῖα αὐτῇ καὶ οὐδεὶς ἄλλος κατεῖχεν αὐτοὺς· οὐ γὰρ ἀλλήλους ἐξεδέχοντο· τοῦτο γὰρ αἰεὶ κατηγορεῖ τοῦ ἥθους τῶν βαρβάρων· φαίνονται γὰρ αἰεὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας φροντίζοντες. b (BCE 3 E 4) T χλωροὶ ὑπαὶ δείους <πεφοβημένοι> : ἡ ὑπὸ πρόθεσις ὑπαὶ ἐγένετο ὁμοίως τῇ "ὑπαὶ πόδα νεῖατον Ἴδησ" (B 824). ^[5]

15 4a καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ὑπὸ δέους. οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος· διὸ παραιτητέον τὸν Τυραννίωνα (fr. 35 P.) βαρύνοντα τὴν ὑπαὶ καὶ ἡγούμενον ἀπὸ τοῦ ὑπαιθα εἶναι πάθος τὸ τῆς ἀποκοπῆς. ἔως δὲ τοῦ

ὑπαὶ δείους ὀφείλομεν ἀναπαύεσθαι· οὐ γὰρ πιθανὸν ἕως τοῦ χλωροί, εἴτα πεφοβημένοι, τουτέστι φεύγοντες, ἔστι μέντοι καὶ ἡ ἑτέρα ἀνάπαυσις οὐκ ἀδόκιμος. Α < χλωροὶ ὑπαὶ δείους πεφοβημένοι : > τὸ ὑπαὶ δείους δύναται καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι καὶ τοῖς ἡγουμένοις ἦτοι γὰρ χλωροὶ ὑπὸ δέους ἢ ὑπὸ δέους πεφευγότες. ^[5]

- 15 4b Α δείους : εἴωθεν Ἰωνικῶς αὐτὰ συναιρεῖν· "τοίου μιν θάρσευς πλησεν" (P 573), "ἔξ Ἐρέβευς ἄξοντα" (Θ 368), Α b (BCE 3 E 4) Τ "ἡμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευσ" (ο 533).
- 15 4c ἢ ἐντελῶς "βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή" (N 251), "ἄστεος αἰὲν ὑπὲρ κατ' ἀμαξιτόν" (X 146). Α Τ ἀλλὰ νῦν ἡ κακοφωνία τῇ κοινῇ κράσει ἐποίησεν αὐτὸν χρῆσθαι, Α b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐν τῷ "ἢ ῥα κατὰ σπείουσ" (ι 330). ΑΤ τριχῶς οὖν παράγει Ὅμηρος < τὰς > γενικὰς τῶν οὐδετέρων. Τ ἔγρετο δὲ Ζεὺς : καιριώτατα· εἰ γὰρ ἔτι βραχὺ τῆς μάχης ἀπέστησε τὸν Δία, οὐδὲν ἐκώλυε κατὰ κράτος ἀλῶναι τοὺς βαρβάρους. ^[5]
- 15 4d Τ Ἰδης ἐν κορυφῇσι < παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης > : ἔδει εἰπεῖν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς Ἰδης μετὰ τῆς Ἥρας κοιμώμενος.
- 15 5 προστιθέασι δὲ καὶ τὸ "ἔζετο δ' ὀρθωθεῖς, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα" (Ο 5 a = Β 42). Τ ἀναΐξας : ἀνορμήσας τῆς κατακλίσεως, συνησθημένος τῆς ἀπάτης καὶ ἑαυτοῦ κατεγνωνκῶς ὅτι ὕπνωσεν.
- 15 6 b (BCE 3 E 4) Τ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, / τοὺς μὲν ὀρινομένους, < τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν > : ὅτι καὶ πρὸς τὸ πρῶτον ὑπαντᾷ ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν τῷ "ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας.
- 15 6-7 / Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως" (Β 493—4), " < Ἀμφίμαχος > καὶ Θάλπιος < ἡγησάσθην, / > υἱὲς < ὁ > μὲν Κτεάτου" (Β 620—1), "Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη / ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν" (Δ 20, 22), καὶ ἄλλα πολλὰ τίθησιν ὁ Ἐπαφρόδιτος (fr. 37 L.). Τ θαυμασίως δὲ ἐν τάχει πάντα παρέλαβε, τῶν μὲν τὴν φυγὴν, τῶν δὲ τὴν ἀριστείαν, τοῦ Ποσειδῶνος τὴν βοήθειαν (cf. Ο 8), τοῦ Ἑκτορος τὴν πάθην (cf. Ο 9—11), ἵνα ἐκ πολλῶν φαίνεται κεκινημένος ἐπὶ τὴν ὀργὴν ὁ Ζεὺς. b (BCE 3 E 4) Τ περὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος καὶ ἀναγκαιῶς ἐπεξεργάζεται, b (BE 3 E 4) Τ "Ἑκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον" (Ο 9) καὶ "ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι" (Ο 10), Τ ἵνα μὴ μόνον διὰ τὴν ἀπάτην χαλεπήνῃ, ἀλλὰ καὶ δι' Ἑκτορα, ὅς δι' αὐτὸν τοιάδε ἔπαθε· φησὶ γοῦν πρὸς Πολυδάμαντα "ὅς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι" (Μ 235), ὡς Διὶ πεπιστευκῶς καὶ μαχόμενος. b (BE 3 E 4) Τ ὀρινομένους : μετὰ λύπης ταραττομένους. ^[15]
- 15 7a1 "ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ" (Π 509)· μετὰ ἀπελπισμοῦ γὰρ ἔφευγον. τὸ δὲ κλονέοντας παρὰ τὴν κλίσιν ἢ ἀπὸ τοῦ κατακλᾶν· καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ φθίω φθόη καὶ φθόνος. Τ μετὰ λύπης ταρασσομένους· ἔφυγον γὰρ μετὰ ἀπελπισμοῦ.
- 15 7a2 κλονέοντας δὲ ἀπὸ τοῦ κλονῶ· τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ κατακλᾶν ἢ τὴν κλίσιν. b (BCE 3 E 4) Ἀργεῖους, μετὰ δέ σφι : ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντησεν.
- 15 8a ἔνεκα δὲ σαφηνείας ἐπανάλαβε τοὺς Ἀργεῖους. Α μετὰ δέ σφι : ὡς "ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν" (Ε 2): b (BCE 3) Τ ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν.
- 15 8b b (BCE 3 E 4) δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ἐπί, ὡς "μεταΐξας θάνατον τεύξειε" (υ 11), καὶ τὴν πρὸς, ὡς τὸ "ἀλλ' ἐξ ἀλὸς ἦλθε μετ' αὐτοῦς" (Υ 14) b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ "θέω μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα" (Κ 63 + Β 674). Τ κείμενον : πεπτωκότα, ὡς "ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα" (Λ 577). ^[5]
- 15 9 καὶ τὸ †τέθαι†, "ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται" (γ 109). καὶ κυρίως b (BCE 3 E 4) Τ "εἵματα μὲν τοι κεῖται" (ζ 26). καὶ Τ "κεῖται Πάτροκλος" (Σ 20) b (BCE 3 E 4) Τ ἀντὶ τοῦ ἀνήρηται. Τ καὶ τὸ νεκρὸν ἐρρίφθαι, "κεῖται παρ νήεσσι νέκυς" (Χ 386). καὶ τὸ διάγειν, "κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ" (Ι 556). καὶ τὸ ἔστι, "θεῶν ἐν γούνασι κεῖται" (Ρ 514). b (BCE 3 E 4) Τ < εἶατο : > ἔνιοι

{δε} τὸ εἶατο ψιλῶς "ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο" (υ 106) ἀντὶ τοῦ ἦσαν· καὶ Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ τὸ "εἶατο". ^[5]

- 15 10a ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ "εὗρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι/ εἶαθ' ὁμηγερέες" (Ω 83—4)· ἐκδέχεται τε κλίσιν τὴν ἀπὸ τοῦ εἰμί εἰς παθητικοῦ ὑπερσυντελικοῦ χρόνον καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ὑπῆρχον. ἔχει δὲ ἐπὶ <σ> τασιν, εἰ τοῦ εἰμί τὰ παθητικὰ δύναται συστήναι κατὰ σημαινόμενον ἢ χρῆσιν Ἑλληνικὴν· διὸ ἄμεινον δασύνειν καὶ ἐκδέχεσθαι ἐνδιέτριβον καὶ ἐκάθηντο· καὶ γὰρ ἀρμόζον τοῖς ὑποκειμένοις κεῖσθαι μὲν τὸν Ἔκτορα, περικαθέζεσθαι δὲ αὐτὸν τοὺς ἐταίρους συγκάμνοντας· αὐτός τε ὁ ποιητὴς ἔκλινε τὸ ῥῆμα τοῦτο τριχῶς, πῇ μὲν κοινῶς εἰπὼν "τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργων" (Γ 153), πῇ δὲ Ἰωνικῶς "οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ" (Η 414), πῇ δὲ ἐπενθέσει τοῦ ι πάλιν χρησάμενος Ἰωνικῶς "εἶατο, καὶ προὔχοντες" (γ 8), ὡς καὶ τὸ προκείμενον. Α εἶατο : Ἀρίσταρχος b (BE 4) T ψιλῶς, ἀπὸ τοῦ εἰμί ἐκδεχόμενος b (B) T ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, b (BE 4) T "ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο" (υ 106). ^[10]
- 15 10b ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,92,7) δασύνει ἀπὸ τοῦ †δηλοῦντος τὸ κάθημαι. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ διέτριβον, b (B) T ὡς "ἦμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων" (Ω 542)· καὶ λέγομεν περικάθηται τὴν πόλιν ὁ στρατός· ἀντὶ τοῦ προσεδρεύει †τῶν περὶ τῶν καθημένων τὸν πρίαμον τὴν ἀσπίδα†, ἀντὶ τοῦ †πολιορκοῦντο†. εἰ δὲ ἐψιλοῦτο, ἦ <ν> ἄν, φησί, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἦσαν, ἔασαν. ἔστιν οὖν 'περικύκλουν αὐτόν'. T < ἀργαλέω ἔχε τ' ἄσθματι : > συνείχετο οὐκ εὐπόρῳ, ἀλλ' ἀσταθμήτῳ καὶ ἀσθενεῖ καὶ οὐκ εὐθεῖ πνεύματι. ^[5]
- 15 10c b (BE 4) T il κῆρ ἀπινύσσων : ὅτι κατὰ τὸ πλήρες ἐκκληπτέον κῆρ, εἶτα ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν.
- 15 10d Α κῆρ ἀπινύσσων : Ἀρίσταρχος τὸ κῆρ οὐδετέρως ἐκδέχεται καὶ μετοχὴν τὴν ἀπὸ τοῦ α ἀρχομένην, ἵνα τοιοῦτόν τι σημαίνει, τὸ κῆρ ἀσύνετος ὢν, διδασκόμενος καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ "δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν" (ε 342).
- 15 10e ζ 258). τούτῳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 54 B.) καὶ Ἀλεξίων (fr. 56 B.) καὶ σχεδὸν πάντες, καὶ ἡμεῖς. εἰσὶ μέντοι, οἳ ἄλλως διέστειλαν, οὓς ἐλέγχει ὁ Ἡρωδιανός (2,92,25). Α κῆρ ἀπινύσσων : ἀπίνυτος ὢν τὴν ψυχὴν, b (BCE 3) T "δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν" (ε 342). ^[5]
- 15 10f ζ 258). T οἱ δὲ ἀναισθητῶν· πινυτὸν γὰρ τὸ αἰσθητικόν. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "κῆρα". οὐδαμοῦ δὲ τὸ πινύσσειν ἐπὶ τοῦ προσδοκᾶν ἔταξεν Ὅμηρος. πῶς δὲ δύναται προσδοκᾶν ὁ ἐσκοτωμένος καὶ ψυχorraγῶν ὑπὸ τῆς πληγῆς; b (BE 3 E 4) T < ἀπινύσσων : > Ἀριστοφάνης "{κῆρ} ἀπινύσκων", διὰ τοῦ κ. ^[5]
- 15 10g ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα διὰ τῶν δύο σς "δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν" (ε 342. ζ 258). Α ἀπινύσσων : Ἀρίσταρχος διὰ δύο σς· Ἀριστοφάνης "ἀπινύσκων".
- 15 10h βαρύνεται δὲ ὡς μείρω ἀμείρω. T < αἶμ' ἐμέων : > πρὸς τὸ "αἶμ' ἀπέμασεν" (Ξ 437) τοῦτο ἄν τις σημειώσαιτο.
- 15 11a1 Α int καὶ ἄνω "αἶμ' ἀπέμεσ <σ> εν".
- 15 11a2 T il οὗ μιν ἀφαιρότατος : ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακουστέον, ἀλλ' ἰσχυρότατος· οὐ γὰρ ἐκ πλήρους ἀποδédωκεν, ὡς ἐπὶ τοῦ "δός, φίλος, οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν / ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος" (ρ 415—6).
- 15 11b Α ἀφαιρότερος : ἀσθενὴς ὅσον ἀφῆ.
- 15 11c ἐνίστε δὲ ἐκ πλήρους φησίν· "οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν / ἔμμεναι, ἀλλ' ὥριστος" (ρ 415—6). T δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν : πῶς ὁ κεστός οὐκ ἐπράυνεν αὐτόν; ἐρώτων ἐστὶ κινητικός, ὃ καὶ ἔπραξεν.

- b (BCE 3 E 4) Τ εἰκότως δὲ χαλεπαίνει ψευδὴς ἀποδειχθεὶς πρὸς Θέτιν καὶ Ἑκτορα, b (BE 3 E 4) Τ ᾧ ὑπέσχετο, ἕως δύνῃ ὁ ἥλιος, εὐδοκιμήσειν (cf. Λ 192—4. 207—9). Τ ἄλλως τε ἡ περὶ αὐτὸν ἀπάτη ὑπεροχῆς ἦν ἐλάττωσις, καὶ μετὰ τοσαύτας ἀπειλὰς. b (BE 3 E 4) Τ κακότεχνος : ὁ ἐπὶ κακῷ τεχνηθεὶς ἔστι γὰρ καὶ χρηστὸς δόλος. ^[5]
- 15 14a τὸ δὲ ἐξῆς 'μάλα ἀμήχανε, b (BCE 3 E 4) Τ ἦ δὴ κακότεχνος σὸς δόλοσ'. ἀμήχανε δέ, b (BE 3 E 4) πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, "σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ" (Κ 167). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἄπορον, "καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγονον" (Θ 130). καὶ πολλάκις δὲ ἀμαρτάνοντες ἐπὶ τοὺς πλησίον ἄγομεν τὴν αἰτίαν. b (BE 3 E 4) Τ ἀμήχανε : ὅτι δύο σημαίνει ἡ λέξις, ἥτοι μὴ δυναμένη μηχανὴν εὐρεῖν· ἢ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, ὅπερ καὶ θέλει εἰπεῖν. ^[5]
- 15 14b Α < ἀμήχανε : > ἀμηχάνητε, ἀκίνητε.
- 15 14c Τ il Ἑκτορα δῖον : ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς δῖον τὸν Ἑκτορα < καλεῖ > .
- 15 15a οὐχ ἔυποπτεῦοντ' οὖν τὰ ἐν Ὀδυσσειᾷ (α 65) "πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;" Α Ἑκτορα δῖον : ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ δῖον ἐκάλεσε τὸν Ἑκτορα καὶ ἐξῆς τὴν θάλασσαν, "ἢ εἰς ἄλα δῖαν" (Ο 161).
- 15 15b πρὸς τὸ μὴ ὑποπτεῦειν τὰ Ὀδυσσειακὰ "περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν / ἀθανάτοισιν ἔδωκε" (α 66—7) καὶ "πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην" (α 65). οἱ δὲ παρὰ τὸ δέος, ἐπεὶ καὶ ἄδειαν τὴν ἀφοβίαν καλοῦμεν. Τ ἐφόβησε δὲ λαούς : τινὲς "ἐφόβησε δ' Ἀχαιοῦς", ἀντὶ τοῦ φοβεροῦς ἐποίησεν, ὥς "πάντας μὲν ῥ' ἔλπει" (β 91) ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. ^[5]
- 15 15c Τ < μάν : > Δωρικῶς.
- 15 16a ἐν ἄλλοις δὲ "καὶ μὴν οἱ τότε < ε γ > εἰς ἀγορὴν ἴσαν" (Τ 45). Τ il κακορραφίης : κακομηχανίας· ἐξῆς γοῦν φησι ἀντιφράζων "κακὰ μητιόωσα" (Ο 27).
- 15 16b ἢ κακοσυνθεσίας· b (BE 3) Τ ἀλλαχοῦ πού φησιν "οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσ < σ > αμῆνη κακὰ ῥάψαι" (Σ 367) καὶ "εἰνάετεσ < ... > κακὰ ῥάπτομεν" (γ 118). Τ πρώτη ἐπαύρηαι : ἀντὶ τοῦ προτέρᾳ b (BCE 3 E 4) Τ Τ il τοῦ Ποσειδῶνος (ἄμφω γὰρ συμμαχοῦσι τοῖς Ἑλλήσιν) ἢ b (BCE 3) Τ τῶν Ἑλλήνων, 'πρὶν τούτους ἀπόνασθαι τῆς σῆς δολιότητος'.
- 15 17a b (BCE 3 E 4) Τ < ἐπαύρηαι : > οὕτως διὰ τοῦ η , ἐπαύρηαι .
- 15 17b Α int ἐπαύρηαι : προπαροξυτονητ < ἐόν > ὁμοίως τῷ "εἰς ὃ κε τοὺς ἀφίκηαι" (λ 122)· ἔστι γὰρ μέσος δευτέρως ἀόριστος· ταῦτόν δὲ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ "σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαι" (Γ 417)· καὶ γὰρ τοῦτο μέσου δευτέρως ἀορίστου.
- 15 17c1 Α προπαροξύνεται· ἔστι γὰρ μέσου δευτέρως ἀορίστου.
- 15 17c2 b (BCE 3 E 4) Τ il < πληγῇσιν > ἱμάσσω : κυρίως ἱμάντι πλήξω, τροπικῶς δὲ νῦν κεραυνώσω· μάλιστα γὰρ Διὸς τὸν κεραυνόν φησι b (BCE 3 E 4) Τ "Διὸς μάλιστα δαμέντες" (Μ 37), τῷ φόβῳ τῆς χθιζῆς κεραυνοβολίας· b (BE 3 E 4) Τ καὶ "ὅτε γ' ἀμφὶ Τυφωέα γαῖαν ἱμάσσει" (Β 782) ἀντὶ τοῦ κεραυνώσσει. ^[5]
- 15 17d ἀντεστραμμένως 'καί σε ἱμάσθηι πλήξω'. Τ < ἥ οὐ μέμνη—ἀπατάων : > Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας γράφει.
- 15 18-31 Α im ἥ οὐ μέμνη , ὅτε τ' ἐκρέμω : τοὺς τῆς Ἥρας δεσμοὺς —καὶ δυσδιάλυτον.
- 15 18a ἄκμονας δὲ δύο τὰ βαρύτατα— ἰσχύς γὰρ τῶν ὄλων τὸ συνδεδέσθαι. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἐκ δυεῖν τόπων, τούτου τε (sc. Ο 18—31) καὶ τοῦ κατὰ τὴν Α ῥαψωδίας (sc. 590—4), ὁ ποιητὴς τῆς τοῦ Ἡφαίστου ῥίψεως καὶ τῶν Ἥρας δεσμῶν πληροῦται μῦθον. Α < ἥ οὐ μέμνη , > ὅτε τ' ἐκρέμω : ταῦτα ὁ Ὑπνος παρέλιπεν ὑπόνοιαν φέροντα τῇ Ἥρᾳ. ^[5]
- 15 18b

- ἃ δὲ εἶπεν ἐκεῖνος (sc. Ξ 249—61), νῦν Ζεὺς παρέλιπεν· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἔδει κατὰ ἀπόντος θρασύνεσθαι. b (BE 3 E 4) T < μέμνη : > διὰ τοῦ η μέμνη εἶχον πᾶσαι.
- 15 18c A int < μέμνη : > ἀλλαχοῦ τὸ ἐντελὲς "μέμνηται, ὅσα <δὴ> πάθομεν κακά" (Φ 442).
- 15 18d T il < νεφέλησιν : > ταῖς αἰθερίαις.
- 15 20 T il ἐκρέμω : ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω.
- 15 21a b (BE 3 E 4) T il ἡλάστεον : ἄλαστα ταῦτα εἶναι ἔφασκον.
- 15 21b ἡ ἐταράσσοντο, παρὰ τὴν ἄλην. b (BCE 3 E 4) T < κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον : > ὅτι μακρὸς ὁ Ὀλυμπος ὡς ὄρος.
- 15 21c A int κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον : μακρόν ν, ὅτι ὄρος.
- 15 21d τὸν δὲ οὐρανὸν "εὐρὺν" (Γ 364. E 867 al.) φησίν. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ <πρὸς> γράφουσι "πρίν γ' ὅτε δὴ ζ' ἀπέλυσα πεδῶν, μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ / κάββαλον, ὄφρα πέλοι <ν> το καὶ ἐς <σ> ομμένοισι πυθέσθαι" (= O 21 a. b.). δείκνυνται γὰρ ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ μύδροι. T παρασταδόν : τοῦτο τοῖς ἄνω συναπτέον, ἵν' ἡ ὁ λόγος λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παραστάντες, ὃν δὲ λάβοιμι, δηλονότι παριστάμενον ἢ λύοντα. ^[5]
- 15 22a A < παρασταδόν : > ἢ βοηθητικῶς ἀπὸ τοῦ "ὅτε <οἱ> πρόφρασ <σ> α παρέστησ" (K 290).
- 15 22b1 οἱ δὲ "ὃν δὲ λάβοιμί σοι παριστάμενον πρὸς τὸ βοηθῆσαι". T il ἡ ἀπὸ τοῦ παρίστασθαι καὶ ἀλαστεῖν οὐκ ἐδύναντο λῦσαι.
- 15 22b2 ἡ ὃν λάβοιμι παριστάμενον, ἔρριπτον ἐξ οὐρανοῦ. b (BCE 3 E 4) < ρίπτασκον τεταγῶν ἀπὸ βηλοῦ : > ὅτι καὶ ταῖς αὐταῖς λέξεσι κέχρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τόπους (sc.
- 15 23a A 591 et O 23). A int ἀπὸ βηλοῦ : βαθμοῦ, παρὰ τὸ βήσω.
- 15 23b1 Κράτης (fr. 22 d M.) δὲ ὡς ἤλου. οὐ παράδοξον ἐν οὐρανῷ βηλὸν εἶναι, ὅπου καὶ πύλαι εἰσίν (cf. E 749. Θ 393). T βηλοῦ δὲ τοῦ βαθμοῦ, παρὰ τὸν βήσω μέλλοντα.
- 15 23b2 b (BCE 3 E 4) οὐδὲν δὲ παράδοξον καὶ ἐν οὐρανῷ βηλὸν ὀνομάζειν, ὅπου γε καὶ πύλας εἶναι λέγουσιν. b (BE 3 E 4) < ὀλιγηπελέων : > ὀλίγον ἔχων τὸ πέλειν.
- 15 24a b (BCE 3 E 4) T il < ἐμὲ δ' οὐ δ' ὥς θυμὸν ἀνίει : > Ἀρίσταρχος θυμόν ν, ἄλλοι δὲ "θυμός".
- 15 24b1 ἔστι δὲ ὁ τῆς Ὀμηρικῆς φράσεως χαρακτήρ, "οἷς' ὠτειλήν / αἶμ' ἀπολιχμήσονται" (Φ 122—3). A im {θυμός ἀνίει} Ἀρίσταρχος θυμόν ν, τινὲς δὲ "θυμός" ἀντὶ τοῦ ὀργῆ.
- 15 24b2 ἀμείνων δὲ ἡ Ἀριστάρχου γραφή· ἔστι γὰρ Ὀμηρικὴ ἡ φράσις "οἷς' ὠτειλήν / αἶμ' ἀπολιχμήσονται". T τινὲς "θυμός" ἀντὶ τοῦ ὀργῆ.
- 15 24b3 ἄμεινον δὲ θυμὸν γράφειν, ἵνα δηλοῖ τὸ ἔνδον θερμὸν ἦτοι τὴν ψυχὴν. b (BCE 3 E 4) ἐμὲ δ' οὐ δ' ὥς θυμὸν <ἀνίει / ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο : > συναπτέον ἕως τοῦ θείοιο (25)· ἐν σχήματι γὰρ εἴρηται.
- 15 24-5 A int < ἀζηχὴς : > σκληρά, ἀπὸ τῆς ἄζης, ἢ ἔστι ξηρασία ἐναντία τοῖς θάλλουσι φυτοῖς· b (BCE 3 E 4) T il οἱ δὲ συνεχὴς καὶ ἄπαυστος.
- 15 25 T il λέγει δὲ ἴσως τὴν διὰ τὴν ἀπάτην ὀργήν. b (BCE 3 E 4) T il τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ <ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας> : ἴσως, ἐπεὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς.
- 15 26a T ἄδηλον δέ, πότερον Ἥρα καὶ Βορέας ἀνέπεισαν τὰς θυέλλας ἢ Ἥρα ἅμα Βορρᾶ καὶ τὰς θυέλλας ἔπεισεν. b (BCE 3 E 4) T ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον. b (BCE 3 E 4) πεπιθοῦσα {θυέλλας} : ὡς δραμοῦσα· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος δεδιπλασιασμένος, ὥσπερ ἤδη καὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος ἔθος αὐτῷ ποιεῖν· "ῥηϊδίως πεπιθεῖν" (I 184).
- 15 26b1 A τὸ δὲ πεπιθοῦσα ὡς δραμοῦσα τονιστέον.
- 15 26b2

- Τ < ἐ π > ἀτρύγετον < πόντον > : ἄβυσσον, τρύγα μὴ ἔχοντα· ἢ ἄκαρπον, παρὰ τὴν τρύγην, ὡς Εὐριπίδης "ἀκάρπιστα πεδία" (cf.
- 15 27 Phoen. 210) λέγων τὴν θάλασσαν. Α b (BCE 3 E 4) Τ καὶ οἱ μὲν τὸ Μυρτώον, οἱ δὲ τὸ Αἰγαῖον· οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν τεῦκρατον† θάλασσαν. τινὲς δὲ φασιν ἐπὶ Παλ < λ > ἡνὴν κατὰ Γιγάντων ἀπιόντα Ἑρακλέα πλανηθῆναι. Α Τ < Κόων δ' εὖ ναιομένην > : ἢ διὰ τὸ ὄνομα· ἢ διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμόνοιαν, ἥτις δυσεπίβατον ξένοις ἐποίει τὴν νῆσον· ἢ πολύανδρον. ^[5]
- 15 28 Τ il < ἀνήγαγον αὐτίς > : ἢ πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀνά, ὡς "ἡμεῖς μὲν στενωπὸν ἀνεπλέομεν" (μ 234) καὶ "ἐκ Τροίης ἀνιόντα" (κ 332).
- 15 29 οἱ δὲ γράφουσιν "ἀπήγαγον αὐτίς". Τ il < καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα > : ἐμφαίνει ὅτι καρτερὰν μάχην ἐνίκησεν.
- 15 30 Τ il < τῶν ς' αὐτε μνήσω, ἴ ν' ἀπολλήξης ἀπατάων > : οὐκ εἶπεν ἀπατῶμενος αὐτὸς ἑπαύσασθαι †, ἀλλὰ παύσειν αὐτὴ ν, τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἑαυτοῦ ἐ π' ἐκείνην τρέπω ν.
- 15 31a b (BCE 3) Τ il < ἀπολλήξης > : διὰ τοῦ ἐτέρου λ αἰ Ἀριστάρχου.
- 15 31b1 Α im δι' ἑνὸς λ ὀφείλει γράφεσθαι.
- 15 31b2 Τ Τ il < ἴδης > : "ἴδη" χωρὶς τοῦ ς.
- 15 32 Τ il < ἦν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο καὶ μ' ἀπάτησας > : οὔτε παρὰ Ζηνοδότῳ οὔτε παρ' Ἀριστοφάνει ἦν· καὶ μήποτε περιττός ἐστιν.
- 15 33 Α im Τ il ἴστω νῦν τόδε Γαῖα—ὁμόσαιμι : ἐπεὶ ἡ Στυξ—βουλήσει Διός.
- 15 36–40 < ἀπὸ τοῦ > ἴστω νῦν τόδε γαῖα (36) πᾶσαι διαστολαὶ εἰσι μέχρι τοῦ ὁμόσαιμι (40)· ἐνταῦθα γὰρ στικτέον, ἀσυνδέτου ὄντος τοῦ ἐξῆς λόγου. Α ἴστω νῦν τόδε Γαῖα < καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθε / καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ > : κατὰ τῶν προγόνων ἢ τῶν ὁμοιογενῶν ὅμνυσι στοιχείων· τὸ γὰρ οὐράνιον πῦρ αἰθέρα καλεῖ ὁ ποιητής· b (BCE 3 E 4) Τ διὰ τριῶν ἦν γὰρ ἔθος ὁμνύειν, ὡς Δράκων ἔταξε, Δία Ποσειδῶ Ἀθηναῖν· οἱ δὲ Δία Ποσειδῶ Δῆμητραν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (or. ^[5]
- 15 36–7 24, 151). καὶ ὁ ποιητής "Ζεῦ †πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων" (B 371) καὶ "Ζεὺς ξενίη τε τράπεζα / ἰστίη τ' Ὀδυσῆος" (ξ 158–9). b (BE 3 E 4) Τ < τόδε > τοῦτο, περὶ οὗ ὁ ὅρκος ἐτέτακτο.
- 15 36 b (BCE 3 E 4) Τ il < δεινότητος > : σεβάσμιος· "δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον" (Σ 394).
- 15 38 b (BCE 3 E 4) Τ il νωῖτερον λέχος < αὐτῶν / κουρίδιον > : συμπαθῶς δελεάζουσα τῆς ἐκ παίδων μίξεως ὑπέμνησεν, b (BCE 3 E 4) Τ "ὅτε πρῶτον < περ ἐ > μισγέσθην φιλότῃ" (ζ 295).
- 15 39–40 Τ εἰς ὁμόνοιαν δὲ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καλῶν ὁ ποιητής σεμνύνει τὴν κοινωνίαν, ὅρκον αὐτὴν μέγιστον ποιῶν. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς φιλότῃ καὶ εὐνὴν ὠνόμασεν (sc. O 32), ἡ δὲ σεμνοτέραις ταῖς προσηγορίαις χρῆται οὐκ ἀξιοῦσα ἐκφραλίζει τὴν κοινωνίαν· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ καὶ προσέθηκε "τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ < ποτε > μᾶψ ὁμόσαιμι" (40), ἀξιοπιστίαν προσφέρουσα τῷ λόγῳ· ὅθεν καὶ ἐμειδίασεν ὁ Ζεὺς (cf. O 47). Τ μὴ δ i' ἐμὴν ἰότητα : ὅτι παρακέκρουσται τὸν ὅρκον· οὐ γὰρ διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν ὁ Ποσειδῶν τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖ, αὐτὴ μέντοι συνεργεῖ κατακοιμήσασα τὸν Δία. ^[5]
- 15 41a1 καὶ ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις ἢ μὴ ἀντὶ ἀρνήσεως τῆς οὔ. Α τὸ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ οὔ.
- 15 41a2 Τ μὴ δ i' ἐμὴν ἰότητα : ἐσοφίσατο τὸν Δία, οὐ περὶ †ῶν ἀπολογουμένη τῆς ἀπάτης, ἀλλὰ δι' ὃ χολᾷ, τούτου ἑαυτὴν ἀλλοτριώσασα· καὶ μειδιᾷ Ζεὺς (cf.
- 15 41b O 47). Τ μὴ δ i' ἐμὴν ἰότητα < Ποσειδάων ἐνοσίχθων / πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει > : ἀντὶ τοῦ οὐ δι' ἐμὴν γνώμην {ποσειδῶν ἔλλησι βοηθεῖ}.

- 15 41-2 ἴστω Γῆ καὶ Οὐρανὸς τοῦτο καὶ οἱ ἄλλοι ὄρκοι· οὐ δι' ἐμὴν γνώμην Ποσειδῶν Ἑλλήσι βοηθεῖ. πληρέστατος δ' ἂν ἦν ὁ λόγος, εἰ καὶ σύνδεσμος ἔκειτο ὅτι ἦ ὥς καὶ συνήπτετο ἂν τοῖς ἐπάνω, ἵν' ἦ τοιαύτη ἡ φράσις· ἴστω Γῆ καὶ Οὐρανὸς ὅτι μὴ δι' ἐμὴν γνώμην. ἀλλὰ σπανίως τὰ τοιαῦτα λείπει, καὶ σχεδὸν ἐπὶ μόνων τῶν ὀρκων, ὡς κάκεῖ "ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα· / ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται" (τ 303. 305). τάχα οὖν καὶ διὰ τοῦτο συναπτέον αὐτὰ τοῖς ἐπάνω, ἐπεὶ συνήθης ἐστὶ τῶν ὀρκων ἡ ἔλλειψις. Α τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν <ιδῶν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς> : ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀργολικῇ οὕτως ἐφέρετο "κτεινομένους {δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδῶν}" .^[10]
- 15 44a καὶ ἔστιν ἐμφατικώτερον τοῦ τειρομένου ς . ἅμα δὲ εἰς ἔλεον τῶν Ἑλλήνων ἐπάγεται τὸν Δία καὶ ὑπὲρ Ποσειδῶνος λεληθότως ἀπολογεῖται. οὕτως Ἡρακλέων (fr. 10 B.). Α τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶ <ν ἰδῶν ἐλέησεν Ἀχαιοῦς> : ἔλεον ὑπὲρ Ἑλλήνων κινεῖ καὶ ὑπεραπολογεῖται Ποσειδῶνος.^[5]
- 15 44b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ κείνῳ : ἐκ πλήρους Ἀρίσταρχος τὸν καὶ σύνδεσμον.
- 15 45a Α il καὶ κείνῳ <ἐγὼ παραμυθησαίμην> : ἐκ πλήρους ἐστὶν ὁ καί, ὡς καὶ αὐτῆς ἐπακολουθησάσης τοῖς Διὸς βουλήμασιν.
- 15 45b Τ παραμυθησαίμην : παραινέσαιμι· συνωνυμεῖ γὰρ μῦθος καὶ αἶνος.
- 15 45c τοσοῦτον ἀπέχω, φησί, τοῦ ἐναντιοῦσθαί σοι ὡς κάκείνῳ παραινεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ <τῇ ἵμεν , ἦ κεν δὴ σὺ .
- 15 46 .. ἡγεμονεύης : > ταύτη πορεύεσθαι, ἦ ἂν κελεύης σύ, καὶ ἐν παντὶ σοὶ ἡγεμόνι χρῆσθαι. b (BCE 3) Τ il μείδισεν : ἦ διὰ τὸ λέχος ἢ διὰ τὸ ἀπολογήσασθαι καὶ ὑπὲρ Ποσειδῶνος ἢ διὰ τὸ ἰδεῖν αὐτὴν δεῖσασαν καὶ τὰ θυμήρη αὐτῷ ἐπαγγελλομένην.
- 15 47a1 ἐνήργει δὲ ἄρα ὁ κεστός. Τ ἦ διὰ τὸ καὶ ὑπὲρ Ποσειδῶνος ἀπολογήσασθαι ἢ μᾶλλον διὰ τὸ λέχος.
- 15 47a2 ἐνήργει δὲ ἄρα ὁ κεστός. b (BCE 3 E 4) <δὴ σύ γ' ἔπειτα : > ἐκ παραλλήλου τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δὴ "δὴ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο" (ε 391).
- 15 49a1 b (BCE 3 E 4) Τ περιττεύει τὸ ἔπειτ α .
- 15 49a2 Α int <βοῶπι : > Ἀριστοφάνης μετὰ τοῦ ς "βοῶπισ". καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον.
- 15 49b1 Α im βοῶπις : οἱ μὲν "βοῶπι", Ἀριστοφάνης δὲ βοῶπις· καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον.
- 15 49b2 Τ ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα : ἀντὶ τοῦ ὁμονοοῦσα b (BCE 3) Τ καὶ ταῦτο βουλομένη.
- 15 50a b (BCE 3) <με τ' ἀθανάτοισι : > γράφεται καὶ "ἐν ἀθανάτοισι".
- 15 50b Τ <ἀθανάτοισι καθίζοις : > ἐν τοῖς εἰκαιτέροις "ἀθανάτοισι θεοῖσι".
- 15 50c Α im καθίζοις : ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ εἵης.
- 15 50d Τ τῷ : ἀντὶ τοῦ ὁμοίως.
- 15 51 b (BCE 3) Τ il αἶψα μεταστρέψει νόον <μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ> : τὸ νόον βέλτιον τοῖς ἡγουμένοις προσδίδοσθαι, ἵνα τὸν τοῦ Ποσειδῶνος λέγῃ.
- 15 52a δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς. Α μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ : ὑπαλλακτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ ὑπὸ σοῦ καὶ ἐμοῦ πραττόμενα καὶ νοούμενα.
- 15 52b b (BCE 3 E 4) Τ <ἐτεόν γε : > οὕτως διὰ τοῦ γέ, ἐτεόν γε , καὶ Ἀριστοφάνης.
- 15 53 Α int <κάλεσσον : > ἐν ἄλλῳ "κέλευσον".
- 15 54a1 Α im γράφεται καὶ "κέλευσον".
- 15 54a2 Τ il <Ἀπόλλωνα> κλυτότοξον : τινὲς "κλυτὸν αὐδὴν".

- 15 55 οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὅμηρος ἄδοντα, ἀλλὰ κιθαρίζοντα (cf. A 603). Τ ὄφ ρ ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "λίσσομένη τιμῆσαι" (O 77) ἀθετοῦνται στίχοι εἴκοσι δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαίως παλιλλογεῖται περὶ τῶν ἐξῆς ἐπεισαχθησομένων καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν εἰσιν εὐτελεῖς.
- 15 56a καὶ ὅτι ὡς ἐπίπαν πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾷ, νῦν δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν, ὄφ ρ ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν . ψευδὸς δὲ καὶ τὸ "φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι / Πηλεΐδew Ἀχιλῆος" (O 63—4)· οὔτε γὰρ παραγεγόνασιν ἕως τῶν Ἀχιλλέως νεῶν οὔτε τὸν Πάτροκλον ἀνέστησεν ἐπὶ τὸν πόλεμον ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ τὸ "πέσωσιν" (O 63) οὐχ Ὀμηρικόν· μᾶλλον γὰρ ἐκεῖνος τὸ ἐμπεσεῖν ἐπὶ τοῦ ἐνσεῖσαι τίθησιν· "ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς / σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι <ν> πεσέεσθαι" (M 125—6); ἡ δὲ παλίωξις (cf. O 69) οὐχ Ὀμηρικῶς παρείληπται· οὐ γὰρ λέγεται οὕτως ψιλῶς παρ' αὐτῶ ἡ φυγή, ἀλλ' ὅταν ἐκ μεταβολῆς οἱ πρότερον φεύγοντες διώκωσι· σαφῶς γὰρ ἐν ἄλλοις φησὶν "εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται" (M 71). ἀσύνηθες δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ Ἴλιον νῦν ῥηθέν, "Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν" (O 71)· πάντοτε γὰρ θηλυκῶς λέγει. ἐν δὲ τῷ "λίσσομένη τιμῆσαι" (O 77) φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐδαμῇ τὸν Ἀχιλλέα "πτολίπορθον" εἴρηκεν, ἀλλὰ "ποδάρκη" (cf. A 121 al.) καὶ "ποδῶκη" (cf. Θ 474 al.). Α ὄφ ρ ' ἡ μὲν μετὰ λαόν : ἀθετοῦνται ὡς περισσοὶ εἴκοσι δύο στίχοι, ὅτι οὐκ ἄρεστοὶ Ἦρᾱ, καὶ οὐκ ἐμπίπτουσι ταῖς ναυσὶν Ἀχιλλέως (cf. ^[15]
- 15 56b O 63—4). καὶ εἰ ἔκρινεν ἀπολέσθαι Σαρπηδόνα (cf. O 67), τί ἐκεῖ (sc. Π 433—8) οἰκτίζεται; καὶ ἡ παλίωξις (cf. O 69) οὐκ ὀρθῶς· ἀφ' οὗ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. καὶ τὸ "Ἀθηναίης διὰ βουλάσ" (O 71) διὰ τί γὰρ μὴ δι' Ἦρας, καίτοι παρούσης; —ῥητέον οὖν ὅτι σχῆμά ἐστιν ἡ προανακεφαλαίωσις, ὡς Ὀδυσσεὺς προαναφωνεῖ Τηλεμάχῳ τὴν μνηστηροκτονίαν (sc. π 267—307), ἀλλ' οὐδὲν ἥσσον καὶ διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτίκα διηγεῖται. ἔστι δὲ τῇ Ἦρᾱ, εἰ καὶ μὴ νῦν τερπνὰ, ἀλλ' οὖν γε χαρᾶς περιποιητικὰ τὰ λεγόμενα. b (BCE 3 E 4) Τ πεσεῖν δὲ εἰς τὰς ναῦς (cf. O 63—4) ἀντὶ τοῦ δεηθῆναι Ἀχιλλέως, ὡς φαμεν 'ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου'. οἰκτίζεται δὲ καὶ τὸν Ἑκτορα κρίνων σὺν τῇ Ἰλίῳ ἀπολεῖσθαι (cf. X 168—76). πόθεν δὲ δῆλον, εἰ μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως γεγόνασι τροπαί; τό τε "ἰάθηναίη†" (O 71), ἐπεὶ σὺν Ἐπειῷ τὸν ἵππον ἐποίησε (cf. Θ 493). πρὸς δὲ τούτοις παραμυθεῖται τὸν ἀκροατὴν, τὴν ἄλωσιν Τροίας σκιαγραφῶν αὐτῷ· τίς γὰρ ἂν ἠνέσχετο ἐμπιπραμένων τῶν Ἑλληνικῶν νεῶν καὶ Αἴαντος φεύγοντος, εἰ μὴ ἀπέκειτο ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων ὅτι οἱ ταῦτα πράξαντες κρατηθήσονται; b (BE 3 E 4) Τ < ὄφ ρ ' ἡ μὲν : > πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησεν, ὡς τὸ "ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς / τοὺς μὲν ὀρινομένους" (O 6—7). ^[15]
- 15 56c T il < ὄφ ρ ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν—πτολίπορθον : > καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο.
- 15 56-77 A int < τὰ ἄ > πρὸς δῶματα : δύναται εἰς Ὀλυμπον λέγειν· φησὶ γοῦν "ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἄλλα" (O 161)· "γαῖα δέ τοι ξυνή καὶ μακρὸς Ὀλυμπος" (O 193)· καὶ ὁ Κύκλωψ "εὐχέτο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν" (ι 527).
- 15 58 T < φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι / Πηλεΐδew Ἀχιλῆος : > ὅτι ψευδός.
- 15 63-4 A int < πέσωσι : > ἀεὶ ἐπὶ Ἀχαιῶν τὸ πέσωσι· "καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί" (Λ 311).
- 15 63 T il < Πηλεΐδew Ἀχιλῆος : > τινὲς λέγουσι λείπειν τὸ ἔνεκα· διὰ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ἔπεσον.
- 15 64a T il < Πηλεΐδew Ἀχιλῆος : > ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον· οὕτως ἀνστήσει ὃν <ἑταῖρον> αἰ Ἀριστάρχου, τινὲς δὲ "ἀνστήσειεν ἑταῖρον" διὰ τοῦ ε .
- 15 64b Ζηνόδοτος δὲ ἀπὸ τοῦ Πηλεΐδew Ἀχιλῆος ἕως τοῦ "λίσσομένη τιμῆσαι" (O 77) οὐδ' ὅλως ἔγραφεν. Α < Πηλεΐδew Ἀχιλῆος > ὁ δ' ἀνστήσει Πάτροκλον : Ζηνόδοτος ἐνθὲνδε ἕως τοῦ "λίσσομένη" (O 77) οὐδὲ ἔγραφεν· εἰκόασι γὰρ Εὐριπιδεῖω προλόγῳ ταῦτα. ^[5]

- 15 64c ἐναγώνιος δέ ἐστιν ὁ ποιητὴς καί, ἐὰν ἄρα, σπέρμα μόνον τιθείς, "κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή" (Λ 604). τάχα δὲ ὁ ταῦτα ποιήσας καὶ τὸ "ῥόχόμεθ' ἐς Θήβην" (Α 366) καὶ τὸ "ἦρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'" (ψ 310) <ἐποίησεν>. Τ ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι <ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν / αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές> οὐ τοῦ νῦν, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἀπολέσθαι Πάτροκλον. ^[5]
- 15 69-70a1 τινὲς δὲ ἦν ἐποίησε Πάτροκλος ἀπέλασιν τῶν νηῶν παλίωξιν καλοῦσιν. Τ οὐ πρὸ τοῦ Ἀχιλλέα ἐξελθεῖν· ἢ καὶ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν, ἀλλὰ b (BCE 3) μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἑκτορα· b (BCE 3 E 4) ἐξελθόντος γὰρ Ἀχιλλέως οὐκ ἦν παλίωξις.
- 15 69-70a2 b (BCE 3) < παλίωξιν : > ὅτι οὐχ Ὀμηρικῶς ἡ παλίωξις.
- 15 69 A im < αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές : > τουτέστιν εἰς τὸ αὐτὸ αὐτὴν ἐάσω καὶ ἄλλην οὐ ποιήσω παλίωξιν.
- 15 70 b (BCE 3 E 4) < Ἴλιον αἰπύ : > ὅτι νῦν μόνως οὐδετέρως εἴρηται Ἴλιο ν .
- 15 71a A int < Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν : > ἑἀρίσταρχος† "Ἴλιον ἐκπέρσωσιν".
- 15 71b A im Ἴλιον αἰπὺ < ἔλωσιν > : ἀεὶ θηλυκῶς λέγει ὁ ποιητής.
- 15 71c b (BCE 3 E 4) Τ νῦν οὖν οὐκ ἀπὸ μόνης τῆς πόλεως, ἀλλ' ὅλου < τοῦ > τόπου καλεῖ. b (BCE 3 E 4) τινὲς δὲ "Ἴλιον ἐκπέρσωσιν". b (BCE 3 E 4) Τ < παύω : > οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ς παύω .
- 15 72a A im παύω : οὕτως ἄνευ τοῦ ς .
- 15 72b1 διὰ τί δὲ χολᾷ τοῖς Ἑλλησιν; †δ προσποιήσῃ† τὴν ἰκετείαν Θέτιδος, †διὰ τὴν Ἥραν. Τ ἄνευ τοῦ ς οἱ περὶ Ἡρωδιανόν.
- 15 72b2 b (BCE 3) διὰ τί δὲ χολᾷ τοῖς Ἑλλησιν οὕτως; προσποιεῖται τελειῶσαι τὴν ἰκετείαν Θέτιδος, καὶ ἵνα μὴ πάλιν αὐτὸν ἡ Ἥρα ἰκετεύσῃ, ἀπεφήνατο οὕτως. b (BCE 3 E 4) < ἀμυνέμεν > ἐνθά δ' ἐάσω : ἔδει εἰπεῖν ἐν τῇ μάχῃ· ἄκυρον γὰρ τὸ ἐνθάδε .
- 15 73 b (BCE 3 E 4) Τ πρὸς σύγκρισιν οὖν Ὀλύμπου τὸ ἐνθάδε· πλησιαιτέρα γὰρ Ὀλύμπου ἢ Ἴδη ὡς πρὸς Ἴλιον. b (BCE 3 E 4) ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον : καὶ μὴν Θέτιδι ὑπέσχετο (sc.
- 15 75a A 528—30)· < διό > Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸ "τίμησας μὲν ἐμέ" (Π 237)· οὐδέποτε γὰρ κατηράσατο τοῖς Ἀχαιοῖς Ἀχιλλεύς. Τ κάρητι : τινὲς ἀπὸ τοῦ κάρη· Ἀρίσταρχος κάρης ὡς "Δάρησ" (Ε 9), ἵν' ἢ ἀρσενικῶς.
- 15 75b Τ < Ἀχιλλῆα πτολίπορθον : > ὅτι οὐδαμοῦ τὸν Ἀχιλλέα πτολίπορθο ν .
- 15 77a A int < πτολίπορθον : > Ὀδυσσεά μόνον οὕτω καλεῖ διὰ τὴν Ἴλιον.
- 15 77b ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ λέγει "αὐτὰρ ὅ γ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον" (Φ 550)· ἐπόρθησε γὰρ εἴκοσι πόλεις. Τ ὡς ἔφατ' οὐ δ' ἀπίθησε < θεὰ λευκώλενος Ἥρη > : τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσι "Ζῆν' ὑποταρβήσασα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα" (= Ο 78 a).
- 15 78 Τ βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων : Ζηνόδοτος "βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων".
- 15 79 ἀπὸ ἴσου γὰρ ἐπὶ τὸ ἴσον ἡ δίοδος. Τ ὡς δ' ὅταν αἴξῃ νόος < —μενοιήσειέ τε πολλά > : ἐν ἄλλοις ἀπλούστερον καὶ συντομώτερον "ἡ ἐνόημα" (η 36)· ἐνθάδε δὲ καὶ ἐπεξεργάσατο διὰ τὸ τάχος καὶ οὐ παντὶ νῶ προσάπτει τὸν λόγον, ἀλλὰ πλάνητος ἀνδρός.
- 15 80-2 b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δ' ὅτ' ἄν αἴξῃ νόος ἀνέρος : ὅτι τὸ θεῖον τάχος τῆς ἐπιπτήσεως τῶν τόπων τῇ κατὰ διάνοιαν κινήσει ἀντιπαρέθηκεν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅτι τὸ παροιμιακὸν τὸ "διέπτατο δ' ὥστε νόημα" ἐκ τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσειαν (η 36) σύγκειται "τῶν νέες ὠκεῖαι ὥσει πτερὸν ἡ ἐνόημα", οὐκ ὃν παρ' οὐδενὶ ποιητῇ. ^[5]

Α ὡς δ' ὅ τ' ἄν ἀΐξῃ : ὥσπερ δὲ νοῦς ἀνδρὸς—εἰς τὸν Ὀλυμπον. Α < ἔν θ' εἶην ἢ ἔνθα ,
μενοινήσειέ τε πολλά : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἔν θ' εἶην μετὰ νοῦ ν , καὶ διὰ τῶν δύο η < η > ,
"μενοινήσῃσι τε".

- 15 82a Α ἔν θ' εἶην < ν ἢ ἔνθα > : Ἀρίσταρχος "εἶην < ν > " ἀντὶ τοῦ πορευθεῖν < ν > ἐκ τοῦ εἶμι, τοῦ
ἀνδρὸς δηλονότι λέγοντος 'ἐκεῖ ἀπέλθοιμι ἢ ἐκεῖ'.
- 15 82b Τ ἄλλως· ἔν θ' εἶην ἢ ἔνθα : τὸ εἶην σὺν τῷ ν Ἀριστάρχαιοι, καὶ σημαίνειν τὸ ὑπῆρχον, ὡς
αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου 'οἷον πορευοίμην'.
- 15 82c ὁ δὲ λόγος εἰς ἐκείνην τὴν χώραν ἢ ἐκείνην πορευθεῖν. Τ μενοινήσειέ τε πολλά : ὁ ἀνὴρ
δηλονότι πολλά μέρη τῆς γῆς ἐννοήσεται.
- 15 82d1 Τ μενοινήσειε (δηλονότι ὁ ἀνὴρ) πολλά μέρη τῆς γῆς, καὶ νοήσει, ἐν οἷς ἔσται καὶ πορεύσεται.
- 15 82d2 b (BCE 3 E 4) ἴκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπο ν , ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν < / ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς
δόμῳ > : ἐν ἀσχολίᾳ ὄντες μακαρίως εὐωχούμενοι διάγουσι καὶ ἐν τῇ Α (533), "Ζεὺς δὲ ἐὸν
πρὸς δῶμα θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστην", ὡς ἐν Διὸς ἀφωρισμένου αὐτοῖς τόπου τοιοῦτου πρὸς
τὰς εὐωχίας. ^[5]
- 15 84–5 οἱ δὲ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ. Τ καὶ δεικανόωντο δέπασσιν : Ἀρίσταρχος σημειοῦται ὅτι οὕτως μόνως
γραπτέον δέπασσι : φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἐξῆς "Θέμιστι δὲ καλλιπαρή / δέκτο δέπασ" (Ο 87–8).
- 15 86a ἐν ἐνίοις δὲ "κάλεόν τέ μιν εἰς ἔκαστος", οὐκ εὖ· ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν. πῶς οὖν πρὸς
ἑαυτὸν ἕκαστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος ἀρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγονυίας (cf. Ψ
203). ἀλλὰ μὴν οὐδ' "ἐπέεσσι" γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἡ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον (sc. Ο 87–8).
ὁ δὲ Θραξ Διονύσιος (fr. 16 L.) παρακεῖσθαι φησι τὸ σημεῖον, ὅτι διὰ παντὸς τοὺς θεοὺς
συνίστησι πίνοντας καὶ ταύτην ἀρίστην διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "οὐ γὰρ ἔγωγέ
τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι / ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ" (ι 5–6). Α καὶ δεικανόωντο
δέπασσιν : ἐπὶ τοῦ ἐρωτικοῦ συμποσίου "κάλεόν τέ μιν εἰς < ἔ > ἕκαστος" (Ψ 203).
ἀκροθώρακες γὰρ ὄντες εἰς ἐρωτικὰ ἐκκίνησαντο. ^[10]
- 15 86b Τ < δέπασσιν : > ταῦτ' ὁ Δίδυμος (p.
15 86c 116 Schm.) τῷ Ἀριστονίκῳ λέγει περὶ τῆς γραφῆς τῆς δέπασσιν . Α int < δέπασσιν : > τινὲς
{δὲ} ἀντὶ τοῦ δέπασσιν "ἐπέεσσι" γράφουσιν.
- 15 86d1 ἐλέγχονται δὲ ὑπὸ τοῦ "Θέμιστι δὲ δέκτο δέπασ" (cf. Ο 87–8). Τ οἱ περὶ Ζηνόδοτον
ἀγνοήσαντες "ἐπέεσσι" γράφουσιν.
- 15 86d2 ἐλέγχονται δὲ φανερώς ὑπὸ τοῦ "Θέμιστι δὲ δέκτο δέπασ". b (BCE 3) < ἔασε : > παρητήσατο,
"τὸν δ' ἐχθρὸν ἑᾶσαι" (Hsd.
15 87a opp. 342). Τ il < Θέμιστι : > ὅτι πτώσις ἡλλακται καὶ πρόθεσις παρεῖται, ἀντὶ τοῦ παρὰ
Θέμιδος.
- 15 87b Α im < Θέμιστι : > θεσμός, Θέμις.
- 15 87c Τ il δέκτο δέπας : οὐχὶ τοὺς ἄλλους ἡτίμασε καὶ ταύτην προῦκρινεν, ἀλλ' ἔφθασε, φησί, τοὺς
λοιποὺς διὸ παρ' αὐτῆς λαμβάνει τὸ δέπας.
- 15 88a b (BCE 3) Τ θεούσα : ἄμεινον "φέρουσα".
- 15 88b1 ἀκατάστατον ἴδὲ τὸ θεούσα , καὶ μάλιστα ἐπὶ Θέμιδος. ὑποφαίνει δὲ τὴν τάξιν τηρεῖν. Τ
γράφουσι μὲν τινες θεούσα , ἄμεινον δὲ τὸ "φέρουσα". ἀκατάστατον γὰρ τὸ θεούσα , καὶ
μάλιστα ἐπὶ Θέμιδος.
- 15 88b2 ὑποφαίνει δὲ τὴν τάξιν αἰεὶ τηρεῖν. b (BCE 3 E 4) < τίπτε βέβηκας : > λείπει τὸ οὕτως.
- 15 90a Τ il ἀτυζομένη δὲ ἔοικας : συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν πρώην (sc.

- 15 90b versuum O 56—77)· εἰ γὰρ ἦν ἀκούσασα τὰ περὶ τῆς ἀλώσεως, οὐκ ἂν κατεπλήχθη. τάχα δὲ τεταραγμένη ὑπέστρεψε δι' ὑπόμνησιν τῆς ἀτιμίας (cf. O 18—22). T < ἡ μάλα δὴ σε φόβησε : > οὐ κατὰ προαίρεσιν ἐληλυθέναι ἐποίησεν, ἀλλ' ὁμοίον τι φυγῇ.
- 15 91 b (BCE 3 E 4) T il οἱ δὲ ὁμοίως ἡμῖν. T il < θεὰ λευκώλενος Ἥρη : > ἐν ἄλλῳ "βοῶπις πότνια Ἥρη".
- 15 92 A im < οἶσθα καὶ αὐτή : > πόθεν; ἢ ὅτι συνώκησεν αὐτῷ (cf.
- 15 93 Hsd. th. 901—6). ἀλλὰ κουριδίου αὐτοῦς φησιν (cf. Ξ 295 et O 40). T il < ἐκείνου : > Ἀρίσταρχος "κείνου" Ἰακῶς.
- 15 94a A im ὑπερφίαλος : ὅτι τὸ ὑπερφίαλος νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, ὁ ὑπέρσπονδος, βέλτιον δὲ ὁ ὑπέρμετρος.
- 15 94b ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου· "οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν" (φ 289) ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦς. A ὑπερφίαλος : ὅτι τῶν μέσων ἐστὶν ἡ λέξις· καὶ νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου κεῖται ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔνσπονδος, ἐν ἄλλοις δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου· "ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν / δαίνυσαι" (φ 289—90), b (BCE 3 E 4) T εἰ μὴ λέγει, οὐς σὺ φῆς εἶναι ὑπερφιάλους.
- 15 94c T ἀπηνῆς : ὁ ἄποθεν τοῦ αἰνεῖσθαι, ἢ τοῦ νεύειν εἰς ἃ τις βούλεται, b (BCE 3 E 4) ἢ τῶν ἡνίων τῆς χρηστότητος.
- 15 94d1 b (BCE 3) ἄπωθεν τοῦ νεύειν ἢ τῶν ἡνίων.
- 15 94d2 T il ἄρχε θεοῖσι <.
- 15 95 .. δαιτὸς εἴσησ > : παρὰ γὰρ ἀνθρώποις πολλὰ διὰ μέθην ἄτοπα γίνεται. b (BCE 3 E 4) T διδάσκει δὲ ὅτι δεῖ τὸ δίκαιον ἐν τοῖς πότοις σῶζεσθαι. b (BE 3 E 4) T il < μετὰ πᾶσιν .
- 15 96 .. ἀθανάτοισιν : > ἀντὶ τοῦ μετὰ πάντων ἀθανάτων. b (BCE 3 E 4) T οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται : δύναται καὶ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἡμιστίχιον ἀναγινώσκεσθαι, ἵν' ἢ θαυμαστικός ὁ λόγος.
- 15 97a βέλτιον δὲ τὸ σύνηθες, ὡς καὶ ἐπάνω "οἶσθα καὶ αὐτή, / οἶος ἐκείνου θυμός" (O 93—4). A πιφαύσκεται : ἐνδείκνυται, οὐ κρυφίως ποιεῖ.
- 15 97b b (BCE 3 E 4) T ὑπερβολικῶς δέ φησιν ὡς ἤδη πεπραχότος ταῦτα τοῦ Διός, b (BE 3 E 4) T ὡς "ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηρον" (A 184). T < οὐδέ τί φημι / — / > οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὖφρων : ὁ νοῦς οὐκέτι οἷμαι τὸν Δία οὐδενὶ τῶν πάντων θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἰλαρὸν ἔσεσθαι, εἰ ἄρα καὶ τις ἐν τῷ παρόντι τῇ αὐτοῦ προσηνεῖα εὐωχεῖται ἐν ἰλαρότητι.
- 15 97-9 A < κεχαρησέμεν : > χαροποιήσιν.
- 15 98 b (BCE 3) T il < οὔτε θεοῖς : > πρὸς τὸν Ἄρην ταῦτα δι' Ἀσκάλαφον (cf.
- 15 99a O 110—2). b (BCE 3 E 4) T εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὖφρων : ἠθικῶς εἶγε ὅλως φιλεῖτε ὑμεῖς εὐωχεῖσθαι εὐφραινόμενοι τὴν ψυχὴν.
- 15 99b δολερὸν δὲ καὶ γυναικεῖον ἐνέφηνεν ἦθος· ἀδικήσασα γὰρ Δία ἐπ' αὐτοῦ μὲν ἀπολογεῖται, νῦν δὲ ἡδικησθῆναι φησι καὶ τὸν Δία "ὑπερφίαλον" (cf. O 94) καλεῖ καὶ ἐπανίστησιν αὐτῷ τοὺς θεοὺς. b (BCE 3 E 4) T < ὄχθησαν : > ἐμετεωρίσθησαν· ἢ ἐβαρύνθησαν b (BCE 3 E 4) T il ὡς ὄχθων προσκειμένων· T il ἢ ἠχθέσθησαν, παρὰ τὸ ἄχθος. ^[5]
- 15 101 b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ γέλασσε / χεῖλεσιν , < οὐδὲ— / ἰάνθη > : οὗτος ὁ γέλως Σαρδόνιος καλεῖται, ὅταν τις μὴ ἐκ διαθέσεως καὶ κρίσεως γελᾷ.
- 15 101-3a1 οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ Σαρδόνιος καλούμενος γέλως ὁ μετὰ δηγμοῦ πρὸς ὑπόκρισιν· οὐ γὰρ γελᾷ. καὶ τὸν Ἄρην δὲ ὑπομινῆσκει τοῦ υἱοῦ (cf. O 110—2) φοβοῦσα, ἵν' αὐτὸν ἀποστήσῃ τῆς τῶν Τρώων

συμμαχίας καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. Α οὗτός ἐστιν ὁ Σαρδόνιος γέλως b (BCE 3) Τ ὁ μετὰ δηγμοῦ τῆς καρδίας γινόμενος. ^[5]

15 101-3a2 b (BCE 3 E 4) Τ ἰάνθη : διεχύθη.

15 103a1 Σοφοκλῆς (fr. 816 N. 2 = 902 P. = 902 R.) "ὥς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ". ἰαίνειν δὲ κυρίως τὸ θερμαίνειν, "αἶψα δ' ἰαίνετο κηρόσ" (μ 175). θερμὰ δὲ τὰ ἡδέα. Τ διεχύθη, ἐκινήθη, b (BCE 3 E 4) ἰαίνεται δὲ δηλονότι χαῖρον.

15 103a2 ἰαίνειν δὲ κυρίως τὸ θερμαίνειν. b (BE 3) πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα <μετηύδα> : πᾶσι μεμψαμένη ἐπὶ τῷ μὴ δέξασθαι τοὺς λόγους αὐτῆς ἢ τῷ Διὶ μεμφομένη ἐν πᾶσιν ηὔδα.

15 103b b (BCE 3 E 4) Τ μενεαίνομεν <ἀφρονέοντες> : τινὲς "ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντι".

15 104a1 Τ κατ' ἓνια τῶν ὑπομνημάτων "ἄφρονέοντα".

15 104a2 Α im ἦ ἔτι μιν μέμαμεν <καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες /> ἦ ἔπει ἡ ἐ βίη : ἔφαμεν (sc.

ad Z 56 al.) τὸν η κατ' ἀρχὴν ὄντα διαπορητικὸν περισπᾶσθαι, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε (sc. 105). τοὺς μέντοι ἐξῆς (sc. 106) ἐγκλιτέον ἐν τῇ συντάξει· εἰσὶ γὰρ ἦτοι διαζευκτικοὶ ἢ παραδιαζευκτικοί, ὥς τὸ "ἦ ἔπει ἦ ἔργω" (Α 504). Α ἴτὸτ' πρῶτον η περισπαστέον· ἔστι γὰρ διαπορητικός. ^[5]

15 105-6a2 τοὺς δὲ ἐξῆς ἴκλιτέοντ'· εἰσὶ γὰρ διαζευκτικοὶ b (BCE 3) Τ ἢ παραδιαζευκτικοί. b (BE 3) Τ {ὁ δ'} ἀφήμενος : ἄπωθεν χωριζόμενος.

15 106 Τ φησὶν : λογίζεται· "οὐ μὲν γὰρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι" (ς 132).

15 107 ὅτι δὲ οὐ πρὸς πείραν, ἀλλὰ πρὸς πειθαρχίαν οἱ λόγοι, δηλὸν ἐξ ὧν φησιν "οὐκ ἄξεις ἅ τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη;" (Ο 130). b (BCE 3 E 4) Τ κάρτεϊ τε σθένει τε <διακριδὸν εἶναι ἄριστος> : πρὸς τὸ "τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν" (Θ 27).

15 108 ὥς ταπεινόφρονας δὲ αὐτοὺς ἐλέγχει, πειράζουσα, εἰ φράζαιντο κατὰ Διὸς· ὅθεν ἐκείνων σιωπησάντων ἐπικερτομοῦσα τὸν ἐπίπλαστον ἐγέλασε γέλωτα τὸν τε Ἄρεα ἐπανίστησι τῷ Διὶ καὶ τῆς συμμαχίας τῶν Τρώων ἀπανίστησιν. b (BCE 3 E 4) Τ ἔχετε : ἀνέχεσθε. ^[5]

15 109 b (BCE 3) Τ διδάσκει δὲ στέργειν τὴν θεῖαν διοίκησιν. b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ὕμμι ἀντὶ τοῦ ὕμνων. b (BCE 3) Τ καὶ ταῦτα δὲ δεῖ νοεῖν ὥς οὐ μόνον περὶ τὸν Ἄρη δεινοῦ τινος συμβεβηκότος, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς ἄλλους τῆς ὁμοίας οὔσης προσδοκίας. b (BCE 3 E 4) Τ <Ἀσκάλαφος> : τινὲς φασὶ τὸν Ἀσκάλαφον εἰς Ἑβραϊαν τεθάφθαι· διὸ καὶ Σαμάρειαν καλεῖσθαι, διὰ τὸ σῆμα, ὃ ἐποίησεν Ἄρης. ^[5]

15 112a b (BCE 3 E 4) Τ ἰλ ὄν : ἑαυτοῦ.

15 112b ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "μήτηρ μέν τέ μέ φησι" (α 215). b (BCE 3 E 4) Τ ὀλοφυρόμενος : ὁ μὲν κεκίνηται εὐθὺς ὥς ὧν προπετής.

15 114a καταπαύει δὲ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ὥς συνέσεως προεστηκυῖα δαίμων (cf. Ο 123—142). b (BCE 3 E 4) Τ <ἔπος ηὔδα> : οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πᾶσαι, ἔπος ηὔδα , οὐ "προσηύδα".

15 114b Α im τίσασθαι φόνον <υἱὸς ἰόν τ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν> : νῦν ἐστὶν ὁ ἄλλοπρόσαλλος· νῦν γὰρ οὐκ ἐπίσταται οὐδ' ὅποι βαδιεῖται.

15 116a1 εἰ μὲν οὖν τοῖς Ἑλλήσι συμμαχήσει, ἄλλοπρόσαλλος φανεῖται, εἰ δὲ τοῖς Τρωσίν, ὥς πρόσθεν, τοῖς φονεῦσι τοῦ παιδὸς συμβαλεῖται. Τ νῦν ἀποδείκνυται ἄλλοπρόσαλλος, μὴ γινώσκων οὐδ' ὅπη βαδιεῖται· εἰ μὲν γὰρ Ἑλλήσι συμμαχήσει, ἄλλοπρόσαλλος εὐρίσκεται, εἰ δὲ Τρωσίν, οὐκ ἐκδικῶν τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ τῷ φόνῳ αὐτοῦ συμβαλλόμενος.

15 116a2 b (BCE 3 E 4) {μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται ὀλύμπια;} οὗτός ἐστιν ὁ ἄλλοπρόσαλλος· οἱ γὰρ ἀδικήσαντες αὐτὸν ἦσαν οἱ Τρῶες, οἱ κατάρξαντες τοῦ ἀδικήματος.

15 116a3 Α ἰόντι : οὕτω τὸ τέλειον.

- 15 116b τινές δὲ ἰόντα. T < πληγέντι : > ἀντὶ τοῦ προβλαφθέντι.
- 15 117 T il κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσιν : ἀντιφράζεται τῷ "αὐτοῦ πῆματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσ
<σ> ιν" (E 886)· νεκάδας γὰρ τὰς τάξεις τῶν νεκρῶν φασιν.
- 15 118 T ὥς φάτο καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε : ὅτι ἀντὶ τοῦ Δεῖμω καὶ Φόβω, καὶ A ὅτι
ἐντεῦθεν ἡ πλάνη γέγονε τοῖς δεξαμένοις Δεῖμον καὶ Φόβον ἵππων ὀνόματα.
- 15 119 AT εἰσὶ δὲ Ἄρεως υἱοί· A ἐν ἄλλοις γὰρ ῥητῶς φησι· "τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱός" (N 299). AT τὸ δὲ
γένος τῆς ἀμφιβολίας ἔστιν εὐρεῖν καὶ ἀλλαχῇ· "τόνδε τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν καὶ ἐς ὀρμὴν ἔγχεος
ἐλθεῖν" (E 118), καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα "αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι" (γ 24), ὅπερ
ἀγνοήσαντές τινες ἔγραψαν "νέω ἀνδρί". A < μείζων τε καὶ ἀργαλέωτερος : > τοῦ πρὸς
Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα χόλου. ^[5]
- 15 121 b (BCE 3 E 4) T il < χόλος καὶ μῆνις : > ὅτι ἐκ παραλλήλου ὡς ἰσοδυναμοῦντα τὸν χόλον καὶ
τὴν μῆνιν.
- 15 122a A int < χόλος καὶ μῆνις : > παραλλήλως οἱ δὲ χόλος γενικῶς.
- 15 122b T il πᾶσι < περὶ > δείσασα : ἀντὶ τοῦ πάντων.
- 15 123a εἰκότως δὲ ὡς δεδοικυῖα τὸν πατέρα καὶ ἤδη πεπαιδευμένη μὴ ἐναντιοῦσθαι, "ὄφρ' εἰδῇ
γλαυκῶπισ" (Θ 406). b (BCE 3 E 4) T < περιδδείσασα : > διὰ τοῦ ἐτέρου δ αἰ Ἀριστάρχου.
- 15 123b A im < ὦρτο δι' ἐκ προθύρου : > ἡ ἔξ πρὸς τὸ ὦρτο.
- 15 124 T il ἀπὸ μὲν κεφαλῆς < κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων , / ἔγχοι δ' ἔστησε—ἐλοῦσα > : καὶ
ἐπὶ Ὀδυσσεῶς "αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην < εὐτυκτον ἔθηκα / > καὶ σάκος ὦμοιϊν, δόρυ δ'
ἔκβαλον ἔκτ' < ος > ε χειρός" (ξ 276—7).
- 15 125-6 T {χάλκεον} ἡ δ' ἐπέεσσι < καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα > : ὅτι ἐξ ἀναλήψεως τὰ ἄρθρα
λαμβάνει.
- 15 127a ὅμοιον δέ ἐστι τοῦτο τῷ "αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διός", εἶτα "ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός" (E 733.
736). δασυντέον δὲ τὸ ἡ ἄρθρον. δύναται μέντοι καὶ σύνδεσμος ἐξακούεσθαι, ἵνα γένηται 'καὶ
ἐπέεσσι καθάπτετο'. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῖς τοιούτοις "βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν, ἡ δὲ
διαπρό" (E 66)· "ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα" (E 736)· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων διχῶς ἀνέγνωσαν, ὥσπερ καὶ
ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα "αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο. ἡ δὲ γαλήνη" (ε 391). ἄμεινον δὲ
ἐπὶ πάντων ἄρθρον ἐκδέχεσθαι, ὥσπερ καὶ Ἀριστάρχῳ ἐδόκει. A ἡ δ' ἐπέεσσι < καθάπτετο
θοῦρον Ἄρεα > : ὅτι ἐξ ἀναλήψεως τὰ ἄρθρα λαμβάνει· ὁμοίως καὶ τὸ "αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη
Διὸς αἰγίοχοιο", εἶτα "ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός" (E 733. ^[10]
- 15 127b 736). καθάπτεσθαι δέ ἐστι καὶ τὸ πραῦνεν καὶ τὸ ἐξονειδίζειν. ἔστιν οὖν 'λόγῳ προσεφώνει'. b
(BCE 3 E 4) T δῆλον δὲ ὡς ἀφοπλίζουσα τὸν Ἄρεα ταῦτα ἔλεγεν· οὐ γὰρ σιωπῶσα. T μαινόμενε ,
φρένας ἡλὲ < διέφθορα > : μετὰ τὴν πρώτην λέξιν στικτέον. ^[5]
- 15 128a μετὰ δὲ τὸ ἡλὲ ἀμφίβολος ἡ στιγμή· ἥτοι γὰρ καὶ αὐτὸ προσαγορευτικόν ἐστιν "ῶ φρένας ἡλὲ",
εἶτα καθ' ἑαυτὸ διέφθορας· ἡ συναπτέον ὅλον, ἵν' ἡ τὸ ἐξῆς φρένας διέφθορα ς . τὸ δὲ ἡλὲ ὡς
καλὴ ἐπιθετικῶς. εἴτε δὲ ἀπεκόπη εἴτε συνεκόπη ἐκ τοῦ ἡλεέ, ἔρρωται τὰ τοῦ τόνου. A
μαινόμενε , φρένας ἡλὲ διέφθορας : οὕτω Πορφύριος (1,201,27)· οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ φρένας ἡλ
έ , εἶτα καθ' αὐτὸ λέγειν διέφθορα ς , ἀλλ' ὅλον συνάπτειν τὸ φρένας ἡλὲ διέφθορα ς , ἵν' ἡ τὰς
φρένας διέφθορας, τῇ ὠλεέ†. ^[5]
- 15 128b1 καὶ αὐτὸς δὲ ἐπάγει πρὸς μὲν τὸ μαινόμενε "ἦ νύ τοι αὐτως / οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί" (O 128—9),
πρὸς δὲ τὸ φρένας ἡλὲ "νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδῶς" (O 129), ἵν' ἡ τὸ ἡλὲ θερμέ, πρὸς δὲ
ἀνθυπήγαγε τὸ "αἰδῶς" (O 129)· οἱ γὰρ θερμοὶ ἀναιδεῖς. ἡλὲ ὡς καλὴ, εἴτε ἀποκοπὴ ἐστιν εἴτε
συγκοπὴ· τὸ γὰρ τέλειον ἡλεέ. ἡ παρὰ τὴν ἄλλην, ἡ ὃν πάντες ἀλεόμεθα, ἡ παρὰ τὸ θερμόν. ἔστιν

- οὖν 'φρένας ἤλεέ', ὧ πεπλανημένε τὰς φρένας. Τ δεῖ στίζειν εἰς τὸ μαινόμεν ε , τὸ δὲ ἐξῆς ὅλον συνάπτειν, φρένας ἤλὲ διέφθορας ἦτοι τὰς φρένας, ὧ ἤλὲ, ἀπώλεσας. ^[10]
- 15 128b2 b (BCE 3) τοῦ δὲ ἤλεέ εἴτε ἀποκοπὴ εἴτε συγκοπὴ ἐστὶ. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην, ἵν' ἡ πεπλανημένε. b (BCE 3 E 4) < διέφθορας : > Ἀττικοὶ ἐνεργητικῶς φασὶ τὸ διέφθορα ς .
- 15 128c νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ διέφθορασαι. T il ἡ νύ τοι αὐτῶς / οὐα τ ' ἀκουέμεν ἐστίν : εἰς τὸ μάτην ἀκούειν ἔχεις τὰ ὦτα, οὐ μέντοι τὰ ἀκουόμενα διακρίναι.
- 15 128-9 b (BCE 3 E 4) T < αἶεις : > αἰσθάνη.
- 15 130 T il < ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ : > οἶον κρατῆρα κακῶν πληρώσας.
- 15 132 T il {αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι} κακὸν μέγα πᾶσι : ἡ Ἀριστοφάνειος κακὸν μέγα πᾶσι , Ζηνόδοτος δὲ "{αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι} θεοῖς μέγα πῆμα {φυτεῦσαι}" .
- 15 134a1 A {κακὸν μέγα πᾶσι} οὕτως ἡ Ἀριστοφάνους, ἡ Ζηνοδότου δὲ "θεοῖς μέγα πῆμα {φυτεῦσαι}" .
- 15 134a2 T ἐν ἄλλῳ "ἥπῆμα φυτεῦσαι" .
- 15 134a3 A im < φυτεῦσαι : > γεννῆσαι.
- 15 134b T il μάρψει δ ' ἐξείης , ὅς τ ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί : καὶ πῶς τοιοῦτος "πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε" (A 544 al.
- 15 137a1) ; ἐπιτείνει οὖν εἰς δέος Ἄρεος ἡ τὸ περὶ τοὺς ἄρχοντας μιμεῖται πάθος. τὸ δὲ μάρψει κυρίως τὸ χερσὶ συλλήψεται· μάρη γὰρ αἱ χεῖρες, ἔνθεν καὶ εὐμαρῆς. δηλοῖ δὲ καὶ ἀπλῶς τὸ καταλαβεῖν· καὶ "μάρνασθαι" (I 317 al.) τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι. T κυρίως χερσὶ συλλήψεται· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον (fr. ^[5]
- 15 137a2 310 Sn. = 312 Tur.), ὅθεν καὶ εὐμαρές. δηλοῖ δὲ ἀπλῶς καὶ τὸ καταλαμβάνειν· καὶ "μάρνασθαι" δὲ τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι. τάχα οὖν οὐ τοιοῦτος ὁ Ζεὺς, ἀλλ' εἰς δέος Ἄρεος ἐπιτείνει τὸν λόγον· ἡ τὸ περὶ τοὺς ἄρχοντας πάθος ἐνδείκνυται. b (BCE 3 E 4) μεθέμεν χόλον υἱὸς ἐῆος : τοῦ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς χόλου. ^[5]
- 15 138a διδάσκει δὲ τὸ μοιρίδιον πρῶτως φέρειν, ὡς καὶ κατὰ θεῶν ἀπαράβατον ὑπάρχον. b (BCE 3 E 4) T υἱὸς ἐῆος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "υἱὸς ἐοῖο", τοῦτο δὲ ἐν τῷ περὶ τίνος λόγῳ τίθεται.
- 15 138b νῦν δὲ πρὸς πρόσωπόν ἐστι, καὶ δεῖ γράφειν ἐῆο ς . ἡγνόηκε δὲ τὴν λέξιν· ἔστι γὰρ ἐῆος ἀγαθοῦ, καὶ "δωτῆρες ἑάων" (θ 325). A T προπερισπαστέον δὲ τὴν υἱὸς γενικὴν. προεῖρηται (sc. ad E 266 a) δέ, πῶς γέγονεν. A < τοῦ γε : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "τοῦ δέ". ^[5]
- 15 139 A im πεφήσεται : πέφαμαι, πέφασαι· τοῦτο ποιεῖ μετ' ὀλίγον μέλλοντα πεφάσομαι, ὃ ἐξετέινε διὰ μέτρον.
- 15 140 T ἀργαλέον δέ / πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε : ἀδύνατον, "ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν" (M 63).
- 15 140-1a1 ἀδύνατον, φησί, θεῶ, τὴν ἐξ αὐτοῦ γένεσιν ἀνθρωπίνην πᾶσαν σφάζειν. T ἀδύνατον, φησί, πᾶσαν γένεσιν ἀνθρωπίνην θανάτου ῥύεσθαι, ὅπου μὴδὲ ἓνα τις ῥύεται· εἰ γὰρ καὶ πρὸς καιρὸν ῥυσθῇ, πάλιν φθαρήσεται.
- 15 140-1a2 b (BCE 3 E 4) < ἀργαλέον δέ / πάντων—γενεήν τε τόκον τε : > παραμυθητικὰ ταῦτα.
- 15 140-1b T il ἥγενεήν: τόκον.
- 15 141 τὸ κοινὸν παράλληλον†. συστέλλει δὲ ὁ Θραῦξ (fr. 19 Schm.) τὸ ῥῦσθαι· τὸ γὰρ πληρέες ἐστὶ ῥύεσθαι. T γενεήν τε τόκον τε : τοὺς γονεῖς καὶ τὸ γένος. δισσολογεῖ—κεῖται καὶ τοῦ θανάτου ῥύεσθαι. A ἵδρυσε θρόνῳ ἓνι : τὸ βίαιον τῆς ἔδρας ἡ διακοπὴ δηλοῖ· ἔστι γὰρ ἐνίδρυσεν· b (BCE 3 E 4) T διό τινες οὐκ ἀνέστρεφον τὴν ἐνί .
- 15 142a

τὸ δὲ ἴδρυνε †συστελέσσεται†, ὡς τὸ "ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν" (H 403). Τ ἑθρόνῳ ἔνι : ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ <ν> ἐν ἑθρόνῳ, ὁμοίως τῷ "υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχη ἔνι" (O 111).

15 142b Α < Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο > δώματος ἐκτός / < Ἴριν τε > : ὀρῶσα παροξυνόμενον Ἄρεα, ἵνα μὴ ἐπ' αὐτοῦ πέμπουσα αὐτοὺς ἀναγκασθῇ εἰπεῖν, διὰ τί καλεῖ αὐτούς, καὶ πλεόν ἐρεθίσῃ τὸν Ἄρεα, †δῆλον ἡγουμένη†, πότερον κρύφα βούλεται αὐτοῖς διαλεχθῆναι †ἐπὶ πάντων, τὸ ἀσφαλέστατον εἴλετο. ^[5]

15 143-4a1 Τ διὰ τί ἐκτός αὐτοὺς καλεῖ ὀρῶσα παροξυνόμενον Ἄρην; ἵνα μὴ ἐπὶ αὐτοῦ πέμπουσα αὐτοὺς πλεόν αὐτὸν ἐρεθίσῃ ὡς ἐπὶ πόλεμον πέμπουσα, εἰκότως ἔξω καλεῖ· λογισαμένη γάρ, πότερον κρύφα ἢ ἐπὶ πάντων αὐτοῖς διαλεχθῇ, τὸ ἀσφαλέστερον αἰρεῖται.

15 143-4a2 b (BCE 3 E 4) < θεοῖσι μετ' ἄγγελος > : θεοῖσι μετὰ ἐν θεοῖς.

15 144 οὐκ ἀναστρέφεται δὲ διὰ τὴν συναλιφὴν. Τ il Ζεὺς σφῶ : καὶ τὸ Ζεὺς καὶ τὸ σφῶ ἐγκλιτέον, τουτέστι βαρυτονητέον, ἐπεὶ δευτέρου προσώπου ἐστὶ καὶ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ὑμᾶς.

15 146a1 Α ἐγκλιτέον τὴν σφῶ· δευτέρου γὰρ προσώπου καὶ μεταλαμβάνεται εἰς τὴν ὑμᾶς.

15 146a2 Τ il {Ζεὺς} σφῶ : τῆς σφῶϊ ἀποκοπή.

15 146b καὶ ὀρθὴ μὲν "σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον" (Λ 782), ὥστε οὐ δεῖ ἐγκλίνειν. τινὲς δὲ ἐγκλίνουσιν, ἐπεὶ αἰτιατικὴν δηλοῖ ἀπολελυμένην. Τ < ὅτι τάχιστα : > ὡς τάχιστα.

15 146c Τ il αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε <—ἀνώγη > : ἀθετοῦνται ἀμφοτέρω, ὅτι ἀνηθοποίητοί εἰσι· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐνετείλατο ἢ Ἥρα, ὥφειλον ὑπακούειν τῷ Δίῳ.

15 147-8a καὶ λόγον ἂν εἶχεν ἡ ἐντολή, εἰ κεχαρισμένον τι αὐτῇ ἐπετέλουν καὶ μὴ ἐναντίον ὥστε ἔδει μᾶλλον παρακαλεῖν εἰς τὸ παριδεῖν τι τῶν ὑπὸ Διὸς προστασσομένων. Α καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Α int αὐτὰρ ἐπεὶ ἔλθῃτε <— / > ἔρδιν <—ἀνώγη > : οἱ δύο ἀθετοῦνται· ἔστι γὰρ ἐμβρόντητον τὸ λέγειν 'ἄπιτε καὶ ὃ ἂν εἴπῃ, τοῦτο ποιήσατε'· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐκέλευσεν, οὐκ ἤμελλον παρακούειν Διός. ^[5]

15 147-8b ἄλλως τε πῶς φησι πείθεσθαι Δίῳ τοῖς καθ' Ἑλλήνων πεμφθησομένοις; ἢ τάχα μεμψίμοιροί εἰσιν οἱ λόγοι, ἀπέλθετε ποιήσοντες, ἃ κελεύει Ζεὺς· ἀφ' οὗ τὸ δυσάρεστον ἐμφαίνει, ὡς φαμεν πρὸς τινα ὀργιζόμενοι 'ποίει, ὃ θέλεις'. ὅτι δὲ μεμψίμοιροι οἱ λόγοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ σιωπῆσαι τὴν αἰτίαν τῆς κλήσεως, καίτοι ἀλλαχοῦ παλιν <λ> ογεῖν εἰωθὼς φυσικὸν γὰρ ἐστὶ μὴδὲ μεμνησθαι τῶν λυπηρῶν ἐπὶ πλεόν· διὸ συνέτεμε τὸν λόγον. b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ 'κατεπτηχυῖα' φασὶ 'τὰς ἀπειλὰς εὐλαβεῖται', μὴ καθ' ὄντι <ν> οὖν τρόπον ἐμποδισθείσης τῆς Ἰριδος Ζεὺς πάλιν ἐπ' αὐτὴν ἀγάγῃ τὴν αἰτίαν. Τ < πετέσθην : > ὑπερβολικῶς. ^[10]

15 150 <ἦ> ἀπὸ τῆς Ἰριδος κατὰ συνεκδοχὴν. Τ il < εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ > : βέλτιον τὸ "ἦμενον" (O 153) τούτῳ προσδίδοσθαι.

15 152a Α im < ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ > : τινὲς ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ Γαργάρου.

15 152b ἔστι δὲ καὶ πόλις, ἀφ' ἧς οἱ Γαργαρεῖς. Τ il ἦμενον, ἀμφὶ δὲ μιν θυόεν νέφος <ἐστεφάνωτο > : ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ νέφος, ὑπὲρ οὗ ἔμπροσθὲ φησι "τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω" (Ξ 343).

15 153a θυόεν δὲ εὐῶδες, ἀπὸ τῶν θυμιαμάτων. Α θυόεν νέφος : ἐπεὶ τοῦτο ἦν τὸ νέφος, περὶ οὗ φησι "τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος" (Ξ 343).

15 153b θυόεν δὲ εὐῶδες, <"τηλόσε δ' ὁδμή / κέδρου τ' εὐκεάτοιο> θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδει" (ε 59—60). φασὶ δὲ οἱ φυσικοὶ τὰ ὀκτὼ σταδίοις ὑπερέχοντα τῆς γῆς ὕψη μὴ νεφελίζεσθαι. ἔστιν οὖν αἰθέριον νέφος τὸ περικείμενον Δίῳ. Τ < τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε > : τὸ ἐξῆς τῷ δ' ἐλθόντ ε .

^[5]

15 154a

- T il < νεφεληγερέταο : > βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 15 154b A im < οὐδέ σφωῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ : > ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπακοῦσαι δεῖ, ἀλλ' ἀπεδέξατο.
- 15 155a A int οὐδέ σφωῖν : ἐνθάδε ἐγκλιτική ἐστὶν ἡ ἀντωνυμία· τρίτου γάρ ἐστι προσώπου· διὸ τὸν δὲ σύνδεσμον ὀξυτονητέον.
- 15 155b ὁμοίως οὖν ἀναγνωστέον τῷ "καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν" (A 338). A οὐδέ σφωῖν : ἐγκλιτικῶς ἔστι γὰρ 'οὐδὲ ἐχολώθη αὐτοῖς ἰδὼν αὐτούς'.
- 15 155c ἀόργητος δὲ ἔμεινε διὰ τὴν ταχεῖαν αὐτῶν παρουσίαν. b (BCE 3) T Ἴριν δὲ προτέρην < ἔπεα πτερόεντα προσηύδα > : πρεπόντως πάνυ, ἵνα ἀποστήσας τὸν Ποσειδῶνα τῆς μάχης τότε παρορμήσῃ τὸν Ἑκτορα διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.
- 15 157 b (BCE 3 E 4) T ἐὰν δὲ ἐναλλάξῃς τὴν τάξιν, οὐχ ἀρμόζον φανεῖται. T βάσ κ' ἴθι Ἴρι ταχεῖα < Ποσειδάωνι ἄνακτι / πάντα τὰ δ' ἄγγεῖλαι > : εἴρηται ἐν τῇ Ω (ad Ω 144—5) ὅτι ἀμφίβολός ἐστιν ἡ μεταξὺ τούτων διάστασις.
- 15 158-9 ἡ μὲν γὰρ συνήθεια συνάπτει, ὁ δὲ λόγος χωρίζει. A < ταχεῖα : > ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπίθετον τὸ ταχεῖα, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταχέως.
- 15 158 A int πάντα τὰ δ' ἄγγεῖλαι : πάντα τὰ μέλλοντα λεχθῆναι.
- 15 159a b (BCE 3 E 4) T οὐ μεταπέμπεται δὲ αὐτόν, ἵνα μὴ τραχυνθῇ, ὃς μὴδὲ ἐπεστράφη τῶν ἀπειλῶν τῶν ἐν τῇ Θ (sc. 10—7). T τὸ δὲ ἄγγεῖλαι ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. b (BCE 3) T τοῦτο δὲ προσέθηκεν, ἐπεὶ πρὸς ἴσον ἡ ἀποστολή. καλῶς δὲ καίτοι πάντων δεσπόζων λόγοις †πρὸς βίαν† χρῆται, διδάσκων πρᾶϋτητα. b (BCE 3 E 4) T {πάντα δ'} ἀπαγγεῖλαι : προπερισπ < αστ > ἐόν τὸ ἄγγεῖλαι· ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κείμενον, διὰ τὸ ἐπιφερόμενον μὴδὲ ψευδάγγελος εἶναι· οὐκ ἀναγκαῖον γὰρ διὰ τὸ "ἄνωχθι" (O 160) προστακτικῶς ἀναγινώσκειν. ^[5]
- 15 159b καὶ ἔστιν ὁμοίον τῷ "τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι τανύσσαι" (ε 346)· καὶ ἐνθάδε γὰρ ἀπαρέμφατόν ἐστιν. A < εἶναι : > ἀντὶ τοῦ ἔσο. ^[5]
- 15 159c T il < ἔρχεσθαι μετὰ : > γράφεται καὶ "ἔρχεσθ' ἢ μετὰ {φύλα}".
- 15 161a A im < εἰς ἄλλα δῖαν : > ὅτι ἄφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς τὴν θάλασσαν δῖαν εἴρηκεν.
- 15 161b A int εἰς ἄλλα δῖαν : δῖαν τὴν T μεγάλην.
- 15 161c οἱ δὲ ὑγρὰν, παρὰ τὸ διαίνειν. οἱ δὲ φοβερὰν, b (BCE 3) T παρὰ τὸ δέος, T ὡς "δῖα Χάρυβδις" (μ 104). b (BCE 3) T εἰ δέ μοι {οὐκ ἐπέεσς} : τὸν δὲ ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ νῦν ἡ μοί ἐγκλιτικὴ καὶ ἀπόλυτος.
- 15 162a A εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσς' < ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἄλογήσῃ > : Ἀμμώνιος "εἰ δέ μου".
- 15 162b T εἰκότως δὲ σκληρότερον ἐπανατείνεται < τῷ > τῶν πρώην ἀπειλῶν οὐ φροντίσαντι. τὸ δὲ ἀλογήσῃ b (BCE 3 E 4) T οἱ μὲν λόγον μου οὐ ποιήσεται, οἱ δὲ b (BCE 3) T ἀλογιστήσῃ καὶ μωρανεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἐπιόντα ταλάσῃ : τινὲς "ἐπιόντα θελήσῃ" ἀντὶ τοῦ δυνηθῇ· "οὐδ' ἔθελε προρέειν" (Φ 366) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἠδύνατο. ^[5]
- 15 164 T ἐπεὶ εὐ {φημί} : καὶ ἐπὶ τούτου ἐγκλιτικὴ ἐστὶν ἡ ἀντωνυμία καὶ ἀπόλυτος· διὸ τὸν ἐπεὶ σύνδεσμον ὀξυτονητέον ὁμοφώνως τῷ "καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον" (Ω 293).
- 15 165a1 A ἐπεὶ εὐ ὁμοίως τῷ "καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον".
- 15 165a2 T il βίη πολὺ φέρτερος <.
- 15 165-6 .. / > καὶ γενεῇ πρότερος : τὸ μὲν δέος, τὸ δὲ αἰδῶ ποιεῖ. ἀρχικὸν δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ δεινότερου ἄρξασθαι. b (BCE 3 E 4) T καὶ γενεῇ πρότερος < —καὶ ἄλλοι > : ἀθετοῦνται ἀμφοτέροι, καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι τοὺς ὕστερον (sc.
- 15 166-7a

Ο 182—3) λεγομένους ὑπὸ τῆς Ἰριδος δι' ἐπιείκειαν ἐνθάδε τις μετενήνοχεν· ἀναρμόστως γὰρ ὁ Ζεὺς, ὥσπερ δεδοικώς καὶ συλλυθῆναι βουλόμενος, 'εἰξάτω μοί', φησί, 'καθόσον εἰμι προγενέστερος· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν δεομένων· "καὶ μοι ὑποστήτω, ὅς <σ> ὁ βασιλεύτερός εἰμι / ἢ δ' ὅς <σ> ὁ γενεῇ προγενέστερος" (I 160—1). Α καὶ γενεῇ πρότερος <—καὶ ἄλλοι > : τινὲς ἀστερίσκους αὐτοῖς παρατιθεῖσιν ὡς μεταχθεῖσιν ἀπὸ τῶν Ἰριδος λόγων (sc. ^[5]

- 15 166-7b ex O 182—3). ἢ εἴωθεν ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἀνατάσεων καὶ σύγγνωμόν τι ἐπάγειν· " <Ἥρη> δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι" (Θ 407. 421)· πῶς γὰρ ἡ Ἴρις καίτοι ἔμφρων οὔσα πρὸς τηλικούτον ἔθρασύνετο θεὸν λέγειν ἄφ' ἑαυτῆς "σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ" (O 182); T < οὐκ ὄθεται . ^[5]
- 15 166-7c .. / ἴσον ἐμοὶ φάσθαι : > οὐκ ἐπιστρέφεται τοῦ μὴ ἰσηγορεῖν, ἀλλ' ἰσηγορεῖ δηλονότι. b (BCE 3) T < στυγέουσι : > καταπλήσσονται· "κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν" (κ 113).
- 15 167 b (BCE 3 E 4) T il < κα τ ' Ἰδαίων : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐξ Ἰδαίων".
- 15 169 ἀρμόζει δὲ μᾶλλον τὸ κα τ ' Ἰδαίων· κατάβασιν γὰρ δηλοῖ, A T il ὡς "οἷ τ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος" (ζ 102). T il < πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα : > ταχέως φέρεται.
- 15 170a b (BCE 3) T il τούτοις δὲ εἵκασται, ἃ καὶ σημαίνει ἡ Ἴρις. b (BCE 3 E 4) T il < νιφὰς ἢ χάλαζα : > ὅτι διέσταλκε νιφάδα καὶ χάλαζαν.
- 15 170b A im ἢ χάλαζα : παραπληρωματικὸν τῇ πιπτούσῃ χιόνι.
- 15 170c T < πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα / ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας : > νιφὰς (170) μὲν ἡ χιών, χάλαζα (170) δὲ πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς.
- 15 170-1a1 θέλει δὲ σημαίνει τὴν ὀρθὴν αὐτῆς πορείαν. τὴν δὲ Ἥραν ὡς βασιλῖδα νοῖ εἵκασεν (sc. O 80—3). τὸ δὲ ῥιπῆς (171) ῥίψεως· ῥίψει γὰρ παραπλήσιόν τι πάσχουσιν οἱ ἄνεμοι. T il < πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα / ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας : > φύσει ψυχρά. ^[5]
- 15 170-1b1 πτῆται (170) δὲ ὑπὸ Βορέου. T il νιφὰς δὲ χιών, χάλαζα πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς.
- 15 170-1a2/2 θέλει οὖν σημαίνει τὴν ὀρθὴν αὐτῆς πορείαν καὶ τὸ τάχος. ψυχρὴ δὲ νιφὰς ἢ φύσει ψυχρά. ῥιπῆς δὲ ῥίψεως· ῥίψει γὰρ παραπλήσιόν τι πάσχουσιν οἱ ἄνεμοι. b (BCE 3 E 4) ψυχρὴ {ὑπαὶ ῥιπῆς}· τὸ ψυχρὴ ἐκατέρω δύναται προσδίδοσθαι· ἦτοι γὰρ ψυχρὴ ὑπὸ βορέου ἢ πτῆται ὑπὸ βορέου.
- 15 171a A αἰθρηγενέος <Βορέας> : πῶς αἰετῶν αἰθρηγενῆς; ἦτοι οὖν παρέλκει τὸ ἐπίθετον, ὡς τὸ "πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος;" (Z 377).
- 15 171b b (BCE 3 E 4) T ἢ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος διασκίδνησι γὰρ τὰ νέφη, "σκιόεντα / πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνάσιν" (E 525). οἱ δὲ ὅτι τὸ ψῦχος παρ' αὐτῷ αἶθρος ὀνομάζεται, b (BE 3 E 4) T "αἶθρω καὶ καμάτῳ δεδμημένοσ" (ξ 318). T τάχος δὲ δίδωσι τῇ χιόνι ὁ ἄνεμος, βορρᾶ δὲ πνέοντος νιφετὸς ἐπιγίνεται. καὶ ἀλλαχοῦ "νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέας πεσόντος" (ξ 475). b (BE 3 E 4) T < ἀγγελίην τινά τοι , > γαίηοχε κυανοχαῖτα , < / ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διός > : ἐδόξασεν αὐτὸν τοῖς δύο ἐπιθέτοις, καὶ οὐκ ἐντολήν, ἀλλ' ἀγγελίην αὐτῷ φέρει παρὰ Διός, οἷον 'οὐχ ἔκοῦσα ἤκω', b (BCE 3) T ὡς καὶ Ἑρμῆς "Ζεὺς με γὰρ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν" (ε 99) καὶ "τὸ <ν> νῦν ζ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν" (ε 112). ^[5]
- 15 174-5 T < κέλεται σε : > γράφεται " <σε> κέλευε".
- 15 176 A im < εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσι : > ὅτι πτώσις ἥλλακται, εἰ δὲ αὐτῷ ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ αὐτοῦ τοῖς ἔπεσι· τὸ γὰρ οἱ αὐτῷ ἐστι.
- 15 178 A int < ἠπεῖλει > κάκεϊνος < ἐναντίβιον πολεμίζων : τὸ > κάκεϊνος ἐκ πλήρους, ὃ καὶ Ζηνόδοτος γράφει.
- 15 179a

πολεμίζων δὲ διὰ τοῦ ξ Ἀρίσταρχος, <Ζηνόδοτος> δὲ διὰ τοῦ ζ. θέλει δὲ εἰπεῖν ὥς, εἰ μὴ σὺ ἄπει, ἐκεῖνος ἐλεύσεται πολεμήσων· λείπει δὲ τὸ σοί. Τ ὁ δὲ "καί" πρόσκειται, ἵνα δείξῃ ὥς οὐκ ἄρξει Ζεὺς τῆς μάχης, ἀλλ' ἀμυνόμενος παρέσται. τὸ δὲ ἠπεῖλει ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. b (BCE 3) Τ καὶ κεῖνος : ἐκ πλήρους τὸν σύνδεσμον Ἀρίσταρχος. ^[5]

15 179b A im < πολεμίζων : > Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ζ.

15 179c A il < ὑπεξαλέασθαι : > φυλάξασθαι.

15 180 παρέλκουσι δὲ αἱ προθέσεις. b (BCE 3) T il < σεο : > ἀπολύτως.

15 181 T il < καὶ γενεῇ πρότερος—καὶ ἄλλοι : > οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἐντεῦθεν μετὰκινεῖται ἄνω, οὐχ ὑγιῶς.

15 182-3a A im σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ </ ἴσόν οἱ φάσθαι > : τὸ δὲ σὸν ἦτορ ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἰσηγορεῖν καὶ οὐκ ἐπιστρέφεται.

15 182-3b T < γενεῇ : > τῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας.

15 182 b (BCE 3) T il τὸν δὲ στυγέουσι καὶ ἄλλοι : ὅτι τὸ στυγέουσιν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐν διαφορᾷ μετὰγεται, νῦν μὲν δεδίασιν, ὅταν δὲ εἴπῃ "σμερδαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ" (Υ 65), ἀντὶ τοῦ μισοῦσιν· "κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον ἀκούσας" (Ρ 694) κατεστύγνασεν, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ πρόσωπον στυγνότητος. ^[5]

15 183 A ὑπέροπλον : ὑπὲρ ἑαυτόν, οἷον μείζω λόγον εἶπεν, ὑπὲρ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ.

15 185 ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μὴ ἀναλογούντων ὅπλων. b (BCE 3 E 4) Τ ὁμότιμον : ὁ μὲν τὸ τῆς ἡλικίας (cf.

15 186 Ο 166. 182), ὁ δὲ τὸ τῆς φύσεως προβάλλεται ὅτι ἀδελφός. Τ τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου <εἰμὲν ἀδελφεοί > : διὰ τῶν δύο κκ γράφοντος Ἀριστάρχου ἐκ Κρόνο υ, οὐ κατεπείγει διαστέλλειν, ὥς τινες ἀξιοῦσιν, ἐπὶ τὸ εἰμὲν· μὴ κειμένης γὰρ τῆς προθέσεως ὁμολογοῦμεν ὥς ἀμφίβολος ἦν ἡ προφορὰ συναπτομένη, νῦν δὲ οὐ κατεπείγει. ^[5]

15 187a A ἐκ Κρόνου : οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο κκ A im Τ καὶ πολλοὶ τῶν ἀπὸ τῆς σχολῆς.

15 187b εἰ δὲ εἴῃ "τε Κρόνου", λείπει ἡ ἔξ πρόθεσις, ὥς ἐν τῷ "αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο" (Σ 574). Τ ῥέα : οἱ μὲν ἐκτείνουσι τὸ α, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρ <ρ> ἡματος συστέλλουσιν· οἱ δὲ φασι δεῖν συστέλλειν, ἵνα δάκτυλος γένηται, ὥς τὸ "καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα" (Γ 237), "ἀνδρόμεα κρέα" (ι 347), "ἔσσαντο τεύχεα" (Η 207).

15 187c A Τ < ἐνέροισιν : > τοῖς ἐν τῇ γῇ, ὅθεν καὶ "ἔραζε" (Μ 156 al.

15 188) καὶ "ἐριπών" (Ε 309 al.) καὶ "ἡρίον" (Ψ 126). Τ il < τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται : > πῶς δέ φησιν "γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ <πάντων> καὶ μακρὸς Ὀλυμπος" (Ο 193); Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὀμηρικῶν (fr.

15 189a1 40 a M.) καὶ Στησίμβροτος (FGrHist 107, 24) "πάντ' ἄ" οὕτως "δέδασται". Α τινὲς "πάντ' ἄ δέδασται".

15 189a2 εἶασε δὲ τὸ τ, ὥς ἐν τῷ "ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω" (Ζ 265). Τ < τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται : > ὅτι τὸ πάντα κατὰ παρολκήν, ὥς "οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν" (Η 161).

15 189b A int τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται : δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι πρὸς τὸ πάντα τὸ "γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων" (Ο 193)· οὐ γὰρ ἔτι πάντα δέδασται.

15 189c λύοιτο δ' ἂν τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα ἢ παρέλκει, ὥς ἐπὶ τοῦ "δέκα πάντα τάλαντα" (Ω 232)—ἐὰν δὲ λάβωμεν αὐτὸ περισσόν, τί λοιπὸν δέδασται; —ἢ ἀντὶ τοῦ πλεῖστα· συνεχῶς γὰρ τὸ πάντα ἐπὶ τοῦ πλεονάζοντος τίθεται. b (BCE 3) Τ τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται ι ; φυσικὴ φαίνεται διάταξις γεγεννημένη· ὁ μὲν γὰρ—ἀνθρώπων ἀπωλείας. Α τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται : καὶ ἔμπροσθεν περὶ

τούτου εἴρηται ἱκανῶς, ὅτε ἐλέγομεν περὶ τοῦ "ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω" (Ο 18), ἀκριβέστερον δὲ καὶ νῦν· διὰ γὰρ τούτων—πλεοναζόντων ὑγρῶν. Α < τιμῆς : > βασιλικῆς δηλονότι, ὡς "τιμῆς τῆς Πριάμου" (Υ 181). ^[10]

15 189d T il < ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ / παλλομένων : > ἐπὶ τὸ αἰεὶ βραχὺ διασταλτέον.

15 190-1a A im ἦτοι ἐγὼν < ἔλαχον πολιὴν ἄλα— / παλλομένων > : οὐ πάντως πρῶτος, ἐπεὶ προτέτακται (cf.

15 190-1b Ο 191—2). διδάσκει δὲ κλήρῳ ποιεῖσθαι τὰς διανομὰς καὶ μὴ φθονεῖν τοῖς περὶ κλῆρον εὐτυχήσασιν. ὁ δὲ κλῆρος τὸ εὐνοϊκὸν δείκνυσι τοῦ Διός· οὐ γὰρ ἀθετεῖ τοὺς ἀδελφούς, καὶ ταῦτα δυνάμενος αὐτῇ γῇ καὶ θαλάσσῃ πάντας ἀνέλκειν (cf. Θ 18—26). b (BCE 3) T πολιὴν ἄλα : ὅτι τὴν κεφαλὴν ἔχει ἀφρίζουσιν. ^[5]

15 190 οὕτω δὲ καὶ τὸ θέρος διὰ τὴν τοῦ σίτου ξηρασίαν. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τὴν πολλὴν· πλείων γὰρ τῆς γῆς. b (BE 3 E 4) T καὶ ἡ πολιὰ δὲ σημεῖον χρόνου πολλοῦ ἐστίν. T < ζόφον ἡρόεντα : > τὰ ἀφώτιστα τῆς γῆς μέρη καὶ τὸν περὶ γῆν ὑγρὸν ἀέρα.

15 191 b (BCE 3 E 4) T il Ζεὺς δ' ἔλα χ' οὐρανὸν < εὐρὺν—μακρὸς Ὀλυμπος > : πάντα τὸν ὑπὲρ γῆς ἀέρα τῷ Διὶ φησι δοθῆναι, διὰ μὲν τῶν νεφελῶν τὸν φωτιζόμενον ἀέρα, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ γῆς ἔως νεφελῶν, διὰ δὲ τοῦ αἰθέρος τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον, ὃν καὶ "οὐρανόν" (cf. ^[5]

15 192-3 Δ 44. E 769 al.) ὀνομάζει. b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ οὗτος ἄχρι τῆς ζώνης τῆς σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν. ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει (sc. E 749. Θ 393), b (BE 3 E 4) T "ἡμὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν νέφος" (E 751. Θ 395). T πιθανῶς δὲ εἶπε κοινὴν ἀπάντων εἶναι τὴν γῆν (cf. 193)· αἱ γὰρ ἄνωθεν ἀπὸ Διὸς βολαὶ ἐπὶ ταῦτόν φέρονται ὑετοῦ καὶ χιόνος καὶ χαλάζης καὶ κεραυνῶν, ἢ τε τοῦ Ἄιδου μοῖρα ὑπὸ γῆν ἐστὶ, καὶ τὸ περιέχον τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ γῆ. b (BE 3 E 4) T Ζεὺς οἱ μὲν αἰθήρ, οἱ δὲ ὁ διοικῶν τὰ πάντα λόγος, οἱ δὲ τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ κόσμου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ζῶ· τοῦ γὰρ ζῆν αἴτιος. Ποσειδῶν δὲ τὸ συνέχον τὴν θάλασσαν αἴτιον καὶ ἡ αὐτῆς θεία δύναμις, ἐπεὶ πόσεως αἴτιος b (BCE 3 E 4) T διηθουμένης γὰρ θαλάσσης ἐκρέουσι ποταμοί, καὶ ὑετοὶ νάματα ἀπὸ θαλάσσης ἔχουσιν. καὶ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα †ποσειδῶνα† καλοῦσιν· b (BE 3 E 4) T Ἀνακρέων (fr. 17 P. [P.M.G. 362] = fr. 7 G.) "μεῖς μὲν δὴ †ποσειδῶν† / ἔστηκεν, †νεφέλη δ' ὕδωρ / βαρὺ δ' ἄγριοι / χειμῶνες κατάγουσιν†". T ὁ δὲ Ἀἰδωνεὺς παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· οὐ γὰρ μόνον τὰς ψυχὰς συνέχει, αἱ εἰσι πνεῦμα, καὶ τοῖς καρποῖς δὲ αἴτιος ἀναπνοῆς καὶ αὐξήσεως, ἀφ' ὧν ἡμεῖς πνέομεν· διὸ καὶ Ζεὺς καταχθόνιος, ὅτι ζῆν ποιεῖ, καὶ Πλούτων, ὅτι πλουτεῖν. οἱ δὲ παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι ἢ ἀφανεῖς ἡμᾶς ποιεῖν. b (BE 3 E 4) T < εὐρύν : > ὅτι Ζηνόδοτος "αἰπύν". ^[20]

15 192 τοῦτο δὲ ὄρους ἐπίθετον. A im γὰρ δ' ἔτι ξυνὴ < πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος > : κοινὴ ὅλων τῶν στοιχείων ἢ γῆ, καθότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται—γίγνονται, ὥσπερ κατὰ τὴν Αἴτνην ἐν Σικελίᾳ καὶ περὶ τοὺς Ἡφαίστου κρητῆρας, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Κράγον Λυκίας καὶ ὅσα τοιαῦτα. ^[5]

15 193a ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀήρ—κέκτηται στοιχείων. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι συναφῆς τῇ γῇ ὁ Ὀλυμπος ὡς ἂν ὄρος. τὸ δὲ ὅμοιον πεποίηκε καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, "ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ / Νήριτον, εἰνοσίφυλλον" (ι 21—2)· κεχώρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης, οὐχ ὡς μὴ ὃν ἐπ' αὐτῆς, καθάπερ καὶ τὸν Ὀλυμπον ἐπίγειον ὄντα τῆς γῆς· εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς τῷ οὐρανῷ ἢ μέρος ἐπουράνιον, οὐκ ἦν κοινός, ἀλλ' ἴδιος τοῦ Διός. Α < γὰρ δ' ἔτι > ξυνὴ πάντων < καὶ μακρὸς Ὀλυμπος > : οἱ μὲν τῶν Κρονιδῶν, οἱ δὲ ὅλων τῶν θεῶν, ἵνα πάντας τιμῶμεν ὡς ἐφορῶντας τὰ ἀνθρώπεια, οἱ δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα φασὶν αὐτὸν λέγειν, Δία < αἰθέρα > , Ποσειδῶνα

- ὔδωρ, Ἄϊδη <ν> ἀέρα· εἶτα γῆ, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν αὐτῇ ὁ Ὀλυμπος, ὅτι συναφῆς τῇ γῇ ὁ Ὀλυμπος ὡς ὄρος. ^[5]
- 15 193b1 τὸ δὲ ὅμοιον πεποιήκε καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα, "ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ' ὄρος αὐτῇ / Νήριτον" (ι 21—2)· κεχώρικε γὰρ τὸ ὄρος τῆς Ἰθάκης. Τ εἰκότως {δὲ} συνάπτει τὴν γῆν τῷ Ὀλύμπῳ ὡς ὄρει· κατ' ἐξοχὴν γὰρ Ὀλυμπος καὶ γῆ κοινὰ τοῖς πᾶσιν εἰσιν.
- 15 193b2 b (BE 3 E 4) τῷ ῥα καὶ οὐ τι Διὸς βέομαι φρεσίν : διὸ οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ.
- 15 194 Δημήτριος (fr. 17 St.) δὲ ἀποβήσομαι, εἴξω· οὕτως ἔχειν καὶ τὸ "οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη" (Π 852), οὐ προβήση κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον. Α βέομαι : ἐπιστρέφομαι, διὰ φροντίδος ἔχω, παρὰ τὴν βίαν. τινὲς δὲ οὐκ ἀποσοβηθήσομαι τῆς βοηθείας διὰ τὸν Δία, ὡς τὸ "ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον" (Ζ 113). b (BCE 3) Τ φησὶν οὖν ὅτι τοῦ κοινοῦ πάντων ἀπελαύνομαι χωρίου. b (BE 3) Τ χερσὶ δὲ μὴ τί με πάγχυ κακὸν <ὡς δειδισσέσθω> : τινὲς ὡς κακὸν ταῖς χερσίν. ^[5]
- 15 196a1 οἱ δὲ μὴ δειδισσέσθω με χερσὶν ἢ πάγχυ δειδισσέσθω. καταλιμπάνει δὲ νοεῖν ὅτι Ζεὺς ἰσοπάλῳ ἀπειλεῖ. Τ μηδαμῶς με, φησίν, ὡς πάγχυ κακὸν ἐκφοβεῖτω.
- 15 196a2 καταλιμπάνει δὲ νοεῖν ὅτι ὁ Ζεὺς ἰσοπάλῳ ἀπειλεῖ. b (BCE 3) χερσὶ δὲ μὴ τί με πάγχυ κακὸν ὡς δειδισσέσθω : ὁ νοῦς· μὴδὲ ὡς χερσὶ κακὸν ὄντα εἰς δέος ἀγέτω· ἢ ὡς κακὸν ὄντα εἰς τὸν διὰ χειρῶν ἀγέτω πόλεμον· ἢ ὡς χερσὶν ὑπερέχων. Α <θυγατέρεσσιν :> τὰς θηλείας προέταξε πρὸς καταβίβασμόν. ^[5]
- 15 197a b (BCE 3 E 4) Τ il <υῖασι :> πλεονασμόν ἔχει τοῦ α διὰ τὴν "υῖι" (B 20 al.
- 15 197b). τινὲς δὲ "υῖέσι", ὅπερ ἐστὶν Ἀττικὸν ἀμάρτημα. Τ il κέρδιον εἶη : Ἀρίσταρχος "βέλτερον εἶη".
- 15 197c Α Α im οἱ δὲ εἰκαιότεροι γράφουσι κέρδιον εἶη· Ἀριστοφάνης "κάλλιον εἶη". Α <ἐκπάγλοις :> ὑπερηφάνοις b (BCE 3) Τ il ἢ ὑπερέχουσιν.
- 15 198a b (BCE 3) ἐνισσέμεν : ἐπιπλήσσειν, παρὰ τὴν ἐνιπὴν.
- 15 198b b (BCE 3 E 4) Τ il οἱ ἔθεν : ἢ ἔθεν νῦν ἀπόλυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική· διὸ τὸ οἱ ἄρθρον ὀξυτονοῦμεν.
- 15 199a Α <ὀτρύνοντος :> κελεύοντος ἢ ἐπιτάσσοντος.
- 15 199b b (BE 3) Τ il οἱ δὲ καὶ μὴ ὑβρίζοντος, ἀλλὰ μόνον λέγοντος. Τ il οὕτω γὰρ δὴ <τοι> γαιήοχε <— / ἀπηνέα τε κρατερόν τε> : ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ τραχύτερον προῆκται τὰ τῆς ἀποκρίσεως, ἐξεῦρεν ὅμοιον ἦθος διαφυλάξαι τῶν ὀργιζομένων, καταπαῦσαι δὲ τὴν ἀψιμαχίαν διὰ τῆς Ἰριδος.
- 15 201-2 ἔχει δὲ τι ἦθος ὁ λόγος· οὐ γὰρ ἀποτρέπουσα αὐτὸν συμβουλεύει ὅτι οὐ χρή τόδε πράττειν, ἀλλ' ἠθικῶς πυνθάνεται, εἰ βούλεται ἀπηνῆ λόγον καὶ κρατερόν ἀπαγγεῖλαι αὐτὴν τῷ Δίῃ. καὶ ἐξῆς πάλιν τὸ ὅμοιον σχῆμα τοῦ λόγου· οὐ γὰρ λέγει 'μετάστρεψον', ἀλλ' "ἢ τι μεταστρέψεις;" (O 203), πάλιν πυνθανομένη. χρηστὸν δὲ πρὸς μίμησιν ἦθος ἀγγέλου παρέλαβεν. b (BCE 3 E 4) Τ στρεπταὶ <μέν τε φρένες ἐσθλῶν : στρεπταὶ> πρὸς τὰ ἐσθλά, φαύλων δὲ πρὸς τὰ φαῦλα. ^[10]
- 15 203 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν βραχεῖ δὲ τὸ Ἡσιόδου περιεῖληφεν· "ἐσθλὸς δ' αὖτ' ἀκακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι ἔπειθεται" (opp. 295). b (BCE 3) Τ οἷς θ' ὡς πρεσβυτέροισιν <Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται> : ὅτι τοῦτο παρ' ἑαυτῆς προσέθηκεν ἡ Ἴρις.
- 15 204a καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπάνω οὖν οὐχ ὑπὸ Διὸς εἴρηται "καὶ γενεῇ πρότερος" (O 166). Α οἷς θ' ὡς πρεσβυτέροισι <ν' Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται> : τοῦτο δυνατόν ἐστι καὶ ἐν ἐρωτῇ καὶ ἐν ἀποφάσει προάγειν.
- 15 204b

- b (BCE 3 E 4) Τ ἔπονται δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσι καὶ συμμαχοῦσι. b (BCE 3) Τ πιθανῶς δὲ πρὸς τὸν λέγοντα "μή τί με πάγχι κακὸν ὥς δειδισσέσθω" (O 196) οὐκέτι φησὶν ὅτι ἰσχυρότερός σου ἐστίν, ἀλλὰ πρεσβύτερος· τὸ γὰρ τοῦ γήρως πλεονέκτημα ἔπιφθονον. b (BCE 3 E 4) Τ < Ἴρι θεά , μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες : > Ζηνόδοτος ἐσημειώσατο. ^[5]
- 15 206a Τ τοῦτο ἔπος : ἢ τὸ "στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν" (O 203) ἢ τὸ "ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑρινύες" (O 204) ἢ, ὃ καὶ ἄμεινον, πάντα τὸν λόγον τῆς Ἴριδος.
- 15 206b b (BCE 3 E 4) Τ ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται , < ὅ τ ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ > : καὶ Εὐριπίδης "ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος" (Aesch. Cho. 773). "ἄγγελον ἐσθλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν" Πίνδαρος (P. 4, 278). b (BCE 3 E 4) Τ < εἶδῃ : > Ζηνόδοτος διὰ τοῦ π "εἴπη".
- 15 207a A im < ὀππό τ ' ἀν ισόμορον καὶ > ὁμῇ πεπρωμένον < αἴση > : καταχρηστικῶς ἐπὶ θεῶν ἢ πεπρωμένη· ἢ ἀπὸ πρώτης γενέσεως μέχρι τέλους ἐνεχόμενον.
- 15 209a Τ τὸ δὲ ὅποταν b (BCE 3) Τ ἀντὶ τοῦ ἡνίκα ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ὅτι. b (BCE 3 E 4) < ὁμῇ πεπρωμένον αἴση : > ὁμοίᾳ μοίρᾳ μεμερισμένον.
- 15 209b b (BCE 3) Τ il {καὶ} ὁμῇ {πεπρωμένον}: περισπαστέον κατὰ δοτικὴν πτώσιν, ὁμοίως ἐπιθετικῶ τῷ θερμῇ· καὶ γὰρ ὁμὸς αὐτοῦ τὸ ἀρσενικὸν ὁμοίως κατ' ὀξεῖαν τάσιν, "οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος" (Δ 437)· καὶ τὸ οὐδέτερον "ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένοσ" (N 354).
- 15 209c1 παράκειται τε τὸ ἐπίρρημα τὸ εἰς ὡς λῆγον περισπώμενον ὡς θερμῶς· "ὁμῶς δέ τοι ἦπια οἶδεν" (ν 405). Α περισπαστέον δὲ τὸ ὁμ ῇ . ^[5]
- 15 209c2 Τ χολωτοῖσιν : πικροῖς, παρὰ τὴν χολήν.
- 15 210 ἢ εἰς χόλον ἐρεθίζουσιν. b (BCE 3 E 4) Τ < νῦν μὲν κε : > Ἀρίσταρχος "νῦν μὲν γε", ἄλλοι δὲ νῦν μὲν κ ε .
- 15 211a1 A im διὰ τοῦ γ "μὲν γε".
- 15 211a2 Τ il < νεμεσσηθεῖς : > μεμψάμενος αὐτῷ καὶ καταγνούς· ἢ μεμπτὸν ἡγησάμενος τὸ ἀντειπεῖν ἐκεῖνῳ.
- 15 211b b (BCE 3 E 4) Τ il ἄλλο δέ τοι ἐρέω < καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ > : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν" (O 217) ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, ὅτι εὐτελῇ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν· προειπὼν γὰρ "νεμεσσηθεῖς ὑποεἶξω" (O 211) οἶονεὶ μεταμεληθεῖς ἐπιφέρει ἀπειλήσω . ^[5]
- 15 212a ὃ τε Ποσειδῶν ἐπίσταται ὅτι οὐκ εἰς τέλος φείσεται τῆς πόλεως, ἀλλ' ὅσον μόνον ἔνεκα τοῦ τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπαμύνει τοῖς Τρωσὶ. τὰ τε τῶν θεῶν ὀνόματα μετενήνοχέ τις ἀπὸ τῆς θεομαχίας (sc. Υ 33—6), συναθροίσας τῶν ἐναντιουμένων τοῖς βαρβάροις θεοῖς, οὐκέτι ἐπιστήσας ὡς οὔτε τῷ Ἑρμῇ οὔτε τῷ Ἡφαίστῳ ἔμελεν ἰδίᾳ τὰ τῆς πορθήσεως, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀντικαταστάσεως μόνον παρείληφεν αὐτούς. Α ἄλλο δέ τοι ἐρέω < καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ > : εὐσχήμονα τὴν ἀπαλλαγὴν ὀρίζεται, ἐπανατείνων τὴν ὀργὴν εἰς ὕστερον, ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς "τῶν δ' ἄλλων, ἅ μοί ἐστιν" (Α 300). ^[10]
- 15 212b ἀθετοῦνται δὲ οἱ ἕξ· πρὸς τί γὰρ ἡ ἀπειλή; ἀλλά φαμεν ὡς εὐπρεπῶς ἐκστήναι θέλει. εἰ δὲ ἤκουσεν ὡς ἀλώσεται Ἴλιος, πῶς νῦν ἀπιστεῖ; ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνων "ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται" (Δ 169), καίτοι εἰδὼς παρὰ Κάλχαντος, ἄλλως τε δεῖ ἀντεπαχθῆναι τῷ "ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε" (O 211). b (BE 3 E 4) Τ Ἥρης Ἑρμείω τε < καὶ Ἡφαίστοιο > : τινὲς "Ἥρης Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο". ^[5]
- 15 214a Α Τ il < Ἑρμείω : > Ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα· εἰ γὰρ ὑγιής, ἔσται Ἑρμείω ὡς "Ἀτρεΐδεω" (B 185 al.

- 15 214b). A int περιδιθήσεται : ἀπὸ τοῦ φεῖδω φιδῶ ὡς πείθω πιθῶ, τεύχω τυχῶ.
- 15 215 "τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦσ" (τ 291). A b (BCE 3) T il < χόλος : > ἔχθρα.
- 15 217 T il ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν < — / > δῦνε δὲ πόντον < ἰών , πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί > : ἡνίκα μὲν σύμμαχον αὐτὸν ἦγε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐκαλλιγράφει τὴν πορείαν αὐτοῦ· νῦν δὲ συνέτεμεν, ἐπεὶ μετὰ λύπης γίνεται.
- 15 218-9 b (BCE 3) T πόθεσαν δ' ἥρωες < Ἀχαιοί > : ἐπὶ θάτερα γέγονεν αὐτοῖς ἡ μεταβολή.
- 15 219 b (BCE 3) T ταχέως δὲ ἔφρασεν, ὅσον ἦν ὄφελος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. T ἥρωες δὲ πάντες οἱ ἐπὶ τὸ Ἰλιον στρατευσάμενοι. πολλὰ δὲ αἰτίαι τῆς ἥττης Ἑλλήνων, Ποσειδῶνος ὑποχώρησις καὶ Ἀπόλλωνος κάθοδος (cf. O 236—62) καὶ τῆς αἰγίδος ἐπεισόδιον (cf. O 229—30. 318—27). b (BCE 3 E 4) T ἔρχεο < νῦν , φίλε Φοῖβε , > μεθ' Ἐκτορα : ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡ ἐπί. ^[5]
- 15 221 πρεπόντως δέ, ὅτε τὸν Ποσειδῶνα μετέστησεν, ἐξέπεμψε τὸν Ἀπόλλω· οὐ γὰρ ὠφείλεν αὐτὸν τῷ πρεσβυτέρῳ ἀντιτάττειν ἀξιῶσας ὑπ' ἐκείνου τιμηθῆναι διὰ τὸ πρεσβύτερον. b (BCE 3) T < εἰς ἄλλα δῖαν : > ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς θάλασσαν δῖαν καλεῖ.
- 15 223 A int οἵπερ νέρτεροι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οἵπερ νέρτατοι".
- 15 225a A T il πρὸς οὐδὲν δὲ τὸ ὑπερθετικὸν μετάκειται· τοῦ γὰρ κατωτέρου κατώτερος οὐδεὶς ἐστίν. ἐνεργέτους δὲ {καὶ} καλεῖ καὶ Οὐρανίωνα (sc. E 898) καὶ "ὑποταρταρίουσ" (Ξ 279) καὶ Τιτᾶνας (cf. Ξ 279) τοὺς περὶ Κρόνον θεούς. A ἐνέρτεροι : νέρτεροι, T πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν τῇ ἔρᾳ διαγόντων μετὰ Ἀἰδωνέως· ἀναξ γοῦν ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. ^[5]
- 15 225b b (BCE 3 E 4) T ἔστιν οὖν ἐνεργέτερος ἐνέρτερος κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀποβολὴ νέρτερος. b (BCE 3) T < ἀμφίς : > ἀντὶ τοῦ περὶ.
- 15 225c T il ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον < ἡδὲ οἱ αὐτῶ > : ἐμοὶ μὲν διὰ τὸ μὴ τιμωρήσασθαι ἀδελφόν, αὐτῶ διὰ τὸ μὴ βληθῆναι· τὸ γὰρ "ἀνιδρωτί" (O 228) ἐπὶ Ποσειδῶνος κεῖται, b (BCE 3 E 4) T οἱ αὐτῶ : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
- 15 226b1 54 B.) ἀξιοὶ ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκειν, ἐπεὶ ἀπὸ προσώπου ἐπὶ πρόσωπον ἡ ἀναφορὰ καὶ εἰς ἀπλὴν ἢ μετάληψιν· ἀντὶ γὰρ τῆς αὐτῶ δυσπλάστου. ἄμεινον δὲ πείθεσθαι τοῖς περισπῶσι διὰ τὸ ἤδη διαστολὴν γεγενῆσθαι διὰ τῆς ἐμοί· τὸ γὰρ ἐξῆς τοιοῦτόν ἐστιν ἐμοὶ καὶ αὐτῶ ἔπλετο· ὥστε ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεσθαι τὸ "ἔπλετο" (O 227) ῥῆμα. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπ' ἐκείνου κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνέγνωμεν τὴν οἷ· "Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς / μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἱ αὐτῶ" (χ 213—4)· καὶ τὸ ἐξῆς ἐστὶ τοιοῦτον· μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μάχεσθαι, αὐτῶ δὲ ἀμύνειν. καὶ καθόλου ἡ οἷ, ὅποτε προηγείται τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ὀρθοτονηθεῖσθαι θέλει, εἴτε εἰς ἀπλὴν εἴῃ ἢ μετάληψιν εἴτε καὶ εἰς σύνθετον· διὸ μεμπτέον ἐκείνην τὴν ἀνάγνωσιν "ἀλλὰ οἱ αὐτῶ/ Ζεὺς ὀλέσσει" (δ 667—8)· ἐχρῆν γὰρ διὰ τὴν ἐπιφερομένην ἀντιδιαστολὴν κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγινώσκεσθαι. A {ἡδὲ οἱ αὐτῶ;} καθόλου ὀρθοτονητέον τὴν οἷ, ὅτε προηγείται τῆς αὐτὸς κατὰ δοτικὴν, σεσημειωμένου τοῦ "ἴωδε οἱ† Ζεὺς ὀλέσειε βίην" (δ 667—8). ^[15]
- 15 226b2 T < πάροιθε : > χρονικόν ἐστὶν ἐπίρρημα τὸ πάροιθε.
- 15 227 νεμεσσηθεὶς δὲ ἦτοί μεμπτόν ἡγησάμενος τὸ ἀντειπεῖν μοι, ἢ αἰδεσθεὶς, παρὰ τὴν νέμεσιν. b (BCE 3 E 4) < λά β' αἰγίδα : > ὅτι τοῦ Διὸς ἡ αἰγὶς ὄπλον· Ἀπόλλωνι γοῦν δίδωσιν.
- 15 229a A int λά β' αἰγίδα : δύο φησὶν ὁ Σιδώνιος εἶναι τὰς αἰγίδας, τὴν μὲν Διός, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς, ἄτρωτον σκέπην, ἐφ' ἧς φησι "ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός" (Φ 401)· καὶ γὰρ φησιν ἐν τῇ B (447)· "αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον", οὐδενὸς κατεπεύγοντος ἔχειν τὸ Διὸς ὄπλον.
- 15 229b ἐν ταύτῳ δὲ εὐρίσκονται οἱ δύο ἔχοντες αἰγίδας σφίσι· "καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα" (P 593) < καὶ > μετ' ὀλίγον "ἀμφὶ δ' Ἀθήνη / ὦμοις ἰφθίμοις < ι > βάλ' αἰγίδα" (Σ 203—4).

ἄτοπον δὲ ἔγχος μὲν αὐτὴν ἔχειν καὶ περικεφαλαίαν, ὄπλον δὲ μή. καὶ Ἄρης, ὅτε Δία ἐμέμφετο (cf. E 879—80), εἶπεν ἄν ὡς καὶ τοῖς σοῖς ὅπλοις ὀπλίζεις αὐτὴν καθ' ἡμῶν. Τ Κρόνος χρησμὸν λαβὼν ὅτι ὁ ἴδιος αὐτὸν—αἰγίοχον προσαγορευθῆναι. Α τῇ μά λ ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας
 < Ἀχαιοὺς : ὅτι πάντας κοινῶς ἥρωας > καλεῖ καὶ οὐ μόνον τοὺς βασιλεῖς, ὡς Ἴστρος (FGrHist 334, 69). ^[10]

15 230a Α τῇ μά λ ' ἐπισσείων φοβέειν : μάλα φοβεῖν ἢ μάλα ἐπισσείων.

15 230b Ἄρη δὲ οὐ πέμπει ὡς νεότρωτον, ἢ δι' Ἀσκάλαφον, ὅπως μὴ μετατραπῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας. b (BCE 3 E 4) Τ σοὶ δ ' αὐτῷ μελέτω : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ὥς κε καὶ αὐτὶς Ἀχαιοί" (O 235) ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι ἄκαιροι οἱ λόγοι, ἐπὶ τοσοῦτον ἐγεῖραι τὸν Ἑκτορα, ἕως ἐπὶ τὰς ναῦς φύγωσι (cf.

15 231 O 232—3)· μετὰ δὲ ταῦτα ἐγὼ βουλεύσομαι ὡς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπνεῦσαι (cf. O 234—5). καὶ ἄκαιρος ἢ πρόρρησις καὶ οὐ κεχαρισμένη τῷ Ἀπόλλωνι. Α < σοὶ δ ' αὐτῷ μελέτω—ἀναπνεύσωσι πόνοιο : > καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο. ^[5]

15 231-5a Α im < σοὶ δ ' αὐτῷ μελέτω—ἀναπνεύσωσι πόνοιο : > οἱ πέντε ἀθετοῦνται ὑπὸ Ἀριστοφάνους ὡς ἀχρεῖοι.

15 231-5b ἢ ἵνα μὴ παντελεῖ ποιήσεται ἀπώλειαν τῶν Ἀχαιῶν, προσδιωρίσατο. Τ il < ὅφ ρ ' ἄν : > Ἀρίσταρχος "τόφρ' ἄν {ἀχαιοί}", μετὰ τοῦ τ .

15 232a1 Α im διὰ τοῦ τ "τόφρ' ἄν {ἀχαιοί}" αἰ Ἀριστάρχου.

15 232a2 Α int < κεῖθεν δ ' αὐτὸς ἐγὼ > φράσσομαι < ἔργον τε ἔπος τε > : οὐκ εἶπε βοηθήσω τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ φράσσομαι, ἵνα μὴ δύσθυμον ἐργάσεται τὸν Ἀπόλλωνα.

15 234 ἔργον δὲ τὴν ἔξοδόν φησιν, ἔπος τὸ "ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου" (Υ 25). b (BCE 3 E 4) Τ πόνοιο : τῆς ἀλγηδόνης "ἀτὰρ οὐ τιν' ἔχει πόνον" (ν 423) καὶ "δυσπονέος καμάτοιο" (ε 493).

15 235 Τ ἱρηκι εἰοικῶς < / ὠκέϊ φασσοφόνῳ > : δυοῖν θεοῖν κάθοδον ἐκφράζων ἐπὶ μὲν τῆς Ἰριδος παρέλαβε χαλάζης ἢ χιόνος (cf.

15 237-8 O 170), τούτοις εἰκάσας, ἃ καὶ σημαίνει ἡ ἸΡΙ Σ, τὸν δὲ ἱέρακα ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸς γὰρ Ἀπόλλωνος ὁ ἱέραξ καὶ τὸ φασσοφόνῳ (238) δὲ οἰκεῖον, ἐπεὶ καὶ ὁ θεὸς κάτεισιν ἐπὶ φόνῳ τῶν Ἀχαιῶν. b (BCE 3 E 4) Τ δέκα δέ φασιν ἱεράκων γένη, < ὦν > ἐν τὸ φασσοφόνον. φάσσα δὲ ὅμοιον τρυγόνος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν (cf. h. an. 9,36 p. 620a17 et 6,4 p. 562b3. 9,7 p. 613a14). Τ ὅς τ ' ὠκιστος < πετεηνῶν > : ἐπὶ δὲ αἰετοῦ "ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὠκιστος < πετεηνῶν > " (Φ 253). ^[5]

15 238 Τ < ἐσαγείρετο : > οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἐσαγείρετο παρατατικῶς, ἄλλοι δὲ "ἐσαγείρατο" διὰ τοῦ α .

15 240 Α im ἀμφὶ ἔ γινώσκων : ὀρθοτονητέον τὴν ἔ μεταλαμβάνεται γὰρ εἰς σύνθετον τὴν ἐαυτόν.

15 241a ἢ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ γινώσκων ἴσον ἐστὶ τῷ ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἐκάστου ὀψεως, οὐκ ἐκ προχείρου γινώσκων, ἀλλ' οἷον ἀναγνωρίζων. καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνωστέον ἀμφὶ ἔ γινώσκων · ἔστι γὰρ εἰς ἐκάτερον ἐαυτοῦ μέρος σκοπῶν. Α ἀμφὶ ἔ γινώσκων < ἐτάρους > : ὅτι τὸ γινώσκων Τ ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίζων καὶ ὑπομιμνησκόμενος ἀρτίως τῆς ἐκάστου ὀψεως, οὐκ ἐκ προχείρου γινώσκων τοὺς παρεστῶτας. ^[5]

15 241b b (BCE 3 E 4) Τ ὀρθοτονητέον δὲ τὴν ἔ εἰς σύνθετον γὰρ μεταλαμβάνει. Χρῦσιππος (St. V. Fr. III fr. 774) δὲ ψιλοῖ τὸ ε ὡς περισσεῦον καὶ φησιν ἀμφιγνοῶν ἀντὶ τοῦ ἀμφιβάλλων. Τ τίη δὲ σὺ < νόσφιν ἀ π ' ἄλλων > : ἠθικῶς πάνυ, ὡς πρὸς νοσοῦντά φαμεν 'τί κατάκεισαι;'. ^[5]

15 244a1 τὸ δὲ νόσφιν ἀντὶ τοῦ ἀπό· ταυτόν δέ ἐστι τὸ ἀπό τῷ νόσφι ν . Τ νόσφιν καὶ ἀπό ταυτόν ἐστιν.

- 15 244a2 b (BCE 3) ἡθικός δὲ ὁ λόγος, ὡς πρὸς νοσοῦντά φαμεν 'τί κατάκεισαι'; b (BE 3 E 4) ἦ ς ' ὀλιγηπελέων ; < ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάνει : > δασυντέον τὸ ἦσαι · προεῖρηται δὲ περὶ τούτου (sc.
- 15 245a ad Δ 412 c). τὸ δὲ ὀλιγηπελέων ἔν ἐστιν, ὅμοιον τῷ "ὀλιγοδρανέων" (O 242. X 337). τὸ δὲ ἦ πού τί σε ὁ ἦ διαπορητικός ἐστι· διὸ περισπαστέον. A ὀλιγηπελέων : ὀλίγην τοῦ πέλειν ἔχων μοῖραν, ἐγγὺς ὦν τοῦ ἐκλεῖψαι.
- 15 245b b (BE 3 E 4) T il ἦ: διαπορητικός διὸ περισπᾶται.
- 15 245c τινὲς ἀποφατικός. TT il ὀλιγοδρανέων (246): τὸ "ὀλιγηπελέων" (O 245) μετεῖληφεν, ὀλίγον b (BCE 3) T τοῦ δρᾶν ἔχων.
- 15 246-7 καὶ πῶς οἶδεν (cf. 247) ὅτι θεός ἐστιν; b (BCE 3 E 4) T ἦ ἐκεῖνος ἑαυτὸν ἐγύμνωσεν, ἦ T ἀπὸ τοῦ ἐρέσθαι (sc. O 244—5)· πάντες γὰρ οἱ Τρῶες ἤδεισαν τὸ γεγονὸς b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐκ ἂν αὐτὸν ἀνηρώτων. b (BCE 3 E 4) < αἴεις : > αἰσθάνη. ^[5]
- 15 248a T il < ὅ με : > ὅτι με· "ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη" (A 120).
- 15 248b T il οὗς : τοὺς αὐτοῦ.
- 15 249a T il βοὴν ἀγαθὸς <.
- 15 249b ..> Αἴας : καὶ ἀλλαχοῦ "εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην" (P 102). ἐπὶ δὲ Διομήδους καὶ Μενελάου συνεχῶς (cf. B 563 al. et B 408 al.). T < νέκυας καὶ δῶ μ' Ἀἴδαο : > περιφραστικῶς τὸν "Αἶδην.
- 15 251 T il < ὄψεσθαι : > Ἀρίσταρχος "ἴξεσθαι", καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή.
- 15 252a1 A im οἱ μὲν "ἴξεσθαι" γράφουσιν, οἱ δὲ "ἰξεῖσθαι". οὐ γὰρ ἄχαρις ἡ γραφή.
- 15 252a2 T il ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ : ὅτι ἄϊον ἀντὶ τοῦ ἐπησθόμην, τοῦτο δὲ ἐστὶ, τῆς ψυχῆς μου ἦψατο.
- 15 252b καὶ ἐν ἄλλοις "τοὶ δὲ πληγῆς ἄϊοντες" (Λ 532), ἐπαισθόμενοι τῆς πληγῆς· τῷ εἶδει τὸ γένος. A ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ : ὅτι τὸ ἄϊον ἦλγησα· b (BCE 3) T ἦψατο γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ἄλγησις ὥστε αἰσθησιν αὐτῇ γενέσθαι.
- 15 252c b (BCE 3 E 4) T < τοῖόν τοι : > τοῖο ν , οἶον οἶδας.
- 15 254 T il Κρονίων < / .
- 15 254-5a1 ..> προέηκε : ὑπὸ μεγίστου θεοῦ φήσας πεπέμφθαι εὐέλπιδα αὐτὸν ἀπεργάζεται. T ὑπὸ μεγίστου καὶ ὑπερέχοντος θεοῦ φήσας αὐτὸν πεπέμφθαι οὐ τὴν τυχοῦσαν δίδωσιν ἐλπίδα.
- 15 254-5a2 b (BCE 3 E 4) < Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον , ὅς σε πάρος περ / ῥύομαι : > ὅτι τοῖς ὀνόμασιν ἐπήγαγε τὸ ῥύομα ι .
- 15 256-7 T il χρυσάορον : τὸν χρυσοῦν ἀορτῆρα περὶ τὴν κιθάραν ἔχοντα· καὶ Πίνδαρος "χρυσάορα Ὀρφέα" φησί (fr.
- 15 256a1 128 c 12). τινὲς δὲ χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα. b (BCE 3) T χρυσάορον : ἦτοι—ἀγνὸς γὰρ ὁ θεός.
- 15 256a2 καὶ Πίνδαρος "χρυσάορα Ὀρφέα" φησί. τινὲς δὲ χρυσοῦν ξίφος ἔχοντα. Ἑρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας—ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. A ἀλ λ ' ἄγε νῦν ἱππεῦσιν <—ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους > : προοικονομεῖ ἐντεῦθεν ὥστε ἀπὸ ἴσου ὕψους γενέσθαι τὴν μάχην, "οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, / οἱ δὲ ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες" (O 386—7).
- 15 258-9 ἄλλως τε ἔδει ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ εἰσελάσει περιττόν τι φαίνεσθαι· πρότερον οὖν πεζοὶ διέβαινον τὴν τάφρον, νῦν δὲ διὰ τὸν Ἀπόλλωνα μεῖζον τι πράττεται b (BCE 3 E 4) T ὥστε μηδὲν ἐμπόδιον εἶναι ἐκ τῆς τάφρου περὶ τὴν εἰσέλασιν τῶν ἵππων. T < ἱππεῦσιν . ^[5]
- 15 258a1

- .. πολέεσι : > πολλοῖς ἵππεῦσιν. T il < ἐπότρυνον : > ἐπίταξον· "οἳ ἔθεν ὀτρύνοντοσ" (O 199) ἀντὶ τοῦ ἐπιτάττοντος.
- 15 258b1 T il πολλοῖς ἵππεῦσιν ἐπίταξον.
- 15 258a2/b2 b (BCE 3 E 4) < νηυσὶν ἔπι : > ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νῆας.
- 15 259 T il τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιῶν : τὴν τάφρον καταβαλὼν.
- 15 261 ἦ τοὺς Ἀχαιοὺς τρεψάμενος, ἴν' ἦ b (BE 3 E 4) T ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. b (BE 3 E 4) TT il ἔμπνευσε μένος μέγα < ποιμένι λαῶν > : Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης (fr. 2 p. 149 Pusch) ἐκ τούτου συνάγει ὅτι Παιήων ἐστὶν ὁ Ἀπόλλων, εἶγε αὐτὸς ἐπιρρώννυσι τὸν Ἕκτορα. T ἀναγκαία δὲ ἡ προσθήκη τοῦ μέγα πρὸς ἀνάληψιν τοῦ οὕτω κεκακωμένου. b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅτε < τις στατὸς ἵππος—κροαίνων > : ταῦτα δεῖ φέρεσθαι τὰ δύο διὰ τὸ "ὡς Ἕκτωρ" (O 269).^[5]
- 15 263–4a ἀπὸ δὲ τοῦ "εἰωθῶσ" (O 265) ἀθετητέον· οἰκειότερον γὰρ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου κεῖνται (sc. Z 508—11)· οὐ γὰρ ἀρμόσειαν Ἕκτορι νῦν. τινὲς δὲ ὡς καλὸς καὶ Ἕκτωρ "οἳ καὶ ἐθηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτόν / Ἕκτορος" (X 370—1). εἰ δὲ τέτρωται, ἀλλ' ὑπὸ δύο θεῶν ἐπαίρεται. ἔστι δὲ ἐπηρμένος καὶ ἐπαγαλλόμενος ταῖς τύχαις. T ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ < / δεσμὸν ἀπορρήξας > : τὸ ἐπὶ φάτνῃ δύναται καὶ τοῖς ἡγουμένοις καὶ τοῖς ἐπομένοις συντάττεσθαι, ἴν' ἦ τὸν ἐπὶ φάτνῃ σύνδεσμον.^[5]
- 15 263–4b A ἀκοστήσας : Κύπριοι ἀκοστὰς τὰς κριθάς· οἳ δὲ παρὰ τὸν γοῖτον, λίαν ῥυπωθεῖς.
- 15 263 ἦ ἄχος ἡγησάμενος τὴν στάσιν. T < κροαίνων : > τινὲς ἐπιθυμῶν.
- 15 264 T il εἰωθὼς λούεσθαι : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ρίμφα ἐ γοῦνα φέρει" (O 268) ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι οἰκειότερον ἐπ' Ἀλεξάνδρου (sc. Z 508—11)· καὶ τὸ τῆς καλλονῆς καὶ τὸ τῆς ὅλης μορφῆς καὶ τὸ τῆς στάσεως τοῦ ἵππου πρὸς τὸν ἐν θαλάμῳ διατετριφὸτα ἀντιπαράκειται ἢ τε κατὰ τὴν αἰφνίδιον ἐξόρμησιν ὁμοιότης. καὶ τὸ "κυδιών· ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει" (O 266) ἐφ' Ἕκτορος τοῦ ἀρτίως ἑαυτὸν ἀνιστῶντος ἐκ τῆς λιποθυμίας οὐχ ἀρμόζει. τοὺς μέντοι προκειμένους τῶν ἡθετημένων δύο στίχους (sc. O 263—4) δεῖ μένειν, πρὸς οὓς καὶ ἡ ἀνταπόδοσις (sc. O 269—70) γίνεται. A < εἰωθὼς λούεσθαι : > Ζηνόδοτος τοῦτον μόνον γράφει, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς (sc.^[5]
- 15 265b O 266—8). T il ποταμοῖο : λείπει ὕδατι.
- 15 265c ἦ ἀντὶ δοτικῆς, ὃ ἐστὶν ὕδατι ποτίμῳ, ὡς καὶ τὸ "λοεσ <σ> ἄμενος ποταμοῖο" (Φ 560). T < γούνατα : > τινὲς δὲ τὸ γενικόν, τὸ "γυῖα".
- 15 269 T il < ὀτρύνων : > τινὲς "ὀτρυνέων"· οὐπω γὰρ κατηντήκει εἰς τὸ πλῆθος τῶν Τρώων.
- 15 270a T il ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν : ὅτε ἦσθετο ὅτι ἦν ἔκλυεν αὐδὴν, θεοῦ ἐστίν.
- 15 270b b (BCE 3 E 4) T < ἔλαφον > κεραόν· τινὲς τὸν ἄρσεν· οὗτος γὰρ κερασφορεῖ.
- 15 271 τί οὖν ἐστὶ τὸ "χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄζοντα" παρὰ Πινδάρῳ (Ol. 3, 29) λεγόμενον; AT < ἐσσεύοντο : > Ἀρίσταρχος "ἐσσεύαντο" διὰ τοῦ α, καὶ ἅπασαι.
- 15 272a1 A int αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ α "ἐσσεύαντο".
- 15 272a2 T il ἀγροῖῳται : ἀγρόται.
- 15 272b οὕτω δὲ τοὺς θηρευτάς φασιν Ἀττικοί· b (BCE 3) T "οἷσί τε τέκνα / ἀγρόται ἐξείλοντο" (π 217—8). T τὸν μέν τ' ἡλίβατος πέτρῃ : τὸν αἰγαγρον· b (BCE 3 E 4) T οὗτος γὰρ τῶν ὀρειβατούντων ἐστίν.
- 15 273a b (BCE 3) T ἡλίβατος : ἥς ἀμαρτάνομεν τῆς βάσεως, A T "ἡλιτόμηνον" (T 118).
- 15 273b1

- Τ εἰ δὲ ἦν 'ὕφ' ἡλίου μόνου βαινομένη· Α Τ ἡ εἰς ἦν ἡλῖος μόνος ἐπιβαίνει, Α ἦν ἂν "τὸν μὲν θ' ἡλίβατος πέτρη. Α Τ ἡλίβατος δὲ ἥς ἀμαρτάνομεν τῆς βάσεως.
- 15 273b2 ἡ ἡ μόνω ἡλίω βαινομένη. b (BCE 3) δάσκιος < ὕλη > : ἡ λίαν σκιώδης Α b (BCE 3 Ε 4) Τ ἡ δασύσκιος.
- 15 273c Α b (BCE 3) Τ τὸν ἔλαφον δὲ ἡ ὕλη τρέφει· καὶ ἀλλαχοῦ "ἐκ νομοῦ ὕλης / πιόμενος" (κ 159—60). Α Τ οὐ δ' ἄρα τέ σφι < κηχήμεναι αἴσιμον ἦεν > : περισσὸν τὸ τ έ , b (BCE 3) Τ τινὲς δὲ "†ταῖσφιν†".
- 15 274 Τ αἴσιμον δὲ εἰμαρμένον· b (BCE 3) Τ οἶδε γὰρ αὐτὴν καὶ μέχρι ζώων ἀλόγων φθάνουσιν. b (BCE 3 Ε 4) Τ οἱ δὲ αἴσιμον ἀντὶ τοῦ καθῆκον. b (BCE 3) Τ τῶν τέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς : ὑπὸ ἰαχῆς διεγερθεὶς δηλονότι. ^[5]
- 15 275a Τ λῖς : παρὰ τὸ λιαρόν, ἡ τὸ ἐλεῖν, ἡ τὸ λεῖον· λεῖος γὰρ ὅλος πλὴν τῆς χαίτης.
- 15 275b ἡ παρὰ τὸ λίαν φθείρειν. Α b (BCE 3) Τ εἰς ὁδόν, αἴψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας : ἀντὶ τοῦ ἐν ὁδῷ.
- 15 276 ἡ καὶ μεμαῶτας εἰς ὁδὸν πάντας ἔτρεψε καὶ στήναι αὐτοῦ παρεσκεύασεν. b (BCE 3 Ε 4) Τ ὥς Δαναοὶ εἴως < μὲν—ἀμφιγύοισιν > : πάλιν τὸ εἴως (277) ἀντὶ τοῦ τέως κεῖται.
- 15 277–8 οὐκ ἄρα ὑποστιγμὴν, ἀλλὰ στιγμὴν θετέον ἐπὶ τὸ ἀμφιγύοισιν (278). Α εἴως μὲν < ὀμιλαδόν > : Ζηνόδοτος γράφει "τείωσ". ἔστι δὲ ἀνταποδοτικόν.
- 15 277a Τ φασὶ τὸ ἔως, ὅταν ἦ μετὰ συνδέσμου, δηλοῦν τὸ ἔως τινός. τὸ δὲ ὀμιλαδόν ἐπίρρημα μεσότητος b (BCE 3 Ε 4) Τ ἀντὶ τοῦ ὀμιλαδῶς, Τ καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς ἢ ἀθροιστικῶς. b (BCE 3 Ε 4) Τ αἰέν : ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ τῆς μάχης. ^[5]
- 15 277b b (BCE 3 Ε 4) Τ il < τάρβησαν : > οὐχ ὑπὸ δειλίας, ἀλλὰ διὰ τὸ παράδοξον τῆς ἀναστάσεως, σκοποῦντες μὴ καὶ θεὸς ἦ ὁ μαχόμενος.
- 15 280a b (BCE 3 Ε 4) Τ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός : ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐνενεύκει εἰς τοὺς πόδας, ὅπως διὰ τούτων σωθῶσιν.
- 15 280b ἡ ταῖς ψυχαῖς ἐταπεινώθησαν καὶ κατέπεσον. ἡ τὸ παρ ποσὶν ἀντὶ τοῦ παραυτά. b (BCE 3 Ε 4) Τ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός : τὰ, ψυχὰς ἐταπεινώθησαν —παρὰ τοῖς ποσὶν εἶχον. Α < Θόας , Ἄνδραίμονος υἱός , / Αἰτωλῶν ὃ χ' ἄριστος—περὶ μύθων : > οὗτος {δὲ} Γόργης υἱὸς τῆς Οἰνέως, ὑπὸ Διομήδους ἀποδειχθεὶς βασιλεὺς Αἰτωλίας. ^[5]
- 15 281–4 διδάσκει δὲ ὥς δεόντως Ποσειδῶν αὐτῷ εἵκασται (cf. N 215—8) ὥς δυναμένῳ πείθειν ἐν λόγῳ. Τ ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι : λείπει τὸ χρησθαι· ἡ τὸ ἐπιστάμενος < ἄκοντι > ἀντὶ τοῦ ἐπιστήμων ἄκοντος. ^[5]
- 15 282 Τ < ἐν σταδίῃ : > λείπει μάχη.
- 15 283 Τ il < ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν / νίκων , > ὅπ < π > ὅτε κοῦροι < ἐρίσσειαν περὶ μύθων > : τὸ ἐξῆς κοῦροι Ἀχαιῶν , ὥς "υἱὲς Ἀχαιῶν" (Α 162 al.
- 15 283–4)· ἄτοπος γὰρ ἡ τῶν παίδων ἄμιλλα. Τ ὦ πόποι : τοῦτο ἀναφωνεῖται ἐπὶ τινὶ πάθει ὑποφαϊνόν τι παράδοξον.
- 15 286 b (BCE 3 Ε 4) Τ ἔστι δὲ καὶ προσφωνηματικόν· δισσῶς γὰρ λέγεται. b (BCE 3 Ε 4) ἡ {θὴν μιν} : διαβεβαιωτικός ἐστι· διὸ περισπαστέον αὐτόν.
- 15 288a Α < ἡ θὴν μιν : > ὅτι τὸ θὴν ἀντὶ τοῦ πού.
- 15 288b Α im ἡ θην : ὅτι τὸ ἡ θην ἀντὶ τοῦ ὄντως που, οἶον καὶ ἀλλαχοῦ "ἡ θὴν ς' ἐξανύω γε" (Λ 365).
- 15 288c Τ < ἔλπετο : > ἔδει 'ἐπέπειστο'.
- 15 288d Τ il < θανέειν : > τεθνηκέναι ἢ θανεῖσθαι.

- 15 289 T il < ὥς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὅϊομαι : > τὸ πολλῶν Δαναῶν γούνατα λύσειν.
- 15 292 T il < πρόμος ἴσταται ὧδε μενοινῶν : > ὅτι πρόμος σαφῶς ὁ πρόμαχος.
- 15 293a A im ὧδε μενοινῶν : οὕτω διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος.
- 15 293b b (BCE 3) T πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας < ἀνῶμεν ἀπονέεσθαι > : ἵνα μὴ, ἄρδην διωκόμενοι ὑπὸ τῆς ἵππου, ἦν ἑώρα νῦν περὶ Ἑκτορα, ἐμπέσωσι τῇ τάφρῳ ἄλλως τε καὶ ἀσθενὲς ὄχλος ἀχρεῖος πρὸς ἄμυναν καὶ μᾶλλον τροπῆς περιποιητικός.
- 15 295 b (BCE 3 E 4) T < στείομεν > εἴ κεν πρῶτον ἐρύξομεν < ἀντιάσαντες > : πλεονάζει ὁ κέν· b (BCE 3 E 4) T εἰ ἐν πρώτοις αὐτὸν ὄντα ἐπισχίσομεν ὑπαντήσαντες, οἷω δεῖσεσθαι καὶ τὰ ἐξῆς (cf.
- 15 297a O 298—9). T ἀλλαχοῦ δὲ "ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες" (X 231). b (BCE 3 E 4) T < ὥς κεν : > γράφεται καὶ "εἴ κεν". ^[5]
- 15 297b A im δούρα τ' ἀνασχόμενοι : ἦτοι συναπτέον τῷ "ἀντιάσαντες" (O 297), ἢ διασταλτέον ἀπ' αὐτοῦ, ἵν' ἦ τὸ ἐξῆς "στείομεν" (O 297) δούρα τ' ἀνασχόμενοι .
- 15 298 A < τὸν δ' οἷω καὶ μεμαῶτα / θυμῷ δεῖσεσθαι : > τὸ θυμῷ ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι.
- 15 298—9 A im δεῖσεσθαι : ἀντὶ τοῦ δεῖσειν, καὶ ἔστι βίαιον.
- 15 299 ἡ μέσον ὄντα αὐτὸν ἐδιπλασίασεν. T < τοῦ μάλα μὲν > κλύον ἡδὲ πίθοντο : ἔκλυον αὐτοῦ καὶ τοῖς λεχθεῖσιν ἐπέισθησαν.
- 15 300 T < ἀμ φ' Αἴαντα : > Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης " < ἀμφ' > Αἴαντε" δυϊκῶς.
- 15 301a1 A int ἀμ φ' Αἴαντε : οὕτως οἱ περὶ Ζηνόδοτον δυϊκῶς οἱ δὲ "ἀμφ' Αἴαντα".
- 15 301a2 T Τεῦκρον < Μηριόνην τε Μέγην τε > : οὐκ ἐπὶ πάντων ὁ τέ συμπεπλήρωκε τὸν λόγον.
- 15 302a T Μέγην {τ' ἀτάλαντον}: Ἀρίσταρχος βαρύνει ὥς "Μέσθλην τε Γλαυκὸν τε" (P 216), καὶ ἐπέισθη ἡ παράδοσις.
- 15 302b1 ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 54 B.) καὶ ἄλλοι περισπῶσιν ὥς "Ερμῆν" (Θ 334) καὶ "Ποδῆν" (P 590)· τὰ γὰρ εἰς ἡς λήγοντα, φασί, βαρύτονα δισύλλαβα, ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενα, περισσοσυλλάβως κλίνεται, "λέβητα" (Ψ 267 al.), Λάχητα· εἰ δ' οὐχ οὕτως ἐκλίθη, δηλὸν ὅτι περισπασθήσεται· ἄλλως τε εἰ εὐρέθη αὐτοῦ ἡ αἰτιατική ὥς ἀπὸ βαρυτόνου, "Φυλείδην τε Μέγητα" (T 239), ὅτε μὴ οὕτως ἔχει, περισπασθήσεται, ὥς Θαλῆν καὶ Θάλητα καὶ Φαλῆν καὶ Φάλητα. ἔστι δὲ ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου πρὸς αὐτοὺς πρῶτον μὲν ἐκεῖνο εἰπεῖν ὅτι οὐχ ἀπλῶς τὰ εἰς ἡς, ἀλλὰ τὰ εἰς τῆς λήγοντα τὴν προειρημένην ἀναδέχεται κλίσιν. ἔπειτα πολλὰ ἐστὶ διχῶς κεκλιμένα· τὸ γοῦν Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιττοσυλλάβως ἔκλινεν, "πέρσεν δὲ πόλιν θεῖοιο Μύνητος" (T 296), ὁ δὲ Σοφοκλῆς (fr. 40 N. 2 = 43 P. = 43 R.) ἰσοσυλλάβως "Μύνου τ' Ἐπιστρώφου γε". μύκητά τε καὶ μύκην, εἰ καὶ πολλὰ σημαίνει ἡ λέξις, καὶ ὅτι οὐ τὸ μέτρον αἰτίον ἐστὶ, δηλὸς ἐστὶν Ἑκαταῖος (FGrHist 1, 22) οὕτως κλίνας φησὶ γάρ· "καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφους, τὸν μύκην εὔρεν ἀποπεπτωκότα"· ὁ δὲ Ἀρατος περιττοσυλλάβως ἔκλινεν· "ἡ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ μοῖραν" (Phaen. 976). καὶ μήποτε ταῦτα συναγωνίζεται τῷ Ἀριστάρχῳ· καὶ γὰρ ταῦτα διχῶς κλιθέντα οὐ μετέβαλε τὸν τόνον, οἷς ὅμοιον δύναται εἶναι καὶ τὸ Μέγης. A {μέγην τε;} Ἀρίσταρχος μὲν βαρύνει τὸ Μέγην ἑκακῶς†, οἱ δὲ περὶ Πτολεμαῖον περισπῶσιν ὥς ἀπὸ περισπωμένης εὐθείας καὶ διαφορεῖσθαι φασὶ τὸ Μέγης ὥς Θάλης καὶ Θαλῆς. ^[20]
- 15 302b2 τὰ μέντοι διχῶς κλιθέντα οὐ μετέβαλε τὸν τόνον, ὥς μύκης μύκητος καὶ μύκου, Μύνης Μύνητος καὶ Μύνου. T < ὑμίνην > ἥρτυνον < ἀριστῆας καλέσαντες > : παρεσκεύαζον ὥστε μάχεσθαι. ^[5]
- 15 303 οἱ δέ, κατήρτιζον εἰς μάχην τοὺς ἀριστεάς. T < ἡ πληθὺς .

- 15 305a .. ἀπονέοντο : > πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πληθυντικῶς ἀπήντηκεν. A im ἡ πληθὺς < .
- 15 305b1 ..> ἀπονέοντο : πρὸς τὸ σημαϊνόμενον ἀπέδωκεν· ἡ πληθὺς γὰρ πολλοὺς σημαίνει. T πρὸς τὸ σημαϊνόμενον, οὐ πρὸς τὸ πληθὺς ὑπήντησε τὸ ἀπονέοντ ο .
- 15 305b2 b (BCE 3 E 4) < προὔτυψαν : > προενέπεσον.
- 15 306a T il < ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ : > ἦρχε τῆς ἐμβολῆς.
- 15 306b T il < βιβάς : > Ἀρίσταρχος "βιβῶν".
- 15 307a1 A im {μακρὰ βιβᾶς;} "βιβῶν" πᾶσαι εἶχον.
- 15 307a2 Ζηνόδοτος "βοῶν", ἐπεὶ καὶ ἐξῆς φησιν "ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα" (O 321). A {μακρὰ βιβᾶς;} οὕτω τινές, ἐπεὶ καὶ "ὑψι βιβάντα" (N 371) φησίν.
- 15 307a3 ἄλλοι δὲ "βιβῶν" γράφουσι καὶ περισπῶσι· Ζηνόδοτος δὲ "βοῶν" γράφει, ἐπεὶ καὶ ἐξῆς φησιν "ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα". T < Θοῦριν / δεινὴν ἀμφιδάσειαν ἀριπρεπέα : > διασταλτέον καθ' ἑν· ἔμφασις γὰρ μᾶλλον.
- 15 308-9 A int ἀμφιδάσειαν : πανταχόθεν—δὲ τὸ ὄνομα.
- 15 309 A ἀμφιδάσεια < ν > : τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα, ὁμοίως τῷ "χαλκοβάρεια" (Λ 96 al.
- 15 309a1). ὅτι δὲ οὐχ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 54 B.) καὶ Ἀλεξίων (fr. 57 B.), σύνθετόν ἐστιν, ἀλλὰ παρασύνθετον, εἴρηται ἡμῖν ἐν τῷ περὶ τοῦ "ἡριγένεια" (A 477). A ἀμφιδάσειαν : οἱ μὲν ἀμφίμαλλον, οἱ δὲ κύκλῳ δασεῖαν διὰ τοὺς θυσάνους.
- 15 309a2 προπαροξυτονητέον δέ, εἴτε σύνθετόν ἐστι εἴτε παρασύνθετον. b (BCE 3) T Ἥφαιστος Διὶ δῶκε : ὅτι σαφῶς Διὶ ἐσκεύασται ἡ αἰγίς, καὶ οὐκ ἔστιν Ἀθηνᾶς, καθὼς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ λέγουσιν.
- 15 310 A < ἀολλέες : > λείπει γεγονότες.
- 15 312 T il ὦρτο δ' αὐτὴ < / —λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι > : πανταχόθεν τὴν ἐνέργειαν ἠῤῥησεν, ἐκ τῆς βοῆς τῶν μαχομένων, ἐκ τῶν βαλλομένων βελῶν, ἐκ τῶν δοράτων, ὧν μὲν ἐπὶ σκοπὸν ῥιπτομένων, ὧν δὲ μάτην φερομένων.
- 15 312-7 b (BCE 3 E 4) T < νευρήφι : > τῶν νευρῶν.
- 15 313 T il πολλὰ δὲ καὶ μεσ < σ > ηγὺ < —λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι > : 'μεσηγὺ ἴσταντο' μεσοπαγῇ ἐγίνοντο, μέχρι τοῦ μέσου ἐμπησόμενα τῇ γῇ διῴσταντο.
- 15 316-7 b (BCE 3 E 4) T ἄλλως ἐπιθυμοῦντα τῶν ἐφ' οὓς ἐβάλλετο, ἐν τῇ διὰ μέσου γῇ ἐπήγνυτο. A b (BE 3 E 4) T < χροᾶ λευκὸν ἐπαυρεῖν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ χροὸς < λευκοῦ > . [5]
- 15 316a ἐπαυρεῖν ἐπιτυχεῖν. A im χροᾶ λευκόν : ἀντὶ τοῦ λευκοῦ χροός.
- 15 316b ὡς ἐπίπαν δὲ λευκόχροες οἱ παλαιοί. T λιλαιόμενα : λῶ λαίω λιλαίω, ὡς κερῶ κεραίω· "ζωρότερον δὲ κέραιε" (I 203).
- 15 317 A b (BCE 3) T αὐτὰρ ἐπεὶ κα τ' ἐνῶπα < ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων / σεῖ ς' , ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα , τοῖσι δὲ θυμόν > : Ἀρίσταρχος ὡς "κατὰ δῶμα" (Δ 386 al.
- 15 320-1a1), ἀπ' εὐθείας τῆς ὥψ, ἣτις αἰτιατικὴν ἔχει τὴν ὥπα. ὁ δὲ Ἀλεξίων (fr. 58 B.) καὶ οἱ πλείους ὡς κατέναντα, οἷς καὶ δεῖ πείθεσθαι, ἵνα ἧ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν "κατένωπα", ὡς "μηρία" (Λ 773 al.) "μῆρα" (cf. A 464 al.), σιτία σῖτα. ἔνεστι μέντοι βοηθῆσαι καὶ τῷ Ἀριστάρχῳ οὕτως ἔστιν ἐνωπὴ ἢ πρόσοψις, "ὥσεῖ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ" (E 374), παρ' ἣν ἐστὶν αἰτιατικὴ ἐνωπὴν. ὃν οὖν τρόπον τὴν ἰωκὴν "ἰῶκα" (Λ 601) εἶπεν μεταπλάσας, οὕτως καὶ τὴν ἐνωπὴν ἐνῶπα προπερισπωμένως. ὑποστιγμὴν δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου ἢ κατὰ τὸ σεῖσε (321) καὶ μέγα (321), τοῦ δέ (321) περιττεύοντος, τοῖσι δὲ θυμόν (321). A Ἀρίσταρχος προπερισπᾶ κατενώπα (320). [10]

- 15 320-1a2 A int < κα τ > ἐνώπα : Ἀρίσταρχος προπερισπᾷ τὸ ἐνώπα ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνωπὴν ἐνώπα κατὰ μεταπλασμόν, ὡς ἰωκὴν "ἰῶκα" (Λ 601).
- 15 320a ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς (2,95,2) προπαροξύνει, λέγων αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τοῦ ἐνώπιον καὶ "ἐνώπια" (Θ 435 al.), ὃ σημαίνει τὰ ἐναντία, καὶ κατὰ συγκοπὴν "ἐνώπα", ὡς "μηρία" (Λ 773 al.) "μῆρα" (cf. A 464 al.) καὶ σιτία σῖτα. b (BCE 3 E 4) T κα τ ἐνώπα : τινὲς προπαροξυτόνως. ^[5]
- 15 320b ὡς ὁ <κατ> ἐναντία ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ ἐκ φανεροῦ πρώην γὰρ αὐτὴν εἶχεν "εἰμένος ὥμοιῖν νεφέλην" (O 308). T ἔθελξε : παρέλυσεν· ἐσκότωσε γὰρ αὐτῶν, φησί, τὸν νοῦν διὰ τὸ τὸν λογισμόν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ φθεῖρεσθαι. b (BCE 3 E 4) T "λιγυρῇ θέλγουσιν <ἀοιδῇ> " (μ 44) καὶ "θελκτήρια πάντα τέτυκται" (ζ 215).
- 15 322 T θῆρε δύω <—οὐ παρεόντος> : δύο μὲν λέοντας παρείληφεν, ἐπεὶ καὶ οἱ τοὺς Ἀχαιοὺς ταραττοντες δύο εἰσίν, Ἐκτωρ καὶ Ἀπόλλων.
- 15 324-5 νυκτὸς δὲ οὗτοι ἐπιτίθενται· ὁ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ φόβος ἦττων. εἰς ἐπίτασιν δὲ τὴν ἀσέληνον καὶ τῆς νυκτὸς τὸ μεσαίτατον παρείληφε. τό τε ἐξαπίνης (325) χαλεπὸν πρὸς τὸ μὴ παραφυλάξασθαι. καὶ ὁ ποιμὴν αὐτοῖς οὐ πάρεστι βοηθός, ὡς οὐδὲ ὁ Ποσειδῶν τοῖς Ἑλλήσι συμμαχεῖ. b (BCE 3 E 4) T θῆρε {δύο}: λέοντες κατὰ Κεφαλ <λ> ἦνας. ^[5]
- 15 324a T κλονέουσι : ἐν τῇ ἐπαύλει· νυκτὸς γὰρ ταῦτα οὐ νέμεσθαί φησι, "μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν" (M 301).
- 15 324b T ἀμολγῶ : ἐν ᾧ οὐ μογοῦμεν ὑπνῶ βαθεῖ κατεχόμενοι· οἱ δὲ ἀκμῇ κατ' Ἀχαιοὺς.
- 15 324c δεινὸς δὲ ὁ ἐν σκότῳ κίνδυνος. T ἀνάλκιδες : τότε γενόμενοι, ὡς "κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν" (Δ 124).
- 15 326 b (BCE 3 E 4) T ὅ ἐστι μὴδὲ κατ' ὀλίγον ἀμύνασθαι δυνηθέντες. T Ἀπόλλων / ἦκε φόβον : παραφυλακτέον ὅτι τῇ Ἑλληνικῇ φυγῇ θεὸν αἰεὶ ἀντιπαρατάττει.
- 15 326-7 b (BCE 3 E 4) T κεδασθείσης ὑσμίνης : τῆς τάξεως διαλυθείσης.
- 15 328a T μέγα δὲ τὸ παρὸν δυστύχημα· αἱ γὰρ ἀναιρέσεις τῶν ἡγεμόνων ἢ τῶν περὶ τούτους ἀριστέων ἔσονται. b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "Στιχίος δῖός τε Μενεσθεύς / ἀρχοὶ Ἀθηναίων" (N 195—6). T κεδασθείσης ὑσμίνης : τῆς τάξεως διαλυθείσης· τότε γὰρ ἄλλοι ἄλλη φέρονται.
- 15 328b b (BCE 3 E 4) T τοῦτο πρὸς τοὺς ζητοῦντας, πῶς Λεῦκος πλησίον Αἴαντος εὗρεθεὶς τέτρωται (cf. Δ 491—3). T < Ἐκτωρ μὲν Στιχίον—Ἰάσος αὖ τ' ἀρχός : > ὅτι καὶ πρὸς τὸ πρῶτον καὶ πρὸς τὸ δεύτερον ὑπαντᾷ ὁ ποιητής.
- 15 329-37 T <Στιχίον> ὠνόμασται {δὲ} παρὰ τὰς στίχας.
- 15 329 T τὸν μὲν Βοιωτῶν : ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν· ὁ γὰρ Ἀρκεσίλαος (cf.
- 15 330a O 329) ἐστὶ Βοιωτός (cf. B 495). A τὸν μὲν Βοιωτῶν : ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον ὑπήντησεν· ὁ γὰρ Ἀρκεσίλαος Βοιωτός ἐστιν.
- 15 330b ἐξῆς (sc. O 333—6) δὲ πρὸς τὸ πρῶτον ὑπαντήσῃ. T < χαλκοχιτώνων : > γράφεται "καρτεροθύμων".
- 15 330c A int ἦτοι ὁ μὲν νόθος <υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο> : ὅτι τὸ Ὀϊλεύς σὺν τῷ ο , καὶ ὅτι πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκε παρὰ τὸ ἔθος, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐπανάλαβεν (cf.
- 15 333a O 334). A ἦτοι ὁ μὲν νόθος : τῆς κατὰ μέρος ἱστορίας (sc.
- 15 333b O 333—6) χάριν ἢ ἐπανάληψις. δαιμονίως δὲ τῇ ἐξαλλαγῇ χρῆται· ἄνω (sc. O 330) γὰρ πρὸς τὸ δεύτερον ὑπαντήσας νῦν πρὸς τὸ πρῶτον. T νόθος : ἐξ Ἀλκιμάχης τῆς Φυλάκου ἦν ὁ Αἴας, ὡς φησι Πορφύριος ἐν τῷ Καταλόγῳ (fr.
- 15 333c

- 9 Schr. [cf. test.]). ἀλλ' οὐ συμφωνεῖ τῷ ποιητῇ· Ἐριώπιδος γάρ φησι τὸν Αἴαντα (cf. N 697 = O 336). Τ ἐν Φυλάκῃ : αὕτη πόλις Θεσσαλίας.
- 15 335 βαρυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ὡς "Ἰθάκη" (δ 608), ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δεσμοτηρίου. Α < γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος : > ὅτι γνωτὸς ὁ ἀδελφὸς καὶ Ἐριώπις ὄνομα κύριον.
- 15 336a Α im γνωτόν : γνωτὸς ὁ ἀδελφός, ὁ πλεόν τῶν ἄλλων γνωριζόμενος· b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν καὶ γνωστοὺς εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς φίλους τοὺς γινωσκομένους ἡμῖν πλεόν ὑπὲρ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους.
- 15 336b Τ μητρυιῆς Ἐριώπιδος : ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ Ἐλ < λ > ἀνικος (FGrHist 4, 121) Ἐριώπην τὴν μητέρα Αἴαντός φησιν.
- 15 336c Φερεκύδης δὲ ἐν πέμπτῳ (FGrHist 3, 24) καὶ Μνασέας ἐν ὀγδόῳ (F.H.G. III 153, fr. 19) Ἀλκιμάχην, ὁ δὲ τῶν Ναυπακτικῶν ποιητῆς διώνυμον αὐτὴν φησι (E.G.F. p. 198, fr. 1)· "τὴν δὲ μεθ' ὀπλοτάτην Ἐριώπην ἐξονόμαζεν, / Ἀλκιμάχην δὲ πατήρ τε καὶ Ἀδμητος καλέεσκεν". Τ Ὀϊλεύς : τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἐπόμενος Ἡσιόδῳ (cf. ^[5]
- 15 336d fr. 235, 1 M.—W.) καὶ Στῆσιχόρῳ (fr. 49 P. = P.M.G. 229) χωρὶς τοῦ ο ὀνομάζει Ἰλέα, τὸ δὲ ο ἄρθρον φησί. γελοῖον δὲ τὸ παρ' Ὀμήρῳ οὕτως ἀκούειν· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ἐπὶ δοτικῆς προσέθηκε πτώσεως, "οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο" (N 712). καὶ νῦν δὲ ἡδύνατο εἰπεῖν ἦν ἔχεν Ἰλεύς. Τ < Ἰασος αὖ τ' ἀρχός : > τῶν τὴν δευτέραν ἡγεμονίαν ἐχόντων. ^[5]
- 15 337 Τ il {υῖος δὲ} Σφήλοιο : ὡς "φίλοιο" (E 357 al.
- 15 338a). ἔστι δὲ καὶ κανὼν ὡς τὰ εἰς λος δισύλλαβα, τῷ η παραληγόμενα, κύρια ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, Τῆλος Μῆλος Βῆλος οὕτως οὖν καὶ Σφήλος. τὰ μέντοι προσηγορικὰ ὀξυτονεῖται, πηλός χηλός, καὶ βαρύνεται, ὡς δῆλος τὸ ἐπιθετικὸν καὶ ἦλος καὶ ζῆλος, περὶ ὧν εἰρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς Περὶ < τῆς > καθολικῆς προσωδίας (1,155,18). Α < καλέσκετο : > ἴν' ἢ ὡς τὸ "σὴ παράκοιτις / κέκλημαι" (Δ 60—1) ἢ ὡς τὸ "μήτηρ μέν τέ μέ φησι" (α 215). ^[5]
- 15 338b Τ t Μηκιστῇ {δ' ἔλε}: ὁμοίως τῷ "ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί" (Δ 384).
- 15 339a καὶ ἥτοι ἀπεκόπη ἡ Μηκιστῆα αἰτιατικὴ ἢ Δωρικῶς κέκλιται, ὅπερ μοι δοκεῖ. Α Μηκιστῇ : περισπαστέον, εἴτε κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ α , ὡς Τυδῆα "Τυδῇ" (Δ 384), εἴτε Δωρικῇ ἐστὶν ἡ κρᾶσις, Μηκιστέα Μηκιστ ἦ , ὃ καὶ ἄμεινον.
- 15 339b b (BCE 3) Τ τινὲς δέ φασι κάκεῖνα μὴ κατὰ συναλιφὴν εἶναι "ὡς Ἀχιλῆ ὥτρυνεν" (Υ 174), "ἐς Πηλῆ ἰκέτευσεν" (Π 574). Τ πρώτη ἐν ὑσμίνῃ : ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς· οὐ γὰρ νῦν ἐστὶν ἡ πρώτη συμβολή. ^[5]
- 15 340 b (BCE 3 E 4) Τ νεῖατον ὦμον : τὸν πρὸς τῷ αὐχένι.
- 15 341a b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν· Τ Ἐχίος (cf. O 339) γὰρ "πρῶτῃ ἐν ὑσμίνῃ" (O 340), οὗτος δὲ νεῖατος. b (BCE 3) Τ ὦμον ὀπισθεν : μόνον τοῦτόν φασιν Ἑλλήνων ὀπιθε βεβλήσθαι.
- 15 341b καὶ Ἡῖονεὺς δὲ ἐν τῇ H (sc. 11—2) ὑφ' Ἐκτορος b (BCE 3) Τ οὕτως ἀναιρεῖται. τούτου δὲ οἱ ἀπόγονοι Σάμον ἐξ Ἀθηνῶν συνώκισαν. Τ φεύγον τ' ἐν προμάχοισι : τινὲς "ἐν πυμάτοισι", καὶ οἰκεῖον τοῦτο Πάριδι.
- 15 342 ἢ ἐν πρώτοις τῶν διωκόντων ὧν ὁ Πάρις, οὐκ αὐτὸν ἐν τοῖς προμάχοισι φεύγοντα. b (BCE 3) Τ ὄφ ρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἅ π' ἔντεα : ἔως οὗ αὐτοὶ τούτους ἐσκύλευον, ἀφαιρούμενοι αὐτῶν τὰ ἡμαγμένα ὅπλα.
- 15 343 Α < ἐνάριζον : > φονεύοντες ἐξέδυνον. Τ il τάφρῳ < καὶ σκολόπεσσιν > ἐνιπλήξαντες : τὴν μετὰ δέους γινομένην ἄτακτον ἔμπτωσιν διὰ τῆς λέξεως ἐδήλωσεν· b (BCE 3 E 4) Τ "ἔρκει ἐνιπλήξωσιν" (χ 469).

- 15 344a T < ἐνιπλήξαντες : > ἐμπελάσαντες.
- 15 344b A int ἀνάγκη : δαιμονία ἢ προσθήκη· οὐ γὰρ δι' ἀνανδρίαν ἔπραξαν τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀνάγκην.
- 15 345 b (BCE 3 E 4) T Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο < μακρὸν αὔσας > : ἡ συνήθεια συνάπτει καὶ τὸ "νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι" (O 347), ἵνα ἡ μετάβασις {ή} ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν ἦ· "ὄν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε" (O 348).
- 15 346 A νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι : ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς ὀρμαῖν· λείπει δὲ τὸ λέγων.
- 15 347a ἡ ἀπαρέμφατά εἰσιν ἀντὶ προστακτικῶν. b (BCE 3) T {νηυσὶν} ἐπισσεύεσθαι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐπισσεύεσθον".
- 15 347b συγχεῖται δὲ τὸ δυϊκὸν κατὰ πλειόνων τασσόμενον. A ὄν δ' ἂν ἐγὼν—πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο : βαρβαρική ἢ ἀπειλή καὶ τὸ πρόσταγμα θρασύ, οὐχ ὡς ὁ Νέστωρ μουσικῶς καὶ πεπαιδευμένως φησὶν· "ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι / νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε" (Z 70—1).
- 15 348–51 b (BCE 3 E 4) T < αὐτοῦ : > ὅπου ἴδραθῆναι.
- 15 349a T il μητίσομαι : τὸ πρῶτον ἔσχατον ἔθηκεν· ὁ γὰρ ἀναιρεῖν ἐπιβαλλόμενος προβουλευσάμενος τοῦτο ποιεῖ.
- 15 349b T οὐδέ νυ τόν γε / γνωτοί τε—ἐρύουσι : ἐντεῦθεν νόμος τὸν προδότην μὴ θάπτεσθαι b (BCE 3 E 4) T παρὰ τῶν νομοθετούντων ἐκινήθη.
- 15 349–51 T < λελάχωσι : > ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσουσιν.
- 15 350 A im {ἀλλὰ κύνες} ἐρύουσι : ἡ διπλή, ὅτι ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος κέχρηται, ἐρύουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρύουσι.
- 15 351a τρίτη δὲ ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τὸ ἐρύουσι < ν > . εἴρηται δὲ περὶ τῆς προσωδίας ἐν τῇ Λ (sc. ad 454). A ἐρύουσι : τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐν τῷ ἐρύουσιν· ἐνεστῶς γὰρ ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος.
- 15 351b b (BCE 3) T κατωμαδόν : κατὰ τῶν ἰδίων ὤμων, ἀφ' οὗ τὸν βάρβαρον καὶ μετὰ θυμοῦ παριππεύοντα δηλοῖ.
- 15 352 b (BCE 3 E 4) T παρὰ τοῦτο τὸ " < ὅσσα δὲ δίσκου οὔρα > κατωμαδίῳ πέλονται" (Ψ 431). T ἤλασεν ἵππους < / κεκλόμενος Τρώεσσι ἐπὶ στίχας > : ἤλαυνεν ἐπὶ στίχας τοὺς ἵππους, τοῖς Τρωσὶ κεκλόμενος.
- 15 352–3 πῶς δὲ ἤλαυνε καὶ ἐπολέμει; b (BCE 3) T < ὁμοκλήσαντες > τοῖς ἵπποις δηλονότι.
- 15 354 T il ὄχθας καπέτοιο : τὰς ἀνασκαφὰς τῆς τάφρου.
- 15 356a b (BCE 3 E 4) T καπέτοιο δὲ σκαπέτοιο· Τ' Ἀργεῖοι δὲ οὕτω τὴν τάφρον ὠνόμαζον. b (BCE 3 E 4) T ποσσὶν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "χερσίν".
- 15 356b εὐλογώτερον δὲ μὴ κατακύπτειν τὸν θεόν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶ συγχεῖν. A γεφύρωσεν < δὲ κέλευθον > : κυρίως τὸ ἐκ ξύλων γεγομφωμένον γέφυρα.
- 15 357 ἐν βραχεὶ δὲ ἔδειξε τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ. T < ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή : > ὅσον ἐστὶ βολὴ δόρατος.
- 15 358 T il ὀππὸ τ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἦσι : εὖ τὸ μὴ ἀπλῶς ἀκοντίζοντα παραλαβεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἥβης ἀποπειρώμενον ὥστε ἐπὶ πλέον ἐξικέσθαι.
- 15 359a b (BCE 3 E 4) T {πειρώμενος} ἦσι : ἐπεκτέταται τὸ ἦσι < ν > ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦ ἐστὶν ὑποτακτικοῦ, ὅπερ ἡ συνήθεια λέγει μετὰ προθέσεως ἀφῆ· διὸ καὶ μετὰ τοῦ ι γράφεται καὶ δασύνεται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἦμι δασυνομένου κέκλιται.
- 15 359b1

- Α ἥσει:} δασυντέον· ἐπεκτέταται γὰρ τὸ ἦ, ὅπερ ἡ συνήθεια μετὰ προθέσεώς φησιν ἀφῆ.
- 15 359b2 Τ τῇ ρ ' οἵ γε προχέοντο φαλαγγιδόν : τῶν τετηρημένων ἐστὶ καὶ αὕτη ἡ στιγμή ἐπὶ τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου χρόνου.
- 15 360a ὀλίγαι δ' εἰσὶ παρ' Ὀμήρῳ τοιαῦται. Α < φαλαγγιδόν , πρὸ δ' Ἀπόλλων : > ὡς "ὀμιλαδόν" (M 3 al.
- 15 360b). προηγεῖτο δὲ αὐτῶν Ἀπόλλων. Τ il < αἰγί δ' ἔχων ἐρίτιμον : > στικτέον ἐπὶ τὸ ἐρίτιμον ν .
- 15 361 λείπει δὲ τὸ ἦν. Α int ρεῖα μά λ' , ὡς ὅτε τις < ψάμαθον πάϊς— ἀθύρων > : καὶ πῶς τοῖς θεοῖς πολλοῦ ἐδέησε πρὸς παντελῇ ἀφανισμόν (cf.
- 15 362-4 M 17—35); Τ διαναπαύουσι δὲ τὸν πόνον αἱ παραβολαί. καὶ ταπεινὴ μὲν ἡ εἰκὼν, ὅμως πᾶσι γνωστὴ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ συνέχευεν (364). b (BCE 3 E 4) Τ ἀθύρματα : πιθανῶς παίγνιά φησι τὰ δώματα τῶν νηπίων. ^[5]
- 15 363a b (BCE 3 E 4) Τ < νηπιέησιν : > βέλτιον μετὰ τὸ νηπιέησιν ὑποστικτέον.
- 15 363b Α int < συνέχευε : > συνέχεεν· οὐ γὰρ ἐκ λίθων ἦν, ἵνα εἴπῃ κατέβαλεν.
- 15 364a Τ il ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων : ὅλῳ γὰρ ἐφάλλεται τῷ σώματι.
- 15 364b χρὴ δὲ ἐπὶ τὸ χερσὶ διαστείλαντα πρὸς βραχὺ ἐπάγειν καθ' αὐτὸ τὸ ἀθύρων ν , ἵν' ἦ τοῦ ὅλου ἐπεξήγησις· εἰ γὰρ συνάψαιμεν, ἔσται ἀθύρειν τὸ πατεῖν ἀκύρως. b (BCE 3 E 4) Τ {ὡς ῥα σὺ} ἦϊε : Ἀρίσταρχος δασύνει, ἀπὸ τῆς ἔσεως τῶν βελῶν.
- 15 365a οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα (fr. 55 M.) ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως καὶ οὕτως ἐπέισθησαν οἱ γραμματικοὶ πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν διαφόρως ἀναγινώσκειν. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὁ χαρακτήρ μάχεται· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται, "ἡώσ" (A 493 al.), "ἦϊα" (N 103 al.). ταύτη καὶ τὸ "ἦτε ξείνων θέμις ἐστί" (I 268) δασύνεται, τὸ δὲ "ἡὔτε" (B 87 al.) ψιλοῦται καὶ τὸ ἔως δασύνεται, τὸ δὲ "ἡώσ" (A 493 al.) ψιλοῦται καὶ τὸ ἥλιος δασύνεται, τὸ δὲ "ἡέλιος" (A 475 al.) ἐψιλώθη. ὥστε εἴτε ἐκ τοῦ ἰήϊος δασυνομένου ἐστὶν εἴτε ἐκ τοῦ ψιλουμένου, μόνως ψιλωτέον. Α ἦϊε : Ἀρίσταρχος δασύνει, παρὰ τὴν ἔσιν τῶν βελῶν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (2,95,26) ψιλοῖ· ἀεὶ γὰρ τὸ η πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται. ^[10]
- 15 365b οἱ δὲ παρὰ τὴν ἴασιν ἢ παρὰ τὸ ἰέναι· ἥλιος γάρ ἐστιν. ἔστι δὲ περιπαθὴς ἡ ἀναφώνησις καὶ ἐμφαντικὴ τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ. b (BCE 3) Τ < αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας : > ἐν ὅλοις σχεδὸν διαμαρτύρεται ὅτι οὐ τὸν Ἑκτορα ἔφυγον, ἀλλὰ τὸν θεόν. ^[5]
- 15 366 b (BCE 3 E 4) < ἐρητύοντο : > τῆς ὁρμῆς ἐπέιχοντο.
- 15 367 Τ il μεγάλ' εὐχετόωντο : δυστυχίας ἐπίτασις καὶ σωτηρίας ἀπόγνωσις εὐχὴ θεῶν.
- 15 369 πιθανῶς δὲ τὰς τοῦ πλήθους ἐν κεφαλαίοις εἶπε, τὴν δὲ τοῦ εὐσεβεστάτου διεσάφησε b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐξειργάσατο Νέστορος (sc. O 370—6). ἀπὸ μετοχῆς δὲ εἰς ῥῆμα· "τιτυσκομένοι λάεσσί τ' ἔβαλλον" (Γ 80). Τ χεῖ ρ ' ὀρέγων : οὐ "χεῖρα", ἀλλὰ "χεῖρε", δυϊκῶς. ^[5]
- 15 371 ἀστερόεντα δὲ Τ οὐ τὸν τότε, ἀλλὰ τὸν φύσει b (BCE 3) Τ ἀστερόεντ α . Τ < εἴ ποτέ τίς τοι > ἐν Ἀργεῖ < περ πολυπύρῳ / — / εὐχετο νοστήσαι > : Ἀργος (cf.
- 15 372-4 372) ὅλην τὴν Ἑλλάδα. περισσὸς δὲ ὁ πέρ (372), b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον" (ρ 47). Τ πιθανὸν δὲ τὸ μὴ ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἔθυσσε σωτηρίαν αἰτεῖν· οὐ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δέδοικεν, ἀλλ' ὑπὲρ πάντων· διὰ τοῦτο τὴν κοινὴν εὐσέβειαν προβάλλεται. b (BCE 3 E 4) Τ ὄϊος < κατὰ πίονα μηρία καίων > : τινὲς "οἴος", ἐπεὶ ἀεὶ δισυλλάβως πλὴν τοῦ "νῶτον {δ'} ἔθηκ' ὄϊος" (I 207). ^[5]
- 15 373 ἡ δὲ κατὰ πρὸς τὸ καίω ν . Τ καὶ κατένευσας : ἐνέγκαι εἰς τὴν οἰκίαν.
- 15 374a Τ καὶ κατένευσας : ἀμετάπτωτον ποιῶν τὴν ὑπόσχεσιν.

- 15 374b1 T κατένευσας φησὶ b (BCE 3) πρὸς τὸ τὴν ὑπόσχεσιν ποιῆσαι ἀμετάπτωτον.
- 15 374b2 b (BCE 3 E 4) < τῶν : > ἔδει 'τῷ'.
- 15 375a T il 'Ολύμπιε : τὸν ἐν 'Ολυμπίᾳ, < ἐπεὶ > πλησίον Πύλου Πίσσα.
- 15 375b T < οὕτω : > ὡς νῦν.
- 15 376a T il < Τρώεσσιν ἕα δάμνασθαι : > ὅτι πτώσις ἤλλακται καὶ πρόθεσις παρεῖται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων.
- 15 376b A im < 'Αχαιοὺς : > ἡμᾶς.
- 15 376c T il {ὥς ἔφατ' εὐχόμενος} μέγα δ' ἔκτυπε : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μέγα δ' ἔκλυε".
- 15 377a1 οὐχ ὑπήκουσε δὲ αὐτοῖς ὥστε πεισθῆναι, ἀλλὰ κατ' αὐτῶν ἐγένετο. A Ζηνόδοτος {δὲ} γράφει "μέγα δ' ἔκλυε".
- 15 377a2 T μέγα δ' ἔκτυπε : παιδευτικά καὶ ταῦτα διὰ τὸ ἐπισημαίνεσθαι τὸν θεὸν ἐνὸς ἀνδρὸς εὐχὴν.
- 15 377b ἄκρως δὲ κεκράτηκε τῆς οἰκονομίας ὁ ποιητής· τὸ μὲν γὰρ μηδὲν ἐπιγενέσθαι τῷ πρεσβύτῃ σημεῖον ἀπίθανον, τὸ δὲ κατανεύειν ἤδη ἐναντίον· ὁ γὰρ μηδὲ τῇ Ἥρᾳ πειθόμενος, ἀλλὰ φυλάττων τὴν πρὸς Θέτιν ὑπόσχεσιν πῶς ἂν ταχέως ἐπέισθη τῷ Νέστορι; b (BCE 3 E 4) T ἀράων αἴων : οὐ γὰρ ἐξολώλασιν Ἕλληνες, ἀλλ' ἐνόστησαν. ^[5]
- 15 378 T < Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο : > τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ ἐπεῖ.
- 15 379 πρὸς αὐτῶν δὲ οὗτοι τίθενται τὸ ἀγαθόν. T il ὥς τε μέγα κῦμα <—κατὰ τεῖχος ἔβαινον > : αἰεὶ ἑαυτὸν παρευδοκιμεῖ ὁ ποιητής ταῖς ὁμοιώσεσι· τί γὰρ ἐναργέστερον ἢ ἐμφαντικώτερον ἢ καθάπαξ συμφωνότερον ταύτης τῆς εἰκόνης; χεῖμῶνι μὲν τὸν κίνδυνον εἰκάζει, σκάφει δὲ τὸ τεῖχος, τοὺς δὲ μετὰ βοῆς ἐπιόντας κύμασιν. ^[5]
- 15 381-4 b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ Τρῶες ὑπερέβησαν τὸ τεῖχος ὡς κῦμα ναῦν. τὸ δὲ εὐρυπόροιο (381) ἀντὶ τοῦ μεγαλοπόρου, ἀναπεπταμένης· μεῖζονα γὰρ τὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ θαλάσῃ κύματα. b (BE 3 E 4) T νηὸς ὑπὲρ τοίχων : οὐκ ἀναγκαῖόν ἐστιν ἀναστρέφειν τὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ συντάσσειν τῇ τοίχων γενικῇ.
- 15 382a A < νηὸς ὑπὲρ τοίχων : > ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοὺς τοίχους.
- 15 382b1 ὑψηλότερον γενόμενον τὸ κῦμα τῶν τοίχων τῆς νεώς. T il ὥσπερ ὅταν τὸ κῦμα γένηται τῶν τοίχων τῆς νεώς ὑψηλότερον, οὕτως Τρῶες τοῦ τεύχους.
- 15 382b2 b (BCE 3 E 4) < κατὰ τεῖχος ἔβαινον : > κατέβαινον τὸ τεῖχος.
- 15 384 T il ἵππους δ' εἰσελάσαντες < ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο > : πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μάχης, ὅτι οἱ μὲν ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀποστρέψαντες τὰ ἄρματα ἐπὶ τῶν δίφρων, ἴν' ἢ ἀπ' ἴσου (cf.
- 15 385a O 386—7). βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ εἰσελάσαντες πρὸς τὸ σαφέστερον. A ἵππους δ' εἰσελάσαντες < ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο > : πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μάχης, ὅτι οἱ μὲν ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων, ἵνα ἀφ' ὕψους μάχωντο. ^[5]
- 15 385b ἐσήλασαν δὲ τοὺς ἵππους διὰ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος γενομένης κελεύθου. T ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο <—ἐπιβάντες > : ἰδίωμά φησιν Ἀρίσταρχος γεγενῆσθαι περὶ τὴν μάχην· τῶν γὰρ Τρώων ἐντὸς τοῦ τεύχους γεγονότων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν πρυμνῶν μάχονται· διὸ Τρῶες, ὅπως ἀπὸ ἴσου βάλλοιεν ὕψους, ἀπὸ τῶν ἀρματείων δίφρων αὐτοὶ μάχονται ὥστε ἀποστραφῆναι τοὺς ἵππους ὡς ἐπὶ τὴν Ἴλιον. ^[5]
- 15 385-7 ἔσσονται δὲ καὶ οἱ ἡνίοχοι ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν τετραμμένοι, τὰ δὲ νῶτα δόντες τοῖς πολεμίοις, οἱ δὲ παραιβάται σκέποντες αὐτοὺς ἅμα καὶ μαχόμενοι· διὸ ὁ ἡνίοχος Πολυδάμαντος Κλεῖτος κατὰ

- τὸν αὐχένα βάλλεται (cf. O 445—52). b (BE 3 E 4) T αὐτοσχεδόν : αὐτόθεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου· τὴν γὰρ σύνεγγυς ἀντίστασιν "σχεδίην" (E 830) καλοῦσιν.
- 15 386 ἐκπλήσων δὲ τὸν θεατὴν ναυμαχία ἅμα ἵππομαχίαν κατέμιξεν. b (BCE 3 E 4) T
 < ξυστοῖσι : > λείπει δόρασιν.
- 15 388 T il ναύμαχα {κολλήεντα}: οὕτως ὡς θαύματα.
- 15 389a ἐξαιρέτως δὲ τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῇ, εἰς ὃν περατούμενα, προπαροξύνεται, χαρτότομον χειρόγραφον ἀκρατόφορον. οὕτως "ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν" (O 677), ἵνα εἶδος δόρατος νοηθῇ ἐν διαφόρῳ μεγέθει. A ναύμαχα : εἰκὸς ἀπὸ Μίνωος πεπολιτεῦσθαι ναυμαχίαν παρ' Ἑλλήσι· καὶ Ἀγαμέμνων "πολλῇσιν νήσοισιν" (B 108) ἤρχεν, πεντηκόντεροί τε ἴμόνον οὐκ ἂν ἦσαν ναυσὶ φορτηγοῖς μόναις† ἐχρῶντο. ^[5]
- 15 389b1 πεφράχθαι δὲ αὐτὰς εἰκὸς, μὴ ἀνταναχθῶσιν οἱ Τρῶες. πεποιήται δὲ παρὰ τὴν μάχην, ὡς ἱππόκομος παρὰ τὴν κόμην. ναυμάχος μὲν ὁ ἀνὴρ ὡς παμφάγος, ναύμαχον δὲ τὸ δόρυ ἰάξυλον. T κολλήεντα : ὑπὸ βλήτρων· φησὶ γοῦν "κολλητὸν βλήτροισιν" (O 678). ^[5]
- 15 389c1 οἱ δὲ φασι μήπω γνωρίζεσθαι ναυμαχίαν· ὅπως δὲ ἀναστέλλοιεν τοὺς ἀπὸ γῆς εἵργοντας, τοῦτο ἐπετήδευσαν. T παρὰ τὸ ναῦς γίνεται καὶ τὸ μάχη.
- 15 389b2/c2 ναυμάχος μὲν οὖν ὁ ἀνὴρ, ὡς παμφάγος, ναύμαχον δὲ τὸ δόρυ. φασι δὲ μήπω γνωρίζεσθαι παρ' αὐτοῖς ναυμαχίαν. ὅπως δὲ μὴ βλάπτοιεν τοὺς ἀπὸ γῆς συμπολεμοῦντας, τοῦτο ἐπετήδευσαν, καὶ ἵνα μὴ ἀνταναχθῶσιν οἱ Τρῶες. b (BCE 3 E 4) κολλήεντα δὲ ὑπὸ βλήτρων δηλονότι· φησὶ γοῦν καὶ ἀλλαχοῦ "κολλητὸν βλήτροισι". b (BE 3 E 4) στόμα : τὸ ἄκρον, παρὰ τὸ τμητικὸν εἶναι. ^[5]
- 15 389d δηλοῖ δὲ ὅτι οὐκ εἶχον κατ' ἄμφω τὰ μέρη σίδηρον· ἔπειτα γὰρ καὶ σαυρωτῆρες προσῆσαν <ὥς> τοῖς καταπηγνυμένοις εἰς γῆν. ἀλλ' ἐπὶ τῶν νεῶν ἔκειτο. b (BE 3 E 4) T Πάτροκλος δ' , εἴως μὲν : ὅταν ἐπὶ τὰ ἄκρα ἄγῃ τὴν ποίησιν, τότε ταῖς μεταβάσεσι χρῆται συνεχῶς, τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν συνάγων.
- 15 390 μεταβαίνει οὖν ἐπὶ τὸν Πάτροκλον νῦν· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ διατρίβειν αὐτὸν παρὰ τῷ Εὐρυπύλῳ ὠκονόμησεν, ὅπως ἐκ τῆς ὀψεως κινήθῃς ἐντονώτερον Ἀχιλλέως δεηθείη. πῶς δὲ ἐπιλαθόμενος Ἀχιλλέως τοσοῦτον χρόνον διάγει; ἢ οὐ πολὺς μὲν χρόνος, τὰ δὲ γεγονότα ποικίλα ἐν ὀλίγῳ καιρῷ. b (BCE 3 E 4) T < ἀγαπήνορος : > ὑπὸ τῶν ἀνδρείων ἀγαπωμένου. ^[5]
- 15 392 T il ἔτερπε λόγοις : τινὲς "ἔτερπε λόων".
- 15 393a τοὺς γὰρ νοσοῦντας ἔλουν· φησὶ γὰρ "εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη / θερμήνῃ" (Ξ 6—7). ἄμεινον δὲ λόγοις· φησὶ γοῦν Ἀπιδῶν "ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω" (O 401). T καὶ Μένανδρος (fr. 782 Koe.)· "ἱατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων / ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα". πρὸς τὸ μὴ συγκαταπίπτειν τῷ σώματι τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὑπερορᾶν τὸ βάρος τοῦ σώματος. b (BCE 3 E 4) T καὶ Λητώ καὶ Ἀρτεμις τὸν Αἰνείαν κυδαίνουσιν (sc. E 448). T
 < λόγοις : ὅτι> ἅπαξ ἐνταῦθα ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ λόγοις. ^[5]
- 15 393b A int φάρμακ' ἀκήματα : τὸ πλήρες φάρμακον α , εἶτα ἀκήματα· παρὰ γὰρ τὸ ἀκέσασθαι τὸ ἀκήματα ἐσχημάτισται.
- 15 394a εἴρηται δὲ ἡμῖν ἐν ἐτέροις διότι καὶ ἡ ἄκεσις καὶ τὸ "ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν" (N 115) τὸ εἶχει κατὰ τὴν παραλήγουσαν. A < ἀκήματα : > ἔν τισιν "ἀκέσματα". οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος.
- 15 394b1 < δι> χῶ < σ> οὖν. A im διχῶς, καὶ "ἀκέσματα".
- 15 394b2 T il < ἀκήματα : > ἀκέσματα, θεραπεύματα.

- 15 394c b (BCE 3) < ἔπασσε : > ἐπέπασσε.
- 15 394d T il < τεῖχος ἐπεσσυμένους : > τὸ ἐξῆς, ἐπὶ τεῖχος ἐσσυμένους.
- 15 395a T il < τεῖχος : > ὅτι ἐλλείπει ἢ ἐπὶ, < ἐπὶ > τεῖχος.
- 15 395b A int < δ' ἔπος ηὔδα : > οὕτως Ἀρίσταρχος < δ' > ἔπος ηὔδα.
- 15 398a1 A im < δὲ προσηύδα : > " < δ' > ἔπος ηὔδα", οὐ < δὲ > προσηύδα.
- 15 398a2 T il < ἐνθάδε : τήν > ἐν τόπῳ νῦν δηλοῖ σχέσιν.
- 15 400 T il < ποτιτερπέτω : > †πρὸς τῷ φαρμάκῳ.
- 15 401 T il σπεύσομαι : ταχυνῶ, ἐνεργῶς πορεύσομαι.
- 15 402 b (BCE 3 E 4) T τίς δ' οἷ δ', εἴ κέν οἱ < σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω / —ἐταίρου > : δηλὸς ἐστὶν κεχειρωμένος τοῖς λόγοις Νέστορος (sc.
- 15 403–4 Λ 792–3 = O 403–4), δι' ὧν αὐτοὺς ἐπὶ μνήμης ἄγει. b (BCE 3 E 4) T παρέλκει δὲ ὁ κέν (403). σὺν δαίμονι (403) δέ, ἐφαψαμένου θεοῦ. T {τίς δ' οἷδ'} εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω : ὅτι οὕτως εἶρηκεν 'αὐτῷ τὸν θυμὸν ὀρίνω' ἀντὶ τοῦ 'εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι'.^[5]
- 15 403 A ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς < ἐστίν > ἐταίρου : ἡ ἐξ ἐταίρων γινομένη παραμυθία ἀγαθὴ, οὐχ ἡ δυνάμει ῥητορείας διὸ οὐδὲ Νέστωρ, ἀλλ' οἱ φίλοι πρεσβεύουσιν ἐν ταῖς Λιταῖς.
- 15 404 b (BCE 3 E 4) T τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πόδες φέρον : ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας.
- 15 405a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον γράφοντα "ρίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει" (Z 511). A T < τὸν μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντα πόδες φέρον : > ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας, σημειῶσαι.
- 15 405b ἡ ἀμφοτέρων μὲν ἡ ἐνέργεια, τὸ δὲ πλεῖον τῶν ποδῶν. b (BCE 3 E 4) αὐτὰρ Ἀχαιοί : ἔδει τὸ ἐξῆς παραγαγεῖν ὅτι ὁ Πάτροκλος παρίστατο τῷ Ἀχιλλεῖ (cf.
- 15 405c Π 2–101). ἀλλὰ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ μέσην ἔχει τὴν μάχην. b (BCE 3 E 4) T Τρῶας ἐπερχομένους μένον < —ἡδὲ νέεσσιν > : εἰκότως ἰσόρροπος ἡ μάχη· οἱ μὲν γὰρ ἐλπίδι τοῦ νικᾶν ἐφράζαντο, οἱ δὲ ἀπογνώσει σωτηρίας ἐστάσιν.
- 15 406–9 b (BCE 3 E 4) T παυροτέρους περ ἐόντας : ὅτι σαφῶς οἱ Τρῶες ἐλάττονες συνίστανται τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν ἐπικούρων ἐξεληλυθότων.
- 15 407a A < παυροτέρους περ ἐόντας : > †ὅτι† συμμαχοῖς ἐλάσσους Ἑλλήνων· οἱ δὲ ἀσθενεστέρους.
- 15 407b1 T il οὐ τοῖς συμμαχοῖς δὲ αὐτοὺς ἐλάσσους εἶπεν Ἑλλήνων, ἀλλὰ μόνους.
- 15 407b2 οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεστέρους. b (BCE 3 E 4) < ποτέ : > ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μέρει τῆς ἡμέρας ταύτης.
- 15 408 T il < ῥηξάμενοι : > διαστήσαντες.
- 15 409a T il < μιγήμεναι : > πλησιάσαι.
- 15 409b T il < οὐδὲ νέεσσιν : > ἐν ἄλλῳ "ἡδὲ νέεσσι".
- 15 409c A im ἀλ λ' ὥς τε στάθμη < —Ἀθήνησ > : πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἰσότητος.
- 15 410–2 ἐν ἄλλοις μὲν ταλασιουργὸν παρέλαβεν, b (BCE 3 E 4) T "ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἷριον ἀμφὶς ἀνέλκει" (M 434), T ἀλλαχοῦ δὲ ζυγὸν καὶ μέτρα γῆς. νῦν δὲ ὑπὸ τέκτονος ἐμπίρου ἐξιθυνόμενον ξύλον πρὸς τὴν στάθμην. δυνατῶς δὲ πάντα φράζει. b (BCE 3 E 4) T < ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει : > τοῦ γὰρ νηῖου εἴ τις οὐκ ἀκριβῶσει τὴν ἰσότητα, κινδυνεύει ἑτεροβαροῦς γινομένης τῆς νηός.^[5]
- 15 410

b (BCE 3 E 4) T il στάθμη : ἐργαλεῖον—λεγομένη. ἐξιθύνει δὲ ἴσον ποιεῖ, ἐξορθοῖ. τούτῳ δὲ κανονίζεται—ἴβεβαμμένῳ. A < τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος , ὅς ῥά τε πάσης : > σημαίνει γὰρ ἑἄλλον τέκτονα. ^[5]

15 411 T il < σοφίης : > ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασε τὴν τεκτονικὴν τέχνην.

15 412a1 A int ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασε, καὶ οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην.

15 412a2 b (BCE 3 E 4) T il {εὔειδῃ} σοφίης < ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνησιν > : ἀντὶ τοῦ τέχνης διό φασι μὴ εἶναι Ὀμήρου τὴν Ὀδύσειαν, διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκεῖ σοφίαν.

15 412b1 πᾶσαν δὲ τέχνην οὕτω καλοῦσι, σοφοὺς < δὲ > τοὺς τεχνίτας· καὶ τὸν κιθαρωδὸν "σοφιστήν" Σοφοκλῆς (fr. 820 N. 2 = 906 P. = 906 R.) καὶ τὸν ῥαψωδὸν Εὐπολῖς (fr. 447 K. = 483 [V p. 536] K.—A.), οἱ δὲ φιλόσοφοι σοφίαν εἶναι θείων καὶ ἀνθρωπίνων καὶ τῆς περὶ ἐκάτερον αἰτίας. ὑποθημοσύναις δὲ ταῖς διδασκαλίαις. T οἱ γὰρ παλαιοὶ πάντας σοφιστὰς ἐκάλουν, πλὴν οἱ νεώτεροι οὐκ ἠθέλησαν ταῦτόν τῃ γνώσει φέρειν καὶ ταῦτα ὄνομα. ^[5]

15 412b2 οἱ δὲ φιλόσοφοι φιλοσοφίαν εἶναι ὀρίζονται ἐπιστήμην θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τῆς περὶ ἐκάτερον αἰτίας. b (BCE 3 E 4) εὔειδῃ σοφίης : ἔμπειρος τεκτονικῆς· τὸ γὰρ παλαιὸν — τὸ τέλειον καὶ ἄπταιστον. A < ἐπὶ > ἴσα μάχη τέτατο : πῶς ἴσοι εἰσὶ τοσοῦτον πρότερον τῶν Τρώων ὑπερεχόντων; ἢ τάχα τὴν στάσιν, οὐ τὴν δύναμιν· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν νεῶν, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἀρμάτων. ^[5]

15 413 b (BCE 3 E 4) T ἄλλοι δ' ἄμ φ' ἄλλῃσι μάχην < ἐμάχοντο νέεσσιν > : ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται ὁ τῆς τειχομαχίας στίχος (M 175)· "ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν".

15 414a1 A ὅτι ἐντεῦθεν ὁ ἐν τῇ τειχομαχίᾳ μεταπεποίηται στίχος ἀρέσκει γὰρ Ἀριστάρχω μίαν εἶναι πύλῃν.

15 414a2 T il ἄλλοι δ' ἄμ φ' ἄλλῃσι : δαιμονίως παρακελεύεται τῷ ἀκροατῇ μείζω τὰ ἔργα ἡγεῖσθαι τῶν λόγων.

15 414b ὥς ἔνια δὲ καὶ ὑπερβαίνων αὐτὰ ὑπονοεῖν ἡμῖν δίδωσιν. b (BCE 3 E 4) T ἐείσατο : ὥρμησεν.

15 415 ἀκέσασθαι δὲ τὴν ἦτταν θέλει ὑπὸ τῶν θεῶν ἐπικουρούμενος. b (BCE 3 E 4) T < μιῆς περὶ νηός : > ἴσως τῆς Πρωτεσιλάου.

15 416a T il < δύναντο : > ἀνθ' ἐνικοῦ τοῦ ἐδύνατο.

15 416b T il νῆας : Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ς γράφει "νῆα"· προεῖπε γὰρ 'τῷ δὲ περὶ μιᾶς νηὸς ἔχον πόνον' (cf.

15 417a1 O 416). A Ἀρίσταρχος "νῆα", ἄλλοι δὲ νῆα ς.

15 417a2 A int ἐπέλας < σ > ἐ γε δαίμων : ὁ Ἀπόλλων ἢ ὁ Ζεὺς.

15 418 b (BCE 3 E 4) T παρατῆρει πάλιν τὴν προσθήκην ὅτι τὴν ἐπὶ τὰς ναῦς παρουσίαν Ἑκτορος θεῶ ἀναφέρει. b (BCE 3) T ἔν θ' υἷα Κλυτίοιο : ὅτι οὗτος ὁ Κλυτίος ἐστὶν ἀδελφὸς Πριάμου· "Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμόν τε / Λάμπον τε Κλυτίον θ' Α Τ' Ἰκετάονά < τ' > ὄζον Ἀρηος" (Υ 237—8)· διὸ καὶ ἐξῆς φησιν· "Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιόν" (O 422).

15 419 ἀλλαχοῦ "καὶ Δόλοπα Κλυτίδην" (Λ 302), υἱὸν Κλύτου· ἐπεὶ ἔδει Κλυτιάδην, εἰ μὴ ἐνέλειψεν. T Καλήτορα : Καλήτωρ ἀνεψιὸς Ἑκτορος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κλυτίος ὁμώνυμος· "καὶ Δόλοπα Κλυτίδην" (Λ 302). A νῆα : τὴν ἀμφήριστον· προεῖπε γὰρ "τῷ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον" (O 416). ^[5]

15 420 οὐ δεῖ οὖν γράφειν "νῆας". ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέτρον ἐπιδέχεται "νῆας" γράφειν. T < δαλός : > οἱ νεώτεροι Ἰωνες δαυλός.

- 15 421 T il Τρῶες καὶ Λύκιοι <— /> μὴ δὴ πω <χάζεσθε> : ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν.
- 15 425-6 T περισσὸς δὲ ὁ πῶ (426). οὐ γὰρ προστάσσει, νῦν μὲν μένειν, ὕστερον δὲ ὑποχωρῆσαι. b (BCE 3 E 4) T στείνει : τῷ μεταξὺ τῶν νεῶν καὶ τῆς τάξεως τῶν ἵππων στενῶ τόπῳ.
- 15 426 b (BCE 3 E 4) T σαώσατε : ἔδει σαώσωμεν, ἀντὶ τοῦ ἐκ <τοῦ> σκυλευθῆναι ρύσασθε ἀβλαβῇ ἀπάζωμεν.
- 15 427a T <μιν :> ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, Ἀττικῶς.
- 15 427b T il <νεῶν ἐν ἀγῶνι :> ὅτι ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, <ὅ> ἐστὶ τῷ ναυστάθμῳ.
- 15 428a A im <ἀγῶνι :> τῇ ἀθροίσει.
- 15 428b T il <ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα — , /> Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον <— , / τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος : Κυθήριον> ἀπὸ Κυθήρων.
- 15 430-3 Κύθηρα δὲ—τὴν θεόν. τὸ ἐξῆς. Λυκόφρονα (430) ἔβαλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος (cf. 433), τὰ δὲ ἄλλα ὡς διὰ μέσου διορθωτέον. A Κυθήριον : τινὲς διὰ τῶν δύο ρρ. ^[5]
- 15 431 καὶ τοὺς Κυθηρρίους δημότας Ἀττικῆς φασιν, οὓς μᾶλλον οἰκείους εἶναι Αἴαντι. T κατέκτα Κυθήροισι : ὅτι ἐλλείπει ἢ ἔν· ἔστιν γὰρ ἐν Κυθήροις.
- 15 432a καὶ ὅτι ἀπόδειξις τοῦ συνεσταλμένως ἐκφέρειν τὸ κατέκτα α. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ" (λ 410). A <Κυθήροισι ζαθέοισι :> διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι Κύπριδος.
- 15 432b T il Τεῦκρε πέπον , <δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἐταῖρος> : ἄξιον ἀποδέξασθαι τὴν συνήθειαν μετὰ τὸ πέπον στίξασαν, καὶ μὴ μετὰ τὸν δὴ σύνδεσμον.
- 15 437 A <νῶϊν .
- 15 437-8 .. νῶϊ :> ὅτι παραλλήλως καὶ διδασκαλικῶς ἡ διαφορὰ τοῦ νῶϊν (437) καὶ νῶϊ (438). A im Κυθηρόθεν ἔνδον <έόντα> : ἐκ Κυθήρων ἐπιδημοῦντα τοῖς ἡμῶν οἴκοις.
- 15 438 T ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἴσα φίλοισι τέκεσιν".
- 15 439a οὐχ ἀρμόζει δὲ τοὺς περὶ τὸν Αἴαντα νέους ὄντας λέγειν "τέκεσιν". πρὶν γὰρ παιδοποιῆσαι ἐστρατεύσαντο. A τοκεῦσι <ν> : Ζηνόδοτος "τέκεσιν".
- 15 439b1 οὐ πρέπει δὲ ταῖς ἡλικίαις <***> Αἴαντος γὰρ ἐκ ἑχειροβαφίας† Φίλαιόν φασιν. ὅτι δὲ ἐτίμων οἱ παλαιοὶ τοὺς γονεῖς "μεμνησθαι πατέρος καὶ μητέρος" (ς 267). οἱ δὲ ἐκ τούτων φασὶ καὶ ὁμομήτριον Αἴαντι Τεῦκρον εἶναι. T Ἀρίσταρχος "τέκεσι", κακῶς· οὐ γὰρ ἔχουσι παῖδας.
- 15 439b2 ὅτι δὲ καὶ τοὺς γονεῖς οἱ παλαιοὶ ἐτίμων, δηλὸν ἀπὸ τοῦ λέγειν "μεμνησθαι πατέρος καὶ μητέρος". ὁμοπάτριος δὲ ὁ Τεῦκρος Αἴαντος. b (BCE 3) ἰοί / ὠκύμοροι : οἱ ταχέως τὸν μόρον πληροῦντες.
- 15 440-1 b (BCE 3 E 4) T "ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι" (Σ 95). T τόξον , ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων : ὅτι τόξον λέγει οὐ τὸ σκεῦος τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην.
- 15 441a A <τόξον , ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων :> ἡ τῆς τοξικῆς ἐμπειρία· οὐ γὰρ τόξον αὐτῷ παρέσχεν ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῶν τόξων ἐκηβολίαν.
- 15 441b1 b (BCE 3 E 4) τόξον δὲ ἤτοι τὴν τοξικὴν.
- 15 441b2 T <ξυνέηκε :> ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν.
- 15 442 T il ἰοδόκον : πιθανώτερον Ἀλεξίων (fr.
- 15 444a 59 B.) παροξύνει, ὡς "ξεινοδόκον" (Γ 354), ἐπεὶ αὐτὴ ἡ φαρέτρα δέχεται καὶ ἔστιν ἐνεργητικόν. A ἰοδόκον : προπαροξυτόνως τινὲς τὸν δεχόμενον ἰούς, "ξεινοδόκον" (Γ 354) δὲ τὸν ξενίζοντα παροξυτόνως ἢ τὸν ξένους δοκεύοντα.
- 15 444b Ἄτταλος δὲ παροξύνει. A T <βέλεα :> ἀντὶ τοῦ βέλος.

- 15 444c T il Κλειτόν : Κλειτός ὄνομα κύριον.
- 15 445 ὀξυντέον δὲ A τῷ ἐπιθέτω, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. A T < πεπόνητο κα θ' ἵππους : > καθ' ἵππους εἶχε τὸ ἔργον.
- 15 447 T il <τῇ:> λείπει κελεύθω.
- 15 448 T il Ἑκτορι καὶ Τρώεσσι <χαριζόμενος— ἔμπεσεν ἰός : > ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς καὶ ἀστερίσκοι παράκεινται, ὅτι ἐπὶ Ἱποθόου τοῦ ἐπικούρου ἀρμόζει ἐν τῇ P (sc).
- 15 449–51a 291) "Ἑκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος", ἐπὶ δὲ τούτου, καθάπερ νῦν, οὐχ ἀρμόζει· οὐ γὰρ Ἑκτορι χαριζόμενος, ἀλλ' ἐαυτῷ καὶ πατρί. καὶ τὰ τῆς πληγῆς ἀνακόλουθα· πῶς γὰρ ὁ ἀντίον ἡνίοχων ἐπὶ τὰ ὀπισθε κατὰ τὸν αὐχένα τύπτεται; ὕστερον δὲ ἐν τοῖς Περὶ τοῦ ναυστάθμου ἀπολογεῖται· τὸν γὰρ ἡνίοχόν φησιν ἀπεστράφθαι πρὸς τὸ πεδίον καὶ τοὺς ἵππους, τὸν δὲ παραιβάτην πρὸς τὰς ναῦς ἐπὶ τοῦ δίφρου, ἵνα ἀπὸ τοῦ ἴσου γένηται ἡ μάχη. ἔστι δὲ καὶ ἀλλαγὴν πτώσεως νοῆσαι, ἀντὶ τοῦ αὐχένος ὀπισθεν. A Ἑκτορι καὶ Τρώεσσι <σ> ι χαριζόμενος <—ἔμπεσεν ἰός> : ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἐπικούροι δεόντως ἂν λέγοιντο χαρίζεσθαι Ἑκτορι, ὡς Πάνδαρος "ἡγεόμην Τρώεσσι φέρων χάριν Ἑκτορι δίω" (E 211). ^[10]
- 15 449–51b ἀνοίκειον δὲ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ πολίτου τὸ Τρώεσσι χαριζόμενος . καὶ διὰ τὴν πληγὴν ἀθετητέος ὁ στίχος· πῶς γὰρ ἡνίοχος ὢν ὀπιθεν βάλλεται, b (BCE 3 E 4) T αὐχένι γὰρ οἱ ὀπισθεν (451); T ἄτοπον γὰρ ἐστὶ τὸ ἀπεστραμμένους εἶναι τοὺς δίφρους· ἐπρηνίσθησαν γὰρ ἂν οἱ παραιβάται μόνον κινηθέντων τῶν ἵππων εἰς τὴν πτέρναν ἐστῶτες τοῦ δίφρου b (BCE 3 E 4) T ποία δὲ χρεῖα τοῦτον πονεῖσθαι περὶ τοὺς ταρασσομένους τῶν πολεμίων; ὅθεν ὑπονοεῖ ὁ Ἀρίσταρχος μετενηνέχθαι τοὺς στίχους. T —ρήτεον δὲ πρὸς ταῦτα ὅτι χαρίζεται Ἑκτορι ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς ἐπικός· Δαρδάνιος γὰρ ἦν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν περὶ Εὐφόρβου τοῦ ἀδελφοῦ Πολυδάμαντος "Δάρδανος ἀνὴρ, / Πανθοῖδης" (Π 807—8): T καθ' Ὀμηρον γοῦν ἄλλη ἐστὶν ἡ Τροία καὶ ἄλλη ἡ Δαρδανία. πῶς δὲ οὐκ εἰκὸς ἐπαινεῖν αὐτὸν τῆς προθυμίας, ὅπου μόνος ἐπιβαίνων τῷ δίφρῳ δίχα παραιβάτου πολεμεῖ ὡς Αὐτομέδων (cf. P 459—542); b (BCE 3 E 4) T ὀπιθεν (cf. 451) δὲ βάλλεται ἴσως στραφεῖς· ποικίλη γὰρ ἡ κίνησις τοῦ πολέμου, b (BE 3 E 4) T ὡς καὶ αὐτὸς πού φησιν· "ἡμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖν" (M 428). τὸ ἔμπεσεν (451) ἀντὶ τοῦ διήλθεν, ὡς τὸ "αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνθερεῶνα" (E 293): T αὐχένα γὰρ ὁ ποιητὴς τὴν πᾶσαν περιφέρειαν τοῦ τραχήλου φησὶν. ἀντιπρόσωποι οὖν ἐμάχοντο. εἰ δὲ λέγοις 'καὶ πῶς ὠρέγοντο ἀλλήλων, μεσολαβούντων τῶν ἵππων;' —, ὡς καὶ Διομήδης τὸν ἐπταπέλεθρον Ἄρεα τέτρωκεν (sc. E 855—9). b (BE 3 E 4) T < ἰεμένων : > διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ "ἰεμένω" καὶ ἰεμένω ν . ^[25]
- 15 450a1 A im γράφεται καὶ "ἰεμένω".
- 15 450a2 T il < αὐχένι : > ὅτι αὐχὴν πᾶς ὁ τράχηλος.
- 15 451a T il < ὀπισθε : > Ἀριστοφάνης "πρόσθε" γράφει.
- 15 451b καὶ ἔστι μᾶλλον εὐλογος ἡ γραφή. T il ἀναξ δ' ἐνόησε <τάχιστα / —ἵππων> : ὁ ἀναξ τῶν ἵππων ἐναντίος ὑπήντησεν αὐτοῖς δίχα ἡνίοχου ἀπιοῦσιν.
- 15 453–4 b (BCE 3 E 4) T εἰσορόωντα : ἢ φυλάσσοντα τοὺς ἵππους ἢ ἑαυτόν.
- 15 456 T < μάχης : > Ζηνόδοτος μάχη ς , ἄλλοι δὲ "μάχην".
- 15 459 καὶ Ἀριστοφάνης δὲ "μάχην". A im < μιν : > ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ὅ .
- 15 460a T il < ἐξείλετο θυμόν : > λείπει τὸ αὐτοῦ.
- 15 460b b (BCE 3 E 4) Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα : ὅτι ἐνήλλακται ἢ πτώσις, Τεῦκρον A int ἀντὶ τοῦ Τεύκρου.
- 15 462

A int b (BCE 3 E 4) T il {ὅς οἱ} εὐστρεφέα {νευρήν}: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ α · ἀπήρτισε γὰρ εἰς μέρος λόγου ὁμοίως τῷ "ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην" (A 45).

15 463a A < εὐστρεφέα : > εὐστρεφεῖ.

15 463b οὕτως ἄμεινον ἐκτείνειν <τὸ α> . T il < νευρήν ἐν> ἀμύμονι τόξω </ ῥῆξεν : ἀμύμονι > κατὰ μεταφορὰν τοῦ φοροῦντος, b (BCE 3 E 4) T ἡ ἀμώμω, "καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς" (χ 442 = 459).

15 463-4 T ἀφοπλίζει δὲ τοὺς ἀριστεῖς φλέξαι θέλων τὴν ναῦ <ν> , νῦν μὲν Τεῦκρον, ἐξῆς (sc. Π 114—22) δὲ Αἴαντα. b (BCE 3 E 4) T ῥῆ ξ ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι : ὅτι πτώσεως γέγονεν ἐναλλαγὴ, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐρύοντι A ἀντὶ τοῦ ἐρύοντος AT il τὴν νευρὰν ἐπὶ τούτῳ. ^[5]

15 464 A χαλκοβαρὴς : ἐπὶ γὰρ τὸ χαλκωθὲν μέρος καταφέρεται τῷ βάρει.

15 465 b (BCE 3 E 4) T < ὦ πόποι : > ἐν ἄλλῳ "ὦ πέπον".

15 467a A im ἐπὶ μῆδεα κείρει : τὸ ἐξῆς ἐπικείρει· οὐκ ἐᾷ αὐξέσθαι, b (BCE 3) T οἶονεῖ ἐπικόπτει τὰς βουλὰς ἡμῶν.

15 467b T ὅ τέ μοι βιδὼν <ἐκβαλε χειρόσ> : ὅ τε ἀντὶ τοῦ ὅστις.

15 468 οἱ δὲ <ἀντὶ τοῦ> ὅτι· "ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν" (ν 129) ἀντὶ τοῦ ὅτι. T νευρήν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον , ἣν ἐνέδησα / πρῶιον : ἀμφοτέρω γράφεσθαί φησιν ὁ Ἀρίσταρχος, "πρῶην" καὶ πρῶιον (470), <οὐ> ταῦτόν δὲ ἐξ ἐκατέρου σημαίνεσθαι.

15 469-70a1 εὐρόμεν δὲ καὶ "εὐστροφον" (469) γεγραμμένον, καὶ ἔχει τινὰ ἐπὶ <σ> τασιν. A < νεόστροφον : > τινὲς γράφουσιν "εὐστροφον".

15 469-70a2 T il πρῶιον {ὄφρ' ἀνέχοιτο}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πρῶην".

15 470a1 ἔμφασις δὲ γίνεται πλείονος χρόνου. τὸ δὲ πρῶϊόν ἐστι πρωΐας καὶ γὰρ γέγονεν οὕτως τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ "ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν, νάρκησε δέ" (Θ 328), ὥστε εὐλογον τῇ ἐξῆς ἐκείνης πρωΐας ἐνήφθαι. A ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πρῶην". ^[5]

15 470a2 ἔμφασιν δὲ ἔχει πλείονος χρόνου. τὸ δὲ πρῶϊον σημαίνει πρωΐας· ἐν γὰρ τῇ κόλῳ μάχῃ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ἡμέρᾳ διερράγη ὑφ' Ἑκτορος, b (BCE 3 E 4) T "ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν", T ὥστε εὐλογον τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ πρωΐας ἐμβαλεῖν τὴν νευρὰν τῷ τόξῳ. b (BCE 3 E 4) T < ἀνέχοιτο : > δέχοιτο ο . ^[5]

15 470b T il ταρφέας ἰούς : οὓς συνεχῶς βάλλεις κατὰ τῶν πολεμίων· οὐ γὰρ τῶν ἰῶν ἐπίθετον τὸ ταρφέας .

15 472 b (BCE 3 E 4) T ἔλῶν <.

15 474 ..> δόρυ : εὐψύχου τὸ ἀντιπαρατάσσεσθαι τῇ τύχῃ καὶ μὴ ἀπολήγειν πρὸς τοὺς κινδύνους. b (BCE 3 E 4) T < ἀσπουδί : > ὅτι ἀσπουδί χωρὶς κακοπαθείας.

15 476a A im < ἀσπουδί : > ἀκμητί.

15 476b T il < μνησώμεθα χάρμης : > μὴ καταπρώμεθα τὴν μάχην, b (BCE 3 E 4) T il ἀλλὰ μᾶλλον ἔτι μνησθώμεν αὐτῆς.

15 477 b (BCE 3 E 4) κρατὶ δ' ἐ π ' ἰφθίμῳ : ὅτι πρότερον τὴν ἀσπίδα εἴληφεν (sc.

15 480a O 479), εἶτα τὴν περικεφαλαίαν. ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἐνήλλαχεν ἐπὶ τῆς Ἀλεξάνδρου μονομαχίας (sc. Γ 333—8). A κυνέην : ὅτι οὐκ εἶχον κόρυθας οἱ τοξόται.

15 480b καὶ ἐπὶ τῶν Λοκρῶν "οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας" (N 714). A T < ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ : > τὴν ἀκὴν ὀξεῖαν ἔχον.

15 482 T il βλαφθέντα : βεβλαμμένα τῆς τῶν τόξων χρήσεως.

15 484

- b (BCE 3 E 4) Τ νῆας ἀνὰ γλαφυράς : βέλτιον τοῦτο τοῖς ἄνω συνάπτειν.
- 15 488 προτρέπει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς ὀρμαῖν. Α Διόθεν : ἀναγκαίως τὸ Διόθε ν , ἵνα τοὺς μὲν ἐπιρρώσῃ τοὺς δὲ περιδεεῖς καταστήσῃ.
- 15 489 τῇ τῶν θεῶν οὖν ἐλπίδι ἀνεγείρει τὸν στρατόν. b (BCE 3 E 4) Τ < ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται > ἄλκή: ἡ νίκη, ὅταν κατὰ προαίρεσιν θεοῦ γίνηται, φανερά ἐστιν.
- 15 490 b (BCE 3 E 4) Τ εἶπε δὲ αὐτῷ Ἀπόλλων "θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄοσητῆρα Κρονίων" (Ο 254) καὶ Ἴρις "εἰσόκε νῆας <ἐϋσέλμους ἀφίκηαι> " (Λ 208). Τ ὁτέοισιν : πλεονασμὸς τοῦ ε . ^[5]
- 15 491a οἱ δὲ τοῦ τέοισι πειστικοῦ ἀναφορικὸν τὸ ὁτέοισι ν . Τ {ἡμὲν} ὁτέοισιν : τὸ ὅτοισι τρισύλλαβον ἐπὶ τὴν πρώτην ἔχει συλλαβὴν τὴν ὀξεῖαν, τὸ μέντοι ὁτέοισιν οὐκέτι, ἐπεὶ ἤμελλε τρίτη ἀπὸ τέλους πίπτειν ἡ ὀξεῖα· διὸ ἐπὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ τῆς ἀρχούσης μετέστη.
- 15 491b Α ὁτέοισιν : τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁτοισίν ἐστιν.
- 15 491c b (BCE 3) Τ < ὅτινας : > ἀπὸ τοῦ ὅτις ἀναφορικοῦ, ὃ καθ' ἐν μέρος λόγου ἐστίν.
- 15 492a b (BCE 3 E 4) Τ il τινὲς τὸ ο ἀντὶ τοῦ <οὓς> πληθυντικοῦ. Τ il < οὐκ ἐθέλησιν : > ἀντὶ τοῦ μὴ θέλῃ.
- 15 492b Τ il {ὅς δέ κεν} ὕμεων : ἡ ὕμεων ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ οὐκ ἔχουσα ἀντιδιαστολήν· διὸ τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν.
- 15 494a Α ὕμεων : τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἀπόλυτος γάρ ἐστιν.
- 15 494b τινὲς δὲ παροξύνουσι διὰ τὴν μακράν, κακῶς. Τ < βλήμενος ἢ τυπεῖς : > ὅτι διαστέλλει τὸ βαλεῖν καὶ τύψαι.
- 15 495a1 Α im ἡ διπλὴ πρὸς τὴν διαστολήν τοῦ βλήμενος καὶ τυπεῖς .
- 15 495a2 b (BCE 3 E 4) Τ τεθνάτω· οὗ οἱ ἀεικέσ <—κλῆρος ἀκήρατος> : κάλλιον ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν (ἐν βραχεῖ <γὰρ> καὶ δυνατῶς καὶ κατὰ τάξιν) ἢ ἃ Τυρταῖος Λακεδαιμονίοις ἔγραψε (test).
- 15 496–8a1 41 Prato; cf. fr. 6—7 D. 3 [P.] = 10 W.). ῥητορικῶς δὲ ἐν πράγμα, τὴν πόρθησιν, εἰς πολλὰ κατεμέρισεν, ὡς καὶ τὸ "ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἄμαλθύνει†, / τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι" (I 593—4). καὶ Δημοσθένης αὖξων τὴν Μειδίου κακίαν φησί (or. 21, 20)· "†καταδήσαντες† τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καὶ τὸν πλοῦτον †τάλλα δὴ ὅσα πρὸς αὐτὸν τούτων†, ἔσχον ἡσυχίαν". τὸ γὰρ ἀπλοῦν ἦν 'φοβηθέντες τοῦτον ἐσιώπησαν'. Τ κάλλιον δέ φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν Κράτης εἰς διέγερσιν. ^[10]
- 15 496–8a2 ὅρα δέ, πῶς ἐν βραχεῖ καὶ δυνατῶς καὶ κατὰ τάξιν πάντα ἔγραψε. ῥητορικῶς δὲ τὸ ἐν πράγμα, τὴν πόρθησιν, εἰς πολλὰ κατεμέρισεν, ὡς τὸ "ἄνδρες μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἄμαλθύνει, / τέκνα δ' ἄλλοι ἄγουσι". καὶ Δημοσθένης αὖξων τὴν Μειδίου κακίαν φησί· "καταδείσαντες γὰρ αὐτὸν καὶ τὸ τούτου θράσος καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους καὶ τὸν πλοῦτον καὶ †τάλλα δὴ ὅσα πρὸς αὐτόν, ἔφυγον ἐκποδῶν". b (BCE 3 E 4) τεθνάτω <—κλῆρος ἀκήρατος> : οὐ κεκράτηκε τῆς φράσεως εἰπὼν 'ὅς ἂν θάνῃ (c f . ^[5]
- 15 496–8b1 Ο 494—5), τεθνάτω· . ἀλ λ' ἢ γὰρ εἶπεν 'ὅς ἂν ἀποθάνῃ , ἀποθανεῖται μὲν κερδήσει δὲ πολλὰ '· ἢ <ὁ> ἀλλά (497) ἀντὶ τοῦ γάρ . Τ οὐ κεκράτηκε τῆς συμβουλῆς παραινέσας ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύειν μὴ ἀναβάλλεσθαι .
- 15 496–8b2 ἀλλά καὶ τὰ περὶ τῶν οἰκείων εἰς πλεῖονα τίθησι ζῆλον b (BCE 3 E 4) <ἀλ λ'> ἄλοχος <τε> σόη : ἀλλ' ἐγώ, φησί, πρὸ ἐκείνης ὥφειλον σῶζεσθαι.
- 15 497a

ἀγνοεῖ δὲ ὡς Τ περὶ πολλοῦ τὴν τῶν γυναικῶν ὕβριν ἐποιοῦντο καὶ τὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἔτιθεντο. b (BCE 3 E 4) Τ <σὴν> εἴρηται καὶ σάος, ὅθεν "σαώτερος" (Α 32), καὶ "σὸον δ' ἀνένευσε" (Π 252).

15 497b Τ il καὶ παῖδες ὀπίσ <σ> ω : ἡδύνατο μὲν εἰπεῖν "καὶ νήπια τέκνα" (Δ 238 al.

15 497c), ἀλλὰ τῷ σεμνοτέρῳ ὀνόματι τῶν παίδων χρῆται, b (BCE 3 E 4) Τ παῖδας καλῶν τὴν πᾶσαν γενεάν καὶ διαδοχὴν. καλὴ δὲ καὶ ἡ προσθήκη τοῦ ὀπίσ ω , αἰωνίαν διαδοχὴν τοῦ γένους ἵπαραστὰς. b (BE 3 E 4) Τ καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος : εἰκότως πάντα ἐπεξεργάζεται παραμυθίαν τῷ θανάτῳ ἐπιφέρων, ἀντιτιθεὶς τῷ θανάτῳ τὰ λυσιτελεῖ. [5]

15 498a κλῆρος δὲ ἡ οὐσία· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐπικλήρους γὰρ ἔβαλλον περὶ τῶν μερίδων, Τ "τοὶ δὲ ζῶν ἐδάσαντο / καὶ ἐπικλήρους ἔδασαντο" (ξ 208—9). b (BCE 3 E 4) Τ < καὶ οἶκος καὶ κλῆρος : > καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ βίος. [5]

15 498b Α im κλῆρος : χωρικὴ περίκτησις—αὐτὴν διενέμοντο. Α μένος καὶ θυμόν : μένος τὴν προθυμίαν.

15 500a1 παρὰ τὸ μένω· ὅθεν παρήχθη τὸ μενεαίνω. θυμόν δὲ οἶονεὶ τὴν ὁρμήν, παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ. Τ τὴν προθυμίαν, παρὰ τὸ μένω.

15 500a2 b (BCE 3 E 4) θυμόν δὲ τὴν ψυχὴν ἢ αὐτὸν τὸν κυρίως θυμόν. b (BCE 3) Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν <ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν> : οὐ μόνον ἔργοις, ἀλλὰ καὶ λόγοις ἀλλήλοις ἀνταγωνίζονται.

15 501 b (BE 3 E 4) Τ αἰδώς : λείπει ἐγγινέσθω.

15 502a καλὴ δὲ παρ' Ἑλλησιν αἰδοῦς ὑπόμνησις, οὐ φόβος ἀπειλούμενος καὶ νεκρὸς ἄταφος, ὡς παρ' Ἑκτορι (cf. Ο 348—51). b (BCE 3 E 4) Τ ἄρκιον : ὠφέλιμον, ἢ ἔτοιμον, b (BE 3 E 4) Τ ὁ καὶ ἄμεινον.

15 502b b (BE 3 E 4) ἡ ἐ σωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν : σωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι· σωθῆναι μετὰ νίκης, ἐπεὶ τοῦ δίχα νίκης σωθῆναι κρείσσων ὁ θάνατος.

15 503a1 Τ οἱ δύο δὲ ἡ ἀντὶ τοῦ καί, οἷον καὶ σωθῆναι καὶ ἀπολέσθαι, σωθῆναι μὲν νικῶντας, ἀπολέσθαι δὲ μὴ, ἐπεὶ τοῦ δίχα νίκης σωθῆναι κρεῖττων ὁ θάνατος.

15 503a2 b (BE 3 E 4) ἡ ἔλπεσθ' , <ἦν νῆας—ἕκαστος> : ἦθος καὶ εἰρωνεία καὶ βάρος, μεθ' ὑποκρίσεως αὐτοῦ τὰ ὠμολογημένα πυνθανομένου.

15 504—5 b (BCE 3 E 4) Τ ἐμβαδὸν ἵξεσθαι <ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος> : ὅτι ἦτοι ἠθικῶς λέγει ἐλπίζετε ἐμβήσεσθαι ἐπὶ τὰς καησομένας ναῦς, ἢ καὶ ἐλπίζετε ἐμβάντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀφίξεσθαι ἐπὶ τὰς πατρίδας, ὅ ἐστι βάδην ἐπὶ τῆς θαλάσσης πορευόμενοι.

15 505a Α ἐμβαδόν : πεζῇ· ὅθεν ἡ μὴ πεζευομένη ἄβατος.

15 505b Α b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ τὸν ἐμβατήριον ῥυθμόν, πρὸς ὃν Λακεδαιμόνιοι νικῶντες εἰσβάλλουσιν Α b (BE 3 E 4) Τ εἰς τὴν πατρίδα. Α Τ < ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε : > πάνυ ἐναργῶς ἀπὸ τοῦ ὑπογῶως πρᾶχθέντος τὴν προτροπὴν λαμβάνει.

15 506 b (BCE 3 E 4) Τ il ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει : διόλου παραφυλακτέον ὅτι οὐκ ἀφίσταται τοῦ τῶν νεῶν κινδύνου, ὡς ἔσχατον κίνδυνον ὀνομάζων.

15 507 b (BCE 3 E 4) Τ οὐ μὲν ἔς γε χορὸν <κέλετ' ἐλθέμεν : χορὸν> ἐνέργειαν τοῦ χορεύειν .

15 508 διὰ τοῦ ἐπικαλεῖσθαι "Τρῶες καὶ Λύκιοι" (Ο 486) οὐκ εἰς χορὸν αὐτοὺς ἵκαλῶν . b (BCE 3 E 4) Τ ἡμῖν δ' οὐτίς τοῦδε <νόος καὶ μῆτις ἀμείνων> : τὸν Αἴαντα νῦν ἄριστον σύμβουλον προήγαγε τοῦ πολέμου ἀναγκάζοντος· ἄπεστι μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς ἱκανὸς καὶ εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι τυγχάνων, ἄπεστι δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης τραυματαῖα γενόμενοι.

- 15 509 ὁ δὲ Νέστωρ γέρων καὶ ἐπὶ τῶν νέων φαίνεσθαι ἀδύνατος. b (BCE 3 E 4) T < ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χειράς τε μένος τε : > τὸ αὐτοσχεδίῃ τινὲς μετὰ τοῦ ν. ^[5]
- 15 510 οὐδὲν ἡμῖν ἐστὶ προτιμότερον ἢ χωρῆσαι εἰς χειράς. b (BCE 3 E 4) T il βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι < ἕνα χρόνον ἢ ἐβιώναι > : ὅτι οὐκ ἐκληπτεύον τρεῖς διαστολάς, ἀλλ' ἐκ τοῦ "ἢ αὐτοσχεδίῃ" (O 510) < τὸ > 'βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι καθ' ἕνα χρόνον' περὶ ἕν μέρος, πρότερον δὲ τὸ ἢ ἐβιώναι · ὁ γὰρ λόγος βέλτιον καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθεῖρεσθαι· τὸ γὰρ "στρεύγεσθαι" (O 512) ἐστὶ στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον ἐκλείποντας. ^[5]
- 15 511a A ἕνα χρόνον : ἀντὶ τοῦ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, συντόμως.
- 15 511b b (BCE 3 E 4) T βέλτερον < —χειροτέροισιν > : αἰρετώτερον καθ' ἕνα χρόνον ζῆν ἢ τεθνάναι συντόμως μᾶλλον ἢ περισσῶς κάμνειν ἐν πολυχρονίῳ μάχῃ οὕτως ὑπὸ χειρόνων πολεμουμένοις.
- 15 511-3 b (BCE 3 E 4) T < βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἢ ἐβιώναι , / ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ : > διαστολὴ ἐπὶ τὸ βιώναι (511), μέχρι δὲ αὐτοῦ συναπτέον· ὁ γὰρ λόγος, ἢ ἀποθανεῖν ἢ ζῆσαι συντόμως βέλτιόν ἐστιν ἢ μετὰ παρορκίης καταπονεῖσθαι. ^[5]
- 15 511-2 A < ὦ δ' αὐτως : > οὕτω γραπτέον ὦ δ' αὐτῶς .
- 15 513a A int < ὦδε : > ὅτι τὸ ὦδε ἀντὶ τοῦ οὕτως.
- 15 513b1 A im ἀντὶ τοῦ οὕτως, οὐ τοπικόν.
- 15 513b2 T il ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν : ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν ἡσόνων.
- 15 513c b (BCE 3) T γενναίου δὲ τὸ καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν δεινῶν φυλάττειν τὸ φρόνημα καὶ χεῖρους ἡγεῖσθαι καὶ νικῶντας τοὺς Τρῶας. ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἐντροπὴν Ἑλλήνων τὸ ὑπὸ χειρόνων ἡττᾶσθαι. b (BCE 3 E 4) T ἐν θ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίον < Περιμήδεος υἱόν > : ὅτι οὗτός ἐστι Σχεδίος ὁμώνυμος τῷ ἐν Καταλόγῳ (sc. ^[5]
- 15 515a B 517). καὶ ἀμφοτέροι ὑφ' Ἐκτορος ἀνήρηνται (cf. P 306). ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν Ἰφίτου πατρός (cf. B 518), οὗτος δὲ Περιμήδους. ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ περὶ Πυλαιμένους. A Σχεδίον Περιμήδεος : ἔστι καὶ ἕτερος, Ἰφίτου παῖς "ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν, / Φωκίων ὄχ' ἄριστον" (P 306—7). ^[5]
- 15 515b T < ἀρχὸν Φωκίων : > τινὲς "ἀρχὸν Ἀθηναίων".
- 15 516 T il {πυλιδάμας δ' ὦτον} Κυλλήνιον : ὅτι οὐκ ἀπὸ Κυλλήνης τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους, ἀλλ' ἐπίνειόν ἐστιν Ἠλείων Κυλλήνη· ἀρχὸς γὰρ Ἐπειῶν.
- 15 518a οὗτοι δὲ εἰσιν Ἠλεῖοι. A < Κυλλήνιον : > Ἠλεῖον· ἐπίνειον γὰρ Ἠλιδος Κυλλήνη.
- 15 518b T il Φυλείδεω : τοῦ Μέγητος (cf.
- 15 519 B 627—8)· ὁ γὰρ Φυλεὺς Ἠλεῖος ἦν καὶ ἀποικίαν ἡγάγεν ἐς τὰς Ἐχινάδας νήσους. T ὑπαιθα λιάσθη : εἰς τοῦμπροσθεν ἀνεχώρησεν· ἴσως γὰρ ἐκεῖνος ἐκ πλαγίου ὥρμησεν, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν ὁρμήσας ἄπρακτον τὴν βολὴν ἐποίησεν.
- 15 520 b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ Ἀπόλλων / εἶα Πάνθου υἱόν : ὡς Τρῶα καὶ ἀριστέα.
- 15 521-2 τινὲς δὲ τὸν Πάνθου Δελφόν φασιν, ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος. T {τόφρα δὲ τῶι ἐπόρουσε} Δόλοψ : ὅτι οὗτος Τρωϊκὸς Δόλοψ, Λάμπου υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ Πριάμου, ὁμώνυμος τῷ ἐν τῇ Λ Δόλοπι, "καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλιον" (Λ 302).
- 15 525a A < Δόλοψ : > ἔστι δὲ ἄλλος Δόλοψ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἀναιρεθεὶς ἐν τῇ Λ (302)· "καὶ Δόλοπα Κλυτίδην".
- 15 525b T Λαμπετίδης : ὡς πάχος "πάχετοσ" (ψ 191) πλεονασμῷ τοῦ ε , ἀφ' οὗ τὸ Λαμπετίδης .
- 15 526a T ἀνδρῶν : τῶν ιδίων υἱῶν.

- 15 526b Τ Λαομεδοντιάδης : καὶ ἐν ἄλλοις "Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε / Λάμπον τε Κλυτίον τε" (Υ 237—8).
- 15 527 ἦν δὲ τὸ πατρωνυμικὸν αὐτοῦ Λαομεδοντίδης, ἀλλ' ἐπλεόνασε τὸ α ὡς ἐν τῷ "Λαερτιάδης" (Γ 200. ι 19). Τ {τόν ρ' ἐφόρει} γυάλοισι <ν> : ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώρακος γύαλα, οὐχ ὠρισμένος τόπος.
- 15 530a Α γυάλοισιν : ἀντὶ τοῦ γυάλω· "θώρηκος γύαλον" (Ε 99 al.
- 15 530b) γοῦν πανταχοῦ φησιν. Τ ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης , <ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος> : ὅτι τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρας λέγει, οὐκ ἐκ τῆς Κορίνθου δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Σελλήεντος, ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι.
- 15 531a καὶ ὅτι ἐπ' Ἀσίῳ ἕτερός ἐστι Σελλήεις ποταμός (cf. Β 838—9. Μ 96—7). Α < ἦγαγεν ἐξ Ἐφύρης : > ἐν ἄλλῳ "ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης".
- 15 531b Α im ἐξ Ἐφύρης : τῆς ἐν Ἥλιδι, ἧς καὶ ἐν ἄλλοις μνημονεύει· "ἡ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλεις}, πείραν ἄρουραν, / ἐλθεῖν" (β 328—9), οἱ δὲ τῆς Θεσπρωτίας.
- 15 531c Τ ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος : ποταμὸς Ἥλιδος ὁ Σελ <λ> ἦεις, ὃς ρεῖ ἀπὸ Λασίωνος ὄρους.
- 15 531d ἔστι δὲ καὶ Θεσπρωτίας. Τ Εὐφρήτης : ζήτηι περὶ τούτου, τίς ἐστιν.
- 15 532 Τ ἁλεωρήν : σκέπην, παρὰ τὸ ἀλέασθαι.
- 15 533 Τ ὅς οἱ καὶ τότε <παιδὸς ἀπὸ χροῶς> ἦρκε ς' ὄλεθρον : περιττὸς ὁ στίχος· ἦδη γὰρ εἶπεν ἀνωτέρω (sc.
- 15 534 Ο 529)· "πυκινὸς δέ οἱ ἦρκεσε θώρηξ". Τ κύμβαχον : τὸ διάκενον τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς, Α b (ΒCE 3 Ε 4) Τ ὄθεν καὶ κυμβία τοιουτώδη ποτήρια.
- 15 536 εἰς τοῦτο δὲ καθίεται ὁ λόφος. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν κεφαλὴν· τὴν γὰρ κεφαλὴν κύμβην ἔλεγον, b (ΒCE 3 Ε 4) Τ ὄθεν καὶ κυβιστᾶν. Α b (ΒCE 3 Ε 4) Τ λέγει οὖν τὸ ἄκρον τοῦ κράνους. Τ ἐπεξηγεῖται δὲ διὰ τῆς ἐξῆς λέξεως τὸ ὄνομα, διὰ τοῦ ἀκρότατο ν . Α Τ παρὰ δὲ Αἰολεῦσι κύμβη καλεῖται ἢ τῆς ῥάχεως ἀπὸ αὐχένος ἀρχή. b (ΒCE 3 Ε 4) νέον φοίνικι φαεινός : ὅτι τὸ σημαινόμενόν ἐστι νεωστὶ πεφοινιγμένος, ἄνθει νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα. ^[5]
- 15 538a Α νέον φοίνικι φαεινός : φοινικῶ χρώματι νεωστὶ λελαμπρυσμένος.
- 15 538b b (ΒCE 3) Τ ἦλπετο νίκην : ἐκάτερος αὐτῶν δηλονότι, b (ΒCE 3 Ε 4) Τ οὐ μόνος ὁ τύψας.
- 15 539 b (ΒCE 3 Ε 4) <τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ : > τῷ Μέγητι δηλονότι.
- 15 540a περισσὸς δέ ἐστιν ὁ δέ. b (ΒCE 3) < ἦλθεν ἀμύντωρ : > γράφεται ἐν ἄλλῳ "ἦλθ' ἐπαμύντωρ".
- 15 540b Α im < στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθών , βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν : > τὸ λαθών τάχα ἂν δύναίτο καὶ τοῖς ἐξῆς συντάττεσθαι.
- 15 541a Α im εὐράξ: τὸ μὴ ἐκ πλαγίου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἔμπροσθεν ἢ ὀπισθεν, παρὰ τὸ εὖρος.
- 15 541b1 Τ οὐ τὸ ἐκ πλαγίου δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἢ ὀπισθεν, παρὰ τὸ εὖρος.
- 15 541b2 b (ΒCE 3 Ε 4) <εὐράξ : > κατὰ πλάτος.
- 15 541c Τ il βάλε δ' ὦμον : τὸν δεξιὸν πάντως· εὖλογον γὰρ τὸν Μενέλαον μὴ τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος ἔχοντα ἐναντία τοῖς ἐχθοῖς ἀνηρηκέναι τὸν Δόλοπα, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος ἐσκεπασμένα.
- 15 541d b (ΒCE 3 Ε 4) Τ <μαιοῦσα : > κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν φορούντων.
- 15 542 Τ il <ἐλιάσθη : > ἀπεκλίθη.
- 15 543 Τ il <τὼ μὲν ἐεισάσθη : > ὁ Μέγης καὶ ὁ Μενέλαος ὥρμησαν.
- 15 544a Τ il {τὼ μὲν} ἐεισάσθη : ὅτι ἀμφίβολόν ἐστιν, πότερον ἐφώρμησαν, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, ἢ ἐεισάσθην ἔδοξαν, φαντασίαν ἔλαβον τοῦ συλῆσαι τὸν νεκρόν.

- 15 544b A {συλήσειν.
- 15 545a1 ἔκτωρ δὲ} κασιγνήτοισι : ὅτι κασίγνητοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς σημειοῦνται γάρ τινες ὅτι τοὺς ἀνεψιοὺς κασιγνήτους ἐκάλουν· ὁ γὰρ Μελάνιππος ἀνεψιὸς ἦν Ἑκτορος. ἀνεψιοὶ δὲ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, ὥσπερ Αἴας καὶ Ἀχιλλεύς, ὁ μὲν Τελαμῶνος, ὁ δὲ Πηλέως. A κασιγνήτοισι : ὅτι κασιγνήτους νῦν τοὺς ἀνεψιοὺς εἶπεν. ^[5]
- 15 545a2 T κασιγνήτοισι : συγγενέσιν.
- 15 545b b (BCE 3) T ἢ τοῖς ἀδελφοῖς, πρὸ δὲ τῶν ἀδελφῶν τὸν Μελάνιππον ὠνείδισεν. b (BE 3 E 4) T τινὲς δὲ ἔτι καὶ νῦν παρ' Ἴωσι τοὺς συγγενεῖς κασιγνήτους φασὶ καλεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) T ὁμοίως δὲ φησι καὶ τὸ "ἐνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε" (Π 674). T < πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπεν / ἴφθιμον Μελάνιππον : > ἀνεψιὸς {δὲ} ὁ Μελάνιππος Ἑκτορος, "Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πριάμόν τε / Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἴκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος" (Υ 237—8). ^[5]
- 15 546-7 T ἐνένιπεν : ἐπέπληξεν, ἀπὸ τῆς ἐνιπῆς, ἣ ἐστὶν ἐπίπληξις.
- 15 546 b (BCE 3) T < ὄφρα : > τέως.
- 15 547a T il εἰλίποδας βοῦς : ἐπιβάλ <λ> ουσι γὰρ τῷ προτέρῳ ποδὶ τὸν ὀπίσθιον πόδα.
- 15 547b T {βρόσκ' } ἐν Περκῶτῃ δηῖων ἀπὸ νόσφι ἐόντων : ὁμοίως τῷ ἐν Οἰνῶνῃ.
- 15 548a τὴν δὲ ἀπὸ πρόθεσιν οὐκ ἀναστρεπτέον: πρὸς γὰρ τὴν ἐόντων μετοχὴν συντέτακται. A < Περκῶτῃ : > Λαμψακηνῶν χώρα.
- 15 548b T il < ἀπὸ νόσφιν : > ἀπὸ τῶν < Τρώων > νόσφιν.
- 15 548c T il < μετέπρεπε : > διέπρεπεν.
- 15 550 T il οὕτω δὴ , Μελάνιππε , < μεθήσομεν > : οὕτω νῦν.
- 15 553 T ὃν τρόπον νῦν μεθίεμεν, οὕτω μεθήσομεν b (BCE 3) T καὶ οὐκ ἀντιληψόμεθα τῶν πραγμάτων; b (BCE 3 E 4) T < ἀνεψιοῦ : > τὴν ψι συλλαβὴν ἐκτατέον διὰ τὸ μέτρον.
- 15 554 A im T il {οὐχ ὀράας οἷον δόλοπος} περὶ τεύχε ε' < ἔπουσιν > : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 15 555a 55 B.) οὐκ ἀναστρέφει τὴν περί· εἶναι γὰρ τὸ ἐξῆς περιέπουσι. καγὼ δὲ αὐτῷ συγκατατίθεμαι, ἐπεὶ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ ἔπω παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς κινήμασιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θέλει ἔχειν πρόθεσιν συντεταγμένην. A περὶ τεύχε ε' ἔπουσιν : ἡ περί πρὸς τὸ ἔπουσιν· τὸ γὰρ ἔπω ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς κινήμασι παρὰ τῷ ποιητῇ προθέσει συντάσσεται b (BCE 3) T ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· διὸ τὸ "οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἔπει κακόν" (μ 209) ἀντὶ τοῦ περιέπει{ν}. ^[5]
- 15 555b T < τεύχεα : > λείπει συλῆσαι.
- 15 555c T il ἀλλ' ἔπευ· < οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν—κτάσθαι τε πολίτας > : ἀλλ' ἔπευ· τῆς γὰρ πρὸς Ἀργεῖους οὐκ ἀποστατέον μάχης πρὶν ἢ κατακτείνωμεν ἢ ἐκεῖνοι ἡμᾶς ἐλόντες τὴν Ἴλιον πορθήσωσι.
- 15 556-8 μέγας οὖν καὶ τελευταῖος ἀγὼν πρόκειται ὥστε ἀναγκαῖον καὶ τὸν ἀκροατὴν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τούτῳ μέρει τῆς ποιήσεως προσσχεῖν. b (BCE 3 E 4) T κα τ' ἄκρης : ὁλοτελῶς· "ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρησ" (ε 313), οἷον ὅλον αὐτὸν ἐβάπτισε τὸ κῦμα. ^[5]
- 15 557 T < Ἴλιον αἰπεινὴν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 15 558 A int αἰδομένων δ' ἀνδρῶν <—ἀλκή > : τῶν αἰδουμένων ἀλλήλους καὶ ἀγωνιζομένων πλείους σφύζονται ἥπερ φονεύονται· ἐπὰν δὲ φύγῃσι, καὶ ἀδοξία καὶ ἀσθένεια αὐτοῦς καταλαμβάνει.
- 15 563-4 b (BCE 3 E 4) T αἰδομένων δ' ἀνδρῶν : χωρὶς τοῦ συνδέσμου ἔγραφεν Ἀρίσταρχος, πάντως ἵνα ἀσύνδετος γενόμενος ὁ λόγος πλέον τε διαστῇ καὶ μᾶλλον ἐμφήνῃ.
- 15 563a1

- A Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ δέ, ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ δέ, αἰδομένων δ' ἄνδρῶν .
- 15 563a2 A im < χαλκείῳ : > στερεῶ, τῷ διὰ τῶν ἀσπίδων.
- 15 567 T il Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος : φαίνεται τις ὑποῦσα αὐτοῖς φιλία διὰ τὴν γειτνίασιν, b (BCE 3 E 4) T "Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο" (δ 191): T τό τε ὁμότροπον ἐχυρὸν πρὸς φιλίαν.
- 15 568 b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν ἐτέροις δέ φησι "περὶ γὰρ δῖε ποιμένι λαῶν, / μή τι πάθῃ" (E 566—7)· καὶ μετὰ τὴν παράβασιν τῶν ὀρκῶν πρῶτος πολέμιον ἀνείλεν (sc. Δ 457 —62). T θάσσων : τῶν ἡλικιωτῶν. ^[5]
- 15 570 ἦ ὥς καὶ ἐπὶ Αἴαντος "οὐ γὰρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπένσθαι ποσὶν ἦεν / ἀνδρῶν τρεσ <σ> ἀντων" (Ξ 521—2). τὸ δὲ οὐδ' ἄλκιμος πρὸς τὸ "πρῶτος δ' Ἀντίλοχος" (Δ 457) ἀναφέρεται. T < εἷ : > ὁ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ εἶθε· διόπερ οὐδὲ ὑποστιγμῇ.
- 15 571a A int εἴ τινά που < .
- 15 571b ..> βάλοισθα : ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ ἐχρήσατο, ὥς φησι Διονύσιος (fr. 37 Schm.). T < βάλοισθα : > ὅτι τὸ βαλεῖν προέμενόν ἐστιν ἐπιτυχεῖν.
- 15 571c A im ἀμφὶ ἐπαπτήνας : τὰ περὶ ἑαυτοῦ σκοπήσας, μή τις αὐτὸν ἐξαλλόμενον τῶν ἄλλων βάλλῃ, ὥς καὶ Ὀδυσσεύς (sc.
- 15 574 Δ 497). b (BCE 3 E 4) T ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο < / ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος > : ὑπὸ δὲ αὐτοῦ ἀκοντίσαντος ἐχωρίσθησαν οἱ Τρῶες.
- 15 574–5 b (BCE 3 E) T νισόμενον πόλεμον < δέ > : οὐχ ὥς νῦν αὐτοῦ πρῶτον ἐξιόντος, ἀλλ' ὥς διὰ τὴν προτροπὴν Ἑκτορὸς ἐπὶ τὸ δρᾶσαί τι ὀρμῶντος.
- 15 577 b (BCE 3 E 4) T θορόντα : ἐπεὶ πτοηθεὶς ἐξάλλεται τῆς κοίτης.
- 15 580 T ἐτύχησε βαλῶν : τυχῶν ἔβαλε.
- 15 581 b (BCE 3 E 4) T < ὥς ἐπὶ σοί—Ἀντίλοχος : > τοσοῦτον {δὲ} Ἀντίλοχος μείζων Μελανίππου, ὅσον νεβροῦ κύων (cf.
- 15 582a O 579). τὸ ἀδεὲς δὲ καὶ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ Ἀντιλόχου ἐδήλωσεν. b (BCE 3 E 4) T < ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε : > πρὸς τὴν ἀποστροφὴν.
- 15 582b A im ἀλ λ' ὁ γὰρ ἔτρεσε < θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς > : δαιμονίως τῇ παραβολῇ κέχρηται· καὶ γὰρ ἡ φυγὴ τούτῳ κατὰ πρόνοιαν, οὐ κατὰ δειλίαν γίνεται.
- 15 586a b (BCE 3 E 4) T θηρὶ < κακὸν ῥέξαντι > ἐοικώς : καλῶς οὐκέτι παραβέβληται κυνὶ (οὐ γὰρ ἔδει τὸν ἥρωα φεύγοντι κυνὶ εἰκάζειν), ἀλλὰ λέοντι οὐ δεδιότι τοὺς ἐναντίους, ἀλλ' ἔφοδον πλειόνων ἀγροίκων.
- 15 586b b (BCE 3 E 4) T {ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον} ἀμφὶ βόεσσι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀμφὶ οἱ αὐτῷ".
- 15 587 γίνεται δὲ τὸ ὑπερβατὸν οὐ καθ' Ὅμηρον, ὅστε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον φεύγει πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν ἀμφὶ οἱ αὐτῷ (cf. O 587—8). A νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς : τοῦτο γὰρ εἶπεν ὁ Ζεὺς "εἰσόκε νῆας εὔσ <σ> ἔλμους ἀφίκηται" (Λ 208) καὶ "τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοῦς" (O 261).
- 15 593 T < μέγα : > ὥστε γίνεσθαι μέγα.
- 15 594a ἦ μεγάλως. T il θέλγε : ἐπὶ τὸ χεῖρον.
- 15 594b1 ἀναπτεροὶ δὲ τὸν ἀκροατὴν προσδοκῶντα τὸν ἐμπρησμόν. T ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἡπάτα.
- 15 594b2

- b (BCE 3) βασανίζει δὲ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀκροατοῦ τὸν ἐμπρησμὸν προσδοκῶντος. b (BCE 3 E 4) < ἐξαΐσιον : > ἄδικον· τὸυναντίον γὰρ "ἐναΐσιμα" (B 353 al.
- 15 598a) τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. ἡ ὑπεραγόντως μεγάλην. b (BCE 3 E 4) T il ἀρήν : αἴτησιν· καὶ γὰρ ἡ εὐχή αἴτησις παρὰ τοῦ θεοῦ τυγχάνει.
- 15 598b ἡ τὴν καθ' Ἑλλήνων κατάραν. ὡς φιλέλλην δὲ λοιδορεῖ τὴν εὐχὴν Θέτιδος· b (BCE 3 E 4) T ἐξαΐσιον γὰρ τὴν ἕξω τοῦ αἰσίου γινομένην φησίν, οἷον τὴν παρὰ τὸ ὄσιον, ὅπερ σημαίνει τὸ αἶσιον. T τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς </ —ιδέσθαι > : μεγαλοφυῶς θεατὴν καθίστησι τὸν Δία τῶν γινομένων.
- 15 599–600 T < τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς : > βραχὺ διασταλτέον κατὰ τὸ τέλος πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 15 599 A int < ἐκ γὰρ δὴ τοῦ > ἔμελλε παλίωξιν <παρὰ νηῶν /> θησέμεναι : ἐπιστάμενος τοὺς ἀκροωμένους ταῖς Ἑλληνικαῖς συμφοραῖς ἀχθομένους εὐέλπιδας ἀπεργάζεται τῇ τῆς μελλούσης νίκης προεκθέσει.
- 15 601–2 b (BCE 3 E 4) T < τοῦ ἔμελλε : > τᾱριστοφάνης† "τοῦ μέλλε" Ἰακῶς.
- 15 601a1 A im ἔμελλε : τᾱριστοφάνης† Ἰακῶς γράφει "μέλλε".
- 15 601a2 T < ἔμελλε > παλίωξιν παρὰ νηῶν : ὅτι ὑγιῶς παλίωξι ν , πάλιν δίωξιν, ὅταν ἐξ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ διωκόμενοι.
- 15 601b καὶ πρὸς τὸ ἔμελλε ν , ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐώκει. A μαίνεται δ ' ὡς ὅ τ ' Ἄρης : ἐναργῶς ἐκινεῖτο τῷ σώματι.
- 15 605 καὶ χαλεπὸν μὲν ὅμως εἰς τεῦνοιαν† ἂν ἐλθεῖν καὶ σωφρονοῦντος Ἄρεος, ὁ δὲ καὶ τὸ μαίνεται προσέθηκεν. καὶ οὐ μέχρι τούτου τὴν εἰκόνα ἴστησιν, ἀλλ' ἀφρίζειν τε αὐτῷ φησι τὸ στόμα τρόπον θηρίου καὶ τὰ ὄμματα λάμπειν ὥσπερ ἐνθουσιῶντος (cf. O 607—8). b (BCE 3 E 4) T ὡς ὅ τ ' Ἄρησ <—ῦλῆς > : πᾶσι τοῖς δεινοῖς αὐτὸν εἴκασεν, Ἄρει μαινομένῳ καὶ πυρὶ ὕλης ἐπειλημμένῳ. ^[5]
- 15 605–6 T < βαθέης ἐν > τάρφεσιν <ῦλης : τάρφεσιν > ἀπὸ τοῦ τάρφος.
- 15 606a καὶ βαθέης δίχα τοῦ ι . καλῶς δὲ καὶ τῷ πυρὶ τροφὴν δασείας ὕλης δέδωκεν. T τάρφεσιν : ὡς "βέλεσιν" (Λ 657.
- 15 606b π 277) οἱ πλείους· καὶ ἡμεῖς δὲ συγκατατιθέμεθα· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐπιθετικόν, ὡς ἀξιοῖ Τυραννίων (fr. 36 P.). ὁ μόντοι Ἀριστοφάνης (fr. 34, p. 225 N.). ἐκεῖνό φησιν ὅτι ἐὰν μὲν τοῖς δάσεσιν, ὡς "βέλεσι" τάρφεσι ν , ἐὰν δὲ τὸ ἐπιθετικόν, ταρφέσιν ὡς "ὀξέσιν" (M 56). A ἀφλοισμός : ὀξυτόνως ἀναγνωστέον· τὰ γὰρ εἰς μὲν λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ ς , ὀξύνεσθαι θέλει, μερισμός, ὀπλισμός. ^[5]
- 15 607a ἔνιοι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν παρὰ τὸ ἀφρισμός, μεταβολῆς γενομένης τοῦ ρ εἰς τὸ λ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο , οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω, φλοισμός καὶ ἀφλοισμός ἐν πλεονασμῷ τοῦ α · διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων (fr. 37 P.) προπαροξύνει. A ἀφλοισμός : ἀφρὸς κατὰ Αἰτωλούς. ^[5]
- 15 607b1 οἱ δὲ τὸν ἀφρισμόν, οἱ δὲ οὐκ ἄπωθεν τοῦ φλοισμοῦ. T ἀφρισμός κατὰ Αἰτωλούς.
- 15 607b2 λαμβάνεται δὲ καὶ πεποιημένως ἐπὶ ιδιώματος ὕδατος ἤχου. b (BCE 3 E 4) τῷ δὲ οἱ ὅσσε </ λαμπέσθην—ὕ π ' ὀφρύσιν > : καὶ ἀλλαχοῦ "νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια" (M 463).
- 15 607–8 T ἀμφὶ δὲ πῆληξ </ σμερδαλέον κροτάφοισι > τινάσσετο : τετύπωκε τὸν κορυθαίολον.
- 15 608–9 T Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ <—Πηλείδαο βίηφιν > : ἀθετοῦνται στίχοι πέντε· ἐπιστάμεθα γὰρ ὅτι περὶ Ἐκτορός ἐστὶν ὁ λόγος.
- 15 610–4a καὶ τὴν ἔνθουν ὁρμὴν τοῦ Ἐκτορος ταῦτα παρενειρμένα ἐκλύει· συναπτόμενα γοῦν τὰ γνήσια τὴν δεινότητα σώζει. καὶ κυκλικῶς ταυτολογεῖται· προεῖρηται γὰρ "τὰ φρονέων νήεσσιν ἔπι

γλαφυρῆσιν ἔγειρεν / Ἑκτορα Πριαμίδην" (Ο 603—4). πρὸς τί οὖν παλλιλογεῖται Ἑκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἅπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ (610); Α Ἑκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ <—βίηφιν> : ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ὡς περιττοί· οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ πέντε· οὐ γὰρ διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον (cf. ^[5]

15 610-4b1 612) ἐτίμα αὐτόν. καὶ ὅτι ἅπ' αἰθέρος (610)· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. καὶ διὰ τοῦ "μαρναμένοιο" (Ο 609) νοεῖται Ἑκτορος (610). —τινὲς δὲ τὸν γὰρ (610) ἀντὶ τοῦ δέ, ὡς "αὐτίκα γάρ μοι ὄϊσατο θυμὸς ἀγήνωρ / ἀνδρ' ἐπελεύσεσθαι" (ι 213—4). καὶ ἀνάγεται ἡ φράσις εἰς τὰ τοιαῦτα· "οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεα / ὄφρα τί μιν προτιεῖποι" (Χ 328—9), "ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὤκα, <φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ /> , ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοήν" (μ 427—8). ἅπ' αἰθέρος (610) δὲ ὁ αἰθέριος Ζεὺς. καὶ ἡ πρόληψις (sc. 612—4) δὲ σχῆμα ποιητικόν· προσεκτικὸν δὲ ταῦτα τὸν ἀκροατὴν καὶ περιπαθέστερον ἀπεργάζεται. καὶ τοῦ λέγοντος χρηστὸν ἦθος, καὶ ὡς ἀπὸ συναγοῦντος ἠπίστησεν. Τ ἀθετοῦνται πέντε διὰ τὸ λέγειν ὅτι ὀλιγοχρόνιον ὄντα ἐτίμα καὶ ὅτι ἀπ' αἰθέρος· ἀπὸ γὰρ Ἰδης ἦν. ^[10]

15 610-4b2 καὶ διὰ τοῦ "μαρναμένοιο" νοεῖται τὸ Ἑκτορος. —ἔστι δὲ τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. τὸ δὲ ὄνομα (cf. 610) ἐπανείληπται πρὸς πλείονα ἔμφασιν· εἶωθε γὰρ θαυμάζων τινὰ τῶν ἔργων πολλάκις ἐπαναλαμβάνειν τὸ ὄνομα. τὸ δὲ ἅπ' αἰθέρος ὅτι ὁ αἰθέριος Ζεὺς· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς μερικῆς αὐτόν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελείας διατριβῆς ἐχαρακτήρισε. καὶ ἡ πρόληψις δὲ ἔστι σχῆμα ποιητικόν. προσεκτικὸν δὲ ταῦτα τὸν ἀκροατὴν καὶ περιπαθέστερον ἐργάζονται. καὶ τοῦ λέγοντος ἦθος χρηστὸν, καὶ ὡς συναγοῦντος ἡ πίστις. b (BCE 3 E 4) <ἦ:> καθ' ἣν ὁδόν. ^[10]

15 616 T il <ἴσχον:> ἐπεῖχον αὐτόν.

15 618a T il πυργηδὸν <ἀρηρότες ἤυτε πέτρη> : ἡ μὲν ἐμβολὴ τῶν βαρβάρων κύμασιν εἵκασται ταχὺ διαλυομένοις, ἡ δὲ τῶν Ἑλλήνων καρτερία τῷ τῆς πέτρας ἀκινήτῳ καὶ δυσπαθεῖ.

15 618b b (BCE 3 E 4) T ἡλίβατος {μεγάλη}: φιλῶς· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται· καὶ ὥφειλεν ὅμοιον εἶναι τῷ "ἡλιτόμηνοσ" (cf.

15 619a1 T 118), συγκοπὴν δὲ ἔπαθεν. διδάσκει δὲ καὶ τὸ τῆς συναλιφῆς ὅτι ψιλοῦται· "τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρη" (Ο 273). οἱ μέντοι δασύνοντες ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸν ἥλιον, τὴν ἡλίῳ βατὴν οὔσαν μόνῳ. οὐκ ἐπέισθη δὲ ἡ παραδόσις, ὡς πρόδηλον ἐγένετο ἐκ τῆς συναλιφῆς. Α ψιλοῖ ἡ παράδοσις· παρὰ γὰρ τὸ ἀλιτεῖν ἔστι τοὺς ἐπιβαίνοντας αὐτῆς. ^[5]

15 619a2 b (BCE 3 E 4) T il <λιγέων:> ἦχον ἀποτελούντων τῇ βίᾳ.

15 620a b (BCE 3 E 4) T il κέλευθα : ἰδίως τὰς ἐφόδους.

15 620b b (BCE 3 E 4) T il <τροφόεντα:> τρόφιμα.

15 621a T il <αὐτήν:> οὕτως αὐτήν μετὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος, τὴν πέτραν.

15 621b1 A int {τά τε προσερεύγεται} ἀκτῇ : Ἀρίσταρχος "αὐτήν", δηλονότι τὴν πέτραν, ἵν' ἦ τὰ ὑπὸ θαλάσσης πρὸς αὐτὴν ἐξωθούμενα.

15 621b2 T οἱ μὲν ἀκτῇ, οἱ δὲ "αὐτήν", ὃ καὶ ἄμεινον, ἵν' ἦ τὰ ὑπὸ θαλάσσης πρὸς αὐτὴν ἐξωθούμενα κύματα τὴν πέτραν.

15 621b3 b (BCE 3 E 4) ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον <ἔμπεδον> : ὅτι ἔν τισι γράφεται "ἐξ ἁλός.

15 622 ὡς Δαναοὶ <Τρῳᾶς μένον> ". αἴρεται δὲ τὸ κινεῖν τὴν ἔμφασιν τῆς ἐμμόνου στάσεως μένον γὰρ ἔμπεδον, φησὶν, ὡς πέτρα ἐναρηρυῖα τῷ πεδίῳ. Α <λαμπόμενος πυρί:> περιλαμπόμενος ὑπὸ τῶν ὀπλῶν ὡς ὑπὸ πυρός.

15 623 b (BCE 3 E 4) T il ἐν δ' ἔπερς ὡς ὅτε κύμα <θοῇ ἐν νηϊ πέσῃσι / —ἀνεμοτρεφές> : πεπύκνωται ταῖς παραβολαῖς ὁ τόπος πρὸς ἔμφασιν τῶν πραγμάτων.

15 624-5

- b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ ἔν (624) ἐμφαίνει τὴν βίαν τοῦ κύματος, εἰς ἐπίτασιν δὲ πρόσκειται ἀνεμοτρεφές (625). T εὖ δὲ τὸ μὴ φάναι ἐπῆλθεν ἢ ἐπέδραμεν, ἀλλ' ἐνέπεσε, σφοδρὰν τὴν βίαν δηλῶν. b (BCE 3 E 4) T ἀνεμοτρεφές : ὑπὸ ἀνέμου ηὑξημένον, ὑψηλόν. ^[5]
- 15 625 ὅταν δὲ τὸ Ἀγαμέμνωνος—τὴν στερρότητα, ὡς φησι Πλούταρχος ἐν Μελέταις Ὀμηρικαῖς (fr. 127 Sandb.). A ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές· <ἡ δέ τε πᾶσα / ἄχνη ὑπεκρύφθη> : ηὑξημένον ὑπὸ ἀνέμου, ὡς εἶναι ὑποκάτω τῶν νεφῶν καὶ πλησιάζειν αὐτοῖς.
- 15 625-6a b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ἀνεμοτρεφές τὸ εὖτονον. b (BE 3 E 4) T καὶ Σιμωνίδης (fr. 107 P. = P. M. G. 612) "ἀνεμοτρεφέων πυλάων" εἴρηκεν. T ὁ δὲ κόμπος τῶν λεγομένων καὶ ὁ ψόφος τῶν ὀνομάτων οὐκ ἔῃ ἰδεῖν τὴν ναῦν ἀφρῶ κεκαλυμμένην. b (BE 3 E 4) T ἡ δέ τε πᾶσα </ ἄχνη ὑπεκρύφθη> : πᾶσα δὲ ἡ ναῦς ἀφρῶ τῷ τοῦ κύματος κρύπτεται. ^[5]
- 15 625-6b1 T πᾶσάν φησι δηλονότι τὴν ναῦν b (BCE 3) τῷ ἀφρῶ τοῦ κύματος b (BCE 3 E 4) περικαλυφθεῖσαν ὑποκρυβῆναι.
- 15 625-6b2 b (BCE 3) ἡ δέ τε πᾶσα / ἄχνη ὑπεκρύφθη : ἡ ναῦς δηλονότι ὑπὸ τῆς ἄχνης ἐσκεπάσθη. ἄχνη δὲ τὸ ἀφρῶδες. A < ἄχνη : > Ζηνοδότος χωρὶς τοῦ ι "ἄχνη".
- 15 626a A int T il δεινὸς ἀήτης : ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης, ἀλλ' οὐ δεινὴ, ὡς "κλυτὸς Ἴπποδάμεια" (B 742).
- 15 626b ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι "δεινὸς ἀήτης". ἀλλ' οὐ δεῖ γράφειν οὕτως. A δεινὸς ἀήτης : ὅτι ἀρσενικῶς δεινὸς ἀήτης† (ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες πεποιήκασιν "δεινὸς ἀήτης†") ὡς "κλυτὸς Ἀμφιτρίτη" (ε 422)· ἡ γὰρ ἀρσενικὴ ἐκφορὰ ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ τὸν ἄνεμον σφοδρότερον δείκνυσι.
- 15 626c b (BCE 3) T < ἰστίῳ ἐμβρέμεται : > προσλακτίζων αὐτῷ, τῇ βίᾳ δηλονότι.
- 15 627a b (BCE 3 E 4) T il ναῦται : οἱ ἐν τῇ νηϊ "ἡ ναύτησι τέρας" (Δ 76).
- 15 627b ὁ δὲ Αὐτόχθων πρὸς ἐπίτασιν τοῦ κινδύνου φησὶν· ἐπιβάτας γὰρ καὶ βραχὺς κίνδυνος κλονεῖ, ἐπὶ τοὺς ναύτας δὲ ὁ φόβος φθάνων μέγεθος κινδύνου μεγίστου παρίστησιν. b (BCE 3 E 4) T τυτθὸν γὰρ ὑπέκ θανάτοιο φέρονται : βραχὺ γὰρ ἐστὶ τὸ διεῖργον αὐτοῦς τοῦ θανάτου διάστημα, ὃ ἐστὶ παρ' ὀλίγον θνήσκουσι· A τὸ τυτθὸν γὰρ ἀπέχουσι τοῦ θανάτου.
- 15 628 A b (BCE 3) T πρῶτος δὲ εἶπε τὸ Ἀναχάρσιδος τοῦ Σκύθου, ὃς ἐρόμενός τινα τῶν ναυτῶν, πόσον ἀπέχομεν τοῦ ὕδατος, καὶ μαθὼν ὡς τέσσαρας δακτύλους τοσοῦτόν φησι καὶ τοῦ θανάτου. A b (BCE 3 E 4) T καὶ Ἄρατος (Phaen. 299)· "ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον <Ἄϊδ' ἐρύκει>" b (BE 3 E 4) T καὶ Καλλίμαχος (fr. 629)· "†μέσον ἐπὶ ναύταις". T ἐδαΐζετο <θυμός> : διεκόπτετο ἡ ψυχὴ ἀγωνιῶσα. ^[5]
- 15 629 πρὸς τὸ τελευταῖον δὲ τῆς παραβολῆς, τὸ "τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται" (O 627), τὴν ἀνταπόδοσιν ἐπήγαγε τῆς παραβολῆς. b (BCE 3) T ὡς τε λέων <—ὑπέτρεσαν> : πολλὰς ἤδη ἐφόδους λεόντων παρέλαβεν εἰς ὁμοίωσιν, νῦν δὲ ἐξεῦρέ τι καινόν· πρόκειται γὰρ πρωτόπειρος νομεὺς ἀνεπιστήμων τῆς πρὸς λέοντας μάχης.
- 15 630-6 καὶ νεμομένας τὰς βοῦς παρέλαβεν, εἰκότως· οὐδὲ γὰρ Ἕλληνες ἐπὶ παρατάξεώς εἰσιν, ἀλλ' ἐσκεδασμένοι ὥστε καὶ εὐκόλον εἶναι τὴν ἐπιχείρησιν διὰ τὸ ἄτακτον. b (BCE 3 E 4) T < ὀλοόφρων : > ἄδηλον, εἰ ὁ φύσει ὀλοόφρων. ^[5]
- 15 630 T il < εἰαμενῇ : > δασυντέον ἀπὸ τῆς ἔσεως τῶν ὑδάτων.
- 15 631a A im εἰαμενῇ : καθύδρω τόπῳ.
- 15 631b καὶ οἱ μὲν παρὰ τὴν ἄνεσιν καὶ ἀνάδοσιν τῶν λιβάδων· οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐξ ὧν τοῦ ὕδατος ὑπεκρύντος πόαι γίνονται· b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ παρὰ τὸ τέω†, ἔνθα ἴσταται ὕδωρ καὶ συνῆκται. T οὐ πω σάφα εἰδώς </ θηρὶ μαχέσσασθαι— φονῇσιν> : οὐ κατ' εὐτονίαν σώματος

- (οἷος δῆποτε γὰρ ἔοι, οὐ δύναται εἷς ὦν πολεμεῖν λέοντι), ἀλλὰ κατ' ἐμπειρίαν· ὁ γὰρ ἔμπειρος τῆς πρὸς τὸ θηρίον μάχης ἢ κύνας προσαφῆκεν ἢ λαμπάδας προσάγει.
- 15 632-3 b (BCE 3 E 4) T ἔλικος : τὸ ἀπλοῦν ἀντὶ συνθέτου, ὡς καὶ Διονύσιος (fr. ^[5] 38 Schm.) φησίν, ἀντὶ τοῦ εἰλίποδος. b (BCE 3 E 4) T φονῆσι δὲ τῷ φόνῳ, ἢ τῷ τόπῳ, ἔνθα πεφόνευνται b (BE 3 E 4) T ὑπὸ τοῦ λέοντος. T ἔλικος βοδὸς ἀμφὶ φονῆσι : περὶ ἀννηρημένης βοδὸς — ἢ τῆς ἐν ἔλει τεθραμμένης. A πρώτησι καὶ ὑστατίησι βόεσς <σ> ι <ν> : ὁ καὶ ἀντὶ τοῦ ἦ, A int T ὡς τὸ "μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ" (Φ 339). ^[5]
- 15 634 ἢ οὕτως· ποτὲ μὲν πρώταις, ποτὲ δὲ ὑστέραις. T {ἦτοι ὁ μὲν} πρώτησι καὶ ὑστατίησι : ἐν πρώταις καὶ ὑστάταις. ὁ δὲ καὶ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἦ κεῖται διαζευκτικοῦ, ὅπερ ἄμεινον, ἴν' ἢ ταῖς πρώταις καὶ ὑστάταις. A < ἐν μέσσησιν : > σόλοικον, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ εἰς μέσας. ^[5]
- 15 635a1 T il συμπορεύεται.
- 15 635a2 βάρβαρον δέ φησιν εἶναι αὐτὸ Διονύσιος (fr. 39 Schm.). b (BCE 3 E 4) ὁ φ' Ἐκτορι καὶ Διὶ πατρὶ : αὖξει Ἐκτορα συγκαταλέγων αὐτὸν τῷ Διί.
- 15 637 T Κοπρῆος : Κοπρεὺς Πέλοπος παῖς τοῦ Ἥλειου.
- 15 639a ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Βοιωτίας, Ἀλιάρτου παῖς. T Κοπρῆος {φίλον υἱόν}· οὗτος ὁ Κοπρεὺς ἦν κῆρυξ — οὐκ εἶα ἔνδον εἰσελθεῖν. A < Εὐρυσθῆος ἄνακτος : γράφεται > "Εὐρυσθῆος ἀέθλων".
- 15 639b A int {ὅς} Εὐρυσθῆος : φασὶν Ἥρας αὐτῷ παραστάσης ἐπιτάσσειν.
- 15 639c τὸν δέ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς εἰπόντων ὡς διὰ τοῦτο ἔσοιτο ἀθάνατος, καταδέχεσθαι. οἱ δὲ παιδικὰ Ἑρακλέους θέλουσιν Εὐρυσθέα· διὸ χαριζόμενον αὐτῷ ἐπιτάσσεσθαι τοὺς ἄθλους. T t ἀγγελίης οἶχνεσκε· ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀγγελίην".
- 15 640a γίνεται δὲ τὸ οἶχνεσκε κρεμάμενον. καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης ἀντὶ τοῦ ἄγγελος. A < οἶχνεσκε : > ἐπορεύετο, παρὰ τὸ ἶχνος.
- 15 640b T il < τοῦ γένε τ' > ἐκ πατρὸς <πολὺ> χείρονος υἱὸς ἀμείνων : οὐ κεκράτηκε τῆς φράσεως, ὡς φησιν Ἀτταλος· τὸν μὲν γὰρ λίαν ἐπαινεῖ, τὸν δὲ ἀποδοκιμάζει· ὥστε οὐκ ἔστιν ἐκ συγκρίσεως ὁ λόγος.
- 15 641a T < τοῦ γένε τ' > ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων : > οὐκ εὖ ἢ σύγκρισις.
- 15 641b T il < παντοίας ἀρετᾶς : > λείπει ἢ κατά.
- 15 642a T il < ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι : > ὅτι καὶ τὸ τάχος ἐν ταῖς ἀρεταῖς.
- 15 642b T il < ὅς ῥα τό θ' Ἐκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν : > ὅτι οὐχ ἐκῶν.
- 15 644 T il στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο : κατ' ἔνια τῶν ἀντιγράφων χωρὶς τοῦ π "ἄλτο".
- 15 645a διχῶς δὲ τὸ στρεφθεῖς, διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ ε. A στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν <—πάλτο > : ὥστε οὐδὲ τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ κατορθώσας φαίνεται ὁ Ἐκτωρ, τῇ δὲ τοῦ Περιφήτου δυστυχία συγκέχρηται· τὸ γὰρ πτώμα συνέπραξε πρὸς τὸ εὐχερῇ γενέσθαι τὴν ἀναίρεσιν.
- 15 645b b (BCE 3 E 4) T στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν : ὅπως φυλάσσεται συστείλας ἑαυτὸν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα.
- 15 645c b (BCE 3 E 4) T il < μετόπισθεν : > τὸ μετόπισθεν βέλτιον τοῖς ἐξῆς συνάπτειν.
- 15 645d A im ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο : παραποδισθεῖς τῷ μήκει τῆς ἀσπίδος κατὰ τὴν ἄντυγα ὕψιος κατηνέχθη.
- 15 645e πάλτο δὲ ἐνεπελάσθη, b (BCE 3 E 4) T τοῖ δὲ ἐβλάβη· ἱακῶς γοῦν φησι τὸ πρόσθ' τ' "ἐνὶ βλαφθεῖς" (O 647). T < τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεκέα : > ὅτι ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες.
- 15 646 A int ἀχνύμενοί περ ἐταίρου : ὅτι ἐλλείπει ἢ περί, περὶ ἐταίρου.

- 15 651a Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πέρ εἰρησθαι. Α ἀχνύμενοί περ <ἐταίρου> : λείπει ἢ περὶ.
- 15 651b τινὲς δὲ Αἰολικῶς ‘περὶ ἐταίρου’ φασίν· ἀήθης δὲ ἡ τοιαύτη συναλιφὴ τῷ Ὀμήρῳ. b (BCE 3) Τ Ἄτταλος δὲ συγκοπὴν φησιν, ὡς ἐν τῷ "παρ Ζηνί" (Δ 1). Τ αὐτοὶ γὰρ μά λ ’ ἐδείδισαν : ὁμοίον τι πάσχουσι Μενελάῳ, ὅς φησιν "οὐ τι τόσον νέκυος περιδεΐδια / ὅς <σ> ον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια" (Ρ 240).
- 15 652 242). Τ εἰσωποὶ δ’ ἐγένοντο νεῶν : ὑπέστειλαν ἑαυτοὺς ὑπὸ τὰς ναῦς· εἰς γὰρ τὰ μεταξὺ διαστήματα φεύγουσι, βραχὺ μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν νεῶν ὡς τὰς πρύμνας αὐτοῦς ὑποβεβηκέναι.
- 15 653 b (BCE 3 Ε 4) Τ οἱ δὲ ὅτι ὑποχωρησάντων τῶν Ἑλλήνων ἐν ἀπόψει γέγονε τὸ πλῆθος τῶν νεῶν τοῖς Τρωσίν. b (BE 3 Ε 4) Τ εἰσωποὶ δ’ ἐγένοντο νεῶν : ἐν ὅψει τὰς ναῦς—αὐτῶν ἐγένοντο. Α <περὶ δ’ ἔσχεθον ἄκραι / νῆες> : ἐντὸς ἑαυτῶν αἱ νῆες ἀνέλαβον τοὺς Ἕλληνας. ^[5]
- 15 653-4a1 Τ il καὶ ἐντὸς αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἔλαβον αὐτούς.
- 15 653-4a2 b (BCE 3 Ε 4) < ὅσαι πρῶται εἰρύατο : > εἰ ἦν διστιχία, πρότεραι ἂν εἶπεν.
- 15 654 Τ il < πρωτέων : > γράφεται "πρώτων" καὶ "προτέρων" καὶ πρωτέω ν.
- 15 656a Α int < πρωτέων : > ἀπὸ τοῦ πρώτων πρωτέω ν .
- 15 656b b (BCE 3) μέμφεται δὲ Διονύσιος (fr. 40 Schm.)· οὐ γὰρ περισπᾷτο τὸ πρώτων. b (BCE 3) Τ il κατὰ συνίησιν δὲ φαίνεται. Τ il < αὐτοῦ δὲ παρὰ > κλισίῃσι <ν ἔμειναν> : ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνομένων οἷον ταῖς πύρραις αὐτῶν.
- 15 656c b (BCE 3 Ε 4) Τ στρατόν : νῦν τὸ στρατόπεδον.
- 15 657 b (BCE 3 Ε 4) Τ il αἰδῶς / καὶ δέος· αἰδῶς μὲν, εἰ φανοῦνται κακοί, φόβος δὲ περὶ τῶν νεῶν.
- 15 657-8a1 Τ αἰδῶς δὲ καὶ δέος b (BCE 3) τὸ μὲν ἵνα μὴ φανῶσι κακοί, τὸ δὲ περὶ τῶν νεῶν.
- 15 657-8a2 b (BCE 3 Ε 4) ἀζηχῆς : οἱ μὲν λίαν σκληρῶς, οἱ δὲ ἀδιαλείπτως.
- 15 658 b (BCE 3) Τ il < λίσσε θ’ ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον : > πρώην (sc.
- 15 660a Ο 371) μὴν ἤρχετο, νῦν δὲ παρακαλεῖ. Τ il λίσσε θ’ ὑπὲρ τοκέων <γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον> : τὸ ὑπὲρ τοκέων ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι.
- 15 660b ἄλλως δὲ ἀμφίβολον τὸ λεγόμενον· ἦτοι γὰρ ὡς λέγομεν ‘πρὸς Διός’, ἢ ὅπερ ἂν παρόντες ἐποιοῦν οἱ γονεῖς· ὅπερ μᾶλλον εἰκός· ἐπιφέρει γὰρ "τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ’ ἐγὼ γουνάζομαι" (Ο 665). Α αἰδῶ θέσ θ’ <ἐνὶ θυμῷ / ἄλλων ἀνθρώπων> : πολὺς ὁ τῆς αἰδοῦς λόγος καὶ ἀλλήλους αἰδομένων καὶ ἄλλους ἀνθρώπους. ^[5]
- 15 661-2a b (BCE 3 Ε 4) Τ ταῦτα δὲ πρὸς διέγερσιν. b (BCE 3 Ε 4) αἰδῶ <.
- 15 661-2b .. /> ἄλλων ἀνθρώπων· τὴν ἐξ ἄλλων παρακολουθήσουσαν ὑμῖν αἰσχύνην. b (BCE 3 Ε 4) Τ παίδων <ἢ δ’ ἀλόχων—ᾧ κατατεθνήκασιν> : ἵνα μὴδὲ ἐκείνοις ὄνειδος ἐπακολουθήσῃ δι’ ὑμᾶς.
- 15 663-4 καλῶς δὲ ἔχει ἡ προτροπὴ τέκνων καὶ γάμων ἀσφάλειαν, πλούτου φυλακὴν ἀναφαίρετον, γονέων ζώντων μὲν αἰδῶ, τεθνηκότων δὲ μνήμην. πρεπόντως δὲ τὰ περὶ τέκνων καὶ γυναικῶν οὐ τοῖς Αἴαντος ἐμφέρεται λόγοις, ἀλλὰ τοῖς Νέστορος· πατὴρ γὰρ ἔχει τάξιν. διήκει δὲ ἡ παράκλησις οἷς μὲν ὀλοτελῶς, οἷς δὲ μερικῶς. b (BCE 3 Ε 4) Τ < τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ’ ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων : > δοκεῖτε ἐκείνους ὁρᾶν δεομένους. ^[5]
- 15 665a1 Τ il ἀντὶ τοῦ δι’ αὐτῶν ἵνα, φησίν, οὕτω σπεύδητε ὡς ἐκείνους ὁρῶντες δεομένους.
- 15 665a2 b (BCE 3 Ε 4) < τῶν ὑπὲρ : > ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν.
- 15 665b

- A int ἐστάμεναι κρατερῶς, <μὴ δὲ τρωπᾶσθε φόβον δέ> : πρὸς τὸ ἀκατάλληλον τῆς φράσεως ἔδει γὰρ μὴ τρωπᾶσθαι δέ.
- 15 666a καὶ ὅτι φόβον δέ εἰς φυγὴν. τοῦτο καὶ καθ' ἑαυτὸ δύναται <εἶναι> ἀντὶ προστακτικοῦ καὶ γὰρ τὸ ἐξῆς τοιοῦτο. A < τρωπᾶσθε : > ἀντὶ τοῦ τρωπᾶσθαι.
- 15 666b T il τοῖσι δ' ἅ π' ὀφθαλμῶν <—ῶσεν Ἀθήνη> : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶν" (O 673) ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, ὅτι οὐ προσυνίσταται ἀχλύς, ἀλλὰ συνεχῶς μάχονται.
- 15 668a νῦν δέ φησιν "Ἐκτορα δὲ φράσσαντο βοῆν ἀγαθὸν καὶ ἐταίρους" (O 671). πρότερον δὲ οὐ καθεώρων, ὅτε ἔλεγε "τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον" (O 416) καὶ ὅτε παρεκάλει αὐτοὺς "ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέεσσ'" (O 494); πῶς δὲ καὶ ἔφυγον σκότους ὄντος; ἢ τε Ἀθηνᾶ οὐ πάρεστι διὰ τὴν τοῦ Διὸς ἀπειλήν. A τοῖσι δ' ἅ π' ὀφθαλμῶν <—ῶσεν Ἀθήνη> : ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ· οὐ γὰρ προδιεσάφησεν ὡς εἶχον ἀχλύν τινα. ^[5]
- 15 668b b (BCE 3 E 4) T πόθεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἄφων νῦν παρεφάνη συγκαθεζομένη τοῖς ἄλλοις θεοῖς; εἰ μὴ λέγοις ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα. ἢ καὶ ἀποῦσα ἀφήρηται, ὡς τὸ "εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη / αὐτῷ ποιπνύσαντι" (Θ 218—9). b (BE 3 E 4) T Τήλεφος δὲ ὡς ἐπὶ Διομήδους ἀκούει· ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν ὅτι σκότος εἶχον. T θεσπέσιον : τοῦτο, ἐὰν μὲν τοῖς ἄνω νέμη τις, ἔσται θεσπέσιον νέφος, ἐὰν δὲ τοῖς ἐξῆς, θεσπέσιον φῶς. ^[5]
- 15 669 A ἡμὲν πρὸς νηῶν <καὶ ὁμοίου πολέμοιο> : ἔδει ἐπαγαγεῖν τὸν ἡδέ, εἰ μὴ ὁ καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐστίν, ἵν' ἢ 'καὶ περὶ τὰς ναῦς καὶ περὶ τοὺς πολεμοῦντας'.
- 15 670 b (BCE 3) T < μάχην ἐμάχοντο : > ὅτι ὅμοιον τῷ "δαίτην δαινυμένους" (η 50).
- 15 673 A im οὐ δ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι : οὐ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ Αἴαντα ἔρρωσεν ὁ λόγος τοῦ Νέστορος.
- 15 674 b (BCE 3 E 4) T ὅρα δέ, οἷόν ἐστιν κατὰ καιρὸν προτροπή. b (BCE 3 E 4) ἱκρία : ὡς "δέμνια" (δ 301 al).
- 15 676a)· ἔστι γὰρ ῥηματικόν, ὡς ἐν ἑτέροις (sc. Hrd. ῥημ. 2,903,2) εἴρηται. ἱκρία A οἱ μὲν τὰ καταστροφώματα, οἱ δὲ τὰ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. A b (BCE 3 E 4) T ἡ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα ἢ τὰς καταγωγάς. A b (BCE 3) T {μακρὰ} βιβιάσθων : βαρυτονητέον· γέγονε δὲ ἦτοι, ὡς φησι Φιλόξενος (fr. ^[5]
- 15 676b1 543 Th.), κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ς ἢ (ὅπερ καὶ βέλτιον) παρὰ τὸ βιβαστός βιβιάσθω, ὡς καὶ αἰστός, κατ' ὀξεῖαν τάσιν, αἴσθων· "ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθων" (Π 468). A {βιβιάσθων;} ἀπὸ τοῦ βιβαστός βιβιάσθω, <ὡς> αἰστός αἴσθω.
- 15 676b2 T κολλητὸν βλήτροισι δυωκαιεικοσίπηχυ : τὸ μὲν βλήτρον βαρυτονητέον, ἐπεὶ πάντα τὰ εἰς τροχὸν λήγοντα μονογενῆ οὐδέτερα βαρύνεται, σεσημειωμένου τοῦ λουτρού.
- 15 678a1 τὸ δὲ δυωκαιεικοσίπηχυ A ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον· τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς οὕτω προφέρει. διὰ δὲ τοῦ ι, ὡς "εἰκοσινήριτα" (cf. X 349). τινὲς δὲ καὶ κατὰ παράθεσιν, ὡς τὸ "τρίς καὶ δέκατος" (cf. Θ 391) καὶ τὸ θηλυκὸν "τρίς καὶ δεκάτη" (cf. τ 202). A T βλήτρον {δὲ} ὡς φίλτρον. ^[5]
- 15 678a2 T βλήτροισι : τοῖς συμβλήμασι καὶ συνεμπλοκαῖς.
- 15 678b b (BCE 3) T κελητίζειν : ὅτι κέλητα αὐτὸς μὲν οἶδε, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐ συνίστησι.
- 15 679a A T τὸ δὲ κελητίζειν κέλητι ἱππεύειν· καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων" (ε 371). παράγωγον δὲ ἐστὶ τὸ ῥῆμα παρὰ τὴν κέλητος γενικήν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἱππεύειν. κακῶς οὖν, ὅσοι διαστέλλουσι· καὶ γὰρ ἐλέγχονται ἐκ τῆς τοῦ τ ψιλότητος. A κελητίζειν : ὑφ' ἐν τὸ κελητίζειν· παράγωγον γὰρ ἐστὶ παρὰ τὴν κέλητος γενικήν· ἐπεὶ ἔδει 'κέληθ' ἵζειν'· ἀδιανόητον δὲ τὸ ἵπποις κέλητα ἵζειν. ^[5]
- 15 679b

- b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ἀναχρονισμός· οὐ χρῶνται γὰρ οἱ Ἕλληνες κέλησιν. ἢ δὲ παραβολή (sc. O 679—84) τὸ γενναῖον αὐτοῦ καὶ εὐσταθὲς δείκνυσιν, ἄλλοτε ἐπ' ἄλλην ναῦν μεταπηδῶντος ῥαδίως. b (BE 3 E 4) Τ ὁ μὲν εἷς οὖν ἐξευγμένος ἵππος κέλης ὠνόμασται, b (BE 3 E 4) οἱ δὲ δύο ἐξευγμένοι ἵπποι ἄμιπποι καλοῦνται, b (BE 3 E 4) Τ ὁ καὶ ξυνωρίς, b (BE 3) οἱ δὲ τέσσαρες τέτρωρον καὶ τέθριππον. b (BE 3 E 4) συναίρεται : συζεύξει· "σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσιν" (Κ 499). ^[5]
- 15 680 b (BE 3 E 4) Τ οἱ δὲ "συναγείρεται" Τ ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλῶν δέ, οὐς ἐπιτηδεῖους οἶδε, συνάγη, ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς ἐκλεξάμενος· κίνδυνος γὰρ ἐκπεσεῖν μεθαλλομένῳ ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον. b (BCE 3 E 4) Τ μέγα προτὶ ἄστου : οὐ γὰρ ἐν μικρᾷ πόλει ταῦτα γίνεται. ^[5]
- 15 681a Τ < δίκηται : > γράφεται "διώκη".
- 15 681b A im < λαοφόρον : > πολυπληθῆ.
- 15 682 Τ il ὁ δ' < ἔμπεδον > ἀσφαλὲς αἰεὶ / θρώσκων < — πέτονται > : μέγα τὸ ἐγκώμιον καὶ ἀσφαλῶς καὶ αἰεὶ ἐφαλλομένου.
- 15 683—4 Δημήτριος δὲ ὁ Γονύπεσός < φησι > τεθεωρηκέναι του μεταβαίνοντος, ἀνεμπόδιστον τηροῦντος τὸν δρόμον τῶν ἵππων, κατέχοντος τοὺς χαλινούς. καὶ νῦν δὲ ἐν Ἑρώμῃ ποιοῦσιν τινες. τὸ δὲ αἰεὶ Τ ἀντὶ τοῦ συνεχῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὥς τὸ "αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον" (Ψ 502). b (BCE 3 E 4) Τ < ὥς Αἴας >. ^[5]
- 15 685—6 .. / φοῖτα μακρὰ βιβάς : > οὕτω καὶ ὁ Αἴας ἐνεργῶς μετῆρχετο. Τ il < βιβάς : > γράφεται "βιβῶν".
- 15 686 A im μίνμεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων : τινὲς ἐπισυνάπτουσι τούτῳ τόδε· "ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων" (= X 459).
- 15 689a Τ < πύκα θωρηκτάων : > ἐκ τοῦ παρεπομένου 'τῶν πολεμιστῶν'.
- 15 689b Τ il ἀλ λ' ὥς τ' ὀρνίθων < — ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅ μ' αὐτῶ > : ἀπὸ καταφρονουμένων μὲν ζώων τὴν παραβολὴν φέρει Ἑλληνισί· καὶ "τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος" (Ρ 755).
- 15 690—5 ἀλλὰ καὶ παραμυθεῖται ἀντιτάσσω τὸν Δία. τὸ δὲ "αἰετὸς αἴθων" (690) ἢ θερμὸς ἢ ξανθὸς ἢ μέλας. b (BCE 3 E 4) Τ βοσκομενάων : εἰ ἀρσενικῶς ἐλέγοντο οἱ κύκνοι, πάντως ἂν ἐπεκράτησε· καὶ τὰς γεράνους γάρ φησι καὶ τὰς χήνας. ^[5]
- 15 691 A Τ < ἀντίος αἴσσω, τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπισθε : > Ἀρίσταρχος ὤσεν {ὀπισθεν} χωρὶς τοῦ ρ καὶ ἀντίος διὰ τοῦ ς.
- 15 694a A int < αἴσσω : > γράφεται "αἴξας".
- 15 694b A im χειρί : λείπει τὸ ὥς.
- 15 695 οἱ δὲ τῇ δυνάμει. ἢ ἐκπληκτικὸν τὸ τῆς φαντασίας, εἰ ἡ χεὶρ τοῦ Διὸς μέχρι τῆς γῆς φθάνει θνητὸν ὥθοῦσα. b (BCE 3 E 4) Τ δριμεῖα : ὀξεῖα, ἀπὸ τῶν ὁσφραντῶν, ὥς νῦν ἀρχὴν τοῦ πολέμου λαβόντος.
- 15 696 b (BCE 3 E 4) Τ < φαίης κε : > ὅτι ὥς πρὸς τινα διαλέγεται.
- 15 697 οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἔστι φαίη τις ἄν. A m ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· < ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο > : Τυραννίων (fr.
- 15 698 38 Ρ.) παροξύνει, ὥς λαβέσθαι, "πυθέσθαι" (Β 119 al.), ἐκδεχόμενος μέσον δεύτερον ἀόριστον, οὐχ ὑγιῶς· σημαίνει γὰρ παρατατικόν, καὶ ἔστι τὸ ῥῆμα παρ' αὐτῶ < καὶ περισπώμενον > καὶ βαρυνόμενον· τὸ γὰρ "ἦντης' οὐδὲ ἴδον" (δ 201) καὶ "ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος" (Π 423) ἀπὸ περισπωμένου κέκλιται. τὸ δὲ "ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος" (ρ 165) ὥς "ἀπτόμενος" (δ 522), καὶ "ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος" (Π 788) ὥς "ἦπτετο" (Θ 67 al.) ὁμολογεῖ τὴν βαρεῖαν τάσιν· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ ἄντεσθα i . στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ πολέμῳ, καὶ τὸ ἐξῆς καθ' αὐτό· μᾶλλον

γὰρ ἐμφαίνει τὸ ἀσύνδετον. Α οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι <—κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς> : οὐ λέγει ὅτι ἀπεγνωκότες τῆς σωτηρίας ἐμάχοντο, ἀλλ' ὅτι ταύτην εἶχον τὴν διάνοιαν ὡς μέχρι θανάτου μαχησόμενοι †ῆ† φευξόμενοι. ^[10]

15 700-2 οἱ δὲ Τρῶες ἥλπιζον τὰς ναῦς ἐμπρήσειν καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς κτεῖναι. b (BCE 3 E 4) Τ νῆας ἐνιπρήσειν <κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῦς> : ὅμοιον τῷ "ἤ ἔλπεσθ", εἰ νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ, /ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἦν πατρίδα <γαῖαν ἕκαστος> ;" (O 504-5). ^[5]

15 702 Τ < ἤψατο : > ἐπελάβετο.

15 704 Τ il {καλῆς} ὠκύαλου : ἐψίλωσαν τὸ α , παραγωγὴν ἐ <κ> δεξάμενοι καὶ οὐ σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἡ παράδοσις ἐπέισθη· καὶ τάχα ἐπεὶ μὴδὲν ἄλλο ἢ τὸ ὠκὺ ἐκ τῆς λέξεως σημαίνεται.

15 705a ἡ δὲ ἀλὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἐπὶ μὲν κυρίων ψιλὸν ἀποφέρεται τὸ πνεῦμα, "Εὐρύαλος" (B 565 al.), Ἀμφιάλος, "Αστούαλος" (cf. Z 29). ἐπὶ δὲ ἐπιθετικῶν τὸ ἴδιον τηρεῖ πνεῦμα, "πολλὰ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ" (α 395), "ἀγχίαλον τ' Ἀντρώνα" (B 697), ὕφαλος. ὥστε καὶ κατὰ τοῦτο ἐλέγχεται τὸ ὠκύαλος ψιλούμενον. Α σχόλιον· ἐπιθετικὸν γὰρ ὃν δασύνεσθαι ὠφείλεν, ἀλλὰ τοῦτο, εἰ σύνθετον ἦν, ἐγένετο ἄν. ^[5]

15 705b νῦν δέ, ὡς ἐν τοῖς ἄνω (sc. in scholio a) εἶπεν, παραγωγὴν ἔλαβε τῆς αλος κατὰ παρολκὴν κειμένης. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων (fr. φ 13) οὕτως ἔφη· "ΦΙΛΙΠΠΟΣ μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους (fr. 523 N. 2 = 582 P. = 582 R.) ἀναγινώσκομεν· "Ἥλιε φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας". Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών. καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἡ ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνὴρ· ὥρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος" (Θ 111)." ἐναντίως δὲ ὁ Ἡρωδιανός (2,97,25). Α ὠκύαλου : ψιλωτέον· οὐ γὰρ ἡ ἀλὸς ἔγκειται, ἀλλὰ παραγωγὴ ἐστὶ διὰ τοῦ αλος , ὡς ἐπὶ τοῦ ἀταλός, βάταλος. ^[10]

15 705c Τ ἡ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν : εὐπρεπῶς ἐπὶ τοιαύτην ναῦν ἐπήγαγε τὸν Ἔκτορα, ἧς οὔτε τὸν ἡγεμόνα μέμψασθαι ἐνῆν μὴ κωλύσαντα τὴν οἰκείαν ναῦν ἐμπιπραμένην (θανῶν γὰρ ἦν), b (BCE 3 E 4) Τ τοὺς τε πολίτας συγγνώμης ἄν τις ἡξίωσεν, εἰ ἀστρατήγητοι ὄντες ἀδυνάτως ἔσχον ἐπιβοηθῆσαι. ^[5]

15 705d ἵνα οὖν μὴ κατὰ ζῶντός τινος ἐπάξῃ τοῦτο τὸ ὄνειδος, τὴν Πρωτεσιλάου φησί, τὴν κατὰ τὰς πύλας οὔσαν, b (BE 3 E 4) Τ "ἐνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου" (N 681). ἴσως δὲ καῦσαι πάσας οὐκ ἠθέλησαν. Τ ἔνεικεν : τὰ μὲν ἔμψυχά φησιν ἄγεσθαι, τὰ δὲ ἄψυχα φέρεσθαι.

15 705e κακῶς οὖν φησι τὸ ἔνεικεν , καὶ ταῦτα ἐπαγαγὼν τὸ "ἀπήγαγε" (O 706). ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ "νῆες <δ'> ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι" (H 467) ἀντὶ τοῦ φέρουσαι. Τ < οὐ δ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν : > τινὲς γράφουσιν "οὐδ' <αὖτις> ἀφίκετο".

15 706 †περιπαθήσας ὡς προαναφώνησις. Τ il τόξων <ἄϊκας ἀμφὶς μένον> : τόξων τῶν τοξευμάτων.

15 709a ἀμφὶς δὲ χωρὶς ἀλλήλων· ἡ ἀντὶ τοῦ περιέμενον, ὡς "Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες" (Ξ 274). b (BCE 3 E 4) Τ {τόξων} ἄϊκας· ὡς παλλακάς· καὶ ἐγένετο παρὰ τὸ ἀΐσσω ἄϊκή, ὡς φυλάσσω "φυλακὴ" (Θ 521), ὑλάσσω ὑλακὴ.

15 709b ἔστι μέντοι καὶ ἑτέρα εὐθεῖα ἡ αἶψ, ἥτις ἐν συνθέσει ἐστὶ καὶ παρ' αὐτῷ· "πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν" (E 811) καὶ "πολυαῖκος πολέμοιο" (A 165) καὶ "κορυθαῖκι πολεμιστῇ" (X 132). καὶ δῆλον ὅτι εἰ παρὰ ταύτην τὴν αἶψ εὐθεῖαν τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν σχηματίζοιμεν, ὀφείλομεν κατὰ συστολὴν ἀναγινώσκειν, ὅπερ οὐχ οὕτως ἔχει· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ μέτρου. χρὴ μέντοι ἐκεῖνο ἐπιστῆσαι ὡς τὰ εἰς κη λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ ι παραληγόμενα, φιλεῖ βαρύνεσθαι, ὡς

- ἔχει τὸ ἐλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, Φοινίκη. τὸ μέντοι αἰκή ὠξυτονήθη, ἴσως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχε, τῶν ἄλλων οὐχ οὕτως ἐχόντων. Α αἰκάς : ὁρμάς, παρὰ τὸ αἰξ. ^[10]
- 15 709c1 οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ αἰκή, καὶ ἐκτέταται τοῖς παρὰ τὸ αἰς <σ> ὡ γὰρ γίνεται. Τ τὰς ὁρμάς, ἀπὸ τοῦ αἰσσω.
- 15 709c2 b (BCE 3 E 4) < πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι : > οὐ μόνον εἰς τὸ φονεύειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ διασχίζειν τὰς ναῦς τὰ τοιαῦτα.
- 15 711 T il καὶ ξίφεσιν μεγάλοις <καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοις> : ἀθετεῖται, ὅτι εὐτελής ὁ στίχος καὶ <ή> ιδιότης τῆς μάχης οὐ σώζεται· ξίφεσι μὲν γὰρ καὶ ἔγχεσι πάντοτε μάχονται, νῦν δὲ πελέκεσι καὶ ἀξίνοις (cf.
- 15 712a O 711). ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 41 Schm.)· "πῶς οὖν ἐπιφέρει 'πολλὰ δὲ φάσγανα / ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον' (O 713 —4), εἰ μὴ εἶχον ξίφη;" Α < καὶ ξίφεσιν—ἀμφιγύοις : > ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· ἐπιφέρει γὰρ περὶ ξιφῶν (sc. ^[5]
- 15 712b O 713—4). οἱ δὲ πληθύνειν αὐτὸν τὰς φωνὰς τῶν ὅπλων διὰ τὸ φαντάζειν τὸν ἀκροατὴν. b (BCE 3 E 4) Τ πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ : ὅτι οὐ χρωμένων τοῖς ξίφεσι πρὸς μάχην χαμάδις ἔπιπτον (cf.
- 15 713a O 714), ἀλλὰ τῶν ὤμων κοπτομένων τοῖς πελέκεσι καὶ τῶν † καρπῶν σὺν τοῖς ξίφεσιν. Α μελάνδετα : σιδηρόδετα, ἐπεὶ φησι "μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος" (Hsd.
- 15 713b opp. 151). οἱ δὲ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα· b (BCE 3 E 4) Τ τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ ὁ Σιμωνίδης (fr. 112 P. = P.M.G. 617). Τ οἱ δὲ ἐπιμελῶς ἐνδεδεμένα πρὸς τὴν λαβὴν. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν <χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἂ π' ὤμων> : σὺν ταῖς χερσὶν ἀποκοπτομέναις, ἄλλα σὺν ὤμοις· γελοῖον γὰρ τὸ οἶσθαι ἀπὸ τῶν ὤμων ἐκπίπτειν τὰς μαχαίρας.
- 15 714a b (BCE 3 E 4) Τ < πέσον : > οὕτως διὰ τοῦ ο πέσο ν.
- 15 714b1 Α int διὰ δὲ τοῦ ο γραπτέον τὸ πέσον.
- 15 714b2 Τ οὐχὶ μεθίει : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οὐκ ἐμεθίει" Α im Τ ὥστε βαρβαρίζειν τὸν Ὅμηρον· τοῦκ' ἔστι γὰρ τὸ μεθίει σύνθετον ἐκ τῆς μετὰ καὶ τοῦ ἴω, ὥσεί τις λέγοι ἐμετεκάλει.
- 15 716 Τ ἄφλαστον : οὐ τὸ ἀκροστόλιον, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος τεταμένον ἐκ κανονίων πλατέων, διήκοντος δι' αὐτοῦ πλατέος κανονίου ὀνομαζομένου μὲν †θρανίτου†, ὑπηρεισμένου δὲ τῷ στυλίσκῳ τῷ ὀπισθεν τοῦ κυβερνήτου.
- 15 717a κρέμανται δὲ ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ †θρανίτου† τὰ ταινία. ἀκροστόλιον δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ἐπὶ πρῶραν ξύλον. πτυχή δέ ἐστιν, ὅπου ζωγραφοῦνται οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ τῆς νεῶς ἐπιγέγραπται ὄνομα. b (BCE 3 E 4) Τ ἄφλαστον : τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον—εὐθλαστον γὰρ ὑπάρχει. Α < ἄφλαστον : > τινὲς ἄφλαστον γράφουσιν ἐπὶ ῥηματικῶς, τὸ ἄμφω ταῖς χερσὶν ἐπεστραμμένως ἐπειληφθαι τῆς νεῶς. ^[5]
- 15 717b b (BCE 3 E 4) Τ il οἴσετε {πῦρ} : ὅτι οἴσετε ἀντὶ τοῦ φέρετε· οὐ γὰρ τὸν μέλλοντα δηλοῖ τὸ οἴσεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ "οἶσε" (χ 106.
- 15 718a1 481), ὃ ἐστὶν ἀνάλογον τῷ φέρε. Α {οἴσετε;} ἀντὶ τοῦ φέρετε· καὶ οὐ τὸν μέλλοντα δηλοῖ, ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ "οἶσε θέειον" (χ 481).
- 15 718a2 Τ < ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυ τ' αὐτήν : > ἅμα γὰρ τῇ κραυγῇ καὶ δέος γίνεται τοῖς πολεμίοις.
- 15 718b Τ il νῦν ἡμῖν <—ἦμαρ ἔδωκε / νῆας ἐλεῖν> : ἀντὶ πάντων τῶν πόνων ἰσόρροπον ἡμέραν ὁ Ζεὺς ἐχαρίσατο.
- 15 719–20

- b (BCE 3 E 4) T νῦν ἡμιν πάντων : νῦν ἀντὶ τοῦ πάντων τῶν τολμηθέντων εἰς ἡμᾶς ἀξίαν ἀμοιβὴν παρέσχε·ν ἡμῖν ὁ Ζεὺς πρὸς τὸ ἐλεῖν τὰς ναῦς. A < αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι / ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν : > ἄδηλον, πότερον παρὰ γνώμην θεῶν μολοῦσαι (720), ἢ ἡμῖν πῆματα θέσαν (721) θεῶν ἀέκητι (720). ^[5]
- 15 720-1 b (BCE 3 E 4) T κακότητι γερόντων : ἀβουλίᾳ.
- 15 721 τὸ δὲ ἴδιον ἀσθενὲς τοῖς γέρουσι περιάπτει· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐξιέναι διὰ τὸν Ἀχιλλέα. b (BCE 3 E 4) T < οἱ μ' ἐθέλοντα : > ὅτι δεῖ κατὰ τὸ τέλειον προφέρεσθαι ἐθέλοντ α .
- 15 722a1 A int ὅτι κατὰ συναλιφὴν τὸ < μ' > ἐθέλοντ α .
- 15 722a2 T il {νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ} ἀνώγει : βαρυτόνως ἀναγνωστέον.
- 15 725a <εἰ δὲ> καὶ ὡς ἀπὸ περισπωμένου δείκνυται τινα ἔχον κινήματα, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔποσ" (H 394), οὐκ ἀναγκαῖον ξενίζειν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ περισπᾶν· κλίνεται γὰρ καὶ ὡς βαρύτονον, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν" (Λ 139). πρόδηλον κακ τῶν προστακτικῶν "ἀνώγετον" (Δ 287), "ἀνωγέτω" (β 195)· "ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι" (β 113)· διὸ καὶ βαρυτόνως ἀναγνωστέον. A ἀνώγει : τινὲς περισπῶσι διὰ τὸ "ἠνώγει Πετεῶο" (M 355). ^[5]
- 15 725b ἀλλ' ἔστιν "ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν" (Λ 139). T < ἀλ λ' ἀνεχάζετο τυτθόν , οἰόμενος θανέεσθαι , / θρῆνυν ἐ φ' ἑπταπόδην > : τὸ ἐξῆς ἀνεχάζετο τυτθόν (728) θρῆνυν ἐ φ' ἑπταπόδην (729).
- 15 728-9 οὕτως οὖν διορθωτέον. A int ἀνεχάζετο : ὅπως χρήσεται τῷ μεγίστῳ δόρατι.
- 15 728a b (BCE 3 E 4) T οἰόμενος θανέεσθαι : οἰόμενος τὸ ἀποθανεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἑ παραχωρήσειν† Ἑκτορι.
- 15 728b b (BCE 3 E 4) T θρῆνυν : τὴν τῶν κωπηλατῶν καθέδραν b (BCE 3 E 4) T ἢ τὴν τοῦ κυβερνήτου.
- 15 729 Ἀττικοὶ δὲ θρᾶνον τὸ τοῦ κωπηλάτου φασὶ καὶ θρανίτας αὐτούς. b (BCE 3) T θρῆνυν : ὑποπόδιον. θρῆνυν δὲ βέλτιον καλεῖσθαι—οἱ δὲ διαβάθραν ἀπὸ νεῶς εἰς νῆα. A δεδοκήμενος : ὅτι παθητικῶς δεδοκήμενος ἀντὶ τοῦ δοκεῦν, ἐπιτηρῶν, ὡς "ράβδῳ πεπληγυῖα" (κ 238). ^[5]
- 15 730 A < ἄμυνε νεῶν ὅστις φέροι .
- 15 731 .. πῦρ : > λείπει ἢ κατὰ. T il ἢ ἐ τινὰς φαμεν <εἶναι ἀοσητῆρας ὀπίσω > : ἄρα οἰόμεθα ἥξειν ἐπικούρους μετὰ ταῦτα; ὅμοιος δὲ τῷ πρώην (sc.
- 15 735a1 O 504—5) ἐστὶν ὁ λόγος, τὸ μὲν ἐρωτήσεως, τὸ δὲ ἀποφάσεως ἔχων. T ὅμοιος τῷ πρώην ὁ λόγος, τὸ μὲν ἐρωτήσεως ἔχων, τὸ δὲ ἀποφάσεως.
- 15 735a2 λέγει δὲ ὅτι ἄρα ἐλπίζομεν ἥξειν ἐπικούρους μετὰ ταῦτα; οὐδαμῶς. b (BCE 3 E 4) {ἤ ἐ τινὰς} φαμέν {εἶναι}: τὸ φαμέν ἐντελὲς ἐστὶ καὶ ἐνεστώτα χρόνον σημαίνει διὸ τὰς δύο συλλαβὰς βαρυτονητέον.
- 15 735b εἰ μέντοι παρατατικὸς γίνοιτο, δῆλον ὅτι ἀποβολὴν χρόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν πάσχει καὶ ἐπὶ τὴν φα συλλαβὴν ἢ ὀξεῖα τάσις ἔσται, ὅμοιον ὡς τὸ ἔφαμεν ἐντελὲς, ὥσπερ ἐπ' ἐκείνου "φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι" (δ 664), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ νῦν ἡ διάνοια. A < ἄρειον : > βέλτιον οὗ κατεσκευάσαμεν. ^[5]
- 15 736 T il < οὐ μέν τις : > "οὐ μέν τι" χωρὶς τοῦ ς Ἀρίσταρχος.
- 15 737a1 A im < οὐ μέν τι : > οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ς .
- 15 737a2 τινὲς δὲ "οὐ μέν τις". T il < ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθα : > ἐν ἧ ἐπιφυγόντες ἀμυνούμεθα.
- 15 738a T il ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες : τὸν ἴδιον δῆμον νικώμενον ἔχοντες.
- 15 738b

- οἱ δὲ τὸν ἀπὸ τῆς πόλεως δῆμον ἔχοντες ἑτέραν ἡμῖν ἀλκὴν περιποιοῦντα. b (BCE 3 E 4) T πάντα δὲ εἰρωνικῶς. b (BCE 3 E 4) < Τρώων πεδίω : > ἐν ἄλλῳ "Τρώων ὁμάδῳ" (= O 689).
- 15 739a A im < πύκα θωρηκτῶν : > ὥς ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ τοῦτο προσώπου.
- 15 739b T il {πόντῳ} κεκλιμένοι : ἴπερικλειόμενοι† συνέσταλται δέ, ὥς τὸ "τρίς δὲ περίστιξας" (δ 277).
- 15 740a1 ἐμφαντικῶς δὲ πάντα πέφρασται. T προσεληρησμένοι καὶ προσανακείμενοι· συνέσταλται δέ.
- 15 740a2 ἐμφαντικῶς δὲ πάντα πέφρασται. b (BCE 3 E 4) < ἤμεθα : > διατρίβομεν.
- 15 740b T il τῷ ἐν χερσὶ φόως , < οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο > : Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν ἔγραφεν, συνάπτων δηλονότι ὅλον τὸν στίχον· ἔσται δὲ οὕτως τὸ ἐξῆς, τῷ ἐν χερσίν, οὐ μειλιχίῃ, τέλος πολέμοιο, οἷον ἐν τῷ δόρατι, οὐκ ἐν προσηνείᾳ οὐδ' ἐν ἀργίᾳ κεῖται ἢ τοῦ πολέμου σωτηρία.
[5]
- 15 741a Διονύσιος δὲ ὁ Θραξ (fr. 20 Schm.) κατ' εὐθεΐαν πτῶσιν, ᾧ ἀκόλουθόν ἐστι στίζειν ἐπὶ τὸ φόως τελείᾳ στιγμῇ· καὶ ἔσται καθ' ἑαυτὸ ἐκάτερον ἡμιστίχιον. ὁ δὲ λόγος· διόπερ ἐν χερσίν ἢ σωτηρία, προσήνεια δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. A < τῷ ἐν χερσὶ φόως , > οὐ μειλιχίῃ < πολέμοιο > : σὺν τῷ ι τὸ μειλιχίῃ· τὸ γὰρ ἐξῆς τοιοῦτόν ἐστιν· διὸ τὸ τοῦ πολέμου φῶς ἡμῖν ἐν ταῖς χερσίν, οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ ἀπαντήσῃ, A b (BCE 3) T ἢ οὕτως· τὸ τοῦ πολέμου φῶς ἐν χερσίν, οὐκ ἐν προσηνείᾳ πολέμου. [5]
- 15 741b εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι τὸ μειλιχίῃ , οὕτως ἐξηγητέον· οὐκ ἔστι προσήνεια οἰκείᾳ πολέμου, ἴν' ἢ τὸ ἡμιστίχιον ἴγνωριμώτερον. b (BCE 3) T < μειλιχίῃ : > οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι , μειλιχίῃ .
- 15 741c A im < μαιμώνων ἔφε π' ἔγχεϊ : > καίτοι πολέμιον ἔχων Δία.
- 15 742 T il < ἐπὶ νηυσί : > ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ναῦς.
- 15 743 T il < κηλείῳ : > τὸ ἐντελὲς κτητικὸν κήλειόν ἐστι· τὸ γὰρ κήλεον Ἰακόν.
- 15 744a T il < κηλείῳ : > τὸ κηλεῖν θέλγειν ἐστὶ καὶ τέρπειν.
- 15 744b A im χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος : εἰς τὴν τοῦ Ἑκτορος χάριν διὰ τὸ παροξύνθαι ὑπ' αὐτοῦ.
- 15 744c T < τὸν δέ : > περισσὸς ὁ δέ .
- 15 745 T il < προπάροιθε νεῶν : > ὑπὲρ νεῶν.
- 15 746 T il Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 15 postscr A ὥς οἱ μὲν περὶ νηὸς < ἐϋστέλμοιο μάχοντο > : οὐ περὶ Ἑκτορος καὶ Αἴαντος ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων· οἱ μὲν γὰρ ὥς ἀρχηγὸν πονηρῶν ἔργων ἱαπολέσθαι† θέλουσιν, οἱ δὲ καὶ μετὰ θάνατον χάριν εἰδότες τῷ δεσπότῃ σῶσαι τὴν ναῦν προήρηνται. [5]
- 16 1a —ὥς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παραγραφὴν ἐνέβαλε τὸν στίχον. ἔστι δὲ τοιαῦτα πολλὰ παρ' Ὀμήρῳ· "ὥς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον" (I 1), "ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρόσ" (Λ 596. Σ 1), b (BCE 3 E 4) T "ὥς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός" (M 1), "ὥς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν" (Ψ 1), "ὥς ὁ μὲν ἔνθ' ἡρᾶτο" (η 1), b (BE 3 E 4) T "ὥς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδεν" (ζ 1). T ἢ δὲ περὶ ἀντὶ τῆς ἐπὶ· ἀντιφράζει γὰρ αὐτὴν τῷ ἔνεκα· b (BE 3 E 4) T "Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνῆ" (Σ 171), "σχίσω ἀμυνόμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος" (P 182). T δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ὑπέρ, "λεπτὸν καὶ περίμετρον" (β 95), καὶ τὸ περισσῶς, "τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ" (N 430). b (BE 3 E 4) T ἐϋστέλμοιο : σέλημα ἐστὶ τὸ μεταξὺ τῶν σανιδωμάτων, ὃ σελὶς καλεῖται καὶ καθέδρα ἐστὶ τοῦ ἐρέτου. [15]
- 16 1b

ἀπὸ δὲ τοῦ σέλημα εὐσελμος ὡς σῶμα εὖσωμος. γέγονε δὲ παρὰ τὸ σέλλω τὸ σημαῖνον τὸ ὀρμῶ· ἐξ οὗ καὶ ἰσέλμος ὁ μεθ' ὀρμῆς ῥιπτούμενος λίθος. A b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ καλὰ σπάρτα ἐχούσης σελμὶς γὰρ λέγεται τὸ σπάρτον. b (BCE 3 E 4) δάκρυα θερμὰ <χέων> : εἰκότως ὁ πρῶτος Πάτροκλος κλαίει, τὰ μὲν ἀκοῇ, τὰ δὲ αὐτοψεί τῶν δεινῶν ἐπισκοπήσας· b (BCE 3 E 4) T διὸ οὐδὲ φθέγγασθαι τι οἷός τέ ἐστι συγκεχυμένος ὑπὸ τῶν δακρύων, ἀλλὰ σιωπῶν ἴσταται διὰ τοῦ σχήματος τὸν ἕλεον ἐπαγόμενος. ^[5]

- 16 3a b (BE 3 E 4) T καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς ὁ Φοῖνιξ "δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν" (I 433). T < μελάνυδρος : > ἡ βαθύυδρος, ἥ κατὰ τοὺς φυσικοὺς μέλαν ἐστὶ τὸ ὕδωρ.
- 16 3b b (BCE 3 E 4) T il μελάνυδρος : βαθεῖα, σκοτεινὴ. τοῦ γὰρ—καταυγάζεται. A < ἥ τε κα τ ' > αἰγίλιπος <πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ : αἰγίλιπος> ὑψηλῆς, ἥς καὶ αἶγες ἀπολείπονται διὰ τὸ ὕψος· ἐλαφρὰ δὲ ἔχουσι καὶ νευρώδη τὰ σκέλη αἱ αἶγες.
- 16 4a A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τῆς μηδὲν φυοῦσης, κατ' Ἀργείους· ἴων γὰρ ἀποτράγη αἶξ, ἄσπορον αὐτὸ ποιεῖ. AT οἱ δὲ καθύγρου καὶ λιπαινούσης τὰς αἶγας. A b (BCE 3 E 4) T ἀθρόον δὲ ἔκχυσιν δακρύων παριστὰς κατὰ πετρῶν φησι ῥεῖν τὴν κρήνην· τὰ γὰρ ἀφ' ὑψηλῶν φερόμενα ὕδατα σφοδροτέραν τὴν πρόχυσιν ἐμφαίνει. b (BCE 3 E 4) T < δνοφερόν : > τὸ μετὰ δινήσεως φερόμενον. ^[5]
- 16 4b T il < ῥκτειρε : > Ἀρίσταρχος γράφει "θάμβησεν". οὐ γὰρ ἂν ἔπαιξεν ἐν τῷ πυνθάνεσθαι, εἴπερ ῥκτειρεν.
- 16 5 T il τίπτε δεδάκρυσαι, <Πατρόκλεες, ἡὔτε κούρη> : ἄτοπός ἐστιν αὐτὸς μὲν ἔνεκα παλλακίδος κλάων (cf.
- 16 7 A 348—57), τὸν δὲ Πάτροκλον κόρην καλῶν ἐπὶ τοιοῦτοις δεινοῖς δακρύοντα. ἴσως οὖν αὐτὸν ἐπίτηδες ἐταπείνωσε, παύων τῆς ἱκετείας. ὅπως δ' ἂν τις ἦθους ἔχοι, τοὺς πέλας ψέγει· οἱ μὲν σκληροὶ τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ πρᾶγους γυναιξὶν εἰκάζουσιν, οἱ δὲ ἐπιεικεῖς τοὺς στερεοὺς ἀγρίου καὶ ἀνημέρους φασίν. b (BE 3 E 4) T καὶ νῦν ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον ὡς κόρην, ὁ δὲ Πάτροκλος τὸν Ἀχιλλέα ὡς πετρῶν παῖδα (cf. Π 35). T ἡὔτε κούρη / νηπίη <—ὄφ ρ ' ἀνέληται> : πᾶσαν ἡλικίαν εἰσαγαγὼν ὁ ποιητής, γερόντων νέων ἐφήβων (ἐπεὶ καὶ βρέφος εἰσήγαγε τὸν Ἀστυάνακτα [sc. ^[5]
- 16 7-10 Z 400—83. X 484—507]), θήλειαν οὐ δυνάμενος εἰσαγαγεῖν διὰ παραβολῆς τὸ λεῖπον πρόσωπον ἀνεπλήρωσε καὶ λαβῶν εὐτελὲς πρᾶγμα μεγαλοπρεπῶς καὶ μετ' ἐναργείας αὐτὸ ἐκφέρει. δεκτέον δὲ τὴν μητέρα χερνῆτιν, σπεύδουσιν "ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἔλγται" (M 435) καὶ οὐκ ἐθέλουσιν αὐτὴν ἐξαγαγεῖν· κατὰ γὰρ Ἡσίοδον "χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος" (opp. 603). b (BCE 3 E 4) T ἡὔτε κούρη </ νηπίη> : οὐκ ἠρκέσθη τῷ κούρη (7), προσέθηκε δὲ καὶ τὸ νηπίη (8), προανελεῖν αὐτοῦ θέλων τῇ αἰδοῖ τὴν δέησιν. ^[5]
- 16 7-8 b (BE 3 E 4) T ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου εἰσὶ· πολλαχοῦ γὰρ ἐνδύεται τὰ ἡρωϊκὰ πρόσωπα. T ἡ ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσα : οὐχ ἅμα ἐκείνη θεοῦση καὶ αὐτὴ συνθεῖ, ἀλλὰ προσυπακουστέον τῷ μητρὶ τὸ βαδίζούσῃ, ὅπως συνεξανύη θέουσα ἡ κόρη.
- 16 8a b (BCE 3 E 4) T ἀνώγει : καὶ ὡς περισπώμενον αὐτὸ ἔκλινε, "καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος" (H 394)· τὸ γὰρ "ἠνώγει Πρίαμός τε" (H 386) ἄδηλον, μὴ ὑπερσυντελίκου ἐστίν, ὡς "ἡ <ε> ἰδεῖν" (Ap.
- 16 8b1 Rh. Arg. 4, 1700), "ἡεῖδει" (ib. 2, 822). T ἀνώγει : "ἠνώγεα, τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο" (i 44).
- 16 8b2 T ἀνώγει : αἱ γὰρ ἀξιώσεις τῶν βρεφῶν κελεύσασιν εὐόκασιν.
- 16 8c

b (BCE 3 E 4) T il εἰανοῦ : τοῦ ἐνδυτηρίου πέπλου· ἐν ἄλλοις γοῦν "πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν" (E 734).

16 9a1 σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ εὐτελοῦς πέπλου. δημοῖ δὲ καὶ τὸ λαμπρόν, "ἑανοῦ κασσιτέροιο" (Σ 613). b (BCE 3 E 4) T ἀπτομένη δὲ ἐπισπωμένη, "πρύμνης νεὼς ἥψατο" (O 704), b (BE 3 E 4) T "ἥψατο δ' ἡμίονου" (Ψ 666). T καὶ τὸ καθικνεῖσθαι, "ἄπτηται κατόπισθεν" (Θ 339)· ὅθεν καὶ "καθαπτεσθαι" (A 582) τὸ διὰ λόγων καθικνεῖσθαι. b (BE 3 E 4) T λαμπροῦ. ^[5]

16 9a2 T il < εἰανοῦ : > ὅτι ἑανὸς καὶ πέπλος τὸ ἔνδυμα < γυναικῶν > .

16 9b A int < ποτιδέρκεται : > Ζηνόδοτος "{δακρυόεσσα δέ μιν} προσδέρκεται".

16 10a A im ὄφρα : ἵνα ἤ ἕως· προσλιπαροῦσι γάρ, ἄχρις ἂν οὐ βούλωνται τύχωσιν.

16 10b b (BCE 3 E 4) < κατὰ δάκρυον εἴβεις : > κατείβεις, καταστάζεις.

16 11 T il ἥε τι Μυρμιδόνεσσι < πιφάυσκεαι—οἶος > : εἰρωνευόμενος ταῦτά φησιν (ἐπίσταται γάρ, περὶ οὗ κλαίει), καὶ τελευταῖον τοῦτο ἐπιφέρει "ἥε σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται;" (Π 17).

16 12-3a b (BCE 3 E 4) T < ἥε τι .

16 12-3b .. ἥ .. / ἥε τινα : > πάντες περιεσπάρθησαν οἱ σύνδεσμοι κατὰ λόγον τῶν ἐρωτηματικῶν. A int T il < πιφάυσκεαι : > προορᾷ, προσημαίνει.

16 12 b (BCE 3 E 4) T il Φθίης ἔξ ἔκλυες : τὴν πρόθεσιν χωριστέον ἀπὸ τοῦ ἔκλυε ς .

16 13a βραχὺ μέντοι παντελῶς τὸ διάστημα, ὡς κἀκεῖ "ὑπερώϊον εἰς ἀναβάσσει" (B 514), "μάχης ἔξ ἀπονέεσθαι" (Υ 212). A < Φθίης ἔξ : > ἐκ Φθίας.

16 13b T il < ζῶειν μὲν—ἀκαχοίμεθα τεθνηώτων : > καλὸν διάταγμα τὸ πῶς χρή περὶ γονέας ἔχειν· καὶ ὡς ἡ τούτων τελευτὴ πάντων ἔσχατόν ἐστι κακόν.

16 14-6 b (BCE 3 E 4) T il Μενοίτιον < Ἄκτορος υἱόν > : τὴν μητέρα Πατρόκλου οὐκ ὠνόμασεν ὡς προθανοῦσαν.

16 14 ἦν δὲ Σθενέλης. ὁ δὲ Ἄκτωρ τὸ ἀνέκαθεν Μυρμιδόνος. T Μενοίτιον : Αἰακὸς < ὁ > Διὸς καὶ Αἰγίνης—μετ' Ἀχιλλέως ἔθρεψεν. ἡ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ (F.H.G. III p. 33, fr. 35). A < ζῶει : > ἔδει 'ζῶειν' {δέ}. ^[5]

16 15 T il τῶν κε : περὶ ὧν ἂν, οὐχὶ ἐκάτερος περὶ τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀλλήλων· τοῦτο γὰρ δεῖγμα τῆς φιλίας.

16 16a b (BCE 3 E 4) T λείπει δὲ ἡ περί. T < τεθνηώτων : > διὰ τοῦ η "τεθνηώτων" A int T il αἰ Ἀριστάρχου.

16 16b A int ἥε σύ < γ' > Ἀργείων <—ἔνεκα σφῆς > : ἠθικῶς πάνυ καὶ ἐπὶ τοῦτο ἦκε τελευταῖον, καίτοι γε ἀκριβῶς εἰδὼς τὴν πρόφασιν τῶν δακρύων.

16 17-8 ἅμα δὲ καὶ ὡς ἤδη μετατεθεὶς τὴν γνώμην εἰς τοὺς περὶ Ἑλλήνων προκαλεῖται αὐτὸν λόγους· διὰ τοῦτο γὰρ αὐτὸν καὶ ἀπέσταλκεν πρὸς Νέστορα. b (BCE 3 E 4) T < Ἀργείων : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περί, περὶ Ἀργείων. ^[5]

16 17 A im < ὑπερβασίης : > τῆς παραβάσεως τοῦ δικαίου.

16 18 b (BCE 3) T λεληθότως ὑπεραπολογεῖται ἑαυτοῦ, ὡς ἀδικηθεὶς ὠργίσθη. b (BCE 3 E 4) T < τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη, Πατρόκλεες ἱππεῦ : > πρὸς τὴν τοῦ λόγου ἀποστροφὴν.

16 20 A int ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέως υἱέ, μέγα φέρτα τ' Ἀχαιῶν : ὁμιλητικὴ ἡ ἀρχὴ καὶ θεραπεύουσα φιλότιμον ἄνδρα.

16 21a

- ὁ δὲ λόγος φιλικὴν ἔχει δέησιν, ἔλεον ἀτυχούντων, ἐπίπληξιν ἀπηνείας, μεγάλου ἔργου καὶ ῥαδίως ἀνυσθησομένου ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) T < Πηλέως : > οὕτω Πτολεμαῖος (om.
- 16 21b B.). οἱ δὲ ὑπομνηματισάμενοι Ἰακῶς. T il μὴ νεμέσα : λείπει τὸ δεδακρυμένω· κλαίοντί μοι, φησί, μὴ μέμφου· b (BCE 3 E 4) T εὐλόγως γὰρ ἐπὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς ἀτυχήμασι τοῦτο πράττω.
- 16 22a b (BCE 3, E4 [bis]) T βεβίηκεν : ἀπὸ τοῦ βιώ βιάς, καὶ διαίρεσις "οἱ κεῖνον βιώνονται" (Λ 503), "ὡς εἴ ἐβίωατο" (Λ 467).
- 16 22b τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ βιάζω, "ἡ μάλα δὴ σε βιάζεται ὡκὺς Ἀχιλλεύς" (X 229). ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "ἡ μάλα δὴ με βιάζετε μοῦνον ἐόντα" (μ 297), ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. T οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντεσ <—οὐτάμενοί τε > : δαιμονίως ἐπαίρει τὸν Ἀχιλλέα, τὴν πᾶσαν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ ἀνατιθεὶς καὶ διδάσκων ὅτι οὐδὲν ὦνησαν τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ ἄλλοι ἀριστεῖς, ἀλλὰ κεῖνται τετρωμένοι. ^[5]
- 16 23-4 b (BE 3 E 4) T βεβλημένοι οὐτάμενοί τε : πρὸς τὴν σύλληψιν· οἱ μὲν γὰρ βεβλημένοι ἦσαν, οἱ δὲ οὐτασμένοι.
- 16 24a A < οὐτάμενοι : > ὡς "ἰστάμενοι" (M 341 al.
- 16 24b). προεῖρηται δέ (sc. ad Λ 659 c). A int βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης <—καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷστῳ > : τῷ μὲν καταλόγῳ τῶν τραυματιῶν ἐκπλήξειν αὐτοῦ τὴν ἡδονὴν οἶεται.
- 16 25-7 οὐ προτάττει δὲ Ἀγαμέμνονα, ἵνα μὴ ἡπροήσθηται τὴν ἔντευξιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι χαλεπήνας ὁ Ἀχιλλεύς. ἀλλ' οὐδὲ ἔσχατον· δέος γάρ, μὴ τῇ τοῦ ὀνόματος μνήμῃ ἀνανεύσῃ πρὸς τὸ παρόν· διὸ εἰς μέσσην αὐτὸν ἔταξε χώραν. πρῶτον δὲ Διομήδην, πρὸς ὃν μάλιστα δυσχεραίνει λέγοντα b (BCE 3 E 4) T "εἰς ὃ κε τέκμωρ / Ἰλίου εὖρωμεν" (I 48—9) καὶ T "μὴ ὄφελες λίσσεσθαι" (I 698)· εἴτα Ὀδυσσεά φίλον ὄντα καὶ χθὲς ὁμώροφον γεγονότα. Εὐρυπύλῳ δὲ ἔδωκε τὴν ἐσχάτην τάξιν. ὡς δὲ ἐκταραχθεὶς ἐξελάθετο Μαχάονος, δι' ὃν καὶ ἐπέμφθη. b (BCE 3 E 4) T τάχα δὲ σιωπᾷ τὸν Μαχάονα ὑποφαίνων ὡς τούτων αὐτόπτης γεγονῶς οὐδὲ συνέντυχε Νέστορι, ἵνα μὴ δοκῇ ταῦτα παρ' ἐκείνου ἀκηκῶς λέγειν. τινὲς δὲ ἤθελον μὴ τετρωσθαι Μαχάονα, δι' ὃ οὐ θεραπεύεται b (BE 3 E 4) T οὐ <δὲ> βελουκεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸν κυκεῶνα πίνει, καὶ ὀβελίζουσι τοὺς στίχους, ἐν οἷς φησι ὁ Νέστωρ "τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἦγαγον ἐκ πολέμοιο / ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον" (Λ 663—4), ὅτι οἶδεν ὡς οὐ διὰ Μαχάονα ἐπέμφθη. T οἱ δὲ φασιν ὡς ἔθος Ὀμηρικόν, περὶ ὧν τις πεμφθῇ, μὴ παλιλ <λ> ογεῖν περὶ αὐτῶν, b (BE 3 E 4) T ὡς Θέτις πρὸς Ἀχιλλέα οὐδὲν περὶ Διὸς (cf. A 531—2) οὐδὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Χρύσου (cf. A 487) οὐδὲ ἡ Ἴρις περὶ Ποσειδῶνος (cf. O 218—9). T βέβληται {μὲν ὁ τυδεΐδης}· ἀντὶ τοῦ ἐκ βολῆς—περὶ ὧν μᾶλλον ἡγωνία. ^[20]
- 16 25 A < βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης : > Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ ἄρθρου, "βέβληται μὲν Τυδεΐδης".
- 16 25a1 A int Ἀριστοφάνης δίχα ἄρθρου.
- 16 25a2 T il < ἡ δ' Ἀγαμέμνων : > δίχα ἐπιθέτου τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὄνομα ἀναγκαίως ἔταξεν.
- 16 26 T il < κατὰ μηρόν : > ἐπὶ τὸν μηρόν· "νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην" (Λ 252)· καὶ ἀντὶ τῆς ἔξ· "βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων" (A 44 al.
- 16 27). b (BCE 3) T il < τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι > ἀμφιπέπονται : ἡ ἀμφὶ πρὸς τὸ τοῦ ς , ἴν' ἢ b (BCE 3 E 4) ἀμφὶ μὲν τούτους.
- 16 28a ὅτι δὲ κατὰ ἔθνος ἦσαν ἰατροί, ἀπὸ Ἰδομενέως δῆλον· "ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλασ" (N 213). τοῦτο δὲ λέγει αὖξων τὸ δεινόν· b (BCE 3 E 4) T οὐδένα γὰρ περιοδεύοντα εἶδεν. b (BE 3 E 4) T {τοὺς μὲν τ'} ἰητροί : ὅτι οὐ μόνοι οἱ περὶ Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον συνεπεπλεύκεισαν ἰατροί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πλείονες. ^[5]
- 16 28b

Α πολυφάρμακοι : οὐχ ἑκάστης νόσου φάρμακον ἔχοντες, ἀλλ' ἑκάστη νόσῳ ποικίλας
θεραπείας προσάγοντες.

16 28c b (BE 3 E 4) T il {ἔλκε' ἀκείόμενοι· σὺ δ' } ἀμήχανος : ὅτι νῦν ἀμήχανο ς , πρὸς ὃν οὐκ ἔστι
μηχανήσασθαι, οὐκ αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι.

16 29a A ἀμήχανος : ἀπροσμηχάνητος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὐρεῖν· ἐκείνους μὲν γάρ, φησίν,
ιάσονται ἰατροί, σὺ δὲ ἔοικας ἀνίατος εἶναι τὴν ψυχὴν.

16 29b b (BCE 3 E 4) T < μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος , ὃν σὺ φυλάσσεις : > καλῶς διὰ τῆς εἰς
ἑαυτὸν εὐχῆς ἀπέστρεψε τὸν Ἀχιλλεῖα τῆς νόσου.

16 30a b (BCE 3 E 4) T il {μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε} χόλος : ὅτι ὁ χόλος ἀντιμετείληπται ὡς ἰσοδυναμῶν
τῇ μῆνιδι.

16 30b A χόλος : ἀντιμετείληφε τὴν μῆνιν.

16 30c ἢ τάχα ἐφ' ἑαυτοῦ ἠῤῥατο μὴδὲ κατὰ τὸ τυχὸν ἐμπεσεῖν εἰς χόλον, πόσῳ δὲ μᾶλλον μὴ εἰς
μῆνιν. b (BCE 3 E 4) T αἰναρέτη· τίς} σευ ἄλλος < ὀνήσεται > : ὅτι [τινὲς] γράφουσιν "αἶν'
ἀρετῆς", καὶ ἐκφέρουσι κατὰ τὸ περισπώμενον, ἴν' ἢ πρότερον αἰνέ, εἶτα πρὸς τὰ κάτω < τὸ
ἀρετῆς >· ἀρετῆς τί σοι ἄλλος ὀνήσεται; πιθανώτερον δὲ συνθέτως αἰναρέτ η , ἐπὶ κακῷ τὴν
ἀρετὴν ἔχων. ^[5]

16 31a A < αἰναρέτη : > τοῦτο καθ' ἑαυτὸ προενεκτέον· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει τὸν σχετλιάζοντα.

16 31b A im αἰναρέτη : σύνθετόν ἐστι παρὰ θηλυκόν, ὡς "ὑψαγόρη" (β 85 al.

16 31c), μισογυνή· ὁ ἀγνοοῦντες γράφουσιν "αἰναρέτης", ἴν' ἢ ὁ χόλος πολέμιος ταῖς ἀρεταῖς καὶ
ἐχθρός· b (BCE 3 E 4) T "μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος (Π 30) / αἰναρέτης". T ἐπεκράτησε
δὲ ἡ δίχα τοῦ ς ἀνάγνωσις Ἀριστάρχειος οὔσα, καὶ ἔστιν 'εἰς αἶνον χρώμενε τῇ ἀρετῇ', εἰς
ὄλεθρον, οὐκ εἰς σωτηρίαν. δι' ἐνὸς δὲ ὀνόματος ἔπαινον ἔμιξε καὶ ψόγον· ὅτι μὲν γὰρ ἔχει
ἀρετὴν, φησίν, ὅτι δὲ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τῶν φίλων, διαβάλλει. b (BCE 3 E 4) T τί σευ ἄλλος
ὀνήσεται ὁψίγονός περ : γίνεται γὰρ καὶ ἐκ τοῦ ζήλου καὶ ἐκ τῆς μιμήσεως τῶν παλαιῶν
ὠφέλειά τις ὅθεν καὶ ὁ Νέστωρ τὰς οἰκείας διηγεῖται πράξεις, ζῆλον ἐντιθεὶς τοῖς ἀκούουσιν.
^[5]

16 31d b (BCE 3 E 4) < οὐκ ἄρα σοί γε πατήρ ἦν > ἱππότηα Πηλεὺς : οὐκ ἦν ὡς ἔοικέ σοι πατήρ.

16 33 προαιτησάμενος δὲ συγγνώμην διὰ τοῦ δακρύειν πικρότερον ἄπτεται τῶν ἐγκλημάτων·
τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν φίλων ἐστί, καὶ μάλιστα, ὅταν πρὸς κρείσσους παρρησιάζωνται. b (BCE 3 E
4) T γλαυκὴ δέ ς ' ἔτικτε θάλασσα : ὅτι νῦν ἅπαξ τὴν θάλασσαν ἐπιθετικῶς γλαυκὴν εἶπεν. ^[5]

16 34a τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ τῆς θαλάσσης ἐπικίνδυνον καὶ ἀνηλεὲς καὶ τῶν πετρῶν τὸ σκληρόν. ὁ δὲ
Ἡσίοδος καὶ χωρὶς τοῦ θάλασσά φησι "καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον" (th. 440). A γλαυκὴ
δέ σε τίκτε θάλασσα : διὰ τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἀπαραίτητον τῆς θαλάσσης καὶ μάλιστα ἐν χειμῶνι·
ὅθεν καὶ τοὺς ἀπηγεῖς Κύκλωπας καὶ Λαιστρυγόνας Ποσειδῶνός φησι b (BCE 3 E 4) T καὶ
Πολύφημον Θωώσης τῆς Φόρκυνος (cf. ^[5]

16 34b α 71—3). T γλαυκὴν δὲ ἅπαξ εἰπόντος αὐτὴν Ὀμήρου Ἡσίοδος ἀντὶ κυρίου "καὶ τοῖς, οἳ
γλαυκὴν" (th. 440). b (BCE 3 E 4) T < γλαυκὴ δέ ς ' ἔτικτε θάλασσα / πέτραι τ ' ἡλίβατοι : >
πρὸς τὰς οἰκίσεις τῶν γονέων· ὁ μὲν γὰρ ὥκει τὸ Πήλιον ὄρος, ἡ δὲ τὴν θάλασσαν. ^[5]

16 34-5a1 T il ὅρα δέ, πῶς αὐτὰ τὰ δυσχερῆ δοκοῦντα πρὸς τὰς τῶν γονέων ἀρμόζουσιν οἰκίσεις· ὁ μὲν
γὰρ οἰκεῖ τὸ Πήλιον ὄρος, ἡ δὲ τὴν θάλασσαν.

16 34-5a2 b (BE 3 E 4) ὅ τί τοι {νόος ἐστὶν ἀπηνής} : τρία μέρη λόγου, ἴν' ἢ τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ διό.

16 35

περισεύει δὲ τὸ τι . Ἀρίσταρχος δὲ γράφει "ὅτε τοι". Τ εἰ δέ τινα φρεσὶ <—πότνια μήτηρ > : ἐρεθιστικῶς ταῦτα τῷ φιλοδόξῳ φησί· πρὸς ὃ μάλιστα δηχθεὶς ἀπολογεῖται ὡς οὐ δέει θανάτου πεποιῖται τὴν λειποταξίαν.

16 36-7 b (BCE 3 E 4) TT il εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι : Θέτις καταναγκασθεῖσα— προκρίνας ἐπεστράτευσεν.

16 37 ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι (cf. Al. 178—9). Α {αἰ κέ με σοὶ} ἴσκοντες : ὅτι τὸ ἴσκοντες ἀνάλογόν ἐστι τῷ κατὰ διαίρεσιν ἔϊσκοντες, ὁμοιοῦντες "ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ" (Ψ 107).

16 41a ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τοὺς ἀπεκδεξαμένους τὸ "ἴσκειν ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν" (τ 203)· τὸ γὰρ "ἴσκειν" ὑπολαμβάνουσι κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν, οὐκ ὀρθῶς. Α ἴσκοντες {ἀπόσχωνται}· ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5])

16 41b1 55 B.) κατὰ ἀφαίρεσιν φησιν εἶναι τοῦ ε τὸ ἴσκοντε ς . Ἀρίσταρχος δὲ ἐκτεταμένως ἀναγινώσκει, παρὰ τὸ εἶσκω ἐκδεξάμενος. ἀμείνων δὲ ἡ τοῦ Πτολεμαίου ἀνάγνωσις· πρὸ γὰρ τῆς διὰ τοῦ σκω παραγωγῆς σπάνιόν ἐστι δίφθογγον εὐρεθῆναι, ὅτι μὴ τὴν αυ . ταύτη οὖν μοι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εἶδω εἶναι ὁ μέλλων εἶσω· καὶ ἅμα τῇ ἐπενθέσει τοῦ κ εἶσκω γεγενῆσθαι κατὰ τὴν διαίρεσιν, ἵνα μὴ δίφθογγος γένηται, <καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἴσκω> . οὕτως οὖν καὶ τὸ ἴσκοντες ὀφείλομεν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε ἀναγινώσκειν· οὐ γὰρ μέτρον κωλύει. Α τὴν δὲ ἄρχουσιν τοῦ ἴσκοντες συσταλτέον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἶδω μέλλων εἶσω. ^[5]

16 41b2 ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ καὶ τοῦ κ διαίρεσις τῆς διφθόγγου γίνεται εἶσκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἴσκω. Τ ἴσκοντες : ὁμοιοῦντες· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ λέγοντες τάττουσι τὴν λέξιν.

16 41c ἐντέχνως δὲ ὀνειδίσας δειλίαν, ἐγγὺς ἔθηκε τὸ τῆς ὑπεροχῆς, εἴ γε καὶ μόνη φαντασία Ἀχιλλέως ἱκανὴ τρέψασθαι τοὺς πολεμίους. b (BCE 3 E 4) Τ ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις <πολέμοιο > : ἡ περιλειπομένη αὐτοῖς τοῦ πολέμου ἀναπνοὴ μικρά ἐστίν· ἔτι γὰρ ὅσον καὶ ἀπολώλασι· δεῖ οὖν ταχὺ ἐπιβοηθῆσαι.

16 43 ἡ καὶ οὕτως 'ὀλίγον ἐστί, δι' οὗ ἀνάπνευσις πολέμου γίνεται', ἵνα κατασκευάσῃ ὅτι ἐκείνους μὲν μέγала ὠφελήσομεν, αὐτοὶ δὲ ὀλίγον πονήσομεν. καὶ ἔσται σύμφωνον καὶ τὸ ἐπιφερόμενον "ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες" (Π 44)· δεῖ γὰρ ἐπὶ τελευτῇ τοῦ λόγου καὶ ῥάστην τὴν βοήθειαν ἀποδεῖξαι, ἵνα καὶ διὰ τούτου προτρέψῃται. b (BCE 3 E 4) Τ < ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες— καὶ κλισιάων > : οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ὑπὸ Νέστορος οὐκ ὀρθῶς λέγονται (sc. ^[5])

16 44-5 Λ 802—3). Α im ἀκμῆτες : ὡς "ἀδμῆτες" (δ 637)· καὶ καθόλου, ὅσα ἀπὸ παρακειμένου συντέθειται ὀνόματα εἰς ἣς λήγοντα, ὧν τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν ἀποφέρειται τοῦ ῥήματος μετὰ δύο συμφώνων, ὁξύνεται, οἷον ἰθυτμής, μία συλλαβὴ ἐπὶ τέλους ἀπὸ παρακειμένου καὶ δύο σύμφωνα πρὸ τοῦ η . ^[5]

16 44 λαιμοτμής, ἀβλῆς, προβλῆς. οὕτως ἀκμῆς. Α < ὡς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος : > ἡ μὲν συνήθεια ἀνεπιτηδεύτως συνάπτει ἄχρι τοῦ μέγα νήπιος ς .

16 46a τάχα δ' ἂν μείζων γένοιτο ἡ ἔμφασις, εἰ καθ' ἑαυτὸ λέγοιτο τὸ μέγα νήπιος ς . Α μέγα νήπιος : ὡς ἀνεπινόητος τῶν μελλόντων.

16 46b αἰ δὲ προαναφωνήσεις αὗται τὸν ἀκροατὴν ἐπαίρουσιν, b (BCE 3 E 4) Τ ἤδη προσδοκῶντα τὸ δεινόν, b (BCE 3 E 4) ὡς "νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν </ χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη> " (X 445—6). Τ ἔμελλεν : ἡ διπλῇ, ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔμελλε σαφῶς οὐκ ἐπὶ χρόνου· οὐ γὰρ ἔμελλε λιτανεύσειν, ἀλλ' ἐλιτάνευσεν. ^[5]

16 46c1 ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐώκει. καὶ ὅτι διὰ μέσου ἀναπεφώνηται τὸ "ἢ γὰρ ἔμελλεν / οἷ αὐτῷ θανάτον τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι" (Π 46—7), ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 18—9) "οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων / καὶ μετὰ οἷσι φίλοισιν". Α ἔμελλεν : ἐώκει· οὐ γὰρ αὐθις ἔμελλε παρακαλεῖν. ^[5]

16 46c2

- b (BE 3 E 4) T il ἥ γὰρ ἔμελλεν </ οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι : > λέγει {δὲ} ὅτι ἔμελλε πρὸς ἑαυτοῦ βλάβην παρακαλεῖν ἥτοι ἡ παράκλησις αὐτοῦ εἰς θάνατον ἐτελεύτα.
- 16 46-7 b (BE 3 E 4) {καὶ κῆρα} λιτέσθαι : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
- 16 47a 55 B.) ἀξιοῖ ὁμοίως τῷ "λίσεσθαι" (I 520 al.), ἐπεὶ ἐνεστῶτος χρόνου ἀπὸ ὀριστικοῦ τοῦ λίτομαι. εἰσὶ δέ, οἱ παροξύνουσιν ὁμοίως τῷ λαβέσθαι. ἐγὼ δ' ἐπαινῶ τὸν Ἀσκαλωνίτην προπαροξύνοντα ἐπὶ ἐνεστῶτος τοῦτο γάρ ἐστι καὶ τὸ δηλούμενον· ἔμελλε γὰρ αὐτῷ θάνατον λίσεσθαι. δοκεῖ δέ μοι ἡ πλείων παράδοσις παροξύνειν οὐκ ἀπιθάνως· ὅνπερ γὰρ τρόπον ἐν ἑτέροις διαλαμβάνων περὶ τοῦ "μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι" (γ 69), ἀξιούντων πάντων τὸ ἐρέσθαι ὁμοίως τῷ "πυθέσθαι" (B 119 al.), ἐπειδὴ περ μέσος δευτέρος ἀόριστός ἐστιν, ἀπεφηνάμην ὡς ἡ παράδοσις τρίτην ἀπὸ τέλους ἐποίησε τὴν ὀξεῖαν, οὐ τῷ σηματομένῳ πεισθεῖσα, ἀλλὰ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς, ἐπεὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀπαρεμφάτων προπαρωξύνετο, ὄντα ἐνεστῶτος, οἷον "φέρεσθαι" (Λ 798 al.), δέρεσθαι, ἃ εἶχε τὴν ρε συλλαβὴν πρὸ τέλους τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς εἰς τὸ ἐληγούσης (οὕτως καὶ τὸ "ἔρεσθαι" ἀναδεξάμενον τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα προπαρωξύνετο, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἀορίστου, τῇ δὲ ὁμοιότητι τῆς φωνῆς), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου· ὀφείλει γὰρ τὸ λιτέσθαι προπαροξύνεσθαι· τοῦτο γὰρ αἰτεῖ καὶ τὸ νοητὸν καὶ <ὁ> σχηματισμός, παρὰ τὸ λίτομαι. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς <σ> θαι ἀπαρέμφата τῷ ε παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι , ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, παρωξύνετο, ὥσπερ ἔχει τὸ "λιπέσθαι" (E 154 al.), "πιθέσθαι" (H 282 al.), "ιδέσθαι" (Γ 194 al.), "ικέσθαι" (A 19 al.), οὕτως καὶ τὸ λιτέσθαι παρῶξυνεν ἡ παράδοσις, οὐ τῷ λόγῳ τοῦ ἐνεστῶτος πεισθεῖσα, τῷ δὲ τοῦ χαρακτῆρος. παρεκτέταται τὸ κεφάλαιον τῷ Ἡρωδιανῷ (2,98, 34). Α λιτέσθαι : ἐχρῆν μὲν αὐτὸ προπαροξύνεσθαι· ἐνεστῶτος γάρ ἐστιν. ^[25]
- 16 47b ὡς καὶ τὸ νοητὸν ἀπαιτεῖ. ὅμως ἡ παράδοσις παρῶξυνεν· b (BCE 3) T ἐνεστῶτος γὰρ ὃν ὡς μέσου ἀορίστου δευτέρου παρωξύνθη· ἔχεται δὲ καὶ λόγος· τὰ γὰρ εἰς † θαι † ἀπαρέμφата τῷ † ι † παραληγόμενα, οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι , ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ ἐπιφερομένου διπλοῦ †μήτε† δύο συμφώνων, παροξύνεται, "ικέσθαι" (A 19 al.), "ιδέσθαι" (Γ 194 al.), "λιπέσθαι" (E 154 al.), "πιθέσθαι" (H 282 al.)" καὶ λιτέσθα ι. b (BE 3) T < λιπέσθαι : > καταλιπεῖν. ^[5]
- 16 47c T il ὦμοι , διογενὲς <Πατρόκλεες , οἷον ἔειπεσ> : σχετλιάζει πρὸς τὸ "εἰ δέ τινα φρεσὶ σῆσι" (Π 36).
- 16 49 πρὸς δὲ τὸν Πάτροκλον καὶ εὐλογος ἡ ἀγανάκτησις, ὅτι ὡς ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν τῆς μῆνιδος Ἀχιλλέως ταῦτα ἔφη· ὅθεν καὶ ἄνωθεν διηγεῖται τὸ γνωριμώτατον, ὥσπερ ἐξελέγχων αὐτὸν ὅτι τὴν αἰτίαν εἰδὼς τῆς ὀργῆς ἄλλας ὑπονοίας ἐκόμιζε μὴ οὕσας ἱκανάς. b (BE 3 E 4) T ἦν τινα οἶδα : Ἀρίσταρχος "εἶ τινα οἶδα" διὰ τοῦ ει , A im b (BCE 3 E 4) T ἴν' ἥ ἡθικώτερον· εἰ καὶ οἶδα τινα μαντείαν, οὐ φροντίζω. ^[5]
- 16 50a b (BCE 3 E 4) T τῆς δὲ μαντείας ἐν ταῖς Λιταῖς (sc. I 410—6) ἐμέμνητο. b (BE 3 E 4) T < ἦν τινα : > εἶ τινος.
- 16 50b T il ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον <—προβεβήκει> : τὸ δίστιχον τοῦτο ἢ τοῖς ἄνω προσδοτέον, ἵνα τὸ προβεβήκει (54) στίζωμεν, ἢ τοῖς ἐξῆς, ἵνα τὸ μὲν "ικάνει" (Π 52) στίζωμεν, τὸ δὲ προβεβήκει (54) ὑποστίζωμεν.
- 16 53-4 A < ὁππότε δὴ : > Ἀρίσταρχος "ὁππότε τις".
- 16 53a T il < τὸν ὁμοῖον .
- 16 53b

- .. ἀμέρσαι : > ἀποστερήσαι, b (BCE 3 E 4) T ἀπομερίσαι καὶ ἀποδιῶξαι. T il μέτριον δὲ τὸ μὴ φάναι κρείσσονα, ἀλλ' ὅμοιον. b (BCE 3 E 4) T il < τὸν ὅμοιον ἀνὴρ : > ἄνδρα ἀπὸ κοινοῦ.
- 16 53c T il < ἄψ ἀφελέσθαι : > δοὺς πάλιν στερεῆσαι.
- 16 54a b (BCE 3 E 4) T il ὅτε κράτει < προβεβήκη > : ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐπεί.
- 16 54b ἢ ἀντὶ τοῦ ὅστε, ἴν' ἢ ὁπόταν ἀνὴρ, ὅστε κράτει προβεβήκη, τὸν ὅμοιον ἐθελήσῃ ἀμέρσαι'. προβεβήκη δὲ προὔχει τῶν ἄλλων. b (BCE 3 E 4) T κράτει δὲ τῇ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ. ἴσως δὲ ἐκείνων μέμνηται, ὧν ἔλεγε Νέστωρ "ἀλλ' ὅδε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει" (A 281). καὶ Ἀγαμέμνων "καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι" (I 160). b (BE 3 E 4) T < ὅτε κράτει προβεβήκη : > ὁπόταν τῷ κράτει προέχῃ. ^[5]
- 16 54c T il κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας < ἔξελον υἱὲς Ἀχαιῶν > : ταῦτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς παραδιηγεῖται γὰρ τὰ γεγονότα.
- 16 56 ὑποστικτέον δὲ ἐπὶ τὸ Ἀχαιῶν καὶ "πέρσας" (Π 57). A κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας <—μετανάστην > : τὸν φόβον τοῦ θανάτου ἀπωσάμενος ἐπὶ τὴν ὀργὴν μετέστησε τὴν αἰτίαν.
- 16 56-9a καὶ πρὸς εἰδότα μέν φησιν, ὅς καὶ τῆς χειρὸς ἐξήγαγε τὴν παῖδα καὶ τοῖς κήρυξι παρέδωκεν (cf. A 346—7). ἔστι δὲ ἠθικόν· ὅμοιον γὰρ τοῖς θυμουμένοις καὶ πρὸς τοὺς εἰδότας διηγεῖσθαι ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη προσβαλεῖν τὴν αἰτίαν, ἐπεὶ υπερτίθεται τὴν ἔξοδον. καὶ τῷ Πατρόκλῳ μεγάλα θέλει δοκεῖν χαρίζεσθαι, ἐκδιδούς αὐτὸν μεθ' ὕβριν τοσαύτην. εὖ δὲ καὶ δύο δικαιώματα προβέβληται, ὅτι τε παρ' Ἑλλήνων τὸ γέρας εἴληφεν, οὐ παρ' Ἀγαμέμνονος, καὶ ὅτι ἐξ ὧν ἔκαμε λαβῶν, ἀφήρηται. b (BCE 3 E 4) T < κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας—μετανάστην : > δι' ὅλου φαίνεται τοῦ στόματος κρατῶν. ^[10]
- 16 56-9b καὶ γέρας (56), οὐ παλλακίδα καλεῖ. T il {δουρὶ δ' ἐμῶ} κτεάτισσα : ἡ διπλῇ, ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν κτεάτισσα κατὰ τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμην.
- 16 57a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 102) "πολλὰ κτεατίσσας" ἀντὶ τοῦ κτησάμενος. A < πόλιν εὐτείχεα πέρσας : > τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταὶ (fr.
- 16 57b 18 A. = 18 B.), αὐτὸς δὲ Λυρνησ <σ> ὄν (cf. B 690—1). σημειωτέον δὲ τοῦτο πρὸς τὸ "δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον" (A 129), ὅτι οὐ μόνον Τροία εὐτείχος. T il < εὐτείχεα : > ἡ τετριμμένη ἀνάγνωσις προπαροξύνει τὸ εὐτείχε α, τοῦ λόγου ἀξιοῦντος παροξύνειν, εἶγε τὸ εὐτειχῆς ὀφείλει ὀξύνεσθαι· τὰ γὰρ παρ' οὐδέτερα δισύλλαβα εἰς ὅς λήγοντα, μὴ τῷ η παραληγόμενα, συντιθέμενα εἰς ἡς λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόματα ὀξύνεται ἐπιθετικὰ ὄντα, εἶδος εὐειδῆς, βάθος "ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα" (ε 413). ^[5]
- 16 57c τὸ η παρητησάμην διὰ τὸ μῆκος εὐμήκης, τὴν δισυλλαβίαν διὰ τὸ εὐμεγέθους, τῶν παρὰ τὸ ἔτος ὑπεξαίρουμένων· "ὄτριχας" γὰρ "οἰέτασ" (B 765) ἀνέγνωμεν. μόνως οὖν εὐτειχῆς καὶ εὐτειχεά. δευτέρῳ λόγῳ, ὅσοις κυρίοις εἰς ἡς λήγουσι βαρυτόνοις συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης—"αὐτὰρ ὁ διογενὴς" (Φ 17. ψ 306), Πολυνεικὴς—"ἀλλ' ἂ πολυνεικὴς δι' Ἑλένα" (fr. ad. 96 P. = P.M.G. 1014), Παγκράτης—"ἂ δὲ παγκρατὴς ἀλήθεια" (Bacchyl. fr. 14, 4—5), Εὐρυσθένης—"ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς" (Pind. P. 5, 1). εἰ δὲ ἔστιν Εὐτειχῆς ὄνομα κύριον παρὰ Ἀλκμᾶνι (cf. fr. 1, 6), ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικόν. πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεῖα τάσις; δώσομεν ἀφορμὴν· τὰ εἰς ὅς λήγοντα οὐδέτερα συντιθέμενα ἀπ' εὐθείας συντίθεται, ξίφος ἄξιφος. μόνον τὸ τεῖχος καὶ ἀπὸ γενικῆς, τείχεος εὐτείχεος, ἀφ' οὗ τὸ "δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι" (A 129)· μεταπλασμός εὐτείχε α, ὡς πυργοκέρατον "πυργοκέρατα" (Bacchyl. fr. 39). πάθος παρέλαβον, ἵνα βοηθήσω τῇ τετριμμένῃ τάσει. A τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων : οὔτε τὸ κρείων ἀρμόζον ἐχθρῷ παρὰ ἐχθροῦ, οὔτε τὸ ἐκ χειρῶν ἀφείλετο Ἀγαμέμνων ἀληθές· οἱ γὰρ κήρυκες παρέλαβον αὐτήν (cf. ^[20]

- A 347—8). ῥητέον δὲ ὡς τὸ μὲν πρότερον ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται, b (BCE 3 E 4) T ὡσπερὶ ἔλεγεν ἀνασχετλιάζων ‘ὁ θαυμάσιος καὶ κράτιστος’, b (BE 3 E 4) T τὸ δὲ δεύτερον οὐ ψεῦδος, ὅτι τὰς αἰτίας οὐχὶ τοῖς ὑπηρεταῖς, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτάττουσι λογιστέον. b (BCE 3 E 4) T ἔχει δὲ καὶ ἐνδειξιν ὁ λόγος πολλὴν καὶ αὖξει τὴν κατηγορίαν. ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ καὶ ἐνὸς ὀνόματος χρῆσις εὐκαιρος τὸ ὅλον ἔποίησεν. b (BE 3 E 4) T < ὡς εἴ τι ν’ ἀτίμητον μετανάστην : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτιμήτου μετανάστου, ὡς τὸ “ἐπεὶ μ’ ἀφέλεσθέ γε δόντες” (A 299) ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. ^[10]
- 16 59a1 A im ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φησιν, b (BCE 3) ἴν’ ἢ ὡς ἐκ χειρὸς ἀτιμήτου μετανάστου ἀφείλετο.
- 16 59a2 b (BE 3) μετανάστην : ἐν τῇ Μασ <σ> αλιωτικῇ καὶ τῇ Ῥιανοῦ (fr.
- 16 59b 8 M.) “μετανάστιν”, καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα. b (BCE 3) T ἐδόκουν δὲ ἀτιμότεροι εἶναι οἱ μέτοικοι ὡς διὰ μοχθηρίαν τρόπων τὰς ἰδίας καταλιπόντες b (BE 3) T “κατὰ ξένου μετοίκου” ὁ κωμικός (Ar. equ. 347). T < ἐάσομεν : > ὅτι τὸ ἐάσομεν ἀντὶ τοῦ ἐάσωμεν. ^[5]
- 16 60 A int ἀσπερχές : ἄγαν ἐπιτεταμένως.
- 16 61a1 TT il ἀλήπτως, ἄγαν ἐπιτεταμένως, ἀμεταμελητί.
- 16 61a2 b (BCE 3) κεχολῶσθαι : ἀντιφράζει αὐτὸ τῷ “οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν” (Π 62).
- 16 61b T < ἐνὶ φρεσίν : > βέλτιον τοῖς πρώτοις τὸ ἐνὶ φρεσὶ συντάττειν.
- 16 61c A int < ἔφην γε : > ὅτι τὸ ἔφην γε ἀντὶ τοῦ διανοήθην.
- 16 61d A int < μηνιθμόν : > πρὸς τὸ μηνιθμόν, <ὅτι> παραλλήλως τέταχε τῷ χόλῳ.
- 16 62a A im < μηνιθμόν καταπαυσέμεν : > τροφῆς ὡς {τὸ} κεκορημένον.
- 16 62b T il ἄλ λ’ ὀπόταν <δὴ /> νῆας ἐμάς <—πτόλεμός τε> : μέμνηται, ὣν ἐν Λιταῖς (sc.
- 16 62–3 I 651—2) ἠπέιλησε “πρὶν γ’ υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον, / Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι”. T τύνη δ’ ὥμοιῖν <μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι> : οὐ βούλεται ταχεῖαν κρίσιν ἐπαγαγεῖν τῷ πολέμῳ· διὸ κατασχὼν Ἀχιλλέα προαπόπειράν τινα διὰ Πατρόκλου ποιεῖται, ἵνα λαμπρὸν τοῦτον ἐπιδείξας λαμπρότερον ἐπ’ αὐτῷ ἐπαγάγῃ Ἀχιλλέα.
- 16 64 b (BCE 3) T ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι <— / θάρσυνοσ> : ἀναγκαῖαι αἱ διαστολαί, μάχεσθαι (65), ἐπικρατέως (67), Ἀργεῖοι (69).
- 16 65–70 στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ θάρσυνοσ (70). A ἄρχε <δὲ> Μυρμιδόνεσ <σ> σι <.
- 16 65a1 .. μάχεσθαι > : Μυρμιδόνων ἄρχε πρὸς τὸ μάχεσθαι, ὃ ἐστὶν ἡγοῦ. T πρὸς τὸ μάχεσθαι ἡγοῦ, οὐ πρὸς τὸ δεσπόζειν.
- 16 65a2 b (BCE 3 E 4) εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε </ νηυσὶν ἐπικρατέωσ> : εἰ δὴ τὸ τῶν Τρώων πλῆθος ὡς νέφος κατέχει τὸν ναύσταθμον· νέφος γὰρ νῦν τὸ τῶν στρατιωτικῶν πλῆθος.
- 16 66–7 A εἰ δὴ κυάνεον <Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε> : εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει.
- 16 66a1 ἔνιοι γράφουσιν “ἦ δὴ”, ἴν’ ἢ· ἐν ᾧ τόπῳ ἑαυτῶν πολεμούντων πλῆθος ἀμετακίνητόν ἐστιν· ὅθεν φησὶν “ὡς δ’ ὅτ’ ἀφ’ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο / κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεῦς” (Π 297—8). T εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὡς φῆς. ^[5]
- 16 66a2 b (BCE 3) γράφεται δὲ καὶ “ἦ δὴ”, ἴν’ ἢ· ἐν ᾧ τόπῳ τὸ τῶν πολεμούντων πλῆθος ἀμετακίνητόν ἐστιν, ἐκεῖ αὐτὸς ἄρχε Μυρμιδόνεσσιν. b (BCE 3 E 4) ἀμφιβέβηκε : περικύκλωκεν.
- 16 66b T t < ῥηγμῖνι θαλάσσης /> κεκλίεται : περικλείονται τῷ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῷ.
- 16 67–8 b (BCE 3) T ἀεὶ δὲ ἡ κλίσσις παρ’ Ὀμήρῳ τὴν περιοχὴν δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) T < κεκλίεται : > βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ κεκλίεται πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 16 68a

- A int χώρης ὀλίγην <ἔτι μοῖραν ἔχοντες> : τῆς δὲ χώρας <ἦτοι> τοῦ τόπου ὀλίγην μοῖραν οἱ Ἕλληνες ἔχουσιν.
- 16 68b T < Τρώων δὲ> πόλις <ἐπὶ πᾶσα βέβηκε> : τοὺς πολίτας φησίν.
- 16 69a1 ἦ τὴν Τροίαν φησὶν ἐπιβεβηκέναι τῷ ναυστάθμῳ ἐναργῆ τιθεὶς φαντασίαν, ὥς εἴ τις ἔπιβῃ νεκρῷ. T διὰ τοῦ πόλις τοὺς πολίτας παρέστησεν, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ ἐντὸς δηλῶν.
- 16 69a2 b (BCE 3) < Τρώων δὲ> πόλις : τὸ πλῆθος τῶν Τρώων· πόλις γὰρ διχῶς—τὸ περιεχόμενον. A < θάρσυνος :> ὅτι ἀντὶ τοῦ τεθαρσηκυῖα.
- 16 70a1 A im θάρσυνος : ἀντὶ μετοχῆς πρὸς ὃ ἡ διπλῇ.
- 16 70a2 T t < οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος> λεύσσουσι <μέτωπον> : ἡ πόλις ἢ οἱ Τρῶες.
- 16 70b οὐκ ἐξέκλινον δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν ἑαυτῶν ἔπαινον. b (BCE 3) T μεγαλοφυῶς δὲ φθέγγεται b (BE 3) T οὐ γὰρ ἔφη ὅτι δεδοίκασι μαχόμενον, ἀλλ' ὥς μὴδὲ τὴν αὐγὴν τῶν ὅπλων αὐτοῦ ὑφισταμένων τῶν βαρβάρων. b (BE 3 E 4) T ἐγγύθι <λαμπομένης> : ἥς καὶ μακρὰν ἀπόντες ὁμῶς δοκοῦσι πλησίον εἶναι διὰ φόβον. ^[5]
- 16 71a b (BCE 3) T t < ἐναύλους :> οὕτως ἐναύλους διὰ τοῦ ν .
- 16 71b A im ἐναύλους </ πλήσειαν νεκύων> : προαναφθέγγεται τὴν παραποτάμιον μάχην· φησὶ γὰρ ὁ Σκάμανδρος "οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον / στεινόμενος νεκύεσσιν" (Φ 219—20).
- 16 71-2 ἔναυλοι δὲ b (BCE 3) T τὰ ἐν ὄρεσι κοιλώματα. οἱ δὲ ἐναύλους τοὺς παρὰ τὴν τάφρον τόπους, ἔνθα ἐστρατοπεδεύσαντο οἱ Τρῶες, οἱ δὲ τοὺς ἀγρούς, b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ στενὰς διώρυχας· αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ στενόν, καὶ βαθὺ καὶ ἐπίμηκες, b (BCE 3) T "ὄν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα" (Φ 283). T εἰδείη : εἰδὼς ἦν· οὐ γὰρ εἰς φιλίαν αὐτὸν προκαλεῖται. ^[5]
- 16 73a καλῶς δὲ ἔφρασε τὸ εὐνοεῖν. b (BCE 3) T στρατόν : στρατόπεδον.
- 16 73b T < οὐ γὰρ Τυδείδew Διομήδεος ἐν παλάμῃσι :> ὅτι ἔοικεν ἀκηκοῦσι τὰ εἰρημένα ὑπὸ Διομήδους μετὰ τὴν πρεσβείαν (sc.
- 16 74a I 698—709). A int {οὐ γὰρ} Τυδείδew Διομήδεος : πρὸς τὸ "μὴ ὄφελος λίσσεσθαι" (I 698) καὶ "εἰς ὃ κε τέκμωρ / Ἰλίου εὕρωμεν" (I 48—9).
- 16 74b1 ἦ ἐπειδὴ πρῶτος ἠρίστευσε Διομήδης, εἶτα Ἀγαμέμνων. T πρὸς τὸ "μὴ ὄφελος λίσσεσθαι" ἀντιλέγει.
- 16 74b2 καὶ ὅτι αὐχηματίας ὦν ἔλεγεν "εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν" (Θ 111). b (BCE 3 E 4) < ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι :> τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπαμῦναι· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν.
- 16 75 A im οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὁπὸς <ἔκλυον αὐδῆσαντος> : ὅτι στρατηγὸς ὦν οὐ θαρρεῖ προτρέπειν τὰ πλῆθη.
- 16 76a οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ "καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι / ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι" (H 113—4). οἱ δέ, ὅτι πρὸ τῆς ἀριστείας ἐβόησεν "ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν / Ἀργείους" (Λ 15—6). b (BCE 3) T < ὁπός :> ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ἔπος {ἔκλυον}". ^[5]
- 16 76b A im αὐδῆσαντος : παρακελευσαμένου.
- 16 76c T ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς : τὸ ἦθος τοῦ ὠργισμένου ἔτι διατηρεῖ ὁ ποιητής· γενόμενος γὰρ ἐπὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καθ' ὃ καὶ ἐκκεκίνηται, ἐνδιατρίβει βλασφημῶν.
- 16 77 b (BCE 3 E 4) T περιάγνυται : περιπορεύεται.
- 16 78 T < πᾶν πεδίον κατέχουσι , μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς :> βραχὺ διασταλτέον κατέχουσιν .
- 16 79 A im νεῶν ἀπὸ <λοιγὸν ἀμύνων> : οὐκ ἀφίσταται τοῦ ὀνόματος τῶν νεῶν· τοῦτο γὰρ δι' ὅλου παραγγέλλει, τὸν ἀπὸ τῶν νεῶν κίνδυνον ἀπώσασθαι μόνον, b (BCE 3 E 4) T μὴ περαιτέρω δὲ προβалеῖν ἑαυτόν· b (BCE 3 E 4) διὸ καὶ ἐπιφέρει "μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο / νῆας

- ἐνιπρήσωσιν" (Π 81—2), εἴτα ἐξῆς "ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν" (Π 87): b (BCE 3 E 4) T διὰ γὰρ τὴν εἰς Ἀγαμέμνονα ὀργὴν οὐ βούλεται ἄλλο τι καταπράξασθαι ἢ τὰς ναῦς περισῶσαι. ^[5]
- 16 80a b (BCE 3 E 4) < νεῶν > ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων : τὸ ἐξῆς ἀπαμύνων.
- 16 80b οἱ δὲ ἀναστρέφουσι τὴν ἀπ' οὗ . T ἔμπερς ἐπικρατέως , < μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο > : ὅτι παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ, αἰθομένοιο ἀντὶ τοῦ αἴθοντος· καὶ ὅτι ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐλλείπει, ὑπὸ πυρός.
- 16 81a βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπικρατέως . τάχα δ' ἂν εἰ στίζοιμεν τελεία, ἐμφατικώτερα ἔσται τὰ ἐξῆς καθ' ἑαυτὰ λεγόμενα. A ἐπικρατέως : ἰσχυρῶς. ^[5]
- 16 81b T {μὴ δὴ} πυρός : ἀντὶ τοῦ πυρί.
- 16 81c T πεῖθεο < δ' > ὥς τοι ἐγὼ < μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείῳ / —δηριάσθαι > : βάσκανον ἦθος ἐνθάδε ὑπόκειται οὐκ ἑὼντος τὸν φίλον ἀπολαμπρύνεσθαι τέλεον.
- 16 83–96 ἀπρεπὲς δὲ καὶ τὸ παλλακίδος καὶ δώρων μεμνησθαι (cf. 85—6). ἡ ὡς φιλέταιρος ἐξίστησιν αὐτὸν τῶν κινδύνων, εἰδὼς ὑπὲρ μὲν τῶν νεῶν ἅπαντας αὐτῷ συγκινδυνεύοντας, μετὰ δὲ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι θελήσοντας συνακολουθεῖν διὰ τὸν κάματον. πῶς οὖν οὐκ ἐκφέρει ταῦτα πρὸς τὸν Πάτροκλον, εἴπερ οὕτως διενοεῖτο; ἡ τὸ μὲν ἀληθὲς εἰπὼν ἥδει τὸν Πάτροκλον τῆς ἰδίας σωτηρίας καταφρονήσοντα, ἐφ' ἑαυτὸν δὲ περισπᾶσας τὴν αἰτίαν ἥδει Πάτροκλον φυλαξόμενον. ὅτι δὲ κηδεμονικῶς ταῦτα τῷ φίλῳ συμβουλεύει, ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ὁ ποιητής· "νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν, / ἥ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο" (Π 686—7). b (BCE 3 E 4) T ὑποφαίνει δὲ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ ἐπαγαγὼν τὸ "μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν" (93), εὐπρεπῶς οὐ Τρῶας, ἀλλὰ τὸν Ἀπόλλω δεδοικῶς. οὐ βασκανίας οὖν κριτέον Ἀχιλλέα, ἀλλὰ φιλειταιρίας, ὅς γέ φησιν εὐχόμενος "ἦ ῥα καὶ οἷος ἐπίσθηται πολεμίζειν" (Π 243). b (BE 3 E 4) T ὥς ἂν μοι τιμὴν (84) ἕως ἅψ ἀπονάσσωσι < ν , ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν : > τοὺς τρεῖς στίχους ἢ τοῖς ἄνω προσδοτέον, ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ πόρωσιν (86), ἢ τοῖς ἐξῆς, ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγινώσκωμεν ὥς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην (84) καὶ ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ πόρωσιν (86)· ὁ καὶ βέλτιον· καλῶς γὰρ ἔχει πρῶτην μὲν τὴν ἐντολὴν λέγεσθαι, πείσθητι ὥς ἐγὼ σοι λέγω (cf. ^[5]
- 16 84–6 Π 83), ἔπειτα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα προφέρεσθαι· ἵνα δόξαν τε καὶ τιμὴν παρ' Ἑλλησι ποιήσῃς (cf. 84—6), ἀπελάσας τοὺς Τρῶας ὑπόστρεφε (cf. Π 87). A < ἀτὰρ οἱ : > τὸ οἷ ἄρθρον ἐστὶ πληθυντικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον.
- 16 85a A im ἀτὰρ οἱ : ὀρθοτονητέον τὴν οἷ ἄρθρον γὰρ ἐστὶ πληθυντικόν, ἵν' ἢ 'οἱ δὲ Ἑλληνες'.
- 16 85b b (BCE 3) T ἔρωτα δὲ παλλακῆς καὶ φιλαργυρίαν ἐπιδείκνυνται οἱ στίχοι (sc. Π 85—6). b (BCE 3 E 4) T ἅψ ἀπονάσσωσιν : εἰς τοῦπίσω ἀποκαταστήσουσιν, ἀποδώσουσιν.
- 16 86 διὰ τί ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ καθαιρέσει—ἀμύμονα Πηλεΐωνα. A < ἐκ νηῶν > ἐλάσας < ἰέναι πάλιν > : ἀπελάσας, φησί, μόνον τῶν νεῶν ἴεσο τῇδε, b (BCE 3) T μὴ φιλοτιμότερον τῇ νίκῃ χρώμενος καὶ διώκων.
- 16 87a b (BCE 3 E 4) T < αὖ τοι : > τὸ αὖ περισπαστέον· δύο γὰρ ἐστίν, αὖ καὶ τοί.
- 16 87b A int < ἀρέσθαι : > παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος.
- 16 88 A im μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἤρκεν, πεποίηκε δὲ οὕτως "μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῇτι" (cf.
- 16 89 Π 91), ἵν' ἐπιβάλλῃ ἡ συνέπεια. ἀναγκαῖοι δὲ εἰσὶν· σκοπὸς γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ μὴ ἀτιμωθῆναι τούτου κατευημερήσαντος. A μὴ σύ γ' ἄνευθεν < —θήσεις > : τοὺς δύο ἀθετεῖ Ζηνόδοτος.
- 16 89–90 T ἀτιμότερον δέ με θήσεις : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 16 90a1

55 B.) ἀπόλυτον καὶ μονοσύλλαβον ἐξεδέξατο τὴν μέ ἀντωνυμίαν· διὸ καὶ ἐγκλιτικῶς ἀνέγνω· οὐ γὰρ πρὸς ἕτερον πρόσωπόν ἐστιν αὐτῷ ἡ διαστολή. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀναγνώσις· κεῖται γὰρ καὶ ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. Α {ἀτιμότερον δέ με;} ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. ^[5]

16 90a2 Τ ἐναιρόμενος : ἐναίρων.

16 92a Τ < προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν : > ὅτι Ζηνόδοτος "προτὶ Ἴλιον αἰπὺ δίεσθαι".

16 92b Α int μή τις ἀ π' Οὐλύμποιο <—δηριάσθαι> : τοὺς τέσσαρας ἀθετεῖ Ζηνόδοτος καὶ ἀντ' αὐτῶν γράφει "μή ς' ἀπομουνωθέντα λάβη κορυθαίολος Ἔκτωρ", ὃν παρωδεῖ Διονύσιος ὁ Θραξ (fr.

16 93-6 21 Schm.), ἀντὶ τοῦ "λάβη" "δάκη" λέγων. Τ μή τις ἀ π' Οὐλύμποιο : ὅτι Ζηνόδοτος κατὰ τὸ ἐξῆς τέσσαρας ἀπὸ τούτου ἦρκε, γράφει δέ ἀντὶ αὐτῶν τοῦτο <ν> · "μή ς' ἀπογυμνωθέντα λάβη κορυθαίολος Ἔκτωρ", ἔστι δὲ εὐτελὴς καὶ τῇ συνθέσει καὶ τῇ διανοίᾳ.

16 93a Α μή τις ἀ π' Οὐλύμποιο : ἐκφοβεῖ τῷ θεῷ.

16 93b ὅτε δὲ λέγει "μηδ' Ἐκτορι Ἴφι μάχεσθαι" (Σ 14), ἀναφέρει ἐπὶ τὸ "μή σύ γ' ἄνευθεν ἐμείο" (Π 89). Τ ἐμβήη : ἐμποδὼν στῇ, b (BCE 3) Τ ἐναντίως σοι τῇ βάσει χρήσεται, b (BCE 3 E 4) Τ ἦτοι ἐναντιωθῇ σοι εἰς πάλιν.

16 94 b (BCE 3 E 4) {ἀλλὰ} πάλιν τροπάσθαι : Νικίας (fr.

16 95a 18 B.) ὕφ' ἔν ἀνέγνω "παλιντροπάσθαι", Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 263) δὲ κατὰ διάλυσιν. ἔφαμεν δὲ περὶ τῆς τοῦ πάλιν συνθέσεως, ὅποτε καὶ περὶ τοῦ "παλιμπλα <γ> χθέντασ" (Α 59) διελαμβάνομεν ὡς ὅτι τὸ πάλιν αἰεὶ θέλει τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεσθαι. Α πάλιν τρωπᾶσθαι : συνήθως· ἔστι γὰρ ποιητικόν. ^[5]

16 95b Τ δηριάσθαι : πολεμεῖν τε καὶ μάχεσθαι.

16 96 Τ t αἶ γάρ , Ζεῦ τε πάτερ <—λύωμεν> : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφαίνουσι γεγράφθαι ὑπὸ τινος τῶν νομιζόντων ἐρᾶν τὸν Ἀχιλλέα τοῦ Πατρόκλου· τοιοῦτοι γὰρ οἱ λόγοι 'πάντες ἀπόλιντο πλὴν ἡμῶν'.

16 97-100a καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς οὐ τοιοῦτος, συμπαθὴς δέ. Α αἶ γάρ , Ζεῦ τε πάτερ <—λύωμεν> : παντελῶς ἐκβλητέον τοὺς τέσσαρας στίχους· πρῶτον, ὅτι παιδιώδης καὶ ἀδύνατος ἡ εὐχή, εἴθ' ὅτι φθονερά, εἴτα ἐρωτική. ^[5]

16 97-100b τί δὲ ἡδίκησαν οἱ Μυρμιδόνες; πῶς τε Φοῖβον ἐπικαλεῖται (sc. 97), ὃν ἤκουσεν ὑπὸ Θέτιδος φονέα ἑαυτοῦ ἔσεσθαι (cf. Φ 276—8); τί δὲ θαυμαστόν, εἰ ἐρήμην πορθοῖεν πόλιν (cf. 100); καὶ τὸ λύειν τεῖχιν οἰκοδόμων ἐστί. πῶς δὲ τὸ "νῶϊν" (99) εὐθεῖαν δηλώσει; καλῶς οὖν φησιν Ἀρίσταρχος Ζηνόδοτον ὑπωπτευκέναι ὡς εἶεν παρεντεθέντες οἱ στίχοι ὑπὸ τῶν ἀρσενικοῦς ἔρωτας λεγόντων εἶναι παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὑπονοοούντων παιδικὰ εἶναι Ἀχιλλέως Πάτροκλον. Τ μήτε τις οὖν Τρώων <θάνατον φύγοι , ὅσοι ἔασι /> μήτ <ε τις> Ἀργείων : τινὲς ὑπερβολικῶς φασιν ἀντὶ τοῦ ἀπόλιντο οἱ ἀριστεῖς. ^[10]

16 98-9 ἦ καὶ δεόντως πεποιήται τὴν εὐχὴν, τοὺς μὲν μισῶν ὡς πολεμίους, τοὺς δὲ ὡς περιϊδόντας ὑβριζόμενον. ἄλλως τε καὶ αὖξει τὴν εἰς Πάτροκλον χάριν, εἰ τοὺς Ἑλλήνας σώζει δι' αὐτόν, οὓς ἀπολέσθαι θέλει, ὡς οὐ κατὰ κηδεμονίαν τῶν Ἑλλήνων ἐκπέμπων τὴν συμμαχίαν, ἀλλὰ τῷ Πατρόκλῳ ἀντιλέγειν οὐ θέλων. b (BCE 3 E 4) Τ < νῶϊν δ' ἐκδύμεν : > ἡμεῖς δὲ ἐκφύγωμεν. ^[5]

16 99a Α int ἐκδύμεν {ὄλεθρον}: παροξυτονητέον· τὸ γὰρ πληρὲς ἐστιν ἐκδύμεναι, ὁμοίως τῷ "θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν" (Π 145).

16 99b καὶ δηλὸν ὅτι λείπει τὸ γένοιτο. Α ἐκδύμεν : παροξυτονητέον τὸ ἐκδύμεν· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐκδύμεναι ἀπαρεμφάτου, ἵν' ἢ ὁ λόγος ἡμῖν δὲ γένοιτο ἐκδύναι τὸν ὄλεθρον.

- 16 99c καὶ λείπει τὸ εἶη· b (BCE 3) Τ εἰ γὰρ τοῦ δύοιμεν εὐκτικοῦ συγκοπὴν αὐτὸ φήσομεν, οὐ κατάλληλος ἔσται ὁ λόγος. Τ κρήδεμνα : νῦν τὰ τεῖχη, μεταφορικῶς· ἰδίως γὰρ κρήδεμνον τὸ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα.
- 16 100 Α ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα <πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, /> Αἴας δ' οὐκέτι μίμνε <—ἐσθήρικτο> : μέτεισιν ἐπὶ τὴν μάχην, ὅπως τὴν ναῦν ἐμπιπραμένην δείξας Ἀχιλλεῖ τὸν Πάτροκλον ἐξαγάγη.
- 16 101-11 καλῶς δὲ τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων χρηταί· φυγὴν γὰρ οὐκ ὠνόμασεν, ἀλλ' ὅτι μένειν οὐκ ἡδύνατο καὶ τὰς πολλὰς αἰτίας ἐπάγει. θαυμάσιον δὲ τὸ κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν· τὸ ῥω φασι† γὰρ οἱ ποιηταὶ φαντασίαν παρέχειν, τῷ λόγῳ ἐπὶ τροπικὰ χωροῦντες, καὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἐστὶ πολλὰ τοιαῦτα. b (BCE 3 E 4) Τ ἐνθάδε δὲ χωρὶς παραβολῆς τοιαύτης πάσης καὶ τροπικῆς ἀπαγγελίας ἐπῆρται ὁ λόγος, ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων γινομένης τῆς φράσεως. b (BE 3 E 4) Τ τοιαῦτα : πῶς πάντα ὑπὸ ὑποσχευόμενος εἰδέναι (cf. ^[10]
- 16 101 Β 485—6) οὐ λέγει 'ταῦτα'; λέγομεν ὅτι πράγματα μὲν μνημονεῦσαι ῥάδιον, οὐ μὴν λόγους· ἀφανίζονται γὰρ τὰ ἔπη πτερόεντα ὄντα. b (BCE 3 E 4) Τ t βιάζετο γὰρ βελέεσσιν : ὑπὸ βελῶν κατεπονέϊτο.
- 16 102 τρωτὸς ἦν ἄρα· καὶ "ὅς <σ> ὃν ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσιν" (P 242). Τ δάμνα μιν Ζηνός τε νόος : μέγιστον ἐγκώμιον τοῦ Αἴαντος ὅτι καὶ πρότερον καταστασιασθεὶς ὑπὸ Διὸς ἐπέμενε.
- 16 103 Τ βάλλοντες <.
- 16 104-5a .. βαλλομένη .. βάλλετο > : πρὸς ἐπίτασιν ἐπλεόνασε τῷ ῥήματι, βάλλοντες (104) λέγων καὶ βαλλομένη (105) καὶ βάλλετο (105). ἀμίμητα δὲ ταῦτα καὶ γραφεῦσι καὶ πλάσταις. b (BCE 3 E 4) Τ δεινὴ <ν> δὲ <— / πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε > : τοῦτο τῆς καναχῆς ἐπίθετον· Τ διὸ σὺν τῷ ν .
- 16 104-5b καὶ τμη† ψαύοντες μὲν ἀκοντίζουσι τὴν κεφαλὴν, ψαύοντες δὲ ἐρείδουσι τὴν ἀσπίδα· ὁ δὲ ἔστηκεν ἀκίνητος τὴν προσβολήν. καὶ ἔστιν αὐτὸν παραβάλλοντα τῷ Ἑκτορι τὴν ὑπεροχὴν γινῶναι· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ Διομήδους τὴν κόρυθα θλιβεὶς σκοτοδινιᾷ (cf. Λ 350—6), ὁ δὲ ὑπὸ πολλῶν βαλλόμενος ἀνέχεται. b (BCE 3) Τ βάλλετο δ' αἰεὶ : ὅτι τινὲς γράφουσι "τύπτετο δ' αἰεὶ". ^[5]
- 16 105 προεῖρηκε δὲ βαλλομένη (105) καὶ "βάλλοντες" (Π 104). τὸ δὲ †βαλεῖν ἐστὶν ἐκ χειρὸς τύψαι. Α βάλλετο δ' αἰεὶ καὶ φάλαρα : γράφεσθαι φησιν ὁ Ἀρίσταρχος καὶ "τύπτετο δ' αἰεὶ / καὶ φάλαρα" {εὐπόητα} διὰ τοῦ π, οὐκ εὖ· βούλεται γὰρ λέγειν· καὶ τὰ φάλαρα καναχὴν εἶχεν.
- 16 105-6a Α < βάλλετο δ' αἰεὶ / καὶ φάλαρα : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ καὶ συνδέσμου "καὶ φάλαρα" (106) γράφων πάντως βραχὺ διέστελλεν ἐπὶ τὸ αἰεὶ (105).
- 16 105-6b Α int καὶ φάλαρα : ἡ διπλῇ, ὅτι ἔν τισι γράφεται "καὶ φάλαρα".
- 16 106a ὑπερβατὸν δέ ἐστι· 'δεινὴν δὲ καναχὴν ἡ πῆληξ ἔχε (cf. Π 104—5) καὶ τὰ φάλαρα (cf. 106), ἐβάλ <λ> ετο <δὲ> συνεχῶς (cf. Π 105)'. φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὸ μέσον—ἐντίθεται. Α καὶ φάλαρα : ἄμεινον "καὶ φάλαρα" γράφειν, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τῶν παλαιῶν οἱ πλείους, b (BCE 3 E 4) τῖνα† 'καὶ ἡ πῆληξ ἐβάλλετο καὶ τὰ φάλαρα'.
- 16 106b ἡ πῆληξ μὲν οὖν, εἰς ὃ τὸν λόφον τιθέασι, φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὰς παρεῖας πίπτοντα μέρη διὰ τὸ φανὰ εἶναι καὶ λαμπρά· ὡς δὲ ὁ Θρᾶξ (fr. 22 Schm.), ὁ ἐκατέρωθεν αὐτῆς κόσμος. b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δέ : ὡς περὶ ἐτέρου. ^[5]
- 16 106c ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρ <ε> ἰων" (ι 374). Τ ἔμπεδον <αἰὲν> ἔχων σάκος <—ἐσθήρικτο : ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος > (107) διὰ τὸ μὴ ἔχειν τοὺς διαδεχομένους

- όπλοφόρους πλησίον, "οἱ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, / ὅπποτε μιν κάματός τε καὶ ἰδρώς" (N 710—11).
- 16 107-11 πάντη δέ (111) ἀντὶ τοῦ γάρ. ἐπαινέϊται δὲ ὁ τόπος ὡς καὶ ζωγραφίας ἐναργέστερον ἔχων. Τ οὐδὲ δύναντο / ἀμ φ ' αὐτῷ πελεμίξαι : τὸ περὶ αὐτῷ σάκος οὐδ' ὅσον ἐδύναντο κινῆσαι. ^[5]
- 16 107-8 Τ ἐρείδοντες : πατάσσοντες.
- 16 108 κυρίως δὲ ἐρεῖσαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. εὐρηται δὲ καὶ ἐπὶ βολῆς· "καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἠρήρειστο" (Γ 358). b (BCE 3) Τ ἔσπετε νῦν μοι , Μοῦσαι <—νηυσὶν Ἀχαιῶν > : ὡς παράδοξον μέλλων λέγειν τὴν ὑποχώρησιν Αἴαντος τὸν ἀκροατὴν προσεκτικώτερον ποιεῖ τοῖς παρὰ Μουσῶν λόγοις.
- 16 112-3 συνέτεμε δὲ τὸ προοίμιον ἐπειγόμενος τῷ καιρῷ· ἐκεῖνος μὲν γάρ ὁ λόγος (sc. B 494—877) ἐδέετο τερατείας, ἐξαρίθμησιν ἔχων νεῶν καὶ ἡγεμόνων, ὁ δὲ μιᾶς νεῶς ἐμπρησμόν. b (BCE 3 E 4) Τ δόρυ μείλινον : οὐδὲ θεῶ εἶξεν, εἰ μὴ ἀχρεῖον αὐτῷ γέγονε τὸ δόρυ. ^[5]
- 16 114a b (BE 3 E 4) Τ ἄγχι παραστάς : πάλιν ἐπὶ τὸ κινδυνωδέστατον προήγαγε τὴν ὑπόθεσιν· παράδοξον γάρ τὸ Αἴαντος ἐγγὺς παραστῆναι τὸν Ἑκτορα.
- 16 114b ἀλλ' οὐδετέρου τρῶσιν ὑπέθετο, τοῦ μὲν διὰ τὴν ὑπεροχὴν, εἰ καὶ ὑπὸ θεοῦ νῦν καταστασιάζεται (cf. Π 103), τοῦ δὲ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς βοήθειαν. ἀλλ' ἔδει τὸν ἑτερόν γε βλαβῆναι ἐκ τῆς ἐπελάσεως. διὰ μέσου οὖν ἐχώρησε, τὴν ὑποχώρησιν Αἴαντος τῷ δόρατι περιθεῖς. b (BCE 3 E 4) Τ παρὰ καυλόν : καυλὸς τὸ καθιέμενον μέρος εἰς τὴν ἐπιδораτίδα. ^[5]
- 16 115 b (BCE 3 E 4) Τ ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε : ἡ διπλῇ, ὅτι δοκεῖ μάχεσθαι· εἰ γὰρ ἀπῆραξε κατὰ συμπέρασμα, ὃ ἔστιν ἀπέθραυσεν, πῶς ἐπιφέρει "τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ / αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις <βρόμβησε πεσοῦσα>" (Π 117—8), ὡς πρότερον μὴ ἀποκεκομμένου, ἀλλ' ὅτε διέσεισεν ὁ Αἴας ἀποπεπτωκότος; ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος τὸ συμπέρασμα λέγει προειρησθαι, εἴτα κατὰ μέρος ἐπηκριβῶσθαι, ὡς εἴ τις λέγοι· ὅδε τις τόνδε εἰς τὰ σπλάγχνα δόρατι παίσας ἀπέκτεινεν· ἐκσπασθέντος δὲ τοῦ δόρατος ἀπέθανεν, ὡς ἐγένετο, ὕστερον ἐπιδιηγούμενος. ^[5]
- 16 116a οὕτως ἀπάραξε καὶ "κόλον δόρυ" (Π 117) λέγει κατὰ συμπέρασμα· ὡς δὲ ἀπέπεσεν ὕστερον ἡ αἰχμὴ διακραδα <ν> θέντος τοῦ δόρατος, ἐπεξηγεῖται· φαίνεται γὰρ ὁ Αἴας, μικροῦ τινος ἔτι διακρατοῦντος τὴν ἐπιδораτίδα, πειράζων κραδᾶναι, ἀποπεσοῦσης δὲ ταύτης παντελῶς ἀπεγνωκέναι ὅτι ἡχρεῖται τὸ δόρυ· διὸ καὶ τὸ "αὐτῶς" (Π 117) πρόσκειται, ὅτι κατὰ κενὸν ἐκράδανεν, οὐ δυνάμενος αὐτῷ χρῆσθαι. τινὲς δὲ καὶ τὸν "δέ" (cf. Π 117) ἀντὶ τοῦ γάρ λαμβάνουσιν, 'τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ'. Α < ἀντικρὺ δ' > ἀπάραξε : εἰ ἀπῆραξεν, πῶς ἐπιφέρει "τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ / αἰχμὴ χαλκείη" (Π 117—8); ἔστι δὲ τάχος περὶ τὴν ἀπαγγελίαν, καὶ τὸ μὲν ἀπάραξε περὶ ὅλου τοῦ πράγματός φησιν, ἔπειτα τὰ κατὰ μέρος ὑποτίθουσιν. ^[15]
- 16 116b b (BCE 3 E 4) Τ πῇ λ' <αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ , τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ / αἰχμὴ—πεσοῦσα > : ἐκράδαινε πρὸς τὸ διαγνῶναι, εἰ τέλεον ἡχρεῖται· διασείσαντος δὲ αὐτοῦ ἀπέρριπται ἡ αἰχμὴ.
- 16 117-8 οἱ δὲ κόλον (117) κολοβωθησόμενον. b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ προειρησθαι τὸ κεφάλαιον, ἐπανειληφθαι δὲ ὡς γέγονεν ἕκαστον, ὡς ἐπὶ τοῦ "ὡς πολέας πέφνοντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν / Ἑκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα" (Π 827—8)· καὶ ἔτι ζῆ Πάτροκλος. οἱ δὲ τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ (117) τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ φασίν. b (BE 3 E 4) Τ αὐτῶς : δίχα μάχης, ἐπεὶ διάπειρα. ^[5]
- 16 117a Τ κόλον δόρυ : ἔως νῦν παρὰ Ἰωσὶν οἱ κολοβοκέρατοι κριοὶ 'κόλοι' λέγονται.
- 16 117b ΑΤ < κόλον : > οὕτως ὡς λόγον ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 16 117c

- 55 B.)· κάγω δὲ συγκατατίθεμαι. A im γνῶ δ' Αἶας <—βούλετο νίκην> : ἑώρα γὰρ καὶ ἔβλεπεν ὅτι παντελῶς τῆς μάχης τὰ ἐνθυμήματα ἡλάττου καὶ ἠφάνιζεν ὁ Ζεὺς, τοῖς δὲ Τρωσὶν ἠβούλετο νίκην.
- 16 119-21 ἢ μᾶλλον 'τὰ τῶν μαχομένων ἐνθυμήματα ἡλάττου'. T < γνῶ δ' Αἶας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ῥίγησέν τε / ἔργα θεῶν : > συναπτέον μέχρι τοῦ θεῶν (120).
- 16 119-20 δύναται δὲ στίζεσθαι καὶ ἐπὶ τὸ ἀμύμονα (119). A int ῥίγησεν : οὐ τὸν Ἑκτορα, ἀλλὰ τὰ τῶν θεῶν ἔργα.
- 16 119 καὶ σχεδὸν μὲν νενίκηται, ἢ δὲ νίκη οὐ τοῦ Ἑκτορος, ἀλλὰ θεῶν. b (BCE 3) T < μάχης> ἐπὶ μήδεα κείρει : οὕτως Ἀρίσταρχος "κεῖρε" χωρὶς τοῦ ι , Ἰακῶς ἔστι γὰρ ἔκειρε· εἰς ἄπορον καθίστη τὰ τῆς μάχης ὡς μηδὲν ἔχειν μήσασθαι'.
- 16 120a1 A < κεῖρε : > Ἀρίσταρχος κεῖρε χωρὶς τοῦ ι , ἄλλοι δὲ "κείρει".
- 16 120a2 A im κεῖρε : παρατατικός· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἔγνω ὁ Αἶας εἰς ἄπορον ἤκουσαν αὐτῷ τὴν μάχην ὡς μηδὲν δύνασθαι ἔτι μηχανήσασθαι'.
- 16 120b1 τοσοῦτον ἄρα ἐφεστὼς ὠφέλει. ὥστε καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ "ὥς οἱ μὲν περὶ νηὸς" (Π 1) εἰκότως ἐξηκούμεν περὶ τοῦ Αἴαντος καὶ πάντων τῶν Τρώων. T παρατατικῶς· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶν ἔγνω Αἶας εἰς ἄπορον ἤκουσαν αὐτῷ τὴν μάχην ὡς μηδὲν δύνασθαι ἔτι μηχανήσασθαι· ὁ γὰρ Ζεὺς ἐπέκειρε τὰ βουλευόμενα τῶν Ἀχαιῶν. ^[5]
- 16 120b2 b (BCE 3 E 4) χάζετο δ' ἐκ βελέων : οὐκ εἶπεν 'ἐκ νεῶν'.
- 16 122 T ΚΑΤΑΣΒΕΣΤΗ : ἡ διπλῇ, ὅτι ἔστι μὲν ἐκ πλήρους λαβεῖν "κατά".
- 16 123a εἶτα "σβεστή", τὸ συμβαῖνον ἐπιθετικῶς. ἔστι δὲ καὶ κατὰ συναλιφὴν "ἀσβέστη", οἶον ἀκατάσβεστος, ὃ ἐστὶ δυσκόλως σβεστή· ὃ καὶ μᾶλλον· οὕτως γὰρ εἴωθε λέγειν· "ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωσ" (A 599). τὸ δὲ "σβεστή" ἀνέμφατον. καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, "ἀσβέστη", καθάπερ "ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται" (ζ 108) ἀντὶ τοῦ ἀρίγνωτος. A κα τ' ἀσβέστη : μόνως ἀσβέστη ἀναγνωστέον, οὐ "κατὰ σβεστή". οὕτως γὰρ εἴωθε λέγειν· "ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωσ" (A 599) b (BCE 3 E 4) T καὶ "φλογὶ <ε> ἵκελος Ἡφαίστοιο / ἀσβέστω" (P 88—9). ^[5]
- 16 123b T καὶ τὸ σχῆμα Ὀμηρικόν, καθάπερ τὸ "ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται" (ζ 108) ἀντὶ τοῦ ἀρίγνωτος. b (BCE 3 E 4) T ἀσβέστη {κέχυτο φλόξ}: Ἀρίσταρχος κατὰ βαρεῖαν τάσιν ἀσβέστη, παρώνυμον ἐκδεχόμενος τοῦ "ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωσ" (A 599), ὑγιῶς πάνυ· οὕτω γὰρ ἔχει τὸ ἀνάλογον ἢ τε ἔμφασιν τοῦ δηλουμένου, καὶ πολὺς ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς Ὀμηρικός. ^[5]
- 16 123c A ἀσβέστη : δυσκατάσβεστος.
- 16 123d οἱ δὲ τάχιστα κατασβεσθησομένη. b (BCE 3 E 4) T κέχυτο : ἐμφαντικῶς τῷ ῥήματι ὡς ἐπὶ ὑγροῦ καταχυθέντος ἔφη τὴν διάδοσιν τοῦ πυρός· ὑπεκκαύματα γάρ, καὶ ἡ καιομένη ὕλη ἐφύκεν εὐδιάλυτος εἶναι διὰ τε τὰ ξύλα καὶ τὸ χρῖσμα τῆς πίττης.
- 16 123e b (BCE 3 E 4) T < τὴν μὲν πρύμνην : > πρὸς τὴν φράσιν, ὅτι οὕτως εἶρηκε τὴν μὲν πρύμνην ἀντὶ τοῦ τῆς μὲν τὴν πρύμνην.
- 16 124 A int μηρῷ πληξάμενος : ὦ τῆς συμφορᾶς, ὅπου γε καὶ Ἀχιλλεὺς εἰς τοιαύτην ἀπάγει μεταβολήν.
- 16 125a1 T μεγίστη νῦν καὶ καιρία ἢ συμφορά, ὅπου γε καὶ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν τοιαύτην μετέβαλε λύπην καὶ ἀγωνίαν.
- 16 125a2 b (BCE 3) ἵπποκέλευθε : ἵππικώτατε, τοῖς ἵπποις εὐτρεπίζων ὁδόν· ἢ b (BCE 3) ἐφ' ἵππων τὴν πορείαν ποιούμενε.
- 16 126 b (BCE 3) T < ἰωήν : > ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "ἐρωήν".

- 16 127a A int έρωήν : <γράφεται> "ίωήν", όρμήν, παρά τὸ ίέναι.
- 16 127b T μὴ δὴ νῆας ἔλωσι <καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται> : ταῦτα ὁμολογουμένως καθ' ἑαυτὰ λέγεται· ὑπερευλαβόμενος γὰρ λέγει.
- 16 128a δύναιτο δ' ἂν καὶ τὸ ἐξῆς εἶναι "ὄρσοο" (Π 126), μὴ δὴ νῆας ἔλωσιν· ἀλλὰ βέλτιον τὸ πρότερον. παρατηρητέον δὲ πρὸς τὰ ἀσύνδετα τὴν προσωποποιΐαν ὅτι ἐμφαντικωτάτη. Α μὴ δὴ νῆας ἔλωσι : μέμνηται τῶν λόγων ἑαυτοῦ· ἠπεῖλει γὰρ μὴ πρότερον ἐξελεύσεσθαι πρὶν ταῖς ναυσὶν ἐπελθεῖν τοὺς Τρῶας "κατὰ τε <σ> μῦξαι πυρὶ νῆας" (I 653). ^[5]
- 16 128b1 T ἤδη πέρας οἱ λόγοι ταῦτοίτ' ἀπειλήφασι, καὶ μέμνηται αὐτῶν· διὸ καὶ μεταβάλλεται· ἠπεῖλει γὰρ μὴ πρὶν ἐξιέναι πρὶν ταῖς ναυσὶν ἐπελθεῖν τοὺς Τρῶας.
- 16 128b2 b (BCE 3 E 4) {μὴ δὴ νῆας ἔλωσι καὶ οὐκέτι} φυκτὰ πέλωνται : ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως εἴρηκε πληθυντικῶς πέλωνται καὶ οὐ πέληται, ὁμοίως τῷ "σπάρτα λέλυνται" (B 135).
- 16 128c1 A {φυκτὰ πέλωνται;} ὅτι ἀντὶ τοῦ πέληται.
- 16 128c2 T δύσοο τεύχεα <θαῖσσο> : πῶς γὰρ ἂν οὐκ ἦν φθονερός, μάχεσθαι συγχωρῶν τῷ φίλῳ, δι' ὧν δὲ ἄριστα μάχεσθαι μέλλοι, μὴ συγχωρῶν; T ἐγὼ δέ <κε> λαὸν ἀγείρω : δαιμονίως αὐτὸς ἐπισπεύδει οὐκ ἐπιτρέπων πάντα τῷ φίλῳ, ἀλλὰ μέρος τι καὶ αὐτῷ.
- 16 129b b (BCE 3 E 4) T <ἀγείρω :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγείραιμι.
- 16 129c A int {λαὸν} ἀγείρω : ὁμοίως τῷ ἀγερῶ· ἐνεστῶς γάρ ἐστι σημαίνων μέλλοντα, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παρεθέμεθα "ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα" (A 184), "ἧ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει" (H 124).
- 16 129d οὕτως καὶ τὸ "ἐρύουσιν" (Λ 454 al.) ἔχει. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. Α κνημίδας μὲν πρῶτα : σπεύδοντα δεῖ προφέρεισθαι ταῦτα, ἐπιπόθησιν τῆς ἐξόδου μιμούμενον. ^[5]
- 16 131 T ἀστερόεντα : ἄστρον μορφαῖς πεποικιλμένον.
- 16 134a1 T ἄστρον κεχρωματισμένον καὶ πεποικιλμένον μορφαῖς.
- 16 134a2 b (BCE 3) ποδώκεος Αἰακίδαο : τινὲς "κακῶν βελέων ἀλεωρήν". καὶ γὰρ "ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκε <.>
- 16 134b >..> δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν" (O 532—3). T βάλετο ξίφος : τὸ ἴδιον ξίφος διὸ Ἥφαιστος οὐ ποιεῖ (cf.
- 16 135 Σ 609—13). T <ἔγχος δ' οὐχ ἔλε τ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο : ὅτι> Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθετήσας τοὺς ἐξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραφεν.
- 16 140a A int ἔγχος δ' οὐχ ἔλε τ' οἶον : προκατεσκεύακε μόνον αὐτὸ —καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεύς. ἡ ἱστορία παρὰ τῷ τὰ Κύπρια ποιήσαντι (fr. 3 A. = 3 B.). A <ἔγχος δ' οὐχ ἔλε τ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο :> διὰ τί οὖν μόνον τὸ Πηλιωτικὸν αὐτῷ ἀναρμοστεῖ δόρυ, τῶν ἄλλων ἀρμοσάντων ὅπλων; Μεγακλείδης ἐν δευτέρῳ <Περὶ> Ὀμήρου (F. ^[5]
- 16 140b H. G. IV p. 443) προοικονομεῖσθαί φησιν Ὅμηρον τὴν ὀπλοποιΐαν· καὶ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἄλλας ὕλας, ἐξ ὧν ὁ Ἥφαιστος ἐδημιούργει τὰ ὅπλα, τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, οὐκ ἀπίθανον εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ, δένδρον δὲ οὐράνιον λέγειν καταγελαστότατον ἦν, διὰ τοῦτο τὰ μὲν λοιπὰ ὅπλα πεποίηκε τὸν Πάτροκλον φέροντα, ἃ καὶ ἀπολόμενα ἐτύγχανεν ἂν τῆς Ἥφαιστου δημιουργίας, μόνον δὲ τὸ δόρυ ἐάσαντα, ἵνα σωθῇ καταλειπόμενον· τοῦτο γὰρ ἀπολόμενον οὐκ ἂν ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε πιθανῶς διὰ τὸ τὴν ὕλην αὐτοῦ μὴ οὐράνιον, ἀλλ' ἔγγειον καὶ Πηλιῶτιν εἶναι. A ἔγχος δ' οὐχ ἔλε τ' <οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο> : ἐχρῆν γάρ τι ἐξαίρετον εἶναι τῷ Ἀχιλλεῖ, ἄλλως τε οὐκ ἦν τέκτων Ἥφαιστος· οὐ γὰρ εἰσιν ἐν οὐρανῷ ξύλα. ^[10]
- 16 140c

εἰκότως οὖν, ὅπερ οὐκ ἐνῆν κατασκευάσαι, τοῦτο Ἀχιλλεῖ τετήρηκε. κατέκρυψε μέντοι τὸ πλάσμα τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπεροχῇ, δι' ἀσθένειαν οὐ δυνηθῆναι φήσας τὸν Πάτροκλον καὶ τῷ δόρατι χρῆσθαι (cf. Π 141—2). b (BCE 3) T < βριθὺ μέγα στιβαρόν : > καθ' ἕκαστον βραχὺ διασταλτέον. ^[5]

16 141a A int στιβαρόν : πᾶν τὸ μένον ἰσχυρόν καὶ στιφρόν λέγουσιν.

16 141b T τὸ μὲν οὐ δύνα τ' ἄλλος < Ἀχαιῶν / > πάλλιν, < ἀλλὰ—Ἀχιλλεύς > : ἀστερίσκους ἔχουσι, κακῶς ὄντες ἐν τῇ T (sc.

16 141-2a1 388—9). κατὰ συλλογισμόν ὁ ἔπαινος ποῖον γὰρ ἦν ὡς μηδὲ πάλλιν αὐτὸ τοὺς ἥρωας δύνασθαι. T ἀστερίσκους ἔχουσι κακῶς· φησὶ γὰρ Ζηνόδοτος ὅτι 'ποῖόν τι ἦν ὡς μὴ δύνασθαι αὐτὸ αἶρειν τοὺς ἥρωας;' ἔστι δὲ κατὰ συλλογισμόν ὁ ἔπαινος καὶ σύγκρισιν.

16 141-2a2 b (BCE 3) ἄλλως· τὸ μὲν οὐ δύνα τ' ἄλλος <—> ἀλλ < ἀμιν > οἷος ἐπίστατο : τῇ ἐπιστήμῃ τὴν δύναμιν προσάπτει.

16 141-2b b b (BCE 3) T {πάλλιν} ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐδύνατο, μόνος ἐδύνατο χρῆσασθαι τῷ δόρατι· τὸ γὰρ πῆλαι ἐκ παρεπομένου τὴν χρῆσιν σημαίνει.

16 142a A ἐπίστατο : ἐδύνατο.

16 142b καὶ Σοφοκλῆς (fr. 817 N. 2 = 903 P. = 903 R.)· "οὐπόποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι". b (BCE 3) T οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὡς Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε τὴν χρῆσιν αὐτῆς, Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως, ὁ δὲ οὐδένα ἐδίδαξεν. καὶ ὁ τῆς Μικρᾶς Ἰλιάδος ποιητῆς (fr. 5 A. = 2 B.)· "ἀμφὶ δὲ πόρκης / χρύσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμὴ". T < μελίην : > τὴν ἐκ μελίσ. ^[5]

16 143a A im πόρε : διχῶς, καὶ "τάμε" καὶ πόρ ε .

16 143b A int T < ἐκ κορυφῆς : > Ἀρίσταρχος "ἐν κορυφῇσ" διὰ τοῦ ν .

16 144a A im ἐκ κορυφῆς : καὶ "ἐν κορυφῇσ".

16 144b ἔστι δὲ ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ Σηπιάδος ἄκρας πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον νεύουσα, ἔνθα ῥκει ὁ Χείρων. T < ἵππους δ' > Αὐτομέδοντα < θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε > : ζῶντος Πατρόκλου οὐκ ἦν Αὐτομέδων ἡνίοχος Ἀχιλλέως.

16 145a προπαρασκευὴ νῦν, ἵνα καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ χρήσεται ἡνίοχῳ. b (BCE 3) T ζευγνύμεν : ζευγνύμεναι τὸ τέλειον.

16 145b T < τὸν με τ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα : > ὅτι Πάτροκλος μὲν Ἀχιλλέως ἡνίοχος, Πατρόκλου δὲ Αὐτομέδων.

16 146a A int τὸν με τ' Ἀχιλλῆα <—> τίε < μάλιστα > : παιδευτικὸν τοῦτο· τὸ γὰρ συμμετρεῖσθαι τὰς φιλίας ἄριστον.

16 146b1 T παιδευτικὸν καὶ τοῦτο ὅτι μετ' Ἀχιλλεῆα εἶχεν αὐτόν· τὸ γὰρ συμμετρους εἶναι τὰς φιλίας ἄριστον καὶ τοὺς φίλους εἰς πίστιν διεγεῖρον.

16 146b2 b (BCE 3) πιστότατος < δὲ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν > : πιστότατόν φησι τὸν παρὰ τὴν μάχην οὐκ ἐγκαταλιμπάνοντα τοὺς φίλους, οἷον ὁ ἐν πολέμῳ κοινωνεῖν θέλων τῶν κινδύνων μεγάλην πίστιν τῆς φιλίας παρέχεται.

16 147 b (BCE 3 E 4) T ὕπαγε ζυγόν : ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν, b (BCE 3) T ὑπεζεύγνυνεν.

16 148 b (BCE 3) καὶ ἀλλαχοῦ· "τὴν ὅ γ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν" (Ψ 300). T Ἐάνθον καὶ Βαλίον : ὁ μὲν ἀπὸ τῆς χροιάς, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ πηδᾶν.

16 149a1 εἰκὸς δὲ μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως τὸν δόντα Ποσειδῶνα πάλιν αὐτοὺς ἀνακομίσασθαι ὡς καὶ τὸ Ἀγαμέμνωνος σκῆπτρον. ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ οὐδὲν περὶ αὐτῶν εἶπεν (cf. B 770), ἐπεὶ μὴ

- ἐπολέμουν, οὐδὲ περὶ Μυρμιδόνων (cf. B 684). Τὸν μὲν ἀπὸ τῆς χροιάς ὀνομάζει, τὸν δὲ ἀπὸ τοῦ πηδᾶν. ^[5]
- 16 149a2 ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ περὶ αὐτῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι μὴ ἐν πολέμῳ ἐξήεσαν, οὔτε γὰρ περὶ τῶν Μυρμιδόνων· σκοπὸς γὰρ ἦν αὐτῷ τοὺς πολεμοῦντας ἐμφῆναι. νυνὶ δὲ μερικῶς πως βούλεται μνημονεῦσαι, ὅτε καὶ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγει. b (BCE 3 E 4) {ξάνθον καὶ} Βαλίον : παροξυτονητέον τὸ Βαλίον ν. ^[5]
- 16 149b καὶ εἴρηται (sc. ad B 495) περὶ τῶν τοιούτων. Α τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ <ἀνέμῳ Ἄρπυια Ποδάργη> : καὶ αἱ Ἐριχθονίου ἐκ Βορέου, ἅμα μὲν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τάχος (cf.
- 16 150a1 Υ 225—9), ἅμα δέ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης (cf. h. an. 6, 18 p. 572 a 14), ὥς ἐξανεμούμεναι ὅτε μὲν πρὸς νότον ὅτε δὲ πρὸς βορᾶν κύουσιν. Τ εἰκότως δὲ Ἀρπυίας Ποδάργης καὶ Ζεφύρου τοὺς ἵππους καλεῖ διὰ τὸ τάχος τὸ ὑπερβάλλον, καὶ ὅτι εὐψυχοὶ καὶ καρτερικοὶ καὶ πολύπονοι. ^[5]
- 16 150a2 φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ὅτι μόναι ὅτε μὲν πρὸς νότον ὅτε δὲ πρὸς βορρᾶν ὥς ἐξ ἀνέμου κύουσιν. b (BCE 3 E 4) Ἄρπυια Ποδάργη : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἀρπυια πόδαργος" ὥς ἐπιθετικόν, ἴν' ἢ ποδώκης.
- 16 150b ἔστι δὲ τὸ κύριον ὄνομα Ποδάργη . σαφὲς δὲ καὶ ἐκ τούτων· "Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης" (Τ 400). Α Ἄρπυια Ποδάργη : ὥς "Νηῖς Ἀβαρβερῆ" (Ζ 22).
- 16 150c φησὶν οὖν "τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης (Τ 400). Ἄρπυια δὲ θήλεια ἄνεμος. Τ Ἄρπυια· ἥτοι ἀνέμου εἶδος—πόδας ἐχούσης. Α Ποδάργη : εἶτε σύνθετόν ἐστιν εἶτε παρασύνθετον, παροξυτονητέον εἰς ιδιότητα.
- 16 150d Α < παρὰ ῥόον : > ἢ ἔτεκεν (cf.
- 16 151 Π 150) ἢ βοσκομένη . Τ t ἐν δὲ παρηγορίῃσιν : ἄπορον, ὅτου χάριν Ἀχιλλεὺς τοῖς ἀθανάτοις ἵπποις θνητὸν συμπλέκειν ἀξιοῖ· τὸ γὰρ χεῖρον παρὰ πολὺ τοῖς κρείσσοσι συμπλεκόμενον αἰσχύνειν ἄλλοι.
- 16 152a ἴσως οὖν ἀρμόσει λέγειν ὅτι τοῦτον προσέθηκεν ἐκείνοις, ἵνα ἐγκόπτοιεν ἐν τῷ δρόμῳ· ἡμέτρον γὰρ εἶναι τὸ τάχος αὐτῶν ἐβούλετο καὶ οὐχ ὑπερβάλλον σφόδρα, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἄχρηστον ἐνίστε. ἢ τάχα τὸν ἡνίοχον ἐπαινεῖ δυνάμενον ἀναχαιτίζειν τὴν ὁρμὴν τῶν ἀθανάτων ἵππων, ὅπως ἂν ὁ θνητὸς αὐτοῖς ἰσοδραμῇ· ἢ βούλεται ὁ ποιητὴς τὴν φύσιν ἐνδείκνυσθαι τοῦ ἥρωος, μικτὴν οὖσαν ἐκ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. πῶς δὲ "ἀλεγεινοὶ" ὄντες "ἀνδράσι" (cf. Ρ 76—7) Πατρόκλῳ ὑποτάσσονται; ἀλεγεινὸν οὖν ἐστὶ τὸ μετὰ φροντίδος κατορθούμενον· b (BE 3 E 4) Τ ἡνίοχος τε ἦν αὐτοῖς Πάτροκλος—διὸ καὶ κλάουσιν αὐτόν (cf. Ρ 426—40)—πιθανόν τε Αὐτομέδοντα πάλαι συνησκήσθαι αὐτοῖς διὰ τὰ συμβαίνοντα. Τ ἄλλως παρηγορίῃσιν : παρηρημέναις σειραῖς πρὸς τὴν ζευξίν τοῦ περισσοῦ ἵππου. ^[10]
- 16 152b διὰ τί δὲ δεῖται παρηόρου; οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι δεόντως πρὸς τὸ εἰ κάμοι ἢ τρωθείη εἶς ἀντεπείσασθαι ἀντ' αὐτοῦ τὸν παρήγορον, τοῖς δὲ ἀθανάτοις ποῖον δέος ἢ τρωθῆναι ἢ καμεῖν; ἔστιν οὖν εὐήθες τοὺς μὲν Ὀμηρικοὺς θεοὺς τιτρώσκεσθαι, ἵππους δὲ μὴ. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε ποικίλαι θέλει τὴν Σαρπηδόνο μάχην καὶ οὐκ ἄπρακτον αὐτὸν ἀνελεῖν (cf. Π 466—76). b (BE 3 E 4) Τ θώρηξεν : ἄμεινον ἐκόσμησε· "τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον" (Ξ 379)· ἑαυτὸν γὰρ ἕκαστος θωρήσει, καὶ ὥς μὴ εἰρημένον νοεῖται. ^[5]
- 16 155 διὰ τοῦτο "σὺν τεύχεσιν" (Π 156). Τ < πάντας ἀνὰ κλισίας : > Ζηνόδοτος "πάντη ἀνὰ κλισίᾳ".
- 16 156a Α int λύκοι ὥς : διὰ μακροῦ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὸ "ῥώνοντο" (Π 166).
- 16 156b

κεκορεσμένοις δὲ εἶκασε καὶ ἐπὶ ποτὸν ἐρχομένοις, ἐπεὶ πεινῶντες μὲν διασκεδάννυνται ἄλλος ἄλλοσε ἐς νομάς, ἐς ποτὸν δὲ ἀθρόοι ἀπίασιν. b (BCE 3 E 4) T {οἱ τ' ἔλαφον} μέγαν : πρὸς τὸ κορέσαι αὐτούς.

16 158 T πᾶσιν {δε παρήιον}: ἀντὶ τοῦ πάντων.

16 159a T αἷματι φοινόν : πεφοινιγμένον ἀπὸ τοῦ αἵματος.

16 159b λέγει δὲ καὶ "αἷματι φοινικόεισ" (Ψ 717) καὶ "χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν" (φ 118, cf. ξ 500) καὶ "ἡνία φοινικόεντα" (Θ 116) καὶ "φοίνικι μῆνῃ" (Δ 141) καὶ "Φοίνικεσ" (Ψ 744 al.), ὅτι παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ὥκουν, ἣν Φοινικὴν Διονύσιος (FGrHist 15,10 vel 687,4) καλεῖ, καὶ τὸ φυτόν (cf. ζ 163), ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φοινίκεον ποιεῖ καρπὸν, καὶ "φοινήεντα δράκοντα" (M 202) ἀπὸ τοῦ φοινός, b (BE 3) T καὶ "φοίνιον αἷμα" (ς 97) ἐπὶ τοῦ Ἴρου· οὐ γὰρ πεφόνευται, ἵνα εἴπῃς ὅτι παρὰ τὸν φόνον γεγένηται ἡ λέξις. T < καὶ τ' ἀγελῆδὸν ἴασιν : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἴασι πρὸς τὸ σαφέστερον. ^[5]

16 160a1 A int ἴασιν : ὧδε ἡ στιγμή.

16 160a2 T στικτέον εἰς τὸ ἴασ ι .

16 160a3 b (BCE 3 E 4) λάψοντες : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "λάψαντες" διὰ τοῦ α .

16 161a ἔσσονται δὲ ἤδη πεπωκότες, καὶ ἐκλέλυται ἡ ἔμφασις οἱ μὲν γὰρ αἵματος <ἐμ> πεφορημένοι καὶ διὰ δίψαν ὀρμώντες ἐπὶ τὴν κρήνην σῶζουσι τὸ παράστημα. ἐπλάνησε δὲ τὸν Ζηνόδοτον τὸ ἐξῆς, δεξάμενον 'ἀπὸ κρήνης ἴασιν' (cf. Π 160). οὐκ ἔδει δέ, ἀλλ' 'ἐκ κρήνης πιόμενοι πορεύονται' (cf. Π 160—1). A λάψοντες : πιόμενοι. ^[5]

16 161b Ζηνόδοτος δὲ "λάψαντες", ἐμπλησθεῖσιν εἰκάζων αὐτούς, b (BCE 3) T οὐ καλῶς. b (BCE 3). ὠνοματοπεποιήται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῇ πόσει τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων. A b (BE 3) T ΑΡΑΙΗΙΣΙΝ : δασέως, λεπταῖς καὶ ἐπιμήκεσιν.

16 161c1 οἱ δὲ ψιλῶς, βλαπτικάις. T δασεαῖς, ἀσθενέσιν, ἐπιμήκεσιν, ἢ λεπταῖς.

16 161c2 b (BCE 3 E 4) ἢ βλαπτικάις. b (BCE 3) μέλαν ὕδωρ : Ἀναξαγόρας (Vors.

16 161d 6 59 A 98) ἐπεὶ φύσει μέλαν· καὶ γοῦν ὁ καπνὸς μέλας ἐστὶν ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν ξύλων ἀνιέμενος. οἱ δὲ διὰ τὴν σκιὰν τῶν φυτῶν. A ἄκρον , ἐρευγόμενοι <φόνον αἵματος> : τὴν πρώτην λέξιν τοῖς ἄνω προσδιδόναι βέλτιον· τὸ γὰρ συμβαῖνον αὐτὸ ἀπαγγέλλει· οἱ πίνοντες ἄκρον προσφέρονται τὸ ὕδωρ.

16 162a A ἄκρον , ἐρευγόμενοι <φόνον αἵματος> : στικτέον εἰς τὸ ἄκρο ν , ἵν' ἢ 'λάψοντες ἀπὸ τῆς κρήνης τὸ ἄκρον ὕδωρ· οὐ γὰρ καθιᾷσι τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ὕδωρ ὡς οἱ βόες· b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ λύκοι, πάρδοι, ἵπποι καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ὄψεως.

16 162b τινὲς δὲ τῷ φόνον ἐπισυνάπτουσιν, ἄκρον φόνον ν , τὸ ἀνωτάτω αἷμα τοῦ καταπινομένου καὶ ὄντος ἐν τῷ στομάχῳ. T φόνον αἵματος : ἀντὶ τοῦ αἵμα φόνου. ^[5]

16 162c T περιστένεται : ὅτι ἔστι μὲν ἐκδέξασθαι καὶ τὸ στενοχωρεῖται "στεινόμενος νεκύεσσι" (Φ 220)· ὥστε καταστρέφειν εἰς τὸ βαρύνεται.

16 163a βέλτιον δὲ παρεμπεπτωκέναι τὸ ς ὡς ἐπὶ τῆς φερεσβίου ὥστε εἶναι καὶ τὸ περιστένεται ἀντὶ τοῦ περιτείνεται διὰ τὸ ἐμπλησθῆναι τοῦ αἵματος. A περιστένεται {δὲ γαστήρ}: Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ 'περιτείνεται' διὰ τὴν πλησμονὴν ὡς φερέβιος φερέσβιος· οἱ δὲ 'στένει' διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· οἱ δὲ 'στενοχωρεῖται', ὡς "στεινόμενος νεκύεσσι" (Φ 220). ^[5]

16 163b T < ῥώνοντο : > ἐρρωμένως καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ γενναιότητος περὶ αὐτὸν ἴσταντο, b (BCE 3 E 4) ἐπιθυμίαν ἔχοντες αἵματος πολεμίου ὡς οἱ λύκοι.

16 166a1 b (BCE 3) {ῥώνοντο:} ἐρρωμένως περὶ αὐτὸν τοῦν ἴσταντο.

- 16 166a2 T < ῥώνοντο : > ὤρων προθύμως.
- 16 166b A int ὀτρύνων ἵππους : ἵππους τοὺς ἱπέας, ὥς φαμεν νικᾶν τὴν ἵππον τῶν πολεμίων.
- 16 167a ἦ τοὺς ἰδίους ἵππους ὀτρύνων· νοεροὶ γὰρ ἦσαν ὡς θεῖοι. b (BCE 3) T ἄλλως· ὀτρύνων ἵππους : ἀντὶ τοῦ ἱπέας· T ἀντέταξε γὰρ αὐτῷ τὸ ἀσπιδιώτα ς .
- 16 167b b (BCE 3) T πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες < ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι > : πῶς, φασίν, ἐν ἅπασιν αὖξων Ἀχιλλέα τούτῳ μειοῖ; τινὲς μὲν οὖν ἦτ' οὐκ ἐν πλήθει ἦτ' ἀρετῇ· Αἴας γοῦν δώδεκα ναῦς ἔχει (cf.
- 16 170a1 B 557). Ἀρίσταρχος δέ φησι πεντήκοντα ἴσμεν εἶναι διὰ τὸ ἑπὶ κληῖσιν ν' ἦ ναύτας πρὸς ὑπηρεσίαν. Διονύσιος (fr. 42 Schm. = FGrHist 15, 11) δὲ τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι ποιεῖν, τὸν δὲ λοιπὸν ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ἄγεσθαι, ὥς φθάνειν πάσας ἐπὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἀνδρῶν. T πῶς, φασίν, ἐν ἅπασιν αὖξων Ἀχιλλέα τούτῳ μειοῖ, ἀνὰ πεντήκοντα μόνον λέγων ἔχειν τὰς ναῦς; τινὲς μὲν οὖν φασιν ὅτι οὐκ ἐν πλήθει ἡ ἀρετῇ, ἀλλ' ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν σεμνύνεται. ^[5]
- 16 170a2 Ἀρίσταρχος δέ φησιν ὅτι διὰ τοῦ ἐπὶ κληῖσιν ἐδήλωσεν ὡς μόνοι οἱ ἐρέται ἦσαν πεντήκοντα, τὸ δὲ λοιπὸν πληθος τῶν πολεμιστῶν οὐκ ἐμνημόνευσεν, ὅπερ ἐπιφέρονται αἱ νῆες. b (BCE 3 E 4) πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν : καὶ Πίνδαρος (fr. ^[5]
- 16 170b 259) πεντηκοντερέτους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι. T πέντε < δ' ἄρ' > ἡγεμόνας < ποιήσατο > : τάχα πρὸς τὸν παρόντα καιρὸν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, ἔδει καὶ Πάτροκλον ἄρχειν· εἰ μὴ Ἀχιλλεὶ συμπαρετάσσετο.
- 16 171 T ἡγεμόνας ποιήσατο , < τοῖς ἐπεποιθεῖ , σημαίνειν > : τὸ ἐξῆς 'ποιήσατο σημαίνειν, οἷς δι' ἀρετὴν ἐπεποιθεῖ {τὸ σημαίνειν}'.
- 16 171-2 T μέγα κρατέων : τὴν κατὰ πάντων ἔχων ἐξουσίαν· οἱ γὰρ τοιοῦτοι "εὐρυκρεῖοντες" (cf.
- 16 172a1 A 102 al.). T τὴν κατὰ πάντων ἔχων ἐξουσίαν καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχόντων ἄρχων· τοιοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ πάντες "εὐρυκρεῖοντες".
- 16 172a2 b (BCE 3 E 4) {τῆς μὲν} ἱῆς στιχός : στιχός ὡς τριχός, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ.
- 16 173a τὸ δὲ ἱῆς περισπῶσιν καὶ τὸ "ἱῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο" (Σ 251), οὐκ ἀκολουθῶς εὐθεία τῇ ἱα βαρυνομένη· "οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἱα γῆρυς" (Δ 437). εἵπομεν δὲ ἥδη περὶ αὐτοῦ (sc. ad Z 422). A ἱῆς στιχός : τῆς μιᾶς τάξεως, παρόσον ἐπὶ στίχον ἡ τάξις πορεύεται. ^[5]
- 16 173b T διῖπετέος : λαμπροῦ.
- 16 174a1 καὶ Εὐριπίδης (Bacch. 1267)· "λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διῖπετέστερος". ἐπεὶ δὲ ἡ χειμάρους†, πῶς "Σπερχεῖω ἀκάμαντι" (Π 176); οἱ γὰρ παυόμενοι πόροι δοκοῦσιν ὥσπερ ἀποκαμόντες ἐστάναι. Σπερχεῖος ἐκ Πίνδου κατιῶν καὶ δι' Αἰνιάνων καὶ Δολόπων εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται, εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐκδιδοὺς κόλπον. οἱ δὲ διὰ Μηλίδος καὶ Φαρσάλου ἐπὶ Θερμοπύλας, ἔνθα Πυλαίας Δήμητρος ἱερὸν. T λαμπροῦ. ^[5]
- 16 174a2 καὶ Εὐριπίδης· "λαμπρότερος ἢ τίς ἐστὶ καὶ διῖπετέστερος". ἐπεὶ δὲ χειμάρρους, πρόσκειται τὸ Σπερχεῖο, ἀπὸ τοῦ σπέρχω τὸ κατεπίγῳ σφοδρῶς γὰρ οἱ χειμάρροι ρέουσιν. "ἀκάμαντι" (Π 176) δέ, ὅτι οἱ παυόμενοι πόροι δοκοῦσι ὥσπερ ἀποκαμόντες ἐστάναι. b (BCE 3 E 4) ἄλλως· διῖπετέος : τοῦ θείου ἢ τοῦ ἐκ τῶν Διὸς υἱῶν τὴν ἀρχὴν ἔχοντος. ^[5]
- 16 174b T {σπερχεῖο} διῖπετέος : ἦτοι ὑπὸ Διὸς—ἢ διαφανοῦς. A < ὃν τέκε : > χωρὶς τοῦ τ, ὃν τέκε ν, Ἀρίσταρχος.
- 16 175a οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. A int ὃν τέκε Πηληϊὸς θυγάτηρ : ὅτι Φερεκύδης (FGrHist 3, 61 a) τὴν Πολυδώραν φησὶν ἀδελφὴν Ἀχιλλέως.

- 16 175b οὐκ ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον διαβεβαιώσασθαι. πιθανώτερον οὖν ὁμωνυμίαν εἶναι, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων, ἐπεὶ προσέθηκεν ἄν τεκμήριον τῆς πρὸς Ἀχιλλέα συγγενείας. Α Πηλῆος θυγάτηρ : ἑτέρου Πηλέως· εἰ γὰρ ἦν ἀδελφιδοῦς Ἀχιλλέως, καὶ ἐμνήσθη αὐτοῦ ἐν τῷ Ἄϊδι περὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ ἔρωτων (cf. ^[5]
- 16 175c1 λ 494—537), καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς, φάσκων "ἔνθα δέ μοι μάλα <πολλὸν> ἐπέσσυτο θυμός" (I 398), "κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε" (T 333), ἔφασκεν ἄν καὶ τῆς ἀδελφῆς ἀπόλαυσιν. Πηλέα τε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς ἑτέρα γυναικὶ συνελθόντα. Νεοτέλης δὲ ὡς ἀδελφιδοῦν Ἀχιλλέως φησὶ τῆς πρώτης τάξεως ἡγεῖσθαι, ὡς καὶ μαρτυρεῖ ἐπιστήμην πολέμου· τῶς ἀχιλλέως τε ἀδελφὴν γαμεῖν† ἀπερείσια δίδωσιν ἔδνα (cf. Π 178). εἰ δὲ μὴ ἐμνήσθη αὐτῆς ἐν Ἄϊδου· οὐδὲ γὰρ Ὀδυσσεὺς Κτιμένης (cf. ο 363 cum λ 174—9). Φερεκύδης (FGrHist 3, 61 b) δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, Σουίδας (FGrHist 602, 8) ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος, Στάφυλος (FGrHist 269,5) ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἄκτορος. Ζηνόδοτος (FGrHist 19,5) δὲ Κλεοδώρην φησὶν, Ἡσιόδου (fr. 213 M.—W.) καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλοῦντων. Τ ἑτέρου, φασί, Πηλέως· εἰ γὰρ ἦν ἀδελφιδοῦς Ἀχιλλέως, πῶς οὐκ ἐμνήσθη αὐτοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς ἐν τῷ Ἄϊδι περὶ τοῦ πατρὸς ἔρωτων καὶ τοῦ υἱοῦ; ἅμα τε οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς Πηλέα ἑτέρα συνελθόντα γυναικί. ^[10]
- 16 175c2 οἱ δὲ νεώτεροι ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῆς πρώτης τάξεως ἡγεῖται καὶ πολέμων ἐπιστήμων μαρτυρεῖται, καὶ ὡς τῷ ἀχιλλέως ἀδελφὴν γαμῶν ἀπερείσια δίδωσιν. εἰ δὲ μὴ ἐμνήσθη αὐτῆς ἢ τούτου, οὐ ξένον· περὶ γὰρ τῶν καιριωτέρων αὐτῷ ἢ φροντίς. b (BCE 3 E 4) ἄλλως τε ἐπειδὴ νόθη ἦν ἡ Πολυδῶρη αὐτοῦ ἀδελφή, τάχα οὐδὲ μνημονεύειν αὐτῆς ἐβουλήθη. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴ ἤδη τετελευτηκυῖα ἦν. b (BE 3 E 4) < Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδῶρη : > ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος φησιν ἐν τῇ τρίτῃ Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἄκτορος θυγατρὸς. Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος. Α Σπερχειῶ {ἀκάμαντι}: φασὶ Πέλωρα τὸν γίγαντα σπερχόμενον ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀλέσθαι εἰς τὸν ποταμὸν καὶ πληγέντα τῇ τριαίνῃ ἀποθανεῖν. ^[10]
- 16 176a Τ < Σπερχειῶ ἀκάμαντι γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα : > φασὶ {δὲ} Πέλωρα τὸν γίγαντα, ἐρασθέντα Πολυδώρης, ἐπιτηρῆσαι αὐτήν, πότε λούεται ἐν τῷ Σπερχειῶ· καὶ ὅτε αὐτὴν εἶδεν εἰσελθοῦσαν, καὶ αὐτὸν εἰσελθεῖν καὶ ὑποκρυβῆναι τῷ ὕδατι· εἶτα πρὸς τὸ μέσον γεγυῖαν κρατῆσαι ὡς ἐν προφάσει δῆθεν Σπερχειοῦ καὶ μιγῆναι αὐτῇ· ἀφ' οὗ Μενέσθιος. ^[5]
- 16 176b b (BCE 3 E 4) < ἐπὶ κλησὶν Βώρω : > ὁ Μενέσθιος.
- 16 177a Τ il Περιήρεος : Περιήρους τοῦ Διοπλήθους τοῦ Μυρμιδόνος.
- 16 177b Τ {περιήρεος} υἱ <ἱ> : διὰ τοῦ ι μόνου γράφεται ἡ τελευταία συλλαβή· διὸ προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ "Νηληϊῶ υἱὶ ἑοικώς" (B 20).
- 16 177c1 εἰ μέντοι διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἐγράφετο ἡ τελευταία, περιεσπᾶτο, ἀπ' εὐθείας οὔσα τῆς υἱεύς, ὁμοίως τῷ "υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρω" (Σ 458). Α {υἱῖ:} προπερισπαστέον καὶ διὰ τοῦ ι γραπτέον. ^[5]
- 16 177c2 Τ < ὅς : > ὁ Περιήρης.
- 16 178a Τ il ὅπυιε : τὴν αὐτὴν Πολυδώρην.
- 16 178b Τ < πορῶν ἀπερείσια ἔδνα : > ὅτι ἔδνα τὰ ὑπὸ τῶν γαμούντων διδόμενα ταῖς γαμουμέναις.
- 16 178c Α int {τῆς δ'} ἑτέρης : ὅτι ἐπὶ τῆς δευτέρας εἴρηκεν ἑτέρας διὰ τὸ μὴ ἐπιδέχεσθαι τὸ μέτρον εἰπεῖν δευτέρας.
- 16 179a1 πρὸς αὐτὸ δὲ τὸ προδεδηλωμένον τῇ δυικῇ διαστολῇ κέχρηται. Α ἀντὶ τοῦ δευτέρας b (BCE 3) Τ διὰ τὸ μέτρον· πρὸς ὃ ἡ διπλῇ.
- 16 179a2 Τ παρθένιος, τὸν ἔτικτε < χορῶ καλὴ Πολυμήλη > : ὅτι παρθένιος λέγεται ὁ ἐξ ἔτι παρθένου νομιζομένου γεννώμενος, σκότιος (cf.

- 16 180a Z 24) δὲ ὁ κατὰ λαθραίαν μίξιν καὶ οὐκ ἀπὸ νομίμου γάμου. καὶ ὅτι τὸ χορῶ καλὴ πρὸς <ἐν> ἐκκληπέον, καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν. Α παρθένιος : ὁ ἐκ νομιζομένης παρθένου γεννηθείς. ^[5]
- 16 180b b (BCE 3) Τ τὸν τίκτε < χορῶ καλὴ Πολυμήλη / —υῖὸν ἐόντα > : προειπὼν τὸ κεφάλαιον ἐπὶ μέρους ἐξηγεῖται.
- 16 180-92 χορῶ δὲ καλὴ (180) οἶονεὶ καλὴ ἐν χορῶ οὔσα, καλλίχορος ἀρετῆς γάρ ἐστὶ τοῦτο παρθένων. διὰ τοῦτο καὶ "μετὰ μελπομένησιν" (182) αὐτῆς ἠράσθη. b (BCE 3) Τ κρατὺς < Ἀργεῖφόντης : > πάντων γὰρ περιγίνεται ὁ λόγος ὅθεν καὶ "σῶκος" (Υ 72) διὰ τὸ σωκεῖν, ὃ ἐστὶν ἰσχύειν. ^[5]
- 16 181 b (BCE 3) Τ < ἠράσα τ' , ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν : > διασταλτέον βραχὺ μετὰ τὸ ἠράσατ ο .
- 16 182 Α im ἐν χορῶ Ἀρτέμιδος : ὡς διὰ τὴν ἀρετὴν ἀξιωθείσης αὐτῆς χορεύειν τῇ θεῷ ἢ ὡς συγχορευούσης τῇ θεῷ.
- 16 183a ἀθετεῖται δέ· ἡδέσθη γὰρ ἂν τὴν θεόν. Τ χρυσηλακάτου : χρυσοῖς βέλεσι χρωμένης· τὸν κάλαμον γὰρ τῶν βελῶν τινες ἡλακάτην φασί.
- 16 183b b (BCE 3) Τ καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις (fr. 8 N. 2 = 30 M. = 8 R.) τοὺς ποταμοὺς "πολυηλακάτουσ" φησί. Τ κελαδαινῆς δὲ διὰ τὰς ἐν ταῖς θήραις ἐκβοήσεις, b (BCE 3) Τ "ἢ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον" (I 547): Τ ἢ διὰ τὰς χορείας· b (BCE 3) Τ ἢ ἐπεὶ Ἐγκέλαδον ἀπέκτεινε βιαζόμενον αὐτήν. Τ χρυσηλακάτου : καλλιτόξου, ἢ χρυσῷ—τανύσαντες. Α κελαδαινῆς : κυνηγετικῆς, παρὰ τὸν—κέλαδον καὶ αὐτήν. Α {αὐτίκα δ'} εἰς ὑπερ ῶ ' ἀναβάς : ὅτι οἱ τῶν θηλειῶν θάλαμοι ὑπερῶοι, ἵνα μὴ εὐδίοπτοι ᾧσιν. ^[10]
- 16 184a Α < εἰς> ὙΠΕΡΩΙΑΝΑΒΑΣ : ὅτι ταῖς γυναιξὶν ἀνάγαιοι θάλαμοι ἐγίνοντο πρὸς τὸ μὴ συντυγχάνειν τοῖς ἀνδράσιν.
- 16 184b τὰ μετέωρα δὲ τῶν οἰκημάτων ὧς Λακεδαιμόνιοι καλοῦσιν, ἃ νῦν ὑπερῶά φαμεν. δύναται δὲ νῦν τοῦ ὑπερῶιον εἶναι ἀποκοπὴ ἢ τοῦ ὑπερῶ <ι> α συναλιφῇ. Τ < ἀκάκητα : > Ἀρίσταρχος προπαροξύνει. ^[5]
- 16 185a1 οἱ δὲ ἄλλοι ἀναλογίᾳ πειθόμενοι προπερισπῶσιν. ἐπέισθη δὲ ἡ παράδοσις. Α il οἱ δὲ {υῖὸν} "ἀκακήτα" προπερισπωμένως, ὡς γυμνήτα.
- 16 185a2 Τ {έρμειας} ἀκάκητα : ὅτι τῇ προσαγορευτικῇ ἀντὶ τῆς ὀρθῆς κέχρηται, ἀντὶ τοῦ ἀκακήτης, ὡς "κυανοχαῖτα" (N 563).
- 16 185b Ξ 390) ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης. καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄντρου Ἀκακησίου προσηγόρευται καθ' Ὅμηρον ὁ Ἑρμῆς Ἀκακήσιος, ἀλλὰ διὰ τὸ κακοῦ μηδενὸς παραίτιος γίνεσθαι. ἢ ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑπὸ ἐτέρου· ὅθεν καὶ "δοτὴρ ἐάων" (cf. Θ 335), ὃ ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν. Α < ἀκάκητα : > "Ἑρμεία . ^[5]
- 16 185c .. δῶτορ ἐάων" (Θ 335). Ἑρμῆς Τ πάντων ἀγαθῶν αἴτιος. καὶ οἱ μὲν θεοὶ κοινῇ "ἔδοτῆρες ἐάων" (Θ 325), ὁ δὲ Ἑρμῆς ἰδίᾳ δῶτορ ἐάων· b (BE 3) Τ ὅθεν καὶ υἱὸς αὐτοῦ Εὐδωρος (cf. Π 179. 186). ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ Ἀκακήσιον ὄρος. Τ ἀκάκητα : ὁ μηδενὸς κακοῦ αἴτιος.
- 16 185d Τ πόρην δέ οἱ < ἀγλὰν υἱόν > : Ἑρμῆς αὐτῇ ἀγαθὸν δῶρον ἔδωκε τὸν υἱόν· διὸ καὶ Εὐδωρος (cf.
- 16 185e Π 179. 186)· μέγα γὰρ δῶρον < ἡ> παιδοποιΐα. Τ μογοστόκος : μογοῦσα περὶ τοὺς τόκους.
- 16 187a ἐνικῶς δὲ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ συστήματος τῶν Εἰλειθυῶν, ὡς "μῆνιν ἄειδε θεά" (Α 1). Τ Εἰλείθυια : αἰ Εἰλείθυιαι, ὡς "μῆνιν ἄειδε θεά" (Α 1) ἀντὶ τοῦ θεαί.
- 16 187b αἰ λήθην ἐμποιοῦσαι ταῖς τικτούσαις. Τ < φῶως δέ : > οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης φῶως δέ .

- 16 188a1 Ζηνόδοτος <δὲ> "πρὸ φόως δέ". A int φόως δέ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πρὸ φόως <δέ>".
- 16 188b1 ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Εὐρυσθέως (sc. T 118) οὕτως γράφειν ἐγχωρεῖ· πρὸ γὰρ τοῦ τεταγμένου ταῖς τικτούσαις χρόνου ἐγεννήθη διὸ καὶ "ἡλιτόμηνος" (cf. T 118) εἴρηται· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐκέτι. A πρὸ φόως δέ : Ἀρίσταρχος χωρὶς τῆς πρ ὁ.
- 16 188a2/b2 Ζηνόδοτος μάλλον ἐπὶ τοῦ Εὐρυσθέως ἀρμόζειν φησὶ τὸ πρὸ φόως <δέ> · ἡλιτόμηνος γάρ. T ἄλλως πρὸ φόως <δέ> : ἢ περισσεύει ἢ πρ ὁ , ὡς "νῆάς τε προπάσας" (B 493)· ἢ τόπον δηλοῖ, ὡς "διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασ <σ> εν" (N 388).
- 16 188c οἱ δὲ ὅτι πρὸ τοῦ γαμηθῆναι τῷ Ἐχεκλεῖ ἐγεννήθη, ὡς καὶ τὸν Εὐρυσθέα ἢ Ἥρα "ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δὲ καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα" (T 118)· τοῦτο γὰρ αἰτήσασθαι Ἑρμῆν τὰς Εἰλειθυίας. T τὴν μὲν : τὴν Πολυμήλην. ^[5]
- 16 189 T < τὸν δέ : > τὸν Εὐδωρον.
- 16 191a T il Φύλας : πατὴρ Πολυμήλης.
- 16 191b T < ἀμφαγαπαζόμενος : > φιλοφρονούμενος.
- 16 192 T il μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον : τὸν Πάτροκλον, κατ' ἐξοχήν.
- 16 195 b (BCE 3) T γέρων <ἱππηλάτα Φοῖνιξ> : τινὲς γράφουσι "γερήνιος ἱππότα Φοῖνιξ", λέγοντες ὡς καὶ Νέστωρ διὰ τὸ εἶναι γέρων οὕτως ἐκαλεῖτο (sc.
- 16 196a B 336 al.). b (BCE 3 E 4) T < γέρων> ἱππηλάτα Φοῖνιξ : δαιμονίως παρέλιπεν ἐπὶ τούτου τὸν πλείω λόγον, ἐπεὶ φθάνει καὶ τὸν βίον καὶ τὸ γένος αὐτοῦ διασημήνας ἡμῖν (sc.
- 16 196b I 447—95). οὐκ ἔδει δὲ παρὰ Πηλέως λαβόντα τὴν Δολόπων ἀρχὴν (cf. I 484) διὰ γῆρας αὐτὴν ἀφαιρεθῆναι. b (BCE 3 E 4) T Λαέρκεος : ὁμώνυμος αὐτῷ ὁ Πύλιος χρυσοχόος (cf. ^[5]
- 16 197 γ 425). T μή τίς μοι <—μαχέσθω> : οὐδὲν τῶν πρακτέων παρέλιπεν, ἀλλὰ καὶ τάσσει καὶ προτρέπει, διὰ τῶν ἰδίων λόγων αὐτοὺς ἐντρέπων, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω , b (BCE 3 E 4) T ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσι <ν ἀπειλεῖτε> (200—1) T ἵνα μὴ δοκῇτε εἶναι πρὸ τῶν κινδύνων θρασεῖς, ἐν δὲ τοῖς πόνοις δειλοί. ^[5]
- 16 200—9 b (BCE 3 E 4) T ἀπειλάων : συνήθως, ἢ τῶν καυχήσεων.
- 16 200 πραότητα δὲ Ἀχιλλέως ἐμφαίνει ὁ λόγος, τότε μὲν ὑπενεγκόντος τὰς ὕβρεις, νῦν δὲ ἀντὶ προτροπῆς αὐτοῖς ταῦτα προβαλλομένου. b (BCE 3 E 4) T πάνθ' ὑπὸ μνηθμόν , <καί μ' ἥτιάσθε ἕκαστος> : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος, ἐν ποιῶν γράφει χωρὶς τοῦ ι "μητιάσθε", λαμβάνων ἀπὸ τῆς μήτιδος, οἷον ἐβουλεύεσθε.
- 16 202a γίνεται δὲ ἀδιανόητον· διὸ δεῖ σὺν τῷ ι γράφειν ἥτιάσθε . καὶ ὅτι πάνθ' ὑπὸ μνηθμόν ἦτοι μετὰ πάσης μήνιδος καὶ χόλου, ἢ κατὰ πάντα τὸν τῆς μήνιδος χρόνον. A < πάνθ' ὑπὸ> μνηθμόν : τὸν τῆς μήνιδος χρόνον. ^[5]
- 16 202b ὅτι ἦν μετὰ τῆς παρουσίας ἡμέρας ἐκκαιδεκάτη· πρὸς τὸ ἐν τῇ H (sc. 421—3) ζήτημα. T < καί μ' > ἥτιάσθε <ἕκαστος> : λείπει τὸ 'ταῦτα λέγοντες'.
- 16 202c πάλιν δὲ οἰκείως τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιμεριζομένου ἀπέδωκε. τινὲς δὲ "μητιάσθε" ἐνίζουσιν, οὐχ ὑγιῶς. b (BCE 3) T σχέτλιε Πηλέος υἱέ , <χόλω ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ> : ὅτι ἀπέστρεφε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν, καὶ ἐλλείπει τὸ τάδε λέγων ἕκαστος ἐμὲ ἥτιάσθε (cf.
- 16 203a Π 202). καὶ ὅτι χόλω ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ χολῆ· ὑπερβολικῶς οὐ γάλακτι, ἀλλὰ χολῇ. A χόλω <ἄρα> σ' ἔτρεφε <μήτηρ> : διὰ τὸ ἄμετρον τῆς ὀργῆς. ^[5]
- 16 203b b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ ὡς Σάμος (cf. B 634 al.) ἀντὶ τοῦ Σάμη καὶ "ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσ <σ> ιν" (E 397) ἀντὶ τοῦ πύλῃ. T < νηλεές : > ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς.

- 16 204a διασταλτέον δὲ ἐπὶ τὸ νηλεές . A int < παρὰ νηυσὶν ἔχεις > ἀέκοντας ἐταίρους : οὐκ ἐγκαλοῦσιν, ὅτι συμμαχεῖν οὐ θέλεις, ἀλλ' ὅτι καὶ τοὺς ἐταίρους κατέχεις.
- 16 204b T κακὸς χόλος : νῦν ὁμοίως ἡμῖν τὸ περὶ ψυχὴν πάθος φησίν.
- 16 206a1 T χόλος δὲ ἐστὶ τὸ περὶ ψυχὴν πάθος ἢ ἡ χολή.
- 16 206a2 b (BCE 3 E 4) ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι : ἐπὶ τὴν τα συλλαβὴν ὀξεῖα· ἐγκλιτική γάρ ἐστὶν ἡ μέ, ταῦτά με ἀγειρόμενοι.
- 16 207a οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. ὁ μέντοι Κρατὴρ <ε> ἰος Ἑρμείας τὸ ἅμα λέγει ἐγκεῖσθαι. οὕτω δὲ δώσει καὶ διὰ τοῦ θ τὴν γραφὴν, οὐκ ἔχουσιν οὕτως. A ταῦτά μ' <ἀγειρόμενοι .
- 16 207b .. ἐβάζετε > : τὸ πλήρες 'ταῦτά μοι' ἢ 'ἐβάζετε εἰς ἐμὲ ταῦτα ἅμα', οὐχ ὑγιῶς. T <θά μ' ἐβάζετε > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "θαμὰ βάζετε".
- 16 207c1 A im {ἐβάζετε;} Ἰακῶς τὸ "βάζετε".
- 16 207c2 T νῦν δὲ πέφανται </φυλόπιδος μέγα ἔργον > : νῦν δὲ ἐν μέσῳ ἐστὶν ἡ μάχη.
- 16 207-8 T ἔης τὸ πρίν <γ> ἐράασθε : ἔης διήρηται ὡς τὸ "ᾄου κλέος" (B 325).
- 16 208 T ἐντέχνως δὲ χάριν αὐτοῖς δοκεῖ κατατίθεσθαι προπέμπων, καὶ τὴν ὁρμὴν ἔρωτα κέκληκε. καὶ ὡς ἐπιτυχόντας, ὧν ἐπεθύμουν, ἀνδρίζεσθαι παρακελεύεται. b (BCE 3 E 4) T {μᾶλλον δὲ στίχες} ἄρθεν : Ἀρίσταρχος δασύνει.
- 16 211a δεῖ δὲ φιλοῦν, ὡς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ A ῥαψωδία, διαλαμβάνοντες περὶ τοῦ "ἄρσαντες κατὰ θυμόν" (A 136). A ἄρθεν : ἡρμόσθησαν, δασέως δῆλον δὲ ἐκ τῆς παραβολῆς.
- 16 211b οἱ δὲ φιλοῦσιν, ἴν' ἢ 'λόγοις ἐπὶ ῥήθησαν καὶ φρονήματος ἐπληρώθησαν'. b (BCE 3) T βασιλῆος : ὅτι καὶ Ἀχιλλεὺς βασιλεύς διό φησιν ὁ Ἀγαμέμνων "ὅς <σ> ον βασιλεύτερός εἰμι" (I 160).
- 16 211c T <δώματος> ὑψηλοῖο : ταῦτα γὰρ μᾶλλον καταπνεῖται.
- 16 213a1 ἀμελέστερον δὲ τὰ ταπεινὰ οἰκοδομεῖται. T ταῦτα γὰρ μᾶλλον καταπνεόμενα κρεῖττον οἰκοδομεῖται, b (BCE 3 E 4) ἀμελέστερον δὲ τὰ ταπεινά.
- 16 213a2 b (BCE 3) κόρυν : τινὲς "κόρυθα".
- 16 215 οὐ γὰρ ἐστὶν ὅμοιον τῷ πίτυς, ἵνα εἰς ν ποιήσῃ τὴν αἰτιατικὴν, καὶ "κόρυθα βριαρὴν" (Λ 375) φησίν. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ὄρνιν. T <νευόντων > στικτέον: μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 16 217a A int ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν <ἀλλήλοισι > : καὶ κατὰ στίχον ἔστασαν, ὃ ἐστὶ <κατὰ> βάθος, καὶ κατὰ ζυγόν, ὃ ἐστὶ κατὰ μέτωπον.
- 16 217b T <θωρήσασθον > γράφεται "θωρήσσοντο".
- 16 218a1 A im θωρήσ <σ> οντο : γράφεται "θωρήσ <σ> εσθον".
- 16 218a2 T χηλοῦ : χηλὸς οἶονεῖ κῆλος παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι.
- 16 221a οἱ δὲ T παρὰ τὸ κῆλα, ὃ ἐστὶ ξύλα. οἱ δὲ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Λάκωνες μὲν κιβωτὸν βούλονται, ἄλλοι λάρνακα, Μιτυληναῖοι δὲ ἀντίπηγα. b (BCE 3 E 4) T ἀνέωγε : πλεονασμῷ τοῦ ε , ὁμοίως τῷ "ἐπὶ στόμ' ἔωσε" (Π 410), Ἀττικῶς.
- 16 221b T δαιδαλῆς : δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα ἀπὸ Δαιδάλης τῆς Μήτιδος μητρός, παρ' ἣ Ἀθηνᾶ ἐτράφη.
- 16 222a T τὴν οἱ Θέτις : ὅτι οὐ δωδεκαταῖον ἀπέλιπε τὸν Ἀχιλλεῖα γεννήσασα ἡ Θέτις, καθάπερ οἱ νεώτεροι ποιηταί, ἀλλὰ συνεβίου Πηλεῖ.
- 16 222b ἐκπέμπει γοῦν ἐπὶ τὸν πόλεμον Ἀχιλλεῖα καὶ φησιν· "τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς / οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηληϊὸν <εἴσω> " (Σ 59—60), ὡς ἂν ἐπὶ τοῦ οἴκου μένουσα. A Θέτις

- 〈— /〉 θῆκε : οὐκ ἄρα κεχώρισται Πηλέως μετὰ τὴν γένεσιν Ἀχιλλέως Θέτις, ἀλλὰ μέχρι γήρωσ συνῆν αὐτῷ. ^[5]
- 16 222-3 δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ "πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα / εὐχομένης" (A 396—7).
b (BCE 3 E 4) T θῆ κ ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι : Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἰόντι".
- 16 223 A im T οὔλων τε ταπήτων : εὐειλήτων διὰ μαλακότητα, ἀφ' οὗ καὶ οὔλη θρίξ.
- 16 224a b (BCE 3 E 4) T οὔλων {τε ταπήτων}: οὔλων ὡς δούλων.
- 16 224b προεῖρηται δὲ ἡμῖν τὰ τῆς ἀναλογίας (sc. ad K 134). A τετυγμένον : εὖ πεποιημένον.
- 16 225 οὐ στρατιώτης δέ, ἀλλὰ Πυθαγορικός τις δοκεῖ νεανίας εἶναι. T οὔτε τεω <σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί > : Ἀρίσταρχος "ὅτι" διὰ τοῦι· οὐ γὰρ ὅτε Διί, καὶ τοῖς ἄλλοις ἔθυε.
- 16 227a καλῶς δὲ τῷ προπάτορι Διὶ ἀφώρισε μόνῳ τὴν φιάλην. b (BCE 3 E 4) T <ὅτι : > οὕτως Ἀρίσταρχος ὅτι {μὴ Διί}, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε , "ὅτε".
- 16 227b A im <τό ῥα : > οὕτως Ἀρίσταρχος τό ῥα διὰ τοῦ ἐνὸς ρ .
- 16 228a1 A im τό ῥα : δι' ἐνὸς ρ αἱ Ἀριστάρχου.
- 16 228a2 T θεεῖω : τοῦτο κατὰ ἔθος πάτριον.
- 16 228b T μέσῳ ἔρκει : ἐπεὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου Ἐρκείου Διὸς βωμὸς ἵδρυται, Μεσέρκειον καλοῦσι τὸν Δία.
- 16 231 ἔρκος δὲ νῦν τὸ περίφραγμα τῆς σκηνῆς. b (BCE 3 E 4) T ἥ καὶ στρατιωτική τις σκηνή, ἐν ἣ μέση ἐσχάρα ἔκειτο. T Δωδωναῖε : εἰκότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπάτορα θεὸν ἐπικαλεῖται, ὡς καὶ Πάνδαρος <εὔχεται> τῷ Λυκηγενεῖ (cf.
- 16 233a1 Δ 101) καὶ Χρύσης Σμινθεῖ (cf. A 39). ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ Νάϊος ὕδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ γράφουσι "Φηγωναῖε". Σκοτούσαῖοι γὰρ φασι παρ' ἑαυτοῖς λόφον εἶναι Φαγόνετα ἀπέχοντα Σκοτούσης σταδίους πεντεκαίδεκα, ἐν ᾧ Διὸς Φηγωναίου ἐστὶν ἱερόν. T οἱ δὲ γράφουσι "Βωδωναῖε". πόλις γὰρ Θεσσαλίας Βωδώνη, οὗ τιμᾶσθαι τὸν Δία. τινὲς δὲ "ἀναδωδωναῖε" ὑφ' ἐν, παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν. b (BE 3 E 4) T ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Δώδωνος τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης τῆς Ὠκεανοῦ, ὃς καὶ παρὰ Διὸς τὴν μαντικὴν εἰλήφει. ἄλλοι φασι Δευκαλίωνα μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐν Ἡπείρῳ γενόμενον παρὰ τῆς πελειάδος τῆς ἐπικαθημένης τῇ δρυὶ κελευσθῆναι κατοικεῖν αὐτοῦ καὶ γήμαντα Δωδώνην Ὠκεανίδα τὴν πόλιν οὕτω προσονομάσαι. ὅτι δὲ ἐν Θεσπρωτοῖς οἶδε τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς ὁ ποιητής, φανερόν ἐποίησεν ἐν Ὀδυσσεΐα (sc. ξ 327—8) καὶ Εὐριπίδης "Θεσπρωτὸν οὔδας. —σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;" (Phoen. 982). Ὅμηρος δὲ οὐκ οἶδε τοῦ Διὸς ἱερὰν δρυὸν· ἐπεὶ κἂν εἰρήκει ὡς περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ "φηγῶ ἐν ὑψηλῇ πατὴρ Διὸς αἰγίοχοιο" (H 60) καὶ "Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ" (E 693). T Δωδῶναι δύο, ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας. τινὲς δὲ Δωδώνην τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσι. "δυσχεῖμερον" (cf. Π 234) δέ, ὅτι πάγοις καὶ κρυμοῖς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ συνέχεται. b (BE 3 E 4) T {ζεῦ ἄνα} Δωδωναῖε : ἐν χωρίῳ—τιμώμενε. ^[20]
- 16 233a2 Δωδῶναι δὲ δύο, ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας. τινὲς δὲ Δωδώνην τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσιν. 'δυσχεῖμερον' δέ, ὅτι πάγοις καὶ κρυμοῖς ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ συνέχεται. τίς δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ Δωδωναίου Διὸς λόγος—προσηγόρευσεν. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεστοδώρῳ. A Πελασγικέ : ὅτι ὑπὸ Πελασγῶν ἵδρυται τὸ περὶ Δωδώνην τέμενος· οἱ δὲ "Πελαργικέ". ἐν γὰρ τῷ τεμένει λόφον εἶναι λευκόν, ὃν οὕτω καλεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. ^[5]
- 16 233b οἱ δὲ "Πελαστικέ", οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ. τηλόθι δὲ ναίω ν , ἐπειδὴ ὁ αἰθὴρ ἄποθεν ἡμῶν· Ζεὺς γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ ἀεροειδὴς οὔσα. b (BE 3 E 4) T Πελασγικέ : Πελασγία πρότερον ἢ Θεσσαλία—Βοιωτίας ὑπὸ Αἰολέων. A δυσχειμέρου : οἱ περὶ Ζηνόδοτον "πολυπίδακος", διὰ τὸ Καλλιμάχου (fr. ^[5]

- 16 234a 630) "κρηνέων τ' Εὐρώπῃ μισγομένων ἑκατόν". Τ Σελλοί : πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον.
- 16 234b οἱ μὲν γὰρ Σελλοὺς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο. δεῖ δὲ νοεῖν ὡς ἔστιν ἐκ πλήρους Σελλοί· καὶ γὰρ ὁ συνορίζων τοῖς τόποις ποταμὸς Σελλήεις (cf. B 659. O 531), ἀφ' οὗ εἰκὸς τοὺς παροίκους Σελλοὺς καλεῖσθαι. Α {ἀμφὶ δὲ} Σελλοί : ὁ μὲν Πίνδαρος (cf.
- 16 234c fr. 59,3) Ἑλλοὺς αὐτοὺς οἶται. δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ς ἄρχεσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ Σελλήεντος ποταμοῦ. ὁξύνεται δὲ τὸ ὄνομα· τὰ γὰρ εἰς λος ἐτέρω λ παραληγόμενα, οὗ τὸ α μὴ προηγῆται, ὁξύνεται· κιλλός, εἶδος χρώματος ἐν Στεφανοπώλisiin Εὐβούλου (fr. 103 [II p. 199] K.)· "εὐχρων τι κιλλὸν —μανθάνεις; —θερίστριον", "πολλός" (H 156 al.), κυλλός, Ἑλλός ἢ Σελλός (ἀμφὶ δὲ Σελλοί), σκελλός, φελλός τὸ προσηγορικόν. τὸ δὲ Γάλλος καὶ "ἄλλος" (A 186 al.) τὸ α ἔχει πρὸ τοῦ λ· ἔτι δὲ τὸ "ἄλλος" καὶ ὡς ἐπιμεριζόμενον βαρύνεται. Α Σελλοί : "Ελλοί", ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ.
- [5]
- 16 234d1 οὕτω δὲ ὁ ποιητὴς καὶ οἱ παλαιοί. τινὲς δὲ Σελλοί, ἀπὸ Σελλήεντος τοῦ ποταμοῦ, ὃς νῦν ἴως καλῶς καλεῖται. ἐὰν δὲ εἴπωμεν Σελλοί, ἔσσονται περὶ πᾶσαν τὴν Δωδώνην οἰκοῦντες, οὐ περὶ τὸ τέμενος τοῦ θεοῦ· καὶ βέλτιον· ἐν Δωδώνῃ γὰρ τὸ γένος ἐστὶ τῶν ἱερέων τοῦ Διὸς κατὰ διαδοχὴν. κοινὸν δὲ τοῖς πᾶσι Ἑλλῆσι τὸ ἐνταῦθα ἱερόν. σημειωτέον ὅτι ἄνδρας φησὶν αὐτόθι προφητεύειν. Τ ἀπὸ Ἰσελλοῦ τοῦ Θετταλοῦ τοῦτο τὸ γένος· ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγίνοντο. [5]
- 16 234d2 b (BCE 3 E 4) Σελλοί : Πίνδαρος (cf. fr. 59,3) Ἑλλοί χωρὶς τοῦ ς, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασὶ τὴν περιστερὰν πρώτην καταδείξαι τὸ μαντεῖον. Α ὑποφῆται : ὑπομάντεις, ἱερεῖς—ἐκφέροντας. [5]
- 16 235 Α ἀνιπτόποδες : οἱ φυλασσόμενοι μὴ τι μίαν πατῆσαι. b (BCE 3 E 4) Τ ἢ μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ ὡς μὴ δεῖσθαι νίπτρων· b (BCE 3) Τ καὶ Καλλιμάχος (fr. 631)· "ἤσεν ἐκδοὺς σάμβalon αὐλείου". ἢ διὰ τὸ <μῆ> ὑποδεδέσθαι {ῆ} καθ' ὑπόμνησιν τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅτι ἤπεπολημένοι μετὰ τὸ σωθῆναι ἠΰξαντο τῷ Δίῳ. Τ οἱ δὲ ἀνιπτόποδες ἀνιπταμένους ταῖς διανοίαις, μετεωρολόγους, χαμαιεῦναι δὲ χαμαὶ ὄντες καὶ τὰ πόρρω σκοποῦντες. b (BCE 3) Τ ἀνιπτόποδες : ἦτοι βάρβαροι σκληρῶς τε—θηρσκεύειν. Α ἡμὲν δὴ πο τ' ἐμὸν <ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο> : ἡ διπλῇ, ὅτι οὐ προσυνέσταται περὶ τῆς τῶν Ἀχαιῶν κακώσεως εὐχόμενος οὐδὲ κατ' εὐχὴν τετίμηται, ἀλλὰ διὰ τὰς τῆς Θέτιδος λιτάς· διὸ ἀθετητέον τὸν ἐξῆς "τίμησας μὲν ἐμέ, <μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν>" (Π 237)· καθολικῶς γὰρ λέγει καὶ οὐκ <εἶς> ἀφωρισμένον ἀναφέρει καιρὸν τὸν τῆς μήνιδος. [5]
- 16 236a Α ἡμὲν δὴ πο τ' ἐμὸν <ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο> : τὴν ἀπὸ τῆς μητρὸς δέησιν (sc.
- 16 236b Α 503—10) ἑαυτοῦ εὐχὴν νενόμικεν· ὁ γὰρ τὴν Θέτιν αὐτῷ ἀνείς Ἀχιλλεὺς ἦν, καὶ εἰς αὐτὸν ἄγεται ἡ εὐχή· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Ἀλκμάν (fr. 80 P. = P.M.G. 80) γὰρ φησι· "καὶ ποτ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ὦαθ' ἐταίρων Κίρκῃ ἐπαλείψασα". οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειπεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ. Τ τίμησας μὲν ἐμέ, <μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν> : ὁ μὲν ὀβελὸς πρὸς τὴν προειρημένην ἀθέτησιν, ὁ δὲ ἀστερίσκος, ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Χρύσου εὐχῆς (sc. [5]
- 16 237a Α 454) μετενήνεκται. Α τίμησας μὲν ἐμέ, <μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν> : Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ.
- 16 237b Τ αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νεῶν ἐν ἀγῶνι, / — / μάρνασθαι : ὡς πρὸς παρόντα τὸν θεὸν καὶ ἀγνοοῦντα διαλέγεται ἀνθρωπεύως· πάντα γὰρ οἶδεν ὁ θεός.
- 16 239–41a b (BCE 3) Τ ἄλλως {ἀλλ' ἔταρον;} ὁ ἀλλά (240) ἀντὶ τοῦ δέ.
- 16 239–41b Τ <νηῶν ἐν ἀγῶνι> : ὅτι νηῶν ἀγῶνι τῷ ἀθροίσματι καὶ ναυστάθμῳ.
- 16 239

- A int τῷ κῦδος <ἅμα πρόες—ἐνὶ φρεσίν> : πρέπον Ἀχιλλεῖ δόξαν αἰτεῖσθαι πρὸ σωτηρίας διὸ καὶ Ζεὺς διδούς τὸ ἕτερον τὸ μεῖζον αὐτῷ δίδωσι, φημί δὲ τὴν ἀνδραγαθίαν· οὐδεὶς γὰρ πάντα κατορθοῖ παρὰ θεοῖς τὰ αἰτούμενα.
- 16 241-2 b (BCE 3) T ἐπίσταιται : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐπιστέαται".
- 16 243a ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ῥήματα πληθυντικά ἐστι, καὶ νῦν ἀνάλογον ἔξει τὸ "ἐπιστέαται" τῷ ἐπίστανται, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπίσταται, καὶ μετείληπται τὸ α εἰς τὸ η . A ἐπίσταιται : δύναται.
- 16 243b T ἧ {οἱ καὶ τότε χεῖρες}: ὡς ἐρωτηματικὸν περισπαστέον.
- 16 244 T ὅπ <π> ὁ τ' ἐγὼ περ ἴω <μετὰ μῶλον Ἄρηος> : Ἀρίσταρχος ὡς ἡνίοχόν φησιν ἠκολουθηκέναι Πάτροκλον Ἀχιλλεῖ, b (BCE 3 E 4) T ἐν οἷς φησι "κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνίοχοιο" (P 427).
- 16 245a οἱ δὲ ἐν Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. T πῶς οὖν Ἀχιλλεῖ συναγωνίζεται ἡνίοχος ὢν; καὶ τί θαυμαστὸν ἡνιοχοῦντα καιρῷ καὶ ἀναιρεῖν, ὅπου καὶ Αὐτομέδων τοῦτο ποιεῖ ἡνιοχῶν Πατρόκλῳ (cf. P 517 —24); b (BCE 3 E 4) T < ΠΕΡΙΩ : > βαρέως τὸ ἴω ῥῆμα δισύλλαβον· ὁ γὰρ πέρ σύνδεσμος. ^[5]
- 16 245b A im < μῶλον : > μολυσμόν.
- 16 245c T il ναῦφι : ιδίως ἀπὸ ὀρθῆς παρῆκται γενικὴν δηλοῦν.
- 16 246a T δίηται : διώξη, κατὰ Μάγνητας.
- 16 246b T ἀσκηθῆς <μοι> : ἐκ τοῦ γὰρ θεραπεύειν τὸ ὑγιαίνειν.
- 16 247 b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ λέξις Αἰτωλῶν. T διὰ δὲ τῆς προσθήκης τοῦ μοί τὸ φιλόστοργον ἦθος δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) T τεύχεσί τε ζὺν πᾶσι <καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν> : κατὰ παράθεσιν ἐδεξάμεθα ἐνθάδε τὴν σύν πρόθεσιν διὰ τὴν διαστολὴν τὴν πρὸς τοὺς ἐταίρους διὸ προπερισπᾶται τὸ πᾶσ ι , 'σὺν τεύχεσι πᾶσι καὶ τοῖς ἐταίροισι'.
- 16 248a1 ἔστι μέντοι καὶ σύνθετόν ποτε, καὶ τρίτη ἀπὸ τέλους ἔσται ἡ ὀξεῖα ἀπ' εὐθείας τῆς σύμπαντες καὶ αἰτιατικῆς τῆς σύμπαντας· " <σύμπαντας> τοῖς δ' οὐ τι δυνήσεαι ἀχνύμενος" (A 241). καὶ οὕτως ἀνεγνώσθη τὸ "σύμπασι <ν> Πυλίοισι" (γ 59). καὶ δηλὸν ὅτι ἐνθάδε μὲν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ μ ἐστί, ἐπεὶ κατὰ σύνθεσιν, ἐν δὲ τῷ τεύχεσι τε ζὺν πᾶσι φυλάξει τὸ ν <τὸ> ἐαυτῆς ἢ πρόθεσις διὰ τὴν παράθεσιν. A {ζὺν πᾶσι;} κατὰ παράθεσιν ἔχει ἐνθάδε ἡ σύν : διὸ καὶ προπερισπαστέον τὸ πᾶσι διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐταίρους ἀντιδιαστολήν. ^[10]
- 16 248a2 T τεύχεσί τε ζὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν : ἴσον νομίζει θάνατον καὶ ἀποβολὴν ὅπλων.
- 16 248b b (BCE 3 E 4) T τοῦ δ' ἔκλυε <μητίετα Ζεὺς> .
- 16 249-50 / τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ , ἕτερον δ' ἀνένευσε > : σαφῶς καὶ διὰ βραχέων τὸ πᾶν ἐξήνεγκεν. T νηῶν μὲν <οἱ> ἀπώσασθαι <πόλεμόν τε μάχην τε> : πρὸς τὸ πρῶτον ὑπῆντησεν.
- 16 251 T < σόον : > διχῶς γράφεται, καὶ σόον καὶ "σάον".
- 16 252a A im σόον : γράφεται καὶ "σάο <ν>" διὰ τὸ "σαώτερος ὥς κε νέηαι" (A 32) καὶ "σάω δ' ἐρίηρας ἐταίρους" (Π 363).
- 16 252b οὐ πρὸς τὸ "ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι" (λ 393). T < ἀπέθηκε : > οὕτως ἀπέθηκε διὰ τοῦ α .
- 16 254 A im στῆ δὲ πάροιθ' <ἐλθὼν—αἰνὴν> : εἰκότως θεατῆς τῆς μάχης γίνεται, καραδοκῶν τὸ ἀποβησόμενον.
- 16 255-6 b (BCE 3 E 4) T < ἔτι δέ : > ἔτι γάρ.
- 16 255

- Τ ἰλ σφῆκεσσιν < ἐοικότεσ > : παρόσον ὁμοθυμαδὸν ὀρμῶσι τῶν σκηνῶν καὶ θυμοῦ μεστοί· θυμικὸν γὰρ σφῆξ, καὶ μάλιστα ἐνόδιος ἀδιαλείπτως ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τῶν ὀδιτῶν.
- 16 259 b (BCE 3 E 4) Τ εἰνοδίοις, οὓς παῖδες < ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες > : ὅτι τὴν αὐτὴν διάνοιαν ἔχει τῷ ἐξῆς καὶ ὑγιέστερον εἴρηται.
- 16 260a Α εἰνοδίοις : παρὰ τὴν ὁδὸν ἔχουσι τὴν σφηκιάν.
- 16 260b b (BCE 3 E 4) Τ ἐριδμαίνωσιν : εἰς ἔριν ἐμβάλλωσιν· οἱ δὲ ἐρεθίζωσιν· ἔθοντες δὲ ἐξ ἔθους ἐπιόντες, b (BCE 3 E 4) Τ "ἔθων Οἰνῆος ἁλώην" (I 540).
- 16 260c Τ αἰεὶ κερτομέοντες < ὁδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντασ > : ἀθετεῖται, < ὅτι > τὸ κερτομεῖν οὐ τίθησιν ἐπὶ τοῦ δι' ἔργων ἐρεθίζειν, ἀλλὰ διὰ λόγων.
- 16 261a καὶ ὅτι διὰ τοῦ προειρημένου στίχου (sc. Π 260) ταὐτὸν εἴρηται· τὸ γὰρ "εἰνοδίοισ" (Π 260) ταὐτόν ἐστι τῷ ὁδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντες, καὶ τὸ "ἐριδμαίνωσιν" (Π 260) τῷ κερτομέοντες, καὶ τῷ αἰεὶ τὸ "ἔθοντες" (Π 260), ἐξ ἔθους συνεχῶς ἐπιφοιτῶντες. Α < αἰεὶ—ἔχοντασ : > ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. ^[5]
- 16 261b Α int αἰεὶ <—ἔχοντασ > : ἀθετεῖται διὰ τὴν ταὐτολογίαν· τὸ γὰρ αἰεὶ ταὐτόν ἐστι τῷ "ἔθοντες" (Π 260), τὸ δὲ κερτομέοντες τῷ "ἐριδμαίνωσιν" (Π 260), τὸ δὲ ὁδῶ ἔπι τῷ "εἰνοδίοισ" (Π 260).
- 16 261c b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε ὁ ποιητὴς κερτόμησιν αἰεὶ φησι τὸ διὰ λόγων ἐρεθίζειν, οὐκ ἔργων. τινὲς δὲ "ὁδῶ ἔπι οἰκί' ἔχοντες" γράφουσιν, ἐπὶ τῶν παίδων ἀκούοντες. καὶ εἰς τὸ κερτομέοντες λείπει τὸ οἶ, ἵν' ἦ οἱ κερτομικοί. b (BE 3 E 4) Τ < ἔχοντασ : > Ἀρίσταρχος ἔχοντασ διὰ τοῦ α, καὶ ἅπασαι. ^[5]
- 16 261d Α im < τιθεῖσι : > προπερισπᾶται.
- 16 262 προεῖρηται δέ (sc. ad Γ 152 c). Α im παρὰ τίς τε κιών : παροδεύων τις.
- 16 263 πλεονάζει οὖν ὁ τέ σύνδεσμος. b (BCE 3) Τ πρόσσω πᾶς πέτεται : ὅτι πληθυντικῶς εἰπὼν "οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες" (Π 264) ἐνικὸν ἐπιφέρει πᾶς πέτεται διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ πᾶς πληθυντικὴν εἶναι, μόνον δὲ τὸ σχῆμα ἐνικόν, ὅμοιον τῷ "ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος" (Υ 166).
- 16 265a1 Α {ἔχοντες πρόσσω πᾶς;} πρὸς τὸ σχῆμα α.
- 16 265a2 καὶ τὸ πᾶς ἴσον τῷ πάντες. Τ πρόσ < σ > ω πᾶς πέτεται : ἥκιστα ἂν ἴδοις σφῆκα φεύγοντα, διώκοντα δὲ προθυμότατα.
- 16 265b Τ βοή δ' ἄσβεστος < ὀρώρει > : Ἀχαιῶν μὲν ἐπὶ τῇ χαρᾷ βοησάντων, Τρώων δὲ θορυβηθέντων.
- 16 267 b (BCE 3 E 4) Τ ἐτάροισιν ἐκέκλετο : οὐπω τέμβαλοῦσιν† εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἔτι περὶ αὐτὸν οὔσιν, ἐπεὶ οὐδ' ἂν ἠκούσθη.
- 16 268 καλῶς δὲ ἐπὶ Ἀχιλλέως μὲν ἡσυχίαν ἄγει, νῦν δὲ ἐπ' ἐξουσίας γεγωνὶς παρακαλεῖ γενναίαν καὶ φιλόστοργον παράκλησιν, φίλους τε Ἀχιλλέως καλῶν ἰσάζεσθαι παρακαλεῖ τῷ φίλῳ. b (BCE 3 E 4) Τ < ὥς ἂν > Πηλεΐδην τιμήσομεν : μέγαν αὐτοῖς ὑπογράφει σκοπὸν ἀνδραγαθίας τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν. ^[5]
- 16 271 b (BCE 3 E 4) Τ < καὶ > ἀγχέμαχοι < θεράποντες > : ἀπὸ κοινοῦ τὸ 'μέγ' ἄριστοι' (cf.
- 16 272 Π 271). Σέλευκος (fr. 15 M. = 13 D.) δὲ ἀθετεῖ. Τ γνῶ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης <— / ἦν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν > : ἔμφρων ὁ Πάτροκλος ὁ παρόντα μὲν ἐλέγχων μετὰ παρρησίας—"νηλεές, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότης Πηλεΐδης, / οὐδὲ θέτις μήτηρ" (Π 33—4)—, ὑπὲρ ἀπόντος δὲ τοῦ φίλου ἀπολογούμενος. ^[5]
- 16 273-4 b (BCE 3 E 4) Τ τὰ αὐτὰ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ προφέρεται ἔτι. Τ ἅμα δὲ καὶ ἐμβριθὴς ἡ παράκλησις δεῖξαι σπεύδοντος Ἀγαμέμνονι ὥς αἴτιος τῆς Ἑλληνικῆς γέγονε συμφορᾶς. b (BE 3 E 4) Τ ὅ τ'

- ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν : ὅτι τὸ δεν παρέλκεται· ἔστι γὰρ ὅτι τὸν ἄριστον τῶν Ἀχαιῶν οὐκ ἔτισεν.
- 16 274a1 A {οὐδὲν ἔτισεν;} περισσεύει τὸ ἔν· ἔστι γὰρ 'οὐκ ἔτισεν'.
- 16 274a2 T ἐν δ' ἔπεσον <Τρώεσσιν> : ἀκολούθως τοῖς Ἀχιλλέως παραγγέλμασιν· "ἔμπες' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο / νῆας ἐνιπρήσωσι" (Π 81—2).
- 16 276a b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶ δὲ νῆες : οὐ πᾶσαι, ἀλλ' αἱ τῶν Μυρμιδόνων.
- 16 276b T <Τρώες δ'> ὡς εἶδοντο Μενoitίου <ἄλκιμον υἱόν> : αὐτοὶ μὲν οὐκ εἶδον ὡς Μενoitίου υἱόν, προαναπεφώνηκε δὲ τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ ποιητής.
- 16 278 b (BCE 3 E 4) T αὐτὸν καὶ θεράποντα <σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας> : Αὐτομέδοντα ἐν τοῖς ὅπλοις ὄντα Πατρόκλου ὦντο εἶναι τὸν Πάτροκλον, Πάτροκλον δὲ Ἀχιλλέα.
- 16 279 b (BCE 3 E 4) T πᾶσιν ὀρίνθη θυμός : ἀντὶ τοῦ πάντων.
- 16 280 ἐνδείκνυται δὲ ὁ ποιητής τοὺς πολλοὺς οὐκ ἀληθεία, δόξη δὲ καὶ φαντασίᾳ τῶν πραγμάτων ἐχομένους. b (BCE 3 E 4) T φάλαγγες / ἐλπόμενοι : ἔστι τι ὅμοιον καὶ παρὰ Θουκυδίδη (1,110,4)· "ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλης συμμαχίας πεντήκοντα τριήρεις πλέουσai ἐς Αἴγυπτον ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, οὐκ εἰδότες τῶν γεγενημένων οὐδέν.
- 16 280-1a " T ἄλλως· φάλαγγες / ἐλπόμενοι : ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων.
- 16 280-1b Ζηνόδοτος δὲ γράφει "ἐλπόμεναι", ἐπὶ τῶν φαλάγγων. ἐπαινεῖ δὲ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐ φεύγοντας ἐποίησεν εὐθέως, ἀλλὰ καταπλησσομένους. T ἐλπόμενοι : ὅτι ἰδίως εἶρηκε "φάλαγγες" (Π 280) / ἐλπόμενοι πρὸς τὸ νοητόν· σύστημα γὰρ ἀνδρῶν εἰσιν αἱ φάλαγγες.
- 16 281a ἦ δεῖ τὴν πτώσιν μεταλαβεῖν 'ἐλπομένων'. A ναῦφι : ἀπὸ εὐθείας παρήκται· δηλοῖ γὰρ γενικὴν.
- 16 281b T πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, <ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον> : δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὀμήρου τοῦτο φησιν Ἀριστοτέλης (fr.
- 16 283 130 R. 3), ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι, καὶ οἰκεῖον βαρβάρων. T νηῖ παρὰ πρυμνῇ <μεγαθύμου Πρωτεσιλάου> : καλῶς τῇ κινδυνευούσῃ νηὶ πρώτη ἐπικουρεῖ· τοῦτο γὰρ ἔλεγεν Ἀχιλλεύς· "μὴ δὴ νῆας ἔλῳσι b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται" (Π 128).
- 16 286 T {ὅς} Παίονας ἱποκορυστάς : Μίμνερμος (fr.
- 16 287 14 D. 3 = 17 W. = FGrHist 578,4)· "Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων". ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ (sc. B 848) καὶ "Παίονες ἀγκυλότοξοι". ἦ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, οἱ δὲ ἵππεῖς ὑπὸ Πυραίχμην· ἦ διαφόρῳ ὀπλίσει ἐχρῶντο· ἦ ἵπποτοξόται ἦσαν. T ἐξ Ἀμυδῶνος : Ἀμυδῶν φρούριόν ἐστι Μακεδόνων περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν κείμενον. ^[5]
- 16 288 T ἔταροι δέ μιν ἀμφοφόβηθεν </ Παίονες> : ἐκ πλήρους ἢ ἀμφί.
- 16 290-1 τὸ δὲ ἐξῆς, περὶ αὐτὸν οἱ Παίονες ἐφόβηθεν. ἐκ πρώτου δὲ ηὔξηται τοῦ Πατρόκλου ἡ ἀρετὴ οὐ τὸν τυχόντα ἀνελόντος. ἅμα δὲ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀναιρεθέντος πιθανὸν φεύγειν τοὺς ἄλλους. b (BCE 3 E 4) T <ἀμφοφόβηθεν :> Ἀρίσταρχος ἱακῶς "ἀμφὶ φόβηθεν". ^[5]
- 16 290 A im κατὰ δ' ἔσβεσεν <αἰθόμενον πῦρ> : ἐπαινεῖται ταῦτα ὡς ἐν τῷ τάχει ἔχοντα καὶ ἀξιοπιστίαν, εἰ μὴ πᾶν εἶπε πεπρῆσθαι τὸ σκάφος (cf.
- 16 293a1 Π 294). T ἐπαινετὰ δὲ τὰ ἔπη ὡς ἐν τῷ τάχει καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν ἔχοντα.
- 16 293a2 b (BCE 3 E 4) ἔσβεσεν : αἴτιος τῆς σβέσεως ἐγένετο.
- 16 293b ἦ Πάτροκλος ἔσβεσεν, ὅπερ ὁ Ζεὺς ἀνῆψεν. b (BCE 3 E 4) T <αἰθόμενον :> ἐν ἄλλῳ "ἀκάματον {πῦρ}".
- 16 293c

- A im ἡμιδαής : ἑναργῶς ἔχει τὸ ἡμιδαής · σχεδὸν γὰρ ἐπάγει τὰς αἰσθήσεις ἢ τῶν ὀνομάτων ἔμφασις καὶ ἐν ὅψει τὸ πρᾶγμα δείκνυσιν.
- 16 294a b (BCE 3 E 4) T τοὶ δὲ φόβηθεν : ὅρα ὅτι οὐκ ἀφίσταται τοῦ ὀνόματος (vide Π 290)· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ καιρὸν παρασχὼν κατασβέσαι, ἢ τῶν πολεμίων ὑποχώρησις.
- 16 294b b (BCE 3 E 4) T < ἀλίαςτος : > ἀνέκλειπτος.
- 16 296 T il ἀ φ ' ὑψηλῆς κορυφῆς : ἐπεὶ ἐν ταῖς ἀκρωρείαις πυκνὰ νέφη ἐπικαθίσαντα σκοτίζειν εἴωθε τὸν ὑποκείμενον τόπον.
- 16 297 b (BCE 3 E 4) T μέμνηται δὲ αὐτοῦ ὁ ποιητής· ἔλεγε γὰρ "εἰ δὲ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε" (Π 66). T κινήση <.
- 16 298a ..> νεφέλην : πιθανῶς οὐκ εἶπε σκεδάσῃ· οὐ γὰρ προτροπάδην ἀπίασιν. ὁπότε δὲ προτροπάδην φεύγουσιν, "ὥς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται" (Π 364). T <κινήση> ὑπ' ἀνέμου δηλονότι.
- 16 298b A int < κινήση : > καὶ ταῦτα δὲ Ὅμηρος τὰ αὐτόματα θεοῖς ἀνατίθῃσιν, οἱ δὲ μετ' αὐτὸν μετεωρολέσχει οὐδαμοῦ προστιθέασιν ὄνομα θεοῦ.
- 16 298c T ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί <καὶ πρόνες ἄκροι / καὶ νάπαι—αἰθήρ> : ὅτι ἐνταῦθα οἰκείως κεῖ <ν> ται· ἐπικειμένης γὰρ τῆς Τρωϊκῆς φάλαγγος ὥς νέφους ὅρει, αἰφνιδίως ὥς ἄνεμος ἐπιπνεύσας ὁ Πάτροκλος ἀπῶσε καὶ ἐτρέψατο.
- 16 299–300 ἐν δὲ τῇ Θ (sc. 557–8) κακῶς. A σκοπιαί : τόποι ἐπιτήδειοι πρὸς σκοπὴν τῶν πόρρω. ^[5]
- 16 299a b (BCE 3 E 4) T < πρόνες : > ὥς σώφρονες.
- 16 299b προεῖρηται (sc. ad Θ 557). A im πρόνες : οἱ λόφοι τῶν ὄρων παρὰ Ἀργείοις.
- 16 299c ἔστι δὲ τοῦ πρῶνης διαίρεσις. A T οὐρανόθεν δ' ἄ ρ ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ : αἴφνης — νεφέλης ῥαγείσης.
- 16 300 A ὑπερράγη <.
- 16 300a .. αἰθήρ > : τῶν νεφῶν διαρραγέντων ὥφθη ὁ αἰθήρ, ὥς φαμεν ῥαγῆναι τὸν ὑετόν. b (BCE 3 E 4) T < ἄσπετος αἰθήρ : > Νέστορος εἰπόντος "αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι" (Λ 797) φησὶν ἄσπετος αἰθήρ .
- 16 300b T οὐ γὰρ πῶ <τι> Τρῶες <—ἀνάγκη> : δαιμονίως ἔτι συνέχει τὸν ἀγῶνα ὁ ποιητής· οὐ γὰρ πιθανὸν μηδενὸς δεινοῦ γενομένου φυγεῖν προτροπάδην (cf.
- 16 303–5 304) τοὺς βαρβάρους. b (BCE 3 E 4) T προτροπάδην : ἀμετάστρεπτοι.
- 16 304 T ἀνθίσταντο : ἐν ἐστὶ τὸ ἀνθίσταντο ο , οὐχὶ ἄντα ἐπίρρημα καὶ ἴσταντο, ὥς τινες.
- 16 305a1 A τινὲς ἄντα ἴσταντο'.
- 16 305a2 T il < ὑποεῖκον : > ζητεῖ περὶ τοῦ τόνου τοῦ ὑποεῖκο ν , πῶς δεῖ ἀναγινώσκειν.
- 16 305b A int κεδασθείσης <ὕσμίνης> : ἄλλος γὰρ ἄλλη ἔφυγε· διὰ δὲ τῶν Μυρμιδόνων σβέσας τὸ πῦρ καὶ τοὺς πολεμίους ἐάσας, τοὺς ἡγεμόνας προήγαγεν ἀριστεύοντας, δεικνὺς ὥς οὐ σβέννυται τὸ γενναῖον τῶν ἀνδρῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς.
- 16 306 οὐκ ἐδεήθησαν οὖν ἀναψύξεως, ἀλλ' ἐκθυμότερον ἀφ' ὧν ἔπαθον, ἀμύνονται τοὺς Τρῶας. b (BCE 3 E 4) T < ἡγεμόνων : > τὸ ἡγεμόνων βέλτιον ἢ συνήθεια τοῖς ἄνω προσνέμει. ^[5]
- 16 307 A int αὐτί κ ' ἄρα στρεφθέντος : τοῦτο καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς δύναται λέγεσθαι, ἵνα στίζωμεν ἐπὶ τὸ "υἷός" (Π 307).
- 16 308a κοινὸν δὲ νοηθήσεται κατ' ἐκείνης τῆς διανοίας τὸ "ἔλεν" (Π 306). A < στρεφθέντος : > εἰς φυγὴν δηλονότι.

- 16 308b b (BCE 3 E 4) T il διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασ <σ> εν : διήλασε τὸν χαλκὸν εἰς τοῦμπροσθεν.
- 16 309 T < οὔτα > Θόαντα / στέρνον : ἀντὶ τοῦ Θόαντος.
- 16 311-2 T < Θόαντα : > πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, ὅτι Τρωϊκὸς ὁ Θόας οὗτος.
- 16 311a1 A im καὶ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν ἢ διπλῇ.
- 16 311a2 T < στέρνον : > λείπει ἢ κατὰ.
- 16 312 T il ἐφορμηθέντα : Ἀριστοφάνης "ὑφορμηθέντα" ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσαντα· καὶ οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή.
- 16 313 b (BCE 3 E 4) T ὀρεξάμενος : τύψας· ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα.
- 16 314a b (BCE 3) T ἄλλως· <ἔφθη> ὀρεξάμενος : ἀντὶ τοῦ 'παίσας ἔφθη πρὶν οὐτάσαι'.
- 16 314b T ἄλλως· ἔφθη ὀρεξάμενος : προέφθασεν ἐκτείνας.
- 16 314c T πρυμνὸν σκέλος : τὸ ἔσχατον ὡς πρὸς τὸν μηρόν.
- 16 314d λέγει δὲ τὴν γαστροκνημίαν. b (BCE 3) T μυῶν : μέμφονται λέγοντες τὰς πρὸς τοὺς μῦς πληγὰς ἐπωδύνους μὲν, μὴ θανασίμους δὲ διὰ τὸ μὴ συνάπτειν τινὶ τῶν καιρίων.
- 16 315 οἱ δὲ φασιν ὡς μῦες ἐκ νεύρων εἰσι πεπλεγμένοι καὶ σαρκὸς στερίφης· ὅθεν ἐν ταῖς διακοπαῖς αὐτῶν ὀδύναί γίνονται ἔνεκεν τῶν νεύρων, αἱμορραγία δὲ διὰ τὰς φλέβας καὶ ἀρτηρίας, b (BCE 3 E 4) T τελευτὴ δὲ διὰ τὰς τοῦ ἐγκεφάλου συμπαθείας· δύο γὰρ καταπεφύκασιν αὐτοῦ νεῦρα ἀπὸ νωτιαίου μυελοῦ. συμπαθεῖ δὲ καὶ ἡ καρδία τῷ ἐμπεφυκέναι αὐτῇ τὰς φλέβας. καλῶς δὲ καὶ "πάχιστον" (cf. Π 314) αὐτόν φησιν· ὁ γὰρ ἐν τῷ σώματι παχύτατος μῦς ἐστὶν ἐν τῇ κνήμῃ, καθάπτων ἐπὶ τὴν πτέρναν, καλούμενος τένων. b (BE 3 E 4) T < μυῶν : > μῦες καλοῦνται αἱ συνεστραμμένοι σάρκες. A int Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτα σ' < Ἀτύμνιον ὀξεί δουρί > : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν ὁ μὲν Ἀντίλοχος οὔτασεν Ἀτύμνιον (cf. ^[10]
- 16 317a Π 317—8), ὁ δὲ Θρασυμήδης Μάριν (cf. Π 321—3). A Νεστορίδαι : ἀντὶ τοῦ Νεστοριδῶν.
- 16 317b b (BCE 3 E 4) T ἡ ἀπὸ κοινοῦ τὸ 'οὔτασαν'. δεῖγμα δὲ φιλαδελφίας κοινὸν προῦβαλε b (BCE 3) T τῶν φονευόντων <καὶ φονευομένων> , T ἡδιστα δὲ κατεσχημάτισεν ὅλον τὸν λόγον. b (BCE 3) T < Νεστορίδαι δέ : > μετὰ τὸν δὲ σύνδεσμον διασταλτέον.
- 16 317c A im A int < οὔτασε : > τινὲς "τοῦτάσ".
- 16 317d T il Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε <—οὐ δ' ἀφάμαρτεν : > ὑπερφυῆς ἢ ποικιλία· οὐ γὰρ ἔφη ὅτι δύο ἀδελφοὶ δυσὶν ἀδελφοῖς ἐπεχώρησαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν τοῦ προτέρου ἀναίρεσιν ὁ δεῦτερος ἐπαμύνων τῷ ἀδελφῷ ἐπιχωρεῖ τῷ Ἀντιλόχῳ, ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν ὁ Θρασυμήδης ὑπερμαχῶν τοῦ ἀδελφοῦ. ^[5]
- 16 320-2 τὴν ἐκατέρου οὖν φιλαδελφίαν ἐνέφηνε, τοῦ μὲν διὰ ἀδελφὸν ἀποθανόντος, τοῦ δὲ διὰ ἀδελφὸν ἀνελόντος. b (BCE 3 E 4) T ἔφθη <ὀρεξάμενος , πρὶν οὐτάσαι , οὐ δ' ἀφάμαρτεν , / ὦμον ἄφαρ > : τὸ ἐξῆς ἔφθη ὀρεξάμενος (322) ὦμον ἄφαρ (323).
- 16 322-3 T ἔφθη ὀρεξάμενος : προέφθασεν ἐκτείνας.
- 16 322 T δρὺ ψ' ἀπὸ μυῶνων : εἰ τοῦ ἐγκεφάλου ἀποπέφυκε τὰ νεῦρα εἰς νωτιαῖον μυελόν, ἐκ νεύρων δὲ οἱ μῦες, ἐκ καρδίας δὲ αἱ φλέβες εἰς τὸν μῦν, συμπάθειαν ἔχουσι πρὸς τὰ καίρια· ὅθεν αἱ ἀθρόαι κατὰ τῶν μυῶν πληγαὶ θανατοῦσιν.
- 16 324a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· δρὺ ψ' ἀπὸ μυῶνων , <ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε > : τὸν ἔσχατον μυῶνα τοῦ βραχίονος ἀπέδρυσεν ἢ ἀκωκὴ τοῦ δόρατος, b (BCE 3 E 4) T ἀπήραξε δὲ ἕως τοῦ ὀστέου.
- 16 324b T ἀπὸ δ' ὀστέον <ἄχρις ἄραξε > : τὸ ἐξῆς 'τὰπάρραξεν' ὀστέον'.
- 16 324c

ἄχρις δὲ ἕως ὁστέου· τὸ γὰρ ἄχρις καὶ χρονικὸν καὶ τοπικὸν ὡς νῦν. b (BCE 3) T ἄχρις {ἄραξε}: Ἀρίσταρχος ὡς "μέχρισ" (Ω 128) ἀνεγίνωσκε, παρὸ καὶ ἐγένετο.

16 324d ἐκεῖνο δὲ ἔχομεν λέγειν ὡς τὰ εἰς ἱς ἐπιρρήματα δισύλλαβα βαρύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἄνις, "ἄλις" (B 90 al.), "μόγις" (I 355 al.), ἄχρις, αὔθις. ὁξύνεται δὲ τὸ "χωρίσ" (H 470 al.) καὶ "ἀμφίς" (B 13 al.), διότι μακρὰν ἔσχεν ἥτοι φύσει ἢ θέσει. τὰ μέντοι βαρυνόμενα ἥτοι βραχεῖαν εἶχεν ἢ τὴν κοινὴν καλουμένην, ἥτις ἐδύνατο σχεδὸν βραχεῖα εἶναι· διὸ ἐμάχετο τὸ αὔθις βαρυνόμενον. δοκεῖ δέ μοι ἀποφυγεῖν τὴν ὁξεῖαν, ἐπεὶ καὶ τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τὸ τέλος, αὔθις, "αὔθι" (A 492. γ 156), αὔθιν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἐωρᾶτο (sc. καθ. 1,508, 21) καὶ ἐπὶ τοῦ πέρυσι βαρυνόμενου. Α ὡς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι <δαμέντε> : ἡ διπλῇ, ὅτι πτώσις ἥλλακται, δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, καὶ ἡ ὑπὸ πρόθεσις παρεῖται· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὡς τὼ ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων δαμέντε. ^[10]

16 326a1 Α {ὡς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι:} ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν δαμέντες, ὡς τὸ "Ἀχιλ{λ}ῆϊ δαμασθεῖς" (X 55).

16 326a2 T Ἀμισωδάρου : οὗτος Καρίας δυνάστης, οὗ τὴν θυγατέρα ἔγημε Βελ <λ> εροφόντης, ὡς Ξενομήδη <σ> (FGrHist 442,3) ἔφη.

16 328 T < Ἀμισωδάρου ,> ὅς ῥα Χίμαιραν / θρέψεν : ὅτι οὐ πέπλασται τὰ περὶ τὴν Χίμαιραν, πίστιν ἐπιτίθησι διὰ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ θρέψαντος.

16 328-9 ἴσως οὖν ἐν αἰπολίῳ χίμαρος τραφεὶς ἡγριώθη· οὐδὲ μὴν ἑτεροφυῆς ἦν, ὡς Ἡσίοδος (sc. th. 319 —22) ἔπλασεν. T ἀμαιμακέτην : τὴν ἀκαταμάχητον.

16 329a T ἀμαιμακέτην : ἐφ' ἣν οὐκ ἂν τις ὀρμήσειεν.

16 329b T Αἴας δὲ <Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας / ζῶν ἔλε> : πιθανῶς τὸ ζωγρῆσαι οὐκ ἄλλω τινὶ περιέθηκεν ἢ τῷ Ὀϊλέως Αἴαντι· ἔστι γὰρ τάχιστος· διὸ καὶ τὸ ἐπορούσας (330) πρόσκειται· ἱκανώτατος γὰρ ἦν τῶν ἄλλων ἐπιδραμῶν συλλαβεῖν τινα. ^[5]

16 330-1 b (BCE 3 E 4) T πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη <ξίφος αἵματι : πᾶν> ἀντὶ τοῦ ὅλον.

16 333 τοῦτο δὲ ἐμφαίνει τὴν ἀθρόαν αἱμορραγίαν. ἀλλαχοῦ δὲ "ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν" (E 75). b (BCE 3) T τὸν δὲ κατ' ὅσσε </ ἔλλαβε> .

16 333-4 .. θάνατος> : ἀντὶ τοῦ τοῦ δέ'. ἡ δὲ κατὰ (cf. 333) πρὸς τὸ ἔλαβεν (cf. 334). b (BCE 3 E 4) T Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον <—ξίφεσσι συνέδραμον> : τὸ διήγημα κατὰ ἀναστροφήν· οὐ γὰρ πρῶτον ἀποτυχόντας εἰσάγει, εἶτα διὰ τοῦτο συμπλεκόμενους, ἀλλ' ὥσπερ αἰτίαν τῆς συνδρομῆς ἀποδιδούς τὸ προγεγεννημένον δεδήλωκεν ὅτι ἀκοντίσαντες ἐπ' ἀλλήλους ἤμαρτον. ^[5]

16 335-7 b (BCE 3 E 4) T ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντ <ισαν ἄμφω> : ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως.

16 336a1 καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται· οἱ δὲ τραγικοὶ (cf. Aesch. Pers. 733 al.) ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος, καὶ ἡ συνήθεια· πρὸς δ' καὶ ἡ σημείωσις. Α ματαίως.

16 336a2 οἱ τραγικοὶ δὲ τὸ μέλεον ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ τάσσουσιν. ὁ δὲ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. b (BCE 3) T φάσανον ἐρραίσθη : διεκλάσθη καὶ διεφθάρη b (BCE 3 E 4) ὑπὸ τῆς βίας τοῦ τύψαντος, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ Μενελάου "τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ" (Γ 363).

16 339a T θεῖνε : ἀντὶ παρωχημένου τοῦ ἐπάταξε.

16 339b ποικίλλει δὲ συνήθως τὰς πληγὰς. Α b (BCE 3) T ἔσχεθε δ' οἶον / δέρμα : μόνον δὲ τὸ δέρμα κατεῖχε καὶ κατεκράτει τὴν κεφαλὴν ἐκκοπεῖσαν.

16 340-1 T κιχείς : ἀπὸ τοῦ κίχημι.

- 16 342 ἢ τῆς "κιχών" (ο 157) παθητικόν, ὡς τῆς λιπών ἢ λιπεῖς, τῆς ἐριπών ἢ ἐριπεῖς· Α Τ "ἐριπέντι Πολυνείκει" (Pind. Ol. 2,43). Τ ἐπιβησόμενον : ἐπιβατικῶς ἔχοντα.
- 16 343 Τ Ἐρύμαντα : παρὰ τὸ ἔρυμα.
- 16 345 τινὲς δὲ "Ὀρύμαντα". Τ κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ <—ύ π' ἐγκεφάλιο> : ποικίλως πάνυ· φθάνει γὰρ τὸ ἐναντίον διαθέμενος περὶ τὸν Πάνδαρον (sc.
- 16 345–7 Ε 291–3): b (BCE 3 Ε 4) Τ τοῦ μὲν γὰρ ἄνωθεν πληγέντος τὸ δόρυ διὰ τοῦ στόματος διέρχεται, ἐνταῦθα δὲ ἡ μὲν πληγὴ διὰ τοῦ στόματος γίνεται, διαπερᾷ δὲ τὸ δόρυ διὰ τῆς κεφαλῆς, b (BE 3 Ε 4) Τ < νέρθεν ύ π' ἐγκεφάλιο— /> ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες : ἐπάνω τῆς ὑπερώας ἠνέχθη ἡ πληγὴ κατὰ τὸν ἐγκέφαλον, οἱ δὲ ὀδόντες κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ δόρατος ἐξετινάχθησαν.
[5]
- 16 347–8 b (BCE 3 Ε 4) Τ ὁστέα (347) δὲ Ἀπολλώνιος τοὺς σφονδύλους φησίν. b (BE 3 Ε 4) Τ κέασσε : οἰκείως ἐπὶ μὲν ὀστέων ἔκείασθεν†, ἐπὶ δὲ ὀδόντων "ἐτίναχθεν" (Π 348), ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος "ἐξεπέρησε" (Π 346) φησίν. [5]
- 16 347 b (BE 3 Ε 4) Τ ἐνέπλησθεν δέ <οἱ ἄμφω /> αἵματος ὀφθαλμοί : ἡ αἱμορραγία ὅλην τὴν κεφαλὴν διελθοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐφάνη μάλιστα· εἰσὶ γὰρ ἐξ ὑμένων λεπτῶν· ὅθεν οἱ ἱκτεριῶντες ἀπ' ὀφθαλμῶν δῆλοι τὰ πρῶτα γίνονται τῆς χολῆς ὑποδραμούσης.
- 16 348–9 b (BCE 3 Ε 4) Τ αἵματος ὀφθαλμοί : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ὀφθαλμοί. [5]
- 16 349 ἔσται δὲ ὁ λόγος· ἐπληρώθησαν δὲ αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αἵματος (cf. Π 348–9), ὃ δὴ διὰ τε τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥινῶν χανὼν ἀπεφύσησεν. Α πρῆσε : ἐξεφύσησε.
- 16 350 καὶ ἀλλαχοῦ· "ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν" (Α 481). εἰκὸς δὲ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ φλεβῶν διακοπεισῶν προχυθὲν τὸ αἷμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥινῶν χωρῆσαι. b (BCE 3 Ε 4) Τ < οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος :> βραχὺ διασταλτέον Δαναῶν διὰ τὸ ἀπεμφαῖνον.
- 16 351a Α int < ἄνδρα ἕκαστος :> ἐν ἄλλω "ἄνδρας ἀρίστους".
- 16 351b Α im ὡς δὲ λύκοι ἄρνες <σ> ιν ἐπέχραον : ὅταν ἐνὸς ἔφοδον δηλῶσαι θέλῃ, λέοντα εἰς τὴν εἰκόνα παραλαμβάνει, Α b (BCE 3 Ε 4) Τ "ἦτοι ὁ μὲν πρώτησι βόεσσι" (Ο 634).
- 16 352a Α Τ νῦν δὲ τὴν τοῦ πλήθους ἔφοδον ἐμφῆναι βουλευθεὶς τὰ ἀγελῆδόν ἐφορμῶντα ζῶα παρέλαβε, τοὺς λύκους. Α b (BCE 3 Ε 4) Τ ἐπέχραον : ἀθρόοι ἐπεβάρησαν, ἢ ἀθρόοι ἐπήλθοσαν.
[5]
- 16 352b Τ ὑπὲκ μήλων αἰρεύμενοι : ἐξ αἰγῶν ἢ προβάτων ὑφαιρούμενοι.
- 16 353a b (BE 3) Τ μήλων : προβάτων καὶ αἰγῶν.
- 16 353b Α b (BCE 3 Ε 4) Τ καὶ ἐν ἄλλοις "μῆλ' οἷές τε καὶ αἴγες" (ι 184): Α Τ πρόβατα γὰρ πάντα ἐκάλουν τὰ θρέμματα οἱ παλαιοί· καὶ Εὐπολῖς (fr. 22 [V p. 311] K.—A.) προβατικὸν χορὸν φησὶ τὸν ἐξ αἰγῶν. Α b (BCE 3 Ε 4) Τ αἴ τ' ἐν ὄρεσσι : αἱ ἄρνες δηλονότι καὶ οἱ ἔριφοι.
- 16 353c καλῶς δὲ καὶ τὸ νέον καὶ τὸ θῆλυ, καὶ τὸ ἐν ὄρεσσι <σ> ιν, ἔνθα οὐκ ἔστι φυγή. Τ < αἴ τε :> οὕτως αἴ τε θηλυκῶς, αἴ οἷες.
- 16 353d Α im διέτμαγεν : ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν Α διέτμαγεν ὡς "κόσμηθεν", (Γ 1) Α Τ ἴν' ἢ διετμάγησαν, παθητικῶς· Α τὸ γὰρ διέτμαγον ἐνεργητικὸν ἐστίν.
- 16 354a Α Τ < διέτμαγεν :> οὕτω διὰ τοῦ ε διέτμαγε ν.
- 16 354b Α im ὡς Δαναοί : καὶ Μυρμιδόνες συμπεριλαμβάνει.
- 16 356a Τ < ἐπέχραον :> ἐπήλθοσαν.
- 16 356b

- Τ il < φόβοιο /> δυσκελάδου : προσφυνές τὸ ἐπίθετον· βοῶσι γὰρ καὶ οἱ διώκοντες καὶ οἱ διωκόμενοι.
- 16 356-7 b (BCE 3 E 4) Τ Αἴας δ' ὁ μέγας <— / ἴε τ' ἀκοντίσσαι :> δαιμονίως οὐκ ἄλλω περὶκεῖται τὸ ἐπιτηρεῖν τὸν Ἑκτορα, ἀλλὰ τῷ Αἴαντι· ἐγκότως γὰρ ἔχει πρὸς αὐτὸν ὁ ἥρωας ὡς ἂν δι' αὐτὸν ἀποκρουσθεῖς τῆς νεώς (cf.
- 16 358-9 Π 122). εἰκὸς οὖν αὐτὸν σπεύδειν ἀποδοῦναι τὴν ὁμοίαν. b (BCE 3 E 4) Τ Αἴας δ' ὁ μέγας : ἡ διπλῇ, ὅτι συγκριτικῶς λέγεται πρὸς τὸν ἕτερον Αἴαντα ὁ μέγας, ὁ Τελαμώνιος, ἐπεὶ ἐκεῖνος μείων. ^[5]
- 16 358a1 Α {αἴας δ' ὁ μέγας;} πρὸς διαστολὴν τοῦ Ὀϊλέως.
- 16 358a2 Τ σκέπτετο : ὅτι τὸ σκέπτετο ἴσον τῷ οἶον ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι.
- 16 361a Α σκέπ <τ> ετο : σκοπεύων ἐφυλάττετο.
- 16 361b b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτον δὲ ἀκοντοδόκον φασίν. Τ οἷστων τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων : καλῶς ἐπὶ μὲν τοῦ βαρέος δοῦπο ν, ἐπὶ δὲ τοῦ ταχέος ῥοῖζο ν.
- 16 361c1 Τ καλῶς δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ταχέος καὶ κούφου ῥοῖζον φησίν, ἐπὶ δὲ τοῦ βραδέος καὶ βαρέος δοῦπο ν.
- 16 361c2 b (BCE 3 E 4) ὡς δ' ὅ τ' ἅ π' Οὐλύμπου <νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω> : ὅτι σαφῶς οὐκ ἔστιν Ὀλυμπος καὶ οὐρανὸς ὁ αὐτός· ὡς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἑτερόν φησι τὸ νέφος ἔρχεσθαι.
- 16 364a οὐδὲ μὴν τόπος ἐπουράνιος· ὁ γὰρ Ὅμηρος ἀπὸ τῶν γινωσκομένων πᾶσι ποιεῖται τὰς ὁμοιώσεις. καταλείπεται τοίνυν τὸ ὅρος σημαίνεσθαι· καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ὁρῶν λέγει τὰ συνεστῶτα νέφη μεταχωρεῖν· "ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο / κινήση πυκινὸν νέφος" (Π 297—8). τοιγαροῦν καὶ ὅταν λέγῃ ὡς δ' ὅ τ' ἅ π' Οὐλύμπ <ου> νέφος ἔρχετα ι, ἀπὸ ὄρους σημαίνει. Α ἅ π' Οὐλύμπου : τοῦ τόπου, ἔνθα τὰ νέφη ἐπικαθέζεται. ^[5]
- 16 364b Τ νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶσω : οὐ τὴν ἄνω φορὰν ποιούμενον (πῶς γὰρ ἐξ αἰθέρος γενομένης τῆς λαίλαπος ὑψοῦται τὰ νέφη);, ἀλλὰ τὴν εἰς πλάτος.
- 16 364c οὕτω καὶ οἱ Τρῶες προσεδρεύοντες πρώην τῷ ναυστάθμῳ ἐπεξετάθησαν εἰς τὸ πεδίον. b (BCE 3 E 4) Τ οὐρανόν : τὸν περὶ τὰ νέφη τόπον εἴωθε καλεῖν.
- 16 364d1 Τ Ὀλυμπος δὲ καὶ οὐρανὸς ὁ περὶ τὰ νέφη τόπος.
- 16 364d2 b (BCE 3 E 4) λέγει δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ εἰσι κινούμεναι, περιέρχονται τὸν ὅλον οὐρανόν. ἐξήλλαξε δὲ τὸν λόγον, εἰπὼν Ὀλυμπον καὶ οὐρανόν ν. b (BE 3 E 4) αἰθέρος ἐκ δίης <ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη> : ΔΙΗΣ τινες τῆς ὑπὸ Διὸς ἀρχομένης, b (BE 3 E 4) Τ ὡς Ὀδυσσήϊος δόμος (cf.
- 16 365a ς 353), Τ ὅτ' ἂν ἐκ τῆς αἰθέρος ὁ Ζεὺς ἐπιτείνῃ λαίλαπα· ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν "λαίλαπι", ἴν' ἧ ὅταν ὁ Ζεὺς ἐν λαίλαπι παρατείνῃ τὰ νέφη· b (BE 3 E 4) Τ ἄλλως· αἰθέρος ἐκ δίης <ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνη> : ὡς ἐξ εὐδίας ἐπιταράσσεται ὁ οὐρανός, οὕτω ταραχὴ γέγονε τῶν Τρώων. ^[5]
- 16 365b Τ αἰθέρος ἐκ δίης : τοῦτο ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι.
- 16 365c τὸ μέντοι ζήτημα ὁμοίως μένει· ἄερος γὰρ πάθη ταῦτα. τάχα οὖν κεῖται ὁ αἰθήρ ἀντὶ τοῦ ἄερος. Α αἰθέρος ἐκ δίης : πῶς αἰθέρος; τὰ γὰρ πάθη—ἐν τῷ αἰθέρι.
- 16 365 Α λεῖπε δὲ λαόν </ Τρωϊκόν>, οὓς ἀέκοντας : ὅτι πρὸς τὸν νοῦν ὑπήντησεν.
- 16 368-9 Τ πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ <—> ἵπποι : καὶ μὴν, φησίν (sc.
- 16 370 Μ 76—85), ἔξω τὴν ἵππον εἶασαν. ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων ἱππήλατον ὁδὸν αὐτοῖς ἐποίησεν· "αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιῶν ἵπποισι κέλευθον / πᾶσαν λειανέω" (Ο 260—1) καὶ "ἵππους δ'

- εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο" (O 385). b (BCE 3 E 4) T ἄξαντε : πρὸς τὰς συνωρίδας, αἷς ἐχρῶντο οἱ Τρῶες, τὸ δυϊκόν. ^[5]
- 16 371a πρῶτῳ δὲ ῥυμῶ b (BCE 3) T τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν· οἱ δὲ τῷ πρὸς τὸν ἄξονα, b (BCE 3 E 4) T ὁ <σ> καὶ μᾶλλον τρίβεται. T ἄλλως· ἄξαν τ' ἐν πρῶτῳ ῥυμῶ : ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄρματα.
- 16 371b T {ἄξαντ' ἐν} πρῶτῳ {ῥυμῶ}: ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκρῳ, καὶ οὐχ ὡς δευτέρου ὄντος ῥυμοῦ· εἷς γάρ ἐστι.
- 16 371c "πρώτησιν δὲ πύλησιν" (Θ 411) ἀντὶ τοῦ ἄκραις. A <σφεδανόν :> οὕτως ὡς σφοδρόν.
- 16 372a προεῖρηται. A int σφεδανόν : ἐσπευσμένως.
- 16 372b οἱ δὲ συντόνως, ἀφ' οὗ καὶ σφὴν ὁ διατείνων τὰ ἄρθρα καὶ σφίγγων. T <τμάγεν :> καὶ τοῦτο διὰ τοῦ ε .
- 16 374a A il τμάγεν : διεκόπησαν καὶ διεσχίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων.
- 16 374b δι' ὧν δὲ μεστοῖ πάσας τὰς ὁδοῦς, τὸ πλῆθος παρίστησι· "πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι" (K 66). b (BCE 3 E 4) T <ἀέλλη :> ὁμιχλώδης κονιορτός.
- 16 374c T il <ὕπαὶ νεφέων :> ἔμπροσθεν τῶν νεφῶν.
- 16 375a T il <ὕπαὶ νεφέων :> ὑπὸ τὰ νέφη.
- 16 375b ἢ ὑπὸ τῶν ἀνέμων. A im τανύοντο {δέ}: ἐμφαντικώτερον τοῦτο τοῦ ἀπέτρεχον.
- 16 375c T <νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων :> ἐν ἄλλῳ "{ἄψορρον προτὶ ἄστει} ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν".
- 16 376 A im ἢ πλεῖστον <ὀρινόμενον ἴδε λαόν> : ὅπου πολὺν ἐργάσασθαι φόνον ἡδύνατο.
- 16 377 T <ἔχε :> ἤλαυνε τοὺς ἵππους.
- 16 378 T il <ὕπὸ δ' ἄξοσι> φῶτες ἔπιπτον </—ἀνεκυμβαλίζον> : οἱ Τρῶες, φησί, πρηνεῖς πίπτοντες ὑπὸ τοῖς ἄξοσιν ἐγίνοντο, εἰς οὓς καὶ ἀνεκυμβαλίζον οἱ δίφροι ὡς τοὺς πίπτοντας αἰτίους πτωμάτων τοῖς ἐπιβάταις γίνεσθαι.
- 16 378–9 πρηνεῖς δὲ ἔπιπτον ὡς ὀπισθεν τιτρωσκόμενοι. b (BCE 3 E 4) T ἀνακυμβαλίζον : οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακυμβαλίζον διὰ τοῦ α· οὐ γὰρ ἐκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἴωσιν. ^[5]
- 16 379a1 A οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ἀνεκυμβαλίζον".
- 16 379a2 A im ἀνεκυμβαλίζον : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, "ἀνακυμβαλίζον".
- 16 379a3 T ἀνεκυμβαλίζον : ἀνεπήδων καὶ ἀνεκουφίζοντο, ἀπὸ τῶν κυμβάλων, ἃ προσκρουόμενα ἀλλήλοις ὑπερπηδᾷ.
- 16 379b ἅμα δὲ καὶ βομβῶδες ὃν τὸ ῥῆμα ἔδωκεν ἔμφασιν τῇ ἀνατροπῇ. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως ἐγὼ οἶμαι· 'ὕπὸ τῶν ἀξόνων πρηνεῖς ἔπιπτον ἐξ ὀχέων (cf. Π 378—9)· οἱ γὰρ δίφροι ἀνεκυμβαλίζον'. ἀνακουφιζομένων οὖν τῶν ἀξόνων πρηνεῖς κατέπιπτον οἱ ἐπιβάται. b (BCE 3 E 4) T ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον <ὑπέρθρον ὠκέες ἵπποι> : τοῦτο πρὸς τὴν ἀρετὴν τῶν Ἀχιλλέως ἵππων. ^[5]
- 16 380 Ἔκτωρ δὲ αὐτὸ μόνον ἐκαυχῆσατο, οὐ μὴν ἐτέλεσεν, "ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον <ὑπερθορέονται>" (Θ 179). Αἰσχύλος (fr. 380 N. 2 = 201 M. = 380 R.) δὲ Ἀχιλλέα σὺν τῇ πανοπλίᾳ φησὶν ὅπιθεν ὀρμήσαντα πηδησάμενον τὴν τάφρον μὴ δείζαντα <τὰ> νῶτα τοῖς ἐχθροῖς. T ἐπὶ δ' Ἔκτορι κέκλετο θυμός : παρεκελεύετο γὰρ αὐτοὺς κατὰ τοῦ Ἐκτορος ὀρμᾶν. ^[5]
- 16 382 T τὸν δ' ἔκφερον <ὠκέες ἵπποι> : ἐξηγηνόχρισαν ἴσως διὰ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος γεγонуίας ὁδοῦ (cf.
- 16 383a1 O 355—9). πῶς δὲ οὐ καταλαμβάνει Πάτροκλος; ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς διαφόρους ἵππους ἔχει, ὡς Αἰνείας (cf. E 272 al.)· καὶ γὰρ ἐν Ἀβύδῳ ἵπποστάσια ἔχει Πρίαμος (cf. Δ 500)· ἀφ' οὗ καὶ οἱ

- Ἀσίου, "ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι" (B 838) ὧν καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐπιμελεῖται Ἀνδρομάχη (cf. Θ 18690). ἄλλως τε ἄτοπον ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκεῖνον ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν. Τ ἐξενηνόχρισαν διὰ τῆς ὑπ' Ἀπόλλωνος γεγонуίας ὁδοῦ. ^[5]
- 16 383a2 πῶς δὲ αὐτὸν οὐ διώκει Πάτροκλος; ὅτι τάχιον ἐξελάσας προέφυγεν. ἄτοπον δὲ ἦν ἐπιδιώκοντα πόρρω που ἐκεῖνον ἀμελεῖν τῶν λοιπῶν. b (BCE 3 E 4) λαίλαπι : λαίλαψ ὁ μετὰ ὑετοῦ ἄνεμος, ποτὲ δὲ ἀπλῶς ὑετός {ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριχεθῶν}.
- 16 384 Τ ὁπωρινῶ : τῷ μετοπωρινῷ· καταρρήγνυται γὰρ ὄμβρος πολὺς κατὰ τὸ μετόπωρον.
- 16 385 Ὅμηρῳ δὲ οὐκ ἀρκεῖ τὸ φυσικὸν μόνον πρὸς αὕξησιν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ θεοῦ ὀργὴν προσπαρέλαβεν, ὠφελῶν κὰν ταῖς παραβολαῖς καὶ δεικνύς, ὅσα τοῖς ἀδικοῦσι συμπίπτει δεινά, b (BCE 3 E 4) Τ οὐ καθ' ἓνα μόνον, ἀλλὰ κοινῇ. ἐντεῦθεν Ἡσίοδος φησι· "λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν" (οpp. 243). Τ οἱ βίη εἰν ἀγορῇ <σκολιάς κρίνωσι θέμιστας> : παιδευτικὰ πρὸς τοὺς βασιλέας ταῦτα καὶ τοὺς κριτάς. ^[5]
- 16 387a b (BCE 3 E 4) Τ οὐκοῦν ἐὰν παρὰ καιρόν τι φαίνεται γινόμενον, οὐκ ἐχρῆν ἐπικαλεῖν τὸ δαιμόνιον· Τ ἔοικε γὰρ κολάζειν τοὺς ἀδίκους. b (BCE 3 E 4) Τ <οἱ βίη εἰν ἀγορῇ> σκολιάς κρίνωσι <θέμιστας> : οἱ κακῶς κρίνοντες σκολιάς ποιήσουσι θέμιστας. ^[5]
- 16 387b b (BCE 3 E 4) Τ ἡ τὸ 'κρίναντες' ἀπὸ κοινοῦ. Τ <θέμιστας> : ὅτι ἀντὶ τοῦ δίκας.
- 16 387c A int θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες : τὴν ἐπιστροφὴν τῶν θεῶν οὐκ ἔχοντες ἐν λόγῳ.
- 16 388 b (BCE 3 E 4) Τ <τῶν> : τῶν ἀσεβῶν ἀνδρῶν.
- 16 389 Τ il {πολλὰς δὲ} κλιτύς : ἐχρῆν μὲν διὰ τὸ "κλιτύας τοῦρῃας†" (fr.
- 16 390a ign.?) περισπᾶσθαι τὸ κλιτύς , ἀνεγνώσθη δὲ κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἐν ἐγκλίσει, ὁμοίως τῷ "κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων" (ω 228). Α κλιτύς : κλίματα ὀρῶν.
- 16 390b1 καὶ ἐχρῆν μὲν περισπᾶσθαι, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ κλιτύας ἦν. ἀνεγνώσθη δὲ ὀξυτόνως, ὡς τὸ "κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτὺς ἀλεείνων" (ω 228). Τ κλίματα ὀρῶν.
- 16 390b2 μεμάκρυνται δὲ τὸ κλι καὶ περισπᾶται†, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ κλιτύας, ὡς ὀσφύας ὀσφῦς. b (BCE 3 E 4) σχόλιον· ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσειᾳ κῆ προσωδία (Hrd.
- 16 390c 2, 165,1) φανερώς τὸ "γραπτῦς" περισπᾶ καὶ φησιν ὅτι εἴη εἰρηκῶς ὡς καὶ τὸ "κλιτῦς" δεῖ περισπᾶσθαι. ἀμφίβολος οὖν ἐφ' ἐκατέρων ὁ τόνος· εἰ γὰρ τοῖς ἐνταῦθα εἰρημένοις πεισθείμεν, ἐκεῖνο ἀνθέλκει, εἰ δὲ ἐκείνοις, τοῦτο πάλιν ἀντίκειται. Α <κλιτῦς> : αἱ ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν. ^[5]
- 16 390d Α im χαράδραι : πρὸ τέλους ἢ ὀξεῖα, ὡς φαρέτραι.
- 16 390e προεῖρηται δὲ τὰ τῆς ἀναλογίας. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. Α χαράδραι : κυρίως οἱ κοῖλοι τόποι, παρὰ τὸ κεχαράχθαι.
- 16 390f νυνὶ δὲ αἱ ῥύσεις. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως χαράδραι : χάραδρός ἐστιν ὁ ἐν γεωλόφοις κατερρηγμένος τόπος, χαράδρα δὲ ὁ ἐν ἐπιπέδοις b (BCE 3 E 4) Τ ἐκ ποταμῶν καὶ ὑετῶν ἐκρησώμενος.
- 16 390g Τ {ἐξ ὀρέων} ἐπικάρ : ὅτι ἐπὶ κάρᾳ ἐστὶ κατὰ ἀποκοπὴν.
- 16 392a σημαίνει δὲ τὴν ἄνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. οὐ λέγει δὲ ὁ ποιητὴς —ἢ πληθυντικά. Α ἐπικάρ : τὸ τέλειον ἐπὶ κάρᾳ, ὃ ἐστὶν ἄνωθεν κάτω.
- 16 392b ἄμεινον δὲ τ' ἐπικρασίως† εἶναι τὸ τέλειον, διὰ τὸ σύννητες τῶν ἀποκοπῶν. b (BCE 3) Τ οἱ δὲ 'ἐπικάρπια ἔργα μινύθει'. Τ ὡς ἵπποι <Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θεούσαι> : ὡς αἱ χαράδραι.
- 16 393a κέχρηται δὲ ἐνταῦθα τῇ παρισώσει, ὥσει "μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι" (Π 391), εἴτα ἀντέθηκε μεγάλα στενάχοντο θεούσαι ι . b (BCE 3 E 4) Τ στενάχοντο : πρὸς τοῦτο ἢ πᾶσα παραβολή.

- 16 393b τὰ δ' ἄλλα εὐσεβείας χάριν παρέθηκεν. b (BCE 3) Τ ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε <—> μεταίτσωσων : θαυμάσειεν ἄν τις τὴν Ὀμήρου φύσιν κατὰ πολλὰ ὅτι λανθάνει τὰ ὅμοια λέγων ὥστε δοκεῖν ἄλλα καὶ ἄλλα εἶναι· ταῦτα γὰρ οὐδὲν διαφέρει τῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ λεγομένων, ὅπου κατὰ νώτου φησὶν αὐτὸν τῶν πολεμίων γενόμενον τὴν ἐτέραν μοῖραν τῶν βαρβάρων διώκειν· "ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίον δ' ἐδίωκεν" (Φ 3). ^[5]
- 16 395–8a b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· ἄψ ἐπὶ νῆας <ἔεργε παλιμπετέσ> : πάλιν ὀπισθορμήτους ἀπεῖργεν ἐπὶ τὰς ναῦς.
- 16 395–8b Τ παλιμπετέες : παλιμπετῶς· ἀπὸ τῶν εἰς τοῦπίσω πιπτόντων †βολῶν.
- 16 395 b (BCE 3 E 4) Τ ἀναμφιβόλως δὲ αὐτοὺς ἔχειν βούλεται, ὅπερ καὶ ἐπὶ Δόλωνος πράττουσιν (sc. K 349–64). Τ ἔν θ' ἦτοι Πρόνοον—χθονὶ πουλυβοτείρῃ : συντόμως ἅμα καὶ κεχαρισμένως τῷ ἀκροατῇ περὶ τῶν ἐκδικουμένων Ἑλλήνων.
- 16 399–418 b (BCE 3 E 4) Τ Πρόνοον <—πα ρ' ἀσπίδα> : παραβάτης ἦν οὗτος διὸ καὶ ἀσπίδα φέρει.
- 16 399–400 ὁ δὲ Θέστορ (cf. Π 401) ἡνίοχος αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) Τ <δουρὶ φαεινῷ> : ἐν ἄλλῳ "{βάλε} ποιμένα λαῶν".
- 16 399 A im <ὁ δὲ Θέστορα> : ὅτι ὡς περὶ ἄλλου ἐπήνεγκεν ὁ δὲ Θέστορ α, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ αὐτοῦ.
- 16 401a A im A int <ὁ δὲ Θέστορα> : Θέστορα δέ.
- 16 401b Τ il δεῦτερον ὀρμηθεῖς· <—ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς> : οὐ στικτέον μετὰ τὸ ὀρμηθεῖς (402), ἀλλὰ διασταλτέον· ἐπαναλαμβάνει γάρ.
- 16 402–4 γίνεται οὖν τὸ ἐξῆς οὕτως· "ὁ δὲ Θέστορα Ἥνοπος υἱόν" (Π 401) / δεῦτερον ὀρμηθεῖς (402) ἔγχεϊ νύξε παραστάς (404). Α <δεῦτερον ὀρμηθεῖς> : ἀπὸ κοινοῦ τὸ "βάλε" (Π 399). ^[5]
- 16 402a Τ il εὐξέστω : οὐ διαιρήσεις τὴν λέξιν διὰ μέτρον.
- 16 402b1 Τ <εὐξέστω> : ἀδιαίρετον.
- 16 402c1 Τ il ἀδιαίρετον διὰ μέτρον.
- 16 402c2/b2 b (BCE 3) ἀλείς : συστραφεῖς A int b (BCE 3 E 4) Τ ἐν ἑαυτῷ b (BCE 3 E 4) Τ ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἐκπλήξεως.
- 16 403a b (BCE 3 E 4) {ἦστο ἀλείς} ἐκ γὰρ πλήγῃ : ὅτι τὸ ἐκ γὰρ πλήγῃ ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγῃ γάρ, κατὰ μετάληψιν τοῦ η εἰς τὸ α.
- 16 403b Α γναθμόν : ἀρσενικῶς, καίτοι τῆς γνάθου θηλυκῶς λεγομένης, ἐπεὶ πᾶν ὄνομα εἰς μος ὀξύτονον ἀρσενικόν ἐστιν, ὡς "λιμός" (Τ 166.
- 16 405a 348). Τ διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων : διέπειρε δὲ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, Ἀττικῶς.
- 16 405b b (BCE 3) Τ ἔλκε : ἔλκε χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος, καὶ ἐξῆς (sc.
- 16 406a Π 409) "ὥς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα". Α im Τ ὑπὲρ ἄντυγος : ἐμφαντικῶς τῇ προσθήκῃ τοῦ ὑπὲρ ἄντυγος καὶ τὸν τόπον ἔδειξε, δι' οὗ εἴλκε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπ' ὅψιν ἦγαγεν.
- 16 406b b (BE 3 E 4) Τ ἔλκε δὲ δουρὸς <έλων ὑπὲρ ἄντυγος> , ὡς ὅτε τις φῶς <—δουρὶ φαεινῷ> : παντάπασιν ἢ παραβολὴ ὁμοίωται καταδέδουκε γὰρ ἐν τῷ δίφρῳ ὡς ὁ ἰχθὺς ἐν τῇ θαλάσῃ.
- 16 406–9 καὶ ὁ μὲν τῷ ἀγκίστρῳ, ὁ δὲ τῇ αἰχμῇ ἐνέχεται. κεχήνασιν ἀμφοτέροι· καὶ ὁ μὲν ἔλκων παραβέβληται τῷ ἀλιεύοντι, ὁ δὲ ἐλκόμενος τῷ ἰχθυί, τὸ δὲ δόρυ, δι' οὗ εἴλκετο, τῷ ἀλιευτικῷ καλάμῳ. b (BE 3 E 4) Τ <πέτρῃ> ἐπὶ προβλήτῃ : διδάσκει, ποῦ δεῖ τοὺς ἀλιεύοντας καθεζεσθαι, οὐ παρ' αἰγιαλῷ, ὅπου σπανίως ἰχθὺς παρατρέχει. ^[5]
- 16 407a b (BE 3 E 4) Τ ἱερὸν ἰχθύν : οἱ μὲν τὸν ἀνθίαν, ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ τ1θ'† Περί ζώων (9,37 p.

- 16 407b 620b33) ἰστορεῖ ὅτι "ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὀραθῇ, οὐκ ἀδικεῖ τι θηρίον· ὧ καὶ σημείω χρώμενοι κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς b (BCE 3 E 4) T καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθύας τούτους." T οἱ δὲ χρύσοφρυν, οἱ δὲ πομπίλον. b (BCE 3 E 4) T ἄμεινον δὲ μέγαν καὶ ἀσυνήθη θεοῖς ἀνειμένον θαλασσίους. οἱ δὲ διερόν. b (BE 3 E 4) T Πλάτων (cf. rep. 3, 404 b 12) δὲ ἀγνοῶν ἱερόν φησι διὰ τὸ μὴ θηρεύεσθαι ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἔστιν. T ἱερόν ἰχθύν : ἥτοι μέγαν, ἢ Ποσειδῶνος ἢ τὸν ἄνετον διὰ τὸ μὴ πεπτωκέναι ὑπὸ χρήσιν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων τροφήν ἐπὶ τῶν ἡρώων, μήτι γε κατὰ τὸ σπάνιον δι' ἀνάγκην λιμοῦ. ^[5]
- 16 407c A ἱερόν ἰχθύν : ὅτι οὐκ ἐπὶ τι εἶδος ἰχθύος φερόμενος εἴρηκε ἱερόν ἰχθύν , καθάπερ τινὲς ἀποδεδώκασιν τὸν πομπίλον, οἱ δὲ τὸν κάλλιχθιν, ἀλλὰ κοινότερον τὸν ἄνετον καὶ εὐτραφῆ, ὥς ἱερόν βοῦν (cf.
- 16 407d A 99 al.) λέγομεν τὸν ἀνειμένον. A < ἐκ πόντοιο θύραζε > λίνω : τῇ διὰ νεύρων ἢ τριχῶν ἱππέων ὀρμιᾷ· b (BCE 3 E 4) T καὶ ταῦτα γὰρ λίνια φασί.
- 16 408a b (BCE 3) τὸ δὲ θύραζε ὅμοιον τῷ "δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε" (E 694). b (BCE 3) T {ἐκ πόντοιο θύραζε} λίνω : αἱ γὰρ ὀρμιαὶ λιναῖ, περὶ αἷς ἦπτον συρίγγια κεράτινα, ἵνα μὴ ἀποτρώγῃσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον.
- 16 408b A ἥνοπι χαλκῷ : ἐμφώνω.
- 16 408c ἡ λαμπρῷ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἐνοπτ <ρ> ἴσασθαι. T ἄλλως· ἥνοπι χαλκῷ : τῷ ἀγκίστρῳ, ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μερικόν.
- 16 408d1 ἥνοπι δὲ ἐμφώνω· μόνος γὰρ τῶν ἀψύχων φωνὴν ἔχει· οἱ Πυθαγορικοὶ γὰρ φασὶ τὸν χαλκὸν παντὶ συνηχεῖν θείῳ πνεύματι καὶ ἐν νηνεμίᾳ πολλάκις ἀτρεμούντων ἀπάντων σειομένοις εἰοικέναι τὰ κοῖλα χαλκώματα. T τῷ ἀγκίστρῳ· ἀπὸ δὲ τοῦ ὅλου τὸ μερικόν. ^[5]
- 16 408d2 b (BCE 3) μόνος δὲ τῶν ἀψύχων ποικίλην ἔχει φωνήν. ἡ καὶ ὁ ἄσημος· b (BCE 3 E 4) τὸ γὰρ ἥνοπι δηλοῖ τὸ ἐμφώνω· τυπτόμενος γὰρ ἦχον ποιὸν ἀποτελεῖ. b (BE 3 E 4) ὥς εἶλ κ' ἐκ δίφροιο : ἐτοίμως.
- 16 409 οὕτως Ἀπίων (fr. om. B.). τὸ δὲ "ἔλκε" χωρὶς τοῦι· οὐ γὰρ προστίθεται τὸ ι εἰ μὴ δι' ἀνάγκην. T < ἐπεσσύμενον : > γράφεται καὶ "ἐπεσσύμενος".
- 16 411a T il < ἐπεσσύμενον > βάλε πέτρῳ : κατῆλθεν ἐκ τοῦ δίφρου κατὰ τὸ σιωπώμενον· πῶς γὰρ ἂν εἶλε τὸν πέτρον; καὶ τὸ δόρυ εἰς τὴν λαιὰν ἐπήγαγεν.
- 16 411b οἱ δὲ ἐπὶ πέτρον ἐσσύμενον· Δημήτριος (fr. 18 St.) δὲ πεζὸν ἀγωνιζόμενον ἄχρι τοῦ ἄρματος, ὅτε Σαρπηδόνα εἶδε, προθορεῖν (cf. Π 427), ὥς τὸ "ἐκ δ' ἔθορε προμάχων" (O 573)· οὐκ ἂν δὲ ἐμένητο τοῦ δίφρου, εἰ πεζὸς ἦν. ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι νῦν μὲν κατῆλθε κατὰ τὸ σιωπώμενον, εἶτα μετὰ τὸ πληῆσαι τὸν Εὐρύαλον ἀναβεβηκέναι. T ἄλλως· < ἐπεσσύμενος > βάλε πέτρῳ : πῶς λίθων εὐπορεῖ ἐφ' ἄρματος ὢν; εἴκοι κατὰ τὸ σιωπώμενον καταβεβηκέναι, εἶτα μετὰ τὸ πληῆσαι τὸν Εὐρύαλον πάλιν ἐπαναβεβηκέναι· ὅτι γὰρ ἐφ' ἄρματος ἐστὶ πάλιν, ἐξῆς (sc. ^[5]
- 16 411c Π 427) φησι "Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου". καὶ τὸ ἐπεσσύμενος ἐπὶ μὲν πεζοῦ οἰκεῖον, ἀπίθανον δὲ ἐπὶ ἱππότου. b (BCE 3 E 4) T θυμοραϊστής : φησὶ τετρασυλλάβως καὶ βαρυτόνως ὁ Γλαῦκος· οὐδέποτε γὰρ τὸ "ραῖσαι" (ν 151) εἶπεν ἢ δισυσυλλάβως. ^[5]
- 16 414a1 πῶς οὖν τὸ "θυμοραϊστέων" (Π 591. Σ 220) διεῖλε; T τετρασυσυλλάβως καὶ βαρυτόνως ὁ Γλαῦκος φησιν, ἵν' ἡ θυμοραϊστής, ἀλλὰ κακῶς· ἀντίκειται γὰρ αὐτῷ τὸ "θυμοραϊστέων".
- 16 414a2 b (BCE 3) αὐτὰρ ἔπει τ' Ἑρύμαντα—Πολύμηλον : διὰ ταχέων πάλιν καταλέγει τινὰς ἐπιτρέχων· τὸ γὰρ ἐπὶ πάντων κατὰ μέρος ἐπεξεργάσασθαι ἀδόλεσχον ἦν.
- 16 415-7

- b (BCE 3) Τ Ἀμφοτερόν : εἰς διαστολήν τὸ κύριον ὀξυτόνως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ὡς "δεξιτερόν" (E 393 al.
- 16 415a)· καὶ ἐπέισθησαν οἱ γραμματικοί. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἑτέροις (cf. Hrd. 2, 4, 7) ἡμῖν εἴρηται. Α Ἀμφοτέρον : εἰς ιδιότητα ὥξυνεν Ἀρίσταρχος τὸ Ἀμφότερος.
- 16 415b ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ οὐ λέγεται ἐνικῶς· τὸ γὰρ "ἀμφοτέρον, βασιλεύς <τ'> ἀγαθός" (Γ 179) μεσότητός ἐστιν ἐπίρρημα. Τ καὶ Ἀργεάδην ΠΟΛΥΜΗΛΟΝ : τὸ πολύμηλος ἐπίθετον, Ἀργεάδης δὲ τὸ κύριον.
- 16 417 εἰ δὲ κύριον ὁ Πολύμηλος, ἔσται τὸ Ἀργεάδης πατρωνυμικόν. Τ Σαρπηδῶν δ' ὡς οὖν ἴδεν : ἔδει γὰρ ἀπὸ τῶν πολεμίων γενέσθαι τινὰ ὑπεναντίωσιν· b (BCE 3 E 4) Τ τὸ γὰρ μέχρι παντὸς ἀναιρουμένους αὐτοὺς εἰσάγειν καὶ ἀπίθανον καὶ ἀργόν.
- 16 419a b (BE 3 E 4) Τ ἄλλως· Σαρπηδῶν δέ : †καὶ ὡς† τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν ἄριστον τῶν Τρώων φυλάττων τῷ Πατρόκλῳ τὸν ἄριστον τῶν συμμάχων ἄγει εἰς μάχην.
- 16 419b b (BCE 3 E 4) Τ ἀμιτροχίτωνας : οὐχ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς θώραξιν· b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἀνακώλους ἔχοντας χιτῶνας πρὸς τὸ μὴ δεῖσθαι μίτρας.
- 16 419c Τ οἱ δὲ ἀζώστους· οὐδέποτε δὲ μίτραν φησὶ τὴν ζώνην ὁ ποιητής· b (BCE 3 E 4) Τ ἄτοπον δὲ οὕτως καταφρονεῖν καὶ μὴ χρῆσθαι μίτρᾳ, ὅπου καὶ Ἄρης ταύτη χρῆται (cf. E 857). οἱ δὲ τοὺς ἅμα θώρακι συνηρημένην ἔχοντας μίτραν. οἱ δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνηρημένων, οἷον 'ἐπεὶ εἶδεν αὐτοὺς ἀμιτροχίτωνας γεγεννημένους διὰ τὸ ἐσकुλεῦσθαι' (cf. Π 419—20). b (BE 3 E 4) Τ < ἀμιτροχίτωνας : > τοὺς χιτῶνας μὲν ἔχοντας, τὰς δὲ μίτρας μὴ ἐζωσμένους. ^[5]
- 16 419d A im < νῦν > θοοὶ ἔστε : ἀγαθοὶ πολεμεῖν γίνεσθε, ὡς τὸ "νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι" (Π 494).
- 16 422 καιρίως δὲ κεῖται τὸ νῦν, οἷον 'εἰ καὶ πρότερον ἐφεύγετε, νῦν ἐπιστρέψατε ἑαυτοῦς'. b (BCE 3 E 4) Τ ἀντήσω γὰρ ἐγὼ < τοῦ δ' ἀνέρος > : ἐναντίος ἦξω.
- 16 423 ἀνύσιμοι δὲ αἱ ἐκ τῶν πονούντων παραινέσεις. b (BCE 3) Τ ὄφρα δαείω < / ὅς τις ὅδε κρατέει > : οἶδε μὲν ὅτι οὐκ Ἀχιλλεύς, ἀγνοεῖ δέ, εἰ Πάτροκλός ἐστιν.
- 16 423-4 Τ ἔκθορε < δίφρου > : κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐπιβέβηκε τῷ ἄρματι.
- 16 427 Τ οἱ δ' ὡς τ' αἰγυπιοί : πρὸς τὸ ἰσοδυναμοῦν τῶν ἀντιμαχομένων τῇ εἰκόνι κέχρηται, ἐνδείξασθαι βουλόμενος ὅτι ὅμοιοι ἦσαν b (BCE 3 E 4) Τ οἱ συνιστάμενοι· διόπερ οὐχ ἑτερογενῆ ὄρνεα ὑποτίθεται.
- 16 428a Τ ἀγκυλοχεῖλαι : παρασύνθετον, ἐκ τοῦ ἀγκυλόχειλος.
- 16 428b ἦ ὡς τὸ "δωδεκέται" παρὰ Κρατίνῳ (fr. 406 [I p. 122] K. = 444 K.—A.). Τ πέτρῃ ἐφ' ὕψηλῃ μεγάλα κλάζοντε < μάχωνται > : ἄκρως τὸ ὁμοίωμα παρετήρησεν· οὐ γὰρ †ἀφανῶς† συμβάλλει τὰ ζῶα ταῦτα εἰς μάχην.
- 16 429 Α b (BCE 3 E 4) Τ φησὶ γοῦν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος (fr. 24 W.) μετὰ βοῆς ἐπὶ πετρῶν ταῦτα μάχεσθαι. Α Τ κεκλήγοντες : ὡς "λέγοντες" (Λ 755), Α Τ ἀπὸ εὐθείας ἐνικῆς τῆς εἰς ν , κεκλήγων.
- 16 430a ἔθος δὲ τῷ ποιητῇ οὕτως σχηματίζειν. Α < κεκλήγοντες : > ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου "κεκληγῶτες".
- 16 430b Α im Τ οὕτω καὶ αἱ πλείους· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον τὸ Αἰολικόν, μέτρου μὴ ἐπείγοντος. Τ τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε < —τηλόθι πάτρῃς > : ἅμα μὲν ἵνα διάστημα γένηται ἀπὸ τῆς μάχης, ἐπιβάλλει

ταῦτα ὁ ποιητής· οὐδὲ γὰρ ἄξιον ἦν Διὸς υἱὸν ὄντα τὸν Σαρπηδόνα ἀνεπισημάντως ἀναιρεθῆναι· ἅμα δὲ προσοχὴν ἐργάζεται τῇ τοῦ μονομαχίου σκέψει. ^[5]

16 431-61 b (BCE 3 E 4) T Ἥρην δὲ προσέειπεν : ὅτι Ζηνόδοτος καθόλου περιγράφει τὴν ὁμιλίαν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (sc.

16 432a Π 432—58), οὐκ αἰσθόμενος ὅτι πολλὰ κατὰ συμπέρασμα λέγει ὁ ποιητής σιωπώμενως γεγονότα, καὶ οὐ δέον ἐπιζητεῖν, πῶς ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν (sc. O 79, cf. 149) ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον παρακεχωρηκυῖα νῦν ἐπὶ τῆς Ἰδης ἐστίν. Α Ἥρην δὲ προσέειπε : παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ διάλογος τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διὸς (sc. ^[5]

16 432b Π 432—58)· πῶς γάρ, φησίν, ἐν τῇ Ἰδῇ εὗρηται ἡ θεός; οἱ δὲ ὡς ἡκούσης αὐτῆς εἰς Ἰδην κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἵνα μετὰ τοῦ Διὸς σκέψηται τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἤδη τοῦ Διὸς μεταβεβλημένου τῷ γεγενῆσθαι, ἃ ἠξίωσεν ἡ Θέτις. T < κασιγνήτην ἄλοχόν τε : > αἰμομίκτου Διὸς ἴανασκαφῇ τὰ ἔτη. ^[5]

16 432c A int ὦ μοι ἐγὼν <—δαμάσσω > : οὐ μεμπτέον τὸν ποιητὴν· ἡ γὰρ ἀφιέναι δεῖ τὴν συγγένειαν τῶν θεῶν τὴν πρὸς ἀνθρώπους ἢ τὰ ἐπόμενα αὐτῇ λέγειν.

16 433-8a1 ἅμα δὲ καὶ παιδευτικὴ ἡ τοῦ Διὸς ὀλόφυρσις, διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι καὶ θεοὶ τῇ εἰμαρμένῃ ἐμμένουσι· δεῖ οὖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τὰς εἰμαρμένας φέρειν γενναίως. T οὐ μεμπτέον τὸν ποιητὴν τὰ τῇ συγγενείᾳ παρεπόμενα κατὰ μέρος διεξιόντα. ^[5]

16 433-8a2 διδάσκει δὲ παιδευτικῶς ὁ ποιητής διὰ τούτων ὅτι δεῖ τοῖς συμβαίνουσιν ἐμμένειν ἀνιανοῖς, ὅπου καὶ Ζεὺς ὁ τῶν θεῶν ἄριστος. b (BCE 3 E 4) ἡ μιν .

16 436-8 .. ἡ : τὸ μὲν πρῶτον η (436) ὀξυτονητέον, τὸ δὲ δεύτερον περισπαστέον, Α T ἡ ἤδη χεῖρεσσιν (438). Α ἡ ἤδη <ὕπο χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω > : τὸ ἐξῆς ἡ ἤδη δαμάσ <σ> ω· οὐ γὰρ τοῦτο βουλεύεται ὁ Ζεὺς, εἰ ὕστερον ὑπὸ Πατρόκλῳ δαμάσει τὸν Σαρπηδόνα, ἀλλ' εἰ ἤδη δαμάσει, τουτέστι νῦν ὑπὸ Πατρόκλῳ δαμάσει.

16 438a1 T οὐκ ἔστι δισταγμοῦ τὸ ἡ ἤδη δαμάσσω· οὐ γὰρ τοῦτο σκέπτεται ὁ Ζεὺς, εἰ ὕστερον ὑπὸ Πατρόκλῳ δαμάσει, ἀλλ' ὅτι δύο βούλεται, ἡ σῶσαι ἡ δαμάσαι νῦν.

16 438a2 b (BCE 3 E 4) πεπρωμένον αἴση : κεκριμένον τῇ μοίρᾳ.

16 441 εὐπρεπῶς δὲ πάλιν ἀντιλέγει, οὐ διὰ τὴν πρὸς βαρβάρους ἀπέχθειαν τάναντία συμβουλεύειν προσποιουμένη, ἀλλὰ διὰ τὸ καθόλου καθῆκον. b (BCE 3 E 4) T ζών : οὕτως ζών αἱ Ἀριστάρχου, ἀπ' εὐθείας τῆς ζῶς, τὸν ζών· "ἡ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἕα" (E 887).

16 445a1 A οὕτως Ἀρίσταρχος μονοσυλλάβως, ζών· ἄλλοι δὲ "ζωόν".

16 445a2 A im αἱ κε ζών <πέμψης Σαρπηδόνα > : "ζών" ἀπὸ τῆς "ἡ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἕα" (E 887).

16 445b ἔστι δὲ αὐτοῦ μητρυῖα. σύμμαχος δὲ Ἑλλήνων ἡ μοῖρα. T ὃν δέ {δόμον δέ}: τὸ ὃν δέ εἵτε ἔχει παρέλκοντα τὸν δέ σύνδεσμον εἵτε ὁμοίον ἐστι τῷ "οἶκον δέ" (A 606 al.

16 445c1) ἀντὶ τοῦ εἰς οἶκον, πάλιν ἐν τῇ συντάξει βαρυτονηθήσεται, ὡς ἐν τῷ "ἀγρὸν δὲ προΐαλλε" (ο 370), ὥστε περισσὴ ἡ ὀξεῖα ἐν τῇ ὃν αἰτιατικῇ κατὰ τὴν σύνταξιν. Α < ὃν δέ : > ὡς "οἶκον δέ". ^[5]

16 445c2 T il μή τις ἔπειτα θεῶν <—ὕσμήνησ > : ἰσχυρότατα ἀντιλέγει μιμήσεσθαι φάσκουσα καὶ τοὺς ἄλλους τὴν Διὸς διάθεσιν· χρὴ γὰρ ὑπόδειγμα ὥσπερ τοῖς ὑπηκόοις εἶναι τὸν βασιλέα.

16 446-7 ἔστιν οὖν τὸ κατὰ παράθεσιν ἐνθύμημα. b (BCE 3 E 4) T υἱέες ἀθανάτων : Ἰάλμενος Ἄρεος (cf.

16 449 B 512. I 82), Μενέσθιος Σπερχειοῦ (cf. Π 173—4), Εὐδωρος Ἑρμοῦ (cf. Π 179—86), Ἀχιλλεὺς Θέτιδος (cf. A 351 al.), Αἰνείας Ἀφροδίτης (cf. E 247—8 al.). b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' εἴ τοι φίλος

- ἐστί, <—θανόντων> : δεξιὸν τοῦτο τῷ ἀποθύμῳ διαλεγομένῳ τὸ μὲν τι ἀνατρέπειν, τὸ δὲ χαρίζεσθαι.
- 16 450-7 ἀρμόδια δὲ καὶ ταῦτα τῇ μητρὶ αἰσυχῇ γὰρ τὸ μηδὲν ἐκεῖνον ὠφελοῦν. b (BCE 3 E 4) T < φίλον ἐστί : > Ἀρίσταρχος "φίλος ἐστί", ἄλλοι δὲ φίλον ἐστὶ.
- 16 450 A im < ἐπειδή : > ἐν ἄλλῳ "ἐπὶ δὴ {τότε}".
- 16 453 A im πέμπειν μιν Θάνατον τε < φέρειν καὶ νήδυμον Ὑπνον > : ὅτι σαφῶς νήδυμον μετὰ τοῦ ν.
- 16 454 καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλων ἄρα τόπων σὺν τῷ ν ἐκκληπτέον. καὶ ὅτι τῷ ἀπαρεμφάτῳ κέχρηται ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ πέμπε. A < ἴκωνται : > ἐν ἄλλῳ "ἴκοιτο".
- 16 455 A im τύμβῳ τε στήλῃ τε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων : ἀπόχρη ἄρα τάφος καὶ στήλη τοῖς τεθνεώσι· καὶ μὴ περιεργάζου πλέον.
- 16 457 T οὐ δ' ἀπίθησε πατὴρ < ἀνδρῶν τε θεῶν τε > : διδασκὸν τὸ καὶ τὸν Δία φέρειν τὴν εἰμαρμένην.
- 16 458 T αἵματοέσσας δὲ ψιάδας < κατέχευεν ἔραζε > : ἀρμόδιος ἡ τερατεία, ἐφ' ἥρῳι τοιούτῳ καὶ πατρὸς πενθοῦντος Διὸς τὸ τὸν κόσμον μονονουχὶ συνάχθεσθαι.
- 16 459 b (BCE 3 E 4) T παῖδα φίλον : ἀπήρκεσεν αὐτῷ τὸ ὄνομα πρὸς ἔνδειξιν τῆς τοῦ θεοῦ διαθέσεως.
- 16 460a b (BCE 3) T < ἔμελλεν : > ἐώκει.
- 16 460b T il ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος <—θυμοβόροιο> : χάριεν τὸ πρὸ τῆς ἀναιρέσεως προαγῶνά τινα γίνεσθαι· ὁ μὲν γὰρ βάλλει τὸν θεράποντα, ὁ δὲ τὸν Πήδασον.
- 16 463-76a b (BCE 3) T ἄλλως ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος <—θυμοβόροιο> : κατ' ἀρχὴν πολλάκις ἀποτυγχάνοντας ποιῶν τοὺς βάλλοντας ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν.
- 16 463-76b T ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος < ἀγκλειτὸν Θρασύδημον > : πάλιν διὰ μέσου ὁ ἐξῆς στίχος (sc. 16 463a Π 464), καὶ κατ' ἐπανάληψιν εἶπε "τὸν βάλε νεΐαιραν" (Π 465) ὥστε εἶναι τὸ ἐξῆς ἀγαθὸν Θρασύδημον (463) "βάλε νεΐαιραν". A < Θρασύδημον : > ἐν ἄλλῳ "Θρασύδημον".
- 16 463b A int νεΐαιραν < κατὰ γαστέρα > : ἀπὸ τοῦ τὰ σιτία νεῖσθαι δι' αὐτῆς οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου χρῆται τῷ ἐπιθέτῳ.
- 16 465a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως ἔγγραφεται καὶ νέαιρα νέω νέαιρα ὡς χέω χέαιρα, "ἰοχέαιρα" (E 53 al. 16 465b). T δεύτερος ὀρμηθεὶς : οἱ ὑπομνηματισταὶ "δεύτερον" διὰ τοῦ ν.
- 16 467a1 T διὰ μέντοι τοῦ ν γραπτέον τὸ "δεύτερον ὀρμηθεὶς".
- 16 467a2 A ὁ δὲ Πήδασον οὕτως ἵππον : ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὸ ἄρθρον εἴληφε κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ οὐ περὶ ἐτέρου λέγει, ἀντὶ τοῦ Πήδασον δὲ οὕτως.
- 16 467b καὶ ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ οὕτως· βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ. A {σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ / δεύτερον ὀρμηθεὶς} ὁ δὲ Πήδασον < οὕτως ἵππον > : δοκεῖ διὰ τούτων συγχεῖσθαι ἢ διαφορὰ τοῦ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι· βέβληται γὰρ ὁ Πήδασος.
- 16 467c1 καὶ μήποτε γραφὴ τις ἐφέρετο, δι' ἧς τὸ τῆς λέξεως σύνηθες ἐφύλασσαν Ὀμηρος· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ὁ Ἀρίσταρχος ἀφῆκεν. ἐν τοίνυν τῇ Φιλήμονος οὕτως ἐφέρετο "ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἵππον"· ἔστιν γὰρ ὅτε ἐπὶ τῆς πληγῆς τὸ ἤλασεν κεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρήτου "καὶ βάλεν Ἀρήτιο" (P 517), εἴτα "νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν" (P 519). A {οὕτως ἵππον} δοκεῖ συγκεχύσθαι ἐνθάδε τὸ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι. [5]
- 16 467c2 καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτως ἀφῆκε τὸ ἄπορον, ὁ δὲ Φιλήμων "ἤλασεν" γράφει καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται τὸ ἐλάσαι ὡς ἐκεῖ· "καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα / ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο /

- νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασ <σ> εν" (P 517—9). Τ ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν <ἵππον / ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον> : οὐτάσαι τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. ^[5]
- 16 467-8 ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν τῷ ῥήματι κέχρηται· λέγει γὰρ "Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν" (Π 466), ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀφιέντων τάσσεται· διὸ καὶ γράφει Ἀρίσταρχος "ὁ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον / τὸν ῥα ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς (467 a = Π 153), / <ὁσ> καὶ θνητὸς ἐὼν ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι (467 b = Π 154), / τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον". Τ <αἴσθων> : βαρυτονητέον ὡς "ἔσθων" (Ω 476 al. ^[5]
- 16 468a)· καὶ εἴρηται (sc. ad N 809 a) ὅτι ὁμοίως ἐγένετο τῷ "βιβάσθων" (N 809 al.). Α int αἴσθων : αἴω αἴστος αἴσθω, ὡς βιβάζω βιβαστὸς βιβάσθω.
- 16 468b Τ μακῶν : εἰς μῆκος ἐκταθεῖς, ἢ βοήσας.
- 16 469 Τ κρίκε : καὶ "κρίγε" καὶ "τρίγε".
- 16 470a πάντα δὲ τῶν κατὰ μίμησιν. γραφικῶς δὲ ἔδειξε τὸν μὲν παρήγορον κείμενον (cf. Π 471), τὰς δὲ ἡνίας συγκεχυμένας (cf. Π 470—1), b (BCE 3 E 4) Τ τοὺς δὲ ἵππους διεστηκότας (cf. 470), τὸν δὲ ζυγὸν ἡχοῦντα τῇ ἑπαπατρέψει. b (BE 3 E 4) Τ < κρίκε : > ἡχῆσαι ἐποίησεν. ^[5]
- 16 470b Τ il < παρήγορος : > ὁ παρηωρημένος ἵππος.
- 16 471 Τ il τοῖο μὲν Αὐτομέδων <—εὖρετο τέκμωρ> : θέλουσιν ἐμβεβηκέναι Πάτροκλον τῷ δίφρῳ, ἵνα κινδυνέων καταπεσεῖν ἀναιρῇ τὸν Σαρπηδόνα.
- 16 472a Τ τοῖο {μὲν}: τοῦ <μῆ> ἀπευθυνθῆναι τοὺς ἵππους ἢ τοῦ συγχυθῆναι τὰ ἡνία.
- 16 472b Τ αἴξας ἀπέκοψεν : ἐνέφηνε τὴν συντομίαν διὰ τοῦ ῥήματος· ἐπὶ δὲ Νέστορος τῷ παρατατικῶ κέχρηται, "ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπετέμμεν" (Θ 87).
- 16 474a καὶ ἐπ' ἐκείνου μὲν "φασγάνῳ αἴσσω" (Θ 88) φησὶν, ἐπὶ δὲ τοῦ Αὐτομέδοντος αἴξας . Τ οὐδὲ μάτησεν : οὐκ εἰς μάτην δὲ διεπράξατο.
- 16 474b Τ τὼ δ' ἰθυνθήτην : οὐχ ὡς αἰτίαν τῆς συνόδου τῶν ἡρώων τὸ ἰθυνθῆναι παρέλαβε τοὺς ἵππους (οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀρμάτων μάχονται), ἀλλὰ τὰ περὶ τοὺς ἵππους διηγησάμενος ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Πάτροκλον μεταβαίνει b (BCE 3 E 4) Τ λέγων "τὼ δ' αὖτις ξυνίτην" (Π 476). ^[5]
- 16 475a Τ < ἰθυνθήτην : > εἰς ὀρθὸν κατέστησαν.
- 16 475b b (BCE 3 E 4) Τ il < ῥυτῆρσι : > ἐλκυστηρίοις.
- 16 475c γράφεται καὶ "ῥυτῆρι" ἐλκυστηρίῳ· "ἡδὲ ῥυτῆρας οἶστων" (ς 262), "οἶόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι" (φ 173). Τ il < ῥυτῆρσι : > ἀντὶ τοῦ ἐλκυστήρσι, παρὰ τὸ ἐρύω τὸ λαμβάνω.
- 16 475d δηλοῖ δὲ καὶ τὸν βοηθόν, ὡς τὸ "ῥυτῆρα βίου τ' ἔμμεναι" (φ 173), παρὰ τὸ ῥύω τὸ σώζω. b (BCE 3 E 4) ἀλ λ' ἔβα λ', <ἐν θ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται ἀμ φ' ἀδινὸν κῆρ> : ὅτι σαφῶς διὰ τοῦ ἔβαλε σημαίνει τὸ ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ φρένες ἐγκαθειργγμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχὴν.
- 16 481a Α < ἔβαλε : > ἐπέτυχε.
- 16 481b Τ il φρένες : τὸ ὑπὸ πνεῦμονα διάζωμα τοῦ θώρακος.
- 16 481c τοῖς δὲ τὰς φρένας τρωθεῖσιν ἔπεται ἐρευνέσθαι ἑτὸς μείζον καὶ μεγάλας τὰς ἐκπνοὰς ποιεῖσθαι. b (BCE 3 E 4). Τ ἔρχεται : εἰργγέμεναι εἰσίν.
- 16 481d αἰμορραγίας οὖν γενομένης θνήσκει· θάτερον γοῦν μέρος τοῦ πνεύμονος τὴν ἐκ τῶν ὑμένων ἔχει σκέπην καὶ ἔστιν ἀπαθές b (BCE 3) Τ διὸ φθέγγεται. Τ ἄλλως {φρένες} ἔρχεται· ἐκ τοῦ εἴργω τὸ κωλύω.
- 16 481e Τ ἀδινὸν κῆρ : πυκνόν, παρὰ τὸ ἄδην.
- 16 481f

- κῆαρ δέ φησι τὴν καρδίαν· πυκνή δὲ αὕτη καὶ νευρώδης κατ' οὐσίαν. b (BCE 3 E 4) T
 < κῆρ : > τὴν καρδίαν.
- 16 481g T il ἀχερωῖς : δένδρον, ὃ—εἶπον αὐτήν.
- 16 482 A οὔρεσι τέκτονες : Ἀρίσταρχος κατ' ἰδίαν τὸ οὔρεσι καὶ τὸ τέκτονες .
- 16 483 Νικίας (fr. 17 B.) δὲ συνθέτως ἀνέγνω· οὐκ ἀναγκαῖον δέ. A < βεβρυχώς : > τινὲς διὰ τοῦ κ ,
 κακῶς.
- 16 486 T il ἡὔτε ταῦρον <—λέοντος > : ἡ πρώτη εἰκὼν (sc.
- 16 487-9 Π 482—4) πρὸς τὸ πτώμα καὶ τὴν ἐπὶ πολὺ ἔκτασιν, ἡ δευτέρα πρὸς τὴν στοναχήν. ἅμα δὲ καὶ
 παραβέβληται τῇ τοῦ Σαρπηδόνοιο πρὸς τοὺς ἄλλους Τρῶας ὑπεροχῇ τῶς ταύρου ἐν ἀγέλῃ
 βοῶν (cf. 488). b (BCE 3 E 4) T < μετελθών : > ἐπελθών. ^[5]
- 16 487 T il < ἐν εἰλιπόδεσσι : > διὰ τοῦ ν , ἐν εἰλιπόδεσσι , αἱ Ἀριστάρχου.
- 16 488a1 A im γράφεται "ἐπ' εἰλιπόδεσσι".
- 16 488a2 αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ν , ἐν εἰλιπόδεσσι . T il {κτεινόμενος} μενέαινε : ὅτι τὸ μενέαινε ἐνθάδε
 μὲν ἐλποθύμει, ἐν ἄλλοις δὲ προεθυμεῖτο, ὡς τὸ "μενέαινε <δὲ> κῦδος ἀρέσθαι" (Φ 543).
- 16 491a ἡ ἔθυμοῦτο. A < μενέαινε : > τὸ μένος ἡφίει, ἐλποθύμει.
- 16 491b T il Γλαῦκε πέπον , πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι <νῦν σε μάλα χρή / αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ
 θαρσαλέον πολεμιστὴν > : τὸ μετ' ἀνδράσιν (492) ἐκατέρω δύνатаι προσδίδοσθαι.
- 16 492-3 εἰ μὲν οὖν τοῖς ἄνω, ἔσται πολεμιστὴν αὐτὸν ἐν τοῖς ἀνδρειοτάτοις λέγων· εἰ δὲ τοῖς ἐξῆς, καὶ
 αὐτὸ τῆς χρήσεως τινὰ λόγον. βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω μᾶλλον γὰρ εὐφωνόν τε καὶ ἐμφατικόν ἐστὶ τὸ
 οὕτως ἄρξασθαι νῦν σε μάλα χρή (492) καὶ "νῦν σοι ἐελπέσθω" (Π 494). A πέπον ,
 <πολεμιστὰ > : ἄμεινον γράφειν "πάρους πολεμιστὰ" ἀντὶ τοῦ πέπον <πολεμιστὰ > :
 ἀντίκειται γὰρ τῷ νῦν σε μάλα χρή . ^[5]
- 16 492 T ἐελδέσθω : ἐν ἐπιθυμίᾳ γινέσθω.
- 16 494a b (BCE 3) T κακός : τινὲς "θρασύς" γράφουσιν· πῶς γὰρ ἂν προτρέπων αὐτὸν πολεμεῖν κακὸν
 εἶπε τὸν πόλεμον; b (BCE 3 E 4) T < θοός : > ἀγαθός, δραστηρής.
- 16 494c T il πάντῃ ἐποιοῦμενος <Σαρπηδόνοιο ἀμφιμάχεσθαι > : ὅτι ἦτοι ἀπέστροφε τὸν λόγον ὡς
 περὶ ἐτέρου λέγων, Σαρπηδόνοιο ἀντὶ <τοῦ> ἐμοῦ.
- 16 496a ἡ ἐλλείπει τὸ 'τάδε λέγων', καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ κεῖται, ἵν' ἡ 'ὄτρυνον
 Λυκίων ἡγήτορας ἀνδρας τάδε λέγων, Σαρπηδόνοιο ἀμφιμάχεσθαι'. A Σαρπηδόνοιο : ἀντὶ τοῦ
 ἐμοῦ, ὡς "Νέστορί τ' ἀνδρῶν" (Λ 761). ^[5]
- 16 496b T ἐμεῦ ΠΕΡΙΜΑΡΝΑΟ : δύνатаι ἀναστρέφεσθαι ἢ περὶ , ἵνα τοιοῦτό τι ἦ, περὶ ἐμοῦ μάχου.
- 16 497a δύνатаι δὲ καί, ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 55 B.) ἀξιοῖ, φυλάσσειν τὸν τόνον, ἀντὶ τῆς ὑπὲρ
 κειμένη, ἀντὶ τοῦ ὑπερμάχει. εἴρηται (sc. ad A 258 a) δὲ περὶ τῶν ἐναλλασσομένων προθέσεων
 ὡς φυλάσσουσι τοὺς αὐτοὺς τόνους. A περιμάρναο : ὅφ' ἐν Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 16 497b δύνатаι δὲ διχῶς ἀναγινώσκεσθαι ἢ πρόθεσις. T κατηφείη καὶ ὄνειδος : αἴτιος αἰσχύνῃς καὶ
 ὀνειδῶς.
- 16 498 ἐνάρετος δὲ ὁ ἥρως οὐ τὸν θάνατον αἰδούμενος ὅσον τὸ τὰ λάφυρα καταλεῖψαι τοῖς πολεμίοις.
 b (BCE 3 E 4) T < εἴ κέ μ' Ἀχαιοί : > ἐν ἄλλῳ "εἴ κεν Ἀχαιοί".
- 16 499 A im {τείχεα συλήσωσι} νεῶν ἐν ἀγῶνι : ὅτι νεῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον.
- 16 500a

- καὶ ἐν ἄλλοις εἶπε " <θεῖον> δύσονται ἀγῶνα" (H 298), τὴν συναγωγὴν τῶν θεῶν. Α νεῶν ἐν ἀγῶνι : ἄμεινον παροξυτόνως ἀναγινώσκειν {τὸ} "νέων". οὐ γὰρ παρὰ ταῖς ναυσὶν ἐστὶν ὁ κίνδυνος νῦν.
- 16 500b ἔσται οὖν ὁμοιον τῷ "νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας" (Λ 503). b (BCE 3 E 4) T ἄλλως νεῶν ἐν ἀγῶνι : τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν.
- 16 500c οἱ δὲ τῇ περὶ τῶν νεῶν μάχῃ. b (BCE 3 E 4) T τέλος θανάτοιο : τὸ ἀποπνεῦσαι καὶ διαλεγόμενος γὰρ τελευτᾷ.
- 16 502 b (BCE 3 E 4) T τέλος θανάτοιο κάλυψεν / ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε : ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦς—φρένας ἔχουσιν.
- 16 502-3 A < ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε : > ὄψιν καὶ ἀναπνοήν.
- 16 503 T il ἔλκε .
- 16 504a1 .. ἔποντο : οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλκε χωρὶς τοῦ ι καὶ "ἔχοντο" οὕτως διὰ τοῦ χ . Α ἔλκε .
- 16 504a2 .. ποτὶ .. ἔποντο : ἔλκε , ποτὶ , "ἔχοντο". οὕτω γραπτέον τὰ τρία. T ποτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο : τὰς σωματικὰς λέγει φρένας· κατ' ἐκεῖνο γὰρ καὶ γέγονεν ἡ πληγὴ.
- 16 504b τῷ δόρατί φησιν ἐλκομένῳ οἱ ὑμένες ἐνείχοντο τοῦ διαφράγματος. b (BCE 3 E 4) T < ἐπεὶ λίπεν ἄρμα τ' ἀνάκτων : > διὰ τοῦ ε λίπε ν , ἐπειδὴ τὰ ἄρματα τῶν ἀνάκτων {ἔλειφθεν} ἐλείφθησαν, ἡρημώθησαν.
- 16 507a Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ο "λίπον". Α ἐπεὶ λίπεν ἄρμα τ' ἀνάκτων : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐπεὶ λίπον", ἀγνοῶν ὅτι τὸ λίπεν νῦν οὐκ ἔστιν ἐνικόν, ἀλλὰ ἀνάλογον τῷ ἐλείφθησαν τὰ ἄρματα, ὥσπερ "κόσμηθεν" (Γ 1) καὶ "ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν" (Π 354) ἀντὶ τοῦ διετμάγησαν· εἴωθε γὰρ τοῖς οὐδετέροις πληθυντικοῖς πληθυντικὰ ῥήματα συντάσσειν, ὡς "σπάρτα λέλυνται" (B 135). ^[5]
- 16 507b A < ἐπεὶ> λίπεν ἄρμα τ' < ἀνάκτων > : λίπεν διὰ τοῦ ε· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστίν, ἐπειδὴ τὰ ἄρματα ἐλείφθησαν τῶν ἀνάκτων, ὃ ἐστὶν ἡρημώθησαν τῶν δεσποτῶν.
- 16 507c b (BCE 3) T < αἶοντι : > ὡς λέγοντι.
- 16 508a οὕτως Ἀρίσταρχος. Α int αἶοντι : παρατατικῇ φωνῇ ἀντὶ συντελικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀκούσαντι.
- 16 508b b (BCE 3) T ἐπίεζε : διὰ τοῦ ε· "χερσὶ στιβαρῆσι πίεζον" (μ 174), "ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν" (δ 287).
- 16 510 T ὁ δὲ μιν Τεῦκρος < ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ / τείχεος ὑψηλοῖο > : "Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο, / ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος < ὑψηλοῖο > , / ἧ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμησ" (M 387—9).
- 16 511-2 T πάντο ς ' ἀκούειν : ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν 'πάντοσε ἀκούειν', εἰς πάντα τόπον ἀκούειν, ἐπὶ τῶν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένων· "πεύθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος" (Λ 21), εἰς Κύπρον ἠκούετο· διὸ καὶ νῦν κατὰ συναλιφὴν ἀκουστέον, ἵν' ἧ τὸ πλήρες 'πάντοσε ἀκούειν'. ^[5]
- 16 515a Α πάντο ς ' ἀκούειν : Ἀρίσταρχος τὸ πλήρες ἀκούει 'πάντοσε'.
- 16 515b Ζηνόδοτος "πάντ' ἐσακούειν" διὰ τοῦ ε . πάντοσε ὡς "πάντοθεν" (N 28 al.)· τὰ γὰρ εἰ <σ> σε ἐπὶ ῥήματα τοῖς εἰς θεν ὁμοτονεῖ, "ἄλλοθεν" (B 75 al.), "ἄλλοσε" (ψ 184. 204), "ὁμόθεν" (ε 477), "ὁμόσε" (M 24). οὕτως οὖν εἰ "πάντοθεν ἐκ κευθμῶν" (N 28), καὶ "πάντοσε δαιδάλλων" (Σ 479). Α πάντο ς ' ἀκούειν : Ἀρίσταρχος τὸ πλήρες 'πάντοσε'. ^[5]
- 16 515c1

- Ζηνόδοτος "πάντ' ἑσακούειν". τινὲς δὲ "πάντοθι". οἱ δὲ ὡς τὸ "πεύθετο γὰρ Κύπρον δέ" (Λ 21)· ὅταν ἐκ τόπου εἰς τόπον ἀφικνουμένης φωνῆς ἢ φήμης ἄφιξιν δηλοῖ, τῷ εἰς τόπον χρῆται. Τ' Ἀρίσταρχος τὸ πλήρες ἀντὶ τοῦ †παντός†, Ζηνόδοτος δὲ ἀντὶ τοῦ †παντί†.
- 16 515c2 ἄμεινον δὲ τὸ τοπικόν, ὡς Ἡρωδιανός. b (BCE 3) ἀνέρι {κηδομένῳ}: ἀντὶ τοῦ ἀνέρος· "Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ </ γηθεῖ— /> δερκομένῳ" (Ξ 139—41), "τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα <— /> σήματ' ἀναγνούση" (ψ 205—6).
- 16 516a1 Τ ἡ δὲ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς.
- 16 516a2 b (BCE 3) οὐδέ μοι αἶμα </ τερσῆναι δύναται > : οὐ δύναται ξηρανθῆναι τὸ αἶμα.
- 16 518-9 ἀλλαχοῦ δὲ τὴν ξηρασίαν φησὶν ὁδύνης ποιητικῇ· b (BCE 3 E 4) Τ "τέρσετο δ' αἶμα, / ὀξεῖαι δ' ὁδύναι δῦνον μένος" (Λ 267—8). Τ ὁ δ' οὐ δ' οὗ παιδὸς ἀμύνει : ἡ διπλῇ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ· ἔστι γάρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει.
- 16 522a1 οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν "ὁ δ' οὐδ' ὦ παιδὶ ἀμύνει". Α < ὁ δ' οὐ δ' ὦ παιδί : > Ἀρίσταρχος "ὁ δ' οὐ <δ' οὗ> παιδός".
- 16 522b1 Α im ὦ παιδὶ ἀμύνει : "οὗ παιδὸς ἀμύνει", οὕτως ἡ γραφή.
- 16 522b2/a2 καὶ λείπει ἡ περὶ. Τ {ἔλκος} ἄκεσσαι : Ἀρίσταρχος ἀπαρέμφατόν φησιν, ἀγνοῶν ὅτι τὸ ἀκῶ ἐνεργητικῶς οὐδέποτε ἔκλινεν ὁ ποιητής, ἀλλ' ἡ παθητικῶς ἢ μέσως.
- 16 523 ἔστιν οὖν προστακτικόν. Τ < κατατεθνηῶτι : > οὕτως διὰ τοῦ η αἰ Ἀριστάρχου, κατατεθνηῶτ ι .
- 16 526 Α int ἔκλυε : ἀντὶ τοῦ ἐπήκουσεν· b (BE 3) Τ οὐδέποτε γὰρ ψιλῶς ἐπὶ τοῦ ἀκοῦσαι τάσσει τὸ ῥῆμα.
- 16 527 b (BE 3 E 4) Τ Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ < γήθησέν τε / ὅττι οἱ ὦ κ' ἤκουσε > : ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ φρεσὶ (530)· ἡ διασταλτέον, ἵνα κοινὸν ᾖ, ἔγνω καὶ ἐχάρη ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε'.
- 16 530-1a Α ἔγνω < ἦσιν > ἐνὶ φρεσὶ <—θεὸς εὐξαμένοιο > : τὸ γὰρ παραυτίκα παύσασθαι τὴν ὁδύνην καὶ μένους αὐτὸν ἐμπλησθῆναι προφανῶς θεῖον ἦν.
- 16 530-1b b (BCE 3) Τ πρῶτα μὲν ὠτρυνεν : ὑπεκκαύματα τῷ πολέμῳ πάλιν δίδωσιν ὁ ποιητής.
- 16 532 b (BCE 3) Τ εἴρυτο : Ἀρίσταρχος τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν ποιεῖ, ὑγιῶς πάνυ.
- 16 542a1 ὁ δὲ Τυραννίων (fr. 39 P.) προπερισπᾶ, ἐκ τοῦ εἰρύετο φάσκων αὐτὸ συνηλεῖσθαι. δύναται δὲ τὸ εἴρυτ ο , κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι ὁμοίως τῷ ἐξεύγνυτο, ἦνυτο, "θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον" (ε 243), ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ "εἴλυτο" (Π 640. ε 403) καὶ εἴρυτ ο . Α {εἴρυτο:} δύναται ἀπὸ τῶν εἰς μι εἶναι· διὸ ἐξετάθη. ^[5]
- 16 542a2 Τ δίκησι < τε > καὶ σθένει < ὦ > : ταῦτα γὰρ σῶζει, τὸ μὲν πόλιν καὶ οἰκήτορας, τὸ δὲ ἀπεῖργον τοὺς πολεμίους.
- 16 542b b (BCE 3 E 4) Τ Αἰσχύλος (fr. 381 N. 2 = 734 M. = 381 R.)· "ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δίκη, / ποῖα ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα;"· τὴν δὲ δίκην προέταξεν ὡς μᾶλλον βασιλεῖ συμφέρουσιν. b (BE 3 E 4) Τ ἀλλά , φίλοι , < πάρστητε > : ἀπὸ τῶν ὀνειδιστικῶν εἰς τοὺς δεητικοὺς ἦκε καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς τὸν Ἑκτορα ἐπὶ τὸ πλήθος τὸν λόγον μετήνεγκεν, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοί / πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι" (B 284—5), εἶτα ἐξῆς "τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατε" (B 299). ^[5]
- 16 544 Τ < νεμεσσήθητε : > μεμπτὸν ἡγήσασθε. Α int < Δαναῶν κεχολωμένοι : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περὶ πρόθεσις, περὶ Δαναῶν.
- 16 546 Α im τοὺς < ἐπὶ νηυσὶ θεῶσιν > ἐπέφνομεν : παλαιᾶς ἀνδραγαθίας ὑπέμνησεν, ὅπως μὴ ἀπολέσωσιν αὐτὴν τοῖς νῦν.

- 16 547 b (B [bis], C [bis], E 3) T κατὰ κρήθεν : Ἀρίσταρχος δισύλλαβον ἐκδέχεται τὴν λέξιν καὶ προπερισπᾷ, ὑγιῶς πάνυ.
- 16 548a καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρὴ ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. καὶ οὐδὲν θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους φωνὰς ἐπίσταται, ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. τί οὖν θαυμαστόν, εἰ παρὰ τὸ καρὴ ὀξυνόμενον καρῆθεν ἐστὶ καὶ κρήθεν ἐν συγκοπῇ; τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος (scut. 7) οὕτως ἐξεδέξατο, εἰπὼν τὸ " <τῆς> καὶ ἀπὸ κρήθεν βλεφάρων". Α κατὰ κρήθεν : ἀπὸ τοῦ καρὴ ὀξυνομένου, ὅπερ ὁ μὲν ποιητὴς οὐκ οἶδεν, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, καρῆθεν ἦν τὸ ἀνάλογον καὶ κατὰ συγκοπὴν κρήθε ν . ^[5]
- 16 548b1 δύνатаи καὶ ἀπὸ τοῦ κάρητος καρήτοθεν κάρηθεν κρήθε ν . Ἡσίοδος (scut. 7)· "τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν". τινὲς " <κατ'> ἄκρηθεν", ἐπεὶ φησι "μέγα κύμα κατ' ἄκρησ" (ε 313), "ὦλετο πᾶσα κατ' ἄκρησ" (N 722). T †κάρα† καρήθεν τὸ ἀνάλογον καὶ κατὰ συγκοπὴν κρήθεν, καὶ μετὰ τῆς προθέσεως †κατακρήθεν. ^[5]
- 16 548b2 b (BCE 3 E 4) < ἄσχετον , οὐκ ἐπιεικτόν : > βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ἄσχετον διὰ τὴν ἔμφασιν.
- 16 549a A im ἔρμα : τὸ σήκωμα τῆς νεῶς πρὸς τὸ μὴ ἀνατρέπεσθαι ἐν τῷ †πεσεῖν†.
- 16 549b νῦν οὖν τούτου ἀποθανόντος ἀνετράπη ἡ Ἴλιος. A b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τὸ ὑποστήριγμα ὅθεν καὶ Πίνδαρος (Ol. 2, 6) "ἔρεισμα Ἀκράγαντος" εἶπε τὸν Θήρωνα. A T ῥητορικῶς οὖν αὖξει τὸν οἶκτον, ἐπιμαρτυρῶν τῷ ἀποθανόντι. A b (BCE 3 E 4) T < Ἐκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνης : > ὅτι ἐλλείπει ἡ περί. ^[5]
- 16 553 καὶ ὅτι τὸ χωόμενος ἀντὶ τοῦ συγχεόμενος. A int < φίλον ἔστω : > ἐν ἄλλῳ "μένος ἔστω".
- 16 556 A im οἰοί περ πάρος ἦτε με τ' ἀνδράσι < ν , ἢ καὶ ἀρείουσ > : δύνатаи μὲν στίζεσθαι ἐπὶ τὸ ἀνδράσι · δύνатаи γὰρ λείπειν τὸ ἔστε ἢ γίνεσθε.
- 16 557a δύνатаи δὲ καὶ σχῆμα εἶναι ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς κάκεῖ "αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα / κρυπτάδια φρονέοντα" (A 541—2). παρατηρητέον δὲ τὸν στίχον πρὸς τὸ ἐπάνω ὑποκείμενον "Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι" (Π 492). A οἰοί περ πάρος ἦτε : προθυμίαν πρὸς τοὺς πόνους ἐργάζεται ἡ μαρτυρία τῶν πρόσθε πονηθέντων. ^[5]
- 16 557b b (BCE 3 E) T < ἀρείους : > βελτίονας.
- 16 557c A il ὃς πρῶτος ἐσήλατο < τεῖχος Ἀχαιῶν > : τῶν πεπραγμένων αὐτῷ ὑπομιμνήσκει πρὸς ἀμύνης ὑπόμνησιν.
- 16 558a πῶς δέ φησιν ἀλλαχοῦ "Πριαμίδης, ὃς ἐσήλατο" (cf. M 438); ἢ ἑκάτερος τῆς ἰδίας φάλαγγος πρῶτος. b (BCE 3 E 4) T Πορφύριος (1,215,27) δὲ ψιλοῖ τὸ ἐσήλατο καὶ ἐκδέχεται τὸ ἐσάλευσε, ἀπὸ τοῦ σάλω· ὅθεν καὶ ὁ σάλος τοῦτο δὲ σπανίως εἴρηται. οἱ δὲ ἔβλαψεν ὑπερβολικῶς. T {ὃς πρῶτος} ἐσήλατο : Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ δασύνουσι, Λυσανίας δὲ ψιλοῖ, προσνέμων τὸς τῷη · σήλασθαι γὰρ φησι σημαίνειν τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ^[5]
- 16 558b ὁ δὲ σαλεύσας πρῶτος τὸ τεῖχος Σαρπηδῶν ἐστίν, ὁ δὲ εἰσπηδήσας Ἐκτωρ. φησὶ γοῦν "Σαρπηδῶν δ' < ἄρ' > ἔπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν / ἔλχ', ἢ δ' ἔσπετο πᾶσα" (M 397—8)· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος "ῥῆξε δ' < ἀπ' > ἀμφοτέρους θαιρούς" (M 459), εἶτα ἐπιφέρει "ὁ δ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ" (M 462). ἄμεινον δὲ πείθεσθαι Ἀριστάρχω δασύνοντι, ἐκδέχεσθαι δὲ ἡμᾶς οὕτως τὸ ἐσήλατο , ὅτι πρῶτος ἐφήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει. ὅρα γοῦν ὡς οὐκ εἶπε πρῶτος διήλθε < ν > · ὁ μὲν γὰρ Ἐκτωρ πρῶτος διήλθεν, ὁ δὲ Σαρπηδῶν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος "ὥς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκε / τεῖχος ἐπαΐξαι" (M 307—8) ὥστε τὸ ἦλατο ταῦτόν εἶναι τῷ ὀρμῆσαι. A {σαρπηδῶν} ἀλ λ' εἶ μιν < ἀεικισσαίμε θ' ἐλόντες > : ὅτι

ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι· 'εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισαίμεθα, καλῶς ἂν ἔχοι'.
[10]

- 16 559a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ "ἀτὰρ πελέκεά[ς γε κ]αὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας" (φ 260). A < ἄλ λ' εἴ μιν ἀεικισαίμεθ' ἐλόντες : > λείπειν φασὶν αἱ Ἀριστάρχου τὸ εὖ ἂν ἔχοι.
- 16 559b1 A im Ἀρίσταρχός φησι λείπειν τὸ καλῶς ἂν γένοιτο.
- 16 559b2 T ἄλ λ' εἴ μιν ἀεικισ <σ> αἴμεθ' <ἐλόντες> : ὅπερ σπεύδει δρᾶσαι, τοῦτο αὐτὸς κινδυνεύει παθεῖν ὑφ' Ἐκτορος ὡς κάκεϊνος ὑπ' Ἀχιλλέως οὕτως τὰ τῆς Ἀδραστείας ἐνδείκνυται.
- 16 559c πῶς δὲ μείλιχον ὑποστησάμενος τὸν ἄνδρα ἦθος αὐτῷ νῦν περιέθηκεν ὠμόν, τὸ θέλειν λυμήνασθαι σῶμα ἀναίσθητον; ἴσως οὖν τὸ προκείμενον ἀπολογία ἐστὶ τῆς ὠμότητος, "ὃς πρῶτος ἐσήλατο" (Π 558), καὶ χαλεπαίνει δικαίως τῷ πρῶτον εἰς τὸ τεῖχος εἰσθορόντι. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως ἄλ λ' εἴ μιν {ἀεικισαίμεθα}: εἴ μιν ἀντὶ τοῦ εἴθε. [5]
- 16 559d T < ἄλ λ' εἴ μιν : > ἐν τῇ Ῥιανοῦ (fr.
- 16 559e 17 M.) "ἀλλ' εὖ μιν {ἀεικισάμεθ' ἐλόντες}". A int αὐτοῦ ἀμυνομένων· ὅτι ἀμφίβολον, εἰ λείπει ἢ περί, ἴν' ἢ 'περὶ αὐτοῦ', ἢ τοπικῶς ἐκκληπτέον τὸ αὐτοῦ ὤ, 'ἐν τῷδε τῷ τόπῳ'.
- 16 561a1 A {αὐτοῦ ἀμυνομένων:} αὐτοῦ ὤ, λείπει ἢ περί, ἢ ἐνταῦθα, τοπικῶς.
- 16 561a2 T Τρῶες καὶ Λύκιοι <καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί> : Τρῶες Ἀχαιοῖς, Λύκιοι Μυρμιδόσιν ἀνθίστανται.
- 16 564 T νύκ τ' ὀλοήν : σκότον· "ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ" (ε 294).
- 16 567 καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ "ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε" (P 270). ἐπ' αὐτῷ δὲ δεινὴν τὴν μάχην ἤγειρε· μόνος γὰρ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς υἱὸς Διός. b (BCE 3 E 4) T ὤσαν δὲ <πρότεροι> Τρῶες <ἐλίκωπας> Ἀχαιοῦς : πιθανῶς, ὡς μὴ πάντα τοῖς Ἑλλήσι καταχαρίζεσθαι δοκοίη.
- 16 569a γενομένης οὖν τῆς Γλαύκου προτροπῆς εἰκὸς συστραφῆναι ὡς ἂν περὶ μειζόνων ἀγωνιζομένους. b (BCE 3 E 4) T ἐλίκωπες : ἀξιοθέατοι, πρὸς οὓς ἐλίσσομεν τὰς ὥπας.
- 16 569b b (BCE 3 E 4) T ἐν Βουδεΐῳ : τὸ Βούδειον πόλις Φθιώτιδος, ἀπὸ Βουδείου τοῦ Ἄργου ὠνομασμένη.
- 16 572 πῶς δ' ἂν ἰκέτευε τὸν βασιλέα τῆς ἑαυτοῦ πόλεως; οὐ γὰρ ἦν ἔθος τοῦτο. ἴσως οὖν ἀπὸ Βουδεΐας τῆς ἀπ' Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, μητρὸς Ἑργίνου, ἐπώνυμος ἦν πόλις ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὸ Βούδειον. b (BCE 3 E 4) T ἐς Πηλ ἢ 'ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν : ἢ ἔξ ἀντὶ τῆς πρὸς.
[5]
- 16 574a σημειωτέον δὲ ὅτι ἕως τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας συνῆν Θέτις Πηλεΐ. ἰκέτευσε δ' ἐ, ἰκέτης ἦλθε. τὸ ἡμέρον δὲ Πηλέως δείκνυται ἀπὸ Πατρόκλου (cf. Ψ 89—90), Φοίνικος (cf. I 480—4) καὶ τούτου. b (BCE 3 E 4) T ἐς Πηλ ἢ 'ἰκέτευσε <καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν> : ὅτι οὐκ ἀπολελοίπει ἢ Θέτις τὸν Πηλέως οἶκον ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ συνώκει αὐτῷ. [5]
- 16 574b A Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο <φθιμένου ἐτάριοι> : δριμυτέραν τὴν μάχην ποιεῖ, οὐ τὸν τυχόντα ποιῶν ἀναιρούμενον, ἀλλ' ἐταῖρον Πατρόκλου, ἴν' ἐπὶ τούτῳ πλέον χαλεπήνῃ.
- 16 581 b (BCE 3) T ἱρηκὶ εἰκῶς : πρὸς τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐπιγενόμενον φόβον τοῖς πολεμίοις.
- 16 582 εἶτα παρέλαβεν ἐπὶ τῶν φευγόντων τὰ ἀγελήδον ἱπτάμενα τῶν ὀρνέων καὶ εὐκαταφρόνητα, κολοιοὺς καὶ ψᾶρας (cf. Π 583). b (BCE 3 E 4) T ψῆρας : διὰ τὸ κακόφωνον τοῦ 'ψᾶρας', ἐκεῖ δὲ " <τῶν δ'> ὥς τε ψαρῶν" (P 755).
- 16 583 καὶ "αἶψ' ἀγξηράνῃ" (Φ 347), οὗ δὲ "θερμήνῃ" (Ξ 7) φησὶν. T < ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε : > ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον ἐκ τῶν περὶ <αὐ> τοῦ <εἰς τὸν> πρὸς αὐτόν.

- 16 584 A im καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον : ὅτι μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Πάτροκλον λόγου πάλιν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ· εἶρηκε γὰρ ἔβαλε καὶ οὐχὶ ἔβαλες, ὦ Πάτροκλε'.
- 16 586 A αἰγανέη <σ> : διὰ τὸ εἰς αἶγας γενέσθαι· "ὤρσαν δὲ Νύμφαι ι <.
- 16 589a1 .. /> αἶγας ὀρεσκώους <...> καὶ αἰγανέας <.../> εἰλόμεθ' <ἐκ νεῶν> " (ι 154—7). Τ αἰγανέη εἴρηται ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι εἰς αἶγας.
- 16 589a2 ἔστι δὲ εἶδος ἀκοντίου. b (BCE 3) ἄλλως αἰγανέης <.
- 16 589b ..> ταναοῖο : τεταμένης. b (BCE 3) Τ οὐ βούλεται δὲ τοὺς Τρῶας τέλεον φεύγειν· διὸ εἴληφε σύμμετρον ἀκοντίου διάστημα, βουλόμενος σημᾶναι, πόσον ὑπεχώρησαν (cf. Π 589—91). b (BCE 3 E 4) Τ αἰγανέης .
- 16 589c .. ταναοῖο : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ταναοῖο εἶρηκεν ἀρσενικῶς ἀντὶ τοῦ ταναῆς. Α ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆη <πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ / ἢ καὶ ἐν πολέμῳ δηῖων ὑπὸ θυμοραϊστέων> : ἦν ἀφῆ ἀνὴρ ἐν ἄθλῳ πειρώμενος, ἢ καὶ ἐν πολέμῳ οὐχὶ πειρώμενος ἔτι· τίς γὰρ ἂν πεῖρα γένοιτο ἐν πολέμῳ; ἀλλὰ τὸ μὲν πειρώμενος (590) ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγῶνι μόνον βεβλημένου ἀκοντίου τέτακται, τὸ δὲ ἢ καὶ ἐν πολέμῳ (591) πρὸς τὸ ἀφῆη (590). [5]
- 16 590-1a1 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δὲ ὑπὸ (591) ἀντὶ τῆς μετὰ, ἢ πλεονάζει. τινὲς δὲ 'ὑπὸ δηῖων πειραζόμενος'. b (BE 3 E 4) Τ ἡ ὑπὸ (591) περιττή.
- 16 590-1a2 A int Γλαῦκος δὲ πρῶτος <— / ἐτράπετο> : ποικίλως χρῆται τῇ τάξει· μετὰ γὰρ τὴν τοῦ Γλαύκου προτροπὴν (sc.
- 16 593-4 Π 538—47) ἄρχεται ἔργου ὃ "Ἐκτωρ ὡς ἂν ὑπερέχων (cf. Π 552—3), ἐν δὲ τῇ ὑποστροφῇ τὰ πρωτεῖα Γλαύκῳ περικείται. b (BCE 3 E 4) Τ ἐτράπετο : ἐδήλωσεν αὐτὸ ἐξῆς διὰ τοῦ "στρεφθεὶς ἐξαπίνης" (Π 598).
- 16 594 καινὸς δὲ ὁ τρόπος· ὁ γὰρ φεύγων ἐπιστραφεὶς κτείνει τὸν διώκοντα. b (BCE 3 E 4) Τ < Βαθυκλῆα μεγάθυμον /> Χάλκωνος <φίλον> υἱόν : Πρόδικος (Art.
- 16 594-5 Script. B VIII 6 Rad.)· "ἀπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ κτήσεως καὶ Βαθυκλέα". εἰρήκει δὲ ἂν Χρύσωνος, ἀπὸ τῆς καλλίστης ὕλης. Τ < ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων> : ὅτι πόλις ἐν Φθίᾳ ἢ Ἑλλάς.
- 16 595a A im ὃς Ἑλλάδι <οἰκία ναίων> : Ἑλλάς χώρα ὑπὸ Ἀχιλλεῖ.
- 16 595b Τ {χάλκωνος φίλον υἱὸν ὃς} Ἑλλάδι : Ἑλλάς πόλις Θεσσαλίας, ἥς—καὶ Ἀχαιοί. Α < πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλα β' Ἀχαιοῦς , / ὡς ἔπες ' ἐσθλὸς ἀνὴρ .
- 16 599-600 μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο : > συναπτεόν ἕως τοῦ ἀνὴρ (600)· τὸ γὰρ ὥς (600) αἴτιον. Α im στὰν δ' ἄμ φ' αὐτὸν <ιόντες ἀολλέες> : ἔστησαν περὶ τὸν Γλαῦκον ἐπιβοηθοῦντες τῷ προκαταρξαμένῳ τῆς ὑποστροφῆς.
- 16 601 b (BCE 3 E 4) Τ < Λαόγονον : > τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα· κύριον γάρ.
- 16 604a A int < Λαόγονον : > ὡς ὀρίγανον.
- 16 604b Τ il < θρασὺν υἱόν : > γράφεται "φίλον υἱόν". τί γὰρ ἐποίησε θράσους; Τ il ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος : μεταξὺ τοῦ ὁστοῦ τῆς σιαγόνης καὶ τοῦ ὠτός.
- 16 606 b (BCE 3 E 4) Τ < ὥχε τ' ἀπὸ μελέων , > στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν : ἔν τισι ἐπεφέρετο "Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη" (= Π 607 a)· διὸ καὶ ἐπισκώπτει ὁ Αἰνείας (sc.
- 16 607 Π 617—8). Τ πρόσ <σ> ω γὰρ κατέκυψε : ὑπὲρ τοῦ ἀξιοπίστου τὸν μὲν Αἰνείαν ἐπιτυχάνοντα πεποίηκεν (ἔτυχε γὰρ ἂν, εἰ μὴ κατέκυψεν ὁ Μηριόνης) καὶ τὸ τοῖς Ἑλλησι κεχαρισμένον διὰ τῆς τοῦ Μηριόνου σωτηρίας.
- 16 611 b (BCE 3 E 4) Τ ἔγχρεος· ἐνθα δ' ἔπει τ' <ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρησ> : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο ΑΤ καθάπαξ.

- 16 613 ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄλογος αὐτῷ παρέκειτο. Α καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα : Κρήτες γὰρ ἀσκοῦσι τὴν ἐνόπλιον ὀρχησιν· καὶ οἱ μὲν αὐτοῖς, οἱ δὲ Νεοπτολέμῳ, οἱ δὲ Μολόσσοις, οἱ δὲ Κάστορι, οἱ δὲ Διονύσῳ τὴν εὖρεσιν διδοῦσιν.
- 16 617a1 ἄκρως δὲ ἐξεφάυλισε τὸ εὐκίνητον τοῦ ἀνδρός, συνεπιστάμενος ἑαυτῷ ὅτι αὐτὸς μὲν εὐστόχως ἀφῆκεν, διὰ δὲ τὴν ἐκείνου παρατροπὴν γέγονεν ἡ ἀμαρτία. Τ ἄλλως· καὶ ὀρχηστήν : ἔμπειροι γὰρ ὀρχήσεως Κρήτες ἀπὸ τῆς τῶν Κουρήτων μυθολογίας. ^[5]
- 16 617b1 βουλόμενος δὲ αὐτὸν ἐλαφρὸν εἰπεῖν, τοῦτο παρατρέψας εἰς ὀρχησιν ἐχλεύασεν. Τ Κρήτες γὰρ ἀσκοῦσι τὴν ἐνόπλιον ὀρχησιν, ἔμπειροι ὄντες ἀπὸ τῆς τῶν Κουρήτων μυθολογίας.
- 16 617a2/b2 ἄκρως δὲ ἐξεφάυλισε τὸ εὐκίνητον τοῦ ἀνδρός· βουλόμενος γὰρ αὐτὸν ἐλαφρὸν εἰπεῖν, τοῦτο παρατρέψας εἰς ὀρχησιν ἐχλεύασεν· ἠπίστατο γὰρ ἐν ἑαυτῷ ὅτι εὐστόχως μὲν ἀφῆκε, διὰ δὲ τὴν ἐκείνου παρατροπὴν γέγονεν ἡ ἀμαρτία. b (BCE 3 E 4) ὀρχηστήν περ ἔοντα : εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον —ἀρμόδιος. Α ἔγχος ἐμὸν <κατέπαυσε διαμπερές, εἷς ἔβαλόν περ> : τινὲς διαμπερές εἷς ἔβαλόν περ, ἴν' ἢ εἷσε ἔβαλλον διεπερόνησα ἄντ'. ^[5]
- 16 618 ἀλλ' οὐδὲν ἀναγκαῖον οὕτως συνάπτειν· τὸ γὰρ ἔβαλον ἀντὶ τοῦ ἔτρωσα, τὸ δὲ κατέπαυσε διαμπερές οἷον εἰς αἰί. Α <χαλεπόν> : ἀδύνατον καὶ ἀτελείωτον· b (BCE 3 E 4) Τ il "χαλεπόν δέ τ' ὀρύσσειν" (κ 305). ^[5]
- 16 620 Τ il πάντων ἀνθρώπων .
- 16 621a .. ὅς : πρὸς τὸ σχῆμα. b (BCE 3) Τ il σβέσ <σ> αἰ μένος : σβέσις γὰρ δυνάμεως ὁ θάνατος.
- 16 621b ἔμψυχος οὖν ἡ μεταφορά, τὸ θάνατον εἰπεῖν σβέσιν δυνάμεως. b (BCE 3 E 4) Τ <δοίης> : ἐν ἄλλῳ "δῶψ".
- 16 625 Α im οὗ τοι Τρῶες ὄνειδ <ε> ίοις ἐπέεσ <σ> ι : ἀποτροπὴ τοῦ φιλολοΐδορον εἶναι, ὅπου καὶ τοὺς πολεμίους οὐκ ἔῃ λοιδορεῖν.
- 16 628 διδάσκει δὲ δρᾶν αὐτούς, μὴ λέγειν κακῶς. b (BCE 3 E 4) Τ <ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ> : καλὴ καὶ βραχυλόγος ἡ γνώμη.
- 16 630 Τ il <τῶν δ' ὥς τε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει / — / ὥς τῶν ὠρνυτο δοῦπος> : ἔὰν γράφωμεν ὀρώρει (633), πάντα στίζομεν, βήσσης καὶ ἀκουή (634), καὶ δις ἔσται ἡ ἀνταπόδοσις λεγομένη· κοινὸν γὰρ νοεῖται τὸ ὀρώρει (633) κατὰ τε τῶν δρυτόμων καὶ τῶν ἡρώων. ^[5]
- 16 633-5 βέλτιον δὲ γράφεσθαι μὲν "ὄρωνεν" (633), ὑποσιτίζεσθαι δὲ βήσσης καὶ ἀκουή (634), τῷ δὲ τῶν (635) ἐπανειληφθαι <τὸ> τῶν δέ (633) {ὥς τε}. Α ὥς τε δρυτόμων <—ἀκουή> : πρὸς τὸ πᾶν ἀρμόζει ἡ παραβολή, πρὸς τε τὸν ἄθρουν κτύπον, ἅμα δὲ καὶ τοῖς τεμνομένοις ὅπλοις τὰ τεμνόμενα σώματα εἴκασται, καὶ τὰ ξίφη τοῖς πελέκεσι παραβέβληται.
- 16 633-4 b (BCE 3 E 4) Τ ὀρώρει : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀμφιβόλως κεῖται τὸ ὀρώρε ι, πότερον ἐπὶ τῶν μαχομένων λέγεται, τούτων ὀρώρει ὀρυμαγδὸς ὥς δρυτόμων, ἢ ἐπὶ τῶν δρυτόμων, ὥς δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδός, οὕτως καὶ τῶν μαχομένων· ὅπερ καὶ βούλεται, ὥστε τὸ ὀρώρει τὸν ἐνεστῶτα χρόνον σημαίνει. ^[5]
- 16 633a Α ὀρώρει : οὐ δύναται κατὰ τῶν μαχομένων· ἐπάγει γὰρ "ὥς τῶν ὠρνυτο δοῦπος" (Π 635).
- 16 633b ἔστιν οὖν ἀνθ' ὑποτακτικοῦ τὸ ὀρώρε ι. Τ <ὀρώρει> : οὕτως ὀρώρει Ἀρίσταρχος.
- 16 633c1 Α im ἔν τισιν "ὄρωνεν".
- 16 633c2 Α int Τ il <ἀκουή> : Ἀριστοφάνης "ἄϋτή".
- 16 634 Α int Τ il ὥς τῶν ὠρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης : παράγωγον ἡγοῦνται τὴν λέξιν, τουτέστι παρολκὴν τῆς ἐπὶ τέλους λέξεως διὸ ἐψίλωσαν.

- 16 635a βραχὺ δὲ διασταλτέον εὐρυοδείης· διχόθεν γάρ φησι τὸν ἦχον φέρεσθαι, ἀπὸ τε τῆς γῆς καὶ τῶν ὀπλων (cf. Π 636). Α εὐρυοδείης : ψιλωτέον· παραγωγή γάρ ἐστιν, οὐ σύνθεσις. ^[5]
- 16 635b Τ χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε <βοῶν τ' εὐποιητάων> : ὅτι προειπὼν ῥινοῦ τ ε , ὡς ἕτερόν τι διάφορον συμπλέκει βοῶν τ ε .
- 16 636a1 καὶ ἦτοι ἐξ ἐπαναλήψεως νοητέον λέγεσθαι τὸ αὐτό, ὡς "πυκνοὶ καὶ θαμέες" (μ 92) καὶ "πόλεμόν τε μάχην τε" (Π 251)· ἢ τὸν τέ σύνδεσμον περιττὸν νομιστέον, ἵν' ἢ 'ῥινοῦ βοῶν', τουτέστι τῶν ἀσπίδων. Α χαλκοῦ τε ῥινοῦ <τε> βοῶν τε : περισσὸς ὁ εἶς τέ. ^[5]
- 16 636a2 Τ ἄλλως χαλκοῦ : τῶν χαλκῶν ἀσπίδων.
- 16 636b ῥινοῦ δὲ τῶν ἀκατεργάστων βοῶν, ὅ ἐστι τῶν λαισηῖων. b (BCE 3 E 4) Τ < ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων : > "ἄμεινον εἶχε", φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, "εἰ ἐγγέγραπτο 'βοῶν εὐποιητάων', ἔξω τοῦ τέ συνδέσμου.
- 16 636c1 " Α im ἐν δέ τισιν εὕρομεν "ῥινῶν τε βοῶν τ' εὐποιητάων" κατὰ τὸ πληθυντικόν. Α ἄμεινον {δέ} φησὶν Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τέ "βοῶν εὐποιητάων", ἵν' ἢ "ῥινοῦ βοῶν".
- 16 636c2 Τ {βοῶν τ'} εὐποιητάων : τὸ "εὖ" οὐ θέλουσι κατ' ἰδίαν προφέρεσθαι, ἀλλ' ἐν ποιεῖν εὐποιητάων , ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις φησὶ τὴν δοτικὴν "εὐποιήτησι πύλῃσι" (E 466) παρωνύμως.
- 16 636d κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι. Α εὐποιητάων : τῶν εὖ γεγονυῖων.
- 16 636e b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἂν ἔτι φράδμων <περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον / ἔγνω> : αἱ μὲν κοιναὶ κατ' αἰτιατικὴν Σαρπηδόνα (638), αἷς ἀκόλουθόν ἐστι τὸ συνάπτειν Σαρπηδόνα δῖον / ἔγνω , ἵν' ὁ φράδμων τὸν συνετὸν καὶ λελογισμένον δηλοῖ.
- 16 638-9 ἐὰν δέ, ὡς Ἀρίσταρχος γράφει, "Σαρπηδόνι δίῳ" κατὰ δοτικὴν, βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ "δίῳ". τὸ γὰρ λεγόμενον· 'οὐδὲ ὁ πάνυ γνῶριμος', φησί, 'καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι ἡδύνατο γνωρίσαι αὐτὸν διὰ τὸ αἵματι καὶ κόνει πεφύρθαι' (cf. Π 638—40). Α φράδμων : ἔμπειρος, ἐπιστήμων, εἰδὼς καὶ ἐγνωκὼς τὸν Σαρπηδόνα ἀκριβῶς. ^[5]
- 16 638a b (BCE 3) Τ < Σαρπηδόνα δῖον : > Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, "Σαρπηδόνι δίῳ".
- 16 638b Α int Σαρπηδόνα δῖον : κατὰ δοτικὴν "Σαρπηδόνι δίῳ", ἵν' ἢ 'τὶς συνήθης Σαρπηδόνι'.
- 16 638c Τ ὡς ὅτε μυῖαι <—ἄγγεα δεύει> : πρὸς τὸ πλῆθος καὶ τὸ πρόθυμον ἢ παραβολή.
- 16 641-3 b (BCE 3 E 4) Τ περιγλαγέας : περισσῶς γεγαλακτωμένας, ὅ ἐστι πληθούσας τῷ γάλακτι, ἢ περιβεβρεγμένας γάλακτι.
- 16 642 πέλλα δὲ ξύλινον ἄγγος, ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου <μερμηρίζων> : τί δήποτε τιμήσειν ὑποσχόμενος Ἀχιλλέα μεῖζον ἔβλαψεν ὡς λέγειν αὐτὸν "ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος;" (Σ 80); ἢ μὴ δεόντως χρησάμενος τῇ παρὰ Διὸς δωρεᾷ ἀτυχεῖ· οὐ γὰρ ἀποχρῆν ἡγήσατο, εἰ μὴ τὸ πᾶν ἀπόλοιτο τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τὰς λιτὰς οὐ προσήκατο. ^[5]
- 16 647 b (BCE 3 E 4) Τ ἢ {ἦδη κάκεϊνον} : ἀντὶ τοῦ εἶ.
- 16 648a Τ < καὶ κεῖνον : > ἐκ πλήρους καὶ κεῖνον αἱ Ἀριστάρχου.
- 16 648b1 Α im ἐκ πλήρους δὲ ὁ καί.
- 16 648b2 Τ ἦ: τοῦτον τὸν η περισπαστέον.
- 16 651 Τ ὄφ ρ' ἠὺς θεράπων <—ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο> : πολλή ἢ εἰς Ἀχιλλέα τιμή, ὅπου καὶ τοῦ υἱοῦ φονέα ὄντα τὸν Πάτροκλον τιμᾷ διὰ τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν.
- 16 653-5 b (BCE 3 E 4) Τ < φύγα δ' ἔτραπε : > προσυπακουστέον 'ἵππου'.
- 16 657 Τ il κέκελετο δ' ἄλλους </ Τρῶας φευγέμεναι> : τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ φωνῇ, ὡς τὸ "Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους" (Γ 19).

- 16 657-8 ἀγαθοῦ δὲ στρατηγοῦ τὸ εἶκιν θεῶ. b (BCE 3 E 4) T < ἴδον : > ἥσθοντο.
- 16 660a T il < βεβλαμμένον ἦτορ : > γράφεται "δεδαῖγμένον ἦτορ" A im βεβλαμμένον ἦτορ : νεκρόν.
- 16 660c A int T il οἱ δ' ἄρ' ἅπ' ὥμοιῖν < Σαρπηδόνοσ ἔντ ε' ἔλοντο > : εἰ γὰρ ἀσκύλευτον αὐτὸν ἔκλεψεν Ἀπόλλων, οὐδ' ἂν ἐτόλμησαν Ἀχαιοὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἐλθεῖν (cf.
- 16 663 Π 698—711). b (BCE 3 E 4) T καὶ τό τ' Ἀπόλλωνα προσέφη < νεφεληγερέτα Ζεὺς > : ὡς κατὰ τὸ σιωπώμενον εἰς Ἴδην ἀφικομένου Ἀπόλλωνος.
- 16 666a μικρᾷ δὲ παρεκβάσει ἀναπαύει τὸν ἀκροατὴν καμόντα. b (BCE 3 E 4) T καὶ τό τ' Ἀπόλλωνα < προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς > : ὅτι Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε γράφων "καὶ τότε ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν", ἵν' ἐκ τῆς Ἰδης προσφωνῇ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ Ἀπόλλωνα.
- 16 666b1 γελοῖον δὲ τὸ κραυγάζειν ἀπὸ τῆς Ἰδης τὸν Δία. οὐ νενόηκεν οὖν ὅτι τὰ τοιαῦτα κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα δεῖ παραδέχεσθαι, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω περὶ τῆς Ἥρας (cf. Π 432). Α ἄλλως· καὶ τό τ' Ἀπόλλωνα < προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς > : Ζηνόδοτος "καὶ τότε ἄρ' ἐξ Ἰδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν". [5]
- 16 666b2 T < εἰ δ' ἄγε : > δύναται ἀντὶ τοῦ < ἄγε > δή.
- 16 667 T il < αἶμα κάθηρον / — > Σαρπηδόνα : ἀντὶ τοῦ Σαρπηδόνοσ.
- 16 667-8a δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ 'καθαρθῆναι ποιήσον', ὡς "ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόευν" (δ 252). ὑπακούει δὲ Θάνατος (cf. Π 681—3)· Ἀπόλλωνι γὰρ ἀνάκεινται οἱ αἰφνίδιοι τῶν θανάτων. T (bis) αἶμα κάθηρον / — Σαρπηδόνα : οὕτως Ἀρίσταρχος "Σαρπηδόνι" κατὰ δοτικὴν, Σαρπηδόνι κάθηρον τὸ αἶμα.
- 16 667-8b1 μῆποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους (sc. Π 666—83)· παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. Α Ἀρίσταρχος "Σαρπηδόνι" κατὰ δοτικὴν.
- 16 667-8b2 A int ἄλλως Σαρπηδόνι : οὕτως κατὰ δοτικὴν, 'κάθηρον τῷ Σαρπηδόνι τὸ αἶμα'.
- 16 667-8b3 T {εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε φοῖβε;} ἠθέτει Ζηνόδοτος· ἄτοπον γὰρ φησι τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖν.
- 16 667-8b4 ἀλλὰ τοῦτο προστάσσεται ὡς τιμώμενος ἐν Λυκίᾳ. T {πολλὸν} ἀπὸ πρὸ φέρων : τινὲς τὴν ἀπὸ ἀναστρέφουσιν, ἵνα σημαίνει τὸ ἄπωθεν, ὥσπερ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 16 669a 56 B.). εἰσὶ μέντοι, οἱ παρολκὴν ἐδέξαντο τῆς πρὸ καὶ ἐφύλαξαν τῆς ἀπὸ τὴν προσωδία, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς ἀποφέρων. οὕτως δὲ καὶ Φιλόξενος ἡξίου, ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκουσα ἢ πρὸ· "νώτου ἀπὸ πρὸ ταμών" (θ 475), "ἢ δὲ διὰ πρὸ / Πηλιάς ἦϊξε" (Υ 276—7), "περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θυῖεν" (Π 699). οὕτως δὲ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. Α < ἄπο προφέρων : > ἄπο ἄπωθεν, πρὸ δὲ ἔμπροσθεν. [5]
- 16 669b b (BCE 3 E 4) T il Ὑπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν : τελευτώντων γὰρ ἐκλείπει παντελῶς ἡ ψυχὴ, καθευδόντων δὲ συστέλλεται ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς.
- 16 672 A b (BCE 3 E 4) T < θήσου ς' ἐν Λυκίης : > γράφεται "θήσουσιν Λυκ <ίησ> ".
- 16 673a A int ἐν Λυκίῃσ <—δήμῳ > : ἥρῳον φαίνεται Σαρπηδόνοσ ἐν Λυκίᾳ.
- 16 673b τινὲς δὲ Γλαῦκον κατελθόντα θάψαι αὐτόν. T κασίγνητοι : ἀπλοϊκῶς νῦν οἱ συγγενεῖς οὐδεὶς γὰρ ἱστόρηκεν αὐτοῦ ἀδελφούς.
- 16 674 A b (BCE 3 E 4) T < οὐ δ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν : > οὐδὲν φθέγγεται ἐπείγοντος τοῦ καιροῦ.
- 16 676 b (BCE 3) T il βῆ δὲ κα τ' Ἰδαίων < ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν > : ὅτι Ζηνόδοτος καὶ τοῦτον περιήρηκε, τηρῶν τὸ σύμφωνον ἑαυτῷ.

- 16 677 A < Πάτροκλος δ' ἵπποισι— /> Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε <καὶ μέ γ' ἀάσθη , / νήπιος> : ἀλλ' ὑποστρέφει ὁ Πάτροκλος διὰ τὸ μὴ προτροπάδην τοὺς Τρῶας φεύγειν, ἀλλ' ἔτι ἀνθίστασθαι.
- 16 684-6 οἱ δέ, ἐπεὶ "νεώτεροι ἀφραδέουσιν" (η 294). ὁ δὲ ποιητὴς φησιν "ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος, / b (BCE 3 E 4) T ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν <ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν> " (Π 688. 691). T νήπιος {εἰ δὲ ἔπος}: τὸ νήπιος καθ' ἑαυτό· οὕτως γὰρ μᾶλλον ἐμφαίνει τὸν ἐπισχετλιάζοντα. ^[5]
- 16 686 ἀμαρτάνουσι δὲ οἱ συνάπτοντες. A κῆρα κακὴν : δόγμα Ὀμηρικὸν τὸ δύο τὰς μοίρας εἶναι, ὡς καὶ ἐπ' Ἀχιλλέως "διχθαδίας κῆρας" φησὶ "φερέμεν" (I 411).
- 16 687 T ἄλ λ' αἰεὶ τε Διὸς <κρείσσων νόος ἢ περ ἀνδρῶν> : συνεβούλευσε μὲν γὰρ τὰ ἄριστα ὁ Ἀχιλλεύς, κρατεῖ δὲ ἡ τοῦ Διὸς γνώμη, βουλομένου αὐτὸν ἀνελεῖν ὑπὲρ ἐκδικίας Σαρπηδόνης.
- 16 688a b (BCE 3 E 4) T Διὸς κρείσσων νόος : ὅτι τινὲς χωρὶς τοῦ ν γράφουσι "κρείσσω".
- 16 688b τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς σὺν τῷ ν λέγεται. καὶ τὸ κρείσσων ἐπὶ τοῦ κατὰ δύναμιν τίθησιν ὁ ποιητὴς. A < κρείσσων νόος ἢ περ ἀνδρός : > ἰδίως εἶπεν· ἔδει γὰρ 'κρείσσων ἀνδρῶν'.
- 16 688c T il < ἀνδρός : > γράφεται "ἀνδρῶν".
- 16 688d A im ἔνθα τίνα πρῶτον <.
- 16 692-3 ..> ἐξενάριξας, </ Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατον δὲ κάλεσαν> : ἥδιστα αἱ ἀποστροφαὶ τῷ ποιητικῷ εἶδει. ἄλλως τε καὶ αἰεὶ προσπάσχει ὁ ποιητὴς τῷ Πατρόκλῳ. b (BCE 3 E 4) T τοὺς ἔλεν {οἱ δ' ἄλλοι}: ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τοὺς ἔλεσ".
- 16 697a1 ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸν περὶ αὐτοῦ καὶ πολλάκις ἀποστροφὰς ποιεῖται. A Ζηνόδοτος "ἔλεσ".
- 16 697a2 T il {οἱ δ' ἄλλοι} φύγαδε {μνώνοντο}: τοῦτο οὐκ {εἰσοδυναμεῖ τῷ εἰς φυγὴν, ὡς τὸ "ἦ, <καὶ> ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέψας" (Λ 446)· ἀντὶ γὰρ αἰτιατικῆς, οὐ μετὰ τῆς εἰς διὸ καὶ τινες ὑπέλαβον, μὴ καὶ δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἥτοι κατὰ μεταπλασμὸν γενομένης τῆς αἰτιατικῆς ποιητικῶς, ὡς σκέπην σκέπα, φυγὴν φύγα, ἦ, ὡς οἶεται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 16 697b1 56 B.), ἀπ' εὐθείας τῆς φύξ, ὡς Στυξ Στύγα, τοῦ δὲ ἐνθάδε παρέλκοντος. ἡ ἐπίρρημά ἐστι ταὐτὸ σημαίνον τῇ αἰτιατικῇ, ὡς καὶ ἄλλα παράγωγα ἐπιρρήματα ἰσοδυναμοῦντα τοῖς πρωτοτύποις, "Ἰδηθεν μεδέων" (Γ 276 al.), "δόρυ δ' ἔκβαλεν ἔκτοσε χειρόσ" (χ 277). ἀλλ' οὖν γε ὡς ἂν ἔχη, οὐκ ἐναντιοῦται τὸ τοῦ τόνου· ἥτοι γὰρ δύο τόνοι ἔσσονται "φύγα δέ" ὡς "Οὔλυμπον δέ" (Α 221 al.), ἢ εἷς ὡς ἄγραδε· τὸ γοῦν "ἄλαδ' ἐλκομενάων" (Ξ 100) δύναται καὶ δύο μέρη λόγου εἶναι, ὡς "οἶκον δέ" (Α 606 al.), ἐντελοῦς οὔσης τῆς αἰτιατικῆς, ἢ πάλιν κατὰ παραγωγὴν ὡς ἄγραδε, "ἄλαδε". ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς Καθόλου (1,498,10). A < φύγαδε : > εἰς φυγὴν. ^[15]
- 16 697b2 T il < ἐ π' ἀγκῶνος : > ὅτι ἀγκῶνος τῆς γωνίας λέγει.
- 16 702a A im ἀγκῶνος : ἐξοχῆς.
- 16 702b καὶ ὁ Ἐκτωρ "πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι" (Χ 97). ὕψος δὲ ἔχει ὁ ἀγκῶν ὑπὲρ μῆκος ἀνδρὸς ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἐπάλξεως. b (BCE 3 E 4) T χεῖρες <σ> 'ἀθανάτησι <φαιρινὴν ἀσπίδα νύσσω> : ἄμφω ταῖς χερσὶν ἀπωθούμενος τὴν ἀσπίδα ἐμφαντικῶς.
- 16 704a b (BCE 3 E 4) T < χεῖρες σ' ἀθανάτησι : > βέλτιον τοῖς ἐξῆς τοῦτο συνάπτειν.
- 16 704b A im < ἔπεα πτερόεντα προσηύδα : > γράφεται "προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων".
- 16 706 A im < οὐ νύ τοι : > Ἀρίσταρχος "οὐ νύ πω {αἴσα}".
- 16 707a1 A im "οὐ νύ πω" διὰ τοῦ <π> ὦ.

- 16 707a2 T il < οὐ δ' ὑπ' Ἀχιλλῆος : > ἐπικεκαλυμμένως ἐνδείκνυται ὡς οὐκ Ἀχιλλεὺς πορθεῖ τὴν Ἴλιον· προετελεύτησε γὰρ χάριν Πολυξένης.
- 16 709 b (BCE 3 E 4) ὡς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "τυτθόν".
- 16 710a1 ὁ δὲ αὐτὸς στίχος καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους κεῖται (sc. E 443). καὶ εὐλόγως ἐκεῖ μὲν γράφεται "τυτθόν". συμπάρεστι γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ προτρεπομένη θεομαχεῖν. ἐνθάδε δὲ πολλόν· προεντέταλται γὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς "μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων" (Π 94). Α ἔνταῦθα πολλόν, ἐπὶ δὲ Διομήδους "τυτθόν". [5]
- 16 710a2 T il ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω : ἤκουσε γὰρ "μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων" (Π 94), καὶ δέδιδε πρῶτος ὦν καὶ ὑπ' οὐδενὸς θεοῦ βοηθούμενος.
- 16 710b1 ὁ δὲ Διομήδης (cf. E 443) θερμὸς καὶ ἔχων Ἀθηνᾶν. Τ ἥδει μὲν ἀκούσας ὅτι "μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων", ἀπόνηρος δὲ ὦν ἐπελάθετο τοῦ λόγου ἢ καὶ φιλοδοξῶν· διὸ κινδυνεύει ἀναιρεθῆναι.
- 16 710b2 b (BCE 3) < δίζε : > ἐδίσταζεν.
- 16 713 T il < ὁμοκλήσειεν : > μετὰ ἀπειλῆς κελεύσει < εν > .
- 16 714 T il < εἰσάμενος : > οὕτως εἰσάμενος· ἐπιφέρει γοῦν "τῷ μιν εἰσάμενος" (Π 720).
- 16 716 A im Ἀσίῳ, < ὃς μήτρως ἦν Ἑκτορος > : εἰκότως τούτῳ εἴκασται, ἵνα διὰ τὴν τευγένειαν† δέξηται τὴν παραίνεσιν.
- 16 717a b (BCE 3 E 4) Τ μήτρως : μητρὸς Τ ἀδελφός.
- 16 717b οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μητρὸς πάππον μήτρῳα καλοῦσιν. b (BCE 3 E 4) Τ αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, < υἱὸς δὲ Δύμαντος > : ὅτι Ὅμηρος τὴν Ἑκάβην Δύμαντος, ὁ δὲ Εὐριπίδης (sc. Hec. 3) Κισσέως. Α αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, < υἱὸς δὲ Δύμαντος > : Δύμαντος καὶ Εὐθόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης (FGrHist 3, 136b)· Ἀθηναίων (FGrHist 546,2) δὲ Κισσέως καὶ Τηλεκλείας, εἰ μὴ ἄρα ὁμομήτριος αὐτῇ ὁ Ἄσιος.
- 16 718b νεωστὶ δὲ πάρεστιν ὁ Ἄσιος· διὸ οὐδὲ ἐν τῷ Καταλόγῳ αὐτοῦ μέμνηται. Τ < ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε : > ὅτι Ὅμηρος ἐτέραν τὴν Φρυγίαν τῆς Τροίας οἶδεν. [5]
- 16 719a A int ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε : ὁ δὲ ἕτερος Ἄσιος Ὑρτάκου ἐστίν· "Ἄσιος Ὑρτακίδης" (B 838 al.
- 16 719b). Τ Ἑκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύει ; οὐδέ τί σε χρή : ἔστι καὶ τοῦτο προτροπῆς εἶδος· μαρτυρεῖ μὲν ἀρετὴν, ἐλέγχει δὲ ὡς ἀνάξια πράττοντα.
- 16 721 b (BCE 3 E 4) Τ αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, < δῶν δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων > : διαστολὴ μὲν ἐστὶ βραχεῖα ἐπὶ τὸ ἔλῃς· κοινὸς γὰρ ὁ αἶ κεν σύνδεσμος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς, ἔάν πως αὐτὸν ἔλῃς καὶ σοὶ δῶ τὴν νίκην ὁ Ἀπόλλων'.
- 16 725 δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι ἐπὶ τὸ ἔλῃς, καὶ ἔχει ἦθος. Α < ἔφεπε : > ἐν ἄλλῳ "ἔπεχε".
- 16 732 A im < σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον : > γραφικῶς τοῦτο.
- 16 734 T il < τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν : > χειροπληθῇ.
- 16 735 T il < οὐδὲ δὴν ἄζετο φωτός : > ηὐλαβήθη, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως ηὐλαβήθη αὐτόν.
- 16 736a A int < ἄζετο : > ἄζετο καὶ ἀπέσχετο.
- 16 736b T il μετώπιον : μεσόφρυον, τὸ μεταξὺ τῶν ὤτων.
- 16 739 b (BCE 3 E 4) Τ σύνελεν : συνέχεε καὶ εἰς ἐν συνήγαγεν.
- 16 740 b (BCE 3 E 4) Τ ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον : δηλονότι ἐκθλιβέντες ὑπὸ τῶν ὀστέων συντριβέντων.

- 16 741 b (BCE 3 E 4) T < αὐτοῦ > πρόσθε ποδῶν : ἔμπροσθεν τῶν Πατρόκλου ποδῶν ἐξακοντισθέντες.
- 16 742a ἢ ὅπου ἔμελλε κυβιστήσας ὁ νεκρὸς ἔξιν τοὺς πόδας. b (BCE 3 E 4) T < ἀρνευτήρι : > παρὰ τοὺς ἄρνας.
- 16 742b T il ἐπικερτομένων : διὰ τοῦ ἐπικερτομένων τὸ τείδος† τῶν ῥηθησομένων λόγων ὑποβάλλει.
- 16 744a1 T διὰ τοῦ κερτομένων τὸ τῶν ῥηθησομένων λόγων ἦθος †καὶ τὸ εἶδος† ἀπογυμνοῦται.
- 16 744a2 b (BCE 3 E 4) < ἢ μά λ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ , ὡς ῥεῖα κυβιστᾶ : > σαρκάζων.
- 16 745 T il πολλοὺς ἄν κορέσειεν ἀνὴρ < ὅδε τήθεα διφῶν > : ὅτι ἅπαξ εἴρηκε τήθε α .
- 16 747a ἔστι δὲ εἶδος τῶν θαλασσίων ὀστρέων. πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 7 K.)· φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητῆς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας (cf. δ 368. μ 331). φανερόν δὲ ὅτι, εἰ καὶ μὴ παράγει χρωμένους, ἴσασιν, ἐκ τοῦ τὸν Πάτροκλον ὀνομάζειν τήθε α . νοητέον δὲ τὸν ποιητὴν διὰ τὸ μικροπρεπὲς παρητηῆσθαι. καὶ μὴν οὐδὲ λαχάνοις παρεισάγει χρωμένους. ἀλλ' ὅμως φησὶ "δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρήσοντες" (ρ 299). Α πολλοὺς ἄν κορέσειεν < ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν > : οὐχ ὅμοια ταῦτα τῇ ἄλλῃ περὶ τοὺς ἥρωας διαίτη· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοὺς ἀβροδιαίτους Φαίακας ἢ μνηστήρας τοῖς τοιούτοις χρωμένους εἰσήγαγεν. ^[5]
- 16 747b b (BCE 3 E 4) T ἦτοι οὖν ὅπερ αὐτὸς ἠπίστατο, τοῖς ἥρωσι περιέθηκεν, οὐχ ὡς αἰὲ χρωμένων τοῖς ὀστρείοις πρὸς τροφήν τῶν ἠρώων, b (BE 3 E 4) T πρὸς ἀνάγκην δὲ ἐν πλῶ· b (BE 3 E 4) τοῦτο γὰρ φησιν ὁ Πάτροκλος· ἐπιφέρει γοῦν "νηὸς ἀποθρώσκων" (Π 748): T οὐδὲ γὰρ ἰχθύσι χρωμένους εἰσήγαγεν ἢ ὄρνισιν, ἀλλ' ὅμως δι' ἀνάγκην καὶ τοῖς τοιούτοις ἐπεχειροῦν οἱ Ὀδυσσεὺς ἑταῖροι (cf. δ 368. μ 331)· καθόλου γὰρ τὴν τοιαύτην χρῆσιν διὰ τὸ μικροπρεπὲς παρητήσατο, κρέασι δὲ ὅποῖς χρῆσθαι αὐτοὺς φησιν (sc. A 459—69 al.), b (BE 3 E 4) T ἴνα καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως εἰπεῖν δυνήθῃ "τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνε < ν > δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς" (I 209). ὅρα δὲ οἷον ἦν ἰχθὺν καθαίρειν τὸν τῆς Θέτιδος ἢ ζωμὸν ἔψειν. T τήθεα : εἶδος ὀστρείου. ^[15]
- 16 747c b (BCE 3) T ὠνόμασται δὲ ὅτι ἀπόθετ' ἔστι καὶ οὐκ ἐπινήχεται· προσπέπλασται γὰρ ταῖς πέτραις. b (BCE 3 E 4) T < διφῶν : > διαφῶν, ψηλαφῶν.
- 16 747d T il {νηὸς ἀποθρώσκων} εἰ καὶ δυσπέμφελος < εἶη > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "εἰ καὶ δυσπέμφελοι εἶεν" ὥστε ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν εἶναι, οἷον εἰ καὶ δυσάρεστοι εἶεν οἱ συνεσθίοντες.
- 16 748a βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, 'εἰ καὶ δυσχεῖμερος εἶη καὶ τραχεῖα'· τὴν γὰρ τοῦ κολυμβητοῦ ἐντρέχειαν ἀντιπαρατίθησι τῷ ἀπὸ τοῦ δίφρου κεκυβιστηκότι. καὶ Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τέταχε· "καὶ τοῖς, οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται" (th. 440). Α εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη : Ζηνόδοτος "δυσπέμφελοι εἶεν" γράφων ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἤκουεν, οἷον δυσάρεστοι, οἱ ἑταῖροι δηλονότι, ὡς καὶ Ἡσίοδος (οpp. ^[5]
- 16 748b 722)· "πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι". ἢ ἀπλήρωτος, καὶ Ἡσίοδος (οpp. 618)· "ναυτιλίας δυσπεμφέλου"· κέρδους γὰρ οὐ πίμπλαται. T ἄλλως· δυσπέμφελος {εἶη}· δυσχεῖμερος, ὁ πόντος δηλονότι ὁ μὴ εὐχερῶς πέμπων τὰς ναῦς. ^[5]
- 16 748c κολυμβητὴν δὲ ἄκρον δείκνυσι τοῦ θηρᾶν οὐκ ἀφιστάμενον οὐδὲ χαλεπαινούσης τῆς θαλάσσης. b (BCE 3 E 4) T < κεραῖζων : > ἀπὸ τῶν κερατηφόρων ζῶων.
- 16 752 T t ἔβλητο πρὸς στῆθος : δαιμονίως τῇ εἰκόνι χρῆται· μέλλοντα γὰρ αὐτὸν τελευτᾶν λέοντι εἰκάζει ὑπ' ἀλκῆς καὶ προθυμίας ἔν τινι ἐφόδῳ ἀνηρημένῳ· διὸ καὶ πρόσκειται ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκ ἢ .
- 16 753a καὶ τὸ ἀντιπρόσωπον δὲ ὄντα κατὰ τὸ στῆθος πληγῆναι τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ θράσους σημεῖον. b (BCE 3 E 4) T < ἐή : > αὐτοῦ. ^[5]

- 16 753b T t λέον θ' ὥς <δηρινθήτην> : καὶ ἐπ' ἐκείνης τῆς παραβολῆς ἐσημειώσαμεθα, "ὥς τε δύο αἶγα λέοντε" (N 198), ὅτι λέοντες οὐ διαμάχονται πρὸς ἀλλήλους περὶ ζώου.
- 16 756 λύεται δὲ διὰ τοῦ "πεινᾶοντε" (Π 758). T ὥ τ' ὄρεος κορυφῇσι <—μάχεσθον> : ἡ εἰκὼν ἐμφερεστάτη ἐπὶ τε τῶν μαχομένων καὶ περὶ οὗ ἡ μάχη πεφονευμένον γὰρ ζῶον τῷ πεφονευμένῳ Κεβριόνῃ παραβέβληται.
- 16 757-8 b (BCE 3 E 4) T Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν <— / Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός> : ἐναργέστατα ἔδειξε τὴν ὁλκὴν τοῦ σώματος προσθεῖς καὶ τὰ μέρη, ὧν ἐχόμενοι οὗτοι ἀνθεῖλκον.
- 16 762-3 b (BCE 3 E 4) T ὥς δ' Εὐρός τε Νότος τ' <—ἀγνυμενάων> : ἡ παραγωγή† πρὸς τὸ συρράσσειν καὶ συμπλέκεσθαι ἀλλήλοις.
- 16 765-9 ἔστιν οὖν ἰδεῖν διὰ τῶν ἐπῶν δύο ἀνέμων μάχην, ἐκατέρου κρατεῖν βιαζομένου. A b (BCE 3 E 4) T ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "Βορέης καὶ Ζέφυρος" (I 5). A T βαθέην : εὖ τὸ βαθέην εἰπεῖν τὴν ὕλιν· σφοδρὸς γὰρ οὕτως ὁ ἄνεμος ἐμπίπτει διέξοδον οὐκ ἔχων. ^[5]
- 16 766 b (BCE 3 E 4) T τανυήκεας ὄζους : ὅτι οὐκ ἐντέτακται ἡ ἀκὴ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ξίφους "τανυήκες ἄορ" (Π 473 al.
- 16 768a), ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν τανυήκεας ὄζου ς, οἷον ταναοῦς, ὥς "κελαινέφες αἶμα" (E 798 al.). τὸ δὲ τανυήκεας ὥς εὐμήκεας. οὕτως ἀνεγνώσθη. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις (sc. ad N 391) καὶ τὴν ἀφορμὴν. A τανυήκεας : παράγωγον ἀντὶ τοῦ ταναοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ "τανυήκες ἄορ" (Π 473 al. ^[5]
- 16 768b) σύνθετον. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ "κελαινέφες" (B 412 al., E 798 al.)· ὁμοφωνεῖ γὰρ ἐπὶ Διὸς καὶ τοῦ αἵματος. T <πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων> : λείπει γίνεται.
- 16 769a A im ἀγνυμενάων : ἡ ἐπὶ <τῆς> παρατελεύτου μακρότης παρίστησι τὸν ὑπὸ τῆς συμπτώσεως τῶν κλάδων ἐπεκτεινόμενον ἦχον.
- 16 769b T ὥς Τρῶες <καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες / δῆουν> : τὸ συνεκτικὸν τῆς παραβολῆς τὸ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες ἐστίν.
- 16 770-1 b (BCE 3 E 4) T <πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει> : ἀμφὶ περὶ αὐτόν, οὐκ ἐν αὐτῷ.
- 16 772 b (BCE 3) T il <πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλα ἄσπίδας ἐστυφέλιξαν> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μέγαλ α.
- 16 774a A int <ἐστυφέλιξεν> : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α "ἐστυφέλιξαν".
- 16 774b A im ὁ δὲ στροφάλιγγι κονίης : καὶ ἡδέως ἐπεφώνησε καὶ περιπαθῶς.
- 16 775a b (BCE 3) T <ὁ δὲ στροφάλιγγι> : Ἀρίσταρχος "ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι" σὺν τῷ ν.
- 16 775b1 A im ἄλλως ὁ δὲ στροφάλιγγι : "ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι" διὰ τῆς ἔν.
- 16 775b2 T εἰς δὲ τὸ στροφάλιγγι λείπει ἡ ἔν.
- 16 775b3 b (BCE 3) κεῖτο μέγας μεγαλωστί, <λελασμένος ἵπποσυνάων> : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι εἰς τὴν δευτέραν Νέκυιαν (sc.
- 16 776a ω 40) μετὰκειται, οὐχ ὑγιῶς. καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, πρὸς τὸ "ἐν καρὸς αἴσῃ" (I 378), ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς μοίρᾳ. A <κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων> : ἐπὶ τὸ μεγαλωστί βραχὺ διασταλτέον.
- 16 776b A int βουλυτὸν δέ : ἐπὶ τὴν ἐσπέραν, A καθ' ὃν καιρὸν οἱ βόες ἀπολύονται A A im τῶν ἔργων.
- 16 779 A im ὑπὲρ αἴσαν : ὑπερλίαν.
- 16 780

ἢ πλέον ἢ κατὰ μέτρον, ὑπὲρ τὸ καθήκον. b (BCE 3 E 4) T τρὶς μὲν <ἔπει τ'> ἐπόρουσε <—, τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν > : τρίτον ὀρμήσας ἐννέα ἐφόνευσεν· ὑπὲρ μέτρον γὰρ τὸ φονεύειν εἴκοσιν ἑπτὰ.

16 784-5a1 T τρίτον, φησὶν, ὀρμήσας τρὶς ἐννέα ἀνείλεν, ὅπερ ἀπίθανον.

16 784-5a2 ἢ τάχα τῇ ὀρμῇ καιρὸν παρεῖχεν. b (BCE 3 E 4) ἔν θ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, <φάνη βιότοιο τελευτή > : ἡ ἀποστροφή σημαίνει τὸν συναχθόμενον· σοὶ γάρ, ὦ Πάτροκλε, τῷ οὕτως ὑπ' Ἀχιλλέως ἀγαπωμένῳ, τῷ πᾶν εἰς σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων πραγματευσαμένῳ, τῷ Νέστορος φιλοπόνῳ ἀνασχομένῳ, τῷ Εὐρύπυλον φιλοστόργῳ ἰασαμένῳ, τῷ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων δακρύναντι καὶ τὸν σκληρῶς διακείμενον Ἀχιλλέα πείσαντι, τῷ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς τὴν ἔξοδον κατορθώσαντι. [5]

16 787 ταῦτα πάντα ἔνεστιν ἐπαναφέροντας ἐπὶ τὴν ἀποστροφήν ὁρᾶν τὸ ἐν αὐτῇ περιπαθές. b (BCE 3 E 4) T δεινός : δεινῶς καὶ ἐπιφανῶς.

16 789a T ὁ μὲν τὸν ἰόντα <κατὰ κλόνον> οὐκ ἐνόησεν : ὅτι ἀπέστροφε τὸν λόγον A ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ.

16 789b A b (BCE 3) T <καταπρηνεῖ : > πλατεῖα b (BCE 3 E 4) T il καὶ διατεταμένη.

16 792a b (BCE 3 E 4) στρεφεδίνηθεν : περιενεχθέντα ἐστράφη.

16 792b ἐκ δύο δὲ ὀνομάτων ταῦτ' ὀνομαζόμενα δηλούντων τραχεῖαν συνθεὶς τὴν προσηγορίαν τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησιν. b (B, C[bis], E 3 E 4) T <τοῦ δ' ἀπὸ μὲν> κρατὸς κυνέην <— Ἀπόλλων> : ἀφοπλίζει αὐτόν, ἴσον τῇ ὀπλίσει ἀπεργαζόμενος Ἑκτορα Ἀχιλλεῖ.

16 793-804a ἅμα δὲ καὶ διαναπαύων τὸν ἀκροατὴν ὀπλοποιεῖν παρειαίνει καὶ ἐπιτερπῆ κοσμοποιεῖν (cf. Σ 478—613). οὐ θέλει δὲ μετὰ θάνατον σκυλευθῆναι Πάτροκλον· αἰσχρὸν γὰρ Ἑλλησιν. b (BCE 3 E 4) T ἔλεον καὶ ἀνδρίαν Πατρόκλου φησὶν, ὡς οὐκ ἄλλως κρατηθέντος ἢ ἐν τῇ γυμνώσει τῶν ὅπλων. b (BE 3 E 4) T ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἀντὶ τούτου τὸν Ἑκτορα ἀπατᾷ (sc. X 276—99), ὡς καὶ Εὐμήλου τὸν ἄξονα <"ἦξεν"> (Ψ 392) ἀντὶ τῆς μαστιγῆς Διομήδους (cf. Ψ 383—4). T <τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην—Ἀπόλλων : > ἐντεῦθεν ἔστιν ὁρᾶν τὴν προσπάθειαν τοῦ ποιητοῦ, ὅτι τὴν ἀριστείαν τοῦ Ἑκτορος τῷ Ἀπόλλωνι περιτίθησι. [5]

16 793-804b A im πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν </ —κονίησιν> : ἐμπαθῶς τῷ θεῷ ὅπλῳ συνάχθεται.

16 796-7 T ἵπποκομον {πήληκα} : τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐνθάδε.

16 797a ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ κομοῦντος τὸν ἵππον, τότε πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα. προεῖρηται (sc. ad N 132) δὲ περὶ τῶν τοιούτων, καὶ ὡς ἐν τῷ κυπαρισσόκομος καὶ οὐλόκομος προπαροξυνομένοις ἡ κόμη ἔγκειται. A ἵπποκομον : ἵππου κόμην ἔχουσαν· διὸ καὶ προπαροξύνεται.

16 797b b (BCE 3) T <ῆ:> τῇ αὐτοῦ.

16 800a T il σχεδόθεν : ἐκ τοῦ σύνεγγυς χρόνου. ἢ ὡς τὸ "σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη" (β 267 al.). τὴν ἀγανάκτησιν δὲ τῶν ἀκούοντων ἰᾶται, οὐκ ἐπὶ πολὺ φάσκων ἀπολαύειν τῶν ὅπλων τὸν Ἑκτορα· b (BCE 3 E 4) T (bis) διὸ ἐπήγαγε τὸ σχεδόθεν δέ οἱ <ἦεν ὄλεθρος> . T (bis) πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσ <σ> ἰν ἄγῃ <. [5]

16 801a ..> ἔγχος : ὅλον ἐκ μέσου, καθ' ὃ κατεῖχεν αὐτό. b (BCE 3) T εἰ δὲ ἡ Πηλιάς ἦν, οὐκ ἂν ἐκλάσθη. T <πᾶν δέ οἱ : > οὕτω πᾶν δέ οἱ .

16 801b ἐν δέ τισι "τῷ δέ οἱ". A int <πᾶν : > ὅτι τὸ πᾶν ἀντὶ τοῦ ὅλου.

16 801c A im λῦσε δέ <οἱ> θώρηκα : ὅτι οὐχ ἦνωντο, ἀλλὰ ζωστήρσι συνείχοντο οἱ θώρακες.

16 804 T στῆ δὲ ταφῶν : ἔσθῃ δὲ παραπληγεῖς καὶ b (BCE 3 E 4) ἀπεστραμμένος πρὸς τὸν θεὸν ὀπισθεν ὄντα, ὃς ἅμα νοήματι αὐτὸν ἀπέδυσε· διὸ καὶ εἰς τὰ μετάφρενα τιτρώσκεται (cf.

- 16 806 Π 806—8). b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεστραμμένος δὲ ὑφ' Ἑκτορος εἰς τὴν λαγόνᾳ τιτρώσκεται (Π 818—21). Τ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "σχεδὸν οὐτάσε Δάρδανος ἀνὴρ".
[5]
- 16 807a ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς δείκνυται, "ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος" (Π 812). Α σχεδόθεν βάλε : Ζηνόδοτος "σχεδὸν οὐτάσε".
- 16 807b καὶ πῶς φησιν "ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος" (Π 812); δηλοῖ οὖν τὸ σχεδόν, ὡς "τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας" (Υ 462). Σέλευκος (fr. 16 M. = 14 D.) δὲ φησιν οὐ δύνασθαι 'σχεδὸν βάλε'. Τ Δάρδανος ἀνὴρ , </ Πανθοΐδης Εὐφορβος > : καὶ πῶς Πάνθοος μετὰ τῶν Ἰλίων δημογερόντων καταλέγεται (sc.
- 16 807-8 Γ 146—9); τινὲς οὖν μέτοικον αὐτὸν λέγουσιν εἶναι. Τ καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας <ἐείκοσι βῆσεν ἅ φ' ἵππων > : ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἀρματομαχεῖν, ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένους, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ τῶν ὀχημάτων.
- 16 810a ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 43 Schm.) οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ' ὅτι ἀνεῖλεν πρὸ τῶν ἀγώνων καὶ πρῶτως εἰς πόλεμον παραγενόμενος. Α καὶ γὰρ δὴ ποτε {φῶτας}: διὰ τοῦ τ αἰ Ἀριστάρχου, "καὶ γὰρ δὴ τότε". [5]
- 16 810b Α καὶ γὰρ δὴ <ποτε> φῶτας ἐείκοσι <—διδασκόμενος πολέμοιο > : ὡς τῶν τότε τοιαύτην ἀσκούντων μελέτην, ὥστε τοὺς ἀντελαύνοντας ἄναστρέφειν† τῶν ἀρμάτων.
- 16 810-1a Α b (BCE 3 E 4) Τ διδασκόμενος (811) δὲ πείραν λαμβάνων. πόλεμον (cf. 811) δὲ τὸν ἐν Ἰλίοι φησίν· ἔστι γὰρ νέος, ὡς καὶ ἡ <περὶ> αὐτοῦ παραβολή (cf. Ρ 53—8) δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) Τ φῶτας ἐείκοσι <—πολέμοιο > : εἰκότως τὸ πρόσωπον συνίστησιν, ὡς ἂν μὴ δοκοίη ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἀναιρεῖσθαι· τὸ ἐγκώμιον οὖν τοῦ Εὐφύορβου τῆς Πατρόκλου ἀρετῆς ἐστὶν αὐξήσις. [5]
- 16 810-1b Τ < πρῶ τ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι , διδασκόμενος πολέμοιο : > τὸ σὺν ὄχεσφιν ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι.
- 16 811 Α int ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος , <Πατρόκλεες ἵππεῦ > : ὅτι βέβληται καὶ οὐκ οὐτάσται, ὡς Ζηνόδοτος· βέλος γοῦν κέκληκεν διὰ τὸ βεβλησθαι.
- 16 812 καὶ πρὸς τὴν ἀποστροφήν. Α οὐ δ' ὑπέμεινε / Πάτροκλον <γυμνὸν περ ἐόν τ' ἐν δηϊοτῆτι > : φιλέλλην ὁ ποιητής, κατακωμῶδων τὸν βάρβαρον καὶ τὴν τοῦ Πατρόκλου δύναμιν αὐξων.
- 16 814-5 b (BCE 3 E 4) Τ ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος <ἐχάζετο > : ταῦτα τοῦ ἀληθοῦς ἔχεται· εἰ γὰρ προσέθηκεν ὅτι καὶ γυμνὸς ὦν ἴετο ἐπὶ τὸν Ἑκτορα, ἐξέπιπτε τοῦ πιθανοῦ.
- 16 817 b (BCE 3 E 4) Τ < βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ : > ὅτι ὁμολογον τῷ βεβλησθαι αὐτόν.
- 16 819 Α im ἀγχίμολον : σύνεγγυς.
- 16 820 καὶ "τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν" (Ω 352). χρονικῶς δὲ "ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δῶμ' Ὀδυσσεῖος" (ρ 336). Τ δούπησεν δὲ πεσὼν : ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεξεδέξαντο οἱ Γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι ἐν ἀνθ' ἐνὸς ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν.
- 16 822a ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων διὰ τὸν παρακολουθοῦντα ψόφον ἐκ τῶν ὅπλων. Α δούπησεν : τῷ σώματι· ὅπλα γὰρ οὐκ εἶχεν.
[5]
- 16 822b ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "δεδουπότος Οἰδιπόδαο" (Ψ 679) ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος. Τ μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν : διὰ τὴν Πατρόκλου ἀρετὴν, διὰ τὸ Ἀχιλλέως ἐπ' αὐτῷ πένθος, διὰ τὴν προσδοκωμένην τροπὴν, διὰ τὸ μηδεμίαν φθάσαι ἀποδοῦναι χάριν τῷ εὐεργέτῃ.
- 16 822c b (BCE 3 E 4) Τ σὺν ἀκάμαντα <λέων ἐβίησατο χάρμη > : ἰσχυρὸν ἰσχυρότερος.

- 16 823 μέχρι μὲν οὖν ἴσοι ἦσαν, λέουσι αὐτοὺς εἵκασε (sc. Π 756—8), νῦν δὲ ἑτερογενέσι ζώοις καὶ ἀνίσοις. b (BCE 3 E 4) T πίδακος ἄμ φ' ὀλίγης, <ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω> : τὸ δίψος παρέλαβεν αἰτίαν τῆς συμπλοκῆς, ἐπεὶ οὐδὲ ἂν περὶ ταύτης ἔρις ἦν αὐτοῖς.
- 16 825a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· πίδακος ἄμ φ' ὀλίγης : ἐν μὲν γὰρ κρήνῃ ἀφθόνως ῥεοῦσῃ οὐκ εἰκὸς περὶ ὕδατος μάχεσθαι, ἐν δὲ τῇ βραχεῖᾳ πίδακι ὥσπερ ἄθλον πρόκειται τῷ νικήσαντι τὸ ποτόν.
- 16 825b b (BCE 3 E 4) T ἀσθμαίνοντα : φύσει γὰρ τοιοῦτος ὁ σῦς b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' ἠῦξεται ἡ δίψα.
- 16 826 T πολλῶν δὲ μᾶλλον διὰ τὴν μάχην ἀσθμαίνει. ἔστιν οὖν 'ἀγωνιζόμενον'. b (BCE 3 E 4) T {ὡς πολέας} πέφνοντα : ὡς τέμνοντα.
- 16 827 οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Τυραννίων (fr. 40 P.) παροξύνει ὡς λαβόντα, δεύτερον ἀόριστον ἐκδεχόμενος. οὕτως δὲ καὶ τὴν εὐθεϊαν ὀξύνει, "κῆρ ἄχεος μεθέκη, χερειονά περ καταπεφνών" (P 539), τοῦ Ἀριστάρχου βαρύνοντος. καί μοι δοκεῖ ὁ Τυραννίων λόγῳ ὑγιεῖ χρῆσθαι· εἰ γὰρ πέφνω πέφνεις πέφνει οὐ λέγομεν, ὑποτακτικὸς δὲ πέφνω, "πέφνησ" (χ 346), "πέφνη" (Υ 172 al.) καὶ "πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα" (N 363), καὶ ἔστι δεύτερος ἀόριστος ὡς "ἔλαβε" (Δ 463 al.), λάβω λάβης, "λάβη" (Δ 230. Ω 480), δηλὸν ὅτι ὀφείλομεν καὶ τὴν μετοχὴν ὀξύνειν. ὁ μὲντοι Ἀρίσταρχος καὶ τῷ χαρακτῆρι τῆς φωνῆς ἐπέισθη καὶ οὕτως ἐβάρυνεν· ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς νων λήγουσαι μετοχαί, ἔχουσιν πρὸ τοῦ ν σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν, ἥτοι ἐβαρύνοντο ἢ περισπῶντο, οὐδέποτε δὲ ὠξύνοντο, ὥσπερ ἔχει ἡ τέμνων κάμνων πίτνων, ἐδοκίμαζε καὶ τὴν πέφνων βαρύνειν, οὐχὶ ὀξύνειν. εἰ δέ τις λέγοι 'διὰ τί γὰρ οὐ περισπᾷ;', διδαχθήσεται ἐκ τῆς κλίσεως· οὐ γὰρ πεφνοῦντα ἐροῦμεν ἢ πεφνῶντα ὡς νοοῦντα. οὕτως δὲ καὶ ἡ ἴσας μετοχὴ ἐβαρύνετο τῷ χαρακτῆρι καὶ τῇ ποιότητι τοῦ στοιχείου, οὐ τῇ κλίσει τῇ τοῦ ἐνεστώτος, ὥσπερ ἀπεδείξαμεν (sc. Hrd. καθ. 1,470,20). A <Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα :> ὅτι οὗτος μὲν οὐτασεν, ὁ δὲ Εὐφορβος βέβληκε (cf. ^[15]
- 16 828 Π 807. 812). A int ἥ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν <ἀμήν> : οὐκ ἔῃ ἐπ' ἄκρον φέρεσθαι τὰς ἐλπίδας.
- 16 830 T τῶν δὲ πρόσθ' <Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι / —πολεμίζειν> : ὅρα τὸ ἔμπληκτον τοῦ βαρβάρου· τὴν γὰρ ἀλαζονεῖαν ἐξελέγχων αὐτὸς εἰς τὰ ὅμοια ἐμπίπτει b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐ θεῖαν τὴν νίκην οἶεται, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως.
- 16 833-4 b (BCE 3 E 4) ὀρωρέχεται : ὀρωῶνται ἢ ἐκτέτανται, ὡς τὸ "τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι" (Π 375).
- 16 834 b (BCE 3) T ἡμαρ ἀναγκαῖον : τὸ εἰς ἀνάγκην ἄγον, ὡς "δούλιον ἡμαρ" (Z 463).
- 16 836 b (BCE 3 E 4) T μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεος <—δαΐζαι> : κατὰ τὸ πιθανὸν μιμεῖται, τίνας εἰκὸς εἰρηκέναι λόγους Ἀχιλλεῖα ἐκπέμποντα Πάτροκλον.
- 16 839-41 b (BCE 3 E 4) T <ὥς πού σε προσέφη :> οὕτως διὰ τοῦ ε, <ὥς πού> σε προσέφη· A im σοὶ γὰρ ἔδωκε / νίκην Ζεὺς <Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἳ μ' ἐδάμασσαν> : Ζεὺς (845) ἡ Μοῖρα.
- 16 844-5 ἢ T ἐπεὶ αὐτὸς συνεχώρησεν. ὃ δὲ ἥδει ὁ ποιητής, τοῦτο τῷ ἥρωϊκῷ προσώπῳ περιέθηκε. b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἐδάμασσαν (845) ἀντὶ τοῦ δαμασθῆναι ἐποίησαν. b (BCE 3 E 4) τοιοῦτοι δ' εἴ περ μοι ἐείκοσιν <ἀντεβόλησαν / —δαμέντες> : ἀξιομίμητον τὸ ἦθος· οὐ γὰρ κατεπλάγη τὸν θάνατον, οὐ τὸ βάθος τῶν ἀλγηδόνων, οὐ τὴν ἐρημίαν τοῦ βοηθήσοντος, ἀλλ' ἔτι φρυγάματος μεστός ἐστι καὶ ἐρεθίζει μᾶλλον ἢ ἰκετεύει, ἀντιποιούμενος τῆς νίκης καὶ μετὰ τελευτῇ. ^[5]
- 16 847-8 b (BCE 3 E 4) T σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον· τέσσαρας γὰρ προειπὼν ἐπιφέρει σὺ δέ με τρίτο ς.
- 16 850a

τὴν δὲ κοινὴν πᾶσι παρεπομένην Μοῖραν οὐκ ἀριθμεῖ, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐπενεγκόντας αὐτῷ χεῖρας. Α σὺ δέ με τρίτος <ἐξεναρίζεις> : πολλοστός, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "ἀσπασίη τρίλλιστος" (Θ 488).

16 850b οἱ δὲ Μοῖραν καὶ Ἀπόλλωνα ἔν· ἄμφω γὰρ θεοί. οἱ δὲ κατὰ κοινοῦ τὴν Μοῖραν παρειλήφθαι. τινὲς δὲ τὸ ἐξεναρίζειν ἐπὶ τῶν αὐτοχείρων· καὶ οὕτω τρίτος Ἑκτωρ. b (BCE 3) Τ τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατόν, ἴν' ἢ 'τρίτος Εὐφορβος, σὺ δέ με ἐξεναρίζεις'. b (BCE 3) ἄλλως· σὺ δέ με τρίτος <ἐξεναρίζεις> : αὖξει ἑαυτὸν ὡς ὑπὸ πολλῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀναιρεθέντα, b (BCE 3 E 4) Τ μαιοῖ δὲ τὸν Ἑκτορα ὡς Εὐφώρβου δεύτερον. ^[5]

16 850c b (BE 3 E 4) Τ πῶς τέσσαρας καταριθμήσας—ἴν' ἢ πολλοστός. Α ἄλλο δέ τοι ἐρέω <—ἀμύμονος Αἰακίδαο> : δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ ὥστε ἀπαλλασσομένης τὰς ψυχὰς ἔχειν τι μαντικώτερον· πλησίον γὰρ ἤδη τῆς θείας φύσεως γινομένη ἢ ψυχὴ προγινώσκει τι τῶν μελλόντων.

16 851-4 Τ <βέη :> βίωσι, ὡς "τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα" (Χ 431).

16 852 Τ il χερσὶ δαμέν τ' Ἀχιλῆος : πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτενεῖ τὸν Ἑκτορα; ὥσπερ Ἀχιλλεὺς ἀκούσας παρὰ Θέτιδος.

16 854a1 ἢ ἐπεὶ κατ' Ἀρτέμωνα τὸν Μιλήσιον ἐν τῷ Περὶ ὀνείρων (cf. F.H.G. IV 340 not. 2), ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. καὶ Πλάτων ἐν Ἀπολογίᾳ Σωκράτους (p. 39c 2)· "καὶ γὰρ εἰμι ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησιμοδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι." Α Τ πόθεν ὁ Πάτροκλος οἶδεν ὅτι Ἀχιλλεὺς κτενεῖ τὸν Ἑκτορα; δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ ὅτι ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται· θείας γὰρ ἐστὶ μέρος φύσεως, καὶ θειότερα γίνεται χωρισθεῖσα τῆς ὕλης τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. ^[5]

16 854a2 b (BCE 3 E 4) <δαμέν τ' :> ἐκ πλήρους τὸ "δαμέντι" Ἀρίσταρχος.

16 854b1 Α im ἐκ πλήρους γραπτέον τὸ "δαμέντι".

16 854b2 Τ il ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων παμένη : ὅτι πνεῦμα ποιὸν ἢ ψυχὴ κατὰ παντὸς οἰκοῦν τοῦ σώματος.

16 856a b (BCE 3 E 4) Τ {ψυχὴ δ'} ἐκ ρεθέων : ὅτι πάντα τὰ μέλη ρέθη Ὀμηρος προσαγορεύει.

16 856b1 οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον. Α οἱ δὲ τοῦ προσώπου ὕστατα γὰρ τὸ πνεῦμα ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖ.

16 856b2 Τ ὃν πότμον γοόωσα : Πυθαγόρας φησὶν ὡς ἀναχωροῦσα ἡ ψυχὴ ἐν ἐκείνῳ γίνεται, {ἐν} ᾧ ἂν γεννωμένῳ σώματι ἢ φυτῷ καταντήση.

16 857a1 λυπεῖται οὖν ὡς ἀκμάζον ἐῷσα σῶμα καὶ δεδοικυῖα, μή ποτε ἀναξίῳ περιπέσῃ. πρὸς ἀρετὴν οὖν συγκαλεῖ λέγων ὡς τὰ γενναῖα τῶν σωμάτων καὶ ψυχὴ <καταλείπουσα θρηνεῖ> . Τ λυπεῖται ἡ ψυχὴ, μή ποτε ἀνάξια πράξασα ἑαυτῆς ἄναξίως† περιπέσῃ καὶ ὅτι σῶμα ἐᾷ ἀκμάζον. ^[5]

16 857a2 ὁ δὲ Πυθαγόρας κακῶς φησὶν ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν εἰς φυτὰ τινα καὶ σώματα καὶ θάμνους μεταβάλλεται, b (BCE 3) ὅθεν καὶ λελύπηται. πρὸς ἀρετὴν δὲ μᾶλλον ὁ ποιητὴς συγκαλεῖ, μή ποτε κακὰ διαπραξάμενοι τοῖς αὐτοῖς περιπέσωμεν. b (BE 3) ἀνδροτῆτα : ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπότητα, ἀνθρώπου φύσιν· ἀνδρίαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν ἰδίαν οὔσαν. ^[5]

16 857b1 Τ ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρίαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

16 857b2 τὴν ἀνδρὸς φύσιν· ἀνδρίαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὔσαν ἰδίαν. b (BE 3) <τεθνεῖωτα :> διὰ τοῦ ἡ τὸ "τεθνηῶτα" Ἀρίσταρχος.

16 858

A int τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς <—ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι> : δειλοῦ ὁ λόγος· τὰ δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνδρεῖα· "τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι" (X 365).

16 860-1 b (BCE 3 E 4) T ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊθεοὶ δόσαν· ἡ ἀναφορὰ ἐπὶ τὸν Ποσειδῶνα· φησὶ γὰρ "Ποσειδάων δὲ πόρ' αὐτοῦς / πατρὶ ἐμῷ Πηληϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν" (Ψ 277—8)· φασὶ γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ὑπὸ μὲν Ποσειδῶνος τοὺς ἵππους δοθῆναι Πηλεΐ, ὑπὸ δὲ Ἡφαίστου ὄπλα καὶ ξίφος. [5]

16 867a T < ἄμβροτοι : > οὐ μετέχοντες θανάτου.

16 867b T il θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα· τινὲς <προς> γράφουσιν "ἥματι τῷ, ὅτε γῆμε Θέτιν λιπαροκρήδεμνον" (= Π 867a)· καὶ γάρ φησι· "τὰ μὲν Πηληϊθεοὶ δόσαν <ἀγλαὰ δῶρα />, ἥματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ" (Σ 84—5).

16 867c T Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς Ἀρισταρχ <εἰού> διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περί στιγμῆς.

16 postscr A Pap.

17, pap10 t X (ad P 4—700) .

17, pap10 ante4 [] δ' αὐτο.

17, pap10 4 [[] πόρτιν δ' ἐν τ[[] μενάων . [.....] [3]

17, pap10 23-36(2)c1 [] ρτ .. [] θησεν [] ωι τῆς οδου [] α[.] . [.] επα [] ν Π[το]λεμαῖος [] ς [ρ]άβδον [] και [[] .. [.....] [8]

17, pap10 23-36(2)c2 [] κα[.] πε[[] π[.] πτω . [[] πηουν[[] χηρευσ[[] π . [[] μια[[] τας . [[] α[.....] [8]

17, pap10 ante1121 [] [] ην [] πει [] φ . [.] ητη παρ' αὐ[] . οὐ γάρ .. (.) [.] ιουν [] λης οὐ . (.) [.] .. ιθη [] Τρωσίν, ἀλλ' ὅτι ἡ [] ν ὡς ἐν τῇ . [5]

17, pap10 112 ἀπὸ μεσσαύλοιο σταθμοῖο· "ὅς ν <ε> ἴκεσσε [θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο".]διος ἐν τῷ Περί ἀν[] ἡ μέση θύρα [τῆς αὐλῆς, ἡ διορίζουσα τόν τε ἀνδρῶνα καὶ τὴν γ]υναικω[νίτιν δ]ὲ τὴν ἐπὶ [ἀργῷ ἔπαυλιν [] ελωιδρουντ . [[] . σαν ὥσπερ [[] . [.] αγον [α] γγέλλοντι (finis columnae) . [11]

17, pap10 112c2 [μ[[κ[[τ[[μ[[ου[[την . [[τόσα[[τουπα . [[θος τῶν ἀ[τ . δ . ν [[[[[[..... [] . [[] . φρο . [[[] . εχει . [[[] . ι .. [..] . [[τεκελευ[.] . [(finis columnae) . [18]

17, pap10 202* [ἐγγ]ὺς ἔρχε[ται [] φορος ἐστι . [[] . ου κατὰ τοῦ . [[ἀ]ντὶ τοῦ[[] . ερμ . [[] λον[[] . [.....] [7]

17, pap10 210* [] ω ... [[τ]ὰ ὄπλα τ . [[] ος ἤρμοσε τῷ[ι Ἑκτορι [τ]ῷ Ἀχιλλεΐ [] . θεοσθαί [[] . ι . [.] .. [[] . [.....] [7]

17, pap10 481-4 [] . [[] του . [[β]ρηθόρον ἄρμ' [ζε]το χερσί [[] [.....] [5]

17, pap10 520 [] . ν . [[] .. αυ[[] . τος ν[[] α . (.) τουπ[[πέλ]εκυν αἰζ[ή]ιος [] . [1]

17, pap10 520c1 [] . οπ[ι]θ[εν [] πιθεν σ[.....] [3]

17, pap10 693-8 [.. [[] . ν [δον δεστ]α . [[] . νε [πε . [1]

17, pap10 693, 694 ὠτάρ[..... κατέστυγε [] . την [μῦθον] [ἀκούσας κα[[] αὐτὸν [μενρος στυγ .. [[] ντιδ . [[π ... [.] (.) [... [α [[τ . ς [[τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρωι / Λαο[δόκωι, ὅς οἱ σχεδὸν] [ἔστρεφε μ[ώνυχας ἵππους. [10]

17, pap10 698-700 / τὸν μὲν δακρυχέ[οντα πόδες φέ-] [ρον [ἐ]κ προλέμ[οιο· [] τευχ[.....] [6]

17, pap10 698-701 [] φα . [[] δο[. [1]

17, pap10 700

..]. κα. [[]. ν ἐξήγγειλεν Ἀχιλλεῖ. [[]. πεζός < > ἐρεῖ τις ἐν αρ. [[]ρεῖσθ[.....]ν ν[..]ν ..
[[]ο. [..... []εγομενη[[]ενα. [5]

17, pap10 inc, fr1 [[] . [..... [3]

17, pap10 inc, fr10 [] . ωι ἀρίστου[[]γον μετοδ[[] . ἐπ' Ἴλιον[..... [3]

17, pap10 inc, fr11 [] πωι[[]ντουη . [[]ιν ωσ[[] .. [..... [] . [4]

17, pap10 inc, fr12 (,) ἀνάπα[υ []ο .. νεσ[[]ναλ . οστο[[]λουτου . [[] [..... [] . [5]

17, pap10 inc, fr13 . φ[[]έτο[[] ... [[]ην . [[] .. (.) τ[[]άπώσατο[[]ως ἀπολε . [[] . αλε . [[] .. [..... []τωνκ . [9]

17, pap10 inc, fr14 [] Πάνα[κρίδος ἔργα μ[ελίσσης []σιμ . τῶν πα . [[]να ἄν ὄνομα[[]τισιν
δ[..]π[[]συγκειμ[[] .. []ενα[[]ν .. [[]ατρν . [..... [9]

17, pap10 inc, fr15 [] . [[] . συγγ . [[]Κύπρον[[] . ρο . [..] . [[]ολι .. [[] .. Τεύκρου ησ[[]μενος ἄν εἴη[[] ὅ]σιν
πτολίεθρο[ν []Ε]ῦβοι' Ἀθήναισ[[] . σιν εἰς τὴν κυ[..... Pap. [10]

17, pap11 t XI (ad P 728—733 [?]) < ἀλ λ' ὅτε δὴ ρ' : > ἡ κο(ινὴ) "ἀλλ' ὅτε δὴ ρ'".

17, pap11 731 < ἀμφιγύοισιν : > ἐξ ἀμ[φοτέρων [μερῶν[[(.) [[] .

17, pap11 733/2 οἱ ἀντι[< οὐ δ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς υἱὸν—ἐν δηϊοτήτι : > εὖ Πατρόκλου πεσόντος πρώτος
αἰσθάνεται Μενέλαος φησὶ γάρ· "ὅς κεῖται ἐμῆς ἑϊνέκ' ἐνθάδε τιμῆσ" (P 92).

17 1-2a1 καὶ ὅτι ὁμότροποι ἄμφω γὰρ ἦπιοι· b (BCE 3 E 4) T "νῦν τις ἐννεΐης Πατροκλῆος δειλοῖο /
μνησάσθω" (P 670—1). T ὁ δὲ Μενέλαος οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἀρχομένους πρῶτος ἦν, ἀλλ' ἤδη καὶ
πρὸς τοὺς πολεμίους, b (BCE 3 E 4) T ὥστε Ἀδραστον ζωγρήσας σώζειν ἐβούλετο (cf. Z 37—53).
T ἡ ὅτι καὶ περὶ πάντας σπουδαῖος ὁρᾶται· b (BCE 3 E 4) T αὐτόματος ἦει πρὸς τὴν δαῖτα (cf. B
408—9), T προανέστη τοῦ ἀδελφοῦ (cf. K 25—33), Ὀδυσσεὺς καταπονουμένου ἦκεν ἄγων
Αἴαντα (cf. Λ 463—88), b (BCE 3 E 4) T ἔμεινεν ἐν τῷ Σουνίῳ "ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, / ὄφρ'
ἔταρον θάπτοι" (γ 284—5). T ἡ προθυμότερον ποιῶν ἑαυτῷ σύμμαχον Ἀχιλλέα. ἄλλως τε οἱ
ἄλλοι τραυματίαι εἰσὶ πλὴν Αἴαντος, ὃν νῦν οὐκ ἔδει ὑπέικειν Ἑκτορι. b (BCE 3 E 4) T {οὐδ'
ἔλαθ' Ἀτρεὺς υἱόν·} Πατρόκλου πεσόντος πρώτος αἰσθεται Μενέλαος φησὶ γάρ· "ὅς κεῖται ἐμῆς
ἑνεκ' ἐνθάδε τιμῆσ". [15]

17 1-2a2 καὶ ὅτι ὁμότροποι ἄμφω γὰρ ἦπιοι. ὁ δὲ Μενέλαος οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἀρχομένους ἦπιος ἦν,
ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τοὺς πολεμίους, ὥστε Ἀδραστον ζωγρήσας σώζειν ἐβούλετο. ἡ ὅτι καὶ περὶ
πάντα σπουδαῖος ὁρᾶται, δεόντως τὸν Μενέλαον ἐν τῷ νῦν παρεισῆγαγε καιρῷ βοηθοῦντα καὶ
ἀγωνιζόμενον, μάλιστα μὲν διὰ τὸ τετρωσθαι τοὺς ἀριστεῖς· ἔπειτα δὲ καὶ δίκαιον ἡγεῖτο τοὺς
δι' αὐτὸν τελευτήσαντας μὴ καταλιπεῖν, ἀλλὰ βοηθεῖν παντὶ σθένει. A οὐ δ' ἔλαθ' Ἀτρεὺς
υἱὸν <—ἐν δηϊοτήτι> : ἡδέως σφόδρα τούτοις ἀνταπέδωκεν "οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς εὐμελὴς
ἀμέλῃσεν / Πατρόκλιοι πεσόντος ἀμύμονος" (P 9—10). [5]

17 1-2b T < οὐ δ' ἔλαθε : > καθ' ὑπερβατόν, οὐκ ἔλ <αθε> δέ.

17 1 A im Τρώεσσι δαμεῖς <ἐν δηϊοτήτι> : ἀμφίβολον, πότερον Τρώεσσι συνήθως κατ' ἐναλλαγὴν
πτώσεως παρείληπται ἀντὶ τοῦ Τρώων, ὡς "Αἴαντι δὲ μάλιστα" (Ξ 459) ἀντὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ
ἔστιν ὁ δαμεῖς ἐν Τρώων δηϊοτήτι, ἐν τῇ τῶν Τρώων μάχῃ, <ἡ> ὡς τὸ "ἦν μὴ καὶ σὺ θάνης
Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς" (X 55), οὕτως Τρώεσσι δαμασθεῖς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων δαμεῖς δὲ δαμασθεῖς.
[5]

17 2a ἡ αὐτὸ δὲ τοῦτο διχῶς, ἥτοι ἐπιπεσόντων πάντων τῶν Τρώων δαμεῖς, ἡ ὕφ' Ἑκτορος ὥστε τὸ
ἐνικὸν πληθυντικῶς ἐξενηγέσθαι. ἡ Τρῳᾶς κατὰ τὸ πληθυντικὸν ἔφη τὸν τε Ἑκτορα καὶ τὸν
Εὐφορβον· ὕφ' οὗ μὲν γὰρ ἐβλήθη (cf. Π 806—8), ὕφ' οὗ δὲ οὐτάσθη (cf. Π 820—1). A < Τρώεσσι
δαμεῖς : > ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Τρώων δαμασθεῖς. A int Τρώεσσι : Ἑκτορι καὶ Εὐφóρβω· καὶ τοὺς
Δαρδανίους γὰρ Τρῳᾶς φησιν. [10]

- 17 2b b (BCE 3 E 4) Τ κεκορυθμένος : ὅθεν καὶ "κορυστής" (cf.
- 17 3 Δ 457 al.). ἀντιμετείληπται τὸ θ τοῦ ς . Τ ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖ ν' <ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ > : τὸ σημεῖον πρὸς τὸ "ὅς Χρύσην ἀμφιβέβηκας" (Α 37).
- 17 4a πόρταξ δὲ καὶ πόρτις τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι. τὸ δὲ αὐτὸ πόρτις καὶ πόρις. ὅρα δὲ καὶ τὰς ἔξωθεν αὐξήσεις· οὐ γὰρ ἔφη ὥς τις περὶ πόρτακι βοῦς ἔστηκεν', ἀλλὰ μήτηρ , τὸ φιλοστοργότατον ὄνομα. Α ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ : τὸν Αἴαντα λέοντι εἰκάζει, "ὦ ῥά τε νήπι' ἄγοντι" (Ρ 134), τὸν Ὀδυσσεά τῆς ταπεινώσεως χάριν κυνί, "ὥς τε κύων / ἄνδρ' ἄγνο <ι> ἦσας' ὑλάει" (υ 14—5), τὸν δὲ Μενέλαον συμπαθεῖ μὲν ζῶν, οὐ μὴν βιαίῳ· τοῦτο γὰρ τῷ ἦθει τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῇ παρουσίᾳ τύχη οἰκεῖον. ^[5]
- 17 4b εὖ δὲ ἀντὶ τοῦ βοῦς τὸ μήτηρ ἔλαβε, τὸ φιλοστοργότατον τῆς φύσεως ὄνομα. b (BCE 3 E 4) Τ πόρτακι : πόρταξ ὑποκοριστικῶς ἢ πόρτις.
- 17 4c τριχῶς δὲ τὸ ὄνομα παρ' αὐτῷ λέγεται· πόρταξ, ὥς νῦν· πόρις, "ὥς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριεσ" (κ 410)· πόρτις, "πόρτιος ἢ βοός" (Ε 162). b (BCE 3 E 4) Τ πρωτοτόκος κινυρῇ : <κινυρῇ> ἢ οἰκτρόφωνος· κινύρεσθαι γὰρ τὸ θρηνεῖν.
- 17 5a ὕφ' ἐν δὴ προενεκτέον πρωτοτόκος κινυρ ἢ , ἢ περὶ τὸν τόκον κινυρά. τὸ δὲ πρωτοτόκος πρὸ τέλους ἢ ὀξεῖα· ἔστι γὰρ δραστικὸν καὶ μὴ ὑποπίπτον τοῖς τρόποις τοῖς προπαροξύνουσιν. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον δηλοῖ τὴν πρώτως τεχθεῖσαν. Α πρωτοτόκος : πρὸς τὸ μὴ εἶναι ἀσθενῆ, ἀλλὰ καὶ φιλόστοργον. ^[5]
- 17 5b1 κινυρῇ δὲ οἰκτρόφωνος. ὕφ' ἐν δέ, ἴν' ἢ ἐν τῷ τίκτειν θρηνοῦσα. Τ εἰδυῖα τόκοιο : ἐγνωκυῖα· "νήπιον, οὗ πω εἰδόθ' ὁμοῖον πολέμοιο" (Ι 440).
- 17 5c1 τὸ δὲ κινυρῇ πρὸς τὴν Μενελάου λύπην. Τ πρὸς τὸ μὴ εἶναι ἀσθενῆ, ἀλλὰ καὶ φιλόστοργον.
- 17 5b2/c2 κινυρῇ δὲ οἰκτρόφωνος. πρόσκειται δὲ διὰ τὴν Μενελάου λύπην. b (BCE 3 E 4) ὕφ' ἐν δέ, ἴν' ἢ ἐν τῷ τίκτειν θρηνοῦσα. εἰδυῖα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐγνωκυῖα καὶ ἐπισταμένη. b (BE 3 E 4) < πρόσθε δέ οἱ : > ὅτι Α ἀντὶ τοῦ οὗ, Α Τ il ὅ ἐστιν αὐτοῦ.
- 17 7 Ζηνόδοτος "πρόσθε δέ οὐ", κακῶς. Α < τοῦ : > τοῦ Μενελάου.
- 17 8a1 ἢ τοῦ Πατρόκλου, ὃ καὶ πιθανώτερον. Α int αὐτοῦ, τοῦ Μενελάου ἢ Πατρόκλου.
- 17 8a2 b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' ἄρα Πάνθου υἱὸς <—ἀμύμονος > : ὥς γὰρ ἐν κυνηγεσίῳις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδεται, οὕτω καὶ οὗτος τῶν ὅπλων ἀντιποιεῖται· εἰ γὰρ καὶ γεγύμνεται, εἰκὸς αὐτῷ παρακεῖσθαι τὰ ὅπλα.
- 17 9–10 Α b (BCE 3 E 4) Τ < πρότερος : > ἔδει πρώτος εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἐστι πρὸς ἓνα ἢ σύγκρισις.
- 17 14a1 προσυπακουστέον δὲ τὸ ἐμοῦ. Α im λείπει ἐμοῦ.
- 17 14a2 Τ il Πάτροκλον βάλε δουρί : ὅτι βέβληται ὁ Πάτροκλος ὑπὸ τοῦ Εὐφόρβου καὶ οὐκ οὔτασται, καθάπερ Ζηνόδοτος γράφει "σχεδὸν οὔτασε Δάρδανος ἀνὴρ" (Π 807).
- 17 15 Α μή σε βάλλω : [***].
- 17 17 Α Ζεῦ πάτερ <—νήπιος ἔγνω > : πολυκίνητος ὁ λόγος· ἐσχετλίασε πρῶτον (sc.
- 17 19–32 19)· εἴτ' ἐλογίσατο τὴν ὑπεροψίαν τῶν Πανθοῖδων (sc. 20—3), καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν ὑπόμνησιν τῶν πάλοι μετῆλθεν (sc. 24—8)· εἴτα μετὰ ἡθους ἀπειλεῖ τῷ πολεμίῳ, ἀναχωρεῖν αὐτῷ παραινῶν (sc. 29—32). b (BCE 3 E 4) Τ ὑπέρβιον εὐχετάσθαι : ὑπὲρ δύναμιν αὐχεῖν. ^[5]
- 17 19a καὶ τὸ μὲν σημαινόμενον πρὸς Εὐφορβον, ἢ δὲ ἀναφορὰ ἐπὶ Δία b (BCE 3 E 4) Τ ὥς ἐκθαυμάζοντος τὸ θράσος· Τ ὅταν γὰρ οἱ μέτριοι ἀδικῶνται παρὰ τῶν βιαίων, ἄγουσι τὴν πρὸς θεὸν παρρησίαν εἰς μέμψιν. καὶ ἐτέρωθι ὁ Μενέλαος ἀγανακτῶν πρὸς τὸ θεῖον παρατάττεται·

- "Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος" (Γ 365). b (BCE 3 E 4) T < ὑπέρβιον εὐχετάσθαι : > ὑπερβίως αὐχεῖν, ὃ ἐστὶν ὑπὲρ τὴν δύναμιν. ^[5]
- 17 19b A int οὗ τ' οὖν παρδάλιος <—βλεμεαίνει> : πρῶτον ἔθηκε τὴν πάρδαλιν· θρασὺ γὰρ τὸ ζῶον τοῦτο.
- 17 20-2 δευτέρον δὲ τὸν λέοντα· μετὰ γὰρ θράσους καὶ ἀλκὴν ἔχει. τρίτον σὺν, οὐχ ὡς γενναιότερον, ἀλλ' ὡς ἀλογίστῳ ὀρμῇ φερόμενον, λεόντων καὶ παρδάλεων πολλάκις τὸ παθεῖν φυλασσομένων· διὰ τοῦτο ἐπήνεγκεν οὗ τε μέγιστος / θυμός (21—2). ἄλλως τε λέων μὲν καὶ πάρδαλις πολλάκις ἡμεροῦνται, ὃ δὲ αἰεὶ ἄγριος. b (BCE 3 E 4) T < παρδάλιος : > διὰ τοῦ α αἰ Ἀριστάρχου "παρδάλιος". ^[5]
- 17 20a1 A im διὰ τοῦ α τὸ "παρδάλιος".
- 17 20a2 T {οὔτε} συὸς κάπρου : κατ' ἐπίτασιν· ἀλκιμώτερος γὰρ ὁ κάπρος διὸ ἐπὶ πᾶσι τέτακται.
- 17 21a οὐκ, ἀλλὰ διὰ τὸ θυμικώτερον εἶναι τὸν κάπρον τῶν ἄλλων ζώων ἐπενήνοχε πρὸς αὐξήσιν. καὶ ἔστι σὺς μὲν τὸ γενικόν, κάπρος δὲ τὸ εἰδικόν, ἀπὸ τοῦ κάπτειν. A συὸς κάπρου : μετὰ τὸ γένος τὸ εἶδος ἐπήγαγεν, ὡς τὸ ἥυτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔζοχος ἔπλετο πάντων / ταῦρος" (B 480—1).
- 17 21b T < Πάνθου υἱες : > Εὐφορβος, Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ, b (BCE 3 E 4) T il οὗτοι Πανθοῖδαι.
- 17 23a b (BCE 3 E 4) ἐμμελία <ι> : καὶ ἐπὶ τούτου πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ὁμοτονεῖ γὰρ τοῖς ἐνικοῖς τὰ εἰς αἰ λήγοντα πληθυντικά ἐπὶ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης ἰσοσυλλάβως κλινομένων καὶ βραχεῖα παραληγομένων.
- 17 23b A οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη <Ὑπερήνορος> : τὸ σημεῖον Διονύσιος (fr.
- 17 24a 44 Schm.) διὰ τὸν Ὑπερήνορά φησι· προεῖρηται γὰρ "Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν / οὐτάσε" (Ξ 516—7). καὶ ἴσως κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκεῖ αὐτὸν ὠνείδισεν. A < οὐδὲ μὲν οὐδέ : > περισσὸν τὸ ἔν οὔ.
- 17 24b b (BCE 3 E 4) T il βίη Ὑπερήνορος <—ἔμμεναι> : ἢ πρὸ τῆς μήνιδος ἢ νῦν κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀνήρηται· οὐ γὰρ ἐν τῇ Ξ (516) "Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν". φεύγων γὰρ ἐκεῖνος ἀνήρητο.
- 17 24-7 Ὀμηρικὸν δὲ ἔθος τὸ ἔνια παραλείπειν καὶ ὕστερον φράζειν, b (BCE 3 E 4) T "ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν" (Υ 90)· "οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεναι" (Ι 353)· "πρῶτον μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων" (Ε 832). T < ἀπόνητο : > ὄνησιν ἔλαβεν. ^[5]
- 17 25 ὦνατο δὲ ὠνείδισεν, "ὠνόσατο" (cf. Ξ 95. P 173) δὲ ἐμέμψατο. b (BCE 3 E 4) T ἐλέγχιστον πολεμιστὴν : καὶ "μαλθακὸς αἰχμητὴς" (P 588) ἀλλ' αἰ τῶν πολεμίων ἀποφάσεις οὐκ εἰσὶν ἐχυραί.
- 17 26 T οὐδέ ἔφημι <—τοκῆας> : συγγνωστὸς ἀπαγγέλλων ἰδίας ἑαυτοῦ πράξεις· προσφόρως γὰρ οὐκ ἄλλου τινὸς μέμνηται ἢ ἀδελφοῦ Εὐφόρβου, ἐκ τῶν οἰκείων δυστυχημάτων ἀνακόπτων αὐτὸν τοῦ θράσους.
- 17 27-8 b (BCE 3 E 4) T < οὐδέε : > διὰ τοῦ τέ, "οὐδέ τε", Ἀρίσταρχος.
- 17 27 A im κεδνούς : ὦν <ἄν> κήδοιτό τις καὶ φροντίζοι.
- 17 28 T ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ <λύσω μένος—ἔγνω> : ὅτι ἄμεινον τὰ ἔπη ταῦτα λέγεται ὑπὸ Μενελάου, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀχιλλέως πρὸς Αἰνείαν συστάσεως (cf.
- 17 29-32 Υ 195—8) οὐκέτι· ἐπεξεληλυθὼς γὰρ μόνον οὐχὶ συναρπάσαι <ἄν> τὴν πόλιν ἔνεκα τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. A < ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος— / στήησ> : ἱστορία. ^[5]
- 17 29-30

φασί Πυθαγόραν ἐν τῷ κατὰ τὸ Ἄργος Ἡραίῳ ἀσπίδα χαλκὴν θεασάμενον εἶπεν ὡς ταύτην φορῶν ἀνήρηται ὑπὸ Μενελάου ὦν Εὐφορβος. στρέψαντας δὲ Ἀργεῖους τὴν ἀσπίδα ἰδεῖν ἐπίγραμμα Εὐφóρβου. Τ ἀλλά ς ' ἔγω γ ' ἀναχωρήσαντα κελεύω / ἔς πληθὺν ἰέναι <μη δ ' ἀντίος ἴστα ς ' ἔμεῖο / πρίν τι κακὸν παθέειν> : διὰ μέσου ἐστὶ τὸ μη δ ' ἀντίος ἴστα ς ' ἔμεῖο (31)· τὸ δὲ ἐξῆς ἀλλά ς ' ἔγω γ ' ἀναχωρήσαντα κελεύω / ἔς πληθὺν ἰέναι (30—1) / πρίν τι κακὸν παθέειν (32). ^[5]

17 30-2a1 διὰ μέσου δὲ τὰ λοιπά. Α τὸ ἐξῆς ἐς πληθὺν ἰέναι (31) / πρίν τι κακὸν παθέειν (32).

17 30-2a2 b (BCE 3 E 4) Τ ἰέναι , μη δ ' ἀντίος ἴστασο : ἡ σύνταξις ὁμοία τῇδε· "οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε / ἦσται" (π 144—5).

17 31 Τ {πρίν τι κακὸν παθέειν} ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω : φιλόσοφος ἡ γνώμη· ὁ ἄφρων μετὰ τὸ περιπεσεῖν ἀμαρτήματι γινώσκει ὅτι κακῶς ἔπραξεν· ὁ δὲ φρόνιμος προπερισκέπτεται καὶ προπερινοεῖ τὰ ἐσόμενα· διὸ ἐκλέγεται τὸ συμφέρον, ἵνα μὴ ἀμάρτη μηδὲ μετανοῇ γενόμενος ἐν κακῷ. ^[5]

17 32a διὰ τοῦτο ὁ μὲν Προμηθεὺς φρόνιμος δαίμων, ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς φαῦλος· μετανοεῖ γάρ, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος. ὅτι δὲ εἰς παροιμίαν παραδέδοται, λέγει καὶ Πλάτων οὕτως δὴ (conν. 222 b 4)· "καὶ σοὶ λέγω, ὦ Ἀγάθων, μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ὥσπερ νήπιον παθόντα γνῶναι." Α < ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω : > πιστὸν τὸ παίδευμα καὶ πολλῆς ὠφελείας περιεκτικόν. ^[10]

17 32b Α int ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω : ὅτε οὐδὲν ἐστὶν ὄφελος.

17 32c παροιμιακὸν δὲ τοῦτο. εὐμνημόνευτον δὲ αὐτὸ ποιεῖ ἡ συντομία τῆς ἀπαγγελίας. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ μάλα τίσεις : ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων "ἡ τάχα τίσεις".

17 34a Τ < τίσεις : > ὡς "τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα" (Α 42).

17 34b Τ il γνωτὸν ἐμόν , <τὸν ἔπεφνες> : ὅτι ἰδίως ἐξενήνοχεν· ἔστι γὰρ μάλα τίσεις περὶ τοῦ ἐμοῦ γνωτοῦ δίκας, περὶ οὗ ἔπεφνες ἀδελφοῦ, τίσεις μου τὸν ἀδελφόν.

17 35 Α < χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο : > ὅμοιον τῷ "καὶ δόμος ἡμιτελής" (Β 701).

17 36 Α int < ἀρητόν : > τὰ εἰς τος ῥηματικά, παραληγόμενα τῷ η , ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεσθαι θέλει.

17 37a Α int < ἀρητόν : > ὀξυντέον· ἐπιθετικὸν γάρ ἐστίν.

17 37b1 Τ il μισητόν καὶ ἐπάρατον, παρὰ τὸ ἀρά.

17 37b2 ὀξύνεται δὲ ἐπίθετον ὄν. b (BCE 3) ἀρητόν {δὲ τοκεῦσι}· ἥτοι βλαπτικόν, παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην, ἢ κατάρατον ἢ ἀπευκτόν.

17 37c ἡ αἰὲ ρητόν, αἰὲ διὰ μνήμης ἐσόμενον. Α ἄλλως· < ἀρητόν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας : > ἐ <κα> τέρως διαστεῖλαι ἔστιν· ἀρητόν, ἐν εὐχῆς μέρει καθεστῶτα σὺ πένθος ἔθηκας, ἴν' ἡ κατ' ἀρσενικὴν αἰτιατικὴν ἐπὶ τοῦ Ὑπερήνορος, τὸν ἀρητόν.

17 37d ἡ οὕτως· εἰς τοῦτο αὐτοὺς κατέστησας ὥστε εὐχὴν ἡγεῖσθαι τὸ θρηνεῖν τὸν ἑαυτῶν παῖδα καὶ ἔχειν ἐξουσίαν σχολάζειν γόοις καὶ θρήνοις. Α ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου καὶ τὰ ἐξῆς· καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου—αὐτοῖς. ^[5]

17 38-40 Α <ἦ> περισπαστέον τὸν ἦ βεβαιωτικὸς <γάρ> .

17 38a Α im ἦ {κέν σφιν}· ὄντως.

17 38b Τ < δειλοῖσι : > ὅτι δειλοῖσιν εἶπεν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις.

17 38c

A int Πάνθω ἐν χείρεσ <σ> ι βάλω καὶ Φρόντιδι : πρὸς τὸ ἔθος σημειωτέον· καὶ γὰρ τῇ Ἀλκμήνῃ τὴν κεφαλὴν ἐκόμισαν Εὐρυσθέως καὶ τὴν Μελανίππου Τυδεΐ· καὶ "ἔλχ', ἴν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξεί χαλκῶ" (P 126).

17 40a T {καὶ} Φρόντιδι {δίκη}: ὡς "'Ηλιδι" (Λ 673 al.

17 40b). οὕτως Τυραννίων (fr. 41 P.), καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. ὁ μέντοι κανὼν ὀξυτονεῖ τὸ φροντίς· τὰ γὰρ εἰς τις λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ο ἦτοι μόνῳ ἢ σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς Προίτις φροντίς, "οὔτις" τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι (fr. 143 P. = P.M.G. 143). οὕτως οὖν καὶ φροντίς, εἰ μὴ ἄρα, ἐπεὶ κύριον τοῦτο, καὶ βαρυτονηθήσεται. οὐ μάχεται τὸ "πόρτις" (cf. E 162)· καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ τ, "πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας" (κ 410). 'μὴ ὄντα ἐπιθετικά' πρόσκειται διὰ τὸ πότις, ᾧ παράκειται τὸ πότης. A < Φρόντιδι : > ἡ μήτηρ ἐστὶν αὐτοῦ, Φρόντις ὡς "Θέτις" (A 413 al. ^[10])

17 40c). A im < ἀλ λ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν > ἀπείρητος < πόνος ἔσται, / οὐ δ' ἔτ' ἀδήριτος, ἢ τ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο > : οὐκ ἔσται ἀπείρατος ἡμῖν ὁ πόνος ἢ τοῦ ἀμύνεσθαι ἢ τοῦ φεύγειν, ἀλλὰ δηλονότι διὰ πείρας ἐλευσόμεθα καὶ οὐ χωρὶς μάχης ἐσόμεθα b (BCE 3) T ὥστε ἡ ἀνδρίασθαι ἢ φυγεῖν. ^[5]

17 41-2a b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν <—φόβοιο > : τὸ ἔργον οὐκέτι ἀπείρατον ἔσται οὐδὲ ἄμαχον ὥστε ἡ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ φυγῇν.

17 41-2b A ἀλ λ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν <ἀπείρητος—φόβοιο > : διὰ μέσου τὸ οὐ δ' ἔτ' ἀδήριτος (42), τὸ δὲ ἐξῆς ἀπείρητος πόνος ἔσται (41) ἢ τ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο (42), οἷον πειρασόμεθα ἦτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς.

17 41-2c οὕτως Νικάνωρ (p. 246 Friedl.). A ἔτι δηρὸν : κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ π "ἐπὶ δηρὸν", ὁμοίως τῷ "ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών" (λ 415).

17 41a AT < πόνος : > ἔργον μάχης.

17 41b T il < ἢ τ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο : > Ἀρίσταρχος ἀμφοτέρω διὰ τοῦ δ, "ἢδ' ἀλκῆς ἢδὲ φόβοιο".

17 42a1 A im οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμφω διὰ τοῦ "δε".

17 42a2 T il < χαλκός : > οὕτως Ἀρίσταρχος χαλκός ἄλλοι δὲ "χαλκόν".

17 44a1 A int {οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν;} διὰ τοῦ ς χαλκός, ἴν' ἢ ἐπιδορατίς.

17 44a2 T ἐπευξάμενος Διὶ πατρί : τοιοῦτος πανταχοῦ Μενέλαος, κὰν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον μονομαχίῳ (cf.

17 46 Γ 350—4). b (BCE 3 E 4) T κατὰ στομάχοιο θέμεθλα : στομάχου θέμεθλα οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόγχον, οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ.

17 47a ἐπιφέρει γοῦν "ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος < ἥλυθ' ἀκωκή > " (P 49). θέμεθλα δὲ ἡ θέσις. A στομάχοιο θέμεθλα : τοῦ βρόγχου τὴν θέσιν, τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ.

17 47b b (BCE 3 E 4) T νύ ξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς < ἔρεισε > : πρὸς τὸ αὐτό < σ > : οὐ γὰρ ἐστὶ περὶ ἐτέρου ὁ λόγος, ὅμοιον τῷ "ὁ δ' ἐρεύγετο οἶνοβαρείων" (ι 374), ἕτερος τις οὐκ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύκλωψ.

17 48a A βαρεῖν χειρὶ πιθήσας : τοῦ πράγματός ἐστι τὸ ἐπίθετον· βαρεῖαν γὰρ χεῖρα A b (BCE 3) T τὴν μετὰ βίας ἐρείδουσιν τὸ δόρυ φησί, συνεπιβαρύναν τὴν χεῖρα τῷ δόρατι.

17 48b A b (BCE 3 E 4) T ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο < δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκωκή > : τοῦτο ἀποδεικτικόν ἐστὶ τοῦ στόμαχον (cf.

17 49a P 47) λέγειν τὸν βρόγχον· εἰ γὰρ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἐπεπλήγει, οὐκ ἂν ἄντικρυς διὰ τοῦ αὐχένος τὸ δόρυ ἐφέρετο. A < ἀπαλοῖο > δι' αὐχένος ἥλυθ' < ἀκωκή > : εἰκότως διήλθε·

- καὶ γὰρ ἡ τρώσασα χεὶρ βαρεῖα καὶ ὁ αὐχὴν ἀπαλός, ὥστε ἐπετήδευσε μονομάχιον δεῖξαι δύο καλῶν· καὶ γὰρ Μενέλαος ξανθός, εὖμηρος, καλλίσφυρος b (BCE 3) T καὶ οὗτος δὲ χαριτόεις.
- 17 49b b (BCE 3) < αἵματί οἱ δεύοντο> κόμαι Χαρίτεσ <σ> ἰν ὁμοῖαι : οὐκ εἰκὴ ἡ ἐπεξεργασία τῆς κόμης· ἀλλ' ἐπεὶ ἔφθη εἰπὼν "μιάνθησαν δὲ ἔθειραι / αἵματι καὶ κονίησι· b (BCE 3) T πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν / ἱππόκομον πῆληκα μιαίνεισθαι" (Π 795—7), T παραμυθίαν εἰσφέρει τοῖς λυπουμένοις ὑπὲρ Πατρόκλου, A im b (BCE 3) T ψευδεῖς ἀντιπαραθεῖς τρίχας ταῖς οὐ ψευδέσιν.
[5]
- 17 51a1 b (BCE 3) T οὐκ εἰκὴ <ή> ἐπεξεργασία τῆς κόμης, ἀλλ' ἐπεὶ περὶ τῶν Πατρόκλου τριχῶν εἶπεν "μιάνθησαν δὲ ἔθειραι", εἰς ἐκδικίαν καὶ παραμυθίαν, ὡς εἴποι τις, παρέλαβε καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην.
- 17 51a2 A Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Χαρίτεσσι μέλαιναι", ἀδιανόητον ποιῶν.
- 17 51b1 A οἱ δὲ γράφουσι "Χαρίτεσ <σ> ἰ μέλαιναι", ὑπὸ Χαρίτων μελανθεῖσαι αὐταὶ γὰρ οὐλαί.
- 17 51b2 T Χαρίτεσ <σ> ἰν ὁμοῖαι : ταῖς τῶν Χαρίτων.
- 17 51c T Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι : ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι. ἀπίθανον—ἄς φαμεν στεφανίτιδας. A < πλοχοί : > οἱ πεπλεγμένοι πλόκαμοι.
- 17 52a b (BCE 3) T ἰl οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο : οἱ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συνεσφιγμένοι ἦσαν.
- 17 52b τινὲς δὲ θέλουσι λείπειν τὸ ὥς, ἀλλὰ λανθάνουσιν οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπὶ καλλωπισμῷ φέροντες τὸν χρυσόν, ἀλλὰ λάφυρα τοῖς πολεμίοις. A ἐσφῆκωντο : παρειμένοι ἄνωθεν περιεδέδεντο.
- 17 52c b (BCE 3) T καὶ "Νάστης χρυσὸν ἔχων πόλεμον δ' ἵεν ἡὔτε κούρη" (B 871 + 872). T ἔστι δὲ βαρβαρικὸς ὁ κόσμος. ταῦτα δὲ τινες κάλυκας φασιν. b (BCE 3) T < οἶον δὲ τρέφει> ἔρνος <ἀνὴρ ἐριθηλὲς> ἐλαίης </ —λευκῷ> : Λαπίθαι μὲν δρυσίν, "αἶ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετόν" (M 133), εἰκάζονται, Ἐκτωρ δὲ πεπτωκὼς δρυὶ κεραυνωθείσῃ (cf.
- 17 53-6 Ξ 414—7): τῷ γὰρ μεγέθει ἐκείνων ἤρμοσται ἡ ἀπὸ τῶν τοιούτων δένδρων εἰκῶν. ἐνταῦθα δὲ ὠραῖον γράφων τὸν Εὐφορβὸν ἐλαίαν παρέλαβε, δένδρον εὐεῖδές καὶ τῷ ἀειθαλεῖ τὸ κάλλος διαφυλάττον. σκόπει δὲ καὶ τὰς κατὰ μέρος ἐξεργασίας τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἔφη φυτοκομεῖσθαι τὸ δένδρον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ζώου ἐμψύχου τρέφεσθαι (cf. 53), δηλῶν τὸ ἡμέρον καὶ εὐάγωγον τῆς φύσεως τοῦ φυτοῦ, b (BCE 3 E 4) T οὐκ αὐτοματίζον, ἀλλ' ἐπιμελεῖα γεωργῶν αὐξόμενον ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν (cf. 54), ἵνα μὴ ἐμποδίζεται τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν. συνεργεῖ δὲ αὐτῷ καὶ τὸ ὕδωρ πρὸς αὕξησιν (cf. 54). λοιπὰ δὲ ἦν τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ ἔξωθεν· διὸ παρείληφε τοὺς παντοίους ἀνέμους (cf. 55—6), ἵνα εὗτονον γινόμενον τὸν καρπὸν φυλάττοι. b (BE 3 E 4) T οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ <ἐριθηλὲς ἐλαίης> : Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ—ἴδιον Ἀθηνᾶς.
[15]
- 17 53 A χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ : φυσικόν ἐστι κοτινοφόρους εἶναι τοὺς ὑψηλοὺς τόπους.
- 17 54a1 ἀμέλει ἐν ἀκροπόλει <τῆς> Ἀττικῆς πρῶτον ἐφάνη. T ἄλλως· χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ : πρὸς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι ὑπὸ ὀδοιπόρων ἢ μὴ ἐμποδίζεσθαι τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν· ἦττον γὰρ εὗτροφα τὰ τοιαῦτα φυτά, ἀλλήλων τὴν εὐφυΐαν ἀφαιρούμενα.
- 17 54b1 T φυσικόν ἐστι τὸ κοτινοφόρους εἶναι τοὺς ὑψηλοὺς τόπους.
- 17 54a2/b2 ἀμέλει ἐκεῖ καὶ ταύτην ἵστασθαι βούλεται πρὸς τὸ μὴ ἐκκόπτεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδοιπόρων, καὶ ὅτι σύντροφα ὄντα τὰ τοιαῦτα φυτά ἀλλήλων τὴν εὐφυΐαν ἀφαιροῦνται. b (BCE 3 E 4) < οἰοπόλῳ : > ἐν ᾧ μόνος τις πολεῖται. A im ἀναβέβρυχεν {ὕδωρ}: Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ο "ἀναβέβροχεν", ὡς ἐκεῖ "ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης <ἀλμυρὸν ὕδωρ> " (μ 240).
[5]
- 17 54c A ἀναβέβρυχεν : πηγάζει.

- 17 54d1 τινές δὲ " <ἀνα> βέβροχε", πιαίνεται ἐξ ὑετῶν, ὡς τὸ "καταβρόξειεν" (δ 222). Τ ἀναπηγάξει, ἀναβλαστάνει, ἀναδίδεται.
- 17 54d2 b (BCE 3) < τὸ δέ τε> πνοιαί <δονέουσι / παντοίων ἀνέμων> : ἴν' εὐτονον γένηται b (BCE 3 E 4) Τ καὶ φυλάσσει τὸν καρπὸν· Τ τὰ γὰρ θαλπόμενα ἀσθενῇ εἰσι καὶ ἐπισκῆπτοντος ἀνέμου τὸν καρπὸν ἀφίησιν.
- 17 55-6 b (BCE 3 E 4) Τ βρύει : θάλλει· ὅθεν καὶ ἔμβρυον.
- 17 56 ἄνθει δὲ λευκῷ τῷ κυπρισμῷ τῆς ἐλαίας· b (BCE 3 E 4) Τ οὐ γὰρ τελεσφορεῖ τὸν καρπὸν διὰ τὸ νέον. b (BE 3 E 4) Τ ἐλθὼν <δ'> ἐξαπίνης <ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ> : ἐπὶ μὲν τῆς τροφῆς αὐτῆς πνοᾶς ἀνέμων φησὶν (sc.
- 17 57 P 55—6), ἐπὶ δὲ τῆς πτώσεως ἄνεμον καὶ λαίλαπα. b (BE 3 E 4) Τ <βόθρου τ'> ἐξέστρεψε : μετέωροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ρίζαι· διὸ καὶ γύρους ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς.
- 17 58a b (BCE 3 E 4) Τ ἐμφαντικῶς δὲ καὶ τὴν ἑξ πρόθεσιν παρείληφε, δεικνὺς τὴν ἐλαίαν σὺν ταῖς ρίζαις ἀναβεβλημένην. λείοις δὲ χρησάμενος τοῖς ἔπεσι νῦν ἴσυνεπάχυνε· τῷ πάθει τὴν ἀπαγγελίαν. b (BE 3 E 4) Τ καὶ ἐξετάνυσσ <σ> ' ἐπὶ γαίῃ : αἱ γὰρ ρίζαι αὐτῆς ἐν ὑγρῷ εἰσι καὶ γυμνὸς ὁ τόπος (cf. ^[5]
- 17 58b P 54). Τ ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων <—κυδαλίμοιο> : πάντα παρέβαλε πᾶσι, τὸ πλῆθος τῶν Τρώων ἀγέλη βοῶν, τὸν Εὐφορβον ὄντα ἄριστον τῇ ἀρίστη τῶν βοῶν (cf.
- 17 61-9 62): b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι δὲ ἄριστος, μαρτυρεῖ ὁ ποιητής, "Πατρόκλῳ περιβὰς Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε" (P 80)· τὸν κτείναντα Μενέλαον λέοντι (cf. 61—4), τὴν ἀπραξίαν τῶν Τρωϊκῶν ἀριστέων βουκόλοις καὶ κυσὶν ἐπαμῦναι μὴ δυναμένοις. b (BE 3 E 4) Τ <λαφύσσει : > λάπτει. ^[5]
- 17 64 τῶν δὲ κατὰ μίμησιν ἢ λέξις. Α int δηῶν : περισπαστέον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἐτέροις λέγει κατὰ διαίρεσιν σὺν τῷ ο "ἔγχεϊ δηϊῶν (Σ 195).
- 17 65a γέγονε δὲ παρὰ τὸ δηῖος· διὸ καὶ σὺν τῷ ι γράφεται τὸ δηῶ ν. Α δηῶν : σὺν τῷ ι, καὶ περισπάσεις b (BCE 3) Τ διὰ τὸ "δήουν ἀλλήλους" (O 708): Τ τὸ γὰρ ἐντελὲς θέμα δηϊῶ εἰστί.
- 17 65b b (BCE 3) Τ <δηῶν : > καὶ δηῖοι οἱ πολέμιοι.
- 17 64c Α im ἰύζουσιν : οἱ νομῆες.
- 17 66 οἱ δὲ κύνες ὑλακτοῦσιν. Α Τ il ἔνθα κε ρεῖα φέροι : ὅτι τοὺς χρόνους ἐνήλλαχε καὶ τὰ ῥήματα· ἔδει γὰρ φάναι 'τότε δ' ἂν ῥαδίως ἔφερεν'.
- 17 70a1 Α ἀντὶ τοῦ <ἔ> φερεν.
- 17 70a2 Τ il <ἀγάσσατο :> τὸ ἀγάσσατο νῦν ἀντὶ τοῦ ἐφθόνησεν καὶ <οὐκ> ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασεν.
- 17 71 Α im Κικόνων ἡγήτορι Μέντη : ὅτι τοῦτον τὸν Μέντην ἐν τῷ Τρωϊκῷ Διακόσμῳ οὐ παραδέδωκεν, ἀλλὰ Εὐφημον μόνον· "Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν" (B 846), ὡς ἂν πλείοσιν ἡγεμόσι χρωμένων.
- 17 73a ἴσως δὲ ἀμοιβὸς ἦν νεωστὶ ἥκων. καὶ {γὰρ} πρὸς τὸν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (cf. α 105 al.) ὁμώνυμον Μέντην· ἕτερος γὰρ Ταφίων βασιλεύς. Μέντης δὲ ὁ μενετικός ἐν τοῖς πολέμοις. Α Κικόνων ἡγήτορι <Μέντη> : πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ φησὶν "Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν" (B 846); νοητέον οὖν ὅτι ἦσαν μὲν τινες πρῶτοι ἄρχοντες ἐν παντὶ τάγματι, ἦσαν δὲ καὶ ὑποδεέστεροι, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς "πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο" (Π 171). ^[5]
- 17 73b Τ <Κικόνων> ἡγήτορι Μέντη : τῶν ἀμοιβαίων ἡγεῖτο ἴσως ὁ Μέντης.
- 17 73c τινὲς γράφουσι "Πεῖρω", ἴν' ἡ ὁμώνυμος τῷ Θρακί (cf. Δ 520). Τ Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε <θέεις ἀκίχητα διώκων> : μετὰ τὸ ὄνομα στικτέον· προσαγορευτικὴ γὰρ ἐστί.

- 17 75a τὸ δὲ ἀκίχητα φασὶ Ποσειδώνιον τὸν Ἀριστάρχου ἀναγνώστην τοῖς ἐξῆς προσνέμειν καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποδέχεσθαι. Α ἀκίχητα : ἀκατάληπτα.
- 17 75b προοικονομεῖ δέ, ἵνα νοῶμεν μετὰ θάνατον Ἀχιλλέως ἀνακεχωρηκέναι αὐτοὺς πρὸς τὸν δόντα. Τ ἀλεγεινοί </ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι > : πολλοῦ λόγου δεόμενοι, εἰ ἀνδράσιν ὑποταγήσονται.
- 17 76-7a1 ἢ δυσχερεῖς, ὃ ἐστὶν ἀδύνατοι. Τ πολυφρόντιδες καὶ πολλοῦ λόγου δεόμενοι εἰς τὸ ἀνθρώπῳ ὑποταγῆναι.
- 17 76-7a2 ἢ δυσχερεῖς. b (BCE 3 E 4) Πατρόκλῳ περιβάς < Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε > : πρὸς τὴν περίβασιν.
- 17 80 Τρῶς ἄρα ὁ Εὐφορβος, ἀλλὰ καὶ Δάρδανος (cf. Π 807)· οἱ ἄρα Δάρδανοι Τρῶες. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ τὸν ἐν τοῖς Τρωσὶν ἄριστον· οὐ γάρ ἐστὶν ὡς "Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον" (Σ 10). Α < Ἔκτορα : > ἀντὶ τοῦ Ἔκτορος. ^[5]
- 17 83 Τ il τὸν μὲν ἀπαινύμενον <—ὠτειλήν > : σχεδὸν ἔδειξε τὸ πρᾶγμα ἐν πίνακι.
- 17 85-6 Τ < κα τ' οὐταμένην ὠτειλήν : > ὅτι παρητυμολόγησεν τὸ ὄνομα.
- 17 86a Α int < κα τ' οὐταμένην ὠτειλήν : > κατὰ τὸ ἐξ οὐτήσεως τραῦμα.
- 17 86b b (BCE 3 E 4) Τ il < βῆ δὲ διὰ προμάχων— > ὁξέα κεκληγώς : ἀναγκαῖον, ἵν' ἐν τοσούτῳ ὁ Μενέλαος ἔχη καιρὸν διαλογίσασθαι· ὁ μὲν γὰρ συγκαλεῖ τὸ πλῆθος, ὁ δὲ σκέπτεται.
- 17 87-8 b (BCE 3 E 4) Τ < ὁξέα κεκληγώς : > μετὰ τὸ κεκληγώς βραχὺ διασταλτέον· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 17 88 Α int εἰ μὲν κε λίπω <—Ἔκτωρ > : εἰκότως ἐμβαθύνει τῷ λογισμῷ· b (BCE 3 E 4) μένειν μὲν γὰρ ἡ τιμὴ Πατρόκλου καὶ ὁ ψόγος Ἑλλήνων προτρέπε ι , φεύγειν δὲ τὸ πλῆθος τῶν Τρώων .
- 17 91-6 b (BCE 3 E 4) Τ < λίπω > κάτα τεύχεα καλὰ : τὸ ἐξῆς ἐστὶ καταλίπω· διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν.
- 17 91 Α int b (BCE 3) Τ Πάτροκλόν θ' , ὃς κεῖται < ἐμῆς ἔνε κ' ἐνθάδε τιμῆς > : ὅτι ἡ τιμὴ ἀντὶ τῆς τιμωρίας καὶ νῦν τέτακται· ἔνεκα ἐμοῦ κεῖται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας.
- 17 92a Α Πάτροκλόν < θ' > , ὃς κεῖται < ἐμῆς ἔνε κ' ἐνθάδε τιμῆς > : δαιμονίως ἑαυτὸν δυσωπεῖ παραμεῖναι τῷ δι' αὐτὸν τελευτήσαντι.
- 17 92b b (BE 3 E 4) Τ < μή .
- 17 93-5 .. μή : > διστακτικὸν τὸ μή. b (BCE 3 E 4) Τ il < νεμεσήσεται : > ἀντὶ τοῦ νεμεσήσεται, μέμψεται.
- 17 93 Α int εἰ δέ κεν Ἔκτορι μοῦνος < ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι / αἰδεσθεῖς , μή πῶς με περιστήω ς ' ἕνα πολλοί > : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ αἰδεσθεῖς (95), στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ πολλοί (95)· ὁ γὰρ λόγος ἐλλιπής ἐστὶ, λείποντος τοῦ εὐλαβοῦμαι ἢ τινος τοιούτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις "μή τίς μοι Δαναῶν" (Ρ 93)· ἔστι γὰρ τὸ πλήρες 'εὐλαβοῦμαι μή με τῶν Ἑλλήνων μέμψηταί τις'. ^[5]
- 17 94-5a1 τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐνθάδε· ἐὰν δὲ μόνος ὢν Ἔκτορι καὶ Τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθεῖς, εὐλαβοῦμαι, μή πῶς με περιστήω ς ' ἕνα πολλοὶ ὄντες'. Α προσληπτέον τὸ εὐλαβοῦμαι.
- 17 94-5a2 Α int < περιστείωσι : > Ἀρίσταρχος Α im διὰ τοῦ η "περιστήωσι".
- 17 95 Α int Τ il Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας < ἄγει—Ἔκτωρ > : προκατασκευάζει ἰπιθανὴν γενέσθαι τὴν ἀναχώρησιν.
- 17 96 Α b (BCE 3 E 4) Τ ὀππό τ' ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι , < ὃν κε θεὸς τιμᾷ > : ὅτε ἀνὴρ βούλεται ἀνδρὶ μάχεσθαι, ὃν θεὸς τιμᾷ, πρὸς θεὸν μάχεται.
- 17 98-9a

Α ὀπό τ' ἀνήρ <ἐθέλη—τιμᾶ> : πῶς ἅμα πρὸς δαίμονα καὶ ἅμα φωτὶ μάχεσθαι; ἀλλὰ τὸ πρὸς δαίμονα τοιοῦτόν ἐστιν ὡς λέγομεν πρὸς κῦμα, ἐναντιούμενος δαίμονι· ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνῳ στέργοντι. ^[5]

17 98-9b ὁ Πίνδαρος (fr. 224) "ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον <θεῷ> " ὑποτρέσαι ἐκέλευσεν, ἐπ' ἴσης τόν τε θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ, ἄνδρα θεοφιλή. "μὴ θαύμαζε γάρ", φησὶν ὁ Πλάτων, "εἰ ἱέρακες μὲν καὶ ἴβεις ἔχουσι τοὺς ὑπερασπίζοντας θεούς, ἄνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ οὐκ ἂν τις ὑπερασπίσαι;" Α ἄλλως < ὀπό τ' ἀνήρ—τιμᾶ : > οὐκ ἄρα τῷ πολέμῳ οὐδὲ τοῖς Τρωσὶν ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἐναντιοῦσθαι οὐ βούλεται.

17 98-9c τὸ δὲ τῆς διανοίας οὕτως τῷ φωτί, ὃν κε θεὸς τιμᾶ, πρὸς δαίμονά ἐστι μάχεσθαι. Α < ὀπό τ' ἀνήρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι , / > ὃν κε θεὸς τιμᾶ : ἡ ὑποστιγμὴ μετὰ τὸ τιμᾶ (99).

17 98-9d1 ὁ δὲ λόγος ὅπότε ἂν τις βούληται παρὰ θεοῦ γνώμην ἀνδρὶ μάχεσθαι, ὀφείλει ταχέως αὐτῷ κακὸν ἐπέρχεσθαι· τὸ γὰρ πρὸς δαίμονα (98) ἀντὶ τοῦ παρὰ θεοῦ γνώμην ὡς "καὶ πρὸς δαίμονά <περ> , εἴ πως ἐρυσαιμέθα" (P 104). Α ὅταν ἀνὴρ θέλῃ παρὰ γνώμην θεοῦ μάχεσθαι φωτί, ὃν κε θεὸς τιμᾶ. ^[5]

17 98-9d2 b (BCE 3 E 4) T {πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι;} παρὰ γνώμην θεοῦ· T ἡ γὰρ πρὸς (98) καὶ τὴν παρὰ δηλοῖ· b (BCE 3 E 4) T "ἀλλὰ πρὸς Τρώων" (X 514)· "καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαιμέθα" (P 104).

17 98-9d3 T < χωρήσαντα : > ἀντὶ τοῦ παραχωρήσαντα, ὑποχωρήσαντα.

17 101a A im < ἐκ θεόφιν : > ἐκ θεῶν.

17 101b περισσὴ οὖν ἡ ἕξ. b (BCE 3) T il < εἰ δέ που Αἴαντός γε> βοὴν ἀγαθοῖο <πυθοίμην> : τινὲς τὴν φωνήν· σπανίως γὰρ αὐτὸν βοὴν ἀγαθὸν φησι.

17 102 b (BCE 3) T < ἰόντες : > Ζηνόδοτος "ἰόντε" δυϊκῶς.

17 103 A im < καὶ πρὸς δαίμονά περ : > θαρσήςας τῇ τοῦ Αἴαντος ἀλκῇ καὶ μείζονα προσφθέγγεται.

17 104 αὕξει δὲ Αἴαντα ὡς δυνάμενον. b (BCE 3 E 4) κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη : ὡς ἐν κακοῖς τοῦτ' ἂν εἶη φέρτατον τὸ ρύσασθαι τὸν νεκρὸν τῷ Ἀχιλλεῖ.

17 105a1 Α ἐν κακοῖς βέλτιστον.

17 105a2 T il ἄλλως < κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη : > ἐὰν πρὸς τῇ ἀναιρέσει καὶ τὴν τοῦ σώματος αἰκίαν ὑπομείνῃ ὁ Πάτροκλος.

17 105b Α ἄλλως τῶν δὲ παρόντων κακῶν—τὸ ἄμεινον γένοιτο. Α ἐντροπαλιζόμενος <ὥς τε λῖς> : οὕτω γὰρ ἀναχωρεῖ καὶ λέων, μὴ διδοὺς τὰ νῶτα τοῖς διώκουσιν, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον ὑποβαίνων.

17 109a b (BCE 3 E 4) T {ἐντροπαλιζόμενος} ὥς τε λῖς : οὐκ ἀσθενεῖ ζῶν παρέβαλεν οὐδὲ τῷ εἰωθότι φεύγειν, ἀλλὰ τῷ ἀλκιμωτάτῳ, ὃν φησιν (sc.

17 109b P 110—2) οὐκ ἀδικεῖσθαι τι πρὸς τῶν ἀμυνομένων, δρᾶσαι δὲ κωλύεσθαι. Α κύνες τε καὶ ἄνδρες <— / ἔγχεσι καὶ φωνῇ> : πολὺς ὁ θόρυβος κυνῶν ἀνδρῶν ὅπλων βοῆς, ὅπως ἀναχωροῖ παθῶν μὲν οὐδέν, δρᾶσαι δὲ κωλυθεῖς.

17 110-1a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως κύνες τε καὶ ἄνδρες <— / > ἔγχεσι καὶ φωνῇ : πρὸς τὸ δεύτερον ὑπὴντησεν.

17 110-1b b (BCE 3 E 4) T {ἀπὸ σταθμοῦ} δίωνται : διώνται ὡς λέγονται.

17 110a1 ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ δῆμι ἢ κλίσις παρ' αὐτῷ (cf. Ψ 475). Α ὡς λείπονται.

17 110a2 ἡ ὑπότ' δὲ τοῦ ἡδῶμιτ' ἢ κλίσις. T il < δίωνται : > οὕτως "δίδενται" ὡς τίθενται.

17 110b

- μέμνηται ὁ Ἡρωδιανὸς (2,104 not.) ἐν τῇ M (sc. ad 276). A int παχνοῦται , ἀέκων δέ τ' <ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο > : ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσαυλον.
- 17 112a οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσσην θύραν τῆς αὐλῆς, τὴν διορίζουσιν τὴν τε γυναικωνίτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα. τὸ δὲ παχνοῦται πῆγνυται, φρίσσει, ἀπὸ τῆς πάχνης διὰ τὴν λύπην. A παχνοῦται : πῆγνυται φρίσσει ἢ λυπεῖται· τὰ ἀηδὴ γὰρ ψυχρὰ ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ τὰ προσηνῇ θερμά. ^[5]
- 17 112b1 T φρίσσει ἢ λυπεῖται· τὰ γὰρ προσηνῇ καὶ καλὰ θερμὰ ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ λυπηρὰ καὶ κακὰ ψυχρὰ.
- 17 112b2 b (BCE 3 E 4) μεσ <σ> αὐλοιο: τῆς ἐπαύλεως b (BCE 3) T ἀντιπέφρασται γὰρ τῷ "σταθμοῖο" (P 110).
- 17 112c T Αἶντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν : ὅτι πάλιν μέγαν εἶπεν τὸν Τελαμῶνος Αἶντα κατὰ σύγκρισιν τοῦ Ὀϊλιάδου· ἐκεῖνος γὰρ μικρότερος· "μείων, οὗ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος" (B 528).
- 17 115 A θαρσύνον <θ> ἐτάρους <καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι > : ἔνδειξις καὶ τοῦτο τῆς Αἶαντος ἀρετῆς εἰς μάχην προτρεπομένου, οὓς Ἀπόλλων φοβεῖ.
- 17 117 b (BCE 3 E 4) T <θεσπέσιον:> τὸν ἐκ θεοῦ πίπτοντα.
- 17 118 b (BCE 3 E 4) T il < Αἶαν , δεῦρο , πέπον , —Ἔκτωρ : > βραχὺς ὁ λόγος τοῦ σπεύδοντος πρὸς τὴν συμμαχίαν.
- 17 120-2 T il αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν / γυμνόν : προσέθηκεν Ἀχιλλῆϊ εἰς μεῖζονα προτροπήν· καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἦν τῷ Αἶαντι μάλιστα ὑπὸ Ἀχιλλέως καταγνωσθῆναι, μεθ' ὃν ἦν αὐτὸς ἄριστος.
- 17 121-2 A θυμὸν ὄρινε : ἐλυπήθη μέν, οὐ συγκέχυται δέ, ὡς Ἀντίλοχος τῇ ἀφωνίᾳ συνεσχέθη.
- 17 123a1 (cf. P 695). T ἐλυπήθη μέν, οὐ συνεσχέθη δὲ τῇ ἀφωνίᾳ ὡς Ἀντίλοχος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ ἀφωνεῖ.
- 17 123a2 b (BCE 3 E 4) Ἔκτωρ μὲν Πάτροκλον <ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα > : ὅτι ἔοικε παρεπιτιμῶντι ὁ Ἀρίσταρχος τῷ Ὀμήρῳ· οὐ γὰρ αὐτὸς ἦν ὁ Ἔκτωρ ὁ σκυλεύσας τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ περιόντος ἀφείλετο τὰ ὅπλα αὐτὸς Ἀπόλλων, ὁ δὲ αὐτὸν γυμνὸν ἔτρωσεν· "λύσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων" (Π 804). ^[5]
- 17 125a ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 45 Schm.) τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι ἥλλακται πῶσις, "Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα" ἀντὶ τοῦ Πατρόκλου. A Πάτροκλον <ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' > ἀπηύρα : Ἀττικῶς εἶπεν, οὐ Πατρόκλου.
- 17 125b1 κατεχρήσατο δὲ ὡς ἐκεῖ " <τὰ> Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς" (X 323)· γυμνὸς γὰρ Πάτροκλος· καὶ "τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων / εἴλεν" (P 205—6). ἢ ἐπεὶ τὰς κνημίδας ἔλυσεν. ἢ ὡς Ὀδυσσεύς φησι "σκοπὸν εἴλομεν" (K 561) κατὰ συνεκδοχὴν, οὕτω καὶ Ἀπόλλωνος ἀφηρημένου τῶν κοινῶν τῶν κατορθωμάτων (cf. Π 818—21) συναριθμεῖ. T ἀντὶ τοῦ Πατρόκλου Ἀττικῶς κατεχρήσατο. ^[5]
- 17 125b2 πῶς δὲ Ἀπόλλωνος σκυλεύσαντος (cf. Π 793—864) περὶ Ἑκτορός φησιν; ἢ τάχα περὶ μόνων τῶν κνημίδων φησίν. b (BCE 3 E 4) ἢ ὡς Ὀδυσσεύς φησι "σκοπὸν εἴλομεν" κατὰ συνεκδοχὴν, οὕτω καὶ Ἀπόλλωνος ἀφηρημένου τὸν κοινῶν τῶν κατορθωμάτων συναριθμεῖ. b (BE 3 E 4) ἔλ χ' , ἵν' ἀπ' ὥμοιιν <κεφαλὴν τάμοι ὀξείῃ χαλκῷ > : ὅτι νῦν οἰκείως ἔχει τὴν ὄρεξιν ταύτην ὁ Ἔκτωρ ἔλκειν, ἵνα ἀφέληται τὴν κεφαλὴν, τὸ δὲ σῶμα τοῖς κυσὶ ρίψῃ (cf. ^[5]
- 17 126 P 127)· οὐδέπω γὰρ ὁ Γλαῦκος ὠνείδισεν αὐτὸν ὡς ἀμελοῦντα τῶν συμμάχων, ὅτι τὸ Σαρπηδόνοιο σῶμα ὑπὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀφῆκε γενέσθαι· δεῖν οὖν πολεμήσαντα καὶ ἀνθελκύσαντα τὸν Πάτροκλον ῥυσιάσαι, μέχρι ἂν ἀποδῶσιν ἐκεῖνοι τὸν νεκρὸν τοῦ Σαρπηδόνοιο καὶ τὰ τεύχη, ἀντικομιζόμενοι τὸν Πάτροκλον (cf. P 149—65)· δοκοῦσι γὰρ τὸν Σαρπηδόνα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν

ἦρθαι καὶ κεῖσθαι ἐπὶ τῶν νεῶν, οὐκ εἰδότες ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Λυκίαν ἀναρπασθεῖς ἀποκεκόμισται (cf. Π 676—83). ὁ δὲ Ὅμηρος, ἴν' ἐπιφανῆ τὸν ἀγῶνα ποιήσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ σώματος Πατρόκλου, ταῦτα ὑπέθετο· οἱ τε γὰρ Τρῶες ὡς ὑπὲρ Σαρπηδόνοιο κινδυνεύειν κρίνουσιν, οἱ τε Ἀχαιοὶ τὸν Σαρπηδόνα οὐκ ἔχοντες μάχονται ὑπὲρ τῆς αἰκίας τοῦ Πατρόκλου. χαλεπὴ ἡ αἰκία καὶ συγγνωστός ὁ Ἀχιλλεὺς αἰκίζόμενος τὸν Ἑκτορα ἐπ' ἐκδικίᾳ τοῦ φίλου (cf. X 395—404. Ω 16—8)· χαλεπώτερον γὰρ τὸ ἄρξαι τινὸς ἀδικήματος. Α τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ : εὖλογον προκατασκευάζει τὴν εἰς τὸν Ἑκτορα αἰκίαν, λέγων ὅτι αὐτὸς ἑαυτὴν† διαθεῖναι τὸν Πάτροκλον ἔσπευσεν. ^[15]

17 127 b (BCE 3 E 4) Τ Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν : εὐκαιρότατα ἔρχεται Αἴας ἤδη μέλλοντος Πατρόκλου σύρεσθαι.

17 128 Τ Ἑκτωρ δ' ἄψ ἐς ὄμιλον <—ἔμμεναι αὐτῷ> : ἀντίθετος τὸ κατὰ τὸν Μενέλαον· ὁ μὲν ἀναχωρεῖ συμμαχίαν προκαλεσόμενος (cf.

17 129–31 P 102—23), ὁ δὲ οὐχ ἵνα ὠφελήσῃ τι τοὺς φίλους, ἀλλ' ἵνα κοσμήσῃ τοῖς ὅπλοις, ὥσπερ μειράκιον εἰς πομπὴν μέλλον προιέναι (cf. P 188—214). b (BCE 3 E 4) Τ Αἴας <δ> ἀμφὶ Μενoitιάδῃ <σάκος εὐρὺ καλύψας> : οὗτος ὥσπερ τεῖχος (cf. ^[5]

17 132 P 128) εἰς σκέπην τῷ σώματι τοῦ Πατρόκλου τὸ σάκος προβέβληται. Α <ἐστήκει :> οὕτω χωρὶς τοῦ ι ἐστήκει ι.

17 133 Α im ὥς τίς τε λέων <—ὄσσε καλύπτων> : ἐπὶ μὲν τῆς προτέρας παραβολῆς (cf.

17 133–6 P 4—5) ἀντὶ τῆς βοδὸς τῷ τῆς μητρὸς (cf. P 4) ἐχρήσατο ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ ἀπεμφαῖνον ἦν ἐνταῦθα κατὰ τοῦ λέοντος χρήσασθαι τινι τοιούτῳ, τῷ μὲν κυριωτέρῳ κέχρηται κατὰ τούτου, τοὺς δὲ σκύμνους αὐτοῦ τέκνα ὀνομάζει τῷ φιλοστοργῷ ὀνόματι (cf. 133). b (B, C [bis], E 3 E 4) Τ καλῶς δὲ καὶ νήπια ἐποίησε τὰ τέκνα· μείζων γὰρ ἢ περὶ τούτων φροντίς. b (BCE 3 E 4) Τ ὦ ρά τε νήπ ι' ἄγοντι—ὄσσε καλύπτων : παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ τρεῖς στίχοι, ἴσως, φασὶν ἔνιοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ σκυμναγωγοῦσιν, ἀλλὰ θήλειαι μόναι. ^[5]

17 134–6a1 κατὰ δὲ τὸ ἀρσενικὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτακται ὁ λέων, καὶ ἔστιν ἐπίκοινον· ἔστι γάρ τινα ὀνόματα ἀρσενικά, ἃ καὶ ἐπὶ θηλυκῶν τάσσεται, καὶ θηλυκά, ἃ καὶ ἐπ' ἀρσενικῶν, οἷον ἰέραξ μὲν καὶ ἐπ' ἄρσενος καὶ θηλείας τάσσεται, πάρδαλις δὲ θηλυκὸν ὄνομα καὶ ἐπ' ἀρσενικοῦ τίθεται. οὐκοῦν κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν συνήθειαν λέων μὲν λέγεται ὁ ἄρσην, λέαινα δὲ ἡ θήλεια, κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον μήπω τὴν λέαιναν εἴθισται, ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν μόνον· διὸ εἰπεῖν ἀρσενικῷ ἄρθρῳ χρώμενον ὦ ρά τε νήπ ι' ἄγοντι (134), οὐχὶ ἡ ρά τε νήπ ι' ἀγούσῃ. ὁ δὲ Ἀντίμαχος (fr. 147 W.) ἐκ τούτου πλανηθεὶς ὠήθη καὶ τὸν ἄρσενά σκυμναγωγεῖν. Α οὔτε δὲ παρὰ Ζηνοδότῳ οὔτε ἐν τῇ Χίᾳ ἦσαν οἱ τρεῖς στίχοι, ἐπεὶ φασὶν μὴ σκυμναγωγεῖν τοὺς ἄρσενας τῶν λεόντων. ^[10]

17 134–6a2 Τ ὦ ρά τε νήπ ι' ἄγοντι—ὄσσε καλύπτων : οὐ σκυμναγωγεῖ <ὁ> λέων.

17 134–6b ἴσως οὖν τὴν θήλειάν φησιν· οὐκ οἶδε γὰρ Ὅμηρος τὸ λέαινα· διὸ φθάσας εἰπεῖν "λέων" (P 133) ὅλα ἀρσενικῶς ἐπάγει (sc. 134—5)· καὶ γὰρ φησιν "ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξί / Ζεὺς θῆκεν" (Φ 483—4). b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ Ἀντίμαχος (fr. 147 W.) καὶ τὸν ἄρσενά φησι σκυμναγωγεῖν. Τ τὸ μέγεθος δὲ Αἴαντος ὑποφαίνει ἢ παραβολή. Α b (BCE 3 E 4) Τ ὦ ρά τε νήπ ι' ἄγοντι <—ὄσσε καλύπτων> : ἐπὶ μὲν τῆς Μενελάου εἰκόνας (sc. ^[5]

17 134–6c P 4—5) τὴν φιλοστοργίαν τῆς βοδὸς παρέλαβεν, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Αἴαντος τὸ ἄλκιμον. Α νήπ ι' ἄγοντι : φυσικὴν οἶδε τὴν τῶν τέκνων φιλοστοργίαν.

17 134 ἐπὶ ὀρνίθων "μάστακ", ἐπεὶ κε λάβῃσιν, b (BCE 3 E 4) Τ ἀπτήσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν" (cf. I 324 et 323), b (BCE 3 E 4) ἐπὶ κυνῶν "ὥς δὲ ἑλέων† ἀμαλῆσι περὶ ἑσκυλάκεσιν†" (υ 14), ἐπὶ

- θερμμάτων "ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ" (P 4), ἐπὶ θηρῶν ἀγρίων, ὡς νῦν. b (BCE 3 E 4) T
 < ἐπακτῆρες : > κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. ^[5]
- 17 135 A int ἐπισκύνιον : τὸ ἐπάνω—τοῖς ὀργιζομένοις.
- 17 136 A πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον <κάτω ἔλκεται ὅσσε καλύπτων> : ἱστορεῖται τοῦτο ἐπὶ τῆς ἀληθείας·
 φασὶ γάρ, ὅταν ἐμπέσῃ λέων ἔχων σκύμνους, μαχόμενον αὐτὸν πρὸς τοὺς κυνηγοὺς
 κατανεύειν καὶ καλύπτειν τὰ φάη, ὅπως μὴ θεωρῶν τὰ ἐπιφερόμενα βέλη δειλιάσας καταλίπῃ
 τὸ τέκνον. ^[5]
- 17 136a A ἔλκεται .
- 17 136b .. καλύπτων : ἔλκεται ἔφη ἀντὶ τοῦ ἔλκει. καλύπτων δέ, ὁ λέων· διὸ καὶ διὰ τοῦ ω γράφεσθαι
 συνεφώνουν ἅπασαι. A ὅσσε καλύπτων : ὁ λέων.
- 17 136c ὑπερέβαλε δὲ ὁ λόγος καὶ τὴν γραφικὴν. T < ἐστήκει : > ἔξω τοῦ ι .
- 17 139 A int < Γλαῦκος—χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθω : > εἰκότως διὰ Σαρπηδόνα.
- 17 140-1 T il μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο : δειλίαν αὐτῷ ὀνειδίζει, ὃ μάλιστα κινεῖν ἔμελλε τὸν Ἕκτορα.
- 17 142a b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ δὲ δικαίως ἀγανακτεῖ, φέρει αὐτὸν ὁ Ἕκτωρ ὀνειδίζοντα (cf. P 170—83). b
 (BE 3 E 4) T μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο : μάλιστα τὸν Ἕκτορα ἔμελλε κινεῖν, καὶ <διὰ> τοῦτο
 ἦν ἀναγκαῖον τούτῳ πρώτῳ χρῆσθαι.
- 17 142b A μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο—νωλεμὲς αἰεὶ : ὄρα τὴν τάξιν τοῦ λόγου καὶ τὴν τομὴν· πρῶτον
 ἔθηκε τὸ κατὰ τὸν Ἕκτορα ὡς ἀφέστηκε τῆς μάχης καὶ ἀμελεῖ τῶν συμμάχων (cf.
- 17 142-8 142—5). εἴτα ἐπάγει τὸ καθ' ἑαυτὸν ὡς δίκαιον ποιῶν, εἰ ἀποσταίῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν Λυκίων
 (cf. 146—7), καὶ τὴν αἰτίαν ἐπεξεργάζεται, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν / b (BCE 3 E 4) T
 μάρνασθαι δηΐοισιν (147—8). T <ῆ> περισπαστέον {δὲ} τὸν ῆ, εἴτε θαυμαστικῶς εἴτε
 βεβαιωτικῶς κεῖται. ^[5]
- 17 143a A φύξηλιν : παράγωγον A T il ἀπὸ τοῦ φύξω μέλλοντος, T il φυγάδα ὄντα καὶ δειλόν.
- 17 143b καὶ τὸ φεύγειν καὶ τὸ ἀλέασθαι ἔγκειται ἐν τῇ λέξει. A < σαώσεις : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 17 144a1 ἄλλοι δὲ "σαώσησ" διὰ τοῦ η . A im διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ σαώσει ς .
- 17 144a2 T il οὐ γάρ τις Λυκίων <—νωλεμὲς αἰεὶ> : οἱ γὰρ στρατιῶται ὀρῶντες ἀνεκδικήτους τοὺς
 τελευτήσαντας ἀποστήσονται τῶν κινδύνων.
- 17 146-8 b (BE 3 E 4) T τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τοῦ ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν / μάρνασθαι δηΐοισιν (147—8).
 T ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν : οὐ γάρ ἐστι χαριστέον σοι ἐκ τοῦ μάχεσθαι· τὸ γὰρ οὐκ ἄρα ἀντὶ
 τοῦ 'οὐχ ὡς ἔοικεν'· 'οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἑρίδων γένος" (Hsd. ^[5]
- 17 147a1 opp. 11), "οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει" (p 454). T ἐπεὶ οὐκ ἐστι χαριστέον σοι τοῦτο· ἀντὶ τοῦ 'ὡς
 ἔοικε' γὰρ ἐστὶ τὸ ἄρα· οἷον οὐ γάρ ἐστὶ σοι τοῦτο εἰς χάριτος τάξιν.
- 17 147a2 ἢ οὐδὲν αὐτοῖς χαρίζῃ. b (BE 3 E 4) πῶς κε <σὺ> χεῖρονα φῶτα <σαώσεϊας> : ὁ γὰρ τοῦ
 βασιλέως πεσόντος ἀμελήσας ποῖος φανεῖται περὶ τοὺς ἐκείνου χεῖρονας; b (BCE 3 E 4) T {πῶς
 κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεως} μεθ' ὅμιλον : διὰ τοῦ ν μεθ' ὅμιλο ν .
- 17 149b1 παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ "μεθ' ὀμίλου"· καὶ λόγον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἔξω ὀμίλου. A Ζηνόδοτος δὲ γράφει
 "μεθ' ὀμίλου" ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ πολέμου.
- 17 149b2 T μεθ' ὀμίλον : ἀντὶ τοῦ ἐκ πολέμου.
- 17 149c1 T τὸ δὲ μεθ' ὀμίλον οἶονεῖ ἐν πολέμῳ ἢ ἐκ πολέμου.
- 17 149c2 b (BCE 3 E 4) σχέτλ ι', <ἐπεὶ—γενέσθαι : > ἀγνοοῦσι τὰ ὠκονομημένα περὶ τοῦ Σαρπηδόνο^ς
 Ἀπόλλωνι.
- 17 150-1

- A im < κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι : > τὸ κάλλιπες τὸν ἐθελόκακον δηλοῖ.
- 17 151a πῶς δὲ δίκαιον τὸν ξένον, τὸν φίλον, τὸν σύμμαχον περιορᾶσθαι; b (BCE 3 E 4) T ἔλωρ : ἡ διπλῇ, ὅτι τὰ "ἐλώρια" (A 4) οὐκ ἔστι βρώματα, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἐλκύσματα.
- 17 151b A < ἔλωρ : > ἀναίρεμα.
- 17 151c T il < πόλ λ' ὄφελος : > πολλαχῶς ὠφέλημα.
- 17 152a A im < πολλὰ : > πολλάκις, b (BCE 3 E 4) πολλαχῶς.
- 17 152b ἢ λείπει ἢ κατά. b (BCE 3 E 4) T il νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης : ὅτι ὑπόνοια τοῖς Τρωσὶν ἐγένετο ὡς κυνοβρώτου τοῦ σώματος ἐσομένου, εἰ μὴ τὸν Πάτροκλον ἀνθελκύσαιεν καὶ ὑφ' αὐτοὺς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν τῶν περὶ Σαρπηδόνο· ἄριστος γὰρ οὗτος ὥστε μὴ ἀμεληθῆναι τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐξ οὗ συνέβαινεν ἀνταποδίδοσθαι τὸν Σαρπηδόνα διὸ ἐπιφέρει "τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος / Ἀργείων παρὰ νηυσὶ" (P 164—5).^[5]
- 17 153a A < κύνας ἔτλης : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κύνον, ἔτλησ".
- 17 153b ἄλογον δέ. A int τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων <ἐπιπείσεται ἀνδρῶν / οἴκα δ' ἵμεν, Τροίη δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος> : ἦτοι ὑποστικτέον ἀνδρῶν (154), ἵνα στίζωμεν ἵμεν (155), ὁ δὲ λόγος εἴη 'διόπερ εἴ τις μοι πεισθεῖη τῶν Λυκίων, οἴκαδε πορευσόμεθα'.
- 17 154—5 ἡ ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ ἵμεν (155), ἵν' ἢ ἀπαρέμφατον, ὁ δὲ δέ (155) σύνδεσμος περισσεύη, Τροίη δέ (155), τοῦ λόγου τοιοῦτου γινομένου 'διόπερ νῦν εἴ τις μοι πεισθεῖη τῶν Λυκίων οἴκαδε ὑποστρέφειν, ἀπόλοιτο ἂν ἡ Τροία'. A ἵμεν : Ἀρίσταρχος ἀπαρέμφατον, καὶ λείπει τὸ καλῶς ποιήσει.^[5]
- 17 155a ὁ δὲ Σιδώνιος "ἴ <τ> ω". T {οἴκαδ' ἵμεν, τροίη δὲ} πεφήσεται : τὸ πεφήσεται οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ "πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν" (P 689), ἀλλὰ πεφήσεται ὄλεθρος φανήσεται.
- 17 155b A < πεφήσεται : > φανερωθήσεται.
- 17 155c T il εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι <—Ἴλιον εἴσω> : ἀπειλήσας τὴν ἐπάνοδον (sc.
- 17 156—9 P 154—5) πάλιν προτρέπει ἐπὶ τὴν βοήθειαν, ὀργιζομένου καὶ κηδομένου ἐμφαίνων διάθεσιν. b (BCE 3 E 4) T < εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη : > λεληθότως καὶ Τρώων καθάπτεται.
- 17 156 b (BCE 3 E 4) T il < τεθνηώς : > οὕτως διὰ τοῦ η τεθνηώ ς.
- 17 161a A im < καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης : > καὶ διὰ μάχης αὐτὸν ἐξελκύσαιμεν.
- 17 161b A int T il λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν <ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω> : ὅτι οὐκ ἴσασιν οἱ περὶ τὸν Γλαῦκον, εἰ ἀποκεκόμισται ὁ Σαρπηδὼν εἰς Λυκίαν ὑπὸ τοῦ Ὑπνου καὶ τοῦ Θανάτου (cf.
- 17 163a Π 676—83)· διό φησιν ἀντιρυσιάσαι τὸν Πάτροκλον ὡς ἀνακομίσει τὸν Σαρπηδόνα. A καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα <Ἴλιον εἴσω> : τοῦ Πατρόκλου ταχέως ἂν ἀπολυτρωθεῖ τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνο.
- 17 163b πῶς; διδάξει διὰ τῶν ἐπιφερομένων "τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος" (P 164). οὐκ ἂν ἐναδιαφοροῖεν ἐν τῇ αἰκίᾳ τοῦ Πατρόκλου διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ὑπερέχοντος ἀνδρὸς θεράποντα (cf. P 164—5), ἀλλὰ ταχέως ἂν ἀπολυτρώσαιεν τὸν Σαρπηδόνα, ἵνα καὶ αὐτοὶ κομίσωνται τὸν Πάτροκλον. A < ἀγοίμεθα : > ὅτι ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἀγοίμεθα.^[5]
- 17 161c A im TT il τοίου γὰρ θεράπων <πέφα τ' ἀνέρος, ὃς μέ γ' ἄριστος> : τεχνικῶς μέγα δείκνυσι τὸ κατόρθωμα, μᾶλλον προτρέπων αὐτούς.
- 17 164a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τοίου γὰρ θεράπων <—ἄριστος> : ἀξιόπιστα τὰ ἐγκώμια ὑπὸ πολεμίου λεγόμενα.

- 17 161b.2 b (BCE 3 E 4) Τ οὐκ ἐτάλασσας : οὐχ ὑπέμεινας.
- 17 166 ἀπὸ τούτου καὶ τλήμων ὁ ὑπομενητικός. A < στήμεναι ἅντα > κα τ' ὅσσε ἰδὼν : οὐκ ἀντιμαχέσασθαι, ἀλλ' οὐδὲ ἀντιβλέψαι.
- 17 167a1 Τ οὐ μόνον οὐκ ἀντιστῆναι ἡδυνήθης, φησίν, ἀλλ' οὐδὲ ἀντιβλέψαι.
- 17 167a2 b (BCE 3 E 4) < δηῖων ἐν αὐτῇ : > ἐν τῇ πρὸς τοὺς πολεμίους μάχη.
- 17 167b Τ ἰλ Γλαῦκε , < τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν—μαχέσασθαι > : οὐκ εὐπορῶν ἀπολογίας πρὸς μὲν τὰ κατηγορηθέντα ἱ ἀποκρίνεται, ὡς ὑβρισμένος δὲ ἀγανακτεῖ.
- 17 170-8a1 εἶτα (cf. 176—8) δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ψεύδεται, εἰς τὸν Δία ἀναφέρων τὸ ὅλον. b (BCE 3 E 4) Τ {γλαῦκε τίη δὲ σύ;} πρὸς τὰ ῥηθέντα οὐδὲν ἀποκρίνεται, ὡς ὑβρισμένος δὲ ἀγανακτεῖ.
- 17 170-8a2 Α τίη : Ἀττικῶς διὰ τί.
- 17 170a Α int Τ ἰλ < ὑέροπλον : > ἀνάρμοστον.
- 17 170b Τ ἰλ < ὦ πόποι : > παρὰ Ζηνοδότῳ "ὦ πέπον", οὐ κακῶς.
- 17 171a1 Α im Ζηνόδοτος "ὦ πέπον".
- 17 171a2 Τ ἰλ < περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων : > ὑπερεῖναι τῶν ἄλλων.
- 17 171b Τ ἰλ τῶν ὅσοι Λυκίην < ἐριβόλακα ναιετάουσι > : μεμείωκε τὴν ἔμφασιν, καὶ τὰ τοιαῦτα εἴωθεν ἀθετεῖν ὁ Ἀρίσταρχος.
- 17 172 Α < νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἶον ἔειπεσ > : ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει, ἐν δὲ τῇ Ξ (sc.
- 17 173a 95) κακῶς ἐντεῦθεν μετενήνεκται. Α νῦν δέ σευ : παρὰ Ζηνοδότῳ "νῦν δέ σε", ἔξω τοῦ υ .
- 17 173b1 Α γράφεται "νῦν δέ σευ".
- 17 173b2 Τ ἰλ με φῆς : ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 17 174a 56 B.) ἀναγινώσκειν δισυλλάβως ἐπὶ ἀορίστου χρόνου. ὁ μέντοι Ἀλεξίων (fr. 60 B.) μονοσυλλάβως ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου· διὸ καὶ σὺν τῷ < ι > γράφεσθαι. τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ καὶ ἡ διάνοια. καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεμαι διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον· ὁξύνεται γὰρ ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου. Α < με φῆς : > οὕτως ἐπὶ ἐνεστώτος ἀντὶ τοῦ λέγεις, καὶ τὸ ι . [5]
- 17 174b1 Α im φῆς ἐνεστώτος.
- 17 174b2 Τ ἰλ < ἄλ λ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος—μαχέσασθαι : > οὐκ εὐπορῶν ἀπολογίας τὸν Δία αἰτιᾶται.
- 17 176-8 Τ ἰλ < αἰγιόχοιο : > γράφεται "ἡέ περ ἀνδρόσ".
- 17 176 Α im ῥηϊδίως , ὅτε δ' αὐτὸς < ἐποτρύνει μαχέσασθαι > : ὅτι ἀκαταλλήλως καὶ ἰδίως ἐπενήνοχε τὸ ὅτε δ' αὐτὸς· ἔδει γὰρ ἢ οὕτως εἰπεῖν 'τότε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει', ἢ προσληπτέον ἔξωθεν τὸ ἔστι < ν > ὥστε γίνεσθαι τὸ πλήρες 'ἔστι δ' ὅτε καὶ αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι'. [5]
- 17 178a Α < ὅτε δ' αὐτός : > παρὰ Ἀριστοφάνει "τότε δ' αὐτός".
- 17 178b Α int Τ ἰλ ἄλ λ' ἄγε δεῦρο <—θανόντος> : ὅρα, ἃ ἐπαγγέλ < λ > εται καὶ τί μέλλει ποιεῖν.
- 17 179-83 Τ < ἦ τίνα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μάλα περ > μεμαῶτα </ σχήσω ἀμυνέμεναι > : τὸ ἐξῆς οὕτως ἦ τίνα καὶ b (BCE 3 E 4) μεμαῶτα ἀμύνειν σχήσω τῆς ἀλκῆς.
- 17 181-2 b (BCE 3 E 4) Τ ὅφ ρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος <—κατακτάς > : προσεδόκησεν ἂν τις αὐτὸν δυσωπηθέντα τοὺς λόγους, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπηγγείλατο, κινηθῆναι ἐπὶ τῷ πράγματι.
- 17 186-7 ὁ δὲ ἐπιλέλησται μὲν ὧν αὐτὸς εἶπεν, ἡμέλησε δὲ τῶν ὄνειδων, ἐπὶ δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἐπιθυμίαν ἐξάγεται. Α b (BE 3 E 4) Τ καλά , τὰ Πατρόκλοιο <βίην ἐνάριζα κατακτάς > : οὗτος

ἀλαζονεύεται μηδὲν ἀξιόλογον δεδρακώς· διὸ ἐπιμελῶς χαρακτηρίζει τοὺς βαρβάρους, τοιοῦτους παραδιδούς. ^[5]

17 187 ἐνταῦθα μὲν οὖν ὀρθῶς ἔχει τὰ λεγόμενα, ἀνωτέρω δὲ οὐκέτι· αὐτὸς γὰρ ἦν Ὅμηρος ἱστορῶν
"Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, / ἔλχ' ἴν' ἀπ' ὤμοιϊν" (P 125—6). Α θέων δ'
ἐκίχανεν ἐταίρους / ὦκα μά λ' οὐπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών : τὸ ἐξῆς ἐστὶ 'θέων
ἐκίχανεν ἐταίρους ὦκα μάλα κραιπνοῖσι ποσὶ μετασπών', τουτέστι μετελθὼν αὐτοῦς, ἀπὸ τοῦ
σπέσθαι καὶ ἔπεσθαι, μετ' αὐτοὺς ἀκολουθήσας. ^[5]

17 189-90a1 Α {ὦκα μάλ':} ποσὶ μετασπών ἐκίχανεν τοὺς ἐταίρους οὐ τῆλε.

17 189-90a2 Τ < ὦκα μά λ' , οὐ πω τῆλε , ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μά λ α ,
τῆ λ ε .

17 190a Α int οὐπω τῆλε : αὕτη αἰτία ἀποδέδοται τοῦ ὦκα αὐτοὺς κατελιγῆσθαι· οὐπω γὰρ ἦσαν τῆλε
αὐτοῦ καὶ μακρὰν κεχωρισμένοι.

17 190b Α {ποσὶ κραιπνοῖσι} μετασπών : ὡς καταλαβὼν· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος.

17 190c οὐδεμία δὲ μετοχὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνη ἡ "ἀέκων" (Λ 557 al.), περὶ
ἧς ζητοῦμεν (sc. Hrd. καθ. 1,472,20). Α μετασπών : διώκων.

17 190d Τ τινὲς δὲ ἐβάρυναν, οὐκ εὔ· οὐδεμία γὰρ μετοχὴ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει εἰ μὴ ἡ
ἄκων. b (BCE 3) Τ οἱ προτὶ ἄστρῳ φέρον κλυτὰ τεύχεα < Πηλεΐδαο > : ἐάλωκεν οὗτος τῷ
ἐξαιρέτῳ τῶν ὅπλων κάλλει καὶ νυνὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπείγεται καταλαβεῖν τοὺς
φέροντας, μὴ φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν πορευθέντες.

17 191a μετενόησε δὲ κρατούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας. Α < Πηλεΐδαο : > ἐν ἄλλῳ "Πηλείωνος".

17 191b Α im στας δ' ἀπάνευθε μάχησ <—ἔντ ε' ἄμειβεν > : ἔπεμψε μὲν τοὺς ἐταίρους φέροντας τὰ
ὅπλα, μὴ δυνηθεῖς δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἀντισχεῖν μετανοεῖ καὶ σπεύδει καλλωπίσασθαι, διὰ
τῶν θείων ὅπλων δόξαν καὶ φυλακὴν παρέχων ἑαυτῷ θέλων τε τοὺς Τρῶας ἐπιρρῶσαι καὶ
τοὺς Ἀχαιοὺς φοβῆσαι. ^[5]

17 192 ἅμα δὲ καὶ οὕτως ἀποδίδοσθαι θέλει τὰ ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Τ < προτὶ
Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς εἶπε τὴν Ἴλιον.

17 193 Α int γηράς {ἄλλ' οὐχ υἱός}: ὅτι οὕτως εἰώθασι σχηματίζειν ἀντὶ τοῦ γηράσας.

17 197a Α γηράς : ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας, ὡς "ὑποφθάσ" (H 144), "ἐπιπλώσ" (Z 291).

17 197b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Κόριννα (fr. 27 P. = P.M.G. 680) "βροντὰς" ἀντὶ τοῦ βροντήσας. Τ τινὲς δὲ ἀπὸ
τοῦ γήρημι γηράς, ὡς κίχηρμι κιχράς· ὅθεν τὸ "γηράντεσσι τοκεῦσι" (Hsd. opp. 188)
παρατάσεως μαῖλλον ἐστὶν ἢ περ συντελείας, γηρῶσι τοῖς γονεῦσι καὶ ἐν παρατάσει οὔσι τοῦ
γηρᾶν, οὐχὶ τέλος λαβοῦσι τοῦ γήρω· ὁ γὰρ τέλος λαβὼν τοῦ γήρω τέθνηκε. καὶ ἐνθάδε τὸ
γηράς ἀντὶ τοῦ γηρῶν, οὐχὶ γηράσας. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλ λ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα :
ἡδὺ καὶ Τ περιπαθεὶς τὸ εὐρίσκεσθαι δυστυχέστερον τοῦ πατρὸς τὸν υἱόν. ^[5]

17 197c Α Τ < τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν > ἴδε <ν> νεφεληγερέτα Ζεὺς <—Πηλείωνος > : ἐλέγξει
βουλόμενος τὴν κενόσπουδιαν Ἐκτορος οὐκ ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸν λόγον ἐποιήσατο b
(BCE 4) Τ (ἐφαίνετο γὰρ ἂν πρὸς ἀπέχθειαν κατηγορῶν), περιθείς δὲ τῷ Διὶ τοὺς λόγους
ἀξιοπιστότερον τοῦ βαρβάρου κατηγορήσεν. ^[5]

17 198-208 b (BE 4) Τ ἃ δεῖ λ' , <οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν > : σχετλιάζων ἐπὶ τῷ ἐπάρματι
τῆς εὐτυχίας διδάσκει μετριάζειν.

17 201a b (BCE 3 E 4) Τ ἃ δεῖ λ' , <οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν > : ἄθλιον καλεῖ τὸν Ἐκτορα
τῶν μελλόντων ἀνόητον ὄντα.

- 17 201b ὁπότε οὖν παρεισῆγκται αὐτὸς ὁ Ζεὺς καταμεμφόμενος τοῦ Ἑκτορος τὴν ἀλαζονείαν, διδάσκει Ὅμηρος καθ' αὐτὸν ἕκαστον φρονεῖν καὶ μὴ τὰ μείζονα τῆς ἐκάστου φύσεως ἐπτοῆσθαι. Α ᾧ δει λ' οὐδέ τί τοι <θάνατος> : ζητεῖ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ ὑπομνήματι τοῦ Περί παθῶν Διδύμου (2,389,12, cf. ^[5])
- 17 201c Did. p. 344 fr. 3 Schm.) περὶ τοῦ ᾧ δει λ' , πῶς δεῖ τονίζειν αὐτό, καὶ φησιν· "πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστὶ τὸ τῆς ἀναγνώσεως ᾧ δει λ' , οὐδέ τί τοι θάνατος ἢ "ᾧ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος". τὸ γὰρ πληρὲς ἐστὶν ᾧ δειλέ· οὐ γάρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή· ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει "ᾧ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατείβετον" (φ 86). περιγέγραπται οὖν ἡ ὀξεῖα, εἴτα καὶ ἀνάπαυσις γέγονεν. ἄρα γε οὖν φυλαχθήσεται ἡ ὀξεῖα, ἢ ἐπεὶ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τῆς ὀξείας, περιγεγράψεται καὶ ὁ τόνος; τὸ κρινόμενον ἐκεῖνο· ἴν' ἐπιστάμενοι ἀναγνώμεν, ἐν ἐστὶν εἰπεῖν· εἰ ἅπαξ περιγέγραπται τὸ φωνῆεν τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν, ὁ τόνος γενέσθω τῆς προτέρας συλλαβῆς, οὐχὶ τῆς ἐπὶ τέλους." Α οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν : ἡ διπλῇ, ὅτι οὕτως εἴρηκεν καταθύμιος ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐστὶν, οὐ μεριμνᾷς περὶ τοῦ θανάτου. ^[10]
- 17 201d ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν καταθύμιον τὸ ἀρεστόν. Α ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστὶ : οὐχ οὕτως παρείληπται, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ τάσσομεν διστακτικῶς τὸ σχεδόν , ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.
- 17 202a1 αἰ δὲ Ἀριστάρχου "ὅς δὴ τοι σχεδὸν εἴσιν". Α Ἀρίσταρχος "εἴσιν".
- 17 202a2 Α im < σχεδόν : > ἐπὶ τοῦ χρόνου.
- 17 202b T il {τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες} ἐνηέα {τε}; τὸν προσηνῆ, τὸν ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ.
- 17 204 ὁ δὲ Ζωΐλος (fr. 30 Friedl. = FGrHist 71, 10) τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ "χαίρων οὖνεχ' ἐταῖρον ἐνηέα λεῦσς" ἐν ἀγῶνι" (θ 200) ὡς ὄνομα ὑπέλαβεν. Α τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον <— / εἴλεω> : ἰδοὺ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς λέγει ὅτι Ἑκτωρ ἀφείλετο τὰ ὅπλα.
- 17 205-6a ἄνω (sc. ad P 125 a) δὲ ἐπιτιμᾷ ὁ Ἀρίσταρχος. Α ἄλλως· < τεύχεα δ' οὐ— / εἴλεω> : ἐπεὶ μὴ ἀνελὼν τὸν Πάτροκλον τὰ ὅπλα φορεῖ.
- 17 205-6b Α οὐ κατὰ κόσμον : τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀκροατῶν ὄρα, πῶς συνελὼν τῷ Διὶ περιέθηκεν.
- 17 205a T {τεύχεα δ'} οὐ κατὰ κόσμον : Πηλεῖ γὰρ καὶ τοῖς Πηλέως ἐπέβαλεν αὐτὰ φορεῖν, οἷς ἔδωκαν οἱ θεοί (cf.
- 17 205b P 195—6). T οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι </ δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος> : εἰ καὶ ἔμελλε τις τῶν ἀκουόντων ἀγανακτήσῃ ἐπὶ τῷ τὸν Ἑκτορα χρῆσθαι τοῖς Ἀχιλλέως ὅπλοις, μαθὼν ὅτι οὐκ ἐπὶ πολὺ, κἂν ἠλέησε τὸν Ἑκτορα.
- 17 207-8a Α b (BE 3 E 4) T < οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι / > δέξεται Ἀνδρομάχη <—Πηλεΐωνος> : πάθος ἐργάζεται ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς συναλγοῦν τὸ πρόσωπον. ^[5]
- 17 207-8b b (BCE 3 E 4) T ἡ φιλανδρία δὲ Ἀνδρομάχης δείκνυται, εἰωθυίας ὀπλίζειν τὸν Ἑκτορα. b (BE 3 E 4) T < οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντι / > δέξεται Ἀνδρομάχη <—Πηλεΐωνος> : καὶ τοῦτο ἠθικὸν ὅτι οὐ φθάσει πρὸς τοὺς οἰκείους καλλωπίζεσθαι τοῖς ὅπλοις, οὐπερ ἐπεθύμει ὁ Ἑκτωρ.
- 17 207-8c Α καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι <νεῦσε Κρονίων> : τραγωδίαν ἔχει τὸ ἐπὶ κυρώσει μεγάλων παθῶν νεῦμα.
- 17 209 ἔνευσε νικῆσαι· τὸ γὰρ ἀποθανεῖν ἐπέπρωτο. b (BCE 3 E 4) T Ἑκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χρῶσι : οὐ γὰρ ἰσομεγέθους Ἀχιλλεῖ ὁ Ἑκτωρ.
- 17 210a πολλοὶ δὲ κέχρηνται τούτοις τοῖς ὅπλοις, Πηλεὺς Ἀχιλλεὺς Πάτροκλος Ἑκτωρ, καὶ πᾶσι ἀρμόζουσι· φύσις γὰρ αὕτη τῶν Ἡφαιστοτεύκτων, τὸ πᾶσιν ἀρμόδια γίνεσθαι. T δὲ μιν Ἄρης : διὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ὅπλων.
- 17 210b1

- Ἄρης δὲ πολεμικὴ ἐπιθυμία. Τ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρης b (BCE 3) διὰ τε τὴν Διὸς ἐπίνευσιν καὶ τῶν ὄπλων χάριν.
- 17 210b2 b (BCE 3 E 4) Ἄρης δὲ πολέμου ἔρω. b (BCE 3) {δεινὸς} Ἐνυάλιος : ὅτι ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς πολεμικῆς οὐσῆς ὁ Ἄρης Ἐνυάλιος , ὡς καὶ "Ἀρήϊος" (cf.
- 17 211a B 698 al.) τὶς ἀπὸ τοῦ Ἄρεως, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι Ἐνυοῦς υἱὸν οὐδὲ ὡς Ἀττικοὶ διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεὸν τινα. Α ἐνυάλιος : φονικός, παρὰ τὸ ἔννυώ†· ὅθεν αὐθέντης συντέθεται.
- 17 211b1 Τ φονικός, παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω καὶ τὸ ἴαλις†.
- 17 211b2 b (BCE 3 E 4) ἀπὸ δὲ τοῦ ἔνω καὶ τὸ αὐθέντης συντέθεται. b (BE 3) < ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι / —Πηλεΐωνος : > τεύχεσι δὲ λαμπόμενος Πηλεΐωνος ἰνδάλλετο πᾶσιν αὐτῶ.
- 17 213-4 A int ἰνδάλλετο : ὁμοιοῦτο.
- 17 213 Τ τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος : αἱ κοιναὶ ἐκδόσεις ἔχουσι μεγαθύμου Πηλεΐωνος (214), καὶ ἀκόλουθόν ἐστι συνάπτειν ὅλον τὸν στίχον.
- 17 214a ἡ δὲ Ἀριστάρχειος διόρθωσις κατὰ δοτικὴν ἔχει "μεγαθύμω Πηλεΐωνι". ἥ ἀκόλουθόν ἐστι βραχὺ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ λαμπόμενος (214). Α < μεγαθύμω Πηλεΐωνι : > οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν, ἄλλοι δὲ "μεγαθύμου Πηλεΐωνος". ^[5]
- 17 214b1 A im Πηλεΐωνι οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 17 214b2 Τ μεγαθύμου Πηλεΐωνος : Ἀρίσταρχος "μεγαθύμω Πηλεΐωνι", Ζηνόδοτος "Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος".
- 17 214b3 Τ ὥτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιοῦμενος ἐπέεσι : προπαρασκευὴ τις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῆς μάχης ἔοικε γίνεσθαι.
- 17 215a ἅμα δὲ καὶ ἀκόλουθον τῇ κενοδοξίᾳ Ἑκτορος τὸ καθ' ἕκαστον ἐνδείκνυσθαι τὴν κτῆσιν τῶν ὄπλων καὶ καταφανῆναι ὅμοιον τῷ Ἀχιλλεΐ. b (BCE 3 E 4) Τ ὥτρυνεν δὲ ἕκαστον < ἐποιοῦμενος ἐπέεσι : > ἀκόλουθον ἦν ὠπλισμένον πολεμεῖν. ^[5]
- 17 215b καὶ τοῦτο δὴ ἀκόλουθον τῇ τοῦ Ἑκτορος ἀλαζονείᾳ πρότερον περιελθόντα ἕκαστον ἐνδείξασθαι τὴν κτῆσιν τῶν ὄπλων καὶ φανῆναι ὅμοιον τῷ Ἀχιλλεΐ. Α < ὥτρυνεν : > Ζηνόδοτος "ὥτρυνεν".
- 17 215c A il < Μέσθλην τε—Χρομίον τε : > ἡδέως πάνυ καὶ ἀρχαιοπρεπῶς τῇ ἐπαλληλίᾳ τοῦ συνδέσμου ἐχρήσατο.
- 17 216-8 b (BCE 3 E 4) Τ il Φόρκυν : ὡς βότρυν, ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ληγοῦσης.
- 17 218a1 ἡ μέντοι "Φόρκυνα" (P 312) αἰτιατικὴ ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ν . τὸ δὲ τοιοῦτον ἴδιον ποιητικῆς. οὐχ ὑγιῶς δὲ ὁ Τυραννίων (fr. 42 P.) ἐκτείνει τὸ υ , ἐπεὶ εὐρέθη, φησί, καὶ ἡ εὐθεΐα ἐκτεινομένη, ἡ "Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε" (B 862)· ἐκεῖ γὰρ τὸ μέτρον κατήπειγεν, ἐνθάδε δὲ οὐδὲν κατεπείγει. Α {φόρκυν;} ὡς βότρυν. ^[5]
- 17 218a2 οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐκτείνει <ν> τοῦ· καὶ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἐν τῷ "Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε". Τ {φόρκυν τε} Χρομίον {τε}: ὅτι τὸν ἐν τῷ Διακόσμῳ (B 858) Χρόμιν εἰρημένον, "Μουσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε", νῦν Χρομίον εἶρηκε διὰ τὸ μέτρον.
- 17 218b1 ὁ δὲ Διονύσιος (fr. om. Schm.), εἴ τις ζητοίη, φησί, πότερον παραπεποιήται, εἵπομεν ἂν τὸν Χρομίον· εὐλογον <γ> ἀρ' ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον <εἰρημένον ὑγιὲς εἶναι> . Α "Μουσῶν δ' αὖ ἱχρόμιος† ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστῆς". ^[5]
- 17 218b2 Τ < Ἐννομον οἰωνιστῆν : > καὶ ἕτερον παραδίδωσιν "Ἐννομον" (Λ 422) ὑπὸ Ὀδυσσεώς ἀνηρημένον.
- 17 218c A int κέκλυτε , μυρία φῦλα <—ὅσσον ἐμοί περ > : ἐπῆρται πάλιν τῇ εὐτυχίᾳ.

- 17 220-32a b (BCE 3 E 4) T καὶ ἄλλως· ὑπὸ τοῦ Γλαύκου δεινῶς ὄνειδισθεὶς ἀνταποδίδωσι τοῖς ἐπικούροις τὴν ὕβριν (cf.
- 17 220-32b 221-8). παραβάλωμεν δὲ Ἑλληνικῶ βάρβαρον ἦθος ἄμφω προτρέπουσι τοὺς στρατοὺς ἐπὶ τὴν μάχην, "Ἐκτωρ καὶ Μενέλαος. ἀλλ' ὁ μὲν οὐδὲ ῥῆμα φιλοφροσύνης εἶπεν, ὁ δὲ "ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες" (P 248)· καὶ ὁ μὲν δημοσίας τιμῆς καὶ σιτήσεως ὑπομιμνήσκει (sc. P 250). ὁ δὲ δώρων καὶ ἐδωδῆς (sc. 225), φορτικὴν καὶ δουλοπρεπῇ ὄνειδίζων αὐτοῖς δόσιν, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐκτρίβειν τὴν ἀρχὴν φησι (cf. 225-6) πρὸς τὸ τούτων χάρισμα, ὁμολογῶν ὡς ἄκων καὶ μισθῶ προτρέπει. b (BE 3 E 4) T ὁ δὲ νέμεσιν προβάλλει (cf. P 254). b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος : ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρξατο, ὡς καὶ ἐπ' ἐκείνου "ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἔ <δ> μεν ὅπη ζόφος" (κ 190). ^[10]
- 17 221 A πληθὺν διζήμενος <—ὁ π' Ἀχαιῶν > : ἐπὶ σωτηρίᾳ φησὶν ὑμᾶς <συν> ἡγαγον, οὐ μεγάλην ἐμαυτῷ σπουδάζων περιβαλέσθαι τὴν ἀρχήν.
- 17 221-4 T <ἀλ λ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα /> προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὁ π' Ἀχαιῶν : ἦτοι ὑποστικτέον Ἀχαιῶν (224) ἢ στικτέον, τοῦ διστιχίου ἢ τοῖς ἐξῆς <ἢ τοῖς> ἐπάνω προσδιδομένου.
- 17 223-4 A δώροισι κατατρύχω <καὶ ἐδωδῆ/ λαοὺς > : ἀναγκάζω{ν} αὐτοὺς ὑμῖν διδόναι· "ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταίρους" (ο 309).
- 17 225-6a T {τὰ φρονέων δώροισι} κατατρύχω : καταπονῶ, ὑμῖν δηλονότι δωρεὰς καὶ τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν ἀναγκάζω.
- 17 225-6b A ἄλλως· δώροισι κατατρύχω <καὶ ἐδωδῆ / λαοὺς > : ὅρα τὸ αἰσχρὸν· κατατρύχειν τοὺς ὑπηκόους φησὶν, ἵνα ἐκ τούτων εὐπορῶσιν οἱ σύμμαχοι.
- 17 225-6c1 ὁ δὲ ὁμολογῶν ὅτι ἄκων δίδωσιν, ὁμολογεῖ καὶ ἄχθεσθαι τοῖς λαμβάνουσιν. T καὶ ὁμολογεῖ ἄχθεσθαι τοῖς λαμβάνουσι, λέγων ὅτι ἐκ τοῦ λαοῦ ὧν εὐποροῦσιν αὐτοῖς ἡ εὐπορία γίνεται.
- 17 225-6c2 b (BCE 3 E 4) ἄλλως· ὅρα τὸ αἰσχρὸν· κατατρύχεσθαί φησι τοὺς Τρώας εἰς τὴν τῶν συμμάχων δια{σ}τροφήν.
- 17 225-6c3 A < ἀέξω : > ἀγάλλω, λαμπρύνω.
- 17 226 T il < τῷ τις νῦν > ἰθὺς τετραμμένος <ἢ ἀπολέσθω > : ὅρα τὴν εὐήθειαν· ἀξιοῖ ἀντὶ τῶν τροφῶν, ἃς παρέσχεν αὐτοῖς, ἀντιδοῦναι τὰς ψυχάς.
- 17 227a A b (BCE 3 E 4) T {τῷ τις νῦν} ἰθὺς : κατ' εὐθὺ τῶν πολεμίων.
- 17 227b A ἡ ἀπολέσθω / ἡ ἐ σαωθήτω : ὡς χαλεπαίνων τῷ ἀδῆλῳ τῆς τύχης τὴν χεῖρ ἐλπίδα προὔθηκεν.
- 17 227-8 b (BCE 3 E 4) T ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς : ὀαρίζειν κυρίως ἐστὶ τὸ ὁμιλεῖν· νῦν δὲ μεταφορικῶς· 'τίς ἡ πολέμου ὁμιλία;' ἢ ὅλεθρος ἢ σωτηρία.
- 17 228a ὁ δὲ λόγος· αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ τοῦ πολέμου ὁμιλία, ὃ ἐστὶν· οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν· αὕτη γὰρ καὶ ἀρετὴ πολεμούντων. A < ὀαριστὺς : > συμβολή. ^[5]
- 17 228b T il < τεθνεῖωτα : > διὰ τοῦ η A im T il Ἀρίσταρχος.
- 17 229 A im εἴξη δέ οἱ Αἴας : ἐμφαντικῶς· οὐ γὰρ εἶπε 'κρατήσῃ Αἴαντος', 'εἴξει' δὲ μόνον, ἀντὶ σύμπαντος τοῦ πλήθους παραλαβὼν τοῦτον, καὶ εἰκότως κατέπληξε γὰρ αὐτὸν ἐκ τοῦ μονομαχίου (cf.
- 17 230 H 244-72) καὶ τῆς τοῦ λίθου βολῆς (cf. Ξ 409-20). b (BCE 3 E 4) T < ἥμισυ τῶν ἐνάρων : > Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν "ἥμισυ τῷ ἐνάρων".
- 17 231a1 A im γράφεται "τῷ".

- 17 231a2 T {ἥμισυ} τῶν ἐνάρων : οὕτως "τῷ" Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, τῷ ἐρυσ{σ}αμένῳ.
- 17 231b ἐνάρων δὲ λέγει ὧν περιέκειτο. A < βρίσαντες : > στίφος ποιήσαντες, συνασπίσαντες, b (BCE 3 E 4) T il εἰς τὸ αὐτὸ πάντες ὀρμήσαντες.
- 17 233a b (BCE 3 E 4) {οἶδ' ἰθὺς δαναῶν} βρίσαντες : ἑαυτοὺς καταβαρύναντες, στίφος ποιήσαντες καὶ στερεώσαντες.
- 17 233b A < μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός /> νεκρὸν < ὑ π' Αἴαντος > ἐρύειν : οὐκ ἀπεικὸς μὲν τὸ ἐλπίσαι ταῦτα τοὺς Τρῶας.
- 17 234-5 ὄρα δέ, πῶς ἀντέθηκε τῷ παντὶ πλήθει τῶν Τρώων τὸν Αἴαντα. b (BCE 3 E 4) T < ἔλπετο : > οὕτως Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε .
- 17 234a1 γράφεται καὶ διὰ τοῦ η . A im "ἤθελε {θυμός}".
- 17 234a2 Ἀριστοφάνης δὲ ἔλπετο γράφει. T il νήπιοι : ἐπεὶ ἐδεινοποίησε τὴν προθυμίαν τῶν Τρώων, διὰ τούτου προαναφωνεῖ τὸ ἐσόμενον εἰς ἐπιθυμίαν τῶν ἀκουόντων.
- 17 236a b (BCE 3 E 4) T < πολέσσι : > ἀντὶ τοῦ πολλῶν.
- 17 236b T il καὶ τό τ' ἄ ρ' Αἴας < εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον > : ὅτι A ἢ πρὸς ἐλλείπει, A T il ἴν' ἧ προσεῖπε τὸν Μενέλαον.
- 17 237 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ψ 91) "ἦστο κάτω ὀρόων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι", προσεῖποι. A < οὐκέτι νῶϊ /> ἔλπομαι αὐτῷ περ < — ἀκούση > : τὸ Περιπατητικὸν δόγμα πρῶτος Ὅμηρος οἶδεν ὅτι οὐκ ἀπαθὴς ὁ ἐνάρετος· ὁμολογεῖ μὲν γὰρ δεδιέναι ὁ Αἴας, ἀλλὰ οὐ φεύγει, συμμαχίαν δὲ αἰτεῖ.
- 17 238-45a1 T τὸ Περιπατητικὸν δόγμα οἶδεν ὁ ποιητὴς πρῶτος ὅτι οὐδὲ αὐτὸς ὁ ἐνάρετος ἄφοβος οὐδὲ ἀπαθὴς· ὁ γὰρ Αἴας οὐ φεύγει, ἀλλ' ὁμολογεῖ δεδιέναι καὶ συμμαχίαν αἰτεῖ.
- 17 238-45a2 b (BCE 3 E 4) < οὐκέτι νῶϊ—ἀκούση : > Ἑλληνικῶς καὶ ἐπεικῶς οὐδὲν μεγαληγορεῖ ὡς οἱ βάρβαροι.
- 17 238-45b A im οὐτι τόσοι νέκυος περιδείδια < —καλύπτει > : καὶ δὴ οἱ δημοτικοὶ φασιν· "εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε < δαμῆναι > " (P 421).
- 17 240-3 T ἡ ὡς κυβερνήτης ἀγαθὸς προσκοπεῖ τὸν ἐσόμενον κλύδωνα τῆς μάχης, ἐν δὲ τοῖς πρακτέοις ἀριστεύει. ἡ τάχα τὸν ἀκροατὴν ἐγείρων ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὸν τὸν ἰσχυρότατον ἀγωνιῶντα παρίστησιν. b (BCE 3 E 4) T νέκυος ΠΕΡΙΔΕΙΔΙΑ Πατρόκλιοι : ὅτι ἄδηλον, πότερον περὶ νέκυος Πατρόκλου ἢ περὶ Πατρόκλου τοῦ νέκυος γεγονότος. ^[5]
- 17 240a A νέκυος ΠΕΡΙΔΕΙΔΙΑ : κατὰ Ἀρίσταρχον ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ περὶ νέκυος.
- 17 240b1 ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 56 B.) ὑφ' ἑν. T ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν, ὅπως τὸ ἐξῆς γένηται περὶ νέκυος.
- 17 240b2 A ὅσον ἐμῇ κεφαλῇ < περιδείδια > : ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κείσθαι, καὶ ἐνηλλάχθαι πτώσις· ἀντὶ γὰρ τοῦ ὑπὲρ ἐμῆς κεφαλῆς διὸ καὶ σημεῖον παράκειται.
- 17 242a1 A ἡ περὶ ἀντὶ τῆς ὑπέρ, ἴν' ἧ b (BCE 3) T ὑπὲρ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς· b (BCE 3 E 4) T διὸ καὶ σημεῖον παράκειται.
- 17 242a2 T οὐ δεῖ ἀναστρέφειν ἐνταῦθα τὴν πρόθεσιν.
- 17 242a3 A int < ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια : > ὅτι ἐνηλλάγη ἡ πτώσις.
- 17 242b A il < ἐπεὶ > πολέμοιο νέφος < περὶ πάντα καλύπτει /> Ἑκτωρ : ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου.
- 17 243-4a1

ἄλλως· ἐπεὶ ὁ Ἑκτωρ τὸ νέφος τοῦ πολέμου ἐπάγων, ὃ ἐστὶ τὸ πλῆθος, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. ἄλλως· ἐπεὶ ὡς νέφος ὁ Ἑκτωρ πάντα περικαλύπτει. νέφος (243) δὲ οὐκ οὐράνιον, ἀλλὰ πολέμου. Τ ἐπεὶ ὡς νέφος πολέμου ὁ Ἑκτωρ πάντα καλύπτει. ^[5]

17 243-4a2 ἢ ἐπεὶ ὁ Ἑκτωρ τὸ νέφος τοῦ πολέμου ἐπάγων, ὃ ἐστὶ τὸ πλῆθος, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. b (BCE 3) ἦν τις ἀκούση : ἀκούση καὶ μὴ καταπτῆξῃ τὸν πόλεμον.

17 245a1 ἢ διὰ τὸν κτύπον τῶν ἀσπίδων καὶ τὸν θόρυβον τῶν μαχομένων· b (BCE 3 E 4) Τ ὁ καὶ ἄμεινον. b (BE 3 E 4) Τ {ἀλλ' ἄγ' ἀριστήας δαναῶν κάλει ἢ τις ἀκούση;} δύναται μὲν λέγειν, ἐάν τις ἀκούσῃ διὰ τὸν κτύπον καὶ θόρυβον.

17 245a2 δύναται δὲ καὶ οὕτως, ἐάν ἄρα τις ὑπακούσῃ καὶ μὴ καταπτῆξῃ. Α ὦ φίλοι , Ἀργείων < ἡγήτορες—γενέσθαι > : τεθεῖσα ἐκ παραλλήλου ἡ δημηγορία αὕτη τῇ τοῦ Ἑκτορος ἡλεγξε μὲν τὸ τῶν βαρβάρων ἀνόητον, ἔδειξε δὲ τὴν Ἑλληνικὴν σύνεσιν· τὸ γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα ὁ μὲν Ἑκτωρ τροφὴν ἐγκαλέσας (cf.

17 248-55 P 225—6) ὠνεΐδισε μᾶλλον ἢ ἐδυσώπησεν, ὁ δὲ Μενέλαος τιμῆς αὐτοῦς ὑπομνήσας b (BCE 3 E 4) Τ ἥς ἐτύγχανον παρὰ τῷ βασιλεῖ (cf. 249—51), Τ προὔτρεψατο. b (BCE 3 E 4) Τ ὦ φίλοι , Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες : κἀνταῦθα τὸ Ἑλληνικὸν δείκνυται· οὐ γὰρ κατ' ἄνδρα κληθέντες οὐδὲ κατὰ πρόσωπον διαιρεθέντες συνέρχονται (cf. ^[5]

17 248 P 256—61), ἀλλ' ὁμοῦ πάντες· ἕκαστος γὰρ αὐτῶν τὸ τοῦ ἀριστέως ὄνομα κυριώτερον ἡγεῖτο τῆς φυσικῆς ὀνομασίας. Α δῆμια πίνουσιν : πρὸς τὴν ἀποστροφήν· οὐ γὰρ εἶπε πίνετε. ^[5]

17 250a δῆμια δὲ τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσιν. Α δῆμια : τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα.

17 250b b (BCE 3) Τ < ἕκαστος : > ἔν τισι διὰ τοῦ α , "ἕκαστα".

17 250c Α im < ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ : > παρὰ τὸ "ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆος" (Hsd.

17 251a th. 96). Α im < τιμὴ : > τιμὴ καὶ γέρας βασιλέων.

17 251b Τ il < τόσση : > θαυμαστικῶς, οἷον μεγάλῃ.

17 253 Α im < αὐτός : > αὐτόματος.

17 254 Τ il Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν < μέλπηθρα γενέσθαι > : αὐτῷ τῷ ὀνόματι ἠρκέσθη πρὸς δυσώπησιν, 'αἰδέσθητε Πάτροκλον ὑπὸ κυνῶν σπαραχθῆναι', οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῷ προσλαβών, οὐ τὸ μειλίχιον, οὐ τὸ φιλέταιρον, οὐ τὸ σωτήριον, Α b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ τῆς Ἑλένης τὸ ὄνομα ἤρκεσε τῷ Εὐριπίδῃ πρὸς πᾶσαν λαιμοδείαν, "Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἄν;" (Eur. ^[5]

17 255 Or. 81). ΑΤ < Οἴλῃος ταχὺς Αἴας : > προπετὴς οὗτος καὶ ταχὺς τὴν γνώμην.

17 256 b (BCE 3 E 4) Τ il < τῶν δ' ἄλλων > τίς κεν ἦσι φρεσὶν <— Ἀχαιῶν > : ἡ ἀποσιώπησις τὸ πλῆθος ἠύξησεν.

17 260-1 Τ τῶν δ' ἄλλων : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἠθέτηκεν.

17 260a οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίαν, ἀλλ' αὖξουσιν τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. Α < τίς κεν ἦσι φρεσὶν : > ἐν ἄλλῳ "τίς χ' ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν".

17 260b Α im < προὔτυψαν : > προενέσεισαν.

17 262 Τ il ὡς δ' ὅ τ' ἐπὶ προχοῇσι <— ἄλως ἔξω > : οὐ μόνον ῥεύματι ποταμοῦ οὐδὲ κύματι θαλάσσης εἴκασε τὸν ἦχον, ἀλλ' ἄμφω συνέπλεξε.

17 263-5 καὶ ἔστιν ἰδεῖν κύμα μέγα θαλάσσης ἐπιφερόμενον ποταμοῦ ῥεύματι καὶ τῷ ἀνακόπτεσθαι βρυχώμενον καὶ τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ θαλασσίας ἡϊόνας ἠχούσας, ὃ ἐμιμήσατο διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ βοῶσιν (265). b (BCE 3 E 4) Τ αὕτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἔκαυσε τὰ ποιήματα·

οὕτως ἐναργέστερον τοῦ ὀρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε. δεικτικὸν δὲ καὶ τὸ ἐρευγομένης (265). τὸ δὲ ἕξω (265) τὴν ἐπὶ πλεῖστον ἔκχυσιν τῆς θαλάσσης δηλοῖ. b (BE 3 E 4) T προχοῇσι διῖπετέος ποταμοῖο : προχοᾶς Ὅμηρος λέγει τὰς εἰς θάλασσαν προχύσεις τῶν ποταμῶν, αὐτὰ τὰ στόματα. ^[10]

17 263a διῖπετέος δὲ διοπετοῦς οἱ γὰρ ὄμβροι ἀπὸ Διός. A < προχοῇσι : > εἰς θάλασσαν ἐκροαῖς.

17 263b T il διῖπετέος : ἕξ ὄμβρου συγκειμένου.

17 263c μεγαλοφυῶς δὲ οὐδένα παρελάμβανε τῶν ἀνάνων ποταμῶν (ἡρεμαιότεροι γὰρ οὗτοι), ἀλλὰ χειμάρρουν πρὸς τε τὸ αὐξῆσαι τὸ μέγεθος τῆς βοῆς καὶ πρὸς τὸ ἐπιδειῖναι τὴν ἐναντίωσιν. συμπράττει δὲ τῇ φαντασίᾳ καὶ ἡ τῶν φωνῶν τραχύτης καὶ ἡ ἐπέκτασις τοῦ "βοόωσιν" (P 265). b (BCE 3 E 4) T βέβρυχεν : ὠνοματοποιοῖται ἡ λέξις. ^[5]

17 264a ποτὶ ῥόον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀντιπίπτον πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. b (BE 3 E 4) T < βέβρυχεν : > ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη "βεβρύχη".

17 264b1 A im Ἀριστοφάνης δὲ "βεβρύχη" γράφει.

17 264b2 T ἡϊόνες βοόωσιν : Σόλωνά φασι τὸν νομοθέτην, μιμησάμενον τὴν Ὀμήρου ποίησιν ἐν ἅπασιν, ἐνθάδε γενόμενον Ab (BE 3 E 4) T καὶ προσ <σ> χόντα τῷ στίχῳ σφόδρα κατ' εὐταξίαν ἐπιτετευγμένῳ A T διαπορῆσαι καὶ θαυμάσαντα κατακαῦσαι τὰ ἴδια σκέμματα· τῆς γὰρ ἐπαλλήλου τῶν ὑδάτων ἐκβολῆς ἡ τοῦ βοόωσιν ἀναδίπλωσις ὁμοίαν ἀπετέλεσε συνωδίαν. ^[5]

17 265 A b (BE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ χρῆται τῇ λέξει "οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶ" (Ξ 394). A T φραχθέντες σάκεσιν <χαλκήρεσιν> : ὥς τὸ "φράξαντο δὲ νῆας / ἔρκεϊ χαλκείῳ" (Ο 566—7).

17 268a T < φραχθέντες : > Ζηνόδοτος "ἀρθέντες".

17 268b A im T ἀμφὶ δ' ἄρα σφι / λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλήν / χεῦε : ἐπὶ τιμῇ Πατρόκλου τοῦτο φαίνεται πράττων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ Σαρπηδόνης "αἵματοέσσας δὲ ψιάδας" (Π 459).

17 268–70 A b (BCE 3 E 4) T καίτοι δὲ ὑπεσχημένος Ἑκτορι "ἄτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω" (P 206), νῦν φαίνεται κηδόμενος τοῦ Πατρόκλου· εὐσεβῆς γὰρ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως εὐρίσκεται. b (BCE 3 E 4) T < ἤχθαιρε : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε, "ἔχθαιρε". ^[5]

17 270 A im μίσησεν δ' ἄρα <μιν δηῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι> : πιθανὴ ἢ προαναφώνησις, ἵνα μαθόντες τὸ πέρας ἀνεχώμεθα τῶν κινδύνων.

17 272a T μίσησεν δ' ἄρα μιν <—γενέσθαι> : ἰδίως κέχρηται τῇ λέξει καὶ ἅπαξ γε νῦν μόνον.

17 272b λέγει δὲ 'μισετὸν ἡγήσατο ἐγκύρημα γενέσθαι κυσὶ τὸν Πάτροκλον'. A ἄλλως μίσησεν : μισητὸν ἡγήσατο.

17 272c καινῶς δὲ ἔφρασεν ὅτι καταβρωθῆναι κυσὶν αὐτὸν οὐκ ἠθέλησεν. b (BCE 3 E 4) T < ἐταίρους : > ἐν ἄλλῳ "{ὥρσεν} Ἀχαιοῦς".

17 273 A im ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο : μικροψυχίας κατηγορήμα, εἰ τῆς τῶν πολεμίων ἡμέλουν σφαγῆς, καὶ ταῦτα ἐπιθυμοῦντες (cf.

17 277 P 276), διὰ τὸ ἐλκύσαι τὸν νεκρόν. b (BCE 3 E 4) T < ἀπέσσεσθαι : > ἀφίστασθαι.

17 278a A a < ἐλέλιξεν : > προετρέψατο.

17 278b A a < ἔργα τέτυκτο : > οὕτως Ἀρίσταρχος < ἔργα> τέτυκτο.

17 279 ἄλλοι " < ἔργ> ἐτέτυκτο". A a συῖ <ε> ἵκελος <.

17 281–2a .. / καπρίῳ> : εἴ τὸ μὴ λέοντα παραλαβεῖν, ἀλλὰ κάπρον ζῶον φεῦγον· οὗτος γὰρ εἴωθεν ἐν ταῖς φυγαῖς στρέφεσθαι πυκνῶς καὶ τοὺς διώκοντας ἀναιρεῖν. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ

- φῃσι "ταρφέα{ς} τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων" (M 47). Τ ἄλλως· οὗτος γὰρ τάχιστα μεταστρέφεται ἐν ταῖς πληγαῖς. ^[5]
- 17 281b Τ < συῖ .
- 17 281c .. / καπρίω : > τῷ γένει τὸ εἶδος ἐπήνεγκεν. Α α < ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐσκέδασσε φάλαγγας : > τὸ ῥεῖα εἰς τὸ ἐσκέδασ < σ > ε .
- 17 285a1 Α α ῥεῖα ἐσκέδασεν.
- 17 285a2 Τ il < μετεισάμενος : > μετελθών, μεθορμήσας.
- 17 285b Α α οἱ περὶ Πατρόκλῳ <—βέβασαν > : ἀντὶ τοῦ 'τῶν περὶ Πατρόκλῳ'.
- 17 286 ἡ ὁμοίον ἐστὶ τῷ "ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες / ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι" (Π 280—1). Τ δησάμενος < τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας > : †ἐνεργῆς† καὶ καινοπρεπῆς ἡ διάθεσις· ἐπεὶ γὰρ δέδιδε πλησιάζειν τοῖς ἀντιπάλοις, ἔλκει τὸ σῶμα κεκρυμμένως διὸ καὶ κατὰ κεφαλῆς πλήσσεται.
- 17 290a b (BCE 3 E 4) Τ < δησάμενος τελαμῶνι > παρὰ σφυρὸν < ἀμφὶ τένοντας > : ἡ παρά πρὸς τὸ δησάμενος .
- 17 290b ὁ δὲ Ἑκτωρ περὶ ταῦτα τέτρηται (cf. X 396—7). Τ ἰεμένῳ {περ}: Ἀρίσταρχος "ἰεμένων" διὰ τοῦ ν , πληθυντικῶς.
- 17 292 Τ < ἤρικε : > ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ.
- 17 295 σημαίνει δὲ τὸ διεκόπη. Α α πα ρ ' αὐλόν : τινὲς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, ἐπεὶ καὶ τὰς αἰγανέας "δολιχαύλους" (ι 156) φησίν.
- 17 297 οἱ δὲ τὸν ἄκρον ἐξακοντισμὸν τοῦ αἵματος, ὡς ἐκεῖ ἄνω πηδήσαντος τοῦ ἐγκεφάλου. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἀλλαχοῦ "αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν" (χ 18). παρακεκινδυνευμένον δέ τι ἐξενήνοχε. Τ θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ἐκράθη ὁ ἐγκέφαλος τῷ αἵματι· διὸ καὶ ἔφη αὐτὸν αἱματόεντα (cf. P 298). b (BCE 3 E 4) Τ αὔθι : παρὰ τῷ Πατρόκλῳ πρὶν τι δρᾶσαι, πρὶν ἐλκύσαι. ^[5]
- 17 298 b (BCE 3 E 4) Τ < ὁ δ' > ἄγ χ' < αὐτοῖο πέσε πρηνῆς > ἐπὶ νεκρῷ : ἐναντίον τῷ ἄγχι τὸ ἐπ' ἰ .
- 17 300 ἡ ἀντὶ τῆς παρά. b (BCE 3) Τ < τῇ λ' ἀπὸ > Λαρίσης : οὐ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ ἂν εἶρηκε τῇ λ ε .
- 17 301a1 ἀλλ' ἔστιν ὁμώνυμος Λάρισσα ἐν Κύμῃ, ἡ ἀπέχει χιλίους διακοσίους σταδίους τῆς Ἰλίου. φασὶ τὴν Φρικωνίδα Λάρισσαν. Τ {λάσισσα:} ἐν Κύμῃ, ἡ ἀπέχουσα †χιλίων σταδίων† τῆς Ἰλίου.
- 17 301a2 Α α < Λαρίσης : > ἐτέρα ἐστὶν αὕτη ἡ πόλις παρὰ τὴν Θεσσαλικήν.
- 17 301b Α α οὐδὲ τοκεῦσι < / θρέπτρα—δαμέντι > : οἰκτίσατο περὶ τὴν διήγησιν ἱκανῶς.
- 17 301-3 Τ < θρέπτρα : > σὺν τῷ ρ γραπτέον καὶ παροξυτονητέον.
- 17 302 Τ il < Σχεδίων μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν , / Φωκῆων ὃχ' ἄριστον· καὶ ἄλλος "Περιμήδεος υἱός, / ἀρχὸς Φωκῆων" (O 515—6) Τ < ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ : > ἐν τῷ ἐνδόξῳ Πανοπεῖ.
- 17 307 Τ il < τὸν βάλε : > πολλή ἡ ποικιλία· νῦν γὰρ †προεῖπε† τοῦ θανάτου τὸ γένος (sc.
- 17 309 P 306—8), ἄνω (sc. P 294—303) δὲ τὸ ἐναντίον. b (BCE 3 E 4) Τ < νείατον ὦμον : > τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ ὦμου, ὡς "νειαίρη δ' ἐν γαστρί" (E 539).
- 17 310a b (BCE 3) Τ il < ἀνέσχε : > ἀνετάθη, διεκπετάσθη.
- 17 310b Α α < Φόρκυνα : > Φόρκυν < α > ἀπὸ τῆς "Φόρκυν" (P 218.
- 17 312 318). Τ il < Ἴπποθόῳ περιβάντα : > ὅτι πρὸς δοτικήν.
- 17 313a Τ il μέσην .
- 17 313b1 .. γαστέρα : τὸν ὀμφαλόν. b (BCE 3 E 4) Τ < μέσην κατὰ γαστέρα : > παρὰ τὸν ὀμφαλόν.
- 17 313b2 Α α θώρηκος γύαλον : κατὰ περίφρασιν τὸν θώρακα.

- 17 314 Τ διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς </ ἤφυσε > : παράδοξον τὸ διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος προχυθῆναι ἔντερα, τὸ δὲ διὰ τοῦ θώρακος πολὺ θαυμασιώτερον· ἐννόησον γάρ, οἷα ἡ θεωρία.
- 17 314-5 b (BCE 3 E 4) Τ < ἤφυσε : > ἀντὶ τοῦ ἤντλησεν ἐμφαντικῶς.
- 17 315 Α α ἐρύσαντο δὲ νεκρούς </ Φόρκυν θ' Ἰππόθοόν τε > : πῶς μὴ καὶ Πάτροκλον εἴλκυσαν; ὅτι περὶ τοῦτον οἱ Τρῶες σπουδαιότεροι ἦσαν, τῶν δὲ ἰδίων νεκρῶν ἡμέλουν.
- 17 317-8 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν : ἀντὶ τοῦ γνώμην Διὸς ὀργιζομένου γὰρ Ἀχιλλέως τιμᾶν ἤθελε Τρῶας, ὡς δι' Ἰριδος ὑπέσχετο· b (BCE 3 E 4) Τ "δύη τ' ἡέλιος" (Λ 194 = 209).
- 17 321 καὶ "ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω" (Ρ 206). Τ κήρυκι : διὰ τὸ μέτρον συσταλτέον τὴν ρυ .
- 17 324 τὸ δὲ ἩΠΥΤΙΔΗΙ τινὲς πατρωνυμικῶς. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἡπύτης Ἡπυτάδης ἦν. ἔστιν οὖν παράγωγον ἀπὸ τοῦ "ἡπύτα κῆρυξ" (Η 384). b (BCE 3) Τ < κηρύσσων γήρασκε , φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς : > ἡ ἡλικία καὶ ἡ φιλία ἐτοίμη πρὸς πειθῶ.
- 17 325 b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ ὑπὲρ θεόν : ἀπέφυγε τὸ κοινὸν τὸ εἰπεῖν 'καὶ ἐναντιουμένου θεοῦ'.
- 17 327a προτρεπτικὸς δ' ὁ λόγος καὶ ἐλεγκτικὸς. b (BCE 3 E 4) Τ < ὑπὲρ θεόν : > θεοῦ μὴ βουλομένου.
- 17 327b Α α ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας <—ἔχοντας > : ἀξιόπιστος ὁ λόγος περικείμενος κήρυκος προσώπων· πλάνητες γὰρ οὗτοι καὶ πολλὰ ἱστορηκότες.
- 17 328-30a ἐώρακα οὖν, φησί, καὶ τῷ πλήθει ἤττονας καὶ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν βοήθειαν ἐναντίαν ἔχοντας ἐπὶ μόνῳ κατορθοῦντας τῷ σθένει. ἐλεγκτικῶς δὲ ἡ παράθεσις γίνεται. b (BCE 3 E 4) Τ < ὡς δὴ ἴδον—ἔχοντας : > ὡς ἐγὼ ἄλλους εἶδον τῷ ἰδίῳ σθένει πεποιθότας καὶ τῇ ἡγορῇ καὶ τῷ πλήθει τῷ ἰδίῳ ὅσον που εἶη, καὶ εἰ ἔλαττον εἶη τῶν πολεμίων τὸ πλῆθος αὐτῶν καὶ εἰ οἱ θεοὶ μὴ ἐπικουροῖεν αὐτοῖς. ^[5]
- 17 328-30b Α α πλήθεϊ τε σφετέρῳ : τῷ ἰδίῳ πλήθει, Α α b (BCE 3) Τ οὐκ ἐπικουρικῶ.
- 17 330 Α α b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ ὑπερδέα σφόδρα ἐνδεᾶ, ὥστε ἔξεστι καὶ ἐπὶ τῶν λειπομένων τῷ ἀριθμῷ πλῆθος ὀνομάζειν. Α α b (BCE 3) Τ τὸ δὲ σχῆμα ἐκ τοῦ ἐναντίου· δείκνυται Α α b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι ἕτεροι καὶ ὑπὸ θεῶν οὐ βοηθούμενοι καὶ τῷ πλήθει ὀλίγοι ὄντες γενναίως μάχονται. ἐλέγχει δὲ τοὺς μὴ μαχομένους καὶ πολυπληθεῖα προὔχοντας καὶ συμμαχίᾳ θεοῦ. Α α b (BCE 3) Τ ἄσπετον : μέγα· ὧ οὐκ ἄν τις παρακολουθήσειε διὰ τὸ μέγεθος. ^[5]
- 17 332 Α α b (BCE 3 E 4) Τ ἔγνω ἐσάντα ἰδὼν : ἔγνω τοίνυν καὶ ἡ Ἑλένη τὴν Ἀφροδίτην (cf.
- 17 334a Γ 396—8). ἐσάντα {ἰδὼν} ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς. Τ < μέγα δ' Ἑκτορα εἶπε βοήσας : > πρὸς τὸν Ἑκτορα.
- 17 334b Α α < ἀλ λ' ἔτι γάρ τις φησι—τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν : > ὁ ἀλλά (338) πρὸς τὸ < τῷ ῥ' > ἰθὺς Δαναῶν (340).
- 17 338-40 Τ il < ὕπατον μῆστωρα μάχης : > μέγιστον ποιητὴν b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ τεχνίτην τῆς μάχης.
- 17 339 b (BCE 3 E 4) < ἰθὺς Δαναῶν : > ἐπ' εὐθείας Α α Τ il ὡς αὐτοῦς.
- 17 340 Τ il < πελασαίατο : > προσαγάγοιεν.
- 17 341 Α α < Ἀπισάονα : > †ἀπίθανον†.
- 17 348 τινὲς οὕτως. Τ il < καὶ δὲ με τ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι : > προσυνίστησι τὴν παραποτάμιον μάχην (cf.
- 17 351 Φ 139—208). Τ il < ἔρχατο : > συνειρμένοι ἦσαν, παρὰ τὸ εἶρω τὸ συμπλέκω διὸ ψιλώσομεν τὴν λέξιν.
- 17 354a

- b (BCE 3 E 4) < ἔρχατο : > περιπεφραγμένοι ἦσαν.
- 17 354b A a οὔτε τινὰ προμάχεσθαι < Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων > : καὶ Νέστωρ τοῦτο παραινεῖ "μηδέ τις ἵπποσύνῃ τε καὶ ἡγορήφῃ πεποιθώς / οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι" (Δ 303—4)· καὶ γὰρ οὐχ ἦττον λυπεῖ τοῦ φεύγοντος ὁ προμαχῶν, διασπῶν τὴν τάξιν. ^[5]
- 17 358 b (BCE 3 E 4) T < βεβήμεν : > ἀντὶ τοῦ βεβάναι, A a T il ἀπαρέμφατον.
- 17 359 T il < ὥς : > τῷ προνοεῖσθαι τῶν ἐταίρων.
- 17 360 T il < τοῖ δ' ἄγχηστίνοι ἔπιπτον : > οὗτοι δὲ ἐπάλληλοι, πυκνοὶ ἔπιπτον.
- 17 361a A a < ἄγχηστίνοι : > ἐγγὺς ἀλλήλων.
- 17 361b T il καὶ Δαναῶν : ὥς παράδοξον εἰσήγαγε τὸ καὶ τινὰς τῶν Δαναῶν πίπτειν.
- 17 363 T < παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον : > Ζηνόδοτος τοῦτον καὶ τὸν ἐξῆς ἀθετεῖ χωρὶς λόγου, καίτοι μέγιστον ἔχοντας τῶν Ἑλλήνων ἔπαινον.
- 17 364 A a μέμνηντο γὰρ αἰεὶ < / ἀλλήλοις—ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν > : στρατηγικῶς δείκνυσι, πόθεν γίνεται νίκη, οὐ τὸ ἰδίᾳ λυσιτελεῖς σκοποῦντος ἐκάστου, μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ πλησίον· καὶ "ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι" (Γ 9).
- 17 364–5 σωτήριον ἄρα ἐν εἰρήνῃ καὶ πολέμῳ ἢ πρὸς τοὺς φίλους εὖνοια. b (BCE 3 E 4) T < πόνον > αἰπύν : προσάντη. ^[5]
- 17 365 "φόνον" δὲ δεῖ γράφειν, οὐ πόνο ν . T οὐδέ κε φαίης < / οὔτε πο τ' ἡέλιον σῶν ἔμμεναι οὔτε σελήνην > : ὑπελάμβανες οὖν ἔκλειψιν εἶναι τῶν στοιχείων αὐτῶν.
- 17 366–7 T < ἡέρι γὰρ κατέχοντο—κατατεθνηῶτι : > εἰς τιμὴν ταῦτα πάντα τοῦ Πατρόκλου, δι' ὅπερ καὶ τὸ παράδοξον προστίθισιν· οὐ γὰρ ἐν παντὶ τόπῳ τῆς μάχης, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ τῷ Πατρόκλῳ καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸν Πάτροκλον περιέθηκε τὴν ἀχλύν.
- 17 368–9 A a ἡέρι γὰρ < κατέχοντο > : ὑπὲρ τοῦ δεινῶσαι τὴν μάχην, εἰς ὃ τύχοι μέρος τῶν πληγῶν φερομένων.
- 17 368a T μάχης ἐπὶ θ' ὅσον {ἄριστοι}: τὸ ἐξῆς 'ἐφ' ὅσον', καὶ οὐκ ἀναστρεπτέον, ὃ δὲ τέ πλεονάζει· ἔστι γὰρ ὁ λόγος καὶ ὁ νοῦς οὕτω < σ > · ἐφ' ὅσον οἱ ἄριστοι ἔστασαν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀέρι κατεῖχοντο (cf.
- 17 368b P 368—9). Ζηνόδοτος "ἐπὶ τόσσον". Ἀριστοφάνης "μάχη ἔνι". T ἄλλως· μάχης ἐπὶ θ' < ὅσοι > : περισσὸς ὁ τέ. ^[5]
- 17 368c ἔστι δὲ ὅσοι γὰρ ἄριστοι ἐπὶ τῇ μάχῃ περιῖσταντο τῷ Μενoitιάδῃ, ἡέρι κατεῖχοντο (cf. P 368—9). b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ θ' ὅσον : ὃ τέ σύνδεσμος περιττὸς καθ' Ὀμηρικὴν συνήθειαν.
- 17 368d ἔστι δὲ ὁ νοῦς οὗτος· ἐφ' ὅσον τῆς μάχης ἔστασαν οἱ ἄριστοι, ἐπὶ τοσοῦτον σκότει κατεῖχοντο οἱ μαχόμενοι (cf. P 368—9)· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν μαχομένων ἐν φωτὶ ἐμάχοντο, "οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες / εὐκηλοὶ πολέμιζον" (cf. P 370—1). οἱ δὲ ἄριστοι περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος ἀγωνιζόμενοι σκότει κατεῖχοντο. ἐκ τούτου δὲ τὴν ἀλκὴν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐμφαίνει, ὅτι τὰ σώματα παρατεθείκεσαν ὥστε καταφέρειν τὰς πληγὰς ἀπροοράτως εἰς τὸ τυχόν. ἢ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει διὰ τοῦ τ "ἐπὶ τόσσον", κακῶς μενούσης γὰρ τῆς διὰ τοῦ θ γραφῆς περισσὸν νοητέον τὸν τέ σύνδεσμον. ὃ δὲ νοῦς, ὡς προεῖρηται. A a < ὀξεῖα : > ἀναπεπταμένη, λαμπρά. ^[10]
- 17 372 A a νέφος δ' οὐ φαίνετο < πάσης / γαίης οὐ δ' ὀρέων > : οὔτε χαμόθεν ἦν νέφος ἰδεῖν οὔτε ἐπὶ ὄρους ἀναβάντας.
- 17 372–3 τὴν βαθεῖαν οὖν αἰθρίαν ἐδήλωσε· καὶ γὰρ ἐν ταῖς αἰθρίαις ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ὀρῶν νέφη. b (BCE 3 E 4) T < γαίης οὐ δ' ὀρέων : > λείπει ἢ ἀπό.

- 17 373a1 T il οὐδ' ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἦν ἰδεῖν νέφος.
- 17 373a2 A a μεταπαυόμενοι : ἐκ διαδοχῆς A a b (BCE 3) T ἀναπαυόμενοι.
- 17 373b b (BCE 3) T καὶ Ἀρίσταρχος φησιν ὡς ἀντιποιεῖται μὲν ὁ λέγων "ἐμόν ἐστι", μεταποιεῖται δὲ ὁ "καὶ ἐμόν ἐστιν". b (BCE 3 E 4) T < ἀφεσταότες : > τοῦ Πατρόκλου.
- 17 375 A a δύο δ' οὐπω <φῶτε> πεπύσθην : οὐχ ὡς τῶν ἄλλων πυθομένων (ἄτοπον γὰρ ἐπὶ πάντας διαβῆναι τὴν φήμην), ἀλλὰ τῶν ἀρίστων.
- 17 377 τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἐπεὶ θάτερον αὐτῶν ἀναστέλλειν ἐθέλει φίλτατον ὄντα Ἀχιλλεῖ (cf. P 651—701). b (BCE 3 E 4) T < ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ : > ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς.
- 17 380 A a < τῷ δ' ἐπισσομένῳ—Νέστωρ : > οἱ περὶ τὸν Ἀντίλοχον περιεβλέποντο ἀπὸ τῶν ὄσων, περιέβλεπον δὲ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων (381), ἴν', εἰ μὲν τινες τεθνήκασιν, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων, εἰ δὲ φύγοιεν, σκεπάζωσιν· οὕτως γὰρ ὁ Νέστωρ ἐπετέλλετο.
- 17 381–2 A a ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων : ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχοῖεν, τοὺς δὲ φυγάδας προτρέποιντο. ^[5]
- 17 381a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· προορώμενοι καὶ προσδοκῶντες μήτε ἀποθνήσκειν τοὺς ἐταίρους μήτε φεύγειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάξεως ἔμενον.
- 17 381b b (BCE 3 E 4) T < ἐπισσομένῳ : > κατὰ διάνοιαν σκοπούμενοι, ὑποπτεύοντες.
- 17 381c A a < ἐπετέλλετο : > ἐπετέλλετο τὸ ὑπερμαχεῖν δηλονότι τῶν ἐταίρων.
- 17 382 A a b (BCE 3 E 4) < τοῖς δὲ πανημερίοις : > τοῖς περὶ Πάτροκλον T il ἐν τῷ λειπομένῳ παντὶ μέρει τῆς ἡμέρας.
- 17 384 b (BCE 3 E 4) T il γούνατά τε <—παλάσσετο > : εὖ τὸ μὴ ἐπὶ κεφαλαίου τὰ μέλη φράσαι, ἀλλὰ κατὰ μέρος ὅλον ἐπελθεῖν τὸ σῶμα· τοῦτο γὰρ καὶ ἑνέργειαν† προβάλλει καὶ τῆς ταλαιπωρίας τὸ μέγεθος δείκνυσι.
- 17 386–7 τὰ δὲ μέσα καὶ τὸν θώρακα ῥάδια πρὸς ἰδρῶτα ὄντα παρέλιπεν. b (BCE 3 E 4) T ἀκατάλληλον δὲ τὸ ὀφθαλμοὶ παλάσσετο (cf. 387). ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι" (Υ 149). πρὸς μὲν τὰ γούνατα (386) τὸ παλάσσετο (387) προσυπακούομεν, †δὲ τὰ πληθυντικὰ τὸ παλάσσοντο. b (BCE 3) T < χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιῖν : > αἱ χεῖρες ἐπαλάσσετο, οὐχὶ ἐπαλάσσοντο. ^[5]
- 17 387 τὸ δὲ τοιοῦτον Πινδαρικὸν σχῆμα. τὸ δὲ μαρναμένοιῖν δυϊκὸν ἐστὶν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων. τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι ἰδίως εἶπεν. A a ὡς δ' ὅ τ' ἀνὴρ ταύροιο <—διαπρό > : ἐνδείξασθαι θέλων καὶ τὴν βίαν τῶν ἐλκόντων καὶ τὴν τοῦ ἐλκομένου σώματος ταλαιπωρίαν, δορὰν διατεινομένην παραλαμβάνει καὶ ταύτην ἀκμαίαν, ἣτις πολλὴν ἐπίδοσιν ποιεῖται, καὶ ἐλαίῳ διάβροχον· τούτῳ γὰρ μαλαττόμενα τὰ κατεσκληκότα ἀνεῖται. ^[5]
- 17 389–93 b (BCE 3 E 4) T πολλοὺς δὲ τοὺς ἔλκοντάς φησιν· T οὐπω γὰρ ἐπασσάλευον τὰς βύρσας ἴσως· ἔστι δὲ ἐξ εὐτελοῦς μὲν ἢ εἰκῶν, τῇ δὲ ἑνέργειᾳ† κεκοσμημένη. b (BCE 3 E 4) T ταύροιο βοός : ἔδει προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ <ε> ἰδικοῦ, βοὸς ταύρου, ὡς "ἢ ὅτε T βοῦς ἀγέληφι / ταῦρος" (B 480—1).
- 17 389 TT il ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ οὕτω συντάττειν. T < μεθύουσας ἀλοιφῇ : > ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένην λίπει, ὡς οἱ μεθύοντες.
- 17 390 A a κυκλόσε : Ζηνόδοτος "κύκλω".
- 17 392a Ἀρίσταρχος "κύκλος", ὡς "πληθὺς <...> ἀπονέοντο" (O 305). καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ Δ (sc. 212) οἱ δὲ ἄλλοι ἐπίρρημα, καὶ παροξύνουσιν, ἀλλ' ἔδει 'κυκλόφι'. T < κυκλόσε : > ἐπίρρημα.

- 17 392b οὕτως δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 56 B.) παροξύνει. A a τάνυται δέ τε <πᾶσα διαπρό :> διατείνεται δὲ πᾶσα εἰς τοῦμπροσθεν μεγεθυνομένη· A a b (BCE 3 E 4) τὸ γὰρ πάχος λεπτυνόμενον εἰς μέγεθος ἄγεται.
- 17 393 b (BCE 3 E 4) T < εἴλκεον :> Ἀρίσταρχος ὅτι πλεονάζει τὸ ι .
- 17 395 T il λαοσσόος : ὁ τοὺς λαοὺς παρορμῶν· φησὶ γὰρ "ὤρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη" (Δ 439).
- 17 398 A a T ὀνόσαιτο : ψέξαι.
- 17 399a "ἢ οὐνεσθ', ὅτε μοι Κρονίδης" (Ω 241) ἀντὶ τοῦ ψέγετέ με καὶ εὐτελίζετε. T < ὀνόσαιτο :> ἀντὶ τοῦ ψέξαι.
- 17 399b 'οὔτε ὁ Ἄρης οὔτε ἡ Ἀθηνᾶ ἰδοῦσα ἂν ὀνόσαιτο'. A a οὐ δ' ἄρα πώ τι / ἦδεε <Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς> : εἴωθε συμπάθειαν ἐγείρειν διὰ τούτων, ἐπὶ οἱ τὰ μέγιστα δυστυχοῦντες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν κακῶν εἶεν καὶ ἐπὶ φιλανθρωποτέρων φέρωνται ἐλπίδων, ὥς Ἀνδρομάχη (cf.
- 17 401-2 X 437—46) καὶ Δόλων (cf. K 350) καὶ νῦν Ἀχιλλεύς. b (BCE 3 E 4) T τείχει ὑπὸ Τρώων <—χάλκεον οὐρανὸν ἴκε> : Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ τείχει ὑπὸ Τρώων (404) ἕως τοῦ χάλκεον οὐρανόν (425) οὐ γράφει. ^[5]
- 17 404-25 Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ ὥς δέ τις αὖ Τρώων (420). T < τό μιν οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ / τεθνάμεν :> διὸ αὐτὸν οὐ προσεδόκα.
- 17 404-5a T il τό μιν οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ / τεθνάμεν : παιδευτικός ὁ λόγος ὅτι οὐ δεῖ ταῖς ἐλπίσι πεποιθέναι.
- 17 404-5b b (BCE 3 E 4) T Διὸς <.
- 17 409a1 ..> νόημα : τὴν εἰμαρμένην· "ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα </μοῖραν τ' ἀμμορίην τε> " (υ 75—6). τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων μοῖραν ἔλεγον τὸν λόγον τοῦ Διός. T τὸ εἰμαρμένον.
- 17 409a2 A a τὴν θέλησιν καὶ βουλήν.
- 17 409a3 τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλήν. b (BCE 3 E 4) δὴ τότε <ε γ'> οὐ οἱ ἔειπε : οὐκ ἔστι περισσός, ἀλλ' ὥς τὸ "δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτή· / ἀλλ' οὐ οἱ τότε <ε γ'> ἔχραισμι' Ἄρτεμις" (Ε 51.
- 17 410 53). T ἐγχρίμπτοντο : τινὲς "ἔνχρίμπτοντο", ὥς τὸ "ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλησιν" (Ρ 405).
- 17 413 T ὧ φίλοι <—πολέμοιο> : πολλὴ σπουδὴ ἐκατέρω στρατῷ τοῦ νεκροῦ κρατῆσαι, τοῖς μὲν αἰδουμένοις δεύτερον ἀμαρτεῖν εἰς Ἀχιλλέα, τοῖς δὲ ἀμύνασθαι Ἀχιλλέα, ὧν ἔπαθον πρότερον.
- 17 415-22 b (BCE 3 E 4) T < ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη :> εὐθέως ὠφέλιμον εἶη.
- 17 417 T il ὅτι δεῖ προτιθέναι τὴν εὐκλειαν τῆς σωτηρίας. b (BCE 3 E 4) T il εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι <—πολέμοιο> : οἱ μὲν Ἕλληνες ἀποθανεῖν εὐχονται τοῦ νεκροῦ μὴ κρατήσαντες, οἱ δὲ μελλητικῶς φάσκουσιν 'εἰ καὶ μοιρίδιον ἡμῖν ἀποθανεῖν, τῆς μάχης οὐ δεῖ ἀφίστασθαι'.
- 17 421-2 b (BCE 3 E 4) T < σιδήρειος :> ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός, στερεός.
- 17 424a1 A a ὁ στερεὸς b (BCE 3 E 4) T il καὶ πολυῖσχυρος.
- 17 424a2 b (BCE 3) E 4) < χάλκεον οὐρανόν :> ὅτι πρὸς τὸν Ὀλυμπον ἀντιδιέσतालται.
- 17 425a A a δ ι ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο : ἀτρύτου.
- 17 425b ἢ ἐπειδὴ οὐδὲ αὐτὸς ὁμοίως τῇ θαλάσῃ τρυγᾶται. A a b (BCE 3 E 4) T ἵπποι δ' Αἰακίδαο <—ἀνδροφόνοιο> : μετὰγει τὸν λόγον ἀπὸ τῶν συνεχῶν πόνων.
- 17 426-8a1

ἔστι δὲ τὸ ζῶον φρενῆρες καὶ οἰκειότητα φυσικὴν ἔχον πρὸς τοὺς τρέφοντας· Ἐκτωρ γοῦν τοῖς ἵπποις διαλέγεται (cf. Θ 185—97). οὗτοι δὲ ὡς ἀθάνατοι καὶ πλείονα τὴν αἴσθησιν ἔχουσιν. Τ μετὰγει τὸν λόγον ἀπὸ τῶν συνεχῶν πόνων. ^[5]

17 426–8a2 ἔστι δὲ τὸ ζῶον φρενῆρες καὶ οἰκειότητα φυσικὴν ἔχον τοῦ προγινώσκειν τὰ ἐν πολέμῳ καὶ εἰς συναίσθησιν ἔρχεται τοῦ ἐπιβάτου ἀποτυχόν. b (BCE 3 E 4) < πυθέσθην : > ἔμαθον, A a ἥσθοντο.

17 427 A a T il μᾶστιγι θοῇ : τῇ ταχυποιῶ.

17 430 ἐπεμαίετο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφήπτετο. A a b (BCE 3 E 4) T < ἀρειῇ : > κυρίως, τῇ ἐν πολέμῳ ἀπειλῇ.

17 431 A a T il < ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον : > πλατὺν εἶρηκε τὸν Ἑλλήσποντον οὐχ ὅτι τοιοῦτος, ἀλλ' ὅτι σύγκρισίς ἐστι τῶν κατὰ τὸν ναύσταθμον μερῶν πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ Ἑλλήσποντου· τὰ γὰρ κατὰ τὸν ναύσταθμον πλατύτερα ἐστὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων τῶν ἀπεστενωμένων. ^[5]

17 432a1 λέγει οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ πλατύτερα μέρη τοῦ Ἑλλήσποντου. A a οὐ τὸν καθόλου πλατύν, ἀλλὰ b (BCE 3 E 4) καθ' ὃ μέρος ἑαυτοῦ πλατύτερός ἐστιν.

17 432a2 b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ὡς τε στήλη <—γυναικός> : τοὺς μὲν Λαπίθας δρυσὶν ἐρριζωμέναις εἵκασεν (sc.

17 434–5 M 132—4), ἐνθάδε δὲ T ἔχει τι πλεόν ἢ παραβολή· οὐ γὰρ τὴν στάσιν μόνον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιὰν τὴν ἐπὶ τῷ πένθει· πρὸς γὰρ τὴν κατηφῇ στάσιν ἢ παραβολή b (BCE 3 E 4) T ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἀσεβὲς τὸ κινεῖν στήλην. T {οὔδει} ἐνὶ σκήψαντες : ἐμπήξαντες, διὰ ὑπερβολὴν λύπης. ^[5]

17 437a1 T ἀντὶ τοῦ προσερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν.

17 437a2 b (BCE 3 E 4) < δέ σφι : > ἀντὶ τοῦ <δέ> σφωv.

17 437b T il θαλερῇ .

17 439 .. χαίτη : πρῶτος συνεῖδε τοῖς καλοῖς ἵπποις ἀρμόδιον χαίτην, οὐ μόνον καλήν, ἀλλὰ καὶ βαθεῖαν. T < ζεύγλης ἐξεριποῦσα : > τοῦ ἄκρου μέρους τοῦ ζυγοῦ ἐκπεσοῦσα ἐπὶ τὴν ἔραν.

17 440a A a < ἀμφοτέρωσε : > ἀμφοτέροισι, T il τοῖς ἵπποις δηλονότι.

17 440b b (BCE 3 E 4) T il ἃ δειλώ , —ἔλθῃ : τὸ ὅλον εἰς καταβολὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· εἰ γὰρ οἱ ἵπποι διὰ τὸ συνωμιληκέναι ἀνθρώποις ἐν χαλεποῖς γίνονται καὶ διὰ τοῦτο δειλοί, πόσω μᾶλλον τοῦτοίτ' οἱ ἄνθρωποι.

17 443–55 εἶτα καὶ κατασκευάζει, φήσας πάντων ζώων εἶναι χεῖριστον τὸν ἄνθρωπον (sc. 446—7). πλεονεκτοῦμεν γὰρ τῶν ζώων τῷ λογισμῷ μόνω, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ ἐνδεέστεροί ἐσμεν, ἐν αὐτῷ δέ, ὃ δοκοῦμεν πλεονεκτεῖν, τὴν ἀντίληψιν τῶν κακῶν ποιούμεθα. διδάσκει δὲ μὴ μέγα φρονεῖν. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος ὑπὸ θεοῦ λεγόμενος. b (BCE 3 E 4) T < οὐ μὲν γὰρ τί πού ἐστιν > οἷζυρώτερον ἀνδρός </ πάντων > : σημειῶσαι ὅτι A a πᾶν μὲν οὖν ἔμψυχον ὑποπέπτωκεν ἀτυχίαις, πλεόν δὲ ὁ ἄνθρωπος. ^[5]

17 446–7 A a b (BCE 3 E 4) T πάντων , ὅσσα τε γαῖαν <ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει> : ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα.

17 447a1 λείπει ἢ κατὰ. b (BCE 3 E 4) T ὑπὲρ πάντα.

17 447a2 ἴγαῖαν ἢ† κατὰ. A a < ἀλ λ' οὐ μὲν—ἑάσω : > ἵνα μὴ ἀγωνιῶμεν καὶ περὶ τῶν ἵππων.

17 448–9 T il οὐ γὰρ ἑάσω : τινὲς "οὐδέ τις ἄλλος", ἵνα μὴ ζητῶμεν τοὺς ἵππους.

17 449 οἱ δὲ φασιν ὡς οὐ πάντα ἀναιρεῖ. οὐδὲ τὸν Διομήδους θώρακα (cf. Θ 194—5), οὐ τὸ σκῆπτρον Ἀγαμέμνονος (cf. B 107), οὐ τὰ ὅπλα τὰ δοθέντα Νεοπτολέμῳ. T < σφῶϊν : > ὑμῖν.

- 17 451a T il < γούνεσσι : > ἀπὸ τῆς τὸ γοῦνος εὐθείας, ἢ ἀπὸ τοῦ γούνασι τροπῇ.
- 17 451b T il ἔτι γάρ σφισι < κῦδος ὀρέξω—ἔλθῃ > : ἀνεξόμεθα οὖν μαθόντες τὴν προθεσμίαν τῆς εὐημερίας.
- 17 453-5a1 T προλέγει δέ, ἵνα μὴ λυπῇ τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ πλέον, τὴν προθεσμίαν διδάξας τῆς εὐημερίας.
- 17 453-5a2 b (BCE 3 E 4) σφίσι : μετήγαγε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ Ἑκτορος (cf.
- 17 453a1 P 449. 450) ἐπὶ τοὺς Τρῶας. T δηλονότι τοῖς Τρωσί.
- 17 453a2 A a b (BCE 3 E 4) < ἐνέπνευσεν > μένος ἡϋ : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 17 456 Ζηνόδοτος δὲ "μένος πολυθαρσὲς ἐνήκε", καὶ προστίθῃσιν "αὐτὸς δ' Οὐλύμπον δὲ μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει" (= P 456 a). T < ῥίμφα φέρον : > γράφεται "ρίμφ' ἔφερον".
- 17 458 T t τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων : κρεῖττον τῷδε ἀλέξειν τῷ ἐταίρῳ ὦετο.
- 17 459a ἄλλως τε καὶ οἱ ἵπποι ἐκεῖσε αὐτὸν ἤγαγον. b (BCE 3 E 4) T < ἀχνύμενός περ ἐταίρου : > λείπει ἢ περί.
- 17 453b T il < ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας : > τὸ χῆνας ἐπὶ τῶν Τρώων εἰς ἀπραξίαν αὐτοὺς διαβάλλων.
- 17 460 A a < ῥέα : > τὸ ῥέα ἄνευ τοῦ ι πᾶσαι εἶχον.
- 17 461 T t ἥρει : κατελάμβανεν· "ἐκ δέκα ποδῶν ἥρει λέγων τοὺς ῥήτορας" (Eurpol.
- 17 463 fr. 94,3 [I p. 281] K. = 102,3 [V p. 353] K.—A.). νῦν δὲ ἀνήρει. b (BCE 3 E 4) T il ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ : ἱερὸν ἄρμα τὸ ἀνεπίβατον ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλεῖ καὶ ὑπὸ ἀθανάτων ἵππων φερόμενον.
- 17 464a1 T τῷ μὴ ἄλλῳ ἐπιβατῷ ἢ Ἀχιλλεῖ.
- 17 464a2 b (BCE 3) ἐπίσχειν : οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ἐπίσχειν κατὰ παρατατικόν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην (p.
- 17 465 56 B.) κατὰ ἀόριστον ὡς λαβεῖν. καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς (2,105,29) δὲ ἐπίσχειν παροξυτόνως. εἰ μὴ τις λέγοι ὅτι ἔθος ἐστὶ τῷ ἀορίστῳ συντάττεσθαι τὴν ἐπί. T < νηκερδέα : > ἐπισφαλῇ, ἀσύνετον· τὰ κέρδη γὰρ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν συνετῶν τάσσει.
- 17 469 A il < οἶον : > πῶς.
- 17 471a θαυμαστικὸν τὸ οἶον. A a < μάχεαι : > ἀντὶ τοῦ μάχη, καταχρηστικῶς.
- 17 471b A a < θεόφιν μῆστῳ ἀτάλαντος : > ἴσος θεοῖς ἐν τῷ κατεργάσασθαι τι.
- 17 477 A a b (BCE 3 E 4) T il βοηθὸν {ἄρμα}· Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν βοηθό ν , οἱ < δὲ > ἀπὸ τῆς σχολῆς διηρημένως.
- 17 481a T ἄλλως βοηθὸν : τὸ ἐν τῇ μάχῃ ταχύ.
- 17 481b A a T οὐ θέλει δὲ ἀπράκτως παραγαγεῖν ἐπὶ τὰς ναῦς τὸ ὄχημα τοῦ Ἀχιλλέως. T Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε : τοῦ ἰδίου ἄρματος, ὥσπερ Ἰδαῖος (cf.
- 17 483a1 E 20), μεταγαγὼν < ἀπὸ > τοῦ νώτου τὴν ἀσπίδα, τὸ δὲ δόρυ ἀρπάσας παρακείμενον. T τοῦ ἰδίου ἄρματος.
- 17 483a2 καὶ κατήλθε πεζῇ πολεμήσων. b (BCE 3 E 4) νόησε δὲ < φαίδιμος > Ἑκτωρ < —Ἀρηϊ > : εὐτυχήσας τῆς πανοπλίας ἐπιθυμεῖ καὶ τῶν ἵππων.
- 17 483-90 προτρέπεται δὲ τὸν Αἰνεϊάν οὐ μόνον ὡς ἀριστεά, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀσχάλλοντα ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει τῶν ἰδίων ἵππων (cf. E 319—24). b (BCE 3 E 4) T < βοέης : > ὅτι καταχρηστικῶς τὰ Ἑκτορος ὅπλα βόεια εἶπεν, ἀλλ' οὐκ ἐκ βυρσῶν βοείων· εἶχε γὰρ τὰ Ἀχιλλέως ἤδη· "τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα" (Σ 84).
- 17 492a

ἔστιν οὖν ὁ τρόπος συλληπτικός εἰλυμένοι δὲ σκεπαζόμενοι, ἀπὸ τοῦ κατειλῦσθαι. A a βοέης : συλληπτικῶς ἦν γὰρ εἶχεν ὁ Ἑκτωρ, οὐ βοεία ἦν.

17 492b b (BCE 3) T < πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

17 493 T il Ἄρητος : Ἄρατος, Ἄρητος καὶ "Ἀρήτη" (η 54 al.

17 494) Ἰακῶς. καὶ κοινὸν γέγονεν. T < φοβῆσαι τε στίχας : > "φοβῆσαι δὲ στίχας" διὰ τοῦ "δέ", οὐ τέ.

17 505 T il Αἴαντε < καλέσσατο—στίχας ἀνδρῶν > : πιθανὸν ἀνακεχωρηκός τοῦ Ἑκτορος καὶ τὸν Αἴαντα τολμῆσαι καταλιπεῖν τὸ σῶμα τοῖς μετ' αὐτὸν ἀρίστοις, b (BCE 3 E 4) T ἔνθεν αὐτῷ ἐντυγχάνει.

17 507-10 b (BCE 3 E 4) < ἐπιτρέπετε : > ἐπιτρέψατε, συγχωρήσατε.

17 509 A a θεῶν ἐν γούνασι κεῖται : ἐν τοῖς κόλποις, b (BCE 3 E 4) T ὡς "πολλάκις γούνασιν <οἷσιν> ἔφεσ <σ> ἄμενος" (π 443).

17 514 T ὅ ἐστι, πρόχειρα πάντα ἔχουσιν οἱ θεοί. οἱ δὲ b (BCE 3 E 4) T ἀπὸ μέρους, ἐν τῇ τῶν θεῶν δυνάμει. A a b (BCE 3 E 4) T < ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ : > ἀφήσω, ἐπιπέμψω.

17 515a ὁ δὲ καὶ περιττός. A a < μελήσει : > ἀντὶ εὐκτικοῦ τοῦ μελήσοι.

17 515b T il ὡς δ' ὅταν ὀξὺν <—ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν > : ἄμφω ἠύξησε, τὸν μὲν πέλεκυν τῇ ὀξύτητι, τὸν δὲ ἄνδρα τῷ αἰζήϊος (520) ὡς εὐτονωτέραν τὴν καταφορὰν γενέσθαι.

17 520-2 b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ τόπος τῆς πληγῆς καιριώτατος ὅπιθε γὰρ φησι κεράτων εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν νεύρων. A a b (BCE 3 E 4) T ἐξόπιθεν κεράων : περὶ γὰρ τὰς ρίζας τῶν κεράτων πυκνὰ κεῖται τὰ νεῦρα. ^[5]

17 521a1 T περὶ γὰρ τὰς τῶν κεράτων ρίζας πυκνὰ καὶ συνεχῇ τὰ νεῦρα καὶ αἱ ἀρτηρίαι κεῖνται.

17 521a2 b (BCE 3 E 4) < ἀγραύλοιο : ἐν > ἀγρῷ νεμομένου.

17 521b A a ἵνα τάμη <διὰ> πᾶσαν : ἦν γὰρ μὴ ὅλον διακοπῇ τὸ νεῦρον, οὐ πίπτει ὁ βοῦς.

17 522a καὶ τὸ μὲν ἐξῆς ἐστι διατάμη, τῇ δὲ διακοπῇ τῆς λέξεως μεμίμηται τὸ γινόμενον. οὐκ ἀναστρέφεται δὲ ἡ δι' α', ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῇ Δία αἰτιατικῇ, b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ ἀντὶ καὶ ἀμφὶ ὡς τρίχρονοι. b (BCE 3 E 4) ὁ δὲ προθορῶν <ἐρίπησιν> : βοῶν μὲν οἰκεῖον τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλᾶσθαι. ^[5]

17 522b1 b (BCE 3 E 4) T πᾶν ζῶον πληγὴν εἰς τοῦπίσω ἀνακλᾶται· ταῦρος δὲ εἰς τοῦμπροσθεν φέρεται, δι' ὃ οὕτως εἶπεν.

17 522b2 A a προθορῶν πέσεν ὕπτιος : προπίπτειν μέλλοντα βίαιος οὔσα ἡ πληγὴ τ'ἀνέτρεψεν†.

17 523 ἡ δὲ παραβολὴ (sc. P 520—2) πρὸς τὸ προθορεῖν μόνον· καὶ οὗτος προέθορε μὲν ὡς ταῦρος, οὐκ ἔπεσε δὲ ὡς ταῦρος. b (BCE 3 E 4) T νηδυίοισι : τοῖς κατὰ τὴν νηδὺν σπλάγχνοις.

17 524 A a b (BCE 3 E 4) T ἄπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις. b (BCE 3) T ἔνθα δ' ἔπει τ' ἀφίει <μένος ὄβριμος Ἄρησ> : τότε δὲ ἴσθη τὴν ὁρμὴν ὁ σίδηρος· ὅταν γὰρ μηκέτι προῖεναι ἰσχύσῃ, τὸ τηνικαῦτα ἰστάμενος κραδαίνεται (cf.

17 529 P 528). b (BCE 3 E 4) T τοὺς ὑποταρβήσαντες <ἐχώρησαν πάλιν αὖτις> : μηδέπω τινὸς δεινοῦ γεγονότος φεύγουσιν.

17 533 T Ἄρητον δὲ κα τ' αὖθι λίπον <—ἐδηδώσ> : ἡδέως πάνυ ἐπεφώνησε τῷ ὅλῳ ἔργῳ τῷ περὶ τὸν Ἑκτορα.

17 535-42 T καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα <—καταπέφνων> : ἴδιον τῷ παρ' ἐλπίδα εὐτυχήσαντι καὶ πλέον τι φθέγγεσθαι κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

17 537-9

- b (BCE 3 E 4) Τ κῆρ ἄχεος μεθέηκα <χερείονά περ καταπέφνων> : ἐπανῆκα τὴν ψυχὴν τῆς ἐπὶ Πατρόκλῳ λύπης.
- 17 539a A a Τ ὁ δὲ λόγος τὸ κῆρ ὀλίγον τι ἐπανῆκα τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄχεος, καίπερ εὐτελῆ τινα ἀνελών. A a <καταπέφνων :> Ἀρίσταρχος ὡς τέμνων.
- 17 539b T il <ἀνὰ .
- 17 541 .. ἔβαινε :> ἀνέβαινεν {ὑπερθεν}. T il κατὰ ταῦρον ἐδηδώς : ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὐ τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι 'ταῦρον κατεδηδώς'.
- 17 542 καὶ Ἀνακρέων (fr. 96 a et b P. = P.M.G. 441)· "διὰ δὲ δειρὴν ἔκοψε μέσην", "κὰδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη". Τ ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ <τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη> : εἰκότως, τῶν περὶ τὸν Ἑκτορα ὑποστρεψάντων ἐπὶ τὸ σῶμα. ^[5]
- 17 543 Τ οὐρανόθεν καταβάσα—αὐτοῦ : Ζηνόδοτος ἀθετεῖ, τινὲς οὐδὲ γράφουσιν· πῶς γὰρ ἐν τῇ Ἰδῇ ὦν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει, ἡ δὲ οὐρανόθεν (545, cf.
- 17 545-6 P 548) κάτεισιν; ἢ ὅτι οὐρανὸν τὸν ὑπερνέφιον ὀνομάζει τόπον. Τ πορφυρέην : ἀπὸ μέρους τὴν ποικίλιν.
- 17 547a ἢ ὅτι ἔχει τινὰ πορφυρίζοντα. A a b (BCE 3 E 4) Τ πορφυρέην Ἰριν : πιθανῶς τὴν τῆς θεοῦ κατάβασιν θειοτέρᾳ εἰκόνι ὡμοίωσεν.
- 17 547b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἀλλαχοῦ· "οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς" (Δ 75). Τ <Ἰριν :> ὅταν ἐξ ἐναντίας νέφος τῷ ἡλίῳ στῇ πεπιλημένον καὶ πληρὲς ὕδατος, αἱ δὲ ἀκτῖνες προσπίπτωσι τῷ νέφει καὶ καθάπερ ἀπὸ κέντρου τοῦ ἡλίου περιγράφωσι κύκλους, τότε τοῦ μὲν τῶν ἀκτίνων ἐρυθροῦ ἀνειμένου πρὸς τὸ κροκοειδές, τοῦ δὲ ἐν τῷ νέφει μέλανος ἐκλυομένου πρὸς κυάνεον, ἡ κρᾶσις ἀμφοῖν Ἰρίς ἐστι. ^[5]
- 17 547c καὶ Ἀναξαγόρας (Vors. 2 59 B 19) δέ φησιν· "Ἰριν δὲ καλέομεν τὸ ἐν τῇσι νεφέλῃσι ἀντιλάμπον τῷ ἡλίῳ" χραιμῶνος οὗν ἐστὶ σύμβολον (cf. P 549)· τὸ γὰρ ἑπιχειρόμενον ὕδωρ τῷ νέφει ἄνεμον ἐποίησεν ἢ ἐξέχεεν ὄμβρον. b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτο οὗν πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας, πρὸς δὲ ἀπείρους ἑτόντ' πόλεμον (cf. P 548). Τ <ἐξ οὐρανόθεν :> περισσὴ ἢ ἔξ. ^[10]
- 17 548 T il <δυσθαλπέος :> κακοῦ εἰς θάλαψιν.
- 17 549 A a Τ il μῆλα {δὲ κήδει}· μῆλα πάντα τὰ θρέμματα, "μῆλα, τά μοι μνηστῆρες ὑπερφάλοι κατέκειραν" (ψ 356).
- 17 550a1 καὶ Ἡσίοδος (opp. 504) "βούδορα πάντα" φησίν, ἀπὸ τοῦ βοδὸς πάντα δηλῶν. Τ ἀπὸ μέρους τὰ θρέμματα ἅπαντα.
- 17 550a2 b (BCE 3) <ἐ αὐτήν :> τὴν ἐ ἀντωνυμίαν κατ' ἰδίαν· οὐ γὰρ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς σύνθετον ἀντωνυμίαν.
- 17 551a1 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "έωυτήν". A a {πυκάσασα έαυτήν;} οὐδέποτε ὁ ποιητὴς οἶδε σύνθεσιν ἀντωνυμίας.
- 17 551a2 Τ <δύσετο :> παρήλθεν.
- 17 552 A a πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱόν : οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἐπεὶ φαίνεται οὗτος μόνος ἀγωνιῶν ὑπὲρ Πατρόκλου.
- 17 553 b (BCE 3 E 4) Τ εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν : δύο γάρ ἐστιν, ἐν οἷς μάλιστα γνωρίζομεν, φωνὴ καὶ εἶδος.
- 17 555

εικότως δὲ Φοίνικι εἵκασται· ἡγεῖτο γὰρ καὶ αὐτὸς φάλαγγος (cf. Π 196), καὶ μέλει αὐτῷ λίαν περὶ Πατρόκλου. ἅμα δὲ καὶ τὸ γῆρας ἱκανὸν πρὸς αἰδῶ. b (BCE 3 E 4) T κατηφεῖη : αἰσχύνη, b (BCE 3 E 4) ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη ἔχειν. ^[5]

17 556a b (BCE 3 E 4) T < ὄνειδος : > μέμψις.

17 556b A a Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ : ἐντρέπει αὐτὸν τῇ μνήμῃ Ἀχιλλέως, οὗ δέονται πρὸς τὴν μάχην.

17 557 b (BCE 3 E 4) T < ἀλ λ' ἔχεο κρατερῶς : > ἔχεο τοῦ πολέμου ἢ τοῦ νεκροῦ.

17 559 A a T il ἐσεμάσατο θυμόν : ἐπληξε μου τὴν ψυχὴν· μάσσασθαι γὰρ τὸ ἄψασθαι· b (BCE 3 E 4) T "χεῖρ' ἐπιμασ <σ> ἄμενος" (ι 302)· "ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους" (E 748).

17 564a1 Θ 392)· "τὸν δ' ἐπιμασ <σ> ἄμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος" (ι 446). T καὶ μέχρι νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν· ἥψατό μου ὁ θάνατος τοῦδε τοῦ φίλου ἢ συγγενοῦς. b (BCE 3 E 4) T ἐλύπησεν, ἥψατο· †μάσσασθαι† γὰρ τὸ ἄψασθαι· "χεῖρ' ἐπιμασσάμενος". ^[5]

17 564a2 A a < πυρός : > διὰ τὸ εὐκίνητον.

17 565 b (BCE 3 E 4) T il καὶ θρασύ. b (BCE 3 E 4) ὅττι ρά οἱ ἀμπρωτα θεῶν ἡρήσατο πάντων : "ἔνεστι γὰρ δὴ κὰν θεῶν γένει τόδε· / τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο" (Eur.

17 568 Hippol. 7—8). b (BCE 3 E 4) T ὥμοισι καὶ <.

17 569 ..> γούνεσσι : ταῦτα γὰρ τῶν μελῶν ἐνεργεῖ μάλιστα. T μυῖης θάρσος : πιθανῶς οὐ μυῖα αὐτὸν εἵκασεν (ἦν γὰρ οὐ κατὰ ἡρωϊκὸν ἀξίωμα ἢ εἰκῶν), ἀλλὰ τὸ θάρσος αὐτῆς προσέθηκεν ἢ θεός.

17 570a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· μυῖης θάρσος : καὶ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα κατάγεται, τὸ ἀρμόδιον τῷ πράγματι ζητῶν.

17 570b αἱ δὲ ποιητικαὶ λέξεις ἐπικαλύπτουσι τὸ ταπεινόν. πρὸς τὸ ἰταμόν οὗν καὶ ἐπίμονον ἢ εἰκῶν (sc. P 570—2). b (BCE 3 E 4) T < μυῖης θάρσος : > θρασύτατον γὰρ τὸ ζῶν.

17 570c A a < λαρόν : > ἀπολαυστικόν· παρὰ τὸ λῶ, ὅ ἐστι θέλω.

17 572a T il < λαρόν : > ἀπολαυστικόν.

17 572b διὰ τί; εὐδηκτος γὰρ καὶ ἀσθενέστατος ὁ ἀνθρώπου χρώς· δι' ὃ λαρόν αὐτῇ τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου. A a < πλῆσε φρένας ἀμφὶ μελαίνας : > ἢ ἀμφὶ πρὸς τὸ πλῆσε ν.

17 573 T il ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι <σ> ι < Ποδῆς—εἰλαπιναστής > : ἐπισημαίνεται πάντα, πόλιν ὄνομα γένος (cf.

17 575—7 575), φιλίαν (cf. 576—7), ὡς ἀνιχνεύσας τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ Ἡετίων (cf. 575) ὁμώνυμος τῷ τῆς Ἀνδρομάχης πατρί· εἰ δὲ ἦν τῶν Κιλικίων ὁ Ποδῆς, εἶπεν ἂν 'μάλιστα τῶν βασιλέων ἐτίμα αὐτὸν ὁ Ἑκτωρ', οὐ δήμου (577). προαπώλοντο δὲ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἀνδρομάχης (cf. Z 4214). καὶ τὸ ἀφνειός (576) δείκνυσιν ὡς ἕτερος ἦν· ὁ γὰρ τοῦ Ἀνδρομάχης πατὴρ οἶκος ἡρήμωτο (cf. Z 416—28). b (BCE 3 E 4) T < Ἡετίωνος : > ἐτέρου Ἡετίωνος καὶ οὐ τοῦ τῆς Ἀνδρομάχης πατρός. ^[5]

17 575 A a < δήμου : > τῶν δημοτῶν.

17 577a T il εἰλαπιναστής : σύσσιτος, ἐν τῷ εὐωχεῖσθαι φίλος.

17 577b b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ παράσιτος. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ παρασίτου εἴρηται ἐν Ἑλπίδι παρ' Ἐπιχάρμῳ (fr. 36 K.) T < εἰλαπιναστής : > σύσσιτος, σύνδειπνος, ἀπὸ τῆς εἰλαπίνης.

17 577c A a < τὸν ρά κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος : > πιθανὸν τὸν εἰλαπιναστὴν κατὰ γαστρὸς τυφθῆναι ὑπὸ Λάκωνος ἀνδρός, οἱ εἰσι γαστριμαργίας ἐλεύθεροι.

17 578

- A a b (BCE 3 E 4) Ἑκτορα δ' ἐγγύθεν <ιστάμενος ὥτρυνεν Ἀπόλλων> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Ἑκτορα δὲ φρένα διὸς Ἄρης ὄτρυνε μετελθών".
- 17 582 πόθεν δὲ οὕτως ὁ Ἄρης ἐξαίφνης πάρεστι; A <Ἀσιάδῃ> Ἀσίου παιδί.
- 17 583 T il φίλτατος ἔσκειν : ἐπεὶ περὶ φίλου ὀνειδίζει (sc.
- 17 584 P 589—90), δεόντως φίλῳ ὁμοίῳται b (BCE 3 E 4) T πρὸς τὸ αἰσχῦναι αὐτόν. b (BCE 3 E 4) μαλθακὸς αἰχμητής : τὸ σημεῖον, ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μαλθακοῦ αἰχμητοῦ ὄντος τοῦ Μενελάου ληπτέον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πολέμιον ὃν εἰς διαβολὴν λέγει· "ἀρηΐφιλον" γὰρ ὁ ποιητής αὐτὸν καλεῖ (sc.
- 17 588a Γ 52 al.). A <μαλθακὸς αἰχμητής> πρέποντας πολεμῖω—ὃ ἐστὶν ἐν μάχῃ ἀνδρεῖον. A <μαλθακός> : οὐ πιστὸς ὁ ψόγος. ^[5]
- 17 588b T il ἔλετ' αἰγίδα : ἡτοιμάσατο πρὸς τὴν χρῆσιν, ὡς "χερσὶ τρίαιναν ἐλών" (ε 292).
- 17 593 T αἰγίδα <— /> μαρμαρέην : τοῖς ἀμυνομένοις μαρμαρέην (594), τοῖς δὲ καταπονουμένοις "ἐρεμνὴν b (BCE 3 E 4) T αἰγίδα πᾶσιν" (Δ 167).
- 17 593—4 T Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν : ὅτι ἴδιον ὑποτίθεται τῆς αἰγίδος τὸ ἀνέμων ποιεῖν συστροφάς.
- 17 594a ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ καταιγίδες, αἰ πνοῖαι αἰ κάτω αἴσσουσαι. A <κάλυψεν> : τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρίσταρχος.
- 17 594b T il ἀστράψας δὲ μάλα <μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξε> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "γῆν δ' ἐτίναξε". Ἡ ταύτην γὰρ ἐπισείων ἀνέμους ποιεῖ διὸ λέγει· "αὐτὸς ἐπ' <ισ> εἶησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν" (Δ 167).
- 17 595 βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸν δέ· ἐπὶ γὰρ τῆς βροντῆς ἐπίτασις μάλα μεγάλῃ. A πρῶτος Πηνέλεως <Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο> : οὐ δειλός, εἴπερ εἴκει Διί. ^[5]
- 17 597a εἰ δὲ πρῶτος· τέτρωται γὰρ καὶ "πρόσω τετραμμένοσ" (P 598). ὅτι δὲ γενναῖος, συμφεύγουσι πάντες. εἰ δ' ἀσθενής, πῶς ὁ Ποσειδῶν "Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων / Πηνέλεων θ' ἦρωα" (N 91—2); b (BCE 3 E 4) T <φόβοιο> : ὅτι ἀντὶ τοῦ φυγῆς. ^[5]
- 17 597b A im ἐπιλίγδην : γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρις : ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστιν ἐπιψαύδην, ὅσον δι' ἐπιπολῆς ψαῦσαι, μὴ εἰς βάθος.
- 17 599a εἰ οὖν ἐπιλίγδην, πῶς γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρις ; κατὰ βάθους γὰρ φαίνεται ἡ πληγὴ ἐπενηνεγμένη. ἀλλ', ἐρεῖ Ὀμηρος, οὐκ ἐγὼ αἴτιος, ἀλλ' ὁ τόπος, εἰς ὃν κατενέχθη ἡ πληγὴ· ἔστι γὰρ ἡ ὠμοπλάτη ἀσαρκοτάτη. A <ἐπιλίγδην> : καὶ ὅτι ἅπαξ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (χ 278) "λίγδην, ἄκρον δὲ <ρίνον δηλήσατο χαλκός> ". ^[5]
- 17 599b A int <ἐπιλίγδην> κατ' ἐπιδρομήν.
- 17 599c1 οἱ δὲ ἐπιξεστικῶς καὶ πῶς ὁστέον ἄχρις ; T il ἐπιξεστικῶς καὶ πῶς ὁστέον ἄχρις ; ἢ μᾶλλον κατ' ἐπιδρομήν.
- 17 599c2 b (BCE 3 E 4) <αἰχμή> Πουλυδάμαντος : οὐ προειπὼν τὸν τρώσαντα νῦν διεσάφησε, ποικίλλων τῇ χάριτι καὶ τῇ ἐξαλλαγῇ.
- 17 600 b (BCE 3 E 4) T Λήϊτον αὖθ' Ἑκτωρ : ἔοικεν εἰς συμμαχίαν καταγεγενῆσθαι τὸ τῶν Βοιωτῶν τάγμα· οἱ γὰρ ἡγεμόνες αὐτῶν εἰσιν οἱ τετρωμένοι.
- 17 601 T {υῖον} Ἀλεκτρυόνης : ὅτι οὐκ εἴρηται παρὰ τὸν ἀλεκτρυόνα τὸ ζῶον τὸ ὄνομα· οὐδέπω γὰρ ἔγνωστο.
- 17 602 A ἐπεὶ οὐκέτι ἔλλπετο <θυμῷ / —μαχήσεσθαι Τρώεσσιν> : καὶ φυγόντας ἐγκωμιάζει τοὺς Ἕλληνας.

- 17 603-4a1 T καὶ φεύγοντας αὐτοὺς ἐγκωμιάζει.
- 17 603-4a2 b (BCE 3 E 4) < ἔλπετο : > διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου ἔλπετο ο .
- 17 603 A im Ἑκτορα δ' Ἰδομενεύς : σκόπει τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος· προειπὼν γὰρ τὰ περὶ τῆς βουλῆς τοῦ Ἑκτορος (sc.
- 17 605 P 582—92) καὶ ἐφορμήσεως ἐπὶ τὸν Λήϊτον (sc. P 601,2) νῦν ἐν μέσῳ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρετὴν διηγεῖται ἑκαίπερ πεφοβημένοι ἀρτίως ὑπὸ Διὸς ἀγωνίζονται. b (BCE 3 E 4) T εἶτα (sc. P 608) πάλιν μεταβαίνει ἐπὶ τὸν Ἑκτορα. T ἐν καυλῷ {δ' ἔαγη} : τὸ τῆς ἐπιδορατίδος. ^[5]
- 17 607a λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ A κατὰ τὸν καυλόν. A T il < ἐν καυλῷ : > ἡ ἐπιδορατίς, ὡς πρῶρας οὔσης τοῦ στύρακος.
- 17 607b T il < τοὶ δ' ἐβόησαν : > οὕτως {δὲ} μόνως, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς (p.
- 17 607c1 112 Schm.) τοὶ δ' ἐβόησαν· ἀβέλτερον γὰρ τελέως τὸ "τοὶ δ' ἐφόβηθεν"; οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν. καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· "ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθε / Τρωϊκός" (P 723—4). A οὕτως Ἀρίσταρχος τοὶ δ' ἐβόησαν ν . ^[5]
- 17 607c2 A im οὐκ "ἐφόβηθεν"· διώκουσι γὰρ οὗτοι.
- 17 607c3 οὕτως Ἀρίσταρχος. T τοὶ δ' ἐβόησαν : ἐκπληχθέντες, μή τι πάθῃ.
- 17 607d b (BCE 3 E 4) T < ὁ δ' > Ἰδομενῆος ἀκόντισε <—ῶσε δόρυ πρυμνόν > : ὡς Ἰδομενέα βάλλῃ ἐστῶτα ἐν τῷ δίφρῳ· ὃς πεζὸς ἐλθὼν ἐκ τοῦ ναυστάθμου πεσὼν ἂν ὕψωσε Τρῶας, εἰ μὴ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ ἄρμα, ἥως ἑκ Λύκτου Μηριόνη συνεστράτευσεν ἡνίοχος ὢν τοῦ Μηριόνου (cf. ^[5]
- 17 608-18a1 611)· τροπῆς γὰρ γεγονυίας μεσαιπόλιος ὢν ὁ Ἰδομενεὺς ἀπώλετο ἄν· "οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι" (N 512). ἔστι δὲ ἡ φράσις ὡς "τῶν αὐθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης, / υἱὸς Πειριθόιοι, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς" (B 740—1) καὶ μετὰ ταῦτα "οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε Λεοντεύς" (B 745). φθάσαντος οὖν ἤδη ἀναβῆναι Ἰδομενέως ὁ παρεστὼς ἡνίοχος ἐπλήγη. T κατὰ Ἰδομενέως βάλλει νεωστὶ τῷ δίφρῳ ἐπιβάντος· πεζὸς γὰρ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἦλθε, καὶ δὴ πεσὼν ἂν ὕψωσε τοὺς Τρῶας, εἰ μὴ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ τοῦ Μηριόνου ἄρμα, ὃς ἐκ Λύκτου Μηριόνη συνεστράτευσεν. ^[10]
- 17 608-18a2 λέγει δὲ ὅτι ἤδη ἀναβῆναι φθάσαντος Ἰδομενέως ἦκε τὸ βέλος καὶ τὸν ἡνίοχον ἔτρωσε κατὰ τύχην. εἰ μὴ οὖν ἤνεγκε τοὺς ἵππους, τροπῆς γεγονυίας μεσαιπόλιος ὢν ὁ Ἰδομενεὺς καὶ μὴ δυνάμενος φεύγειν ἀπώλετο ἄν. b (BCE 3 E 4) {τρῶες} ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι (608) ἕως τοῦ αὐτοῦ δ' ὥλεσε θυμὸν (616)· λίαν τούτων πέπλεκται ὁ λόγος, καὶ ἔστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων. ^[5]
- 17 608-16 ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε <Δευκαλίδαι / > δίφρῳ ἐφεσταότος <— > πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας <ἀμφιελίσσας / > ἦλυθε (608—13)· τίς πεζὸς ἦλυθε καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος <ἐγγυάλιξεν > (613); οὕτως αὐτὸς ἐτρώθη, ὅτι πεζὸς ἦν; ἀλλὰ δεῖ νοεῖν τὰ μὲν διὰ μέσου εἰρημένα, τὰ δὲ κεφαλαιωδῶς ἐξηνηγεμένα, ὕστερον τῆς ἐπὶ μέρους ἐπεργασίας τυχόντα κατ' ἐπανάληψιν. τὸ δὲ πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα (612) οὐκ ἐπὶ τοῦ Κοιράνου ἀκουστέον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφέρεσθαι καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος <ἐγγυάλιξεν > (613)· οὐ γὰρ ἂν τάσσοιτο τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ Κοιράνου (ἦν γὰρ οὐ τῶν ἀριστέρων), ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως. διὰ μέσου δὲ ταῦτα δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν· / αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὁπάνον θ' ἡνίοχόν τε / Κοίρανο ν , ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐκτιμένης ἔπε τ' αὐτῷ (609—11) ὥστε εἶναι τὸ ἐξῆς ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι (608)· / πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας / ἦλυθεν (612—3), ὁ Ἰδομενεὺς. εἴωθε δὲ ὁ ποιητὴς τινα διὰ μέσου τάσσειν. κεφάλαιον δὲ νοητέον αὐτὸ μόνον προειρηθῆναι ἐν τῷ ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι / δίφρῳ

ἐφεστατός (608—9). εἴτα ἐπεξηγεῖται τὴν αἰτίαν, πῶς ἐγένετο ἐν τῷ δίφρῳ π <ρ> ὅτερον μὲν ἦν πεζός, τότε δὲ ὁ Κοίρανος αὐτῷ παρέστησε τὸ ἄρμα· πεζὸς μὲν γὰρ τὰ πρῶτα λίπεν νέας (cf. 612) ἐν τῇ N (cf. N 240—305) ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὁ Ἰδομενεύς, νῦν δὲ ἄφνω πέφηνεν ἐφ' ἄρματος· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος ὅτι ἀπὸ Κρήτης πεζὸς ἦλθεν, οὐ χρησάμενος ἄρματι, καθάπερ ὁ Ὀδυσσεύς, τραχεῖαν ἔχων τὴν Ἰθάκην (cf. ν 242). σημαίνει οὖν ὅτι ἀπὸ τῶν νεῶν πεζὸς ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόλεμον. προθεῖς οὖν τὸ κεφάλαιον ὕστερον ἐπεκιδιδάσκει, πῶς ἔσχεν ἄρμα· καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξε ν, / εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους (613—4). τοῦτο οὖν προλαβὼν ἐξήνεγκεν· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδας / δίφρῳ ἐφεστατός (608—9). πῶς; ὁ γὰρ Κοίρανος ἤλασε τοὺς ἵππους (cf. 614), ἐπεὶ αὐτός γε πεζὸς ἐλήλυθε· πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας / ἦλυθε (612—3). τίς γὰρ ἡ ιδιότης; ὅτι, εἴπερ ἐμάχετο πεζός, ἀπολώλει ἂν οἷς ἐντροπὴ ἐγένετο πρὸς οὓς Πηνέλεως ἦρχεν (cf. P 597). Α < Ἰδομενῆος : > τὸ σημεῖον, ὅτι ἐπ' Ἰδομενέα. ^[35]

- 17 608 A int < πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα—ἀνδροφόνοιο : > μακρὰ ἢ παρέκβασις καὶ πάντα διὰ μέσου· τὸ γὰρ ἐξῆς "Κοίρανον" (P 611), " <τὸν> βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο" (P 617).
- 17 612-6 A int πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα <—ἐγγυάλιξεν > : ὁ Ἰδομενεὺς δηλονότι· διὸ εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Μηριόνου ἀνῆλθεν.
- 17 612-3a T πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα—ἐγγυάλιξεν : ἐκδεκτέον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ Ἰδομενέως· ὁ Κοίρανος ἰδὼν τὸν Ἰδομενέα κινδυνεύοντα πεζὸν (πεζὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναυστάθμου) ἐξήλασε τοὺς ἵππους, δεξάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἵππων.
- 17 612b ἔφθασε τὴν τοῦ Ἑκτορος βολὴν ὥστε μετὰ τὸ ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ ἄρμα τότε πεμφθῆναι τὸ δόρυ αὐτῷ. αὐτὸς δὲ ὁ Κοίρανος ἀπώλετο (cf. P 616), σώσας τὸν Ἰδομενέα (cf. P 615). Α καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν : πάντως ἀπώλετο ἂν ὁ Μηριόνης, εἰ μὴ πεζὸς ἀφίκετο, ὥς εἴ γε τῷ Ἰδομενεὶ ἡνίοχει, ἀπολώλει ἂν καθὰ καὶ ὁ Κοίρανος· τὸ γὰρ "πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα" (P 612) καὶ ἐπὶ τοῦ Μηριόνου ἀκουστέον. ^[5]
- 17 613 Α καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν <— / αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμόν > : καὶνὸν καὶ περιπαθεὲς τὸ σύμπτωμα.
- 17 615-6 T τὸν βά λ' ὑπὸ γναθμοῖο <καὶ οὐάτος > , ἐκ δ' ἄ ρ' ὀδόντας : ὑπὸ τὴν σιαγὸνα διαβὰν τὸ δόρυ ἀνέσχε διὰ τῆς ἐτέρας· καὶ οὐκ ἔστιν ἀδύνατον τοῦτο, τοῦ μὲν Ἑκτορος πεζοῦ βαλόντος, τῷ δὲ ἄρματι ἐπιβεβηκότος τοῦ βληθέντος.
- 17 617a1 b (BCE 3 E 4) T < ὑπὸ > γναθμοῖο : εἰκότως πλαγία ἢ πληγὴ γίνεται περιστρέφοντος αὐτοῦ τοὺς ἵππους.
- 17 617b1 ἔστι δὲ τὸ ἐξῆς "αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε / Κοίρανον" (P 610—1), τὸν βά λ' ὑπὸ γναθμοῖο· τὰ δὲ ἄλλα (sc. P 612—6) ἐν μέσῳ. b (BCE 3 E 4) T διόπερ ἐδέησε καὶ περισσοῦ τοῦ ἄρθρου. T {τὸν βά λ' ὑπὸ γναθμοῖο;} κατὰ τὸ εἰκὸς πλαγία ἢ πληγὴ γίνεται περιστρέφοντος αὐτοῦ τοὺς ἵππους· καὶ γὰρ ὑπὸ τὴν σιαγὸνα διαβὰν τὸ δόρυ ἀνέσχε διὰ τῆς ἐτέρας· καὶ οὐκ ἔστιν ἀδύνατον τοῦτο, ὥς προεῖρηται, διὰ τὸ περιστρέφοντα αὐτὸν τοὺς ἵππους βεβληῖσθαι. ^[5]
- 17 617b2/a2 Α < ὥσε δόρυ πρυμνόν : > ἕως τοῦ ἐσχάτου τοῦ δόρατος ὥσε.
- 17 618a Α im δόρυ πρυμνόν : ἡ ἐπιδορατὶς, ὥς πρῶρας οὔσης τοῦ στόμακος.
- 17 618b b (BCE 3 E 4) T καὶ τά γε Μηριόνης <ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησι / κύψας ἐκ πεδίοιο > : τὸ ἐξῆς 'καὶ τά γε Μηριόνης ἐκ πεδίου ἔλαβε κύψας'.
- 17 620-1 ἀνελόμενος, φησί, χαμόθεν τὰ ἡνία ἐπιδίδωσι τῷ Ἰδομενεὶ, αὐτὸς πεζὸς ὢν· ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἄρματι, δηλοῖ τὸ "μάστιγε νῦν" (P 622). b (BCE 3 E 4) T φιλικὸν δὲ τὸ ἦθος τοῦ Ἑλλήνος· αὐτὸς μὲν γὰρ ὡς νέος καὶ ἀκμάζων ἔτι κινδυνεύειν βούλεται, τὸν δὲ μεσαιπόλιον ἀποπέμπει,

τὴν ἀσφάλειαν αὐτῷ ποριζόμενος. A b (BCE 3 E 4) T {ζεὺς ὅτε δὴ τρώεσσι δίδου} ἑτεραλκέα νίκην : οὐ γὰρ ἄλλως νίκη γίνεται ἢ τῶν ἐτέρων ἐπ' ἀλκῆς ὄντων. ^[5]

17 627 A τοῖσι {δὲ μύθων ἤρχε}: ὅτι ἐπὶ δύο τὸ τοῖς ι .

17 628 T < ἀρήγει : > ἐν ἄλλω "ἀμύνει".

17 630 A im < ἐφείη : > διχῶς, καὶ "ἀφείη".

17 631 A im < Ζεὺς δ' ἔμπης πάν τ' ἰθύνει : > τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὁμοίως τέτακται.

17 632a A int < ἔμπης : > ὅμως.

17 632b T il αὐτοῖ περ φραζώμεθα : ἐμφαντικὸν τὸ αὐτοῖ πε ρ , οἷον ἡμεῖς μόνοι οἱ καταλελειμμένοι ὑπὸ τῶν φευγόντων.

17 634 ἢ τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, οὐ τῇ ἀπὸ θεῶν συλλήψει. ζηλωτὰ δὲ ταῦτα καὶ τὸν Δία γὰρ πολέμιον οἶδε καὶ οὐ καταλείπει τὸν νεκρόν. b (BCE 3 E 4) T < οἱ που δεῦρο : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "οἱ που νῦν".

17 637a1 A im {οἱ που νῦν ὁρόωντες;} οἱ που δεῦρο .

17 637a2 τινὲς "οἱ που νῦν", κακῶς. T σχήσεσ θ' , ἀλλ' ἐν νηυσὶ < μελαίνῃσιν πεσέεσθαι > : πρὸς τὸ ἀμφίβολον, αὐτοὺς ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσὶν ἢ τὸν Ἕκτορα.

17 639 πιθανώτερον δὲ τὸν Ἕκτορα ἐμπεσεῖσθαι, ἐνσειῇ < ν > . A εἴη δ' ὅστις ἐταῖρος < — / Πηλεΐδῃ > : ἐπὶ τελευταῖον βοήθημα τουτὶ καταφεύγει.

17 640-1a1 T ἐπεὶ τελευταῖον τοῦτο βοήθημα τῆς δυστυχίας, εἰς τοῦτο εἰκότως καταφεύγει.

17 640-1a2 b (BCE 3 E 4) ἀλλ' οὐ πῃ δύναμαι < ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν > : πῶς παρείληπται τὸ πῃ; σημαίνει γὰρ τὸ εἰς τόπον "πῇ ἔβη Ἀνδρομάχῃ;" (Z 377).

17 643a τὸ δὲ ποῦ ἐστὶν ἐν τόπῳ, ὅπερ καταλληλότερον; ἀλλ' οὐ δύναμαι ἐν τινὶ τόπῳ ἰδεῖν τινὰ τῶν Ἀχαιῶν τοιοῦτον. μήποτε οὖν οὐχ ὥς τοπικὸν ἐπίρρημα, ἀλλ' ὥς παραπληρωματικὸν σύνδεσμον ἐκκληπτέον. A < οὐ πῃ : > τινὲς "οὐ πῶ", ἀντὶ τοῦ οὐδενὶ τ < ρ > ὅπῳ. ^[5]

17 643b T il ἡέρι {γὰρ κατέχονται}: ὅτι ἀέρα τὴν σκοτίαν καλεῖ· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ ἀήρ τῇ δύσει σκοτεινός ἐστι, λαμπρύνεται δὲ ἐπιφανέντος τοῦ ἡλίου. "ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν" (ι 144).

17 644a A < κατέχονται : > ἐν ἄλλω "{ἡέρι γὰρ} κεκάλυπται".

17 644b A int ἀλλὰ σὺ ρῦσαι < —εὔαδεν οὕτως > : θαυμαστὸν τὸ ἦθος· οὐ γὰρ σωτηρίαν αἰτεῖ, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ἀπὸ ἔργων ἀγαθῶν· διὸ καίπερ ἐναντιούμενος ὑπακούει Ζεῦς.

17 645-7a b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ σὺ ρῦσαι—εὔαδεν οὕτως : μεγαλοφρόνως οὐ σωτηρίαν αἰτεῖται, ἀλλὰ φῶς πρὸς < τήν > τῶν ὀφθαλμῶν χρεῖαν, ἵνα δρῶντές τι καὶ πάθωσιν.

17 645-7b A < ιδέσθαι : > ἐν ἄλλω "ὁρᾶσθαι".

17 646 A im δάκρυ χέοντα : ἤ κατὰ παράλειψιν διήγησις· ἄνω γὰρ οὐδὲν εἰπὼν περὶ δακρύων τοῦτο ἐνέφηγε.

17 648a1 περιπαθῇ δὲ λίαν εἰσάγει τὰ πράγματα, εἶγε Αἴας δακρύει· οὐ γὰρ ἐν ἄλλοις εὐρίσκομεν αὐτὸν δεδακρυκότα. b (BCE 3 E 4) T {τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο;} περιπαθῶς εἰσάγει τὸν Αἴαντα δακρύνοντα· οὐ γὰρ ἐν ἄλλοις εὐρίσκομεν < αὐτόν > δεδακρυκότα· οὐ γὰρ ἦν κατ' Αἴαντα.

17 648a2 A αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν < σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην > : ὅτι σαφῶς τὴν σκοτίαν ἀέρα λέγει· ἔστι γὰρ ταῦτόν τῳ ὀμίχλῃ· καὶ ἀπῶσε τὸν ἀέρα, ὅ ἐστιν ὀμίχλη < ν > .

17 649 A καὶ τό τ' ἄρ' Αἴας < εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον > : ὅτι οὐκ εἶπε βοὴν ἀγαθῶ Μενελάῳ, ἀλλὰ κατὰ παράλειψιν τῆς προθέσεως, πρὸς βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

17 651

- A αἵ κεν ἴδῃαι / ζῶν < ἔτ' Ἀντίλοχον > : ἔμφασιν ἔχει τῆς δυσπραγίας τὸ αἵ κεν (652), ὡς οὐκ ἐλπίζοντος ἔτι ζῆν οὐδὲ τοῦτον.
- 17 652-3a1 b (BCE 3 E 4) T {ζῶν ἔτ' ἀντίλοχον;} καὶ τοῦτο περιπαθές, ὡς οὐκ ἐλπίζων ἔτι ζῆν τὸν ἥρωα διὰ τὴν συνέχειαν τῆς μάχης.
- 17 652-3a2 A ὥς τίς τε λέων < —τετιηότι θυμῷ > : πολλὰ αἱ εἰκόνες κατὰ τοῦ ἥρωος, A b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐκάστη κατὰ καιρὸν ἀρμόδιος b (BCE 3 E 4) T πρῶτον γὰρ αὐτὸν εἵκασε διὰ τὴν φιλοστοργίαν βοῖ (cf.
- 17 657-64 P 4—5), νῦν δὲ λέοντι ἀκούσιον ποιουμένῳ ἀποχώρησιν καὶ ἐξῆς (sc. P 674—8) διὰ τὴν ὀξυδορκίαν ἀετῷ παρέβαλεν αὐτόν. A b (BCE 3 E 4) T < μεσσαύλοιο : > τῆς ἐπ' ἀγρῷ ἐπαύλεως. ^[5]
- 17 657 A int < κε κάμησι : > ὅτι ὁ κέ περισσός.
- 17 658 ἦ ὑφ' ἐν "κεκάμησι". A int < πῖαρ : > τὸ λίπος τῆς πιμελῆς, A im ἐκ παρεπομένου δὲ τὸ ζῆν.
- 17 659 A im T il < ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων / ἰθύει : > λέγεται τὸν λέοντα ἐν τῇ οὐρᾷ ἐκ φύσεως ἔχειν λεπτὸν τι κεντρῶδες, ὑφ' οὗ νυττόμενος καὶ πονῶν πλέον ἀγριοῦται.
- 17 660-1 A καιόμεναί τε δεταί, < τάς τε τρεῖ > : καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῶων (9,44 p.
- 17 663 629b21) φησὶ λέοντα μάλιστα τὸ πῦρ δεδοικέναι. δεταί δὲ ὀξύτόνως αἱ συνδεδεμένα ἐκ ξύλων λαμπάδες. b (BCE 3 E 4) T < τετιηότι θυμῷ : > ἐν ἄλλῳ "τετιημένος ἦτορ".
- 17 664a A im < τετιηότι : > κακωθέντι ὑπὸ λύπης.
- 17 664b1 T il < τετιημένος : > βεβλημένος διὰ λύπην.
- 17 664b2 A int ἀέκων : πρὸς τοῦτο μόνον ἢ παραβολή· τὰ δὲ ἐν μέσῳ πρὸς οὐδὲν ἐξείργασται b (BCE 3 E 4) T περιτιθέμενον τῷ ἥρωϊ.
- 17 666 b (BCE 3 E 4) ἀργαλέου πρὸ φόβοιο < ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν > : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου, ὃ ἐστὶν ὑπὸ φυγῆς καὶ ὅτι ἔλωρ ἔλεμα.
- 17 667a A πρὸ φόβοιο : ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου "ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος" (Ω 734).
- 17 667b b (BCE 3) T ἐνηείης Πατροκλῆος : πολλὰ μὲν αἱ τοῦ ἥρωος ἀρεταί.
- 17 670a νῦν δὲ παρέλαβε τὴν μάλιστα δυσωπῆσαι δυναμένην. ὅτι δὲ πρῶτος ἦν, δηλὸν ἐξ ὧν b (BCE 3 E 4) T τῶν βασιλέων διαφερομένων ἡσυχάζει, T Νέστορος ἐπιμελῶς ἀκούει (cf. Λ 655—803), b (BCE 3 E 4) φιλοστόργως Εὐρύπυλον ἰᾶται (cf. Λ 844—8. Ο 390—4), κλαίει πρὸς Ἀχιλλέα (cf. Π 2—4). b (BCE 3 E 4) T < ἐνηείης : > προσηνείας. ^[5]
- 17 670b ἀπηνῆς δὲ < ὁ > ἐναντίος. A int πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο < μείλιχος εἶναι > : αὐξητικὸν τὸ πᾶσι ν, T οὐκ Ἀχιλλεῖ μόνον, A int T ἀλλὰ κοινῶς πᾶσιν.
- 17 671a T < πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι : > ἔνδειξις τῆς ἀρετῆς Πατρόκλου.
- 17 671b ἔστι δὲ παιδευτικὸς ὁ λόγος ὅτι οἱ χρηστοὶ τὴν γνώμην τῆς πάντων φροντίδος ἀξιοῦνται. b (BCE 3 E 4) ὃν ῥά τέ φασιν / ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν : ἀξιοπίστως τὸ φασί (674) προσέθηκεν ὡς πρὸ τοῦ ἐπιβαλέσθαι τῇ ποιήσει ἐξητακῶς ἀκριβῶς ἅπαντα.
- 17 674-5 b (BCE 3 E 4) T φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης (h. an. 9, 34 p. 620 a 1) ὡς ἴσῃσι τοὺς νεοσσούς πρὸς ἥλιον ἀναγκάζων βλέπειν· καὶ ὁ μὲν δυνηθεὶς ὁρᾶν τοῦ ἀετοῦ υἱός ἐστίν, ὁ δὲ μὴ ἐκβέβληται καὶ γέγονεν ἀλῖαίετος. A b (BCE 3 E 4) T ὃν τε καὶ ὑψό θ' ἐόντα—κατακείμενος : πάντοθεν αὖξει τὴν ὀξυωπίαν· ὑψηλὸς ὧν γὰρ πέτεται, τὸ δὲ κατασκοπούμενον, λαγῶς, καὶ τῇ χροιά γεῶδες ὡς μὴ ῥαδίως διακρίνεσθαι καὶ τῷ μεγέθει βραχύ. ^[5]
- 17 676-7 βοηθεῖ δὲ καὶ ὁ θάμνος, ὑφ' οὗ κέκρυπται ὁ λαγῶς. b (BCE 3 E 4) T < ἴδοιτο : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἴδοιτο ο, τὰ ὅσσε δηλονότι. ^[5]

- 17 681a A im ἴδοιτο : οὕτως αἱ Ἀριστάρχειοι ἴδοιτο .
- 17 681b τίς; τὰ προκείμενα ὅσσε {διὸ καὶ τὸ σημεῖον}. ἢ νοητέον ἀποστροφὴν λόγου <ἀπὸ τοῦ> πρὸς τὸν Μενέλαον εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον· <διὸ καὶ τὸ σημεῖον> . Α ἴδονται : τὰ ὅσσε.
- 17 681c1 οἱ δὲ ἐνικῶς "ἴδοιτο", ἴν' ἢ 'τὰ ὅσσε ἴδοιτο', ὡς τὰ παιδία παίζει. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς "ἴδοιο" γράφουσιν. Τ οἱ μὲν μετὰ τοῦ ν διὰ τὸ πλῆθος.
- 17 681c2 οἱ δὲ χωρὶς τοῦ ν , ὡς τὸ τὰ δὲ παιδία παίζει. λέγει δὲ ὅτι διεστρέφοντο οἱ ὀφθαλμοί, εἴ που θεάσαιντο Νέστορος υἱόν. b (BCE 3 E 4) {ὅτι πῆμα θεὸς δαναοῖσι} κυλίνδει : Ἀρίσταρχος βαρύνει, ὑγιῶς πάνυ διὰ τὰ κινήματα· "κυλίνδετο" γοῦν φησιν (sc.
- 17 688 θ 81. λ 598), οὐχὶ ἐκυλινδεῖτο, καὶ "ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε" (Π 794) διὸ καὶ βαρέως τὴν κυλίνδων ἀναγινώσκουμεν, "μέγα κῦμα κυλίνδων" (ε 296). Α <πέφεται δ'> ὠριστος Ἀχαιῶν , </Πάτροκλος, μεγάλη—τέτυκται> : παρατήρει, ποσάκις εἰπὼν περὶ τῆς ἀναιρέσεως Πατρόκλου οὐδαμοῦ προσκορῆς ἐφάνη. ^[5]
- 17 689–90 b (BCE 3) Τ <κατέστυγε :> κατεστύγνασεν, ἡνιάθη.
- 17 694 Α im ἀφασίη : πανταχόθεν ἐπεσημήνατο τὸ πένθος, μάλιστα δὲ ἐκ τοῦ ἴμῃ δὲτ' πυθέσθαι τὸν τρόπον τῆς τελευτῆς.
- 17 695a1 γίνεται οὖν ἡ σιωπὴ παντὸς λόγου μείζων. ἔστι φίλος Πατρόκλῳ, b (BCE 3 E 4) Τ ὥς που καὶ ἐν τῇ Νεκυίᾳ φησὶ "καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο" (λ 468). Τ πρὸς τῇ φιλίᾳ αὐτοῦ Νέστωρ αἴτιος ἐγεγόνει τοῦ θανάτου αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) Τ μείζων ἡ σιγὴ παντὸς λόγου γίνεται. ^[5]
- 17 695a2 Α int ἄλλως ἀφασίη· ἄριστα ὠκονόμηκεν ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ Πατρόκλου θανάτου ἄγνοιαν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης· καὶ γὰρ αὕτη ἐκτὸς τῆς ὑπονοίας οὕσα τοῦ τεθνηκέναι τὸν Ἑκτορα ἐν χαλεπωτέρῳ γίνεται πένθει ἀκούσασα (cf.
- 17 695b X 445–515). b (BCE 3 E 4) Τ βῆ δὲ θέειν , <τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἐταίρῳ> : πολλῶ περιπαθέστερον ἄνοπλον ὄντα καὶ τρέχοντα παραστῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ.
- 17 698 Α τὸν μὲν δάκρυ χέοντα <πόδες φέρον> : πρὸς τῷ πάθει εἶχε τὴν διάνοιαν, μὴδ' ὅτι τρέχει εἰδώς.
- 17 700a ἡ διπλῇ, δέ, ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν, οἱ πόδες ἔφερον, οὐχὶ τοὺς πόδας. πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (sc. Z 511) "ρίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει". Α τὸν μὲν δάκρυ χέοντα πόδες φέρον : τρόπον τινὰ τὸ πένθος ἀράμενον αὐτὸν ὥχτο· φησὶ γοῦν πόδες φέρον .
- 17 700b ἐφ' ἄρματος δὲ οὐκ ἄπεισιν ὡς ταπεινῶν ἄγγελος. ἢ τὸ πένθος αὐτὸν τοῦτο συνιδεῖν οὐκ ἔῃ. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Πηνελόπη γοῦν οὐκέτι "ἔτλη / δίφρῳ ἐφέζεσθαι" (δ 716–7) ἀκούσασα περὶ τοῦ παιδός. τινὲς δὲ Λαοδόκῳ παραδοῦναι τὰ ὅπλα, ὅπως δοκῇ ἐκεῖνος τοῖς πολέμοις Ἀντίλοχος εἶναι, τὸ δὲ ἄρμα καταλιπεῖν τῷ πατρί, εἰ δέοι φυγεῖν· ἀλλ' εἶχεν ὁ Νέστωρ ἴδιον ἄρμα καὶ Εὐρυμέδοντα ἡνίοχον (cf. Λ 620–1). ἄμεινον οὖν διὰ τὸ πένθος. Τ <οὐ δ' ἄρα σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ἤθελε θυμός :> ὅτι πάλιν ἀπέστροφε τὸν λόγον. ^[5]
- 17 702 Α int <ἐνθεν :> ἀντὶ τοῦ ὅθεν.
- 17 703 Τ il ἀλ λ' ὅ γε τοῖσιν μὲν <Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν> : ὅτι ἀπέστροφεν Α ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ Α b (BCE 3) Τ λόγον.
- 17 705 τὸ δὲ ἀνῆκεν Α ἀνέπεισε, παρώτρυνεν. ΑΑ int <κεχολωμένον Ἑκτορι δίῳ : ἐν ἄλλῳ> "κεχολωμένον Ἀτρείωνι".
- 17 710 Α int οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν <Τρώεσσι μάχοιτο> : πολλάκις γὰρ ὑπὸ περιστάσεως πράξαντές τι ὕστερον συνωρῶμεν τὸ ἀδύνατον αὐτοῦ.

- 17 711 b (BCE 3 E 4) T τὰ δὲ τοῦ Πατρόκλου οὐκ ἐνδύεται ὄπλα, ἢ ὡς ἐλάσσω τοῦ σώματος, ἢ οὐκ εἶχεν. T ἡμεῖς δ' αὐτοῖ περ φραζώμεθα : γενναῖον πρὸς προτροπὴν τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐνδείκνυσθαι καὶ μὴ περιμένειν τὴν ἐτέρων ἐπικουρίαν.
- 17 712 b (BCE 3 E 4) T Τρώων ἐξ ἐνοπῆς : ὥσπερ βοὴν λέγει τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, οὕτως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης φησὶν.
- 17 714 A νῶϊ μαχησόμεθα : ὅτι ἐντεῦθεν τοῖς νεωτέροις ὁ βασταζόμενος Ἀχιλλεὺς ὑπ' Αἴαντος, ὑπερασπίζων δὲ Ὀδυσσεὺς παρῆκται.
- 17 719 εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον. ὡς οἱ νεώτεροι. A ἴσον θυμὸν ἔχοντες <ὁμώνυμοι> : πάντοθεν προτρέπει τὸν Λοκρόν.
- 17 720a καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Πέρσαις ὁρῶν τινα Ἀλέξανδρον τ' ἀνδριζόμενοντ' ἴσος", φησὶν, "ὄφθητι τῆς ὁμώνυμίας". b (BCE 3 E 4) T ὁμώνυμοι : ὁ λόγος ἀπλούστερος ὁ Αἴας παράγεται, ὅς γε τοιαῦτα λέγει ἡμεῖς μαχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχομεν· οἱ γὰρ δύο Αἴαντες καλούμεθα· βουγάϊος γὰρ ὡς ἀληθῶς.
- 17 720b A < μένοντες : > Ἀριστοφάνης δυϊκῶς "μένοντε".
- 17 721 A int οἱ δ' ἄρα νεκρὸν <ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο> : ἐγγὺς τῶν νεῶν θέλουσι κομίσαι, ἵνα κ' ἂν καταπονῶνται, βοηθήσῃ Ἀχιλλεὺς.
- 17 722a διὰ δὲ τοῦ ἀγκάζοντο τὸ σπουδαῖον καὶ μοχθηρὸν ἐνέφηεν. b (BCE 3 E 4) T ἀγκάζοντο : ἐμφαντικῶς ἐμήνυσε τοὺς ἱπεριεληφότας ὥσπερ τὸν νεκρόν.
- 17 722b καίτοι ἐνῆν καὶ ἄλλως εἰπεῖν 'ἐρύοντο'. ἀλλ' οὐκ ἦν οἰκεῖον τῆς προσηνεΐας Πατρόκλου τὸ ἔλκεσθαι. b (BCE 3 E 4) T < ἴθυσαν δὲ > κύνεσ <σ> in εἰοκότεσ <—ἄλλυδις ἄλλος> : πρὸς τὸ θράσος τῶν Τρώων ἢ παραβολή.
- 17 725-9 καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ θάρσους παρίστησι τῷ βλημένῳ (726). ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλίσσεται (728) συμπράττει· στρέφεται γὰρ τοῦτο μόνον τῶν ζώων διωκόμενον, ὁ κάπρος. b (BCE 3 E 4) T < ἕως μὲν γὰρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες : > τὸ ἕως ἀντὶ τοῦ τέως διόπερ οὐδὲ ὑποστιγμὴν ποιεῖ. ^[5]
- 17 727a A im εἴως {μὲν γάρ}: ἕως.
- 17 727b1 λείπει τινός. T ἕως τινός.
- 17 727b2 b (BCE 3 E 4) < νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν : > οἱ μὲν ἐγγὺς ξίφεσι ν , οἱ δὲ πόρρω δόρασιν.
- 17 731 b (BCE 3 E 4) T il < τῶν δὲ τράπετο χρώς : > περισσὸς ὁ δέ.
- 17 733 T il < ἄγριοσ> ἡὔτε πῦρ <—ἴς ἀνέμοιο> : ὁ κατὰ μεταφορὰν ἐξήγαγεν ἐτέρωθι, καυστειρήν τὴν μάχην λέγων (sc.
- 17 737-9 Δ 342. M 316), νῦν ἐπεξεργασάμενος εἰς παραβολὴν ἄγει. ἠῤῥησε δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ αἰφνιδίου, ἵνα ἱλανθάνον νέμῃται. b (BCE 3 E 4) T < ἐν σέλαϊ : > ὑπὸ σέλα. ^[5]
- 17 739a A a < ἐπιβρέμει : > ἐπιταράσσει.
- 17 739b A a < ἀζηχῆς : > σφοδρὸς καὶ πολὺς.
- 17 741 A a οἱ δ' ὡς θ' ἡμίονοι—σπευδόντεσσιν : βόες μὲν ἰσορρόπως ἔλκουσιν ἐκάτερος φέρων τὸ ἴδιον βάρος· ἡμίονοι δὲ διωθόμενοι τὸ βάρος ἀντιμεταβάλλουσιν ἀλλήλοις.
- 17 742-5 τοιοῦτον ἔπασχον καὶ οἱ τὸν νεκρὸν κομίζοντες, εὐχερῇ τὴν δίοδον διὰ τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων οὐκ ἔχοντες. κατὰ τὰς ἀποκλίσεις τοῦ φερομένου ἐκάτερος ἐβαρεῖτο· διὸ ἐπιτείνων τὸ ταλαίπωρον αὐτῶν σκολιὰν παρέλαβεν ὁδὸν (cf. 743) καὶ μακρὸν (cf. 744) τὸ ἐλκόμενον

ξύλον διὰ τῆς ὁδοῦ. b (BCE 3 E 4) T < κρατερὸν μένος> ἀμφιβαλόντες : ἰσοβαρήσαντες τῇ δοκῷ τὴν προθυμίαν A a b (BCE 3 E 4) T ἢ συμπλέξαντες καὶ ἐνώσαντες, A a b (BCE 3 E 4) ὡς τὸ "ἥλικες ἰσοφόροι" (ς 373). ^[5]

17 742 A a b (BCE 3 E 4) T ἀταρπόν : <ἀτραπόν> , ὁδόν, ἣν οὐκ ἔστιν ἐκτραπήναι.

17 743 A a ὡς οἱ γ' ἐμμεμαῶτε : οὕτω διὰ τῶν δύο μ <μ> .

17 746 τινὲς δὲ "οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε". T ὡς τε πρῶν <ἰσχάνει ὕδωρ / —ρέοντες> : ἄκρως οὐκ ἐμψύχοις αὐτοὺς εἴκασεν, ἀλλ' ἀσαλεύτοις πρηόσιν ἀντέχουσι ποταμοῖς.

17 747-51 ἔστι δὲ ἡ εἰκὼν ὅλη πρὸς ὅλον· Αἴαντες γὰρ ἐρριζωμένῳ ὄρει εἰσὶ παραβεβλημένοι, ὕδατι δὲ οἱ Τρῶες. ὡς δὲ ὁ πρῶν κωλύει τὸ ἐπιφερόμενον ὕδωρ εἰς τὸ χωρίον ἐλθεῖν, τὸ δὲ περιεχόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενον πεδῖον ῥεῖ, οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ σώματι Πατρόκλου ἐδραΐως ἐστῶτες ἀπέτρεπον τοὺς Τρῶας ἐπ' ἄλλο μέρος. b (BCE 3 E 4) T πρῶν : προοχὴ ὄρους. ^[5]

17 747a ἰσχάνει δὲ τῆς εἰς θάλασσαν ἐκρύσεως. b (BCE 3 E 4) T {ὡς τε} πρῶν : ὄρους ἐξοχή.

17 747b τινὲς πετρώδης τόπος. οὕτως οὖν φησιν· ἐπεῖχον οἱ Ἕλληνες τὴν φορὰν τῶν Τρώων ὡς ὁ πρῶν τὸ ὕδωρ. A a πεδίῳ διαπρύσιον τετυχηκώς : ὡς διόλου προήκειν καὶ διατετάσθαι τοῦ πεδίου τὸν πρῶνα.

17 748 A a b (BCE 3 E 4) T πᾶσι ῥόον πεδῖον δὲ τίθησι : ἀποστρέφει τὰ ρεύματα πάντων.

17 750 A a T < πλάζων : > προσπελάζων.

17 751a A a < οὐδέ τέ μιν : > "οὐδέ τί μιν".

17 751b Ἀριστοφάνης "οὐδέ τι μὴν". T il < ῥηγνύσι : > ἀντὶ τοῦ ῥηγνύουσι, ὡς "πιμπλάσι" (Φ 23).

17 751c οὕτως Ἀρίσταρχος. A a < ἀνέεργον : > ἀπώθουν.

17 752 A a τῶν δ' ὡς τε ψαρῶν <—ὀρνίθεσιν> : ταπεινοὶ τοὺς Ἕλληνας τῇ παραβολῇ πρὸς σύγκρισιν τοῦ πολεμοῦντος Διός.

17 755-7 τὴν αὐτὴν δὲ εἰκόνα καὶ ἐπὶ τῶν βαρβάρων ἔλαβεν, ὅτε αὐτοὺς ὁ Πάτροκλος ἐδίωκεν· "ἴρηκι ἐοικώς / ὡκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε" (Π 582—3). ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐκ ἐναντιούμενου θεοῦ ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ διώκοντος· τούτοις δὲ ὁ Ζεὺς αἴτιος τῆς ταπεινῆς εἰκόνης. b (BCE 3 E 4) T ψαρῶν νέφος : τὴν ἀγέλην νέφος ὠνόμασεν, οὐ διὰ τὸ πλήθος μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐπισκιάζει τὸν ἀέρα τῇ πυκνότητι. ^[5]

17 755a b (BE 3 E 4) T ἄλλως ψαρῶν < νέφος > .

17 755b1 .. ἡ ἐκ κολοιῶν > : διὰ τὴν εὐφωνίαν· ἐκεῖ δὲ "κολοιοὺς τε ψῆράς τε" (Π 583). T συναγελαστικὸν δὲ ὁ κολοιὸς καὶ φιλάλληλον, ὡς ἡ παροιμία (cf. Zenob. 2,47 = C.P.G. I p. 44)· "καὶ γὰρ κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἰζάνει". μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τῆς θήρας αὐτῶν τρόπος· ἐλαίου πλήρη κρατῆρα τιθέασιν, οἱ δὲ κολοιοὶ ἐπιβάντες τῷ χεῖλει ἀφορῶντες εἰς τὴν σκιὰν ἑαυτῶν ἄλλους κολοιοὺς ὀρᾶν νομίζουσιν· εἶτα ἑπιπεσόντες† τῷ ἐλαίῳ, ὡς πρὸς τοὺς ἐταίρους δῆθεν κατιόντες, ἀλίσκονται συγκολληθέντες τὰ πτερὰ τῷ ἐλαίῳ. A a T πολὺ τε μᾶλλον ἀγγελιδὸν αὐτῶν ἡ πτῆσις γίνεται ἰδόντων ἰέρακα, καὶ τοῦ φόβου τὴν φωνὴν συστρέφοντος βοῶσιν ὁξὺ καὶ συνεστραμμένον· τοῦτο Ὀμηρὸς "οὔλον" (P 756) λέγει. τῶν δὲ ἡδομένων ὀρνέων χαλαρὰ καὶ ἀνειμένη ἡ φωνή. T ὅρα δέ, πῶς καὶ ἐκεῖ κολοιοὺς συνέμιξε· συναγελαστικὸν γὰρ ὁ κολοιὸς καὶ †φιλόφωνον†, ὡς ἡ παροιμία· "καὶ γὰρ κολοιὸς παρὰ †τὸ κολῶν εἴκασται†. ^[10]

17 755b2 " εἰσὶ δέ πως καὶ τῶν ἄλλων ἀνοητότεροι, ὡς καὶ ὁ τῆς θήρας αὐτῶν μαρτυρεῖ τρόπος· ἐλαίου γὰρ πλήρη κρατῆρα τιθέασιν· οἱ δὲ κολοιοὶ ἐπιβάντες τῷ χεῖλει καὶ ἀφορῶντες εἰς τὴν σκιὰν ἑαυτῶν ἄλλους κολοιοὺς ὀρᾶν νομίζουσιν· εἶτα ἑπιπεσόντες† τῷ ἐλαίῳ, ὡς δῆθεν πρὸς τοὺς ἐταίρους κατιόντες, ἀλίσκονται συγκολληθέντες τὰ πτερὰ τῷ ἐλαίῳ. ἵπτανται δὲ καὶ ἀγγελιδόν·

ὅτε δὲ ἴδωσιν ἰέρακα, συστραφέντες εἰς ἀλλήλους ὁξὺ βοῶσιν, ὅπερ Ὅμηρος "οὔλον" ἐκάλεσεν. ἐπὶ μὲν οὖν Τρώων ἔλαβε τοὺς κολοιοὺς διὰ τὸ ταραχῶδες καὶ ἀνόητον (cf. Π 581—5), ἐπὶ δὲ Ἑλλήνων διὰ τὸ φιλάλληλον· αἰεὶ γὰρ ἡ πτῆσις αὐτῶν ἀγελήδον γίνεται. b (BE 3 E 4) < οὔλον : > συνεστραμμένον, ὁξύ. ^[10]

- 17 756a A a < κεκλήγοντες : > πρὸς τὸ σημαϊνόμενον ὑπήντησεν.
- 17 756b b (BCE 3 E 4) T il (bis) < κεκλήγοντες : > ἀντὶ τοῦ κεκληγότες.
- 17 756c A a < κίρκον, ὅ τε > σμικρῆσιν : ὁ γὰρ ἀετὸς μεγάλα φονεύει.
- 17 757a1 ἐπὶ δὲ τῶν λῖαν ἀσθενῶν οὐδέποτε 'τυτθῆσιν' εἶπεν. T ὁ γὰρ ἀετὸς μεγάλα φονεύει, ἐπὶ δὲ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀσθενῶν οὐδέποτε κάτεισιν.
- 17 757a2 b (BCE 3 E 4) τεύχεα <.
- 17 760 ..> πέσον : πεφεισμένως οὐκ εἶπεν 'ἀπέβαλον τὰ ὅπλα' ἵνα μὴ ῥιψάσπιδας εἶπη, ἀλλ' 'ἔπεσον', ὡς οὐχ ἔκοντι ῥιψάντων, ἀλλ' ἐκ τύχης τοῦ παθήματος γενομένου. καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα μεμῆνυται, οὐδὲν δὲ αἰσχρὸν τῶν Ἑλλήνων κατεῖπεν. b (BCE 3 E 4) T < φευγόντων Δαναῶν > πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή : οὐκ ἔστιν ἐναντίον τὸ λέγειν καὶ φεύγειν αὐτοὺς καὶ μὴ γίνεσθαι ἐρωήν τοῦ πολέμου· ἔφευγε μὲν γὰρ ὁ πολὺς καὶ χυδαῖος τῶν Ἑλλήνων ὄχλος, οὐχ ὑπεχώρουν δὲ οἱ Αἴαντες καὶ οἱ ὑπερμαχοῦντες τοῦ νεκροῦ. ^[5]
- 17 761a A a b (BCE 3 E 4) T < οὐ γίνετ' > ἐρωή : οὐκ ἐπίσχεσις, ἀλλὰ τούναντίον αὔξησις.
- 17 761b1 T ἐρωή δὲ ἡ ἐπίσχεσις.
- 17 761b2 b (BCE 3 E 4) ἐρωή δέ ἐστιν ὑποχώρησις, ἀνοχή.
- 17 761b3 A a < Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεία καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 17 postscr > < ὡς οἱ μὲν μάρναντο > δέμας πυρός : λείπει τὸ ὡσεὶ, b (BCE 3 E 4) T ὡσεὶ < δέμας > πυρός : T ὡς πῦρ γὰρ ἐμάχοντο μετὰ πάσης ἐνεργείας· καὶ γὰρ τὴν μάχην καυστείρην λέγει (sc.
- 18 1a D 342 M 316). ποικίλλει δὲ πάλιν μετάγων ἡμᾶς ἐπὶ τὰς σκηνάς. b (BCE 3 E 4) T ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός : τινὲς δέμας τὸ σῶμα, τὸ δὲ σῶμα εἶδος, εἶδος δὲ ὁ τρόπος, δέμας πυρὸς ὁ τρόπος τοῦ πυρός· ὠλόθρευον ἀλλήλους ὡς πῦρ b (BCE 3 E 4) T ἥτοι ἐμπύρως ἐπολέμουν. ^[5]
- 18 1b b (BCE 3 E 4) ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός {αἰθομένοιο} : πυρὸς τρόπον.
- 18 1c τὸ δὲ ἔμπυρον τῆς μάχης βούλεται δηλῶσαι. A < δέμας : > ὅτι ὥσπερ.
- 18 1d A int προπάροιθε {νεῶν} : τοπικῶς, ὡς τὸ "κάδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς" (ι 482).
- 18 3a1 ἀλλὰ καὶ χρονικῶς, ὡς τὸ "τοῦτος† ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος" (λ 483). b (BCE 3 E 4) T {τόνδ' εὔρε} προπάροιθε : νῦν ἐπὶ τόπου.
- 18 3a2 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα "κάδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεῶς". τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου· "σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, / οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρε <ατος>" (λ 4823). A ὀρθοκραιράων : τῶν τὰς κεφαλὰς ὀρθὰς ἔχουσῶν· κραῖραν γὰρ λέγουσι τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ ἡμίκραιραν.
- 18 3b1 λέγει δὲ διὰ τὸ τὰς πρῶρας καὶ πρύμνας ἀνατετάσθαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. A κατὰ πρύμναν καὶ πρῶραν ἀνατεταμένων.
- 18 3b2 ὀρθοκεφάλων· κραῖρα γὰρ ἡ κεφαλὴ. b (BCE 3 E 4) T τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, <ἃ δὲ τετελεσμένα ἦεν > : οἱ περὶ τῶν φίλων ἀγωνιῶντες ἐν τοῖς κινδύνοις δυσέλπιδές εἰσιν.
- 18 4 ἔστι δὲ τῶν ἐν ἀτυχίᾳ προληπτικὸς ὁ νοῦς. A b (BCE 3 E 4) T ὀχθήσας {δ' ἄρα εἶπε} : ἥτοι λυπηθείς, ἀπὸ τοῦ ἄχθεος, ὃ ἐστι βάρους· λέγοιμεν δ' ἄν καὶ βαρυνθείς.

- ἢ τὸ ὀχθήσας ἀπὸ τοῦ ὄχθου ὠνόμασται, ὄχθοι δὲ τὰ ὑψηλά, οἷον ἐπαρθεῖς τῷ θυμῷ. Α ὦ μοι ἐγώ : περιπαθῶς ἄγαν ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται ἐπὶ τῇ ὑπονοουμένη τοῦ φίλου συμφορᾷ.
- 18 6a μεγαλοφυῶς δὲ ἀπὸ τῆς φυγῆς τῶν Ἀχαιῶν στοχαάζεται πεπτωκέναι Πάτροκλον· οὐκ ἂν γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἔφυγον. b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ καὶ ἔφυγον, ἦκεν ἂν αὐτὸς πρὸς Ἀχιλλέα. b (BCE 3 E 4) < τί τ' ἄρ' αὖτε : > τί δὴ πάλιν. ^[5]
- 18 6b Τ ἰλ νηυσὶν ἔπι κλονέονται <ἀτυζόμενοι πεδίοιο > : ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ "νηυσὶν ἔπι προέηκα" (Σ 439).
- 18 7a ἡ διπλῇ δέ, Α ὅτι λείπει ἡ διά, φεύγοντες διὰ τοῦ πεδίου. Α Α ἰμ νηυσὶν ἔπι : ἐπὶ τὰς ναῦς.
- 18 7b b (BCE 3 E 4) Τ ἀναστρεπτέον δὲ τὴν πρόθεσιν ὁμοίως τῷ "νηυσὶν ἔπι προέηκα" (Σ 439). b (BCE 3 E 4) Τ ἀτυζόμενοι : βεβλαμμένοι.
- 18 7c ἡ φεύγοντες. b (BCE 3 E 4) Τ πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄτη. b (BCE 3) Τ ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε : ἐζήτηται, πῶς οὐκ ἔστιν Αὐτομέδων—χρονίσαι ἐν τῇ ὁδῷ.
- 18 9 Α < διεπέφραδε καὶ μοι ἔειπε : > ὁμοίον ἐστὶ τῷ "ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν" (Α 368 al.). b (BE 3 E 4) Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον <ἔτι ζῶντος ἐμεῖο / > χερσὶν ὑπὸ Τρώων <λείψειν φάος ἡελίοιο > : ἐν τῇ Ῥιανοῦ (fr.
- 18 10-1a 1 Μ.) οὐκ ἦσαν οἱ δύο, ἴσως ἐπεὶ οὐκ ἦν Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος· Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀποῦντος. δεῖν δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος οὕτως αὐτὸ παραδέχεσθαι, τὸν μετ' αὐτὸν ἄριστον τῶν Μυρμιδόνων. καὶ κατὰ τινὰς δὲ τῶν μεθ' Ὀμηρον Ἄκτωρ ὁ πατὴρ τοῦ Μενoitίου λέγεται λαβεῖν Αἴγιναν, ἐκ ταύτης δὲ γενέσθαι Μενoitιον καὶ οἰκῆσαι ἐν Ὀποῦντι. οὕτως οὖν γίνεται τὸ ἀνέκαθεν Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος. δύναται δὲ καὶ ἐτέρως Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος λέγεσθαι διὰ τὸ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ἡγήσασθαι τῶν Μυρμιδόνων. πῶς δέ, φασί, τοῦτο πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ἔπεμπε τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν πόλεμον; ὅτι, φαίη τις ἂν, οὔτε τοῦνομα σαφῶς εἶπεν οὔτε τὸν χρόνον, παρὰ τε τὸν καιρὸν λήθη γίνεται τῶν τοιούτων. ὅταν δὲ ἀποβῇ, μιμνήσκονται. Α ἄλλως χαρίεν τούτῳ τῷ τρόπῳ προειπεῖν τὴν Θέτιν· οὐ γὰρ ἐβούλετο, τὸ μέλλον ἐπιτελεσθῆναι πάντως ἐκ πολλοῦ προειποῦσα, λυπεῖν τὸν υἱόν. ^[10]
- 18 10-1b ἐπίτηδες δὲ εἶπεν τὸ Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον (10), ἵνα μὴ φανερώς εἶπῃ τὸν Πάτροκλον. Α Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πῶς Μυρμιδόνων ἄριστον λέγει τὸν Πάτροκλον Λοκρὸν ὄντα.
- 18 10a Α Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον : Ἄκτωρ Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ Ὀποῦντος πόλεως μετὰ δὲ τὸ τεκεῖν Αἶακὸν ὑπὸ Διὸς τὴν Αἴγιναν γήμας ἔμενεν <ἐν> Οἰνώνῃ· καὶ γίνεται αὐτῷ Μενoitιος <ὁ> τοῦ Πατρόκλου <πατὴρ> · b (BCE 3) Τ ὅθεν Μυρμιδόνα ἀναγκαίως τὸν Πάτροκλον καλεῖ διὸ καὶ ἄριστο ν , οὐ κρείττω εἶπεν· b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ γὰρ πρὸς πολλοὺς ὁμοιογενεῖς συγκρίνωμεν, τῷ ὑπερθετικῷ χρώμεθα, οἷον πλουσιώτατος Ἀλεξανδρέων Πτολεμαῖος, εἰ δὲ πρὸς ἀλλογενεῖς, τῷ συγκριτικῷ· τὸ γὰρ συγκριτικὸν οὕτω τὴν τελείαν εἵληχε λέξιν, ἀμέλει γέ τοι καὶ ἔτι ἐπιτείνεται· τὸ δὲ ὑπερθετικὸν τὸ τέλος εἵληχε. ^[10]
- 18 10b b (BE 3 E 4) Τ τῷ δὲ ἐντελεῖ συγκρινόμενον οὐκ ἀχθεσθήσεται τὸ πλῆθος, τῷ γε μὴν ἀτελεῖ. Τ ἄλλως Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον : ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἐφέροντο οἱ δύο (sc.
- 18 10c Σ 10 et 11). δύναται δὲ Μυρμιδόνων λέγειν τὸν ἄριστον οἷον τῆς Μυρμιδόνων στρατιᾶς διὸ καὶ ἄριστον, οὐ κρείττω εἶπεν. ἡ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν ἄριστον· συνηρίθμητο γὰρ αὐτοῖς, εἰ καὶ Λοκρὸς ἦν. Τ ἄλλως Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον : πιθανὸν τὸ μὴ ὀνομαστὶ περὶ τοῦ Πατρόκλου προειρηκέναι τὴν Θέτιν· καὶ γὰρ ὁ τῶν χρησμῶν χαρακτήρ τοιοῦτος, ἐχόμενος τοῦ ἀμφιβόλου· b (BE 3 E 4) Τ διὸ καὶ μετὰ τὰς ἀποβάσεις ὀρῶνται, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλκινόου (sc. ^[1]
- 18 10d ν 172—8). Τ < χερσὶν ὑπὸ Τρώων : > ἀντὶ <τοῦ> ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων.

- 18 11 A int ἡ μάλα δὴ τέθνηκε <Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός> : μάλιστα τῇ διανοίᾳ κατείληφεν ὅτι τέθνηκεν.
- 18 12a ἐκ τοῦ βίου δὲ τὸ πάθος εἴλκυσε· δεινοὶ γὰρ αἰεὶ τὸ χεῖρον εἰκάζειν οἱ στέργοντες. A ἡ μάλα δὴ τέθνηκε : ἀντὶ τοῦ λίαν κατείληφα ὅτι τέθνηκε· μάλα οἶδα καὶ πέπεισμαι.
- 18 12b b (BCE 3) T σχέτλιος : ὁ ἑαυτῷ κακῶν αἴτιος, ὁ b (BCE 3 E 4) τλήμων.
- 18 13a ἀναφαίνεται δὲ ἐνταῦθα ἡ γνώμη τοῦ Ἀχιλλέως ὅτι κατὰ πρόνοιαν τῷ φίλῳ ἀπέχεσθαι τοῦ τείχους συνεβούλευεν, οὐ βασκαίνων αὐτῷ (cf. Π 89—90). b (BCE 3 E 4) T <σχέτλιος> : τάλας, ἡ τλήμων ἐνταῦθα.
- 18 13b A int νῆας ἐπ' ἅψ' ἰέναι : "ἅψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν", οὕτως ἡ Ἀριστάρχου.
- 18 14a1 ἐν ἐνίαις δὲ φαύλως νῆας ἐπ' ἅψ' ἰένα ι . A Ἀρίσταρχος "ἅψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν".
- 18 14a2 A im {ἐπὶ νῆας ἰέμεν;} Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης "ἐπὶ νῆας τίέναι".
- 18 14a3 T Ἑκτορι : ἀπὸ μέρους τοῖς Τρωσίν· b (BCE 3 E 4) T ἔφη γὰρ "Τρῶας ἐναιρόμενος προτὶ Ἴλιον <ἡγεμονεύειν> " (Π 92).
- 18 14b T δάκρυα θερμὰ χέων : ἵνα πλησίον γένηται τῆς ὑπονοίας Ἀχιλλεὺς καὶ μὴ περιμείνῃ τὴν ἀγγελίαν.
- 18 17a A <ἀγγελίην> ἀλεγεινὴν : ὥσπερ συναλγῶν ἐπὶ τῇ Πατρόκλου συμφορᾷ ὁ ποιητὴς ἐπιφωνεῖ ὅτι ἀλεγεινὴ ἀγγελία τὸ τὸν Πάτροκλον ἀγγεῖλαι τετελευτηκότα.
- 18 17b b (BCE 3 E 4) T ὦ μοι , Πηλέως υἱέ <δαΐφρονος , ἡ μάλα λυγρῆς> : περιπαθῶς καὶ ἀξίως τῆς φιλίας ἀναφθέγγεται, οὐκ ἐπὶ τὸν τεθνεῶτα οὐδ' ἐπὶ τὸν ἀκούοντα, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτὸν ἀνενεγκῶν τὴν ἀτυχίαν· διὰ γὰρ τοῦ ὦ μοι οἰκειοῦται τὴν συμφορὰν, τοῦ δὲ Πηλέως , τοιοῦτου πατρός, ἡμετριάζει† ταῖς συμφοραῖς. ^[5]
- 18 18a διὰ δὲ τοῦ λυγρῆς ἔννοιαν αὐτῷ τοῦ δεινοῦ δίδωσιν. b (BCE 3 E 4) T ὦ μοι {πηλέος υἱε} : δεξιῶς πάνυ ὁ Ἀντίλοχος οὔτε τὸν τελευτήσαντα κατοικτίζετο οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, εἰς ἑαυτὸν δὲ τὴν συμφορὰν ἐπενεγκῶν ἠῤῥησε τὸ πάθος.
- 18 18b A κεῖται Πάτροκλος <—Ἑκτωρ> : ἱκανῶς ἐτάχυνε τὸ κακάγγελον ἐν ὅλοις δύο στίχοις.
- 18 20-1 καὶ ἐν βραχεῖ πάντα ἐδήλωσε, τὸν ἀποθανόντα, τοὺς ὑπερμαχομένους, τὸν κτείναντα. οὐκ ἐζήλωσαν δὲ τοῦτο οἱ τραγικοί, ἀλλὰ τοῖς λυπουμένοις μακρὰς ἐπάγουσι τὰς διηγήσεις τῶν συμφορῶν. b (BCE 3 E 4) T κεῖται Πάτροκλος : προδοὺς ἵχνη τῆς συμφορᾶς τῷ δακρύῳ καὶ τῇ προφωνήσει οὕτως ἐπὶ τὴν διήγησιν ἔρχεται· αἰφνίδιον γὰρ προσπесόντα τοῖς ἀκούουσι τὰ δεινὰ ἐξίστησιν. ^[5]
- 18 20a A b (BCE 3 E 4) T ἄλλως κεῖται Πάτροκλος : οἷον οὐκ ἀνήρπασται.
- 18 20b διὰ δὲ τοῦ ἀμφιμάχονται εὐμενῇ τοῖς Ἀχαιοῖς αὐτὸν καθίστησιν. b (BCE 3 E 4) T γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε <τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ> : δεδήλωκε μετὰ συντομίας τὸ γεγεννημένον πρᾶγμα.
- 18 21 ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ συμβὰν τῷ ἥρωϊ εὐσχημόνως ἀπήγγειλεν· οὐ γὰρ ἔφη 'σκυλεύσας τὰ ὅπλα ἔχει', ἀλλὰ μόνον ἐσήμανεν. A τὸν δ' ἄχθος νεφέλη <ἐκάλυψε—ῥμωξεν> : Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας (p.
- 18 22-35a 388 b 1) κατηγορεῖ τῶν ὀδυρομένων, λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν τι πεπονθότων (cf. ib. 387 d 5). Ζωΐλος (fr. 31 Friedl. = FGtHist 71,11) δὲ φησιν ἄτοπον νῦν εἰδέναι τὸν Ἀχιλλέα· προειδέναι τε γὰρ ἐχρῆν ὅτι κοινοὶ οἱ πολεμικοὶ κίνδυνοι, τὸν τε θάνατον οὐκ ἐχρῆν δεινὸν ὑπολαμβάνειν, τό τε οὕτως ὑπερπενθεῖν γυναικῶδες. οὕτως οὐτ' ἂν βάρβαρος τι <τ> θῇ ἐποίησεν· καὶ τοι Ἑκάβης ἐπὶ τῷ συρμῷ Ἑκτορος οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν (cf.

X 405—7). Ζηνόδωρος (p. 137 Pusch) δὲ ἀπολογεῖται, λέγων ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν πεπραγμένων θρηνεῖ. καὶ ἄλλως συνήθη ταῦτα τῷ <τό> τε βίῳ· "τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἷζυροῖσι βροτοῖσι, / κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν" (δ 197—8). Α ἄλλως· εἰ γὰρ Ἀντίλοχον ἦττονα φίλον καταλαμβάνει πένθος ἀκούσαντα, τί πείσεται Ἀχιλλεύς; μεῖζον δὲ τὸ πάθος ἔδειξε δακρύσας (cf. ^[10]

18 22–35b P 694—6. Σ 17). Α < ἄχεος νεφέλη : > λύπη <σ> χειμῶν.

18 22 T il < κόνιν αἰθαλόεσσαν : > ὅτι τὴν ἀπὸ πυρὸς τέφραν κόνιν λέγει· διὸ καὶ αἰθαλόεσσαν αὐτὴν λέγει.

18 23a A int κόνιν αἰθαλόεσ <σ> αν : τὴν σποδὸν φησι· b (BCE 3) T "μέλαινα' ἀμφίζανε τέφρη" (Σ 25).

18 23b T οἱ δὲ τεφρώδη κονιορτόν· b (BCE 3) T καὶ ἐπὶ Πριάμου "ἀμφὶ δὲ πολλή / κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι" (Ω 163—4). T νεκταρέω : εὐώδει, ἢ εὐπρεπεῖ, ἢ θείῳ, b (BCE 3 E 4) T παρὰ τὸ νέκταρ.

18 25 T μεγαλωστί : Ἀνακρέων (fr.

18 26 133 P = P.M.G. 478) "ἱρωστί". Φερεκράτης (fr. 239 [I p. 207] K.) "ταχεωστί" ἀντὶ τοῦ ταχέως. AT νεωστί. ἔδει δὲ μεγαλιστί, ὡς Φρυγιστί, Ῥωμαῖστί. T δμωαὶ δ' , < ἄς Ἀχιλεὺς ληΐσατο—ἐκάστης > : φιλοπενθήσας γυνὴ βάρβαρος αἰχμάλωτος, b (BCE 3) T καὶ διὰ τὸ πρᾶγον τοῦ ἀποθανόντος καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ζῶντος.

18 28–31 εἰ δὲ αὐταὶ θρηνοῦσι, πῶς οὐκ Ἀχιλλεύς; b (BCE 3 E 4) T ἐκ περιουσίας δὲ τοῦτό φησι· μὴ μνησθέντος γοῦν οὐδεὶς ἐπεζήτησεν. b (BCE 3) T < ἄς . ^[5]

18 28a .. ληΐσατο : > ἄς ἐκ λαφυραγωγίας ἐκτήσατο. A im < Πάτροκλός τε : > περιπαθῶς ἀναπεφώνηται τὸ ὄνομα τοῦ Πατρόκλου.

18 28b A int < πεπλήγοντο : > ἔτυπτον.

18 31 ἢ πληγεῖσαι ἦσαν. T il χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος : πανταχόθεν ἐκίνησεν, ἀνωτέρω μὲν (sc.

18 33a Σ 23—7) τοῖς ἐνεργήμασι, νῦν δὲ τῇ ἐξ ἐτέρων σπουδῇ· οἶδε γὰρ τοὺς μεγαλοψύχους ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς ὁρμωμένους. T < ὁ δ' ἔστνε κυδάλιμον κῆρ : > τοῦτο διὰ μέσου· τὸ γὰρ ἐξῆς χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος· (33) "δεΐδιδε γάρ" (Σ 34).

18 33b A int δεΐδιδε γάρ , < μὴ λαιμόν ἀποτμήξειε σιδήρῳ > : τινὲς· ἐφοβεῖτο γὰρ Ἀχιλλεύς, μὴ καὶ ἀποδειροτομήσῃ Ἑκτωρ Πάτροκλον.

18 34a ὁ δὲ Ἀντίλοχος, φασί, πρὸς τὸ μὴ ἐπιχέειν τὴν κόνιν κατεῖχεν αὐτόν· ὡς φιλέταιρος δὲ τοῦτο ὑπονοεῖ Ἀχιλλεύς. b (BCE 3 E 4) T δεΐδιδε γάρ , μὴ λαιμόν : ὅτι ἀμφίβολον, μὴ τὸν ἑαυτοῦ λαιμόν ὁ Ἀχιλλεύς, ἢ τὸν Ἀντίλοχου.

18 34b A < ἀποτμήξειε : > οὕτω Ζηνόδοτος.

18 34c1 A il Ἀρίσταρχος "ἀπαμήσειε". A im Ἀρίσταρχος ἄποτμήσειε†, Ζηνόδοτος ἀποτμήξει ε .

18 34c2 T il < σμερδαλέον δ' ὦμωξεν· > ἄκουσε δὲ < πότνια μήτηρ / ἡμένη ἐν βένθεσσι ἀλός > : προκατασκευὴ χρειώδους τῆς μεγαλοφωνίας Ἀχιλλέως· "τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἔαχε δῖος Ἀχιλλεύς, / τρεῖς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες" (Σ 228—9).

18 35–6 συνετώσας δὲ οἰμώξαντα (cf. 35) μόνον αὐτὸν παρειαίνει· λόγον γὰρ οἰκεῖον εὐρέσθαι οὐκ ἐνῆν εὐθέως τηλικαύτη συμφορᾷ πεπληγότι. b (BCE 3 E 4) T ἡμένη ἐν βένθεσσι <σ> ιν ἀλός : ἄλλα ἐπεισόδια καινὰ καὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ θάλατταν μεταφέρει τὸ πένθος. ^[5]

18 36 A < κώκυσεν : > θρηνητικὸν ἀνεφθέγγετο.

18 37 b (BCE 3 E 4) T il NHPH Ἰ ΔΕΣ { ἦσαν } : ἐντεῦθεν πλανηθέντες οἱ περὶ Ἡσίοδον (s c .

18 38

t h . 240—6 4) Νηρέως ἀνέγραψαν θυγατέρα καὶ Θέτι ν , τοῦ ποιητοῦ παρὰ τὸ νεῖν τὴν λέξιν ποιησαμένο υ , ὅθεν καὶ νῆσος καὶ ναρὸν τὸ ῥευστικό ν . ἦσαν δὲ Πρωτέω ς , φησὶν (s c . δ 36 5) , ἢ Φόρκυνος (s c . α 7 2) · οὗτοι γὰρ γέροντες εἰνάλιοι παρὰ τῷ ποιητῇ · καὶ "ὀψόμεναί τε γέρον θ ' ἄλιον " (Σ 14 1) . Τ ἔν θ ' ἄ ρ ' ἔην Γλαύκη τε < — ἦσαν > : ὁ τῶν Νηρεΐδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδ < ε > ἰον ἔχων χαρακτῆρα· Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει (cf. ^[5]

18 39-49 A 604 al.) καὶ Εἰλειθυίας (cf. Λ 270. Τ 119), ἀλλ' οὐκ ὀνόματα· γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πάσας, ὥσπερ ἀποκαμόντα εἰπεῖν ἄλλαι θ ' αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηίδες ἦσαν (49). ὁ δὲ Καλλίστρατος (p. 321 n. 27 Schm.) οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησιν αὐτοὺς φέρεσθαι· τό τε ἔνθα (39) οὔτε χρόνον σημαίνει οὔτε τόπον, διακόπτεται τε ἡ λύπη τῷ καταλόγῳ. Α Γλαύκη . ^[5]

18 39-46 .. / Νημερτῆς τε καὶ Ἀψευδῆς : ἐνθάδε ἐβάρυνεν ὁ Ἀρίσταρχος τὸ Γλαύκη (39) εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ "γλαυκὴ δέ ς" ἔτικτε θάλασσα" (Π 34). ἐπὶ δὲ τοῦ Νημερτῆς τε καὶ Ἀψευδῆς (46) οὐκ ἐποίησατο μεταβολὴν τόνου. ἔφαμεν δὲ ἤδη (sc. ad I 150) περὶ τῶν τοιούτων. Α < Σπειῷ τε Θόῃ θ ' Ἀλίῃ τε : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τὸ θ , Ἀλί η , παρὰ τὴν ἄλα. ^[5]

18 40a Α im Θόῃ θ ' Ἀλίῃ τε {βοῶπις}: ἀπὸ τοῦ α τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος δεῖ ποιεῖσθαι· οἰκεῖον γὰρ Νηρεΐδι παρὰ τὴν ἄλα παρῆχθαι.

18 40b Α Δεξαμένη : τινὲς ὀξυτόνως διὰ τὸ Δεξαμενός.

18 44 τί οὖν εἵποιεν ἐπὶ τοῦ Δαναός "Δανάη" (cf. Ξ 319), κολωνός "κολώνη" (B 811 al.); b (BCE 3) Τ < ἀργύφειον : > παρὰ τὸ "ἄργυφον" (cf.

18 50 Ω 621). Τ il πεπλήγοντο : ἐκπληκτικὸν τοσαῦται θεαὶ κοπτόμεναι περὶ τὴν Θέτιν θρηνοῦσαν.

18 51 Τ (bis) < εἶδετε : > διὰ μέτρον συνέστειλεν.

18 53a Τ il < εἶδετε : > ἀντὶ τοῦ εἰδῆτε. Α int < ἔνι : > Ἀριστοφάνης "ἔπι {κῆδεα}".

18 53b Α im < δυσαριστοτόκεια : > ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τεκοῦσα, ἄριστον καὶ δύστηνον.

18 54a καὶ Ὀλυμπιάς ἐντεῦθεν περὶ Ἀλεξάνδρου φησί· "κρείσσων γέγονεν ἢ μητρὶ συνέφερεν." b (BCE 3 E 4) δυσαριστοτόκεια : ἐκ τριῶν σύνθετον, ὡς τὸ "ἀμιτροχίτωνας" (Π 419).

18 54b λέγει δὲ ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα, ὡς ἂν τις εἴποι ἐπὶ δυστυχίᾳ εὐτεκνος. Α ἔξοχον ἡρώων , < ὁ δ ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος > : ἡ ὑποστιγμὴ ἦτοι ἐπὶ τὸ ἡρώων, ἵνα ὁ δὲ σύνδεσμος περισσεύῃ, ἢ καὶ ἐπὶ τὸ ἴσο ς , ἵνα ἦ ἀνταπόδοσις "τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα" (Σ 57).

18 56 Α τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα : ὅτι ἡ Θέτις οὐκ ἀπελείφθη τοῦ Πηλέως οἴκου, καθάπερ οἱ νεώτεροι, δωδεκαταῖον καταλιποῦσα τὸν Ἀχιλλέα, ὁ δὲ Πηλεὺς Χείρωνι παραδέδωκεν, ἵνα τραφῇ.

18 57a Α θρέψασα : ὅτι < οὐκ > ἐχωρίσθη Πηλέως· καὶ "τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις" (Σ 59).

18 57b Τ γουνῷ ἁλωῆς : τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς.

18 57c ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν γονάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, ἅπερ ἐξέχει. Α γουνῷ : γουνόν τινες τὸ γεώλοφον, ὃ καὶ τῶν καταιγίδων ἀπήλλακται καὶ αὔραις αὔξει τὰ φυτά.

18 57d b (BCE 3 E 4) Τ τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι < αὖτις > : οὐκοῦν δεινότερα τῶν θνητῶν πέπονθεν ἡ Θέτις· κεκέρδηκε γὰρ ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως τὸ πρὸ πολλοῦ λυπεῖσθαι καὶ πενθεῖν τὸν υἱόν, προειδυῖα τὴν τελευτήν.

18 59 b (BCE 3 E 4) Τ οἴκαδε νοστήσαντα < δόμον Πηληϊὸν εἴσω > : ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδεν, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταί, κεχωρισμένην τὴν Θέτιν ἀπὸ τοῦ Πηλέως ὑπὸ τὴν Ἀχιλλέως γένεσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον σύνεστι, λέγει.

18 60 Α < ἴδοιμι : > συντύχοιμι.

- 18 63 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ι 229) "ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι", b (BCE 3) T il καὶ "ὀψόμεναί <τε γέρονθ' ἄλιον καὶ> δώματα πατρός" (Σ 141). b (BCE 3) ἡ δ' ἐπακούσω, / ὅττι μιν ἵκετο πένθος : τοῦτο ὡς ἐν ποιήσει ἀκουστέον· οὐ γὰρ πιθανὸν τὴν προειρηκυῖαν περὶ τῆς τοῦ Πατρόκλου τελευτῆς (cf.
- 18 63-4 Σ 9-11) νῦν αὐτὸ τοῦτο ἀγνοοῦσαν φαίνεσθαι. Α ὅττι {μιν ἵκετο πένθος}: ἀντὶ τοῦ ὅπερ.
- 18 64a Τ ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα : Ἀρίσταρχος φυλάττει τὸν τόνον τῆς προθέσεως.
- 18 64b1 ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις (sc. ad B 162) ὅτι ἡ ἀπ' ὁ, ἐὰν συντάσσεται τῇ γενικῇ μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων, καὶ σημαίνει τὸ ἄπωθεν, φυλάσσει τὸν τόνον. οὕτως γοῦν ἀνέγνωμεν "ἀπὸ πατρίδος ἄνδρα κατακτάσ" (N 696) καὶ "οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος" (I 353) <καὶ> "καὶ γάρ τις θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο" (B 292). προσέθηκα δὲ 'μὴ μεταξὺ πιπτουσῶν λέξεων' διὰ τὸ "ἄπο πλυνοὶ εἰσι πόληος" (ζ 40)· οὐ γὰρ ἐπλησίασε τῇ πόλεως γενικῇ, ἀλλὰ μεταξὺ ἀνεδέξατο λέξεις. Α οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπὸ· τότε γὰρ οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτε δηλοῦσα τὸ ἄπωθεν συντάσσεται γενικῇ, μὴ πιπτουσῶν μεταξὺ ἄλλων λέξεων, "ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο", "ἀπὸ πατρίδος ἄνδρα κατακτάσ", b (BCE 3) T "ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ". [5]
- 18 64b2 Τ πρόσκειται 'μὴ πιπτουσῶν μεταξὺ ἄλλων λέξεων' διὰ τὸ "πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοὶ εἰσι πόληος". ἐνθάδε γὰρ ἀναστρέφεται ἡ ἀπὸ. b (BCE 3) T κῦμα θαλάσσης / ῥήγνυτο : τὴν ἐνέργειαν ἐσήμανεν, ὡς καὶ ἐπὶ Ποσειδῶνος (cf. [5])
- 18 66-7 N 29). οὐκ ἀνθηρογραφεῖ δὲ διὰ τὸ κατηφές. Τ ἀκτὴν εἰσανέβαινον <ἘΠΙΣΧΕΡΩ ἔνθα θαμειαί / Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες> : τὸ ἐπισχερῶ ἐκατέρωσε δύναται προσδίδοσθαι· καὶ γὰρ τὰς Νηρεΐδας ἀνιέναι τάξει πρέπον καὶ τὰς ναῦς εἰκὸς ἐφεξῆς τετάχθαι, ὡς ἐν τῷ Περι ναυστάθμου λέγεται. [5]
- 18 68-9 Α <εἰσανέβαινον> : γράφεται "εἰσανέβησαν".
- 18 68a Α im ἐπισχερῶ : ὀξύνεται καὶ σεσημείωται ὥσπερ καὶ τὸ ἰώ· οὐδὲν γὰρ εἰς ω λῆγον ἐπίρρημα θέλει ὀξύνεσθαι Α b (BCE 3) T εἰ μὴ τὰ δύο ταῦτα.
- 18 68b b (BCE 3) T <ἐπισχερῶ> : ἐφεξῆς.
- 18 68c b (BCE 3) T κωκύσασα : πάλιν κωκύνει θεασαμένη τὴν κατάστασιν τοῦ παιδὸς καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ὀψεως κινήθεισα.
- 18 71a b (BCE 3) T κάρη λάβε : περιπαθὲς τὸ σχῆμα· b (BCE 3) T οὐ γὰρ φιλοφρονεῖται ὡς Πηνελόπη· "κύσ <σ> ε δέ μιν κεφαλὴν" (ρ 39).
- 18 71b Τ εὔχεο : κατὰ τὸ λεληθός.
- 18 75 ἡ ἐπεὶ φησι "πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἡρήσατο" (Α 351): b (BCE 3) T καὶ αὐτὸς "ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες <εὐξαμένοιο>" (Π 236). Τ ἀλήμεναι {ύιας ἀχαιῶν}: ὡς παρὰ τὸ "βῆναι" (N 459.
- 18 76a1 Ξ 24) "βῆμεναι (P 504 al.) ἐγένετο, οὕτως καὶ παρὰ τὸ "ἀλῆναι" ἀλήμεναι· "ἡ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι" (Π 714). ψιλοῦται δὲ καὶ τὸ "ἔαλη" (N 408 al.) καὶ τὸ "οἷμησεν δὲ ἀλείσ" (X 308. ω 538) καὶ πᾶς ὁ σχηματισμός, ἐπεὶ καὶ τὸ θέμα αὐτῶν ἐψιλοῦτο. Α {ἀλήμεναι}: ὅλος ὁ σχηματισμός τοῦ "ἀλῆναι" ψιλοῦται. [5]
- 18 76a2 Τ ἀεκήλια : πρὸς τὴν συναλιφήν, ὅτι ἀεκήλια ἐκληπτέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκλήλου, ἐφ' οἷς οὐχ οἶόν τε ἡσυχάζειν.
- 18 77a Α {παθέειν τ'} ἀεκήλια {ἔργα}: ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 18 77b 56 B.) ἀεκήλια οἶον οὐχ ἡσυχᾶ οὐδὲ εἰρηνικά, ἐπεὶ ἔκκληλος ὁ ἡσυχος ὥστε στέρησιν αὐτὸν ἐκδέχεσθαι. οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, οἶον ταραχώδη. ἡ ἀκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἐκὼν πάθοι· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀλεξίων (fr. 61 B.). καὶ ἔχονται τοῦ δηλουμένου. Α ἀεκήλια : ἃ ἄκοντες πάσχομεν, ὅ ἐστι δυσχερῆ. [5]

- 18 77c Ἀρίσταρχος δὲ ἀέκῃλια τὰ ἀναγκάζοντα αὐτοὺς σιωπᾶν. b (BCE 3 E 4) T ἢ παρὰ τὸ ἔκκλητος, οὐχ ἡσυχάια οὐδ' εἰρηναῖα. b (BCE 3) T ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδῶς, <ἐπεὶ φίλος ὦλε θ' ἑταῖρος> : ὑπερβολὴ φιλίας ὅτι οὐδὲν αὐτὸν ἤδει ὡς ἡ ζωὴ τοῦ φίλου.
- 18 80 b (BCE 3 E 4) T <ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ> στικτέον ἐπὶ τὸ κεφαλῇ· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 18 82a A im <ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ> Πυθαγόρ <ε> ιοι "τί ἐστι φίλος; — ἄλλος ἐγώ.
- 18 82b1 " T il Πυθαγόρειοι δὲ ἐρωτῶμενοι, τί ἐστι φίλος, ἔλεγον· "ἄλλος ἐγώ".
- 18 82b2 b (BCE 3 E 4) τὸν ἀπώλεσα : περιπαθῶς πάνυ ὡς ἐπὶ κτήματος μεγάλου τοῦ φίλου.
- 18 82c b (BCE 3 E 4) T <ἀπέδυσσε> τινὲς "ἀπέλυσε", διὰ τὸ "λύσε δέ οἱ θώρηκα" (Π 804).
- 18 83 T il τὰ μὲν Πηληϊ <θεοὶ δόσαν—εὐνῇ> : δεινὸν αὐτῷ δοκεῖ λάφυρον γενέσθαι πολεμίῳ κτήμα πατρὸς καὶ δῶρα θεῶν.
- 18 84-5a κινεῖται δὲ καὶ τῷ τοῦ Ἑκτορος φθόνῳ· πρὸς τοῦτον γὰρ φιλότιμος Ἀχιλλεύς. ἅμα δέ, ἐπεὶ καὶ ἐν χρεῖα αὐτῶν καθέστηκεν· διὸ πολυλογεῖ περὶ αὐτῶν. b (BE 3 E 4) T <τὰ μὲν Πηληϊ—εὐνῇ> ἄκαιρον τὸ εἰδυῖα λέγειν. ^[5]
- 18 84-5b A int ὡς ὄφελες <—ἄκοιτιν> : φιλομήτωρ ὁ εὐχόμενος μὴ γενέσθαι, ὅπως μὴ γεγονὼς λυπήσῃ τὴν μητέρα.
- 18 86-7 b (BCE 3 E 4) T <αἶθ' ὄφελος> ταῦτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον.
- 18 86a A im αἶθ' ὄφελος : οὕτως αἶθ' ὄφελος.
- 18 86b Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ συντάξεως (3, 97 p. 353, 10) τίθησι τὸν στίχον οὕτως ἔχοντα. A αὐθι : ἀναφορικῶς, ἐκεῖ ἐν τῷ τόπῳ τῶν Νηρηίδων, b (BCE 3 E 4) T ὡς καὶ ὁ Κάλχας "πολεμίζομεν αὐθι" (B 338) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ ἐν Τροίᾳ.
- 18 86c T <ἀγαγέσθαι> ὡς τὸ "λελαβέσθαι" (δ 388).
- 18 87 T il νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος <ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη / παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτὶς / οἶκαδε νοστήσαντα> : διὰ τὸν ἵνα (88) σύνδεσμον ὑποστιγμὴ ἐπὶ τὸ ἀποφθιμένοιο (89), ἵνα ὁ λόγος ἦ τοιοῦτος· νῦν δ' ἵνα καὶ σὺ πενήθῃς τὸν υἱὸν ἀπολέσασα, τοῦτον οὐχ ὑποδέξῃ ὑποστρέψαντα οἶκαδε. ^[5]
- 18 88-90 ἡ παντελῶς παραιρεθῆσεται ἡ ὑποστιγμὴ, κοινοῦ νοουμένου ἄνωθεν τοῦ "ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ" (Σ 85). A καὶ σοὶ πένθος <ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη / παιδὸς ἀποφθιμένοιο> : ἠθικὸν καὶ βιωφελές· b (BCE 3 E 4) T εἰώθαμεν γὰρ λέγειν ὡς αἵτιοι τῶν κακῶν τοῖς φίλοις ἐσμέν.
- 18 88-9a b (BE 3 E 4) T <καὶ σοὶ— /> παιδὸς ἀποφθιμένοιο : συμφορὰν ἑαυτὸν τῇ τεκούσῃ γεγενῆσθαι ὁμολογῶν ἔλεον ἑαυτῷ θηρᾶται.
- 18 88-9b b (BCE 3 E 4) T <οἶκαδε νοστήσαντα> : ὅτι πάλιν συνοικεῖ τῷ Πηλεΐ ἡ Θέτις.
- 18 90 A im πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ <τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση> : ἔδει πρότερος δύο γὰρ εἰσιν.
- 18 92a1 ἐμφαντικῶς δὲ ἄγαν πάντα μὲν ὁμοῦ συνήγαγε τὰ κεφάλαια, οὐ μετ' ἄλλους δὲ ἐπιθυμεῖν φησι τῆς Ἑκτορος ἀναιρέσεως, ἀλλὰ πρῶτον ἐκείνον ἀνελεῖν. b (BCE 3 E 4) T <πρῶτος> : ἀντὶ τοῦ πρότερος.
- 18 92a2 T il πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ <τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση> : τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἀπολέσση· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἀπ' οὗ, τὴν μέντοι ὑπ' οὗ, ἐπεὶ τὸ ἀκόλουθόν ἐστιν ὑπ' ἐμῷ.
- 18 92b1 εἰσὶ μέντοι, οἳ οὐκ ἀνέστρεψαν, ἀλλὰ συνέταξαν τῇ δοτικῇ, δουρὶ ἐμῷ· ἐν ἑτέροις γὰρ οὕτως αὐτὸν εἰρηκέναι "δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα" (Π 57). A τὴν μὲν ἀπὸ οὐκ ἀναστρεπτέον· ἔστι γὰρ ἀπολέση. ^[5]
- 18 92b2

- b (BCE 3) T il τὴν δὲ ὑπὸ οἱ μὲν συντάσσοντες τῷ δουρί ὀρθοτονοῦσιν, οἱ δὲ τῷ ἐμῷ ἀναστρέφουσιν. b (BCE 3) T < Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα .
- 18 93a .. ἀποτίση : > ὑπὲρ ὧν εἴλκυσεν, ἵνα ἀνθελκυσθῇ. b (BCE 3 E 4) T il < ἔλωρα : > ὅτι τὰ ἔλωρα οὐ βρώματα, ἀλλὰ ἐλκύσματα.
- 18 93b A int < τὸν δ' αὖτε προσέειπε : > ἐν ἄλλω "τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα" (= A 121 al.
- 18 94). A im ὠκύμορος δὴ μοι , < τέκος , ἔσσεια > : περιπαθῶς ἀνεβόησεν, ἀποτρέπουσα τῆς ἐξόδου τὸν Ἀχιλλέα.
- 18 95 b (BCE 3 E 4) T αὐτίκα γάρ τοι < ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος > : περιπαθὲς καὶ τοῦτο, τὴν αὐτὴν εἶναι προθεσμίαν Ἀχιλλεῖ τῆς τε τοῦ ἐχθροῦ τιμωρίας καὶ τῆς αὐτοῦ μεταλλαγῆς.
- 18 96 b (BCE 3 E 4) T αὐτίκα τεθναίην : ἡ μὲν ὥετο διὰ τὸν λόγον ἀποτρέψειν αὐτὸν τῆς σπουδῆς ὃ δὲ αὐτὸ τοῦτο πρῶτον μετ' ἐπιτάσεως τάσσει διὰ τοῦ αὐτίκα ὡς τῷ φίλῳ ἀκολουθήσων.
- 18 98a A αὐτίκα τεθναίην : διὰ τί τὸν Ἀχιλλέα οὕτως ἀνώμαλον πεποιήκεν, ὅς γε ὅτε ἔζη τεθνάναι ἐβούλετο, τεθνεὼς δὲ ζῆν, b (BCE 3 E 4) T "βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐών" (λ 488); T ἢ οὔτε τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸ αἰρεῖσθαι φαίνεται οὔτε τὸ ζῆν, b (E 3) T ἀλλὰ μόνα τὰ καλὰ ἔργα καὶ ὅπως πράττη ταῦτα ἵνα μὲν γὰρ βοηθήσῃ τῷ Πατρόκλῳ, αὐτίκα τεθναίην φησίν, ἵνα δὲ τῷ πατρί, ζῆν ἐθέλει. ^[5]
- 18 98b ὥστε καλῶν ἔργων προκειμένων ὁ φιλόκαλος καὶ ζῶν τεθνάναι αἰρήσεται, εἰ μέλλοι καλὸν τι πράττει ἀποθανών, καὶ τεθνεὼς ἀναβιώσεσθαι, εἰ μέλλοι τῶν κατ' ἀρετὴν τι πράττει ἀναζήσας. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως αὐτίκα τεθναίην : καλὸν πρὸς φιλειταιρίαν παράδειγμα, εἴγε τοσούτοις μὴ πεισθεὶς δῶροις δίχα τούτων καὶ θάνατον αἰρεῖται ὑπὲρ φίλου.
- 18 98c b (BE 3 E 4) T ἄλλως αὐτίκα τεθναίην : τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρησάμενος, ᾧ καὶ ἡ Θέτις, τὸν δι' ἀρετὴν καταφρονοῦντα θανάτου ἐνέφηγεν.
- 18 98d b (BE 3 E 4) T < αὐτίκα τεθναίην , ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρῳ / κτεινομένῳ ἐπαμῦναι : > στικτέον ἐπὶ τὸ <ἐπ> αμῦνα ι.
- 18 98-9 A im ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς < ἄλκτῆρα γενέσθαι > : τινὲς περιέσπασαν τὸ ἀρῆς , ἵνα σημαίνει τὸ βλάβης.
- 18 100a1 οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 56 B.) καὶ ἡμεῖς. τὸ δὲ δῆσεν δισύλλαβον ἐκδεκτέον ποιητικόν, καὶ τὸ ε τοῦ προκειμένου ἐστὶ συνδέσμου. A περισπαστέον δὲ τὸ δῆσε· τὸ γὰρ ε τοῦ δέ ἐστιν.
- 18 100a2 T ἐμεῖο δ' ἔδῃσεν < ἀρῆς ἄλκτῆρα γενέσθαι > : ὡς τὸ "ἦ μάλα πολλὸν ἀποικομένου Ὀδυσῆος / δεύῃ" (α 253—4).
- 18 100b b (BCE 3) T καὶ Σοφοκλῆς (Trach. 1175): "δεῖ σοῦ γενέσθαι τῷ δέ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον." T ἄλλως ἔδῃσεν : ἐδέησεν.
- 18 100c ἀρῆς δὲ τῆς βλάβης, ὡς τὸ "Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν" (χ 208). b (BCE 3) T ἐμοῦ γάρ, φησίν, ἐδέησε τῷ Πατρόκλῳ ὥστε με βοηθὸν τῆς βλάβης γενέσθαι. b (BE 3) T < ἐμεῖο δέ > δῆσεν ἀρῆς < ἄλκτῆρα γενέσθαι > : διὰ τοῦ ω "Ἄρεω" ἢ Ἀριστάρχου· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον ἐμοῦ ἐδέησε τὸ ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο.
- 18 100d1 ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Ἄρεως, ὡς ὁ Πείρεως, "Πείρεω υἱόν" (Υ 484). ἐν δὲ τοῖς εἰκαιότεροις "ἀρῆς" τῆς βλάβης, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος (scut. 29. 128) "ἀρῆς ἄλκτῆρα" βλάβης καὶ κακώσεως ἔφη. A Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ω , "Ἄρεω". ^[5]
- 18 100d2 A im τινὲς ἰᾱρεος† τοῦ πολέμου, b (BE 3) T ἀπὸ τοῦ Ἄρεως.
- 18 100d3 T καὶ ἔστιν ὁ λόγος τοιοῦτος· ἐμοῦ δὲ ἐδέησε τὸ ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεος, καθ' ὃν ἀπώλετο ὁ Πάτροκλος. b (BE 3) T ἀρῆς ἄλκτῆρα : βλάβης καὶ κακώσεως ἀποτρεπτικόν, ὃ ἐστὶ

κωλυτήν καὶ βοηθόν. οἱ δὲ "Ἄρεω ἀλκτῆρα", ἀποτρεπτικὸν πολέμου. Παρμενίσκος (fr. 6) μὲν οὖν βαρυτόνως τὸ ἔδῃσεν† ἀποδίδωσιν οὕτως· ὁ δὲ πόλεμος τὴν ἐμὴν ἀφελόμενος πανοπλίαν ἔδῃσέ μου τὴν ἔξοδον ὥστε ἀλκτῆρα μὴ γενέσθαι Πατρόκλου, ὅπερ ἐστὶ βοηθόν. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 56 B.) περισσὸν τὸ ἔδῃσε φησίν. Α νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε <—κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω> : φησὶ τὸ ἐξῆς· νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε (101), νῦν δ' εἴ μ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς (114).^[10]

- 18 101-14a αἱ ὑποστιγμαὶ δὲ μέχρι τοῦ ἀμείνονός εἰσι καὶ ἄλλοι (106) ἀποτελοῦνται, τοῦ ἐπεὶ (101) συνδέσμου τὸν λόγον ἀρτῶντος, ἵν' ἡ ἀνταπόδοσις ἦ ὡς ἕρις ἔκ τε θεῶν (107). ὁ δὲ λόγος ἠθικός· 'νῦν δ' ἐπεὶ μήτε εἰς τὴν πατρίδα ὑποστρέψαι εἰμαρμένον ἐστὶ <μοι> μήτε ἐξεδίκησα τοὺς ἀναιρεθέντας, τὸ φιλονικεῖν ἔκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο'. ἡ τὸ ἐξῆς τοῦ λόγου νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι (101), νῦν δ' εἴ μ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς (114)· καὶ γὰρ ἐπανείληφε τὸ χρονικὸν ἐπίρρημα ὥσπερ εἰς ὑπόμνησιν τῆς ἀρχῆς, ἣν παραλιπὼν παρεξέβη. Α νῦν δ' ἐπεὶ <οὐ νέομαί γε—ὀλετῆρα κιχείω> : τὸ ἐξῆς· νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε (101), εἴ μ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω (114), b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ "Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, / νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις" (Γ 59).^[10]
- 18 101-14b 67), Τ τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. b (BCE 3 E 1) Τ οἱ δὲ οὕτως· 'ἐπεὶ νόστου ἐστέρημαι, οὐδὲ τοῦτο ἐγένετό μοι τὸ ἐπαρκέσαι τῷ φίλῳ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν <***> ὑπὸ Ἑκτορος κατὰ τὸν τῆς μῆνιδος χρόνον.' Τ <νῦν δ' ἐπεὶ :> ὅτι εἴωθε τῷ ἐπεὶ μὴ ἐπαγαγεῖν ἀνταπόδοσιν.^[5]
- 18 101 Τ <οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμεν φάος—καὶ ἄλλοι :> τοῦτο κατ' ἰδίαν.
- 18 102-6 Α int Τ il <Ἑκτορι δίῳ :> ὅτι ἀντὶ <τοῦ> ὑφ' Ἑκτορος δίου.
- 18 103 Α im <ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης :> ἐχθρὸς γὰρ τῆς ἀργίας ὁ ἥρωας, φιλότιμος δὲ περὶ τὰς πράξεις.
- 18 104a Α int <ἐτώσιον> ἄχθος ἀρούρης : ἄχθος διὰ τὴν ἀπραξίαν τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωος, εἴ γε ἡ πάντα φέρουσα γῆ αὐτὸν οὐ φέρει ἀργοῦντα.
- 18 104b b (BCE 3 E 4) Τ τοῖος ἐὼν <οἶος οὐ τις—ἄλλοι> : ἔθος τοῖς παλαιοῖς ἐγκωμιάζειν ἑαυτούς, ὡς πρὸς Φαίακας Ὀδυσσεύς (cf.
- 18 105-6a1 θ 179—81) καὶ πρὸς Λυκάονα Ἀχιλλεύς (cf. Φ 108—9). νῦν δὲ αὖξων ἑαυτὸν ἑαυτοῦ κατηγορίαν φησίν, ὅτι καὶ τοιοῦτος ὢν οὐκ ἐπήμυνε. τὸ δὲ τῶν λόγων ἐκὼν παρεχώρησεν (sc. 106)· ὅτι γὰρ ῥήτωρ, μαρτυρεῖ ἡ Ἰάψωδία (sc. 308—429. 607—19. 644—55). ἀλλὰ τῷ διελεῖν τὸν ἔπαινον ἀπελύσατο τὸν φθόνον. Τ ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς ἑαυτοὺς ἐγκωμιάζειν.^[5]
- 18 105-6a2 διὰ δὲ τοῦ ἐγκωμίου ἑαυτοῦ κατηγορεῖ, ὅτι γε τοῖς τάλαιπύροις οὐκ ἦμυνε τοιοῦτος ὢν. b (BCE 3 E 4) ἄλλως τοῖος ἐὼν <οἶος οὐ τις— / ἐν πολέμῳ> : ἐπὶ τοῖς προφανέσι πλεονεκτήμασιν ἀνεμέσητον τὸ ἑαυτὸν ἐγκωμιάζειν.
- 18 105-6b b (BCE 3 E 4) Τ τοῖος ἐὼν <οἶος οὐ τις— / ἐν πολέμῳ> : ἀλαζών, φασί, καὶ φορτικός.
- 18 105-6c ῥητέον δὲ ὅτι ἔθος ἦν πᾶσιν ἑαυτοὺς ἐπαινεῖν. Α ὡς ἕρις ἔκ τε θεῶν <ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο> : Ἡράκλειτος (fr.
- 18 107a1 28 p. 133 M.; Vors. 6 A 22) τὴν τῶν ὄντων φύσιν κατ' ἔριν συνεστάναι νομίζων μέμφεται Ὅμηρον, σύγχυσιν κόσμου δοκῶν αὐτὸν εὐχεσθαι. πρὸς ὃν ἂν τις εἴποι ὅτι οὐ λέγει νῦν τὴν ἐναντίωσιν ἔριν, ἀλλὰ τὴν ἔχθραν· ὅθεν ἐπιφέρει "καὶ χόλος" (Σ 108)· οὐ γὰρ ἡ τῶν πραγμάτων ἐναντίωσις τοὺς φρονίμους ἐξίστησι τῶν λογισμῶν. Α {ὡς ἕρις ἔκ τε θεῶν;} Ἡράκλειτος σύγχυσιν αὐτὸν εὐχεσθαι ἀπάντων φησὶ· κατὰ γὰρ ἐναντίωσιν τὰ πάντα συνέχεσθαι.^[5]

18 107a2

- ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὸ χειρόν ἄγουσαν ἔριν νῦν φησιν. ἄλλως τε δοτέον τοῦτο, φλεγμαίνοντος τοῦ πάθους. T < καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε > πολύφρονά περ < χαλεπῆναι > : ἀπολογία αὕτη Ἀχιλλέως ὅτι καὶ περὶ τοὺς ἄγαν φρονίμους τὸ πάθος συμβαίνει.
- 18 108 b (BCE 3 E 4) T χαλεπῆναι δὲ τὸ εἰς χαλεπότητα ἀχθῆναι. b (BE 3 E 4) T ὅς τε πολὺ γλυκίων < μέλιτος καταλειβομένοιο > : γλυκέως γὰρ διατίθεσθαι τοὺς ἐκπληροῦντας τὰ κατὰ θυμὸν συμβαίνει.
- 18 109a A καταλειβομένοιο : τοῦ ἐν τοῖς μελισσουργείοις καταστάζοντος.
- 18 109b ἢ οὐ τοσοῦτο συμβέβηκεν. b (BCE 3) T ἀέξεται ἡὔτε καπνός : θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος διὰ ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως.
- 18 110a τοῦτον δὲ τὸν ὅρον πρῶτος Ὅμηρος παρέδωκε· καπνὸν γὰρ τὸ πῦρ φησι, "κάπνισσάν τε κατὰ κλισίᾳσ" (B 399), A b (BCE 3) T καὶ "ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται" (Σ 207) AT ἄτοπον γὰρ λαμπύση φλογὶ (cf. Σ 206) καπνὸν εἰκάζειν. ζέσις δὲ οὐκ ἂν χωρὶς πυρώσεως γένοιτο. ἡδονὴ δὲ παρέπεται τοῖς ὀργιζομένοις διὰ τὸ σπεύδειν ἀμύνασθαι τὸν ἀντίπαλον. A b (BCE 3 E 4) T τὸν δὲ καπνὸν παρείληφε πρὸς τὴν αὔξησιν. A < ἡὔτε καπνός : > διὰ τὸ τύφεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ. ^[5]
- 18 110b T il < ὥς > ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν < ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων > : ἡρέμα παραπολογεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὅτι ἄλλος αἴτιος τῆς ὀργῆς κατέστη.
- 18 111 b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, / θυμὸν—ἀνάγκη > : ἤδη τινὰ μετάνοιαν ἴσχειν φησίν.
- 18 112-3 ὅρα μέντοι τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὀργῆς· τὸ γὰρ ἀχνύμενοί περ (112) τοιοῦτόν ἐστι, καίπερ ἡδίκημένοι καὶ δικαίως ἂν ἐπ' αὐτοῖς ἐπὶ πλεῖον μηνίσαντες. b (BCE 3 E 4) T οὐκοῦν δυοῖν ὄντοιν παθῶν περὶ τὴν ψυχὴν Ἀχιλλέως, ὀργῆς καὶ λύπης, θάτερον κεκράτηκε. καὶ τὸ ἐπιφερόμενον (sc. 113) τοιοῦτόν τι ὑποβάλλει ὅτι ὑπὸ μείζονος ἀνάγκης κρατηθῆναι δεῖ τὴν ὀργήν· πάντων γὰρ μείζον τὸ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ πάθος· διὸ δεῖ τὴν μῆνιν ἀπορρίψαντα τιμωρήσασθαι τοὺς πολεμίους. θυμὸν (113) δὲ τὸ θυμικὸν πάθος, τὴν ὀργήν. b (BE 3 E 4) T θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον < δαμάσαντες ἀνάγκη > : δύο κατεχόντων παθῶν τὸν Ἀχιλλέα, θυμοῦ καὶ λύπης, μείζον τὸ κατὰ τὴν λύπην πάθος ἐπιγενόμενον ἐκράτησε τῆς ὀργῆς. ^[10]
- 18 113a πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογματίσεν. A θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη : ἐκ τούτων λέγουσι τὸν Πλάτωνα (sc.
- 18 113b Rep. 4,436a8—441c7 al.) τριμερῇ τὴν ψυχὴν ἀποφύνασθαι· τὸ μὲν γὰρ τι θυμικὸν αὐτῆς εἶναι, τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν, τὸ δὲ λογιστικόν. A < θυμὸν .
- 18 113c .. δαμάσαντες : > τὸ αἴτιον τοῦ πάθους διὰ τῆς μεταφορᾶς ἐδήλωσεν. T il κῆρα δ' ἐγὼ < τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δῇ / Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι > : γενναία ἡ ὑπομονὴ τῆς εἰμαρμένης.
- 18 115-6 ἐμφαντικὸν δὲ καὶ τὸ δέξομαι (115), οἷον προθύμως ὑποστήσομαι. b (BCE 3 E 4) T ἐντεῦθεν εἴληπται τὸ "ἄγοις δέ μ', ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη, / ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμι διατεταγμένοσ" (Cleanth. fr. 527, St. V. Fr. I p. 118). T < οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα : > ὅτι οὐκ οἶδεν ἀθάνατον τὸν Ἡρακλέα. ^[5]
- 18 117a A im οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος < φύγε κῆρα > : τινὲς φασιν ὅτι Ὅμηρος οὐκ οἶδεν Ἡρακλέα ἀποθεωθέντα διὰ τὸ λέγειν ὅτι τέθνηκεν.
- 18 117b1 ἢ οὐδὲν κωλύει γινώσκοντα ὅτι ἀπεθεώθη λέγειν ὥς οὐκ ἔφυγε τὴν κῆρα· καὶ γὰρ οἱ ἀποθεοῦντες αὐτὸν ὁμολογοῦσι τεθνάναι καὶ καῆναι ἐν τῇ Οἴτῃ καὶ μανῆναι καὶ τοὺς υἱεῖς ἀνελεῖν καὶ οὕτως ἀποθανατισθῆναι. σημειοῦνται δὲ τὰ ἔπη πρὸς τὴν ἀθέτησιν τὴν "αὐτὸς δὲ

- μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι / τέρπετο" (λ 602—3), ὅτι οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἐκθεωθέντα. Α καὶ ὅτι θνητὸς Ἡρακλῆς. ^[5]
- 18 117b2 πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα (sc. λ 602—4). Τ ἄλλως· μεγαλοφρόνως φαίνεται παραδείγματα ἑαυτῷ συνειλοχῶς, οὐ τῶν καθ' αὐτόν τινος, ἀλλὰ τῶν γενναιοτάτων.
- 18 117c ταῦτα δὲ λέγει ἄλλως τὴν μητέρα παραμυθούμενος τὸ καὶ τοὺς κρείττους τεθνηκέναι. Α οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη <Ἡρακλῆος φύγε κῆρα> : περισσὴ ἢ μία ἀπόφασις.
- 18 117d1 πρέπει δὲ † Ἡράκλειον παράδειγμα Ἀχιλλεῖ (παραμυθία γὰρ τῶν ἐν συμφοραῖς ἢ περὶ τοὺς κρείσσους) πρὸς τὴν μητέρα ὅτι οὐδὲν παράδοξον πείσεται, τὰ αὐτὰ Διὶ πάσχουσα περὶ <τὸν> παῖδα. Τ περισσὴ ἢ μία ἀπόφασις. ^[5]
- 18 117d2 παρηγορία δὲ γέγονε τὸ Ἡράκλειον παράδειγμα Ἀχιλλεῖ καὶ τῇ μητρί· παραμυθία γὰρ τῶν ἐν συμφοραῖς ἢ περὶ κρείσσους ἀτυχία. b (BCE 3 E 4) ὅσπερ φίλτατος ἔσκε <Διὶ Κρονίῳ ἄνακτι> : πιθανῶς ὡς φιλότιμος ἀνὴρ οὐ τὰς πράξεις ἀντέθηκε τοῦ Ἡρακλέους (ἐφαίνετο γὰρ ἂν οὕτως κατὰ πολὺ ἐνδέων), τὴν δὲ οἰκειότητα μόνον τὴν πρὸς τὸν Δία ἐσήμανεν.
- 18 118 Α κείσο μ' , ἐπεὶ κε θάνω : ἡ μὲν Θέτις ἀπεῖργε τῆς ἐξόδου διὰ τὸν θάνατον, ὁ δὲ δαιμονίως ἀντέθηκεν ὅτι τῶν τετελευτηκότων ἴδιον ἡ ἀργία καὶ τὸ ἄπρακτον καὶ τὸ κεῖσθαι.
- 18 121a τίς οὖν χρεῖα καὶ ἐν τῷ ζῆν τὴν ἀπραξίαν τοῦ θανάτου μιμεῖσθαι; b (BCE 3 E 4) Τ κείσο μ' , ἐπεὶ κε θάνω : ἀνόητόν ἐστι τὸ λέγειν· δῆλον γὰρ πᾶσιν ὅτι κείσεται ἀποθανών.
- 18 121b ἀλλ' ἀσαφέστερον ἐξηγήνεται, ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· ζῶντα μὲν οὐ χρή ἀργὸν εἶναι οὐδὲ κεῖσθαι ὥσπερ νεκρόν, ἀλλὰ τότε, ὅταν ὁ θάνατος ἔλθῃ. Α καὶ τινα Τρωϊάδων <—στοναχῆσαι ἐφεῖν> : ἤδη ὑπ' ὄψιν λαμβάνει τὰ ἀκολουθήσοντα τοῖς πολέμοις δεινά, ὥσπερ ἐμπιπλάμενος τῆς ἐκ τῶν πολέμων τιμωρίας διὰ τῆς ἐλπίδος.
- 18 122-4 b (BCE 3 E 4) Τ <ἀδινόν :> οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 18 124 ἄλλοι δὲ "ἀδινά". Α im γνοῖεν δ' ὡς δὴ <δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι> : ὅτι ἀντὶ τοῦ ΑΑ int ἵνα γνῶσι.
- 18 125a ΑΑ int Τ il πῶς δὲ δηρὸν φησι; δεκαπέντε γάρ εἰσιν ἡμέραι σὺν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν. ῥητέον δὲ ὅτι πρὸς τί ἐστι τὸ πολὺ· καὶ γὰρ μία ἡμέρα Ἀχιλλεῖ πολὺ ἦν ἀφεστῶτι· φιλοπόλεμος γὰρ ἐστι. λέγει οὖν ὅτι ἀθρόα αὐτοῖς ἀποδώσω, κἂν εἰ πολὺν χρόνον τοῦ πολεμεῖν ἀπέστην, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ λέγομεν 'ἡ μία μοι ἡμέρα αἰὼν ἐστίν'. Α γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πεπαύμην : δώδεκα μὲν ἡ ἐκδημία τῶν θεῶν, τρεῖς δὲ ἐν ταῖς παρατάξεσιν. ^[5]
- 18 125b1 τὸν δὲ ὀλίγον χρόνον πολὺν ἡγεῖται διὰ τὸ "ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε π <τ> ὀλεμόν τε" (Α 492). ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς φησι "δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς" (Τ 46), οὐ πρὸς τὰς τρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν συμφορῶν ἀφορῶν. Τ ὅρα δέ, πῶς δηρὸν χρόνον λέγει τὰς δώδεκα τῆς τῶν θεῶν ἐκδημίας ἡμέρας καὶ τὰς τρεῖς τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσιν· τὸν γὰρ ἴδιον χρόνον πολὺν ἡγεῖται διὰ τὸ ἐνειθίσθαι τῷ πολέμῳ καὶ μὴ θέλειν ἀργεῖν. ^[5]
- 18 125b2 καὶ ὁ ποιητὴς φησι "δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο", οὐ πρὸς τὰς τρεῖς ἀφορῶν ἡμέρας, ἀλλὰ πρὸς τὸ ποικίλον τῶν συμφορῶν. b (BCE 3 E 4) μηδέ μ' ἔρυκε <μάχης φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις> : τὸν πλείω λόγον αὐτῆς περιτέμνει ὡς ἐμποδίζοντα τῇ σπουδῇ. ^[5]
- 18 126 b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ὅμοιον <τῷ> Πινδάρου (Ol. 1, 84—5)· "ἄλλ' ἐμοὶ μὲν ἄεθλος οὗτος / ὑποκείσεται." Τ ὅλος δὲ ὢν πρὸς τῇ ἐκδικίᾳ τοῦ φίλου οὐδὲ ἐπιλογίζεται τὸ κατὰ τὰ ὅπλα ὅτι ἄπορος αὐτῷ νῦν ἡ ἔξοδος. b (BCE 3 E 4) Τ ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, <ἐτήτυμον οὐ κακὸν ἐστίν, / τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον> : πῶς, φασίν, οὐκ ἀποτρέπει μᾶλλον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρώνυσιν; ἢ ὅτι εὐκλεῖ τὸν θάνατον αὐτῷ βούλεται γενέσθαι. ^[5]

- 18 128-9a τὸν οὖν μετ' εὐκλείας συναινέει θάνατον· διόπερ ἴτης μοίρας οὐ προεῖπεν αὐτῷ μὴ περιέλῃται· τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν. πῶς δὲ "χάλκεα" (Σ 131) λέγει τὰ παρ' Ἡφαιστού ὄπλα ἀπὸ τῆς χείρονος ὕλης; ἔχει γὰρ καὶ κασσίτερον καὶ ἄργυρον καὶ χρυσόν. κοινότερον οὖν καὶ χαλκεῖς ἔλεγον καὶ τοὺς ταῦτα ἐργαζομένους· ἦλθε δὲ χαλκεύς" (γ 432) Ὁμηρος, τὸν χρυσοχόον λέγων. στικτέον δὲ ἦτοι ἐπὶ τὸ ἐτήτυμον (128), ἵνα λείπῃ τὸ ἐστὶ <ν>· ὁ δὲ λόγος 'ταῦτα ἀληθῶς ἐστίν'. ἢ συναπτέον· ἔστι δὲ σχῆμα σολοικοφανές, ὅτι τῷ πληθυντικῷ τὰ ἐνικὰ ἐπενήνεκται, ἐτήτυμον κακὸν ν· ἀλλὰ τὸ μὲν ἐτήτυμον δύναται ἂν ἀντὶ ἐπιρρήματος κεῖσθαι, τὰ δὲ ἄλλα παραπλήσια ἐκείνῳ δύναται εἶναι "δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες / τόσσα κακὰ ῥέζουσιν;" (Δ 31—2). Α < οὐ κακόν ἐστι / > τειρομένοις ἐτάροισι <ν ἄμυνόμεν αἰπὺν ὄλεθρον> : γενναῖον καὶ τῆς Θέτιδος τὸ ἦθος, ἐν δευτέρῳ τιθεμένης τὴν ἰδίαν συμφορὰν τῆς τοῦ παιδὸς εὐκλείας b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐπαινούσης τὸν ὑπὲρ τῶν φίλων κίνδυνον, ὃς λυπεῖν ἔμελλε τὴν μητέρα. ^[5]
- 18 128-9b b (BE 3 E 4) T < ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται : > ὅτι ἔχονται καὶ οὐκ ἔχεται.
- 18 130a A int μετὰ Τρώεσσιν : ὑπὸ Τρώων.
- 18 130b T χάλκεα : κεχαλκευμένα· b (BCE 3 E 4, E 4il) T καὶ τὸν χρυσοχόον γὰρ χαλκέα καλεῖ· "ἦλθε δὲ χαλκεύς / ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα / οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο" (γ 432—3.
- 18 131 435) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἦν ἄρα χαλκεύς / Ἡφαιστος ποίησιν" (O 309 + Y 12). T ἥωθεν γὰρ νεῦμαι < ἅ μ' ἠελίῳ ἀνιόντι > : ὅτι τὸ νεῦμαι ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἀντὶ τοῦ νέομαι· βούλεται δὲ εἰπεῖν ἐλεύσομαι.
- 18 136a καὶ ὅτι ἐν μιᾷ νυκτὶ κατεσκεύασται τὰ ὄπλα. Α < νεῦμαι : > ἀντὶ τοῦ ἐλεύσομαι.
- 18 136b A im νεῦμαι : ὡς "διογενεῦσ" (I 106), "Ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ" (ω 398).
- 18 136c T ἐπαγγέλλεται δὲ αὐτῷ κομίσει ὄπλα, εἰδυῖα Ἡφαιστον τὸν ἄριστον δημιουργὸν χάριτας εἰδότα αὐτῇ πολλάς. b (BCE 3 E 4) T < υἱὸς ἐοῖο : > ἐν ἄλλῳ "υἱὸς ἔῃσο".
- 18 138 A im θαλάσσης εὐρέα κόλπον : ὅτι τὸν Ἑλλήσποντον στενὸν ὄντα εὐρέα ἐκάλεσεν.
- 18 140 A ὁψόμεναί τε γέρον θ' < ἄλιον καὶ δώματα πατρός, / καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατε > : νόμους τίθεται παισὶ συνεῖναι γονεῦσι καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπουσίας, ὅτε χωρισθεῖεν, ἀπολογεῖσθαι· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατε (142).
- 18 141-2 b (BCE 3 E 4) T ἀγορεύσατε : παρὰ Ζηνοδότῳ "ἀγορεῦσαι", καὶ ὑποφαίνει τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος. ^[5]
- 18 142 AA im αἶ κε θέλῃσι < ν / υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα > : πρὸς μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα διωρίσατο ὅτι πάντως οἷσει ὄπλα παρ' Ἡφαιστού, πρὸς δὲ τὰς ἀδελφὰς ἀμφιβόλως· φορτικὸν γὰρ ἦν πρὸς ὁμοτίμους θρασύτερον διαλέγεσθαι ὥσπερ ἐπιτάττειν μέλλουσαν τῷ Ἡφαιστῷ. ^[5]
- 18 143-4a1 b (BCE 3 E 4) T {αἶ κ' ἐθέλῃσιν / υἱεῖ ἐμῷ} πρὸς μὲν τὸν υἱὸν ὡς διοριζομένη φησὶν οἷσειν πάντως τὰ ὄπλα· οὐκέτι δὲ ἦν πρέπον ὁμοίως πρὸς τοὺς ὁμοτίμους διαλέγεσθαι.
- 18 143-4a2 A αἶ δ' ὑπὸ κῦμα < —αὐτὰρ Ἀχαιοί > : αἱ διαιρέσεις θαυμασταὶ b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸν νοῦν ἀναρτῶσαι τῶν ἀκροατῶν· b (BCE 3 E 4) αἶ μὲν τάδε ἔπραττον (sc.
- 18 145-8 145), ἡ δὲ Θέτις ἀπῆει πρὸς τὸν Ἡφαιστον (sc. 146—8), οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἐν τοιούτοις ἦσαν (cf. Σ 148—50). b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐπιφέρει πάλιν τὰ κατὰ τὴν μάχην. T τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπον δὲ < πόδες φέρον > : πρὸς Ζηνόδοτον μεταγράφοντα (sc. ^[5]
- 18 148a in Z 511) "ρίμφ' ἐὰ γοῦνα φέρει". καὶ ὅτι λέγει πόδες αὐτὴν ἔφερον, οὐκ αὐτὴ τοὺς πόδας. Α αὐτὰρ Ἀχαιοί : τὸ διάκενον τῆς πορείας Θέτιδος ποικίλλει ταῖς περὶ Πάτροκλον πράξειςιν.
- 18 148b b (BE 3 E 4) T ἄλλως· αὐτὰρ Ἀχαιοί : δαιμονίως ἀναλαμβάνει, ἀφ' ὧν ἀπέλιπεν.

- 18 148c b (BCE 3 E 4) T ἦν δὲ ταῦτα τὰ ἔπη· "πολλὰ <δὲ> τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον / φευγόντων <Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίνεται ἔρωή> " (P 760—1). T οὐδέ κε Πάτροκλόν <περ — / ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν> : τοῖς μὲν ἀκροαταῖς ἐλπίς ἦν ἐξειλκῦσθαι Πάτροκλον, ὁ δὲ πάλιν ἐπιταράττει τὴν διάνοιαν, ἵνα ἐπὶ τὸ ἀκμαιότατον προαγαγὼν τὴν ἀγωνίαν πιθανὴν ποιήσεται τὴν Ἀχιλλέως ἔξοδον.
- 18 151-2 b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ κε : > ἐν ἄλλῳ "οὐδ' ἄρα". ^[5]
- 18 151 A int Ἐκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς—ὁμόκλα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει οὕτως "Ἐκτωρ τε Πριάμοιο <πάϊς> συῖ <ε> ἵκελος ἀλκὴν, / ὅς μιν τρίς μετόπισθε ποδῶν λάβε καὶ μέγ' αὖτει, / ἐλκόμεναι μεμαῶς, κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει / πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς", κακῶς οὐ γὰρ ὑπὸ τοῦτον <τὸν> καιρὸν ὁ Ἐκτωρ ἐλκύσαι τὸν Πάτροκλον ἐβούλετο, ἵνα αἰκίσηται, ἀλλ' ἔμπροσθεν (sc. ^[5]
- 18 154-6 P 125—7). ὅτε δὲ Γλαῦκος ὠνείδισε τῷ προλελοιπότι τὸ σῶμα τοῦ Σαρπηδόνος τοῖς Ἀχαιοῖς (sc. P 159—68), τότε ἐλκύσαι φιλοτιμεῖται τὸν Πάτροκλον εἰς ἀντικατάλλαξιν τοῦ Σαρπηδόνος, οὐκ εἰς αἰκίαν. ὅταν μὲν οὖν ὕστερον (sc. Σ 176—7) ἡ Ἴρις εἴπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ ὅτι βούλεται ὁ Ἐκτωρ τὸν Πάτροκλον αἰκίσασθαι, νοητέον μὴ τάληθες <αὐτὴν> ὑποφαίνειν, ἀλλὰ παρορμηῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τῶν βαρβάρων ὀργήν. A ἔμπεδον : ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πέδῳ ἐδραίων οἰκοδομῶν ἥτοι φυτῶν. ^[10]
- 18 158 b (BCE 3 E 4) T < κατὰ μόθον : > κατὰ τὴν μάχην, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ θεῖν.
- 18 159 A im στάσκε μέγα ἰάχων : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "μέγα ἀχέων".
- 18 160a πρὸς τί δὲ λυπούμενος ἐστήκει, ἀλλ' οὐκ ἰάχων καὶ ἐπεγκελευόμενος τοῖς Τρωσὶν ἀφαιρεῖσθαι τὸν νεκρόν; A < μέγα ἰάχων : > πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων.
- 18 160b1 T il καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τῶν πολεμίων κατάπληξιν.
- 18 160b2 b (BCE 3) < ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι> λέον τ' <αἶθωνα δύνανται / ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι> : παντάπασιν εἴκασται λέοντι μὲν ὁ Ἐκτωρ, ὁ δὲ νεκρὸς σώματι ζώου, ἄψυχον ἀψύχῳ, οἱ δὲ Αἴαντες ποιμέσιν.
- 18 161-2 ἐπιτέταται δὲ τῇ πείνῃ ὁ λέων. b (BCE 3 E 4) T {πεινάοντα} δίεσθαι : ὥς τίθεσθαι, τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· ἔστι γάρ τι δῆμι ῥῆμα, παρ' οὗ καὶ τὸ δίεσαν πληθυντικὸν ὥς ἐτίθεσαν· "αὕτως ἐνδίσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες" (Σ 584)· παραιτητέον γὰρ τοὺς οἰομένους πλεονασμὸν εἶναι τοῦ δ καὶ δασύνοντας· διδάσκει γὰρ ἡμᾶς ὁ ποιητὴς καὶ δι' ἄλλης κλίσεως τὸ ἀκόλουθον κίνημα· ὥς γὰρ "τίθενται" (θ 554). ^[5]
- 18 162a1 p 269), οὕτως δίνονται· "ἵπποι ἀερσίποδες πόλεος πεδίοιο δίνονται" (Ψ 475). ὥσπερ οὖν παρὰ τὸ τίθενται ἔστιν ἀπαρέμφατον τίθεσθαι, οὕτως καὶ παρὰ τὸ "δίνονται" τὸ δίεσθαι. ἐπίσταται δὲ καὶ ὑποτακτικὸν αὐτοῦ, "τόν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίνονται" (P 110). A ὁμοίως τῷ τίθεσθαι· ἐνεστῶτος γὰρ ἀπὸ τοῦ δῆμι. ^[10]
- 18 162a2 b (BCE 3) κρύβδα Διός : διὰ τί κρύβδα Διό ς ; καὶ μὴν φησι "μίσησε <ν> δ' ἄρα μιν δηῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι" (P 272).
- 18 168a ἀλλ' ἐπεὶ ὑπέσχετο Ἐκτορὶ ἀριστεύσειν ἕως ἑσπέρας (cf. Λ 192—4), προανίστησιν Ἀχιλλεῖα λάθρα Διός. b (BCE 3 E 4) T εἰκὸς δὲ μετὰ τὴν ἔξοδον ἐπιστῆσαι Δία· ὅθεν φησὶν "ἔπρηξας καὶ ἔπειτα </ ἀνστήσας Ἀχιλλῆα> " (Σ 357—8). T < ἄλλων τε θεῶν : > τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχούντων. ^[5]
- 18 168b A int Πατρόκλῳ ἐπάμυνον : ἡ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν "Πατρόκλου ἐπάμυνον".
- 18 171a1

ἐλλείπει δὲ ἡ περί, περί Πατρόκλου. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ "ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει" (Π 522)·
κάκει γὰρ κατὰ γενικὴν γράφει. Α Ἀρίσταρχος "Πατρόκλου" κατὰ γενικὴν· Α int T καὶ λείπει ἡ
περί.

18 171a2 T < οἱ δὲ ἐρύσσασθαι—φαίδιμος Ἑκτωρ : > πρὸς παροξυσμὸν τοῦ Ἀχιλλέως· οὐ γὰρ ἄλλον
τὸν σπουδάζοντα ἢ τὸν ἀνελόντα.

18 174-5 A int Ἴλιον ἠνεμόεσαν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "'Ιλιον αἰπὺ θέλοντες" καὶ τοὺς ἐξῆς ἀπὸ τοῦ
"ἐλκέμεναι μέμονεν" (Σ 176) ἕως τοῦ "πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν" (Σ 177) ἄνω (sc.

18 174 Σ 156. 156 a) μετατέθεικεν. ὁ μὲν οὖν Ἑκτωρ οὐκέτι ταύτην ἔχει τὴν ὁρμήν, ὡς προεῖρηται (sc.
ad Σ 154—6), ἡ δὲ Ἴρις ὡς πρὸς τὸ διεγεῖραι τὸν Ἀχιλλέα ταῦτα κελεύει. καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ
οὐδέτερον λέγει Ἴλιον. Α κεφαλὴν δέ ἐ <—δειρῆς > : πάντα ὑπὲρ παροξυσμοῦ προστίθησιν·
οἶδε γὰρ προεντεταλμένον αὐτὸν ὑπὸ Θέτιδος μὴ ἐξίεναι. ^[5]

18 176-7 b (BCE 3 E 4) T < ἀνώγει : > ἐν ἄλλω "ἄνωγεν".

18 176 A im < Πάτροκλον > Τρωῆσι κυσὶν < μέλπηθρα γενέσθαι > : δαιμονίως διέτεμε τὴν αἰκίαν,
καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ διηγήσει ἐξήνεγκεν ὅτι ἀνασταυρῶσαι τὴν κεφαλὴν βούλεται Ἑκτωρ (sc.

18 179 Σ 176—7), τὸ δὲ ἐν τῇ προτροπῇ κατάκειται ὅτι ἀνόσιον ὑπὸ κυνῶν αἰκισθέντα περιῖδεῖν τὸν
Πάτροκλον. b (BCE 3 E 4) T < σοὶ λώβῃ , αἶ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ : > ταῦτα ἀπ'
ἄλλης ἀρχῆς. ^[5]

18 180a A im < σοὶ λώβῃ : > ὡς φιλεταίρω καὶ πρακτικῶ.

18 180b b (BCE 3 E 4) T il < Ἴρι θεά , > τίς γάρ σε θεῶν < ἐμοὶ ἄγγελον > ἦκεν : ἀναγκαίως γινῶναι
βούλεται, εἰ τῆς κελευσάσης μένειν ἀξιοπιστότερός ἐστιν ὁ προστάσων ἐξίεναι.

18 182a b (BCE 3 E 4) T Ἴρι θεά , τίς γάρ σε < θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε > : μέμνηται τῶν < τῆς > μητρὸς
ἐντολῶν· οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν αὐτῷ ἡ μήτηρ ἐξελθεῖν (sc.

18 182b Σ 134—5). πυνθάνεται οὖν τῆς θεοῦ, ἵνα ἀξιοχρεῶν ἔχη πρὸς τὴν μητέρα τὸν προτρεψάμενον
λέγειν καὶ μὴ τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ ἐξεληλυθὼς φαίνεται. Α τίς γάρ σε {θεῶν}: ἡ ἑτέρα τῶν
Ἀριστάρχου διὰ τοῦ τ , "τίς τάρ σε". ^[5]

18 182c μήποτε δὲ ἀμείνων ἢ προτέρα, παρόσον σύνηθες Ὀμήρῳ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι. Α οὐ δ' οἶδε
Κρονίδης : δεόντως καὶ τοῦτο, ἵνα ἐπισπεύσῃ τὴν ἔξοδον πρὶν μαθεῖν τὸν Δία.

18 185 b (BCE 3 E 4) T < Ὀλυμπον ἀγάννιφον : > ὅτι ὡς ὅρος τὸν Ὀλυμπον ἀγάννιφον λέγει.

18 186 A im πῶς γὰρ ἴω < μετὰ μῶλον > : θαυμαστοὶ οἱ διάλογοι ἐν συντόμῳ τὰς ἐρωτήσεις
περιέχοντες (cf.

18 188 188 cum Σ 182)· ἔδει γὰρ καὶ τὴν ἀπορίαν τῶν ὄπλων καὶ τὰ παρὰ τῆς μητρὸς ἀντιθεῖναι. b (BCE
3 E 4) T στεῦτο γὰρ Ἑφαίστοιο < ΠΑΡΟΙΣΕΜΕΝ ἔντεα καλά > : Χαῖρις (fr.

18 191a 6 B.) τῷ τὰς συναλειφθείσας προθέσεις μὴ ἀναστρέφεσθαι καὶ ἐνθάδε οὐκ ἀναστρέφει
< *** > , ἵνα μὴ διάφορον σημαίνονμενον νοηθῇ· διαφέρει γὰρ τὸ παρενεγκεῖν Ἑφαίστου
ὄπλα. ὅτι δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἀναγνώσμασιν ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος, προείπομεν ἤδη (sc. ad B 153 a). Α
στεῦτο γὰρ Ἑφαίστοιο < ΠΑΡΟΙΣΕΜΕΝ > : Ἀρίσταρχος ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ μὴ
ἀμφιβάλλεσθαι τὸν λόγον, καίτοι τῶν συναλειφομένων μὴ ἀναστρεφομένων, Α b (BCE 3 E 4)
T ὡς καὶ Ἀπολλώνιος (Ap. ^[5]

18 191b Dysc. Frg. p. 136, 12) φησίν. Α ἐπείσθη δὲ καὶ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ. Α b (BCE 3 E 4) T ἡ διπλῇ
δὲ ὅτι κατὰ διαίρεσιν. < καὶ τὸ στεῦτο > ἀντὶ τοῦ διωρίζετο· ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ "στεῦτο δὲ
διψάων" ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (λ 584). Α ἄλλου δ' οὗ τευ οἶδα , < τεῦ ἂν κλυτὰ > τεύχεα < δῶ > :

διὰ τί τοῖς Πατρόκλου ὅπλοις οὐχ ὀπλίζεται; b (BCE 3) φασὶν Αὐτομέδοντα φορεῖν τὰ Πατρόκλου, ὅπως δόξειεν εἶναι Πάτροκλος. ^[5]

18 192a b (BCE 3) T καὶ μείζονα μὲν ἀρμοσθεῖεν ἥσσονι, οὐ μέντοι τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε οὐκ ἡδύνατο αὐτοῖς ὀπλισθῆναι Ἀχιλλεύς. b (BCE 3 E 4) T ἢ τῷ μεγέθει μὲν ἴσα ἦν, ἀσθενῇ δέ διὸ οὐχ ἥρμοττεν Ἀχιλλεῖ προπηδῶντι εἰς πάντα κίνδυνον. b (BE 3 E 4) T ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἄν <κλυτὰ τεύχεα δύω> : ζητεῖται, διὰ τί τὰ Πατρόκλου οὐ λαμβάνει, εἰ καὶ τὰ αὐτοῦ ἐκείνῳ ἥρμοσεν. ^[5]

18 192b τινὲς ἡνίοχον λέγοντες εἶναι τὸν Πάτροκλον, φασὶ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὅπλα. ῥητέον δὲ ὅτι εἶχε καὶ ἐμάχετο Ἀχιλλεύς φησιν· "ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι / μαίνοντο" (Π 244—5). τινὲς δὲ ὅτι τὰ μείζονα τῷ ἐλάττονι ἀρμόζει μαλαγμάτων προστιθεμένων, τὰ δὲ ἐλάττονα τῷ μείζονι οὐκέτι. ῥητέον δὲ ὅτι δύναται τις καὶ ἐλάττοσι πρὸς καιρὸν χρῆσθαι. Κράτης (p. 45 W.) ὅτι τὰ Πατρόκλου Αὐτομέδων εἶχεν, ὅπως <ι> σωθῇ τὸ εἶδος καὶ δόξωσιν εἶναι ὁ μὲν Ἀχιλλεύς, ὁ δὲ Πάτροκλος. A <ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅ γ'> ἔλπο μ' <ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ> : λείπει τὸ ὅτι· 'ἀλλὰ ἔλπομαι ὅτι καὶ αὐτὸς ἐν πρώτοις ὁμιλεῖ'. ^[10]

18 194 b (BCE 3 E 4) T <κλυτά :> κατ' ἔνια "καλὰ {τεύχεα ἔχονται}".

18 197 A int {ἀλλ'} αὐτως {ἐπι τάφρον ἰών}: παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ ο "αὐτόσ", ἵν' ἢ αὐτὸς χωρὶς ὅπλων.

18 198a1 καὶ λόγον ἔχει χαρίεντα, καὶ οὐκ ἄλογός ἐστιν ἡ γραφή. A {αὐτως:} Ζηνόδοτος "αὐτόσ" ἀντὶ τοῦ ψιλῶς, δίχα ὅπλων.

18 198a2 T ὦμοις ἰφθίμοισι <βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν> : ἀξιοπρεπὴς ἡ τερατεία καὶ μείζων τῆς <περὶ> Διομήδους (cf.

18 204a E 1—8 et 121—32), εἶγε τὴν οἰκείαν αἰγίδα περιτίθησιν αὐτῷ, Ἀχιλλεύς δὲ οὐ γινώσκει τὴν ἐνέργειαν τῆς θεοῦ. T αἰγίδα θυσσανόεσσαν: ἐπεὶ ἄνοπλος ἐξῶν ἔμελλεν ἐκπλήξειν τοὺς Τρῶας, εἰκότως κέχρηται τῇ ἔξωθεν φαντασίᾳ.

18 204b A ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν: αὐτοῦ τοῦ νέφους.

18 206 A T il πῶς δέ, φασίν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί. ῥητέον δὲ ὅτι φαντασία ἦν. A ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰών <ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται> : οἱ περὶ Διονύσιον τὸν Θραῖκα (fr.

18 207a 23 Schm.) φασὶν Ἀρίσταρχον πρῶτον ταύτῃ χρώμενον τῇ γραφῇ μεταθέσθαι καὶ γράψαι "ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται". ἐμφατικῶς τὸ ἐν πολέμῳ πῦρ ἐπιτεθὲν τῷ Ἀχιλλεῖ παρέβαλε τῷ ἐν πολεμουμένῃ ἀπομένῳ. A ὡς δ' ὅτε καπνὸς <ἰών ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται> : Ἀρίσταρχος "ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται". καὶ γὰρ ἄτοπόν φησι πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῷ. ^[5]

18 207b οἱ δὲ T καπνὸν τὸ πῦρ φασιν ἐκ τοῦ παρεπομένου ὡς "κάπνισάν τε κατὰ κλισίᾳσ" (B 399). οἱ δὲ διὰ τὸ πλεον ὑψοῦσθαι τὸν καπνὸν τοῦ πυρὸς καὶ μάλιστα ἡμέρας ὁρᾶσθαι. καλῶς δὲ ἀπὸ πολέμου ἢ εἰκὼν καὶ νησιωτῶν οἷς ἄπορος ἡ φυγή, πόρρω τε ἀπωκισμένοι μεγάλων καὶ συνεχῶν πυρσῶν δέονται, οὐδενὸς δὲ ἐπιπροσθοῦντος διὰ τοῦ πελάγους φανήσονται. b (BCE 3 E 4) T μετὰ δὲ δύσιν ἡλίου (cf. Σ 210), ὅτε οὐκ ἀμαυρωθήσεται ὑπὸ τοῦ δυνατωτάτου πυρὸς T ἀλλ' οὐδὲ νύξ βαθεῖα ὑπόκειται, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ σκότους κρύπτοιτο ὁ καπνός. b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅτε καπνός : ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις—εὐρεθεῖσα ἡ σάλπιγξ. A τηλόθεν ἐκ νήσου : οὐκ ἔστι ψιλὸν τὸ τῆς νήσου, ἀλλ' ἔχει ἐπίτασιν περὶ τὴν σπουδὴν τῶν πυρεῖων, ἵνα γνωριμώτερον φαίνεται. ^[10]

18 208 A <στυγερῶ κρίνωνται Ἄρηι :> ἀντὶ τοῦ A int ὑπὸ στυγεροῦ Ἄρεος.

18 209 A int T il <ἄστεος ἐκ σφετέρου :> Ζηνόδοτος "ἄστῳ περὶ σφέτερον".

- 18 210 A int T il < πυρσοί τε φλεγέθουσιν : > καὶ Πίνδαρος "αἰθόμενον πῦρ / ἄτε διαπρέπει νυκτί" (Ol.
- 18 211a 1, 1—2). T il {πυρσοί τε φλεγέθουσιν} ἐπήτριμοι : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 18 211b 56 B.) ὀξύνει ὡς πολεμικοί, οὐκ εὔ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἰμος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, νόμιμος σπόριμος, οὕτως καὶ ἐπήτριμος. A < Ἄρεως : > Ἀρίσταρχος "Ἄρεω" A im T il ἀπὸ τοῦ Ἄρεως.
- 18 213 T il < ἀπὸ τείχεος : > ἄπωθεν τοῦ τείχους.
- 18 215 T il οὐ δ' ἔς Ἀχαιοὺς / μίσγετο : οὔτε φαίνεται τῇ μητρὶ ἀπειθῶν, διὰ τὸ μὴ κεχωρηκέναι εἰς μέσην τὴν παράταξιν, οὔτε τῆς Ἥρας ἀνηκουστῶν, διὰ τὸ {μῆ} πεφηνέναι ἐν τῷ πολέμῳ.
- 18 215-6 ἄλλως τε οἰκονομία ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ τοιοῦτο, ἵνα μὴ δόξη ἄπιστα λέγειν εἰσαγαγὼν τὸν Ἀχιλλεῖα χωρὶς ὅπλων εἰς τὴν μάχην. A < μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζε τ' ἔφετμήν : > ἐτρέπετο τῷ λογισμῷ ἐπὶ τὴν ἐντολὴν τῆς μητρὸς b (BE 3 E 4) T il καὶ ἠδεῖτο αὐτήν. ^[5]
- 18 216 b (BE 3 E 4) < ἔνθα στάς > ἦ ὅς, < ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη / φθέγγατο > : ἐπεὶ ἄπιστον ἦν ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ μὴ μόνον ἀκουσθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἴφονεῦσαι†, τὴν Ἀθηνᾶν συνεπιφθεγγομένην παρέλαβεν.
- 18 217-8a1 b (BE 3 E 4) T {ἀπάτερθε δὲ παλλὰς ἀθήνη;} ἀπίθανον γὰρ ἐκεῖνο τὸ διὰ μόνης τῆς Ἀχιλλεῶς φωνῆς τρέψαι τοὺς Τρῶας.
- 18 217-8a2 A σάλπιγξ : ὅτι αὐτὸς οἶδε σάλπιγγας, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει.
- 18 219a A σάλπιγξ : αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, οὐκ εἰσάγει δὲ ἥρωας εἰδόμενος.
- 18 219b1 Μήλας δὲ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης ἐν τῇ καθόδῳ τῶν Ἡρακλειδῶν σαλπίζων κατέπληξε τοὺς πολεμίους, σαλπίζων δὲ εἶδη ἔξ· πρώτη ἡ Ἑλληνική, μακρὰ τὸ σχῆμα, ἦν Τυρρηνῶ εὗρεν ἡ Ἀθηνᾶ· διὸ καὶ Σάλπιγξ παρὰ Ἀργείοις τιμᾶται. δευτέρα ἡ στρογγύλη ὑπὸ Αἰγυπτίων εὐρημένη, ἦν χνοῦν καλοῦσιν· χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς θυσίαν καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς ἦν εὗρεν Ὅσιρις. τρίτη ἡ Γαλατική, χωνευτή, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα θηρίου ἔχουσα, ἔσωθεν δὲ εἰρόμενον αὐλὸν μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπικταί· ἔστι δὲ ὀξύφωνος, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν κάρνυξ. τετάρτη ἡ Παφλαγονική, ἥτις μείζων μὲν ἐστὶ τῆς Ἑλληνικῆς, τὸν δὲ κώδωνα βοὸς προτομὴν ἔχει· ἔστι δὲ βαρύφωνος καὶ ἀναφυσητή· καλεῖται δὲ βόϊνος. πέμπτη < ἡ > Μηδική, τὸν αὐλὸν καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύφωνον ἔχουσα, ὀγκόφωνος {καλεῖται δὲ πέμπτη μηδική}. ἕκτη ἡ Τυρσηνική, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα· ἔστι δὲ λίαν ὀξύφωνος· καλεῖται δὲ ἱλιγῦν†. ταύτης εἰσὶν εὐρεταὶ Τυρσηνοί, οὐ τῆς παρ' Ἑλλήσιν. T αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, οὐκ εἰσάγει δὲ ἥρωας αὐτῇ χρωμένους. ^[15]
- 18 219b2 b (BCE 3) τῆς δὲ σάλπιγγος τῆς Ἑλληνικῆς τὸ μὲν μέγεθος ἐπίμηκες, ἡ δὲ φωνὴ παχεῖα καὶ μεγίστη, ἥτις ἐν πολέμῳ τὸ πλῆθος καλοῦσα κινεῖ. b (BCE 3 E 4) < σάλπιγξ : > ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων ὁ ποιητὴς ὠνόμακε τὴν σάλπιγγα, ἐπεὶ οὐδέπω ἠῦρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. κόχλῳ δὲ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον. A < ἄστρῳ περιπλομένων δηῖων > ὑπὸ θυμοραϊστέων : ἢ πλεονάζει ἡ ὑπό· b (BCE 3) T ἡ τὸ ἐξῆς "ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή" (Σ 219) ὑπὸ δηῖων θυμοραϊστέων ν , b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ δηῖων. ^[5]
- 18 220a1 T τὸ ἐξῆς· ὑπὸ θυμοραϊστέων δηῖων ἄστρῳ περιπλομένῳ ν .
- 18 220a2 A im περιπλομένων : περικαθεζομένων.
- 18 220b b (BCE 3 E 4) T il < ὅπα χάλκεον Αἰακίδαι : > εὐλόγως τῷ χαλκεοφώνῳ Ἀχιλλεῖ τὴν χαλκεόφωνον σάλπιγγα (cf.
- 18 222a

- Σ 219) εἴκασε. καὶ τῷ εἰς μάχην δὲ βοῶντι ἡ εἰκὼν ἀπὸ πολεμικοῦ ὀργάνου εἴληπται. b (BCE 3 E 4) ὅπα χάλκεον : <ὅτι> ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος "ὅπα χαλκῆν", οὐ συνεῖς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ "κλυτὸς Ἱποδάμεια" (B 742) καὶ "θερμὸς αὐτμή" (Hsd.
- 18 222b1 th. 696 = h. Merc. 110). χάλκεον δὲ τὴν λαμπρὰν ἅμα καὶ στερεάν. A χάλκ <ε> ὀν ἀντὶ τοῦ χαλκ <έ> ἦν.
- 18 222b2 A int <ἄψ> ὄχεα <τρόπεον> : καινὸν εἶδος καὶ ἄξιον Ἀχιλλέως, τῇ βοῇ ἀνατρεπόμενα ἄρματα καὶ τοῖς ἰδίοις δόρασι περιπεύροντα τοὺς ὀχουμένους (cf.
- 18 224a Σ 230—1). T <ἄψ ὄχεα τρόπεον :> εἰς τοῦπίσω τὰ ἄρματα ἔτρεπον.
- 18 224b A int <ὅσσοντο γάρ :> οἱ ἵπποι ἢ οἱ ἐπιβάται.
- 18 224c T il <ἔνθα δὲ καὶ τό τ' ὄλοντο> δυώδεκα <φῶτες ἄριστοι / ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν> : ἄδηλον, εἰ καθ' ἐκάστην κραυγὴν δώδεκα τοσοῦτος γὰρ ἦν ὁ τάραχος τῆς φάλαγγος ὥς περιπταίοντας τοῖς ἄρμασιν ἀπολέσθαι.
- 18 230-1a b (BCE 3 E 4) T ἔνθα δὲ καὶ τό τ' ὄλοντο δυώδεκα <—ἔγχεσιν> : ἀπίθανόν φασι καὶ ἄμετρον τὸ τῆς ὑπερβολῆς.
- 18 230-1b ῥητέον δὲ ὥς οὐκ ἔστιν· ὁ γὰρ τῆς αἰγίδος φόβος, ἦν ἐπέσεισεν ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ καιόμενον πῦρ ἔκπληξιν τοσαύτην παρέσχευ ὥστε αὐτοὺς ὑφ' ἑαυτῶν ὑπὸ ταραχῆς ἀπολέσθαι. A ἔνθα δὲ καὶ τό τ' <ὄλοντο—ἄριστοι> : ἡ διπλῇ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔνθα δὲ κοῦροι ὄλοντο δυώδεκα πάντες ἄριστοι / οἷσιν ἐν <ι> βελέεσσι". [5]
- 18 230 εἰσὶ δὲ οὔτε τῇ συνθέσει Ὀμηρικοί, οὔτε τὸ 'οἷσιν βελέεσσι' ὑγιῶς εἴρηται τοῖς ἑαυτῶν ἔδει γὰρ τοῖς ἀλλήλων. A <σφοῖς :> ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων. [5]
- 18 231a T il <ὀχέεσσι :> ἐν ἄλλω "ξιφέεσσι".
- 18 231b A im <ἐν φέρτρῳ :> ὅτι ἅπαξ τὸ φέρτρον ἔστι δὲ φορεῖον.
- 18 236a A im ἐν φέρτρῳ : φορεῖω.
- 18 236b b (BCE 3) T ἐπὶ ἀσπίδος δὲ ἢ τινος τοιοῦτου φέρουσιν. b (BCE 3 E 4) T νοστήσαντα : ἀφικόμενον εἰς τὸν τόπον, οὗ ἐχωρίσθη.
- 18 238 T <ἥελιον δ' ἀκάμαντα :> ἐν ἄλλω "ἥελιον μὲν ἔπειτα".
- 18 239 A im ἀέκοντα : ἐπεὶ ὑπέσχετο Ζεὺς "δύη τ' ἥελιος" (Λ 194.
- 18 240a P 455). Ἀπόλλων δὲ ὁ ἥλιος, ὃς ἅκων δύνει· ἡπίστατο γὰρ πρὸς ἀριστείαν Τρωσὶ διδομένην παρὰ Διὸς τὴν ἡμέραν ταύτην. μυθικῶς δὲ τοῦτο, b (BCE 3 E 4) T ὥς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Υ 243)· "ἡῶ δ' αὖτε / ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανοῦ". T ἀέκοντα : ζητεῖται, διὰ τί ἅκοντά φησι τὸν ἥλιον δύναι. [5]
- 18 240b Κράτης (fr. 29a M.) μὲν τὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα εἶναι καὶ ἥλιον· ἐπιτυχχανόντων οὖν τῶν Τρώων χρονίζειν, ἡδόμενόν τε καὶ μηκύνοντα αὐτοῖς τὸ ἐπίτευγμα, Ἦραν δὲ τὰ ἐναντία βουλομένην ἀναγκάζειν αὐτὸν δύνειν. Ἀγαθοκλῆς (FGrHist 472, 11) δὲ φησιν συνάγεσθαι, ὅτι καθ' Ὀμηρον ἐναντίως τῷ οὐρανῷ φέρεται ὁ ἥλιος, τῇ δὲ δίνῃ αὐτοῦ συνέλκεται· Ἦραν γὰρ εἶναι τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἐκ τοῦ "ἧ οὐ μέμνη ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν" (Ο 18), ἔλκεσθαι δὲ ἅκοντα τὸν ἥλιον ὑπὸ τῆς δίνης ὑπὸ τὰς δυσμάς. A <ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης :> ἐν ἄλλω "ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο". [5]
- 18 243 A im {χωρήσαντες} ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν : ἀντὶ τοῦ ὑπέλυσαν τῶν ἀρμάτων.
- 18 244a πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνήλειπται. A <ὑφ' ἄρμασιν :> τοὺς ὑπὸ τοῖς ἄρμασιν.
- 18 244b

- T il ἐς δ' ἀγορὴν <—ἦρ χ' ἀγορεύειν> : ἄκρως τὴν πτοίαν αὐτῶν δηλοῖ· πλῆθος γάρ ἐστι συντρέχον εἰς ἐκκλησίαν, οὐ στρατηγοῦ καλοῦντος, ἀλλὰ τοῦ φόβου· καὶ ἐστῶτες ἐκκλησιάζουσιν, οὐδὲ τὸν ἡμερινὸν πόνον ὀλίγῳ παραμυθησάμενοι.
- 18 245-9 καὶ ιδιώτης δημηγορεῖ, τὸν στρατηγὸν παρωσάμενος. b (BCE 3 E 4) T πάρος δόρποιο <μέδεσθαι> : εἰς ἐπίτασιν ὅτι καὶ πρὸ τῆς τροφῆς ἐκκλησιάζον· κατήπειγε γὰρ ὁ φόβος. ^[5]
- 18 245a T <πάρος δόρποιο μέδεσθαι> : πρὸ τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος.
- 18 245b ὅρα οὖν τὴν ἔπειξιν. A int ὀρθῶν δ' ἐσταότων : καταγελῶσι τοῦ ὀρθῶν <.
- 18 246a ..> ἐσταότω ν. ῥητέον δὲ ὅτι ἐπεὶ ὀρθοῦνται τις καὶ καθήμενος, οἷον "ἔξετο δ' ὀρθωθείς" (Ψ 235). A ὀρθῶν {δ' ἐσταότων} : ἐπεὶ δηλοῖ καὶ τὸ μετεωρισθῆναι τὸ σῶμα—"ὀρθωθείς ἔνδυνε" (K 21)—, προσέθηκε τὸ ἐσταότω ν.
- 18 246b T <πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὔνε κ' Ἀχιλλεύς/> ἐξεφάνη, <δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυ τ' ἀλεγεινῆς> : ἦτοι συναπτέον ἕως ἀλεγεινῆς (248), ἵνα αἰτία τούτου τοῦ σχήματος κέηται· πάντες γὰρ εὐλαβοῦντο, ὅτι Ἀχιλλεύς ἐφάνη πολὺν κεχωρισμένος τῆς μάχης χρόνον. ^[5]
- 18 247-8 ἢ ἐπὶ τὸ ἐξεφάνη (248) στικτέον, ἵνα τὸ ἐξῆς ὡς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐπιφωνούμενον λέγεται. A ἔχε τρόμος : Ζηνόδοτος "ἔχεν" φόβος", κακῶς, ἀγνοῶν ὅτι φόβος ἐστὶ καθ' Ὁμηρον ἢ μετὰ δέους φυγῇ· διὸ ἡ διπλῇ.
- 18 247 A <δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυ τ' ἀλεγεινῆς> : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 18 248 b (BCE 3) T il <ὅρα> πρόσ <σ> ω καὶ ὀπίσ <σ> ω : σύστασιν τινα ἐποιήσατο τοῦ μέλλοντος ῥηθήσεσθαι λόγου· συνετοῦ γὰρ ἀνδρὸς πρὸς τὰ μέλλοντα ἀρμόζεσθαι καὶ προγνωστικώτερον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι, ὅπερ καὶ ἐν λαιδορίας μέρει παραλαμβάνει· "οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω" (A 343). ^[5]
- 18 250a1 b (BCE 3 E 4) T {πανθοΐδης ὁ γὰρ οἶος;} τέλειον ἐγκώμιον τοῦ φρονίμου.
- 18 250a2 τὰ δὲ ἐναντία ἐπὶ τοῦ ἄφρονος· "οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω". A ἄλλως πρόσ <σ> ω καὶ ὀπίσ <σ> ω : πρόσσω τὸ παρελθόν, ἐπειδὴ τὸ ἔμπροσθεν βλέπεται· καλεῖται δὲ πρόνοια.
- 18 250b ὀπίσσω δὲ τὸ μέλλον, ὅτι ἀφανές ἐστι· καλεῖται δὲ ἀγχίνωια. b (BCE 3 E 4) T Ἐκτορι δ' ἦεν ἐταῖρος : διὸ παρρησιάζεται αἰεὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶ.
- 18 251a ὥστε δεῖ τοὺς ἐταίρους οὐ τὰ προσφιλεῖ, ἀλλὰ τὰ σύμφορα λέγειν. b (BCE 3 E 4) T ἰῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο : πῶς ἐν μιᾷ νυκτὶ γενόμενοι τοσοῦτον ἀλλήλων διαφέρουσιν, τῆς συμπαθείας τῶν οὐρανίων ὁμοίως πρὸς ἀμφοτέρους ἐχούσης; ἔστιν οὖν A T διαφορὰ τοῖς γεννωμένοις οὐκ ἐν νυκτὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῆς ὥρας ἀκρίβειαν.
- 18 251b A Ἡράκλειτος (Vors. 6 22 B 105 = fr. 63a M.). ἐντεῦθεν ἀστρολόγον φησὶ τὸν Ὁμηρον, καὶ ἐν οἷς φησι· "μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, / οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται" (Z 488—9). A T <ἰῆ δ' ἐν> νυκτὶ γέγοντο : ἔννοιαν ἔχει τινα γενναίαν τὸ λεγόμενον ὅτι οὐκ ἐν ταῖς ἡλικίαις, ἀλλὰ παρὰ τὰς φύσεις ἢ σύνεσις τοῖς ἀνθρώποις ἐπιγίνεται. ^[5]
- 18 251c b (BCE 3 E 4) T ἰῆ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο : ἔγκειται τι θαυμαστὸν τῷ λόγῳ· συνήλικες ὄντες καὶ ὁμοῦ γενόμενοι οὐ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλ' ὁ μὲν συνετός, ὁ δὲ πολεμικός.
- 18 251d οὐδὲν ἄρα χρήσιμος ὁ χρόνος τοῖς ἀφύεσι πρὸς ἴσα χρήσιμα. A ἀλ λ' ὁ μὲν <ἄρ> μύθοισιν, <ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκῃ> : δαιμονίως τῇ διαιρέσει, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις "μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρ᾽ αὖτε ἔργων" (I 443) καὶ "οἱ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι" (A 258) καὶ "υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους" (δ 211). ^[5]
- 18 252

Τ ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν : τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ "ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών / πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα" (Ξ 499—500).

- 18 253 Α ἀμφὶ μάλα φράζεσθε , < φίλοι > : εἰς ἐπίτασιν αὐτοὺς ἄγει εὐθὺς διὰ τῆς εἰσβολῆς, λέγων ὅτι πολλῆς ἐπισκέψεως τὰ παρόντα δεῖται· δεῖ γὰρ πρῶτον τὸν σύμβουλον δεῖξαι ὅτι περὶ μεγάλων ἢ σκέψις.
- 18 254a καὶ τὸ φίλοι προσαγωγόν, ἵνα ἐμφήνη τὴν κηδεμονίαν. b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφὶ μάλα φράζεσθε {φίλοι}: οὐδέποτε τὸ φράσαι ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ ποιητῆς τίθησιν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς διανοίας. ^[5]
- 18 254b ἔστιν οὖν περισκέψασθε, τῇ διανοίᾳ μάλα περισσῶς βουλευσάσθε. Α κέλομαι γὰρ ἔγωγε / ἄστυδε νῦν ἰέναι < — ἔδονται > : κεφάλαια συμβουλευτικά τὸ καλόν, τὸ δυνατόν, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ συμφέρον· ὦν τὸ καλὸν πρὸς δόξαν ὁρᾷ· παρῆκε δὲ διὰ τὸν καιρόν· b (BCE 3 E 4) Τ τὸ γὰρ ἀναχωρεῖν πληρὴς ἀδοξίας.
- 18 254–83 τοῖς δὲ ἄλλοις ἀγωνίζεται· καὶ γὰρ δυνατόν φησι (sc. 255. 266) τὸ ἀναχωρεῖν νῦν, b (BE 3 E 4) Τ τὸ δὲ εἰς τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἀδύνατον καταληφθέντας ὑπὸ Ἀχιλλέως (cf. 267—72)· καὶ δυνατόν τὸ ἀπὸ τείχους πολεμεῖν, εἰ δὲ καταλάβοι Ἀχιλλεύς, οὐ (cf. 268—78). τὸ δὲ συμφέρον, ὅτι νῦν ἀβλαβεῖς ἀπελεύσονται. ἀναγκαῖον δὲ τὴν φυλακὴν τῆς Ἰλίου, b (BCE 3 E 4) Τ νυκτὸς μὲν ἀγρυπνοῦντων, ἡμέρας δὲ ἀπὸ τείχους πολεμούντων (sc. 274—8). b (BE 3 E 4) Τ νῦν ἰέναι : ἔμφασιν ἔχει τὸ νῦν· ὁ γὰρ ὑποβάλλει, τοιοῦτόν ἐστι· νῦν πορεύεσθε, μὴ περιμένετε τὴν μεθ' ἡμέραν φυγὴν· τότε γὰρ πάντως φεύξεσθε βιασθέντες ὑπὸ Ἀχιλλέως. ^[10]
- 18 255 ἄμεινον οὖν προνοῆσαι τῆς ἀσφαλείας καὶ προλαβεῖν τὸν κίνδυνον. b (BCE 3 E 4) Τ < ἕκας δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν : > ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 18 256 Α im Τ il οὗτος ἀνὴρ : οὗτος, ὃν ἔχομεν ἐν νῶ.
- 18 257a ἠθικὸν δὲ τὸ μὴ ὀνομάσαι Ἀχιλλέα· b (BCE 3 E 4) Τ ἐν γὰρ τῷ οὗτος μείζονα τὴν ἔμφασιν εἰργάσατο. b (BE 3 E 4) Τ < οὗτος ἀνὴρ : > οἷον ὁ ἀρτίως κινήσας ἡμῖν τὸν θόρυβον.
- 18 257b Α int ρήϊτεροι < πολεμίζειν > : ἀναγκαῖα ἢ ἀπαγγελία· ῥάδιοι εἰς τὸ πολεμεῖν, ὃ ἐστὶν εὐήττητοι.
- 18 258a b (BCE 3 E 4) Τ ρήϊτεροι πολεμίζειν : τουτέστιν εὐκαταμαχητότεροι ὥστε τὸ πολεμίζειν ἀντὶ τοῦ πολεμίζεσθαι.
- 18 258b Α χαίρεσκον γὰρ < ἔγωγε—ἀμφιελίσσας > : ἀναγκαῖον καὶ τοῦτο, ἵνα δείξῃ ὅτι οὐ κατ' ἴδιον ὄκνον ἀναχωρεῖν κελεύει, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐμπείρως ἔχειν Ἀχιλλέως.
- 18 259–60 b (BCE 3 E 4) Τ < ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων : > ἐπαυλιζόμενος ταῖς ναυσίν.
- 18 259 Τ il < οἶος κείνου θυμὸς ὑπέρβιος : > καὶ τοῦτο καθ' ἑαυτό· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 18 262a Α int ὑπέρβιος : τοῦτο ἰδίᾳ ἀναγνωστέον.
- 18 262b ἢ ἐστὶν υπεράγων τῇ βίᾳ. b (BCE 3 E 4) Τ μένος Ἄρηος δατέονται : μερίζονται τὸν πόλεμον νικῶντες καὶ νικώμενοι.
- 18 264a ἢ ἄλλος ἄλλο τι πράσσοντες μερίζονται τὰ τοῦ πολέμου ἔργα, ὁ μὲν τοξεύων, ὁ δὲ ἀκοντίζων, ὁ δὲ σκυλεύων. b (BE 3 E 4) Τ μένος Ἄρηος δατέονται : διαιροῦνται τὸν πόλεμον, παρόσον ὅτε μὲν οὗτοι, ὅτε δὲ οἱ ἕτεροι νικῶσιν.
- 18 264b Α περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν : τοῦτο σημειωτέον πρὸς τὸ "ἀμυνέμεναι ὥρεσσι < ν > " (Ε 486), ὅτι κάκεῖ 'γυναιξί' λέγει, καθάπερ ἐνθάδε ῥητῶς ἐξηγούμενος ἐκεῖνο λέγει.
- 18 265a1 Α {ἡδὲ γυναικῶν·} ἐξηγητικόν ἐστὶ τοῦ "ἀμυνέμεναι ὥρεσ < σ > ι" καὶ "ὁάρων ἔνεκα σφετεράων" (Ι 327).
- 18 265a2 Τ < μαχήσεται : > ἐν ἄλλῳ "μαχέσσεται".

- 18 265b A im πίθεσθέ μοι : Τυραννίων (fr.
- 18 266a 43 P.) παρώξυνε τὸ πίθεσθ ε , ἀγνοῶν ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε λαβέσθε. Τ ὧδε γὰρ ἔσται : δαιμονίως κινεῖ τὸ σχῆμα, Τ οὐχ ὑπόνοιαν, ἀλλ' ἀλήθειαν βεβαίαν προβαλλόμενος.
- 18 266b b (BE 3 E 4) Τ < ὧδε γὰρ ἔσται : > ἐμφαίνει ὅτι οὐ διὰ δειλίαν ταῦτα συμβουλεύει.
- 18 266c A int εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται <—Τρώων > : ἄκρως προτρέπει ἀρπάσαι τὸν καιρὸν καὶ πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσφαλείας προνοῆσαι.
- 18 268-72 b (BCE 3 E 4) Τ < αὔριον > ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσι <ν > : καιρίως κεῖται καὶ τὸ σὺν τεύχεσιν ἄοπλος γὰρ ἦν, φησί, πρὸς τῷ καὶ νύκτα ἐπιγεγονέναι· διόπερ νῦν ἡμῶν ἀπέσχετο.
- 18 269a b (BCE 3 E 4) Τ σὺν τεύχεσιν : οὐδὲ τοῦτο ἀργόν· ὑποβάλλει γὰρ ὅτι καὶ νῦν διὰ τὸ ἄνοπλος εἶναι ἀπέσχετο τοῦ πολέμου.
- 18 269b A < εὔ νύ τις αὐτόν / > γνώσεται : γνώσεται πάσχων κακῶς ὑπ' αὐτοῦ.
- 18 269-70a διὰ τί δὲ μὴ ἰδίᾳ ταῦτα πρὸς Ἑκτορά φησιν; ὅτι συνέρρευσεν ἐξαίφνης τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλησίαν. b (BCE 3 E 4) Τ < εὔ νύ τις αὐτόν / γνώσεται : > κακόν τι πεισόμενος ὑπ' αὐτοῦ δηλονότι.
- 18 269-70b A im πολλοὺς δὲ κύνες <καὶ γῦπες ἔδονται > : οὐκ ἐν βλασφημίᾳ ταῦτά φησιν, ἀλλὰ ἐκφοβεῖ, ἵνα δέξωνται τὴν συμβουλὴν.
- 18 271a b (BCE 3 E 4) Τ πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται : οὐ κατάρατα καὶ βλάβη ταῦτα, ἀλλὰ φόβου ἔνεκα λέγεται· ἐπάγει γὰρ τὸ ἦθος ἑαυτοῦ (sc.
- 18 271b Σ 272). A < αἶ γὰρ δὴ μοι > ἅ π' οὐατος <ὧδε γένοιτο > : εἴθε δὴ τοῦτο οὐχ ὅπως μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιοι.
- 18 272a1 Τ εἴθε δέ μοι τοῦτο οὐ μόνον μὴ ὀφθεῖν, ἀλλὰ μηδὲ ἀκουσθεῖν.
- 18 272a2 b (BCE 3 E 4) αἶ γὰρ δὴ μοι ἅ π' οὐατος ὧδε γένοιτο : ἄπωθεν τοῦ ὠτός, οἷον μὴ ἀκούσαιοι· "αἶ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος" (X 454).
- 18 272b A εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι <πιθώμεθα κηδόμενοί περ > : ἡ ὑποστιγμὴ ἦτοι ἐπὶ τὸ πιθώμεθα ἢ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου· καὶ λόγον ἔχει ἀμφοτέρω.
- 18 273a A < πιθώμεθα : > ἐν ἄλλῳ "πιθοίμεθα".
- 18 273b A im νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένης ἔξομεν <—εἰρύσσονται > : διὰ νυκτὸς κρατερῶς βουλευσόμεθα· τὴν δὲ πόλιν οἱ πύργοι σώσουσιν.
- 18 274-6 b (BCE 3 E 4) Τ νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ <σθένης ἔξομεν > : τὴν νύκτα κατισχύσομεν καὶ κρατήσομεν τῇ βουλῇ.
- 18 274a ἄλλως· ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἴδισπαρμένην συλλέξομεν καὶ τοὺς ἀνὰ τοῦ πεδίου καὶ τοὺς ἀνὰ τῆς πόλεως· φυλάττοντας νῦν· ὕστερον δὲ ἅμα ἡμέρᾳ (cf. Σ 277—8) ἡμεῖς πολεμήσομεν. A < νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ > σθένης ἔξομεν : σθένης τὴν δύναμιν, ὃ ἐστὶ τὴν στρατιάν. ^[5]
- 18 274b οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Σοφοκλῆς (fr. 818 N. 2 = 904 P. = 904 R.) "ἴεν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις / ἥδιον εἰ χωροῖμεν ἢ παντὶ σθένει". Τ φησὶν οὖν ὡς νυκτὸς ἐν ἐκκλησίᾳ βουλευσόμενοι συνάξουσι τὸν στρατόν. ἢ ἰσχυροποιήσομεν ἑαυτοὺς ἡθροισμένοι, τουτέστιν ἐν τῷ ἡθροῖσθαι φυλαχθησόμεθα· τὸ γὰρ εἰν ἀγορῇ νῦν οὐκ ἐν ἐκκλησίᾳ σημαίνει, ἀλλ' ἐν τῷ ἡθροῖσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ εἰν ἀγορῇ σθένης ἔξομεν : πρὸς τὸ σημανόμενον ὅτι ἐστὶ βουλευσόμεθα, τῇ βουλῇ κρατήσομεν. ^[5]
- 18 274c

Α ύψηλαί τε πύλαι : νῦν αἱ δίοδοι· ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ τῶν θυρῶν, b (BCE 3 E 4) T "ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε" (Φ 531): b (BE 3 E 4) T "†ἔρρηξε† δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα" (N 124): b (BCE 3 E 4) T "μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον" (M 460).

18 275 T πρωῖ δ' ὑπηροῖοι : τὸ πρωῖ καὶ ἕως ἔκτης ὥρας δηλοῖ διὸ προσέθηκε τὸ ὑπηροῖο ι, b (BCE 3 E 4) T ὥς καὶ Φιλήμων (fr.

18 277 210 [II p. 533] K.) φησὶν· "μεμίσθωνταί με δείλης πρωΐας", ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δείλης. b (BE 3 E 4) T < στησόμε θ' ἄμ πύργους— / > ἄψ πάλιν < εἶ σ' > ἐπὶ νῆας : ἀναγκαιῶς τῷ προδεδιδαγμένῳ κινδύνῳ ἐκ τοῦ μένειν ἀντέθηκε τὴν ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως ἀσφάλειαν· b (BCE 3 E 4) T καὶ ὅτι ὁ πολέμιος μᾶλλον κινδυνεύσει ἢ περ ἡμεῖς.

18 278–80a b (BE 3 E 4) T < τῷ δ' ἄλγιο ν, αἶ κ' ἐθέλησιν / —μάχεσθα ι.

18 278–80b / ἄψ πάλιν εἶ σ' ἐπὶ νῆας > : στικτέον ἐπὶ τὸ μάχεσθαι (279). A int < ἄψ πάλιν : > ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.

18 280 T il ἡλασκάζων : πλανῶν, παρὰ τὴν ἄλην· "ἐμὸν μένος ἡλασκάζει" (I 457).

18 281a b (BCE 3 E 4) T ὑποφαίνει δὲ ἡ λέξις τὸν μετὰ ἀναστροφῆς ἐλαύνοντα τοὺς ἵππους καὶ διαπειρώμενον εἰσελάσαι εἰς τὴν πόλιν. b (BE 3 E 4) T ἡλασκάζων : περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀλώμενος καὶ οὐκ ἀνύων ὁδόν, ἄλλως τε μεθ' ἐλιγμοῦ ἐλαύνων καὶ τὴν δίωξιν ποιούμενος.

18 281b ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἡλεόν, ὅπερ ἐστὶ ματαιῶς ἐλαύνων. A οὐδέ πο τ' ἐκπέρσει· < πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται > : ἡ διπλῇ, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, πρότερον αὐτὸν οἱ κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει.

18 283a1 καὶ οὐκ ἔστιν ἐλλιπὴς ὁ λόγος, ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου· "τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν" (A 29). στικτέον δὲ ἐπὶ τὸ ἐκπέρσει· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει. ἐὰν δὲ συνάπτηται, ἀδιανόητον γίνεται. A οἷον τεθνήξεται πρότερον ἢ πέρσει, b (BCE 3 E 4) T καὶ "οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν". [5]

18 283a2 b (BE 3 E 4) T < ὑπόδρα ἰδὼν : > τὸ βλέμμα δηλοῖ ὅτι δυσαρέστως ἔχει πρὸς τοὺς λόγους.

18 284 b (BCE 3) T il Πο < υ > λυδάμα, < σὺ μὲν οὐκέ τ' ἐμοὶ φίλα ταῦ τ' ἀγορεύεις > : τυραννικὴ ἢ εἰσβολή· b (BCE 3) T οὐ γὰρ ὅτι μὴ σύμφορα εἰσηγήσατο, ἀνατρέπει, ἀλλ' ὥς οὐχ ἡδέα.

18 285a b (BE 3) T Πουλυδάμα {σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοί}: ἔδει σὺν τῷ ν, Πουλυδάμαν.

18 285b1 τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ "Λαοδάμα" (Θ 141. 153), παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. A ἄλλως· {πουλυδάμα:} δίχα τοῦ ν, ὥς "Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε" (Θ 153).

18 285b2 T < ὅς κέλεαι κατὰ ἄστν > ἀλήμεναι < —πύργων > : ὁ μὲν τῆς ἀσφαλείας φροντίζων σεμνοῖς ὀνόμασιν ἐχρήσατο, ὁ δὲ μετατίθησι τὰ ὀνόματα δυσωπῶν τοὺς ἀκούοντας, b (BCE 3 E 4) T ἀλήμεναι (286) λέγων τὸ ἀναχωρῆσαι καὶ ἐελμένοι ἐνδοθὶ πύργων (287). [5]

18 286–7 b (BE 3) T ὅς κέλεαι κατὰ ἄστν < ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας > : ὁ μὲν φυλάσσειν τὴν πόλιν ἔφη (cf.

18 286 Σ 254–5. 274–8), ὁ δὲ δεινότερῳ ὀνόματι τὸν λόγον ἐξεφάυλισε, προσθεὶς τὸ ἀλήμενα ι. A ἡ οὐπω κεκόρησθε < ἐελμένοι ἐνδοθὶ πύργων > : πρὸς τὸ "κέλομαι γὰρ ἔγωγε / ἄστνδε νῦν ἰέναι" (Σ 254–5).

18 287a T < κεκόρησθε : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "κεκόρησθον", συγχέων τὸ δυϊκόν.

18 287b A im μέροπες : οἱ μερισθεῖσαν καὶ διαθρωθεῖσαν τὴν ὅπα ἔχοντες.

18 288 οἱ δὲ τὴν κτῆσιν μερισθέντες b (BCE 3 E 4) T τῶν ζώων. T < νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε—ἵκει : > ὁ τοῦ Ἑκτορος λόγος μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τὸ συμφέρον ἔχει, τουτέστι συμφέροντος μέρος ἐστὶ καὶ

τὰ περὶ τῶν χρημάτων, ἅπερ πολυχρονίῳ πολέμῳ ἐξαναλωσθαι λέγει, ὅτι μείζων ἢ βλάβη πολιορκουμένων ἢ τῇ συμβολῇ κρίσιν διδόντων. ^[5]

18 290-2a b (BCE 3 E 4) T < νῦν δὲ δὴ—ἵκει : > ἐπειδὴ ἀπόλωλε τὰ τῆς πόλεως χρήματα, ἀφειδεῖν χρὴ καὶ τῶν σωμάτων.

18 290-2b A int {πολλὰ δὲ δὴ} Φρυγίην : ὅτι ἑτέρα ἢ Φρυγία παρὰ τὴν Τροίαν, καὶ ὅτι ἐλλείπει ἢ εἷς, ἵν' ἢ εἰς Φρυγίαν.

18 291a1 A {πολλὰ δὲ φρυγίην;} πρὸς τὴν διαίρεσιν τῆς Τροίας καὶ Φρυγίας, ὅτι δύο, καὶ Λυδία οὕτω ἐκαλεῖτο.

18 291a2 T κτήματα περνάμε ν' <ἵκει> : κυρίως ἐπὶ τῶν διαπεπραμένων ζώων.

18 292a ἢ ἐπεὶ χρυσίου μὴ ὄντος ταῦτα ἐδέχοντο οἱ ἐπίκουροι. T κτήματα περνάμε ν' <ἵκει> : Φρυγῶν καὶ Μηόνων ἀγορὰς κομιζόντων τοῖς Τρωσὶ καὶ ἀντὶ τούτων ἀντιφορτιζομένων, τῶν πολεμίων ἀπαγόντων καὶ πωλούντων, ἢ αὐτῶν τῶν Τρώων, ἵνα χρήματα λαμβάνωσι πρὸς τὸν πόλεμον καὶ παρέχωσι τοῖς συμμάχοις, οἷον ὁ Ἑκτωρ ἔφη "τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω <καὶ ἐδωδῇ / λαοῦς> " (P 225—6). ^[5]

18 292b A νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω / κῦδος ἄρ' ἐπὶ νηυσί : στρατηγικῶς μὲν αὐτοὺς ὑπέμνησε τῆς εὐνοίας τοῦ θεοῦ, βαρβαρικῶς δὲ καὶ ἀλαζονικῶς τὸ πᾶν εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρει, b (BCE 3 E 4) T μηδαμοῦ ἐκείνον ἀντιτιθεῖς ὅτι κρείσσων ὁ ἐξιὼν ἐπ' αὐτούς. ^[5]

18 293-4 T οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται · οὐ γὰρ ἑάσω : εἰ μέχρι τοῦ ἐπιπείσεται προήγαγε τὸν λόγον, ἔννοιαν ἐδίδου ὡς μὴ πειθομένων ἔκοντι Πολυδάμαντι τῶν Τρώων.

18 296 ὁ δὲ τυραννικῶς τὴν κρίσιν οὐ τῷ πλήθει κατέλιπεν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν περιέσπασεν, ὡς διὰ φόβον Ἑκτορος οὐ πεισομένων αὐτῶν. b (BCE 3 E 4) T < ἐν τελέεσσι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μὴ λύοντες τὰς τάξεις. ^[5]

18 298 A im < Τρώων δ' > ὃς κτεάτεσ <σ> iv < ὑπερφιάλως ἀνιάζει / συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι > : ἐμφαίνει ὡς Πολυδάμας πλούσιος ὢν δειλιᾷ προκινδυνεύειν.

18 300-1a φησὶ γοῦν· ὅστις τῶν Τρώων λυπεῖ τὸ κοινὸν αὐτὸς ἔχων πλείστην οὐσίαν, ἐκείνη δημευέσθω. καὶ ἔστι τοῦτο προτρεπτικὸν τοῦ πλήθους, ἀλλ' ὑπονοεῖ τοὺς πλουσίους ὀκνεῖν ἐκστρατεύεσθαι δειλιῶντας κινδυνεύειν. b (BCE 3 E 4) T Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν < ὑπερφιάλως—καταδημοβορῆσαι > : εἴ τις εὐλαβεῖται, μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα, μερισάτω αὐτὰ τοῖς Τρωσὶ. ^[5]

18 300-1b πρὸς Πουλυδάμαντα δέ, ὃς ἵνα φυλάσσηται τὰ κτήματα, συνεβούλευεν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀμύνεσθαι. A ἄλλως· τοῦτο καὶ στρατηγήματός τινος ἔχεται· ὑποπτεύσας γὰρ τοὺς πλουσίους ἀνιᾶσθαι ἐξιόντας εἰς πόλεμον διὰ τὸ μὴ ἔχειν τοὺς τηρήσοντας τὰ χρήματα, φησὶ δεῖν διανέμειν τῷ πλήθει αὐτά.

18 300-1c A < Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν—καταδημοβορῆσαι : > τῶν Τρώων ὅστις ἂν ὑπερβαλ <λ> ὄντως ἀνιᾶται ἐπὶ τοῖς χρήμασιν ὡς μέλλων ἀπολ <λ> ὑεῖν αὐτὰ ὑπὸ <τῶν> πολεμίων (τοῦτο γὰρ ἐλλείπον προσηκούεται), συναγαγὼν αὐτὰ δότω τοῖς πολίταις· βέλτιον γάρ ἐστιν ὑπὸ τούτων ταῦτα δαπανηθῆναι. ^[5]

18 300-1d ἴσως δὲ ταῦτα κατηγορεῖ ὁ Ἑκτωρ, ἵνα σώζηται αὐτῷ τὰ χρήματα. A λαοῖσι δότω : ὁ πλούσιος δότω τοῖς ἄλλοις, ὅπως αὐτοὺς συμμάχους ἔχοι καὶ φύλακας τῶν ἰδίων.

18 301 b (BCE 3 E 4) T < τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιοῦς : > λείπει ὁ γάρ.

18 302 T il εἰ δ' ἔτεδν <παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς> : καλὸν τὸ διστάζειν καὶ αὐτὸ τέως μὴ δοῦναι ὅτι ἀνέστη.

18 305a

- b (BCE 3) Τ ἄλλως εἰ δ' ἔτεον παρὰ ναῦφιν <—Ἀχιλλεύς> : οἶεται διὰ τὸ σῶμα Πατρόκλου αὐτὸν ἐξεληλυθέναι.
- 18 305b Τ παρὰ ναῦφιν : ἀπὸ τῶν νεῶν.
- 18 305c b (BCE 3) Τ il < ἄλγιον : > ἐπίπονον, b (BCE 3) Τ il ἀδύνατον.
- 18 306a b (BCE 3) αἵ κ' ἐθέλῃσι : λείπει τὸ μάχεσθαι.
- 18 306b b (BCE 3) Τ il < δυσηχέος : > διὰ τοὺς ἀναιρουμένους.
- 18 307 Τ il ἀλλὰ μά λ' ἄντην </ στήσομαι > : προτρεπτικῶς φησιν ἑαυτὸν ἐπιδώσειν τῷ κινδύνῳ.
- 18 307–8 ἅμα δὲ θαρρεῖ τοῖς ὅπλοις καὶ τῷ ἄοπλον εἶναι τὸν Ἀχιλλέα. b (BCE 3) Τ < στήσομαι , ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἥ κε φεροίμην > : στικτέον ἐπὶ τὸ στήσομα ι .
- 18 308a A int ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἥ κε φεροίμην : πρὸς τὸ δοκοῦν εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ἀμείνων Ἀχιλλεύς, δημοκοπικῶς ἀντέθηκε τὴν ἐν πολέμοις ἰαδειλίαν.
- 18 308b b (BCE 3) Τ ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἥ κε φεροίμην : πρὸς τὸ παράδοξον ἀντέθηκε· ἀπίστου γὰρ ὄντος τοῦ ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ τὸν Ἑκτορα, προσθεὶς τὸ τῆς ἀδηλίας παρεμυθήσατο τὴν ἀπιστίαν Α ξυνὸς Ἐνυάλιος , <καὶ τε κτανέοντα κατέκτα > : ὡς τὸ "ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρησ" (λ 537).
- 18 309a ταῦτα δὲ λεγόμενα πρὸς νέους καταφρονεῖν διδάσκουσιν ὡς μὴ ἐχόντων τῶν κρεισσόνων κατὰ τῶν ἐλασσόνων ἐλπίδα. b (BCE 3) Τ ξυνὸς Ἐνυάλιος <καὶ τε κτανέοντα κατέκτα > : κοινὸς ὁ πόλεμος πολλάκις τὸν κτείνειν βουλόμενον κατέκτα.
- 18 309b ὅμοιον δὲ τῷ "ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρησ" (λ 537). Α ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν : πολλὰ ἦν τὰ συναναγκάζοντα πείθεσθαι τοὺς Τρῶας, πρῶτον μὲν ἡ ἄνοια ἡ βαρβαρική, δεύτερον δὲ τὰ χρήματα, ἃ προέτεινεν αὐτοῖς, τρίτον ὅτι τὴν μὲν ἀπόλαυσιν ἐκείνοις ἐχαρίσατο, τὸν δὲ κίνδυνον αὐτὸς ἐπανεῖλεν.
- 18 310 Α ἐκ γὰρ σφρων φρένας <εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη > : δείκνυσιν ὅτι τῆς ἑαυτοῦ γνώμης αὐτοκράτωρ ἐστὶν οὐδεὶς.
- 18 311 b (BCE 3) Τ Ἑκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησα <ν κακὰ μητιόωντι / —βουλήν > : πιθανὴ ἡ οἰκονομία· εἰ γὰρ ἔφυγον εἰς τὴν πόλιν, ταῦτα τοῖς ἐν ἀρχῇ ἐγένετο, τειχήρεις οἱ Τρῶες καὶ πολιορκία· καὶ οὐδ' ἂν ὁ Ἑκτωρ ἀπώλετο, κωλυόμενος ὑπὸ τῶν δημογερόντων προελθεῖν, b (BCE 3) Τ ὡς καὶ αὐτός που λέγει· "οἷ με θέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσ <σ> ιν / αὐτόν τ' ἰσχανάασκον ἐρητύοντό τε λαοί" (Ο 722–3). ^[5]
- 18 312–3a Τ ἄλλως Ἑκτορι μὲν <γὰρ> ἐπήνησα <ν—βουλήν > : ἡ ἐλπίς τοῦ δημοβορῆσαι οὐκ εἶα αὐτοὺς προνοῆσαι τὸ μέλλον, καὶ ἡ τοῦ Ἑκτορος ὑπόσχεσις ἐπαγγελιαμένου (sc.
- 18 312–3b Σ 307–8) ὑποστήσεσθαι τὸν Ἀχιλλέα. πρὸς δὲ τὴν ὅλην ποίησιν οἰκονομικῶς διέθετο ταῦτα ὁ ποιητής b (BCE 3) Τ πεισθέντων γὰρ τῷ Πολυδάμαντι τῶν Τρώων Τ ἐξαγώνιον ἂν κατέστη τὸ λοιπὸν μέρος τῆς Ἰλιάδος. b (BCE 3) Τ < ἐπήνησαν : > συνέθεντο. ^[5]
- 18 312 Τ il οὗ τις : "οὗ τι" γράφει Ἐπαφρόδιτος (fr.
- 18 313 40), ἵν' ἥ ἀντὶ τοῦ οὗ. δύναται δὲ τὸ "ἐπήνησαν" (Σ 312) κοινὸν εἶναι. Τ < αὐτὰρ Ἀχαιοί / > παννύχιοι Πάτροκλον <ἀνεστενάχοντο γοῶντες > : ὅρα τὰς μεταβάσεις ὡς ποικίλαι, ποτὲ μὲν ἐν τοῖς ἔργοις, ὅτε δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιζομένου τοῦ ποιητοῦ, νῦν δὲ καὶ ἐφ' ἐνὶ εἵδει, τῷ θρήνῳ.
- 18 314–5 Α ἀδινού : λεπτοῦ καὶ ἀσθενοῦς.
- 18 316a

- b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "μῆλ' ἀδινά" (α 92. δ 320)· Τ ὡς διὰ τὸ μὴ δύνασθαι μείζω λέγειν· b (BCE 3) τοιοῦτον γὰρ τὸ φθέγμα τῶν λυπουμένων. b (BCE 3) Τ οἱ δὲ δαψιλοῦς, παρὰ τὸ ἄδην. b (BE 3 E 4) Τ < ἀδινού : > γοερού, θρηνώδους.
- 18 316b A int χεῖρας ἐ π ' ἀνδροφόνους < θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου > : τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἐπιθεῖς τοῖς στήθεσι τοῦ ἐταίρου· b (BCE 3) Τ ἦ τοῖς ἑαυτοῦ στήθεσιν ἐπιθέμενος τὰς χεῖρας τοῦ ἐταίρου.
- 18 317a b (BCE 3) χεῖρας ἐ π ' ἀνδροφόνους < θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου > : ἀμφίβολον, πότερον τὰς αὐτοῦ ἀνδροφόνους χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιθεῖς τῷ τοῦ ἐταίρου στήθει, ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου ἐπιθεῖς τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότ < ε > ρον. Α < ἀνδροφόνους : > διὰ τοῦ ς ἅπασαι, ἀνδροφόνου ς . ^[5]
- 18 317b A int ὥς τε λῖς ἡϋγένειο ς , < / ῥά θ ' ὑπὸ σκύμνους —χόλος αἰρεῖ > : ἀκολούθως τῷ Ἀχιλλέως ἀξιώματι τὴν εἰκόνα παρέλαβεν, οὐκ ἄλλω τινὶ ζῳῷ ἀλλὰ λέοντι παραβαλὼν καὶ τὴν λύπην τῇ λύπῃ ὁμοιώσας· b (BCE 3 E 4) Τ οὐδὲν γὰρ ἐμφαντικώτερον φανείη πρὸς τὸ δεῖξαι τὴν Πατρόκλου φιλίαν τῆς πρὸς τὰ τέκνα τῶν γεγεννηκότων διαθέσεως. ^[5]
- 18 318-22 ὅλον δὲ πρὸς ὅλον παραβέβληται· τό τε γὰρ λυπούμενον ἅμα καὶ ὀργιζόμενον διὰ τῆς παραβολῆς ἔδειξε καὶ ἐκατέρων ἡ λύπη παραπλησία ἀπολειφθέντων τῆς βοηθείας, καὶ ἡ τὸν ἐλαφροβόλον ζητοῦσα τῷ παρὰ Ἑκτορος δίκην λαβεῖν ἐπείγομεν. b (BE 3 E 4) Τ λῖς ἡϋγένειος < / —σκύμνους > : δύο μόνον τίκτει λέων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῳῶν (6,31 p. ^[10]
- 18 318-9 579b1). Τ {πυκνὰ μάλα στενάχων} ὥς τε λῖς ἡϋγένειος : ἐμπείρως πάνν· αἱ γὰρ θήλειαι κάλλιστον ἔχουσι γένειον, οἱ δὲ ἄρσενες χαίτην.
- 18 318a νῦν δ' ἐπὶ θηλείας ἄρσιν γὰρ οὐ σκυμναγωγεῖ. τὸ δὲ λέαινα νεώτερον ὄνομα. Α ἡϋγένειος : θήλεια· ταύτης γὰρ τὸ γένειον κάλλιον, χαίτη δὲ οἱ ἄρσενες.
- 18 318b Τ σκύμνους ἐλαφροβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ : σκύμνος ὡς "ὕμνος" (cf.
- 18 319a1 θ 429) εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη. τὸ μέντοι ἀνδρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 56 B.) πρὸς διαφοράν. ὁ μέντοι λόγος συναγωνίζεται τῇ βαρείᾳ τάσει· τὰ γὰρ εἰς νος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου δισύλλαβα μονογενῆ, ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ υ , βαρύνεσθαι θέλει, "ὕμνος" (cf. Θ 429), "κύκνος" (cf. B 460. O 692), "λύχνος" (cf. τ 34), Κύθνος. οὕτως ἄρα καὶ σκύμνος. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι οὕτως τοὺς κυνηγοὺς καταχρηστικῶς λέγουσιν οἱ ποιηταί. Α σκύμνος ὡς "ὕμνος", ὅτε ἐστὶ κατ' ἰδιότητα. ^[5]
- 18 319a2 ὅτε μέντοι ἐπὶ ἀνδρός, ὀξύνεται· ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρυνόμενον. Τ ἐλαφροβόλος : τοῦτο ἴσως πρῶτον τ' ἡγόρευται†, ἀφ' οὗ ἔμεινε τὸ ὄνομα.
- 18 319b ἢ ὅτι τάχιστον τῶν ἄλλων. Τ < ὕστερος ἐλθὼν > : ὕστερον τῶν ἀρπασάντων.
- 18 320 T il < ἄγκεα : > φάραγγας, σπήλαια.
- 18 321a A int < ἵχν ι ' ἐρευνῶν : > ἄριστα γὰρ ἵχνεύει.
- 18 321b T il δριμύς : ἀπὸ τῶν γευομένων παρήγαγεν.
- 18 322a1 Τ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γευομένων μετείληπται.
- 18 322a2 b (BCE 3 E 4) < μετεφώνει : > γράφεται "μετεφώνεε".
- 18 323 A im ὦ πόποι , ἦ ῥ ' ἄλιον < ἔπος ἔκβαλον—ἐν μεγάροισι > : ἐκτείνει τὸ πάθος ὁ τοιοῦτος λόγος· οὐ γὰρ ἐφ' οἷς αὐτὸς ἠπατήθη λυπεῖσθαί φησιν, ἀλλ' ἐφ' οἷς αὐτὸς ἠπάτησε τὸν Μενότιον.
- 18 324-5 Α ἦ ῥ ' ἄλιον < ἔπος ἔκβαλον > : περιπαθεῖς τὸ προοίμιον· μάλιστα γὰρ οἱ ἐν ἀξίᾳ μὴ πληροῦντες τὰς ὑποσχέσεις ἄχθονται· b (BCE 3 E 4) Τ διὸ ἔκβαλον φησίν.
- 18 324

- Τ θαρσύνων <ήρωα> Μενoitίον : περιπαθές καὶ τοῦτο ὅτι εὐλαβοῦς πατὴρ ἀπέσπασα τὸν Πάτροκλον, οὐκ ἂν ἐκπέμψαντος τὸν υἱόν, εἰ μὴ διὰ τὰς ἐμὰς ὑποσχέσεις.
- 18 325a b (BC) Τ θαρσύνων ἥρωα Μενoitίον : καὶ τοῦτο περιπαθῶς, ὡς τοῦ Μενoitίου οὐκ ἂν ἐκδόντος τὸν παῖδα διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίαν, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ κατεπίστευσεν ὡς σῶσαι ἱκανῶ ὄντι καὶ ἐπαγγεिलाμένῳ τοῦτο.
- 18 325b A < εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν : > ὡς προσεδόκα.
- 18 326a T il περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν : περικλυτὸν ἀπάξειν b (BC) Τ ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον γενόμενον ἐκ τῆς νίκης.
- 18 326b b (BCE 4) Τ Ἴλιον ἐκπέρσαντα : ἀνατυπωσάμενος ἑαυτῷ πλείονα ἡδέα ὁ Ἀχιλλεύς, πορθομένην Ἴλιον καὶ ἑαυτὸν σὺν τῷ φίλῳ ἀπονοστοῦντα καὶ ἀποδιδόντα Μενoitίῳ τὸν Πάτροκλον, οὐκ ἐπὶ τῷ θανάτῳ μόνον ἀποδύρεται, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται τοῖς ἀπὸ τῆς ἐλπίδος προσδοκηθεῖσι. ^[5]
- 18 327 δῆλον δὲ ὡς οὐδὲν ἐν Φθίᾳ περὶ τῆς Ἀχιλλέως εἰμαρμένης εἶπεν ἡ Θέτις· οὐ γὰρ ἂν πρὸ τῆς ἐξόδου ταῦτα ὑπισχνεῖτο περὶ τοῦ Πατρόκλου τῷ Μενoitίῳ. b (BCE 4) Τ τινὲς δὲ φασιν οἴκοι μὲν πυθέσθαι, ἀπιστεῖν δέ, οἰόμενον ἐκφοβεῖν αὐτὸν τὴν μητέρα πρὸς τὸ μὴ κινδυνεύειν. Τ ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρες <σ> ι <νοήματα πάντα τελευτᾷ > : κλάει, ὅτι μὴ ἐστὶν εἷς τῶν πορθησάντων τὴν Τροίαν.
- 18 328 T < ἐρεῦσαι : > ἐρυθρὰν ποιῆσαι τῷ αἵματι.
- 18 329 A int ἱππηλάτα : ἱππικός, b (BC) Τ οὐ φυγὰς, ὡς οἱ νεώτεροι.
- 18 331 Τ ἄκρως δὲ ἀντιτίθῃσι τῷ Μενoitίῳ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, ὅτι οὐ μόνος τὰ ὅμοια πείσεται τῷ φίλῳ, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ὅμοια καρτερήσουσι τῷ Μενoitίῳ. b (BCE 4) Τ οὐδὲ Θέτις μήτηρ , <ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει > : ὅτι συνεβίω ἡ Θέτις τῷ Πηλεΐ, καὶ ὅτι οὐκ ἀπεκόμιζον τὰ ὁστ' αὐτῶν τετελευτηκότων ἐπὶ ξένης εἰς τὰς πατρίδας.
- 18 332a1 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "ὥς κ' ὁστέα παισὶν ἕκαστος / οἴκαδ' ἄγῃ" (H 334—5). Α ὅτι συνώκει τῷ Πηλεΐ ἡ Θέτις.
- 18 332a2 T il Πάτροκλε : περιπαθές καὶ ἠθικὸν τὸ πρὸς τοὺς τεθνεῶτας διαλέγεσθαι ὡς πρὸς ζῶντας.
- 18 333 καὶ ἔστιν ἔμψυχον τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν λόγων. b (BC) Τ οὐ σε πρὶν κτεριῷ <πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθά δ' ἐνεῖκαι / τεύχεα καὶ κεφαλὴν > : πῶς φησιν ἄταφον ἑάσω τὸ σῶμα τῆς τοῦ Ἐκτορος ἀναιρέσεως ἀδήλου οὔσης; ῥητέον δὲ ὅτι ἡκηκόει παρὰ τῆς μητρός "οὐδέ ἔφημι </δηρὸν> ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ" (Σ 132—3). ^[5]
- 18 334–5a b (BCE 4) Τ < πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθά δ' ἐνεῖκαι / τεύχεα καὶ κεφαλὴν : > πῶς {δὲ} τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα Ἐκτορός φησιν; ἢ τοίνυν τὸ Ἐκτορος (334) πρὸς τὸ κεφαλὴν (335) μόνον ἐκκληπτέον· ἢ ὅτι καὶ αὐτὰ τοῦ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν.
- 18 334–5b1 b (BCE 4) τοῦ γὰρ ἀφελομένου κτῆμα γέγονεν.
- 18 334–5b2 T il μεγαθύμου <σεῖο φονῆος > : αὖξει τὸν θάνατον τοῦ φίλου καὶ τὴν ἐπικουρίαν αὐτοῦ.
- 18 335 b (BCE 4) Τ < ἀποδειροτομήσω : > δειρὴ κυρίως ἡ τῶν ἀλόγων, παρ' ὅσον ἐκεῖθεν ἐκδέρονται· b (BC) Τ il καταχρηστικῶς δὲ νῦν.
- 18 336 b (BC) < αὐτῶς : > διὰ τοῦ α αὐτῶς πᾶσαι εἶχον.
- 18 338b < αὐτῶς : > ὡς ἔχεις. T il < Δαρδανίδες > βαθύκολποι : οὐδέποτε τὰς Ἑλληνίδας βαθυκόλπους φησίν.
- 18 339 T [bis] πῶς οὖν Ζηνόδοτος γράφει "ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι" (cf. B 484); Τ < τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα : > ἐκ τοῦ παρεπομένου· οἱ κτώμενοι γὰρ κακοπαθοῦσι.

- 18 341 b (BCE 4) T il πειράς <πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων : πειράς> εὐγείους "ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδ'ασ" (ι 135).
- 18 342 b (BCE 4) T φιλοστόργως δὲ τὸν Πάτροκλον συνεργὸν ἀπέφηνε τῶν κατορθωμάτων καὶ ἀπὸ τῶν ῥεαυτῶν† οἰκτίζεται εἰς τὰ κατ' αὐτόν. b (BC) T <ἀμφὶ πυρὶ> στῆσαι τρίποδα : ὡς συνήθους ὄντος καίειν πρῶτον, εἴτα ἐπιτιθέναι τὸν τρίποδα ὕστερον.
- 18 344 T <βρότον αἱματόεντα :> τὸ ἀπὸ τοῦ φόνου αἷμα.
- 18 345 T il οἱ δὲ λοετροχόον <τρίπο δ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω> : εἰς ταπεινῶν πραγμάτων ἀπαγγελίαν ἐμπεσῶν ἐκάλυψε τῇ συνθέσει τῶν ἐπιθέτων.
- 18 346a τὸ δὲ τὰ μικρὰ καὶ ἄδοξα μεγαλοπρεπῶς ἐξενεγκεῖν καὶ σεμνῶς ἀπαγγεῖλαι θαυμασίας ἐστὶ δυνάμεως. b (BCE 4) T <λοετροχόον :> εἰς ὃν τὰ λουτρά χεῖται.
- 18 346b b (BCE 4) T il ἥνοπι χαλκῷ : ἥνοπι ἐν ᾧ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι.
- 18 349a1 ἔστιν οὖν ὡς τὸ "φαινήν ἀμφὶ σελήνην" (Θ 555). T λεπτῷ καὶ καθαρῷ, ἐν ᾧ ἔστι καὶ ἐνοπτρίσασθαι.
- 18 349a2 ἔστι δὲ "φαινήν ἀμφὶ σελήνην". b (BCE 4) <καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ :> ὅτι ἀρχαῖον τὸ ἔθος.
- 18 350 T il ἐν δ' ὠτειλὰς πλησαν <ἀλείφατος ἐννεώροιο> : οὕτως ὡς φαρμακῶδη δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου.
- 18 351a A <ὠτειλὰς :> ὅτι ὑπὸ μὲν Εὐφόρβου βέβληται ὁ Πάτροκλος (cf.
- 18 351b Π 807—9), ὑπὸ δὲ Ἑκτορος οὐτάσται (cf. Π 820—1), καὶ συλληπτικῶς εἴρηκε πάντα τὰ τραύματα ὠτειλὰς. A ὠτειλὰς : συλληπτικῶς καὶ τὴν Εὐφόρβου ὠτειλήν φησιν (cf.
- 18 351c1 Π 807—9). καλῶς οὖν ἀπὸ τῆς Ἑκτορος ἑνείκας πεπληγῶς† εἶπεν. T συλληπτικῶς καὶ τὴν Εὐφόρβου ὠτειλήν φησι.
- 18 351c2 καλῶς δὲ ὠτειλὰς εἶπε· πλείονες γὰρ ἦσαν, καὶ ὅτι Ἑκτωρ αὐτὸν οὐτάσας ἀναιρεῖ (cf. Π 820—1). b (BC) ἀλείφατος ἐννεώροιο : νέου.
- 18 351d b (BCE 4) ξηραντικῷ δὲ ἐλαίῳ χρῆται, ὃ φυλάσσει τοὺς νεκρούς, ὡς τὸ κέδρινον. b (BCE 4) T <ἐάνῳ> λιτί : λιτῷ καὶ ἀποικίλτῳ ὑφάσματι, ὃ ἐστὶ λινῷ.
- 18 352a οἱ δὲ ἐξ ἀντιφράσεως τὸ ποικίλον. οἱ δὲ, ὃ φασιν Ἀττικοὶ λήδιον. δεῖ δὲ ὀξύτόνως ἀναγινώσκειν τὸ λιτί κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἡρωδιανοῦ (2,107,26)· πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεσθαι θέλει, "φωτί" (Γ 219 al.), "παντί" (Β 108 al.), θητί· οὕτως γὰρ καὶ ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία ἐν τῇ Ψ (ad 254, Hrd. 2,121, 18) λέγει ὅτι δεῖ ὀξύνειν κατὰ τοῦτον τὸν κανόνα· οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος. εἰσὶ δὲ οἱ προπερισπῶσιν, οὐ καλῶς. εἴτα ἐπάγει οὕτως· "παραιτητέον δὲ τὸν Ἀσκαλωνίτην (p. 57 B.) οἰόμενον ἀπὸ τῆς λῖς εὐθείας κεκλίσθαι τὴν λιτί δοτικὴν καὶ τὴν λῖτα αἰτιατικὴν· οὐ γὰρ ποτε ἐμελέτησε τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα διὰ τοῦ † τος † κλίνεσθαι. μεταπλασμός οὖν ἐστὶ τῆς λιτῷ δοτικῆς ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδω. καὶ ἡ αἰτιατικὴ "λῖτα" (Θ 441) μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν ὡς κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ "κάθηράν τε ρύπα πάντα" (ζ 93), εἰ μὴ ἐστὶ πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ προκειμένου μεταπλασμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονος δὲ ἐγένετο ἡ λῖτα τῇ λιτόν, ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α λήγουσα ἐβαρύνετο, ὑπεσταλμένης τῆς "τινά" (Α 62 al.) κατὰ ἀόριστον προφοράν." A ἐάνῳ : ὅτι οὐ λαμπρῷ· ἐπάγει γὰρ "καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῷ" (Σ 353). ^[15]
- 18 352b ἔστιν οὖν b (BCE 4) T λεπτῷ ὡς τὸ "ἐανοῦ κασσιτέροιο" (Σ 613), τοῦ εἰς λεπτὸν ἐλαθέντος. b (BCE 3) TT il οἱ δὲ ἐάνῳ τῷ ἐνδυτικῷ· οἱ δὲ ἐξ ἀντιφράσεως τῷ ποικίλῳ. b (BCE 4) T οἱ δέ, ὃ φασιν Ἀττικοὶ λήδιον. T <λιτί :> πρὸς τὸ λιτ ί, <ὅτι ***> . ^[5]
- 18 352c

A im Ζεὺς δ' Ἥρην <προσέειπε> : ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον Ἥρα καὶ ὁ Ζεὺς γεγόνασιν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ οὐ ξενιστέον, ὅταν λέγῃ κατὰ συμπέρασμα.

18 356a1 A {ζεὺς δ' ἥρην;} κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐξ Ἰδης εἰς Ὀλυμπον γέγονεν ὁ Ζεὺς.

18 356a2 T ἄλλως Ζεὺς δ' Ἥρην <προσέειπε> : Ζηνοδώρῳ (p.

18 356b 135 Pusch) τῷ συγγράψαντι Περὶ τῆς Ὀμήρου συνηθείας τὰ δέκα βιβλία συγγέγραπται καὶ περὶ τούτου τοῦ τόπου· ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνύειν διεσκευασμένον τόπον τοῦτον ἐπὼν τριῶν καὶ δέκα (sc. Σ 356—68)· πρῶτον γὰρ φησι τὰς εἰσαγομένας τῶν θεῶν ὁμιλίας οὐκ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως παραλαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἢ ὑπὲρ διδαχῆς τινος τῶν εἰς τὴν Ἰλιάδα συντελούντων πραγμάτων ἢ καὶ ὑπὲρ ἐπιδείξεως ἱστορίας παλαιᾶς, οἷον τὴν Διώνην πρὸς Ἀφροδίτῃν λέγουσαν· "τέτλαθι, τέκνον ἐμόν· / b (BCE 4) T πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν· / τλῆ μὲν Ἄρησ" (E 382. 383. 385)· ἱστορίαν γὰρ παλαιὰν ἐκτίθεται· b (BE 4) T †τὴν δὲ ἥρας† πρὸς Δία ἐπικερτόμησιν· "Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω; / b (BCE 4) T ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις b (BE 4) T Ἀχαιϊάδων ἀνιῆσα" (E 420—1) T ὑπὲρ διδαχῆς ὅτι ὑπὸ Ἀφροδίτης ἡπατήθη ἡ Ἑλένη. ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ὁμιλίας τῶν θεῶν οὐκ εἰκὴ παραλαμβάνεσθαί φησι. ταύτην δὲ οὔτε τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι πλεον τι προστιθέναι οὔτε ἱστορίαν τινα. b (BE 4) T ἔπειτα μέλλοντα τὸν Ὀμηρον διατίθεσθαι τὰ παρὰ Ἡφαίστου πρὸς Θέτιν λεγόμενα οὐκ ἂν πρὸ ταύτης† ἄλλην διάλεξιν θεῶν παραλαβεῖν, ποικίλλειν ὅλως σπουδάζοντα τὴν ποίησιν καὶ ἀπὸ μὲν τῶν ἀνθρωπίνων ἐπὶ τὰ θεῖα, ἀπὸ δὲ τῶν θείων ἐπὶ τὰ ἀνθρώπινα μεταβάλλειν εἰωθότα. b (BCE 4) T οὐκ ἂν οὖν ἐπαλλήλως τὰ ὅμοια διαθέσθαι. T εἶτα ἀνόητον τὸ λέγειν "ἔπρηξας καὶ ἔπειτα" (Σ 357) ὡς ἐκ πείσματος παρηκολουθηκότα τοῖς γενομένοις· οὐδὲ γὰρ ῥητῶς δεδηλωκέναι τὸν ποιητὴν ὅτι ταῦτα ὕστερον ἔμαθεν ὁ Ζεὺς, ὥσπερ ἐν τῇ A (522—3) "ἀλλὰ σὺ μὲν ταῦτις ἀπόστιχε, b (BE 4) T μή σε νοήσῃ / Ἥρην", T εἶτα (ib. 536—7) "οὐδέ μιν Ἥρην / ἡγνοίησεν ἰδοῦσα". ἔπειτα ἄλογον τῇ μὲν Ἥρᾳ χαλεπαίνειν αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς Ἰριδος ἀποστολῇ (cf. Σ 168 et 184), τῇ δὲ Ἀθηνᾷ μὴδὲ κατὰ βραχὺ τῇ καὶ συμπαραστάσῃ Ἀχιλλεῖ καὶ τὸ πῦρ δειξάσῃ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων (cf. Σ 203—27), ὁπότε γε ἔμπροσθεν (sc. Θ 407. 421) τῇ μὲν Ἥρᾳ συγγινώσκειν φησι τὸν Δία, τῇ δὲ Ἀθηνᾷ χαλεπαίνειν πλεον. ἔτι τε πολλὴν τὴν ἀλογίαν φαίνεσθαι, εἰ παρὰ καιρὸν ἡλίου δύναντος ὑπὸ Ἥρας (cf. Σ 239—41) οὐδὲν περὶ τούτου ἐγκαλεῖ ὁ Ζεὺς, παρεγχειρουμένης τῆς τοῦ κόσμου τάξεως. b (BE 4) T πῶς τε οὐκ ἐναντίον φάσκειν περὶ Διὸς "†μίσησε† δ' ἄρα μιν δηῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι / b (BCE 4) T Τρωῆσι <ν> · τῷ καὶ <οί> ἀμυνέμεν ὥρσεν ἐταίρους" (P 272—3), T νῦν δὲ ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτεῖν; οὐδὲν γὰρ ἄλλο πέπρακται ἐκ τῆς Ἀχιλλέως ἀναστάσεως ἢ τοῦτο μόνον τὸ μὴδὲν παθεῖν τὸ σῶμα· b (BCE 4) T πῶς τε τὴν ἀπὸ τῆς Ἰδης μετάβασιν τοῦ Διὸς οὐ δεδήλωκεν; ἀλλὰ ταῦτο ἐν ἄλλοις στίχοις μὴ ἀμφισβητούμενοις οὐχ ἰκανὸν πρὸς κατηγορίαν †συγχωρητέον κατὰ τὸ σιωπώμενον οὕτω γεγενῆσθαι· ὅπου δὲ τᾶλλα σαθρά ἐστι καὶ ὑποπτα, καὶ τοῦτο ὑποπτον. ἢ γε μὴν ἀπολογία τῆς Ἥρας καὶ ἀνοήτως ἔχει· δέον γὰρ προβάλλεσθαι ὅτι κακὸν οὐδὲν εἰργάσατο τοὺς Τρῶας σώσασα τὸν Πάτροκλον, ὅπερ καὶ τῷ Διὶ ἐκεχάριστο, φησὶν "οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;" (Σ 367)· οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττει νῦν ἢ συκοφαντεῖ ἑαυτήν. b (BE 4) T ταῦτα ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑπὸ τοῦ Ζηνοδώρου συγγέγραπται. ἀφαιρουμένων δὲ τῶν τριῶν καὶ δέκα στίχων τὰ λοιπὰ ἔχει ἀρμονίαν. [45]

18 356b (50) b (BCE 4) T ἔπρηξας καὶ ἔπειτα : περισσὸς ὁ καί.

18 357 τὸ δὲ ἔπειτα b (BC) T ἀντὶ τοῦ παραυτίκα· ἠθικῶς δὲ διαλέγεται ὡς ἐπιμεινάσης αὐτῆς τῇ αὐτῇ βουλῇ· ἐμψύχως δὲ τὴν ὑπερβολὴν ἔδειξε τῆς φιλίας. b (BCE 4) T καὶ μὲν δὴ πού τις <μέλλει βροτὸς—οἶδε> : οὔτε ἀρνεῖται τὸ γεγονὸς οὔτε ὡς δικαίως ἔπραξε παρρησιάζεται.

18 362—3a

- θεραπεύουσα δὲ τὸν Δία ἠθικῶς φησιν ὅτι δίκαιον ἦν ἐκτελεσθῆναι τὰ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης†, οὔση καὶ γυναικὶ καὶ ἀδελφῇ (cf. Σ 364—7). b (BCE 4) Τ ἄλλως· καὶ μὲν δὴ πού τις <—οἶδε > : ὀργισθεὶς αὐτῷ, ὃ πρόβηται ποιήσιν αὐτό <ν> , πράσσει. ^[5]
- 18 362—3b b (BCE 4) Τ < οὐ τόσα μῆδεα : > ὥς ἡ θεία φύσις.
- 18 363 Τ ἰλ πῶς δὴ ἔγω γ' , ἢ φημι <—κακὰ ῥάψα ι ; > : τὸ ἐξῆς πῶς δὴ ἔγω γ' (364) οὐκ ὄφελον Τρώεσσι (367).
- 18 364—7a1 τὰ δὲ λοιπὰ ὥς διὰ μέσου διορθωτέον. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ κατὰ Δώριον "ἐγών" (364). Α πρὸς τὸ κάτω τὸ κακά (367) ἢ ἀπόδοσις.
- 18 364—7a2 Α οὐκ ὄφελον : ἀντὶ τοῦ b (BC) Τ οὐκ ἔμελλον.
- 18 367 ὑπερωτηματικὸς δέ ἐστιν ὁ λόγος (sc. Σ 364—7). b (BCE 4) Τ πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον : κυρίως τὸ ἐν πλήθει λέγειν ἀγορεύειν, καὶ τὸ ἀλλήλους ἐπὶ πλήθους.
- 18 368 ταῦτα δὲ ἐπὶ δύο ἔταξε καταχρηστικῶς. b (BCE 4) Τ Ἥφαιστου <.
- 18 369 ..> δόμον : ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἥφαιστου· φησὶ γοῦν· "τὴν μὲν ἄρ' Οὐλύμπον δὲ <πόδες φέρον> " (Σ 148). Τ ἀστερόεντα : λαμπρόν· φησὶ γοῦν "ἀστήρ δ' ὥς ἀπέλαμπε" (Ζ 295).
- 18 370a1 Τ < ἄφθιτον : > ἀκατάλυτον.
- 18 370a2 ἀστερόεντα δὲ τὸν λαμπρόν, οὐ τὸν ἀστερώδη. b (BCE 4) ἰδρώνοντα : πρὸ πολλοῦ ταῦτα ὠκονόμηται ἐπὶ τῆς Α ῥαψωδίας, τὸ δημιουργὸν τὸν θεὸν τοῦτον εἰσῆχθαι, καὶ τοὺς θαλάμους τοῖς θεοῖς κατασκευάζοντα (cf.
- 18 372a Α 608. Ξ 166—7) καὶ τὸ σκῆπτρον τῷ Δίῃ (cf. Β 101), ἵν' ἐπὶ τῆς μείζονος χρείας μὴ παράδοξον φανῇ τὸ χαλκέα τινὰ τῶν θεῶν εἰσάγεσθαι. b (BC) Τ ἐλίσσόμενον : εἰλούμενον, καὶ ὅτι ἡ πυρώδης οὐσία εἰλεῖται. ^[5]
- 18 372b b (B) Τ ἐλίσσόμενον : ἥτοι ἐπιστρεφόμενον, ὥς χωλόν.
- 18 372c ἢ μεμίμηται ἐπὶ τοῦ Ἥφαιστου τὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν. Α σπεύδοντα· τρίποδας < γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν > : ὅτι τὸ σπεύδοντα ἐνεργοῦντα, καὶ ὅτι <τὸ> πάντας παρέλκει.
- 18 373a Α < σπεύδοντα· τρίποδας γάρ> ἐείκοσι πάντας <ἔτευχεν > : ὥς "εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα" (ε 244), "οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστησαν" (Η 161).
- 18 373b τὸ δὲ σπεύδειν οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν. Τ σπεύδοντα : οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοπαθεῖν νῦν κεῖται τὸ σπεύδειν.
- 18 373c ἐργάζεται δὲ οὐ δεόμενος τῶν ἀναγκαίων, ἀλλ' ὅτι ῥαθυμεῖν οὐ δεῖ, ὅπου καὶ θεοὶ ἐργάζονται. τὰ δὲ ἔμψυχα ἔργα (cf. Σ 375—7) πίστιν τε ἅμα τῆς ἀσπιδοποιΐας ἔχει b (BCE 4) Τ καὶ τοῦ συμπτώματος τῶν ποδῶν ἀναπλήρῳσιν τῇ τέχνῃ. Τ δῆλος δέ ἐστιν εἰδὼς μηχανικὴν. b (BE 4) Τ μέγαροιο : τοῦ τῶν θεῶν, ὅταν ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἶεν συνηγμένοι πάντες. ^[5]
- 18 374 Τ ὑπὸ κύκλα .
- 18 375a1 .. ἦκεν : τινὲς "ὑπόκυκλα" ὥς ὑπότροχα, οὐκ εἴ· ἔστι γὰρ τὸ ἐξῆς ὑπέθηκε. τὸ μέντοι ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ "τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον" (δ 131) κατὰ σύνθεσιν ἀνεγνωσμένον ἐτέρου ἔχεται σημαينوμένου. Α ἡ ὑπὸ πρὸς τὸ ἔθηκε.
- 18 375a2 τινὲς δὲ "ὑπόκυκλα" ὥς ὑποπόδια, κακῶς. b (BC) Τ τὸ μέντοι "τάλαρον θ' ὑπόκυκλον ἔθηκεν" (δ 131) ὑφ' ἑν, καὶ ἔχει οὐδετέρου παρασχηματισμόν. Τ ὄφρα οἱ αὐτόματοι <θεῖον δυσαία τ' ἀγῶνα > : ὅτι ἐγκεκλιμένως ἀναγνωστέον, ἵνα ᾗ ὄφρα αὐτῷ.
- 18 376a καὶ ὅτι θεῖον ἀγῶνα λέγει τὴν συναγωγὴν τῶν θεῶν. Α ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις "θεῖον κατὰ δῶμα νέοιντο". ΑΤ <δυσαία τ' ἀγῶνα : > ἐν ἄλλῳ "δύσσονται ἀγῶνα".
- 18 376b

A im ἡ δ' αὖτις πρὸς δῶμα <νεοίατο·θαῦμα ιδέσθαι> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ νεοίατο·
μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.

18 377a A θαῦμα ιδέσθαι : διὰ τῶν τοιούτων προσθηκῶν γίνεται πιστὸς ὁ λόγος· ὁμολογεῖ γὰρ καὶ αὐτὸς
ὁ ποιητὴς ὅτι θαυμαστὰ εἰσάγει καὶ ἐκπλήττοντα.

18 377b b (BC) T <οἱ δ' ἦτοι τόσον μὲν ἔχον τέλος—ἀργυρόπεζα> : ἀξιοπίστως {δὲ} ὥς παρῶν, ἵνα
δειχθῇ ἡ πρὸς τὴν Θέτιν σπουδή, ὅτι ἀτέλεστον τὸ ὑποκείμενον ἔργον ἐάσας ἐτελείωσεν, ὅσα
ἠθέλησεν.

18 378–81 A οἱ δ' ἦτοι <τόσον μὲν ἔχον τέλος> : ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μικρὸν τετελειωμένων οὕτως
λέγει.

18 378a "ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν" (Ψ 454)· "τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῶ" (X 322). A τόσ
<σ> ὀν μὲν ἔχον τέλος, <οὔατα δ' οὐπω> : τόσ <σ> ὀν T ἀντὶ τοῦ ὅλον, b (BC) T "ὅς τὸ
μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν" (Ψ 454)· οὕτως γὰρ φησι πρὸς τὰ παρ' ὀλίγον τετελεσμένα.

18 378b οἱ δὲ Γλωσσογράφοι τόσ <σ> ὀν ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. T οἱ δέ, ἐπὶ τοσοῦτον ἔσχον τὸ τέλος ὥστε
τῶν ὥτων προσδεῖσθαι. b (BC) T τινὲς δὲ τόσον τὸ λοιπόν. b (B) T ἤρτυε : ἡτοίμαζε. ^[5]

18 379a b (BCE 4) T κόπτε δὲ δεσμούς : ἤλαυνε τοὺς ἤλους T ὥστε καταπεῖραι τὰ ὦτα.

18 379b μείζων δὲ ἡ χάρις τοῦ καταλιπόντος ἡμιτελὲς τὸ ἔργον. b (BCE 4) T κόπτε : ἤλαυνε.

18 379c δεσμούς δὲ τὰς λαβάς, ἡ τοὺς ἤλους ἐνήργει. b (BCE 4) T <τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἤλθε θεὰ Θέτις
ἀργυρόπεζα :> ἐν ἄλλῳ καὶ οὗτος εὐρέθη, ἀπέστραπτο δέ.

18 381 A im <τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα> Χάρις λιπαροκρήδεμνος : προαπαντᾷ τῇ εὐεργετησάσῃ ἡ τοῦ
Ἥφαιστου Χάρις, ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἐτοίμως ἀμείβεσθαι.

18 382a b (BC) T διὰ δὲ τὸ χαρίεντα εἶναι τὰ δημιουργήματα Χάριν αὐτῷ καὶ Ἀφροδίτην συνοικίζουσιν.
ἡ ὥς πλουσίῳ συνοικεῖ· τούτοις γὰρ ἔπεται τὸ χαρίζεσθαι. b (B) T τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα
<Χάρις> : ζητεῖται, διὰ τί ἐν Ὀδυσσεΐα (sc. ^[5]

18 382b θ 267—366) τὴν Ἀφροδίτην παρίστησι γυναῖκα Ἥφαιστου, ἐνθάδε δὲ τὴν Χάριν. κατ' ἀμφοτέρα,
ὅτι τῇ τέχνῃ τὴν χάριν προσεῖναι δεῖ, ἵνα καὶ ἐπίχαρις ᾖ, καὶ ὅτι χάριν ἀποδίδωσι τῇ Θέτιδι τῶν
εἰς αὐτὸν ὑπ' αὐτῆς εὐεργεσιῶν γενομένων πρότερον. A λιπαροκρήδεμνος : καὶ ἀλλαχοῦ
"λιπαρὰ κρήδεμνα" (α 334 al. ^[5]

18 382c) τὰ λαμπρά. T καλή : τί γὰρ χάριτος τῷ διδόντι ἡδύτερον καὶ τῷ λαμβάνοντι; b (B) T τὴν
ὥπυιε : τινὲς Θάλειαν αὐτήν, οἱ δὲ Ἀγλαΐαν ὀνομάζεσθαι.

18 383b T ὥπυιε : παρὰ τὴν ὅπα, ὅθεν καὶ ὄαιοι, ἡ διὰ τὰς ὁμιλίας τὰς πρὸ τῶν γάμων, ἡ A b (BC) T ἀπὸ
τοῦ ὀπάζειν ἦν πεποίηται ἐκ μνηστείας, A b (BCE 4) T ἡ παρὰ τὸ ἐφορᾶν τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα,
ὥς τὸ "εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι" (ζ 254. ^[5]

18 383c τ 127). A T τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ : ἡ χρηστὴ προσηγορία τὸ ἦθος
ἐνδείκνυται Ἥφαιστου, b (BC) T ὥς ἀεὶ ἐκείνου μεμνημένου αὐτῆς.

18 385a T ἄγαν δὲ ὁ στίχος συντετράχασται τῇ προθυμίᾳ τῆς ἐρωτήσεως. b (BC) T Θέτι τανύπεπλε,
<ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ> : Ζηνόδοτος "Θέτις τανύπεπλος, ἰκάνεις ἡμέτερον δέ".

18 385b1 T {ἡμέτερον δῶ} παρὰ Ζηνοδότῳ "ἡμέτερον δέ", καὶ "Θέτις τανύπεπλος ἰκάνεισ".

18 385b2 A πάρος γε μὲν οὐτι θαμίζεις : ἀντὶ τοῦ τοῦδ' ἐνάως.

18 386a ἐν ἧθει δὲ, ὥς φαμεν 'τί σὺ πρὸς ἡμᾶς; οὐ γὰρ πυκνῶς εἴωθας παραγίνεσθαι.' A b (BC) T
<οὔτι> : ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως.

18 386b T il <προτέρω> : ἀντὶ τοῦ ἐς τὸ b (BC) T il ἔμπροσθεν.

18 387

- b (BCE 4) T il "Ἡφαιστε , πρόμο λ ' ὤδε · Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει : σύντομος ὁ λόγος καὶ πρέπων Χάριτι σπενδούσῃ πρὸς ἀπόδοσιν.
- 18 392a b (BCE 4) T {ἦφαιστε πρόμολ' } ὤδε : ὅτι τὸ ὤδε οὕτως ὡς ἔχεις, μηδὲν ὑπερθέμενος.
- 18 392b καὶ ἐν 'Οδυσσεΐᾳ (ζ 218)· "ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω <ἀπόπροθεν> ". Α ὤδε : οὕτως ὡς ἔχεις σχήματος· οὕτω γὰρ ἂν σπουδαῖον φαίνοιτο, ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς "αὐτῇ σὺν φόρμιγγι" (I 194) b (BCE 4) T καὶ "γείτονες ἄζωστοι ἔκιον" (Hsd.
- 18 392c opp. 345). οἱ δὲ πλεονάζειν τὸ οὕτως, ὡς "στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν" (ζ 218), ἐπεὶ τοι καὶ συντίθησι τὰ σκεύη καὶ ἀπονίζεται (cf. Σ 412—5). Τ οὐδέποτε δὲ τὸ ὤδε τοπικῶς παρὰ τῷ ποιητῇ λαμβάνεται. b (BCE 4) T Θέτις νύ τι <σεῖο χατίζει> : διὰ τὸ μὴ θαμίζειν ἐστόχασται τὴν νῦν παρουσίαν αὐτῆς ὡς κατὰ χρεῖαν γενομένην. ^[5]
- 18 392d Πλάτων δὲ πρὸς τοῦτο γενόμενός φησι· "Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει". Α ἦ ῥά νύ μοι <δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον> : οὐκ ἐμέλλησεν ὁ "Ἡφαιστος· οὐδὲ γὰρ προελθὼν καὶ θεασάμενος τὴν Θέτιν ἥρξατο τῶν λόγων, ἀλλ' ἐντὸς ὧν ἀναβοᾷ· ἐξῆς γοῦν ἐπιφέρει· "ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη" (Σ 410).
- 18 394a ἄκρως δὲ παιδεύει ὁ λόγος πρὸς τὸ μεμνησθαι χαρίτων. b (BCE 4) T ἦ ῥά νύ μοι <δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον> : χρηστὸν τὸ ἦθος· ἦν γὰρ μήπω οἶδεν, ἀκούσας ἐνδείκνυται τὴν προθυμίαν. ^[5]
- 18 394b ὥσπερ πρὸ πολλοῦ εὐχόμενος δεηθῆναι αὐτοῦ τὴν Θέτιν, ἀναπεφώνηκεν εἰλημμένος ὧν ἤθελεν. Α ἦ μ' ἐσάω ς ' <ὅτε μ' ἄλγος—κόλπῳ> : καλῶς αὐτὸς μέμνηται τῆς εὐεργεσίας, οὐ Θέτις· ὀνειδιζούσης γὰρ ἦν· ὡς Δημοσθένης (or.
- 18 395-8 18, 269)· "ἐγὼ νομίζω τὸν εὖ παθόντα δεῖν αἰεὶ μεμνησθαι πάντα τὸν χρόνον, τὸν ποιήσαντα δ' εὐθὺς ἐπιλελῆσθαι." b (BCE 4) T ὁ δὲ Ζεὺς (οὐ γὰρ ἔδει τὸν τύραννον ὁμολογεῖσθαι τὸ μέλλειν δεδέσθαι) λόγῳ μὲν οὐχ ὁμολογεῖ, ἔργῳ δὲ ἀποδίδωσι. χρηστὸν οὖν τὸ ἦθος ἐπικουρούσης αἰεὶ τοῖς δεομένοις, Ἡφαίστῳ, Διονύσῳ (cf. Z 136—7), Διῖ (cf. A 401—6). καὶ τῆς ποιήσεως οἰκονομία ἢ τῆς Θέτιδος χρηστοθήεια· Διῖ μὲν ἀμύνει, ἵνα καὶ κακῶσῃ Ἑλληνας, Ἡφαίστῳ δέ, ἵνα ποιήσῃ Ἀχιλλεῖ τὴν πανοπλίαν, Διονύσῳ δὲ διὰ τὸν ἀμφιφορῆα, ἵνα τῷ Ἀχιλλεῖ εἴῃ σορός (cf. ω 74—5)· b (BE 4) T καὶ τάφῳ γὰρ αὐτὸν κοσμήσαι πέρα τῶν ἄλλων βούλεται. φιλότεκνος δὲ ἡ πάσης εὐεργεσίας ἀμοιβὴν εἰς τὸν παῖδα καταθεμένη. Τ τῇλε πεσόντα : τινὲς γεννηθέντα· Τ "πέσῃ μετὰ ποσὶ γυναικός" (Τ 110), b (BCE 4) T ἡ ἀπορριφέντα. ^[10]
- 18 395a φασὶ κρύφα μινυμένην Διῖ τετοκέναι· διὸ καὶ κεκρυφέναι παρ' Ὀκεανῷ· οὐ καὶ ἐτρέφετο. Τ ἄλλως· τῇλε πεσόντα : οὐ λέγει ὅτι ἄνωθεν ἀπ' οὐρανοῦ ἔρριψεν αὐτὸν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ τὸ πεσόντα τεχθέντα ἐστίν.
- 18 395b b (BCE 4) T τὸ δὲ τῇλε ἀντὶ τοῦ τηλόθι, παρὰ τῷ Ὀκεανῷ γεννηθέντα. b (BE 4) T κυνώπιδος : ἐπὶ μνήμην ἐλθὼν τῶν ἀτυχημάτων λοιδореῖται τῇ μητρί.
- 18 396 b (BCE 4) T γράφεται δὲ καὶ "βοώπιδος". Τ χωλὸν ἐόντα : ἡ μὲν τοῦ παιδὸς δόξαν προέκρινεν· ἡ δὲ Θέτις τὸν ξένον, εἰ καὶ χωλὸς ἦν, οὐκ ἀπεβάλετο.
- 18 397 b (B, C [bis], E 4) T Εὐρυνόμη .
- 18 398-9a .. / Εὐρυνόμη : εὐχάριστος ὁ καὶ τῆς ἀπούσης εὐεργέτιδος μνημονεύων. μᾶλλον δὲ ἦθος ἐμφαίνει ἐπαναληφθὲν τὸ ὄνομα. b (BCE 4) T ἄλλως· Εὐρυνόμη <.
- 18 398-9b .. / Εὐρυνόμη > : ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης· "οἱ δ' ἔνεκ' Εὐρυνόμῃ Τιτηνιάς εἶπαν ἔτικτε" (Call. fr. 6). Τ Εὐρυνόμη .
- 18 398-9c

.. / Εὐρυνόμη : ἡδέως τῇ ἐπαναλήψει τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπὶ τῆς ἀπουσίας ἐνδεικνύμενος τῇ
θέτιδι ὡς οὐ διὰ παρουσίαν αὐτῆς ἀπομνημονεύει τῆς χάριτος. Α ἀφορροῦ : ταχυρρόου,
†ἐπειδὴ καὶ† Ὡκεανός.

- 18 399 ἢ b (BC) Τ παλιρρόου διὰ τὸ κύκλῳ περιθεῖν τὴν γῆν. b (BCE 4) Τ τῇσι πα ρ ’ εἰνάετες
〈χάλκεον δαίδαλα πολλά〉 : ἔστι μὲν τὸ ἐξῆς παρὰ τῇσι, οὐκ ἀναστρεπτέον δὲ διὰ τὴν
συναλιφήν.
- 18 400a1 Α Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης "δαίδαλα πάντα". ΑΑ im {δαίδαλα πολλά;} οἱ περὶ
Ἀριστοφάνην "δαίδαλα πάντα".
- 18 400a2 Τ τῇσι πα ρ ’ εἰνάετες : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν παρ ἄ , ἐπεὶ πᾶσα πρόθεσις συναληλιμμένη καὶ
μὴ ἔχουσα ἀνάπαυσιν οὐκ ἀναστρέφεται.
- 18 400b σεσημείωται τὸ "στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο ἀρ’ οἰσέμεν ἔντεα" (Σ 191). b (BC) Τ δαίδαλα : μικρὰ
τορεύματα, b (BCE 4) Τ ὡς καὶ ἐπὶ Ὀδυσσέως "πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν" (τ 227).
- 18 400c Τ οἰκεῖα δὲ ταῦτα καὶ τῇ ἡλικίᾳ τοῦ δημιουργοῦ καὶ ταῖς ὑποδεξαμέναις αὐτὸν θεαῖς. b (BCE 4)
Τ τελειωθείς δὲ ἔμψυχα δημιουργεῖ. Τ ἔλικας : ἦτοι οἱ σύνδεσμοι τῆς κεφαλῆς, ἡ κόσμος ἀπὸ
τῶν ὀρμων ἐξηρητημένος.
- 18 401a Α κάλυκας : ἐμφορῇ ῥόδοις. οἱ δὲ δακτυλίους· Α b (BC) Τ οἱ δὲ ἐνώτια. οἱ δὲ χρυσᾶς σύριγγας
τοὺς πλοκάμους περιεχούσας φασίν, Α b (B) Τ "οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο" (Ρ 52). Α Τ
οὐδέ τις ἄλλος 〈/ ἦδεεν—ἀνθρώπων〉 : δεῖγμα χρηστότητος οὐ γὰρ μόνον ἔλαβον καὶ
ἔτρεφον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀρρήτῳ φυλακῇ, μὴ καὶ λάθοι ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κρόνου. ^[5]
- 18 403-4 b (BCE 4) Τ 〈 ἦδεεν : 〉 οὕτως ἦδεε ν .
- 18 404 γράφεται δὲ καὶ "ἦδεν". Α int ἡ {νῦν ἡμέτερον}; πρὸς τὸ πρῶτον ὑπῆντησεν.
- 18 406 Τ 〈 ζωάγρια : 〉 μετὰ τοῦ ι τὸ ζωάγρια ὁ Ἀρίσταρχος.
- 18 407a Α im ζωάγρια : χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἦχθαι.
- 18 407b b (BCE 4) Τ μετὰ δὲ τοῦ 〈 ι 〉 , ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης (Sem. Am. fr. 13, 2 W.) φησί· "τὸ ζῶιον
κάκιστον ἔκτηται βίον" περὶ τοῦ κανθάρου. Τ ὅπλα {τε πάντα} : ὅπλα τὰ πρὸς τι εὐθετοῦντα·
"ὅπλ’ ἐν χερσὶν ἔχων 〈χαλκήϊα, πείρατα τέχνησ〉 " (γ 433).
- 18 409a1 Τ τὰ πρὸς τι εὐθετα καὶ συνεργοῦντα τῷ τεχνίτῃ.
- 18 409a2 b (BCE 4) 〈 ἀκμοθέτοιο : 〉 τοῦ πρὸς τῷ ἀκμοθέτῳ ἔργου.
- 18 410a b (BCE 4) Τ il πέλωρ αἶητον {ἀνέστη}; πέλωρα λέγουσι τὰ παρηλλαγμένα· ὁ δὲ Ἡφαιστος
"ἀμφιγυήεισ" (Α 607 al.
- 18 410b). αἶητον δὲ μέγα· καὶ ἐπέγκεται τὸ ι , "θάρσος ἄητον ἔχουσα" (Φ 395). Α πέλωρ αἶητον : καλῶς
θεὸν διαγράφων θαυμά τι αὐτὸν εἶναι μέγα φησίν.
- 18 410c ἔστιν οὖν τέρας μέγα· Τ τὸ γὰρ πέλωρ ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. τὸ δὲ αἶητον Ἡρωδιανὸς
(2,108,14) σχηματίζει παρὰ τὸ εἰμί, ἐτόν ἄητον αἶητο ν , τὸ μέγα καὶ ἀνύπαρκτον καὶ παρὰ
μηδενὶ ὄν. b (BC) Τ οἱ δὲ ὠρμημένον, παρὰ τὸ "δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο" (Φ 386). Τ
τινὲς δὲ b (BC) Τ ἀετηδὸν †χλωεύων†, ἐπεὶ τὰ γαμψώνυχα τῶν ὀρνέων χλωεύει. b (BCE 4) Τ οἱ
δὲ παρὰ τὸ αἶθω, τὸ πυρῶδες. Τ {πέλωρ} αἶητον : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 18 410d 58 B.) προπαροξύνει, ἐκδεχόμενος πλεονασμὸν τοῦ ι παρὰ τὸ "θάρσος ἄητον ἔχουσα" (Φ 395),
οἷον ταχὺ καὶ κινητικόν. Πρωτέας δὲ 〈ἐν ἴσῳ〉 τῷ ὠρμημένῳ, παρὰ τὸ ἄω. ἄλλοι δὲ ἐκ
παραλλήλου τὸ μέγα, παρὰ τὴν αἴαν τὴν γῆν. ἐγὼ δὲ ἐπιζητῶ τὸ "ἄητον" (Φ 395) πῶς δυνατόν
τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἐπιθετικῶς κείμενον. μήποτε οὖν ὀφείλομεν πείθεσθαι τῷ
Φιλοξένῳ (fr. 578 Th.)· φησὶ γὰρ αὐτὸ σύνθετον εἶναι παρὰ τὸ ἐτός, ὡς θετός, ὃ σημαίνει τὴν

ὑπαρξιν, ἐξ οὗ τὸ ἀληθές, ὃ καὶ γίνεται ἑτεός. ἐγένετο δὲ καὶ τὸ πληθυντικὸν οὐδέτερον ἐν ἐπιρρηματικῇ τάξει· "ὥς ἐτὰ Τημενίδος χρύσειον γένος" (Call. fr. 780), καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς 'οὐκ ἐτός' ἀντὶ μεσότητος τῆς ἐτῶς. τὸ παρὰ μηδενὶ οὖν ὑπαρκτόν, τουτέστι μέγα, ἄετον καὶ ἄητον. καὶ δῆλον ὅτι ἀπολέλυται ὁ τόνος· ὁρᾶται γὰρ σύνθετα τοιαῦτα βαρυνόμενα, ἄρρητον ἄκκλητον ἄκμητον· οὕτως "ἄητον". Α < ἀραιαί : > δασύνεται τὸ ἀραιαί. ^[10]

18 411a Α im < ἀραιαί : > λεπταί.

18 411b εἰ δὲ b (BC) T il ψιλῶς, βεβλαμμένοι. b (BCE 4) T il λάρνα κ' ἐς ἀργυρέην < συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο > : ὅτι λάρνακα τὴν κιβωτόν· νεωτερικὸν γὰρ ὄνομα ἢ κιβωτός.

18 413a καὶ ὅτι ἐπονείτο ἀντὶ τοῦ ἐνήργει. Α λάρνακα : τοῦτο Ἑλληνικόν, τὸ δὲ ἀντίπηξ Δωρικόν, καὶ γαζοφυλάκιον < ὥς > ἀρτάβη Περσικόν.

18 413b T < σπόγγω δ' ἄμφι πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ : > ἵνα εὐπρεπῶς συντύχη.

18 414 T il αὐχένα τε στιβαρόν : ἄνωθεν γὰρ παχεῖς εἰσιν οἱ τὰ κάτω μέρη πεπηρωμένοι.

18 415a b (BCE 4) T λαχνήεντα : ἢ γὰρ πυρώδης οὐσία καὶ ἐν ἡμῖν αἰτία τῆς τῶν τριχῶν ἐκφύσεως.

18 415b b (BCE 4) T < δὺ δὲ > χιτῶνα : ὥς ἐργάτης, οὐ φᾶρος.

18 416a b (BCE 4) T ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ : ὅτι οὐ παρέλκει τὸ παχύ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐπερείδειν χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον, περὶ οὗ φησιν "πέλωρ αἶητον ἀνέστη" (Σ 410)· ὥς καὶ τὸ "στησαμένη μέγαν ἰστόν" (β 94).

18 416b Α < ἔλε δὲ > σκῆπτρον παχύ : ὥς χωλός.

18 416c ἢ ὅτι δίχα ὕλης οὐ σῶζεται πῦρ. T χρύσειαι, < ζωῆσι νεήνισιν ἐοικυῖαι — ἴσασιν > : καὶ ταῦτα πάλιν προπαρασκευῇ εἰς τὴν ὀπλοποιίαν ὅτι καὶ τὰς θεραπείας εἶχεν ὑφ' ἑαυτοῦ δεδημιουργημένας.

18 418-20 ἀξιοπίστως δὲ τὸ ἐστί (419) καὶ ἴσασιν (420)· ὥς γὰρ πεπεισμένος καὶ παρηκολουθηκῶς ἐκφέρει ταῦτα. T < ζωῆσι νεήνισιν ἐοικυῖαι : > οἶδεν ἄρα καὶ ἀνδριαντοπλαστικήν. ^[5]

18 418 T il < ἔρ γ' ἴσασιν : > τὰ τῆς ταλασιουργίας.

18 420 T il < ὕπαιθα : > ἔμπροσθεν.

18 421a T il ἔρρων : ὅτι ἔρρων οὐ ψιλῶς πορευόμενος, ἀλλὰ διὰ τὴν χωλότητα φθειρόμενος.

18 421b Α ἔρρων : ἐπαχθῶς διὰ τὴν χῶλωσιν βαδίζων.

18 421c T τίπτε θέτι—τετελεσμένον ἐστί : ἐπαινετὸς ὁ ἄρχων τοῦ λόγου καὶ μὴ περιμείνας τὴν αἵτησιν, καὶ τὸ σύντομον τοῦ ἐπειγομένου ἀποδοῦναι καὶ τὸ σῶφρον τῆς ἐπαγγελίας ὥς δυνατὰ ἐπαγγελλομένου.

18 424-7 b (BCE 3 E 4) T θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ : παρὰ Ζηνοδότῳ "ἡμέτερον δέ" καὶ "Θέτις τανύπεπλος ἰκάνεισ".

18 424 Α < πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις .

18 425-6 /> αὐδα ὃ, τι φρονέεις : οὐκοῦν καὶ αὐτὸς τοῦτο ἐπισημαίνεται τὸ χρεῖαν τινὸς ἔχουσαν ἢ κείν τὴν θέτιν τὸ πρόσθεν οὐκ εἰώθυϊαν τοῦτο πράσσειν. b (BCE 3 E 4) T < ἄνωγεν : > ἐν ἄλλῳ "ἀνώγει".

18 426 Α im θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα : περιπαθές ἐστί τὸ τῆς θεοῦ πρόσωπον· τρεῖς γὰρ θεοὺς εὐεργετήσασα τὰς ἀμοιβὰς εἰς τὸν παῖδα εὐρίσκεται παρ' αὐτῶν λαμβάνουσα κατατιθεμένη.

18 428 τὸ δὲ δακρύνειν πρὸς πάθος αὐτῇ συμβάλλεται. Α ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί <—ἄλγ' ε' ἔδωκεν > : ἐμιμήσατο ἦθος θηλειῶν, οὐ περὶ ὧν ἡρώτητα ἀποκρινόμενη, ἀλλὰ περὶ ὧν ἔλυπετο.

18 429-31

b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐδὲ ταῖς εὐεργεσίαις ἐμαρτύρησε λέγουσα "ναὶ δὴ ταῦτά γε, <τέκνον, ἐτήτυμον> " (Σ 128). T ἐκ μὲν <μ> ἁλλάνων <ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσε> : ἔοικεν ἀγνοεῖν τὰ περὶ Ψαμάθης ὁ ποιητής. ^[5]

18 432a T ἀνδρὶ δάμας <σ> εν : καὶ πῶς φησιν "Ἦρα "καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν" (Ω 60); ἢ ὅτι τῶν συμβαινόντων τῷ Διῖ τὴν αἰτίαν ἀναφέρουσιν ὡς ἄρχοντι.

18 432b ἢ κατὰ τὴν νέαν ἱστορίαν ὅτι αὐτὸς αὐτῇ αἴτιος γέγονε τοῦ γάμου. b (BCE 3 E 4) T < καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν / πολλὰ μὰ λ' οὐκ ἐθέλουσα : > ἐπὶ τὸ εὐνήν (433) βραχὺ διασταλτέον.

18 433-4 A int ἔτλην : οἰκεία ἢ λέξις ἐπὶ τῆς ἀκούσης (cf.

18 433 Σ 434). b (BCE 3) T πολλὰ μὰ λ' <οὐκ ἐθέλουσα> : ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι τὰς μεταμορφώσεις αὐτῆς φασιν.

18 434a ἔστιν οὖν 'ἐπὶ πολὺ οὐ θέλουσα'. T πολλὰ μὰ λ' οὐκ ἐθέλουσα : οὐχ ὅτι μετεβάλλετο, ἀλλὰ προειδυῖα τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ γάμῳ δυσχερῇ ἀπηρνεῖτο τὴν σύζευξιν.

18 434b A γήραϊ <.

18 434-5 ..> ἀρημένος : βεβλαμμένος τῇ ταπεινώσει τοῦ γήρωος. b (BCE 3) T ἄλλα δέ μοι νῦν .

18 435-6 / υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε : στικτέον ἐπὶ τὸ νῦν (435), καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον τὸ διήγημα υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκεν (436), ὡς κάκεϊ "κούρην, ἣν ἄρα μοι" (Π 56). ὁ δὲ λόγος ἄλλα δέ μοι νῦν ἐστι, λείποντος τοῦ ῥήματος. A ἄλλα δέ μοι νῦν : ἀπὸ κοινοῦ τὸ "ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν" (Σ 431).

18 435 b (BCE 3) T ἔξοχον ἡρώων : κατὰ τοῦτο γὰρ ἀλγεῖ ὅτι οὐ μόνον υἱοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀριστέως στερήσεται.

18 437a1 T οὐ μόνον υἱοῦ φησιν, ἀλλὰ καὶ ἀριστέως στερίσκομαι, τὸ δεινότερον.

18 437a2 b (BCE 3 E 4) τὸν μὲν ἐγὼ <θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς> : ὅτι καθ' Ὁμηρον ἢ Θέτις ἔθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, οὐ Χείρων, ὡς οἱ νεώτεροι.

18 438a A θρέψασα : οὐκοῦν τὸν Ἀχιλλέα ὁ ποιητής ὑπὸ τῆς μητρὸς τετράφθαι φησίν.

18 438b T < οἶκαδε νοστήσαντα δόμον Πηληϊὸν εἴσω : > ἔν τιςιν οὐ κεῖται.

18 441 A im ὄφρα δέ μοι ζώῃ <καὶ ὁρᾷ φάος ἡελίοιο , / ἄχνυται> : πάντα οὖν δεινὰ τὰ περὶ τὸν υἱὸν ὅτι καὶ ὠκύμορος (vide Σ 458) καὶ τὸν βραχὺν τοῦτον χρόνον λυπεῖται.

18 442-3 b (BCE 3 E 4) T < ὄφρα δέ μοι ζώει : > οἰκεῖον μητρὶ τὸ ζώει μοι .

18 442 b (BCE 3) κούρην , ἣν ἄρα οἱ <—κῦδος ἔδωκε> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς καὶ δέκα, ὅτι συνήγαγέ τις τὰ διὰ πολλῶν εἰρημένα εἰς ἓνα τόπον, ὡς ἐκεῖνα "ὥχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν" (A 366).

18 444-56a διὰ δὲ τῶν ἐξῆς (sc. Σ 457—61) ἐπιδείκνυσιν ὅτι τε ὁ Πάτροκλος τελευτήσας ἀπώλεσε τὰ ὅπλα καὶ πάρεστιν ἔτερα ληψομένη. διὰ μέντοι τούτων (sc. 444—56) οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται. καὶ ψευδὸς περιέχουσιν· οὐ γὰρ ταῖς λιταῖς πεισθεὶς Ὀδυσσεύς καὶ Αἴαντος ἐξέπεμψε τὸν Πάτροκλον (cf. 448—52), ἀλλ' ὕστερον ἐκουσίως ὁ Πάτροκλος κατελεήσας τὴν φθορὰν τῶν Ἑλλήνων ἰκέτευσε δοθῆναι αὐτῷ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ ὅπλα. A κούρην , ἣν ἄρα οἱ <—κῦδος ἔδωκε> : ἀνακεφαλαίωσις αὕτη. ^[10]

18 444-56b κακῶς οὖν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος· πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον τὰ μὲν περὶ τοῦ γάμου (cf. Σ 431—5) παλαιὰ τε ὄντα καὶ πᾶσι δῆλα λέγειν, σιωπᾶν δὲ δι' ὃ ἤλθεν; b (BCE 3 E 4) T τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ <γούνα θ' ἰκάνομαι> : μετρίως πάνυ, ὡς χάριν αἰτουμένη καὶ οὐκ ὀφειλομένην ἀπαιτοῦσα.

18 457a A < γούνα θ' > ἰκάνομαι : ἰκετεύω.

18 457b

- b (BCE 3) T καὶ ἀπὸ ἐλέου δὲ ἤρξατο καὶ εἰς ἔλεον κατέπαυσε τὸν λόγον, οὐχ ὡς ἀπαιτοῦσα χάριν, ἀλλ' ὡς δεομένη. b (BCE 3 E 4) T υἱεῖ ἐ μ ' ὠκυμόρῳ : οὐ διαλείπει τοῦτο προβαλλομένη, ὡς καὶ πρὸς τὸν Δία "τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων / ἔπλετο" (A 505—6).
- 18 458a A < ἐ μ ' ὠκυμόρῳ : > ἔξω τοῦ ι τὸ ἐμωκυμόρῳ · συνεκτέθλιπται γὰρ τῷ ω τὸ ι .
- 18 458b1 A A int ἄνευ τοῦ ι τὸ ἐμῶ· ἐκτέθλιπται γάρ.
- 18 458b2 b (BCE 3) T ὠκυμόρῳ : ἔλεον ἐκίνησε, πρὸς ὀλιγοχρόνιον χρῆσιν αἰτουμένη τὴν χάριν τῷ υἱῷ.
- 18 458c b (BCE 3 E 4) T καὶ θώρη χ' · ὃ γὰρ ἦν οἱ , < ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος > : ὅτι < ἄ > καταλλήλως εἴρηκεν, ὃ γὰρ ἦν αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ὄν γὰρ εἶχεν.
- 18 460a καὶ ὅτι οἱ ἠθετημένοι (sc. Σ 444—56) περισσοί. ὑποστικτέον δὲ μετὰ τὸ οἷ· τὸ γὰρ ὅ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ κεῖται τοῦ ὅς· ὃς γὰρ ἦν αὐτῷ, τοῦτον ἀπώλεσεν ὁ ἐταῖρος· λείπει γὰρ τὸ τοῦτον, τῆς ἀναφορᾶς ἐπὶ τὸν θώρακα, οὐκ ἐπὶ τὸν Πάτροκλον οὔσης, ὡς ὠήθησάν τινες. A καὶ θώρη χ' · ὃ γὰρ ἦν οἱ , < ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος > : τινὲς ἐπὶ τοῦ θώρακος τὸ ὅ· ἀλλὰ πάντα ἀπώλεσε, καὶ οὐκ ἂν περὶ τῆς ἀπωλείας μόνου τοῦ θώρακος εἶπεν. ^[5]
- 18 460b οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐταῖρο ς , καὶ λείπειν 'ταῦτα'. b (BCE 3 E 4) T τινὲς δὲ "ἂ γὰρ ἦν οἱ", ὅπλα. πῶς δὲ ξίφος οὐκ αἰτεῖ; b (BE 3 E 4) T τινὲς οὖν φασὶ ξίφος Νηρέα παρ' Ἡφαίστου ἔχοντα δοῦναι Θέτιδι, τὴν δὲ Ἀχιλλεῖ. ἢ T ὅτι καὶ ἄλλα εἶχεν ἰσοπαλῇ ξίφει τῷ ἀπολομένῳ. b (BE 3 E 4) T Τρωσὶ δαμεῖς : ὅτι εἰ προειρήκει (sc. ^[5]
- 18 461 in versibus Σ 454—6) ὅτι Πάτροκλος ἀνήρηται, οὐκ ἂν ἐκ δευτέρου ἔλεγεν. καὶ ὅτι Τρωσὶν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Τρώων. A ταῦτα : τὰ περὶ τῶν ὅπλων, περὶ ὧν νῦν διαλέγεται αὐτῷ· b (BCE 3 E 4) T ταῦτα γὰρ ὑπάρξει, ὅσα ἐστὶν ἐπὶ τῷ Ἡφαίστῳ.
- 18 463 T αἶ γάρ μιν θανάτοιο < δυσηχέος ὧδε δυναίμην / νόσφιν ἀποκρύψαι , ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι , / ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται > : διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἰκάνοι (465)· τὸ γὰρ ὥς (466) κυρίως κεῖται ἐπιφερόμενον.
- 18 464—6 ὁ δὲ λόγος εἶθε γὰρ αὐτὸν καὶ τοῦ θανάτου δυναίμην ἀπαλλάξαι, ὡς κάλλιστα ὅπλα ἔξει. A αἶ γάρ μιν < θανάτοιο—ἀποκρύψαι > : εὐχρηστον ἦθος εὐχομένου δύνασθαι πρὸς ἀπόδοσιν χάριτος οὐ μόνον τὰ αἰτηθέντα ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἀδύνατός ἐστιν. ^[5]
- 18 464—5 b (BCE 3 E 4) T < παρέσσεται : > παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει "παρέξομαι".
- 18 466a1 A im οἱ περὶ Ἀριστοφάνην "παρέξομαι".
- 18 466a2 T il παρέσσεται : παρ' αὐτῷ ἔσται.
- 18 466b ἐτοίμως δὲ ἐπαγγέλλεται, οὐ τόπον, οὐ χρόνον προβαλλόμενος. καὶ ἡ μὲν ὡς δεομένη μακρηγορεῖ (sc. Σ 429—61), ὁ δὲ οὐ λόγων αὐτῇ δευτέρων καιρὸν δίδωσι τῇ σπουδῇ, ἐπειδὴ ἄτοπον ἦν, ἐν τῇ ἐξόδῳ σπεύδοντος Ἀχιλλέως, διηγεῖσθαι περὶ τῶν ὅπλων, καὶ ἵνα ἤδη τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ἀναλώσῃ τῇ ὀπλοποιίᾳ. b (BCE 3 E 4) T < οἷά τις αὐτε / > ἀνθρώπων πολέων < θαυμάσσεται , ὃς κεν ἴδῃται > : συμμέτρως τῇ ὑποσχέσει· περὶ μὲν γὰρ τῆς εὐεργεσίας Θέτιδος τοσαῦτα ἐξέτεινεν (cf. ^[5]
- 18 466—7 Σ 395—405), αὖξων αὐτῆς τὴν εὐποιίαν. ὅτε δὲ εἰς τὴν ἀμοιβὴν ἦλθεν, ἦν αὐτὸς ἀποδίδωσι, μετρίως τὸν λόγον ἐποίησατο. A χοάνοισιν : ἄδηλον τὸ γένος. ^[5]
- 18 470a λέγει δὲ 'τοῖς ἀγγείοις, εἰς ἃ τήκεται ὁ χαλκός', ἅπερ ἐστὶ παρ' ἡμῖν πήλινα. T ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων : δηλονότι αὐτόματα.
- 18 470b εἰ δὲ ἔμψυχα αὐτοῦ τὰ ἔργα, διὰ τί χρὴ ἀπιστεῖν περὶ τῶν κατασκευαζομένων; T < ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων : > ὅτι τὸ πᾶσαι παρέλκει· διὸ ἡ διπλῇ.
- 18 470c1 A im τὸ πᾶσαι συνήθως παρέλκει τῷ ποιητῇ.

- 18 470c2 T il {παντοῖν} εὐπρηστον : διὰ τοῦ εὐπρηστο ν .
- 18 471a1 τινὲς διὰ τοῦ κ , καὶ ἀκούουσι πρὸς πρᾶξιν εὐάρμοστον. Α τινὲς δὲ "ἔκπρηστον".
- 18 471a2 T εὐπρηστον : παρὰ τὸ ἔπρησε.
- 18 471b T ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι <παρέμμεναι , ἄλλοτε δ' αὖτε / ὅπως—ἄνοιτο > : κεκράτηκεν ἀρρήτου πράγματος ὅτι ὅτε σπεύδοι Ἥφαιστος καὶ αὐταὶ ἠπείγοντο καὶ τεχνικῶς ἐφύσων.
- 18 472-3 καὶ τὸ "παντοῖν" (Σ 471) οὖν τοιοῦτόν ἐστιν, b (BCE 3) T ποτὲ μὲν ἐπηρεμένην αὐτμήν, ποτὲ δὲ σύμμετρον. b (BCE 3 E 4) T < ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι , ἄλλοτε δ' αὖτε : > εἰς τὸ παρεῖναι καὶ ἔτοιμοι εἶναι καὶ σπεύδοντι καὶ μῆ. ^[5]
- 18 472a A int σπεύδοντι : σπεύδειν ὁμοίως ἡμῖν.
- 18 472b T < ἄλλοτε δ' αὖτε : > ἐλλείπει τὸ 'μὴ σπεύδοντι'.
- 18 472c A im < χαλκὸν .
- 18 474a ..> ἀτειρέα <κασσίτερόν τε > : κοινὸν καὶ ἐπὶ τοῦ κασσιτέρου τὸ ἀτειρέα , b (BCE 3) T εἶγε ἡ κνημὶς ἐξ αὐτοῦ, καὶ βάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος καὶ οὐκ εἴκει (cf. Φ 591—4). T ἄλλως· ἀτειρέα : τῶν γὰρ ἄλλων χωνευομένων ἐλαυνόμενος αὐτὸς πολὺν εἰς τὸ δημιουργηθῆναι τῷ τεχνίτῃ παρέχει κόπον.
- 18 474b b (BCE 3 E 4) T θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ <—γέντο πυράγρην > : δαιμονίως τὸν πλάστην αὐτὸς διέπλασεν, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐκκυκλήσας καὶ δείξας ἡμῖν ἐν φανερωῖ τὸ ἐργαστήριον.
- 18 476-7 b (BCE 3) T μεγάλην δὲ σφῦραν ἔλαβεν· οὐπω γὰρ τοῦ λεπτοουργεῖν καιρὸς, ἀλλὰ πρῶτον ἐξελάσαι τὴν ὕλην. b (BCE 3 E 4) T εἰς δὲ τὸ τορεῦειν ἄλλοις χρῆται ἐργαλείοις, <οἷς> καὶ τὰς πόρπας ἐποίει. T ῥαιστήρα : σφῦραν σιδηρᾶν, παρὰ τὸ ῥαΐζειν, ὃ ἐστὶν ἐνεργεῖν. ^[5]
- 18 477 A κρατερὴν : παρὰ Ζηνοδότῳ "κρατερόν" A int T διὰ τοῦ ο . A int πυράγρην : τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον, παρὰ τὸ τὰ ἐκ πυρὸς ἀγρεύειν, ὃ ἐστὶ λαμβάνειν. Α ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος : διὰ τί μάχαιραν ὃ Ἥφαιστος οὐ κατασκευάζει; ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἀρμόζει· τὸ γὰρ σκεῦος εὐκτετον. ^[5]
- 18 478 τὸ δὲ δόρυ ὑπεξήρηται δι' ἑτέραν αἰτίαν. Α πάντοσε <δαιδάλλων > : ἔδει 'πάντοθι' εἰπεῖν· <φησὶ> γὰρ "αὐτὰ <ρ> ἐν αὐτῷ </ ποίει δαίδαλα πολλὰ> " (Σ 481—2).
- 18 479 T τρίπλακα : τρίπτυχον.
- 18 480a b (BCE 3) T μαρμαρέην : διὰ τὸν ἐπικεχυμένον αὐτῇ τεχνικὸν Ὠκεανόν.
- 18 480b b (BCE 3 E 4) T < πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες : > τινὲς φασὶ τὰς μὲν βοείας εἰκότως δεῖσθαι πολλῶν πτυχῶν <***> .
- 18 481a T < αὐτοῦ : > ἔν ἐστι τὸ αὐτοῦ.
- 18 481b A im ἐν μὲν γαῖαν <ἔτευ ξ'—θάλασσαν > : ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου τὰ λοιπὰ, ἀρκεσθεῖς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει.
- 18 483a Ὅμηρος δὲ οὐκ ἂν προετραγώδησεν τὰ κατὰ τὰς φύσας, εἰ μὴ καὶ τὴν τῆς ποικιλίας κατασκευὴν ἔμελλε διατίθεσθαι. Α γαῖαν {ἔτευξ'} : ἡ γαῖαν† λείπειν φασὶ τὸ ὥς οὐ γὰρ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἐπέθετο. ^[5]
- 18 483b T < ἐν μὲν γαῖαν ἔτευ ξ'—κατὰ μέσσοις : > Ἀγαλλίς ἡ Κερκυραία φησὶ πιθανῶς ὥς Ἥφαιστος, Ἐριχθονίου πατὴρ ὢν, τὴν ἀρχαιογονίαν τῆς Ἀττικῆς ἐγκατέγραψε τῇ ἀσπίδι· γῆν μὲν, ὅτι αὐτόχθονες οὐρανόν, πρὸς ὃν συνεστήσαντο τὴν πολιτείαν· θάλασσαν, ἐφ' ἧς οἰκοῦσι δύο πόλεις, Ἐλευσίνα καὶ Ἀττικὴν. ^[5]
- 18 483-606 καὶ γάμος (cf. 491—5) μὲν Ἀθήνησι πρῶτον <ῆν> · εὐρηται δὲ ὑπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ διφυᾶ φησι αὐτὸν λέγεσθαι ὁ Χάραξ (FGrHist 103,38), ὅτι ἴτους δύο φύντας δι' αὐτὸν πρῶτον

ἔγνωσαν ἄνθρωποι· διὸ τὸ ξένον αἱ γυναῖκες ἰστάμεναι ἐθαύμαζον (cf. 495—6). καὶ δίκη φονική (cf. 497—508) ἐκεῖ πρῶτον περὶ Ἀλιρροθίου. περὶ Ἐλευσίνα δὲ δύο στρατοὶ (cf. 509—40), Φόρβαντος ἐξ Ἀκαρνανίας καὶ Εὐμόλπου ἐκ Θράκης. προεστήκασι δ' Ἄρης (cf. 516) μὲν ἀπολυθεὶς τοῦ φόνου, Ἀθηνᾶ (cf. 516) δὲ ὡς πολιὰς. εἰ δέ φησιν ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεοῦτατο ν, ἄλλον ἄουτο ν, / ἄλλον τεθνηῶτ α, (536—7), τοῦτοι γὰρ ἀπέθανον† ἀπὸ τῶν Ἐλευσινίων Ἱμμάραδος ὁ Εὐμόλπου, Κλυτίος ὁ Ἀγριόπου τοῦ Κύκλωπος, Ἐγρεμος <ὁ> Εὐρυνόμου τοῦ μετὰ Φόρβαντος. καὶ ἄρατρον (cf. 542—3) δὲ πρῶτος Ἐπιμενίδης ὁ καὶ Βουζύγης ἔζηξε. τρίπολον (542) δὲ τὴν ἄρουράν φησιν, ἐπεὶ Τριπτόλεμος πρῶτος ἔσπειρε σῖτον, ὃν βασιλέα φησὶν (sc. 556)· ἐν δέ τισιν ἐγράφετο μετὰ τὸν ἥμων ὀξεῖας δρεπάνας (551) "καρπὸν Ἐλευσινίνης Δημήτερος ἀγλαοδώρου" (Σ 551 a). καὶ βοῦν φησι (sc. 559) θύεσθαι· ἐκεῖσε γὰρ πρῶτος ἔθυσε βοῦν Θαύλων φυγαδευθεὶς. οἶνον (cf. 561—8) τὲ Ἰκάριος εὔρεν. ὁ δὲ χορὸς (cf. 590—8) ὁ πεμφθεὶς μετὰ Θησέως ἐπὶ Κρήτην. συμβουλευτικὰ δέ ἐστι πάντα· ἡ γὰρ εἰρηνευομένη πόλις ὑπονοεῖν παρέχει Τρωσὶν, ὅσων ἂν ἀπέλαυσαν ἀγαθῶν, εἰ εἰρήνευον, ἡ δὲ πολεμουμένη τὴν διχόνοϊαν αὐτῶν· κάκεῖ γὰρ οἱ μὲν τὰ Πάριδος, οἱ δὲ τὰ Ἀντήνορος ἐφρόνουν. καὶ οἱ μὲν περὶ Διονύσιον (fr. 46 Schm.) φασὶν αὐτοκίνητα αὐτὰ εἶναι ὡς τοὺς τρίποδας (cf. Σ 373—7), οἱ δὲ περὶ Ἀριστόνικον ἐναντιοῦνται, ἐπεὶ μή εἰσι παρὰ θεοῖς. τί οὖν οἱ κύνες Ἀλκινόου (cf. η 91—4); τοῦτο πλάσμα ἦν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πλάσμα· δίδονται γοῦν τῷ ναυαγεῖν μέλλοντι Ὀδυσσεῖ (cf. μ 416—25). ἄρα δὲ ἄτρωτα τὰ Ἡφαιστότευκτα; καὶ πῶς οὐκ ἄτοπον τοὺς μὲν θεοὺς τιτρώσκεσθαι, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν μή; οὐ γὰρ ἂν ἐδέησε πεντάπτυχον ποιῆσαι τὴν ἀσπίδα. Τ {ἡέλιόν τ'} ἀκάμαντα : τινὲς μέγαν· "ὡς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα" (Π 823). ^[35]

18 484a Τ σελήνην τε πλήθουσαν : τινὲς τὴν ποτὲ πλήθουσαν, ὡς "ἡῦκομος Νιόβη" (Ω 602).

18 484b οἱ δὲ φυσικοὶ αἰεὶ φασὶ τὸ ἡμισφαίριον αὐτῆς τὸ πρὸς ἥλιον τετραμμένον πλήθειν, εἰ καὶ μὴ φαίνεται ἡμῖν. οἱ δὲ τὴν πληρωτικὴν σωμάτων, κογχυλίων τε καὶ δένδρων καὶ ποταμῶν καὶ θαλάσσης καὶ Ὤκεανοῦ. b (BCE 3 E 4) Τ σελήνην τε πλήθουσαν : τὴν οἶον πεπληρωμένην σέλας νέον. Α τεῖρεα : ὡς "τεῖχεα" (B 691 al. ^[5])

18 485a). Α im < οὐρανὸς ἐστεφάνωται : > Ζηνόδοτος "οὐρανὸν ἐστήρικται", Ἀρίσταρχος "οὐρανὸν ἐστεφάνωκε".

18 485b Α int Πληϊάδας { θ ' } : ἐπτὰ ἀστέρες κείμενοι—γενέσθαι ἔξ.

18 486 ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς (fr. 7 [p. 194] B.). Α Ὑάδας τε : οἱ ἐπὶ τῶν κεράτων—καὶ ὑετῶν καθίστανται. Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ—κατηστέρισεν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει (FGrHist 3, 90b). Α Πληϊάδας θ ' Ὑάδας τε : τὰς μὲν κατηστερισμένας—διότι καταυγάζονται. Α τό τε σθένος Ὠρίωνος : περιφραστικῶς τὸν Ὠρίωνα Ὠρίων δύνει. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι (fr. 101 Pow.). Α {ἄρκτον θ ' ἦν καὶ} Ἄμαξαν : εἰς ιδιότητα Ἄμαξαν ἐψίλωσαν οἱ πρὸ ἡμῶν, ἐπεὶ ἡ συναλιφὴ οὕτως εὐρέθη, "τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν" (Ω 711) καὶ "αἰ δ' ὑπ' ἀμάξησιν" (Ω 782), ὥσπερ καὶ τὸ ἄλυσις ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐδασύνθη εἰς ιδιότητα. ^[5]

18 487 Ἀττικοὶ μέντοι οἱ νεώτεροι τὴν ἄμαξαν δασύνουσιν, ἴσως διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ διὰ τὸ φιληδεῖν τῇ δασείᾳ· ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ συναλιφὴ διὰ δασέος, καθημαξευμένα. ἄρκτοι δύο δείκνυνται—ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σοφῶν. Ζεὺς Καλλιστοῦς—κατηστέρισεν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 632). Α ἦ τ ' αὐτοῦ στρέφεται : ὅτι κυκλοτερὴς ἐστὶν ὁ οὐρανός, δηλοῖ τὸ στρέφεται ὡς καὶ τὸ "ἐστεφάνωται" (Σ 485). ^[5]

18 488a Τ ἄλλως· ἦ τ ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ ' Ὠρίωνα δοκεύει· ἅμα μὲν χαριέντως ὡς κυνηγόν, ἅμα δὲ ὅτι καὶ τὴν αὐτὴν κίνησιν αὐτῷ ποιεῖται, b (BCE 3 E 4) Τ ὥς πού φησιν ὁ Ἄρατος (Phaen.

18 488b 226—7)· "ὅς ῥά τε καὶ μήκιστα διωκόμενος περὶ κύκλα / οὐδὲν ἀφαυρότερον τροχάει Κυνοσουρίδος Ἄρκτου". οὐκ ὀνομάζει δὲ τὴν ἄλλην, ἐπεὶ τῶν ἐμφανεστέρων μέμνηται. b (BCE

- 3) Τ τινὲς δὲ φασιν ἄκαι†, ἴν' ἧ 'καὶ Κυινόσουρα· αὕτη γὰρ "μειοτέρη <...> πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι" (Arat. Phaen. 43). ἀλλὰ πρῶτα μὲν ἄμφω Ἀμαξίαι ὀνομάζονται, ὡς καὶ Ἄρατος (Phaen. 27)· "ἀτὰρ καλέονται Ἀμαξίαι". ἄλλως τε ὅτε τὸ τέ ὑποτάσσει ὁ ποιητὴς τῷ ἄρθρῳ, οὐ σημαίνει καί· "ὄν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα" (P 676), "ὄν τε κύν' Ὠρίωνος" (X 29), "ἦ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρῃσ" (I 15), "ἦ τ' ἀνὰ νῶτα θεόουσα" (N 547). οἱ δὲ τὸ "Ἄρκτον" (Σ 487) ἀντὶ πληθυντικοῦ, ὡς τὸ "θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα" ([Hsd.] scut. 388). Τ ἦ τ' αὐτοῦ στρέφεται <—δοκεύει> : ἥτις περὶ τὸν Ἀρκτικὸν—Ὠρίωνος ἄστρον. ^[10]
- 18 488c πόλοι δὲ καλοῦνται τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, περὶ ἃ ἀποτελεῖται καὶ στρέφεται ὁ κόσμος. Α οἷη δ' ἄμμορός <ἐστὶ λοετρῶν Ὠκεανοῖο> : τὸ οἷη οὐκ ἔχει τὴν σύγκρισιν πρὸς ἅπαντα τὰ ζῶδια, ἀλλὰ πρὸς μόνα τὰ ἐντετυπωμένα τῇ ἀσπίδι· b (BCE 3 E 4) Τ εἰσὶ γὰρ καὶ ἄλλα μὴ δύνοντα.
- 18 489a1 b (BCE 3 E 4) ὡς πρὸς τὰ προειρημένα ἄστρα, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐστὶ μὴ δύνοντα.
- 18 489a2 Α int οἷη δ' ἄμμορός ἐστὶ : ἀντὶ τοῦ μόνῃ—τὰ ἀπὸ ἰξύος ἕως ποδῶν. Α ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις <μερόπων ἀνθρώπων> : ἐπὶ τὰ ἐπίγεια φέρεται.
- 18 490 διοικουμένου δὲ τοῦ βίου πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ τὰ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς καιροῖς συμβαίνοντα πρὸς ἐκλογὴν τοῦ ἀμείνονος προβέβληται. ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν Ἰλιάς ὄψιν εἶχε πολέμου, ἀμνημόνευτος δὲ ἦν ἡ εἰρήνη, τοῦ πολέμου πρὸς ὀλίγον (sc. Σ 509—40) ἐμνήσθη b (BCE 3 E 4) Τ (καὶ τοῦτου οὐκ εἶχεν ἡ Ἰλιάς τὸν λόχον), Τ τὸ δὲ περὶ τῶν εἰρηνικῶν ἐμήκυνεν. ἀναγκαῖον δὲ τῷ βίῳ τὰ ἐναντία εἶναι πόλεμον καὶ εἰρήνην, ἡδονὴν τε καὶ πόνους. b (BCE 3 E 4) Τ ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις : τίνες δὲ εἰσὶν αἱ δύο πόλεις; Ἀγαλλίας—ἐνδέδεται χθών. Α <ἐκ θαλάμων :> Ζηνόδοτος "ἐς θαλάμους"· καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἡ γραφή. ^[10]
- 18 492a Α im <δαΐδων ὑπολαμπομενάων :> ὅτι ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, μετὰ δάδων Ἀρχίλοχος (fr.
- 18 492b 65, 12 T. = 58, 12 W.)· "ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος". καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ νυμφῖοι τὰς νύμφας μετὰ δάδων παρελαμβάνοντο. Α int <δαΐδων> ὑπολαμπομενάων : ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ.
- 18 492c Ἀθήνησι δὲ οὕτω τὰς νύμφας ἄγουσι. b (BCE 3) Τ πολὺς δ' ὑμέναιος <ὀρώρει> : ἐξῆπτο, διεγήγερτο—ὄν ἐκάλουν ὑμέναιον.
- 18 493 Α ὑμέναιος : ὕμνος ὁ ἐπὶ ὁμονοίᾳ ἀδόμενος. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ τ'νάζειν. b (BCE 3) Τ <αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον :> ὅτι ἐνθάδε μόνον καὶ ἐν τῇ Κ (sc.
- 18 495a 13) μέμνηται αὐλῶν. Α im αὐλοὶ : εἰ Φρυγὸς ὁ αὐλός, ἄρα τῆς τότε εἰρηνευομένης Ἰλίου παράδειγμα ἡ πόλις· καὶ ὅτε γὰρ νυκτηγρετοῦσι Τρῶες αὐλοῦσι (sc.
- 18 495b Κ 13). παρὰ δὲ Ἑλλήσιν οὐδαμοῦ αὐλός. b (BCE 3) Τ βοὴν ἔχον : οὐχ ὡς ἀποτελουμένου ἤχου τινός, ἀλλ' οἷον τὰ εἶδωλα ὡς αὐλοῦντα καὶ κιθαρίζοντα ἦν.
- 18 495c b (BE 3) Τ <θαύμαζον :> ὅτι ἐθεῶντο, οὐκ ἐξεπλήττοντο.
- 18 496a Α ext (Α im) θαύμαζον : ἐθεώρουν.
- 18 496b b (BE 3) Τ il <λαοὶ δ' εἶν> ἀγορῇ <ἔσαν ἀθρόοι—ποινήσ> : ἀγορὴ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀγείρονται.
- 18 497-8 ἡδονὴν δὲ διαγράψας (sc. Σ 491—6) μέτεισιν ἐπὶ τοὺς ταῦτα τηροῦντας νόμους. b (BCE 3) Τ ἔστι δὲ ἡ στάσις καταστοχαστική. τοῦ μὲν λέγοντος δεδωκέναι τὴν ποινὴν (cf. Σ 499), τοῦ δὲ ἀρνούμενου εἰληφέναι (cf. Σ 500). ποινὴν οἱ παρέχοντες ἔφευγον τὸ ἐγκλημα τοῦ φόνου. b (BE 3) Τ ἔνθα δὲ νεῖκος / ὠρώρει : ἐφιλονεῖκουν, ἡμφισβήτουν· δικαστήριον—ἀντέκτισις ποινῇ. Α <ποινῆς :> προστίμου· ἃ καὶ ὑποφόνια καλοῦσιν. ^[5]
- 18 498 b (BCE 3 E 4) Τ <ἀποφθιμένου :> παρὰ Ζηνοδότῳ "ἀποκταμένου" καὶ ἐν ταῖς πλείσταις καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἡ γραφή.

- 18 499 A ext (A im) ὁ μὲν εὐχέτο πάν τ' ἀποδοῦναι </ —έλέσθαι> : ὁ μὲν διεβεβαίουτο λέγων δεδωκέναι b (BCE 3) T τὸ ἀρκοῦν πρὸς ὅλον τὸ ἀδίκημα, b (BCE 3 E 4) T ὁ δὲ ἡρνεῖτο.
- 18 499-500a b (BCE 3) < ὁ μὲν εὐχέτο πάν τ' ἀποδοῦναι, / δήμῳ πιφάυσκων : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀποδοῦναι· ἐν γὰρ τῷ δήμῳ ἔλεγε πάντα ἀποδεδωκέναι, οὐ τῷ δήμῳ παραδεδωκέναι.
- 18 499-500b A im δήμῳ πιφάυσκων : τοῖς περιστῶσι τοῦ δήμου διασαφῶν.
- 18 500 T ἄμφω δ' ἰέσθην <ἐπὶ ἱστορίᾳ πεῖραρ ἐλέσθαι> : ἄμφω δὲ μάρτυρα παρῆχον τῶν λεγομένων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐτίθεντο τὸ πέρας τῆς δίκης ἀντὶ τοῦ ἡθέλον ἄμφω ἐπὶ τῷ μάρτυρι τὸ πέρας τῆς δίκης γίνεσθαι'.
- 18 501a b (BCE 3) T < ἐπὶ ἱστορίᾳ πεῖραρ ἐλέσθαι : > τὸ τέλος τῆς δίκης οἱ δικασταὶ ἐτίθεντο ὥστε τὸν παρέχοντα μαρτυρίαν νικᾶν.
- 18 501b A int {ἐπὶ} ἱστορίᾳ : μάρτυρι ἢ κριτῇ ἀπὸ τοῦ εἶδω εἴσω ἴστωρ, ἐλλείψαντος τοῦ ε, ἐπεὶ τῷ ι τὸ ς ἐπεφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἴστῳ "ἰστίον" (A 481), ἴστημι· ὅθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ι πρὸ τοῦ ς μόνου δασύνεται.
- 18 501c πρόσκειται τὸ μόνου, ἐπεὶ τὸ ἴστρος ψιλοῦται. A < ἐλέσθαι : > παρὰ Ζηνοδότῳ "ἀρέσθαι".
- 18 501d A il < λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον ἀμφὶς ἀρωγοί : > ὅτι οἱ περιστῶτες ἐκατέρωθεν προσεφθέγγοντο, καὶ ὅτι τοῦτ' ἔστι τὸ "δήμῳ πιφάυσκων" (Σ 500), φανερόν ποιῶν τῷ ὅχλῳ.
- 18 502a A ext (A im) λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον <ἀμφὶς ἀρωγοί> : ἐπεφώνουν ἀμφοτέρωθεν βοηθοὶ ἀμφοτέροις.
- 18 502b b (BCE 3) T ἀμφοτέροισιν <ἐπήπυνον ἀμφὶς ἀρωγοί> : παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει "ἀμφοτέρωθεν".
- 18 502c ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ "ἀμφοτέρωθεν ἐπίπνυνον ἀμφὶς ἀρωγοί". A im T οἱ δὲ γέροντες </ εἶα τ' —ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ> : γέροντας ἀξιοῖ δικάζειν ὡς συνέσει καὶ πολυπειρίᾳ πραγμάτων προὔχοντας.
- 18 503-4 b (BCE 3) T τὸν δὲ τόπον αὐτῶν ἱερόν, ὥστε εἰς τὸ θεῖον ἀσεβεῖν δοκοῖεν οἱ τε παρακρίνοντες καὶ οἱ ἀπειθοῦντες. b (BCE 3 E 4) T ἐν δ' Ἀρείῳ πάγῳ γέροντες δικάζουσιν. T ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ : Θέμιδος γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια. ^[5]
- 18 504 T σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρ ς' ἔχον : ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες καὶ οἱ δικάζοντες σκῆπτρα ἐλάμβανον.
- 18 505a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 37)· "στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χεῖρί". A ἡεροφώνων : ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς ἰκνεῖται, ὃ ἐν ἄλλῳ εἶπε "φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν" (O 686).
- 18 505b A b (BCE 3) T ἄλλως· ἡεροφώνων : τῶν ἀέρα φωνούντων· ἀήρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή.
- 18 505c b (BCE 3) T ἡ ἔωθεν συγκαλούντων. T < τοῖσιν> ἔπει τ' ἡῖσον, <ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον> : ἦτοι ἐξώρμων σὺν τοῖς σκῆπτροις ἄλλος ἐν ἄλλῳ τόπῳ· ἡ ἀνιστάμενοι ἔφερον τὴν ψῆφον.
- 18 506a A τοῖσι δ' ἔπει τ' <ἡῖσον> : συμπεριέφερον τὰ σκῆπτρα τοῖς λεγομένοις ὡς καὶ οἱ δημηγοροῦντες· ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς ἔδοξεν ἀμαθὴς εἶναι, ὅτε τὸ σκῆπτρον οὐκ ἐνώμα (cf.
- 18 506b Γ 218)· b (BCE 3) T οὕτω γὰρ ἀνέδην τὰς χεῖρας ἐκίνουν. T < τοῖσιν ἔπει τ' ἡῖσον : > κατέσειον ἐπὶ τὸ σιωπῇ <σαι> .
- 18 506c A int ἀμοιβηδὶς δὲ δικάζον : ἦτοι ἐκ διαδοχῆς οἱ δικασταὶ ἐκαθέζοντο, παρὰ μέρος τὸ ἐν πρᾶγμα δικάζοντες, καὶ ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐν μέρει ἀπεφαίνετο.
- 18 506d τὸ δὲ ἀμοιβηδὶς κατ' ὀξεῖαν τάσιν. εἴρηται δὲ περὶ τῶν εἰς δις ληγόντων <ἐπιρ> ρημάτων (cf. Hrd. καθ. 512,11). A ἀμοιβηδὶς <δὲ δικάζον> : οὐ πάντες βουλευσάμενοι μίαν ἐξέφερον γνώμην, ἐναλλάξ δὲ ἕκαστος τὸ δοκοῦν δίκαιον ἀπεφαίνετο. ^[5]

- 18 506e b (BCE 3 E 4) T < ἀμοιβηδής : > Ἀρίσταρχος "ἀμοιβηδόν" ὡς "κλαγγηδόν" (B 463), κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας.
- 18 506f1 A im Ἀρίσταρχος δὲ b (BE 3) T "ἀμοιβηδόν" ὡς "κλαγγηδόν", T ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας, b (BE 3) T ὡς καὶ ἡ γερουσία Λακεδαιμονίων.
- 18 506f2 T κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσ <σ> οἱσι <δύω χρυσοῖο τάλαντα , / —εἵποι > : ἐπὶ δικαιοσύνην παρακαλῶν τοὺς δικαστὰς ἄθλον δικαιοκρισίας φησὶν αὐτοῖς παρὰ τῶν δικαζομένων δεδόσθαι.
- 18 507-8a b (BCE 3) T ἄδηλον δέ, πότερον πρὸς ἓν ἢ πρὸς δύο ἀπέθεντο, ἵνα ὁ ἡττηθεὶς δῶ τῷ δικαστῇ ἥπρὸς τὸ συκοφαντεῖν πολλούς. τοῦτο δὲ καλεῖται συνηγορικὸν τέλος. b (BE 3) T κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσ <σ> οἱσι <—εἵποι > : ἦτοι τοσοῦτον δικαστικὸν ὑπὶ <σ> χνοῦντο. ^[5]
- 18 507-8b ἀλλ' ἐπεὶ ἀπίθανόν ἐστιν, ἄμεινον κατὰ τῶν κρινομένων τῷ φανέντι ψευδομένῳ ἐπικλάσαι δύο τάλαντα ἐπιδοῦναι τῷ τὰ ἰθύντατα εἰπόντι. A τὴν δ' ἑτέραν πόλιν <—ἐμάχοντο μάχην > : οὕτως ἐξηγητέον· πόλιν τινὰ περικαθεσθέντες δύο πολεμίων στρατοὶ τὴν λείαν ἀφείλοντο.
- 18 509-33 καὶ τὴν κτῆσιν δὲ διανείμασθαι ἡνάγκαζον ἐπὶ τῷ καταθέσθαι τὸν πόλεμον. οἱ δὲ πολῖται οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλὰ σκοποὺς πέμψαντες ἐλόχων, ὅποτε ἤξοντα τὰ θρέμματα αὐτῶν ἐπὶ νομὴν ἀφέλονται τῶν πολεμίων. b (BCE 3) T καὶ δὴ τοῦτο ποιοῦσιν. οἱ δὲ τὸν θόρυβον ἀκούσαντες—ἔτυχον γὰρ περὶ τούτου σκεπτόμενοι, ὅποτερον ἀρκεσθήσονται τῇ λείᾳ ἢ πολεμήσοιεν πάλιν—ἐπιβάντες τῶν ἵππων συνῆψαν πόλεμον. b (BE 3) T δύο στρατοί : ἢ ὁ πολιορκῶν καὶ πολιορκούμενος· ἢ δύο ἐπὶ διαφόροις ἤκοντες αἰτίαις, ὁμονόησαντες δὲ κατὰ τῆς πόλεως. ^[5]
- 18 509a b (BCE 3 E 4) T δύο στρατοί : ἓν στράτευμα νοητέον εἰς δύο διηρημένον· πολιορκία γὰρ ἦν καὶ οὐ ἥπαιδείατ' ἡ μάχη.
- 18 509b ἢ δύο στρατοὺς τὸν ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἐπελθόντα φησὶν. A δίχα δέ σφιν ἦνδανε βουλή , <ἢ ἐδιαπραθέειν —ἔεργεν > : τοῖς πολιορκουσὶν ἐσχισμένη ἦν γνώμη· ἐὰν μὲν θελήσωσι διανείμασθαι τὰ κτήματα, ἀπαλλάττεσθαι τῆς πολιορκίας, ἐὰν δὲ ἀπειθῶσι, πορθῆσαι τὴν πόλιν.
- 18 510-2 b (BCE 3) T δίχα δέ σφιν ἦνδανε βουλή , <—ἔεργεν > : σημειοῦνται ὅτι οἱ ἐπιστρατεύσαντες—κτημάτων. A ἢ ἐδιαπραθέειν <ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι > : ἐψύχεται ἡ γραφή ὡς καὶ τὰ ἀφανῆ δηλοῦσθαι τοῖς ὁρῶσιν. ^[5]
- 18 511a τὸ δὲ πάντα πρὸς τὰ σημαινόμενα κτήματα ἀπέδωκεν. b (BCE 3) T ἢ ἐδιαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι : πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ κτήματα.
- 18 511b A ἢ ἄνδιχα <πάντα δάσασθαι > : ἦν ἔθος, ὡς καὶ Ἑκτωρ φησί, "μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα <πάντα δάσασθαι>" (X 120).
- 18 511c T <οἱ δ' > οὐπω πείθοντο : τὸ πω παρέλκει, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "οὐδέπω Ἀτρεΐδew ὁπὸς ἔκλυον" (Π 76): b (BCE 3) T οἱ πολῖται δὲ οὐκ ἐπείθοντο.
- 18 513a b (BE 3 E 4) T <οἱ δέ : > οἱ ἔνδον.
- 18 513b A int λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσαντο : δεῖ νοεῖν τοὺς πολεμίους ἀφηρηθῆσαι τὴν λείαν, ἣν λοχῶσιν οἱ πολῖται ἰδίαν οὔσαν.
- 18 513c1 T δεῖ δὲ νοεῖν τὴν λείαν, ἣν οἱ πολέμιοι ἀφείλοντο, τούτους λοχῆσαι σπεύδειν.
- 18 513c2 b (BE 3 E 4) τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοι τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα / ῥύα τ' ἐφεσταότες , <μετὰ δ' ἄνδρες , οὓς ἔχε γῆρας > : Παρμενίσκος (fr.
- 18 514-5a 7) τοῖς ἐξῆς συνάπτει τὸ ἐφεσταότες (515), ἐπεὶ σολοικοφανές, φησί, τέκνα ἐφεσταότες καὶ ἄλοχοι. εἰ δὲ ἐν τοῖς τέκνοις εἰσὶ καὶ ἄρρενες, τί κωλύει πρὸς τὸ σημαινόμενον αὐτὸν

ἀπνηντηκέναι, ὥς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων; "νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε </κυανέη> · τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ" (μ 74—5), "νωμῆσαι βῶν </ἀζαλέην> , τό μοι ἔστιν" (H 238—9). οὕτως καὶ ἐνθάδε ἐσταότες παῖδες. Α τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα / ῥύα τ' ἐφεσταότες , <μετὰ δ' ἄνδρες , οὓς ἔχε γῆρας > : τινὲς εἰς τὸ ῥύατο (515) στίζουσιν, b (BCE 3 E 4) Τ ἵνα τῷ ἄνδρες (515) μόνῳ ἀρμόσῃ τὸ ἐφεσταότες (515). ^[5]

18 514-5b b (BCE 3 E 4) ἢ ὁ ἔδει ἐπάγεσθαι, τοῦτο ἐν μέσῳ κεῖται· ἔδει γὰρ 'μετὰ δ' ἄνδρες ἐφεσταότες', b (BCE 3 E 4) Τ <ὥς> τὸ "εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων" (Υ 138) καὶ "ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι / Κώκυτός τε" (κ 513—4). πρὸς δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν, ὥς ἐν τῷ "μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσιν </...> , ἀλλ' ἅμα πάντες" (Θ 7—8), "ἡῖθεοι καὶ παρθένοι <... /> ὀρχεῦντο <...> χεῖρας ἔχοντες" (Σ 593—4), "Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων </ἄφρονα> τοῦτον ἀνέντες" (Ε 760—1). Τ τὸ ἐφεσταότες (515) πρὸς τὸ ἄνδρες . ^[10]

18 514-5c καὶ δύναται παραπλήσιόν τι τῷ Ἀλκμανικῷ πεπονηθέναι σχήματι· "ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι / Κώκυτός θ'" (κ 513—4), "εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης" (Υ 138). διαφέρει δὲ τοῦ Ἀλκμανικοῦ, ἢ ἐκεῖνο μὲν τοῖς κατ' ἀριθμὸν σχήμασιν ὑποπίπτει, τοῦτο δὲ τοῖς παρὰ γένος. ὑπερβατῶ δὲ ἀμφοτέρω λύεται. Α ἄλοχοι τε : ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις (8 p. ^[5]

18 514 829e4) ἀξιοῖ γυνάξεσθαι γυναικας τὰ πολεμικά παρ' Ὀμήρου μαθών. καὶ Σαυροματῶν αἱ γυναῖκες τὴν αὐτὴν τοῖς ἀνδράσιν ἐνδύσαι στολὴν πολεμοῦσιν. b (BCE 3 E 4) Τ < ῥύα τ' ἐφεσταότες , μετὰ δ' ἄνδρες : > κατὰ κοινοῦ τὸ ῥύατο ο .

18 515 Α int οἱ δ' ἴσαν : οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξήσαν εἰς τὸν λόχον.

18 516a b (BCE 3 E 4) Τ < ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη : > ὥς ἡδίκημένοις συλλαμβάνουσιν οἱ θεοί.

18 516b b (BCE 3 E 4) Τ il μεγάλω : δυνάμει, οὐ μεγέθει.

18 518a b (BCE 3) Τ < ὥς τε θεῶ περ : > ὥς ἄν, ὥς τὸ "ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός" (Γ 381.

18 518b Υ 444). Τ il < ὀλίζονες : > ὅτι ἅπαξ κέχρηται τῇ λέξει, καὶ σημαίνει ὀλίγοι.

18 519a Α int ὀλίζονες : προπαροξυτονητέον.

18 519b πρόδηλον κάκ τοῦ παρακειμένου οὐδετέρου, 'οὐδὲν ὀλίζον ἔξομεν', εἴγε ὁμοτονεῖ τοῖς οὐδετέροις αἰεὶ τὰ ἀρσενικά κατὰ τὸ τέλος κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον, ἐνὸς ἀντικειμένου τοῦ ἔν δια τὸ μὴ δύνασθαι περισπωμένην ἐπὶ βραχείας εἶναι. τὰ δὲ παραδείγματα ἄφθονα ἐπὶ πάσης καταλήξεως ἐχούσης παρασχηματισμὸν οὐδετέρου, "μέλας" (α 423. ς 306), "μέλαν" (B 825 al.)· τάλας, τάλαν· "πᾶσ" (Λ 65 al.), "πᾶν" (Α 294 al.)· εὐμήκης, εὐμήκης· "ταχύς" (B 527 al.), ταχύ· "φίλος" (Α 381 al.), "φίλον" (Α 167 al.)· σῶφρων, σῶφρον· ὅθεν εἰ οὕτως ἀνέγνωμεν 'οὐδὲν ὀλίζον ἔξομεν', καὶ τὸ ὀλίζων βαρύνειν ὀφείλομεν· καὶ γὰρ οὐδέποτε τοῖς εἰς ὧν ὀξυνομένοις ὀνόμασι παράκειται οὐδετέρου παρασχηματισμός, τοῖς μέντοι βαρυνόμενοις, σῶφρον τλημον. εἰ δὴ παράκειται τὸ ὀλίζον, δηλον ὅτι καὶ τὸ ἀρσενικὸν βαρύνεται. ἐσχημάτισται δὲ συγκριτικῶς κατὰ πάθος· παρὰ γὰρ τὸ ὀλιγώτερος κατὰ δευτέρον τύπον τὸ ὀλιγίων μὴ εἰρημένον συγκριτικῶς, ὑπερθετικῶς δὲ ἐν τῷ ὀλίγιος ἐξέπιπτε τρίτος τύπος ὁ διὰ δύο σς , ὀλίσσων· τὰ δὲ δύο σς μετέπεσεν εἰς τὸ ζ καὶ ἀπετελέσθη τὸ ὀλίζον. οὕτως οὖν ἐσχημάτισαμεν καὶ τὸ "μεῖζον" (Α 167 al.), λέγω δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν τροπὴν τῶν στοιχείων. Α ὑπολίζονες : ἦττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος, b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος (fr. ^[15]

18 519c 41 L.) τῇ δυνάμει. περισσὴ δὲ ἡ ὑπό. φασὶ δὲ Ὀμηρον τὸ ὀλίγον† οὐδέποτε ἐπὶ ἀριθμοῦ τάσσειν, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους· b (BCE 3) Τ "νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανός" (ι 515). Τ < εἶκε : > ἀντὶ τοῦ ἐφικτὸν ἦν, ἔπρεπεν. ^[5]

- 18 520 b (BCE 3 E 4) Τ ἐν ποταμῷ : ἀντὶ τοῦ παρὰ ποταμῷ.
- 18 521a b (BCE 3) Τ ἀρδμός : ἐκτατέον τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ ἀρδμό ς , ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α · "τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν" (Ar.
- 18 521b1 equ. 96 = 114). οὐχ ὅσα μέντοι ἐν ῥήμασιν ἔκτασιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμασιν· παρὰ γὰρ τὸ ἄσσω καὶ κατάσσω καὶ μέλλοντα τὸν ἄξω καὶ προστακτικὸν τὸ <ἄξον> , "ἄξον δὲ ἔγχος Διομήδεος" (Z 306), ἡ ἀξίνη συστέλλει τὸ α , παρὰ τε τὸ ἀρῶ καὶ ἀρῶμαι †ἐκτείνομεν ὄνομα Ἄρην· "πισσοκωνίας ἀρήν" Κρατῖνος (fr. 364 [I p. 116] K. = 397 K.—A.). Α ἐκτατέον δὲ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀρδμός · b (BE 3) Τ καὶ τὸ ἄρδω γάρ · "τὸν νοῦν ἴν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν". [5]
- 18 521b2 Τ ἀρδμός : ἀρδεΐα καὶ ἀπάρυσις ὕδατος.
- 18 521c b (BCE 3) καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 247)· "ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοί". b (BE 3) Τ <βοτοῖσιν : > βοτοῖσι {δὲ} γραπτέον, ὅθεν καὶ "βοτῆρες" (cf.
- 18 521d ο 504) καὶ "βοτάνη" (cf. N 493). b (BE 3) Τ τοῖσι : αὐτοῖς τοῖς ἐνεδρεύουσι, b (BCE 3 E 4) Τ τοῖς ἀπὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως.
- 18 523 Τ οἱ δέ : οἱ βοῦς καὶ τὰ μῆλα· περὶ ἀμφοτέρων γὰρ ὁ λόγος.
- 18 525 b (BCE 3 E 4) Τ τερπόμενοι σύριγξι · δόλον δ' οὐ τι προνόησαν : διὰ τὸ ἀπροσδόκητον· οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν τοὺς πολιορκουμένους τοῖς πολιορκοῦσιν ἐπελθεῖν.
- 18 526a b (BCE 3 E 4) Τ ἡ πρὸς τῇ μουσικῇ ὄντες. Τ τερπόμενοι σύριγξι · <δόλον δ' οὐ τι προνόησαν > : ἥτοι ἐπεὶ ἀνύποπτον ἦν τὸ ἐν τῷ πολέμῳ λοχᾶν.
- 18 526b ἡ καὶ διὰ τὴν τέρψιν τῶν συρίγγων. Α <τερπόμενοι : > Ἀριστοφάνης δυϊκῶς "τερπομέ <νω> ".
- 18 526c Α int <τάμνοντο : > ἀπήλυνον.
- 18 528a b (BCE 3 E 4) Τ il <πῶεα καλά : > παρὰ Ζηνοδότῳ "πῶῦ μέγ' οἰῶν".
- 18 528b Α int οἱ δέ : δηλονότι οἱ πολιορκοῦντες, ὧν τὰ ποίμνια περιηλαύνετο.
- 18 530a b (BCE 3 E 4) Τ <οἱ δέ : > οἱ ἐν τῇ πόλει τοῦς† προέπεμψαν.
- 18 530b Α im εἰράων προπάροιθε : ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ εἴρειν, ὃ ἐστὶ λέγειν.
- 18 531a Α ἰράων : τῶν βουλευτηρίων.
- 18 531b b (BCE 3) Τ ἐν δ' Ἔρις , ἐν δὲ Κυδοιμός <ὀμίλεον , ἐν δ' ὀλοή Κήρ > : κατὰ τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων καὶ τὰς ὀνομασίας εἴρηκεν.
- 18 535 b (BCE 3) Τ <ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον : > πρὸς τὸ "Ἔρις" (Σ 535) ὑπήντησεν.
- 18 536a b (BCE 3 E 4) <ἄλλον ἄουτον : > ὁ Κυδοιμός.
- 18 536b Τ il <ἄλλον> τεθνεῖωτα <κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν > : ἡ Μοῖρα.
- 18 537a <ἡ> ἡ αὐτὴ τῶν τριῶν ἐδέδρακτο. νοητέον δὲ ὅτι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ταγμάτων εἰσὶν οἱ πεσόντες. Τ <τεθνεῖωτα : > Ἀρίσταρχος "τεθνηῶτα".
- 18 537b Α im <εἶμα δ' ἔχε : > ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "εἶμά τ' ἔχε".
- 18 538a Α int δαφοινεόν <αἷματι > : λίαν πεφοινιγμένον ἀπὸ τοῦ αἵματος.
- 18 538b Τ δαφοινεόν : ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ος ὀνομάτων ὁ πλεονασμὸς τοῦ ε φυλάσσει τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεΐαν, κενὸς κενεός, ἀδελφός "ἀδελφεός" (B 586 al.
- 18 538c1). Α ἄλλως {δαφοινεῶν·} †δαφοίνεον προπαροξυτόνως†.
- 18 538c2 Τ ἄλλως δαφοινεὸν <αἷματι φωτῶν > : κακ τούτων φαίνεται γραφικὴν εἰδώς· Τ κατὰ χρώματα γὰρ ποικίλλει.
- 18 538d

- b (BCE 3 E 4) Τ ὥς τε ζωοὶ <βροτοί> : οὐκ ἄρα ζωὰ ἦν τὰ ἐπιγεγραμμένα, ἀλλ' ὅμοια ζώοις.
- 18 539 b (BCE 3 E 4) Τ νεκρούς τ' ἀλλήλων <ἔρουν κατατεθνηῶτας> : ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ Γλωσσογράφοι νεκρούς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι.
- 18 540a A <κατατεθνηῶτας> : Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η .
- 18 540b A im ἐν δ' ἐτίθει νειὸν <μαλακὴν πίειραν ἄρουραν> : τῆς εἰρηνευομένης δηλονότι αὕτη ἡ γῆ· οἱ γὰρ πολιορκοῦντες <***> τὴν πολεμουμένην χώραν.
- 18 541a Τ ἄλλως ἐν δ' ἐτίθει νειὸν <μαλακὴν πίειραν ἄρουραν> : τρίτον ἐστὶ τοῦτο· μετὰ γὰρ τὰ θεῖα (sc.
- 18 541b Σ 483—9) καὶ τὰς πόλεις (sc. Σ 490—540) γεώργιον τι παραλαμβάνει. δαιμονίως δὲ διὰ τῶν ἐπιθέτων ὑπέδειξεν, εἰς ὁποίαν ποτὲ γῆν δεῖ πόνον κατατίθεσθαι, εἰς μαλακὴν καὶ εὐβωλον. b (BCE 3) Τ νειόν : τὴν λεγομένην νεατόν, —ἢ τοιαύτη. Α εὐρεῖαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἄροτῆρες ἐν αὐτῇ : ἀκολουθῶς τῷ ἐπιθέτῳ τὴν γὰρ εὐρεῖαν πολλοῖς ζεύγεσιν ἀροῦσθαι. ^[5]
- 18 542a1 Τ ἀκόλουθόν ἐστι καὶ τοῦτο· ταύτην γὰρ πολλοῖς ζεύγεσιν ἀροῦσθαι ὡς εὐρεῖαν b (BCE 3) τοῖσι δ' ἔπει τ' <ἐν χερσὶ δέπας μελιδέος οἴνου / δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών> : πλουσίου ὁ ἀγρός, παρ' ὃν πονοῦσι μὲν αὐλακίζοντες ἐν βάθει τὴν γῆν, ἀνακτῶνται δὲ αὐτοὺς τῷ πόματι.
- 18 545-6 b (BCE 3) Τ ὄγμους : οὔτε τὴν ἐπίστιχον φυτεῖαν φησὶν Ἐπαφρόδιτος (fr.
- 18 546 42 L.) οὔτε παρὰ τὸ οἶγειν· b (BCE 3) Τ φησὶ γοῦν "ὄγμον ἐλαύνωσιν" (Λ 68). ἔστιν οὖν, ὡς Ἡρακλέων (fr. 12 B.), Τ τὰς ἐλκύσεις, παρὰ τὸ ἔλκω ὄλγμος (καὶ ὄλιξ γὰρ λέγεται), ἡ τὴν συνέχειαν τῶν αὐλάκων. b (BCE 3) Τ ἰέμενοι <νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι> : ἔσπευδον παρὰ τὰ ἔργα διὰ τὸ ἐπὶ χεῖρα αὐτοῖς κεῖσθαι τὴν πόσιν. ^[5]
- 18 547a b (BCE 3) Τ τέλσον {ἰκέσθαι}: βαρυτόνως ὡς "μέτρον" (Λ 225 al.
- 18 547b). ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ τέλος ἐν ὑπερθέσει τοῦ ς καὶ προσόδῳ τοῦ ν . Α ἡ δὲ μελαίνε τ' <ὀπισθεν —τὸ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο> : ἡ ὀπίσω τοῦ ἀρότρου γῆ ἐμελαίνετο.
- 18 548-9a ἄπιστον δέ, καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ θαυμάζειν πιστὸν εἰργάσατο. Τ ἡ δὲ μελαίνε τ' ὀπισθεν <— / χρυσεῖη περ' εὐῶσα> : κατὰ γὰρ τὴν διαβολὴν τῶν βῶλων μελανοῦται ἡ γῆ.
- 18 548-9b σκιὰν οὖν εἰκὸς ἐγκεῖσθαι τῷ χρυσῷ. Α ἀρηρομένη : ἡ ἐνδεῖ τὸ ς ἀπὸ τοῦ ἀρηροσμένη.
- 18 548 ἡ παρὰ τὸ ἀρῶ ἀροτῶ ἡρότῃμαι ἡροτῃμένη ἡρομένη ἀρηρομένη. b (BCE 3) Τ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρῶ ἄρωμι ἀρούς ἡρομένος ἡρομένη, Ἀττικῶς ἀρηρομένη. b (BE 3) Τ <τέτυκτο> : οὕτως Ἀρίσταρχος τέτυκτο Ἰακῶς.
- 18 549 A im ἐν δ' ἐτίθει τέμενος <—πάλυνον> : δαιμονίως πᾶσαν ιδέαν γεωργίας κατέγραψε τῇ ἀσπίδι, περὶ Ἰαρότρου† (sc.
- 18 550-60 Σ 541—9), περὶ θερισμοῦ (550—60). εἶτα καὶ ἀμπελόφυτον χωρίον διετύπωσεν (sc. Σ 561—72): b (BCE 3) Τ τὸ γὰρ ὅλον τοῦ τρόπου διδασκαλικοῦ ἐστίν. b (BCE 3) {ἐν δ' ἐτίθει} τέμενος : ὅτι τὸν ἀποτετμημένον τόπον τέμενος λέγει. ^[5]
- 18 550a A <βασιλήϊον> : γράφεται "βαθυλήϊον".
- 18 550b1 A int βαθυλήϊον : "βασιλήϊον".
- 18 550b2 Τ <βασιλήϊον> : τὸν δεσπότην τοῦ κλήρου βασιλέα φησὶν (sc.
- 18 550c Σ 556). b (BCE 3 E 4) Τ ἡ βασιλικὸν αὐτό φησι, τὸ καλλιστεῦον καὶ ἔντιμον θέλων διαγράψαι. b (BCE 3) Τ ἔριθοι : νῦν ἐργάται, γεωργοί, παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν· ἡ παρὰ τὸ ἐρίζειν ἐν τῷ ἔργῳ.
- 18 550d ἔριθοι δὲ κυρίως οἱ ἐριουργοί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι. Α δρεπάνας : Ἰωνικῶς οὗτοι γὰρ τρέπουσι πάντα εἰς θηλυκά, τάφρη, κύρτη, ἀστραγάλη.
- 18 551

- b (BCE 3) Τ δράγματα : ὧν ἐπιλαμβανόμενοι θερίζουσι καὶ τεμόντες ἐῷσι κεῖσθαι.
- 18 552a b (BCE 3) Τ ἄλλοι δὲ δεσμοῦσι. b (BCE 3) με τ ' ὄγμον : ἐπὶ τὰς τοῦ ἀρότρου τομάς, παρὰ τὸ οἶγω, ἢ †ἔλκυσις†, παρὰ τὸ ἄγω.
- 18 552b Τ < ἀμαλλοδετῆρες : > οἱ ἐκ τῶν ἀμαλλῶν δεσμὰ ποιοῦντες.
- 18 553a b (BCE 3) †ἐλεδανοῖσι† δὲ b (BCE 3) Τ τοῖς τῶν σταχύων δεσμοῖς, οὓς οὐλοδέτας καλοῦσιν· οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. b (BCE 3 E 4) Τ < ἐλλεδανοῖσι : > παρὰ τὸ ἐνειλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τοὺς πυρούς.
- 18 553b A im εἰσθήκει < ἐ π ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ > : καὶ τὸ ἐφεστάναι αὐτὸν πιθανὸν καὶ τὸ χαίρειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, καὶ τὸ μὴ κατεπείγοντος αὐτοῦ τὰ ἔργα γίνεσθαι· δεῖ γὰρ μὴ φόβῳ, ἀλλὰ πράοτητι τὸν βασιλέα ζητεῖν ὑπουργίαν.
- 18 557a b (BCE 3) Τ < ἐσθήκει : > ἔξω τοῦ ι τὸ ἐσθήκει αἱ Ἀριστάρχου.
- 18 557b A im A int γηθόσυνος κῆρ : ἐφαίνετο γὰρ τῷ προσώπῳ ἡδόμενος καὶ τοιαύτην ἔχων κατάστασιν.
- 18 557c Α κήρυκες δ ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο , / βοῦν δ ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον : πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἀπὸ τῶν δρυῶν τροφῆς (cf.
- 18 558-9 558). καλῶς δὲ καρπιζόμενοι θύουσιν (cf. 559). Ἀθηναῖοι δὲ καὶ νῦν τοὺς περὶ ἱεουργίαν πονομένους Κήρυκάς φασιν. Τ δεῖπνον ἐρίθοισι < ν > : ὅτι δεῖπνον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον, καὶ ὅτι ἔριθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος. ^[5]
- 18 560a Α ἐρίθοισιν : ἔριθοι Τ πάντες οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ τὴν ἔραν.
- 18 560b b (BCE 3) Τ ἐπάλυνον : ἔμασσον· ἢ ἔφυρον.
- 18 560c Τ ἐν δ ' ἐτίθει σταφυλῆσι < μέγα βρίθουσιν ἀλῶν > : ὡς ἐν γραφῇ κατακλωμένης βότρυσι δείκνυσιν τὰς ἀμπέλους.
- 18 561 πάντα δὲ τέλεια ἔγραψε, "σελήνην τε πλήθουσιν" (Σ 484) καὶ τὸ λήϊον βαθὺ (cf. Σ 550) καὶ τὴν ἀλῶν ἥδη κεκαρποφορηκυῖαν (cf. Σ 561—2), ἵνα περικαλλῇ τὴν φαντασίαν τῶν ἐντετυπωμένων παρεχόντων ὁ δημιουργὸς ἐπαινεθείη. b (BCE 3) Τ κάμαξι : καλάμαξι. ^[5]
- 18 563a πολυειδῶς δὲ τὰς ἀμπέλους φράζει· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν χθαμαλαὶ κατ' ὄρχους εἰσίν. b (BCE 3) Τ ἐν οἷς φησιν "ὄρχους δέ μοι ὦδ' ὀνόμηναν" (ω 341): Τ αἱ δὲ σκέπουσιν τὸ σπέος Καλυψοῦς (cf. ε 68—9): b (BCE 3) Τ ἄλλαι δὲ ξύλοις καὶ καλάμοις βασταζόμεναι ὡς νῦν. b (BCE 3) < ἀργυρέησιν : > Ζηνόδοτος "ἀργυρέοισιν". ^[5]
- 18 563b A im < κυανέην > κάπετον : τὴν ληνόν· Ζηνόδοτος (sc.
- 18 564 in Glossis, fr. 6 p. 191 P.) δὲ φησιν ἀπὸ χαλκοῦ κεκαυμένου. ἀλλὰ Τ πρὸς τὸ δυσεπιχείρητον τοῖς κακουργεῖν βουλομένοις εἶναι καὶ ἡ τάφος ἔσκαπται καὶ τὸ τειχίον προβέβληται· ὅθεν ἐπιφέρει "μία δ' οἷη ἀταρπιτός" (Σ 565), ὅπως οἱ μὴ διὰ ταύτης ἰόντες κατάφωροι εἶεν ὡς κλέψαι θέλοντες. b (BCE 3) Τ < ἐ π ' αὐτήν : > "ἐς αὐτήν" παρὰ Ζηνοδότῳ· καὶ ἔχει λόγον ἢ γραφῇ. ^[5]
- 18 565 A im < φορῆς : > οἱ φέροντες τοὺς βότρυας.
- 18 566 A im παρθενικαὶ δὲ < καὶ ἡῖθεοι—φέρον μελιηδέα καρπὸν > : καλῶς οἱ θάλλοντες καρποὶ ὑπὸ θαλλόντων φέρονται σωμαίων.
- 18 567-8 b (BCE 3 E 4) Τ ἀταλὰ φρονέοντες : τρυφερά, νήπια, πρᾶα.
- 18 567 κατ' ἐπικράτησιν δὲ τοῦ ἄρρενος εἶρηκε, φρονέοντες εἰπὼν καὶ οὐ φρονέουσαι. Α < πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι : > Ἀρίσταρχος ταλάροισι καὶ "πλεκτοῖσι < ν >".
- 18 568a1 A int πλεκτοῖσιν ταλάροισι φέρον : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου.

18 568a2 Τ φόρμιγγι λιγείη </ —ἄειδε> : δηλονότι τέρπων καὶ ἐπικουφίζων τὸν πόνον.

18 569-70a1 Τ τάχα οὖν ἄδειν τοῖς τρυγῶσι λέγει τὸν νέον πρὸς τέρψιν καὶ ἐπικουφισμόν τῶν πόνων.

18 569-70a2 b (BE 3 E 4) λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε : παρὰ Ζηνοδότῳ "λίνος δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε".

18 570a ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον. ὥσπερ εἰ ἔλεγεν παιᾶνα ἦδεν ἢ τι τοιοῦτον· διὸ ἡ διπλῇ. Α < λίνον : > τὸ λίνον κατὰ βαρεῖαν τάσιν προενεκτέον, ὃ τι ἂν σημαίνει, εἴτε τὴν λινὴν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσσοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτόν νῆμα (cf.

18 570b1 E 487. Π 408 al.), εἴτε σημαίνει εἶδος ὕμνου, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς παιᾶν καὶ διθύραμβος. Α {λίνον;} καὶ ἐπὶ τοῦ ἱματίου καὶ ἐπὶ τοῦ ἄσματος καὶ ἐπὶ πάντων βαρύνεται.

18 570b2 Τ ἄλλως· ΛΙΝΟΝ {δ' ὑπὸ καλόν}: Ἀρίσταρχος εἶδος ὥδῃς τὸ λίνον ὡς παιᾶνα ἢ τι τοιοῦτον.

18 570c1 ἡ δὲ περὶ τὸν λίνον ἱστορία καὶ παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ (FGrHist 328, 207) καὶ παρὰ Μελανιπίδῃ (fr. 10 P. = P.M.G. 766). ἢ τε καλουμένη Σφαῖρα ποίημά ἐστιν εἰς τὸν λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα (O. F. 2 p. 314 nr. 27 K.). ὁ δὲ Φιλόχορος ὑπ' Ἀπόλλωνός φησιν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι, ὅτι τὸν λίνον καταλύσας πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο εἰς τὰ ὄργανα. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ ποιητῶν ἐν θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. ἐπιγραφή ἐστιν ἐν Θήβαις (I. G. M. 18 = Carm. por. 34 P. [P.M.G. 880]): "ὦ Λίνε πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν / ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι / ἐν ποδὶ δεξιτερῷ. Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταί / μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγὰς." ἄλλως "κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα λίνον, Μουσῶν θεράποντα" (I.G.M. 248). "τὸν πολυθρήνητον λίνον Αἴλινον ἦδε πατρῶα / Φοιβείοις βέλεσιν γῇ κατέχει φθίμενον" (I. G. M. 240). καὶ Ἡσίοδος (fr. 305 M.—W.)· "Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε λίνον, πολυήρατον υἱόν· / ὃν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἀοῖδοι καὶ κιθαρισταί, / πάντες μὲν θρηνούσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, / ἀρχόμενοι τε λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν." ὁ μέντοι Ἡρακλέα διδάξας μουσικὴν ἕτερος παρὰ τοῦτόν ἐστιν. Τ λίνον : οἱ μὲν ὅτι τὸ πρῶτον ἀντὶ χορδῶν λίνῳ ἐχρῶντο πρὸς τὴν κιθάραν ἀπομείναντος τοῦ ὀνόματος, ὡς καὶ λίθον τὴν ἄγκυραν καλοῦσιν ἕως νῦν. [20]

18 570d1 οἱ δὲ ὅτι ὡς ἄγροικος ὁ παῖς λίνον ἐντετάκει τῇ κιθάρᾳ. Ἀρίσταρχος ὄνομα ὕμνου ἐπὶ λίνῳ τῷ ἥρωϊ. ἔστι δὲ οὗτος ὥδῃς εὐρετῆς Οὐρανίας υἱός, ὃν ἀνείλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας χορδαῖς ἔτεινεν ὄργανον. Τ Ἀρίσταρχος εἶδος ὥδῃς τὸν λίνον φησὶν ὡς παιᾶνα καὶ εἶ τι τοιοῦτον, ἀπὸ λίνου τοῦ ἥρωος. [5]

18 570c2/d2 ἡ δὲ κατὰ τὸν λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἰστορεῖται· φασὶ γὰρ ὅτι τὸ πρῶτον ἀντὶ χορδῶν λίνῳ ἐχρῶντο πρὸς τὴν κιθάραν. ὁ δὲ ἥρωος οὗτος ὁ λίνος καταλύσας τὸ λίνον πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῆρέθη. b (BCE 3 E 4) φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμηθῆναι θρηνώδεσιν ὥδαῖς, ἃς λινωδίας ἐκάλεσαν. ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχυροφωνίας ἀδόμενος. ἄρα οὖν ὁ νεανίας διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τὰ κατὰ τὸν λίνον ἦδεν; ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως "ὦ Λίνε, θεοῖσι τετιμημένε, σοὶ γὰρ πρῶτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν." ἡ δὲ ὑπὸ περιττεύει. b (BE 3 E 4) λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε : ἦτοι τὸν λίνον ἦδε ὃτ' ἐξῆπτο —διασπασθέντι πρῶτην ἀσθεῖσαν. Α < τοὶ δὲ> ῥήσσοντες <ἀμαρτῇ / . [15]

18 571-2 .. ποσὶ σκαίροντες ἔποντο > : εἰ καὶ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐχρήσατο ὡς ἐπὶ ἀγροίκων, ἀλλ' οὖν παράβαλε τὰ Ἡσιόδου (th. 3—4) "πόσ <σ> 'ἀπαλοῖσιν / ὀρχεῦντο" ἐπὶ θεῶν καὶ εὐρύθμων. Τ σκαίροντες : τὸ σπαίρειν μετὰ τοῦ α φησὶν ὁ ποιητὴς κατὰ Ἀττικούς, b (BCE 3) Τ "ἀσπαίροντα <δ> ἔπειτα" (μ 254), "ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα" (N 443), Τ "ἀσπαίροντα λάων" (τ 229), "ἢσπαιρ' ὡς ὅτε βοῦς" (N 571), τὸ δὲ σκαίρειν οὐκέτι.

- 18 572 τὸ μὲν οὖν σπαίρειν ἄμουςόν τινα δημοῖ κίνησιν, ὃ ἴτινες† ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ κατὰ τὸν ποιητὴν βοῖ (cf. N 571), τὸ δὲ σκαίρειν ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον. b (BCE 3) T οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ τῶν ἰχθύων τὸν σπάρων καὶ τὸν σκάρων οὕτω προσηγορευθῆναι, τῆς κινήσεως οὐχ ὁμοίως ἐκατέρῳ γινομένης, τῷ δὲ σκάρῳ πάντως ὀξυτέρας. καὶ Ὀππιανὸς ἐν τοῖς Ἀλιευτικοῖς (1, 134): "καὶ σκάρος, ὃς δὴ μόνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις / φθέγγεται ἰκμαλέην λαλαγὴν" ἀφείξ. καὶ τὴν πολύσκαρθμον Μύρινάν φησιν ὁ ποιητὴς (sc. B 814) μίαν τῶν Ἀμαζόνων, καὶ εὐσκάρθμους ἵππους (cf. N 31). b (BE 3) T ὀρθοκραιράων : εὐκέρῳ γὰρ οἱ κάλλιστοι βόες. ^[10]
- 18 573 ὀρθοκραιράων δὲ ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν κριῶν. b (BCE 3) T χρυσοῖο τετεύχато κασσιτέρου τε : ὑπὲρ τοῦ ἐξαλλαγὴν τινα φαίνεσθαι περὶ τὴν χροιάν τὰς δύο ὕλας παρέλαβεν.
- 18 574 b (BCE 3 E 4) T μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου <ἐπεσσεύοντο νομὸν δέ> : παραδόξως καὶ τὴν φωνὴν ἐμιμήσατο.
- 18 575 ὅτε δὲ ἐξίσαι τῶν βοοστασίων ταχεῖς τε καὶ σκιρτῶντές εἰσι· b (BCE 3) T διὸ καὶ τὸ ἐπεσσεύοντο ο, οἷον μετὰ τινος ταχυτήτος καὶ σφοδρότητος ἐπορεύοντο. b (BCE 3) παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα : παρὰ Ζηνοδότῳ "διὰ ῥαδάλον". ^[5]
- 18 576a1 ὁ δὲ Ἀριστοφάνης "παρὰ ῥαδελόν†". ῥαδάλον δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος. φησὶ δὲ Διονύσιος (fr. 47 S.) γράφεσθαι καὶ "δονακῆεν" κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. A {παρὰ ῥοδανόν;} Ζηνόδοτος "ῥοδανόν†", τὸν εὐκράδαντον διὰ τὸ ὕψος. ^[5]
- 18 576a2 T ἐν ἄλλῳ "ῥαδάλον".
- 18 576a3 A int ἄλλως παρὰ ῥοδανόν : τὸν ῥαδίως ἀναφύοντα· ἢ τὸν εὐκίνητον διὰ λεπτότητα· καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκες τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην.
- 18 576b b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ ῥοανόν, ῥευστικόν, κατὰ πλεονασμόν. οἱ δὲ τὸν ἰσχυροκαλαμῶδη ἐκ τῶν δύο. Ζηνόδοτος δὲ γράφει "ῥαδάλον" εὐκίνητον, οἷονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. b (BE 3 E 4) T ἄλλως παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα : παρὰ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχύνητα εὐκράδαντον. ^[5]
- 18 576c1 T λέγει δὲ ὅτι πορεύονται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχύνητα καλάμων ἢ ὕψος εὐκράδαντον.
- 18 576c2 b (BE 3 E 4) σμερδαλέω δὲ λέοντε <δ' ὅ' ἐν πρώτῃσι βόεσι> : ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου "δύο πρώτῃσι AA im βόεσι".
- 18 579 A παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ "κυανέω δὲ λέοντε". AT ἐρύγμηλον : ἐρυγήτορα· ἐρύγειν γὰρ τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα· καὶ "ἥρυγεν ἐλκόμενος" (Y 404) καὶ "ἐρευγομένης ἀλὸς ἔξω" (P 265).
- 18 580a1 T τὸν τῇ δυνάμει τῶν ἄλλων ἡγούμενον, ἐκ τοῦ ἐρύγῳ τοῦ ὑπερισχύω, ἐξ οὗ καὶ ἐρύγειν τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα.
- 18 580a2 b (BCE 3 E 4) ἐρύγμηλον : ὡς βέβηλον· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλὸς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προσηγορικὰ ἢ κύρια προπαροξύνεσθαι θέλει, κάμηλος καὶ φάσηλος, "Στύμφηλον" (B 608).
- 18 580b1 τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεσθαι μὲν θέλει, ὅτε παρασχηματισμὸν ἔχει θηλυκοῦ, σιγηλός, "ὕψηλός (α 426. ζ 263), "ἀπατηλός" (cf. A 526), μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεσθαι, βέβηλος, κίβδηλος, κάπηλος. εἰ δὴ καὶ τὸ ἐρύγμηλος οὐκ ἔχει θηλυκόν, δῆλον ὅτι ὑγιῶς βαρυτονηθήσεται καὶ οὐ δεόντως αὐτὸ Τυραννίων (fr. 44 P.) ὀξύνει. ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγῳ, ἔνθεν παρατατικὸς "ἥρυγεν ἐλκόμενος Ἑλικώνιον" (Y 404), ἐρύγηλος καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ ἐρύγμηλος. A ἄλλως· ἐρύγμηλον : προπαροξυτόνως τὸ ἐρύγμηλο ν, b (BE 3) T ἐγένετο δὲ παρὰ τὸ ἐρύγῳ ἐρύγηλος καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἐρύγμηλος. ^[10]
- 18 580b2 b (BE 3 E 4) T ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες <μετεκίαθον> : παρὰ Ζηνοδότῳ "τοὺς δὲ κύνες μετεκίαθον", τοὺς λέοντας.

- 18 581 τὸ δὲ ἔλκετο χωρὶς τοῦ ι . Α λαφύσσετον : ὅτι χρόνος ἡλλακται· τὸ γὰρ λαφύσσετον λαφύσσουσιν, παρείληπται ὅμοιον τῷ "λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον" (Κ 364).
- 18 583a Α λαφύσσετον : ἔδει διὰ τοῦ η .
- 18 583b ἢ ἐνεστώς ἐστὶν ἀντὶ παρωχηκότος. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ πολὺ κενοῦν. b (BCE 3) Τ αὐτως ἐνδίσσαν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "οὕτως", οὐ νοήσας ὅτι τὸ αὐτως ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν, διὰ τὸ εἶδωλα εἶναι.
- 18 584a τὸ δὲ ἐνδίσσαν παρὰ τὸ δίσσθαι, ὃ ἐστὶ διώκεσθαι. σημαίνει δὲ τὸ ἐπώτρυνον. εἴρηται (sc. ad Σ 162 a1) δὲ ὅτι κλίσιν ἐστὶ τοῦ δίημι τὸ ἐνδίσσαν· καὶ οὐ προσεκτέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ (p. 58 B.) δασύνοντι τὸ ι καὶ πλεονασμὸν τοῦ δ δεχομένῳ. Α αὐτως ἐ <ν> δίσσαν {ταχέας κύνας}: μάτην ἡφίσσαν ἐπὶ τοὺς λέοντας. ^[5]
- 18 584b Τ ἐ <ν> δίσσαν : ἐδίωκον, παρὰ τὸ δίημι· b (BCE 3) Τ περὶ ἄστου μέγα Πριάμου δῖον" (Χ 251), ἀντὶ τοῦ ἐδιώχθην.
- 18 584c Τ < ἰστάμενοι δὲ μά λ ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἔκ τ ' ἀλέοντο : > γραφικῶς ἔδειξε τὸ πᾶν.
- 18 586 Τ il ἐν δὲ νομὸν ποίησε <—οἰῶν ἀργεννῶν > : φασὶν Ἀθηναίους πρῶτον ἐπινοῆσαι τὴν ἐξ ἐρίων ἐσθῆτα· ὅθεν καὶ τὸν πέπλον περιφέρουσιν.
- 18 587–8 ἐν ἄρι δὲ φασὶ μόνον νέμεσθαι τὰ πρόβατα. Τ ἐν καλῇ βήσση : οἱ μὲν βόες παρὰ ποταμὸν (cf. Σ 576), αἱ δὲ ἰῶν ἐν βήσση, ὃ ἐστὶ κοιλώματι γῆς, ὥστε βαίνεσθαι, οὐ γεωλόφῳ. b (BCE 3) Τ < σταθμούς : > ὅτι σταθμούς τὰς κατ' ἀγρὸν βουστάσεις.
- 18 589a Α im σταθμούς : τὰς κατ' ἀγρούς στάσεις τῶν θρεμμάτων· Α b (BCE 3 E 4) Τ "ἐνθα κεν ᾧ παρ σταθμῷ" (Ξ 32), "σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι" (ρ 187) καὶ "παρὰ σταθμὸν μεγάραιο" (ρ 96) Α Τ καὶ "ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα" (Μ 434).
- 18 589b Τ κλισίας δὲ Α b (BCE 3 E 4) τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας, Α b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ σηκού ς , Α b (BCE 3 E 4) ἐνθα κοιμῶνται τὰ θρέμματα. Α b (BCE 3 E 4) Τ il ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε : ἐγκατεσκεύασε δὲ ἐπιμελῶς—αὐτοῖς ὑποδείξας ἐποίησεν. ^[5]
- 18 590 Α < χορὸν : ὅτι > τὸν τόπον χορὸν εἴρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων.
- 18 590a Α int χορὸν : τὸν πρὸς χορείαν τόπον.
- 18 590b δῆλον δὲ κακὸν τοῦ ἐπιφερομένου "ἐνθα μὲν ἡῖθεοι / ὠρχεῦντο" (Σ 593—4), δηλονότι ἐν τῷ τόπῳ. b (BCE 3) Τ ἄλλως ποίκιλλε : ἐν ποικιλίᾳ εἰργάζεται, οἶον κίονάς τε καὶ ἀνδριάντας τῷ τόπῳ προ <σ> κοσμήσας ἐν κύκλῳ.
- 18 590c ἢ ὅτι ἐξ ἀρσένων καὶ θηλειῶν ἦν. Τ τῷ ἴκελον , <οἶόν πο τ ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ / Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ > : διασταλτέον μετὰ τὸ ἴκελον (591), τὸ δὲ ἐξῆς δασέως ἀναγνώστει, ὥσπερ ἡ τριβὴ ἔχει· τούτῳ γὰρ παραπλήσιον φησὶ τὸν Ἥφαιστον πεποιηκέναι, οἶον Δαίδαλος ἐν Κνωσῷ Ἀριάδνῃ κατεσκεύασεν. ^[5]
- 18 591–2a ὑπολαβόντες δὲ τινες δύσφημον εἶναι, μᾶλλον δὲ ἀπρεπὲς Ἥφαιστον μιμητὴν γίνεσθαι τῶν Δαιδάλου ἔργων καὶ λέγεσθαι τοῦτο ὑπὸ Ὀμήρου— μᾶλλον γὰρ ἂν ἠὔξησε τὸ ἔργον, εἰ περὶ Δαιδάλου διαλεγόμενος ἔλεγεν οὕτως αὐτὸν πεποιηκέναι, ὥς Ἥφαιστος ἐποίει—, διὰ τοῦτο ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀξιούσιν ἀναγινώσκειν· "τῷ ἴκελον οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ" (591) καὶ ψιλῶς ἀναγινώσκουσιν, ἵν' ἢ ὁ λόγος, τούτῳ παραπλήσιον μόνον ἐν Κνωσῷ ποτε Δαίδαλος ἐποίησεν Ἀριάδνῃ. καὶ οἰήσεται τις τοῦτο μᾶλλον ἐμφαίνειν τὴν καλλιέργειαν τοῦ θεοῦ, εἴ γε μόνον παρ' ἀνθρώποις ἐν παραπλήσιον ἐγένετο καὶ τοῦθ' ὑπὸ Δαιδάλου τοῦ διαβοήτου. γελοῖως δὲ ἔχει ἡ ἐπίνοια· οὐτε γὰρ ἀπρεπὲς τὸν θεὸν ἀνθρώπου μιμητὴν γενέσθαι (μᾶλλον δὲ καὶ πρεπωδέστερα τὰ ἔργα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων γίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ ἐπιτετευγμένα), ἄλλως τε οὐδὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο λέγει, ἀλλ' ἀπλῶς ταῦτα ὅμοια εἶναι, οὐ τὸ ἕτερον τοῦ ἐτέρου μίμημα. εἰ δὲ καὶ

τὴν σύγκρισιν ταύτην ἀσεβῇ δόξουσιν εἶναι, ῥητέον τὸ πολλοῖς ἤδη εἰρημένον ὅτι ἀπὸ τῶν ἐν ὄψει καὶ γινωσκομένων τὰ ἀφανῆ καὶ ἄγνωστα παριστᾷσιν οἱ τοῖς παραδείγμασι χρώμενοι· Ἥφαιστου μὲν γὰρ ἔργον οὐδεὶς εἶδεν πώποτε, Δαιδάλου δὲ πολλοὺς πολλὰ εἰκὸς ἑωρακέναι. καὶ τάχα ὁμοίον τι εἶχεν ἡ κατασκευή, ὅτι ἐξ ἡθέων καὶ παρθένων (cf. Σ 593) ἢ ὅτι ὀθόνας εἶχον (cf. Σ 595) καὶ στεφάνας (cf. Σ 597). Α τῷ ἵκελον , οἶόν πο τ ’ < ἐνὶ Κνωσσῷ—Ἀριάδνη > : πολυθρύλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα, πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. ^[25]

18 591-2b b (BCE 3 E 4) Τ καὶ οἱ μὲν ψιλοῦσι τὸ ΟΙΟΝ (591), συνάπτοντες αὐτὸ τῷ ἵκελον (591), μιμητὴν τῶν ἔργων Ἥφαιστου ποιοῦντες τὸν Δαίδαλον, ἵν’ ἢ ‘τούτῳ μόνον ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν’, ὁ δὲ Ἥφαιστος δηλονότι πολλὰ τοιαῦτα εἰργάσατο. Τ ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο φάσκειν ὅτι πρῶν διακεχωρισμένως χορευόντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρῶτοι οἱ μετὰ Θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἡῖθεοι καὶ παρθένοι ἀναμῖξ ἐχόρευσαν· ὅπερ μόνον ὁ θεὸς ἐμιμήσατο, οὐ τὸ κάλλος οὐδὲ τὴν τέχνην Δαιδάλου. ἴσως δὲ καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς μιμεῖσθαι τὰ χρηστά, εἰ καὶ ἐξ εὐτελῶν εἶεν. b (BCE 3 E 4) Τ < Ἀριάδνη : > παρὰ Ζηνοδότῳ "Ἀριήδη". ^[10]

18 592 A im Τ il ἀλφεσίβοιαι : τέλειαι, θρέμματα ἤδη δεξάμεναι παρὰ μνηστήρων.

18 593a b (BCE 3) Τ ἄλλως: ἀλφεσίβοιαι : αἱ λαμπραὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

18 593b Τ ἀλφεσίβοιαι : ἔντιμοι καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν—εὐρέθη πρὸ τῶν ἄλλων. Α < ἔχοντες : > κατ’ ἐπικράτειαν τοῦ ἀρσενικοῦ.

18 594 A int < τῶν δ ’ αἱ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον , οἱ δὲ χιτῶνας : > ἡ διπλῇ {δέ}, ὅτι συνήθως πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν.

18 595a Α < λεπτάς : > ἐν ἄλλῳ "καλάς {ὀθόνας}".

18 595b Α im ὀθόνας : ἐνδυτηρίου πέπλους, παρὰ τὸ ἔσθος, ἐσθόνη τις οὔσα.

18 595c Α b (BCE 3) Τ ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ : οὐ καταλάμπρους, ἀλλ’ ἡσυχῇ ὡς ἔλαιον στίλβοντας.

18 596a b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "ἡνία λεύκ’ ἐλέφαντι" (Ε 583) ἀντὶ τοῦ λευκὰ < ὡς ἐλέφας > , ἐμπερὶ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς, ὡς ἐλαίῳ. b (BCE 3) Τ < ἐλαίῳ : ὅτι > ἐλλείπει τὸ ὡς.

18 596b Α int καὶ ῥ ’ αἱ μὲν < καλὰς στεφάνας ἔχον > .

18 597-8 οἱ δὲ μαχαίρας / —τελαμώνων > : ἀθετοῦνται οἱ δύο, ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρόπον χορεύοντας μαχαίρας ἔχειν. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. Α καὶ ῥ ’ αἱ μὲν καλὰς στεφάνας < ἔχον , οἱ δὲ μαχαίρας > : οἰκεῖος ὁ κόσμος ἐπὶ τε ἀρρένων καὶ γυναικῶν.

18 597 Τ ἐπισταμένοισι : ἐπιστήμοσιν, Τ ἐπιστημονικοῖς.

18 599 b (BCE 3 E 4) Τ < ῥεῖα μά λ ’ , ὡς ὅτε τις τροχὸν—θέησιν : > τὴν {δέ} ὀξύτητα τῆς ἐν κύκλῳ κινήσεως αὐτῶν τροχῶ εἵκασε καὶ τούτῳ κεραμεικῷ· ὀξύτερος γὰρ ἐστὶν εἰς κίνησιν θατέρου.

18 600-1a1 καλῶς δὲ καὶ τὸ ἄρμενον (600)· εἴτε γὰρ ἡμῖζοντ’ εἴτε ἡλάττωντ’ γένοιτο, ἐμποδίζει τῇ χρειᾷ. Τ ῥεῖα μά λ ’ , ὡς ὅτε τις τροχὸν <—θέησιν > : τὸ παράδειγμα πρὸς τὴν ὀξύτητα τοῦ τάχους· οὐδὲν γὰρ ὀξύτερον εἰς μεταφορὰν τροχοῦ κεραμεικοῦ. ^[5]

18 600-1b1 καὶ τὸ πειρήσεται (601) θαυμάσιον· οὐδέπω γὰρ ἐργαζόμενον τὸν τροχὸν παρέλαβεν· ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. Τ τὴν δὲ ὀξύτητα τῆς ἐν κύκλῳ κινήσεως αὐτῶν τροχῶ εἵκασεν. ^[5]

18 600-1a2/ὀξύτης γὰρ χάριν τὸ τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ παράδειγμα, ὅς ἐστι τοῦ ἐτέρου τῇ κινήσει ὀξύτερος. καλῶς δὲ καὶ τὸ ἄρμενον· εἴτε γὰρ μεῖζων εἴτε ἐλάττων γένοιτο, ἐμποδίζει τῇ χρειᾷ. καὶ τὸ πειρήσεται θαυμάσιον· οὐδέπω γὰρ ἐργαζόμενον τὸν τροχὸν ἔλαβεν· ἐν γὰρ τῷ

- ἐργάζεσθαι ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. b (BCE 3 E 4) ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον
 <—θήησιν> : διὰ τῆς τοῦ τροχοῦ παραβολῆς ἐγκύκλιον αὐτῶν τὴν πορείαν ὑφίσταται. ἄρμενον
 δὲ εὔηρμοσμένον πάντοθεν. A <πειρήσεται> κυλῖσαι ἀποπειρήσεται. ^[10]
- 18 601 A im ἄλλοτε δ' αὖθρῆσσκον : ποτὲ μὲν κυκλοτερῆ τὸν δρόμον ἐποιοῦντο, ποτὲ δὲ
 ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γινόμενοι κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον.
- 18 602 b (BCE 3 E 4) T πολλὸς δ' ἱμερόεντα <χορὸν περιίστα θ' ὄμιλος / τερπόμενοι> : ἐκ τῆς
 διαθέσεως τῶν θεωμένων ἐξῆρε τὸ κάλλος καὶ τὴν τέχνην τῶν θεωμένων.
- 18 603-4 b (BCE 3 E 4) T <τερπόμενοι :> ὅτι πρὸς τὸ σημαίνόμενον ἀπῆντηκεν, "ὄμιλος" (Σ 603)
 τερπόμενο ι.
- 18 604 A im κυβιστητῆρε : οἱ μετὰ κυβιστήσεως ὀρχούμενοι.
- 18 605 b (BCE 3) T ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο </ ἄντυγα παρ πυμάτην σάκεος> :
 πειρῶνταί τινες ἀπὸ τούτου λέγειν μὴ εἶναι καθ' Ὁμηρον σφαιροειδῆ τὸν κόσμον· τὸν γὰρ
 Ὀκεανὸν ἔξω τῶν ἄστρον (cf.
- 18 607-8 Σ 485—9) ἔθηκεν. T τεῦ ξ' ἄρα οἱ θώρηκα <φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς> : διὰ τί μὴ πλείονα
 περὶ τοῦ θώρακος φράζει; φαμέν οὖν ὅτι b (BCE 3 E 4) ἔφθη ἐκφράσαι τὸν Ἀγαμέμνονος
 θώρακα (sc.
- 18 610 Λ 19—40), ὃς ἦν Ἡφαιστότευκτος, καὶ νῦν οὐ φράζει, ὡς καὶ τὴν Πατρόκλου πυρὰν
 δεινολογήσας (cf. Ψ 110—230) τὴν Ἑκτορος παρέδραμεν (cf. Ω 782804). b (BCE 3 E 4) T
 κνημίδας <ἔανοῦ κασσιτέριοι> : τῇ μαλακῇ ὕλῃ διὰ τὸ τεῦτυκτον† χρῆται b (BCE 3) T εἰς
 τὰς κνημίδας. ^[5]
- 18 613a T ἔανοῦ : μαλακοῦ, λεπτοῦ, λαμπροῦ.
- 18 613b b (BCE 3) T <ἔανοῦ :> παρὰ τὸ τρυφερὸν τῆς ὕλης.
- 18 613c A im ὅπλα κάμεν : ὅτι T τὰ πολεμιστήρια ὅπλα ὁμοίως ἡμῖν εἶπε νῦν.
- 18 614 διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κατασκευασμάτων τῷ κάμεν ἐχρήσατο b (BCE 3) T ἀντὶ τοῦ
 ἐποίησεν. T μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν—φέρουσα : καλῶς τὸ μὴ λαλεῖν τὸν
 Ἡφαιστον ἐπαινοῦντα, καθὼς ἐσκεύασεν, μαρτυρούμενον ὡς ἀπέδωκε τὴν χάριν, τό τε τὴν
 λαβοῦσαν ἡσυχάζειν· σπεύδει γὰρ πρὸς τὸν υἱόν.
- 18 615-7 A ἡ δ' ἴρηξ ὡς <ἄλτο κα τ' Οὐλύμπου νιφόνετος> : ὀξεῖαν αὐτῆς τὴν ἀπαλλαγὴν πεποίηκε
 σπευδούσης τὴν ὑπόσχεσιν πληρῶσαι τῷ παιδί.
- 18 616 b (BCE 3 E 4) T <τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαιστοῖο φέρουσα :> γράφεται "τεύχεα καλὰ
 φέρουσα παρ' Ἡφαιστοῖο ἄνακτος".
- 18 617 A int Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα μετὰ ὑπομνηματίου καὶ τὰ Διδύμου Περί τῆς
 Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσφῶδιās Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν
 Νικάνορος Περί στιγμῆς.
- 18 postscr A ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων : καὶ ἐξ ἡρώϊκοῦ προσώπου φησὶν· "οὐδὲ σέ γ' ἡριγένεια παρ'
 Ὀκεανοῖο ῥοάων" (χ 197).
- 19 1a T ῥοάων : Βοιώτιος ἢ φωνή· καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ἐς ἀρσενικῶν, "Ἄρτεμι Κρητάων πότνια b (BCE 3)
 T τοξοφόρων" (Call.
- 19 1b [?] fr. 786), "λαοὶ τοξοχίτωνες, ἀκούετε Σειρηνάων" Ἐπίχαρμος (fr. 123 K.), T καὶ ἀπὸ τῶν εἰς
 ος, "καλοὶ νησάων ἀστέρες" (Call. fr. 67,8), καὶ ἀπὸ οὐδετέρων, "βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέων"
 ([Hsd.] sc. 7). b (BCE 3) T ὥρνυτο : ὅθεν καὶ ὀρθρος, ὁ ὀρνὺς ἡμᾶς. ^[5]
- 19 2a T φῶς : τὸ τοῦ ἡλίου ἢ τὸ ἴδιον.

- 19 2b Τ θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα : τὰ παρὰ θεοῦ δωρηθέντα· διὸ ἀναστρεπτέον ὡς καὶ ἐν τῷ
"Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο" (Τ 10).
- 19 3 b (BCE 3) Τ εὖρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον : τινὲς ἀνέστρεψαν τὴν περί, ἵν' ἥ περὶ Πατρόκλῳ
κείμενον, ἐπεὶ καὶ ἐν ἑτέροις ἔφη "ἀμφ' αὐτῷ χυμένη" (Τ 284).
- 19 4a θ 527), τῇ δοτικῇ συντάξας τὴν πρόθεσιν, οὐ τῇ μετοχῇ. ἡμῖν δὲ δοκεῖ ὥσπερ ἔτι καὶ τοῖς
πλείοσιν καὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ (p. 58 B.) ἔν ἐῖναι τὸ περικείμενον· ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. Α
περικείμενον : περιπεπλεγμένον· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, ὡς φησιν Ἡρωδιανός
(2,110,13). ^[5]
- 19 4b μονονουχὶ δὲ διὰ τῆς μεταφορᾶς τὸν τῷ νεκρῷ προσηλωμένον ἐδήλωσεν. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς
"ἀμφ' αὐτῷ χυμένη" (Τ 284. θ 527) φησί. b (BCE 3) Τ δαιμονίως δὲ ἀμφοτέρω καὶ λῖαν
μιμητικῶς. b (BCE 3) κλαίοντα : πάντας τοὺς ἥρωας ἀπλότητος χάριν εὐχερῶς ἐπὶ δάκρυα ἄγει,
Α b (BCE 3) Τ Ἀγαμέμνονα (sc. ^[5]
- 19 5 I 13—5), Πάτροκλον (sc. Π 3—4), Ὀδυσσέα, ἐφ' οὗ καὶ τὴν παραβολὴν τῆς χήρας ἔλαβεν (cf. θ
521—31). "αἰ δὲ ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί" (cf. Zenob. 1, 14 = C. P. G. I p. 4). Α Τ λιγέως δὲ
ὀξέως. ἢ ἡδέως, "μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ" (ο 400). Α b (BCE 3 Ε 4) Τ μύροντο :
ἐθρήνουν. ^[5]
- 19 6 ἢ Α ἐχέοντο· ὅθεν καὶ μύρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ Μύρρης τῆς μιγείσης τῷ πατρί. Α
Τ ἔν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ <.
- 19 7-8 ..> τοῦτον μὲν ἔασομεν <ἀχνύμενοί περ> : δαιμονίως ἀμφοτέρω· καὶ Τ διὰ μὲν τῆς θίξεως
(cf. 7) ἐνδείκνυται ὅτι μάταιόν τι καὶ περιττὸν ποιεῖ νεκρῷ συμπεπλεγμένος, διὰ δὲ τοῦ
ἔασομεν ἀχνύμενοί περ (8) ὡς συμπάσχουσα ὑπάγεται τὸν παῖδα. b (BCE 3) Τ < ἔασομεν : >
ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔασωμεν. ^[5]
- 19 8 Α im ἐπειδὴ πρῶτα <θεῶν ἰότητι δαμάσθη> : πρῶτα ἀντὶ τοῦ ἅπαξ.
- 19 9a1 ἰότητι δὲ ὁρμῇ, παρὰ τὸ ἰέναι. ἐπεὶ πάντα εἰς θεοὺς ἀναφέρεται, χρή, φησίν, εἴκειν τῷ μοιριδίῳ.
γράφεται καὶ "θεοῦ ὑπὸ χειρὶ". Τ < πρῶτα : > ἅπαξ.
- 19 9a2 b (BCE 3) ἰότητι δὲ ὁρμῇ, παρὰ τὸ ἰέναι. πάντα δὲ πρὸς τὸ θεῖον ἀναφέρουσι καὶ μᾶλλον οἱ
ἀτυχεῖς. b (BCE 3 Ε 4) τύνῃ δ' Ἡφαίστοιο πάρα <.
- 19 10a .. δέξο > : ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· ἔστι γὰρ παρ' Ἡφαίστου. Α < τύνῃ : > σημειοῦνται
τινες ὅτι Δωρικὸν τὸ τύν η .
- 19 10b Α τύνῃ : αἰὲ ἐπὶ ἀρσενικοῦ λαμβάνει αὐτὸ ὁ ποιητής.
- 19 10c Α Τ τεύχεα <.
- 19 10-1 .. /> καλά : ὁ τῶν ὅπλων ἔπαινος χρήσιμος εἰς τὸ ἐπεγεῖρῃν τὸν φιλότιμον Ἀχιλλέα. b (BCE
3) Τ οἱ ὅ πῶ τις ἀνὴρ <ῶμοισι φόρησεν> : νῦν γὰρ φιλοτιμησάμενος Ἡφαιστος b (BCE 3)
Τ ἀμείνω τῶν πρῶην εἴργασται.
- 19 11 b (BCE 3 Ε 4) Τ {τὰ δ'} ἀνέβραχε : ψόφον ποιὸν ἀπετέλεσεν.
- 19 13a Τ ἄλλως· ἀνέβραχε : ἀντὶ τοῦ φωνὴν ἀφῆκεν.
- 19 13b1 ἐψύχωσε δὲ τὰ ὅπλα διὰ τοῦ ἔβραχεν, ὡς καὶ ἐπὶ Ἄρεος, "τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο" (Ε
863). τοιοῦτον <τὸ> "ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί" (Α 46) πρὸς τὸ "Τρῶες μὲν κλαγγῇ" (Γ 2).
ἐντεῦθεν τινες ἔμψυχα τὰ ὅπλα ἐνόμισαν εἶναι. διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ οἱ Μυρμιδόνες
δεδοίκασιν (cf. Τ 14—5). Τ ἀντὶ τοῦ φωνὴν ἀφῆκεν. ^[5]
- 19 13b2

ἔστι δὲ ἡ λέξις πεποιημένη, ὡς τὸ "ἔβραχε καλὰ θύρετρα" (φ 49) καὶ "ἔκλαγξαν τ'οἷστοί". οὐκ ἄρα οὖν ἔμψυχα ἦν, ἀλλ' ἤχησαν. b (BCE 3) δαίδαλα : παρὰ τὸ δαῖναι· ὅθεν καὶ δαίδαλος καὶ δαήμων.

19 13c T ἔλε τρόμος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔλεν φόβος".

19 14 καθ' Ὅμηρον δέ ἐστι φόβος ἢ φυγή. A οὐδέ τις ἔτλη </ ἄντην εἰσιδέειν , ἀλ λ ' ἔτρεσαν : ἔτρεσαν > πρὸς τὴν αὐγὴν αὐτῶν ἀδυνατοῦντες ἀντοφθαλμεῖν.

19 14-5a1 καὶ τί πείσονται ἄρα Τρῶες; T οἱ δὲ Μυρμιδόνες τὸ κάλλος ἐκπλήττονται, ἀντοφθαλμεῖν μὴ δυνάμενοι.

19 14-5a2 b (BCE 3) ἔτρεσαν : ὅτι ἐλέγχεται Ζηνόδοτος γράφων (sc.

19 15 in T 14) "ἔλεν φόβος". τὸ γὰρ τρέσαι ἀπὸ τοῦ τρόμου. A ἔδω χόλος : πολλή ἢ ὑπεροχὴ τῶν ἄλλων· οὐ μόνον παραμένει, ἀλλὰ καὶ θυμοῦται ὑπὲρ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ἄλλων· ἡρέθισται γὰρ τῇ ὁμοιότητι.

19 16 b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι "αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος" (π 294. τ 13). b (BE 3 E 4) T ὡσεὶ σέλας ἐξεφάνθη : ὡς πῦρ ἐφάνησαν b (BCE 3) T ὑπὸ τοῦ θυμοῦ b (BCE 3 E 4) T καὶ τῆς ἀνταυγάσεως τῶν ὅπλων.

19 17a T σέλας δὲ τὸ νυκτερινὸν φῶς, ἀφ' οὗ καὶ σελήνη· ἢ πᾶν πῦρ, παρὰ τὸ σαλεύεσθαι. b (BCE 3) T < ἐξεφάνθεν : > οὕτως Ἀρίσταρχος.

19 17b ἄλλοι δὲ "ἐξεφάνθη". A im ἐν χεῖρεσσιν ἔχων : ψηλαφῶν· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ εἰς χεῖρας αὐτῷ τ'ἀνέθετο.

19 18 b (BCE 3) T τινὲς δὲ γράφουσιν "ὀφθαλμοῖσιν ὀρών". T ὅπλα : νῦν τὰ πολεμικά.

19 21a1 καὶ τὰ τῆς νεώς, "ὅπλα δὲ πάντα / εἰς ἄντλον" (μ 410—1). καὶ "ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα" (γ 433). T ὅπλα μὲν πάντα κοινῶς τὰ συντελοῦντα εἰς χρεῖαν τινά.

19 21a2 νῦν δὲ τὰ πολεμικά φησιν. b (BCE 3) οἱ ἴ' ἐπεικέες / ἔργ' < ἔμεν ἀθανάτων > : ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑπερβολὴν ἔχον ὑπεροχὴν οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα.

19 21-2 b (BCE 3) T καὶ Ἀνακρέων (123 G. = fr. 97 P.)· "κωμάζει τ'δὲ ὡς ἂν δεῖτ' Διόνυσος", αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. T < θωρήζομαι : > ὠπλισμένος μαχοῦμαι.

19 23 T il < μή μοι : > συμπαθείας τὸ μοί.

19 24a1 T il καὶ τὸ μή μοι δὲ b (BCE 3) πολλῆς ἐστι φιλίας καὶ συμπαθείας.

19 24a2 b (BCE 3 E 4) ἄλκιμον υἱόν : τινὲς "ἀγλαὸν υἱόν", ἵνα ἀρμόζη τῇ αἰκίᾳ ἢ ὑπόμνησις τοῦ κάλλους.

19 24b1 T τὸν τότε, οὐ τὸν νῦν.

19 24b2 ἀρμόζει δὲ τῇ συμπαθείᾳ ἢ τῆς ἀλκῆς ὑπόμνησις καὶ τῆς αἰκίας αὐτὸν ἐλεεῖ. b (BCE 3) χαλκοτύπους : χαλκῷ τετυπωμένας.

19 25 συλληπτικῶς δὲ εἶπε πάσας ὠτειλάς· πεσόντα γὰρ πολλοὶ ἔτρωσαν, ὡς καὶ Ἑκτορα "οὐδ' ἄρα οἷ τις ἀνουτητί γε παρέστη" (X 371). b (BCE 3 E 4) T εὐλὰς ἐγγείνωνται : εὐλὰς ὡς αὐλὰς εὐλή γὰρ ὡς "αὐλή" (δ 74).

19 26a ζ 303 al.)· τὰ γὰρ εἰς λη λήγοντα θηλυκὰ μονογενῇ, διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ἔχῃ ἔννοϊαν συνθέσεως "οὐλήν μὲν πρῶτον" (ω 331), αὐλή, "ἀπειλή" (cf. I 244. N 219 al.), "ὠτειλή" (cf. Δ 140. 149 al.). οὕτως καὶ εὐλή. τὸ μέντοι "ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλασ" (γ 441), λέγω δὲ ἐπὶ τῶν κριθῶν, ἴσως βεβαρυτόνηται μονογενὲς ὄν πρὸς μονογενὲς ὀξυνόμενον τὸ "οὐλή" (cf. t 391, 393) προσέθηκα δὲ 'εἰ μὴ ἔχῃ ἔννοϊαν συνθέσεως' διὰ τὸ "δείλη" (Φ 111) βαρυνόμενον· ἐτυμολογεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἔλῃ, δεέλη ἢ διπλῇ δέ, ὅτι ἐν τοῖς

Ζηνοδότου "ἐγγίνωνται" διὰ τοῦ ι γέγραπται. δεῖ δὲ σὺν τῷ ε · ἔστι γὰρ ἐγγενήσωσιν· "οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτόσ" (υ 202), ὃ ἔστι γεννήσης. Α εὐλὰς ἐγγείνωνται : ἐντίκτουσι γὰρ αἱ μυαῖ τι ταῖς σαρκίν, ἐξ οὗ οἱ σκώληκες γεννῶνται. ^[10]

- 19 26b b (BCE 3 E 4) T < εὐλὰς : > εὐλὴ ὁ σκώληξ ἀπὸ τῆς εἰλήσεως.
- 19 26c T < εὐλὰς : > ὀξυτόνως {δὲ} τὰς εὐλὰς , ὅπερ ἀπὸ τῆς εἰλήσεως παρῆκται.
- 19 26d b (BCE 3 E 4) < ἐκ δ' αἰὼν πέφαται : > τοῦτο διὰ μέσου· A int T τὸ γὰρ ἐξῆς "ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν" (T 26), κατὰ δὲ χρόα .
- 19 27a A int ἐκ δ' αἰὼν πέφαται : τὸ ἐκ δ' αἰὼν πέφαται οὐ παρέργως κεῖται, ἀλλ' ὅτι τῆς ψυχῆς ἀπολιπούσης τὸ σῶμα εὐχερῶς αἱ μυαῖ λυμαίνονται τοῖς νεκροῖς σώμασι.
- 19 27b A ἐκ δ' αἰὼν πέφαται : ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ πεφόνευται καὶ παρήρηται.
- 19 27c T < κατὰ δὲ χρόα πάντα > σαπήη : ὁ νεκρὸς κατασαπῆ τὸν χρόα.
- 19 27d Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις. b (BCE 3) T < σαπήη : > οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, σαπή η .
- 19 27e A im ἀλαλκεῖν : παρὰ Ἀριστοφάνει "ἀλαλκέμεν".
- 19 30a A im T ἄγρια : θρασέα b (BCE 3) T καὶ ἀναιδῆ.
- 19 30b b (BCE 3) ἄγρια φῦλα , / μυίας : ἀντὶ τοῦ μυῶν.
- 19 30-1 ἡ τὰς μυίας, αἵ εἰσιν ἄγρια φῦλα. T Ἀρηϊφάτους : ὑπὸ σιδήρου πεφονευμένους.
- 19 31 b (BCE 3) T ἐξῆρε δὲ τὰς μυίας ταῖς λέξεσιν. T τελεσφόρον : τὸν τελειοῦντα τὰ φυόμενα.
- 19 32 b (BCE 3 E 4) T < ἡ καὶ ἀρείων : > τοῦ νῦν.
- 19 33 T il < ἀλλὰ σύ γ' —δύσεο δ' ἀλκήν : > βραχὺ {δὲ} διασταλτέον Ἀχαιοὺς (34) καὶ λαῶν (35) πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 19 34-6 A ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν < καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς > : ὅτι πάντες ἥρωες ἐλέγοντο, οὐχ οἱ βασιλεῖς, ὡς Ἰστρος (FGrHist 334,69).
- 19 34 A δύσεο δ' ἀλκήν : τινὲς τὴν πανοπλίαν.
- 19 36 ἔστι δὲ ὡς τὸ "ἀναιδείην ἐπιειμένε" (A 149). b (BCE 3) T μένος < .
- 19 37 .. > ἐνῆκεν : ἡσθενήκει γὰρ τῇ ἀγρυπνίᾳ καὶ τῇ λύπῃ. T ἐρυθρόν : αἵματος ποιητικόν.
- 19 38 ἡ ὅμοιον οἴνω τὴν χοροῖαν. T στάξε : συλληπτικῶς ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας (cf.
- 19 39a T 38). ἡ ὡς μιξάσης αὐτά. T ῥινῶν : τινὲς τῶν βυρσῶν.
- 19 39b μετὰ δὲ τὸ ἔμπεδος εἶη γράφεται < "ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἔρξας' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα" > (= T 39a). T βῆ παρὰ θῖνα < θαλάσσης—ῶρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς > : οὐκ ἀναμένει διὰ κηρύκων συνάγειν· καὶ Ἀγαμέμνων δὲ "μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο" (I 12).
- 19 40-1 T < θαλάσσης : > ἐν ἄλλῳ "ποδάρκης {δῖος ἀχιλλεύς}".
- 19 40 A im < ἥρωας : > παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ῥιανῶ (fr.
- 19 41a 12 M.) "ἐρίηρας". A int < ἥρωας : > τινὲς τοὺς βασιλεῖς νῦν.
- 19 41b T il καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε (42) ἕως τοῦ δοτῆρες (44): τοὺς τρεῖς τούτους στίχους τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι βέλτιον καὶ ἂφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκοντας ὑποστίζειν μένεσκον (42), νηῶν (43), δοτῆρες (44).
- 19 42-4a1 ὁ δὲ λόγος καὶ ὅσοι πρότερον ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔμενον, καὶ οὗτοι τότε παρῆσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. A {καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος περ:} τοὺς τρεῖς στίχους τούτους τοῖς ἐξῆς συνάπτειν βέλτιον, ὑποστίζοντας εἰς τὸ νηῶν (43), δοτῆρες (44), μένεσκον (42). ^[5]
- 19 42-4a2 εἰς δὲ τὸ "Ἀχαιοὺς" (41) τελείαν στιγμὴν θετέον. T < οἵ περ : > Μυρμιδόνες.

- 19 42a ἢ οἱ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. T il < νεῶν ἐν ἀγῶνι : ὅτι > νεῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα τοῦ ναυστάθμου.
- 19 42b A int < καὶ ταμίαι > παρὰ νηυσὶν ἔσαν : τινὲς ἀπὸ κοινοῦ τὸ "οἶ" (T 43), 'καὶ οἱ ταμίαι παρὰ νηυσὶν <ἔσαν> '.
- 19 44a T σίτοιο δοτῆρες : σίτον καὶ τὸν ἀκατέργαστον, "σίτος ἀθέσφατος" (ν 244), καὶ τὸν εἰργασμένον "σίτου θ' ἄπτεσθον" (δ 60), πυρὸν δὲ μόνως τὸν ἀκατέργαστον.
- 19 44b ἔνδειξιν δὲ τῆς ἀρετῆς Ἀχιλλέως ἔχει ἢ τοῦ τοσοῦτου πλήθους συνέλευσις b (BCE 3) T καὶ νόμου ἀτελείας κυβερνήταις καὶ σίτου χορηγοῖς. T < σίτοιο : > σίτον τὸν εἰργασμένον καὶ ἀκατέργαστον, πυρὸν δὲ τὸν ἀκατέργαστον. ^[5]
- 19 44c T καὶ μὴν οἱ τότε γ' <εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὔνε κ' Ἀχιλλεύς > : ὅτι τῆς ὑπὸ Ἴλιον στρατιᾶς ἡγεῖτο ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ πρὸ τοῦ μηνῖσαι διὸ νῦν πάλιν ἀποκαθίσταται ἡ ἡγεμονία.
- 19 45 A ἐξεφάνη : αἰφνίδιον ὥφθη.
- 19 46 ὁ δὲ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. b (BCE 3) T σκάζοντε : καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἡ πλευρὰ ἐμπόδιός ἐστι τετρωμένη (cf.
- 19 47 Λ 437). T ἔγχει ἐρειδομένω · <ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά > : ὅτι συλληπτικῶς εἴρηκεν· ὁ γὰρ Διομήδης μόνος τὸν πόδα τετρωμένος (cf.
- 19 49a Λ 376—8) ὑπέρεισμα ἔχει τὸ δόρυ. ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 48 Schm.) τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι οἶον μυκτηρίζοντός ἐστι τὸ ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά · δευτεραῖοι γάρ εἰσι τραυματῖαι. τοῦτο οὖν λέγεσθαι, ὅτι χρῆσθαι αὐτοῖς μέλλει εἰς τὸν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνα πρὸς τὰ ἐναντία τοῖς τραύμασιν ἀγωνίσματα. ὑπεξαιρούμενος οὖν λέγει ὡς δὴ πρὸς τῷ ὑγιαῖσθαι ὄντων. A ἔγχει ἐρειδομένω : ἐκάτερος τῷ ἰδίῳ ἔγχει, ὡς "φεύγωμεν ἴφιλιν ἐς πατρίδα γαῖαν" (B 140). ^[5]
- 19 49b b (BCE 3 E 4) T πρώτη ἀγορῇ : καὶ ἀλλαχοῦ "ἔδρη τε κρέασί <ν> τε" (Θ 162).
- 19 50 T αὐτὰρ ὁ δεύτατος <ἦλθεν > : ὅτι δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι ὁ ἔσχατος.
- 19 51a τὸ δὲ δεύεσθαι ἐνδεῖν ἐστι. προσυνήχθη δὲ τὸ πλῆθος ὑπ' Ἀχιλλέως. A δεύτατος : ὅτι δεύτερος ὑπερθετικῶς.
- 19 51b ἢ παρὰ τὸ δεύεσθαι. T Κόων Ἀντηνορίδης : Φερεκύδης (FGrHist 3, 141) Κύνωνά φησιν· ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν· Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.
- 19 53 T Ἀτρεΐδῃ, ἦ ἄρ τι <τό δ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον / ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ / θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν > : τὸν ἦ σύνδεσμον περισπαστέον· ἐστὶ γὰρ διστακτικός, τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν λαβούσης.
- 19 56-8a εἰσὶ μέντοι, οἱ ἐνέκλιναν αὐτόν, καθ' ὑπερβατὸν συντάσσοντες τῷ "πέρ" (57), ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ἦ <*** >, ἵνα ἦ ἐρώτησις· Ἀτρεΐδῃ, ἄρά τι κρεῖσσον ἐκ τῆς ἔριδος ἐγένετο ἡμῖν; A <Ἀτρεΐδῃ, > ἦ ἄρ τι τό δ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον <—μενεήναμεν > : ἄρά σοι δοκεῖ τὰ τῆς ἔριδος καλῶς ἡμῖν προκεχωρηκέναι; τινὲς δὲ ἐγκλίνουσι τὸν η (56) καθ' ὑπερβατὸν αὐτὸν συντάσσοντες τῷ "πέρ" (57), ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ἦ ἄρτι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἢ ἥπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν'. ^[5]
- 19 56-8b1 T Ἀτρεΐδῃ, ἦ ἄρ τι <—μενεήναμεν > : οὕτως Ἡρωδιανός (2,110,25).
- 19 56-8c1 τὸν δὲ ἦ (56) σύνδεσμον περισπαστέον· ἐστὶ γὰρ ἀρκτικός, τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν δεχομένης. T ἄρά σοι δοκεῖ τὰ τῆς ἔριδος καλῶς ἡμῖν προκεχωρηκέναι; ὁ γὰρ Ἡρωδιανὸς τὸν ἦ σύνδεσμον περισπᾷ· ἐστὶ γάρ, φησίν, ἀρκτικός, τῆς κλητικῆς ἀνάπαυσιν δεχομένης.

τινὲς δὲ καθ' ὑπερβατὸν αὐτὸν ποιοῦντες συντάσσουσι τῷ ὅτε νῶϊ περ (57), ἵνα τὸ ὅλον τοιοῦτον ᾦ· ἄρτι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον ἢ περ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν'. b (BCE 3) ἄρειον : ἡ Χία "ὄνειαρ", ἡ Μασσαλιωτικὴ "ἄμεινον". ^[5]

19 56a1 T ἐν {δὲ} τῇ Χίᾳ "ὄνειαρ" ἐγγράπτο, ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "ἄμεινον" Α ἔριδι μενεήναμεν
〈εἵνεκα κούρησ〉 : ἔριδι μενεήναμεν b (BCE 3) ὡς "ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι" (A 8).

19 58 πιθανῶς δὲ ἐπ' ἄμφω τὴν αἰτίαν ἤγαγε· καὶ κούρην, οὐ γέρας αὐτὴν καλεῖ, ταῖς διαλλαγαῖς
πρεπόντως τὰς ἀληθείας ἐκτιθεῖς. b (BCE 3) T 〈 τὴν ὄφε λ ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις
ἰῶ /〉 ἤματι τῷ : παραυτὰ ὅτε †ένέβη† ἡ λεία τῆς νεώς.

19 59–60 b (BCE 3 E 4) T δεινοποιεῖ δὲ διὰ τὴν τελευτὴν Πατρόκλου. b (BCE 3) T ὁδᾶξ ἔλον 〈—
οὔδασ〉 : τοῦτο ὑπὸ ἀγανακτήσεως καὶ ὀδύνης πάσχουσι 〈ν οἱ〉 τελευτῶντες.

19 61 T δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν 〈ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος〉 : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ χειρῶν, καὶ ὅτι περισσὴ ἡ
ἀπὸ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ μηνίσαντος.

19 62a1 Νικίας (fr. 19 B.) ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν. οὐκ ἀναγκαῖον δέ. A {δυσμενέων ὑπὸ χερσίν;} οὐκ
ἀναγκαῖον ἀναστρέφειν τὴν ὑπ ό .

19 62a2 T {ἐμεῦ} ἀπομηνίσαντος : ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης (p.

19 62b 58 B.) ὡς ἀποφοιβήσαντος, καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. A ἀπομηνίσαντος : ὑφ' ἔν.

19 62c ἡ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τῆς ἐπί, ὡς "Πριάμῳ ἐπεμήνιε δῖω" (N 460). ἡ παντελῶς μηνίσαντος. b (BCE 3) T
Χαμαιλέων (fr. 17 We.) δὲ γράφει "ἐπιμηνίσαντος". T Ἑκτορι : ὁ μὲν Νέστωρ ἔλεγεν "ἦ κεν
γηθῆσαι Πρίαμος" (A 255), ὁ δὲ παρ᾽ αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Πριάμου τὸν Ἑκτορα λαμβάνει.

19 63a b (B [bis], E 3 [bis]) T Τρωσὶ τὸ κέρδιον : ἀντωνυμία μὲν ὁμολογουμένως τὸ τό μόριον.

19 63b οὐ μὴν διασταλτέον κατ' αὐτό, ὡς ἔδοξε τισιν. A T δηρὸν 〈ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος〉 μνήσεσθαι
〈οἷω〉 : τῶν γὰρ κακῶν μόγις ἐπιλανθανόμεθα· διὸ καὶ ἄλιστα φησὶν αὐτά.

19 64 b (BCE 3) T 〈 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν : 〉 προγενέσθαι αὐτὰ λογιώμεθα καὶ μὴ
νῦν εἶναι.

19 65 b (BCE 3 E 4) 〈 νῦν : 〉 ἀρτίως.

19 67a T il 〈 χόλον : 〉 ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ μῆνιδι τὸν χόλον.

19 67b A im 〈 ἀσκελέως : 〉 ἄγαν σκληρῶς.

19 68a T il 〈 μενεαινέμεν : 〉 ὅτι νῦν ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι.

19 68b A int ὄτρυνον 〈 πόλεμον δέ 〉 : τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐξόδου ἐπὶ τὸν βασιλέα ἀναφέρει
ὁμοιοητικῶς.

19 69 b (BCE 3) T 〈 ἀντίον : 〉 οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν , ἀντίο ν .

19 70 A im αἶ κ ' ἐθέλω ς ' 〈 ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν 〉 : ὅτι τὸ ἰαύειν οὐκ ἔστι νῦν κοιμᾶσθαι, ἀλλ'
ἐπαυλίζεσθαι: "ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνοὺς νύκτας ἴαυον" (I 325).

19 71a καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ αἶ κ ' ἐθέλοισιν. A ἰαύειν : παραυλίζεσθαι.

19 71b b (BCE 3 E 4) T σαρκαστικὸς δὲ ὁ λόγος. b (BCE 3) T ἀσπασίως : ἡδέως ἢ ἀπροσδοκῆτως.

19 72a b (BCE 3 E 4) T 〈 ἀσπασίως .

19 72b ..〉 γόνυ κάμψειν : διὰ τὴν σύντονον φυγὴν. b (BCE 3 E 4) T 〈 φεύγων : 〉 γράφεται "δηΐου
{ἐκ πολέμοιο}".

19 73 A im μῆνιν ἀποειπόντος : ἀντέφρασεν αὐτὸ τῷ "παύω χόλον" (T 67).

19 75a T 〈 ἀπειπόντος : 〉 Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ο , ἀπειπόντο ς , καὶ αἱ πλείους.

19 75b

- A im τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων / αὐτόθεν ἐξ ἔδρης οὐ δ' ἐν μέσσοισι
 <ν> ἀναστάς : οὕτω καὶ παρ' Ἀριστοφάνει.
- 19 76-7 ἐν δὲ τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χίᾳ "τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων, / μῆνιν
 ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἔλκεος ἄλγεα πάσχων". οὕτως ὁ Δίδυμος (p. 116 Schm.). A T τοῖσι :
 τοῦτοις, οἷς Ἀχιλλεὺς ἐδημηγόρησεν. ^[5]
- 19 76 b (BCE 3 E 4) T αὐτόθεν ἐξ ἔδρης , <οὐ δ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς> : ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον μὲν
 οὐκ ἔγραφε, τὸν δὲ πρὸ αὐτοῦ μόνον οὕτως : "τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων".
- 19 77a ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐκ ὀρθὸς δημηγορεῖ διὰ τὴν τοῦ τραύματος ἀλγηδὸνα· διὸ ἐπιφέρει
 ὑποτιμώμενος 'καλὸν μὲν ἐστὶν ἐστῶτα δημηγορεῖν' (cf. T 79—80), ὡς δηλονότι καθήμενος. A
 αὐτόθεν ἐξ ἔδρης , <οὐ δ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς> : φησὶν Ἐπαφρόδιτος (fr. ^[5]
- 19 77b 43 L.) ὅτι καθεζόμενος ἐδημηγόρει, ὅπως μὴ ἔκπυστοι οἱ μῦθοι γένωνται ταπεινοὶ ὄντες· b (BCE
 3 E 4) T ἢ ὅτι τὸ τραῦμα αὐτὸν ἵστασθαι οὐκ ἔῃ. b (BCE 3 E 4) ἄλλως αὐτόθεν <—ἀναστάς> :
 ἢ μὴ ἀναστάς· φησὶ γοῦν ἐξῆς "ἂν δ' Ἀγαμέμνων / ἵστατο" (T 249—50).
- 19 77c ἢ οὐ προελθὼν εἰς μέσσην τὴν ἐκκλησίαν, ἴν' ἢ 'ἀναστάς ἐδημηγόρει οὐκ ἐν μέσοις, ἀλλ' ἐκ τῆς
 ἔδρας τῶν ἀριστέων'. b (BCE 3) T ἐσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν <—έόντα> : καλῶς ἔχει τοῦ
 ἐστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκροῦειν μὴδ' ἐμποδίζειν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑβ
 <β> ἄλλειν (80)· χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ ἐν ταραχῇ εἰπεῖν.
- 19 79-80a τοῦτο ἀγνοήσας Ἀρίσταρχος καὶ οἰηθεὶς παραίτησίν τινα ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος γίνεσθαι
 παρενέθηκε τὸ <ν> "αὐτόθι ἐξ ἔδρης" (T 77). πρῶτον μὲν οὖν τί ἂν καθεζοίτο τὸν ἀγκῶνα
 τετρωμένος; ἔπειτα οὕτως ἔρρωται ὥστε ὀλίγον ὕστερον (cf. T 252—66) κάπρον ἀποσφάττειν.
 οὕτως ὁ Κοτιαεὺς. A ἐσταότος μὲν <— / ὑββάλλειν> : τινὲς "ἐσταότως" ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς,
 ἡσύχως, b (BCE 3) T ἀπὸ μετοχῆς, ὡς T ἀρκούντως, ἐθελόντως. ^[5]
- 19 79-80b οἱ δὲ φασὶ τοὺς φιλαχιλλεῖς κραυγάζειν καὶ ὑποκροῦειν, ὡς τὸ "τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο
 δῖος Ἀχιλλεύς" (A 292): b (BCE 3) T καλὸν οὖν σιωπῇ τοῦ ἐσταότος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκροῦειν
 θορύβῳ τὸν λέγοντα. b (BE 3) T <ἀκούειν> : οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 19 79 ἄλλοι δὲ "ἀκουέμεν". A int ὑββάλλ <λ> εἰν· <χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ έόντι> : ὅτι τὸ
 ὑβ <β> ἄλλειν ἐστὶν ὑποβάλλειν· χαλεπὸν ἐστὶ ἐτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις
 εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιστήμων τις ᾗ.
- 19 80a τὸ δὲ ὑβ <β> ἄλλειν ψιλωτέον· ἔστι γὰρ Αἰολικόν, ὡς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ εἰκοστῷ τῆς
 Καθόλου (1,545,17). A ὑββάλλειν : ὑποκροῦεσθαι θορύβῳ τὸν λέγοντα. ^[5]
- 19 80b b (BE 3) T <ἐπιστάμενόν περ έόντα> : Ἀρίσταρχος "ἐπισταμένῳ περ έόντι".
- 19 80c A int ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ <ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι / ἢ εἴποι> : ὁ Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν
 φησὶ τὸ τοῦτως χρώμενος†· τὸ γὰρ λεγόμενον τοιοῦτον εἶναι· 'ἐν δὲ πολλῶν ἀνδρῶν ὁμίλῳ
 πῶς ἂν τις τοῦτως χρώμενος† ἢ εἴποι ἢ πῶς οἱ ἀκούοντες ἀκούσειαν;· οὕτως Δίδυμος (p. ^[5]
- 19 81-2 181 Schm.). τὸ ἀκούσαι (81) παροξυτονητέον· ἔστι γὰρ εὐκτικόν. A βλάβεται : βλάπτω βλάβῳ
 ὡς κρύπτω κρύβω.
- 19 82a b (BCE 3) T λιγὺς περ έών : κἂν λίαν ὑπάρχη σοφός.
- 19 82b1 T λέγει δὲ ὅτι, κἂν λίαν τίς ἐστὶ σοφός, b (BCE 3) οἱ δὲ λαοὶ μὴ γλωσσοκρατοῖεν, βλάπτεται καὶ
 οἶον ἐπιλήσμων τῶν λόγων γίνεται.
- 19 82b2 b (BCE 3 E 4) ἐνδείξομαι : εὐμενίσασθαι γὰρ αὐτὸν ταπεινοῖς βούλεται λόγοις.
- 19 83a1 T βούλεται δὲ αὐτὸν ταπεινοῖς εὐμενίσασθαι λόγοις, καὶ οὐχ ὑψηγορεῖ.
- 19 83a2 b (BCE 3) ἄλλως ἐνδείξομαι : οἶον διαλέξομαι καὶ πρὸς αὐτὸν b (BCE 3) ἀπερείσω τὸν λόγον.

- 19 83b καὶ "ἀριδείκετος" (Λ 248), πρὸς ὃν ἀπερείδει τις τὸν λόγον δι' ἀξίωμα. b (BCE 3) T {πηλείδῃ μὲν ἐγὼν} ἐνδείξομαι : οἷον τὴν ἀπότασιν τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερώς, ἢ ἀπολογήσομαι. ἐζήτητο δέ, δι' ἣν αἰτίαν—ἀναμείναντες. A σύνθεσθε : κατὰ νοῦν λάβετε. ^[5]
- 19 84a b (BCE 3) T < σύνθεσθε : > κρίνατε, δοκιμάσατε.
- 19 84b A int πολλάκι δὴ μοι < τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον > : σημειοῦνται τινες ὡς ἂν λεγόντων τινῶν ὅτι ἡδίκησεν ἀφελόμενος τὴν Βρισηΐδα.
- 19 85a A τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον · τοῦτον τὸν "ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον " (T 5 6) .
- 19 85b b (BCE 3 E 4) T εὐνοίαν δὲ αὐτοῖς παρ' Ἀχιλλέως πορίζεται ὡς ἀγανακτήσασιν ἐπὶ τῇ ὕβρει αὐτοῦ · ἐλελύπητο γὰρ καὶ εἰς Ἑλληνας ὡς μὴ ἐπαμύναντας τῷ δι' αὐτοὺς ὕβρισθέντ ι . b (BCE 3) T Ἀχαιοὶ < μῦθον > ἔειπον < / καὶ τέ με νεικείεσκον > : Νέστωρ "σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας, ὃν ἀθάνατοὶ περ ἔτισαν, ἡτίμησας" (cf. ^[5]
- 19 85-6 I 109—11)· Θερσίτης "ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα / ἡτίμησε" (B 239—40): b (BCE 3) T καὶ "οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν" (N 109). T < νεικείεσκον : > παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ < ἐν > τῇ Χίᾳ "ναικ < ε > ἰουσιν". ^[5]
- 19 86 A int ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι , < / ἀλλὰ—Ἐρινύς > : πιθανῶς οὐκ ἐπὶ ὁπότερον αὐτῶν ἄγει τὴν αἰτίαν.
- 19 86-7 καὶ νῦν οἱ ἀδυνατοῦντες ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀπολογεῖσθαι τῇ εἰμαρμένῃ τὸ ὅλον αἴτιον ἀναφέρουσιν. b (BCE 3) T ἡεροφοῖτις : προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ πρωθῆβις καὶ πολῖτις.
- 19 87a π < ε > ἰστέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι, ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ· ἀέρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατάστημα· "ἡέρι γὰρ κατέχοντο" (P 368) καὶ "ἄῃ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν" (ι 144). A ἡεροφοῖτις : τινὲς τὸ η ἄρθρον ἐδέξαντο, ἵν' ἢ ἡεροφοῖτις, παρὰ τὴν ἔραν, ἢ ἐν τῇ γῇ φοιτῶσα ἢ οἷον ἐρεβοφοῖτις. ^[5]
- 19 87b b (BCE 3) T ἔνιοι δὲ "τίροπῶτις†" παρὰ τὸ Αἰσχύλειον (sc. Aesch. Eum. 265—8), < Ἐρινὺς δὲ > παρὰ τὸ εἰς ἔριν νεύειν. οἱ δὲ "εἰαροπῶτις", ἐγκειμένου τοῦ εἴαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἵμα. T ἄμεινον δὲ γράφειν ἡεροφοῖτις , ὃ ἐστὶν ἡ ἐξ ἀφανοῦς φοιτῶσα. οὕτως Ἡρωδιανός (2, 111,5). b (BCE 3) T Ἀχιλλῆος γέρας : ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ. ^[5]
- 19 89 b (BCE 3) T ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι ι ; < θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ / πρέσβα Διὸς θυγάτηρ , Ἄτη , ἢ πάντας ἅται > : στικτέον ἐπὶ τὸ ῥέξαιμι (90).
- 19 90-1 καλῶς δὲ ἔχει καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου στίζειν, ἵνα οὗτος μὲν ὁ λόγος καθολικὸς ᾖ, θεὸς πάντων τὸ τέλος ἔχει (cf. 90), τὰ δὲ ἐξῆς (sc. 91) ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, ἵνα λείπῃ τὸ ἐστί ῥῆμα. A b (BE 3 E 4) T ὁ δὲ λόγος, Διὸς θυγάτηρ ἐστὶν Ἄτη (cf. 91), ἐξ οὗ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἰσχυρὸν παρίστησιν· ὡς μὲν γὰρ ἡ τριβὴ συνάπτει, ψευδὸς εἶναί μοι δοκεῖ· οὐ γὰρ πάντων ἡ Ἄτη τὸ τέλος ἔχει, ὥσπερ οὐδὲ τῶν ἀγαθῶν. A ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι ι ; < θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ > : ἔξω τοῦ ν αἰ Ἀριστάρχου, "ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι". ^[5]
- 19 90a γράφεται δὲ κατ' ἔνια "θεοὺς διὰ πάντα τελευτᾷ", διὰ τοὺς θεοὺς τέλος πάντα λαμβάνει. A ἐν δέ τισι "θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται". A T ἄλλως· θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ : Λεσβοκλῆς διαιρεῖ εἰς τὸν δὴ σύνδεσμον καὶ τὸ ἴα ὄνομα, ἵν' ἢ μία δὴ θεὸς ἡ Ἄτη τὸ πάντων ἔχει τέλος.
- 19 90b b (BE 3 E 4) T θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ : ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης (p.
- 19 90c 58 B.) περισσὴν ἡγεῖται τὴν διὰ πρόθεσιν εἶναι· τὸ γὰρ ἐξῆς, θεὸς πάντα τελευτᾷ. Δίδυμος (p. 182 Schm.) δὲ ἡγεῖτο σημαντικὴν αὐτὴν εἶναι τοῦ διόλου καὶ μὴ παρέλκειν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης, ὁ δι' ὅλου ἀμαρτάνων. οὐ προσεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' ἐν ἀνεγνωκόσιν. A ἄλλως· θεὸς διὰ πάντα < τελευτᾷ > : ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 19 90d

58 B.) περισσὴν ἡγεῖται τὴν διά, ὁ δὲ Δίδυμος (p. 182 Schm.) σημαίνει τὸ διόλου, ὡς διαλείτης ὁ διόλου ἀμαρτάνων. ἢ δι' ἑαυτῆς πάντα τελεῖ. b (BE 3 E 4) T Ἑλλάνικος δὲ "θεόσδια", τὰ θεόσδοτα. γράφεται καὶ "θεούσ", ἵνα †λείπη† ἡ διά. T θεὸς διὰ πάντα <τελευτᾷ> : οὐδεμία λέξις ἀπλῆ κατὰ τὴν Ἰάδα καὶ τὴν Ἀτθίδα κατ' ἐπιποικὴν ἔχει τὸ σδ. ^[5]

- 19 90e T πρέσβα : κατ' εὐφημισμὸν, ὡς Εὐμενίδας τὰς Ἑρινῦς.
- 19 91a1 ἐπεὶ πῶς αὐτὴν "οὐλομένην" (T 92); T κατ' εὐφημισμὸν ὁ λόγος, οἷον καθὸ θεὸς πρέσβα πᾶσι καὶ τιμία.
- 19 91a2 ἐπεὶ πῶς αὐτὴν οὐλομένην καλεῖ; b (BCE 3 E 4) ἄλλως πρέσβα : ἀπὸ τοῦ πρέσβεια συγγέκοπται.
- 19 91b b (BC E 3 E 4) T ἢ παράκειται τῷ πρέσβυς. T Διὸς θυγάτηρ Ἄτη : ἐπειδὴ πάντων αἴτιος ὁ Ζεὺς.
- 19 91c T συγγνώμην δὲ ἑαυτῷ ποριζόμενος ὡς θεοβλαβεῖ αὔξει τὴν δαίμονα ὡς ὑπὸ μεγίστης θεοῦ βλαπτόμενος. καὶ ἵνα τοὺς ἀμαρτάνοντας μὴ μέμφοιτό τις. b (BCE 3 E 4) T ἄται : τινὲς τὸ ἄται διηρῆσθαι φασιν διὸ καὶ προπαροξύνουσιν.
- 19 91d T <τῇ μέν :> οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 19 92a1 ἄλλοι δὲ "τῆς μέν {θ' ἀπαλοῖ}". A int {τῇ μέν θ':} Ἀριστοφάνης τῇ μέν ν.
- 19 92a2 ἢ κατὰ ἀντίπτωσιν. T ἀπαλοὶ πόδες : λανθάνει γὰρ ἐπιφοιτῶσα.
- 19 92b ἢ ὅτι αἱ πρῶται τῆς Ἄτης ἀρχαὶ ἀπαλαί. ὅταν δὲ εἴπῃ "ἢ δ' Ἄτη σθεναρὴ τε καὶ †ἀρτίπους" (I 505), τὴν τοὺς ὑβρίσαντας ἰκέτην μετερχομένην δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεὶ </πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἢ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει> : ἐπὶ οὐδεὶ (cf.
- 19 92-3 92)· οὐδεμία γὰρ βλάβη πίπτει χαμαί, ἀλλ' εἰς κεφαλὴν τινος ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν. b (BCE 3 E 4) T κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει : ἢ ὅτι τὸν νοῦν βλαπτόμεθα, ὅς ἐστιν ἐν τῇ κεφαλῇ.
- 19 93a ἢ ὅτι ταπεινοῦσα τῇ μετανοίᾳ. b (BCE 3 E 4) T <κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει :> ἢ {δὲ} κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί, b (BCE 3 E 4) ἵν' ἢ ἐπὶ ἀνδρῶν κράατα.
- 19 93b b (BCE 3) βλάπτου ς' ἀνθρώπους· <κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε> : ἀθετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνθετος· τί γὰρ ἄλλο δύναται ποιεῖν ἢ Ἄτη ἢ βλάπτειν; οὐχ ὑγιῶς δὲ οὐδὲ τὸ ἕτερον τέτακται· ἔδει γὰρ ἄλλον'.
- 19 94a βιάζονται δέ τινες τὸν Ἀγαμέμνονα λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως. καθολικὸς δὲ ἐστὶν ὁ λόγος· κοινότερον γοῦν εἰπὼν ἐπὶ τὸν ἡγεμονικώτατον Δία ἀνῆλθεν. καὶ ὅλως παρῳδῆται ἐκ τῶν Λιτῶν (sc. I 507)· "βλάπτου ς' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσω". A κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε ἐπέδησεν : ἕτερον T τὸν ἕνα τῶν ἐριζόντων. ^[5]
- 19 94b ἢ οὐκ ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕτερον. b (BCE 3) T καὶ γὰρ δὴ <νύ> ποτε Ζῆν' ἄσατο : καὶ ἐν οἷς ἐλεεινολογεῖται ὑποῖ ἑαυτόν, εἰκάζων τῷ μεγίστῳ θεῷ.
- 19 95a b (BCE 3) T μακρολογεῖ δὲ θεραπεύων Ἀχιλλέα, ὡς οὐκ αὐτὸς αὐτῷ ἀπωλείας αἴτιος Πατρόκλου. καλῶς δὲ ἐκ Πελοποννήσου τὸ παράδειγμα ἔλαβεν (cf. T 115—8). b (BE 3) T {καὶ γὰρ δὴν ὑπο τε} Ζεὺς ἄσατο : οὕτως ἐν ἀπάσαις Ζεὺς ἄσατο, καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ^[5]
- 19 95b1 ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιτέρων "Ζῆν' ἄσατο". A Ζῆν' ἄσατο : ἐν ἀπάσαις "Ζεὺς ἄσατο".
- 19 95b2 ἐν δέ ταῖς εἰκαιτέραις Ζῆν' ἄσατο, ἀντὶ τοῦ ἔβλαψεν. T <Ζῆν' ἄσατο :> Ἀρίσταρχος "Ζεὺς ἄσατο".
- 19 95b3 A int <ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν> φας ἔμμεναι : φασίν· T ἄδηλα γὰρ τὰ περὶ θεῶν.
- 19 96a ἢ φασιν ὅτι καὶ τὸν Ζῆνα ἄσατο (cf. T 95), ὅς ἐστιν ἔβλαψεν. b (BCE 3) T φας ἔμμεναι. ἀλλ' ἄρα καὶ τόν : παρὰ Ἀριστοφάνει "ἀλλὰ νυ καὶ τόν". ἐν δὲ τῇ Χίᾳ "φαμέν ἔμμεναι", ἠθικῶς. A

{ήρη} θήλυς : ὅτι οὕτως σχηματίζει θήλυς ὡς πῆχυς· ἀφ' οὗ πίπτει "θήλεας" (E 269) ὡς πήχεας.
[5]

- 19 97a A < θήλυς : > διὰ τοῦ θήλυς οὐ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσθενὲς παρέστησεν αὐτῆς τὸ πρὸς τὸν Δία.
- 19 97b1 b (BCE 3 E 4) ἀσθενεστέρα.
- 19 97b2 T il ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ : παρὰ γὰρ ταῖς Ἡλέκτραις πύλαις ἐτέχθη Ἡρακλῆς.
- 19 99 T < ἦτοι ὁ γ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι : > ὅτι τὸ εὐχόμενος σαφῶς ἐστὶ καυχώμενος, παρὰ τὸ αὐχεῖν.
- 19 100a A int < εὐχόμενος : > διαβεβαιούμενος.
- 19 100b b (BCE 3 E 4) κέκλυτέ μευ : δεόντως εἰς τοῦτο ἦλθε τὸ διήγημα· b (BCE 3) T ὡς γὰρ ἡνιάτο Ζεὺς ὁρῶν τὸν Ἡρακλέα ὑποτασσόμενον, οὕτω κἀγώ.
- 19 101 πῶς δὲ τὰ παρὰ θεοῖς οἶδε γινόμενα; ῥητέον δὲ ὅτι κοινὸν ὄντα τὸν μῦθον παρείληφεν. b (BE 3) T μογοστόκος : ἡ παραιρουμένη τὸν μόγον τῶν τοκετῶν.
- 19 103 b (BCE 3) T ἐκφανεῖ : ἐξάξει· φησὶ γὰρ "ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως <δέ>" (T 118).
- 19 104a1 T ἐξαγάγῃ πρὸς τὸ φῶς καὶ b (BCE 3) φανερῶσει, ὅ ἐστι γεννηθῆναι ποιήσει.
- 19 104a2 b (BCE 3 E 4) < τῶν ἀνδρῶν γενεῆς : > τούτων.
- 19 105a λείπει δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, ὡς τὸ "εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν" (β 206), ἵν' ἡ τῆς γενεῆς τούτων τῶν ἀνδρῶν. b (BCE 3) οἱ θ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι : {ὅτι} τὸ ἐξῆς ἐστίν, οἷς τὸ αἶμα ἐξ ἐμοῦ ἐστίν, οὐχὶ οἱ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσιν· ἐπεὶ κἀν ἡ σύναρθρος ἔκειτο, ὅθεν καὶ ἐξῆς φησι "τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλησ" (T 111), οἷς τὸ αἶμά ἐστιν ἐκ σοῦ.
- 19 105b A οἱ θ' αἵματος <ἐξ ἐμεῦ εἰσι> : μεγάλη παραίνεσις πρὸς τὸ μὴ ἐπιорκεῖν, εἴ γε καὶ ἀμφιβόλου ὄντος τοῦ 'ἐξ ἐμεῦ αἵματος'—δηλοῖ γὰρ καὶ υἱοὺς καὶ ἀπογόνους— b (BCE 3) T οὐ παρέβη ὁ Ζεὺς τὸ ἐπάγγελμα.
- 19 105c b (BE 3) T < οἱ θ' αἵματος : > παρὰ Ἀριστοφάνει ἔξω τοῦ θ, "οἱ αἵματος".
- 19 105d A im αἵματος : μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ γένους.
- 19 105e b (BCE 3) T φησὶ γοῦν "τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσιν" (E 342). T ἡ οἵτινες αἶμά μου εἰσιν. b (BCE 3) T ψευστήσεις : ὅφ' ἐν Ἀρίσταρχος, ἀντικειμένως τῷ ἀληθεύσεις· ἄτοπον γὰρ τὸ διαιρεῖν "ψεύστης εἶσ".
- 19 107a1 T ὡς κρατήσεις.
- 19 107a2 A im ἄλλως· ψευστήσεις : ψεύσεις· ἄτοπον γὰρ λέγειν Διὶ 'ψεύστης εἶ'.
- 19 107b T ἄλλως· ψευστήσεις : εἰκότως ψεύδεσθαι αὐτόν φησιν, ἐρεθίζουσα ἐπὶ τὸν ὄρκον.
- 19 107c b (BCE 3 E 4) T εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὅμοσ <σ> ον, <Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον> : διὰ τί μὴ νεῦσαι αὐτὸν κελεύει; b (BCE 3 E 4) T "οὐδ' ἀτελεύτητον <ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω>" (A 527).
- 19 108a T ἡ ὡς φοβουμένη, μὴ μετατεθῇ, ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερον ἔρχεται. b (BCE 3 E 4) T εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὅμοσον <—ὄρκον> : διὰ τί ἡ Ἥρα ὁμόσαι†πρὸς† τὸν Δία; ἡ δὴλον ὡς οὐ ποιοῦντα, ἃ ἂν φῇ.
- 19 108b εἰ δὲ τοῦτο, διὰ τί οὐ κατανεῦσαι, ἀλλὰ καὶ ὁμόσαι ἠξίωσεν, ὡς καὶ ψευδομένου, ἂν μὴ ὁμόσῃ; ὁ δὲ ποιητὴς φησιν ἀληθεύειν "ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσῃ" (A 527). τὸ μὲν οὖν ὅλον μυθῶδες καὶ γὰρ οὐδ' ἀφ' ἑαυτοῦ ταῦτά φησιν Ὀμηρος οὐδὲ γινόμενα εἰσάγει, ἀλλ' ὡς διαδεδομένων περὶ τὴν Ἡρακλέους γένεσιν μέμνηται. ῥητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ μῦθος εἰκότως εἰσάγει τὴν Ἥραν ὁρκοῦσαν τὸν Δία· πάντες γὰρ περὶ ὧν ἂν φοβῶνται, μὴ ἄλλως ἀποβῇ, πολὺ τῷ ἀσφαλεῖ προέχειν πειρῶνται· διὸ καὶ ἡ Ἥρα, ἅτε οὐ περὶ μικρῶν ἀγωνιζομένη καὶ τὸν Δία εἰδυῖα ὅτι

- αἰσθόμενος τὸν Ἡρακλέα δουλεύοντα ὑπεραγανακτήσει, τῇ ἰσχυροτάτῃ ἀνάγκῃ κατέλαβεν αὐτόν. οὕτως Ἀριστοτέλης (fr. 163 R. 3). A < εἰ δ' ἄγε : > ἐν ἄλλῳ "αἶ δ' ἄγε {νῦν}" .^[10]
- 19 108c A im μετὰ ποσ <σ> ἰ γυναικός : μεταξὺ τῶν τῆς γυναικὸς ποδῶν.
- 19 110 εὐσχημόνως δὲ καὶ τσοφῶς† μετήνεγκε τὴν λοχείαν. b (BCE 3 E 4) T < τῶν ἀνδρῶν , οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης : > τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἐκ τῆς σῆς σποράς τὸ αἶμα ἔχουσιν.
- 19 111 A int Ἥρη δ' αἶξασα <λίπεν ρίον Οὐλύμποιο > : πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου.
- 19 114 ἔδει δὲ ἴπ' οὐρανὸν ἀστερόεντα' (cf. T 128. 130)· Ἀγαμέμνων γὰρ ὁ λέγων. A Ἄργος Ἀχαιϊκόν : ὅτι τὴν Πελοπόννησον Ἄργος Ἀχαιϊκὸν λέγει, τὴν Θεσσαλίαν "Ἄργος Πελασγικόν" (cf.
- 19 115a B 681). A Ἀχαιϊκόν : τὸ ἐν Πελοποννήσῳ, δὲ καὶ "Ἰασον" (ς 246) καὶ "ἱπόβοτον" (Γ 75.
- 19 115b 258 al.) καλεῖ. T < ἦδη : > ἦδεεν ἢ Ἥρα.
- 19 115c b (BCE 3) ἄλοχον Σθενέλου : Δίδυμος (p.
- 19 116a1 182 Schm.) παρατίθεται Φερεκύδην (FGrHist 3, 68) μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν, Ἡσίοδος (fr. 191 M. W.) δὲ <Νικίππην τὴν Πέλοπος, *** δὲ> Ἀντιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. A {ἄλοχον σθενέλου;} οἱ μὲν Ἀμφιβίαν τὴν Πέλοπος, οἱ δὲ Ἀντιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος, Ἡσίοδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.
- 19 116a2 T Σθενέλου Περσηϊάδαο : πέντε παῖδες γεγόνασι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης ἢ Ἀστυδαμείας τῆς Πέλοπος Ἀμφιτρύων· Ἠλεκτρύων, οὗ καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος Ἀλκμήνης† αἴλιος†, ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς Ἑλος Μήστωρ, οὗ Ἱπποθόη ἢ Πτερελάω γαμηθεῖσα Σθένελος, οὗ καὶ Μενίπης Εὐρυσθεύς.^[5]
- 19 116b1 T πέντε γὰρ παῖδες γεγόνασι Περσέως, Ἀλκαῖος Ἠλεκτρύων Μήστωρ Ἑλείος Σθένελος, οὗ Εὐρυσθεύς.
- 19 116b2 b (BCE 3) < μείς : > ἐν τῇ Χίᾳ "μήσ".
- 19 117a A int μείς : Ἰωνικόν ἐστὶ κλίνεται δὲ ὡς τὸ μήν.
- 19 117b b (BCE 3) T μείς : μὴν Αἰολικῶς. ὥσπερ δὲ ρίς ρίνος καὶ θίς θινός, οὕτως καὶ μείς μεινός κλιθήσεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν. A ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δὲ <καὶ ἡλιτόμνηνον ἐόντα > : ὅτι νῦν ὑγιῶς γράφεται σὺν τῇ προθέσει πρὸ φόως· πρὸ γὰρ τῶν μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη διὸ ἡλιτόμνηνος.
- 19 118a ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου (sc. Π 188) οὕτως γράφει. A πρὸ φόως δέ : ἢ πρὸ δηλοῖ τὸ πρὸ τοῦ δέοντος.
- 19 118b b (BCE 3) T ἡλιτόμνηνον : τῶν δεόντων ἡμαρτηκότα μηνῶν.
- 19 118c1 T καὶ ἡλιτόμνηνον δὲ καλεῖ τὸν ἡμαρτηκότα τῶν δεόντων μηνῶν.
- 19 118c2 b (BCE 3) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε <τόκον > : Ζεὺς μιγείς— ἀθανασίας μετέλαβεν.
- 19 119 ἡ ἱστορία παρὰ Ῥιανῶ (fr. 9 Pow.). A σχέθε δ' Εἰλειθυίας : ὠδῖνας κατὰ μετωνυμίαν, ὡς Ἄρης ὁ σίδηρος, Ἥφαιστος τὸ πῦρ.
- 19 119a1 b (BCE 3) T Ἴστρος (FGr Hist 334, 72) δέ φησιν ὠδινούσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέχειν τὰς Μοίρας, γαλῆς δὲ παρελθούσης ἀναλῦσαι· καὶ τεχθέντος αὐτοῦ νομισθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν. T Εἰλειθυίας : ὠδῖνας μετωνυμικῶς.^[5]
- 19 119a2 T < Εἰλειθυίας : > ὅτι τὰς ὠδῖνας Εἰλειθυίας ἔφη.
- 19 119b A im ἀγγελεύουσα .
- 19 120a .. προσηύδα : ὅτι ἰδίως ἀγγελεύουσα προσηύδα· ἐχρῆν γὰρ ἀγγελεύουσα ἦκε καὶ προσηύδα. A ἀγγελεύουσα : μέλλουσα ἀπαγγέλλειν τὰ γεγονότα.

- 19 120b b (BCE 3 E 4) T < ἤδη ἀνὴρ—> Σθενέλοιο πάϊς : δῆλον ἐκ τούτου ὡς περὶ ιδιώτου τοῦ Σθενέλου διηγεῖται· ἐπεὶ τί παράδοξον ἦν πατρῶαν ἀρχὴν λαβεῖν τὸν Εὐρυσθέα; ταῦτόν δὲ καὶ ἐπὶ Ἡρακλέους παρηκολούθει· οὐ γὰρ βασιλέως παῖς ἦν, ἀλλὰ διὰ τὸν Δία ἐβασίλευσεν ἄν. ^[5]
- 19 122-3 T Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάϊς <Περσηϊάδαο> : δύναται καὶ τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι, ἵν' ἡ σχῆμα "Εὐρυσθεὺς σὸν γένος" (cf.
- 19 123 T 123—4). A βέλτιον δὲ στίζειν εἰς τὸ Περσηϊάδαο καὶ καθ' ἑαυτὸ λέγεσθαι τὸ "σὸν γένος" (T 124), ἵνα λείπῃ τὸ ἐστίν. A b (BCE 3 E 4) T < Ἀργείοισιν : > κατ' ἐνίας τῶν ἐκδόσεων "ἀνθρώποισι <ν> ". ^[5]
- 19 124 A int < αὐτίκα δ' εἴλ' Ἀτην> κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο : οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τῆς λιπαροπλοκάμου εἴλε τὴν Ἀτην· φησὶ γοῦν "κράατα βαίνειν" (T 93).
- 19 126 ἀλλ' οὐδέποτε πλοκάμους ἐπὶ ἀνδρὸς εἶπε. b (BCE 3 E 4) T τί οὖν ἐστὶ τὸ "πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ" (P 52); —οἱ δὲ τὸ κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο ἐπὶ τῆς Ἀτης ἤκουσαν. ἀλλ' οὐδέποτε ἐκ κεφαλῆς ρίπτονται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἡ ποδὸς ὡς Ὑφαιστος (cf. A 591) ἢ χειρὸς ὡς Ἀστυάναξ, "ρίψει χειρὸς ἔχων ἀπὸ πύργου" (Ω 735). ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἐκεῖνοι ἄρσενες ἦσαν, ἄτοπον δὲ γυναικὶ ρίπτεσθαι ποδός. λιπαροπλόκαμος δὲ ἡ Ἀτη, ὅτι ξηρασίας αἰτία τοῖς βλαπτομένοις, ὡς καὶ ὁ Ὑπνος γρηγορῶν τοὺς ἄλλους ὑπνοῦν ποιεῖ. b (BE 3 E 4) T τάχα δ' ἴκετο ἔρ γ' ἀνθρώπων : τὴν γῆν· ταύτην γὰρ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι. ^[10]
- 19 131 εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν, ἀφ' οὗ καὶ Ἀτης λόφος. b (BCE 3 E 4) T τὴν αἰεὶ στενάχεσκε : δι' ἦν.
- 19 132 A a b (BCE 3) T ἐπαινετέον δὲ τὸ ἀψευδὲς Διὸς καὶ ἀμετάβλητον· οὐ γὰρ εἶπεν ὡς Εὐριπίδης (Hippol. 612)· "ἡ γλῶσς ὁμώμοκεν". b (BCE 3) T < ἔργον ἀεικές : > πρᾶξιν ὑβριστικὴν.
- 19 133a T il ἀέθλων : καμάτων.
- 19 133b εἰσὶ δὲ καθ' Ὀμηρον Κέρβερος (cf. Θ 368) καὶ οἱ Λαομέδοντος ἵπποι (cf. E 640). T καὶ ἄλλους ὄρνυθι <λαοὺς> : ἡ σύμπαντας (ἀποδίδωσι γὰρ αὐτῷ πάλιν τὴν στρατηγίαν), ἢ τοὺς Μυρμιδόνας πάντας.
- 19 139 b (BCE 3 E 4) T < ἐγὼν ὅδε : > αὐτὸς ἐγώ.
- 19 140a A a παρασχεῖν : ἀντὶ τοῦ παράσχω· ἡ λείπει τὸ ἔτοιμός εἰμι.
- 19 140b μεγαλοφρόνως δὲ καίτοι αὐτοματίζοντι Ἀχιλλεῖ δίδωσι δῶρα. b (BCE 3) T χθιζός : τῇ νυκτὶ τῆς χθὲς ἡμέρας· οὐ γὰρ ἄλλως τὸ χθὲς συμφωνήσει.
- 19 141 φαίνεται οὖν εἰδὼς προῦποστᾶσαν τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας. b (BCE 3 E 4) T ἐπειγόμενός περ Ἄρηος : ἀπὸ τοῦ πολέμου, ἢ εἰς Ἄρηα ἐπειγόμενος.
- 19 142 b (BCE 3) T θεράποντες : οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος θεράποντας καλεῖ τοὺς δούλους, ἀλλὰ τοὺς ὑποδεεστέρους καὶ ὑπηρετικούς τῶν φίλων.
- 19 143 b (BCE 3) T οἴσουσι : συλληπτικῶς· τὰ γὰρ ἔμψυχα οὐ φέρονται, ἀλλ' ἄγονται.
- 19 144a b (BCE 3) T < μενοεικέα : > ἀρέσκοντα, τῷ μένει εἶκοντα, αὐτάρκη.
- 19 144b1 A a ἀρεστά.
- 19 144b2 T il δῶρα μὲν <αἶ κ' ἐθέλησθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπεικὲς, / ἢ τ' ἐχέμεν· πάρα σοι> : ὑποστικτέον εἰς τὸ ἐθέλησθα (147) τοῦ παρασχέμεν (147) ἀντὶ τοῦ πάρασχε κειμένου καὶ τοῦ ἐχέμεν (148) ἀντὶ τοῦ ἔχε.
- 19 147-8a b (BCE 3 E 4) T ἡ δὲ πάρα (148) παροξυνομένη σημαίνει τὸ πάρεστιν. ὑποστικτέον μετὰ τὸ ἐπεικὲς (147) καὶ μετὰ τὸ ἐχέμεν (148), b (BE 3 E 4) T τελειώσεις δὲ εἰς τὸ πάρα σοι (148) ἀντὶ τοῦ πάρεστί σοι. T παρασχέμεν (147): ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ πάρασχε. ^[5]

- 19 147-8b1 τινές δὲ πάρα σοι (148) ἀντὶ τοῦ πάρεστί σοι. Τ καλῶς δέ φησι καὶ δέχεσθαι τὰ δῶρα, ἵνα μὴ εὐτελίζῃν αὐτὰ δοκῇ, καὶ συγχωρεῖν, ὅπως μὴ ἐπὶ μισθῷ πολεμοίῃ, ἐπὶ δὲ ἐκδικήσῃ τοῦ φίλου. b (BE 3 E 4) Τ < πάρα σοι (148)> : πάρεστί σοι, παρὰ σαυτῷ.
- 19 147-8b2 A a < κλοτοπεύειν : > τὸν καιρὸν διατρίβειν καὶ κενὰ λέγειν.
- 19 149a ὅτι ἐκ τῶν συμφραζομένων κλοτοπεύειν τὸ στραγγεύεσθαι. καὶ ὅτι ἄπαξ εἴρηται. A a κλοτοπεύειν : τινές καλολογεῖν, οἰοῦναι κλυτεπεύειν.
- 19 149b ἢ κλέπτειν τὴν μάχην. b (BCE 3) Τ ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον : τὸ ἀναιρεθῆναι τὸν Ἑκτορα καὶ δίκην λαβεῖν ὑπὲρ Πατρόκλου.
- 19 150 b (BCE 3 E 4) Τ ὥς κέ τις αὖ τ' Ἀχιλλῆα : ὅπως ἂν ἐμέ, b (BCE 3) Τ ὥς τὸ "Ζῆν' ὕπατον μήστωρα" (Θ 22).
- 19 151 Τ ἠθικῶς δὲ ἑαυτὸν ὀνομάζει· ἐμέ, φησίν, Ἀχιλλέα, ὃν οὐ προσεδόκων οἱ Τρῶες φανήσεσθαι. b (BCE 3) Τ ὀλέκοντα φάλαγγας : ὑποσικτέον εἰς τὸ φάλαγγα ς .
- 19 152 b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ λόγος, A a b (BCE 3 E 4) Τ ὥς ἂν θεάσῃται τις Ἀχιλλέα μαχόμενον, οὕτω καὶ αὐτὸς μαχέσθω. A a Τ ὦδέ τις ὑμείων <—μαχέσθω> : οὕτως δέ τις ὑμῶν μαχέσθω, ὥς ἂν ἐμὲ ἴδοι "Τρῶων ὀλέκοντα φάλαγγας" (Τ 152), μεμνημένος οὖν τοῦ μιμεῖσθαι με.
- 19 153 b (BCE 3 E 4) Τ προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς : Νέστωρ σιωπᾷ· ὕποπτος γάρ ἐστι τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τὸν θάνατον Πατρόκλου.
- 19 154 b (BCE 3) Τ νήστιας : οὐ δι' ἑαυτὸν· συμπάρεστι γοῦν αὐτῷ ἀσιτῶν (cf.
- 19 156 Τ 310). ἐπαίρει δὲ Ἀχιλλέα προτάσων τὸν ἔπαινον (sc. Τ 155). καὶ ὁ μὲν ὡς ὀργιζόμενος οὐ συνορᾷ, ὁ δὲ καθεστηκῶς σκοπεῖ τὸ εὖ ἔχον. ἔστι δὲ παρρησιαστικός καὶ φίλος αὐτῷ. b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται / φύλοπις : ἐπαγωγῶς συμβουλεύει τῇ προθυμίᾳ τοῦ σπεύδοντος, καὶ ὃν νῦν δοκεῖ καταργεῖν χρόνον, ὕστερον ἀπολήψεσθαι φάσκει αὐτὸν ἐν τῇ παρατάσει τῆς μάχης.
- 19 157-8 b (BCE 3 E 4) Τ < ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι .
- 19 160 .. Ἀχαιοὺς : > τοῦτο εὐπρεπῶς· οὐ γὰρ ἀντιλέγει καθάπαξ, ἀλλὰ τὰ τοῦ συμβούλου πράττει, τὴν μὲν ἐξουσίαν τοῦ παντὸς ἀπονέμων Ἀχιλλεῖ, παρακαλῶν δὲ ἑπιμεληθῆναι τοῖς στρατιώταις ἐπιτρέψαι. b (BCE 3 E 4) Τ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή : μένος ὑπομονή, ἀλκή ἀλέξης.
- 19 161 A a Τ ἄκμηνος <σίτοιο> : ἄγευστος, παρὰ τὴν ἀκμήν· οὕτω δὲ τὴν ἀσιτίαν Αἰολεῖς λέγουσι.
- 19 163 τινές δέ, μὴ καμῶν ἐν παρασκευῇ ἀρίστου. A a b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δέ, ἀκμάζων ἐν ἀσιτίᾳ. ἢ ὁ χωρὶς ἰκμάδος, ὁ ξηρός. b (BCE 3 E 4) Τ λάθρη γυῖα βαρύνεται : ἀντὶ τοῦ κατ' ὀλίγον b (BCE 3 E 4) Τ ἐπέρχεται ὁ κάματος.
- 19 165a Τ γυῖα βαρύνεται : ἔνια τῶν ὀνομάτων ἀναμίλλητά ἐστι τῷ ποιητῇ καὶ τὴν σημασίαν ἐναργεστάτην ἔχοντα, ὥς κἀνθάδε βαρύνεσθαι φησι τὰ γυῖα.
- 19 165b Τ < δίψα : > Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ δίψος λέγουσιν.
- 19 166a b (BCE 3) Τ il < βλάβεται δέ τε γούνα τ' ἰόντι : > βλάπτεται δὲ τὰ γόνατα πορευομένῳ.
- 19 166b A a οἶνοιο κορεσσάμενος : καὶ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις (cf.
- 19 167 1, 649a9) φησὶ πίνοντα τὸν ἄνθρωπον ἴλῃων τετ' ἢ πρότερον γίνεσθαι ἀγαθῶν τε ἐλπίδων καὶ δυνάμεως πληροῦσθαι· παρρησίας γὰρ μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας πάσης τε ἀφοβίας ὥς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι ἀόκνως. καὶ Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν ἄκρατον πίνοντες ὀπλίζονται. b (BCE 3 E 4) Τ < θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν : θαρσαλέος> δὴ αὐτοῦ ἡ ψυχὴ. ^[5]
- 19 169a A a < οὐδέ τι γυῖα : > οὐδαμῶς τὰ μέλη.
- 19 169b A a < πρὶν .

- 19 170a .. πρίν : > πρότερον ... πρὸ τοῦ. A a πρὶν πάντας ἐρωῆσαι <πολέμοιο> : πρὶν παύσασθαι τῆς μάχης ἅπαντας.
- 19 170b A a b (BCE 3) T οἱ δὲ παροξύνουσι τὸ ἐρωῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐρωήσειεν. b (BCE 3) T <ἐρωῆσαι : > φθεῖραι. A a λαὸν <—> σκέδασον <καὶ δεῖπνον ἄνωχθι / ὄπλεσθαι> : πάλιν ἠθικῶς ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἐξουσίαν καταλείπει τοῦ κελεῦσαι, ὥς ἂν μὴ δοκοίη ἐξ ἐπιτάγματος τούτου ταῦτα συγχωρεῖν, ἀλλ' ἐκουσίως πεισθεὶς ὁ Ἀχιλλεύς.
- 19 171-2 b (BCE 3 E 4) T ὄπλεσθαι : ἐκ τοῦ ὀπλέεσθαι συγκέκοπται· φησὶ γὰρ "ὄπλεον" (ζ 73) ἀντὶ τοῦ ἡτοίμαζον.
- 19 172a1 b (BCE 3) T ἐτοιμάσαι.
- 19 172a2 A a τὰ δὲ δῶρα <— / > οἰσέτω : εἰκότως περὶ τῶν δώρων ὑφηγεῖται, τὸ κεκρυμμένον ὑπ' ἀμφοτέρων σαφηνίσαι βουλόμενος· αὐτὸς γὰρ πρεσβευσάμενος σπεύδει δι' ἑαυτοῦ ἀποδοθῆναι αὐτά.
- 19 172-3 b (BCE 3 E 4) T ἡ καὶ εἰδὼς αὐτὸν φιλοῦντα Βρισηΐδα διὰ προφάσεως αὐτὴν ἄγει. b (BE 3 E 4) T σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἱανθῆς : γενναίως χρῆται τῷ διανοήματι· οὐ γὰρ ἔφη 'ὥς ἂν πλουσιώτερος γένῃ', ἀλλὰ τὸ τῆς τιμῆς προβάλλεται. ^[5]
- 19 174a1 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ ἱανθῆς ἦτοι διαχυθῆς, εὐφρανθῆς διὰ τὴν τιμὴν. τούτῳ τῷ διανοήματι ἀρμόττει καὶ τὸ "ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ" / ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσιν (T 173—4)· ἡδὺ γὰρ τὸ ἐπὶ πολλῶν φαίνεσθαι τιμώμενον. b (BE 3 E 4) T <ἱανθῆς : > εὐφρανθῆς. ^[5]
- 19 174a2 A a ὀμνύετω δέ τοι ὄρκον <—μιγῆναι> : καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀρχόμενον τῶν λόγων τοῦτο προσθεῖναι μεираκιῶδες ἂν ἐφάνη, καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ἀπαιτεῖν ἀναίσχυντον, καὶ τῷ καιρῷ οὐχ ἀρμόττον κειμένου Πατρόκλου περὶ τῆς παλλακίδος ἀκριβολογεῖσθαι. ^[5]
- 19 175-6 ἄκρως οὖν ὁ διαλλακτὴς τὸ παρ' ἀμφοτέρων σιωπηθὲν ἐξελέγχει, καὶ διὰ τῶν ὀρκῶν πείσαι τὸν Ἀχιλλέα σπουδάζων· μέμνηται γὰρ ὧν παρὰ τὴν πρεσβείαν ἔλεγεν Ἀχιλλεύς "τῇ παριαύων / τερπέσθω" (I 336—7). b (BCE 3 E 4) T ὅτι δὲ καὶ Ἀγαμέμνων ἐτόίμως εἶχεν ὁμόσαι, δῆλον ἐξ ὧν ὑπὸσχνεῖται τοὺς πρέσβεις ἐκπέμπων· b (BE 3 E 4) T "μετὰ δ' ἔσσειται, ἦν ποτ' ἀπηύρων / κούρην Βρισηῖος, T καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι / μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι" (I 131—3). καλῶς οὖν συνιστὰς αὐτοῦ τὴν σωφροσύνην ἐπὶ τοῦ στρατοῦ φησιν ὀμνύετω δέ τοι ὄρκον (175)· ὅθεν καὶ ὁ βασιλεὺς φησι· "χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας" (T 185). b (BE 3 E 4) T <μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι : > ὅτι τὸ τῆς οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταύτης. ^[15]
- 19 176 παραλέλειπται δὲ τὸ ἄρθρον καὶ ἐστὶν 'μήποτε τῆς ταύτης εὐνῆς ἐπιβῆναι'. A a δαιτὶ <.
- 19 179-80 .. / > πιεῖρη : πρὸς τὸ μὴ ἄσιτον αὐτὸν ἐξελθεῖν. b (BCE 3 E 4) T σεμνοποιεῖ δὲ τὴν τροφήν, βασιλικὴν ἐστίασιν αὐτὴν καλῶν. b (BCE 3) T ἀρεσάσθω : φιλοφρονησάσθω.
- 19 179 ἐκ τούτου καὶ τὸ "ἀπαρέσ <σ> ασθαι" (T 183). A a T ἵνα μή τι δίκης <ἐπιδευὲς ἔχησθα> : τοῦ δικαίου, ἵνα μηδὲν ἐνδέῃ σοι τῶν δικαίων· τὰ δῶρα (cf.
- 19 180 T 172) διὰ τὴν ἄμυναν, ὄρκον (cf. T 175) διὰ τὴν ἐρωμένην, ἐστίασιν (cf. T 179) διὰ τὴν ὕβριν. b (BCE 3 E 4) T <σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ / ἔσσειται : > ἐπεὶ δὲ μικροπρεπῇ καὶ ἀγανάκτησιν φέροντα ἐπέταξε τὸ ὁμόσαι περὶ παλλακιδίου, ἄκρως αὐτὸν ἐπάγεται, ὅτι καὶ αὐτῷ συμφέροντα συνεβούλευσεν· ὑφιστάμενος γὰρ τὴν ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τοῦ ἡδικομένου ἐπακολουθήσασαν αἰσχύνην ἀποσχίσῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τῆς πλημμελείας. ^[5]
- 19 181-2 b (BCE 3 E 4) νῦν οὖν, φησί, τὰ δίκαια ποιήσας καὶ περὶ ἄλλον ἔση δικαιότερος. A a b (BCE 3 E 4) <ἀπαρέσασθαι : > ἐξευμενίσασθαι.
- 19 183a A a <τις : > ὅτι πᾶς.

- 19 183b ἀπὸ κοινοῦ βασιλεύς. T il χαλεπήνη : χαλεπότητος καὶ ἀδικίας ἄρξη.
- 19 183c A a b (BCE 3) T θαρρούντως ταῦτά φησιν Ὀδυσσεύς, ὅτι πολλάκις ἀκήκοεν Ἀγαμέμνωνος "ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων" (B 378). b (BCE 3) T < δῖκεο : > διεξήλθες.
- 19 186 A a πρὸς δαίμονος : κατὰ ὡς ὀρκίζοντές φαμεν 'πρὸς Διός'.
- 19 188 T < τέως : > ἐν τοσοῦτω, ἐν ὀλίγῳ, δίχα τοῦ "πέρ".
- 19 189 καὶ βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ τέως πρὸς τὸ σαφές, καὶ ἵνα διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ χρόνου τὸ μέτρον σώζεται. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις μετὰ τοῦ "πέρ". b (BCE 3) < μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες : > φιλοδοξῆσαι γὰρ θέλει, ὑπὲρ πάντων τὰ δῶρα ἐπὶ πάντων διδούς.
- 19 190a b (BCE 3 E 4) ὄφρα {κε}: ἀνταπέδωκε τῷ "τέως" (T 189) τὸ ὄφρ α .
- 19 190b T < εἰς ὅ : > γράφεται "ὄφρα {κε}".
- 19 190c A a < κρινάμενος κούρητας : > ἐπιλεξάμενος πιστοὺς κούρους, νέους.
- 19 193a A il < κούρητας : > νέους ἔτι κομῶντας.
- 19 193b T il < κούρητας : > κούρητας ὡς πένητας νῦν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἔθνους ὡς "ἀδμῆτας" (cf.
- 19 193c δ 637). εἵπομεν δὲ ἤδη (sc. ad I 529) περὶ τῆς προσωδίας. A a ἐνείκεμεν : ἐνείκεμεν τὰ οἰστέα.
- 19 194a "ἀγέμεν" (T 195) δὲ <τὰς> γυναῖκας. T ἄλλως ἐνείκεμεν : ὡς λαβέμεν, παρὰ τὴν ἐνείκων μετοχὴν καὶ ῥῆμα τὸ ἐνείκω.
- 19 194b T κάπρον <ἐτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' Ἑελίω τε > : περὶ ἀφροδισίων ὁμνὺς κάπρον θύει.
- 19 197a ἢ ὡς μὴ ἐγνωσμένου τοῖς Ἑλλησι τοῦ περὶ Ἀδώνιδος μύθου, A a b (B, C[bis], E 3 E 4) T ἢ ὅτι περὶ τοῦ μὴ συγγεγονέναι ὄμνυσι, ἑθύνει τὸ ἐναντίον. πρὸς δὲ τὰ ὅρκια τρισὶν ἐχρῶντο Ἀττικοί, κάπρῳ κριῶ ταύρῳ. A a b (BCE 3 E 4) T ταμέειν : λείπει τὸ ὥστε. ^[5]
- 19 197b τῶν δὲ ὀρκίων ἐτέμοντο τοὺς λαιμούς· ὅθεν καὶ ὀρκιοτομεῖν ἔλεγον. b (BCE 3 E 4) T < μετὰ παυσωλή : > μετὰ μετὰ ταῦτα.
- 19 201a1 T il ἢ μετὰ ταῦτα ἀνάπανσις.
- 19 201a2 b (BCE 3 E 4) < μένος .
- 19 202a1 .. ἦσιν : > ὀργὴ κατὰ τῶν πολεμίων ὑπάρχει. A a T il < μένος : > ἢ κατὰ τῶν πολεμίων ὀργή.
- 19 202a2 τὸ δὲ ἦσιν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. b (BCE 3) οἱ μὲν κέαται : ἵνα μὴ δοκῇ διὰ Πάτροκλον μόνον πολεμεῖν, κοινοποιεῖ τὸν λόγον.
- 19 203 b (BCE 3 E 4) T < ὑμεῖς .
- 19 205a .. ὀτρύνετον : > πρὸς Ὀδυσσέα καὶ Ἀγαμέμνονα. b (BCE 3 E 4) T il < ὑμεῖς δ' ἐς βρωτύν : > κατ' ἕνια ἔξω τοῦ ς , "ὕμεῖς δὲ βρωτύν".
- 19 205b A a νήστιας ἀκμήνους : νήστις μὲν ὁ οὐ πάντως λιμώσσω, ἄκμηνος δὲ ὁ εἰς ἀκμὴν ἦκων τοῦ πεινῆν.
- 19 207a A a b (BCE 3 E 4) T < ἀκμήνους : > ἀτρόφους.
- 19 207b A a < τεύξασθαι : > ποιῆσαι.
- 19 208a A a ἑμετὰ δόρπον: μετὰ τὸ μετὰ εὐφροσύνης.
- 19 208b1 οἱ δὲ γράφουσι "μετά" ἀντὶ τοῦ μετὰ τὸ νικῆσαι. T ἢ μετὰ τὸ μετὰ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς τῆς ἐκ τῆς ἥσσης τῶν πολεμίων γενησομένης.
- 19 208b2 b (BCE 3) < τισαίμεθα : > ἐκπράξαιμεν, A a b (BCE 3) T il ἀπαιτήσαιμεν.
- 19 208c b (BCE 3 E 4) οὐ πως ἂν ἔμοιγε : εἰ καὶ ὑμῖν, ἀλλ' οὐκ ἐμοί.

- 19 209a b (BCE 3) T {κατὰ λαιμόν} ἰεΐη : ψιλῶς, καὶ παράκειται τὸ "ἰέναι" (A 227.
- 19 209b B 94 al.) ἀπαρέμφατον. T κεῖται ἀνὰ πρόθυρον : τὸ μέγεθος ἐνέφηνε τοῦ Πατρόκλου, ὡς "κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο <τανυσσάμενος διὰ μήλων> " (ι 298).
- 19 212a T ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος : πρὸς τὴν θύραν ὁρῶν, ὡς ἔθους ὄντος τούτου.
- 19 212b προὔτιθεσαν δὲ αὐτούς, εἴτα ἔθαπτον, εἴτα ἐτυμβοχόουν, εἴτα ἐκτέριζον. b (BCE 3) T ὦ Ἀχιλεῦ <—καὶ πλείονα οἶδα> : ἥρξατο μὲν, ὡς ἂν τις μάλιστα θεραπεύσειε νέον φιλότιμον, προεπαινέσας δὲ ἀνεπιφθόνως ἑαυτῷ ἀποδίδωσι τὰ τῆς φρονήσεως, διὰ γῆρας τοῦτο φάσκων ἔχειν, ὧς εἴξει νεώτερος ἐλπίδι τοῦ ἔσεσθαι συνετώτερος γεγηρακώς. ^[5]
- 19 216-9 b (BCE 3) T νοήματί γε προβαλοίμην </ πολλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα οἶδα> : διαβόητος ἢ διαστολή ἢ εἰς τὸ προβαλοίμην (218) καὶ ἀναφέρεται εἰς Ἀριστοκλέα· ἀπρεπὲς γὰρ δοκεῖ αὐτῷ τὸ πολλόν (219) συνάπτειν τοῖς ἡγουμένοις.
- 19 218-9 ἐμοὶ μέντοι οὐδεμίαν ἀπρέπειαν ἐμφαίνειν δοκεῖ· τὴν γὰρ ἐναντίαν ἀρετὴν ἀπένειμεν Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ· b (BCE 3 E 4) T ὡς γὰρ τῷ "κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος" (T 217) πρόσκειται τὸ "οὐκ ὀλίγον περ" (T 217), οὕτω κἀνθάδε τὸ πολλόν (219). βέλτιον οὖν τοῖς ἄλλοις συνάπτειν αὐτό, ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ "ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκᾳ" (Σ 252)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ "πολλόν". ἄλλοι τινὲς πολλὸν ἐπεὶ πρότερος (219) ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ πολὺ πρότερος ἐγενόμην, ἵνα μὴ παροξύνηται Ἀχιλλεύς. ἀλλ' αἰεὶ ἄρχει παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἐπεὶ καὶ τὸ πολλόν ὑποτάσσεται αὐτῷ· "ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν" (E 636), b (BE 3 E 4) T "ἐπειρὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ" (A 156). T < προβαλοίμην :> ὑπερτερήσαιμι. ^[15]
- 19 218 A a πλείονα οἶδα : καὶ αὐτὸς φησιν· "ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι" (Σ 106).
- 19 219 T μύθοισιν ἐμοῖσιν : τοῖς ἀπὸ τῶν λόγων προστασσομένοις ἔργοις.
- 19 220 A a b (BCE 3) T αἰψά τε φυλόπιδος <—τέτυκται> : ὁ τρόπος μικτὴ ἀλληγορία· εἰ γὰρ εἶπε 'ταμίης καρποῖο τέτυκται' (cf.
- 19 221-4a1 224), τελεία ἦν ἀλληγορία. ἄμητος (223) δέ ἐστιν ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, βαρυτόνως, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (opp. 384) "ἄρχεσθ' ἀμήτιο"· b (BCE 3) T ὀξύνεται δὲ αὐτὸς ὁ καρπός. ὁ δὲ νοῦς τροπῆς γενομένης ὀλίγον χρόνον διώξαντες πολλὰ καταβαλοῦμεν τῶν πολέμιων σώματα. b (BE 3) T ἄμητος ὁ καιρός, ἀμητὸς δὲ ὀξύτόνως αὐτὸς ὁ καρπός. ^[5]
- 19 221-4a2 A a < αἰψά τε—τέτυκται :> ὁ νοῦς οὗτος· ἐπὶ τὸν Ζεὺς τροπὴν δῶ τοῖς πολέμοις, πολλὴ μὲν ἢ καλάμη γίνεται, τουτέστι πολλοὶ ἀναιροῦνται, ὁ δὲ ἄμητος (223) ὀλίγος, τουτέστιν ὁ καιρός, καθ' ὃν ἀναιρεθήσονται, ἡγουν ἐν βραχεῖ καιρῷ πολλοὶ φονευθήσονται. ^[5]
- 19 221-4b A a ἥς τε πλείστην—τέτυκται : ὅταν κλίμα γένηται τῆς μάχης, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλοὶ πεσοῦνται.
- 19 222-4 A a T καλάμην : τοὺς νεκρούς.
- 19 222 b (BCE 3) T il < ἄμητος :> ὡς "Μίλητος" (cf.
- 19 223 B 647. 868). A a < γαστέρι δ' οὐ πῶς ἔστι νέκυν πενθήσαι Ἀχαιοῦς :> ὁ νοῦς· εἰ μέλλομεν ἄσιτοι πενθεῖν τοὺς ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας, ἀνήνυτον ἔσται.
- 19 225 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν τοῦτό φησιν. A a ἐπήτριμοι : ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὕφεσιν ἐπαλλήλων στημόνων, ἃ ἥτρια καλεῖται καὶ ἕτερα ἔφ' ἐτέροις ἐστίν.
- 19 226 A a b (BCE 3 E 4) T < πόνοιο :> τοῦ ἐν πολέμῳ ἔργου.
- 19 227 b (BCE 3 E 4) κατθάπτειν : ἀντὶ τοῦ καίειν.
- 19 228a

- καὶ ἡ Πατρόκλου ψυχὴ, ὅτε φησὶ "θάπτε με ὅττι τάχιστα" (Ψ 71), ἀντὶ τοῦ καΐε με. b (BCE 3 E 4)
 T καὶ "φίτροὺς δ' αἶψα ταμόντες / θάπτομεν ἀχνύμενοι" (μ 11—2). T < ὅς κε θάνησι : > οὐ
 πάντα νεκρὸν λέγει, ἀλλὰ τὸν ἐν πολέμῳ.
- 19 228b b (BCE 3 E 4) T il < νηλέα θυμὸν ἔχοντας , ἐ π ' > ἥματι < δακρύσαντας : ἥματι > τῇ ἡμέρᾳ
 τῆς ταφῆς.
- 19 229a ταῦτα δὲ πρὸς παραμυθίαν τὴν ἐπὶ Πατρόκλῳ φησί. βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἔχοντα . b
 (BCE 3) T < νηλέα : > ἀπηνῆ, ἀνηλεῆ.
- 19 229b A a < ὅσοι δ ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται : > λείπει ἡ ἔκ.
- 19 230 ἡ δὲ περὶ πρὸς τὸ λίπωντα ι . b (BCE 3) μεμνήσθαι πόσιος < καὶ ἐδητύος—νωλεμές αἰεὶ > :
 τοσοῦτον εἰς ἀρετὴν ὁ ποιητὴς ὀρᾷ, ὅτι καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ταύτης ἔνεκα δεῖν
 προσφέρεσθαι φησιν.
- 19 231—2 b (BCE 3) T μηδέ τις ἄλλην / λαῶν ὄτρυντὺν < ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω > : μή τις τῶν
 λαῶν τὴν ἐξ ἐτέρου ὄτρυντὺν ἐκδεχέσθω, b (BCE 3) T ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω.
- 19 233—4 b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος (fr. 88 W.). καὶ Ἐρατοσθένης χαίρει ταῖς τοιαύταις
 ἐκφοραῖς "πολλὴ ἀντιμαχηστὺς" (fr. 31 Pow.). b (BCE 3) T < ὄτρυντὺν : > πρόσταξιν,
 ἐπικέλευσιν. ^[5]
- 19 234a A a < ἰσχανάσθω : > ἀναμενέτω, κατασχέσθω.
- 19 234b A a < ἦδε γὰρ ὄτρυντὺς : > ἡ ἐτέρου παρακέλευσις δηλονότι.
- 19 235a A a κακὸν ἔσσειται : κακὸν ἐκείνῳ τῷ περιμένοντι.
- 19 235b b (BCE 3) T ποῖον κακόν; "οὐ οἱ ἔπειτα / ἄρκιον ἔσ < σ > εἴται φυγέειν κύνας" (B 392—3). T
 ὀπάσατο : διὰ φωνῆς ἐπέκρινε, παρὰ τὴν ὅπα.
- 19 238a1 ἡ ὀπαδοὺς ἔλαβεν. ἡ δι' ὀφθαλμῶν ἐπελέξατο, παρὰ τοὺς ὤπας. b (BCE 3) T {ὀπάσατο;} διὰ
 φωνῆς ἐπεκρίνατο, συμπαρέλαβεν.
- 19 238a2 ἡ ἀκολούθους ἔλαβεν. A a Λυκομήδεα : Κρῆς ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος (fr.
 202 M.—W.) καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης. T ἀμύμονα : κρεῖσσον τῶν ἔργων ἐστὶ τὸ
 ἐπίθετον.
- 19 245 b (BCE 3) T ἔπ τ ' , < ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηίδα > : Ζηνόδοτος "ἔξ, ἀτὰρ ἐβδομάτην", τοῦ
 ποιητοῦ λέγοντος "δώσω δ' ἐπτὰ γυναῖκας / Λεσβίδας" (I 128—9).
- 19 246 ἡ δὲ Βρισηῖς Λυρνη < σ > σὺς ἦν. T < στήσας : > σταθμήσας.
- 19 247 A a θεῶ ἑναλίγκιος < αὐδὴν > : ἡ τῷ Ἑρμῇ (οὗτος γὰρ θεὸς κηρύκων)· ἡ ἀκαταπόνητος τὴν
 φωνήν.
- 19 250 T < ἐρυσσάμενος > χεῖρεσσι μάχαιραν : τῇ μὲν γὰρ λαιᾷ ἀντελάβετο τοῦ κολεοῦ, τῇ δὲ δεξιᾷ
 τῆς λαβῆς.
- 19 252a b (BCE 3 E 4) T μάχαιραν : τὴν ἱπεριξιφίδα† φησίν, ἣν νῦν ζωνομάχαιραν καλοῦμεν.
- 19 252b b (BCE 3) T ἄωρτο : ἔωρτο, ἐώργει, εἴωθα· πλεονάζει τὸ ω .
- 19 253 T < κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος : > ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν τριχῶν τοῦ κάπρου.
- 19 254a A a ἀπὸ τρίχας < ἀρξάμενος > : ἀπήρχοντο τῶν τριχῶν θεοῖς, ὅτι κοσμοῦσιν ἡμᾶς αἱ τρίχες· ἡ
 ὅτι ἐσθῆτος εὐρημένης οὐκέτι τετριχωμένοις ἐχρῶντο δέρμασιν.
- 19 254b A a b (BCE 3) T ἐ π ' αὐτόφιν εἶατο : τὸ ἐξῆς ἐφείατο αὐτοῦ.
- 19 255 ἡ ἐπ' αὐτοῖν, τῷ τε Ἀγαμέμνονι καὶ Ταλθυβίῳ. T < κατὰ μοῖραν : > κατὰ τὸ πρέπον.
- 19 256 A a εὐξάμενος : "εὐχόμενος". οὐ γὰρ ηὔξατο ἤδη.

- 19 257 b (BCE 3 E 4) T ἴστω : μαρτυρεῖτω, ὅθεν καὶ ἴστωρ ὁ μάρτυς.
- 19 258a b (BCE 3 E 4) T "Ἱστορα δ' Ἀτρείδην <Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω> " (Ψ 486). T ἄλλως ἴστω νῦν <Ζεὺς πρῶτα> : φοβεραὶ αἱ ἀραί, ζῶντι μὲν κινδύνους ἐπάγουσαι ἐκ Διὸς καὶ Ἡλίου (cf. T 259), τεθνεῶτι δὲ κολασμὸν ἐξ Ἑρινύων (cf. T 259—60). δείκνυσι δὲ ὅτι δεινὸν στρατηγῶ ἀκολασίας ψόγος. b (BCE 3 E 4) T αἱ θ' ὑπὸ γαῖαν : τινὲς "οἷ τε", ἐπὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης.
- 19 259 T μὴ μὲν ἐγώ : ὡς τὸ "μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα" (O 41)· "μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ" (K 330).
- 19 261a T < μὴ μὲν ἐγώ : > οὐδαμῶς μὲν ἐγώ.
- 19 261b A a < οὗ τ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου : > ὡς οὔτε τῆς συνουσίας αὐτῆς χρήζων ἀφειλόμην οὔτε τινος ἄλλου.
- 19 262a A a οὗ τ' εὐνῆς πρόφασιν : οὔτε κοίτης χάριν, τουτέστιν τοῦ στρῶσαι, ὑπερβολικῶς οὐ γὰρ περὶ μίξεως λέγει.
- 19 262b b (BCE 3) T ἀπροτίμαστος : ἀνέπαφος· b (BCE 3) T μάσσασθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι, b (BCE 3 E 4) T "μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν" (Υ 425).
- 19 263a1 T καὶ Εὐφορίων (fr. 118 Pow.)· "Μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὀμηρος", οὗ δυσχερὲς ἐφικέσθαι τῆς δυνάμεως. b (BCE 3) T ἄλλως: {ἀνεπιτίμαστος} ἀνέπαφος, καὶ "ἀπροτίμαστος Ὀμηρος".^[5]
- 19 263a2 T < ἀπροτίμαστος : > ἀνέπαφος, ἄψαυστος.
- 19 263b A a ἀπροτίμαστος : ἀπὸ τοῦ μᾶσσω τὸ μαλάσσω.
- 19 263c A a ὅτι <σ> σ φ' ἀλίτῃται ὁμός <σ> ας : ὅς ὁμόσας εἰς αὐτοὺς ἀμάρτη.
- 19 265 A a b (BCE 3) T τὸ δὲ σφέ ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ ἐνικοῦ· "καὶ γὰρ σφε πάρος <παρὰ νηυσὶ θεῶσιν / εἶδεν> " (Λ 111—2). T πολιῆς : λευκῆς ἢ τιμίας ἢ πολλῆς ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἔσχατος ἐσχάτη ἐσχατιά, "ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ" (ε 489), σκοπὴ σκοπιά, "ἔστην δὲ σκοπιήν" (κ 97), οὕτως καὶ παρὰ τὸ πολλὸς πολλή, τὸ διὰ πολλοῦ χρόνου ἐρχόμενον πολιά.
- 19 267a μήποτε οὖν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπὶ λευκῆς ἐστίν. ἀλλὰ εἴρηται μὲν ἐπὶ πολλῶ χρόνῳ ἤκειν, ἀπὸ δὲ τούτου τὸ λευκή. b (BCE 3) T οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῶ (fr. 4 L.) τῷ "οὐ <φυτόν, — /> οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασιή τοι" (ω 246—7). T <πολιῆς> λευκῆς ἢ T il πλοῖμης.^[5]
- 19 267b b (BCE 3) T il < λαῖτμα : > †λάτωμα† λέγεται τὸ μέγα ἔκταμα.
- 19 267c1 μήποτε οὖν ἐξ αὐτοῦ ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν· καὶ δηλοῖ τὸ μέγα κῦμα. b (BCE 3) λάταμα τὸ ἔκταμα, TT il ὃ ἐστὶ τι μέγα κῦμα.
- 19 267c2 T λαῖτμα : παρὰ τὸ λίαν τέμνεσθαι· τὸ γὰρ λα ἐπιτατικὸν μόριον.
- 19 267d ἢ παρὰ τὸ λατύς <σ> εσθαι, ὃ ἐστὶ τύπτεσθαι ταῖς κώπαις. A a βόσιν : ὡς ποτὸν πόσις, δοτὸν δόσις, οὕτω βοτὸν βόσις.
- 19 268a b (BCE 3) T ἄλλως βόσιν ἰχθύσιν : παρὰ τῇ ἡϊόνι ἄρα ἡ ἐκκλησία.
- 19 268b b (BCE 3) T Ζεῦ πάτερ <—δίδοισθα> : διὰ τὸ τοῦ ὄρκου μέγεθος πιστεύσας τῇ σωφροσύνῃ τοῦ βασιλέως ἐπὶ θεὸν ἄγει τὴν αἰτίαν τῆς μήνιδος.
- 19 270a b (BCE 3) T δίδοισθα : οἱ μὲν βαρύνουσιν ὡς Αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδοιμι δίδοις δίδοισθα ὡς "τίθησθα" (ι 404).
- 19 270b ω 476). οἱ δὲ περισπῶσιν, ἐπέκτασιν εἶναι οἰόμενοι. b (BCE 3) T φησὶ γοῦν "πολλὰ διδοῖ" (I 519 al.). T < ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος—γενέσθαι : τὸ> ἀμήχανος (273) τῷ ἐξῆς συναπτόεν, ἵνα ἐπὶ τοῦ Διὸς ἦ, πρὸς δὲ οὐδεὶς τι μηχανήσασθαι δύναται.

- 19 273-4a δύναται δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω συναπτόμενον ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος κεῖσθαι, ἵνα σημαίνει τὸν μὴ αἴτιον τούτου μηδ' αὐτὸν μηχανησάμενον τὸ γεγονός. ἢ ἀντὶ τῆς μεσότητος δύναται κεῖσθαι τοῦ ἀμηχάνως, οἷον ἀβουλεύτως. A a ἀμήχανος <—γενέσθαι> : τὸ ἀμήχανος (273) τῷ ἐξῆς συναπτέον, ἵνα ἐπὶ τοῦ Διὸς ἦ, b (BCE 3) T πρὸς δὲ οὐδεὶς τι μηχανήσασθαι δύναται· b (BCE 3 E 4) T ἀμήχανον γὰρ τὸ ἀδύνατον καλεῖται. ^[5]
- 19 273-4b b (BCE 3) οἱ δὲ "ἀμήχανον <...> θάνατον" T < λῦσεν δ' ἀγορὴν : > αὐτὸς γὰρ καὶ ἤγειρεν αὐτήν (sc.
- 19 276a T 40—1). b (BCE 3) T il < αἰψηρήν : > ὅτι τὸ αἰψηρήν τὴν ταχέως συναθροισθεῖσαν ἐκκλησίαν· ἢ ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς διέλυσε τὴν ἀγοράν.
- 19 276b A a αἰψηρήν : ἐπίρρημα b (BCE 3) T il ἀντὶ τοῦ ταχέως, b (BCE 3) T ὡς τὸ "θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα" (θ 38) ἀντὶ τοῦ θοῶς.
- 19 276c b (BCE 3) λαιψηρὸν δὲ τὸ ἐν χρόνῳ συντόμῳ γινόμενον. b (BCE 3) T δῶρα δὲ Μυρμιδόνες <—θεράποντες ἀγαυοί> : δεξιῶς πάντα μεμέρισται καὶ ἐπεξεργασίας τετύχηκεν.
- 19 278-81 T ἵππους δ' εἰς ἀγέλην : ἀγέλην ἵππων φησὶ τὸ συναχθὲν πλῆθος· οὐ γὰρ ἀζεύκτων ἵππων ἀγέλην ἐπήγετο ὁ Ἀχιλλεύς.
- 19 281a1 T ἀγέλην : οὐ φορβάδων ἵππων, ἀλλὰ πολεμιστηρίων, ὧν τοὺς ἡνιόχους ἀνεῖλεν· οὐ γὰρ δεδασμαμένους ἤδη μετὰ φορβάδων ἔβαλλον.
- 19 281b1 T ἀγέλην φησὶ τὸ συναχθὲν πλῆθος αὐτῶ.
- 19 281a2/b2 οὐ φορβάδων δὲ ἵππων, ἀλλὰ πολεμιστηρίων, ὧν τοὺς ἡνιόχους ἀνεῖλεν. ἀζεύκτους δὲ ἵππους οὐκ εἶχεν. οὐ γὰρ δεδασμαμένους ἤδη μετὰ φορβάδων ἔβαλλον. b (BCE 3) Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ' <—κῆδ' ε' ἐκάστη> : ἐνθάδε μόνον αὐτὴν παρέλαβεν, b (BE 3) T ὡς καὶ Φοίνικα ἐν τῇ I (sc.
- 19 282-302 432—605). T ἔστι δὲ λίαν φίλανδρος, ὡς ἀπὸ τῶν ῥηθησομένων καὶ τοῦ "ἢ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίε" (A 348). καὶ οἱ μὲν δημογέροντες περὶ Ἑλένης φασὶν "αἰνῶς ἀθανάτησι θεῇσ" (Γ 158), ὁ δὲ ποιητὴς τῇ καλλιστευούσῃ τῶν θεῶν αὐτὴν εἰκάζει (sc. 282)· ἐπεὶ γὰρ ἐπ' ἄλλοδαπῆς τέθνηκε Πάτροκλος, ἔνθα μὴ πάρεισι συγγενεῖς γυναῖκες, αἱ λίαν χεῖν δάκρυα φιλοῦσι, χορὸν αἰχμαλωτίδων πεποίηκε θρηνοῦντα, ἐξάρχοντος ἐνδόξου προσώπου. ὁ δὲ τόπος μέσου χαρακτήρος ὑπάρχων τῷ μὲν διηγηματικῷ σεμνῶς πέφρασται καὶ λίαν ἐστὶ γραφικός, τῷ δὲ μιμητικῷ συμπαθὲς καὶ γοερός· τὸ γὰρ τοιοῦτον πρόσωπον τὸ θεοῖς ἐοικός (cf. 282 et 286), περὶ οὗ Ἀχιλλεὺς πλείστοις κακοῖς ἐνέβαλε τοὺς ὁμοφύλους, οὗ χάριν ἀρνεῖται γάμον βασιλίδος (sc. I 388—91), ποῖον οὐκ ἂν οἶκτον κινήσειεν ἐλεεινὰς προῖέμενον φωνὰς καὶ πηγὰς δακρύων τά τε κάλλιστα τοῦ σώματος αἰκίζομένη μέλη. b (BE 3) T χρυσεῖ : ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν τιμίας ὕλης τὴν ἔντιμόν φησιν. ^[15]
- 19 282 b (BC) T δεδαῖγμένον : λελωβημένον.
- 19 283a b (BCE 3 E 4) T il < δεδαῖγμένον : > διακεκομμένον.
- 19 283b A a χαλκῷ : παλαιὰ ἢ χρήσις τοῦ χαλκὸν ὀνομάζειν τὸν σίδηρον.
- 19 283c ἀμέλει καὶ χαλκέας λέγομεν τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. b (BCE 3) T ἀμ φ' αὐτῷ χυμένη : ἢ συντομία τῆς φράσεως τὸ περιπαθὲς καὶ σπουδαῖον ἐμφαίνει τῆς γυναικός.
- 19 284a b (BCE 3) T χυμένη : πρὸς τὸ ἀπαλὸν τοῦ γυναικείου σώματος.
- 19 284b b (BCE 3) T ἐπὶ δὲ Ἀχιλλέως "Πατρόκλῳ περικείμενον" (T 4) φησίν. T λί γ' ἐκώκυε : εἰς ἡδονὴν προαγομένη τοὺς ἀκούοντας, ὡς "Θέτις b (BCE 3) T γόου ἵμερον ὤρσε" (Ψ 14)· T "μετὰ γὰρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ" (ο 400).
- 19 284c b (BCE 3) T < ἄμυσε : > παρατατικῶς· τὸ γὰρ ἄμυξε τὴν τάχιστα συντέλειαν ἐδήλου.

- 19 284d T t ἀπαλὴν δειρὴν <ιδὲ καλὰ πρόσωπα> : ἐπέτεινε τὸν οἶκτον ἢ ἀπαλὴ δειρὴ καὶ τὸ καλὸν πρόσωπον.
- 19 285 δοκεῖ δὲ καὶ αὐτὸς συνάχθεσθαι αἰκίζομένη αὐτῇ, ὡς ἀνοίκειον τὰ οὕτω καλὰ μέλη ἀμύσσεσθαι. b (BCE 3) T Πάτροκλέ μοι δειλῇ <πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ> : ἀξιοπίστως ἔχει τὰ τοῦ θρήνου· οὐ γὰρ τὰ ἐπ' αὐτῷ ἀπολοφύρεται, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐκείνου θάνατον τὰ αὐτῇ ἐπακολουθήσονται.
- 19 287a b (BCE 3 E 4) T <δειλῇ :> τῇ ἀτυχεῖ.
- 19 287b A a ζῶν μὲν σε ἔλ <ε> ἰπον <—/ἄψ ἀνιοῦσα> : τὸ μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου βράχιστον ὄν καὶ τὸ διάφορον αὐτῶν ἐξίστησι τὴν Βρισηίδα.
- 19 288–90a1 T ἐκπλήττει γὰρ αὐτὴν τὸ μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου βράχιστον ὄν.
- 19 288–90a2 b (BCE 3 E 4) ζῶν μὲν σε ἔλ <ε> ἰπον <—ἄψ ἀνιοῦσα> : παρατατικάις ἐχρήσατο φωναῖς ὡς μόγις ἄκουσα πεπορευμένη καὶ πάλιν βραδέως ὑποστρέψασα διὰ τὸ μὴ ἡδέως θεάσασθαι τὸ πτώμα Πατρόκλου· διὸ καὶ ἐπήγαγε κακὸν ἐκ κακοῦ (290)· τῆς γὰρ παρ' Ἀγαμέμνονι διατριβῆς, φησί, τοῦτό μοι χεῖρον. ^[5]
- 19 288–90b b (BE 3 E 4) T ἄνδρα μὲν , ῥ' ἔδοσάν με <—χαλκῷ> : σωφροσύνης δεῖγμα ὁ παρὰ γονέων νυμφίος.
- 19 291–2 b (BCE 3) T φιλάνδρου δὲ γυναικὸς προθεῖναι τῆς τῶν ἀδελφῶν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀπώλειαν. τοιαύτη δὲ καὶ Ἀνδρομάχη (cf. Z 429–30): b (BE 3) T κατὰ γὰρ Μνασέαν (F.H.G. III p. 154, fr. 29) Βρισεῶς υἱὸς ἦν Ἡετίων. T οἰκεῖον δὲ τοῖς πενθοῦσι καταφέρεσθαι ἐπὶ τὴν μνήμην τῶν οἰκείων κακῶν. b (BE 3) T ῥ' ἔδοσάν με : τινὲς ῥ' με ἡγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν· παρθένος γάρ· διὸ καὶ κόρη (cf. ^[5]
- 19 291a A 275. 298 al.) λέγεται. b (BCE 3) T πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ : ὡς τὸ πρῶτον αἴτιον ἔχοντος τοῦ πατρὸς αὐτὸν προτίθησιν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμιθέων· "σὲ μὲν Πηλῆος / μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος" (Y 206–7), "υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο </εὐχεται ἐκγεγάμεν,> μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη" (E 247–8). ^[5]
- 19 291b1 T τὸ τοῦ πατρὸς δὲ ὄνομα πρόκειται τοῦ μητρὸς ὡς τὸ πρῶτον αἴτιον αὐτοῦ ἔχοντος.
- 19 291b2 b (BCE 3) εἶδον πρὸ π <τ> ὀλιος <δεδαῖγμένον ὀξεί χαλκῷ> : ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα.
- 19 292 καὶ ὁ Σοφοκλῆς (O. R. 1238)· b (BCE 3 E 4) T "ἢ γὰρ ὄψις οὐ πάρα". T ὄψις γὰρ ὥτων κριτικωτέρα πᾶσιν. b (BCE 3 E 4) μία γείνατο μήτηρ : καὶ τοῦναντίον· "ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἑκτορός <εἰμι> " (Φ 95).
- 19 293 T κηδεῖους : προσφιλεῖς, A a b (BCE 3 E 4) T πεφροντισμένους μοι· ἢ ἀνίαν μοι παρασχόντας.
- 19 294a ἀπαραμύθητον δὲ τὸ ἅμα πάντας ἀποθανεῖν· εἰ γὰρ καθ' εἷς ἦν, τῇ ἐλπίδι τῶν περιλειπομένων ἐκουφίζετο τὸ πένθος. τὸ δὲ ἐπέσπον τὸ πρόθυμον τῶν ὑπερμαχούντων δηλοῖ τῆς πατρίδος· οὐ γὰρ φησιν ὅτι ἐπῆλθεν αὐτοῖς ὁ θάνατος, ἀλλ' αὐτοὶ πρὸς τὸν θάνατον ἠτομόλησαν. b (BCE 3 E 4) T <ἐπέσπον :> ἔλαβον. ^[5]
- 19 294b A a ἄνδρ' ἑμὸν : ἔμφασιν φιλανδρίας ἔχει τὸ δευτέρον μνησθῆναι τοῦ ἀνδρός.
- 19 295 b (BCE 3 E 4) T θείοιο Μύνητος : ποικίλως ἐμνήσθη τοῦ ἀνδρὸς κοινῇ τε καὶ ἰδικῇ προσηγορίᾳ (cf.
- 19 296 T 291. 295. 296), καὶ μετὰ ταῦτα θεῖον αὐτὸν καλεῖ. b (BCE 3 E 4) T Ἀχιλλῆος θείοιο : ἢ πρὸς σύστασιν Ἀχιλλέως, Πατρόκλου θεῖον αὐτὸν λέγοντος· ἢ πειραθεῖσα διαθέσεως αὐτοῦ ἢ γυνὴ θεῖον αὐτὸν καλεῖ, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸν Μύνητα (cf.

- 19 297 T 296). Τ κουριδίην : λείπει τὸ ὤς, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "Τηλεμάχῳ ἐτάρω <τε> κασιγνήτω <τε ἔσσεσθον> " (φ 216).
- 19 298 Τ ἄξιν τ' ἐν <ι> νηυσίν </ ἐς Φθίην , δαίσειν δὲ γάμον > : ἐπίτασιν ἔχει ταῦτα· οὐ γὰρ μόνον ἄχρι τῆς ἐν Ἰλίου διατριβῆς ἔλεγεν ἔχειν αὐτὴν ὄμεινον, ἀλλὰ καὶ ναυτικῶ στόλῳ πολυτελῶς ἀγαγὼν εἰς Φθίαν ἐκεῖ τὸν γάμον ἐπιτελέσειν.
- 19 298-9 ὡς πρῶτος δὲ πολλὴν ὑπέφαινε αὐτῇ ἐλπίδα. b (BCE 3 E 4) Τ < ἄμοτον : > ἀκατάπαυστον. ^[5]
- 19 300a Α α μείλιχον αἰεῖ : ἐπεὶ ἐδόκει τοῖς θρήνοις ὑπερεκπίπτειν ἀλλότριον τῷ γένει ἄνθρωπον οὕτως ὀλοφυρομένη, δαιμονίως ἄμφω ὁ ποιητὴς τετήρηκε, καὶ πάθος ἔτειδεν ὁ ἀγόμενος† διὰ τοῦ προσώπου τῆς Βρισηΐδος καὶ ὑπὲρ τοῦ πιθανὸν τὸν λόγον καταστήναι αἰτίαν θεῖς τῆς τοιαύτης εὐνοίας τὴν ἀπὸ τοῦ Πατρόκλου κηδεμονίαν πρὸς τὴν γυναῖκα. ^[5]
- 19 300b b (BCE 3) Τ ἄλλως μείλιχον αἰεῖ : διδάσκει ἀντιποιεῖσθαι πράοτητος, εἶγε καὶ μετὰ θάνατον εὐνοίαν πορίζεται τοῖς ἔχουσιν.
- 19 300c b (BCE 3) Τ Πάτροκλον πρόφασιν , <σφῶν δ' αὐτῶν κήδ ε' ἐκάστη > : ἐπὶ προφάσει τοῦ Πατρόκλου· Α α οὐ γὰρ ἦσαν πειραθεῖσθαι αὐτοῦ.
- 19 302 Α α Τ ὁ νοῦς οὖν οὗτος ὅτι αἱ λοιπαὶ γυναῖκες— ἐκάστη ἑαυτῶν† ἐθρήνει τὴν ἑαυτῆς συμφορὰν. Α α κελεύετε : παρακαλεῖτε "καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον" (Δ 380) ἀντὶ τοῦ παρεκάλουν.
- 19 306a Τ ποτήτος : ποτὴς ἐκ τοῦ ποτότης συγκέκοπται.
- 19 306b Τ δύντα δ' ἐς ἥλιον : ἕως δύνει ὁ ἥλιος.
- 19 308a1 Τ ἕως τῆς τοῦ ἡλίου δύσεως.
- 19 308a2 Α α < μενέω καὶ τλήσομαι : > καρτερήσω.
- 19 308b Α α δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς , </ Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ > : εἰκότως ὡς ἂν βασιλεῖς, καὶ Ὀδυσσεύς (διαλλακτὴς γὰρ γέγονεν), ἀλλὰ καὶ ὁ Νέστωρ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ὁ Ἰδομενεὺς ὁμοίως.
- 19 310-1 Φοῖνιξ δὲ οὐ μόνον διὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς διδάσκαλος Ἀχιλλέως. πῶς δὲ Αἴας συγγενῆς ὢν οὐ συμπάρεστιν; ὀργίζεται διὰ τὴν πρεσβείαν· βαρύμηνις γάρ. καὶ πῶς τὸν Ἐπιτάφιον ἀγωνίζεται (cf. Ψ 811. 838); ἀρετῆς χάριν καὶ φιλίας τοῦ ἠπιωτάτου Πατρόκλου. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς : συνεκδεκτέον τὸ ἔμμενεν. ^[5]
- 19 310 Τ < τέρποντες πυκινῶς : > παραμυθούμενοι φρονίμως.
- 19 312a Α α τέρποντες : πειρώμενοι τέρπειν ἢ ἀποτρέποντες τῆς λύπης.
- 19 312b b (BCE 3) Τ οἶδε δὲ καὶ τὸ παραμυθητικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας ὁ ποιητὴς. b (BCE 3 E 4) Τ < πολέμου στόμα : > περιφραστικῶς.
- 19 313a Α α πολέμου στόμα : τὸ τομώτατον καὶ ἀναλωτικώτατον b (BCE 3 E 4) Τ μέρος τοῦ πολέμου.
- 19 313b b (BCE 3 E 4) < μνησάμενος : > ὑπομνησθεῖς.
- 19 314a Α α < ἀδινῶς > ἀνενείκατο <φώνησέν τε > : ἀνήνεγκεν ἐκ στέρνων τὴν φωνὴν ἀθρόαν.
- 19 314b1 Τ κάτωθεν τὴν φωνὴν ἀθρόαν ἐκ βάθους ἀνήνεγκεν.
- 19 314b2 b (BCE 3 E 4) ἀνέπεμψε τὴν φωνήν.
- 19 314b3 Α α λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας : ἀπὸ τῶν γινομένων ὁ θρῆνος ἐπεὶ γὰρ ἤτουν αὐτὸν φαγεῖν, ὑπομιμνήσκειται τραπέζης, ἣν ὁ φίλος αὐτῷ παρετίθει πολλάκις.
- 19 316a

ἡθικὸν δὲ τὸ ὡς ζῶντι διαλέγεσθαι τῷ νεκρῷ. καὶ λαρὸν δεῖπνον φησὶ τὸ ὑπὸ τῶν τοῦ φιλουμένου χειρῶν παρατεθειμένον. b (BCE 3 E 4) T < λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας : > παρέθηκας δεῖπνον ἡδύ. ^[5]

19 316b A a < λαρόν : > ἡδὺ καὶ ἀπολαυστικόν.

19 316c T il ὀτραλέως, < ὁπότε σπερχοῖα τ' Ἀχαιοί / — Ἄρηα : ὀτραλέως > ἀντὶ τοῦ καὶ τοὺς ἄλλους παροξύνων.

19 317-8 σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ πρὸ τῆς μῆνιδος παρατάξεις ἐγίνοντο. b (BCE 3 E 4) T < σπερχοῖατο : > ἔσπευδον.

19 317 A a < ἔνδον ἐόντων : > ἔνδον ὑπαρχόντων, τῆς πόσεως δηλονότι καὶ τῆς τροφῆς.

19 320 A a οὐ δ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς < ἀποφθιμένοιο πυθοίμην / .

19 322-6 ..> ἡὲ τόν : σχῆμα ἀπὸ γενικῆς ἐπὶ αἰτιατικὴν τὴν μετάβασιν ἔχον. b (BCE 3 E 4) T τοῦ πατρὸς : ἡ προσθήκη τοῦ ἄρθρου τὴν ἐξοχὴν παρίστησι· τοῦτο δέ, ὅτι ὁ μὲν ἠύχετο πρὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν, τῷ δὲ ὠφείλετο τὸ ζῆν· καὶ ὅτι πρόσφατον πάθος ἴδήπου† μέλλοντος ἐπικρατεῖ.

19 322 καὶ ἄλλως δὲ ἐπὶ νεότητος οὐκ ἔστι νεμεσητὸν τὸ λεγόμενον. b (BCE 3 E 4) T τέρεν < κατὰ δάκρυον εἴβει > : καὶ "θαλερόν < κατὰ δάκρυον εἴβεν > " (Ω 9)· τὰ γὰρ θάλλοντα ἀπαλὰ φύλ < λ > α ἔχει. ^[5]

19 323a1 T θαλερόν, νέον· αἰεὶ γὰρ ἐπιμιμνησκόμενος καθ' ἐκάστην νεάζει δακρύων.

19 323a2 ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ θαλλόντων φυτῶν· ταῦτα γὰρ μαλακὰ ἔχει φύλλα. b (BCE 3 E 4) < ἄλλοδαπῷ : > παραγωγή, οὐ σύνθεσις, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος (fr.

19 324 44 L.). T il ῥιγεδανῆς < Ἑλένης > : στυγητῆς· τὰ γὰρ λυπηρὰ ψύχει A a T παραβάλλει.

19 325a1 καὶ περὶ αὐτῆς φησιν Ἑλένη "ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυόεσση" (Z 344). T στυγητῆς· τὰ γὰρ λυπὴν τῇ ψυχῇ περιβάλλοντα καὶ λυπηρὰ καλοῦνται καὶ μισητὰ διὰ τὸ βλάπτειν.

19 325a2 b (BCE 3 E 4) ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται < φίλος υἱός > : τινὲς μὲν ἐκεῖ ἐκτεθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Θέτιδος.

19 326a1 ὁ δὲ τὴν Μικρὰν Ἰλιάδα ἀναζευγνύντα αὐτὸν ἀπὸ Τηλέφου προσορμισθῆναι ἐκεῖ (fr. 5 B. = 4 A.). "Πηλεΐδην δ' Ἀχιλῆα φέρεν Σκῦρον δὲ θύελλα / ἔνθα γ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνησ". ἔστι δὲ νῆσος ἐν τῇ Εὐβοίᾳ λιμένας ἔχουσα Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον. ὥκησαν δὲ αὐτοῦ καὶ Δόλοπες, μοῖρα Θεσσαλῶν. Νεοπτόλεμος δὲ T ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὠνόμασται, ὅτι νέος ὦν ἐπολέμησεν. A a T ἔστι δέ, ὡς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας· φησὶ γὰρ Δοῦρις (FGrHist 76, 88) ὅτι κλαπεῖσα εἰς Σκῦρον ἐξετέθη. οὐκ ἦσαν δὲ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης ἕως τῆς ἀλώσεως εἴκοσιν ἔτη· οὐκέτι γὰρ ἂν καιρὸν εἶχε γαμηθῆναι Πηνελόπην καὶ Τηλέμαχος ἦν ἂν τριάκοντα ἐτῶν, "παῖς / νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων" (δ 817—8) καὶ "ἐπεὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα / ἄνδρ' ἀπαλέξασθαι" (π 71—2). T φασὶν Ἀχιλλέα ἀπὸ τῆς πρὸς Τηλέφον ἀναζευγνύντα μάχης προσορμισθῆναι ἐκεῖ· "Πηλεΐδην δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρον δὲ θύελλα. ^[10]

19 326a2 " ἔστι δὲ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ νῆσος, λιμένας ἔχουσα Ἀχίλλειον† καὶ Κρήσιον. Νεοπτόλεμος δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὠνόμασται, ὅτι νέος ὦν ἐπολέμησεν. ἔστι δέ, ὡς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας. b (BCE 3 E 4) φησὶ γὰρ Δοῦρις ὅτι κλαπεῖσα εἰς Σκῦρον ἐξετέθη ὑπ' αὐτοῦ. ἡ δὲ ἑτέρα ἱστορία διαψεύδεται. b (BE 3 E 4) εἴ που ἔτι ζῶει γε < Νεοπτόλεμος θεοειδής > : καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει τὸν στίχον, ὡς φησι Καλλίστρατος (p. ^[5]

19 327a 318, 32 Schm.).· τό τε γὰρ ἐπὶ παιδὸς κομιδῇ λέγεσθαι διστακτικῶς εἴ που ἔτι ζῶει, καὶ ταῦτα μὴδὲ πόρρω τῆς Σκύρου κειμένης, ὕποπτον, τό τε θεοειδὲς ἀκαίρως προσέρριπται. τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἐτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον, "εἴ που ἔτι ζῶει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν

- κατέλειπον". A < εἴ που ἔτι ζῶει γε> Νεοπτόλεμος : τὴν ἰδίαν ἀτυχίαν ὀδύρεται ὡς ἴσως αὐτὸν καὶ υἱοῦ στερήσουσαν. ^[5]
- 19 327b b (BE 3 E 4) T < ἐνὶ νηϊ :> γράφεται "σὺν νηϊ".
- 19 331 A im < δμῶας :> οὕτως Ἀρίσταρχος δμῶας ἔξω τοῦ ι.
- 19 333a A im < δμῶας :> ἀρσενικῶς τὸ δμῶα ς .
- 19 333b συνυπακούεται δὲ αὐτῷ καὶ τὸ θηλυκόν. b (BCE 3) τυτθὸν ἔτι ζῶοντα : δαιμονίως ἐνέφηνε τὸν ὀλίγως ζῶντα διὰ τὴν ἀσθένειαν.
- 19 335a T ἈΚΑΧΗΣΘΑΙ : προπερισπᾶται ὡς λελυπηθῆναι.
- 19 335b οἱ δὲ προπαρώξυναν ὡς Αἰολικὸν ἐν παρατατικῇ σημασίᾳ, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν "ἀκαχήμενος" (E 24 al.) μετοχὴν τοιαύτην, οἷς καὶ ἐπέισθη ἡ παράδοσις. A ἀκάχησθαι : τινὲς <προ> περισπῶσιν ὡς Ἀττικὸν παρατατικόν.
- 19 335c T μνησάμενοι , τὰ ἕκαστος <—ἔλειπε> : ὁμοίον ἐστὶ τῷ "Πάτροκλον πρόφασιν, <σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη> " (T 302).
- 19 339a T ἄλλως: μνησάμενοι , τὰ ἕκαστος <—ἔλειπον> : ὁμοίον ἐστὶ τῷ "οἱ δὲ ἕκαστος / σπείσαντες <παρὰ νῆας ἴσαν ἄλιν> " (I 656—7).
- 19 339b T δὴ πάμπαν : ἔθος ἔχει ἀπὸ τοῦ δὴ ἄρχεσθαι· ἔδει γὰρ 'πάμπαν δὴ'.
- 19 342a T ἀποίχεαι : κεχώρισαι.
- 19 342b ἔῃρος δὲ ἀγαθοῦ παρὰ τὸ ἥῳ, ὅθεν καὶ "ἡοίη προλιποῦσα δόμουσ" (Hsd. sc. 1). b (BCE 3 E 4) T ἔῃρος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "έοιο".
- 19 342c τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πρόσωπόν ἐστιν. A μέμβλεται : συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β .
- 19 343a T ἄλλως: μέμβλεται : διδάσκει μὴ ἀμνηστεῖν τῶν φίλων.
- 19 343b T < προπάροιθε :> χρονικὸν καὶ τοπικόν.
- 19 344 T il νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν : ὅτι κατ' ἀμφοτέρων τὸ "στάξον" (T 348).
- 19 347a τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος ἡ γὰρ ἀμβροσία ἐστὶ ξηρὰ τροφή. A ἐρατεινὴν : εὐωχίας αἰτίαν· αὕτη γὰρ ἐρατεινὴ "δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν" (I 228).
- 19 347b ἄσιτον μὲν αὐτὸν ποιεῖ διὰ τὸ πάθος τοῦ φίλου, διὰ δὲ τὸ πιστὸν εἰς θεοὺς ἀνάγει τὴν αἰτίαν. b (BE 3 E 4) T ἄρπη : τῷ ἰκτίνῳ.
- 19 350 οἱ δὲ ζῶον θαλάσσιον πολεμοῦν λάρῳ καὶ βρένθῳ. φιλεῖ δὲ τὴν τροφήν, ἣν ἂν συνάγῃ, φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς τάρφεσι, καὶ ταύτην ἐπιχορηγεῖ τοῖς νεοσσοῖς. οἰκείως οὖν εἴκασε τὴν Ἀθηνᾶν. οἱ δὲ ὅτι ἐφ' ὕψους ἰπτάμενον εὐχερῶς ὅπου θέλει καταράσσει. A b (BCE 3 E 4) T < αὐτὴ δέ :> ἐν ἄλλῳ "αὐτὴ δ' αὖ". ^[5]
- 19 355 A im {ὡς δ' ὅτε} ταρφειαί : Ἀρίσταρχος ἀνέγνω ὡς "πυκναί" (H 61.
- 19 357a Ψ 716). οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 58 B.). καὶ ἐπέισθη ἡ παράδοσις. A ταρφειαί : κυρίως ἐπὶ τῆς εὐτραφοῦς ὕλης ἢ λέξις.
- 19 357b T < Διός :> τοῦ ἀέρος.
- 19 357c T il αἰθρηγενέος : τοῦ γεννῶντος αἰθρίαν, τουτέστι τὸ ψῦχος.
- 19 358a1 ἐνίστε δὲ καὶ τὸν αἰθρίας αἵτιον· ἔσται δὲ μαχόμενον τῷ "ψυχραὶ νιφάδεσ" (cf. T 357—8). T τοῦ αἰθρίας αἵτιου καὶ γεννητικοῦ, τουτέστι τοῦ ψύχους· ψῦχος γὰρ ὁ Βορρᾶς ἐπιφέρει.
- 19 358a2 b (BCE 3 E 4) θώρηκές τε κραταιγύαλοι : ὅτι οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύτη καὶ κοιλώματα.
- 19 361a

ἀπὸ δὲ μέρους οἱ ὅλοι κραταιοί· γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. Α κραταιοὶ γύαλοι : περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ κραταιοί.

19 361b Τ γέλασ <σ> ε δὲ πᾶσα περὶ χθών : περιήστραψεν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων περιστίλψεων διάχυσις γίνεται τοῦ περὶ γῆν ἀέρος.

19 362 τινὲς δὲ τὸ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσῶς. b (BCE 3 E 4) Τ τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν <καναχὴ πέλε—τεύχων> : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες· γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλέα· ἢ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν.

19 365–8a1 ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτοὺς τὸν Ἀρίσταρχον, ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντα τὸ τοιοῦτο. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. διπλὴν δὲ προσθετέον τῷ δῦ ν ' ἄχος ἄτλητο ν , ὁ δ ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων (367), ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενος σημαίνει. Α αὕτη τῇ προτέρᾳ ἐκδόσει συμφωνεῖ. ^[5]

19 365–8a2 Τ < τοῦ καὶ> ὀδόντων <μὲν> καναχὴ <πέλε> : ἔπριε τοὺς ὀδόντας, οὐχ ὡς Δόλων (cf. K 375). Τ ἐν δὲ οἱ ἦτορ / δῦ ν ' ἄχος <—μενεαίνων> : μετὰ τὰς τοῦ σώματος ἐκφράσεις εἶτα καὶ τῆς ψυχῆς τὴν διάθεσιν δηλοῖ.

19 366–7 Τ < κάμε τεύχων :> ὁ τρόπος ἀντιστροφῆς.

19 368 Τ il ἀπάνευθε σέλας γένετο : πόρρω διέβη ἢ ἔκλαμψις.

19 374a Τ ἡὔτε μήνη <σ> : καλῶς οὐχ ἡλίῳ εἵκασται διὰ τὴν τῶν ἄλλων† μελανότητα· ἐπιθέουσι γὰρ τινες καὶ τῇ σελήνῃ μέλαινα φαντασίαι ἐν τῷ περιλάμπειν.

19 374b b (BCE 3 E 4) Τ ἔνθεν τὸ σκοτεινῶς σημαίνειν μηνύειν φαμέν. Τ t < τὸ δὲ καίεται :> Ἀρίσταρχος "τό τε καίεται".

19 376 Α im τοὺς δ ' <οὐκ ἐθέλοντας> ἄελλαι </—φέρουσιν> : οὐκ ἐῶνται, φησίν, ὑπὸ τῶν πνοῶν πλησιάσαι τῇ γῇ, ὡς καὶ ἐπ' Ὀδυσσέως (cf.

19 377–8 ε 419—20). b (BCE 3 E 4) Τ περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας : ὅτι ἀναλαβὼν τὴν ἀσπίδα μετὰ ταῦτα ἐπὶ πᾶσι τὴν περικεφαλαίαν τίθησιν.

19 380 Α ἡ δ ' ἀστήρ ὡς ἀπέλαμπεν : πιθανὴ ἢ ὁμοίότης ἀσπίδος μὲν σελήνῃ (cf.

19 381 Τ 374), κράνους δὲ ἀστέρι. Ἀχιλλέα δὲ ἡλίῳ παραβάλλει (cf. Τ 398). b (BCE 3 E 4) Τ ἵππουρις : καταχρηστικῶς b (BCE 3) Τ οὐ γὰρ τοιαύτη ἦν.

19 382 b (BCE 3) ἔθειραι δὲ αἱ τημεληθεῖσαι τρίχες. b (BCE 3) Τ κακῶς οὖν Καλλίμαχος (fr. 343)· "ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι". Τ πειρήθη < δ ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς , / εἰ οἱ ἐφαρμόσειε> : ἀλλόμενος, ὅπως εἶδῃ, πότερον ἔσφιγκται ἢ σαλεύεται περὶ τῷ σώματι.

19 384–5 b (BCE 3 E 4) Τ πειρήθη δ ' ἔο αὐτοῦ : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔοῦ αὐτοῦ".

19 384a συγχεῖ δὲ τὸ σύναρθρον ἀντὶ ἀπολελυμένου λαμβάνων. τὴν "οἶ" ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 58 B.) καὶ φησι κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. οἱ δὲ βαρυτονοῦσιν. ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὐρέσθαι τὴν οἶ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "οἱ δέ οἱ ἐβλάβησαν" (Ψ 387), ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "νεῦς" ἐπὶ οἱ καλέσας" (ρ 330) καὶ "προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα" (Υ 418). οὐ μέντοι ποτὲ ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ συντάξει· ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον ὥστε ἐπιφέρεσθαι τὴν αὐτοῦ γενικὴν καὶ τὴν "οἶ" προκεῖσθαι δοτικὴν ὑπάρχουσαν· ὅπερ οὐχ ὑγιές· αἰ γὰρ ταῖς πρωτοτύποις ὁμοιόπτωτος συντάσσεται ἢ αὐτοῦ ἀντωνυμία. π <ε> ιστέον οὖν Ἀριστάρχῳ γράφοντι πειρήθη δ ' ἔο αὐτοῦ . Α < ἔο αὐτοῦ :> οὕτως ἔο αὐτοῦ αἱ Ἀριστάρχου Ζηνόδοτος "ἔοῦ αὐτοῦ". ^[10]

19 384b

A im εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε <— / τῷ δ' εὔτε πτερὰ γίγνεται > : ἡ συμμετρία γὰρ αὐτὰ ποιεῖ κοῦφα, ὥς εἰ μείζονα ἦν βαρέα ὑπῆρχεν.

19 385-6a1 καὶ τὰ πτερὰ (386) δὲ πολλὴν ἀρμονίαν ἔχουσιν. T ἡ τάχα ἡ συμμετρία τῶν ὄπλων καὶ κουφότητα ἐνεποίει ὥς μὴ δοκεῖν αὐτὸν φέρειν ταῦτα, ἀλλ' αὐτὰ τοῦτον.

19 385-6a2 b (BCE 3 E 4) εἰ δὲ μείζονα ἦν, βαρύτερα ἂν ὑπῆρχε. καὶ τὰ πτερὰ δὲ πολλὴν ἀρμονίαν ἔχει. ὁ δὲ λόγος ὑπερβολή. b (BE 3 E 4) ἐντρέχοι <ἀγλαὰ γυῖα > : εἰ συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύναται b (BCE 3 E 4) T καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο.

19 385 b (BCE 3 E 4) τῷ δ' εὔτε πτερὰ <γίγνεται > : οὕτως γραπτέον τῷ δ' εὔτ ε , ἵνα ἡ ὥσεῖ πτερὰ διὰ τὴν κουφότητα {ἔξωθεν δὲ τὸ ὥς}.

19 386a πρότερον δὲ γράφων ὁ Ἀρίσταρχος τῷ δ' εὔτε καὶ κατὰ συστολὴν δεχόμενος ἀντὶ τοῦ ἡῦτε, ὥς ἐπὶ τοῦ "εὔτ' ὄρεος κορυφῇσι" (Γ 10), μετέγραψεν ὕστερον "τῷ δ' αὔτε", ἐμφατικώτερον νομίσας εἶναι ὑπακουομένου τοῦ ὥς, ὥς κἀκεῖ "καιρ[οσέων δ' ὀθονέων] ἀπολείβεται <ὕγρὸν ἔλαιον>" (η 107). A τῷ δ' εὔτε : οὕτως <τῷ δ' > εὔτε Ἀρίσταρχος συνέσταλται δὲ τὸ ἡῦτε καὶ διὰ τοῦ ε εἴρηται. [5]

19 386b1 παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει "τῷ δ' ὥστε". ἐν δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν πόλεων "τῷ δ' αὔτε", <ἔξωθεν δὲ τὸ ὥς> . A Ἀρίσταρχος εὔτ ε .

19 386b2 A int {εὔτε;} συστολὴ ἀπὸ τοῦ ἡῦτε.

19 386b3 γράφεται "ταὔται", ἵνα λείπῃ τὸ ὥς. T ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν : τινὲς φασιν ὅτι ἐμετεώριζεν αὐτὸν ὁ κόσμος b (BCE 3 E 4) T καὶ γαυριᾶν ἐποίει.

19 386c b (BCE 3 E 4) <σύριγγος : > τῆς δορατοθήκης.

19 387 T il βριθὺν μέγα στιβαρόν · τὸ μὲν—ἡρώεσσιν : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρόκλου ὀπλισμοῦ (sc.

19 388-91a Π 141—4) μετὰκινεῖται. ἡ δὲ περιεστιγμένη διπλῇ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν αὐτοὺς Ζηνόδοτος καταλέλοιπεν, ἐπὶ δὲ Πατρόκλου ἡθέτηκεν <*** > . ἐκεῖ δὲ ἀναγκαίως λέγονται, ἵνα γνῶμεν, διὰ τί οὐκ ἔλαβε τὴν μελίαν. A <βριθὺν—ἡρώεσσιν : > οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. [5]

19 388-91b A int βριθὺν μέγα στιβαρόν · τὸ μὲν—ἡρώεσσιν : ἐπὶ Πατρόκλου (sc.

19 388-91c Π 141—4) οἰκείως κεῖνται, ἵνα γνῶμεν, διὰ τί παρέλιπεν αὐτὸ Πάτροκλος b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐνταῦθα πρὸς αὔξησιν Ἀχιλλέως, ὅτι τὸ ἄλλοις μὴ φορητὸν εὐκόλως οὗτος περιῆγε. b (BCE 3 E 4) βριθὺν (388) δὲ ἐπώδυνον· τὸ γὰρ βάρος ἐπὶ δοράτων ἄχρηστον. b (BCE 3 E 4) T ἐπίστατο : εἰώθει· ποιεῖ γὰρ Ἀχιλλεῖα παρὰ Χείρωνι διδασκόμενον πάλλιν τὴν μελίαν. [5]

19 389 T <τάμε : > καὶ "πόρε {χείρων}".

19 390 A int <ἐν κορυφῇς : > οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου.

19 391 A int <Ἀλκιμος : > ὅτι τὸν Ἀλκιμέδοντα (cf.

19 392a1 Π 197 al.) νῦν Ἀλκιμον λέγει. A im ὁ Ἀλκιμέδων.

19 392a2 T il <ζεύγνυον : > οὕτως διὰ τοῦ ο ζεύγνυο ν .

19 393a A int ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδ ν ' ἔσαν : ἔσαν ἀντὶ τοῦ θέσαν κατὰ παράλειψιν τοῦ θ .

19 393b T λέπαδνα : τοὺς καθιεμένους κατὰ τῶν ἱππέων τραχήλων περιστηθίους ἱμάντας.

19 393c b (BCE 3) T <χειρὶ λαβῶν> ἀραρυῖαν : τῇ χειρὶ ἀραρυῖαν, b (BCE 3) T οὐκ ἐξολισθαίνουσιν τῆς χειρός.

19 396

- b (BCE 3 E 4) T < τεύχεσι παμφαίνων > ὥς τ' ἡλέκτωρ : περὶ τοῦ θώρακος ἔφη "φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς" (Σ 610)· περὶ δὲ τοῦ σάκους "σέλας γένετ' ἥϊτε μήνησ" (T 374)· περὶ δὲ τῆς κόρυθος "ἡ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν" (T 381).
- 19 398a1 εἰκότως οὖν αὐτὸν τὸν ὠπλισμένον ἡλίῳ ἀπεικάζει. T εἰκότως δὲ πυρὸς αὐγῆς τὸν θώρακα, τὸ δὲ σάκος σελήνην, τὸ δὲ κράνος ἀστὲρι εἰκάσας, τὸν ἐκ πάντων τούτων καταλαμπόμενον ἡλίῳ μάλιστα εἰκάζει τῷ λαμπροτάτῳ. ^[5]
- 19 398a2 b (BE 3 E 4) ἡλέκτωρ : ὁ εἰς λέκτρον μὴ ἐρχόμενος.
- 19 398b ἢ παρὰ τὸ μὴ κοιμᾶσθαι εἰλούμενον· διὸ ἵππους αὐτῷ οὐχ ὑποζεύγνυσι, τὸν δὲ οὐρανὸν ὄχημα αὐτοῦ φησιν (sc. Θ 68. Π 777). A b (BCE 3 E 4) T ἢ μᾶλλον ὁ μὴ κοιμίζων· τὰ γὰρ εἰς τωρ κατ' ἐνεργείας τάσσει, σημάντωρ κοσμήτωρ. 'λέγω' δὲ τὸ κοιμίζω, "λέξον δὴ με τάχιστα" (Ω 635). A b (BE 3 E 4) T Ὑπερίων : καὶ ὅτε γὰρ δοκοῦμεν αὐτὸν κάτω φέρεσθαι, κυκλοῖ τὴν γῆν καὶ ὑπεράνω ἡμῶν ἐστίν. ^[5]
- 19 398c b (BE 3 E 4) T Ξάνθε τε καὶ Βαλίε , < τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργησ > : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ τοῦ τεθρίππου πεποιήται "Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε" (Θ 185).
- 19 400 A ἄλλως δὴ φράζεσθε , < σαωσέμεν ἡνιοχῆα > : ἄλλως φράζεσθε ἢ ὥς ἐπὶ Πατρόκλῳ.
- 19 401 ἔστι δὲ ὁ μὲν Αὐτομέδων θνητός, οἱ δὲ ἵπποι ἀθάνατοι· διὸ μᾶλλον ἐγκαλεῖ τοῖς σῶζειν δυναμένοις. ἢ ὅτι διὰ τῶν ἵππων καὶ τῷ ἡνιόχῳ ἐγκαλεῖ. b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι "τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιώωτο" (Λ 654). T < Δαναῶν : > ἐν ἄλλῳ "ἄψ λαῶν". ^[5]
- 19 402a A im ἐῶμεν : ὅτι δασυντέον τὸ ἐῶμεν : ἔστι γὰρ ἄδην ἔχωμεν, A κορεσθῶμεν.
- 19 402b A T il μη δ' ὥς Πάτροκλον < λίπε τ' αὐτόθι τεθνειῶτα > : ἠθικὰ ταῦτα· εἰώθαμεν γὰρ καὶ τοῖς παρατυχοῦσιν ἐγκαλεῖν.
- 19 403a T < αὐτοῦ : > γράφεται "ἴλιπετ' αὐτόθι".
- 19 403b A im ἤμυσε < καρήατι > : παρέκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐπιστρέφων ἑαυτὸν ὥστε ἀντίος τῷ Ἀχιλλεῖ γενέσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸν φθέγγεται.
- 19 405 b (BCE 3) T ἤμυσε καρήατι : παρέκλινε τὴν κεφαλὴν—διαλέγεσθαι. A ζεύγλης : ζεύγλη τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν μέρος, εἰς ὃ τράχηλος ἐντίθεται. ^[5]
- 19 406 b (BCE 3 E 4) T αὐδήεντα δ' ἔθηκε < θεὰ λευκώλενος Ἥρη > : ἀθετεῖται ὥς περιττός καὶ ἐναντίον ἔχων· ἐπιφέρει γὰρ "ὥς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδὴν" (T 418), ὥς δηλονότι καὶ παρασχοῦσαι τοιοῦτος γὰρ ὁ ποιητής· "τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε < ν > θεὸς ὥσπερ ἔφηνεν" (B 318). ^[5]
- 19 407a A αὐδήεντα : λογικοῦ ζώου φωνὴν ἔχοντα.
- 19 407b οὐκ εὐπρεπὲς δέ, φασί, τὴν Ἥραν παραιτίαν λύπης γενέσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ. ρητέον δὲ ὅτι εἰς πρᾶγμα τολμηρὸν καταβαίνων ὁ ποιητής, τὸ φωνῆς μετέχοντας ἵππους εἰσάγειν, θεῶν περιάπτει τὴν αἰτίαν, καὶ Ἥρα, ἐπεὶ φωνὴ ἐστὶν ἀὴρ πεπληγμένος. b (BCE 3 E 4) T τί δὲ ἄτοπον, ὅπου γε καὶ Θέτις προεῖπεν· "αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος" (Σ 96); b (BE 3 E 4) T ἄλλως αὐδήεντα : εἰ θείας μετέχουσι φύσεως, τί ἄτοπον καὶ φωνεῖν; πρῶτος δὲ Ὀμηρος τοῦτο ἐποίησεν, Ἡσίοδος (sc. ^[5]
- 19 407c opp. 203—12) ἐπὶ τοῦ ἱέρακος, Ἀρχίλοχος (fr. 168 T. = 174 W., cf. p. 64 W.) ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, καὶ Αἴσωπος ὕστερον κατεχρήσατο. T < νωχελίη : > νωχελία παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι κέλλειν· ὅθεν καὶ χελώνη λέγεται.
- 19 411 b (BCE 3 E 4) T < θεῶν ὠριστος : > ἥλιος γὰρ ὁ μείζων τῶν ἀστέρων.
- 19 413

- b (BCE 3 E 4) T il < νῶϊ δὲ καὶ κεν> ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο <θέοιμεν> : τοῦτο γὰρ παρὰ τοῦ πατρὸς Ζεφύρου ἔχουσιν.
- 19 415 ἢ ὑπερβολικῶς. T ἥνπερ ἐλαφροτάτην <φά ς' ἔμμεναι—δαμῆναι> : ἀθετοῦνται στίχοι καὶ οὗτοι οἱ δύο, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖοί εἰσιν· οἶδαμεν γὰρ ὅτι ἡ πνοὴ ἐλαφροτάτη ἐστί.
- 19 416-7 τὸ δὲ καὶ προσθεῖναι φασίν (416) ὡς ἀπὸ ἱστορίας ἐστὶ παρειληφότα ἀγνοούμενόν τι, καὶ ἀπίθανον ἵππον λέγειν φασίν ὥσπερ ἄνδρα πολυῖστορα. A <ἥνπερ—ἔμμεναι> : τὴν ἀμαρτίαν τοῦ πατρὸς ἄλλοθεν, οὐκ οἴκοθεν κομίζει. ^[5]
- 19 416 δῆλον δὲ ὡς ἀθάνατοι ὄντες τῶν ἀνθρωπίνων ἐπύθοντο λόγων. T θεῶ τε καὶ ἀνέρι <ἴφι δαμῆναι> : φασίν ὡς ἐν σχήματι Πάριδος Ἀπόλλων ἐτόξευσεν αὐτόν.
- 19 417 b (BCE 3 E 4) T ὡς ἄρα φωνήσαντος <Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδὴν> : οὕτως εἰπόντος—γίνεσθαι.
- 19 418a ἡ διπλῇ δὲ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ "αὐδήεντα δ' ἔθηκε <θεὰ λευκώλενος Ἥρη> " (T 407)· εἰ γὰρ ἡ Ἥρα παρέσχε, καὶ ἐπισχεῖν ὥφειλεν, οὐχ αἱ Ἐρινύες. A Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδὴν : ἐπίσκοποι γὰρ εἰσι τῶν παρὰ φύσιν.
- 19 418b ἢ τὸν περὶ θανάτου λόγον ἀνεγράψαντο. b (BCE 3 E 4) T ἄδην ἐλάσαι κακόκητος : ἀθρόως κορέσαι ἢ συγκλεῖσαι.
- 19 423 μεγαλοφυῶς δὲ οὐδὲ πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος ἀποτρέπεται τῆς ὁρμῆς ὥσπερ πρὸ τοῦ θανάτου ἀνδρίσασθαι μέλλων. b (BCE 3 E 4) T < ἐν πρώτοις : > ἀντὶ τοῦ εἰς ἥρωας τοὺς τῶν Ἀχαιῶν.
- 19 424 T il Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 19 postscr A ἀμφὶ σέ , Πηλέως υἱέ : ὅτι τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς ἡγεμὼν ἦν.
- 20 2a b (BCE 3) T ὀρθοτονητέον δὲ τὴν ἀντωνυμίαν διὰ τὴν πρόθεσιν. b (BCE 3) προσφωνεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἡρωϊκοῖς μὲν προσώποις πέντε, Ἀχιλλεῖ, Μενελάῳ (cf. Δ 127. 146 al.), Μελανίππῳ (cf. O 582), Πατρόκλῳ (cf. Π 11. 20 al.), Εὐμαίῳ (cf. ξ 55 al.), θεῶν δὲ Ἀπόλλωνι· "ἀμφὶ σέ, ἦϊε Φοῖβε" (Υ 152). b (BCE 3) T μάχης ἀκόρητον : ἐὰν πληθυντικῶς γράφηται "ἀκόρητοι", συνάψομεν τῇ τελευταίᾳ λέξει ὡς ἂν ἐπιθετικὸν ἐκείνης. ^[5]
- 20 2b1 ἐὰν δὲ ἐνικῶς, βραχὺ διαστελοῦμεν· ἐπὶ γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἀκουσθήσεται. A {μάχης ἀκόρητος;} ἐὰν πληθυντικῶς γράφωμεν, ἐπὶ τέλους ἡ στιγμή τίθεται.
- 20 2b2 ἐὰν δὲ ἐνικῶς ἀκόρητο ν , ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τὸ ἀκόρητον ἔπὶ ἀχιλλέως κειμένωνν. T εἰ μὲν πληθυντικῶς εἴπωμεν, ἡ στιγμή εἰς τὸ ἑνίετ'.
- 20 2b3 εἰ δὲ ἐνικῶς ἐπὶ Ἀχιλλέως, διαστολὴ εἰς τὸ ἀκόρητο ν . b (BCE 3) θρωσμῷ : ὑψηλῷ τόπῳ, ὅθεν —ἐπισημότατος ἐστίν.
- 20 3 ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίῳ τῷ Σκηψίῳ (fr. 23 G.). A Ζεὺς δὲ Θέμιστι κέλευσε <θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσαι> : μεγαλοφυῆς ἡ Ἀχιλλέως ἔξοδος, ὅπου γε ἐκκλησία θεῶν δι' αὐτὸν γίνεται καὶ θεομαχία.
- 20 4a b (BE 3 E 4) T Ζεὺς δὲ Θέμιστα <κέλευσε θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσαι> : ὅτι οὐκ ἀγγέλω κελεύει καθάπερ Ἴριδι, ἀλλὰ τῷ τὰς ἀγορὰς διαλύειν καὶ πάλιν συνάπτει <ν> .
- 20 4b1 A καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ Θέμιστι.
- 20 4b2 A int τὸ δὲ Θέμιστα Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Θέμιστι.
- 20 4b3 b (BE 3 E 4) < Ζεὺς δὲ> Θέμιστι κέλευσε <θεοὺς ἀγορὴν δὲ καλέσσαι> : πρὸς μὲν τὰς ψιλὰς ἀγγελίας Ἴριδι χρῆται, ὅταν δὲ μεῖζόν τι δέη διοικῆσαι, τὸν Ἑρμῆν ἀποστέλλει.
- 20 4c

- νῦν δέ, ὡς νομιμωτάτης ἐσομένης τῆς ἀγορᾶς καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης τοῖς πράγμασι, πρὸς τὴν σύγκλητον τῇ Θέμιδι χρῆται, οὐχ ὡς κήρυκι, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰς τῶν "ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει" (β 69) διὰ τὸ κατὰ νόμους ἐγχειρεῖν τοῖς πρακτέοις b (BCE 3 E 4) T ἢ μή. καὶ Ὡραι δὲ αὐτῆς παῖδες, ἐπεὶ τῇ δικαιοπραγίᾳ τὰ φυόμενα σῶζεται. T κρατὸς ἀ π' Οὐλύμποιο πολυπτύχου : τοῦτο βέλτιον τοῖς ἄνω προσνέμειν, AT ἵνα μὴ μακρὸν ὑπερβατὸν ποιῶμεν. ^[5]
- 20 5a τὸ δὲ ἐξῆς ἐστι "κέλευσε" (Υ 4) κρατὸς ἀ π' Οὐλύμποιο (Υ 5) "καλέσσαι" (Υ 4). ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ὀλυμπος ὄρος διὸ πολύπτυχος. Α ἄλλως· κρατὸς ἀ π' Οὐλύμποιο <πολυπτύχου> : ἐκέϊσε γὰρ ὁ οἶκος τοῦ Διός. ^[5]
- 20 5b πολυπτύχου δὲ πολλὰς ἀνακλίσεις ἔχοντος ἢ ἰσχυροῦ, ἀπὸ τῶν πολυπτύχων ἀσπίδων. b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι ὀκτὺ σφαίρας ἔχει ὁ οὐρανός, μίαν τῶν ἀπλανῶν, ἐπτὰ τῶν πλανήτων. T οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην <νόσ φ' Ὠκεανοῖο> : ὅτι ποταμόν, οὐ θάλασσαν τὸν Ὠκεανὸν παραδίδωσι. ^[5]
- 20 7a τὸν δὲ Ὠκεανὸν—πρεσβύτατος ὑπάρχων. Α οὔτε τις οὖν ποταμῶν <ἀπέην> νόσ φ' Ὠκεανοῖο : πρόγονος γὰρ θεῶν (cf.
- 20 7b Ξ 201. 302) ἵνα μὴ τοῖς ἀπογόνους ἑαυτοῦ παρῇ πολεμοῦσιν. T ἄλλως· οὔτε τις οὖν ποταμῶν : προοικονομεῖ Ἀχιλλεῖ ἀντίπαλον προαγαγεῖν Σκάμανδρον τὸν ποταμόν (cf.
- 20 7c Φ 234—327). T νόσ φ' Ὠκεανοῖο : τὴν Γῆν παρῆκε, οὐ διορισάμενος, εἴτε παραγέγονεν εἴτε οὔ.
- 20 7d b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ καὶ βέλτιον περὶ αὐτῆς ὑπονοεῖν ὡς ἀπολειπομένης τοῦ συλλόγου. T ἢ τάχα ὡς ὠμολογημένον αὐτὸ παρῆκεν ὁ ποιητής· ἀνάγκη γὰρ μένοντος τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Γῆν μένειν· b (BCE 3 E 4) T περὶ γὰρ ταύτην τὸ ὕδωρ. b (BE 3 E 4) T οὐκ ἔδει δὲ τῶν ἐξ αὐτῶν κινουμένων καὶ ταῦτα κινεῖσθαι· ὡς γὰρ πρόγονοι πάντων ἀκίνητοι μένουσιν. b (BE 3 E 4) οὐ τ' ἄρα νυμφάων : τὴν γὰρ Λητώ (cf. ^[5]
- 20 8 Υ 40 al.) μίαν τῶν νυμφῶν οἶεται· ὅθεν καὶ παίζουσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ νύμφαι· "γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ" (ζ 106). T αἴ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται : αἱ τὰ ἄλση κατοικοῦσαι—ἐπὶ τῶν ἐλῶν ἐλ <ε> ἰονόμοι. Α πίσεα : πῶς πίσω πῖσος, ὡς μῦς μύσος τοῖς γὰρ μαιφόνους οὐκ ἐξῆν προσφωνεῖν τινα. ^[5]
- 20 9 b (BCE 3) T ξεστῆς αἰθούσῃσιν <ἐνίζανον> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐφίζανον".
- 20 11a1 αἱ δὲ αἰθούσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἵνα λέγῃ ἐφίζανον, ἀλλὰ στοαὶ καὶ στυλωταὶ ἔδραι ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι. Α τινὲς δὲ γράφουσιν "ἐνίδρανον", καθέδρας οἰηθέντες AT εἶναι τὰς αἰθούσας. T ἔνιοι "ἐφίζανον". ^[5]
- 20 11a2 Α im αἰθούσῃσιν : αἱ αἰθούσαι ἐξέδραι στυλωταὶ εἰσιν ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι.
- 20 11b1 T αἰθούσαι εἰσὶ τόποι πρόστωι, ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι.
- 20 11b2 b (BCE 3 E 4) <Ἥφαιστος—πραπίδεσσιν :> παντοδαπὸς τεχνίτης.
- 20 12a T il <ποίησεν ἰδυίῃσι :> οὕτως διὰ τοῦ ι τὸ ἰδυίῃσι καὶ τέλειον τὸ ποίησε.
- 20 12b Α int ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον <ἀγηγέρατο> : ὅτι {διὸς} ἔνδον εἶρηκε τοπικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τῆς ἔν προθέσεως· θέλει γὰρ εἰπεῖν Α ἐν Διός, ὡς "εἴσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον" (Φ 125) AT ἀντὶ τοῦ εἰς ἀλὸς κόλπον.
- 20 13 T οὐ δ' ἐνοσίχθων / νηκούστησε <θεᾶς> : ἐπεὶ πρότερον (cf.
- 20 13-4 Ο 157—219) ἐξελασθῆναι φησιν αὐτὸν τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ Διός, ὥσπερ τι παράδοξον εἰσάγει ὅτι οὐκ ἐμνησικάκησε τῆς ὕβρεως, ἀλλὰ πειθαρχῶν φαίνεται, b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐ μόνον συνῆλθεν, ἀλλὰ καὶ τοῦ λόγου κατάρχει (cf. Υ 15—8). b (BE 3 E 4) T οὐ δ' ἐνοσίχθων /

- νηκούστησε θεᾶς : ὁ δὲ Ποσειδῶν οὐ παρήκουσε—φιλονεικίαν. Α τίπ τ' αὖ τ' , ἀργικέραυνε : ἀξίωμα ἐμφαίνει αὐτοῦ ὡς προλαμβάνοντος τοὺς λόγους τοῦ Διός. ^[5]
- 20 16 τὸ δὲ αὖτε παραπληροῖ, ἢ σημαίνει τὸ πάλιν, ἵνα φαίνεται ἀπομνημονεύων ἠθικῶς τῶν πρόσθεν, ὅτε αὐτοῖς ἀπηγόρευε μάχεσθαι (cf. Θ 5—27). b (BCE 3 E 4) T ἡ {τι περι τρώων}: ἐρωτηματικὸς ὁ σύνδεσμος καὶ ἅπαξ εἰλημμένος κατὰ μίαν διάνοιαν· διὸ περισπαστέος.
- 20 17 τοῦτο δέ φημι πρὸς τὰ τοιαῦτα "ἡ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα" (λ 172), "ἡ ἐνέον μεθέπεις ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι" (α 175)· ἐν γὰρ ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ὁ μὲν πρότερος ἢ ἐγκλίνεται, ὁ δὲ δεύτερος περισπᾶται. Α ὦν ἔνεκα ξυνάγειρα : καὶ τοῦτο ἐκατέρωσε δύναται προσδίδοσθαι. ^[5]
- 20 21a εἰ μὲν οὖν τοῖς ἄνω, στίζομεν ἐπὶ τὸ ξυνάγειρα , εἰ δὲ τοῖς ἐξῆς, ὑποστίζομεν ἐπ' αὐτό. Α < ὦν : > λείπει ἀνδρῶν.
- 20 21b b (BCE 3 E 4) T il μέλ{λ}ουσί μοι ὀλλύμενοί περ : "πατήρ" γὰρ "ἀνδρῶν τε θεῶν τε" (A 544 al.
- 20 21c1). παρέλκει δὲ ὁ πέρ. T †μέλλουσι† δὲ αὐτῶ ὡς πατρὶ θεῶν καὶ ἀνδρῶν.
- 20 21c2 ὁ δὲ πέρ περιττεύει. b (BCE 3 E 4) ἥμενος ἔν θ' ὀρόων <φρένα τέρψομαι> : τὴν πρώτην λέξιν βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν, ἵνα μὴ δύο μετοχαὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀσυνδέτως κέωνται.
- 20 23a Α b (BCE 3 E 4) T τέρψομαι : διὰ τὸ σῶζεσθαι τὸ μοιρίδιον †ἡ† ἀλίσκομένης τῆς Ἰλίου· ἐπάγει γοῦν τὴν αἰτίαν· "εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, / οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι" (Υ 26—7).
- 20 23b b (BCE 3 E 4) T ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγετε : τοῖς μὲν Ἀχαιοῖς, μὴ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος νῦν Ἀχιλλεὺς τοξευθῇ, τοῖς δὲ Τρωσὶ, μὴ ὑπὸ Ἀχιλλέως πάντες ἀπόλωνται.
- 20 25 ἐκτραγῶδων δὲ τὰς ποιήσεις θεῶν παρατάξεις συμμίσγει αὐταῖς. b (BCE 3 E 4) T εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος <—Πηλεΐωνα> : δόξειεν ἂν τούναντίον ἢ ὁ Ζεὺς βούλεται γίνεσθαι, τῶν θεῶν ἐκπεμπομένων ἐπὶ τὴν μάχην· ὁ μὲν γὰρ φησιν, εἰ μὴ παραγένοιτο, οὐδὲ πρὸς ὀλίγον ἀνθέξουσιν οἱ Τρῶες μαχόμενοι τῷ Ἀχιλλεῖ· ἐκ δὲ τοῦ ἀφικνεῖσθαι αὐτοὺς μᾶλλον ἰσχυρότερος γίνεται τῷ εἶναι τοὺς Ἑλληνικοὺς θεοὺς ἰσχυροτέρους τῶν Τρωϊκῶν. ^[5]
- 20 26–7 εἰ δὲ καὶ ἴσοι ἦσαν, περιττὴ ἦν ἡ ἐπικουρία τῶν θεῶν· ἐὰν γὰρ δύο ἀνίσοις ἴσα προστεθῇ, τὰ ὅλα ἐστὶν ἄνισα· ἡ γὰρ αὐτὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπερεχόντων μένει. — ἐροῦμεν δὲ ὡς οὐ διὰ τὴν μάχην τῶν θεῶν ἡ κάθοδος γέγονεν, ἀλλ' ἵνα πρόφασις ἀπάτης Ἀχιλλεῖ γένηται Ἀπόλλωνος (cf. Φ 599—X 20), δυνηθῇ δὲ καὶ Σκάμανδρος παρεμποδίσαι Ἀχιλλεῖ (cf. Φ 234327). b (BCE 3 E 4) T < ἔξουσι : > ἀντὶ τοῦ ἀνθέξουσιν. ^[10]
- 20 27 Α int καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν <ὑποτρομέεσκον ὀρῶντες> : ἔτι καὶ πρόσθεν αὐτὸν ὀρῶντες ἔτρεμον.
- 20 28a T < καὶ δέ τέ μιν : > Ἀρίσταρχος Α im "καὶ δέ τί μιν", διὰ τοῦ ι .
- 20 28b Α im T il νῦν δ' , ὅτε δὴ καὶ θυμὸν <ἐταίρου χῶεται αἰνῶς> : ὅτι κατὰ θυμὸν περὶ ἐταίρου χολοῦται.
- 20 29a1 τὸ δὲ αἰνῶς ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. Α λείπει ἡ περί.
- 20 29a2 b (BCE 3) τὸ δὲ αἰνῶς δύναται ἐκατέροις συντάσσεσθαι. b (BCE 3) T il δεῖδω , μὴ καὶ τεῖχος <ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ> : τινὲς γράφουσιν ἀντὶ τοῦ δεῖδω , μὴ καὶ τεῖχος "οὐ μέντοι μοῖρ' ἐστὶν ἔτι ζωοῦ Ἀχιλῆος / Ἰλίου ἐκπέρσαι εἴ ναιόμενον πτολίεθρον.
- 20 30a / πέρσει δουράτέος <θ'> ἵππος καὶ μῆτις Ἐπειοῦ." πῶς γὰρ ὁ εἰδὼς "μοῖράν τ' ἀμμορίην τε" (υ 76) νῦν διστάζει; T ὑπὲρ μόρον {ἐξαλαπάξῃ}: Ἀριστοφάνης ὡς "ὑπέρβιον" (Ρ 19. ^[5]
- 20 30b1 μ 379 al.), ἐν μέρος λόγου ποιῶν· καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 58 B.), ἐπεὶ ἀντὶ ἐπὶ ρρήματος τοῦ ὑπερμόρως παρείληπται, ὁμοίως πληθυντικῶ τῷ "ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστοσ" (Β

155). καὶ ὃν τρόπον "οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν" (φ 312) ἀντὶ τοῦ καλῶς ἐστὶ καὶ τὸ πληθυντικὸν "οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο" (Z 326), οὕτως καὶ τὸ προκείμενον ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἰς σύνταξιν παρελεύσεται ἐπιρρήματος: "δεῖδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ" καὶ "ἔνθα κεν Ἀργείοισι <ν> ὑπέρμορα νόστοσ" (B 155). ἐντελῶς δὲ ἐν τῇ B (sc. ad 155) περὶ τῆς προσωδίας διελάβομεν· διὸ νῦν παρήμι. ἐκεῖνο μέντοι ὑπομνήσω ὥς ὅτι δύναται καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (sc. α 35), λέγω δὲ τὸ "ὥς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπέρμορον", κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκεσθαι, ὁμοίως τῷ "μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος" (Υ 336), ὥσπερ ἤδη ἀπεφηνάμην (cf. Hrd. 1, 488, 7). Ἀ Ἀριστοφάνης καὶ οἱ πλείους ὑφ' ἐν προηυνέγκαντο τὸ "ὑπέρμορον", ὡς "ὑπέρβιον". ^[15]

- 20 30b2 b (BCE 3 E 4) T ἀντὶ ἐπιρ <ρ> ἡματος δὲ τοῦ ὑπερμόρως κεῖται, b (BE 3 E 4) T ὥς καὶ τὸ πληθυντικόν, "ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα". T δύναται μέντοι καὶ b (BE 3 E 4) T ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα "ὥς καὶ νῦν Αἴγισθος T ὑπὲρ μόρον" κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκεσθαι. b (BE 3 E 4) T "Ἡρῃ μὲν <με τ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη> : Ἡρὰ εἰς νόμιμον γάμον ἀδικηθέντι Μενελάῳ βοηθεῖ, Ἀθηνᾶ δὲ τοῖς δικαίως καὶ φρονίμως μαχομένοις. ^[5]
- 20 33 b (BCE 3 E 4) T ἡδὲ Ποσειδάων : νησιῶται γὰρ οἱ πλείους Ἑλλήνων καὶ "εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν" (Θ 203).
- 20 34a ἡ διὰ Λαομέδοντα. T < ἡδὲ Ποσειδάων : > Ποσειδῶν δέ, ὅτι ἀπὸ θαλάσσης πρὸς τοὺς ἐν τῇ ξηρᾷ πολεμοῦσιν.
- 20 34b b (BCE 3 E 4) ἐριούνης : ὁ ἐρευνητικὸς λόγος γάρ ἐστιν.
- 20 34c ἡ ὁ μέγιστα ὠφελῶν, πλεονάζοντος τοῦ υ . b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τραγικοὶ (fr. ad. 588 N. 2) τὸν καταχθόνιον. ἐπεὶ οὖν μετὰ λόγου ποιοῦνται τὴν μάχην οἱ Ἕλληνες, βοηθεῖ αὐτοῖς, ἅμα δὲ καὶ διὰ Κυλλήνην. T < κέκαστο : > Ἀρίσταρχος "κέκασται", οὐ διὰ τοῦ ο κέκαστ ο .
- 20 35 A im Ἡφαιστος δ' ἅμα <τοῖσι κίε> : πολέμιος Ἄρει, φίλος Ἀθηνᾶ.
- 20 36a1 "Ἡφαιστος δέδραεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη" (ζ 233) καὶ "μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων" (Α 572). καὶ ὅτι τεχνικὸν τὸ Ἑλληνικόν. T Ἡφαιστος δὲ διὰ τὸ φρόνιμος καὶ μηχανικὸς καὶ τεχνίτης εἶναι, οἷοι καὶ Ἕλληνες.
- 20 36a2 b (BCE 3 E 4) βλεμεαίνων : οἷον †βλεεμένων ὡς ὕδρηλός†.
- 20 36b ἡ διὰ τὸ πῦρ. ἡ ἐπεὶ τὰ ἄνω δεινὸς ἐστὶ καὶ "πέλωρ αἴητον" (Σ 410). T < ῥῶοντο ἀραιαί : > ἐρρώνυντο αἱ ἀσθενεῖς.
- 20 37a A int ῥῶοντο : ἐρρωμένως ἐπειρῶντο βαδίζειν.
- 20 37b b (BCE 3 E 4) T < ἐς δὲ> Τρῶας Ἄρης : ἀρπαγῆς καὶ βίας ὁ Ἄρης δεσπόζει.
- 20 38 φησὶ δὲ "ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες" (Ω 262). b (BCE 3 E 4) T Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἡ δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα : χορῶν γὰρ δεσπόζει σὺν Ἀρτέμιδι, οἱ δὲ Τρῶες "χοροῖτυπήσιν ἄριστοι" (Ω 261).
- 20 39a1 τοξόται τέ εἰσιν οὗτοι οἱ θεοί, τοξόται δὲ καὶ οἱ Τρῶες. T ὁ δὲ Φοῖβος καὶ Ἄρτεμις χορῶν δεσπόζουσι καὶ παιγνίων· καὶ οἱ Τρῶες δὲ "†χοροτυπήσιν† ἄριστοι".
- 20 39a2 ἅμα δὲ ὅτι καὶ τοξόται εἰσὶ τοῖς Τρῶσιν ὁμοίως. b (BCE 3 E 4) ἀκερσεκόμης : ἐπεὶ κουροτρόφος.
- 20 39b ἐπὶ δὲ τοῖς πένθεσιν ἐκείροντο. †οὖν εὐχόμεθα ἀπενθεῖς ἡμᾶς διατηρεῖν. b (BCE 3) T < Λητώ τε Ξάνθος τε φιλομειδῆς τ' Ἀφροδίτη> Λητώ {δέξ}, ὅτι ἐπιλήσμονες ἐξ ἀφροσύνης ἦσαν.
- 20 40a ὁ δὲ Ξάνθος, ὅτι δίκην ὕδατος πρὸς τὰς αἰσχροτήτας ἐφέροντο. ὅτι δὲ πορνικοὶ καὶ θηλυδρίαί, καὶ ἡ Ἀφροδίτη συνέπεται. ὁ μέντοι b (BCE 3 E 4) Ἄιδης οὐ βοηθεῖ (ἀπωλείαις γὰρ ἥδεται) οὔτε Ἥλιος ἢ γὰρ ἂν πάντας ὁμοίως ἔβλαψε σκοτοποιῶν. Δημήτηρ δὲ καὶ Διόνυσος καρποφόροι

- ὄντες ἄχθονται τῷ πολέμῳ δροῦντι τοὺς καρπούς. b (BCE 3 E 4) T {λητῷ τε} Ξάνθος {τε}: ὅτι οὐ προδιασυστήσας τὸν αὐτὸν ποταμὸν Ξάνθον καὶ Σκάμανδρον ὄντα (cf. ^[5]
- 20 40b1 Y 74) προκατακέχρηται τῇ τοῦ Ξάνθου ὀνομασίᾳ, ὡς παραδεδομένοις δηλονότι χρώμενος καὶ οὐκ αὐτὸς πλάσσειν τὰ ὀνόματα. A {Ξάνθος τε} ὅτι οὐ προσυστήσας τὴν διωνυμίαν τοῦ Ξάνθου κατεχρήσατο.
- 20 40b2 T φιλομειδής : γράφεται "Διὸς θυγάτηρ". ἄτοπον γὰρ τὸ φιλομειδής ἐπὶ τῆς πολέμουσης.
- 20 40c T < τεῖος Ἀχαιοί : > ἐν ἄλλῳ "τόφρα δ' Ἀχαιοί {μὲν μέγ' ἐκύδανον}".
- 20 42 A im Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον : ὅτι A int ἀντὶ τοῦ Τρῳῶν ἕκαστον, A int T ὡς "Τρῳᾶς δὲ στίχας <οὔλοσ> Ἄρης ὥτρυνε" (E 461).
- 20 44 T ὦρτο δ' ἜΡΙΣ <.
- 20 48a ..> λαοσσόος : πῶς λαοσσόον τὴν Ἔριν προσηγόρευσεν; οὐ γὰρ σώζουσα βλέπεται, ἀλλὰ φθείρουσα μᾶλλον τὰ πλήθη. ῥητέον δὲ ὅτι ἔριν οὐ φησιν αὐτὴν τὴν θεόν (οὐ γὰρ προεῖπεν αὐτὴν ἐν τῷ λόγῳ), ἀλλὰ τὴν τῶν θεῶν Τρωϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν φιλονεικίαν· ἢ γὰρ τούτων πρὸς ἀλλήλους ἕρις σωστικὴ ἐγένετο τῶν ἀνδρῶν. b (BCE 3 E 4) T ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ "ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρησ" (Δ 439). T Ἔρις <κρατερὴ> λαοσσόος : ἢ τοὺς λαοὺς σεύουσα καὶ παρορμῶσα. ^[5]
- 20 48b b (BCE 3 E 4) T δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ κρατερὴ στιγμὴ γενέσθαι, τὸ δὲ λαοσσόος τοῖς ἐξῆς συνάπτεσθαι. b (BCE 3 E 4) ἄλλως· {ὦρτο δ' ἔρις} αὖτε δ' Ἀθήνη : πανταχόθεν τὴν ἐνέργειαν κινεῖ· καὶ οἶδε μὲν σάλπιγγας ὁ ποιητής, τοὺς δὲ ἥρωας οὐ ποιεῖ χρωμένους, τεραστιωτέρας οἰόμενος τὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ θεῶν μεγαλοφωνίας.
- 20 48c T αὖτε δ' Ἀθήνη : ὅτι ὁ δὲ σύνδεσμος περισσός ἐστιν ἐν τῷ αὖτε δ' Ἀθήνη η .
- 20 48d A < αὖτε δ' Ἄρης .
- 20 51-2 .. / ὀξὺ> κα τ' ἀκροτάτης πόλιος : ἐξ ὕψους βοᾷ, πάντα τόπον πληρῶν τῆς βοῆς. b (BCE 3) T ἀκροτάτης πόλιος : ἰδίως διαλύσας τὴν λέξιν ὑπερτέθεικε τὸ ἄκρον αὐτῆς, b (BCE 3) T ἀντὶ τοῦ ἄκρης b (BCE 3 E 4) T ἀκροτάτης εἰπών.
- 20 52 b (BCE 3) T θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ : ὅτι τόπος οὕτως καλεῖται ἐπὶ τῆς Ἰδης, Θεῶν καλλικολώνῃ.
- 20 53a οὐ δεόντως οὖν τινες ἀνέγνωσαν "θέων" ἀντὶ τοῦ τρέχων. A θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ : Ἡρόδικος βαρέως ἀνεγίνωσκεν ὡς τρέχων, μετοχὴν ποιῶν.
- 20 53b1 ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος περιέσπα, λέγων οὕτως καλεῖσθαι τὸν τόπον, Θεῶν καλλικολώνῃ, ὥσπερ καὶ Ἀχαιῶν λιμὴν. οὕτως δὲ ἐχούσης τῆς ἱστορίας περισσὴ ἢ τοῦ Ἡροδίκου ἀνάγνωσις. ἢ μέντοι ἐπὶ πρόθεσις κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ὥφειλε προηγεῖσθαι τοῦ λόγου ὥστε εἶναι ἐπὶ Θεῶν καλλικολώνῃ διὸ ἐτόλμησάν τινες ἀναστρέψαι. οἱ μέντοι περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην (p. 58 B.) οὐκ ἀνέστρεψαν, ἀλλὰ συνέταξαν τῇ ἐξῆς λέξει. καὶ οὕτως ἐπεῖσθη ἢ παράδοσις, λέγω δὲ τῇ συντάξει τῆς δοτικῆς· καὶ γὰρ διὰ τῶν ἐξῆς (sc. Y 151) "Καλλικολώνησ" φησίν, οὐ προσνείμας τὸ θεῶν· "οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνησ". A {θεῶν ἐπὶ καλλικολώνῃ;} οὕτως Ἀρίσταρχος ὡς Ἀχαιῶν λιμένα. ^[10]
- 20 53b2 τὴν δὲ πρόθεσιν ἢ συνήθεια οὐκ ἀναστρέφει, καίτοι δυναμένην ἀναστρέφεσθαι. T τὸ δὲ θεῶν καὶ "θέων" δύναται γράφεσθαι, ἵνα δηλοῖ τὸ ἐπειγόμενον.
- 20 53b3 b (BCE 3) < θεῶν> ἐπὶ Καλλικολώνῃ : Δημήτριος ὁ Σκήψιος (fr.
- 20 53c 23 G.) Καλλικολώνον καλεῖσθαι φησι λόφον σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, κεῖσθαι δὲ μεταξὺ Ἰλίων κώμης καὶ Σιμοῦντος. ἀπέχει δὲ κατὰ διάμετρον Σιμοῦντος μὲν στάδια πέντε, Ἰλίων δὲ

- κώμης δέκα. θεοῖς δὲ ἀνατίθησιν αὐτὴν ὡς πληθύνουσιν λιβάσι καὶ λειμῶσιν. b (BCE 3) T δεινὸν δ' ἐβρόντησε <πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε / ὑψόθεν> : φαντασίαν ποιεῖ ὡς περὶ τῶν ὅλων κίνδυνον εἶναι δοκεῖ <v> .^[5]
- 20 56-7 T < αὐτὰρ ἔνερθε : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "αὐτὰρ νέρθε".
- 20 57a A im < ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε : > κάτωθεν· ἐνοσίχθων γάρ ἐστιν.
- 20 57b b (BCE 3) γαῖαν ἀπειρεσίην <ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα> : ὅτι διέστειλε τῆς γῆς τὰ ὄρη, ὡς ἐκεῖ "γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμπος" (O 193).
- 20 58 AT < πολυπίδακος : > οὕτως Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ "πολυπιδάκου".
- 20 59a A im < πολυ> πίδακος : πίδαξ παρὰ τὸ τίδω† τὸ ἰδῶ· ἰδῶτα γὰρ γῆς τὰς πηγὰς οἱ φυσικοὶ λέγουσιν.
- 20 59b b (BCE 3) T ἡ ἐκ τοῦ πίνω πῖναξ πίδαξ. b (BCE 3) ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν <ἄναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς> : εἰ δὲ τοῦ θανάτου δεσπότης δέδιε, τίνα χρή νομίζειν περὶ τοὺς ἀνθρώπους συμβῆναι διάθεσιν; οὐ παρατάσσει δὲ Ἄϊδην· ἀπωλείαις γὰρ ἤδεται.
- 20 61 ἡ καὶ σεμνότερον αὐτὸν νομίσας· Δία γοῦν καταχθόνιον αὐτὸν καλεῖ (sc. I 457). b (BCE 3) T ἐκ θρόνου ὦρτο : ἐκπληκτικὸν τοῦτο, μὴ μόνον δεῖσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναθορεῖν <ἐκ> τοῦ θρόνου.^[5]
- 20 62a εἶτα καὶ τὸ ἴαχε κινητικὸν τῆς διανοίας τοῦ δεῖσαντος. T < ἄλτο : > ἐν ἄλλῳ "{ἐκ θρόνου} ὦρτο".
- 20 62b οὕτως καὶ ἡ Μασσαλιωτική. A int < εὐρώεντα : > ὅτι πάντα χωρεῖ.
- 20 65 T il ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος καὶ τὰ ἐξῆς; ἡ τῶν θεῶν μάχη περιέχει—πάρεστι βοηθὸς τοῖς Τρωσίν.
- 20 67-74 A ἴστα τ' Ἀπόλλων <Φοῖβος> : ὅτι πυκνῶς κατὰ τὸν τόπον πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν· ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' Ἀχαιϊκοῦ θεοῦ (cf.
- 20 68a Y 67) καὶ ἀντιτάξας τούτῳ Τρωϊκὸν θεὸν πάλιν ἀπὸ Τρωϊκοῦ ἦρκεται κατὰ τὸ δεύτερον ζυγόν (sc. Y 69 et 72). A ἴστα τ' Ἀπόλλων Φοῖβος : λοιμῶν αἴτιος ὁ Ἀπόλλων, τοῦ περιγείου μέρους σὺν Ἀρτέμιδι δεσπότης ὢν, ὑγείας δὲ Ποσειδῶν διὰ τῶν πνοῶν, εἶγε φησὶν "Ὠκεανὸς ἀνίησιν" (δ 568) "ἴκμενόν" τε "οὔρον" (A 479 al.
- 20 68b) καὶ ἀποκαθαίροντα, b (BCE 3 E 4) T εἰσὶν ἀλλήλοις ἀντιπαθεῖς φύσει. T χολᾷ δὲ Ἀπόλλωνι ὡς ἐπικουροῦντι παρὰ τὸ δέον τοῖς Τρωσί. b (BCE 3 E 4) T σέβε δὲ θεοὺς, εἰδὼς ὅτι εἰς τὸ κεχαρισμένον τῶν φίλων καὶ ἀλλήλοις μάχονται. T ὅσον δὲ κακὸν ἢ στάσις, ὅτι καὶ πρεσβυτέροις νέους ἀντιτάσσει. b (BCE 3 E 4) T ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ : ἐξ ἐναντίας—δαίμονος.^[5]
- 20 69 A < Ἐνυαλίῳ : > Ἐνυάλιος ὁ Ἄρης ἐπιθετικῶς, καὶ οὐχ ἕτερος θεός.
- 20 69a b (BCE 3 E 4) Ἐνυαλίῳ : Ἐνυάλιος παρὰ τὸ αὔειν, ὃ ἐστι βοᾶν· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "ὅς <σ> ον τ' ἐννεάχιλοι" (E 860).
- 20 69b T ἡ παρὰ τὸ ἔνω, ὅθεν καὶ αὐτοέντης. b (BCE 3 E 4) T Ἀθήνη : ἡ φρόνησις· διὸ καὶ φυλάττει τὰς ἀκροπόλεις.
- 20 69c ὁ δὲ Ἄρης ταραχώδης καὶ ἀλλοπρόσαλλος, παρθένος ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ δὲ Ἄρης μοιχός· καὶ ὁ Τρωϊκὸς δὲ πόλεμος ἐκ μοιχείας τὴν ἀρχὴν εἴληφεν. b (BCE 3 E 4) T Ἥρη δ' ἀντέστη <— / Ἄρτεμις ἰοχέαιρα> : ὁ μὲν συνάπτων τῷ αἰθέρι ὑγρὸς ἀήρ σωτήριός ἐστι· διὸ καὶ τελεία καὶ Εἰλειθυιῶν μήτηρ ἡ Ἥρα· ὁ δὲ περίγειος ἀήρ ὑπὸ Ἀρτέμιδι· ὅθεν φησὶν· "ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶ / Ζεὺς θῆκεν" (Φ 483—4).
- 20 70-1

οἱ δὲ ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις σελήνη, ἡ δὲ Ἥρα ἀήρ, δι' ἣν ἔκλειψις γίνεται. b (BCE 3 E 4) T Ἥρη δ' ἀντέστη· ὕφ' ἐν τὸ ἀντέστη προενεκτέον· δοτικῇ γὰρ συντάσσεται, ὡς "Λητοῖ δ' ἀντέστη" (Υ 72), τὸ δὲ ἄντα, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἐναντίας, γενικῇ "ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο" (Υ 69), "ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαίστοιο" (Υ 73). ^[5]

20 70a A ἀντέστη : τινὲς "ἄντα ἔστη".

20 70b οὐδέποτε δὲ τὸ ἄντα ἄλλη συντάσσεται πτώσει ἢ γενικῇ, b (BE 3) T "ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο" (Υ 69). b (BE 3) χρυσηλάκατος : ἐργατική. νῦν δὲ—οἱ κυνηγοί. A Λητοῖ : Λητώ ἢ λήθη, ὅτι λήθην ἀμαρτημάτων δι' αὐτῆς αἰτοῦνται λαβεῖν παρὰ τῶν παίδων.

20 72a T σῶκος : ὡς παρὰ τὸ θάσσω θᾶκος, σᾶω σᾶκος, οὕτω σῶζω σῶκο ς .

20 72b1 T παρὰ τὸ σῶζω σῶκο ς , ὁ σωστικώτατο ς .

20 72b2 b (BCE 3) ἀνθίσταται δέ , ὡς ἔθο ς , τῷ λόγῳ καὶ τῇ φρονήσει ἀφροσύνη καὶ λήθη καὶ ἀλογία . b (BCE 3 E 4) σῶκος {ἐριούνιος}: Τυραννίων (fr.

20 72c 45 P.) ἀξιοῖ ὀξύνειν, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ κύριον βαρυνόμενον, "ᾧ Σῶχ', Ἰππάσου υἱέ" (Λ 450), ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "Λεῦκος" (cf. Δ 491), "Γλαῦκος" (B 876. Z 119 al.). οὐκ ἔστι δὲ ὅμοιον τοῖς προκειμένοις κοινοῖς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἴδιον τοῦ Ἑρμοῦ ὥσπερ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος βαρυνόμενον τὸ "Φοῖβος" (A 43. 64 al.)· διὸ βαρυνονητέον ὁμοίως καὶ αὐτῷ τῷ κυρίῳ. εἰσὶ δέ, οἳ ἀξιοῦσι καὶ καθότι σύνθετόν ἐστι βαρύνεσθαι αὐτό· ἐκ γὰρ τοῦ σάοικος γεγενῆσθαι τὴν κρᾶσιν. οὕτω δὲ δώσουσι καὶ προσκείμενον τῷ ω τὸ ι , τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. τὰ μέντοι εἰς κοσ λήγοντα δισύλλαβα, <οὐ> παρεσχηματισμένα εἰς γένος θηλυκόν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεσθαι θέλει, "οἶκος" (O 498. α 232 al.), φῶκος, "θῶκος" (cf. Θ 439. ε 3 al.). οὕτως σῶκο ς . σεσημείωται τὸ "σηκόσ" (cf. Σ 589. ι 219 al.). A σῶκος : ἦτοι ὁ ἰσχυρὸς—ἄγγελος γὰρ ὁ θεός. A ἄντα δ' ἄρ' Ἥφαίστοιο <μέγας ποταμὸς—Σκάμανδρον> : τὸ ὕδωρ ἀνθίσταται τῷ πυρί. ^[10]

20 73-4 Ξάνθος δὲ καλεῖται, ἐπεὶ τὰ σώματα τῶν λουομένων ἢ τοὺς καρποὺς ξανθίζει. b (BCE 3 E 4) T οἱ δέ, ὅτι πρὸ τῆς κρίσεως Ἀφροδίτη λουσαμένη αὐτοῦ ξανθὴ γέγονεν. T ἐνταῦθα (sc. 74) δὲ μόνον τὴν διωνυμίαν ἐπεσημήνατο. b (BCE 3 E 4) T <ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον> : ὅτι <τὸ> διφορούμενον τῆς ὀνομασίας νῦν διέστησεν. ^[5]

20 74a A int ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί : παρὰ Μουσῶν τοῦτο οἶδεν.

20 74b τινὲς δὲ τὰ εὐφραδέστερά φασιν αὐτὸν περιτιθέναι <τοῖς θεοῖς> . T ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, <ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον> : τῶν διωνύμων τὸ μὲν—εἰς ἀνθρώπους. διὰ τί δὲ κατὰ τὸν πόλεμον οὗτοι οἱ θεοί—τὸ πῦρ τοῦ ὕγροῦ. A Ἀχιλλεύς / Ἑκτορος ἄντα : ἐφαμίλλους θεοῖς δείκνυσιν τοὺς ἥρωας, παράλληλον θεὶς τὴν μνήμην αὐτῶν. ^[5]

20 75-6 b (BCE 3 E 4) T Ἑκτορος ἄντα : εἰς τὴν Ἑκτορος ἐναντίαν μάχην.

20 76 b (BCE 3 E 4) T μάλιστά γε : Ἀρίσταρχος A im "μάλιστά ἐ", A im T μάλιστα αὐτόν, A im b (BCE 3) T οὕτως.

20 77 T ταλαύρινον : ἐν τῷ πολεμεῖν ὑπομονητικόν.

20 78 b (BCE 3) T Αἰνείαν δ' ἰθὺς <— / ἀντία Πηλείωνος> : ἀμβλύνων αὐτοῦ τὴν καθ' Ἑκτορος ὁρμήν.

20 79-80 b (BCE 3 E 4) T παράδοξον δὲ τὸ μονομάχιον καὶ τοὺς ἐκ δύο θεαινῶν πολεμεῖν ἐναγώνιον. T ἰθὺς : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας καὶ κατ' ἐναντίον.

20 79 A int T ποῦ τοι ἀπειλαί, <ἄς—ἐναντίβιον πολεμίζειν> : παιδευτικὰ καὶ ταῦτα, τῆς παρὰ τοῖς συμποσίοις προπετείας ἀπαλλάσσοντα, δι' ὧν φησι τὸν Αἰνείαν διὰ τὰς παρ' οἴνων ὑποσχέσεις ὀλίγου δεῖν κινδυνεῦσαι.

- 20 83-5 b (BCE 3 E 4) T τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ παρ' Ἑλλήσιν ἔστιν ἀκοῦσαι· "πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, / ἅς <ὁ> πότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἡγοράσθη, / πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, / Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε <ἕκαστος / στήσεσθ' ἐν πολέμῳ>" (Θ 229—30. 232—4). οἱ δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις ὡς παράδοξον <ὄν> τὸ Ἀχιλλεῖ συστήναι. T ἅς Τρώων βασιλεῦσιν <ὑπίσχεο οἶνοποτάζων> : ὅτι περὶ τὸν οἶνον αἱ καυχήσεις γίνονται· πρὸς τὴν ἀθέτησιν τοῦ "ἔσθοντες κρέα πολλά" (Θ 231). ^[5]
- 20 84a βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει· "δῶδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον" (Θ 390). A < βασιλεῦσιν> ὑπίσχεο οἶνοποτάζων : πίνων, ἔφη, οὐχὶ ἐσθίων. ^[5]
- 20 84b b (BCE 3) T κάκεῖ ἄρα δεόντως ἀθετεῖται οὗτος ὁ στίχος "ἔσθοντες κρέα πολλά βοῶν ὀρθοκραϊράων" (Θ 231). T βασιλεῖς δὲ καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας ἔλεγον· b (BCE 3 E 4) T "δῶδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες" (Θ 390). T < ὑπίσχεο : > οὕτως διὰ τοῦ ι ὑπίσχεο . ^[5]
- 20 84c A im οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα <—Πήδασον> : διόλου παρατηρητέον ὅτι κατὰ μέρος τὰ ἔργα τοῦ Ἀχιλλέως δεόντως δεδήλωκε· A b (BCE 3 E 4) T "δῶδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις / πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι" (I 328—9).
- 20 89-92 AT νῦν δὲ καὶ ἀξιοπιστότερον τὸ παρὰ τοῦ πολέμιου ἐγκώμιον. A b (BCE 3 E 4) T δουρὶ φόβησεν : φιλαλήθης ὅς τὴν ἦτταν οὐκ ἀποκρύπτει. ^[5]
- 20 90a1 T φιλαλήθης δὲ ὦν οὐκ ἀποκρύπτει τὴν ἦτταν.
- 20 90a2 b (BCE 3 E 4) Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης, </ ἢ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος> : εὐπρεπῶς ἀπεκάλυψε τὴν ἦτταν, φάμενος Ἀθηναῖν αὐτῷ συλλαμβάνεσθαι.
- 20 94-5 b (BCE 3 E 4) T φάος : σωτηρίαν, ὡς b (BCE 3 E 4) T "φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν" (Z 6), T "ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι" (Π 39).
- 20 95 b (BCE 3 E 4) T < Λέλεγας : > τοὺς ἐν Ἑλλησπόντῳ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας πρώτους κατοικοῦντας.
- 20 96 T t < αἰεὶ γὰρ> πάρα εἷς γε θεῶν : εὐπρεπῶς καὶ τοῦτο, ἵνα διὰ τὴν τῶν θεῶν βοήθειαν καὶ μὴ διὰ τὴν ἰδίαν δειλίαν ὀκνεῖν δοκῇ.
- 20 98 b (BCE 3 E 4) T < ἰθύς : > ἐν ἄλλῳ "ἰθύ", χωρὶς τοῦ ς .
- 20 99 A im < διελθεῖν : > γράφεται "διελθέμεν".
- 20 100 A im < εἰ δὲ θεός περ / > ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος : ἐξ ἴσου ὑπὸ θεῶν βοηθουμένων ἡμῶν.
- 20 100-1 T τείνειε : τροπικῶς τῷ ῥήματι ἀπὸ τῶν ζυγῶν κέχρηται.
- 20 101 b (BCE 3 E 4) T καὶ σὺ θεοῖς <αἰειγενέτησιν / > εὐχεο : ἀναιρεῖ τὴν πρόφασιν, εἰς εὐχὰς θεῶν ἀναπέμπων τὸν Αἰνείαν.
- 20 104-5 T καὶ δὲ σέ {φασίν}: ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 20 105a1 58 B.) ὠρθοτόνησε τὴν ἀντωνυμίαν, τὸν δὲ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ γὰρ παραλαμβάνων. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς <ἀνα> γνώσεως καὶ τῆς διανοίας. A ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν καὶ τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ ἀκουστέον.
- 20 105a2 b (BCE 3) T ἡ μὲν γὰρ Διός ἐσθ' , <ἡ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος> : σεσημείωται πρὸς τοὺς ἐξῆς αἰρομένους (sc.
- 20 107 Y 205—9), ἄκαιρον γενεαλογίαν ἔχοντας. καὶ ὅτι ἐκ Διὸς ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὅμηρον. AT μηδὲ σε πᾶμπαν / λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ : ἀναγκαῖον καὶ τοῦτο· καταπλήξει γὰρ αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπερ ἔδει προλαβεῖν τὸν θεόν, πρὸ τῆς συμβολῆς.

- 20 108-9 b (BCE 3) Τ λευγαλέοις {ἐπέεσσιν}: ὅτι λευγαλέοις οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὀλεθρίοις, παρὰ τὸν λοιγόν.
- 20 109a Α λευγαλέοις : εὐτελέσι καὶ ἀχρείοις.
- 20 109b1 πρὸς τοὺς ἐκδεχομένους τὸν "λευγαλέον θάνατον" (cf. Φ 281) ἀντὶ τοῦ διύγρον. Τ λευγαλέοις δὲ b (BCE 3) εὐτελέσι καὶ ἀχρείοις πρὸς τοὺς ἐκδεχομένους.
- 20 109b2 b (BCE 3 E 4) λευγαλέος δὲ θάνατος ὁ ὀλέθριος. b (BCE 3) οὐλαμόν : τὸ πύκνωμα, ἀπὸ τῆς οὐλότητος ἢ τὴν εἴλησιν.
- 20 113 Α b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα <θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "θεοὺς ῥεῖα ζώνοντας", ἐξ οὗ φανερός ἐστι κατὰ τὸ περισπώμενον ἀνεγνωκῶς "ἡ δ' ἄμυδις", ἔν' ἡ ἔφη, ὡς ἐκεῖ "ἡ καὶ κυανέησιν" (Α 528).
- 20 114a ἡγνόηκε δὲ ὅτι ἐπὶ τισι προειρημένοις τίθεται παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἦ, οὐκ ἐν ἀρχῇ λόγου. Α ἡ δ' ἄμυδις <καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε> : Ἀρίσταρχος τὸ η ἄρθρον ἐκδέχεται. ^[5]
- 20 114b1 Ζηνόδοτος δὲ περιέσπασε καὶ ἐψίλωσεν, ῥῆμα ἐκδεξάμενος, ὁμοίως τῷ "ἡ καὶ κυανέησιν" (Α 528), καὶ τὸ ὅλον μεταποιεῖ "ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώνοντας", ἡγνόησε δὲ ὡς ὁ ποιητὴς οὐ χρῆται τῷ <ἦ> ῥήματι ἐν ἀρχῇ λόγου, ἀλλὰ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιλέγει. καὶ τούτῳ γε παρ' αὐτῷ διαφέρει τοῦ ἔφη, ὅτι τὸ μὲν καὶ προτάττεται καὶ ὑποτάττεται <***> . Ἀρίσταρχος δὲ "ἡ δ' ἄμυδις στήσασα", καὶ αἱ πλεῖσται. Α Ἀρίσταρχος ἄρθρον ἐκδέχεται τὸ η ὑποτακτικόν, τὸν δὲ †δὴ† παραπληρωματικὸν σύνδεσμον, ἔν' ἡ "οὐδ' ἔλαθε λευκώλενον Ἥρην" (cf. ^[5]
- 20 114b2 Υ 112), ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοῦς . b (BCE 3 E 4) Τ Ζηνόδοτος δὲ περισπᾷ τὸν η καὶ ψιλοῖ, ῥῆμα ἐκδεχόμενος, <ὡς> τὸ "ἡ καὶ κυανέησι". καὶ ὅλον τὸν στίχον μεταποιεῖ "ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώνοντας", ἔφη δὲ εἰς ἓν συναγαγοῦσα τοὺς θεοὺς. οὐ χρῆται δὲ Ὀμηρος τῷ ἦ ῥήματι ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' εἰρημένοις αὐτὸ ἐπάγει, τὸ δὲ ἔφη καὶ λεχθησομένοις προτίθησιν, ὡς ἐν τῷ "τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη" (Α 364. Δ 153 al.), καὶ εἰρημένοις ἐπάγει, "ὡς ἄρ' ἔφη καὶ ἀναΐξας" (Α 584). Τ Ἀρίσταρχος "ἄμυδις στήσασα". ^[10]
- 20 114b3 Α im {καλέσασα:} Ζηνόδοτος οὕτως, Ἀρίσταρχος "στήσασα".
- 20 114b4 Τ ἄμυδις : ψιλοῦται καίτοι παρὰ τὸ ἅμα παρηγμένον· καὶ τάχα ἀμάδις αὐτὸ ἔδει εἶναι ὡς "χαμάδις" (Γ 300).
- 20 114c1 Ζ 147 al.), τροπῆς δὲ ἅπαξ γενομένης Αἰολικῆς τοῦ α εἰς υ ἐψιλώθη Αἰολικῶς καὶ τὸ πνεῦμα. προπαροξύνεται δὲ ὁμοίως τῷ "ἄλλυδις" (Λ 486. 745 al.). καὶ ἔστι δύο ταῦτα προπαροξυνόμενα τῶν εἰς δις ἐπιρρημάτων τῷ υ παραληγόμενα. b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι δὲ ψιλοῦται, δηλοῖ καὶ ἡ συναλιφή· "οἷ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἰσῆσιν ὀμίχλην" (Ν 336). Τ τὸ δὲ ἄμυδις ψιλωτέον καίτοι παρὰ τὸ ἅμα γεγόμενον, ἐπεὶ Αἰολικὸν χαρακτηρὰ ἀνεδέξατο. ^[5]
- 20 114c2 Α Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη : δι' ὑπεροχὴν τούτους προσεφώνησεν.
- 20 115 Τ πάντες δ' Οὐλύμποιο (125) ἕως τοῦ γεινομένῳ ἐπένησε (128): ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι τὸνναντίον ὁ Ζεὺς λέγει, "εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, / οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι" (Υ 26—7), καὶ σῶζει μᾶλλον τὴν Ἀχιλλέως ἀξίαν.
- 20 125-8a ἡ δὲ Ἥρα φησὶ τοὺς θεοὺς κατεληλυθέναι, ὅπως μὴ πάθῃ τι ὑπὸ τῶν Τρώων ὁ Ἀχιλλεύς. Α πάντες δ' Οὐλύμποιο—ἐπένησε λίνῳ , ὅτε μιν τέκε μήτηρ : ἡθέτηνται στίχοι τέσσαρες ὡς ἐναντιούμενοι τοῖς ὑπὸ Διὸς εἰρημένοις, "δεῖδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ" (Υ 30). ^[5]
- 20 125b ἡ αὔξει τὴν πρὸς ἐκεῖνον φιλοστοργίαν τῷ δεδοικέναι. b (BCE 3 E 4) Τ αἶσα : τὸν τοῦ παντὸς λόγον Ζῆνα καλεῖ, ἐπεὶ τοῦ ζῆν αἴτιος, Δία δέ, ἐπεὶ διὰ τοῦτον τὰ πάντα, αἶσαν δὲ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, καὶ μοῖραν καὶ εἰμαρμένην παρὰ τὸ μείρω· πεπρωμένην, ὅτι πάντας εἰς πέρας ἄγει·

Λάχεσιν δὲ παρὰ τὸ ἕκαστον λαγχάνειν, "ἢ περ λάχε γεινόμενόν περ" (Ψ 79)· πρόνοιαν δέ, δι' ὧν "εὐρύοπα" (Α 498) καλεῖ αὐτόν. ^[5]

20 127 τῆς δὲ ἀνάγκης ἀπαραβάτου αἰτίας οὔσης φησὶν "ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει" (τ 73)· τύχην γὰρ οὐκ οἶδεν, ἀλλὰ τὸ ἀπ' αὐτῆς· "οὐνεκα μοι τύχε πολλά" (Α 684). b (BCE 3 E 4) Τ μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον : παρὰ τὸν καθήκοντα νοῦν.

20 133 πρεσβυτικῶς δὲ πάνυ οὐ βούλεται μάχης ἄρχειν b (BCE 3 E 4) Τ ὡς συνετός. b (BCE 3 E 4) ἔριδι ξυνελάσ <σ> αἰ : λείπει τὸ μάχεσθαι, ἴν' ἢ ὡς τὸ "τίς τάρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε" (Α 8).

20 134 Τ < ἡμέας τοὺς ἄλλους : > λείπει ἡ πρός.

20 135 Α im ἐκ πάτου : πόρρω, ἔξω.

20 137 ΤΤ il εἰ δέ κ' Ἄρης < ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχησι".

20 138a ὁ δὲ Ὀμηρος τὸ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων τιθέμενον ῥῆμα εἴωθέ ποτε, τὸ ἕτερον προτάξας ὄνομα, μεταξὺ τάσσει <ν> · "ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμανδρος" (Ε 774) καὶ "ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι / Κώκυτός τε" (κ 513—4). καὶ τούτῳ πεπλεόνακεν Ἀλκμάν· διὸ καὶ Ἀλκμανικὸν καλεῖται, οὐχ ὅτι πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο. Α εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης < ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων > : τὸ σχῆμα Ἀλκμανικὸν καλεῖται· κατακορέστερον γὰρ αὐτῷ χρῆται ὁ Ἀλκμάν. ^[5]

20 138b ἔστι δὲ προεπίζευξις, ὅμοιον τῷ "ἦ μὲν δὴ θάρσος <μοι> Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη" (ξ 216). b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων : Ἀρίσταρχος προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν· γράφεσθαι δέ φησι καὶ διὰ τοῦ η "ἄρχησι".

20 138c Α im b (BCE 3 E 4) Τ < εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης > ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων : οὕτως Ἀρίσταρχος.

20 138d καὶ ὁ ἦ ἀντὶ τοῦ καί. γράφεται "εἰ δέ κεν ὡς ἄρχωσιν Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων". Τ < εἰ δέ κ' Ἄρης—δαμέντας : > ἔμφασιν δὲ ἔχει τὸ ὀκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι, θαρρεῖν δὲ ὡς καὶ προλαβόντες ἡττηθήσονται.

20 138—43 b (BCE 3 E 4) Τ πα ρ' αὐτόφι : παρ' αὐτοῖς, οὐ παρ' αὐτά· προεῖπε γὰρ αὐτίκα b (BCE 3) Τ < ἀνάγκη ἴφι : > γράφεται "ἀναγκαίηφι".

20 143 Α im τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον < Ἡρακλῆος θείοιο > : εὐκαίρως Τρωϊκὴν ἱστορίαν παρέλαβε Τληπόλεμος, αἴρων τὴν ἀρετὴν τοῦ πατρός (cf.

20 145 Ε 638—43). ἀμφίχυτον δὲ Τ τὸ περικεχωσμένον— φησὶ γὰρ "χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον" (Ψ 257)—, ὅτι οὐκ ἐκ λίθων, ἀλλ' ἐξ ἀναχώματος ἦν, ὑπὲρ τοῦ ῥαδίως ἀνατρέχειν τὸν Ἡρακλέα ἐπ' αὐτό, τὴν τοῦ κήτους ὑποφεύγοντα ἔφοδον (cf. Υ 147). b (BCE 3 E 4) Τ ὑψηλόν : τὸ ὑψηλὸν ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι, ἴν' ἢ τὸ ἐξῆς "τεῖχος" (Υ 145) ὑψηλὸν ἢ ὑψηλὸν "ποίηον" (Υ 147). ^[5]

20 146 Α Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη : Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλων —τοὺς ἵππους. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑλλανίκῳ (FGrHist 4, 26b). Α ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέαιτο : ὅτι οὕτως εἴρηκε σὺν τῷ ἄρθρῳ τὸ κῆτο ς , ὡς παραδεδομένης τῆς ἱστορίας τῆς περὶ τοῦ κήτους. ^[5]

20 147a1 Α {τὸ κῆτος;} ὡς διαδεδομένης τῆς ἱστορίας τῷ ἄρθρῳ κέχρηται.

20 147a2 Τ {ὄφρα} τὸ κῆτος : οὔτε ποῖον κῆτος οὔτε τίνος ἔνεκα, ὡς διαβεβοημένης τῆς ἱστορίας.

20 147b Τ καὶ θεοὶ ἄλλοι : οὐ πάντες, ἀλλ' οἱ Ἑλληνικοί· παραδοκοῦσι γὰρ τὴν ἐκείνων καταρχήν.

20 149 b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφὶ σέ : ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν ὁμοίως τῷ "ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ" (Υ 2).

20 152a

- A b (BCE 3 E 4) ἦϊε : παρὰ τὸ ἰέναι τὰ βέλη, b (BCE 3 E 4) T καὶ δασύνεται· οἱ δὲ παρὰ τὴν ἴασιν, καὶ ψιλοῦται.
- 20 152b b (BE 3 E 4) T δυσηλεγέος : κακοκοιμήτου· οὐκ ἔστι γὰρ αὐτὸν κοιμηθῆναι δίχα πολλῶν θανάτων· ἢ κακὰς φροντίδας ἔχοντος, εἰ δὲ θεοὶ ὀκνοῦσι πολεμεῖν (cf.
- 20 154 Y 152—3), πολλῶ μαῖλλον ἡμεῖς. b (BCE 3 E 4) T < ὥκνεον : > κατ' ἔνια διὰ τοῦ ο, "ὥκνεον".
- 20 155a A int < κέλευε : > βοηθεῖν, οἷς βούλονται.
- 20 155b T il < ἐλάμπετο : > Ἀρίσταρχος Ἰακῶς "λάμπετο".
- 20 156 A im ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων : καὶ τοῦτο τάχα ἄν τις τοῖς ἐξῆς συνάπτοι.
- 20 157a τὸ δὲ ὑπερβατὸν οὐκ εὖ ἔχει. A κάρκαιρε δὲ γαῖα : τινὲς εἰς τὸ γαῖα διαστέλλουσιν.
- 20 157b T ἄλλως· κάρκαιρε : ἐκραδαίνεται, ἐσειετο, b (BCE 3) T ἐψόφει.
- 20 157c b (BCE 3) {αἰνείας δὲ} πρῶτος : ἔδει εἰπεῖν T πρότερος.
- 20 161 TT il νευστάζων κόρυθι : ἐζωγράφησεν ἅπαντα.
- 20 162a T βριαρῆ : καταπληκτικῇ, b (BCE 3 E 4) T ὡς "βριθὺ μέγα στιβαρόν" (E 746)· οὐ γὰρ ἐγκώμιον δόρατος τὸ βαρὺ.
- 20 162b b (BCE 3) T λέων ὥς : λέοντι εἵκασται οὗτος, οὐ πεινᾶντι (cf.
- 20 164 Γ 25) ἢ τὸ πῖαρ ἐλεῖν θέλοντι (cf. P 659) ἢ σκυμναγωγοῦντι (cf. P 134) b (BCE 3 E 4) T ἢ σταθμοὺς πορθοῦντι (cf. E 557. Π 752), T ἄλλα ὅλην χώραν λυμαινομένῳ, ἣν γεωργεῖν μὴ δυνάμενοι συνίασι κατ' αὐτοῦ. ὁ δὲ πρῶτα μὲν φλαυρίζει, ὡς ὅτε θελήσειε κρατεῖν αὐτῶν δυνάμενος· ἐπὶ δὲ βληθῇ, ἐρεθίζεται καὶ συστρέφει ἑαυτόν, ἐτοιμαζόμενος πρὸς τὸ πηδῆσαι (cf. Y 165—8). b (BCE 3 E 4) T ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ δῆμος ἔννοϊαν πληθυντικὴν ἔχει. ^[5]
- 20 166a A πρῶτον μὲν ἀτίζων : καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζῶων (sc.
- 20 166b 9, 44 p. 629 b 10) ἱστορεῖ ὅτι οὐδέποτε δεδοικὸς τὸ ζῶον οὐδὲ ὑποπτεύει ἔφοδον. ἦν δὲ ὑπὸ περιστάσεως ἀναγκασθῇ φυγεῖν, ὑπὸ σκέλος χωρεῖ. T < ἀτίζων : > ἀτιμάζων, καταφρονῶν.
- 20 166c A im δουρὶ βάλη : καὶ μὴ τετρωμένον τρωθέντι λέοντι εἰκάζει· τότε γὰρ ἰσχυρότερος ἑαυτοῦ γίνεται.
- 20 168a ἢ ὅτι, ὅσον τὸ καθ' ἑαυτόν, ἔτρωσεν αὐτὸν ἀκοντίσας ὁ Αἰνείας (cf. Y 259—72)· τότε γοῦν ὡς τρωθεὶς ὥρμησεν· τὰ γὰρ πρῶτα καὶ ἀπέτρεπεν αὐτόν (cf. Y 17898), καθ' ἑκτορος ὥρμημένος. b (BCE 3 E 4) T < ἐάλῃ : > συνεστράφη b (BCE 3) πρὸς τὸ πηδῆσαι. ^[5]
- 20 168b b (BCE 3 E 4) T il ἐν δὲ τέ οἱ κραδίῃ <στένει ἄλκιμον ἦτορ> : εἰ μὲν ἐστὶν εὐθείας τὸ "κραδίῃ", τοιοῦτόν ἐστιν 'στένει ἡ καρδία, ἥτις ἐστὶν ἦτορ', εἰ δὲ δοτικῆς, ἀγγεῖον τῆς ψυχῆς ὑπονοητέον τὴν καρδίαν.
- 20 169 τὸ δὲ πρότερον Ὀμηρικώτερον· φησὶ γὰρ "τέτλαθι, κραδίῃ" (cf. υ 18), ἀντὶ τοῦ ψυχῇ, b (BCE 3) T καὶ ἐπάγει "καθαπτόμενος φίλον ἦτορ" (υ 22). θερμὸς δὲ φύσει ὦν ἐπὶ πλέον θερμαίνεται διὸ στένει. T < οὐρῇ—> μαστίετα : ἔχει γὰρ ὑπ' αὐτῇ κέντρον μέλαν ὡς κεράτιον, b (BCE 3) T δι' οὗ ἑαυτὸν μαστίζει. ^[5]
- 20 170-1 b (BCE 3) < ἀμφοτέρωθεν : > γράφεται "ἀμφοτέρωσε" ἔν τισι <ν>, οὐ φαύλως.
- 20 170 A int ἐέ {δ' αὐτόν} : ἢ ἔ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἐπλεόνασε κατ' ἀρχήν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "ἐόν" (A 533).
- 20 171a1 E 314 al.), "ἐοῦ" (A 496. Θ 44 al.), "ἐῶ" (A 549. K 204 al.). ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ μετέβη καὶ τὸ πνεῦμα. A πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχήν ε ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ "οῦ" (A 404).
- 20 171a2

Z 466 al.), <"έοϋ"> , οἴ, "έοί" (δ 643). ἅμα δὲ τῷ πλεονασμῷ ἀνέδραμε τὸ πνεῦμα ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλαγίων. T < ἐέ .. αὐτόν : > ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. A im γλαυκίων : ἔμπυρον ὁρῶν, παρὰ τὸ †γλαύσω†, ἀφ' οὗ καὶ γλαύξ, ὃ μόνον τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων οὐ τίκτει τυφλὰ διὰ τὸ πολὺ πυρῶδες, ὃ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, ὃ τμητικὸν ὃν διαιρεῖ τὴν θέαν· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήναις τῶν νυκτῶν ὀρᾷ.

20 172 b (BCE 3 E 4) T ἐλπόμενον Τρώεσσι <ν—ἔολπα τὸ ῥέξειν> : ἀθετοῦνται στίχοι ἐπτὰ, ὅτι εὐτελεῖς εἰσι τῇ κατασκευῇ καὶ τοῖς νοήμασι, καὶ οἱ λόγοι οὐ πρέποντες τῷ τοῦ Ἀχιλλεύως προσώπῳ. ^[5]

20 180-6a A ἐλπόμενον—ῥέξειν : ἀθετοῦνται στίχοι ἐπτὰ ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπεῖς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς· πῶς γὰρ ὁ τοσοῦτον σπεύδων κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμβλῦται τοσοῦτον; ἢ τάχα ἔντεχνοι οἱ λόγοι μέγιστον γὰρ εἰς κατάπληξιν τῶν ὁμοφύλων φεύγων ὁ πρῶτος ὀφθείς, καὶ στρατηγικὸν τὸ ἀκινδύνως φοβεῖν τοὺς πολεμίους. ^[5]

20 180-6b καὶ καθ' ἑκτορος ἔχει τὴν πᾶσαν ὁρμήν· φησὶ γὰρ "ἑκτορος ἄντα μάλιστα" (Υ 76)· εἰκότως οὖν πρῶτα μὲν ὁρμῇ λέοντος αὐτόν ἐκδειματοῖ, ὡς δὲ μένει, λόγοις, σπεύδων ἐπὶ ἑκτορα. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως καὶ κερτομεῖ τὸν Αἰνείαν ὡς ἐνεδρεύοντα τῇ Πριάμου ἀρχῇ. b (BE 3 E 4) T ἐλπόμενον <Τρώεσιν> ἀνάξειν : ἐντέχνως τὸ κατόρθωμα ἄξιον βασιλείας ἀποφαίνει. ^[10]

20 180 b (BCE 3 E 4) T τιμῆς τῆς Πριάμου : λείπει τὸ ἀντί.

20 181 b (BCE 3) T ἢ ἐν Τρωσὶν ἀνάξειν (cf. Υ 180) τῆς τιμῆς Πριάμου. b (BCE 3 E 4) T ἀεσίφρων : κοῦφος καὶ ἀσύνητος τὴν φρένα.

20 183 b (BCE 3 E 4) T < ἐσθλόν : > γράφεται "καλόν".

20 185 A im ἢ οὐ μέμνη <—καὶ θεοὶ ἄλλοι> : ἔθος ἀρχαῖον τὸ ἐξονειδίζειν δειλίαν καὶ ἀχαριστίαν· καὶ ἀλλαχοῦ· "ὅτε δεῦρο πατήρ τεδὸς ἵκετο φεύγων" (π 424).

20 188-94 καὶ τὸ μὲν ἀμεταστρεπτὶ φεύγειν (cf. 190) ὀνειδισμὸς ἐστὶν ἐσχάτης δειλίας, αὐτὸς δὲ φησιν ἐλεῖν καὶ τὴν ὑποδεξαμένην αὐτόν πόλιν (cf. 191—4). b (BCE 3 E 4) T βοῶν ἄπο : ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· A b (BCE 3) T ἔστι γὰρ τὸ ἐξῆς ἀπὸ βοῶν. ^[5]

20 188a A ἔνιοι δὲ συντάσσουσι τὴν ἀπὸ τῷ "σεῦα" (Υ 189). A b (BCE 3) T ἐν τῇ Χίᾳ δὲ "βοῶν ἔπι". A <βοῶν ἄπο : > ἢ Ῥιανοῦ (fr.

20 188b1 9 M.) καὶ Ἀριστοφάνους "βοῶν ἔπι", οὐκ ἀχαρίτως. A im Ἀριστοφάνης δὲ γράφει "βοῶν ἔπι".

20 188b2 T < ληϊάδας : > αἰχμαλώτους.

20 193 A im < ἀτὰρ σέ> Ζεὺς ἐρ <ρ> ὕσατο : ἀρπάσασθαι αὐτόν φησι τὸν θεόν, ἐπειδὴ ἐν †λυρνησῶ† οὐκ ἔτυχεν ὦν, ὅτε ἐπόρθει αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεύς.

20 194a1 T ἀναλαβέσθαι αὐτόν φησι τὸν θεὸν καὶ ἀλλαχοῦ διασῶσαι, ἐπεὶ μὴ εὐρέθη ἐν Λυρνησῶ.

20 194a2 b (BCE 3 E 4) ἀλ λ' οὐ νῦν ς' ἐρύεσθαι ἕως τοῦ πρὶν τι κακὸν παθεῖν (198) : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι ἐπὶ τῆς Μενελάου πρὸς Εὐφορβον συστάσεως (cf.

20 195-8a1 P 29—32) ὀρθῶς λέγονται· σκοπὸς γὰρ ἀμφοτέροις ἐστὶν ἀνελεῖσθαι τὸ <ν> νεκρὸν καὶ τὰ ὅπλα. νῦν δὲ παντελῶς ἐκλελυμένος τις ὁ Ἀχιλλεὺς φαίνεται, τῷ πρώτῳ συστάντι τοιαῦτα λέγων. A {ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι· ἕως τοῦ τοῦ πρὶν τι κακὸν παθεῖν} μετηνέχθησαν ἀπὸ τῆς Εὐφύρβου πρὸς Μενέλαον <συ> στάσεως. ^[5]

20 195-8a2 T < ΣΕΡ'ΥΕΣΘΑΙ : > οὕτως Ἀρίσταρχος "ἐρύεσθαι" χωρὶς τοῦ σέ.

20 195 A im ἀλλά ς' ἔγω γ' <ἀναχωρήσαντα—παθεῖν> : ὁρῶν αὐτοῦ τὴν προθυμίαν σημειοῦται τὸν ἐσόμενον αὐτῷ ὄλεθρον.

20 196-8

- b (BCE 3 E 4) Τ μὴ δὴ μ' ἐπέεσ <σ> ι <—ἐγχείησιν > : ἀποσιωπᾷ τὰ περὶ τῆς ἥττης ἀπρεπές γὰρ τὸ συνομολογεῖν πρὸς τὸν πολέμιον.
- 20 200–58 ἐν δὲ τῷ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα λόγῳ εὐπρεπέστερον αὐτὰ συνωμολόγησεν (cf. Υ 90—4). b (BCE 3 E 4) Τ κερτομίας : τοὺς σαρκασμούς, οὓς εἶπεν ὡς περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ μαχομένου (cf.
- 20 202a Υ 180—3). πιθανῶς δὲ τοῖς λόγοις Ἀπόλλωνος (sc. Υ 105—7) καταχρήται, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν ὅτι ἀμείνωνος γενέσεως τυγχάνει (cf. Υ 203—9). b (BCE 3) Τ αἴσυλα : τὰς παρὰ τὸ καθήκον λεγομένας ἀπειλάς.
- 20 202b b (BCE 3 E 4) Τ < πρόκλυτα : > προκλυόμενα καὶ προηκουσμένα.
- 20 204a1 Τ ἰλ προηκουσμένα καὶ προεγνωσμένα.
- 20 204a2 b (BCE 3 E 4) ὄψει δ' οὐ τ' ἄρ πω ἔως τοῦ εὐχομαι ἐκγεγάμεν : ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖα τὰ δι' αὐτῶν λεγόμενα, κατὰ τὴν γενεαλογίαν ἀμφοτέρων γινωσκομένων.
- 20 205–9a1 Α {σὲ μὲν πληῆος} ἀθετοῦνται στίχοι πέντε, ἀκαίρως περὶ τοῦ γένους παλιλλογούμενοι.
- 20 205–9a2 Τ ἑτεροί <γε> φίλον παῖδα κλαύσονται : διὰ τὸ κατὰ δύο εἶναι τοὺς γονέας ἑκατέρου.
- 20 210 b (BCE 3 E 4) Τ δῆλον δὲ διὰ τούτου ὅτι ἔτι ζῇ Ἀγχίσκος. b (BCE 3) Τ σήμερον : ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι τὸ σήμερον ν , πρὸς διάφορον στιγμήν.
- 20 211a1 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ σήμερον ὁμοίως τοῖς προκειμένοις.
- 20 211a2 Α int εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι : ἔοικε λέγειν ὡς τὸ κατὰ μητέρα μὲν γένος τοιοῦτον· εἰ δὲ καὶ τὸ κατὰ πατέρα θέλεις, πολλοῖς ὃν γινώριμον, ἄκουε.
- 20 213a b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως καὶ ταῦτα : παρῆκται ἡ ὁμιλία κατὰ ποιητικὴν αἴρεσιν πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν, ἵνα τὴν Τρωϊκὴν γενεαλογίαν μάθωμεν.
- 20 213b ἢ ὅτι τοῖς πολεμίοις ἐξεταζόμενα γένη λαμπρότητα φέρει μεγίστην· τοὺς γὰρ εὐγενεῖς καὶ εὐψύχους νομίζουσιν. αἰεὶ δὲ σπεύδει ὁ ποιητὴς παραπλέκειν τὰ ἀρχαῖα γένη, ὥσπερ ἐν τῇ Γλαύκου καὶ Διομήδους συστάσει ὅλον τὸ Αἰόλου γένος εἶπεν (sc. Ζ 152—210), b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ καὶ <τὸ> τῶν Μελαμποδιδῶν ἐπὶ τοῦ Θεοκλυμένου (sc. ο 225—56) καὶ ἐν τῇ Νεκυῖᾳ (sc. λ 235—329) μυρία ὅσα, καίπερ οὐχ ὑποσχόμενος γενεαλογίας γράφειν. Τ < δαήμεναι : > ὅτι ἀπαρέμφατον Α im ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. ^[5]
- 20 213c Α im Τ ἰλ Δάρδανον αὖ πρῶτον <—Ἑκτορα δῖον > : οὐ ψιλοῖς ὀνόμασι ποιεῖται τὸν κατάλογον, προστίθησι δέ τι δόξης χάριν.
- 20 215–40 Τ Δάρδανον αὖ πρῶτον <— / κτίσσε δὲ Δαρδανίην > : Δάρδανος υἱὸς Ἡλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος καὶ Διός.
- 20 215–6 οὗτος ὥκει ἐν Σαμοθράκῃ· τοῦ δὲ κατακλυσμοῦ συμβάντος ἀσκὸν κατασκευάσας καὶ ὑποδὺς εἰς αὐτὸν ἐφέρετο τοῖς ὕδασι. προσοκείλας δὲ τῇ Ἰδῇ τὴν Δαρδανίαν ἔκτισεν. ΑΤ < κτίσσε δὲ > Δαρδανίη <ν> (216): ἐν τῇ Ἰδῇ. ^[5]
- 20 216–7 Τ ἑτέρα δὲ τῆς Ἰλίου ἢ Δαρδανία, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία· οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν. < οὐ πω ... / ἐν πεδίῳ πεπόλιστο > διὰ γὰρ τὰς νομὰς καὶ τοὺς ὑετοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι πρῶν ὥκουν· ὅθεν καὶ πόλεις τὰς ἀκροπόλεις καλοῦσιν. ΑΤ κτίσσε δὲ Δαρδανίην , <ἐπεὶ οὐ πω Ἰλῖος ἱρή > : ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον. ^[5]
- 20 216 καὶ ὅτι ἑτέρα τῆς Ἰλίου ἢ Δαρδανία, ὥσπερ καὶ ἡ Φρυγία. Α τέκε θ' υἱόν : ἐκ Βατ <ε> ἱας τῆς Τεύκρου, ὡς Ἐλ <λ> ἀνικος (FGrHist 4, 24 c).
- 20 219 Τ ἵπποι <.
- 20 221a ..> βουκολέοντο : κατὰ μετάθεσιν ὁ λόγος, b (BCE 3) καὶ Εὐριπίδης (Phoen. 28) "ἵπποβουκόλοι". b (BCE 3) Τ ἔλος κάτα βουκολέοντο : ἡδονταί τοῖς ἔλεσι καὶ τοῖς θολεροῖς τῶν

- ύδάτων αἱ ἵπποι, καὶ ἔστι φιλόλουτρον τὸ ζῶον· διὸ καὶ τοῦ ποταμίου ἵππου ἡ φύσις οὕτω συνήχθη.
- 20 221b1 T φιλόλουτρον γάρ ἐστι τὸ ζῶον, ἥδεται δὲ τοῖς ἔλεσι καὶ τοῖς θολεροῖς τῶν ὑδάτων.
- 20 221b2 b (BCE 3) ἔλος κατά {βουκολέοντο}: τὸ ἐξῆς ἐστι καθ' ἔλος· διὸ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν.
- 20 221c1 A ἀναστρεπτέον δὲ τὴν κατά· ἔστι γὰρ 'κατὰ ἔλος'.
- 20 221c2 T τῶν καὶ Βορέης <ἡράσαστο βοσκομενάων> : ἄδηλον, μὴ τῶν πῶλων ἡράσθη.
- 20 223a b (BCE 3) T φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης (cf. h. an. 6,18 p. 572a9) ὀρμητικωτάτην εἶναι τὴν ἵππον πρὸς συνδυασμὸν καὶ ἐξανεμουμένην πρὸς ἄρκτον ἢ πρὸς νότον τίκτειν. b (BCE 3 E 4) T τῶν καὶ Βορέης <ἡράσαστο> : ὅτι ἐλλείπει τὸ τινῶν, τούτων <τινῶν> · οὐ γὰρ πασῶν ἡράσθη. ^[5]
- 20 223b A ἄλλως: τῶν καὶ Βορέης <ἡράσαστο> : λείπει τὸ τινῶν, τούτων τινῶν· οὐ γὰρ πασῶν ἡράσθη.
- 20 223c1 T τούτων· λείπει δὲ τῶν τινῶν.
- 20 223c2 b (BCE 3) τούτων τινῶν καὶ Βορέης ἡράσαστο· οὐ γὰρ πασῶν. b (BE 3) ἵππῳ δ' εἰσάμενος <παρελέξατο κυανοχαίτη> : ὅτι καταχρηστικῶς ἵππος γὰρ οὐ παρακοιμᾶται, ἀλλ' ἐπιβαίνει.
- 20 224a τινὲς δὲ γράφουσιν "ἵππῳ δ' εἰσάμενος ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ". A <ἵππῳ δ' εἰσάμενος> παρελέξατο κυανοχαίτης : καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπεβήσατο.
- 20 224b ἢ πρὸς τὴν φύσιν τοῦ θεοῦ ὑπήντησεν. T ἄλλως παρελέξατο <κυανοχαίτης> : γράφεται "ἵππῳ δ' εἰσάμενος} ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ".
- 20 224c T <ἄκρον> ἐπ' ἀνθερίκων <καρπὸν θεόν> : ὑπερβολικῶς εἶπεν.
- 20 227 ἔστι δὲ ἀνθέρικος, ὡς τινες, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. οἱ δὲ τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου φασίν, ὡς καὶ Ἡσίοδος (fr. 62 M.—W.) b (BCE 3) T ἐκλαβὼν ἐπὶ Ἰφίκλου φησίν· "ὅς ῥ' T ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας φοίτασκε πόδεσσιν". b (BCE 3) T καὶ ἔστι παρὰ τὸ ἀθέρικος πλεονασμῷ τοῦν· διὸ καὶ "ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν" (Υ 226) φησίν· σῖτα γὰρ φέρει ἡ ζεῖδωρος, οὐκ ἀσφοδέλους. T ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων : νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι—φυτὸν λαχανῶδες. A <ἀλ λ' ὅτε δὴ :> Ἀρίσταρχος "ἀλλ' ὅτε δέ", ἄλλοι δὲ ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ τοῦ η . ^[5]
- 20 228a1 A im {ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν;} αἱ Ἀριστάρχου "ἀλλ' ὅτε δέ", αἱ κοινὰ ἀλλ' ὅτε δὴ.
- 20 228a2 T Ἀρίσταρχος †ἄλλοτε, ὁ δὲ ἡρωδιανὸς ἀλλ' ὅτε†.
- 20 228a3 b (BCE 3 E 4) ῥηγμῖνος : τῆς ἐπιφανείας· A int b (BCE 3) T "ἡμεῖς μὲν κώπησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν" (μ 214).
- 20 229a b (BCE 3) T ἀλὸς πολιοῖο : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀλὸς πολιοῖο ἔφη.
- 20 299b A <Τρωὸς δ' αὖ> τρεῖς παῖδες : Τρωὸς καὶ Καλλιρ <ρ> ὅης τῆς Σκαμάνδρου, ὡς Ἐλ <λ> ἀνικός (FGrHist 4, 138).
- 20 231 T ὅς δὴ κάλλιστος γένετο : ὅτι, ὡς ἂν ἀρμόζη πρὸς τὸ ἐγκώμιον, τίθησι τὸ κάλλιστος· καὶ γὰρ ἄλλους καλλίστους λέγει.
- 20 233a καὶ ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν. A ὅς δὴ κάλλιστος : ἔσχατον αὐτὸν ὀνομάσας πάλιν ἀνέλαβεν, ἐπεὶ περ αὐτῷ γένος οὐχ ὑπελείπετο.
- 20 233b b (BCE 3 E 4) T <τὸν καὶ ἀνηρεῖψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεύειν :> ἡ διπλῇ, ὅτι ἐναντιοῦται τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ δι' ἔρωτα τὸν Γανυμήδην ὑπὸ Διὸς ἀνερπᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν, ἵνα οἶνοχοῇ τῷ Διὶ διὰ τὸ κάλλος.
- 20 234a καὶ ὅτι ὁ καὶ περισσός. A <τὸν καὶ ἀνηρεῖψαντο> κατ' ἑνία "τὸν μὲν ἀνηρεῖψα <ντο>".
- 20 234b A im τὸν καὶ ἀνηρεῖψαντο : Ἀρίσταρχος μὲν ἔν ποιεῖ τὸ ἀνηρεῖψαντο, τουτέστι τὸ ἀνήρπασαν.

- 20 234c1 εἰσὶ μέντοι, οἱ τὸν ἄν σύνδεσμον παρέλαβον, ὧν ἔστι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Θέωνος, τοιοῦτόν τι ἐκδεχόμενος· ἀνήρπασαν ἄν αὐτὸν οἱ θεοὶ τῷ Διὶ χάριν τοῦ κάλλους, εἰ ἔζη· τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ οὐδαμοῦ παρεισάγει αὐτὸν ὁ ποιητὴς τῷ Διὶ διακονούμενον· ἡ γὰρ Ἥβη βλέπεται (sc. Δ 2—3) καὶ ὁ Ἥφαιστος (sc. A 584—5 et 597—8). πρὸς δὲ ταῦτα ὑγιῶς ἀπεφήναντό τινες καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 59 B.) ὡς ὅτι ὁ ποιητὴς τῷ ἡρείψαντο οὐδέποτε ἐχρήσατο ἄνευ τῆς προθέσεως. δεύτερον ὡς, εἰ ἦν ὁ ἄν σύνδεσμος, ἐχρῆν τινα αἰτίαν ἐπενεχθῆναι, ὥσπερ {ὡς} ἐπὶ τοῦ "οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, / εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἡϋκόμοιο, / παῦσεν ἀριστεύοντα μάχῃσ" (Λ 504—6). πῶς δὲ ἐν ἑτέροις περὶ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ Γανυμήδου <σ> ὑπόμνησιν ποιεῖται, ὁπότε ὁ Διομήδης λέγει "τῆς γὰρ τοι γενεῆς ἥς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεοσ" (E 265—6); ἀλλὰ, φησὶν, οὐ διακονεῖται. εὐλόγως πρῶτον μὲν, ὅτι τὰ πάντα συμπόσια δύο ἐστίν, ἐν μὲν ἐν τῇ A (sc. 584—604), ἐν ᾧ ὁ Ἥφαιστος παρεισάγεται διακονούμενος ἔνεκα γέλωτος, ἄλλο δὲ ἐν τῇ Δ (sc. 1—4), ὅπου ἡ Ἥβη κοινῶς οἰνοχοεῖ πᾶσι θεοῖς. ἔχομεν δὲ ἡμεῖς προσθεῖναι τὸ κυριώτατον, φημί δὲ τὸ τῆς συντάξεως ὁ γὰρ καὶ σύνδεσμος ἐναντίος ἐστὶ τῷ ἄν· ὁ μὲν γὰρ τίθησι, μᾶλλον δὲ συμπλέκει, ὥσπερ ἐπιζητῶν καὶ ἕτερα συμπλέξαι· ὁ δὲ ἄν σύνδεσμος ἀναιρεῖ τὰ παρῶχημένα. Α ὁ φ' ἐν τὸ ἀνηρείψαντο . ^[20]
- 20 234c2 τινὲς δὲ τὸν ἄν σύνδεσμον ἀνεδέξαντο, ἴν' ἥ ὁ λόγος οὕτω· τοῦτον δὲ ὅσον ἔνεκα τοῦ κάλλους καὶ ἀνηρείψαντο ἄν οἱ θεοί, δηλονότι εἰ μὴ ἐτεθνήκει· καὶ γὰρ οὐδέποτε, φασί, παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσάγεται οἰνοχοεῦων ὁ Γανυμήδης. ἀλλὰ πρὸς τοῦτο λεκτέον πρῶτον μὲν ὡς οὐδέποτε χωρὶς τοῦ ἄν ὁ ποιητὴς λέγει τὸ ἡρείψαντο· ἔπειτα ἐν ἑτέροις λέγει "δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεοσ". τὸ δὲ πάντων μεῖζον· ὁ καὶ συμπλεκτικὸς ἐπιζητεῖ πράγματα, ἃ συμπλέκει, ὁ δὲ ἄν ἀναιρετικὸς ἐστὶ τῶν προϋπαρχόντων· πῶς οὖν δύναται συνταχθῆναι ὁ ἄν τῷ καί; εἰ δέ φασιν ὡς οὐ φαίνεται διακονούμενος τοῖς θεοῖς, ἴστωσαν ὅτι δύο συμπόσια παρεισάγονται τῶν θεῶν τῷ ποιητῇ καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ γέλωτος ἔνεκεν Ἥφαιστος οἰνοχοεῖ, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἥβη· b (BCE 3 E 4) T παρῆναι γὰρ αὐτὸν οὐχ εἰκὸς εἰς καταστροφὴν Ἰλίου βουλευομένοις θεοῖς. b (BE 3 E 4) T ἀνηρείψαντο θεοί : Μνασέας (F. ^[10]
- 20 234d H.G. III p. 154, fr. 30) μὲν φησιν ὑπὸ Ταντάλου ἡρπάσθαι καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσόντα ταφῆναι b (BE 3 E 4) T ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, T Δωσιάδας (FGHrHist. 458, 5) δὲ ἡρπάσθαι ὑπὸ Μίνῳ· καὶ ὁ λιμήν, ὅθεν ἡρπάσθη, Ἀρπαγίας καλεῖται· οἱ δὲ Μίνως ἀξιοῦντος μιγῆναι κατακρημνίσαι ἑαυτόν, τὸν δὲ θάψαι καὶ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς θύελλα καὶ νέφος ἥρπασεν αὐτὸν εἰς οὐρανόν· b (BE 3 E 4) T οἱ δὲ μετὰ κυνηγεσίαν ἀφυπνῶσαντα διασπαρχθῆναι ὑπὸ θηρῶν, οἱ δὲ κεραυνωθῆναι. T ἥρξατο δὲ ἀπὸ Λακώνων παιδεραστεία τῶν γυμνασίας ἐπινοησάντων· τῇ γὰρ εὐεξίᾳ τῶν σωμάτων ἐκινήθησαν κατ' ἀλλήλων. b (BE 3 E 4) T ῥητῶς δέ φησιν ὅτι οὐ Ζεὺς ἥρπασεν, ἀλλ' οἱ θεοὶ καὶ ἵνα οἰνοχοῇ· ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφώ φησι (fr. 203 L. P.), νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν· "κοῦροι μὲν κρητῆρας" (A 470), "ῶνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου" (ο 141). ἴσως οὖν νέου ἀποθανόντος αὐτοῦ ἐπλάσαντο. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸ ἀλαζονικὸν τῶν βαρβάρων εἰδὼς οὐκ ἄφ' ἑαυτοῦ τὸν μῦθον εἶπεν, ἀλλ' Ἥβην φησὶν οἰνοχοεῖν (cf. Δ 2—3). T ἀνηρείψαντο : ἀπὸ τῆς ἔρας ἀνεβάστασαν. ^[15]
- 20 234e b (BCE 3 E 4) κάλλεος εἵνεκα <οἷο, ἵν' ἄθανάτοισι μετεῖη> : ὁ ἀστερίσκος, ὅτι τοῦτον γράφουσι τὸν στίχον καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (sc.
- 20 235a ο 251) ἐπὶ τοῦ Κλείτου οὐ δεόντως. A κάλλεος εἵνεκα οἷο : καὶ τοῦτο ὁμοίως· ἡ γὰρ A "ἀνηρείψαντο" (Υ 234) κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἡ ἵν' ἄθανάτοισι μετεῖη (235) κάλλεος εἵνεκα οἷο.
- 20 235b AT Ἴλος δ' αὖ τέκε θ' υἱὸν <ἀμύμονα Λαομέδοντα> : ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου.
- 20 236 T Λαομέδων .

- 20 237 .. τέκετο : ἐκ <Σ> τρυμοῦς τῆς Σκαμάνδρου. T < ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα : > ἐξ Ἐρυθ
<ε> ἱας τῆς Ἰλου.
- 20 239 T il Πρίαμος δ' ἔτε χ' Ἑκτορα <δῖον> : ἀπὸ τοῦ ἀρίστου τῶν Πριαμιδῶν ἠρκέσθη τὸ σύμπαν
δηλῶσαι γένος.
- 20 240 b (BCE 3 E 4) T Ζεὺς δ' ἀρετὴν <ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε , / ὅπως κεν ἐθέλησιν> :
ἀρετὴν τὴν ἀνδρίαν· τοῦτο δὲ διὰ τὸν ὀνειδισμόν τῆς φυγῆς, ὡς καὶ Ἑκτωρ "ὅς τε καὶ ἄλκιμον
ἄνδρα φοβεῖ" (P 177).
- 20 242-3 b (BCE 3) T ἡ τὴν βασιλικὴν δόξαν· b (BCE 3 E 4) T φησὶν οὖν ὅτι νῦν μὲν οὗτοι ἔχουσιν, ἴσως
δὲ καὶ ἡμεῖς σχήσομεν. b (BCE 3) T < ὁ γάρ κ' ὅχ' ἄριστος ἀπάντων : > ἐν ἄλλῳ "ὁ γὰρ
κάρτιστος ἀπάντων". [5]
- 20 243 A im ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι <—κελεύει> : τεχνικῶς οὐκ ἀπολογεῖται
μὲν περὶ τῆς φυγῆς, διασύρει δὲ τὸ ὀνειδίζειν.
- 20 246-55 T < νηῦς> ἐκατόζυγος : ἦδη οὖν καὶ ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν τηλικαῦται νῆες.
- 20 247 ἡ τὴν πολὺκωπὸν φησιν. T στρεπτή δὲ γλῶσς < ἐστὶ βροτῶν> : ταχεῖα ἢ ἀντιστροφή.
- 20 248a T < στρεπτή : > πολὺστροφος, εὐμετάθετος.
- 20 248b A im < ἐνι : > ἔνεισιν.
- 20 248c b (BCE 3) πολὺς νομός : {νομός} ὥστε πολλὰ νεμηθῆναι καὶ ἐπιδραμεῖν, καὶ ψέξαι καὶ
ἐπαινέσαι· πρῶτος γὰρ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν οἶδε τὸν εἰς ἑκάτερα λόγον.
- 20 249a1 T ἄλλως· πολὺς νομός : τινὲς "νόμος".
- 20 249b1 κάλλιον δὲ ὀξύνειν, πανταχόθεν τοῦ λόγου ἰόντος καὶ νεμομένου. T ὥστε πολλὰ εἰπεῖν, καὶ
ἐπαινέσαι καὶ ψέξαι, καὶ εἰς ἑκάτερα τὸν λόγον ἀγαγεῖν.
- 20 249a2/b2 ὀξύνεται δὲ τὸ νομός , οἷον πανταχοῦ τοῦ λόγου ἰόντος καὶ νεμομένου. b (BCE 3 E 4) {ἐπέων
δὲ πολὺς} νομός : ὀξυτόνως, ἵνα σημαίνεται ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ νέμησις· τοῦτο γὰρ ἐμφάσεως
μειζονός ἐστι σημαντικόν.
- 20 249c A ὁπ <π> οἷόν κ' εἵρησθα ἔπος , < τοῖόν κ' ἐπακούσαις> : καθολικὸς ὁ λόγος, ἀμοιβὴν
δεικνὺς φαύλων τε καὶ χρηστῶν λόγων· b (BCE 3 E 4) T ὃν Ἡσίοδος (opp.
- 20 250 721) ἐμέρισεν, "εἰ δὲ κακὸν εἵποις, <τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις> ". T ἀλλὰ τίη (251) ἕως
τοῦ πόλ λ' ἑτεά τε καὶ οὐκί (255): ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ὡς ἄκαιροι καὶ ὀχληροὶ
προειρημένου τοῦ "ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα" (Υ 244).
- 20 251-5a1 τοῦτο δὲ παραγράφοντός ἐστι τὸν λόγον. πῶς οὖν καθάπερ ἄλλην ἀρχὴν ποιούμενος ἔτι
ἀναλαμβάνει ἀλλὰ τίη ἔριδας (251); καὶ τὰ λεγόμενα ἀνάξια τῶν προσώπων· καὶ παρὰ
βαρβάροις δὲ ἐστὶ τὸ τὰς γυναικας προερχομένας λοιδορεῖσθαι ὡς παρ' Αἰγυπτίοις. περὶ δὲ τοῦ
η τοῦ ὑποτασσομένου τῷ τί (cf. 251) καὶ τῷ ἐπεὶ ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων (sc. ad A 365)
ὡς τῷ τί ὑποτασσόμενος μὲν ἐγκλίνεται, τῷ δὲ ἐπεὶ περισπᾶται. A ὁ η τῷ μὲν τί ὑποτασσόμενος
ὀξύνεται, τῷ δ' ἐπεὶ περισπᾶται. [10]
- 20 251-5a2 b (BCE 3) T < καὶ νείκεα : > ἐν ἄλλῳ "καὶ ὀνείδεα".
- 20 251 A im ὥς τε γυναικας : φησὶ γὰρ ἰαριστοφάνης† (Aristot.
- 20 252 h. an. 9,1 p. 608b8) "γυνὴ ἀνδρὸς ἐπιφθονώτερον, μεμψιμοιρότερον, φιλολοῖδορον,
φιλοπληκτικώτερον, μᾶλλον ἀρίδακρυ." b (BCE 3 E 4) T αἶ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι : περὶ
ἔριδος εἰς χόλον ἀχθεῖσαι.
- 20 253 τοῦτο ἐπὶ βαρβάρων γυναικῶν. b (BCE 3 E 4) T πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί : οὕτως Ἀρίσταρχος
πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί , τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα καὶ μή.

- 20 255a1 τὰ δὲ φαυλότερα τῶν ἀντιγράφων "ἐτεά" ἔχει, τουτέστιν ἀληθῆ. A {πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί;}
πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, ἀντὶ τοῦ τά τε τῆς ἀληθείας ὄντα καὶ οὐ.
- 20 255a2 τὰ δὲ εἰκαιότερα τῶν ἀντιγράφων "πόλλ' ἐτεά τε <καὶ οὐκί> ". T †πολλά τε ὄντα καὶ οὐκ
ὄντα†.
- 20 255a3 b (BCE 3 E 4) πολλά τῆς ἀληθείας ἐχόμενα καὶ πολλά ψευδῆ. b (BCE 3) οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 20 255a4 ἄλλοι δὲ "πολλά τ' ἐόντα, τὰ δ' οὐκί". A im < μεταστρέψεις : > γράφεται "ἀποστρέψις".
- 20 256 A int ἥ ῥα καὶ ἐν δινῶ σάκει <ἥλασεν> : οὕτως ἡ Ἀριστάρχου διαιρετέον τὸ "σάκεϊ", καὶ
Ἰακῶς τὸ "ἔλασ{σ}ε".
- 20 259a1 καὶ τὸ δινῶ δὲ ἕξω τοῦ ε , ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι· "δινωτὴν φορέεσκε" (N 407). A τῶ δινωτῶ TT il
"δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνες' ἀραρυῖαν".
- 20 259a2 καὶ ἔστι τὸ μὲν δινῶ διὰ τοῦ ι , τὸ δὲ "σάκεϊ" κατὰ διαίρεσιν τρισυλλάβως, τὸ δὲ "ἔλασε" διὰ τοῦ
ε . T <μύκε:> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἤχησε καὶ οὐ διεκόπη.
- 20 260 A im < ἀπὸ ἔο .
- 20 261-2 .. ἔσχετο : > ἕξω ἀνέτεινεν ἑαυτοῦ. A im < ἀπὸ ἔο : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀπὸ οὔ".
- 20 261 A int < ῥεῖα : > Ἀρίσταρχος ἕξω τοῦ ι , "ῥέα".
- 20 263 A im ῥήϊδια : δυνατά· "ἐνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος" (M 58).
- 20 265a1 εἰσὶ δὲ τρωτὰ τὰ Ἡφαιστότευκτα, ὡς δῆλον ἐξ ὧν Ἑκτωρ φέρων τὰ Ἀχιλλέως ὑπὸ Ἰδομενέως
{ἐν καυλῶ} βάλλεται, "ἐν καυλῶ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ" (P 607), καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀστεροπαίου,
"οὐδὲ διαπρό" (Φ 164) δυνήσατο· Ἀρης δὲ τιτρώσκεται "νείατον ἐς κενεῶνα" (E 857), καὶ
Ἀρηΐθοος, "τά οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης" (H 146), καὶ Διομήδης (cf. E 99 et Θ 195). καὶ νῦν δύο γε
πτύχες (cf. Υ 269). φησὶν οὖν ὅτι †πρῶτα† μὲν, οὐ ῥήϊδια δ' ἐ . ἡ δὲ κνημὶς (cf. Φ 591—4) ὡς
περιφερῆς καὶ εὐόλισθος οὐ βέβληται. T ῥήϊδια τὰ δυνατά. ^[5]
- 20 265a2 λέγει δὲ ὅτι τρωτὰ μὲν, οὐ ῥήϊδια δὲ εἰς τὸ δαμασθῆναι. ἡ τάχα τὸ Ἀχιλλέως πρόσωπον
ὑπεξαίρων οὕτως ἀποσεμνύνει τὰ ὅπλα· ὁ γὰρ Ἀρης Ἡφαιστότευκτα φορῶν νείατον ἐς
κενεῶνα τιτρώσκεται. b (BCE 3 E 4) < δῶρα : > ἐν τισιν "ἔργα".
- 20 265b A im ἀνδράσι γε θνητοῖς <ι δαμήμεναι οὐ δ' ὑποείκειν> : πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν (sc.
- 20 266a Υ 269—72): AT ἄτρωτα γὰρ καὶ ἄθλαστα τὰ Ἡφαιστότευκτα. A < δαμήμεναι> οὐ δ' ὑποείκειν : οὐχ ὅσον τρωθῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐνδοῦναι.
- 20 266b T οὐδὲ τό τ' Αἰνείαιο <— / ῥῆξε σάκος> : οὐκ ἀρκεῖ τὸ ἄτρωτα ἦν' (cf.
- 20 267-8 Υ 264—6), ἀλλ' 'οὐδ' Αἰνείας ἔτρωσεν αὐτά' φησὶν. T ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε <—μείλινον
ἔγχοσ> : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι διεσκευασμένοι εἰσὶν ὑπὸ τινος τῶν βουλομένων
πρόβλημα ποιεῖν.
- 20 269-72a μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γνησίοις ἄτρωτα γὰρ τὰ Ἡφαιστότευκτα συνίσταται. ἵνα δὲ μὴ δοκῇ
λύσεως ἠπορηκέναι καὶ διὰ τοῦτο ἠθετηκέναι, φησὶν ὅτι τῆς χρυσοῦς πτυχῆς πρώτης κατὰ τὴν
ἐπιφάνειαν κειμένης νοητέον τὸ δόρυ τῆς πλείονος ὁρμῆς ἐγκοπὴν εἰληφέναι, διακεκόφθαι
μέντοι τὸ σάκος ἕως τῆς τρίτης πτυχῆς, ὃν τρόπον ἐπὶ τῆς μίτρας Μενελάου λέγει· "ἢ οἱ
πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆσ" (Δ 138). A ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασ <σ> ε <—ἔγχοσ> :
οὗτοι καὶ προηθετοῦντο παρ' ἐνίοις τῶν σοφιστῶν, ἐν ἐνίοις δὲ οὐδὲ ἐφέροντο. ^[5]
- 20 269-72b T ἀτρώτων ὑπαρχόντων—οὐ τρώσις. A ἔλασ <σ> ε διὰ πτύχας : ἐπληξε· "πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῶ
χαλκὸν ἔλασαν" (Ω 421).
- 20 269 b (BCE 3) T οἱ δὲ τὸ ἔλασ <σ> ε συνέκρουσε ν , ὡς μὴ τὰς πτύχας πάσας δυνηθέντος
συγκροῦσαι τοῦ πολεμίου υ . T ἐπεὶ πέντε πτύχας <ἥλασε κυλλοποδίων> : φησὶν ὁ Αὐτόχθων

πρώτην εἶναι τὴν χρυσοῦν ὡς τιμίαν, δευτέραν δὲ τὴν χαλκὴν ὡς ἰσχυράν, μέσας τὰς δύο κασσιτερίνας συνάπτειν δυναμένας τὰς πτύχας, καὶ πάλιν τὴν χαλκὴν.

20 270 b (BCE 3) T τὰς δύο χαλκείας <—μείλινον ἔγχος > : μέσην νομιστέον τὴν χρυσοῦν· ἀπαλώτερος γὰρ ὢν ὁ χρυσὸς ἐκκελυμένον τὸ δόρυ μετὰ τὴν τῶν χαλκῶν βίαν εὐχερῶς ὑποδέξεται· ὅτι γὰρ οὐκ ἦν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὁ χρυσός, δηλοῖ δι' ὧν φησι τεχνόμενον Ἦφαιστον τὴν ἀσπίδα τὸ μὲν τορεῦειν ἐκ Ἰχθυόεντος, τὸ δὲ ἐκ κασσιτέρου, μηδέποτε δὲ ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦ ἐδάφους ὑπόντος. ^[5]

20 271-2 τινὲς δὲ φασὶν πρώτην εἶναι τὴν χαλκὴν, δευτέραν δὲ τὴν κασσιτερίνην, τρίτην τὴν χρυσοῦν, τετάρτην κασσιτερίνην, πέμπτην χαλκὴν. b (BCE 3) T τὴν δὲ μίαν χρυσοῦν· <τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος > : ὅτι μὲν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἡ χρυσοῦς, δηλὸν ἐξ ὧν φησι "χρυσεῖα περ' ἐοῦσα" (Σ 549)· καὶ οὐκ ἂν τὴν καλλιστεύουσιν ἀπέκρυσεν.

20 272 τὸ δὲ ἔσχετο τῆς ὀρμῆς ἐπαύσατο, οὐχ ὅτι οὐκ ἔτρωσεν, ἀλλ' ὅτι τὸ πλατὺ τῆς ἐπιδορατίδος οὐ διήλθεν, ἀλλ' ἐνεσχέθη κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἐν τῷ Ἰχθυόεντος· τοῦ γὰρ δόρατος ἡ μὲν ἀκμὴ τιτρώσκει, τὸ δὲ πλάτος τέμνει. τὴν μὲν οὖν ἐκ τῆς ἀκμῆς νύξιν ἐδέξατο ὁ χρυσὸς καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ ὑποκείμενος χαλκός, τὴν δὲ ἐκ τοῦ πλάτους τομὴν οὐκέτι παρεδέξατο ὁ χρυσός· οὐκοῦν ἡ πρὸς τὸ πλάτος τοῦ σιδήρου ἀντίβασις τῆς χρυσοῦς ἐπέσχε τὴν δι' ὅλου διακοπὴν τῆς ἀσπίδος. b (BE 3) T δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς <—εἶσιν > : ὅτι Ζηνόδοτος μετεποίησεν οὕτως· " <δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς> μελίην ἰθυπτίωνα / ἀσπίδα νύξ' εὐχαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείας". ^[10]

20 273-4a1 οὐκ ἐκ χειρὸς δὲ ἐπέτυχεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅπερ διὰ τοῦ νύξε σημαίνεται, ἀλλὰ βέβληκε τὸ δόρυ· διὸ καὶ ἐξῆς (sc. Υ 283) "βέλος" αὐτὸ εἴρηκε. A {δεύτερος αὐτ' ἀχιλεὺς} Ζηνόδοτος "δεύτερον αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα / ἀσπίδα νύξ' εὐχαλκὸν ἀμύμονος Αἰνείας" ὥστε ἐκ χειρὸς τετρώσθαι, ἀλλὰ μὴ βεβληθῆναι. ^[5]

20 273-4a2 T ἄντυ γ' ὑπὸ πρώτῃν, <ἡ λεπτότατος θέε χαλκός : πρώτην> τὴν ἄκραν, ὡς τὸ "ἐν πρώτῳ ῥυμῶ" (Ζ 40).

20 275 πρὸς τὸ εὐκατάκλειστον δὲ λεπτύνεται ὁ χαλκός. b (BCE 3) T ἡ δὲ διὰ πρό </ —ἔστη ἰεμένη> : κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀσπίδος διόλου διαπεράσαν τὸ δόρυ ὀπίσω ἐπάγη τοῦ Αἰνείου.

20 276-80 A λάκε : διεκόπη, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἱματίοις λακίδες λέγονται αἱ διακοπαί.

20 277 b (BCE 3 E 4) T <ἑάλῃ : > συνειλήθη.

20 278 b (BCE 3) <ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ : > ὅτι σαφῶς συνίστησιν ὅτι βέβληται.

20 279 A im T il <διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους : > τὸν βύρσινον καὶ τὸν χαλκοῦν.

20 280 A int b (BCE 3) ταρβήσας ὁ οἱ ἄγχι πάγη βέλος : ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ νένυχεν ἐκ χειρὸς, ὥσπερ Ζηνόδοτος (sc.

20 283 in Υ 273—4) πεποίηκεν· A τὸ γὰρ ἄγχι παγῆναι οὐκ ἄλλως ἐστὶν ἢ ἐκ προέσεως. AT il ἐπόρουσεν : καὶ τοῦτο σημειὸν ἐστὶ τοῦ ἡκοντικέναι τὸ δόρυ.

20 284 T ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν <—ἐνοσίχθων> : πάντα ἥρτηται ἕως τοῦ εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε (291).

20 288-91 διορθωτέον οὖν αὐτὰ ὡς ἐν τῇ Β (261) "εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν" AT καὶ τὰ ἐξῆς. T τό : ἡ τὸ σάκος, ἡ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ βληθῆναι τὴν κόρυθα ἢ τὸ σάκος, ἅπερ οὐκ ἤμελλε βληθέντα ὀλεθρον ἐπάξειν τῷ Ἀχιλλεῖ· ἰσχυρὰ γὰρ ἦσαν.

20 289 A b (BE 3 E 4) T <τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα : > πρὸς τὸ σχῆμα· τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο·.

20 290a1 A im καὶ σχῆμα· τὸν δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο·.

- 20 290a2 Τ σχεδόν {ἄορι}: ἀντὶ τοῦ {σχεδὸν} ἐγγύς, καὶ οὐχ ὥς ἡμεῖς.
- 20 290b Τ Ποσειδάων : πῶς ἢ Ἀφροδίτη τὸν υἱὸν οὐ σφάζει; δέδιεν Ἀθηνᾶν.
- 20 291a1 Τ πῶς δὲ ἢ Ἀφροδίτη οὐ βοηθεῖ τῷ υἱῷ; ὅτι δέδιδε τὴν Παλλάδα.
- 20 291a2 b (BE 3 E 4) αὐτίκα δ' ἄθανάτοισι <θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν> : ἅμα τῷ διανοήματι δεῖ νοῆσαι καὶ τὸν λόγον τῶν θεῶν, εἴ γε καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν τοιοῦτόν ἐστιν· b (BE 3 E 4) Τ "ὥς δ' ὅταν αἴξῃ νόος ἀνέροσ" (Ο 80) καὶ "τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών" (Ν 20): Τ εἰ γὰρ τοσαῦτα λέγων ἐνεβράδυνεν, ἀνηρέθη ἂν Αἰνείας. ^[5]
- 20 292 b (BE 3 E 4) ἦ μοι ἄχος <.
- 20 293 ..> Αἰνείας : ὅτι Α int λείπει ἢ περί, Α int b (BE 3) Τ περὶ Αἰνείου. Α int Τ μάψ , ἔνε κ' ἄλλοτρίων <ἀχέων> : ὅτι Αἰνείας οὐ συνεπεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ· διὸ καὶ ὁ Πρίαμος ὑπώπτευσεν αὐτόν, οὐχ ὥς ἔνιοι φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ.
- 20 298 βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ μάψ πρὸς τὸ σαφέστερον. Α δῶρα θεοῖσι δίδωσι : ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὥς οὐκ ὦν καὶ αὐτὸς θεός.
- 20 299a1 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 66) "περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσι". Α {δῶρα θεοῖσι:} καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 66—7) "ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν / ἄθανάτοισι ἔδωκε".
- 20 299a2 καὶ οὐδὲ ἐκεῖσε εἶπεν ἡμῖν. Τ Δαρδάνου : προῖστορήσεν ἤδη (sc.
- 20 304 Υ 215—9), τίς ὁ Δάρδανος, ἵνα μὴ νῦν ζητῶμεν. Τ < ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν> ἤχθηρε Κρονίων : διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὄρκων b (BE 3 E 4) Τ μισητὸν ὁ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ τοῦ Πριάμου γένος.
- 20 306a b (BE 3 E 4) < ἤχθηρε :> παρὰ Ἀριστοφάνει "ἤχθαιρε".
- 20 306b Α im < νῦν δὲ δὴ> Αἰνείας βίη <—γένωνται> : οἱ μὲν διὰ Ῥωμαίους φασίν, ἅπερ εἰδέναι τὸν ποιητὴν ἐκ τῶν Σιβύλλης χρησμῶν, οἱ δέ, ὅτι Αἰολεῖς ἐξέβαλον τοὺς ἀπογόνους Αἰνείου.
- 20 307–8a1 πταίουσι δέ, ὅσοι φασὶ τοῦτο εἰδυῖαν Ἀφροδίτην μηχανήσασθαι τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Τ τὸ νῦν (307) τὸ μέλλον δηλοῖ. ^[5]
- 20 307–8a2 οἱ δὲ Αἰνείου ἀπόγονοι καὶ Ῥώμην κτίζουσιν· οὐ γὰρ οἱ τῶν παίδων παῖδες μόνης ἄρχουσι τῆς Ἰλίου. οἱ δέ φασιν, οὐδὲ τὸ Ἴλιον Αἰνείας ἔκτισεν, ἀλλὰ τὸ βίη (307) ἀντὶ τοῦ γενεᾶ λαμβάνουσιν. b (BE 3) νῦν δὲ δὴ Αἰνείας <βίη Τρώεσσιν ἀνάξει> : σημειοῦνταί τινες πρὸς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσί τινες "Αἰνείω γενεῇ πάντεσσιν ἀνάξει", ὥς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν.
- 20 307a1 Ἀφροδίτη χρημοῦ—τὴν Ἑλένην. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ (FGrHist 2, 39). Α ἄλλως Αἰνείας βίη : τινὲς "Αἰνείω γενεή". ^[5]
- 20 307a2 Τ {καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε} γένωνται : αἱ διὰ τῶν πόλεων "λίπωνται" εἶχον ἀντὶ τοῦ γένωντα ι .
- 20 308 Α Αἰνείαν ἢ κέν μιν <ἐρύσσει ἢ κεν ἑάσει> : ὅτι περισσὸς ὁ κέν, καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς ἢ ἐρύσεις ἢ αὐτὸν ἑάσεις.
- 20 311a1 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγνώσεις ὅτι "πρῶτον {μὲν}, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσει" (Ζ 260), "μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω" (Ν 734). Α δις περισσεύει ὁ κέν Τ il πολεῖς ὠμός <σ> αμεν ὄρκους : καὶ γὰρ φησιν· "ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανός / καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ / σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λέχος" (Ο 36—7). ^[5]
- 20 313 39). Τ Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ <—ἔθηκεν> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι οὐκ ἐνέσχηται τῇ ἀσπίδι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ "διὰ πρό / Πηλιάς ἤϊξεν μελίη" (Υ 276—7) καὶ "ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ" (Υ 279).

- 20 322-4a πῶς οὖν ὁ Ποσειδῶν ἐκ τῆς ἀσπίδος ἤρυσεν τὸ δόρυ; A Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ—ἔθηκεν : ἀθετοῦσί τινες τοὺς στίχους ὡς ἐναντίους τοῖς προκειμένοις· οὐ γὰρ ἔστιν ἐν τῇ ἀσπίδι τὸ δόρυ· φησὶ γὰρ "ἡ δὲ διὰ πρό / Πηλιάς ἤϊξε μελίη" (Y 276) καὶ "ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ / ἔστη" (Y 279—80).
[5]
- 20 322-4b ἔοικε δὲ τοιοῦτόν τι σχῆμα περὶ τὴν πληγὴν γεγενῆσθαι· κατὰ μὲν γὰρ τὴν αἰχμὴν ἐμπεπήγει τῇ γῇ, κατὰ δὲ τὸν στύρακα τῇ ἀσπίδι· ὅθεν τῆς ἀσπίδος προσερείδομένης τῷ σώματι τὸ ξίφος ἐπισπάσασθαι μὴ δυνάμενος ὥρμησεν ἐπὶ τὸν λίθον. b (BE 3 E 4) T Αἰνείαν δ' ἔσ <σ> ευεν <—θωρήσονται > : πολλή τις ἔμφασις Ποσειδῶνος τὸν ἥρωα τοσοῦτον διάστημα μετεωρίσαντος.
[5]
- 20 325-9 T θεοῦ ἈΠΟ χειρὸς ὀρούσας : δύναται ἢ ἀπὸ καὶ ἀναστρέφεσθαι, ἴν' <ῆ> ἀπὸ θεοῦ, καὶ φυλάσσειν τὸν τόνον, ἴν' ἢ ἀπορούσας· ὅπερ καὶ βέλτιον.
- 20 327a1 A ἄμεινον μὴ ἀναστρέφειν τὴν ἀπὸ , ἴν' ἢ ἀπορούσας.
- 20 327a2 b (BE 3) T Καύκωνες : περὶ Παφλαγονίαν φασὶν οἰκεῖν τοὺς Καύκωνας.
- 20 329 καὶ πῶς οὐ συγκατέλεξεν αὐτοὺς ἐν τῷ Καταλόγῳ; ἢ οὖν ἐπήλυδες εἰσιν, ἢ ἐν τοῖς Λέλεξι περιέχονται. b (BE 3) T τινὲς δὲ καὶ φέρουσι τὸ "Καύκωνας <δ> αὐτ' ἤγε Πολυκλέος υἱὸς Ἄμειβος, / οἱ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δῶματα ναῖον" (= B 855 a—b). T Καύκωνες : οἱ μὲν Τρωϊκὸν ἔθνος—Καρίας. A καὶ μιν φωνήσας : παρὰ Ζηνοδότῳ "καὶ μιν νεικείων", παρὰ Ῥιανῶ (fr. [5])
- 20 331 18 p. 54 M.) "τὸν καὶ νεικείων". A im T ἀτέοντα : οὕτως ἐν ἀπάσαις.
- 20 332a AA im ἀτέοντα : ἀφροντιστοῦντα.
- 20 332b1 Καλλίμαχος (fr. 633)· "Μουσέων †κενὸς† ἀνὴρ ἀτέει". AT ἄλλως ἀτέοντα : ἀφροντιστοῦντα, "ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων" (Y 166).
- 20 332c1 ἢ φρενοβλαβοῦντα. T φρενοβλαβοῦντα ἢ ἀφροντιστοῦντα, "ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων / ἔρχεται" (Y 166—7).
- 20 332c2/b2 καὶ Καλλίμαχος "†μουσῶν δὲ κενὸς† ἀνὴρ ἀτέει." b (BE 3) ἄλλως ἀτέοντα : ὡς νοέοντα· ἔστι γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων.
- 20 332d A b (BE 3) T < ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι : > ἐν ἄλλῳ "ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι".
- 20 333 A im ὅς σεῦ ἅμα κρείσσων : ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν, ὡς ἐκεῖ "ὅς σεῦ ἄνευθεν ἑών" (B 27)· ἔστι γὰρ καὶ ἀντιδιασταλτική.
- 20 334a1 A ὀρθοτονητέον διὰ τὴν ἀντιδιαστολήν, b (BE 3) T ὡς ἐν τῷ "ὅς σεῦ ἄνευθεν ἑών".
- 20 334a2 T < φίλτερος ἀθανάτοισιν : > πολλάκις γὰρ καὶ τοῦ ἰσχυροῦ περιγίνεται ὁ θεοφιλής.
- 20 334b b (BE 3 E 4) T ἀλ λ' ἀναχωρῆσαι < ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ > : οὐ μόνον διασώζει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον ὑποθήκας τῆς σωτηρίας δίδωσιν.
- 20 335 b (BE 3 E 4) T συμβλήσεται (335): ἀπροοράτως συμβάλης.
- 20 335-6 πρὸς κατάπληξιν δὲ καὶ τὸ ὑπὲρ μοῖραν (336) τέθιται. b (BE 3 E 4) T φησὶ γὰρ "μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον < ἔμμεναι ἀνδρῶν >" (Z 488). T < μέγα : > ἀντὶ τοῦ ἀθρόως.
- 20 342 T il {λεύσσω τῷ δ'} ἐφάρκα : ὅτι βέβληκε τὸ δόρυ ἐπὶ τὸν Αἰνείαν καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ὡς Ζηνοδότος γράφει (sc.
- 20 346a1 in Y 273—4). λέγει γοῦν ῥητῶς ἐφάρκα α. A {ἐφάρκα;} οὐκ εἶπεν ἔνυξά ἢ οὔτασα.
- 20 346a2 μάχεται οὖν ἢ Ζηνοδότειος γραφή. T {ἀργαλέον} δέ μοι {ἔστι}: ἄμεινον ἐνθάδε ἀπόλυτον λαμβάνειν τὴν ἀντωνυμίαν, τουτέστιν ἐγκλιτικήν.

- 20 356 A ΤΟΣΣΟΥΣΔΕ : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 20 357a1 59 B.) προπερισπᾶ, ἐπεὶ, φησί, κατὰ δεῖξιν λέγεται καὶ τὸ "τοσσησδ' ὑσμίνησ" (Υ 359). Ἀρίσταρχος μέντοι καὶ οἱ πλείους παρολκὴν ἐξεδέξαντο τοῦ δέ, καὶ ἐπέισθη ταύτῃ τῇ ἀναγνώσει ἢ παράδοσις. οὐκ ἀδόκιμος δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἀσκαλωνίτου. Α {τόσους ἀνθρώπους;} οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ἐν παρολκῇ λαμβάνουσι τὸν δέ. ^[5]
- 20 357a2 οὕτω καὶ ἡ παράδοσις. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης περισπᾶ τὸ "τοσ <σ> οὔσ". Τ ἀλλὰ μάλα <στιχὸς εἶμι διαμπερές> : πρὸς τὸ σημαίνονμενον ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι †διανταῖαν† ἀπ' ἀρχῆς ἕως πέρατος.
- 20 362a Α στιχὸς εἶμι διαμπερές : ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος.
- 20 362b1 Τ λέγει δὲ ὅτι πορεύσομαι ἕως τοῦ διόλου ἤτοι τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος.
- 20 362b2 b (BCE 3) στιχὸς : ὡς τριχὸς, ἀπ' εὐθείας τῆς στίξ· Α b (BCE 3) καὶ γὰρ "στίχεσ" (Δ 90 al.
- 20 362c) λέγει καὶ "στίχασ" (B 525 al.). τὸ δὲ εἶμι προπερισπαστέον· σημαίνει γὰρ τὸ πορεύ <σ> ομαι. Α καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι <— / ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον> : εἰς τὰ ἔργα κελεύει ἀφορᾶν, οὐκ εἰς τὰ ἐπαγγελίας.
- 20 367–8 b (BCE 3 E 4) Τ τάχα δὲ διδάσκει μὴ μέγα κατὰ τῶν ἀπόντων φρονεῖν. b (BCE 3 E 4) κολουί : ἀτελὲς ποιεῖ, ὡς τὸ "ἐνικλᾶν, ὅτ <τ> ι νοήσω" (Θ 408).
- 20 370a1 Τ ἀτελὲς ποιεῖ, ὡς τὸ "πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ" (Π 117).
- 20 370a2 b (BCE 3) < τῷ δ' ἐγώ : > ἐν ἄλλῳ "τοῦ δ' ἐγώ".
- 20 371 Α int εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε , <μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ> : ἀγκύλον τὸ διανόημα καὶ πολὺν ἐν βραχεῖ νοῦν ἔχον καὶ διὰ τῆς ἐπαναλήψεως ἐμφαίνον ὑπερβολὴν τῆς ἀμφοῖν δυνάμεως, πυρὸς μὲν ὀξύτητα, σιδήρου δὲ καρτερίαν παραλαβόν.
- 20 372a Α b (BCE 3 E 4) Τ εἰ πυρὶ χεῖρας <ἔοικε> : πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα ἅπαξ (sc.
- 20 372b α 23). Α < ἔγχ ε' ἄειραν : > γράφεται "ἔσταν Ἀχαιῶν".
- 20 373 Α im Ἔκτορα εἶπε : ὅτι Α ἐλλεῖπει ἢ πρὸς πρόθεσις, πρὸς Ἔκτορα.
- 20 375 Α b (BCE 3) καίτοι παρῆν εἰπεῖν "Ἔκτορι εἶπεν", ἀλλὰ συνήθως παρέλιπε τὴν πρόθεσιν· "καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον" (Ρ 237). Α μηκέτι πάμπαν <Ἀχιλλῆϊ> προμάχιζε : μὴ προμάχει, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν δέχου.
- 20 376a b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· μηκέτι πάμπαν <—προμάχιζε> : ταμιεύεται ὁ ποιητὴς τὸ πρόσωπον Ἔκτορος εἰς τὰ τελευταῖα.
- 20 376b b (BCE 3 E 4) Τ μή πώς <σ'> ἡὲ βάλη <ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψη> : ὅτι διέσταλκε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι, διδασκαλικῶς προσθεὶς σχεδόν, οἷον σχεδὸν ἐκ τοῦ σύνεγγυς.
- 20 378a1 Α {ἡὲ} σχεδόν {ἄορι τύψει} : ἀντὶ τοῦ σχέδην.
- 20 378a2 ἀντέθηκε δὲ αὐτῷ τὸ βάλη . Τ ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην <—ἐν πίονι δήμῳ> : ἔθος μὲν αὐτῷ ποικίλλειν ἐν ταῖς ἐπιδηγήσεσι τὸν λόγον, νυνὶ δὲ καιριώτατα χρῆται τῷ τοιούτῳ εἶδει· μετὰ γὰρ τοσαύτας μάχας καὶ ἀναιρέσεις ἔδει καλλωπίσματος χρήσασθαι ἕξωθεν διὰ τὸ προσκορές, ἅμα δὲ καὶ περὶ τοῦ συστήσαι τὸν πρῶτον ὑπ' Ἀχιλλέως ἀνηρημένον ὅτι οὐκ ἦν τῶν τυχόντων. ^[5]
- 20 383–5 b (BCE 3 E 4) Τ ὃν νύμφη τέκε : ἔν τισι τῶν φαύλων ἀντιγράφων "τὸν νύμφη τέκε" διὰ τοῦ τ.
- 20 384 AT il < Ὑδης : > οὕτως Ὑδης διὰ τοῦ δ, τῆς Λυδίας.
- 20 385a1 Ὑλη δὲ τῆς Βοιωτίας. Α im {ὕλης ἐν πίονι δήμῳ;} Ὑδης διὰ τοῦ δ ἢ τῆς Λυδίας πόλις.

- 20 385a2 "Υλη δὲ τῆς Βοιωτίας διὰ τοῦ λ . "Υλη ἔνι οἰκία ναίων" (H 221). Τ διὰ τοῦ δ τὸ "Υδης· ἔστι γὰρ πόλις Λυδίας.
- 20 385a3 γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ λ , ὡς τὸ "Υλη ἔνι οἰκία ναίων". ἔστι δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας. b (BCE 3) ἰθὺς μεμαῶτα : σημειοῦνται τινες ὅτι εἰς εὐθὺ ὁρμῶντα.
- 20 386 A int b (BCE 3) Τ παῖσα : ὅτι A int παῖσα ἀντὶ τοῦ ὅλη.
- 20 387 A int b (BCE 3) Τ "πάντα νέκυν καταεῖνυον" (Ψ 135). Τ δούπησεν : ὅτι A im ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν.
- 20 388 A im b (BCE 3 E 4) Τ κείσαι , Ὅτρυντ <ε> ἰδη : ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς γινώσκων αὐτὸν ἐξ ὀνόματος καλεῖ.
- 20 389 Α ἐνθάδε : ἔν ἐστι τὸ ἐνθάδ ε , ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 20 390a1 59 B.). ἔστι γὰρ δεικτικὸν τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως, ὥσπερ καὶ τὸ "ἐνθάδε κ' αὐθι μένων" (ε 208), ὥστε πρὸ τῆς δε συλλαβῆς ἡ ὀξεῖα. Α {ἐνθάδε;} δεικτικῶς, ὡς "ἐνθάδε ἴκαθημένων".
- 20 390a2 Τ δεικτικὸν ἐστι τὸ ἐνθάδ ε , καὶ πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον.
- 20 390a3 b (BCE 3) < γενεὴ δέ τοί ἐσ τ' ἐπὶ λίμνη—δινήεντι : > σημειωτέον {δὲ} ὡς διὰ ἀκριβείας ἴσασιν ἀλλήλους, ὡς καὶ Δόλωνα <οἱ> περὶ Διομήδην (cf.
- 20 390-2 K 447. 478). Τ λίμνη / Γυγαίη : οὕτω <σ> ἐν Λυδία—καλουμένου.
- 20 390-1 Α < Γυγαίη : > ὄνομα τῆς λίμνης.
- 20 391a Α im ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν <ἐστίν> : κώμη ἐστὶ Λυδίας Ἀλαδα, ἐνθα φησὶν Ἡρόδοτος βωμόν Ἰφιδίωνα καὶ ἄγαλμα λίθινον κολοσσικὸν ἠκρωτηριασμένον, ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον.
- 20 391b καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι ἐν εὐδαίαις, ὡς φησὶν ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστι ν . Τ "Υλλω ἐ π' ἰχθυόεντι : "Υλλος νῦν Φρύγιος καλεῖται. ^[5]
- 20 392a ἐκβάλλει δὲ μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. Τ ἄλλως "Υλλω ἐ π' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῶ δινήεντι : τὸ σχῆμα ὁμοιοπτῶτον.
- 20 392b b (BCE 3) Τ ἐν βραχεῖ δὲ τό τε πλῆθος ἔδειξε τῶν ἰχθύων τοῦ "Υλλου τοῦ τε Ἑρμοῦ τὸ ταχὺ τῶν ῥευμάτων· καὶ γὰρ δύσπλωτός ἐστιν. b (BCE 3 E 4) Τ < "Υλλω .
- 20 392c . . καὶ Ἑρμῶ : > ποτ <αμοῖ> Λυδίας. Α im ἐπισ <σ> ὥτροις δατέοντο : ἐναργῶς ἔδειξεν αἰκισμὸν σώματος ὑπὸ τῶν παραθεόντων τροχῶν διαιρουμένου.
- 20 394 b (BCE 3 E 4) Τ Δημολέοντα <—ῥῆ ξ' ὅστέον> : ἐν ὀλίγοις ὅλα δεδήλωκε, τὸ ὄνομα (sc.
- 20 395-9 395), τὸν τρόπον, τὸν πατέρα (sc. 396), τὸν τόπον, ἐφ' ὃν ἡ πληγὴ, ὅτι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ὅτι διὰ τῆς κυνῆς, καὶ κατὰ ποῖον μέρος τῆς κεφαλῆς (cf. 397), καὶ μέχρι ποῦ διήλθεν, b (BCE 3 E 4) Τ ὅτι ῥῆ ξ' ὅστέον (399). Τ < Δημολέοντα : > οὕτως Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 20 395a1 τινὲς δὲ "Δηϊλέοντα". Α int Ἀρίσταρχος "Δηϊλέοντα".
- 20 395a2 Τ il ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα <μάχησ> : ἐκ τῶν τριῶν λέξεων ἐν σημαίνει, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν.
- 20 396a1 θετέον οὖν ἐπ' αὐτὰς τὴν συναφὴν, σύνδυο τῆς τε πρώτης καὶ δεύτερης καὶ τρίτης λέξεως. δύναται δὲ καὶ τὸ ἐσθλὸν καθ' ἑαυτὸ εἶναι. Α {ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης;} ἐν ἐκ τῶν τριῶν λέξεων σημαίνεται, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν.
- 20 396a2 δυνατὸν δὲ καὶ ἐν τῷ ἐσθλὸν στίζειν. Τ ἀγαθὸν b (BCE 3) ἐν τῇ μάχῃ βοηθόν.
- 20 396a3 b (BCE 3 E 4) δύναται δὲ καὶ εἰς τὸ ἐσθλὸν ἡ στιγμή τίθεσθαι καὶ γράφεσθαι μάχη ς . b (BCE 3) κατὰ κρόταφον : καὶ ἡ περὶ τὰς πληγὰς ποικιλία θαυμασία· ἄμφω γὰρ κατὰ τῆς κεφαλῆς τέτρωνται.

- 20 397 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλ' ὁ μὲν πρόσω ἰέμενος κατὰ μέσσην τὴν κεφαλὴν πλήσσεται (cf. Υ 386—7), ὁ δὲ ἤδη παρατρέχων, ὡς ἔοικε, καὶ εἰς φυγὴν ὁρμώμενος διὰ τοῦ κροτάφου. ὁ δὲ τρίτος κατὰ τὸ μετάφρενον ἀπεστραμμένος τιτρώσκεται (cf. Υ 402). b (BE 3 E 4) Τ < κα θ ' ἵππων ἀΐξαντα : > καταβάντα τῶν ἵππων. ^[5]
- 20 401a A im < ἀΐξαντα : > γράφεται "αἴσσοντα".
- 20 401b A im < αἴσθε : > ἀπέπνεεν.
- 20 403 T il < ἥρυγεν : > πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἥρυγεν (cf.
- 20 404a1 Υ 403). A im {ὡς ἄρα:} πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἥρυγε τὸ σημεῖον.
- 20 404a2 Τ Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα : Νηλεύς, φασίν, ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν Ποσειδῶνος Ἑλικωνίου ἰδρύσατο b (BCE 3 E 4) Τ κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἑλίκῃ τῆς Ἀχαιίας.
- 20 404b Τ σύνηθες δὲ τοῖς αὐτόσε καθ' ἕκαστον ἔτος †ἐγκυκλεῖν† τὰς θυσίας τῷ θεῷ, σημεῖα λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τῶν ταύρων ἐρυγῆς· βοώντων γὰρ τῶν ταύρων δοκοῦσιν εὖμενῃ τε εἶναι τὸν θεὸν καὶ τὴν θυσίαν ἀσπάζεσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ {ὡς ὅτε ταῦρος ἥρυγεν ἐλκόμενος} Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα : τὸν Ποσειδῶνα, ἥτοι ὅτι καὶ ἐν Ἑλικῶνι—νομίζοντες. ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτοφῶντι (F.H.G. IV. 368 fr. 5). Α Ἑλικώνιον : οἱ Αἰολεῖς παρὰ τὰς γενικὰς τῶν πρωτοτύπων ποιοῦσι κτητικὸς τύπος, ἐτέρων ἐτερόνιος, ἄλλων ἀλλώνιος, †ἐτοιμώνιος†, ἀνεμώνιος ὁ διὰ τὴν εὐφωνίαν ἀνεμώλιος, Ἑλικῶν Ἑλικώνιος· φησὶν οὖν τὸν ἐν Ἑλίκῃ τῆς Ἀχαιίας τιμώμενον. ^[5]
- 20 404c τὰ δὲ διὰ τοῦ ιος , εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ος ἔχει, διὰ τοῦ ησιος , Ἰθακήσιος ἀπὸ τοῦ Ἰθακος, Ὀχήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος, μεθοδήσιος. εἰ δὲ τρέποιτο τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ α , Πρυμνάσιον, Κορυφάσιον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ κοράσιον, ὃ μᾶλλον ἔστι Μακεδονικόν. b (BE 3 E 4) Τ ὡς ἄρα τὸν γ ' ἐρυγόντα λί π ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ : εἰκότως ἀνερυγγάνων τὸ αἶμα καὶ ὀξέως ἀποθνήσκει· τὴν γὰρ τραχεῖαν ἀρτηρίαν διεκόπη καὶ τὸν στόμαχον διήρηται, b (BCE 3 E 4) Τ ὅ ἐστι τὸν οἰσοφάγον, Τ καὶ μέχρι τοῦ θύμου φθάνει τὸ δόρυ. ^[5]
- 20 406a θύμος δέ ἐστιν ἄδην μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. b (BCE 3 E 4) Τ {ὡς ἄρα τὸν γ'} ἐρυγόντα : ὡς "φαγόντα" (cf.
- 20 406b1 δ 33). ἔστι γὰρ δευτέρου ἀορίστου, καὶ ὡς ἔφυγε φυγόντα, οὕτως ἥρυγεν ἐρυγόντα. Α {ἐρυγόντα:} παροξυτονητέον τὴν μετοχὴν· δευτέρος γὰρ ἐστὶν ἀόριστος, ὡς ἐδήλωσε τὸ "ἥρυγεν ἐλκόμενος" (Υ 404).
- 20 406b2 Τ πόδες <σ> ι δὲ πάντας ἐνίκα· τοὺς νόθους· ὁ γὰρ Πολίτης "σκοπὸς ἵζε ποδωκείησι πεποιθὼς" (Β 792).
- 20 410 ἐπινοεῖ δὲ ἐκάστω τὸ πρὸς διήγησιν ἡδύ. b (BCE 3 E 4) Τ ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων : τὸ πλεονέκτημά φησιν ἀνέπεισεν αὐτὸν ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ ἐλπίσαντα ταχέως ἀναφεύξεσθαι.
- 20 411 b (BCE 3 E 4) Τ νῶτα παραΐσσοντος : παρακλίνοντος τὰ νῶτα.
- 20 414a b (BCE 3) Τ < παραΐσσοντος : > οὕτω κατὰ γενικὴν παραΐσσοντο ς .
- 20 414b Α im ὅθι ζωστήρος ὀχῆς </ —αἰχμή> : ἡ δι' ὅλου κρίκοις συνέχεσθαι τὸν ζωστήρα πρὸς τὸν θώρακα νοητέον· ἢ καθ' ὑπερβατὸν ἐκδεκτέον ἀντικρὺ δὲ διέσχε πα ρ ' ὀμφαλόν (416), ὅθι ζωστήρος ὀχῆς / b (BCE 3 E 4) Τ χρύσειοι σύνεχον (414—5). ^[5]
- 20 414—6 Τ χρύσειοι σύνεχον <καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ> : ὅτι κατὰ τὴν τοῦ ζώματος ἐπιβολὴν πρὸς τὸν στατὸν θώρακα {καὶ} διπλοῦς ἦν ὁ θώραξ.
- 20 415a Α καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ : ὅτι διπλοῖ οἱ θώρακες κατὰ τὸν τῆς ζώσεως τόπον.

- 20 415b b (BCE 3 E 4) T προτὶ οἷ δ' ἔλα β' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς : προσέλαβεν ἑαυτοῦ τὰ ἔντερα ἀποκυλισθεῖς.
- 20 418a1 T πρὸς ἑαυτὸν ἀποκλιθεῖς ἔλαβε τὰ ἔντερα.
- 20 418a2 b (BCE 3 E 4) προτὶ οἷ δ' ἔλαβε : περισπαστέον τὴν οἷ: A b (BCE 3) T ἔστι γὰρ πρὸς ἑαυτόν.
- 20 418b AT ἀλ λ' ἀντίος ἦλ θ' <Ἀχιλλῆϊ> : ὁ γὰρ ἔλεος ἀμελεῖν αὐτὸν τῆς ψυχῆς τε καὶ τῆς ἐντολῆς Ἀπόλλωνος ποιεῖ.
- 20 422 b (BCE 3 E 4) T ἀνέπαλτο : ἐδήλωσε τὸν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἑαυτοῦ μείζω γενόμενον.
- 20 424a b (BCE 3 E 4) T ἀνέπαλτο : ἀνεπήδησεν, ἀνήλατο.
- 20 424b πῶς δέ, φησί, τὸν Αἰνεῖαν—δι' ἔχθρας ὄντας, A ἐσεμάσ <σ> ατο θυμόν : ἦψατο τῆς ψυχῆς, ἢ ἐκηλίδωσεν.
- 20 425 b (BCE 3 E 4) T < οὐ δ' ἄρ' ἔτι δὴν : > Ἀρίσταρχος "οὐδ' ἂν ἔτι δὴν", διὰ τοῦ ἄν.
- 20 426 A im < ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας : > ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν στάσεων διαστήμασιν.
- 20 427 b (BCE 3 E 4) T il ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρα θ' ἴκηαι : σύντομος ὁ λόγος τοῦ πρὸς τιμωρίαν σπεύδοντος.
- 20 429 καίτοι πρὸς Αἰνεῖαν πλείους ἀποτέταται λόγους, b (BCE 3) T σὺ μὲν ἐσθλός, <ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων> : εἰρωνεῖα προεῖρηται "τὸν δ' οὐ ταρβήσας", (Υ 430).
- 20 434a1 T κατ' εἰρωνεῖαν τὸ ἐσθλός· προεῖπε γὰρ τὸ "οὐ ταρβήσας".
- 20 434a2 b (BCE 3) θεῶν ἐν γούνασι κεῖται : ἱκεσίαις, λιταῖς.
- 20 435 ἢ κόλποις, b (BCE 3 E 4) T ἢ δυνάμει, b (BCE 3 E 4) χειρότερος : χέρ <ε> ιος χερ <ε> ιότερος, συγκοπὴ καὶ πλεονασμὸς χειρότερο ς .
- 20 436 AT καὶ ἐμὸν βέλος ὅξυν πάροιθεν : πάροιθε ν , ὅτε τὸν Πάτροκλον ἀνήρηκεν (sc.
- 20 437a Π 820—1). T καὶ ἐμὸν βέλος ὅξυν πάροιθεν : συναφὴ ἐπὶ τὰς τελευταίας δύο λέξεις· ἐν γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται, τὸ ὠξυμμένον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος.
- 20 437b1 A {ὅξυν πάροιθεν;} συναπτέον τὸ ὅξυν πάροιθεν· δηλοῖ γὰρ τὸ ὠξυμμένον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν.
- 20 437b2 T πνοιῇ <Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε> : ἐπὶ τὸ πνοιῇ βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 20 439a A im b (BCE 3) T ἄλλως πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε : καταγέλαστα ταῦτα, ὥς φησιν Ἡρακλέων (fr.
- 20 439b 14 B.). T < ἦκα μάλα> ψύξασα : τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἡρέμα ἐξανεμίσασα, "ψύχεος ἰμεῖρων κατελέξατο" (κ 555).
- 20 440a b (BCE 3 E 4) T {ἦκα μάλα} ψύξασα : ὅτι ψύξασ α , φυσήσασα τῷ ἑαυτῆς πνεύματι ἀπέστρεψε τὸ δόρυ (cf.
- 20 440b Υ 439). A ἄλλως ψύξασα : πνεύσασα, φυσήσασα.
- 20 440c T τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων : πιθανῶς ἀναρτᾷ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀκροατῶν, εἰς τέλος τῶν ποιήσεων ἑαυτῷ ταμιευόμενος τὴν σφαγὴν Ἑκτορος.
- 20 443 πρὸς δὲ τὸ ἄπιστον βοηθεῖα χρῆται, ὥσπερ ἀπολογούμενος διὰ τοῦ "ρεῖα μάλ' <ὥς τε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ> " (Υ 444). A b (BCE 3 E 4) ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι , ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων : ὅτι ἀντὶ τοῦ A int ᾧ ἔοικας εὐχεσθαι A int b (BCE 3) T παραγινόμενος εἰς πόλεμον.
- [5]
- 20 451 A int b (BCE 3 E 4) T ἦ θήν ς' ἐξανύω <γε—ἐπιτάρροθός ἐστι> : καὶ τῆς νῦν ἀποτυχίας εἰς θεοὺς ἀνήγαγε τὴν αἰτίαν καὶ τῆς αὐθις ἐπιτυχίας.
- 20 452–3 b (BCE 3 E 4) T ἦ θήν ς' ἐξανύω γε : περισπαστέον τὸν ἦ· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός, AT ἴσος τῷ δή.

- 20 452a1 τὸ δὲ ἀνύω βαρυτόνως ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ ἐνεστώς ἀντὶ μέλλοντος. Α ἔξανύω : βαρυντέον τὸ ἀνύω· ἐνεστώς γὰρ ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος, b (BE 3 E 4) T ὡς τὸ ἐρύω.
- 20 452a2 T νῦν δ' ἄλλους < Τρώων ἐπιείσομαι , ὃν κε κιχείω > : πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἰδίως πληθυντικῶ ἐνικὸν ἐπήνεγκεν, ὃν κε κιχείω .
- 20 454a A νῦν δ' ἄλλους < Τρώων ἐπιείσομαι > : ὡς πρόσθεν ἀποτυχῶν τοῦ Αἰνείου εἰς τὸ πλήθος τρέπεται (cf.
- 20 454b Y 352), οὕτω καὶ νῦν. b (BCE 3) T < νῦν δ' ἄλλους Τρώων : > γράφεται "νῦν αὖ τοὺς ἄλλους".
- 20 454c A im < ἐπιείσομαι : > ἐπιπορεύσομαι.
- 20 454d b (BCE 3) T il ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν : ἐπιτρέχει τὸν τῶν βαρβάρων θάνατον, ἐπὶ τῇ εὐχερείᾳ καὶ ὀξύτητι τοῦ Ἀχιλλέως ταχύνας τὸν λόγον.
- 20 456 b (BCE 3) T < ἡρύκακε : > κατέσχε τοῦ φυγεῖν.
- 20 458 A im Λαόγονον καὶ Δάρδανον : παρέλιπε τούτων τὰς πληγὰς, ὅπως μὴ προσκορεῖς ὑπάρχοιεν.
- 20 460a1 T παρέλιπε δὲ αὐτῶν τὰς πληγὰς, ἵνα μὴ πρὸς κόρον ὁ λόγος ᾖ.
- 20 460a2 b (BCE 3 E 4) < ἄμφω ἐφορμηθεῖς ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἐφορμηθεῖς .
- 20 461 A im b (BCE 3 E 4) < τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν , τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας : > ὅτι πάλιν ἀντιδιέστειλεν.
- 20 462a1 A int τὸ <ν> δὲ σχεδὸν <.
- 20 462a2 .. τύψας > : σχέδην παίσας, ἀντέθηκε δὲ τὸ βαλὼν. T τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν , <τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας > : εἰκότως τὸν πρῶτον διὰ βολῆς ἀναιρεῖ, πλησίον δὲ γενόμενος τὸν ἕτερον τῷ ξίφει ἀναιρεῖ.
- 20 462b b (BCE 3 E 4) T Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην <—ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κα θ' ἦπαρ > : ἦτοι κομματικῶς εἶπεν, ὡς ἔθος πολλάκις τοῖς ποιηταῖς.
- 20 463-9a ἦ τὸ ἐξῆς ἐστὶ Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην (463) φασγάνῳ οὔτα κα θ' ἦπαρ (469). †ταῦτα† δὲ ἐν παρεκβάσει εἰπὼν ἐπαναλαμβάνει διὰ τοῦ ὁ δὲ φασγάνῳ (469), ὡς εἴωθεν. οὕτω δὲ ἔσται τὰ λοιπὰ διὰ μέσου. ἦ κοινὸν ἄνωθεν τὸ ἔτυπε ἀπὸ τοῦ "τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας" (Y 462). A Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην—κα θ' ἦπαρ : παραλλάσσων τὸ ὁμοειδὲς ἐποίησέ τινα ἰκετεύοντα. ^[5]
- 20 463-9b τὸ ἐξῆς, Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην (463) φασγάνῳ οὔτα κα θ' ἦπαρ (469), b (BCE 3 E 4) T καὶ τὰ λοιπὰ διὰ μέσου. ἦ κοινὸν τὸ ἔτυπεν ἐκδεκτέον ἀπὸ τοῦ "σχεδὸν ἄορι τύψας" (Y 462). b (BE 3 E 4) T ΕΙΠΩΣ εὐ πεφίδοιτο : ἡ εὖ ἀντωνυμία ἐν τῇ συντάξει ἐνέκλινε τὸν τόνον· ἔστι γὰρ ἀπόλυτος. ^[5]
- 20 464a1 οὐχ ὃν τρόπον δ' οἶται ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 59 B.) τὸ πῶς πάντως ὀξυτονηθήσεται, ἐπεὶ ἤδη ἐμελέτησε καὶ ἄλλων ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων τὸ πῶ καὶ τὸ πῶς τοῦτο μὴ πάσχειν· "οὕπως ἐστ', Ἀγέλαε διοτρεφέσ" (χ 136)· "μήπως με προῖδῶν" (δ 396)· "μήπω μ' ἐς θρόνον ἵξε, διοτρεφέσ" (Ω 553)· "οὕπω μὲν φασί <ν> φαγέμεν" (π 143). οὕτως οὖν καὶ τὸ εἴπως εὐ πεφίδοιτο οὐκ ἀναγκαστικὴν ἔξει τὴν ἐπὶ τοῦ πῶς ὀξεῖαν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος γενόμενος κατὰ ταύτην τὴν προσωδίαν τοῦτο μόνον ἀπεφῆνατο ἐγκλίνοντα δεῖν τῷ τόνῳ καὶ δασύνοντα λέγειν τὴν τρίτην συλλαβὴν· σημαίνει γὰρ 'εἴ πως αὐτοῦ'. διὸ καὶ ἡ διπλῇ. A {εἴ πῶς εὐ πεφίδοιτο;} ἡ μὲν εὖ ἐγκλίνεται, τὸ δὲ πῶς οὐ πάντως ὀξυνθήσεται. ^[10]
- 20 464a2 καὶ ἐμελέτησε πολλάκις ἐγκλιτικῶν ἐπιφερομένων μὴ ὀξύνεσθαι, "οὕπως ἔστ', Ἀγέλαε", "μήπως με προῖδῶν", "οὕπω μὲν φασιν φαγέμεν". οὕτως οὖν καὶ τὸ εἴπως εὐ οὐκ

- ἀναγκαστικήν ἔξει τὴν ἐπὶ τοῦ πως ὀξεῖαν. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος γενόμενος κατ' αὐτὴν τὴν προσωδίαν τοῦτο μόνον ἀπεφώνητο· ἐγκλίνειν δεῖ τῷ τόνῳ καὶ δασύνειν τὴν τρίτην συλλαβήν· δηλοῖ γὰρ 'εἴ πως αὐτοῦ'. Τ δασυντέον τὸ εὔ· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ^[5]
- 20 464a3 b (BCE 3) οὐ γάρ τι γλυκύθυμος <—ἐμμεμαῶς > : ὅτι Α οὐκ ἀνειμένος τῷ θυμῷ καὶ ἠπιόφρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σκληρὸς καὶ χαλεπός.
- 20 467-8 A b (BCE 3 E 4) Τ οὐ γάρ τ <ι> γλυκύθυμος ἀνὴρ <ῆν> οὐ δ' ἀγανόφρων : ὁ μὲν γὰρ ὡς ἀκμάζοντος τοῦ πένθους περίλυπός ἐστιν· ὅτε μὲν γὰρ θάπτομεν τοὺς φίλους, τότε μάλιστα στερίσκεσθαι αὐτῶν ἐλπίζοντες αὔξομεν τὴν ὀδύνην.
- 20 467a ὁ δὲ ποιητὴς οὐκ ἐπαινῶν τὸ θυμικὸν 'οὐκ ἀγανόφρονα' αὐτὸν καλεῖ, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "ἀεικέα μήδετο ἔργα" (X 395). Τ < οὐ γάρ τι : γράφεται > "οὐ γάρ τισ" καὶ "οὐ γὰρ ἔτι". ^[5]
- 20 467b A int γλυκύθυμος : γλυκὺ τὸ ἀνειμένον· "σπεῦδε, μὴ γλυκὺς γένῃ" (fr.
- 20 467c [com.?] ign.). Τ ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν , <ἀτὰρ μέλαν αἶμα κα τ' αὐτοῦ > : ὀλισθηρὰ γὰρ ἡ φύσις τοῦ ἥπατος.
- 20 470 αἰμορραγία δὲ πολλὴ γέγονε δύο μεγίστων ἀγγείων διηρημένων τοῦ ἥπατος, τῆς †κοιλίας†, A b (BCE 3 E 4) Τ ἡ κατὰ <τὰ> κυρτὰ ἔγκειται, Τ τῆς τε πύλης, ἣτις ἐστὶ κατὰ τὰ †σκαϊά†. b (BCE 3 E 4) Τ κόλπον ἐνέπλησεν : "ἐνέπρησεν" Φιλόξενος (fr. ^[5]
- 20 471a1 217 Th.) καὶ Ἀρίσταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματί φησιν οὕτως· "τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησεν." Α Ἀρίσταρχος "ἐνέπρησεν".
- 20 471a2 A int τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησεν, b (BCE 3 E 4) Τ διὰ οὖν τοῦ ρ τὸ "ἐνέπρησε" γραπτέον.
- 20 471a3 Τ δουρὶ κα τ' οὔς : ὅρα, ὅσαι πληγαὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἠνέχθησαν· ἡ μὲν "μέσ <σ> ἡν κακ κεφαλὴν" (Υ 387.
- 20 473a 475), ἡ δὲ "κατὰ κρόταφον" (Υ 397). οὗτος δὲ διὰ τοῦ ὠτός. Τ ἄλλως· δουρί : σπεύδων οὐκ εἶπεν οὐδὲ ὅπως τὸ ξίφος (cf.
- 20 473b Υ 469) ἀπέθετο. Τ < πα ρ' οὔς : > γράφεται καὶ "κατ' οὔς".
- 20 473c A int < πᾶν δ' > ὑπεθερμάνθη ξίφος <αἵματι > : δαιμονίως τὸ βάθος τῆς πληγῆς b (BCE 3) Τ διὰ τῆς λέξεως παρέδειξεν.
- 20 476 b (BCE 3) τένοντες : ὅτι πάντα τὰ τετ{ρ}αμμένα νεῦρα τένοντας Ὅμηρος λέγει.
- 20 478a Α {ξυνέχουσι} τένοντες : τένοντες τὰ συντείνοντα τὰς συναφὰς τῶν νεύρων.
- 20 478b Τ < τένοντες : > τένοντές εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ὧν γίνονται ἐκτάσεις καὶ κάμψεις.
- 20 478c b (BCE 3 E 4) Τ t πρόσ θ' ὀρόων : Ζηνόδοτος χωρὶς †τοῦ θ' "πρός' ὀρόων".
- 20 481 Τ σφονδυλίων : τινὲς εὐθεῖαν λαμβάνουσι τὸ σφονδυλίῳ ν , b (BCE 3 E 4) Τ ἴν' ἧ ὁ σφονδυλίων μυελός.
- 20 483 b (BCE 3 E 4) Πείρεω υἰόν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "Πειρέως υἰόν", ἄμετρον ποιῶν τὸν στίχον καὶ παράλογον· ἔστι γὰρ Πείρω τὸ ὄνομα (cf.
- 20 484a1 B 844. Δ 520. 525). νῦν δὲ ἐσχημάτικεν ἀπὸ τοῦ Πείρεως, ὡς Μενέλεω. ἄδηλον δέ, εἰ τοῦ Θρακῶν ἡγουμένου ἢ ἐτέρου τινὸς ὁμωνύμου. Α Πείρεω υἰόν : ὡς Μενέλεω· ἡ γὰρ εὐθεῖα ἐστὶ Πείρεως, ὅπερ ἐν ἄλλοις "Πείροο" (B 844) λέγεται καὶ "Πείρω" (Δ 520. ^[5]
- 20 484a2 525). b (BCE 3) Τ ὁ δὲ Ζηνόδοτος "Πειρέω" γράφει ἀπὸ τῆς Πειρεὺς εὐθείας. Τ < Πείρεω : > οὕτως Πείρεω , ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς Πείρεως.

- 20 484b A int 'Ρίγμον : ὡς "ὄρμον" (A 435.
- 20 485a ο 460 al.) εἰς ιδιότητα· τὰ γὰρ εἰς γμος λήγοντα πάντα ὠξύνετο, ἀγμός, ψυγμός, λυγμός. δοκεῖ δὲ τὸ "ὄγμοσ" (cf. A 68. Σ 546 al.) ἀντικεῖσθαι {ρίμφ' ἄτε}. Α 'Ρίγμον : ἀπὸ τοῦ ῥηγμός Αἰολικῶς αὐτόν φασιν εἰρησθαι 'Ρίγμον· καὶ γὰρ τὸ <ν> ῥηγνύμενόν φασιν.
- 20 485b ἔνιοι δὲ "Ρίγμονα" λέγουσιν εἶναι τὸ τέλειον. Τ ἄλλως 'Ρίγμονα : τινὲς ἀπ' εὐθείας τῆς 'Ρίγμων.
- 20 485c Τ < τὸν βάλε> μέσ <σ> ον ἄκοντι : ἄκοντι καταχρηστικῶς τῇ μελίᾳ, εἰ μὴ καὶ ἄλλο ἔτυχεν ἔχων δόρυ.
- 20 486a Τ < ἐν πνεύμονι : > ἐν ἄλλω "ἐν νηδύϊ {χαλκόσ}".
- 20 486b Α im ὡς δ' ἀναμαιμάει <—εἰλυφάζει> : οὗτός ἐστι, περὶ οὗ φησιν "εἰ <πυρὶ> χεῖρας ἔοικε" (Υ 371.
- 20 490–2 372). Τ πολλάκις δὲ χρησάμενος τῇ ἀπὸ τοῦ πυρὸς παραβολῇ ἐμψύχῳ νῦν τῇ ὀνοματοποιίᾳ χρῆται, μαιμᾶν (cf. 490) λέγων τὸ πῦρ ὡς πᾶσαν ἐπειγόμενον τὴν ὕλην ἀναλῶσαι. πάντα δὲ πᾶσι παραβέβληται· ἢ τε γὰρ προθυμία τοῦ Ἀχιλλέως ὁμοία τῇ τοῦ πυρὸς ὀρμῇ καὶ τὸ πλήθος τῶν ἀναιρουμένων ὁμοιον τῷ τῆς ὕλης βάθει, καὶ τὸ εὐμεταχείριστον τῶν Τρώων τῷ τῆς ὕλης καταζήρῳ ἀπείκασται. ἔν τε τῷ εἰλυφάζει (492) τὴν ἐπὶ πλεῖον εἴλησιν τοῦ πυρὸς ἔδειξεν. b (BCE 3 E 4) Τ ἀναμαιμάει : μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀναβάλλει τὴν κίνησιν. ^[5]
- 20 490 Τ < ἀζαλέοιο : > ξηρὰν ἔχοντος ὕλην.
- 20 491 Τ il ῥέε δ' αἵματι γαῖα : ἡ γῆ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἔρρεῖτο.
- 20 494 Τ ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ <—ἐριμύκων> : ὅλον ὅλῳ παραβέβληται.
- 20 495–7 Τ <ἐϋκτιμένη> γράφεται "ἐϋτροχάλῳ {ἐν ἄλῳ}".
- 20 496 Α im <βοῶν> ὑπὸ πόσος' ἐριμύκων: οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν· ἔχει γὰρ σύνταξιν πρὸς τὴν ἐπιφερομένην δοτικὴν τὴν ποσὶ <ν>, ὁμοίως τῷ "ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὠρνυτ' ἀέλλῃσ" (Γ 13).
- 20 497a1 Α οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ὑπὸ· ἔστι γὰρ ὑπὸ ποσὶν ὡς κἄκεῖ "ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος".
- 20 497a2 b (BCE 3) Τ κῦδος : κῦδος ἦτοι Τ τὸ ἐκ τῆς ἀναιρέσεως Ἑκτορος ἦ καὶ τὸ ἐκ τοῦ συνειλησai τοὺς πολεμίους εἰς τὸ ἄστυ.
- 20 502 b (BCE 3) Τ λύθρῳ : λύθρος ὁ ἐκ πολεμικῆς—αἷμα.
- 20 503 Α Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἑρωδιανοῦ καὶ <ἐκ> τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 20 postscr Α Pap.
- 21, pap12 t XII (ad Φ 1—516 [?])]οτε .
- 21, pap12 1 [[....] . α (.) ρυ . ρ . [.] ... (.) ω . [ἀναγ]ινώσκειν τινὰς "ότε[δή]" [.. λέ]γοντας τὸν δὴ ἐπι[[...] τῷ <ι> ὅτε χρονικῶ <ι> ἐπι . [[.. (.)] ἐ]γκλ{ε}ίνειν αὐτόν. ἀγ[νοοῦσι δὲ] [ὅτι τὸ] δὴ οὐκ ἔστιν ἀλλοιω[σαι τὸν] [τόνον] . τῶν προηγουμένων(ν πόρον <: > οἱ] [μὲν τῇ]ν διάβασιν ὁμοίως τ[ῷ <ι> ἐν Β "καὶ] [Θρύον] Ἀλφειοῖο πόρον" καθ[[.....] . καὶ πορευτὸς ὁ Ἀλφ[ειός . [.....] αὶ τὰ Ὀδ[υ]σσεύς διαι[[.....] ἐν τῷ <ι> μ' "οἴκτιστον [δὴ κείνο] [έμοις ἴδο]ν ὀφθαλμοῖσι / π[ά]ν[τ]ων,] [ὅς' ἐμόγη]σα πόρους ἀλὸς ἐξερε[εῖ-] [νων." οἱ δὲ τὸ ρ]εῦμα ἀπὸ τοῦ εἰς . [[..... (.) τὸ]ν διάρρουν. τοῦτο[[..... (.) Πτο]λεμαῖος. Ἀριστο[φάνης [..... ἐχ]ρῆν διὰ τοῦ η γρά[φειν [..... "εὐρρ]ῆος", ἴν' ἡ <ι> ἀπὸ ὀρθῆ[ς [.....] . ς' ἀγνοεῖ δ' ὅτι ἂ .. [[.....]σιν καὶ τὸ ἀνεπ[ε]υγμέ-] [νον]ν μὲν γὰρ συλλα[βὴν [..... ἐ]πὶ καθαροῦ τοῦ η [ς [.....]

ἐπὶ γενικῆς πα[[.....] "διοτρεφέος"· "θυμ[ὸς δὲ μέ-] [γας ἐστὶ διοτρ]εφέος βασιλῆος"
[[.....]σπασμένη δε[[.....]γων. τὰ δὲ ἀπ[[.....]ενα εὐφωνία[[.....]ον παρὰ τὸ
ηρ[[.....]διό φησιν ιφι[[..... (.)]δε τὸ κλέος α[(finis columnae) [γῆ φυ]σί[ζοος <: >
[φυσι]ζωοσ[[] . [30]

21, pap12 63 ροις α[[φυσ]ίζων ε . [[ἦ]θελε θυμῶ[<ι> []κ[ο]ν ηὔξηκε[[]ιν εὐλόγωσ[[]καὶ ἄλλως
δὲ[[]τες τελευτᾶν[[]τον γε χρόνον[[]Στησιχόρω[<ι> (finis columnae) [. [10]

21, pap12 111 δεῖ[λ]ην μέν, ὡς οἱ Ἀττι[κ]οί, [.....] . σελαν, ὅθεν δεελ . ν φη[σιν] "Τμᾶρες, ὅσοι
ναίουσι[ι π]έλας [.....]ον". αὐτὸς δὲ "δεῖελον". Φρύ[ν]ιχος δ' ὁ τραγ[ικὸς ἐν Φοινίσσαις ...
(.)η[..... ὑ]πὸ τὴν δεείλην .. λ .. ο [.....] . ὡν ἄνδρες ἐκτείνοντο [.....]ην ἐς δ <ε>
ιέλην. ταύτης δὲ [τὸ μετὰ μεση]μβρίαν κατάστημα δεῖ[λ]ην πρωῒ[α]ν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, τὸ δὲ
[πρὸ δύσε]ως ἡλίου δεῖλην ὀψίαν. αὐτὸς [καὶ ἄρσενι]κῶς, "εἰς ὃ κεν ἔλθῃ <ι> / δεῖλος ὀψὲ
[δύων, σκιάσ]η <ι> δ' ἐρίβωλον ἄρουραν", ὡς τὴν [ἐσπέραν] "ἔσπερον". τρισὶ δὲ
δια[στ]ήμασιν [ὄλην ἡμέρ]αν περιώρικε[ν]· ἡοῖ, μέση <ι> ἡμέ[ρα <ι> , δεῖλη <ι>] Ἄρη
<ι> τῶ <ι> σιδήρω <ι> , [οἱ] δὲ τῇ <ι> πλη[γῇ <ι> . [15]

21, pap12 116 Ἑρμαπ[ι]ίας δὲ περισπᾶι, ἦν' ἡ <ι>] βλάβ[η <ι> βέλους] ἢ δόρατος ἢ ὃ γε δουρ[ι βαλ]ῶν [ἢ
ἀπὸ νευρ[ῆ]φιν ὁῖστω <ι> πέπεισ[ται γάρ] [ὅτι συστ]άδην αὐτὸν οὐδεὶς ἀ[νελ]εῖ [ἘΝΤΑΥΘΟΙ]
νῦν ἥσο μετ' ἰχθύσιν <: > [τὸ ἘΝΤΑΥΘΟΙ ὁ Θρ]ᾶξ βαρυτονεῖ τὸ γὰρ [πε]ρισπᾶν [τῆς
νεωτέρ]ας Ἰάδος.

21, pap12 122 οἱ δὲ διὰ το[ῦ] "κεῖσο", [.....]ν . ο . ἐκ τοῦ ἐνταῦθα [πα]ρα[.....]ης ἐκ τοῦ ἐνταυθ[ί . (.)] .
την [.....]σπωμένην γεγ[ονέ]ναι. Ἀ[ρίσταρχο]ς δὲ Ἀττικόν φη[σι τ]ὸ ἥσο [ἀντι τοῦ] διάτριβε.
ἐὰν δὲ [ψιλῇ] ἡ <ι> , εἰς [τὸ ὑπαρχε] μεταφραστέον,]ο [..... (.)]ἥσο. Ἀριστόν[ε]ικ[ος μετ'
ἰ]χθύσιν· ἐν ἰχθ[ύ]σιν οἷ ζ' ὠτειλή[ν <: >] .. [. [10]

21, pap12 123]εις αἶμ' ἀπ[ο]λ[ι]χμήσονται <: > [[..... ἀ]πολείχε[ιν [..... ἀ]κηδέε[σ <: > [..... οὐ
φ]ροντίζοντες τ[θ] — λε[[σ]ω[.

21, pap12 126-7 θρώ <ι> σκων τις] κα[τὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαῖξει /] ἰχ[θύς, ὅς κε φάγη <ι> σι
<: > (.)] καὶ Ἀρί[σταρχος ὑπὸ τὴν φρῖκα αἶξε]ι τῶν ἰχ[θύων τις κατὰ τὸ κῦμα
κολυμ[βῶν, [ὅς φάγοι ἂν Λυκάονος δημοῦ· π]άντω[ς γὰρ ἔδει τὸν μέλλοντα τοῦ
τῦ]ποφε[ρομένου] νεκροῦ ἄπτεσθαι ἰ]χθὺν ἀν[ωτέρω μετέωρον ὑπὸ τὴν φρῖκα]
ἐλθεῖν[.....]τι ... [.....] "ὑπαῖξει"]ν διὰ το . [.....]ειον
κε[...]τα[..... ὅ]πως καθάπερ ε[.....] . αἱ ὀπισθεν ὡ[.....]α γφιάλω <ι>
Ἰθ[άκη <ι> (.) ἐν τῇ <ι> δ' τῆς Ὀδυσσε[είας] "ὅς κέν τοι εἴπῃ <ι> σιν ὁδὸ]ν καὶ μέτρα
[κελεύθου". ἐν δὲ ταῖς Ἀρισταρ-] χεῖοις "ὑπ[αῖ]ξει </ ... > ὅς κε φάγη <ι> σιν" ἐγγρά-]πτο
καὶ τ[..... (.) ὑπα-]ῖξει ἀκου[πότνια . [δὲ "ὑπαλύξει" (.) ὅτι ὁ] ἰχθ[ύς ὁ
Λυκάονος τὸν δημόν φαγών] π[ε]ρὶ μ[ελώδης γενόμενος τὸ κρύ-]ος φε[ύξε]ται. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὸ
δια-]νεστ[ηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς,] οὐ τὸ κ[ρύος φησὶν Ὅμηρος φρῖκα·] ὡς δ' ὅ[θ' ὑπὸ
φρικὸς Βορέω ἀνα-]πάλλ[ε]ται ἰχθύς", τῆς ἐπιτρεχού-]σης κα[τὰ τὴν θάλασσαν πρὸ τῆς] τοῦ
χ[ειμῶνος ἐμβολῆς] [. [30]

21, pap12 136 [..] .. ωι []η[[ὡς] ἄρ' ἔφη, [ποταμὸς δὲ χολώσατο κη]ρό[θι] μᾶλλον <: >
[[Σκ[ά]μαν[δρο] δαγ[α []ανηρη []ιστοροῦ[σι] φανον [] . [5]

21, pap12 140* τούτου []ναυδη []καιος []εκα []δ' ἤδη []αρ []πολ(finis columnae) [(12)] .
φι[[(9)]ο[..]επηλι[[..... (.)]α Ἰππεὺς ἐν τῶ <ι> [[..... (.)]ησεν ὅτι οἱ τὰς . [[.....
(.)]λέγου[σιν αὐτὸν] καὶ[[.. τὰ ὅπ]λα αὐτοῦ δεικνύουσ[ι [.....] . εως ἀπὸ τῆς ὕλης τῆς [.....
τ]οῦ Ῥήσου προσω <ι> κ[ε]ι[ω]μέ-] [. [15]

21, pap12 144-5

..... ό] δὲ ἀντίος ἐκ ποταμ[οῖο /] [ἔστη ἔχ]ων δύο δοῦρε <: > διειλη[[.....]σται ό πόνος, ὡς
φη[σι] [.

21, pap12 146 ... ἐπ[εῖ] κ[ε]χόλ[ω]το δαῖκ[ταμέ-] [νων <: > ὅτι ἐ]λλείπει ἡ περί· δαῖκ [ταμέ] [νων δὲ ἀ]νη
<ι> ρημένων, ό μέσος [παθη-] [τικῶς] δολιχε[γ]χέας <: > Σέλευκος {προπαρο-} [ξύν]ει ἤδε δέ
μοι νῦν / ἡὼς ἐνδε[κάτη, ὅτ'] [ἐς Ἴλιο]ν [.

21, pap12 155 εἰλήλουθα <: > ἐν τῇ <ι> κατ' Εὐ[ριπί-] [δην καὶ] ἐν τισι ἄλλαις καὶ ἐν Δια[κό]σμῳ <ι>
λέ[γεται] Ἀ[στεροπαῖος οὕτως· "αὐ[τὰ]ρ Πυραῖ[χμης] ἄ[γ]ε Παίονας ἀγκυλοτόξου[ς] /
Πηλε[γόνου]ς θ' υἱὸς περιδέξι[ος] Ἀστεροπ[αῖος"· [....] . ος [γ]ὰρ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Διακ[ό]σμου [..
εἰ] μὴ παραδέχοιτο δέ τις τὸν [δ] ἐν Δια[κό]σμῳ <ι> περὶ αὐτοῦ στίχ[ον], οὐδὲν κωλύει [ἕνα
τῶ]ν ἐπὶ μέρους ἡγεμόνων αὐτ[ὸν] ὄν[τα μὴ] ὠνομάσθαι καθάπερ Στιχίον, Σχε[δίων, Φο]ίνικα,
Πάτροκλον, Ἀντίλοχον, Τ[εῦκρ]ον· ὅς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος [π]ροσηγόρευται, καθά
κα[ὶ] Ἰστρος φη[σί,] "Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε, (finis columnae) [(22)]α[[. [15]

21, pap12 163 περὶ δέ[ξι]ος <: > αν[[..... ἀμφο]τέραι[ς ταῖς] χερ[σὶ] [.....] .. εἰς . [...]ονα[τὸ δόρυ
ουτ[.]κα ... [.]α . [. Ἀ]νακ[ρέ] ἐν Παρθενείois "πα[ῖς δ'] Ἀστερο[παίου γε-] γένημα, ὅς προ[.]ι
α . αε ν . [...]ας / ἀμ[φοτέροι-] σι χερσί / ῥίπτε[ν] καὶ . [..]αμ[ὁ δὲ χαλκείος θρασυ[γενῆς
χώμ]όπτολις[μάχαι θαύ]μαινε .. [..... ἄζα-] λέων ἰέντα ρόμ[βον] " ἀμφο-] τέραις, τὴν δ'
ἀσπί[δα προαπέ]βαλεν, ὅ-] τι δύσχρηστος ἐν ὕδασι καὶ Ἀχιλλ [ὅθεν καὶ ἐν τῷ <ι> ἀγῶ[νι
ἄθλα μόνα τό τε] ξίφο[ς] αὐτοῦ τίθησιν ["ἀργυρόηλον /] καλὸν ὅρη <ῖ> κιον" κ[αὶ τὸν
θώρακα "χάλκεον,] ὦ <ι> π[ε]ρὶ χεῦμα φα[εινοῦ κασσιτέριοι] ἀμφ[ι]δεδ[ε]ξ[ι]νη[ται] (finis
columnae) []α [] []συν [] []ρι []ν []ς [] . [] []ε [] [] [] . σανται[. [30]

21, pap12 195 ..] (.) κα[..] . πασ[.. (.)] . ν κατέλεξα Ἀχελω[ῖου] ἀργυροδ[ί]νεω, / ἐξ οὗ πᾶσα θάλασ[σα] . κ[αὶ
Μεγακλείδης δ' [ἐ]ν α' Περὶ Ὀμή[ρο]υ γράφει· "ποῖον ρεῖθρο[ν] μεῖζον Ἀχελῷ[ου], ἐξ οὗπερ
πάντες ποτ[α]μοί;" . ό μέντ[οι γ'] Ἀρίσταρχος Ὀμηρικὸν αὐτ[ὸν] ἀποφ[αίν]ει· τὰ γὰρ ρεύματα
ἐξ Ὀκεαν[ο]ῦ εἶναι. [Σέλ]ευκος δ' ἔν ε' [Ηρ]ακλείας· "πῶ[ς δ'] ἐπορ[εύθ]ης ρεῦμα Ἀ[χ]ελ[ω]ῖου
ἀργυ[ρο-] δῖνα, / Ὀκεανοῦ ποταμοῖο [δὲ] εὐρέος ὑγ[ρ]ὰ κέλευθα;" . τοῦτο δὲ ἐμφαίνε[ιν] καὶ
Πίνδαρον, λέγοντα τὸν αὐλητικὸν κ[ά]λαμον Ἀχελῷ[ου] ὕ[λη]ν, ἀντὶ [το]ῦ ὕδατ[ος] "πρόσθα
μὲν ἴς Ἀχελῷ[ου] [τ]ὸν ἀοιδ[ότα-] τον / Εὐρωπία κράνα Μέλ[α]ν[ός] τε π[οτ]αμοῦ ῥοαὶ τρέφον
κάλαμο[ν] (ἐ)τέρως γοῦν λέγειν· "Ὀκεανοῦ πέτ[αλ]α κράνα[σ]", πολλοὺς τε πρὸ Δήμητρο[ς]
θύειν Ἀχελῷ[ω], ὅτι πάντων πο[τα]μῶν ὄνομα ό Ἀχελῷος κα[ὶ] ἐξ ὕδα[τος] ό καρπός. Ἐφορος
δ' ἐν β' [φησὶ] τὸ [ἐ]ν Δωδώνη <ι> μ[αν-] τ <ε> Ἴον σχεδὸν ἐν ἅπασι τοῖς χρημοῖς
προσάττειν Ἀχελῷ[ω] <ι> θύειν, ὅθ[ε]ν τοὺς Ἑλληνας πᾶ[ν] ὕδω[ρ] πρότιμον νομίζειν
Ἀχελῷ[ο]ν καὶ φρεῖατα [μ]ακρὰ νάουσιν <: > ὅτι ἀντὶ τοῦ νάει, ρεῖ. [20]

21, pap12 197 μακρὰ δὲ ἀντὶ τοῦ βαθέα τὸν μὲν [ἄρ' ἐγ-] χέλυες τε καὶ ἰχθύες <: > ἴσως ὅτι [μάλι-] στα
σαρκοφαγοῦσιν αἱ ἐγχέλυες, [κατ'] ἐξοχὴν εἴρηνται καὶ ἐλλείπε[ι] τὸ ἄ[λ-]λοι, ἵν' ἦι καὶ οἱ
ἄλλοι ἰχθύ[ε]ς, ὁμοί[ω]ς τῷ "τῇ <ι> μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ π[α]ρέρχ[ε-]ται οὐδὲ πέ[λ]εια[ι] /
τρή[ρ]ω[ν] [εσ]" . [5]

21, pap12 206 ἴσως δ' ὅτι ἐν ἰλύῃ εἰ[ς] καὶ σαρ[κ]ὸς ἀνθρωπεί-] ου λιχνεύονται. ἡ κεχώ[ρικεν] αὐτὰς ἀπὸ]
τ[ῶ]ν ἰχθύων, ὅτ[ι] οἱ ὅτε [ἐξ] ὀχείας γίνον-] τα[ι], καθά φησιν Ἀρ[ι]στ[οτέ]λης, οὔτε]
ζωοτοκοῦσιν οὔτε [σπερματικὸς πόρους] οὔτε ὑστερικοὺς ἔχουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν καλουμένων
γῆς ἐντέρ[. ικ] ὡν {ης} α[ὐ]τόματα συνίστανται ἐν τῷ πηλῷ <ι> καὶ ἐν τῇ <ι> γῇ <ι> τ[ῇ
<ι>] ἐνίκμωι. ζῶσι δὲ [κ]αὶ τρέφοντ[αι] ὀμβρ[ί]ω <ι>] ὕδατι· ἐν [τ]αῖς γοῦν τελματώδεσι
λίμ[ναι]ς τοῦ τε [ὑ]δατος παντὸς ἐξαναλω[θ]έντος καὶ τοῦ πηλοῦ ἐξυσθέντ[ος] γ[ε]γίνονται
πάλιν, ὅταν ὕδωρ γένηται ὀμβριον. ἐν δὲ τοῖς αὐχμοῖς οὐ γ[ε]γίνονται οὐδ' ἐν ταῖς διαμενούσαις
λίμναις. ἐν δὲ τῷ <ι> ζ' φησὶν αὐτὸν λέγειν Δίδυμος ἀμαρτύρως ὅτι καὶ ἀλληλοφάγον ἐστὶν

καὶ ὅτι ζῆ <ι> ζ' καὶ ἡ' ἔτη. ἔστι δὲ καὶ μονογενὲς πάλιν, οὐ τὸ μὲν ἄρσεν, τὸ δὲ θῆλυ. καὶ ἐν τῷ <ι> ἀγορανομικῷ <ι> δὲ νόμῳ <ι> Ἀθηναίων διέσταλται ἐγγελεύων τέλη καὶ ἰχθύων ἀ[μ]φεπένοντο <:> περὶ αὐτὸν ἐγίνον[ν]το ἐνεργοῦντες. προαναπεφώνηκε δὲ τὸ τρίτη <ι> ἡμέρα <ι> ἐσόμενον, ὅτε ἔμελλεν ἐπιπλεῖν· ἢ τότε ἔκειτο ἐν ταῖς ἄμμοις, <κ> αἱ ἐγγέλους ἤδη αὐτοῦ ἡσθιον ἐνδύουσαι δημόν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες <:> ὅτι ἡ π[ε]ρὶ [μ]ελὴ [π]ε[ρ]ὶ τοὺς νεφρούς ἐστι. [30]

21, pap12 204 τὸ δ' ἐρεπ [τ]όμε [ν ο] ἰ σκληρῶς ἐπὶ τῶν ἰχθύων κεῖται· ἐπ[ε]ὶ γὰρ τ [η] ὦν τῇ <ι> γλώσση <ι> λαμβανόντων ἀπὸ τῆς ἔρας [] τὸ ἐρέπεσθαι. κείροντες· δαπανῶντες μετὰ Παίονας· ἐπὶ Παίονας ἀνέρ[ι] εἰδόμενος <:> κα[ὶ] Ἀρίσταρχος διχῶς, εἰδόμενος κ[αὶ] "εἰσάμε[ν]οσ" περ[ὶ] μὲν κρατέεισ <:> περ[ὶ] σῶς δὲ [ἰσ]χυρὸς εἶ αἴσυλα <:> ἄν[ο]μα· καὶ π[α]ρὰ καθῆκον ἐξ [ἐ]μέθεν γ' ἐλάσα[σ] <:> σὺν τῷ <ι> γ· παρὰ [δ]ὲ Ἀριστοφάνει "πελ[ά]σας" πεδῖον [κ]ατὰ μέρμερα ῥέζε <:> τὰ μερίμνης Inter hanc columnam et sequentem a margine superiore incipientia haec verba ad perpendiculum directa exstant: Ἀμμώνιος Ἀμμωνίου γραμματικὸς ἐσημειώσαμην — ἄξια κακὰ ἐρατεινὰ ῥέεθρα <:> ὁ Σιδωνίος φησιν ὅτ[ι] ὁ πο[ι]ητῆς ἐξέ[πε]σεν εἰς τὴν διηγη[μ]ατικὴν κατασκε[υ]ὴν μιμητικῶν ὄντων τῶν λόγῳ[ν]. [5]

21, pap12 218 ὁ[ι] δὲ τὰ φύσει [κα]ὶ πρὸ τῆς παραποταμίας μάχης ἐρατεινὰ οὐδέ τί πη <ι> δύναμαι π[ρ]οχέειν ῥόον εἰς ἄλλα δῖαν / στε[ι]νόμενος νε[κ]ύεσσι <:> στενοχωρούμ[εν]ος. [5]

21, pap12 219=220 παρὰ [τ]αῦτα Ἀλκαῖος "στένω . [..] Ξάνθω ῥ[ό-] [ο]ς ἐς θάλασσαν / ἵκανε". καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα <ι> "αἶ[ψ]α κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα / ἔφeyγοντες ἑ στείνοιτο", οὐχ ὡς Σοφοκλῆς 'στενάζοι' νεκύεσσιν <:> ὑ — πὸ νεκύων. [5]

21, pap12 222 αἰδήλω [.] ζ' ἀφανιστικῶς ἔασον <:> αἱ Ἀριστάρχ <ε> ἰοι οὕτως, ἵνα τὸ σύνηθες ἡμῖν ᾖ.

21, pap12 221 οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ χορτάσθητι παρὰ τὸ "αἵματος ἄσαι Ἀρηα", οὐ κ' εὖ ἄγῃ πλησμονή "Ἐκτορι πειρηθῆναι <:> ἀντὶ τοῦ Ἐκτορι θέλω ἕως πέρα[] .

21, pap12 229=32 Ἰ] τὸς ἐξ ἐναντίας πολεμῆσαι ὦ πόποι, ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς / ἔφράσαο Ἐκρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε / Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰς ὃ κεν ἔλθῃ <ι> / δειέλος ὁπὲ δύων <:> ἀποτείνεται ἐπὶ τὰ κοινῶς εἰρημένα πρὸς πάντας· "ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη <ι> νόος ἐστὶν ἐκάστου· / εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, / οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα [(δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρ)]". αὐξητικῶς οὖν εἴρηκεν ὁ ποταμός· ἢ κατὰ τὸ σιωπώμενον οἰητέον τὴν ἐ [.] ντ[ο]λὴν γεγενῆσθαι, ὅθεν καὶ "αὐτὰρ Ἀπόλλων οἶος ἐδύσετο Ἰ[λ]ιον ἱρήν· / βέμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος — ἐϋδμήτοιο π[ό]ληος" εἰρύσαο <:> πρὸς σε — αὐτὸν ἐποιήσω, ἐφύλαξας ὅ{σσ}οι <:> ὅς σοι δειέλος ὁπὲ δύων· ὅτ[ι] ἂν τι τοῦ δε[ί]λῃ ἀρσενικῶς,] ὥς "θυρεὸν μέγαν" ἀντὶ [τοῦ] θύραν . [15]

21, pap12 232]το δὲ ὁ δειέλος κατὰ [..... ἀπὸ] τῆς ζ' ὥρας ἐκείνη [.

21, pap12 237 ἔ . [.....]της, αὕτη δὲ ὁψία κρημνο[ῦ] ἀπαΐξας <:> ἀφ[ο]ρμήσας [ἀ]πὸ τοῦ κρημν[ο]ῦ[] ὁ δ' ἐπέσσυτο οἰδματι θυίων <:> δυν[α]τῶ[τ]ερα ἢ Ἀχιλλεὺς ἐφορμήσαι τ[ὰ] κύματα τοῦ πο[τ]αμοῦ, ἐνθουσιῶν[.] [5]

21, pap12 236, 238 Ἰσ . [..... ἄλις <:> ἀ]θρόως χέρσον δέ <:> τοὺς λε[λ]οιμέ[νους] (.)] εἰς τὸ πεδῖον ἐ — κτὸς ἐαυ[τοῦ] ἐξέβ[α]λλεν· ζωιοὺς δὲ σάω κατὰ [καλὰ ῥέεθρ]α, / κρύπτων ἐν δίνῃ <ι> σι βα[θ]ε[ί]ῃ <ι> σι <ν> οἶο]ν ἐν κόλπῳ <ι> τινὶ ὕδατος ὡς ἐπὶ τ[ῆς] Τυρ[οῦς] "πορφύρεον δ' ἄρα κύμα πε[ρ]ιστάθ]ῃ οὐρεῖ ἴσον / κυρτωθέν, κρύψε[ν] δ] ἐ [θεὸν] θνητὴν τε γυναῖκα". [5]

21, pap12 238 τρία δὲ [μὴ] κατ' ἄ]νδρα· τοὺς νεκροὺς ἐκβάλλει, τ[οὺς] ζῶν[τας] σώζει, πρὸς Ἀ — χιλλέα μ[ά]χεται δεινὸν δ' ἀ[μ]φ' Ἀχι[λ] — λῆα κυκ[λ]όμενον ἴστατο κῦ[μ]α Πρωταγόρας φησὶ [πρὸς] τὸ διαλαβεῖν τὴν μάχην τὸ ἐ[π]εισόδιον γεγονέναι τὸ ἐξῆς τῆς Ξά[ν]θου κα[ὶ] ἰθνητοῦ μάχης, ἵν'

εἰς τὴν θροῖαν[αχία]ν μεταβῆ <ι> · τάχα δὲ ἵνα καὶ τὸν [Ἀχιλ]λέ[α] αὐξήσῃ <ι> καὶ
προκαταπονήσ[ας τοῖς προ]τέροις κινδύνοις ποιήσῃ <ι> [αὐτὸν] .^[5]

21, pap12 240...]ς καταλαμβάνοντα τὸ [πεδῖον . ἐπ]ήδα δὲ οὐ — κ ἐν τῷ <ι> ρείθρῳ <ι> [ἔτι, ἀλλ' ἐν τ]ῷ
<ι> πεδίῳ ὁ δ' ἄρ' ἐκ { .^[10]

21, pap12 246... } δ[ε] { ἴν[ης ἀνορού]ας / ἥϊξεν ΠΕΔΙΟΝΔΕ ποσὶ κ[ραιπνοῖσι] πέτεσθαι <: > τῷ <ι> δὲ ἄρματι
οὐ[κ ἦν χρῆσθαι,] μὴ καθάπερ ἐν <ε> ἱρκτῇ τῷ <ι> [..... κινδ]υνεύσῃ <ι> ὑπὸ συρέντων
τῷ[ν (.)]ς καὶ τοῦ ποταμοῦ θᾶσσ[ον (.)] κᾶν] ἠφανίζετο ἡ ἀγων[ία] εἰ κινδύ —
νου ὁ ἄγω[νιῶν] . ν δὲ τῷ <ι> τόνῳ . (.) [.....] ἔστησε τὸν τ[ξ] ο[δ] λ[ι] .^[10]

21, pap12 246*...]ης . [δε[.] πη . [..... "ἀνε-] δύσεται λί[μνησ] ἐδύ-] [ι] σετο πελ[ως ἐκ
λίμν[ης ται] ὡς ἐν . [— ἥϊξεν πεδ[ίῳ] <: > ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ ποσὶ] κραιπνοῖσι πέτεσθαι
<: > .^[5]

21, pap12 247.....] φέρεσθαι ἀκ[ροκελαινιόων] <: > μελαινό-] μενος κατὰ τὰ [.

21, pap12 249.....] τ[... (.)]τα γὰρ τα[.....] θαλάσσια φ [ε] α[..... (.)] τυφλὸς ἐκ
γεν[ετῆς] ὕδατ (.) [.....] [ἴν]α μ[ιν] παύσειε πόνοιο / δῖον Ἀχιλλῆα <: >]
τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργου.^[5]

21, pap12 249-50 Ἀρίστοφά-] νης δ[ὲ "φόνοιο", .

21, pap12 251..... ὅσον τ' ἐπὶ] δουρὸς ἐρωή <: > .

21, pap12 252..... αἰ-] ετοῦ ο[ἶματ' ἔχων θηρη-] τῆρος <: > [..... μέλανας ὀφθαλ-] μοὺς
[ἔχοντος σωμα[αἰετο[[.] αἰσε[δαιοθ] ηται κ[ἰστορη[ς ρον φ[τύπτ[καὶ κρ[ατιστο κη
κα[..... (.) "καλεῖται με-] λανά[ετος καὶ λαγωφόνος. ἐκτρέ-] φει δὲ [μόνος τὰ τέκνα οὗτος
καὶ ἐξά-] γει. ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ εὐθήμων] καὶ ἄ[φθονος καὶ ἄφοβος καὶ μάχιμος] [.^[15]

21, pap12 282*... (.)] διη <ι> ρῆσθαι, καθ' ὃν λόγον τὸ [.....] . γ ε δασυντεόν, τὸ δὲ α [ψιλωτέον]· ἀπὸ
ταυτοῦ δ' εἴρηκεν· ["ὄν ρά τ' ἔνα]υλος ἀποέρση <ι> χεῖμῶν [ος] ι [περῶντα"] καὶ "'Ἡρῃ δὲ
[ι] μέγα ἄϋσε περι[δείσας' Ἀχι]λ[λ]ῆϊ, / μὴ μιν ἀπο <έ> ρσειε μέ[γας ποταμὸς βαθυδίνης",
καὶ ἔρσαν [..... δρόσ]ον, καὶ "χωρὶς δ' αὐθ' ἔρσαι". εἰ[..... αἰ ἀ]παλαὶ καὶ δροσώδεις. Κράτης [δὲ
"εἰλθέ]ντα", ἴν' ἥι ἐρχθέντα. καὶ τὴν [ἐξουλή]ς δίκην ἐντεῦθεν. ἐκτίθη[σι δὲ καὶ Σ]όλωνος ἐκ ε'
ἄξονος· "ἐξου[λή]ς ἐάν τι]ς ἐξείλληι, ὦν {ε}ἂν δίκην <ν> . ι[κῆση <ι> τις, ὅσ]ου {ε}ἂν ἄξιον ἦ
<ι> , εἰς δημόσι[ον]ιν καὶ τῷ <ι> ιδιώτῃ <ι> , ἐκατέρῳ <ι> [ἴσον" ἔναυλ]ο[ς] <: >
χ <ε> ιμάρρους ὡς Ἀρίσταρχος .^[15]

21, pap12 283...] . ν παραμήκεσι τόποις [.....] . νεῖραι ἐν τοῖς αὐλῶσιν [.....] αὐλῶνες οἱ στενοὶ καὶ
ἐπιμήκεις τόποι. ὁ δὲ Θραῖξ τὰ κοιλώ[ματα, α]ί ἐκ [...] ρύσεις τῶν πο[ταμῶν πίμπλ]ανται·
"καὶ ἐμπί[ν]η[θ]ι [ρίεθ]ρα / ὕδα[το]ς [..] ἐκ πηγέων, [πάντ]ας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους".
αὐ[λὸς δὲ] πᾶν τὸ στεγρὸν . θύει οὖν ὁ [Σιμό]εις διὰ τὸ στεγρὸν[ο]ν πη[γῶν ἄ]θροισμα χειρὶ
δὲ χεῖρα [λ]αβόν[τες] ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσι <: > διὰ δε[ξιᾶς] πίστιν ἐποίησαντο τῶν λό[γ]ων.
^[10]

21, pap12 286... Ἀριστοτέλης δὲ μὴ βοηθῆ[σαι] αὐτοὺς Ἀχιλλεῖ, ὅτι Ἥφαιστος [ἀντ]ετέτακτο τῷ <ι> Ἐάνθῳ
<ι> . ἄτοπον [δὲ κ]αὶ νεανιεύεσθαι πρὸς ἡπ[ι]ο]ν [θεό]ν τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε Πο[σειδ]ῶν
ἐ[ν]οσίχθων <: > ὅτι Ποσειδῶ[νος] κα[ὶ] Ἀθηνᾶς κα[ὶ] ἄλ[λων] μὴ ὄντων 'τοῖς' εἶπεν, ὡς κα[ὶ]
ἐν Ὀδυσσεΐα <ι> ἐπὶ Καλυψοῦς κ[αὶ] Ὀδυσσεώς "τοῖσι δὲ μύθων ἥρχε] — Καλυψώ, δῖα
θεάων" μὴ τάρ τι λίην τρέε: μὴ ὑποχώρει Ζηνὸς ἐπα[ι-] νήσαντος ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη <: >
ἄθετεῖται, ὅτι {ὄνομα} οὐκ εἴρηκεν ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ἐγώ, μεταβεβληκῶς τὴν ιδέα ἐκ
ἄνδρα· [κ]αὶ γ[ὰρ] οὐ [κα] δὲ κατὰ τὴν ἀφοδὸν σημείω <ι> ἐπιφανεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐθάρσυνεν·
"οὐδὲ Σκά — μανδρὸς ἔλγηε τὸ ὄν μένος ἀλλ' ἔτι μάλλον / χῶετο Πηλεΐωνι".^[10]

- 21, pap12 290 πρὸς ταῦτα λέγει Σέλευκος ἐν τῷ <ι> γ' Κατὰ τῶν Ἀριστάρχου σημείων ὅτι ἀνδράσιν ὠμοιωμένοι ὅμως κατὰ τ[ὸ] ρ[ι]ωπώμενον διὰ τῆς δεξιώσεω[ς] ἔχνη τοῦ θεοὶ εἶναι παρέχον[τ]αι· [ἐ]πεὶ πῶς εἰρήκασι "τ[ο]ίω γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταρρόθω [εἰμ]έν"; καὶ [ὕ]πὸ Διὸς δὲ κατὰ τὸ σ[ι]ωπώμενον ἐπέμφθησαν. ἐν [δ]ὲ τῷ <ι> ε' [τ]ῶν Διορθωτικῶν ὁ αὐτὸς [ἀ]θετεῖ σὺν τοῖς ἐξῆς β' ὡς περισσο[ύ]ς. οὐκ εἶναι δὲ οὐδ' ἐν τῇ <ι> Κρητικῇ <ι> ποταμῷ <ι> γε <: > ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ λωφῆσει <: > ἐνδῶσει. [20]
- 21, pap12 292 ἀπὸ τῶν τοὺς λόφους τοὺς τραχήλους ὑποτιθέντων ζώων· τέως γὰρ ζυγομαχοῦντα ἐνδιδῶσιν ζευχθέντα. καὶ [ὁ] Καλλίμαχος "ἦλθεν ὁ βοῦς ὑ[π'] ἄ[ρ]οτρον ἐκούσιο [ν] σ" πυ[κ]ινῶς. [5]
- 21, pap12 318? * [ι .. ος . [— .. υπ . [.
- 21, pap12 318? * [δε . [περιοντα[.
- 21, pap12 319-21? [ὄν .. [τα ποταμ[τον απτ[ὑπ' ἄσιος[μας εκ[. βαστα[[.] πεντ[] . [(fort. finis columnae) [—] καθή <ι> ρει, κατ[έβαλλε, καὶ δασύνεται] ὄρσεο, ΚΥΛΛΟΠΟ[ΔΕΙΟΝ, ἐμὸν τέκος <: >] Πτολεμαῖος [τὴν παρατέλευτον περι-] σπᾶι, ὅτι πάν[τα ἐπὶ παρεσχάτ] . [5]
- 21, pap12 331 ὄν φασιν, ὅτ[ι] ταχταὶ τὸ ι . [κον νῦν ἀλλ[[.] ος αὐτοῦ κα[τὸ ἔσχα[το]ν[πόδειον . βέλ[τιον] (.)] οὐδετέρω <ι> γὰρ[προπόντως, ἀλλὰ] ἀκ [..] αἶρως τ[ὸ ἐπίθετον κεῖται] πρὸς τὴν φι[λανθρωπ] ὅτι ὑπομεν[. [.] ν χειρουτ[τοιοῦτο οὖν ἐ[..... (.) Σκα-] [—] μάνδρωι θε[. [15]
- 21, pap12 332 ἡῖσκομεν <: > ὦ-] μοιοῦμεν· εἰκότως νομίζομεν ὅ-] τι [ῥῥω]ρ πυρ[ι] ἐναντίον . (.) γεων προ[ε αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο <: > ἐν β' Περὶ τ[μένων φη[σιν ὅτι Ζέφυρος ὁ ἀπὸ ἐσπέ-] ρας καὶ [ὁ] ἄπ[ὸ] μεσημβρίας Νότος κα-] λεῖται παρὰ [. [5]
- 21, pap12 334-5 (. , Νότος δὲ ἀργε-] στής, ὅτι εἰς [τὴν Τροίαν ἀπὸ τῆς Πε-] λοποννήσου πνεῖ, ἔνθα κεῖται τὸ] Ἄργος. τὸ δ' ἐξ[ἀνέμων δύο κεκραμένον] — θύελλα εἴσο[μαι <: > πορεύσομαι .
- 21, pap12 335 (.) αὐτοὺς ἄλλο[ν ἀλλαχόθεν. Ζηνόδο-] τος δὲ γράφει ["ὄρσασα" ὥστε τὸ εἴσομα ι] γνῶ[σ]ομαι αὐτ[οὺς ἢ κεν ἀπὸ Τρώων κεφα-] λᾶς <: > τοὺς Τρῶ[ας] .
- 21, pap12 337 *] ξιν τὴν φλό[γα, Ἡσίοδος· "καῦ-] μα δὲ θεσπ[έσιον] κάτεχεν χάος"] τευ[] ομ[] ἡδὲ κ[ύπειρον <: > αἰ ἐκ τῶν πό-] [λεων "ἡδὲ] κύπα[ι]ρ[ον"] . [5]
- 21, pap12 351 (.) ὅτι τὰ .. [[.
- 21, pap12 353 (.)] ἐξήλθον [τεῖρο]ν[τ' ἐ]γ[χ]έ-] [λυές τε κ]αὶ ἰχθύες <: > [ὅ]τι κεχωρισ[μένοι ἐγ]χέλυες καὶ ἰχθύες πνο[ι-] [ἢ <ι> τειρό]μενοι <: > τῇ <ι> ἀποφορᾶ <ι> τοῦ π[υ-] [ρὸς κα]τ[α]πονούμενοι.
- 21, pap12 354 ῥιπῇ <ι> " δὲ ἡ . [..] [.
- 21, pap12 356 [. [.. (.) κ]αίετο δ' ἴς ποταμοῖο <: > ἢ [i-] [σχυρὸς ποτ]αμός. οἱ δὲ τὸν καὶ σύν[δεσμον ἐλά]μβαν[ον, τὴν δὲ ἔ]αντωνν[μίαν, ἴνα] ἢ <ι> 'κα[ι] αὐτὸν τοῦτο προσεῖ[πεν ἴς πο]ταμ[οῖο'. ἀ]ντιμαρτυρεῖ δὲ [τὸ "φῆ πυρὶ] κα[ιό]μενος" καὶ τὸ "αὐτὰρ [ἐπεὶ Ἔανθ]οιο δάμη μένοσ". διὰ γὰρ [. [5]
- 21, pap12 361]ν . υ . απτέον ἀνὰ δ' ἔφλυε [καλὰ ῥέε]θ[ρ]α <: > ἢ φ[λ]υκτὶς ἀνάξεις [τοῦ ὕδα]τος.
- 21, pap12 362 [ὁ]ἱ δὲ ἐπλήθυε κν[ε]ῖ[σιν] μελδ[όμενος <: > Ἀρίσταρχος καὶ [ἡ Καλλιστ]ράτου σὺν τῷ <ι> ν κνίσην, [ἴν' ἢ <ι> συδός] τὴν κνίσαν τήκων, ὁμοί[ως τῷ] "κ[νίσην] δ' ἐκ πεδίου ἄνε[μοι φέρο]ν". κνίση δὲ οὐ μόνον ὁ ἐ[πί]πλου[ς, ἀλ' <λ> ἀ πᾶν λίπος. τὰ κν[ε]ῖ[σιν] [ση δὲ ο]ὐδέποτε εἴρηκεν Ὅμηρο[ς] . [κυρίως] δ' ἐστὶ μέλδειν, ὡς Δίδυ[μος, τ]ὰ μέλη ἔδειν. ὁμοίωσε δὲ [τὴν με]ν ὑπὸ τῷ <ι> ὕδατι γῆν τῷ <ι> λῆ[β]ητι, τ[ὸ] δ' ὕδωρ τῷ <ι> λίπει. Κράτη[ς] [δ' ἐν] .

Δ]ιορθωτικῶν γραφομέ[νου "ΜΕ]ΛΔΟ <ΜΕ> Ν <Ο> " φησὶν ἀντὶ τοῦ με[λ-] [δομέ]νου διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους [τῷ <ι> ο τ]ὸ υ μὴ προστιθέναι ἀγνο[]. ^[15]

21, pap12 459-50
[ἀπόλ]ωντ[αι / πρόχ]νυ κακῶς <:> [ἀπο]λεῖται[] [υσίας ἐ . [] [προσω π[ρὸ γο]νά[των [] εἰν
'Ἐν[οσίγ]αι', [οὐκ ἄν με] [σαόφρον]α μ[υθήσαι]ο / ἔν[μεναι, εἰ δὴ] [σοί γε βρο]τῶν ἔ[νεκ]α
π[τολεμίζω <:> []. ^[5]

21, pap12 468-9
..... ὥς] ἄρα φ[ωνή]σας [πάλιν ἐτρά-] [πετ'· αἰδ]ετο γ[ά]ρ [ρά] / πατ[ροκασιγνή-] (finis columnae)
[]. ^[10]

21, pap12 474*
[..] .. []. τι . [] αὐτ[ω]ς []. εἰρεα[ς [ὥς] γὰρ ὁ ἀθῆρ [καταψώμενός] [ἐστ]ι λεῖος, ἀνάπαλ[ιν δὲ
τραχύς,] [οὔτ]ως τὰ Κρητικὰ β[έλη ἐμπήσσε-] [τα]ι μὲν τῇ <ι> σαρκὶ ἀ[κωλύτ]ως, ἔξερ-] [χετ]αι
δὲ δυσχερῶ[ς διὰ τὰς ἀπαγκι-] [στρ]ώσεις [μ]ή σευ [νῦν ἔτι πατρὸς] [ἐ]νὶ μμεγάρ[ο]ισιν
ἀ[κούσω / εὐχομέ-] [ν]ου ὥς τὸ [πρὶ]ν ἐν [ἀθανάτοι]σι θε-] [οῖ]σιν / ἄντ[α Π]οσ <ε> ι[δάωνος
ἐναν-] [τίβιον πολ]εμίζε[ιν <:> []. ^[15]

21, pap12 475-7
.. οἱ . []. γὰρ μ[] ιωσ[] ρσι[] . [].

21, pap12 512
ήν[. [] [στυφέ]λιξε .. ν[] [] ἔρις καὶ α[] [νεῖκος <:> καὶ "νείκεα" πληθυν]τικῶς.

21, pap12 513
ἐ[] [ελητο ἐξ] (finis columnarum) [] [αρσουκ] [].

21, pap12 inc. d
ιωνάμ[] [ερεται ριω[] . νιωε . αιμ[] [υγετ]αι τ[] [ολ . [] .] να[] [τ[] . [] [λοφ[] . ^[5]

21, pap12 inc. e
ικαν[] [ευροθ[] [ο .. ερ[] [απινδ[] [ρκ . (.)] τα[] [] Αρχιλ[οχ [] της α . [] [φεν[] [ω[] [ρ . ^[5]

21, pap12 inc. f
[] [] νι . [] [] οτι[] [] αι . [] [] σομ[] [] ν[] [] ωμ[] [] ..
[] [] ν[] [] ο[] [] εκ[] [] μ[] [] ελ[] [] ε[] [] ι[] [] η[] [] σα[] [] ο[] [] η[] [] . ^[10]

21, pap12 inc. g
[] [] .. [] [] ο[] [] υτο[] [] . ορ . (.) [] [] ι[] [] στοροϋ[] [] .

21, pap12 inc. h
α . [] [] . ι . [] [] ρμε[] [] πο . εν[] [] αι και . [] [] . αι ανε[] [] ρι τουτο[] (finis columnae). πόρον : ἦτοι
τὸν ποταμὸν περιφραστικῶς—οἶονεὶ Κάμανδρον γενόμενον καμάτου ἑαυτῷ παραίτιον· ὅθεν
εἰκότως ὁ ποιητὴς τὴν ἐκείνου γένεσιν προσῆψε τῷ Διί. ^[5]

21 1a
Ξάνθος δὲ προσηγορεύθη, ἀφ' οὗ περὶ τοῦ κάλλους ἐκρίνοντο Ἥρα Ἀθηνᾶ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐν
αὐτῷ λουσάμεναι ξανθὰς ἔσχον τὰς κόμας. Α πόρον < . ^[5]

21 1b
.. ποταμοῖο > : τὸν πορευτὸν αὐτοῦ τόπον, Α b (BCE 3 E 4) Τ "καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον" (B
592). Α οἱ δὲ τὸν ῥοῦν. οἱ δὲ πόρον Ξάνθου (cf. Φ 2) κατὰ περίφρασιν τὸν Ξάνθον. Α b (BCE 3 E
4) Τ Ἀριστοφάνης γράφει "ρόον". ΑΤ ἐϋρρεῖος : ἀπὸ τοῦ εὐρύς, καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι .

21 1c
ἢ ἀπὸ τοῦ εὐρέης εὐρέ <ε> ος καὶ κράσει. Τ Ξάνθου δινήεντος : Ξάνθο υ , ὅτι ξανθὰς ποιεῖ τὰς
τρίχας.

21 2a
δινήεντος δὲ b (BCE 3) Τ τοῦ περιφερῆ ρεύματα ἔχοντος. b (BCE 3 E 4) Τ ὃν ἀθάνατος τέκετο
Ζεὺς : πῶς ὕστερον μὲν φησὶν ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ "ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοί" (Φ 196), νῦν δὲ Διὸς
τὸν Ξάνθον γενεαλογεῖ; ῥητέον δὲ ὅτι τοῦ μὲν θεοῦ πατὴρ ὁ Ζεὺς, τοῦ δὲ ρεύματος χορηγὸς ὁ
Ὠκεανός· "ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοί" (Φ 196), "πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε" (Α 544). ^[5]

21 2b
Δ 68 al.). b (BCE 3 E 4) Τ ἢ διὰ τὸ πλέον χεῖμάρρουν εἶναι τὸν Ξάνθον Διὸς αὐτόν φησι· φησὶ
γοῦν "ὀρόθυνον ἐναύλουσ" (Φ 312), "ὄν ρα τ' ἔναυλος ἀποέρση b (BE 3 E 4) Τ χειμῶνι
περῶντα" (Φ 283). Τ ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἀθάνατον", ἵνα μὴ ὁ
Ζεὺς ἀθάνατος λέγεται, ἀλλ' ὁ Ξάνθος.

21 2c
καὶ ἐν ἄλλοις δὲ εἴρηται "υἱὸς Σπερχειοῖο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς" (B 741). καὶ καθόλου
"ἀθανάτοισι θεοῖσι" (Α 520. E 882 al.). Α ἄλλως ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς : ὥς "υἱὸς Πειριθόιοι,
τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς" (B 741) καὶ "ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ" (O 85).

21 2d

- Τ ἔνθα διατμήξας <τοὺς μὲν πεδῖον δὲ δίωκε> : θαυμαστήν τινα τὴν φαντασίαν ὑποτίθεται, ὅφ' ἐνὸς τοσαύτας μυριάδας ἀνδρῶν διαιρεθῆναι, καὶ μεταξὺ τῶν δυεῖν αὐτὸν τάξεων εἶναι, b (BCE 3 E 4) Τ ἀπονειμώμενον αὐτῶν τὴν ἐτέραν μοῖραν.
- 21 3 Τ τάχα οὖν ποικίλλει τὸν λόγον, μόνον αὐτὸν λαμβάνων. ἦσαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ἐκεῖσε. b (BCE 3 E 4) < ἢ περ Ἀχαιοί : > γράφεται "ἢ περ οἱ ἄλλοι". ^[5]
- 21 4 A im ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅ τ' ἐμαίνετο <φαίδιμος Ἑκτωρ> : τὸ τῆς Νεμέσεως ἔδειξεν ὅτι, δι' ἧς ἐδίωκον Τρῶες, ταύτῃ διώκονται b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ὁ φησιν "ὁμοίου πτολέμοιο" (I 440.
- 21 5a N 358 al.), τοῦτο νῦν καὶ τόπῳ δείκνυσιν ἐμφανῶς. Τ ὅ τ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἑκτωρ : τοῦτο ἄν τις σημειώσαιτο πρὸς τὸ "τινάσσετο μαινομένοιο" (O 609)· γράφουσι γὰρ τινες "μαρναμένοιο".
- 21 5b AT ἐμαίνετο : ἐνθουσιωδῶς ἐμάχετο· διὸ οὐκ εἶπεν 'ἐμάρνατο'.
- 21 5c b (BCE 3 E 4) Τ < τῇ ῥ' οἷ γε> προχέοντο <πεφυζότες, ἡέρα δ' Ἥρη / πίτνα—ἐρυκέμεν : προχέοντο> ὡς ἐπὶ τῶν προβάτων, "ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται" (E 141), b (BCE 3 E 4) Τ τὸ ἄτακτον καὶ ἀνώμαλον τῆς φυγῆς τούτων δηλοῖ.
- 21 6-7 b (BCE 3 E 4) εἰ δὲ Ἥρα ὁ ἀὴρ κατὰ τοὺς φυσικοὺς, πῶς τοῖς μὲν ἐπιχέεται, τοῖς δὲ οὐ; ἀλλὰ καὶ Ἀθηνᾶ "ἄχλυν / θεσπεσίην κατέχευε" (η 41—2) τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ Ποσειδῶν τῷ Ἀχιλλεῖ ἄχλυν ἐπέχει (cf. Υ 321—2). ὥστε οὖν ἐκπεσόντας τῆς πόλεως ἐμπεσεῖν τῷ ποταμῷ, τοῦτο ποιεῖ ἡ Ἥρα. Τ πεφυζότες : δειλιῶντες b (BE 3 E 4) Τ "θεσπεσίη ἔχε φύζα" (I 2), ἀντὶ τοῦ δειλία. ^[5]
- 21 6 Τ πίτνα : ἐξέτεινε, b (BCE 3) Τ "πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας" (λ 392).
- 21 7 Τ εἰλεῦντο : συνωθοῦντο.
- 21 8 b (BCE 3) Τ il < ἐν δ' > ἔπεσον : οὐκ εἶπεν ἐνέβησαν, ἀλλ' ἐνέπεσον, τὸ ἀκούσιον τῆς φυγῆς θέλων σημᾶναι.
- 21 9a b (BCE 3 E 4) Τ πατάγῳ : πάταγος ψόφος ἐκ τριῶν μιγνύμενος, ὅπλων βοῆς ὕδατος.
- 21 9b b (BE 3 E 4) Τ καὶ Θουκυδίδης (7,84,3)· "ἐπὶ τ' αὐτὸν ἐμπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ." Τ ἄλλως πατάγῳ, βράχε <.
- 21 9c ..> ἴαχον (Φ 10) <...> ἀλαλητῷ (Φ 10): πάντα ταῦτα συνήγαγε πρὸς ἔμφασιν. Τ ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον : αἱ περὶ αὐτὸν ὄχθαι ἀμφίαχον.
- 21 10 ἡ πρὸς ἔμφασιν αἱ δύο κεῖνται προθέσεις, <ἴν'> ἢ ὡς συνάδουσαι τοῖς ἐγχωρίοις b (BCE 3 E 4) Τ ἔμφασιν δὲ ἔχει ὁ τόπος ἐφ' ἐκατέραν ὄχθην τοῦ ψόφου καὶ τῆς βοῆς ἀνακλωμένων. Τ ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα <ἐλίσσόμενοι περὶ δῖνας> : ἔνναι τῶν κατὰ πόλεις "νήχοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα".
- 21 11a τὸ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐκατέροις δύνανται προσδίδοσθαι. Α ἔνθα καὶ ἔνθα <ἐλίσσόμενοι> : οἱ μὲν πρὸς τὸ ἀνωφερές, οἱ δὲ πρὸς τὸ κατωφερές ἐλίσσόμενοι· καὶ ἔμπροσθεν "ἡμίσεες δέ / ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο" (Φ 7—8).
- 21 11b ἡ ἐπὶ πολλοὺς τόπους διερρῖφθαι τοὺς νηχομένους φησὶν· διὰ γὰρ τούτου τοὺς οὐκ εὐχερῶς νήχεσθαι δυναμένους διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ρεύματος δείκνυσιν. Τ < περὶ δῖνας : > γράφεται "κατὰ δῖνας". ^[5]
- 21 11c A im ὡς δ' ὅ θ' ὑπὸ ῥιπῆς <πυρὸς ἀκρίδες ἡρέθονται / —κα θ' ὕδωρ> : ἐπεὶ ταπεινὴ ἡ εἰκὼν, ἐφαίδρυνεν αὐτὴν λέξεσι, τῷ ῥιπῆς (12) καὶ τῷ ἡρέθονται (12)· ἄπτουσι δὲ οἱ γεωργοὶ πῦρ, διώκοντες αὐτὰς τοῦ σπόρου.
- 21 12-4 b (BCE 3 E 4) Τ ἐμπερέστατα δὲ ἐφ' ἐκατέρου τῇ εἰκόνι κέχρηται· τὸ μὲν γὰρ ἀκαταμάχητον τοῦ διώκοντος πυρὶ παρέβαλε, τὸ δὲ ἄπρακτον τῶν φευγόντων ἀκρίσιν (cf. 12). b (BE 3 E 4) Τ ἐντεῦθεν τινες Κύπριόν φασι τὸν ποιητὴν· κατὰ τινὰς γὰρ χρόνους ὀχλεῖται ἡ Κύπρος ὑπὸ

ἀκρίδων, ὡς <ή> Κυρήνη καὶ ἡ Βάρκη. Τ ἀκρίδες : παρὰ τὸ κρᾶν, ὃ ἐστὶν ἐσθίειν· "ὅς αἰζηῶν ἔκραε κηδεμόνας" (Call. ^[5]

21 12a fr. 551). ΑΤ ἢ παρὰ τὸ ἀκρίζειν, ὃ ἐστὶ τὰ ἄκρα ἐσθίειν. Α b (BE 3 E 4) Τ βροῦχος δὲ παρὰ τὸ βρύκειν. Τ ἡερέθονται : ἐρεθίζονται.

21 12b b (BE 3 E 4) Τ πλεονάζει γὰρ τὸ η , ὡς "ἡμίει" (B 148). Τ ὄρμενον {ἐξαίφνης}: ψιλῶς τὸ ὄρμενον· παρὰ γὰρ τὸ ὄρω κέκλιται ψιλούμενον καὶ βαρυνόμενον.

21 14a1 καὶ ἦτοι ἐκ τοῦ ὠρμένον ἐστί, παρωχημένον σημαίνοντος, καὶ ἔπαθε συστολὴν καὶ ἀναδρομὴν τοῦ τόνου, ἢ καὶ ἐκ τοῦ ὀρόμενον συνεκόπη. Α ψιλωτέον τὸ ὄρμενον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὄρω ἐστὶ ψιλουμένου καὶ βαρυνομένου ὀρόμενον ὄρμενον b (BCE 3) Τ κατὰ συγκοπὴν, ἢ ἐκ τοῦ ὠρμένον συστολῇ καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου.

21 14a2 Τ πτώσσουσι : ἐμπίπτουσι καταπτήξασαι.

21 14b b (BCE 3 E 4) Τ κελάδων ἐπιμίξ : βαρυτονητέον τὴν μετοχὴν· κελάδοντος γὰρ ἡ γενικὴ, καὶ ἡ αἰτιατικὴ κελάδοντα, "πὰρ ποταμὸν κελάδοντα" (Σ 576), οὐ κελαδοῦντα.

21 16a1 περὶ δὲ τοῦ ὀξύνεσθαι τὸ ἐπιμίξ εἵπομεν ἤδη πολλάκις (e. g. ad Ξ 60). Α {κελάδων ἐπιμίξ;} τὸ μὲν κελάδων βαρυντέον· φησὶ γοῦν "πὰρ ποταμὸν κελάδοντα", οὐ κελαδοῦντα.

21 16a2 τὸ δὲ ἐπιμίξ ὀξυτονητέον. Τ ὁ κελάδων ἀντὶ τοῦ ἡχῶν.

21 16a3 παροξυτόνως δέ· παρὰ ποταμὸν γὰρ κελάδοντα, b (BCE 3 E 4) οὐ κελαδοῦντα, φησὶν. b (BCE 3) {αὐτὰρ} ὁ διογενής : μόνον τοῦτον οὕτω δίχα τοῦ κυρίου καλεῖ.

21 17a Τ δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐ π ' ὄχθη : ὅτι ἀποτίθεται μὲν τὸ δόρυ ῥητῶς, ἀναλαμβάνει δὲ οὐ κατὰ τὸ ῥητόν, ἀλλ' ὕστερον (sc.

21 17b1 Φ 67—70) αὐτῷ φαίνεται χρώμενος. ἢ δὲ ἀναφορὰ πρὸς Ζηνόδοτον, ἀγνοοῦντα ὅτι πολλὰ δεῖ προσδέχεσθαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐνεργούμενα. Α οὐ δηλοῖ, πῶς ἀνέλαβεν αὐτό. ^[5]

21 17b2 Τ ὄχθη : ὄχθη καὶ κρημνὸς ταυτόν· φησὶ γοῦν "μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθησ" (Φ 172) καὶ "οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι" (Φ 175).

21 17c b (BE 3 E 4) Τ ὄχθαι δὲ οἱ παραποτάμιοι κρημνοί. Τ κεκλιμένον μυρίκησιν , <ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἴσος : κεκλιμένον> περικεκλεισμένο ν , κεκρυμμένο ν .

21 18a πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθὼν ἐν τῷ πεδίῳ καὶ περὶ τὸ τεῖχος καὶ ἐν ταῖς ναυσὶ , καινόν τι ἐξεῦρεν ἐπὶ τῇ Ἀχιλλέως ἐξόδῳ τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχη ν , b (BC E 3 E 4) Τ οὐ μόνον τὴν μονοείδειαν περιϊστάμενο ς , ἀλλὰ καὶ Τ καινὰς διαθέσεις ἐπείσφρων τῇ ποιήσει· τετάρτην γὰρ ταύτην συνιστὰς μάχην ἐπὶ λήξει τῆς ποιήσεω ς , ἐπεὶ μὴ ἀξιομάχους οἶδε βαρβάρους Ἀχιλλεῖ , καὶ ἄτοπον εἰς ἀκατέργαστον λῆξαι τὴν ποιήσι ν , θεῶν τε μάχην παρεισάγει καὶ τὸν ποταμὸν †καθίστησιν † , εὐλογον ἀφορμὴν λαβὼν τὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν στένωνσιν (c f . Φ 218—20) . b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· κεκλιμένον μυρίκησιν , ὁ δ' ἔσθορε : Πυθοκλῆς ὡς ἐν προφέρεται τὸ ὁ δέ , ἵ ν ' ἢ ἀντὶ τοῦ καί, ὡς ἡδὲ καὶ ἰδέ. ^[10]

21 18b Τ ἔσθορε : γράφεται καὶ "ἐνθορε".

21 18c ΑΤ τύπτε δ' ἐπιστροφάδην : συνεστραμμένως, ἰσχυρῶς.

21 20 ἢ μηδένα τόπον παραλιμπάνων, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς τειχομαχίας· "πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν / ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν" (M 430—1)· ἐκατέρωθεν γὰρ Τ ὑπ' ὅψιν ἦγαγε τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀναιρουμένων παρέστησε. b (BE 3 E 4) Τ στόνος δὲ ἀεικῆς ὁ δεινὸς καὶ χαλεπὸς στεναγμός. b (BE 3 E 4) ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος <—λάβησιν> : καλῶς τὰ τῆς παραβολῆς. ^[5]

21 22-4

ὅτε μὲν γὰρ ὁ διώκων ἐπὶ γῆς ἦν, οἱ δὲ φεύγοντες εἰς τὸν ποταμὸν συνωθοῦντο, τὸν μὲν πυρί, τοὺς δὲ ἀκρίσιν ὡμοίωσεν· ὅτε δὲ ἐν ὕδατι ὁ διώκων καὶ οἱ διωκόμενοι, πρὸς τὸν ὑποκείμενον τόπον ἢ παραβολὴ συνάδει. b (BCE 3 E 4) T καλῶς δὲ καὶ δελφῖνι εἵκασται· θαλασσίας γὰρ δαίμονος υἱός. ὡς ἰχθύος δὲ ὄντος τοῦ δελφίνος τὸ ἄλλοι (22) εἶπεν. καὶ Πίνδαρος (fr. 306) "ἰχθὺν παιδοφάγον" ἐπὶ τοῦ κήτους. T μεγακήτεος : μέγα κύτος ἔχοντος, ὡς "μεγακήτεϊ νηϊ" (Φ 222). ^[5]

- 21 22 Λ 5 al.). b (BCE 3 E 4) T ἡ μεγάλου κήτους. b (BCE 3) T μυχούς : τὰς διαδύσεις.
- 21 23 b (BCE 3 E 4) T γίνεται δὲ b (BC E 3) παρὰ τὴν νύκτα, b (BCE 3) T νυχὸς καὶ μυχός. b (BCE 3) ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο : δίνας ἔχοντος καὶ ἤδη "ἀκροκελαινιόωντος" (cf.
- 21 25a1 Φ 249). T μεγάλου καὶ θαυμαστοῦ.
- 21 25a2 b (BCE 3 E 4) πτώσσον : κατέπησσαν ταπεινοῦντες αὐτούς.
- 21 26a b (BCE 3 E 4) T κρημνοὺς δὲ τὰς ἐπικρεμαμένας τοῖς ὕδασι δ' ὄχθας. b (BE 3 E 4) T κάμε χεῖρας ἐναίρων : Ἐρμόδωρος ὁ ῥαψωδὸς χεῖρας ἐναίρων ἤκουε 'χειροκοπῶν', κατεχρήσατο δὲ κυρίως γὰρ ἐναίρειν τὸ σκυλεύειν, ὅθεν καὶ "κατηναρισμένας" φησὶν ὁ Σοφοκλῆς (Αἰ.
- 21 26b 26). T δωδέκα λέξατο <κούρους> : ὡς εἰς θυσίαν μέλλων παριστάνειν τὴν καλουμένην δωδεκάδα.
- 21 27 μεγάλην δὲ τὴν ὑπεροχὴν διὰ τούτου παρίστησιν, ἐπιλέξασθαι αὐτὸν τοὺς αἰχμαλώτους λέγων οἴους καὶ ὅσους ἐβούλετο, εἶτα καὶ τούτους καθ' ἓνα συνδῆσαι, ὥσπερ ἀνδράποδα προτείνοντας τὰς χεῖρας (cf. Φ 30). b (BCE 3 E 4) T τοῖνυν συνυπουργοῦν αὐτῷ οἱ ἐταῖροι ἐν τούτοις πᾶσι, τὸ δὲ ὅλον ἦν τὸ αὐτοῦ. b (BE 3 E 4) {ἐξήγε} θύραζε : καταχρηστικῶς, ὡς καὶ "ἐκ πόντοιο θύραζε" (Π 408). ^[5]
- 21 29 T τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον <ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι> : περιπαθῶς ἄγαν· ταῦτα γὰρ ἀφορμὴ γέγονε τῶν δεσμῶν αὐτοῖς, ἃ εἰς σωτηρίαν ἐπήγοντο.
- 21 31a1 T περιπαθῶς καὶ τοῦτο· δείκνυσιν γὰρ ὅτι ταῦτα αὐτοῖς ἀφορμὴ τῶν δεσμῶν ἐγένετο, ἃ εἰς σωτηρίαν ἐπήγοντο.
- 21 31a2 b (BCE 3 E 4) ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι : ὅτι στρεπτοὺς χιτῶνας τοὺς νηστούς· ὑποδύτας γὰρ εἶχον ὑπὸ τοὺς στατοὺς μαλάγματος ἔνεκα· "αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος" (E 113).
- 21 31b A στρεπτοῖσι : ἀντὶ τοῦ κλωστοῖς· ἐνήθετο γὰρ καὶ ἡ κρόκη.
- 21 31c οὐδέποτε δὲ ἐγινώσκετο τρῖψις κρόκης, ἀλλὰ νῆσις. Μένανδρος (fr. 783 Koe.)· "κρόκην δὲ νήσεις στήμονα". b (BCE 3 E 4) T < αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε : > ἐν ἐνίαις "αὐτὸς δ' αἶψ' ἐπόρουσεν".
- 21 33a AT δαϊζέμεναι μενεαίνων : πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου ὅτι ἀντὶ τοῦ δαΐζαι προθυμούμενος κατὰ τὸ συντελικόν.
- 21 33b A < δαϊζέμεναι : > γράφεται "κατακτάμεναι".
- 21 33c A im υἱεῖ : περισπαστέον καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γραπτέον· καὶ γὰρ ἔστιν ἀπὸ τῆς υἱεύς.
- 21 34a b (BCE 3) T ἄλλως ἔν θ' υἱεῖ Πριάμοιο <συνήντετο> : μετέβαλεν εἰς ἄλλην διάθεσιν, ποικίλλων τὴν διήγησιν.
- 21 34b πρῶτος οὖν καὶ τὸ τῶν περιπετειῶν εἶδος ἔδειξε, ποικίλον ὃν καὶ θεατρικὸν καὶ κινητικόν. πάντα δὲ λέγων ἀληθοποιεῖται τὸν λόγον. b (BCE 3 E 4) T ἄλωῃς : ὅτι ἄλωῃν τὴν δενδροφόρον γῆν νῦν λέγει· ἐπιφέρει γὰρ "ὁ δ' ἐρινεόν" (Φ 37).
- 21 36a1 A δενδροφόρου γῆς.
- 21 36a2 b (BCE 3 E 4) οὐκ ἐθέλοντα : ἀντὶ τοῦ πρὸς βίαν.

- 21 36b b (BCE 3) T il έννυχιος <προμολών> : εἶπε γὰρ "πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἵαυον" (I 325).
- 21 37a T ἔρινεόν : ὅτι πτώσις ἥλλακται, ἀντὶ τοῦ ἔρινεοῦ νέους ὄρηκας.
- 21 37b καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ς 396)· "ὁ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα" ἀντὶ τοῦ οἶνοχόου. ἔστι δὲ ἡ φράσις συνήθης αὐτῷ. A {τάμνε νέους} ὄρηκας : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p).
- 21 38 59 B.) ἐνθάδε γενόμενος ἀξιοῖ ψιλοῦσθαι τοὺς ὄρηκα ς , ἐπεὶ, φησί, παρὰ τὸ ὀρούειν ἐγένετο, ἐπιλαθόμενος ἑαυτοῦ· ἐν γὰρ ταῖς Ὀδυσσειακαῖς προσωδίαις φησὶν· "ὅσα ὀνοματικῶς σχηματίζεται ἀπὸ ψιλῶν ῥημάτων, ταῦτα δασυνθήσεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούει ὄρηξ." γελοῖον δὲ τὸ τοιοῦτον. ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκεῖνο λέγειν ὡς ἐπ <ε> ἰ τὸ α καὶ τὸ ε καταλήγοντα εἰς τὸ ρ ἐπομένου τοῦ π δασύνεσθαι ἤθελεν, ὡς ἔχει τὸ "ἄρη" (cf. T 350), "ἀρπάζω" (cf. Γ 444. M 305 al.), "ἀρπαλέος" (cf. ζ 250. θ 164 al.), "ἐρπετόν" (cf. δ 418), "ἐρπύζω" (cf. Ψ 225. α 193 al.), "ἄρπυ <ι> α" (Π 150), καὶ τὸ ὄρηξ τούτοις συνεξομοιοῦντές τινες ἠθέλησαν δασύνειν· οἷς οὐκ ἐπέισθη ἡ παράδοσις, ἀλλὰ τῇ ἐτυμολογίᾳ· παρὰ γὰρ τὸ ὄρω ἐν πλεονασμῷ φησι τοῦ π γεγενῆσθαι τὸ ὄνομα. A ὁ δ' ἔρινεόν <ὀξεί χαλκῷ /> τάμνε νέους ὄρηκας : ἀπὸ τοῦ γενικοῦ εἰς τὸ εἰδικὸν μεταβέβηκεν. ^[10]
- 21 37-8a b (BCE 3) T ὄρηξ (cf. 38) δὲ ψιλοῦται· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π , b (BE 3) T εἰ καὶ <ὁ> λόγος κελεύει αὐτὸ δασύνεσθαι· τὸ γὰρ α καὶ τὸ ε εἰς ρ καταλήξαντα ἐπομένου τοῦ π δασύνεσθαι θέλει, "ἄρη" (cf. T 350), "ἐρπετόν" (cf. δ 418)· οἷς συνεξομοιοῦσι καὶ τὸ ὄρηξ. T ἄλλως· ὁ δ' ἔρινεόν ὀξεί χαλκῷ / τάμνε <νέους ὄρηκας> : εἰ διαστείλαιμεν βραχὺ ἐπὶ τὸ τάμνε (38), γένοιτ' ἂν εὐλογώτερον τὸ σχῆμα, A b (BE 3) T ὡς πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἀπνηντηκότος αὐτοῦ. ^[5]
- 21 37-8b A ἄλλως· ὁ δ' ἔρινεόν <—ὄρηκας> : ἀντὶ τοῦ ἔρινεοῦ, ὡς "γυναῖκά τε θήσατο μαζόν" (Ω 58) b (BCE 3 E 4) T καὶ "οἶνοχόον βάλε χεῖρα" (ς 396).
- 21 37-8c τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ξύλου· οὐ γὰρ εὐθετεῖ ὁ ἔρινεός εἰς ἄρματα· εἴη ἂν οὖν ξύλον ἀντὶ τοῦ ξύλου τεθεικώς. T τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον <—νέεσθαι> : ἀναγκαίως προεκτίθεται τὰ περὶ αὐτὸν ἅπαντα, ἵνα ἐξῆς (sc. ^[5]
- 21 39-48 Φ 74—84) ἰκετεύοντος αὐτοῦ γνώριμος ὁ λόγος καθεστήκη. b (BCE 3 E 4) T ἀνώϊστον : ἀνεπιλόγιστον· νωῖσασθαι γὰρ τὸ νοῆσαι.
- 21 39 b (BCE 3 E 4) T <ῆ> παρὰ τὸ <ὁ> ἴσασθαι ἀνώϊστον καὶ κατ' ἐπέκτασιν. T < καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε : > ὅτι A im ἐλλείπει ἡ εἷς, A im T il εἰς Λῆμνον.
- 21 40a A im < Λῆμνον> ἐϋκτιμένην <ἐπέρασσε> : ἤδη γὰρ αὐτὴν ὥκουν Ἕλληνες τῶν Ἀργοναυτῶν.
- 21 40b κυρίως δὲ περάσαι τὸ εἰς πέραν ἀποδόσθαι. T < νηυσὶν> ἄγων : ἴσως κελεύσας Πατρόκλῳ, ὡς καὶ "λούσας' ἐν ποταμῷ" (η 296).
- 21 41 T κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, <πολλὰ δ' ἔδωκεν, / Ἴμβριος Ἡετίων> : τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἐλύσατο Ἴμβριος Ἡετίων .
- 21 42-3a διὰ μέσου δὲ τὸ πολλὰ δ' ἔδωκεν (42). A ξεῖνός μιν ἐλύσατο , <πολλὰ δ' ἔδωκεν , / Ἴμβριος Ἡετίων> : ἐπιξενωθεὶς ἠλευθέρωσε.
- 21 42b τὸ δὲ ἐξῆς ξεῖνός μιν ἐλύσατο (42) Ἴμβριος Ἡετίων (43). b (BCE 3) T Ἴμβριος Ἡετίων : πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν, καὶ ὅτι φίλοι τοῖς Ἕλλησιν οἱ Λήμνιοι, ἐχθροὶ δὲ τοῖς Τρωσίν· ἐπεὶ τοι διὰ τί μὴ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως ἀπέδωκαν; T Ἀρίσβη <ν> : μεταξὺ Περκώτης καὶ τῆς Ἀβύδου.
- 21 43b T < ἐτέρπετο .
- 21 45-6

- .. / ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο : > σωθεὶς ἀπὸ τῆς Λημνίας δουλείας b (BCE 3 E 4) T il ἐτέρπετο. b (BCE 3) καὶ οὐκ ἐθέλοντα : περισσὸς ὁ καί .
- 21 48 ἴσως δὲ τὸ φιλόψυχον αὐτοῦ κωμωδεῖ καὶ διὰ τοῦ πρώτου (sc. Φ 36). b (BCE 3), T (bis) τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε <—θυμόν> : τὸ ἐξῆς ἐστὶ τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν (49), ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν (53).
- 21 49–53 τὰ δὲ λοιπὰ <ὡς> διὰ μέσου διορθωτέον. A < γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος> οὐ δ' ἔχεν ἔγχος : ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ "ιοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον" (Γ 80).
- 21 50a ἴσως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐξαλλαγῆς χλευάζει τὸ πρόσωπον, ὡς οὐδὲ τῶν ἀμυντηρίων ἑαυτῷ τι καταλιπεῖν ὑπέμεινεν. T < γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος : > οὕτω γὰρ καὶ ἐγνωρίσθη.
- 21 50b b (BCE 3 E 4) T il < ὦ πόποι : > πόποι οἱ θεοὶ παρὰ τὸ ἐποπτεύειν πάντα.
- 21 54 T il ἡ μάλα δὴ Τρῶες <μεγαλήτορες—ἐρύκει> : ὑπερβολικῶς εἶπε 'τάχα Τρῶες καὶ ἐξ Ἰδίου φεύγονται, ὅπου θαλασσοκρατούντων Ἑλλήνων ἀπὸ νήσου ἔφυγεν'.
- 21 55–9a b (BCE 3 E 4) T < ἡ μάλα δὴ Τρῶες> μεγαλήτορες <—ἐρύκει> : Πῖος (fr.
- 21 55–9b 6 H.) στίζει εἰς τὸ μεγαλήτορες (55), εἶτα τὸ ἐξῆς ἐν ἥθει φησὶν ἀναφωνήσας 'διαναστήσονται ἄρα καὶ οἱ τεθνεῶτες, εἶπερ καὶ οὗτος ἴσχυσε διαπεραιωθῆναι.' b (BCE 3 E 4) T ἡ μάλα δὴ Τρῶες <—ἡρόεντος> : ταῦτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον· διὸ καὶ τὸν ἦ (55) περισπαστέον, ὡς ἐκεῖ "ἡ μάλα δὴ τινα Κύπριον" (E 422), "ἡ μάλα δὴ τέθνηκεν" (Σ 12).
- 21 55–6 δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, βαρυνομένου τοῦ συνδέσμου, ἵν' ἡ ὁ λόγος 'μέγα δὴ τοῦτο καὶ θαυμαστόν (cf. Φ 54), εἶπερ οἱ Τρῶες ἐξ Ἰδίου ἀναστήσονται, οὐς ἀνεῖλον.' A φυγῶν ὑπὸ νηλεὲς ἡμαρ : ἔφαμεν ὅτι, ἐὰν πρόθεσις ἀντὶ ἐτέρας προθέσεως κέηται, μὴ γίνεσθαι ἀναστροφὴν, ὥσπερ καὶ ἐνθάδε. ^[5]
- 21 57a1 A {φυγῶν;} ἐπεὶ οὐδέποτε πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως κειμένη ἀναστρέφεται.
- 21 57a2 T < πεπερημένος : > εἰς τὸ πέραν πεπραμένος.
- 21 58 A int ἀλ' ἄγε δὴ <καὶ> δουρὸς <—ἐρύκει> : γενναῖον ἦθος καὶ ἐπάνω τῶν δεινῶν κείμενον ἢ εἰρωνεία παρίστησιν.
- 21 60–3 b (BCE 3) T < καὶ κείθεν : > ἐκ πλήρους τὸν καὶ σύνδεσμον Ἀρίσταρχος.
- 21 62 A im φυσίζοος : οὐ καλὸν τὸ ἐπίθετον ἐπὶ νεκρῶν καὶ τύμβων ταττόμενον.
- 21 63 T ὡς ὥρμαινε μένων· <ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς> : ὁ μὲν περιμένει διὰ τὴν ὑπεροχὴν τεταρρηκῶς ἑαυτῷ καὶ οὐχ οἷον ἀρπάζων τὸν καιρόν, ὁ δὲ ἐμπέδως πάντα ὀρῶν ἄφукτα ἑαυτῷ αὐτὸς πρόσεισιν b (BCE 3 E 4) T περὶ δ' ἥθελε <θυμῷ / —κῆρα μέλαιναν> : ἐπιτείνει τὸ φιλόζωνον, ὅπως συγγνώμην ἔχοι παρατείνων τὰ τῆς δεήσεως.
- 21 65–6 b (BCE 3) T < ἦτοι ὁ μὲν> δόρυ μακρὸν <ἀνέσχετο> : ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀνέλαβε τὸ δόρυ.
- 21 67a1 T ὅπως ἀνείλετο, ῥητῶς οὐκ εἶπεν.
- 21 67a2 A int οὐτάμεναι <μεμαῶς—οὐδὲ μεθίει : οὐτάμεναι μεμαῶς (67)> ὥστε οὐκ ἀφῆκε τὸ δόρυ, ἀλλ' ἐνέπηξε τῇ γῇ· τὸ γὰρ οὐτῆσαι ἐπὶ τοῦ τρῶσαι.
- 21 68–72 T ἔστι δὲ ὥσπερ ἐν γραφῇ θεάσασθαι τὸν μὲν ἐπανατεινόμενον τὸ δόρυ τρῶσαι θέλοντα (sc. Φ 67–8), τὸν δὲ φθάσαντα τὴν πληγὴν καὶ τοῖς γόνασι προσπίπτοντα (sc. 68–9), καὶ τὴν μὲν αἰχμὴν τῇ γῇ προσπεπηγυῖαν (sc. 69–70), τὸν δὲ καὶ τῶν γονάτων ἐχόμενον (sc. 71) καὶ τὸ δόρυ κατέχοντα τοῦ κτείνοντος (sc. 72). b (BCE 3 E 4) T χροδὸς ἄμεναι : "ἄσασθαι κλαυθμοῖο" (Ω 717). ^[5]
- 21 70a

- ἐναγώνιον δὲ τὸ ἐνιαχοῦ ἀποτυγχάνειν καὶ παρέχειν καιρὸν τοῖς ἐλεεινολογήμασιν. T
 < ἄμεναι : > γεύσασθαι.
- 21 70b b (BCE 3) καὶ μιν φωνήσας < ἔπεα πτερόεντα προσηύδα > : τοῦτον προστιθέασί τινες οὐ
 φερόμενον ἐν ταῖς Ἀριστάρχου.
- 21 73a ἐν δέ τισι "καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος". AT < καὶ μιν φωνήσας : > γράφεται "καὶ μιν λισσόμενος".
- 21 73b A im αἶδεο < καὶ μ' ἐλέησον > : ὡς ἰκέτην προσδέχου· δύο γὰρ πρὸς σωτηρίαν ἀνυστικά,
 αἰδῶς καὶ ἔλεος.
- 21 74 b (CBE 3 E 4) T ἀντί τοί εἰ μ' < ἰκέταο > : ὅτι ἀντὶ τοῦ A ἴσος ἰκέτη εἰμί· A b (BCE 3 E 4) T il
 "ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος" (θ 546) ἀντὶ τοῦ ἴσου κασιγνήτῳ.
- 21 75a A ἀντί τοί < εἰ μ' ἰκέταο > : ὡς "ἀντιάνειρα" (cf.
- 21 75b Γ 189. Z 186), καὶ "Ἀντίκλεια" (λ 85). T ἰκέταο δὲ τοῦ εἰς τὴν ἐστίαν ἤκοντος καὶ ἰκετεύοντος.
 πιθανὴ δὲ ἡ ἐπανάληψις· ὁ γὰρ αἰχμάλωτος ἰκέτην ἑαυτὸν φησιν· ἰκέτην γάρ, φασί, κυρίως
 καλοῦμεν τὸν ἐκουσίως καταφυγόντα, ὁ δὲ τῷ ὁμωρόφιος γεγονέναι καὶ τροφῆς μετεσχηκέναι
 (cf. Φ 76) εἰς τὸ τῶν ἰκετῶν δίκαιον ἑαυτὸν τάττει. b (BCE 3 E 4) T πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην
 < Δημήτερος ἀκτὴν > : τὸ λέγειν ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιστα οὐκ ἦσθιον, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους,
 ψεῦδος· ἦσθιε γὰρ ὡς ἂν βασιλέως ὦν υἱός, καὶ οὐδαμοῦ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. ^[5]
- 21 76a1 ἡ δὲ λύσις, ὅτι παρ' Ἑλλήσι πρώτῳ καὶ ξένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ γεγονέναι φησί. A < πρώτῳ : >
 πρώτῳ ξένων. ^[5]
- 21 76a2 T il Δημήτερος ἀκτὴν : τὸ τοῦ σίτου λεπτότερον.
- 21 76b λέγεται δὲ ἀκτὴ b (BCE 3 E 4) ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ πορεύεσθαι ποιοῦσα. ἄτοπον δὲ τὸν
 μεταδόντα τροφῆς, ἐξ ἧς ἄνθρωποι ζῶμεν, τῆς ζωῆς ἀφαιρεῖσθαι. καὶ Δημήτερος φησὶν εἰς
 δεισιδαιμονίαν παρακαλῶν. καὶ ὁ μὲν εἰς τροφήν ἐπὶ τῷ πωλῆσαι παρέλαβεν, ὁ δὲ τοῦτο εἰς τὸ
 τῶν ἰκετῶν δίκαιον ἔλαβε†. καὶ θαυμάσαι ἄξιον τὴν εὐπορίαν τοῦ ποιητοῦ· πολεμῷ γὰρ
 προσώπῳ λόγον περιθεῖς ὅμως ὑπόρρησε πρὸς τὴν σωτηρίαν εὐλόγου προφάσεως. b (BCE 3 E
 4) T < καὶ μ' ἐπέρασσας : > ἐν ἄλλῳ "καὶ με πέρασσας". ^[5]
- 21 78 A im λύμην < τρὶς τόσσα πορών > : εὐκτικῶς, b (BCE 3) T ἀντὶ τοῦ λυθησοίμην b (BCE 3 E 4)
 παρασχὼν τοσαῦτα τριπλασίως· b (BCE 3) πρὸς ὃ φησι· "μή μοι ἄποινα πιφάσκειο" (Φ 99): b
 (BCE 3) T ἀφ' οὗ καὶ πληθυντικαὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, "λελῶντο δὲ γυῖα ἐκάστου" (ς 238).
^[5]
- 21 80a συνέσταλται δὲ διὰ < τὸ > μέτρον. T < λύμην τρὶς τόσσα πορών : > λυτρωθείην, ἂν
 τριπλάσια διδῶ σοι.
- 21 80b A im < μέλλω που ἀπεχθέσθαι : > ὅτι ἀντὶ < τοῦ > ἔοικα ἀπεχθάνεσθαι.
- 21 83a A im μέλλω που ἀπεχθέσθαι < Διὶ πατρί > : ἔοικα, φησὶν, ἀπεχθῆς γεγονέναι τῷ Διί.
- 21 83b b (BCE 3) T ἄκρως δὲ διαγράφει δειλόν, ἀπεγνωκότα μὲν, ὅμως δὲ δεόμενον τῆς σωτηρίας
 < *** > · ἔχεται γὰρ ἀπάντων ἡ τ' ἀμείνων† ἐλπίς. b (BE 3) T < αὖτις ἔδωκε : > Ἀρίσταρχος
 Ἰακῶς " < αὖτις > δῶκε".
- 21 84 A im Λαοθόη, < θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος > : ἵνα δείξῃ ὅτι καὶ πρὸς μητρὸς εὐγενὴς ἐστὶ b
 (BE 3 E 4) T καὶ πολλὰ δύναται δοῦναι.
- 21 85 b (BE 3 E 4) ἅμα δὲ ὅτι οἱ ἐν τύχαις μεγίσταις ἐλεοῦνται ἀτυχοῦντες, b (BE 3 E 4) T Ἄλτεω, ὃς
 Λελέγες < σ > ι < φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει > : φασὶ Πρίαμον πρὸ τῆς Ἑκάβης γῆμαι τὴν
 Λαοθόην (cf.
- 21 86a

- Φ 85 et 88), πασῶν τῶν Ἀσιατιδῶν εὐγενείας ἔνεκα προκρίνας τὸν γάμον τῆς κόρης. Τ ἄλλως Ἄλτεω : τὸ αὐτὸ ὄνομα διχῶς ἐσχημάτισεν, "Ἄλταο" (Φ 85) ὡς "Ἀτρεΐδαο" (Α 203.
- 21 86b B 9 al.) καὶ Ἄλτεω ὡς Μενέλεω. b (BCE 3 E 4) Τ Ἄλτεω , ὃς Λελέγεσσι : ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν
 <τῷ> Καταλόγῳ παρῆκεν· καὶ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος.
- 21 86c1 Α ἄλλως Ἄλτεω : πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος τὸ σημεῖον.
- 21 86c2 Τ σημειωτέον δὲ τὴν ἐπανάληψιν.
- 21 86c3 b (BE 3 E 4) < ἀνάσσει : > ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις "ἄνασσε". Α int ἀνάσσει : Ἀρίσταρχος σὺν τῷ
 ι τὸ ἀνάσσει· οἱ δὲ χωρὶς, οὐκ ἀλόγως· <ἔλεγε> γὰρ περὶ Πηδάσου ὡς πεπορθημένης, "πέρσε
 δὲ Λυρνησὸν [καὶ Πή]δασον" (Υ 92)· εἰ μὴ ἄρα φαίημεν πεπορθῆσθαι μὲν πρότερον τὴν
 Πήδασον, ἀνειληφέναι δὲ πάλιν τὴν ἀρχὴν τὸν Ἄλτην. ^[5]
- 21 86e Τ ὑπὸ Σατνιόεντι : "ἐπὶ" τοῖς ποταμοῖς φαμεν κεῖσθαι τὰς πόλεις.
- 21 87 Τ τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα <Πρίαμος , πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας> : αὕξει τὸ γένος, Πρίαμον λέγων
 ἐπιδεδικάσθαι τὴν συγγένειαν Ἄλτου.
- 21 88a ἄλλοτριῶν δὲ ἑαυτὸν τοῦ γένους Ἑκτορός φησι πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας . b (BCE 3 E 4) Τ
 <πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας : > ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "πολλῶν τε καὶ ἄλλων".
- 21 88b Α im σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις : {σὺ δὲ} ἐν ἐρωτήσῃ τινές {δέ}, ἵνα μὴ εἰδῶς πάλιν παρακαλῇ
 (sc.
- 21 89 Φ 95). καταχρηστικῶς δὲ ἀναιρήσεις. Τ {νῦν δὲ δὴ} ἙΝΘΑΔΕΜΟΙ: ἄμεινον ἀπολύτως
 ἀναγινώσκειν· πρὸς γὰρ τίνα ἢ διαστολή; Α < κακὸν ἔσσειται : > ἐν ἄλλῳ "κακὸν ἔσσειαι".
- 21 92b Α im οὐχ ὁμογαστριος : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἔπει· οὐκ ἰογαστριος", παρόσον ἐν ἄλλοις ἔφη
 "ἰῆς ἐκ νηδύος" (Ω 496).
- 21 95a1 ἴα δέ ἐστιν ἢ μία, καὶ οὐ τίθησιν Ὅμηρος τὸ μία ἐπὶ τοῦ ὁμοῦ οὐδὲ κατὰ σύνθετον ἐκφέρει· "τῆς
 μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχεν" (Π 173). Α {οὐχ ὁμογαστριος;} Ζηνόδοτος "ιογαστριος", ἐπεὶ ἐν ἄλλοις
 ἔφη "ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν" καὶ "ἰῆ ἄρα γεινόμεθ' αἴση" (Χ 477).
- 21 95a2 Τ ἐνηέα : ἐν τῷ ἐπιθέτῳ τοῦ φίλου μαλάσσειν αὐτὸν οἶεται, διδάσκων αὐτὸν ζηλοῦν τὴν
 προσήγειαν τοῦ φίλου.
- 21 96 b (BCE 3 E 4) Τ νήπιε : διὰ τοῦ ἐπιθέτου πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ πείθειν ἐξέκοψεν.
- 21 99a b (BCE 3 E 4) Τ μή μοι ἄποινα <πιφαύσκει> : τινές, ἐπεὶ ἔλεγεν "ἐκατόμβαιον δέ τοι ἦλφον"
 (Φ 79).
- 21 99b ἢ ἐπεὶ διὰ τοῦ "μή με κτεῖνε" (Φ 95) τοῦτο ὑπέφηνεν, ἢ διὰ τοῦ "νῦν δ' ἐλύμην" (Φ 80). Τ πρὶν
 μὲν γὰρ Πάτροκλον—ἢ δ' ἐπέρασσα : τάχα τοῦτό φησιν ὡς ἐκεῖνος ἦν ὁ ἡμερῶν αὐτὸν πρὸς
 τοὺς ἀλίσκομένους· διὸ καὶ αἱ αἰχμαλωτίδες ὡς ἦπιον αὐταῖς ἀπολοφύρονται τὸν Πάτροκλον
 (sc.
- 21 100-2 Τ 282—302). b (BCE 3 E 4) Τ < ἐπισπεῖν αἴσιμον ἡμαρ : > ἐπὶ τὴν πεπρωμένην ἐλθεῖν.
- 21 100 Τ il < τόφρα τί μοι : > ἐν ἄλλῳ "τόφρα δέ μοι".
- 21 101a Α im < τόφρα τι : > τότε.
- 21 101b πλεονάζει δὲ τὸ τί. b (BCE 3) πεφιδέσθαι : παροξυτονητέον ὁμοίως τῷ "εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι" (Α
 19)· ἔστι γὰρ μέσος δεύτερος ἀόριστος.
- 21 101c Α b (BCE 3) Τ < ἢ δ' ἐπέρασσα : > ἐν ἄλλῳ "ἢ δὲ πέρασσα".
- 21 102 Α im < καὶ πάντων : > γράφεται καὶ "σὺμπάντων".
- 21 105a

- A int περι δ' αὖ Πριάμοιο <γε παίδων> : ὁ μὲν ὡς ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ προῦβάλετο, ὁ δὲ διὰ τοῦτο φονεύειν αὐτόν φησιν.
- 21 105b b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· περι δ' αὖ Πριάμοιο <γε παίδων> : ὁ μὲν ἔλεγεν ὅτι οὐκ εἰμι Ἑκάβης, ὁ δὲ ἀντέθηκεν ὅτι Πριάμου παῖς ἐστίν.
- 21 105c b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ φίλος θάνε <καὶ σὺ> .
- 21 106a τῇ ὀλοφύρεαι οὕτως ; > : τὸ ὑγιὲς συνάπτειν τῆς ἀντωνυμίας μέχρι, ἵν' ἢ ἐν σχήματι· ἀλλ' ὦ φίλε καὶ σὺ ἀπόθανε, εἰρων <ε> ἱας νοουμένης. εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τῇ ὀλοφύρεαι ; A ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σὺ <—οὕτως ; > : τινὲς ἀξιοῦσι μετὰ τὸ θάνε στίζειν, ἵν' ἢ 'φίλος ἔθανεν ὁ Πάτροκλος, b (BE 3 E 4) T καὶ σὺ τί θρηνεῖς οὕτως;'.
- 21 106b b (BE 3 E 4) ἄλλως· ἀλλά , φίλος , θάνε καὶ σὺ : πιθανὴ ἢ εἰρωνεία πρὸς τὸν ξενίαν προβαλλόμενον (cf.
- 21 106c Φ 76—7). θανάτου δὲ κρείσσων ὢν παραμυθεῖται τὸν ἀγεννώς τοῦ ζῆν ἐφιέμενον. b (BCE 3 E 4) T < οὕτως : > οὕτως A im διὰ τοῦ ο ἅπασαι A im T il οὕτως.
- 21 106d A im καλὸς τε μέγας τε : ὁπότερον γὰρ ἂν θατέρου στερηθῇ, πρὸς σωματικὸν κόσμον ἀτελές.
- 21 108 b (BCE 3) T ἀλ λ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ <θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή> : Ἀρίσταρχος φησι τὴν ἐπὶ ἀναστρέψαι, ἵνα σημαίνει τὸ ἔπεστιν, ὁμοίως τῷ "σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων" (λ 367).
- 21 110a οἱ δ' ἐφύλαξαν τὸν νόμον, τῇ ἐμοὶ ἀντωνυμίᾳ συντάσσοντες αὐτήν, ὥστε τὸ ἐξῆς εἶναι 'ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοί'. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. στικτέον δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου τούτου, ὡς καὶ τοῖς περὶ Ἀρίσταρχον ἐδόκει· A λείπει γὰρ τὸ ἐστὶ AA im ῥῆμα. τὸ δὲ ἐξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς· "ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἡμαρ" (Φ 111). ἔσται δὲ ὁ λόγος τοιοῦτος· ἔσται τις ὄρθρος ἡ καὶ μεσημβρία ἡ καὶ δειλινὴ ὥρα, καθ' ἣν <κά> μέ τις ἀνέλῃ (cf. Φ 111—2). οὕτως δὲ χωρὶς τοῦ γ γραπτέον, ὡς καὶ Διδύμω δοκεῖ ἐν τῇ διορθώσει (p. 112 Schm.). A ἀλ λ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ <θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή> : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἐπὶ· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστίν 'ἐπ' ἐμοί', ἵν' ἢ {τὸ ἐξῆς} 'ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἔσσεται' (cf. ^[10]
- 21 110b1 Φ 110—1). τινὲς δὲ τελείαν δόντες ἐν τῷ προτέρῳ (sc. 110) τὸν ἐξῆς ὡς ἀπὸ τινος ἀρχῆς προφέρονται τὸν "ἔσσεται ἡ ἡὼς" (Φ 111) καὶ τὴν ἐπὶ ἀναστρέφουσιν, ἵν' ἢ ἔπεστιν. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Νικίας (fr. 20 B.). ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον, ὥσπερ ἔχει καὶ τὰ τῆς παραδόσεως. T ἄλλως· ἀλ λ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ <θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή> : στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, ὡς καὶ τοῖς περὶ Ἀρίσταρχον δοκεῖ. ^[5]
- 21 110c1 καὶ τὸ ἐξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· "ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δεῖλη". τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτον· ἔσται τις ὄρθρος ἡ μεσημβρία ἡ δειλινὴ ὥρα, καθ' ἣν κάμει τις ἀναιρῇ (cf. Φ 111—2). καὶ χωρὶς τοῦ ς τὸ "δεῖλη" (Φ 111), ὡς καὶ Δίδυμός φησιν (cf. p. 112 Schm.). T οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν ἐπὶ· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστίν 'ἐπὶ σοὶ καὶ ἐμοί'. ^[5]
- 21 110b2/c2 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φησιν, 'ἀλλ' ἔπεστι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα', καὶ ἀξιοῖ στίζειν εἰς τὸ κραταιή . τὸ δὲ ἐξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς· "ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δεῖλη", ἔσται τις ὄρθρος ἡ μεσημβρία ἡ δεῖλη'. τὸ δὲ "δεῖλη" χωρὶς τοῦ ς , ὡς φησι Δίδυμος. b (BCE 3 E 4) ἔσσεται ἡ ἡὼς <ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἡμαρ> : ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τρία διαιρεῖ, ἡὼ τὴν πρωΐαν, μεσημβρίαν πᾶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, δεῖλην, ὅτε ἐνδεῖ ἡ τοῦ ἡλίου ἔλη, τουτέστιν ἡ αὐγή, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα εἰς τρία, ἐσπέραν, ἀμολγόν, ἑώραν. ^[5]
- 21 111a A ἡὼς : ἔωθεν ἕως μεσημβρίας, ὡς τὸ "ὄφρα μὲν ἡὼς ἦν <καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ>" (Θ 66.
- 21 111b1 Λ 84 al.) καὶ "πᾶσαν δ' ἡοίην <μένομεν τετληότι θυμῷ. /> ἔνδιος δ' ὁ γέρων" (δ 447. 450). ἡ δὲ μετὰ μεσημβρίαν ἕως ἐσπέρας δεῖλη , ἥς τὸ μὲν πρῶτον δεῖλην πρωΐην, τὸ δὲ πρὸς ἐσπέραν δεῖλην ὀψίαν Ἀττικοὶ φασί. τρισὶ δὲ διαστήμασιν ὥρισε τὴν ἡμέραν διὰ τὸ μηδέπω ὠροσκοπίαν

παραδεδοσθαι. Τ ἡὼς μὲν γὰρ ἡ ἔωθεν ἕως μεσημβρίας ὥρα, μεσημβρία δὲ ὁ καιρὸς τῆς ἔκτης, ἦν Ἀττικοὶ δεῖλην λέγουσι πρωΐαν, δεῖλη δὲ ἡ μετὰ τὴν ἔκτην, ἡ καὶ δεῖλη ὁψία καλεῖται. ^[5]

21 111b2 b (BCE 3 E 4) < ἡὼς ἡ δεῖλη ἡ μέσον ἡμαρ : > ὅλαι εὐθεῖαί εἰσιν.

21 111c1 δίχα οὖν τοῦ ς ἡ δεῖλη . T il εὐθεῖαι δὲ εἰσιν αἱ τρεῖς.

21 111c2 b (BCE 3 E 4) < δειλῆς : > Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ς , "δειλη".

21 111d A im Ἄρη : τῷ σιδήρῳ.

21 112 b (BCE 3) Τ συνείληπται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρηι. Τ τινὲς δὲ "ἀρῆ", βλάβη βέλους ἢ δόρατος. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὄγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν < ὀϊστῶ > : πέπεισται γὰρ ὡς οὐδεὶς αὐτῷ συνελθὼν συστάδην ἀνελεῖ.

21 113 b (BCE 3) Τ αὐτοῦ : ἐν ᾧ ἦν τόπῳ ἰκετεύων.

21 114 b (BCEE 4) Τ ὁ δ' ἔζητο χεῖρε πετάσσας : ἀπογνοὺς κἂν τὸν σύντομον αἰρεῖται θάνατον.

21 115 A b (BCE 3 E 4) Τ ποταμὸν δὲ λαβὼν < ποδὸς ἦκε φέρεσθαι > : τὸ μὲν τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ ὄντας ἐπιβάντα ἀναιρεῖν συγγνωστόν, τὸ δὲ καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀναιρουμένους εἰς τὸ ρέθρον ἐμβάλλειν αἰτίαν πιθανὴν παρέχει τῷ ποταμῷ εἰς τὴν κατ' Ἀχιλλέως ἐπιβουλήν.

21 120 ἔπειτα καὶ κατ' αὐτοῦ βλασφημεῖ b (BCE 3) Τ "οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἔϋρρος ἀργυροδίνης / ἀρκέσει" (Φ 130—1). Τ θηρώμενος οὖν ὁ ποιητὴς τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν μάχην, ζητεῖ πιθανὰς αἰτίας. b (BCE 3) Τ < ἔπεα πτερόεν τ' ἀγόρευεν : > γράφεται "ἔπεα πτερόεντα προσηύδα". ^[5]

21 121 A im ἘΝΤΑΥΘΟΙ νῦν ἦσο : †περισπαστέον τὸ ἘΝΤΑΥΘΟΙ· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀττικοῦ.

21 122a1 τὸ δὲ ἦσο δασυντέον· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ ἴσθι. ἔνιοι δὲ γράφουσιν "ἐνταῦθοι νῦν κεῖσο". ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. Τ {ἐνταυθοῖ} τὸ ἘΝΤΑΥΘΟΙ †περισπαστέον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ἀττικοῦ.

21 122a2 οἱ δὲ "ἐνταυθοῖ {ἦσο}" . δασυντέον δὲ τὸ ἦσο . φέρεται δὲ καὶ ἡ "κεῖσο" γραφή. Α ἄλλως· ἘΝΤΑΥΘΟΙ: Ἀττικόν ἐστίν· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνταυθί.

21 122b1 ἦσο δὲ διάγε ἢ Τ ὕπαρχε. TT il τινὲς ἦσο γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ διάγε, ὕπαρχε, ὃ καὶ δασύνεται.

21 122b2/a3 τὸ δὲ †ἐνταυθοῖ περισπαστέον Ἀττικῶς. b (BCE 3) < κεῖσο : > διχῶς, κεῖσο καὶ "ἦσο".

21 122c A int < ὠτειλήν : > οὕτως διὰ τοῦ ν , ὠτειλή ν , ἅπασαι.

21 122d A int < ἀπολιχμήσονται : > καταφάγωσιν.

21 123a b (BCE 3) ἀπὸ τοῦ λείχειν δὲ εἴληπται τὸ λιχμᾶν. b (BCE 3 E 4) ἀκηδέες : ὡς εὐσεβέες, ἵνα αὐτοὶ οἱ ἰχθύες ἔχωσι τὸ ἐπίθετον, τουτέστι μηδεμίαν φροντίδα ἔχοντες.

21 123b Α ἀκηδέες : οὐ κηδόμενοι.

21 123c b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ ὡς ἀνηλεές, ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. Τ οὐδέ σε μήτηρ < / —γοήσεται > : ἐπεὶ πολλὰ περὶ τῆς μητρὸς προὔβαλετο, "μινυνθάδιον δέ με μήτηρ / γείνατο" (Φ 84—5), "τῆς δὲ δύω γενόμε < σ > θα" (Φ 89), ὥσπερ ἐμπιπλάμενος τῆς κατὰ τῶν πολέμιων κολάσεως τοῦτό φησιν.

21 123-4a1 Τ ἐπεὶ πολλὰ περὶ τῆς μητρὸς προὔβαλετο ἐκεῖνος, ὅτι ὠραία καὶ πλουσία ἦν, οὗτος, ὥσπερ ὑπερεμπιπλάμενος τῆς εἰς τοὺς πολέμιους κολάσεως, φησὶν ὅτι οὐδὲ ἐκείνη σοι ἐπιχαρήσεται, οἶονεὶ κάκείνην τιμωρούμενος δι' αὐτοῦ.

21 123-4a2 b (BCE 3) < ἐνθεμένη λεχέεσσι : > κηδεύσασα.

21 124 Τ il εἶσω ἄλὸς εὐρέα κόλπον : ὅτι τὸ εἶσω ἰσοδυναμεῖ τῷ εἶς, Α ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλός.

21 125 Α b (BCE 3) Τ il πλεονασμῷ τοῦ ω . b (BCE 3) θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖ χ' ὑπάϊξει < / ἰχθύς , ὅς κε φάγησι—δημόν > : πρὸς τὸ σημασιόμενον· Φιλήτας (fr.

- 21 126-7a 57 K.) γὰρ καὶ Καλλίστρατος (p. 317 n. 29 Schm.) γράφουσι "φρῖχ' ὑπαλύξει" (126), λέγοντες ὅτι οἱ πόνες τῶν ἰχθύων καὶ εὐτροφοὶ τὸ ψῦχος ὑπομένουσι καὶ οὐ φθείρονται. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδέποτε φρίκην τὸ ψῦχος εἶρηκεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορθούμενον κῦμα. ὁμωνύμως δὲ τούτῳ καὶ τὸν ἄνεμον τὸν οἶονεῖ ἐπιστίζοντα τὴν θάλασσαν· "οἷη δὲ Ζεφύριοι ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίζ" (H 63) καὶ "ὥς δ' <ὄθ'> ὑπὸ φρικὸς Βορέω" (Ψ 692). ἡμεῖς δὲ λέγομεν ψῦχος κρύος καὶ πάχνην. ἔστιν οὖν τὸ λεγόμενον, μέλαιναν φρῖ χ' ὑπαίξει (126), τὸ μέλαν κῦμα ὑποτροχάσεται ἰχθύς, ὃς φάγοι ἄν τοῦ Λυκάονος τὸν δημόν (cf. 126—7), ἐπιπολάζοντος καὶ ἐξ ἐπιπολῆς φερομένου τοῦ νεκροῦ· τὸ γὰρ ὅς κε φάγησι (127) ὃς φάγοι ἄν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 396) "τῶν κέν τις τόδ' ἔχησι <ν>" ὃς ἔχοι ἄν. A < θρώσκων τις κατὰ κῦμα> μέλαιναν φρῖ χ' ὑπαίξει </ ἰχθύς, ὃς κε φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν> : οὕτως ὑπαίξει Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ λεγόμενον εἶναι βούλεται τοιοῦτο· τῶν ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, τουτέστι κολυμβῶν, ὑπὸ τὴν φρίκα αἴξει, ὃς φάγοι ἄν τοῦ Λυκάονος τὸ λίπος· δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν φερομένου τινὸς γεύεσθαι ἄνω μετέωρον ὑπὸ τὴν φρίκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. ^[5]
- 21 126-7b1 παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐγγράπτο διὰ τοῦ <ω> "ὥς κε φάγησι". Α οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "ὑπαλύξει".
- 21 126-7b2 A im Ἀριστοφάνης "ὥς κε φάγησι".
- 21 126-7b3 T il θρώσκων τις κατὰ κῦμα <μέλαιναν φρῖ χ' ὑπαλύξει / ἰχθύς, ὃς κε φάγησι—δημόν> : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "μέλαιναν φρῖκ' ἐπαίξει", ἡ δὲ Χία "μελαίνῃ φρῖχ' ὑπαίξει".
- 21 126-7c οὕτω δὲ αὐτὸ Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο· τῶν ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θρώσκων, ὅ ἐστι κολυμβῶν, ἐπὶ τὴν φρίκα αἴξει, ἵνα φάγη σε φερόμενον· δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν φερομένου τινὸς γεύεσθαι ἄνω μετέωρον ἐπὶ τὴν φρίκα τῆς θαλάσσης ἐλθεῖν. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· νεοσφαγῆς μὲν οὖν ὢν καταδύσῃ ἐπὶ τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα σὺν τοῖς ἰχθύσιν ὢν ἀπολιχηθήσῃ τοῦ αἵματος. ἐπὶ πλεον δέ σε ἄταφον ὄντα καὶ μετεωρισθέντα ἐκβαλεῖ παρὰ θάλασσαν ὁ ποταμός, ἔνθα τις τῶν ἰχθύων σε κατέδετα ἐπὶ τὴν φρίκα φερόμενος. Φιλήτας (fr. 57 K.) δὲ ἀρεσκόμενος τῇ ὑπαλύξει γραφῇ φησιν ὡς ἐκεῖνος ὁ λιπανθεὶς ἰχθύς ὑπὸ τοῦ δημοῦ τὴν ψυχρασίαν ὑπαλύξει. b (BCE 3 E 4) T < ὃς κε φάγησι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὃς φάγοι ἄν. ^[10]
- 21 127 A int < Ἰλίου ἱρῆς : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἰλίον.
- 21 128 A im < κεραΐζων : > ἐρημῶν.
- 21 129 T il οὐ δ' ὑμῖν ποταμός περ <—νόσφιν ἐμεῖο> : Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἐξ ἡθετηκέναι ὡς παρεμβληθέντας ὑπὸ τῶν ἀπορούντων, διὰ τί ὁ ποταμός ὀργίζεται, καίτοι σαφῶς αὐτοῦ λέγοντος τὴν αἰτίαν· "Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίκταμένων αἰζηῶν, / οὐς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρεν" (Φ 146—7). ^[5]
- 21 130-5a1 καὶ τὸ δηθά (131) ὡς οὐχ Ὀμηρικῶς κείμενον αἰτιῶνται. μήποτε μέντοι καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο τῇ ἀθετήσει, μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει. Α {οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ;} ἕως τοῦ οὐς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν (135) Ἀριστοφάνης ἡθέτηκεν ὡς παρεμβληθέντας ὑπὸ τῶν ἀπορούντων, διὰ τί ὁ ποταμός ὀργίζεται, καίτοι σαφῶς αὐτοῦ λέγοντος "Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαίκταμένων αἰζηῶν". εἰ γὰρ ἐβλασφημήθη ὁ ποταμός, ἔλεγεν ἄν τοῦτο πρὸς Ἥραν (vide Φ 369—76) καὶ Ἥφαιστον (vide Φ 357—60). ^[5]
- 21 130-5a2 T < δηθά : > ὅτι τὸ δηθά ἀντὶ τοῦ πολλάκις.
- 21 131a A im < δηθά : > νῦν ἀντὶ τοῦ T il ἐκ πολλοῦ χρόνου.
- 21 131b b (BC E 3) T il πολεῖς : Ἀρίσταρχος "πολέας", ἔνιοι δὲ πολεῖς .
- 21 131c1 ἡθέτει δὲ αὐτοὺς (sc. v. Φ 130—5) Ἀριστοφάνης. Α {πολεῖς;} οὕτως τινές.

- 21 131c2 ἡθέτει δὲ αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. ἄμεινον οὖν "πολέας". Τ < ζῶους δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους : > τὰ ὀρμητικώτατα γὰρ τῶν ζώων αὐτοῖς ἀφιᾶσιν.
- 21 132 T il < νόσφιν ἐμεῖο : > λείπει τὸ ὄντος.
- 21 135 b (B, C[bis], E 3) T il ποταμὸς δὲ χολώσατο : οὐχ ὅτι ἐβλασφημήθη, ἐπεὶ καὶ πρὸς Ἥραν (vide Φ 369—76) τοῦτο εἰρήκει καὶ πρὸς Ἥφαιστον (vide Φ 357—60)—φησὶ γοῦν "ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων" (Φ 146)—, ἀλλὰ διὰ τὸ τοὺς ἐπὶ γῆς ἀναιρουμένους εἰς αὐτὸν ρίπτεσθαι. ^[5]
- 21 136a Τ χολώσατο < κηρόθι > μᾶλλον : ριφέντος Λυκάονος ἤρκεται τοῦ θυμοῦ.
- 21 136b νῦν δὲ μᾶλλον διὰ τὸ κακῶς ἀκοῦσαι. b (BCE 3 E 4) Τ < πόνοιο : > τοῦ κατὰ τὴν μάχην ἔργου.
- 21 137 T il Ἀστεροπαῖω ἐπᾶλτο : πῶς, φασί, πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν Κατάλογον ποιησάμενος Ἀστεροπαῖον παρέλιπε, λέγοντα ῥητῶς (sc.
- 21 140 Φ 156) πρὸ ἰα' ἡμερῶν ἐληλυθέναί; b (BCE 3) Τ καὶ οἱ μὲν ὑποτάσσοις στίχον ἐν τῷ τῶν Παιόνων καταλόγῳ· "αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους / Πηλεγόνος θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος" (B 848. 848 a), ὃν καὶ ἐν πολλαῖς τῶν Ἰλιάδων φέρεσθαι. Τ τοῦ θαυμαστὸν τὸ παραλελειφθαι αὐτὸν ἐν τῷ Καταλόγῳ· μόνων γὰρ ἐμνήσθη τῶν τὴν κυρίαν ἡγεμονίαν ἐχόντων. ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους τεταγμένους παρέλαβεν. ὡς ἐπὶ Ἀθηναίων· ἐν μὲν γὰρ τῷ Καταλόγῳ (sc. B 552) Μενεσθέα φησὶν εἶναι τὸν ἡγεμόνα, ἐν δὲ τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ b (BCE 3) Τ "οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι ἐν δ' ἄρα τοῖσι / Τ Φείδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς" (N 689. 691). ταῦτόν οὖν ἐστὶ καὶ ἐπὶ Ἀστεροπαῖου· b (BCE 3) Τ ὁ μὲν γὰρ Πυραίχμης τὴν πρώτην τῶν Παιόνων ἡγεμονίαν εἶχε, τὴν δὲ δευτέραν Ἀστεροπαῖος. νυνὶ μέντοι τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν αὐτῷ ἀνατίθῃσι διὰ τὸ τὸν Πυραίχμην ὑπὸ Πατρόκλου ἀνηρῆσθαι (sc. Π 287—92), b (BE 3) Τ ὥσπερ καὶ Πρωτεσιλάου ἀποθανόντος ὀρώμεν (sc. B 704) τὸν Ποδάρκην ἔχοντα. Τ υἱεὶ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀχιλλεύς < εὐρυρέεθρος / —βαθυδίνη > : καὶ τίς χρεια τοῦ πατρός, μέλλοντος αὐτοῦ γεναολογεῖν αὐτόν; ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀγνώως Ἀχιλλεῖ (τῶν γὰρ ἐπηλύδων ἦν) ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸ γένος (cf. ^[15]
- 21 141-3 Φ 157—60)· ὁ δὲ ποιητής, ἵνα μὴ ἐκεῖνος ἐπιμένει τῷ οἰκείῳ καταλόγῳ, συνένεμε καὶ τὴν μητέρα ἐδίδαξεν. b (BCE 3) Τ {υἱεῖ} Πηλεγόνος : ὡς "Σαρπηδόνοσ" (Π 327. ^[5]
- 21 141 464 al.). οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 59 B.), ἐπεὶ, φησὶν, ἡ εὐθεῖα ὀξύνεται, Πηλεγών. τὸ δὲ τοιοῦτον οὕπω ἐχυρόν, ἐπεὶ τοι ἐπιζητήσῃ τις διὰ τί γὰρ ἡ εὐθεῖα οὐ βαρύνεται; ἄμεινον οὖν οὕτως λέγειν ὡς ἐκ τῆς κλίσεως πολλάκις καταλαμβάνομεθα τοὺς τόνους τῶν εὐθειῶν. τὰ δὲ εἰς γων λήγοντα < ἄρσενικά > ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τότε μὲν θέλει ὀξύνεσθαι, ὁπότε διὰ τοῦ ο κλίνεται, τότε δὲ βαρύνεσθαι, ὁπότε διὰ τοῦ ω ἢ διὰ τοῦ ντ . τοῦ μὲν οὖν προτέρου "Παφλαγόνοσ" (cf. B 851. E 577), "Λαιστρυγόνοσ" (κ 106. 199), Πηλαγόνος, "Πηλαγόνων ἐλατῆρα" (Call. h. 1, 3), ἀρηγών (λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ συμμάχου), ἀρσενικῶς "ἀρηγόνος ἡμετέροιο" (ignoti auctoris). οὕτως οὖν καὶ τὸ Πηλεγών ὀξυτονηθήσεται· Πηλεγόνος γάρ, καὶ Πηλεγόνα ἡ αἰτιατική, "ὃς τέκε Πηλεγόνα" (Φ 159). τὰ δὲ ἄλλως κλιθέντα βαρύνεται, "Οὐκαλέγων" (Γ 148), "Πελάγων" (E 695), Σαλάγγων, "μέσφα Σαλάγγωνος ποταμοῦ" (Ap. Rh. 4, 337). τὸ δὲ καταπύγων βαρυνόμενον καὶ διὰ τοῦ ο κλιθὲν εἶχεν ἀφορμὴν ἢ τὸ βαρυνόμενον παρώνυμον εἶναι τοῦ κατάπυγος, ὡς καὶ τοῦ ἄπειρος τὸ "ἀπείρων" (Ω 545. 776). Α Ἀκεσσαμενοῖο : ὀξυτονητέον τὸ Ἀκεσσαμενός, ἵνα ὄνομα γένηται. ^[15]
- 21 142 οὕτως δὲ ἔχει καὶ Δεξαμενός, Τισαμενός. ΑΤ < τῇ γάρ ῥα μίγη : > ἐν ἄλλῳ "τῇ γάρ ῥ' ἐμίγη".
- 21 143 Α im μένος δὲ οἱ ἐν φρεσὶ < θῆκε / Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο > : δαιμονίως οὐκ ἀθρόαν τὴν τοῦ ποταμοῦ ὀργὴν εἰσάγει, ἀλλὰ πρῶτον μὲν δι' ἐτέρου ἐπιβουλεύει τῷ Ἀχιλλεῖ, εἶτα (sc.

- 21 145-6a Φ 234) δ' αὐτὸς ἐπιφέρεται. Τ ἄλλως μένος δὲ οἱ ἐν φρεσὶ <θῆκε / — κεχόλωτο> : ὅτι ψυχικὴ τάρετῇ ἢ δύνاميς†.
- 21 145-6b1 πιθανὸν δὲ ποταμοῦ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι, ὅπως πλέον ἐρεθίσῃ τὸν ποταμόν. Τ ψυχικὴ γὰρ ἀρετὴ ἐστὶν ἢ εὐθαρσία.
- 21 145-6b2 πιθανῶς δὲ αὐτὸν υἱὸν ποιεῖ ποταμοῦ, ἵνα πλέον ἐρεθίσῃ τὸν ποταμόν. b (BCE 3 E 4) <κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν> : ὅτι λείπει ἢ περὶ πρόθεσις.
- 21 146 A im οὐδ' ἐλέαιρεν: Πῖος (fr.
- 21 147 7 H.) ψυχρόν φησι τὸ ἐπίθετον, εἴτε ἐπὶ τῶν Τρώων (πῶς γὰρ ἄξιον ἐγκαλεῖν Ἀχιλλεῖ ὅτι οὐκ ἐλεεῖ τοὺς πολεμίους;), εἴτε ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ὅτι αὐτὸν οὐκ ἡλέει, οὐχ ἀρμόζον ἐπὶ θεοῦ. b (BCE 3) Τ τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶν: πιθανὴ ἢ εἰσβολὴ ἐκ τοῦ καιροῦ, ὅτι τῶν ἄλλων φευγόντων οὗτος μόνος ἀντέστη.
- 21 150a b (BCE 3 E 4) Τ <ὅ μιν> τινὲς "ὅ μου".
- 21 150b T il Παίονας ἄνδρας <ἄγων δολιχεγχεῖας> : ὅτι ἕτερος οὗτος Παιόνων ἡγεμῶν, ὃν οὐ κατεῖλοχε διὰ τοῦ Καταλόγου (cf.
- 21 155a B 848—50). Α δολιχεγχεῖας : ὡς "εὐειδέας" (cf.
- 21 155b1 Γ 48)· παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλως ἀναγινώσκοντας. Α παροξύνεται δὲ τὸ δολιχεγχεῖας ὡς "εὐειδέας".
- 21 155b2 b (BCE 3) δολιχεγχεῖας : καὶ πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ (sc.
- 21 155c1 B 848 φησὶν αὐτοὺς "ἀγκυλοτόξους"; καὶ γὰρ καὶ Τεῦκρος ἐπαμφοτερίζει. ἴσως δὲ δισσὸν ἦν τὸ γένος, καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Πυραΐχμῃ, οἱ δὲ ὑπ' Ἀστεροπαίῳ εἰσίν. Τ καὶ πῶς ἐν τῷ Καταλόγῳ "ἀγκυλοτόξους" αὐτοὺς φησιν; ἴσως οὖν διττὸν ἦν τὸ γένος, τὸ μὲν τοξεῦον, τὸ δὲ ἀκοντίζον.
- 21 155c2 ἢ καὶ ἐπαμφοτερίζουσιν, ὡς καὶ Τεῦκρος. b (BCE 3) <ἡὼς ἐνδεκάτῃ, ὅ τ' ἐς Ἴλιον> εἰλήλουθα : ἀντὶ τοῦ ὥχόμην, ὡς "ῥῶμωξαν ἀολλέες" (Ψ 12) ἀντὶ τοῦ ῥῶμωζον, ὥστε πρὸ ἐνδεκα ἡμερῶν ἐκ Παιονίας ἐξεληλυθέναι.
- 21 156 διὰ τούτου δὲ λύσις τοῦ πῶς πρὸ πέντε ἡμερῶν τὸν Κατάλογον ποιησάμενος οὐκ ἐμνήσθη τοῦ Ἀστεροπαίου· οὐπω γὰρ ἦν φθάσας. Τ τὸν δὲ μέ φασι : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. ^[5]
- 21 159 59 B.) ἐκ πλήρους λαμβάνει τὴν ἀντωνυμίαν καὶ ὀρθοτονεῖ, εἰσὶ μέντοι, οἱ ἀπολύτως ἀνέγνωσαν. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (α 215) "μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι"· καὶ οὐδὲν ἐστὶ τὸ κωλύον. Α ὁ δ' ἁμαρτῇ <δούρασιν ἄμφισ> : Ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἁμαρτήδην, ὃ ἐστὶν ἅμα· διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφει.
- 21 162a1 ἐν δὲ τῇ Μασσαλιωτικῇ "ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἄμφω"· καὶ λόγον ἔχει. Α ἁμαρτῇ : περισπαστέον καὶ σὺν τῷ ι γραπτέον κατὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς τὴν ληγόντων ἐπιρρημάτων.
- 21 162b1 καὶ διελέγχει ἢ παράδοσις τὸν Ἀρίσταρχον, ἔχουσα τὸ ι . Α ἁμαρτῇ : περισπᾶται καὶ σὺν τῷ ι γράφεται· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ ἅμα ἀρτῶ.
- 21 162b2/a2 ὁ δὲ Ἀρίσταρχος δίχα τοῦ ι , ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήδην λέγων ἀποκεκόφθαι τὴν λέξιν, κακῶς. Τ <ἀμφίς> "ἄμφω" ἢ Μασσαλιωτικῇ.
- 21 162a3 Τ il ἀμφίς : δίχα.
- 21 162c "τῷ δ' ἀμφίς φρονέοντε" (N 345), "ζυγὸν <οἶον> ἐϋξοον ἀμφίς ἐέργει" (N 706), εἰς ἑκάτερα διείργει. b (BCE 3) Τ "καὶ εἶριον ἀμφίς ἀνέλκει" (M 434). "ἀμφίς ἐάγη" (Λ 559). Τ ἀμφίβολον δέ, πότερον ἁμαρτῇ ἀνέσχετο ἢ ἁμαρτῇ ἀμφίς , ἐξ ἑκατέρου μέρους· ὁ καὶ ἄμεινον· περιδέξιος γὰρ ἐστὶν. b (BCE 3) Τ {ἐπεὶ} περιδέξιος : ἄμεινον συνθέτως ἀναγινώσκειν, ὡς "ἐπιδέξιος" (cf.

[5]

- 21 163a B 353. φ 141) καὶ ἀμφιδέξιος. A περιδέξιος : τινὲς ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος, b (BCE 3 E 4) T μεγάλως δεξιός, ὡς "περίεσσι γυναικῶν" (ς 248).
- 21 163b οἱ δὲ ἀμφιδέξιος. b (BCE 3) T τὴν δὲ ἀσπίδα ἀπέβαλεν ὡς δύσχρηστον ἐν ὕδασι. δύναται δὲ καὶ πελτάριον ἔχειν ὡς οἱ τοξόται. b (BCE 3 E 4) T χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο : ὅτι ἄτρωτα τὰ Ἥφαιστότευκτα ὄπλα.
- 21 165a ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἡθετημένους ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψωδίᾳ (sc. Y 269—72), "ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχασ" (Y 269). A < χρυσὸς γὰρ—θεοῖο : > Ἀριστόνικος (p.
- 21 165b 308 Friedl.) ὅτι ἄτρωτα τὰ Ἥφαιστότευκτα ὄπλα. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἡθετημένους στίχους (sc. Y 269—72). Ge χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε : οὐκοῦν ἐπιπόλαιος ἦν ὁ χρυσός.
- 21 165c1 εἰ δέ φησιν ὅτι μέχρι τινὸς ἔρρηξε, μέσσην τακτέον τὴν χρυσοῦν πτύχα κατὰ Πορφύριον (cf. Porph. 1, 245, 11). b (BCE 3) T δύναται δὲ καὶ οὕτως εἶναι πρῶτος. b (BCE 3) ὅτι ἐν ἐπιφανείᾳ <ή> χρυσοῦ πτυχή.
- 21 165c2 Ge τῷ δ' ἑτέρῳ μιν <πῆχυν .
- 21 166a .. βάλε χειρόσ > : ὅτι ἀρχαϊκῶς πάλιν τὸν πῆχυν αὐτὸν ἔβαλεν, οὐχὶ τὸν πῆχυν αὐτοῦ. A < ἐπιγράβδην : > ὡς ἐπιξέσαι.
- 21 166b T il σύτο δ' αἶμα : ὑπὸ μόνου τούτου Ἀχιλλεὺς τιτρώσκεται.
- 21 167a A b (BCE 3 E 4) T ἡ δ' {ὑπὲρ αὐτοῦ}: ὡς τὸ "νεφέλη δέ μιν <ἀμφιβέβηκε / κυανέη> τὸ μὲν οὐποτ' ἐρωεῖ" (μ 74—5), οὕτω καὶ νῦν πρὸς τὴν συνώνυμον μελίαν (cf.
- 21 167b1 Φ 162) ὑπῆντησεν. T σημείωσαι ὅτι "τῷ <δ'> ἑτέρῳ" (Φ 166) εἰρηκῶς ἐπήγαγεν ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ / "γαίῃ ἐνεστήρικτο" (Φ 167—8).
- 21 167b2 A int ἰθυπτίωνα : ἀπὸ τοῦ "ἰθὺ βέλος πέτεται" (Y 99).
- 21 169a b (BCE 3) T μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ φοροῦντος τὸ πλεονέκτημα ἐπὶ τὸ φοροῦμενον μετήγαγεν. ἔστιν οὖν 'κατ' εὐθὺν πετομένην'. b (BE 3) T ἰθυπτίωνα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἰθυκτίωνα" διὰ τὸ κτηδόνας λέγεσθαι τῶν ξύλων τὰς γραμματοειδεῖς διαφύσεις.
- 21 169b1 παρέλκει δὲ νῦν τὸ περὶ τῆς τοῦ ξύλου φύσεως εἰπεῖν. τὸ μέντοι ἰθυπτίωνα εἰς εὐθὺν φερομένην, ἀναφερομένου τοῦ ἐπαίνου εἰς τὸν ἀκοντίζοντα· "καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται" (Y 99). A Ge ἄλλως ἰθυπτίωνα : τ'ἀρίσταρχος† "ἰθυκτίωνα", ὃ ἐστὶν ἐπ' εὐθείας ἔχουσιν τὰς κτηδόνας καὶ τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. ^[5]
- 21 169b2 T < ἰθυπτίωνα : > ἐπ' εὐθείας φερομένην ὑπὸ τῆς εὐστοχίας τοῦ Ἀχιλλέως.
- 21 169c οἱ δὲ γράφοντες "ἰθυκτίωνα" φασὶ κτηδόνας καλεῖσθαι τὰς κατ' εὐθεῖαν διαφύσεις τῶν ξύλων οἷον ἴνας. ἰθυπτίωνα δὲ λέγει τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ πορευομένην. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἰθυκτίωνα" καὶ Καλλίστρατος, Ἑρμαπίας περισπᾷ τὴν παρεσχάτην, "ἰθυπτιῶνα" ὡς Ἑλικῶνα. Ge καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν : ἐναγώνιον τὸ τιτρώσκεσθαι (cf. ^[5]
- 21 171 Φ 166—7) καὶ ἀποτυγχάνειν Ἀχιλλέα. T μεσ <σ> οπαλές < δ' ἄ ρ' ἔθηκε κα τ' ὄχθης μείλινον ἔγχος : > μέχρι τοῦ μέσου παλλόμενον· οὕτω γὰρ τὸ μετὰ βίας ἐκπεμφθὲν σημαίνει, ὅτι μέχρι τοῦ μέσου καταπεπηγὸς τὸ δόρυ περὶ τὸν οὐρίαχον ἐπάλλετο.
- 21 172a δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τελματῶδες ὄν. b (BCE 3 E 4) T τοῦτο δὲ οἰκονομεῖ, ἵν' ἐξῆς (sc. Φ 174—7) ἐπιχειρῶν Ἀστεροπαῖος ἀνελκύσαι αὐτὸ <μῆ> δυνατὸς ἦ. ἢ ὅτι δόρυ ἐκ μέσου πάλλεται. T μεσσοπαλές : ἔνιοι "μεσσοπαγέσ" διὰ τοῦ γ , οὐκ εὖ βούλεται γὰρ λέγειν 'ἕως μέσου παλλόμενον', δι' οὗ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς παρίστησιν. ^[5]
- 21 172b1 οὕτως Ἀρίσταρχος. A οὕτως Ἀρίσταρχος μεσσοπα λ ές .
- 21 172b2 A int μεσ <σ> οπαλές , οὕτω διὰ τοῦ λ .

- 21 172b3 T il κα τ' ὄχθης : ὅτι ἦν νῦν ὄχθην εἴρηκεν, ἐξῆς (sc.
- 21 172c Φ 175) κρημνόν· "οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο·" πάντα γὰρ τὰ ὑψηλὰ ὄχθαι λέγονται. Α Πηλεΐδης δ' ἄορ <ὄξυ ἔρυσσάμενος> : ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου λέγει, προειπὼν "δεύτερος αὐτ' Ἀχιλλεύς" (Φ 169).
- 21 173a1 Α {πηλεΐδης δέ} ἐπανείληφεν ὡς περὶ ἐτέρου διαλεγόμενος.
- 21 173a2 Τ Πηλεΐδης δ' ἄορ <ὄξυ ἔρυσσάμενος> : Ἀριστόνικος (p.
- 21 173b 309 Friedl.) ὅτι ὡς περὶ ἐτέρου λέγει εἴρηκε γάρ· "δεύτερος αὐτ' Ἀχιλλεύς" (Φ 169). Ge ἄλ τ' ἐπὶ οἱ <μεμαῶς> : ἡ οἷ ἀντωνυμία ἀπόλυτός ἐστι καὶ ἐγκλιτική διὸ τῆς ἐπὶ προθέσεως τὸ τέλος ὀξύνουσιν.
- 21 174a1 Α ἀπόλυτος ἡ οἷ.
- 21 174a2 Τ il {ἄλτ' ἐπὶ οἱ} Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης τὸ ἐπὶ βαρύνει· ἔστι γὰρ ψιλοῦν αὐτό.
- 21 174a3 Ge <οὐ δύνα τ'—χειρὶ παχείῃ> γραφικῶς.
- 21 175 Τ il <Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα> : λείπει τὸ ἐλθών.
- 21 179a b (BCE 3) Τ il ἄορι : τῷ δόρατι.
- 21 179b Φιλήτας (fr. 23 Pow. = 27 K.)· "καὶ κεν Ἀθηναίης δολιχαόρου" ἀντὶ τοῦ 'μέγα δόρυ ἐχούσης'. Τ χολάδες : τὰ ἔντερα, ἀπὸ τῆς κοιλότητος ἢ τοῦ κεχαλάσθαι, b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν καὶ κῶλον.
- 21 181 Τ οἱ δὲ τὰ ἔντερα, ἃ τὴν ξανθὴν ἔχει χολήν· τῆς γὰρ χολῆς ἡ μὲν ξανθὴ, ὅθεν ὁ ἵκτερος, ἡ δὲ μέλαινα, ἀφ' ἧς αἱ μελαγχολίαι. b (BCE 3 E 4) Τ <ἐξενάριξε> : ἐν ἐνίαις διὰ τοῦ ζ "ἐξενάριζε".
- 21 183a Α int <εὐχόμενος> : ὅτι ἀντὶ τοῦ καυχώμενος.
- 21 183b Α im Κρονίωνος / παισίν : ἀντὶ τοῦ ἐκγόνοις.
- 21 184-5 b (BCE 3) Τ Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ἐνδηΐδος τῆς Σκείρωνος Πηλεὺς, οὗ Ἀχιλλεύς. Τ ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι : ὅτι περισσὸς ὁ πέ ρ , ὡς ἐκεῖ "φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον" (ρ 47).
- 21 185a1 οὕτως δὲ κατὰ δοτικὴν ἐκγεγαῶτι αἱ Ἀριστάρχου. Α περισσὸς ὁ πέρ.
- 21 185a2 b (BCE 3) Τ Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἐκγεγαῶτι κατὰ δοτικὴν. Τ φῆσθα {σὺ μὲν ποταμοῦ}· εἴτε ἐνεστῶτα σημαίνει, προπερισπασθήσεται, εἴτε δεύτερον ἀόριστον, ὁμοίως.
- 21 186a τοῦτ' δὲ μόνω διαλλάξει τῷ σὺν τῷ ι γράφεσθαι τὸ η ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος. Α φῆσθα : προπερισπαστέον· παρατατικοῦ γάρ ἐστιν.
- 21 186b b (BCE 3) Τ Τυραννίων (fr. 46 P. = 48 H.) δὲ βαρύνει ὡς ἐνεστῶτος b (BE 3) Τ χρόνου καὶ μετὰ τοῦ ι γράφει. Τ <φῆσθα σὺ μὲν> ποταμοῦ γένος <ἔμμεναι> : ἀλλὰ καὶ Αἴγινα Ἀσωποῦ.
- 21 186c οὐκ εὐτελίζει οὖν τοὺς ποταμούς, ἀλλὰ Δία προκρίνει (cf. Φ 187—91). ἄλλως τε τὰ τῶν πατέρων αἰὶ προκρίνει ὁ ποιητής. Τ Αἰακός : ἐπειδὴ ἀετῷ εἰκασθεὶς ἐμίγη αὐτῇ, τὸν παῖδα Αἰακὸν ὠνόμασεν.
- 21 189 Τ ἀλιμυρηέντων : κυρίως μύρεσθαι τὸ ἐπὶ μόρφ τινὸς θρηνεῖν.
- 21 190a1 φησὶ δὲ "οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν" (Φ 219). Τ <ἀλιμοιρηέντων> : κυρίως μύρεσθαι τὸ ἐπὶ μόρφ τινὸς θρηνεῖν, ὅπερ καὶ ἐνταῦθα Ἀρίσταρχος οὐ καλῶς ὑπενόησε, διὰ ψιλοῦ γράφων τοῦ· δηλοῖ γὰρ b (BCE 3) τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν εἰσβάλλοντας ἐν ἀλί.
- 21 190a2 b (BCE 3 E 4) <κρείσσων δ' αὖτε> : Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ δέ, "κρείσσων αὖτε".
- 21 191 Α im καὶ γὰρ σοὶ ποταμός <γε πάρα μέγας> : ἥτοι περὶ τοῦ Ἀξιοῦ φησιν, οἷον 'πάρεστι σοὶ ποταμός ὁ πρόγονος' ἢ καὶ μᾶλλον 'πάρεστί σοι ὁ Ξάνθος', ἵνα διὰ τούτου ἐπὶ τὴν ὀργὴν προκαλεῖται τὸν Ξάνθον.

- 21 192 Τ καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε <πάρα μέγας, εἰ δύναται τι / χραῖσμεῖν> : ἦτοι συναπτόν μέχρι τοῦ χραῖσμεῖν (193)· ἢ στικτέον μετὰ τὸ μέγας (192), ὑποστικτέον ΑΤ δὲ μετὰ τὸ εἰ δύναται τ ι , ἵνα τὸ χραῖσμεῖν ἀντὶ προστακτικοῦ κέηται.
- 21 192-3a1 Α μέγας, φησὶν, ἐστὶν ὁ ποταμός, εἴ γε δύναται καὶ χραῖσμεῖν, ἵνα μὴ στίζωμεν εἰς τὸ μέγας (192).
- 21 192-3a2 εἰ δὲ ἡ στιγμή εἰς τὸ μέγας, λέγει ὅτι εἰ δύναται χραῖσμεῖν, χραῖσμεῖτω. b (BCE 3 E 4) τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει : Ἡρακλῆς εἰς Ἄιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, συνέντυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέῳ· οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα.
- 21 194 καταλαβὼν δὲ ἱμνηστευομένην τὴν κόρην Ἀχελῶν τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαυσεν αὐτῷ ταύρου μορφήν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπᾶσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον. φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῶν παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχελῶς· διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ (fr. 249a = dith. II p. 75 Sn.). Α Ge οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος <ἰσοφαρίζει> : ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς ἔκειτο, ὅθεν ὁ Ἀχελῶς ἐκρέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξήκει κόλπον, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτὸν ἀπέτρεψεν. ^[10]
- 21 194a1 μέγιστος οὖν τῶν ταύτη ποταμῶν ὁ Ἀχελῶς· διὸ Ἀχελῶς πᾶν πηγαῖον ὕδωρ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ δὲ μαντεῖον <ἐν> ἅπασι τοῖς χρησμοῖς κελεύει θύειν Ἀχελῶϊ. Τ <κρείων> Ἀχελῷος : πρεσβύτερον τῶν ἄλλων ἡγνῆται τὸν Ἀχελῶν· διὸ καὶ κρείοντα αὐτόν φησιν. ^[5]
- 21 194b1 Τ τῶν ἄλλων πάντων ποταμῶν μείζονα εἶναι λέγουσιν Ἀχελῶν· ὅθεν καὶ κρείοντα αὐτόν πρὸς τοὺς ἄλλους λέγει.
- 21 194b2/a2 ρεῖ δὲ δι' Ἀκαρνανίας καὶ Δωδώνης. b (BCE 3) <οὐδέ :> Ἀρίστ <αρχος> "οὔτε {βαθυρεῖται}".
- 21 194c1 Α im ἄλλως οὐδέ {κρείων} : "οὔτε" διὰ τοῦ τε .
- 21 194c2 Τ <Ἀχελῷος :> Ἀχελῶς λέγεται διὰ τὴν τοῦ ι ἐκφώνησιν καὶ Ἀχελῶς ὀξύτόνως ἄνευ τοῦ ι γράφεται, παρὰ τὴν τοῦ α ἐπίτασιν καὶ τὸ ὅλος χέεσθαι.
- 21 194d ἡ Ἀχελήϊος. Ge οὐδὲ βαθυρεῖται <μέγα σθένος Ὠκεανοῖο> : ὅτι Ζηνόδοτος αὐτόν οὐκ ἔγραφεν· γίνεται γὰρ ὁ Ἀχελῶς πηγὴ τῶν ἄλλων πάντων.
- 21 195a1 ἔστι δὲ καθ' Ὅμηρον ὁ Ὠκεανὸς ὁ ἐπιδιδούς πᾶσι τὰ ρεύματα· διὸ καὶ κατὰ τιμὴν φησιν· "οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὠκεανοῖο" (Υ 7). Α Ge ὅτι Ζηνόδοτος τοῦτον ἠθέτηκεν ἄρας. ^[5]
- 21 195a2 Ge οὐδὲ βαθυρεῖται <—Ὠκεανοῖο> : τοῦτον οὐ γράφει Μεγακλείδης· φησὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ Ὀμήρου· "ποῖον ρεῖθρον μείζον Ἀχελῶου, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοί" (Φ 196);" ὥστε παρέλιπεν τὸν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ.
- 21 195b Κράτης δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ὀμηρικῶν (fr. 32 M.) δεικνύει ὅτι Ὠκεανὸς Μεγάλῃ θάλασσᾳ· "ταῦτα γάρ, φησί, μόνως ἂν ἀρμόττοι ῥηθῆναι περὶ τῆς ἐκτὸς θαλάσσης, ἣν ἔτι καὶ νῦν οἱ μὲν Μεγάλῃν θάλατταν, οἱ δὲ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, οἱ δὲ Ὠκεανὸν προσαγορεύουσι. ποταμὸς δὲ ποῖος ἂν δύναιτο ταύτην ἔχειν τὴν δύναμιν; καίτοι γ' ἔνιοι ἐξαίρουντες τὸν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ στίχον τῷ Ἀχελῶϊ περιτιθέασιν ταῦτα, δὲ οὐχ ὅτι τῆς θαλάσσης μείων ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν αὐτῇ κόλπων, λέγω δὴ Τυρρηνικοῦ <καὶ> Ἰονίου." εἶτα δ' ἐν τῷ τρίτῳ φησὶν ὅτι "καὶ οἱ μετὰ ταῦτα φυσικοὶ συνεφώνησαν τὸ περιέχον τὴν γῆν κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ὕδωρ Ὠκεανὸν εἶναι· ἐξ οὗπερ τὸ πότιμον. Ἴππων (Vors. 6 38 B 1)· 'τὰ γὰρ ὕδατα <τὰ> πινόμενα πάντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἐστί <ν>'· οὐ γὰρ δὴ πού τὰ φρέατα βαθύτερα ἢ ἡ θάλασσά ἐστιν, ἐξ ὧν πίνομεν·

οὕτως γὰρ οὐκ ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ εἶη, ἀλλ' ἄλλοθεν ποθεν. νῦν δὲ ἡ θάλασσα βαθυτέρα ἐστὶν τῶν ὑδάτων. ὅσα οὖν καθύπερθεν τῆς θαλάσσης ἐστίν, πάντα ἀπ' αὐτῆς ἐστίν.· οὕτως τὰ αὐτὰ εἶρηκεν Ὅμηρος." Ge < οὐδὲ—Ὡκεανοῖο : > τινὲς {δὲ} οὐ γράφουσι τὸν στίχον, θέλοντες ἐξ Ἀχελῷου ρεῖν· τὸν γὰρ αὐτὸν Ὡκεανῶ Ἀχελῷόν φασιν. ^[20]

- 21 195c Τ ἐξ οὔπερ πάντες <ποταμοὶ—νάουσιν> : Ξενοφάνης ἐν τῷ Περὶ φύσεως (Vors.
21 196-7 6 21 B 30)· "πηγὴ δ' ἐστὶ θάλασς ὕδατος, πηγὴ δ' ἀνέμοιο· / οὔτε γὰρ ἐν νέφεσιν ἔξωθεν ἄνευ πόντου μέγαλοιο / οὔτε ῥοαὶ ποταμῶν οὔτ' αἰ[θέρος] ὄμβριον ὕδωρ, / ἀλλὰ μέγας πόντος γενέτωρ νεφέων ἀνέμων τε / καὶ ποταμῶν", ὡς Ὅμηρος· ἐξ οὔπερ πάντες ποταμοὶ ἰ. Ge πᾶσα θάλασσα : ὅλη. ^[5]
- 21 196 ἢ ἐπεὶ πολλὰ πελάγη εἰσίν, Ἀτλαντικόν, Λιγυστικόν, Τυρρηνικόν, Λιβυκόν, Μυρτώον, Αἰγύπτιον, Παμφύλιον, Ἰκάριον, Αἰγαῖον, Ἑλλήσποντος, Μέλας κόλπος, Εὐξείνιος, Κασπία, Ἑρυθρά. A b (BCE 3) Τ μακρά : βαθέα.
- 21 197 καὶ "ἡϊόνος προπάροιθε βαθείης" (B 92) ἀντὶ τοῦ τῆς μακρᾶς. νάουσι δὲ πιδύουσιν. b (BCE 3) Τ ἐκ κρημνοῖο : ὅτι ἀντιπέφρακε τῇ ὄχθῃ (cf.
21 200 Φ 172) τὸν κρημνόν. A im Τ δίαίνε : διαίνεσθαι κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι.
- 21 202 Τ ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες : ὅτι Ὅμηρος διαστέλλει τὰς ἐγγέλους ἀπὸ τῶν ἰχθύων· καὶ ἐξῆς (Φ 353)· "τείροντ' ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες".
- 21 203a ἔστι δὲ πιθανεύσασθαι οὕτως δεχόμενον, ἐγγέλους καὶ οἱ ἄλλοι ἰχθύες, ὡς "Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα" (N 1) κατ' ἐξοχήν. Α ἐγγέλους : χωρίζει αὐτὰς τῶν ἰχθύων, ἐπεὶ οὔτε ἐξ ὀχθείας γίνονται b (BCE 3 E 4) Τ οὔτε ζωὰ τίκτουσιν Τ οὔτε σπερματικούς οὔθ' ὑστερικούς ἔχουσι πόρους. ^[5]
- 21 203b οὐκ εἰς θῆλυ καὶ ἄρρεν διακρίνονται, ἀλλ' ἐκ τῶν καλουμένων γῆς ἐντέρων αὐτόματα συνίστανται ἐν τῷ πηλῷ, ζῶσι δὲ ὄμβρῳ καὶ ὕδατι. φασὶ δὲ καὶ ἀλληλοφάγους αὐτὰς εἶναι καὶ ζῆν ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἔτη. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐν τῷ ἀγορανομικῷ δὲ νόμῳ Ἀθηναίων διέσταλται ἰχθύων καὶ ἐγγέλων τέλη. Τ καὶ φησιν ὡς καὶ οἱ ἐν βάθει ἰχθύες ἀνέβρασσον ἐσθίοντες αὐτόν. b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ὅτι μάλιστα τῶν ἄλλων ἰχθύων σαρκοφαγοῦσιν. b (BE 3 E 4) Τ δημὸν ἐρεπτόμενοι <ἐπινεφρίδιον κείροντες> : συναπτόεν ὅλον τὸν στίχον· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ δημὸν ἐπινεφρίδιο ν. ^[10]
- 21 204a τὸ δὲ ἐρεπτόμενοι καὶ κείροντες δισσολογεῖται. A b (BCE 3 E 4) Τ δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον : περὶ γὰρ τοὺς νεφροὺς πολλή ἐστὶν ἡ πιμελή.
- 21 204b εἶρηνται δὲ νεφροί, ἀφ' ὧν νεύεται τὰ οὔρα. κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἕρας τῇ γλώσσει ἐπαίρειν ἐρέπτεσθαι. A b (BCE 3 E 4) Τ κείροντες : ἀπλήστως ἐσθίοντες ὅθεν ὁ κόρος.
- 21 204c Α b (BCE 3 E 4) Τ Παίονας <ἵπποκορυστάς : οὐκ> "ἀγκυλοτόξους" (B 848)· διεπολέμουν γὰρ πρὸς τοὺς ὁμόρους Θεσσαλοῦς· διὸ τὴν διαφορὰν συνέστησεν, ὡς Λυδίων καὶ Λυκίων.
- 21 205 Τ < πεφοβήατο : > συνδεδιωγμένοι ἦσαν.
- 21 206 Τ il < εἰσάμενος , βαθέης δ' ἐκφθέγξατο : > γράφεται καὶ "εἰδόμενος".
- 21 213 τὸ δὲ βαθέης χωρὶς τοῦ δ. A int < ὦ Ἀχιλεῦ—ὄρχαμε λαῶν : > ἐντέχνως εὗρεν πρέποντας ποταμῶ λόγους, μεταξὺ ὀργῆς καὶ παραγγελίας τ' ἀνδρῶν λόγων.
- 21 214-21 Ge περὶ μὲν κρατεῖς , περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις </ ἀνδρῶν· αἰεὶ—αὐτοῖ> : τοιοῦτόν ἐστιν, ὃ λέγει· ἐν ᾧ διὰ τοὺς θεοὺς κρατεῖς, ἀδικεῖς.
- 21 214-5 Τ περὶ μὲν κρατεῖς , περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις : οὐκ ἀναστρεπτόν τὴν περί πρόθεσιν· κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ περισσῶς.

- 21 214a1 A οὐκ ἀναστρεπτέον δὲ τὴν περί· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ περισσῶς.
- 21 214a2 b (BCE 3) T αἴσυλα : ἐστερημένα αἴσης, ὃ ἔστι τῆς ἰσότητος.
- 21 214b b (BCE 3) T < αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί : > ἀφήρηταί τι αὐτοῦ τοῦ φρονήματος, ὡς οὐ δι' ἀνδρείαν πάντα ποιοῦντος καὶ κατορθοῦντος.
- 21 215 Ge ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας < πεδίον κατά μέρμερα ῥέξε > : ἀπὸ τῶν ἐμῶν ῥείθρων ἐλάσας.
- 21 217a τοῦτο λέγει ἐνεδρεύων, ὅπως ἐναλλόμενος πρὸς τὸ ἐξελάσαι τοὺς Τρῶας εἰς τὸ πεδίον διαφθαρή. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ συνεισῆλατο. τὸν τόπον παραιτεῖται, οὐ κωλύων τὸν φόνον, < ἄλλ' > ἴν' ἢ κατὰ < τὸ > πεδίον. Ge < ἐμέθεν γ' ἐλάσας : > οὕτως διὰ τοῦ γέ, ἐμέθεν γ' ἐλάσας. ^[5]
- 21 217b1 A int τινὲς " < ἐμέθεν > πελάσας".
- 21 217b2 T il ἐρατεινὰ ῥέεθρα : ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· πεφοίνικται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος.
- 21 218a ὁμοιον οὖν τῷ "ἐσθῆτα φαεινὴν" (ζ 74) καὶ "ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην" (Θ 555). A ἐρατεινὰ ῥέεθρα : καλῶς τὸ ἐπίθετον εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι τὰ τοιαῦτα ῥεύματα μεμíanται.
- 21 218b b (BCE 3) T ἐρατεινά : πρὸς τὰ καλὰ, ἔρωτος ἄξια.
- 21 218c Ge < προχέειν ῥόον : > ἐπεὶ καὶ προχοαὶ τὰ ῥεύματα.
- 21 219a T il εἰς ἄλα δῖαν : μεγάλην, ἀπὸ τοῦ Διός b (BCE 3) T ἢ παρὰ τὸ δέος.
- 21 219b ἢ ὅτι θρεπτικὴ τῶν οὐρανίων. T στεινόμενος : ὅτι ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν, οὐ στενάζω < ν > .
- 21 220 A {ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ} ἔασον : ψιλῶς ἔστι γὰρ ἄφες, ἀπὸ τοῦ ἐῷ περισπωμένου κείμενον.
- 21 221a A < ἔασον : > τινὲς πληρώθητι, παρὰ τὸ ἄσαι.
- 21 221b1 T il {ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ} ἔασον : ἀπὸ τοῦ ἦδω τινὲς οἰόμενοι τὸ ἔασον κατὰ διαίρεσιν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐδάσυναν, ἵνα σημαίνῃ τὸ πληρώθητι.
- 21 221c1 ἄμεινον δὲ ψιλοῦν· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑάω τὸ ἔασο ν . T πληρώθητι, κορέσθητι, παρὰ τὸ ἄσαι.
- 21 221b2/c2 ἢ ἔασον †τοῦ† μαιίνειν τῷ φόνῳ τὰ ῥεύματα. b (BCE 3 E 4) ἄγη {μ' ἔχει}: θαυμασμός, παρὰ τὸ ἄγαν.
- 21 221d T t ἔσται ταῦτα , Σκάμανδρε : ἀμφιβόλως συγκατατίθεται ἀφέξεσθαι τῆς εἰς τὸν ποταμὸν τῶν νεκρῶν ἐμβολῆς.
- 21 223a1 εἴτ' ἐξῆς παραβαίνει τὰς συνθήκας, καὶ πάλιν ἐπεισβαίνει τῷ ῥείθρῳ· "ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω / κρημνοῦ ἀπαΐζασ" (Φ 233—4). T συγκατατίθεται ὑποχωρῆσαι τοῦ ῥείθρου καὶ πάλιν ἐξῆς ἐπεισβαίνει τῷ ῥείθρῳ· ὅθεν αὐτῷ ἐπεξέρχεται ὁ ποταμός. ^[5]
- 21 223a2 b (BCE 3 E 4) ἀντιβίην ἢ κέν με < δαμάσσεται ἢ κεν ἐγὼ τόν > : ἦτοι στικτέον ἐπὶ τὸ ἀντιβίην ν , ἵνα ὀξυτόνως ἀμφοτέρους ἀναγινώσκωμεν τοὺς διαζευκτικούς συνδέσμους, ἢ κέν με δαμάσσεται ἢ κεν ἐγὼ τό ν , ἵνα τοῦ κέν συνδέσμου δις περισσεύοντος ὁ λόγος ἢ ἀποφατικός, ἢ ἀνελεῖ με ἢ ἐγὼ αὐτόν. ^[5]
- 21 226 ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον, ἴν' ἢ ὁ λόγος διαπορητικός, 'τοῦ Ἑκτορος πειραθῆναι (cf. Φ 225) ἄντικρυς, πότερον αὐτὸς ἀνελεῖ με ἢ ἐγὼ αὐτόν'. A < δαίμονι ἴσος : > ἀκμῆς ὡς θεός.
- 21 227 T il οὐ σύ γε βουλὰς / εἰρύσαο Κρονίωνος : διὰ τὸ "ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου" (Υ 25).
- 21 229—30 καὶ πρὸς τὸ "εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται" (Υ 26). ὑπομιμνήσκει οὖν ὅτι δεῖ κωλύειν ἀριστεύοντα οὕτω τὸν Ἀχιλλεῖα, ἐξουσίαν ἅπαξ δόντος τοῦ Διός. b (BCE 3 E 4) T

δείλος ὁψὲ δύνων : τὴν πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν ὁψίαν δείλην ὑπὸ Ἀττικῶν λεγομένην αὐτὸς ἀρσενικῶς ὁψὲ δύνοντα δείλον· ἔφη. ^[5]

21 232a τινὲς δὲ δείλη, ἐπεὶ δειλότεροι τότε ἐγίνοντο τὸ νυκτερινὸν οἰωνιζόμενοι σκότος. b (BCE 3 E 4) Τ δείλος ὁψὲ δύνων : ἡ "δείλη" (Φ 111) δείλος εἴρηται ὡς ἡ ἐσπέρα "ἔσπερος" (α 423.

21 232b1 ς 306), ΑΤ ὠνὴ "ῶνος" (cf. Φ 41. Ψ 746 al.), χολὴ "χόλος" (Α 387. Β 241 al.). τὸ δὲ ὁψὲ δύνων ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον, διὰ τοῦ ι ἐγράφετο, ὁψιδύνων ὡς ὁψιμαθής, "ὁψιτέλεστον" (Β 325). οὕτως δὲ καὶ τὸ "ὁψὲ δύνοντα Βωώτην" (ε 272). ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ιθ' τῆς Καθόλου (1,487,4 L.). Α < δείλος : > ἡ "δείλη" δείλος δὲ εἴρηται ὡς ἐσπέρα "ἔσπερος", ὠνὴ "ῶνος", χολὴ "χόλος". ^[5]

21 232b2 εἰσὶ μέντοι, οἳ καὶ τὸ ἐδάσυναν, προσέχοντες τῇ ἐτυμολογίᾳ· παρὰ γὰρ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἔλλῃ. οὐκ ἐπέισθη δὲ αὐτοῖς ἡ παράδοσις. Ge < δείλος : > ὅτι ἀρσενικῶς τὴν δείλην δείλον.

21 232c Α im < σκίαση δ' ἐρίβωλον ἄρουραν : > σκίασμα γὰρ γῆς ἡ νύξ.

21 232d Τ il ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων </ πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος , ὥσε δὲ νεκρούς > : ἐδεινοποίησε τὸν τόπον τοῖς ὀνόμασιν· τὸ μὲν γὰρ ἐπέσσυτο (234) σφοδρὰν τὴν ὁρμὴν παρίστησι, τὸ δὲ οἶδμα (cf.

21 234-5 234) ἀπὸ τῆς θαλάσσης μετήνεγκε, τὸ δὲ θύων (234) ὁρμῶν ἐμμανῶς. ἡ μεταφορὰ δὲ τοῦ κυκᾶσθαι τὸν ποταμὸν (cf. 235) κατὰ τὸ οἴδματι θύειν (cf. 234) καὶ ὀρίνειν τὰ κύματα καὶ τοὺς νεκροὺς ὠθεῖν (cf. 235). b (BCE 3 E 4) Τ < πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος , > ὥσε δὲ νεκρούς </ πολλούς , —ἴστατο κύμα > : θείας ἐνεργείας τὸ μιᾷ ὁρμῇ τοὺς μὲν νεκροὺς ἐκβάλλειν (cf. ^[5]

21 235-40 235—8), τοὺς δὲ ζῶντας ἐγκρύπτειν κολποῦντα ἑαυτὸν (cf. 238—9), τὸν δὲ Ἀχιλλεῖα περιίστασθαι (cf. 240) διὸ εἶπε πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα (235) ἀντὶ τοῦ διήγειρεν. Τ τοὺς ἐκβαλλε θύραζε , μεμυκῶς <—ῥέεθρα > : συναπτέον μέχρι τοῦ χέρσον δέ (238)· τὰ δὲ ἐξῆς ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐκβαλ <λ> ε θύραζε (237) χέρσον δέ (238), <τὸ δὲ μεμυκῶς ἡὔτε ταῦρος (237) διὰ μέσου> . ^[5]

21 237-8 ἐντεῦθεν δὲ κινήθεντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ταυρομόρφους λέγουσιν εἶναι τοὺς ποταμούς. Α < ἐκβαλλε : > ἐν ἄλλῳ "{τοὺς} ἐξῆγε". ^[5]

21 237 Α im χέρσον δέ {ζωοὺς δὲ σάω}· μέχρι τούτου τὰ τῆς ἀναπαύσεως, εἴτα ζωοὺς δὲ σάω , ἵνα διαστολὴ γένηται ἢ τε τῶν νεκρῶν καὶ ἢ τῶν ζώντων.

21 238a1 Α στικτέον εἰς τὸ χέρσον δέ (238), ἵνα μὴ ὁ νοῦς ἐμποδίζοιτο.

21 238a2 b (BCE 3) κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσι : τὸ ὁμοιοτέλευτον δίδωσι πλάτος τῷ ποταμῷ.

21 239 Τ ὥθει δ' ἐν σάκεϊ <πίπτων ῥόος > : ἀντίπαλος γὰρ ἐστὶν Ἡφαίστου τοῦ δημιουργοῦ.

21 241 Τ πτελέην <.

21 242-3 .. /> εὐφυνέα : κυριολεξία, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ "καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν" (κ 303). Τ {ὁ δὲ} πτελέην : ταῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια' τῆς Καθόλου (1,283,30 L.

21 242)· πτελέα, ἰτέα. "καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι" (Φ 350)· ὁμοίως γὰρ τὸ ἰτέαι καὶ τὸ πτελέαι. καὶ ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσί ν . ἐπὶ μὲν οὖν τούτου κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πτώσιν τινες ὀξύνουσι (διὸ καὶ τὴν εὐθεϊάν τινες ὥξυνον)· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ μεταβολὴν τόνου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ "ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένοσ" (Ν 212) τὴν μεταβολὴν τῆς τάσεως ἐποιήσατο. Α ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα : οὐ παρέλκει τὸ ἐκ ῥιζῶν · b (BCE 3) Τ βαθύρριζον γὰρ τὸ δένδρον· ὅθεν καὶ ὅλῳ συγκατηνέχθη τῷ κρημνῷ. ^[5]

21 243

- b (BCE 3 E 4) Τ κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν : τὴν συνεχομένην ὑπὸ τῶν ῥιζῶν γῆν πᾶσαν διέλυσε.
- 21 244a b (BCE 3 E 4) Τ {κρημνὰ ἅπαντα} διῶσε <ν> : προπερισπαστέον.
- 21 244b1 ἤδη δὲ προείπομεν (sc. ad A 611. Γ 426 al.) περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων, λέγω δὲ τῶν κατὰ τοὺς παρωχημένους, τίνα τε τῶν συντεθειμένων φυλάσσει τὸν τόνον καὶ τίνα ἀναδίδωσιν. Α προπερισπωμένως δὲ τὸ διῶσε ν .
- 21 244b2 b (BCE 3) Τ < γεφύρωσεν δέ μιν αὐτόν : > ἐν ἄλλῳ "γεφύρωσεν δὲ κέλευθον".
- 21 245 A im < ἐκ δίνης : > Ἀρίσταρχος ἐκ δίνης , ἄλλοι "ἐκ λίμνησ".
- 21 246a A im ἐκ δίνης : ὅτι διχῶς γράφεται, "ἐκ λίμνησ" καὶ ἐκ δίνης .
- 21 246b τὸ μὲν οὖν ἐκ δίνης ἐκ τῆς συστροφῆς τοῦ ῥοῦ, τὸ δὲ "ἐκ λίμνησ" ἐκ τοῦ καθ' ὕδατος τόπου· διὸ καὶ τὸν Ὠκεανὸν λίμνην καλεῖ (sc. N 21. 32 al.). Α ἐκ δίνης : οὕτως ἢ γραφὴ ὁ δ' ἄρ ἐκ δίνης .
- 21 246c καὶ ἕτεραι "ἐκ λίμνησ". εἰ δὲ μὴ τὸ εὐσταθὲς ὕδωρ Ὠκεανοῦ, οὐ καλεῖ οὕτως καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ε 337) "ἀνεδύσατο λίμνησ". τινὲς δὲ καὶ " <ἐκ> ῥιπήσ" γράφουσιν. Τ < ἤϊξεν πεδίοιο .
- 21 247a .. πέτεσθαι : > ὅτι ἐλλείπει ἢ διά. Α int < πεδίοιο : > γράφεται "πεδίων δέ".
- 21 247b Α il ποσὶ κραιπνοῖσιν : εἰ τοὺς πολεμίους διώκων ὠκύτατός ἐστιν, χρή ἐννοεῖν, περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας δεδοικῶς ποῖος ἦν.
- 21 247c b (BCE 3 E 4) Τ < πέτεσθαι : > ἐν ἄλλῳ "φέρεσθαι".
- 21 247d Α im ἀκροκελαινίων : σκυθρωπάζων διὰ τῆς ἐπιφανείας.
- 21 249a Τ ἄλλως· ἀκροκελαινίων : ἐπὶ μὲν τῶν τῆς θαλάσσης κυμάτων λέγει "κυρτὰ φαληριόωντα" (N 799).
- 21 249b ἀκριβέστατα δὲ ἐπὶ τῶν ποταμῶν παρεφύλαξε· κυμαινομένων γὰρ αὐτῶν μέλαινα ἢ ἐπιφάνεια ὁρᾶται. τῇ δὲ παραγωγῇ καὶ τῇ συνθέσει τῶν λέξεων ἔδειξεν ἐπαίρομενον καὶ μελαινόμενον κῦμα. b (BCE 3 E 4) Τ πόνοιο : ὅτι τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. ^[5]
- 21 249c1 οὕτως δὲ πόνοιο αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π . Ἀριστοφάνης "φόνοιο", καὶ λόγον ἔχει. Α {παύσειε πόνοιο;} Ἀριστοφάνης "φόνοιο", ὁ δὲ Ἀρίσταρχος πόνοι ο , τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργου.
- 21 249c2 Τ δουρὸς ἐρωή : ἐρωή <ή> μεθ' ὁρμῆς βο <λ> ή.
- 21 251 Τ αἶετοῦ οἶμα τ' ἔχων <μέλανος> : λέοντι (sc.
- 21 252a Υ 16473), δελφῖνι (sc. Φ 22—4), ἀετῷ αὐτὸν εἵκασεν. καλεῖται δὲ μέλας ἀετὸς καὶ φασσοφόνος. ἔστι δὲ μικρὸς μὲν, τῶν δὲ ἄλλων ἰσχυρότερος. Τ οἶμα τ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος : τὸ μὲν οἶματα δασυντέον, τὸ δὲ τοῦ ἄρθρον ἐκδεκτέον, οὐχ ὥς τινες ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσι "μελανόστου".
- 21 252b Α < μέλανος : > οὕτως, εἴτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦ θηρητῆρος .
- 21 252c τινὲς δὲ "μελανόστου" ὑφ' ἐν ἀναγινώσκουσι, τοῦ μέλανα ὅστ' ἔχοντος. Ge μέλανος τοῦ θηρητῆρος : Ἀριστοτέλης (fr.
- 21 252d1 om. Rose) "μελανόστου" ἀναγινώσκει, τοῦ μέλανα ὅστ' ἔχοντος. ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφανῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. οἱ δὲ "μελανόσσου", μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ἀρίσταρχος "μέλανός του" ἀντὶ τοῦ τινός. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς τὸ <τοῦ> ἐγκλιτικὸν οὐδέπω λέγει. ἄμεινον οὖν ἄρθρον αὐτὸ δέχεσθαι· οὐ γὰρ αἰεὶ λείπει τοῖς ἄρθροις ὁ ποιητής. b (BCE 3) Τ "μελανόστου" Ἀριστοτέλης συνθέτως κατὰ βαρεῖαν τάσιν, ὡς Ὀρέστου· φησὶ γὰρ τοὺς ἀετοὺς μέλανα ὅστ' ἔχουσιν. ^[5]
- 21 252d2 τινὲς δὲ γράφουσι "μελανόσσου", τοῦ μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος. Ἀρίσταρχον δὲ παρατίθενται ἀόριστως ἀνεγνωκότα "μέλανός του", ὡς εἶναι μέλανός τινος. τὸ δὲ τοῦ, εἴτε πύσμα ἢ εἴτε ἀόριστον, ἀγνοεῖ ὁ ποιητὴς "τεῦ" (B 388. 390 al.) γὰρ ἀντὶ αὐτοῦ λέγει καὶ "τέο"

- (π 305). ἄμεινον οὖν ἐκδέχεσθαι τὸ τοῦ ἄρθρον. Ge ὅτι μέλανα ὅστ᾽ ἔχουσιν οἱ ἄετοί, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ ζώων. ^[5]
- 21 252d3 T < ὕπαιθα : > ὅτι τὸ ὕπαιθα εἰς τοῦμπροσθεν σημαίνει.
- 21 255a1 A im ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.
- 21 255a2 Ge φεῦ γ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων < ἔπετο > : Ζωΐλος (fr.
- 21 256 32 Friedl. = FGrHist 71, 12) αἰτιᾶται ὅτι ἀθανάτους ἵππους ἔχων ἐν τῷ ἀντικειμένῳ καιρῷ αὐτοῖς οὐ χρᾶται. Ge ὡς δ' ὅ τ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς < —καὶ τὸν ἄγοντα > : ἀπὸ τοῦ ἄδρου ἐπὶ τὸ ἰσχνὸν ἔρχεται καὶ ἀνθηρόν.
- 21 257–62a ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὴν ταχεῖαν ἐπιφορὰν καὶ τὴν παραλλαγὴν τοῦ ὕδατος. κόσμου δὲ ἔνεκα παρεδιηγῆσατο τὰ λοιπά, b (BCE 3 E 4) T < ὡς ἐν τῷ > "ἢ ὅτε κούρη / νηπίη, ἢ ὅ' ἅμα μητρὶ θέουσα" (Π 7—8) καὶ τὰ ἐξῆς. T παραφυλάττει δὲ τὴν ἐπεξεργασίαν· "ἀπὸ κρήνης" (257) μὲν τὴν φορὰν τοῦ ὕδατος πρὸς τὸ δαψιλὲς τῆς ἐπιρρύσεως, ἐν κατάντει δὲ χωρίῳ (cf. 262) πρὸς τὸ συνεχὲς καὶ ταχὺ τοῦ ῥεύματος. b (BCE 3 E 4) T ὡς δ' ὅ τ' ἀνὴρ < —καὶ τὸν ἄγοντα > : τῇ ἐρμηνείᾳ ἐνέθηκε γλαφυρὸν πλάσμα. ^[5]
- 21 257–62b Δοῦρις (FGrHist 76, 89) δ' αἰτιᾶται τὴν εἰκόνα ὡς τοῦ ὀρυμαγδοῦ καὶ τῆς ἀπειλῆς ἐνδεεστέραν καὶ φησι ταῦτα διὰ < τὸ > τὴν ἐν τοῖς κήποις ὑδραγωγίαν ἐκμιμεῖσθαι λανθάνειν πως τοὺς ἀναγινώσκοντας ὥστε μηδεμίαν ἔννοιαν λαμβάνειν πρὸς ὃ πεποίηκε. ἀλλὰ τοῦτο συνέθηκεν οὕτως, ἀγαθὸς ὢν καινοτομῆσαι τὴν ἐν τοῖς ποιήμασι διάνοιαν. Ge ὀχετηγός : ὑδραγωγός· ὀχετοὶ γὰρ αἱ ἐπιρρύσεις. ^[5]
- 21 257 b (BE 3 E 4) T ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει : ἡγεμονεύει ὁδηγῶν τὸν ῥόον τοῦ ὕδατος.
- 21 258 T < χερσὶ μάκελλαν ἔχων : > 'Ηλιόδωρος γράφει "χερσὶ δίκηλλαν ἔχων".
- 21 259a Ge < μάκελλαν : > μάκελλα ἢ σκαλὶς ἢ ἡμακέλλουσα† καὶ κινούσα· δίκηλλα γὰρ ἢ διχόθεν κέλλουσα.
- 21 259b b (BCE 3 E 4) T < ἀμάρης : > ἀμάρη ἢ ἡυδρορόη†, παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ †ρεῖν†.
- 21 259c ἡ παρὰ τὸ μὴ ἔαν τὰ παραπεφυκὸτα αὐτῇ μαραίνεσθαι. b (BCE 3 E 4) T < ἀμάρης : > ἀμάρα τὸ ὑδραγωγῆμα διὰ τὸ μὴ μαραίνεσθαι τὰ παραπεφυκὸτα.
- 21 259d Παρμεν < ἰ > ὦν < ὁ > Βυζάντιος· "Θεσσαλοὶ τὸν ὀχετὸν ἀμάραν, Ἀμβρακιῶται δὲ καλαρύαν" ἐν τῷ τετάρτῳ τοῦ Περὶ διαλέκτων ἔγραψεν. Ge ἄλλως· ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων : τὰ κωλύματα τῆς διώρυγος ἐκβάλλων.
- 21 259e b (BCE 3) T < τοῦ μέν τε προρρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι / ὀχλεῦνται : > ἡ ὑπὸ (260) πρὸς τὸ ὀχλεῦνται (261), ἴν' ἢ ὑποκινεῖνται.
- 21 260–1 b (BCE 3) T ἰλ ψηφίδες : οὐχ ὑπὸ Ὀμήρου αἱ ψηφίδες πεποίηται, ἀλλ' ἔστιν ἡ λέξις Ἀττικὴ· οὕτως γὰρ καὶ ἐν τοῖς Ἀξοσι (Sol.
- 21 260 fr. 45 R. = 519 Mart.) {παρμένων βυζάντιος}. Ge. κελαρύζει : μετὰ κελάδου ῥεῖ· ἢ κατὰ ἀντίθεσιν †λακερύζει.
- 21 261 b (BCE 3) T χώρῳ ἔνι προαλεῖ, < φθάνει δέ τε > : τινὲς ἐδάσυναν τὸ προαλεῖ, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι ἐκδεχόμενοι τὸν σχηματισμόν.
- 21 262a1 ἄμεινον δὲ ψιλοῦν, ὡς καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 59 B.), φάσκων ἀπὸ τοῦ ἀλίζεσθαι γεγενῆσθαι, τουτέστιν ἀθροίζεσθαι < *** > ὥστε σημαίνεσθαι τὸ καταφέρει· καὶ γὰρ τοῦ χωρίου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον. τοῦ δὲ φθάνει ἐκτατέον τὸ α διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος ἡξίου. A φθάνει : Ἀρίσταρχος ἐξέτεινε τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ^[5]
- 21 262a2 T < προαλεῖ : > κατάντει, καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἄλις.

- 21 262b b (BCE 3 E 4) χώρω ἔνι προαλεῖ : Παρμενίων ὁ Βυζάντιος· "Κύπριοι καὶ Ἀρκάδες καὶ Λακεδαιμόνιοι προαλές <τὸ> κάταντες.
- 21 262c " καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης <ψιλοῖ> τὸ προαλές ἔστι γὰρ <τὸ> καταφερές, ἀφ' οὗ "ἀλέν" (Ψ 420) καὶ ἀθροῦν καταφέρεσθαι δύναται τὸ ὕδωρ. ἔνιοι <δὲ> δασύνοντες λέγουσι σημαίνεσθαι τὸ †πρόαλες. Ge < φθάνει :> οὕτως φθάνει διὰ τοῦ ἐτέρου ε , οὐ "φθανέει". ^[5]
- 21 262d1 A int Ζηνόδοτος "φθανέει" ὡς "νοέει" (cf.
- 21 262d2 φ 257). T < φθάνει :> καὶ Λυσανίας γράφει "φθανέει" καὶ Δοῦρις (FGrHist 76, 90).
- 21 262e Ge < λαιψηρόν :> λίαν ταχύν.
- 21 264 b (BCE 3) T il ὁρμήσειε : τινὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσειε.
- 21 265a b (BCE 3) T < ὁρμήσειε :> γράφεται καὶ "οἰμήσειε".
- 21 265b προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ A int b (BCE 3) T γραφὴν Ἀρίσταρχος. b (BCE 3) T εἴ μιν ἅπαντες / ἀθάνατοι φοβέουσιν : ἀντὶ τοῦ εἰ μηδὲνα βοηθὸν ἔχει, ἀλλὰ πάντας ἐπιβούλους ἢ εἰ ἄρα δύναται τισι τῶν θεῶν καὶ εἰς μάχην ἔλθεῖν.
- 21 266-7 b (BCE 3 E 4) T πλάζ' ὧμους καθύπερθεν : ὅλον τὸ πεδῖον πέλαγος γεγεννημένον ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔδειξεν ὥστε καὶ τοὺς ὧμους ἐπικλύζειν τοῦ Ἀχιλλέως.
- 21 269a καὶ πρὸς μὲν ἀλήθειαν ταῦτα οὐ πιθανά· τί γὰρ ἐπράττετο περὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας; ἀπίθανον γὰρ μόνον τὸν Ἀχιλλέα ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ταῦτα πάσχειν. ὥς δὲ ἐν ποιήσει παραδεκτά. b (BCE 3 E 4) T καὶ οὕτω τῇ ἀπαγγελίᾳ κατὼρθωται, ὥστ' οὐδ' ἀνίησι τὸν ἀκροατὴν ἐπιλογίσασθαι τι τῶν λεγομένων, εἰ ἀληθὲς ἦν ἢ μή· ὅτι γὰρ εἰς τὸ πεδῖον τραπόμενον τὸν ποταμὸν ταῦτα δρᾶν φησι, δῆλον ἐκ τοῦ "ἄπορρον δ' ἄρα κύμα" (Φ 382). T πλάζ' ὧμους : πλάσσειν, ἔπλησ <σ> εν, ὡς καὶ "δύο τ' ἤματα κύματι πηγῶ / πλάζετο" (ε 388—9). ^[5]
- 21 269b1 ἀλλὰ καὶ "πλάζε δὲ πίνοντας" (β 396) καὶ "πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴησ" (α 75). T ὑπόσε ποσ <σ> ἰν ἐπήδα : ἵνα ὑπερβάληται τὸ κύμα.
- 21 269c1 T πλάζειν δὲ τὸ στροφοδινεῖν καὶ οἶονεῖ σκοτίζειν, b (BCE 3 E 4) καὶ πλασμός ἢ ἐξ ἀμφοῖν τῶν μερῶν ἐπεισβολὴ τοῦ κύματος.
- 21 269b2/c2 ἐπήδα δὲ ὁ Ἀχιλλεύς, ἵνα μὴ τὸ κύμα ποσῶς αὐτὸν ὑφ' ἑαυτὸ σχῇ. b (BE 3 E 4) λάβρος ὕπαιθα ῥέων {κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν}: ὡς προφθάσαντος τοῦ ῥεύματος τὸν ἥρωα.
- 21 271a T κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν : ὑπήσθιεν, b (BCE 3) T ὑπέσπα.
- 21 271b ἐμφαντικῶς δὲ τὴν κατὰ μικρὸν ὑπονοστοῦσαν γῆν ἔδειξεν, ὅπως ἀκρατὴς εἴη τῆς βάσεως ὁ ἥρωας. b (BCE 3 E 4) T ὡς οὐ τίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη : ἐμὲ τὸν ἐλεεινόν· ἢ λείπει τὸ ὄντα.
- 21 273a τὸν ἀκλεῖ δὲ θάνατον ὁδύρεται. καὶ Λεωνίδας ὁ Λάκων τὴν χεῖρα βληθεὶς ὠδύρετο, ὅτι μὴ ἔχων τὴν χεῖρα τελευτᾷ. b (BCE 3 E 4) T < ἐλεεινόν :> ἐλέου ἄξιον τυγχάνοντα.
- 21 273b A int ἔπειτα <δὲ> καὶ τι πάθοιμι : ἔπειτα μετὰ τὸ σωθῆναι ἐκ τοῦ ποταμοῦ.
- 21 274 T < Οὐρανίωνων :> θεῶν· οὐ γὰρ Θέτις οὐρανία.
- 21 275 T il ψεύδεσ <σ> ἰν ἔθελγεν : μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῇ τοιούτου θανάτου (cf.
- 21 276a Φ 277—8) ἐλπίδι θέλγεσθαι φησιν, ὥσπερ ἡδέσι λόγοις πιστεύσας. λυπεῖ οὖν αὐτὸν οὐχ ἡ τελευτὴ, ἀλλ' ὁ τρόπος. b (BCE 3 E 4) T {ἦ με} ψεύδεσσιν {ἔθελγεν}: ψεύδεσσιν ὡς "βέλεσσιν" (A 42.
- 21 276b1 N 555 al.)· οὐ γὰρ ἐπικεῖται τι. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ ἐνικὸν "ψευδὸς δ' οὐκ ἐρέω" (γ 20. 328). A ἄλλως ψεύδεσ <σ> ἰν : προπαροξυτόνως b (BCE 3) ὡς "βέλεσσιν" (Λ 657.
- 21 276b2

- π 277), ἀπὸ τοῦ ψευδοῦς· οὐ γὰρ ἐπίκειται τινι ἐπιθετικῶς. b (BCE 3) T λαιψηροῖς : τοῖς αἰφνίδιον ἀποκτείνουσιν.
- 21 278 b (BCE 3 E 4) T ὥς μ' ὄφε λ' Ἑκτωρ κτεῖναι <—ἄριστος> : ὅρα τὸ μεγαλοφυές· οὐ γὰρ μόνον τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον αἰρεῖται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀναιρεθῆναι.
- 21 279a ἔοικεν οὖν καὶ ἡ Θέτις δικαίως ἀποκρύψασθαι τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν Ἀπόλλω ἀντὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου παραλαβεῖν (sc. Φ 277—8). b (BCE 3 E 4) T ὅς ἐνθάδε γ' ἐτράφ' ἄριστος : παροξυτονητέον· τὸ γὰρ τέλειόν ἐστιν ἐτράφη. ^[5]
- 21 279b καὶ μέμνηται αὐτοῦ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ξ (cf. 2,88,32), ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ "διχθαδί' ἢ μεθ' ὅμιλον" (Ξ 21). καὶ λέγει ὅτι συναλιφὴν πέπονθε διὰ τοῦ η'. δεῖ οὖν διὰ τοῦ γ γράφειν, ὅς ἐνθάδε <γ>, εἴτα ἐτράφ' ἄριστος, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ "τέτραφ' ἄριστος", ἀπὸ τοῦ τ ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ προπαροξύνοντες. A <ἐνθάδε γ' ἐτράφ' ἄριστος> ἐν ἄλλῳ "ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος". ^[5]
- 21 279c A im τέτραφεν : ἀντὶ τοῦ ἐτράφη· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει.
- 21 279d b (BCE 3) T <τῷ κ' ἀγαθός—ἐξενάριξε> : διὸ δὴ γενναῖος μὲν καὶ ἀνδρεῖος ἐφόνευσεν ἄν, γενναῖον δὲ ἐσκύλευσεν.
- 21 280a Ge ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν : οὐχ ὅτι καὶ νῦν οὐκ ἀγαθὸς ὁ Ἀχιλλεύς, κἂν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ διαφθαρείη, ἀλλὰ τοιοῦτόν τί ἐστιν, ὃ λέγει· ἀγαθὸν ὄντα b (BCE 3) T καὶ πράττοντά τι γενναῖον'.
- 21 280b b (BCE 3 E 4) T {νῦν δ' ἐμε} λευγαλέω : ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγαλέον τὸν δῖον γρον.
- 21 281a1 ἔστι δὲ κατὰ κοινωνίαν στοιχείων λευγαλέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοιγόν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (β 61)· "λευγαλέοι τ' ἐσόμεθα". A χαλεπῶ, ἀδόξω.
- 21 281a2 ὀλεθρίῳ. Ge λευγαλέω : χαλεπῶ, οὐ διύγρω, ὡς Ἡσίοδος (cf.
- 21 281b opp. 525)· τί γὰρ ἐπὶ τοῦ "λευγαλέοι τ' ἐσόμε <σ> θα" (β 61); T <ἐρχθέντα> : ψιλωτέον τὸ ἐρχθέντ α.
- 21 282a A int <ἐρχθέντα> : ψιλωτέον δέ· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ εἴργω.
- 21 282b1 Ἀττικοὶ δὲ δασύνουσιν. b (BCE 3) T πνιγέντα.
- 21 282b2 {ἐρχθέντα} ψιλῶς, παρὰ τὸ εἴργω εἴρχθη <ν> παθητικόν, ἐρχθεῖς. Ἀττικοὶ δὲ τὸ εἴρχθη <ν> δασύνουσιν. Ge ἐρχθέντα : παρὰ τὴν ἔρσαν.
- 21 282c κυρίως τὸ ἐν ὕδατι ἀπολέσθαι. b (BCE 3 E 4) T <ἐρχθέντα> : ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "εἴρχθέντα".
- 21 282d T <ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ> : ὅτι ἔν τισιν "ἐρχθέντα μεγάλῳ".
- 21 282e Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης "ἐρθέντα" δασέως ἀπὸ γὰρ τῆς ἔρσης. Κράτης (fr. 56 a M.)· "εἰλθέντ' ἐν μεγάλῳ". εἴλλειν γὰρ φησιν εἶναι τὸ εἴργειν, ὥστε τὴν τῆς κωλύσεως δίκην ἐξουλῆς καλεῖσθαι, καὶ παρατίθεται Σόλωνος ἐν πέμπτῳ ἄξονι (fr. 36 a R. = 569 a Mart.)· "ἐξουλῆς ἂν τις ἐξίλλη, ὧν ἂν τι <σ> δίκην νικήσῃ, ὅποσου ἂν ἄξιον ᾦ, εἰς δημόσιον ὀφλανεῖ καὶ τῷ ιδιώτῃ, ἐκατέρῳ ἴσον." ὁ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ (fr. 158 P. = 158 R.)· "τ' ἐλλημενήσωτ' τόνδ' ἀχαλκεύτῳ πέδῃ". Ἀριστόνικος ὅτι ἐρχθέντα ἀποπνιγέντα, καὶ ἐν ἄλλοις· "ἐνθα με κῦμ' ἀπόερσε" (Z 348), <ἀπέπνιξεν>. Ἀλεξίων ὁ Χωλὸς (fr. 62 B.) φησί· "ἐρθέντα· δεῖ γράφειν χωρὶς τοῦχ· οὐ γὰρ παρὰ τὸ εἴρχθῆναι, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἔρσαι, ὃ ἐστι πνίξαι· ὅθεν καὶ ἐν ἄλλοις φησὶν ὁ ποιητής· ὄν ῥά τ' ἔναυλος <ἀποέρση χειμῶνι περῶντα> (Φ

- 283) καὶ ἡ μὴ μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός (Φ 329). ἐπεὶ οὖν ἐπὶ τῶν δύο τόπων <τούτων> χωρὶς τοῦ χ, κἀνθάδε γράφοιμεν ἑρθέντα." ἔνιοι δασύνουσιν ἑρθέντα" παρὰ τὴν δρόσον. Ge <ὥς> παῖδα συφορβόν : πρὸς τὸ ἀγεννὲς καὶ εὐτελὲς τοῦ θανάτου. ^[15]
- 21 282f καὶ διὰ τῆς ἡλικίας καὶ διὰ τοῦ ἐπιτηδεύματος ταπεινοὶ τὸ πρόσωπον· παιδὶ δὲ συφορβῶ ἑαυτὸν εἰκάζει ὁ λέγων "ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε" (Φ 108). b (BCE 3 E 4) T < συφορβόν : > σημειοῦνται τινες ὡς ἄπαξ εἰρημένον.
- 21 282g A im T ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι <περῶντα> : ὅτι ἀντὶ τοῦ χειμῶνος διαπερῶντα.
- 21 283a ἐναύλους δὲ τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἐπιμήκεις. A ἔναυλος : χειμάρρους διὰ στενοῦ τόπου καὶ περιμήκους ποιούμενος τὴν ῥύσιν.
- 21 283b b (BCE 3 E 4) T τῷ δὲ μά λ' ὦκα <—ἐπιστώσαν τ' ἐπέεσσι> : ἔδει γὰρ πολλοῦ τάχους εἰς τὸ ἀνακτήσασθαι τὸν οὕτως ἡθυμηκότα· b (BCE 3 E 4) T διὸ καὶ δύο θεοὶ προσίασι, καὶ οὐ μόνον διαλέγονται, ἀλλὰ καὶ τῆς δεξιᾶς πίστιν παρέχουσιν.
- 21 284-6 b (BE 3 E 4) T χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαν τ' ἐπέεσσι <σ> : διὰ τῆς δεξιᾶς πίστιν ἐποίησαντο· b (BCE 3 E 4) T ἔθει γὰρ ἀρχαιοτέρῳ οὕτως εἰς βεβαίωσιν ἀληθῆ ἐπιστοῦντο ἀλλήλους.
- 21 286 b (BE 3 E 4) τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε : ὅτι δυεῖν ὄντων πληθυντικῶς εἶρηκε τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε.
- 21 287 A μή τ' ἄρ τι λῖν τρέε μηδέ τι τάρβει <—αἰσιμόν ἐστιν> : ἱκαναὶ αἱ προσθήκαι ὑπὲρ τοῦ θαρρησαί Ἀχιλλέα, b (BCE 3 E 4) T ὅτι θεοὶ τέ εἰσιν οἱ συμμαχοῦντες καὶ Ζεὺς ὁ ἐπινεύσας καὶ τὸ μοιρίδιον οὐπω ἐληλυθός.
- 21 288-91 πρὸς δὲ τοὺς ζητοῦντας, πῶς διαλέγονται μὲν αὐτῷ οἱ θεοί, οὐκ ἐπιβοηθοῦσι δέ, ῥητέον ὅτι ἕτερος ἦν ὁ ἀντιτεταγμένος τῷ Σκαμάνδρῳ. b (BE 3 E 4) T < μή τ' ἄρ τι λῖν τρέε μήτε τι τάρβει : λέγει τὸ> ἀνάνδρως πρὸς τοὺς κινδύνους τούτους ἔχειν, ἐφ' οἷς σφοδρῶς οὕτως γίνεται τρόμος. ^[5]
- 21 288a πρὸς πάντα δὲ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης συμβαίνοντα τὸν ἀνδρεῖον εὐρώστως διακεῖσθαι προσήκει, διότι καὶ αὐτὴν τὴν ἀπὸ τῶν ἀρρωστιῶν γινομένην καταστροφὴν φοβούμενοί τινες οὕτως ὡς καὶ τρέμειν λέγοιεν ἂν ὅτι δεινόν ἐστιν ἀποθανεῖν ὡς ἂν παιδίον ἢ γύναιον τὸ τυχόν. Ζηνόδοτος φησιν ὅτι οὐ τὸ θανεῖν <δεινόν> ἡγεῖται, ἀλλὰ τὸ ἀδόξως, καὶ οὐ γέγραπται 'τρέμε', ἀλλὰ τρέε, ὅ ἐστιν εὐλαβοῦ. Ge < τρέε : > ὑποχῶρει b (BCE 3 E 4) T il καὶ φεῦγε. ^[5]
- 21 288b b (BCE 3 E 4) ἐπιτάρροθοι : πλεονάζει ὁ ταρ, ὡς ἐν τῷ ἀταρτηρός.
- 21 289 T Ζηνὸς ἐπαινέσαντος <ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη> : ἀθετεῖται, ὅτι ἀπίθανον εἰς ἀνδρὸς μορφὴν ὁμοιωμένον λέγειν ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· τίς γὰρ ἐστίν, οὐ μὴ νοήσῃ.
- 21 290a A ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη : ἡμάρτηται, ὅτι τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα οὐ προσέθηκεν.
- 21 290b κατὰ τὸ σιωπώμενον δὲ ἴσως ἐκελεύσθησαν. T λωφήσει : κοπάσει.
- 21 292 κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων. T αἶ κε πίθηται : οὐ πάνυ οἰκεῖόν φησιν αὐτὸ ὁ Πῖος (fr.
- 21 293 8 H.)· διὰ τί γὰρ ἤμελλε μὴ πεισθῆσθαι καὶ θεοῖς καὶ τὰ κεχαρισμένα συμβουλεύουσι; τάχα οὖν πρὸς τὰ ἐξῆς ἐστὶ, "σὺ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἀπούρας / ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν" (Φ 296—7)· ὁρῶσι γὰρ αὐτὸν ἐπιτεταμένως ἔχοντα πρὸς τὸν φόνον τῶν πολεμίων καὶ δυσκόλως ἀφέξεσθαι τῆς σφαγῆς, κἂν Ἐκτορος κρατήσῃ. b (BCE 3 E 4) T μὴ πρὶν παύειν χεῖρας : ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς τοῦτο ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ ἀπαρέμφατον κεῖται ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ παῦε. ^[5]
- 21 294a1 A μὴ πρὶν παύειν χεῖρας : ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον· τὸ γὰρ ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ ἐστίν.
- 21 294a2 b (BCE 3) T Ἰλιόφι : συνήθης καὶ Θηβαίοις ὁ σχηματισμός.

- 21 295 Τ Τρωϊκό ν , ὅς κε φύγησ ι .
- 21 296-7a1 <σὺ δ' Ἑκτορι θυμὸν ἀπούρας / ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν > : ἐπὶ τὸ φύγησι (296) βέλτιον στίζειν, ἵνα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς σὺ δ' Ἑκτορι (296), τοῦ ἀπαρεμφάτου <ἵμεν> (297) πάλιν ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου τοῦ ἴθι. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι <Ἑκτορι> ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος, καὶ <ὅς κε> φύγησιν (296) ὅς ἂν φύγοι. Α {ὅς κε φύγοι;} ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν φύγοι. ^[5]
- 21 296-7a2 καὶ Ἑκτορι (296) ἀντὶ τοῦ Ἑκτορος. Τ ἄλλως: ὅς κε φύγησ ι .
- 21 296-7b <σὺ δ' Ἑκτορι—ἵμεν > : στικτέον εἰς τὸ φύγησι (296). τὸ δὲ ἐξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου. b (BCE 3) Τ <ἵμεν : > ἵμεναι, ἵμε ν .
- 21 297 Α im <τὼ μὲν ἄ ρ ' ὥς εἰπόντε : > συλληπτικόν.
- 21 298 Τ il αὐτὰρ ὁ βῆ , <μέγα γάρ ῥα θεῶν ὄτρυνεν ἐφετμή , / ἐς πεδῖον > : τὸ ἐξῆς αὐτὰρ ὁ βῆ (299) ἐς πεδῖον (300).
- 21 299-300a1 τὰ δ' ἄλλα ὡς διὰ μέσου διορθωτέον. Α τὸ ἐξῆς αὐτὰρ ὁ βῆ ἐς πεδίον ν .
- 21 299-300a2 τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου εἴρηται. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως αὐτὰρ ὁ βῆ <—ἐκχυμένοιο > : ὑπεκκαύματα δέδωκε τῇ ἀπαγγελίᾳ, τὸν μὲν ὑπὸ θεῶν ῥώσας, τὸν δὲ Σκάμανδρον μᾶλλον προσεπιτιθέμενον καὶ προσεταιριζόμενον κατ' αὐτοῦ εἰπών.
- 21 299-300b b (BCE 3 E 4) Τ δαῖ κταμένων : ἄμεινον κατὰ διάστασιν ἀναγινώσκειν τὸ δαῖ κταμένων ὡς τὸ "Ἀρηῖ ἔκταμένων" (X 72): Α b (BCE 3) Τ οὐδὲν γὰρ πλεόν ἐκ τῆς συνθέσεως.
- 21 301 Α πλῶον καὶ νέκυες : ἀλλὰ τριταῖοι πλέουσιν.
- 21 302a1 ἦ οὖν ὑπὸ ὀργῆς ἐπῆρε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὰ σώματα, ἦ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολόμενοι. Τ ἀλλὰ τριταῖοι πλέουσιν.
- 21 302a2 τάχα οὖν ἡ τῶν ῥευμάτων σφοδρότης αὐτοὺς ἀνῆκεν. b (BCE 3) <πρὸς ῥόον αἴσσοντος ἄ ν ' ἰθύν : > ἀνά τὴν φορὰν τοῦ ὕδατος ὀρμώντος.
- 21 303a b (BCE 3 E 4) Τ il <ἄ ν ' ἰθύν : > ἐπ' εὐθείας. Α int <ἔσχεν : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι "ἴσχεν".
- 21 303b Α im ἔλγηε : ἔπαυεν, ὡς τὸ "Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεῖ" (N 424).
- 21 305 Τ κόρυς <σ> ε : ἐμετεώριζεν b (BCE 3) Τ ἦ ὥπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως.
- 21 306 b (BCE 3 E 4) Τ ὑψό ς ' ἀειρόμενος : μετεωριζόμενος "ἴστατ' ἀειρομένη" (B 151).
- 21 307 Τ φίλε κασίγνητε <—ἐπάμυνε τάχιστα > : καὶ ἀδελφὸν παρακαλεῖ, καὶ κατὰ ἀνθρώπου καὶ ὑπὲρ φιλουμένης πόλεως.
- 21 308-11 b (BCE 3) Τ κατὰ μόθον : γράφεται "κακὸν θεόν", οἷον κακὸν ἐπίκουρον Τρῶες οὐ μενέουσιν, ἀλλ' ὀξυλαβείας χρεῖα πρὸς τὸ σῶσαι αὐτούς.
- 21 310a1 Τ οἱ Τρῶες, φησὶν, οὐ μενοῦσιν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν μάχην· χρεῖα οὖν ὀξυλαβείας πρὸς τὸ σῶσαι αὐτήν.
- 21 310a2 b (BCE 3 E 4) <ἐναύλους : > τοὺς χειμάρρους, b (BCE 3) Τ il τὰς στενὰς διώρυχας.
- 21 312 b (BCE 3 E 4) Τ il <πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε / > φιτρῶν καὶ λάων : πολλὴ ἡ ὀρμὴ κελεύοντος καὶ τὰ παρακείμενα κατασπᾶν φυτὰ καὶ τοὺς παρατυγχάνοντας λίθους.
- 21 313-4 Τ <μέμονεν : > διανοεῖται.
- 21 315 Τ il <φημὶ γὰρ > οὔτε βίην χραισμησέμεν <—τεύχεα καλά > : δαιμονίως κατείλοχε πάντα, οἷς ἐπλημένος Ἀχιλλεὺς ὑπερηφάνως διέκειτο, ὑπὸ ἀνδρείας, ὑπὸ κάλλους, ὑπὸ τῆς πανοπλίας.
- 21 316-7 b (BCE 3 E 4) Τ <τὰ τεύχεα καλά : > ὅτι ἀντὶ τοῦ τὰ καλὰ Α im Α int τεύχεα, ὡς "οὔνεκα τὸν Χρῦσιν <ἡτίμης' ἀρητῆρα> " (A 11).
- 21 317a1 Α im {τὰ τεύχεα καλά} μετὰθεσις ἄρθρου, ὡς "τὸν Χρῦσιν ἡτίμης' ἀρητῆρα".

- 21 317a2 T < νειόθι λίμνης : > πρὸς τῷ κατωτάτῳ τῆς θαλάσσης.
- 21 317b b (BCE 3 E 4) T il {κείσεθ' ὑπ'} ἰλύος : τὸ υ ἐκτέταται διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν ἰλύος ὡς ἰσχύος.
- 21 318a1 A μέτρου χάριν ἐκτέταται τὸ υ .
- 21 318a2 T il εἰλύσω : ἐὰν μὲν διὰ τοῦ ει , εἰλύσω, δηλοῖ τὸ εἰλήσω· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ι , τὸ σκεπάσω, ἀφανίσω, παρὰ τὴν ἰλύν, ὥσει ἔλεγε 'τῇ ἰλύϊ καλύψω'.
- 21 319a διχῶς οὖν ἡ γραφή. AT χέραδος : ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδο ς .
- 21 319b1 ἔστι δὲ τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ρύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. φησὶ γοῦν "πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε / φιτρῶν καὶ λάων" (Φ 313—4). A ἅπαξ δὲ εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ.
- 21 319b2 T χέραδος : τὸ χέραδος οὐδέτερον, προπαροξυτόνως ὡς κίναδος.
- 21 319c καὶ Πίνδαρος (fr. 327, cf. P. 6,13) δὲ τὴν δοτικὴν ἐξήνεγκε "χεράδει", ὡς μεγέθει. T < χεράδος : > 'Απολλόδωρος (FGrHist 244, 281) τὸ πλῆθος τῶν θαλαττίων καὶ ποταμίων λίθων, οὓς ἡμεῖς τροχμάλους, οἱ δὲ χερμάδια καλοῦσιν, ὄντας χειροπληθεῖς.
- 21 319d ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ Ἀλκαίῳ (fr. 344 L.—P.): "οἷδ' ἣ μὰν χέραδος μὴ βεβάως ἐργάσιμον λίθον / κίνεις καὶ κεν ἴσως τὰν κεφάλαν ἀργαλέαν ἔχοι." τινὲς γράφουσι <διὰ> δύο ςς "ἄλις σχεράδος", ἐπεὶ Εὐφορίων ἐν Θρακί (fr. 25 Pow.): "τύμβος ὑπὸ κνημοῖσι πολυσχεράδος Μυκόνιοι". Ἀπολλόδωρος δὲ φησι περισσὸν τὸ ς παρ' αὐτῷ εἶναι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (cf. h. Ap. 341; h. 30, 9) τὴν φερέσβιον· καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἀρχῇ Λαρισαίων (fr. 379 P. = 379 R.): "Λάρισσα μήτηρ προσγόνων Πελασγίδων", ἀντὶ τοῦ προγόνων. Ge ἄλλως· ΧΕΡΑΔΟΣ : τὸ πλῆθος τῶν ποταμίων ἢ θαλασσίων ψήφων ἢ τῶν εἰς †χερμαδίας† ἐπιτηδείων λίθων. ^[10]
- 21 319e ἡ πᾶσαν συρρέουσιν ἀκαθαρσίαν ἐκ τῶν ὑδάτων b (BCE 3) T κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου τοῦ γινομένου κατὰ τὴν σύρσιν· ἀντιφράζει γοῦν αὐτῷ "πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ἐπῆρε / φιτρῶν" (Φ 313—4). T εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις χεράδος <περιχεύας> : Ἀρίσταρχος φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους. εἶναι δὲ τὸν νοῦν τοιοῦτον· πολλῇ ἰλύϊ οὐκ ὀλίγον πλῆθος τῶν ποταμίων λίθων ἐπισωρεύσας χώσω. χεράδας οὖν λιθάδας. A ἐπιστήσονται : ὅτι ἐπιστήσονται ἀντὶ τοῦ δυνήσονται. ^[5]
- 21 320a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (ν 207)· "νῦν δ' οὗτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι" ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι. A ἐπιστήσονται : ἀντὶ τοῦ δυνήσονται.
- 21 320b b (BCE 3) Ge, T καὶ ἐπὶ τῆς μελίας· "ἀλλά μιν οἶος Ge ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς" (Π 142) b (BCE 3) Ge, T ἀντὶ τοῦ ἐδύνατο. Ge < ἀλλέξαι : > Ἀρίσταρχος "ἀνλέξαι" διὰ τοῦ ν .
- 21 321a A int ἄσιν : τὸ ἐν ὕδασι ξηρόν, ἀπὸ τῆς ἄζης.
- 21 321b οἱ δὲ τὴν ἐκ τοῦ ποταμοῦ δεῖσαν· ὅθεν καὶ ἄσιον τὸν λειμῶνα (cf. B 461) ἤκουσαν. A b (BCE 3 E 4) T < ΤΥΜΒΟΧΟΗΣ : > ὅτι τὸ πλῆρες ἐστὶ τυμβοχοῆσαι· διὸ σημειοῦνται τινες.
- 21 323a A int ΤΥΜΒΟΧΟΗΣ : τὸ πλῆρες τυμβοχοῆσαι ἐστὶ· χυτοὺς γὰρ τοὺς τάφους διὸ περισπαστέον τὸ η .
- 21 323b1 οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. τοιοῦτον δὲ ἐστὶν· 'οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεῖα χώσεως τάφου'. Κράτης (fr. XII H.) μέντοι γενικὴν πτῶσιν ἐξεδέξατο· καὶ δηλὸν ὅτι ἐβάρυνεν ὁμοίως τῷ οἰνοχόῃ. ἄμεινον δὲ ἐν τῷ ῥήματι τὸ πρᾶγμα παραλαμβάνειν ἢ ἐν τῷ ὀνόματι. A τυμβοχοῆς : ἀπαρέμφατον ῥῆμα τὸ τυμβοχοῆσαι. ^[5]
- 21 323b2 ὁ δὲ λέγει, T 'οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεῖα χώσεως τάφου'. b (BCE 3) T ὁ δὲ Κράτης ὡς οἰνοχόῃς. T ἦ καὶ ἐπὶ τ' Ἀχιλλῆϊ κυκώμενος <ὑψόσε> θύων : < *** > πρὸς τὴν ἔμφασιν.
- 21 324 A μορμύρων : ἀναβράσσων ἢ θηριούμενος, παρὰ τὴν μορμῶ.

- 21 325a ἔστι δὲ ἀπαραμίλλητα ταῦτα (sc. Φ 325—7) τοῦ Ὀμήρου· οὐ γὰρ μόνον τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ κατῴρθωται· ἔστι γὰρ ἰδεῖν κῦμα μετέωρον αἵματι καὶ ἀφρῶ μειγμένον καὶ τούτῳ ἐπιπλέοντα τὰ σώματα. b (BCE 3 E 4) T < μορμύρων : > Ἡρακλείδης <ὁ> Μιλήσιος (fr. ^[5])
- 21 325b deest ap. C.)· "μορμύρων· θηριούμενος, ὅτι τὸ μορμῶ τάσσεται ἐπὶ τοῦ θηριώδους." Ge κατὰ δ' ἦρεε {πηλείωνα}: τὸ αἰρῶ περισπώμενον δασύνεται, σημαῖνον τὸ καταλαμβάνω· διὸ καὶ ἐνθάδε δασυντέον.
- 21 327a A κατὰ δ' ἦρεε : καθήρει, κατέβαλλεν.
- 21 327b1 δασυντέον δὲ τὸ ἦρεεν ἢ κατελάμβανεν· τὸ γὰρ αἰρῶ περισπώμενον καὶ δασυνόμενον δηλοῖ τὸ καταλαμβάνω. T κατέβαλλε καὶ κατεπόνει, ἀπὸ τοῦ αἰρῶ, τὸ καταβάλλω· καὶ δασύνεται.
- 21 327b2 b (BCE 3) Ἥρη δὲ μέ γ' ἄϋσε <περιδείσα ς' Ἀχιλῆϊ> : κατὰ συλλογισμὸν ἐνέφηνε τὸν κίνδυνον.
- 21 328 οἰκεῖον δὲ τὸ σχῆμα θηλεία. T < ἀποέρσειε : > πνίξειε.
- 21 329 Κυπρίων ἢ λέξις. T il ὄρσοο, κυλλοπόδιον, <ἐμὸν τέκος> : ἴαθετεῖται†, ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον· ἢ γὰρ φιλανθρωπευομένη καὶ λέγουσα ἐμὸν τέκος οὐκ ὤφειλεν ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος προσφωνεῖν.
- 21 331a A Ge τὸ δὲ κυλλοπόδιον Ἀρίσταρχος προπαροξύνει, ᾧ καὶ ἐπέισθημεν, ὥσπερ ἤδη προείπομεν ἐπὶ τοῦ "ὀλβιόδαιμον" (Γ 182) γενόμενοι. A < κυλλοπόδιον : > ἄκαιρον καὶ ἀπρεπὲς τὸ ἐπίθετον. ^[5]
- 21 331b T il < ὄρσοο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος : > ἐπὶ τὸ τέκος ὁ λόγος στίζει.
- 21 331c1 A im εἰς τὸ τέκος ἢ στιγμή.
- 21 331c2 b (BCE 3) T κυλλοπόδιον : προπαροξυτόνως.
- 21 331d b (BCE 3) T λέγει 'εἰ καὶ κυλλοποδίων εἶ, ὅμως ὄρσοο'. T διδασκαλία δὲ στρατηγικῶν (cf. Φ 331—2) εὐμήχανον εἶναι καὶ συνοραῖν ταχέως δύνασθαι, τίνα καὶ ποῖα τίσι καὶ ποίοις μάχεται καὶ τίνων ἀφεκτέον καὶ τίσι πολεμιστέον· b (BCE 3 E 4) T νῦν γὰρ ἀντίπαλον Σκαμάνδρῳ πέμπει τὸν υἱόν, ἐξῆς δὲ Ἑρμῆς ἀπολέγει τῇ Λητοῖ (cf. Φ 497—501) καὶ Ἀπόλλων Ποσειδῶνι (cf. Φ 461—7). T < ΚΥΛΛΟΠΟΔΙΟΝ : > τινὲς <ὅτι> ὡς Χαλκῶδον εἴρηται, τινὲς δὲ ὡς σύνθετον βαρυτονοῦσιν. ^[5]
- 21 331e Ἑρμαππίας "κυλ <λ> οποδῖον", περισπῶν τὴν παρατέλευτον, ἀναγινώσκει. Ἀλεξίων ὁ Χωλὸς (fr. 63 B.) χρήται παραδείγματι τοιούτῳ· "τὰ εἰς ὧν λήγοντα ὀνόματα, φησί, καὶ τὴν παρεσχάτην ἔχοντα μακράν, ὅταν κατὰ κλητικὴν ἐκφέρηται πτῶσιν, περισπᾶται κατ' αὐτήν, οἷον Ἑπανδίων" (M 372) Πανδῖον, Ἰάσων Ἰᾶσον, Ἀμφίων' (N 692) Ἀμφῖον, <ὥστε> εἰ Κυλλοποδίων, καὶ Ἑκυλλοποδῖον· ὀφείλει ἐπὶ κλητικῆς περισπᾶσθαι κατὰ τὴν παρατέλευτον." Ge < ἡῖσκομεν : > εἰκότως νομίζομεν ὅτι ὕδωρ πυρὶ ἐναντίον. ^[5]
- 21 332 b (BCE 3 E 4) T il < πιφαύσκεο : > ἐνδείκνυε, ἐξύφαπτε.
- 21 333 b (BCE 3 E 4) T il αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο <—θύελλαν> : καὶ μὴ διαστείλωμεν ἐπὶ τὸ εἶσομαι (335), τὸ ὑπερβατὸν νοεῖται· A αὐτὰρ ἐγὼ εἶσομαι Ζεφύροιο καὶ Νότοιο χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν ἐξ ἀλόθεν (cf.
- 21 334—5 334—5). AT Ζεφύροιο : Ζέφυρος παρὰ τὸν ζόφον, ἐπεὶ ἀπὸ δύσεως, ἣν ζόφον καλεῖ.
- 21 334a1 T Ζέφυρος παρὰ τὸν ζόφον.
- 21 334a2 καὶ ἢ ἀπὸ δύσεως πνοὴ ζοφόπνοια καλεῖται. b (BCE 3 E 4) < ἀργεσῆο Νότοιο : > τοῦ λεγομένου Λευκονότου.

- 21 334b A int < ἄργεστᾶο Νότοιο : > ἄργεστήν τὸν Νότον, ἐπεὶ ἀπὸ Ἄργους ἐπὶ τὴν Τροίαν πνεῖ.
- 21 334c1 T ἄργεστής δὲ ὁ Νότος, ὅτι λευκαίνει τὰς νεφέλας.
- 21 334c2 b (BCE 3 E 4) < εἴσομαι : > πορεύ < σ > ομαι.
- 21 335a T il < χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν : > χαλεπὴν θύελλαν φησὶ τὴν ἐκ δυοῖν κρεμαμένην ἀνέμων.
- 21 335b T ὄρσουσα : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ὄρσασα".
- 21 335c ἐκ δὲ τούτου φανερός ἐστι δεδεγμένος τὸ εἴσομαι γνῶσομαι καὶ τὸ "ἢ κεν {ἀπὸ τρώων}" (Φ 336) ψιλῶς ἀνεγνωκῶς. οὐ βούλεται δὲ γνῶναι, ἀλλὰ πορευθῆναι παρασκευάσουσα. Α Τρώων κεφαλᾶς : κατὰ περίφρασιν τοὺς Τρῶας.
- 21 336a b (BC E 3 E 4) T {τεύχεα} κῆαι : προπερισπαστέον τὸ κῆαι · ἔστι γὰρ ἀπαρέμφατον.
- 21 336b1 A {κῆαι} προπερισπᾶται· οὐ γὰρ ἐστὶν εὐκτικόν, ἀλλ' ἀπαρέμφατον.
- 21 336b2 T < φλέγμα : > ὅτι τὴν φλόγα κατὰ τὸ οὐδέτερον.
- 21 337a A im φλέγμα : τὴν φλόγα, ὡς "καῦμα < .
- 21 337b ..> θεσπέσιον" (Hsd. th. 700) ἀντὶ τοῦ καῦσις. b (BCE 3) T < κακόν : > κακοποιόν.
- 21 337c T il < ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί : > καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ξάνθον περίβαλλε πολλῇ φλογί.
- 21 338 Ge < ἀρειῇ : > ἀπειλῇ.
- 21 339 ὁ καὶ ἀντὶ τοῦ ἥ. T il < ἰάχουσα : > ὡς "φέρουσα" (Γ 425.
- 21 341 O 175 al.). T il < τιτύσκετο : > παρεσκεύαζεν.
- 21 342 T il ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο : ἵνα ἀναξηράνη τὸ εἰς αὐτὸ ἐκκεχυμένον ὕδωρ.
- 21 343 καίε δὲ νεκρούς · Ἀχιλλέα δὲ οὐ· οὐδὲ γὰρ ὁ Σκάμανδρος τοὺς Τρῶας ἀπέπνιγεν ἐν ἑαυτῷ. b (BCE 3 E 4) T πολλούς, οἳ ῥα κα τ' αὐτὸν < ἄλις ἔσαν > : πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς οὐ κατακαίεται ὁ Ἀχιλλεὺς ἀναζέοντος τοῦ ὕδατος.
- 21 344 λέγει δὲ ὁ Ἀρίσταρχος ὅτι πρῶτον τὸ πεδίον ἀνεξήρανται τῇ φλογί, εἶτα εἰς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ τρέπει τὴν φλόγα, ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἤδη ἐν τῷ πεδίῳ ἐγεγόνει. Α πᾶν δ' ἐξηράνθη < πεδίον > : ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅλον, καὶ ὅτι {τὸ} πρότερον ἀνεξηράνθη τὸ πεδίον. ^[5]
- 21 345 Α ὀπωρινὸς Βορέης : ἰσχυροὶ γὰρ κατὰ τὴν ὀπώραν οἱ Βορέαι πνέουσιν.
- 21 346a εὐκταῖον δὲ ἀρδευθεῖση γῇ Βορρᾶν τ' ἐπιλαβεῖν† πυκνουμένης γὰρ τῆς ἐπιφανείας δύνει κατὰ ῥιζῶν ἢ νοτὶς b (BCE 3 E 4) T ὑπὲρ τοῦ ἀποθεῖναι τὸ ὑγρόν. T ὀπωρινὸς δὲ ὁ θερινὸς b (BCE 3 E 4) T κατὰ Σικυωνίους. T ἄλλως ὀπωρινὸς Βορέης : οἱ γὰρ ἐτησῖαι ξηρότεροι τοῦ ἐν χειμῶνι πνέοντος Βορέου. ^[5]
- 21 346b b (BCE 3 E 4) T < ἀνξηράνη : > Ἀρίσταρχος {αἰψ'} ἀνξηράνη .
- 21 347a1 T Ἀριστοφάνης δὲ γράφει "{αἰψ'} ἐξαυήνη".
- 21 347a2 T ἀγξηράνη : μετὰ τοῦ α .
- 21 347b καὶ "θερμήνη" (Ξ 7) μὲν φησιν, ἀλλ' οὐ < κ ἀγ > ξηρήνη διὰ τὸ κακόφωνον, ὡς "ψαρῶν" (Ρ 755) καὶ "ψῆρας" (Π 583). T ἐξηράνθη πεδίον < — / κῆεν > : οἰκονομικὸν καὶ τοῦτο, ἵνα τὰ ἐξῆς διάθεται.
- 21 348-9 T < κῆεν · ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε : > ὅτι πάλιν ἐπανελάβεν ὥσπερ < *** > .
- 21 349 Α im καίοντο πτελέαι < — πεφύκει > : δηλονότι ὑποφυγόντος τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς τὸ ἴδιον ῥεῖθρον τραπομένου τοῦ ὕδατος.
- 21 350-2

- b (BCE 3 E 4) T λωτός τε <ἰδὲ θρύον ἥδὲ κύπειρον / τὰ— πεφύκει > : τοῖς ὑπ' αὐτοῦ τρεφομένοις ὕλη χρῆται κατ' αὐτοῦ.
- 21 351-2 b (BCE 3 E 4) T κύπειρον : αἱ ἐκ τῶν πόλεων "κύπαιρον" εἶχον.
- 21 351 A int T <τεῖρον τ' > ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες : ὅτι διέστειλε τὰς ἐγγέλεις ἀπὸ τῶν ἰχθύων.
- 21 353a A im T τεῖρον τ' ἐγγέλους : καὶ τὰς ἐγγέλους εἰπεῖν καιομένας οὐ πάνυ ἀρμόδιον· οὐ γὰρ οἶον καὶ αὐτῶν ἄπτεται τὸ πῦρ, ἀλλὰ πνοῇ μόνον καὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ πυρὸς <τεῖρονται> (cf. Φ 355). T <τεῖρον τ' ἐγγέλους τε καὶ ἰχθύες : > ὑπερβολὴ τὸ κατὰ βάθος κάεσθαι.
- 21 353c T il κυβίστων : σημαντικώτερον οὐκ ἂν εὐροιμεν ὄνομα· οὐ γὰρ ἀναπάλλεσθαι τοὺς ἰχθύς ἔφη, ὅπερ καὶ χωρὶς πυρὸς συμβαίη ἂν, ἀλλὰ τοὺς ἀναπαλλομένους τε ἅμα καὶ καταδυομένους πάλιν ἀπὸ τῆς φλογὸς διὰ τοῦ ῥήματος ἔδειξεν.
- 21 354 b (BCE 3 E 4) T <πνοῇ : > οὕτως πνοὴ ἦ .
- 21 355 ἔν τισι δὲ "ῥίπῃ". A int <καίετο δ' ἴς ποταμοῖο : > ἐπὶ τὸ ποταμοῖο στικτέον.
- 21 356a A im καίετο δ' ἴς ποταμοῖο : Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρίων τὸν καὶ σύνδεσμον καὶ τὴν ἔκ ἀντωνυμίαν ἐνόμιζεν.
- 21 356b T ἄλλως· καίετο δ' ἴς <ποταμοῖο ἔπος τ' ἔφατο > : τινὲς "καὶ ἐ τόδε", ἴν' ἢ 'καὶ αὐτὸν τόδε εἶπεν ἴς ποταμοῖο'.
- 21 356 T οὐ τις σοί <γε> θεῶν δύνα τ' <ἀντιφερίζειν > : εὐφυῶς ἄγαν ἦτταν ὁμολογούμενος καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς συμπεριλαμβάνει.
- 21 357a T ἄλλως· οὐ τις σοί γε θεῶν <δύνα τ' > ἀντιφερίζει <ν > : ἀνίκητον γὰρ τὸ πῦρ καὶ σίδηρον γοῦν μαλάσσει καὶ οὐδὲ ὑπὸ ἄλλου μαραίνεται, ἀλλ' ὑφ' ἑαυτοῦ· b (BCE 3 E 4) T καὶ Ζεὺς πύρινον ἔχει τὸ δόρυ.
- 21 357b T λεπτομερεστάτη δὲ ἡ οὐσία τοῦ πυρὸς διὰ πάντων διῴκνουμένη. b (BCE 3 E 4) T ἀνὰ δ' ἔφλυεν : ἀνέζει δέ. ^[5]
- 21 361 ἔνθεν καὶ τὸ ἐκ θερμότητος ἀνάστημα φλυκτὶς, καὶ φλύαρος ὁ ἀναζέων τοῖς λόγοις. b (BCE 3 E 4) T ἐμφαντικῶς δὲ ἄγαν ὡς ἐπὶ ἀγγείου καιομένου. b (BE 3 E 4) T εἶτα καὶ τῇ εἰκόνι τοιαύτη χρήσεται (sc. Φ 362—4). T ὡς δὲ λέβης ζεῖ <ἔνδον > : ὅτι οἶδεν ἔψησιν κρεῶν, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐ παρeisάγει.
- 21 362a A <ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον : > καὶ αὐτὸς μὲν κρεῶν ἐφθῶν οἶδεν χρῆσιν, τοὺς δὲ ἥρωας οὐκ εἰσάγει χρωμένους.
- 21 362b πῶς οὖν βοείους πόδας ἐσθίουσι μνηστῆρες (cf. υ 299); οὐ γὰρ ἂν ὥπτησαν πόδας. T ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον : ἐμφαντικῶς τὸ ἔνδο ν , ἵνα καὶ τὴν κοιλότητα δείξῃ καὶ τὴν κάτωθεν ἀνάξεσιν.
- 21 362c κοῖλα δὲ ἀμφοτέρω, καὶ ὁ ποταμὸς καὶ ὁ λέβης. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον , ἐπειγόμενος <πυρὶ πολλῷ , / — / πάντοθεν> ἀμβολάδην : τὸ ἐξῆς ζεῖ ἔνδον (362) πάντοθεν ἀμβολάδην (364), καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῶν ζεόντων φαμέν ἀναβάλλειν τὸ χαλκίον.
- 21 362-4 b (BCE 3 E 4) T ἀναζεῖ οὖν πάντοθεν διὰ τὴν τῆς φλογὸς ὑπερβολήν· b (BE 3 E 4) T διὸ καὶ ἐπάγει ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται (364). T κνίσην μελδόμενος : ὅτι ἀντὶ τοῦ μέλδων, τήκων A Ge τὰ κνίσην, {τήκων} παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. ^[5]
- 21 363a γράφουσι δὲ τινες κνίσην σὺν τῶν· οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος, καὶ φησιν ὅτι ἀντὶ τοῦ τηκόμενος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τήκων. κνίσην δὲ πᾶν τὸ πιμελές. A <κνίσην : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "κνίσῃ". ^[5]
- 21 363b

A int κνίση μελδόμενος : σὺν τῷ ν Ἀρίσταρχος "κνίσην", τὸ δὲ μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τήκων, κνίσην δὲ πᾶν τὸ πιμελές.

21 363c τινὲς δὲ οὐδετέρως ἤκουον 'τὰ κνίση' b (BCE 3) T καὶ τὸ μελδόμενος ἀντὶ ἐνεργητικοῦ τοῦ μέλδων, ὃ ἐστὶ τήκων. ἀλλ' οὐδὲν τῶν εἰς ος οὐδετέρων ἀδιαίρετόν ἐστι παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸ πληθυντικόν· "τείχεα" (Θ 177. M 26 al.) γὰρ καὶ "βέλεα" (Θ 159. M 159 al.) λέγει. τί οὖν ἐστὶ T τὸ "Τηλέμαχος τεμένη νέμεται" (λ 185); b (BCE 3) T οὕτως οὖν καὶ τὸ "κνίση μελδόμενος". T ἀλλ' αἰὲ παρ' Ὀμήρῳ ἡ κνῖσα θηλυκῶς εἴρηται. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν πέντε προβλημάτων γράφει "κνίση μελδομένου", ἢ 'τῇ κνίση μελδομένου'. b (BCE 3) T τινὲς δὲ "κνίση μελδομένου", ἵν' ἢ 'συὸς τηκομένου τὴν κνῖσαν'. T μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἔδειν. b (BCE 3) T ἄμεινον δὲ τῇ συνήθει γραφῇ χρῆσθαι κνίση μελδόμενος ἀντὶ τοῦ λιπαινόμενος. καὶ ἔστι μελδόμενος ἀντὶ τοῦ τὰ μέλη ἀλδόμενος, ὡς ἀλλαχοῦ "μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν" (ς 70). T σημαίνει δὲ ἡ κνῖσα καὶ τὴν ἐκ τῶν κρεῶν ἀναθυμίασιν, ὡς ὅταν λέγῃ "καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμή" (μ 369) καὶ "κνίση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσομένη" (A 317). σημαίνει δὲ καὶ τὸ λίπος, ὡς ἐπὶ τῶν γαστέρων ἔφη "ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος" (ς 119). σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐπίπλου, ὡς ὅταν λέγῃ "κατὰ τε κνίση ἐκάλυψαν / δίπτυχα ποιήσαντες" (A 460—1)· διπλᾶ γὰρ ποιήσαντες τὰ κνίση τοὺς μηροὺς ἐκάλυψαν· "δίπτυχα" δὲ αὐτὰ τὰ κνίση "ποιήσαντες". ἐπεὶ γὰρ δύο οἱ μηροί, τὸν ἐπίπλου εἰς δύο διελόντες ἑκάτερον τῶν μηρῶν θατέρῳ μέρει τοῦ ἐπίπλου ἐκάλυπτον. b (BE 3) T καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμωδίᾳ (IV p. 687 M. = fr. ad. 608 [III p. 517] K.) τὸ ἐνικὸν οὐδέτερον· "τὸ κνῖσος ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας". T ἄλλως κνίση <ν> μελδόμενος : τὴν πιμελὴν τήκων. [25]

21 363d τινὲς δὲ οὐδετέρως ἤκουον 'τὰ κνίση'. τινὲς δὲ "κνίσην μελδομένου", ἵν' ἢ συὸς τηκομένου τὴν κνῖσαν. μέλδειν δὲ κυρίως τὸ τὰ μέλη ἔδειν. T < κνίσην μελδόμενος : > τὴν κνῖσαν τήκων.

21 363e καὶ Καλλίστρατος ἐξηγεῖται· "τὴν πιμελὴν τήκων ἀπαλοῦ συός". Κομανὸς ὁ Ναυκρατίτης γράφει σὺν τῷ ν "κνίσην μελδόμενος", ὅπως κείσεται <τὸ> παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ μέλδων τὴν κνῖσαν, καίων. Πεισίστρατος δὲ ὁ Ἐφέσιος καὶ Ἑρμογένης ἐν τῷ Περὶ τῶν <πέντε> προβλημάτων· "ἐγγράπτο, φησί, ΜΕΛΔΟΜΕΝΟ, καὶ δέον ἦν <τὸ> υ προσθεῖναι, κακῶς δὲ τις τὸ ς προσέγραψεν· ὁ γὰρ νοῦς 'τῇ κνίση τηκομένου τοῦ συός'. ὁ μὲν <οὖν> ποιητὴς μέλδεσθαι φησι τὰ ἐψόμενα, οἱ δὲ πεποιήκασιν τὸν λέβητα τηκόμενον. ἡ δὲ αἰτία γέγονεν ἐν τῷ μὴ τοὺς ἀρχαίους προστιθέναι τῷ ο τὸ υ , ἀλλ' ὅταν τὴν συλλαβὴν ταύτην βούλωνται γράφειν ου , τὸ ἐν γράμμα σημειοῦσθαι μόνον. γεγραμμένου δὲ οὕτως "ΚΝΙΣΗ ΜΕΛΔΟΜΕΝΟ" καὶ οὐ προσκειμένου τοῦ υ , ὁ μεταγράφων εἰς τὴν νῦν γραμματικὴν οὐκ ἐνόησεν ὅτι "μελδομένου" ἦν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ υ ἀναγινώσκων ἀδιανόητον ἤγεῖτο καὶ ἡμαρτημένον εἶναι· διόπερ προσέθηκε ἀντὶ τοῦ υ τὸ ς , μελδόμενος ποιήσας. γράφεται οὖν ὁ λέβης τηκόμενος ἀντὶ τοῦ <τηκομένου> ἀπαλοτρεφὸς σιάλοι ο . εἰ δὲ τις τὸ τηκόμενος φῆσει ἴσον εἶναι τῷ τήκων, παραθεῖς ὅτι καὶ ὁ λοιδορῶν λοιδορούμενος λέγεται ἢ "πεπληγυῖα" (E 763. κ 238 al.) <ἀντὶ τοῦ πλήσσουσα> καὶ "πέπληγον δὲ χορόν" (Θ 264) ἀντὶ τοῦ ἔτυπτον, κατανοεῖτω τὴν ἀνομοιότητα· βιάσεται γὰρ λέγειν 'ὡς δὲ λέβης πυρὶ πολλῶν τήκων', κωλυούσης τῆς ἐπιφερομένης λέξεως· ἔσται γὰρ ἀσύνητον τὸ σιάλοι ο . φανερόν οὖν ὅτι λέγεται τηκομένου σιάλοιο ζεῖν τὸν λέβητα. οὐ προσγεγραμμένου δὲ πρότερον τοῦ υ , ὁ μεταγράφων, ὅπερ ἔφην, ἐλλείπειν νομίσας τὴν λέξιν, προσέθηκε τὸ ς ." Ge < κνίση μελδόμενος : > ἥτοι τὰ κνίση τηκόμενος ἢ τῇ κνίση. [25]

21 363f1 Ge σημαίνει τὰ κνίση.

21 363f2 A int σιάλοιο : σιτευτοῦ.

21 363g

- b (BE 3) Τ ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο , < ζέε δ' ὕδωρ > : καὶ πῶς μὴ ἐκαίετο ὁ Ἀχιλλεύς; ἀλλ' ὥσπερ ὁ Σκάμανδρος Ἀχιλλέα μὲν ἔπνιγεν "ζωοὺς δὲ σάα κατὰ καλὰ ῥέεθρα, / κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσι" (Φ 238—9), οὕτω καὶ ὁ Ἥφαιστος πᾶν μὲν ὑφάπτει τὸ ἄλλο τοῦ ποταμοῦ πλὴν ἐκείνου τοῦ τόπου, ἔνθα ἦν Ἀχιλλεύς. ^[5]
- 21 365a b (BCE 3 E 4) Τ < ζέε δ' ὕδωρ : > γράφεται καὶ "σχέτο δ' ὕδωρ", ἡγουν τῆς ὁρμῆς.
- 21 365b Τ ἰλ οὐ δ' ἔθελε προρέειν : ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἠδύνατο.
- 21 366a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (γ 121)· "ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεύς". Α οὐ δ' ἔθελε προρέειν : οὐκ ἠδύνατο.
- 21 366b b (BCE 3) Τ καὶ "ποιῆσαι δύναται. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες" (α 250) καὶ "ἦθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε < Νέστορος υἱός > " (Κ 229). Τ αὐτμή : ἐξατμιζομένη πυρώδης πνοή· b (BCE 3 E 4) Τ τὸ μὲν γὰρ καθαρὸν ὕδωρ ὡς τὴν ἰδίαν φύσιν ἔχον ἀκολουθῶς ὅπῃ θέλει ρεῖ, τὸ δὲ θερμαινόμενον βραδύπορον γίνεται, πολὺ τῆς δυνάμεως ἀφηρημένον· καὶ ὅτι Ἥφαιστος ἡ πυρώδης ἐστὶν ὅλη οὐσία, ὁ δὲ Σκάμανδρος μέρος τῆς οὐσίας τοῦ ὕδατος. ^[5]
- 21 366c b (BE 3 E 4) Τ < τίπτε : > ἐπὶ τίνι αἰτίᾳ; b (BCE 3) Τ ἰλ ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδει < ν > : ἔχραεν ὥρμησεν ὥστε λυπεῖν· "μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον" (β 50).
- 21 369b1 Τ τὸ δὲ ἐπέχραεν ἀντὶ τοῦ μετὰ λυπήσεως ἐπῆλθε, βλαπτικῶς ἐφώρμησεν.
- 21 369b2 b (BCE 3) < ἐξ ἄλλων : > βέλτιον ἢ συνήθεια τοῖς ἄνω συνάπτει τὸ ἐξ ἄλλων ν .
- 21 370a Α im Τ ἐξ ἄλλων : παρὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνικοὺς θεοὺς.
- 21 370b ἡ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους συμμάχους τῶν Τρώων ὥρμησεν ἐμὲ λυπεῖν (cf. Φ 36970). b (BCE 3 E 4) Τ οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἰμι : τοῦ μὴ ἀλίσκεσθαι τὴν Τροίαν.
- 21 370c Τ ἐπὶ καὶ τὸ δ' ὁμοῦμαι : ἐπὶ τούτοις καὶ τόδε ὁμοῦμαι, ἢ μετὰ τὸ λῆξαι ἐπομοῦμαι.
- 21 373 b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὶ Τρώεσσι < σ > ἰν ἀλεξήσιν : τὸ ἐξῆς ἐπαλεξήσιν.
- 21 374 b (BCE 3) Τ μαλερῶ : παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῶ τοῦ μ .
- 21 375a1 ἡ παρὰ τὸ μαλεῖν, ὃ ἐστὶν ἀφανίζειν. Τ παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῶ τοῦ μ .
- 21 375a2 b (BCE 3 E 4) δηλονότι τῷ θερμῷ καὶ καυστικῷ. b (BCE 3) καιομένη , < καίωσι δ' ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν > : ἀναφωνεῖ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας εὐκαίρως ὁ ποιητής· οὐ γὰρ προκόψει μέχρι τούτων τὸ σύγγραμμα τῷ Ὀμήρῳ.
- 21 376 b (BCE 3) Τ ἀγκαλεές : εὐκαιρον πρὸς τὴν νίκην τὸ ἐπίθετον.
- 21 379 b (BCE 3 E 4) Τ στυφελίζειν : σκληρῶς τύπτειν b (BE 3 E 4) Τ καὶ βλάπτειν.
- 21 380 b (BE 3 E 4) ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα < κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα > : περιφερὲς ὃν τὸ ἔπος ἐδήλωσε τὴν κατάστασιν καὶ πρόχυσιν τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὴν ἔπαρσιν τὸ "ἀκροκελαινιῶν" (Φ 249).
- 21 382 Τ ἐν δ' ἄλλοισι < θεοῖσιν ἔρις πέσε > : τὸ ἐξῆς ἐνέπεσεν.
- 21 385 ἔνδοξος δὲ Ἀχιλλεύς, οὗ τὴν γένεσιν αὖξουσιν θεοὶ καὶ τὴν τελευτὴν καὶ τὸν πόλεμον. Τ δίχα δὲ σφιν < ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο > : διχῶς δὲ αὐτῶν ὠρμήθη ἡ ψυχὴ, τουτέστι διάφορον ἔσχον τὴν γνώμην.
- 21 386a Ge < ἄητο : > ἡωρεῖτο ἢ ὥρμα.
- 21 386b1 b (BCE 3) ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλλήλοισι ἀντιπνεόντων ἀνέμων. b (BCE 3 E 4) ἄλλως {θυμὸς ἄητον;} ἡώρητο ἢ ὥρμα ἀλλήλοισι ἀντιπνεόντων.
- 21 386b2 Τ ἄητο : εἴληπται μὲν ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὃ ἐστὶ πνεῖν.
- 21 386c σημαίνει δὲ νῦν τὸ μεγάλως παρώρμητο. Ge < πατάγω : > γράφεται "ὀμάδω".

- 21 387 A im ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν <μέγας οὐρανός> : ὅτι αὐτὸς μὲν οἶδε σάλπιγγα, χρωμένους δὲ τοὺς ἥρωας οὐκ εἰσάγει.
- 21 388a1 A Ge {σάλπιγξεν;} πάλιν σάλπιγγα αὐτὸς μὲν οἶδε, τοὺς δὲ ἥρωας οὐκ εἰσάγει χρωμένους.
- 21 388a2 T {ἀμφὶ δ' ἐσάλπιζεν;} ὅτι ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου οἶδε σαλπικτάς, τοὺς μέντοι ἥρωας οὐκ εἰσάγει χρωμένους.
- 21 388a3 Ge ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός : εὖ πόλεμον θεῶν κελεύσματοι οὐρανοῦ διήγειρεν.
- 21 388b ἡ περιήχησε διαδεδομένης τῆς φωνῆς, ὃ φησιν ἀλλαχοῦ "ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἴκετ' αἰθέρα" (N 837). καινὸν δὲ ἐζήτησε διανόημα, σαλπίζειν τὸν οὐρανὸν φήσας· εἰ γὰρ εἶπεν ἐβρόντησεν, οὐδὲν παράδοξον οὐδὲ καταπληκτικὸν εἰσηγεν. b (BCE 3 E 4) T <ἐ> γέλασ <σ> ε δέ οἱ φίλον ἦτορ : διὰ τὸ ἥκιστα ἐπιχειρηθῆναι παρὰ τῶν διχονοούντων. ^[5]
- 21 389a1 καὶ Μένανδρος (fr. 784 Koe.)· "καὶ τοῦτο θύων οὐδεπώποτ' ἠυξάμην / ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν <συν> οἰκίαν, / ἀλλὰ παρέλ <ε> ἱπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν / ἔνδον παρ' αὐτῷ, πρᾶγμα χρησιμώτατον." τοιοῦτο καὶ τὸ "χαῖρε νόω, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο" (θ 78). ἡ ἐπεὶ ὀρᾷ περὶ ἀρετῆς αὐτοὺς ἀγωνιζομένους, χαίρει ὁ Ζεύς. T χαίρει γάρ, τίν' ἦ† ἐπιτεθῇ τέλος τῷ πράγματι. ^[5]
- 21 389a2 καὶ Ἀγαμέμνων ἔχαιρεν, "ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο", ἐπεὶ ὥρα περὶ ἀρετῆς αὐτοὺς ἀγωνιζομένους. b (BCE 3 E 4) καὶ Μένανδρός φησιν· 'οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σώζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ'. b (BE 3 E 4) γηθοσύνη , <ὃ θ' ὀρᾷτο θεοῦς ἔριδι ξυνιόντας> : Ἀριστοτέλης ἐν Ἀπορήμασι ζητεῖ, πῶς τῷ Ἄρει ἐπιπλήξας ὅτι αὐτῷ "ἔρις <τε> φίλον πόλεμοί τε" (E 891), αὐτὸς γέγηθεν ἐπὶ τούτοις. ^[5]
- 21 390a φησὶ δὲ ὅτι ὀρθῶς ἐπιτιμᾷ τῷ Ἄρει· οὐ γὰρ <ὅτι ἔριδι> ἔχαιρεν, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ, φιλόμαχος. οὐδὲ οἰνόφυλξ, ὅστις χαίρει οἴνῳ, ἀλλ' ὅτι αἰεὶ καὶ σφόδρα. Ge <γηθοσύνη , ὃ θ'— ξυνιόντας> : Χαμαιλέων ἐν πρώτῃ Περὶ Ἰλιάδος (fr. ^[5]
- 21 390b 18 We.) μέμφεται τὸ ἐθελόκακον τοῦ Διὸς καὶ φησιν· "ὥσπερ εἰ τι καλὸν ὀρῶ <ν> , οὐ τὴν μεγίστην ἀτοπίαν". ῥητέον ὅτι περὶ ἀρετῆς ἡμιλλῶντο· οὐ γὰρ ἦσαν θνητοί, ἵνα κινδυνεύσωσιν. Ge ῥινοτόρος : πρῶτον γὰρ δεῖ τῆς τῶν ἀσπίδων τρώσεως, εἴτα τῶν σωμάτων ἐφικέσθαι. ^[5]
- 21 392a1 T πρῶτον γὰρ αἱ ἀσπίδες τιτρώσκονται, εἴτα τὰ σώματα.
- 21 392a2 b (BCE 3) ῥινοτόρος : ὁ τιτρώσκων—τὸ τῶν ἀνθρώπων δέρμα. A {καὶ} ὀνειδέιον {φάτο μῦθον} : ὥς Ὀμήρειον.
- 21 393 Τυραννίων (fr. 49 H.) ὥς "ἀχρεῖον" (B 269. ζ 163) περισπᾷ· διαίρεσιν γάρ, φησὶν, ἐπιδέχεται, ὀνειδέιον <***> · διὸ καὶ ἐν πέμπτῳ (cf. Hrd. καθ. 1,136,9) γράφεται· "ὥς τέλος τέλειον, ἔλος ἔλειον, οὕτως ὀνειδος ὀνειδεῖο ν . διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἢ παραγωγῆς, καὶ παροξύνεται." Ge κυνάμνια : ὅτι αὐτὸς ἐσημάτισε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ κυνὸς καὶ τῆς μυίας· ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδής, ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα. ^[5]
- 21 394a A Ge τίπτ' αὐτ' ὦ} κυνάμνια : Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς (fr.
- 21 394b 8 a M.) γράφει "κινάμνια". φησὶ δὲ ἐν τρίτῳ Περὶ γλωσσῶν Ὀμήρου· "κυνάμνια συνήχθη ἀπὸ κυνὸς τε θρασέος καὶ μυίης. ἀλλ' οὐ γραπτέον οὕτως, 'κινάμνια' δέ ἐστι, τὸ ἰ ἀντὶ τοῦ υ . μὴ οὖν τὴν σύνθεσιν <ῆ> ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν μύσιν τῶν βλεφάρων καὶ μὴ ἀτενίζειν, ὥς ἂν ὁ σώφρων τε καὶ κόσμιος διὸ καὶ λέγομεν <τούς> ἀναιδοφθάλμους {καὶ} κينوφθάλμους καὶ λιρούς, ὃ φωνεῖται ἀπὸ τοῦ λίην <ῆ> διὰ τὸ †λελίσθαι† εἰς ἀναιδείην." Ge κυνάμνια : ἀναιδής καὶ θρασεῖα, ἡ αἰμοπότις, ὃ ἐστὶ κροτῶν. ^[5]
- 21 394c1

- οἱ δὲ γράφουσι "κινάμυια", ἢ κινουῖσα τὴν μύσιν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μὴ ἡρεμαῖον ἔχουσα τὸ βλέμμα. Τ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα, καὶ αἰμοποτοῦσα.
- 21 394c2 b (BCE 3) λέγεται δὲ τὸ ζῶον καὶ †κυνάμυια καὶ κρότων. b (BCE 3 E 4) < κυνάμυια : > φασὶν ὅτι δεῖ γράφειν "κυνόμυια". ὅταν γὰρ ἐπιφέρηται συμφώνῳ τὰ παρὰ τὸν κύνα, ο γραπτέον, οἷον κυνοπρόσωπος, κυνοκέφαλος.
- 21 394d μήποτε οὖν ἐστὶν ἡ κυνάμυια †καὶ μυῖα, ὡς παρὰ Σώφρονι (fr. 169 c et d K.) "κυναναιδέσ", καὶ κυνάγχη. Ge < κυνάμυια : > συνθέτως.
- 21 394e Τ il θάρσος ἄητον ἔχουσα : δύναται καθ' ἑαυτὸ λέγεσθαι τὸ ἡμιστίχιον κατὰ κλητικὴν πτῶσιν, 'ὦ θάρσος ἄητον ἔχουσα'.
- 21 395a Τ < ἄητον : > μέγα, παρὰ τὴν αἴαν.
- 21 395b b (BCE 3) Τ μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν : μετεωρισμὸς δέ σε ψυχῆς ἀνέπεισεν.
- 21 395c Τ ἡ οὐ μέμνη <—ἔδαψας > : κακῶς ἦττης ἑαυτοῦ ὑπομιμνήσκει· ἔδει γὰρ αὐτόν, ὡς Ζεὺς "ἡ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν" (Ο 18).
- 21 396-8 ἡ θέλει αὐτὴν πληῖσαι ὡς δίκην νῦν ληψόμενος. b (BCE 3 E 4) Τ πανόψιον : οὕτως Ἀρίσταρχος πανόψιον ν .
- 21 397a1 AA im τὸ οἶονεὶ πανόρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανές. δύναται δὲ καὶ τὸ 'πάντων τελευταῖον' ἀκούεσθαι, ἵνα τὸ ὀψέ ἐγκέηται καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ ἔγχους δεχώμεθα, ἀλλὰ τοιοῦτον νοῶμεν· 'τὸ δὲ πάντων ἔσχατον αὐτὴ τὸ ἔγχος λαβοῦσα ἐπ' ἐμὲ ὥσας' (cf. Φ 397—8). Α Ἀντίμαχος (fr. ^[5]
- 21 397a2 136 W.) δὲ γράφει "ὑπονόσφιον". καὶ τί ποτε δι' αὐτοῦ θέλει δηλοῦσθαι ἄμεινον; Τ {οὐτάμεναι αὐτὴ δὲ} πανόψιον : ὅτι τὸ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανές.
- 21 397b ἡ ὀπισθίδιον ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στύρακος. ἡ τάχα ἐπὶ χρόνου εἴρηται· αὐτὴ δὲ τὸ πάντων ἔσχατον τὸ ἔγχος ἐλοῦσα ἔτρωσας' (cf. Φ 397—8). Α πανόψιον : πάντων ἔσχατον (ἡ γὰρ ὀψία ὁ ἔσχατος καιρός), ἵνα λέγῃ· 'τὸ δὲ πάντων ἔσχατον αὐτὴ λαβοῦσα τὸ ἔγχος ἐπληξάς με'.
- 21 397c ἡ τὸ ὀλόλαμπρον, ὡς ταῦτόν εἶναι τῷ πάνοπτον πρωτοτύπῳ. b (BCE 3 E 4) Τ < πανόψιον : > φανερώς, οὐ πειρωμένη λανθάνει <ν> .
- 21 397d Τ il ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας : ἐξ ἐναντίας μου ἤρειςας τὸ δόρυ.
- 21 398 b (BC E 3) Τ ἀποτισέμεν : ἐκτίσειν διὰ τιμωρίας.
- 21 399 b (BCE 3) Τ < κα τ ' ἀσπίδα : > γράφεται "κατ' αἰγίδα".
- 21 400 Α im ἦν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός : ὅτι ἰδίως ἐπὶ τῆς αἰγίδος τοῦτο φησιν, ἦν Διὸς ὅπλον παραδίδωσιν.
- 21 401a Α < ἦν> οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός : αὐτοῦ γὰρ <τὸ> ὅπλον.
- 21 401b Τ < τῇ μιν Ἄρης οὔτησε .
- 21 402 .. ἔγγει μακρῷ : τῇ > ἐκεῖ, b (BCE 3) Τ il οὐχ ὡς τοῦ Ἄρεος ἐκεῖσε βαλόντος, ἀλλὰ τῆς Ἀθηνᾶς μετενεγκούσης πρὸς τὸ μὴ τρωθῆναι. Τ < χειρὶ παχείῃ : > ἐν ἄλλῳ "Παλλὰς Ἀθήνη".
- 21 403 Α im < οὔρον ἀρούρης : > ὄριον γῆς.
- 21 405 b (BCE 3 E 4) Τ βάλε <θοῦρον Ἄρηα> κα τ ' αὐχένα : διὰ τί κατ' αὐχένα βάλλεται Ἄρης; Τ ὅτι ὑψαύχην ἡ ὕβρις.
- 21 406 b (BCE 3) Τ < ἐπτα δ ' ἐπέσχε> πέλεθρα <πεσών> : πόσον ἔχει τὸ πλέθρον; Τ τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ἑκατόν, πήχεις δὲ ἐξήκοντα ἐξ δέμοιρον.
- 21 407

- A b (BCE 3 E 4) T εἰ δὲ ζητοίης, πῶς ἔφθασεν ὁ Διομήδης τὸν τηλικοῦτον τρῶσαι, ἴσθι ὡς Ἀθηνᾶς συνεργούσης (cf. E 855—9). b (BCE 3 E 4) T < ἀμφαράβησε : > ἄραβος κυρίως ἢ ἐν Ἄρει βοή, b (BCE 3 E 4) T καταχρηστικῶς δὲ ἥχος ὄπλων. ^[5]
- 21 408 b (BCE 3 E 4) < καί μιν : > γράφεται "καί οἱ".
- 21 409 A int ὅσον ἀρείων / εὖχο μ' ἐγὼν <ἔμναι > : ἔστι γὰρ ἢ μὲν ἐξ ἀνδρὸς μόνου, ὁ δὲ καὶ ἐκ γυναικός.
- 21 410-1 καὶ ἢ μὲν ἔνοπλος γεννηθεῖσα συμπεφυκυῖαν τοῖς ὅπλοις τὴν ἀρετὴν ἔχει b (BCE 3 E 4) T καὶ ταύτην ὁ πατὴρ ἅμα τῇ γενέσει Νίκην ἐποίησεν. T ἄλλως τε τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν αἰεὶ πέφυκεν. b (BCE 3 E 4) T < ἰσοφαρίζεις : > ἐν ἄλλῳ "ἀντιφαρίζεις". ^[5]
- 21 411 A im < τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις : > τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρᾳ.
- 21 412a A int ἐρινύας : κατάρας.
- 21 412b οὕτω δέ, πρὸς τοὺς κρείσσονας ἐθέλων μάχεσθαι. b (BCE 3 E 4) T < ἀμύνεις : > γράφεται καὶ "ἀρήγειο".
- 21 414 A im < πάλιν τράπεν : > παρέτρεψεν.
- 21 415 T il τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα <Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη > : ὅτι οἱ Χωρίζοντες (fr.
- 21 416a 8 K.) φασὶ τὸν τῆς Ἰλιάδος ποιητὴν εἰδέναι συνοῦσαν τῷ Ἄρει τὴν Ἀφροδίτην, τὸν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας διαφώνως Ἡφαίστῳ. λέγειν δὲ δεῖ ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ χρόνοι ἦσαν τῆς συμβιώσεως. A τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα <—Ἀφροδίτη > : δεῖ γὰρ κρᾶσιν εἶναι τῶν ἡθῶν· Ἀρμονίαν γοῦν παῖδα ἐσχέκασιν. ^[5]
- 21 416b1 ἢ ὅτι τὸ πλεόν διὰ γυναικας οἱ πόλεμοι. <ἦ > ἀνταμείβεται αὐτὸν τῆς χρήσεως τῶν ἵππων. Ἥρα δὲ ἀπέχεται τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν κεστόν. T ἐπειδὴ τὸ πλεόν διὰ γυναικείας αἰσχύνης καὶ πορνείας οἱ πόλεμοι, τούτου χάριν αὐτῷ βοηθεῖ. ^[5]
- 21 416b2 ἢ τὴν τῶν ἵππων ἀνταμείβεται χάριν. Ἥρα δὲ ἀπέχεται Ἀφροδίτης διὰ τὸν κεστόν. b (BCE 3 E 4) < Διὸς θυγάτηρ : > γράφεται "φιλομμειδῆς {ἀφροδίτη}".
- 21 416c A im μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν : τὸ ζωτικὸν πνεῦμα b (BCE 3 E 4) T συνέλεξεν.
- 21 417 ἐν παρατατικῷ δὲ τὸ ἐσαγείρατο b (BCE 3) T Ἀρίσταρχος. T αὐτί κ' Ἀθηναίην <—μέτελθε > : ὅτι τὸν πολέμιον αὐτῆς ὠφελεῖν ἐπιχειρεῖ.
- 21 419-22 T < ἢ κυνάμυια : > γράφεται "†τὴν κυνάμυιαν†".
- 21 421 A im κατὰ κλόνον : κλόνος, A ἐν ᾧ κλίνεται τὰ πράγματα.
- 21 422a1 AT il κλόνος ἢ μάχη, b (BCE 3) ἐν ᾗ κλονοῦνται οἱ πολεμοῦντες.
- 21 422a2 b (BCE 3 E 4) καὶ ῥ' ἐπεισαμένη : ὅτι ἐπεισαμένη ἐστὶν ἐπελθοῦσα, ἐφορμήσασα, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ὡς τὸ "ἦ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος A Ge εἶσθα <θύραζε> " (τ 69).
- 21 424a Ge καὶ ῥ' ἐπεισαμένη : Δημήτριος Ἰξίων ἐν τρίτῳ προφέρεται πρὸς Ἀρίσταρχον· "καὶ ῥ' ἐπερειαμένη· <*** > κατὰ τοὺς Ἰταλιώτας ὀρεξαμένη.
- 21 424b τὸ ὄλον οὖν ἐπορεξαμένη." Ge ἐπεισαμένη : ἐφορμήσασα, b (BCE 3) T "εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν" (Φ 335).
- 21 424c ἢ ἀντὶ τοῦ T ἐπελθοῦσα. b (BCE 3) T πρὸς στήθεα : ὅπου ἡ ἀφροσύνη οἰκεῖ.
- 21 424d1 Ge T <ἀντ-> ἥρκει δὲ οὐδὲ τῇ πληγῇ τῆς χειρός. T πρὸς στήθεα δέ, ὅτι ἐκεῖσε ἡ ἀφροσύνη ἐγκάθεται.
- 21 424d2 b (BCE 3) < χειρὶ παχείη : > πρέπει τῇ παρθένῳ "χειρὶ βαρεῖη" (ς 56), οὐ παχεί η .
- 21 424e γυμνῇ δὲ χειρί, ἵνα μὴ τὴν ἄνοπλον ὄπλῳ νικᾷ. Ge < ἐπὶ χθονί : > γράφεται "ποτὶ χθονί".

- 21 426 A im < πτερόεν τ' ἀγόρευε : > γράφεται "πτερόεντα προσηύδα".
- 21 427 A im τοιοῦτοι νῦν πάντες : εἴρηται (sc.
- 21 428a ad A 421—2 al.) ὅτι τὸ νῦν ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ περισπᾶται, κἂν παρέλκη, χωρὶς εἰ μὴ μέτρον κωλύοι, ὡς ἐπὶ τοῦ "δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος" (Ψ 485) καὶ "ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται" (Κ 105). Α τοιοῦτοι νῦν πάντες : ἀεὶ τὸ νῦν φυλάσσει τὸν χρόνον καὶ τὸν τόνον φυλάσσει.
- 21 428b εἴ που δὲ συσταλῇ διὰ μέτρον, ἐγκλίνεται· b (BCE 3) T "δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος" (Ψ 485), "ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται" (Κ 105). T τλήμονες : ὅτι ὑπομενητικοὶ οἱ τλήμονες, καὶ οὐκ ἄτυχεῖς, ὡς οἱ νεώτεροι.
- 21 430a Α τλήμονες : εὐτολμοί.
- 21 430b οἱ δὲ τραγικοὶ (cf. Aesch. Pers. 912, Ag. 1588 al.) ἐπὶ δυστυχοῦς τιθέασιν τὴν λέξιν. b (BCE 3) T < ἦλθεν Ἄρη ἐπίκουρος : > διὰ τί αὐτὸν οὐ πλήσσει; ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἄρει ἀντιτέτακται, ὡς ἔχη βοηθεῖν.
- 21 431a Ge < ἐπίκουρος : > ἐν ἄλλῳ "{ἦλθεν} ἐπίουρος".
- 21 431b A im < Ἰλίου : > γράφεται "Ἰλιον".
- 21 433 A im κρείων : ὁ τῆς αὐξήσεως αἴτιος· ὕγρὸς γάρ, καὶ κραίνειν τὸ πληροῦν.
- 21 435 Α b (BCE 3 E 4) T διέσταμεν : οὐ πολεμοῦμεν, οὐ μιγνύμεθα· ἡμιγνύναι γὰρ λέγει τὸ πολεμῆσαι· ὡς αἰσχρὸν μὲν τῶν ὁμοφύλων μαχομένων ἀργεῖν (cf.
- 21 436a Φ 436—8), Α b (BCE 3 E 4) T καὶ πρεσβύτην <δὲ> ἄρχειν μάχης <δαινότερον> (cf. Φ 439—40). b (BCE 3 E 4) T < διέσταμεν : > ἀντὶ τοῦ ἀφέσταμεν τῆς μάχης.
- 21 436b Α im ἀμαχητὶ : συστελλόμενον Δώριον, ἐκτεινόμενον δὲ Ἀττικόν.
- 21 437 T < καλόν : > δηλονότι τὸ ἄρχειν.
- 21 440 b (BCE 3) T il < ἔχες : > ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) ἔχεις.
- 21 441 b (BCE 3 E 4) T il μέμνηται : οὕτως ἐνταῦθα μέμνηται· διπλῇ γὰρ ἡ χρῆσις.
- 21 442 Α im T παρ Διός : τινὲς ἐξ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ Διὸς οἴκου.
- 21 444a b (BCE 3 E 4) T "ἐν Διὸς εἰλεῖται" Ἄρατος (Ph. 224). T θητεύσαμεν : ὅτι Ὅμηρος οὐ παραδίδωσιν αἰτίαν, δι' ἣν ἐθήτευσαν οὗτοι οἱ θεοὶ Λαομέδοντι.
- 21 444b1 Α οὐ παραδίδωσι Ὅμηρος τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐθήτευσαν.
- 21 444b2 b (BCE 3 E 4) T θητεύσαμεν : ἐπὶ μισθῷ ἐδουλεύσαμεν.
- 21 444c ζητεῖται, διὰ τί ἐθήτευσαν. Ἑλλάνικος (FGrHist 4, 26 a) φησὶ πειράζοντες Λαομέδοντα. γράφει δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Τρωϊκῶν· "μετὰ δὲ ταῦτα λέγεται Ποσειδῶ καὶ Ἀπόλλωνα δουλεῦσαι Λαομέδοντι, ὅτι ὕβριστης ἦν, πειρωμέν <οὐς αὐτοῦ. λέγονται μὲν> οὖν ἀνδράσιν εἰδόμενοι ἐπὶ μισθῷ, εἴτε ἄρα ἀποδώσει εἴτε καὶ οὐ, τεῖχος λάϊνον ἐν τῷ Ἰλίῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ τῶν κολωνῶν τειχίσαι, ὃ <ἔ> τι νῦν Πέργαμος καλεῖται." Μητρόδωρος ἐν Τρωϊκοῖς (FGrHist 43, 2 = Vors. 6 70 B 4)· "μετὰ ταῦτα λέγουσι παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι δύο ἄνδρας, ὁπόθεν μὲν καὶ οἵτινες, οὐδεὶς ἔχει εἰπεῖν ἀτρεκέως. ἐλθόντας δ' εἰπεῖν ὅτι Λαομέδοντι χρὴ ἄνδρὶ βασιλεῖ εἶναι ἀκρόπολιν ἐν τῇ πόλει, ἐν ἣ αὐτὸν οἰκεῖν πρόποι· ἡμεῖς οὖν σοι θέλομεν τειχίον κτίσαι καὶ ἐπιστατῆσαι." Ge ἄλλως· θητεύσαμεν : ἠθέλησαν γὰρ συνδῆσαι τὸν Δία "Ποσειδάων καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων" (A 400). ^[10]
- 21 444d οἱ δὲ ἐπὶ τῷ πειρᾶσαι τὴν ὕβριν Λαομέδοντος· "καὶ τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες" (ρ 485). ὡς ἀποθανόντος οὖν τοῦ αἰτίου, τιμώμενος νῦν ἐν Ἰλίῳ, Κίλλῃ, Χρύσῃ, Τενέδῳ, βοηθεῖ αὐτοῖς. οἱ δὲ δύο φασὶν ἐργασαμένους ἀμισθὶ ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι καὶ Ποσειδῶνι. οἱ δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν

ἱερατικῶν χρημάτων ὥκοδόμησεν αὐτά. Τ μισθῷ ἔπι ρήτῳ : μισθὸς λέγεται ἢ ἐλαχίστη ἀμοιβή, παρὰ τὸ μεῖον. ^[5]

- 21 445 ρήτῳ δὲ τῷ ὠρισμένῳ· ὅθεν b (BCE 3 E 4) καὶ αἱ ὠρισμένοι συνθῆκαι ρήτραι b (BCE 3 E 4) Τ καλοῦνται. b (BCE 3 E 4) μισθῷ ἔπι ρήτῳ : ἐπὶ ὠμολογημένῳ καὶ ὠρισμένῳ μισθῷ. πῶς δέ, φησὶν, Ἀπόλλων—ἔγκλημα λῦσαι. Α ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι <πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα> : πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἐπάνω ἀθέτησιν (sc. ^[5]
- 21 446a1 Η 443—64) ὅτι διαφωνεῖ ταῦτα <ἐκείνοισ> , ἐν οἷς φησι "τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων / ἥρω Λαομέδοντι" (Η 452—3). Α διαφωνεῖ {δὲ} ταῦτα τοῖς ἐν τῇ Τειχοποιίᾳ ἀθετουμένοις.
- 21 446a2 Τ <ἦτοι ἐγὼ—ἔδειμα :> Ἀριστόνικος (p.
- 21 446b1 313 Friedl.) πρὸς τοὺς ἐν τῇ Η τῆς Ἰλιάδος· ἐκεῖ γάρ φησι "τότ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων" (452). Ge πρὸς τὴν ἀθέτησιν τὴν ἐν τῇ Η ὅτι ὁ Ποσειδῶν μόνος ὥκοδόμησε τὸ τεῖχος.
- 21 446b2 Ge ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι <πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα> : Ἀριδίκης προφέρεται "ἦτοι μὲν γὰρ ἐγὼ πόλεως περὶ τεῖχος ἔδειμα".
- 21 446c Νικίας "πόλιν πέρι", ἵνα ἦ περὶ πόλιν. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι 'περιέδειμα' ἐστίν. Ge < πόλιν :> γράφεται "πόλει", ὡς Ἀριστοφάνης.
- 21 446d Α im πόλιν περὶ τεῖχος ἔδειμα : ἢ περὶ τῷ ῥήματι συντάσσεται διὸ φυλακτέον τὸν τόνον.
- 21 446e Α ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι—ὕληέσης : Ἀπολλόδωρος φησιν ἐν <ι> γ' Περὶ θεῶν (FGrHist 244, 96)· "ἐφόσον γὰρ τῷ Ποσειδῶνι προσήκειν ἡγεῖτο τὰ κατὰ τὴν τειχοδομίαν, ὃν ἡμεῖς μὲν ἀσφάλιον καὶ θεμελιοῦχον, αὐτὸς δὲ ἐνοσίχθονα καὶ γαιήροχον καλεῖν εἴωθεν, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ <τὰ> κατὰ τὰς νομὰς τῷ νομίῳ Ἀπόλλωνι· διὸ καὶ περὶ τῶν Εὐμήλου πεποίηκεν ἵππων· 'τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων' (B 766). ^[5]
- 21 446-9 " Ge εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν : Ζωῖλος (fr.
- 21 447a 33 Friedl. = FGrHist 71, 13) γράφει "εὐρύ τε καὶ μάλα μακρόν". Ge ἵν' ἄρ <ρ> ηκτος πόλις εἴη : ἀσφάλιος γὰρ καὶ θεμελιοῦχος ὁ Ποσειδῶν b (BCE 3 E 4) Τ καὶ πάντων σύστασις.
- 21 447b b (BCE 3 E 4) < Φοῖβε , σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βοῦς> βουκολέεσκες : νόμιος γὰρ ὁ θεός.
- 21 448a1 οἱ δὲ ἐπεὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν λοιμῶν ἀπὸ τῶν τετραπόδων ἄρχονται, αὐτοῖς ἐπέστησαν αὐτόν, ὅπως ἀναβαλλόμενος τούτων ἄπτεσθαι πολὺ μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων ἀπέχεται. Τ ὁ {δὲ} Ἀπόλλων νόμιος ὡς ἐπὶ πλεῖστον καὶ τῶν θρεμμάτων ἀυξητικός.
- 21 448a2 b (BCE 3 E 4) φασὶ δὲ ὡς ἐπεὶ ἀρχὴν ὡς ἐπὶ πᾶν ὁ λοιμὸς ἀπὸ τετραπόδων λαμβάνει, αὐτοῖς αὐτὸν ἐπέστησαν, ὅπως ἀναβαλλόμενος ἄπτεσθαι αὐτῶν ἔσται καὶ τοῖς ἀνθρώποις σωτήρ. b (BCE 3 E 4) Φοῖβε , σὺ δ' εἰλίποδας : φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα— ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 95—9 [p. 1049, 4, 32 app.]). Α ἔλικας βοῦς : ἔλικας τοὺς βοῦς φησιν ἐπιθετικῶς ἦτοι— ὁ ἐστὶν ἐπικαμπῇ. Α πολυγηθείες ὥραι : αἱ πολλοῖς αἵτιαι τοῦ χαίρειν· αὕξουσι γὰρ τοὺς καρπούς. ^[5]
- 21 450 ἦ αἱ εἰς πολλὴν χαρὰν ἄγουσαι τοὺς καρπιζομένους. b (BCE 3) Τ < ἐξέφερον :> ἐμήνυον b (BCE 3 E 4) Τ il καὶ ἐφάνερον b (BCE 3 E 4) < νῶϊ βιήσατο μισθόν :> {παρὰ τὸ μεῖον} ἐβιήσατο ἡμᾶς τὸν μισθόν.
- 21 451b μισθὸς ἐλαχίστη ἀμοιβή παρὰ τὸ μεῖον. Τ il βιήσατο : ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε μετὰ βίας.
- 21 451c b (BCE 3 E 4) Τ ἀπέπεμπε : διχῶς, <καὶ> "ἀπέβλεψε".
- 21 452 Ge πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε / δήσειν : ἐξαγκωνίσειν.
- 21 453-4 Τ < δήσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων :> Ζωῖλος (fr.
- 21 454a

34 Friedl. = FGrHist 71, 14) ζητεῖ, πῶς ὁ Ποσειδῶν τὸν Αἰνείαν μεταθεῖς ἐξ ὅλου τοῦ στρατεύματος (cf. Υ 325—9) αὐτὸς κινδυνεύει πραθῆναι. Ge < νήσων ἔπι τηλεδαπάων : > Πτολεμαῖος "{δήσειν καὶ περάαν} νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων".

21 454b Ge τηλεδαπάων : οὕτως Ἀρίσταρχος τηλεδαπάων .

21 454c αἱ δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων "θηλυτεράων". A int T ἄλλως τηλεδαπάων : τηλοῦ τὸ πέδον ἐχουσῶν, ἢ μακρὰν ἀπὸ τῆς Τροίας οὐσῶν.

21 454d b (BCE 3) T καταχρηστικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους πραθῆναι φαμέν τινα. T στεῦτο δ' ὅ γ' ἄμφοτέρων < ἀπολειψέμεν οὐατα χαλκῶ > : ὅτι τὸ στεῦτο κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο, διεβεβαιουῖτο, πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ (sc.

21 455a λ 584) ἀθετούμενα. καὶ ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολειψέμεν ἀντὶ τοῦ ἀποκόψειν. A < στεῦτο : > κατὰ ψυχὴν ἔσπευδε.

21 455b b (BCE 3 E 4) λειψέμεν δὲ τὸ σιδήρῳ τεμεῖν. b (BCE 3) < ἀποκόψειν οὐατα : > γράφεται "ἀπολειψέμεν οὐατα".

21 455c A im < ἄψορροι : > ὅπισ < θ > ὀρμητοὶ εἰς οὐρανόν.

21 456 T il τοῦ δὴ < νῦν > λαοῖσι < φέρεις χάριν > : ἐν ἧθει ταῦτα.

21 458a T οὐδὲ με θ' ἡμέων : λείπει γενόμενος.

21 458b T οὐκ ἂν με σαόφρονα < μυθήσαιο / —πτολεμίξω > : τινὲς φασιν ἐγγὺς γεγονότος Ποσειδῶνος μηκέτι δύνασθαι τὸν τοξότην πολεμεῖν.

21 462-3a T < οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο / —πτολεμίξω : > εἰ μάχην σοι, φησί, συμβαλοίμην, ὃ μὴ δεῖ, οὐκ ἂν ἔτι με b (BCE 3) συνετὸν b (BCE 3 E 4) T il ὑπολάβοις.

21 462-3b b (BCE 3) δειλῶν : ἀτυχῶν: b (BCE 3 E 4) T Δειλᾶς γὰρ ἑπρώτον† τὸν εἰς φόνους κληῖρον εὔρεν, b (BE 3) T ὥς φησι Θεόκλυτος.

21 464 T ζαφλεγέες < τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες : ζαφλεγέες > μεγαλόφρονες, b (BCE 3 E 4) T καὶ ταῦτα θνητὴν, φησί, τροφὴν ἐσθίοντες, οὐ σιτοῦμενοι ἀμβροσίαν ὥς ἡμεῖς.

21 465a ὅταν δὲ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν θεῖαν φύσιν ὁ ποιητής, τότε τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἐξευτελίζει. b (BCE 3) T < ζαφλεγέες : > λαμπροί. ^[5]

21 465b T il < ἄλλοτε δέ : > γράφεται "ἄλλοτε δ' αὖ".

21 466a A im < ἀκήριοι : > νεκρούμενοι.

21 466b T il {οἱ δ' αὐτοῖ} δηριαάσθων : τὸ δεύτερον α ἐκτατέον· τοῦτο γὰρ ὁ χαρακτήρ βούλεται.

21 467a1 A τὸ δεύτερον α ἐκτατέον ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἀδαιρέτου.

21 467a2 b (BCE 3) T αἶδετο γάρ ῥα / πατροκασιγνήτιο < μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι > : ἄλλως τε ὁ ἥλιος ἐκ θαλάσσης τρέφεται.

21 468-9a1 πῶς οὖν ἔδει μάχεσθαι; T ἐπεὶ ὁ ἥλιος ἐκ θαλάσσης τρέφεται, εἰκότως αὐτῷ μάχην οὐ συμβάλλει.

21 468-9a2 b (BCE 3 E 4) πατροκασιγνήτιο : τοῦτον οἱ μὲν πάτρωα, οἱ δὲ θεῖον καλοῦσιν.

21 469a T < μιγήμεναι : > τινὲς γράφουσι "δαμήμεναι".

21 469b T il μιγήμεναι : συμβαλεῖν.

21 469c1 ἔστι δὲ παιδευτικά, ὥς τὸ "Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὗ τι μαχήσομαι· ἀργαλέον γάρ" (Φ 498) καὶ "ἀλλὰ τοι οὐκ ἐθέλousa Ποσειδάωνι μάχεσθαι" (ν 341). T ἔστι δὲ παιδευτικὸς ὁ λόγος πρὸς τὸ αἰδεῖσθαι τοὺς εὐεργέτας καὶ μᾶλλον τοὺς πρεσβυτέρους.

21 469c2 b (BCE 3 E 4) πότνια θηρῶν : δεσπότις.

- 21 470 μεταλαβὼν οὖν φησιν Ἀνακρέων (fr. 1, 3 G. = 3, 3 P. [P.M.G. 348, 3]). "δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν". b (BCE 3 E 4) T οἰκεῖον δὲ ταύτη τὸ προπετές· διὸ καὶ περιπίπτει βλάβη. b (BE 3 E 4) T ὥστε καὶ τὰ πεπραγμένα ἐν τῇ Θεομαχίᾳ τολμηρότερον ἀφορμὰς ἔχει Ἄρην (cf. Φ 391—3) καὶ Ἀρτεμιν (cf. Φ 470—1). T Ἄρτεμις ἀγροτέρη <καὶ ὀνειδίειον φάτο μῦθον> : ἀθετεῖται, ὅτι περισσὸς <μετὰ τὸν> "τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν" (Φ 470). ^[5]
- 21 471a τίς δὲ κυνηγετικὴ θεὸς εἰ μὴ ἡ Ἄρτεμις; A Ἄρτεμις ἀγροτέρη : περισσὸς ὁ στίχος.
- 21 471b οὕτω δὲ παρὰ Συρακοσίοις (fr. 1 [C. G. F. p. 198] K.) καὶ Ἀθηναίοις τιμᾶται "τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα / εὐχὴν ποιήσασθαι" (Ar. equ. 660—1). T <ἀγροτέρη :> κυνηγός, ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν.
- 21 471c A im ὀνειδίειον {φᾶτο μῦθον} : ὥς "τέλειον" καὶ ὄρειον· οὕτως γὰρ ἐκπίπτει καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς, εἰ μὴ τὸ α παραλήγοι ἐν τῷ εἰς ὅς λήγοντι οὐδετέρῳ, ἢ δύο σύμφωνα α, ὧν τὸ μὲν ληκτικὸν εἴη τῆς πρώτης συλλαβῆς, τὸ δὲ ἀρκτικὸν τῆς δευτέρας, οἷον "ἔλος" (Υ 22 1. ξ 47 4), ἔλειος· διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἡ παραγωγή καὶ προπαροξύνεται· οὐ γὰρ ἦν ἐν τῷ οὐδετέρῳ τὸ α· "τέλος" (B 12 2. Γ 309 a l.), "τέλειος"· "ὄρος" (B 60 3. 829 a l.), ὄρειος· οὕτως "ὄνειδος" (Π 49 8. P 55 6), ὀνειδέιος· παρεφυλάξατο δὲ τὰ δύο σύμφωνα διὰ τὸ "Ἀργεῖος" καὶ τὸ "έρκεϊος", καὶ τὸ α, ἐπεὶ φιλεῖ διὰ τοῦ ι γράφεσθαι ἡ παραγωγὴ ἢ πελάγιος ἄγιος, "θάλπιος" (B 62 0). A {ὀνειδίειον} : ὥς "τέλειον" καὶ ὄρειον· οὕτω γὰρ ἐκπίπτει καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς, εἰ μὴ τὸ α παραλήγοι ἐν τῷ εἰς ὅς λήγοντι οὐδετέρῳ, ἢ δύο σύμφωνα κατὰ διάστασιν, οἷον "ἔλος" ἔλειος· "ὄρος" ὄρειος. ^[10]
- 21 471d2 παρητησάμεθα δύο σύμφωνα διὰ τὸ ἔρκος "έρκεϊος", τὸ α διὰ τὸ "πέλαγος" (Ξ 1 6. γ 174 a l.), πελάγιος, ἄγιος ἄγιος· τὸ γὰρ "Ἀργεῖος" οὐκ ἀπὸ οὐδετέρου παρήκτα ι, ἄλλως τε καὶ ἔχει δύο σύμφωνα α. T <ἐκάεργε :> Φανόδικος (FGrHist 397, 5) ἀπὸ Ἑκαέργης. ^[5]
- 21 472 Ἀπολλόδωρος ἐν ιγ' (FGrHist 244, 97)· "καλεῖται δ' οὕτως ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, ὥς ἂν ἔκαθεν εἵργων ἢ ἔκαθεν τὸ ἴδιον ἔργον ἐπιτελῶν." Ge <μέλεον :> ἄμοχθον b (BCE 3 E 4) T il καὶ ἄλυπον.
- 21 473 b (BCE 3 E 4) <ἀνεμώλιον αὕτως :> Ἀριδίκης "γράφεται {ψενύτιε τί νυ τόξον ἔχεις} καττειρέας οἰστούς".
- 21 474a "φησὶ δὲ κακῶς φέρεσθαι "ἀτειρέας"· οὐδὲν γὰρ εἶναι βέλος ἀτειρές. "ἄθε <ι> ρέας" οὖν τοὺς ὁμοίους ἀθέρι· ὥς γὰρ ὁ ἀθήρ καταψώμενος λεῖός ἐστι, ἀνάπαλιν δὲ τραχύς, οὕτως τὰ ἀγρευτικὰ ἢ τὰ Κρητικὰ βέλη ἐμπήσσεσθαι μὲν τῇ σαρκὶ ἀκωλύτως, ἐξέρχεσθαι δὲ δυσχερῶς διὰ τὰς ἀπαγκιστρώσεις. Ge <ἀνεμώλιον :> ἀνεμωλίως, ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως. ^[5]
- 21 474b b (BCE 3) T il μή σευ νῦν ἔτι <—πολεμίζειν> : παραπεποίνηται πῶς ἐκεῖθεν οἱ στίχοι· "πολλάκι γὰρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα / εὐχομένης" (A 396—7).
- 21 475—7 τί δὲ καὶ βουλόμενος συνεχῶς τοῦτο ἐκαυχᾶτο ὁ Ἀπόλλων; (cf. 476—7). T μή σευ νῦν ἔτι <πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω> : ἀπὸ τούτου ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· οὐ δύναται γὰρ ὁ αἰδούμενος "πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν" (Φ 469) αἰεὶ προκαλεῖσθαι τὸν Ποσειδῶνα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πρὸς μάχην.
- 21 475 ἄλλως τε οὐδὲ πολεμικός ἐστιν, ἀλλὰ χοροῖς καὶ φόρμιγγι τέρπεται. A τὴν δ' οὐ τι προσέφη <ἐκάεργος Ἀπόλλων> : προεῖρηκε γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς παραιτήσεως b (BCE 3) T "αἶδετο γὰρ ῥα / πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν" (Φ 468—9). ^[5]
- 21 478 T ὥστε δισσολογεῖν οὐκ ἔχρην αὐτόν. b (BCE 3) T ἀλλὰ χολωσαμένη <Διὸς αἰδοίη παράκοιτις> : ὅτι κοινὸν δεῖ δέξασθαι τὸ "προσέφη" (Φ 478)· ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις προσέφη.
- 21 479a1

- οὕτως οὖν κάκει· "παῖδά τέ σοι ἀγέμεν Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην" (A 443)· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ "ἀγέμεν", καὶ περιττὸς ὁ ἐξῆς "ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν" (A 444). A ἀπὸ κοινοῦ τὸ "προσέφη". ^[5]
- 21 479a2 οὕτως οὖν κάκει· "παῖδά τέ σοι ἀγέμεν Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην"· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ "ἀγέμεν", b (BCE 3 E 4) T καὶ περιττὸς ὁ ἐξῆς "ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν". T < ἀλλὰ χολωσαμένη—παράκοιτις : > Ἀριστόνικος (p.
- 21 479b 313 Friedl.) ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἐστὶν ἀκουστέον τὸ "προσέφη" (Φ 478). Ge χαλεπὴ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερίζειν : ἐξ ἐναντίας τὸ ἐμὸν μένος φέρειν.
- 21 482 b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ δὲ εἶπε "τί νυ τόξον ἔχεις;" (Φ 474), b (BCE 3) T φησὶν ὅτι, εἰ καὶ τοξοφόρος εἶ (cf. Φ 483), T χαλεπὴ σοι πολέμιος ἔσομαι. b (BCE 3) T < ἐπεὶ σε λέοντα : > ἐπεὶ λέαιναν σε.
- 21 483a T il λέοντα : λέαιναν.
- 21 483b οὐδέποτε δὲ παρ' Ὀμήρῳ εὗρηται τὸ λέαινα. b (BCE 3 E 4) T < καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλησθα : > Χρῦσιππος ἐν τῷ Περὶ ἀρχαίας φυσικῆς (fr.
- 21 484a 748 [= St. V. Fr. II p. 212, 38]) δεικνὺς ὅτι σελήνη ἢ Ἄρτεμις καὶ τὰ περὶ τοὺς τόκους δὲ εἰς ταύτην < *** > ταῖς πανσελήνοις οὐ μόνον τὰς γυναῖκας εὐτοκωτάτας εἶναι, ἀλλὰ καὶ γίνεσθαι [... (.)]σα πάντα. καὶ Ἀλκαῖος (fr. 390 L.—P.) ἐπὶ τῶν βελῶν τῆς Ἀρτέμιδος λέγει "ἄμὴ φόνος κέχυται γυναϊκῶν". Ge κατακτάμεν ἦν κ' ἐθέλησθα : προΐσταται γὰρ ἢ Ἄρτεμις τοκετῶν, ἐπεὶ περὶ τὰς πανσελήνους εὐτοκώταται αἱ γυναῖκες, ὥς φησι Χρῦσιππος (fr. ^[5]
- 21 484b1 748 [= St. V. Fr. II p. 212, 35]). T λέγει δὲ αὐτὴν λέαιναν (sc.
- 21 484b2 Φ 483) b (BCE 3) διὰ τὸ ἀναιρετικόν, b (BCE 3 E 4) ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὰς πανσελήνους νύκτας, ὥς φησι Χρῦσιππος, εὐτοκώταται γίνονται αἱ γυναῖκες, κατὰ δὲ τὰς σκοτομαίνας δύστοκοι ἄγαν. b (BCE 3 E 4) θῆρας ἐναίρειν : ὅτι ἐναίρειν καταχρηστικῶς· θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσι παντευχίαν ὥστε σκυλευθῆναι.
- 21 485a1 A Ge σημειοῦνται δέ τινες ὅτι ἔναρα ἐπὶ ἀλόγων ζώων οὐκ ἔστιν.
- 21 485a2 T θῆρας ἐναίρειν : φονεύειν ἢ σκυλεύειν· περιάπτεται γὰρ νεβρίδας.
- 21 485b1 Ἀλκμάν (fr. 53 P.)· "ἑτάμεναι" πέρι δέρματα θηρῶν". T φονεύειν ἢ σκυλεύειν.
- 21 485b2 b (BCE 3) τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι τῆς νυκτὸς πανσελήνου οὔσης οἱ κυνηγοὶ τοὺς θῆρας σκυλεύουσιν. b (BCE 3 E 4) ἀγροτέρας : τινὲς τὰς μὴ ταχέως γηρώσας.
- 21 486a T < ἀγροτέρας : > ἀγριωτέρας.
- 21 486b T il εἰ δ' ἐθέλεις < πολέμοιο δαήμεναι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς / ὅσον—ἀντιφερίζεις > : ὑποστικτέον ἦτοι ἐπὶ τὸ ἐθέλεις (487) ἢ ἐπὶ τὸ δαήμεναι (487), ὥς ἐν τῇ Z ῥαψωδίᾳ (sc.
- 21 487-8 ad 150) προεῖρηται. ἢ καὶ κομματικὸν ἀπέλξε}πε τὸν λόγον ἐπίτηδες ὁ ποιητής, τῆς θεοῦ διὰ τῶν ἔργων τὸ λεῖπον ἀναπληρούσης. A εἰ δ' ἐθέλεις, πολέμοιο δαήμεναι : στικτέον εἰς τὸ δαήμεναι· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ δάηθ ι. ^[5]
- 21 487a b (BCE 3) T < δαήμεναι : > ὅτι A im Ge ἀντὶ τοῦ δάηθι A im Ge T il προστακτικοῦ.
- 21 487b A im < ἀμφοτέρας > ἐπὶ καρπῷ χειρὸς < ἔμαρπτε > : τῆς Ἀρτέμιδος.
- 21 489 b (BCE 3 E 4) T ἔμφασιν δὲ ἔχει πολλῆς δυνάμεως. b (BCE 3) T ἂ π' ὤμων αἶνυτο τόξα : ποιητικῶς ἀντὶ τῶν βελῶν τόξα φησὶν.
- 21 490a ἢ τὴν πᾶσαν τοξικὴν κατασκευὴν. b (BCE 3) T < τόξα : > τὰ τοξεύματα.
- 21 490b T il αὐτοῖσιν δ' ἄρ' < ἔθινε παρ' οὔατα > : κατηγοροῦσιν Ὀμήρου ὡς ἐνησεβηκότος τῇ Ἀρτέμιδι.
- 21 491a

Δημήτριος <δὲ> ὁ Ἰξίων φησί: "πάνυ νέαν παρθένον αὐτὴν εἰσάγει καὶ παίδων τρόπον κλαίουσιν καὶ τοῖς κόλποις τοῦ πατρὸς ἐπικλινομένην, ἀκολουθοῦν τῇ ἡλικίᾳ μεμυθευκώς, ῥητέον <οὖν> ὅτι οὐ μαίνεται, ἀλλ' ἀνθ' ὧν στασιώδη εἶρηκεν, ὡς μήτηρ νουθετεῖ παιδικῇ ζημιά." Ge <μειδιώσα:> Δοῦρις (FGrHist 76, 91) ὅτι πικρῶς διάκειται ὡς μητρυιά διὸ ἐπιγελά τὸ Σαρδόνιον. ^[5]

21 491b Ge <ἐντροπαλιζομένην:> οὕτω τὸ ἐντροπαλιζομένην διὰ τοῦ ν .

21 492a A im <ἐντροπαλιζομένην:> ἐν τῇ Χίᾳ καὶ Κυπρίᾳ ἀναξίως "πολλὰ λισσομένης".

21 492b Πτολεμαῖος ἐντροπαλιζομένη ν . Ge ἐντροπαλιζομένη : ἐξ ὑποστροφῆς ἀνθισταμένη.

21 492c αἱ δὲ πλείους κατ' αἰτιατικὴν, ἴν' ἣ ἐκτρέπουσαν τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. b (BCE 3 E 4) T ἐντροπαλιζομένη : {βέλτιον ἐντροπαλιζομένην} ἐξ ὑποστροφῆς ἀνθιστανομένη.

21 492d ἄτοπον δὲ ἐστίν διὰ τί <γὰρ> ἐντροπαλίζεται; <βέλτιον οὖν "ἐντροπαλιζομένην"> . Ge <ὑπαιθα : γράφεται> "ἄκρυόεσσα δ' ἔπειτα".

21 493a A im <ὑπαιθα:> ἔμπροσθεν.

21 493b T il πέλεια : Ἀριστοτέλης (h.

21 493c an. 5,13 p. 544b2) φησὶ μικροτέραν τῆς περιστερᾶς εἶναι καὶ ὑπέρυθρον καὶ τ <ρ> ἀχύπουν. T {ὥς τε} πέλεια : πέλεια ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια, τρίτῃ ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα.

21 493d1 ἔστι δὲ καὶ πελ <ε> ἰάς, ἔνθεν τὸ "αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελ <ε> ἰάσι" (E 778). καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ μαῖα καὶ μαιάς. A ἄλλως πέλεια : ὡς Κράτεια.

21 493d2 ἔστι δὲ καὶ πελειὰς ὀξυτόνως, ὡς μαῖα καὶ μαιάς. T {δακρυόεσσα ὑπαιθα θεὰ φύγεν ὥστε} πέλεια : ἔπειτ' "τίλλε πέλειαν ἔχων" (ο 527) καὶ "εἶδε τρήρωνα πέλειαν" (Ψ 874).

21 493e Ge χηραμόν : κατάδυσιν ὄφεως.

21 495a Ἀριστόνικος (p. 314 Friedl.) ὅτι αὐτὸς ἐξηγεῖται, τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοίλη πέτρα (cf. Φ 494)· καὶ ὅτι γενικὸν τὸ πέτρα καὶ <ε> ἰδικὸν τὸ χηραμός. Ge χηραμόν : ὅτι αὐτὸς ἐξηγεῖται, τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοίλη πέτρα (cf.

21 495b Φ 494). A χηραμόν : ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, πέτραν διαγωγὰς ἔχουσιν πολλὰς ὡς τι χωρεῖσθαι.

21 495c b (BCE 3 E 4) T σημειωτέον δὲ ὅτι προεξηγήσατο, τίς ἡ χηραμός, b (BCE 3) T κοίλη πέτρα, ἐπεξηγεῖσθαι εἰωθώς, b (BE 3) T οὐ προεξηγεῖσθαι: "νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο" (Θ 248). T οὐ δ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι <αἴσιμον ἦεν> : καὶ ἐπ' ἀλόγοις μοιρίδιον οἶδεν, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώποις. ^[5]

21 495d T Λητῷ δὲ προσέειπε <διάκτορος> : Τυραννίων (fr.

21 497 51 H.) περισπᾶ, ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς διαιροῦσι Λητόα λέγοντες. Ge Λητοῖ , ἐγὼ δέ τοι οὐ τι <μαχήσομαι> : ἄτοπον γὰρ ἦν τὸν λόγον ὀπλοῖς κρίνεσθαι.

21 498a διὰ τοῦτο ἄχρειοι <οἱ> γραμματικοὶ νομίζονται, ὅτι διὰ τὸ εἰρηνικὸς εἶναι θεὸς οὐ μάχεται ὁ Ἑρμῆς. τοῦτο δὲ εἶπερ ἤθελεν εἰπεῖν ὁ ποιητής, εἰρήκει ἄν· ἄργαλέον κήρυκ' ὄντα πολεμεῖν'. ὁ δὲ ἐτέραν εἶρηκεν αἰτίαν ὅτι ταῖς τοῦ Διὸς γενομέναις γυναιξὶν οὐ πρόπον αὐτὸν πληκτίζεσθαι (cf. Φ 498—9)· ὁ γὰρ Ἑρμῆς αἰτίαν ἔχει φιλογυναιξίας καὶ ἐρωτικὸς νομίζεται διὸ ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης συνέθεσαν τὸν Ἑρμαφρόδιτον. λέγει δὲ Πυθαγόρας ὅτι καὶ τὸν Πελασγικὸν οἶδεν Ὅμηρος μῦθον, οἵτινες ἐντεταμμένον αὐτὸν ἰδρύουσιν. ὅτε γοῦν κατεῖληπτο ἡ Ἀφροδίτη σὺν Ἄρει, οὕτως εἰς ἐπιθυμίαν ἐκκέχυται ὥστε εὔχεσθαι σὺν πλείοσι δεσμοῖς παρακεκλίσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ (cf. Θ 338—42). ταύτην οὖν τὴν ὑπόνοιαν φυλάσσει. Ge <Λητοῖ ,> ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μαχήσομαι : ἄτοπον γὰρ τὸν λόγιον καὶ εἰρηνικὸν θεὸν μάχεσθαι.

[10]

- 21 498b b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ὥς φιλῶν μίξεις· καὶ γὰρ μετ' Ἀφροδίτης ἐθέλει δεθῆναι (cf. θ 338—42), καὶ Πελασγοὶ δὲ ἐντεταμένον τὸν Ἑρμῆν ἰδρύνονται. Τ ἄλλως τε ἄνοπλος ἐκάτερος, καὶ ἄτοπος ἢ δίχα ὅπλων μάχη. b (BCE 3 E 4) Τ < ἀργαλέον γάρ : > γράφεται "ἀργαλέον δέ". ^[5]
- 21 498c A int < Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι—ἀλόχοισι Διός > : ἐπεὶ συνέζευκτο θεῶ καὶ Διὶ κεκοινωνηκυῖα κοίτης ἦν.
- 21 498-9 Δοῦρις δὲ ἐν πρώτῳ Προβλημάτων Ὀμηρικῶν (FGrHist 76, 30) γράφει· "εἰκότως τοῦτο ποιεῖ· ὁ γὰρ Ἑρμῆς οὐ πολέμου αὐξητικός, ἀλλ' εἰρήνης. οὐκ ἠθέλεν οὖν ἰσχυρὸν ποιεῖν τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ἀγῶνα. ἢ διότι καταφρονητὴς ἦν πολέμου· ὁ μὲν γὰρ πόλεμος ἄλλων, τὸ δὲ Ἑρμοῦ κηρύκιον ἔκαστος αὐτὸν πόλεμον καταστρέφεται ἐν τῷ αὐτῷ τὰ περὶ τελευταῖα." Ge πληκτίζεσθαι : μάχεσθαι. ^[5]
- 21 499 τῶν ἅπαξ δὲ εἰρημένων ἢ λέξις. b (BCE 3) Τ εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι : ἄτυφος· διὸ λογικὸς θεός, ὃς οὐδὲ ἀδοξίας φροντίζει.
- 21 501a1 Τ καλῶς ἄτυφος ὁ λογικὸς θεὸς μηδὲ ἀδοξίας φροντίσας· λέγει γὰρ ὅτι, εἰ βούλει, καυχῶ ὥς ἐμὲ νικήσασα.
- 21 501a2 b (BCE 3 E 4) <εὔχεσθαι> ὅτι ἀντὶ τοῦ εὔχου, καυχῶ.
- 21 501b A im Λητῶ δὲ συναίνυτο <καμπύλα τόξα > : ἴσως πρὸς τὸ σκυλα μὴ μεῖναι τῆς θυγατρὸς ὅπερ ἐκ περιουσίας ὁ ποιητὴς προσῆψεν.
- 21 502a1 Τ συνῆξε δὲ αὐτά, ἵνα μὴ ἐκεῖ κείμενα τὴν θυγατέρα πλέον αἰσχύνοιν.
- 21 502a2 b (BCE 3 E 4) καμπύλα τόξα : ὅτι μέμιχε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν· καμπύλα μὲν γὰρ τὰ τόξα, "πεπτεῶτα" δ' "ἄλλυδις ἄλλη" (Φ 503) τὰ βέλη· ὥς χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, καὶ κοτύλη, οὕτως καὶ τὰ βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα τόξα. ^[5]
- 21 502b A καμπύλα τόξα : μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ τόξου τὰ βέλη.
- 21 502c ἢ Τ συλληπτικῶς τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη· ὥς δὲ χοῖνιξ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, οὕτω καὶ τόξα ἐπὶ ἐκατέρου δεκτέον. b (BCE 3 E 4) Τ < πεπτεῶτα : > γράφεται καὶ "πεπτῶτα".
- 21 503 A im δακρυόεσσα δὲ <πατὴρ ἐφέζετο γούνασι κούρη > : ἀφελὴς ἢ διάθεσις καὶ παρθένω πρέπουσα.
- 21 506a1 Ἀφροδίτη δὲ ὥς ἡγεαμμένης τῆς Διώνης. ἐκεῖ δὲ "ἐν γούνασι πίπτε" (Ε 370) ἡ δία. τῷι καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ. Τ ἀφελὴς ἢ διάθεσις καὶ μὴ πρέπουσα γυναικί, καὶ μάλιστα παρθένῳ.
- 21 506a2 ἢ τάχα ὥς θυγάτηρ τοῦτο ποιεῖ. b (BCE 3 , E 4) [bis]) ἢ δὲ Ἀφροδίτη οὐκ ἐν τοῖς γούνασι τοῦ Διός, ἀλλ' ἐν τοῖς τῆς Διώνης (sc. Ε 370), καίτοι γεγαμημένη οὔσα. πῶς δὲ ἢ μὲν ἐμπίπτει, ἢ δὲ ἐφέζεται; ὅτι ἐκείνη διὰ τὸ καταπονεῖσθαι τῇ πληγῇ (cf. Ε 337—9) ἐφέζεσθαι οὐ δύναται. b (BCE 3 E 4) ἐανὸς τρέμε : καιρίως διὰ τῆς ἐσθῆτος ἡ σῶμα ἐνέφηνε τρέμον. ^[5]
- 21 507a1 Τ διὰ τῆς ἐσθῆτος ἐμφῆναι τὸ σῶμα βούλεται τρέμον αὐτῆς.
- 21 507a2 b (BCE 3 E 4) προτὶ οἷ : τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονοῦσιν, οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν, ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται.
- 21 507b1 A {τὴν δὲ προτὶ οἷ} ὀρθοτονητέον τὴν οἷ, ἐπεὶ εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο.
- 21 507b2 Τ < προτὶ οἷ / εἶλε : > προσελάβετο ἑαυτῷ, τουτέστι προσεπτύξατο.
- 21 507-8 Τ < ἀνείρετο : > ἠθικῶς.
- 21 508 Τ il < τίς νύ σε τοιά δ' ἔρεξε : > ἀντὶ τοῦ τίς σε ἐπάτασσε; A int τίς νύ σε < τοιά δ' ἔρεξε > : εἰδῶς ἐρωτᾷ, b (BCE 3 E 4) ἀγνοεῖν προσποιούμενος.
- 21 509b b (BCE 3 E 4) Τ εὐστέφανος : στεφάνῃ ἐπικεφάλιος γυναικῶν ἑκοινός.
- 21 511a1

- κελαδεινή δέ τινες παρὰ τὰ κοῖλα. ἢ ὅτι Ἐγκέλαδον σὺν Ὡρίωνι ἀνεῖλε βιαζόμενον αὐτήν. Τ ἐπικεφάλιος γὰρ ὁ τῶν γυναικῶν κόσμος.
- 21 511a2 κελαδεινή δέ παρὰ τὸ κοῖλα. ἢ παρὰ τὸν κέλαδον, ὃν ποιοῦσιν οἱ κυνηγοί. b (BC E 3 E 4) ἐϋστέφανος κελαδεινή : ὅτι ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις.
- 21 511b1 περιττός οὖν κάκεϊ ὁ "Ἀρτεμις ἀγροτέρη" (Φ 471). Α ἄλλως· ἐϋστέφανος κελαδεινή : ἠρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις.
- 21 511b2 περιττός οὖν κάκεϊ ὁ "Ἀρτεμις ἀγροτέρη καὶ ὀνειδίειον φάτο μῦθον". Τ σή μ' ἄλοχος
〈στυφέλιξε〉 : πιθανῶς καὶ αὐτὸν πιθανοποιεῖται διὰ τῆς ἀλόχου.
- 21 512 Τ 〈νεῖκος :〉 πληθυντικῶς "νείκεα" αἱ Ἀριστάρχου.
- 21 513a Α im νεῖκος ἐτύχθη : "νείκε" ἐτύχθη" πληθυντικῶς.
- 21 513b1 καὶ "ἐφῆπται" ἀντὶ τοῦ Τ ἐπισυνδέδεται, TT il ἡῤῥηται. Τ 〈ἐφῆπται :〉 ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) ἐπισυνδέδεται καὶ ἡῤῥηται b (BCE 3 E 4) καὶ πεπλήθυνται.
- 21 513b2 τινὲς δὲ καὶ "νείκεα" πληθυντικῶς γράφουσιν. b (BCE 3) ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα 〈πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον〉 : οὔτε γὰρ ἀπολύει τὴν Ἥραν τοῦ ἐγκλήματος, ἵνα μὴ λυπῇ τὴν ὑβρισθεῖσαν, οὔτε ἐγκαλεῖ αὐτῇ ἀπολυθείση.
- 21 514 b (BCE 3 E 4) Τ αὐτὰρ Ἀπόλλων 〈—ἤματι κείνῳ〉 : προοικονομεῖ πάλιν εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα ὑπολειφθεὶς μόνος πλανήσῃ τὸν Ἀχιλλέα ἀπὸ τοῦ τείχους (cf.
- 21 515-7 Φ 544—X 24). Τ 〈Ἴλιον ἱρήν :〉 ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 21 515 Α int μέμβλετο γάρ οἱ : διασταλτέον μετὰ τὸ ο ἱ .
- 21 516a Τ 〈πόληος :〉 Αἰολικῶς, ὡς ἀκτῆνας καὶ ψημύθιον.
- 21 516b Τ il 〈χωόμενοι :〉 ὅτι σαφῶς χωόμενοι συγχεόμενοι.
- 21 519a Α im 〈χωόμενοι :〉 συγκεχυμένοι.
- 21 519b Τ il 〈παρ Ζηνί :〉 †ὅτι† "παρὰ πατρί".
- 21 520 Α int ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν—κῆδ ε' ἐφῆκεν : πηλίκον δέ ἐστι τὸ πῦρ, οὗ τὸ τέλος ἄπτεται τοῦ οὐρανοῦ.
- 21 522-4 καὶ τοῦτο θεόπεμπτον (cf. 523), ἵνα μὴ ταχέως σβεννύηται. τὴν ἐπὶ πλεῖστον δὲ †νέμησιν† τοῦ Ἀχιλλέως ἢ παραβολὴ τοῦ πυρὸς ἐνέφηεν. b (BCE 3 E 4) Τ 〈ικάνει :〉 γράφεται "ἴκηται".
- 21 522 Α im 〈ἄστεος αἰθομένοιο :〉 ὑπὸ τῶν πολέμιων δηλονότι.
- 21 523a Α int 〈ἀνῆκε :〉 ἀντὶ τοῦ ἐφῆκε.
- 21 523b Α im 〈πόνον :〉 ὅτι πόνον τὸ κατὰ τὸν πόλεμον ἔργον.
- 21 524 Α im 〈ἔθηκεν :〉 γράφεται "ἔτευξεν".
- 21 525 Α im εἰστήκει δ' ὁ γέρων 〈Πρίαμος θεῖου ἐπὶ πύργου〉 : ἐναργῶς ὁ τῆς ἀγωνίας μεστὸς δείκνυται γέρων ἐπιβεβηκῶς τοῖς τείχεσι.
- 21 526a b (BCE 3 E 4) Τ μεταγαγὼν δὲ ὁ ποιητὴς τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὰ ἔνδον οὐκ ἄλλῳ πιθανὸν ἐνόμισε προσκεῖσθαι τὰ τῆς διατάξεως ἢ τῷ Πριάμῳ· βασιλεὺς γάρ ἐστι καὶ συνετός, τῶν δὲ ἔργων διὰ τὴν ἡλικίαν ἀπεχόμενος. b (BE 3 E 4) Τ θεῖου ἐπὶ πύργου : παρόσον θεοποίητόν ἐστι τὸ τεῖχος.
[5]
- 21 526b Α im b (BE 3 E 4) Τ il 〈ἄφαρ :〉 ταχέως.
- 21 528a Τ il πεφυζότες : ὅθεν ἄφυζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδος (fr.
- 21 528b1 328 M.—W.) εἶπεν. ΑΤ ἀπὸ τοῦ φύζα.
- 21 528b2

ὅθεν ἀφύζαν Ἴωνες ἐκάλουν τὸν λέοντα. b (BCE 3 E 4) ὀτρυνέων <παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς> : τοῦ καιροῦ ἐπείγοντος καὶ ὁ γέρων στρατηγεῖ b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ τῆς σωτηρίας τῶν φευγόντων.

21 530a T <ὀτρύνων :> οὕτως Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ε ὀτρύνω ν , ἄλλοι δὲ "ὀτρυνέων".

21 530b A im ἄλλως ὀτρύνων {παρὰ τεῖχος}: χωρὶς τοῦ ε , ἤδη ἐνεργῶν καὶ οὐ μέλλων.

21 530c T <ὀτρυνέων :> ὡς μέλλων περισπᾶται καὶ διήρηται.

21 530d T il ἐν χερσὶ πύλας <ἔχετε> : πᾶσαν φιλοφροσύνην τὴν πρὸς τοὺς φύλακας ὁ καιρὸς ἀφαιρεῖται.

21 531 Νέστωρ δὲ "οὔτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε" (K 192). b (BE 3 E 4) T πύλας δὲ νῦν τὰς T θύρας, TT il ὡς τὸ " <ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἄνδρες,> εἴ τιν' ἐταίρων / ἐκ πολέμου φεύγοντα <σαώσκειαν> " (M 122—3). T <κλονέων :> ἀντὶ τοῦ κινῶν καὶ b (BCE 3) ταράσσων τὸ πλῆθος, ὅθεν b (BCE 3 E 4) καὶ κλόνις ἢ εὐκίνητος ὁσφύς. ^[5]

21 533a b (BCE 3 E 4) T <νῦν οἷω> λοίγ ι ' ἔσσεσθαι : πρεσβυτικῶς ὁρᾷ τὸν καιρὸν ὅτι εἰς κακὸν προχωρήσειν εἰκὸς τὰ πράγματα, καὶ ὀλοθρευθήσεσθαι φησι τοὺς Τρῶας.

21 533b b (BCE 3 E 4) T <ἀλέντες :> ἐκκλίναντες ἢ συστραφέντες.

21 534 b (BCE 3) T {αὐτίς} ἐ π ' ἄψ θέμεναι : οὕτως Ἀρίσταρχος "ἐπανθέμεναι" διὰ τοῦ ν , οἶον ἀναθεῖναι.

21 535a1 τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις ἐπ' ἄψ θέμενα ι . A ἐν ἄλλω "ἐπανθέμεναι".

21 535a2 A im οὔλος : καὶ Καλλίμαχος (fr.

21 536a 634)· "οὔλου μῆτερ Ἄρηος", b (BCE 3) T τοῦ ὀλοθρευτικοῦ. b (BCE 3 E 4) T οὔλος .

21 536b .. ἄληται : ἄθρους ὁρμήσει ἢ μετὰ πλῆθους. T ἄληται : ψιλῶς τὸ ἄλητα ι.

21 536c ἔστι δὲ μέσος δευτέρος ἀόριστος ὑποτακτικός, ἀκόλουθος τῷ ἀλῆναι, ἀπαρεμφάτω παθητικῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ AT ὑπάρχοντι, "ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι" (Π 714), A καὶ μετοχῇ τῇ "αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες" (Φ 534) AT καὶ "πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων" (Φ 607). ἢ δὲ ἐνικὴ εὐθεῖα ἦν "οἶμῃσεν δὲ ἀλείσ" (X 308), παρακειμένη ῥήματι ὀριστικῷ τῷ ἐάλῃ· "τῇ ὑπο πᾶς ἐάλῃ" (N 408) καὶ "οἱ δὲ τοι εἰς ἄστὺ ἄλεν" (X 12). A ἀπῶσαν ὀχῆας : ἀνεκρούσαντο b (BCE 3 E 4) T καὶ ἄποθεν τῶν πυλῶν ἀπῶσαντο b (BCE 3 E 4) ὡς συνεκτικούς ὄντας αὐτῶν. ^[5]

21 537 b (BCE 3 E 4) T αἰ δὲ πετασθεῖσαι <τεῦξαν φάος—ἀλάλκοι> : ὅτι Ζηνόδοτος τοὺς στίχους <ἠθέτηκε> , γελοῖον ἡγούμενος διὰ πύλης φωτίζεσθαι τὴν πόλιν, τοῦ παντὸς τόπου ἐναιθρίου ὄντος.

21 538-9 λέγει δὲ τεῦξαν φάος (538) ἀντὶ τοῦ τὴν σωτηρίαν τοῖς φεύγουσιν ἐποίησαν, ὡς ἐν τῷ "φάως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν / ἄνδρα βαλῶν" (Z 6—7). A τεῦξαν φάος : παρέσχον τοῖς φεύγουσιν, ὡς ἐκεῖ "φάως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν" (Z 6). ^[5]

21 538a1 οὐ δεόντως οὖν ἀθετοῦνται ὑπὸ Ζηνοδότου. T <φάος :> σωτηρίαν τοῖς φεύγουσι Τρωσίν.

21 538a2 T il <τεῦξαν φάος :> σωτηρίαν b (BCE 3 E 4) δηλονότι παρέσχον τοῖς φεύγουσι Τρωσὶ b (BCE 3) διὰ τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ τεῖχος.

21 538a3 b (BCE 3 E 4) ἀντίος : τῷ Ἀχιλλεῖ.

21 539a b (BCE 3 E 4) T il ἢ δὲ στιγμή εἰς τὸ ἐξέθορε ν . b (BCE 3) <ἀλάλκοι :> ἐν ἄλλω "{λοιγὸν} ἀμύναι".

21 539b A im {ἵνα λοιγὸν} ἀμύναι : παροξυτονητέον τὸ ἀμύναι · ἔστι γὰρ εὐκτικόν, ὅπως ἀμύνειν.

21 539c1

- οἶδε δὲ καὶ τὴν "ἀλάλκοι" γραφὴν. A {ἀμύναι:} οὕτως ἡ γραφή παροξυτόνως ἔστι γὰρ εὐκτική.
- 21 539c2 τινὲς μέντοι "ἀλάλκοι" γράφουσιν. T < δίψη καρχαλέοι : > ὅτι πτώσις ἤλλακται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ δίψης.
- 21 541a1 A im ὅτι παρεῖται ἡ ὑπὸ πρόθεσις.
- 21 541a2 A int δίψη καρχαλέοι : ξηραίνει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἢ δίψα ἢ πολλή.
- 21 541b b (BCE 3 E 4) T κεκονιμένοι : ἄκρως ὑπέγραψε τὴν φυγὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν διωκομένων.
- 21 541c b (BE 3 E 4) T σφεδανόν : οὕτω "σφεδανῶν", ἐπερρωμένος τῷ θυμῷ AT καὶ σφοδρὸς ὑπάρχων, A καθάπερ ἀπὸ τοῦ φονᾶν τὸ φονῶν.
- 21 542a1 AT οὕτως σφεδανό ν .
- 21 542a2 A im ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ σφεδανῶς ἦτοι μετ' ἐπιτάσεως καὶ βίας.
- 21 542a3 οἱ δὲ "σφεδανῶν" γράφουσιν, ἴν' ἢ μετοχῆς. b (BCE 3 E 4) {αδε} σφεδανῶν : ὅτι σφεδανῶν σφοδρῶς διώκων {ἀτρείδης δ' ἐπώχετο δαναοῖσι σπευδανόν}.
- 21 542b1 τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἐνοχλῶν προκατάρχει γὰρ <αὐ> τοῦ <τὸ> σφεδανός, παρ' ὃ ἐγένετο σφεδανόν, <"Ατρείδης δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων"> (Λ 165). A περισπαστέον δὲ ὡς στεφανῶν. ^[5]
- 21 542b2 T σφεδανῶν : κατεπείγων αὐτούς.
- 21 542c ἢ ἐπερρωμένος τῷ θυμῷ ὡς φονευτικός παρὰ τὸ φονῶν. b (BCE 3 E 4) T < λύσσα : > ἡ λύουσα τοὺς λογισμοὺς ἀνία.
- 21 542d T il κῦδος ἀρέσθαι : τὸν Ἑκτορα, b (BCE 3 E 4) T ἐφ' ᾧ φησιν· "ἡράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἑκτορα δῖον" (X 393).
- 21 543 b (BCE 3) T ὑψίπυλον Τροίην : ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον Τροίην εἴρηκεν.
- 21 544a A < ὑψίπυλον > Τροίην : τὴν Ἴλιον· T οὐκ ἔστι γὰρ ἡ χώρα πύλας ἔχουσα, b (BE 3) T ἀλλ' ἡ πόλις.
- 21 544b T ἄλλως· < ὑψίπυλον > Τροίην : ὅτι T ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Ἴλιον εἴρηκεν.
- 21 544c b (BCE 3) T < φηγῷ κεκλιμένος : > ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) ὑποκρυπτόμενος τῇ δρυϊ.
- 21 549 b (BCE 3 E 4) Ἀχιλλῆα πτολίπορθον : ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσέως τὸ πτολίπορθος (sc.
- 21 550a B 278. K 363. θ 3 al.), νῦν δὲ ἅπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως. πρὸς τοὺς Χωρίζοντας (fr. 10 K.)· τούτοις γὰρ χρῶνται. τινὲς δὲ "Ἀχιλλέα Πηλείωνα" ποιοῦσι, ξενισθέντες πρὸς τὸ ἐπίθετον. A Ἀχιλλῆα πτολίπορθον : τινὲς "Ἀχιλλέα Πηλείωνα", πρὸς τὸ ἐπίθετον ξενισθέντες.
- 21 550b ἀλλ' ἤδη αὐτὸς εἶπε "δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα" (I 328). ἐπὶ δὲ Ὀδυσσέως πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ διὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν. T < πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι : > ὁ Ἀγήνωρ ἐμερίμνα.
- 21 551 A int < ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος : > λείπει διωκόμενος.
- 21 553 T il < τῇ περ : > ὅπου.
- 21 554a T il < κλονέονται : > γράφεται "φοβέονται", A int αἰρήσει με καὶ ὡς , <καὶ> ἀνάλκιδα δειροτομήσει : καὶ οὕτως συλλήψεται με καὶ b (BCE 3) T οὐδ' ἀμυνόμενον b (BC E 3 E 4) T ἀναιρήσει.
- 21 555a b (BCE 3) T ἀνάλκιδα : <ἀπο> δείξας δηλονότι.
- 21 555b b (BCE 3) T il εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν <—ἀπονεοίμην > : διὰ τὸν εἶ (556) σύνδεσμον ὑποστικτέον μετὰ τὸ ῥωπήϊα δύω (559), τοῦ ἐξῆς συνδέσμου περιττεύοντος, τοῦ δέ (560).
- 21 556-61

- b (BCE 3) Τ δύναται δὲ καὶ στίζεσθαι ἐπὶ τὸ δῶ (559), τοῦ εἴ (556) συνδέσμου κειμένου ἀντὶ τοῦ ἄρα διαπορητικοῦ. οὕτω δὲ ἔσται ὁ ἄν (556) περιττός. b (BE 3) Τ < ἄλλη : > ἀντὶ τοῦ εἰς τόπον ἄλλον. ^[5]
- 21 557 b (BCE 3) Ἰλήϊον : οὕτως Ἰλήϊον διὰ τοῦ λ , ἀντὶ τοῦ Ἰλιακόν.
- 21 558a ὁ δὲ Κράτης (p. 46 W. = fr. 14 Helck) "Ἰδήϊον", τὸ Ἰδαῖον. Α Ἰλήϊον : τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἰλου.
- 21 558b ὁ δὲ Κράτης (p. 46 W. = fr. 14 H.) "Ἰδήϊον" γράφει, ἵν' ἦ τὸ τῇ Ἰδῇ ὑποκείμενον. b (BCE 3 E 4) Τ < κατὰ τε > ῥωπήϊα δῶ : λοχήσω ἐν τοῖς θαμνώδεσι τόποις.
- 21 559 b (BCE 3) Τ ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς : πνεύμασι τὸν ἰδρῶτα ξηράνας.
- 21 561 b (BC E 3 E 4) Τ ἀπαιρόμενον : ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) Τ ἀπαίροντα.
- 21 563 b (BCE 3 E 4) Τ ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν τῶν ἐπαιρουσῶν εἰς τὸν πλοῦν τοὺς ἰστούς. Τ εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε < πόλιος κατεναντίον ἔλθω > : τοῦτο ὁμολογουμένως διαπορητικόν ἐστίν, Α ἀντὶ τοῦ ἄρα ΑΑ int κειμένου τοῦ εἴ συνδέσμου.
- 21 567a1 Α {εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθεν;} ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ὁ εἴ διαπορητικός ἐστίν ἀντὶ τοῦ ἄρα κείμενος.
- 21 567a2 Τ καὶ γάρ θην τούτῳ < —ἴα ψυχῇ > : ὁ διαλογισμὸς ἀνθρώπινος ὅτι ἐν σῶμα καὶ μία ψυχὴ καὶ τρωτὸς ὁ χρώς ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ οὐδαμοῦ ἐνθυμεῖται.
- 21 568-9 b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ τοιαῦτα πάντες ἐνενόουν †μαχόμενοι ἐπεῖ†, οὐκ ἂν ἔδεισάν ποτε τοὺς πολεμίους b (BE 3 E 4) Τ ἐπιόντας. Τ θνητὸν δὲ ἔφας ἄνθρωποι : φασί , τοῦτο εἰρωνευόμενός φησι: δοκῶ, καὶ αὐτὸς θνητός ἐστιν. ^[5]
- 21 569 Τ ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ < Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει > : ἀθετεῖται, ὅτι ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου ἐνέταξέ τις αὐτόν.
- 21 570a1 δεῖ δὲ τῷ "θνητὸν δὲ ἔφας ἄνθρωποι" (Φ 569) προσυπακούειν τὸ εἶναι. καὶ ὅτι ἐπιφερόμενον τὸ αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει ἐναντίον ἐστὶ τῷ προτρέποντι τὸν Ἀγήνορα ἀντιστῆναι Ἀχιλλεῖ. Α {ὡς εἰπών;} ἀθετεῖται ὡς λύων τὸν ἐπιλογισμὸν· κρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προσέθηκε τὸν στίχον. ^[5]
- 21 570a2 Τ ἀλεῖς μένεν : συστρέψας τὸ πρώην εἰς φυγὴν ὀρμώμενον σῶμα ἔμενεν.
- 21 571 b (BCE 3 E 4) Τ ἥϋτε πόρδαλις < —ἡ δὲ δαμῆναι > : θυμικὸν καὶ πολεμικὸν τὸ ζῶν μέχρι θανάτου.
- 21 573-8 τοσοῦτον δὲ τῶν ἄλλων προὔχει, ὅσον ἐκεῖνα τῶν ἡμέρων. ἐν δὲ παρδάλεσι καὶ ἄρκτοις τὰ θήλεα ἰσχυρότερα. b (BCE 3 E 4) Τ οὕτω δὲ ἐπιτέτευκται, ὅτι μὴδὲ αὐτὸς Ὅμηρος ἄλλην μάχην παρδάλεως ἐτόλμησεν εἰπεῖν. Τ < πόρδαλις : > διὰ τοῦ α "πάρδαλις" Α im Τ il εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. ^[5]
- 21 573 Α im οὐδὲ φοβεῖται , ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ : ὅτι τὸ φοβεῖται ἀντὶ τοῦ φεύγει.
- 21 575a1 καὶ ὅτι ἐν τισι γράφεται "κυνυλαγμὸν". οὐκ ἀνάγκη δέ ἐστίν· ὁ γὰρ ὑλαγμὸς ἴδιος κυνῶν. σύνδεσμος δὲ ἐστίν ὁ κέ ν , εἴτα ὑλαγμὸ ν . Α < ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν : > ἐκ πλήρους ὁ κέν σύνδεσμος.
- 21 575a2 Τ il ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ : Ἀρίσταρχός τινάς φησι γράφειν "κυνυλαγμὸν"· καὶ Στησίχορος (fr.
- 21 575b 78 P. = P.M.G. 255) δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι φησὶ γοῦν "ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμοῖο". οὐχ ὀρῶμεν δέ τι πλεῖον ἐκ τῆς συνθέσεως· ὁ γὰρ ὑλαγμὸς καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι τὸ ὄνομα ἰδίως ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται, ὡς ὁ χρεμετισμὸς ἐπὶ τῶν ἵππων. ἄλλως τε τὰ εἰς γμος ῥηματικά μετὰ προθέσεως πέφυκε συντίθεσθαι, τῆς αὐτῆς τάσεως μενούσης, b (BCE 3 E 4) Τ μετ' ἄλλου

- δὲ οὐδενός, οἷον Τ παιγμὸς ἐμπαιγμός, κηρυγμός ἐκκηρυγμός. καὶ τὸ ὑλαγμός οὖν παρὰ τὸ ὑλάσσω γεγρονός οὐ συντεθήσεται μετ' ἄλλου μέρους λόγου. σύνδεσμος οὖν ἐστὶν ὁ κέν b (BC E 3 E 4) Τ ἐν τῷ ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ . Τ ἄλλως ἐπεὶ κεν <ὑλαγμὸν ἀκούσῃ> : τινὰς φησὶν Ἀρίσταρχος γράφειν "κυνυλαγμόν", οἷον κυνῶν ὑλαγμόν. ^[10]
- 21 575c οὕτω καὶ Ζηνόδοτος. Τ φθάμενός μιν : αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων "φθάμενός τις".
- 21 576a Τ < ἢ οὐτάσῃ ἢ ἐβάλῃσιν : > πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ οὐτάσαι καὶ βαλεῖν.
- 21 576b1 A int {ἢ οὐτάσῃ ἢ ἐβάλῃσιν:} πρὸς τὸ διάφορον τῶν σημαινομένων.
- 21 576b2 Τ καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη <οὐκ ἀπολήγει> : φησὶν Ἡρακλέων (fr.
- 21 577 15 B.) ἐν Ῥώμῃ τοῦτο τεθεᾶσθαι. ὁ δὲ βαλὼν, φησί, τὸ πάλιον, ὃ περιέκειτο, ἐτέρῳ περιέθηκεν ὠπλισμένων καὶ ἀκμῇτι, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνον τραπῇ. b (BCE 3) Τ < ξυμβλήμεναι : > συμβαλέσθαι, αἰκίσασθαι.
- 21 578 T il < τιτύσκειτο : > κατεστοχάζετο.
- 21 582 b (BCE 3) Τ il ἩΔΗ που μά λ' ἔολπας : τινὲς τὸ ἩΔΗ χρονικὸν ἐκδέχονται καὶ παροξύνουσιν, οὐκ εὖ ἄμεινον γὰρ περισπᾶν, ἐκ παραλλήλου τοῦ συνδέσμου κειμένου.
- 21 583a Α ἢ δὴ που : περισπῶμεν τὸν ἢ σύνδεσμον, ἠθικὸν καὶ ἐρωτηματικὸν νῦν ὄντα.
- 21 583b b (BCE 3) Τ < ἢ δὴ : > γράφεται "ἢδη".
- 21 583c Α im < ἢ μάλα : > γράφεται "ἢ τ' ἔτι {πολλά}".
- 21 585 Α im ἄνδρες εἰμέν : ἐν ταῖς πλείοσιν ΑΤ οὕτως ἐφέρετο Α "ἄνδρες ἔνειμεν".
- 21 586a1 ΑΤ καὶ μήποτε οὐ κακῶς. Α ἐν ἄλλῳ "ἄνδρες ἔνειμεν".
- 21 586a2 Α im οἱ καὶ πρόσθε φίλων <—υἱῶν> : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου οἱ καὶ πρόσθε φίλων ἀλόχων <τοκέων> τε καὶ υἱῶν .
- 21 587 Α ἔν τισι δὲ τῶν εἰκαιτέρων ΑΤ il "οἳ κε πρόσθε φίλων Α τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν". ΑΤ il ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις : τῇ πεπρωμένῃ ἐνθάδε ἀκολουθήσεις.
- 21 588a1 Τ ἡ πεπρωμένη σοι, φησὶν, ἐνθάδε τελευτηθήσεται, καὶ παρ' ἡμῶν ἀναιρεθήσῃ.
- 21 588a2 b (BCE 3) πότμον ἐφέψεις : Νικίας (fr.
- 21 588b1 21 B.) ἀναστρέφει τὴν πρόθεσιν, οὐκ εὖ. προείπομεν (sc. ad Σ 191) δὲ περὶ τῶν τοιούτων προθέσεων ὡς οὐ θέλουσιν ἀναστρέφεσθαι καὶ <ἐ> σημειούμεθα ἀναγκαίως ἀναστραφεῖσαν τὴν "στεῦτο γὰρ Ἡφαιστόιο πάρ' οἰσέμεν" (Σ 191). Α τινὲς δὲ ἀναστρέφουσι τὴν "ἐπί", οὐκ εὖ. ^[5]
- 21 588b2 Τ < ἔκπαγλος : > προπετής, θρασύς.
- 21 589 b (BCE 3 E 4) Τ il < βαρείης : > γράφεται "παχεῖης {χειρόσ}".
- 21 590 Α im < κνήμην : > τὴν κνημίδα.
- 21 591 b (BCE 3 E 4) Τ il οὐ δ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα : ὅτι ἄτρωτα τὰ ΑΤ il Ἡφαιστότευκτα Α ὅπλα, πρὸς τοὺς ἡθετημένους (sc.
- 21 594 Υ 269—72). ΑΤ il < ὠρμήσα τ' Ἀγῆνορος : > ὡς τὸ "ὠρμήθη δ' Ἀκάμαντος" (Ξ 488).
- 21 595 Τ il < Ἀπόλλων κυδος ἀρέσθαι : > ἐν ἄλλῳ "{ἔασεν} ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων".
- 21 596 Α im < κάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι : > γράφεται καὶ "καλύψας <ἡέρι> ".
- 21 597a Α int < ἡέρι : > {τῇ ἀέρι} τῇ σκοτίᾳ.
- 21 597b Τ il < ἡσύχιον : > λάθρα, κρυφῇ.
- 21 598 ἡ ἀθόρυβον. b (BCE 3 E 4) Τ il < ἀποέργαθε : > διὰ τοῦ ἐτέρου ε .

- 21 599 T il < γὰρ ἐκάεργος : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 21 600 ἄλλοι δὲ "{αὐτῶ} γάρ ῥ' ἐκάεργος". A im ἔως ὁ τὸν πεδίοιο <—ἦλθον ὁμίλῳ > : ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦτο, καὶ ἡ ἀνταπόδοσις πρὸς τὸ τόφρα (606).
- 21 602-6a1 A ὑποστικτέον εἰς τὸ προθέοντα (604), ποσὶν οἷσιν (605)· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις τόφ ρ ' ἄλλοι Τρῶες· A b (BCE 3 E 4) T ἔως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο (602), τόφ ρ ' ἄλλοι Τρῶες (606).
- 21 602-6a2 b (BCE 3 E 4) T < πεδίοιο διώκετο : > ὅτι ἐλλείπει ἡ διὰ, διὰ πεδίου.
- 21 602a A int < πυροφόροιο : > εὐθέτου πρὸς ἄροσιν.
- 21 602b b (BCE 3 E 4) T il < τυτθὸν ὑπὲκ προθέοντα— / > ὡς αἰεὶ ἔλποιο κιχήσεσθαι : θνητὴν ἐμμεῖτο ταχυτῆτα, καταλείπων ἐλπίδα τῷ διώκοντι.
- 21 604-5 b (BCE 3 E 4) T πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ : πεφοβημένοι ἦλθον ὑπὸ τοῦ ὁμίλου.
- 21 606a T < πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ : > ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διωκόμενοι.
- 21 606b ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον εἶναι περὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀριστείας παραιτεῖται καὶ ἄλλους εἰσάγειν ἀριστεύοντας. b (BCE 3 E 4) < πεφοβημένοι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ φεύγοντες.
- 21 606c A int ἦλθον ὁμίλῳ / .
- 21 606-7 .. προτὶ ἄστν : ὁμίλῳ ἀντὶ τοῦ πλήθει, ὃ ἐστὶ τὸ πλῆθος τῶν μαχομένων παρεγένοντο εἰς τὴν πόλιν. A πόλις δ' ἔμπλητο : παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr.
- 21 607a1 137 W.) καὶ Ῥιανῶ (fr. 10 M.) "πύλαι δ' ἔμπληντο {ἀλέντων}". A < πόλις : > γράφεται "πύλαι", A im < ἐσσυμένως : > γράφεται "ἀσπασίως".
- 21 610a A im < ἀσπασίως : > ἀσπασιοί, ἄσμενοι ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν σωτηρίᾳ, τοῦκ ἔχοντες καιρὸν < *** > .
- 21 610b T il ὃν τινα τῶν γε πόδες <καὶ γοῦνα σάωσαν > : ὡς εἶχε ποδῶν ἕκαστος ἐσώζετο, τῶν συμμάχων οὐ μεμνημένος, ἕκαστος δὲ τὸ καθ' ἑαυτὸν σκοπῶν.
- 21 611a A b (BCE 3 E 4) T σάωσαν : Ἀρίσταρχος εὐκτικῶς "σάωσαι" ἀντὶ τοῦ σαώσειεν.
- 21 611b A im T Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ <ἐκ> τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 21 postscr A ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστ ν , πεφυζότες ἢ τε νεβροί , </ ἰδρῶ ἀπεψύχοντο > : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ νεβροί (1)· πεφευγέναι γὰρ αὐτοὺς φησιν ὡς νεβρούς, οὐ τὸν ἰδρῶτα ἀποψύχεσθαι.
- 22 1-2a1 A ἐπὶ τὸ νεβροί βραχὺ διασταλτέον.
- 22 1-2a2 b (BE 3 E 4) T πεφυζότες : καὶ τὴν μετὰ δέους κατάπληξιν οὕτω καλεῖ.
- 22 1a ἔστιν οὖν δεδειλιακότες b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες" (Φ 528). T καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἢ τε νεβροί;" (Δ 243). ἔστιν οὖν φύζα φυζῶ ὡς κίσσα κισσῶ, καὶ μέσος παρακείμενος πέφυζα, οὔ ἡ μετοχή πεφυζώς. b (BCE 3 E 4) T νεβροί : οἱ νεωστὶ ἐπὶ βορὰν ἰόντες ἢ νήποροι, οἱ μηδέπω πορεύεσθαι δυνάμενοι. ^[5]
- 22 1b A b (BCE 3 E 4) T ἰδρῶ ἀπεψύχοντο : διχῶς, καὶ "ἀνεψύχοντο" καὶ ἀπεψύχοντ ο .
- 22 2a χαριεστέρα δὲ ἡ διὰ τοῦ ν . A ἰδρῶ ἀπεψύχοντο : ἀντὶ τοῦ τὸν ἰδρῶτα ἀνέμῳ ἀνεψύχοντο b (BCE 3) T καὶ παρηγοροῦντο.
- 22 2b ὁ δὲ Ἀρίσταρχος "ἀνεψύχοντο" γράφει· b (BCE 3) χαριέστερον δὲ τὸ ἀπεψύχοντ ο . b (BCE 3) T ἄλλως ἰδρῶ : ὡς παρὰ τὸ εἰκῶ εἰκῶς αἰδῶ αἰδώς, οὕτως ἰδρῶ · ὅθεν καὶ ἀναλογώτεροι Αἰολεῖς, θηλυκῶς αὐτὸ λέγοντες.
- 22 2c T ἀκέοντο : κυρίως ἀκεῖσθαι τὸ ἄχος ἰᾶσθαι b (BCE 3) T καὶ τὸ ὃ δὴ ποτε θεραπεύειν· T ὅθεν Φρύγες ἀκεστὴν τὸν ἰατρὸν, καὶ Ἀθηναῖοι ἀκέστριαν.

- 22 2d b (BCE 3) T δίψαν : δίψα Ἰακῶς, δίψος Ἀττικῶς.
- 22 2e b (BCE 3) T κεκλιμένοι <.
- 22 3 ..> ἐπάλξεσιν : ἦτοι ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς ἐπάλξεσι διὰ τὸν κόπον τῆς μάχης, ὡς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος (fr. 45 L.)· b (BCE 3) T χάριεν γὰρ τὸ μὴ ἀναχωρεῖν ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσδραμόντας εἰς τὴν πόλιν. ἡ ἐπάλξεσιν ἔφη b (BE 3) T ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ ὅλῳ τῷ τείχει, b (BE 3 E 4) T κεκλιμένοι δὲ περιεχόμενοι, ὡς "πόντῳ κεκλιμένοι" (O 740). T κεκλιμένοι <καλῆσιν ἐπάλξεσιν> : προσκεκλιμένοι, ὅ ἐστι περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶν· ἐπάλξεις γὰρ οἱ τῶν τειχῶν λεγόμενοι προμαχῶνες. A Ἐκτορα δ' αὐτοῦ <—Σκαιάων : αὐτοῦ> αὐτόθι, ἔνθα Σκαιαί εἰσιν (cf. ^[5]
- 22 5-6 6). ἤδη δέ τι τῶν ἐξῆς προαναφωνεῖ (sc. in versu 5), ὅτι κατέσχευεν αὐτὸν ἡ μοῖρα ἐπὶ κακῷ μεῖναι. T < πυλάων τε Σκαιάων : > πρὸς τὰς Σκαιάς.
- 22 6a A im πυλάων τε Σκαιάων : ἐν ἀριστερᾷ κεῖνται τοῦ τείχους αἱ πύλαι, b (BCE 3) T καλοῦνται δὲ Δαρδάνια.
- 22 6b b (BCE 3 E 4) T < ἀσπερχές : > ἀδιαλείπτως, εἶγε καὶ θεὸν διώκεις.
- 22 10 T il ἡ νύ τοι οὐ τι μέλει Τρώων πόνος , οὐς ἐφόβησας : ὅτι σαφῶς ὁ πόνος οὐκ ἔστιν ἀλγηδών· οὐ γὰρ ἂν λέγοιτο 'οὐ μέλει σοι ἡ τῶν Τρώων ἀλγηδών'· ἀλλ' οὕτως εἵρηκεν ἀντὶ τοῦ 'οὐ μέλει σοι τὸ περὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν'.
- 22 11a καὶ ὅτι A ἐφόβησας εἰς φυγὴν ἔτρεψας. A b (BCE 3) T il < ἡ νύ τοι οὐ τι μέλει> Τρώων πόνος , <οὐς ἐφόβησας> : τὸ κατὰ τῶν Τρώων ἔργον. ^[5]
- 22 11b ἡ T ἄρα οὐ κεκόπωσαι διώκων τοὺς Τρῶας; b (BCE 3) T εἰς ἄστὺ ἄλεν : λείπει τὸ ἀφικόμενοι, ἐπεὶ ἔδει εἶναι κατὰλεν.
- 22 12a ἡ τὸ ἄλεν ἀντὶ τοῦ ἐξέκλιναν. T < οἱ δὴ τοι εἰς ἄστὺ ἄλεν ,> σὺ <δὲ> δεῦρο λιάσθης : σοῦ ὧδε ἀποκλίναντος ἐκεῖνοι ἐσώθησαν.
- 22 12b1 T ἐκεῖνοι, φησί, σοῦ ἐνταῦθα ἀποκλιθέντος πρὸς τὴν πόλιν b (BCE 3) συνεστράφησαν.
- 22 12b2 b (BCE 3 E 4) T il < ἐλιάσθης : > ἐπλανήθης.
- 22 12c T il ἐπεὶ οὐ τοι <μόρσιμός εἰμι> : σύνδεσμος ὁ τοί· φησὶ δὲ 'οὐ γὰρ φονεύσιμός εἰμι'.
- 22 13a1 T οὐκ εἰμι, φησί, φονεύσιμος, οἷον οὐχ ὑπόκειμαι μοίρᾳ ὡς Ἐκτωρ, ὃν ἥλιπας διώκειν.
- 22 13a2 b (BCE 3 E 4) ἐκάεργε : στοχάζεται ἡ ἀπὸ τοῦ "μάλα τούς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων" (Π 94) ἡ τοῦ "λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσ <σ> ἰν" (Φ 278), b (BCE 3 E 4) T ἡ ἀπὸ τῆς τοξικῆς σκευῆς ἅμα γὰρ λέγων (sc.
- 22 15a X 8—13) ἀνέφηνεν ἑαυτὸν τῇ στολῇ, οἷος ἦν. T ὀλοώτατε : ὀλέθρου παρασκευαστικέ.
- 22 15b b (BE 3 E 4) T ἡ ὁ λοιμῶν αἴτιος. T οἱ δὲ γράφουσι "δολοώτατε" διὰ τὸ "δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων" (Φ 604). ἐκθύμως δὲ παρρησιάζεται, ἀφηρημένος ὑπ' αὐτοῦ ἐταῖρον καὶ νίκην. b (BE 3 E 4) T καὶ ἔστιν ὡς τὸ "δικαιότατος Κενταύρων" (Λ 832). T < ὀλοώτατε : > ἐμοὶ δηλονότι. ^[5]
- 22 15c b (BE 3 E 4) T il ἐμέ <.
- 22 18 ..> κῦδος ἀφείλεο : ἐμέ ἀφείλεο Ἀττικῶς, ὡς τὸ "ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντεσ" (A 299). τὸ δὲ ἀφείλεο διὰ τοῦ εο γράφεται. T < ἡς ' ἂν τισαίμην : > ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῦτο ἀναγνωστέον, τοῦ ἡ ψιλουμένου.
- 22 20a A im T ἡς ' ἂν τισαίμην : ἐτισαίμην σε ἄν.
- 22 20b1 γενναῖος ὁ μὴ ἑκαταπτησόμενος† τὸν φονέα. T εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη : δύνάμεις ἴση τῇ σῇ.
- 22 20c1

προφέρεσθαι δὲ ταῦτα δεῖ οὐ τεθαρρηκυῖα φωνῇ, ἀλλ' ὥς ἂν εἴποι ἀνὴρ γενναῖος μεγαλόφρων ἀπειλῶν θεῶ. Τ ἐτισάμην ἂν σε, εἴ μοι δύναμις ἦν ἴση τῇ σῇ.

22 20b2/c2 γενναῖος δὲ ὁ μὴ ἑκαταπτησσόμενος τὸν φονέα, καὶ μεγαλόφρων ὁ μετὰ θάρσους ἀπειλῶν θεῶ. b (BCE 3 E 4) ἀεθλοφόρος : νικητής.

22 22 πρὸς τὸ τάχος καὶ τὸ σοβαρόν. καὶ μᾶλλον κέλητι αὐτὸν εἰκάζει· εἷς γὰρ ὄχημα οὐ φέρει. κέλητα οὖν φησιν ἀμιλλώμενον ὀχήματι, b (BCE 3 E 4) Τ ὥστε καὶ τὸ νικᾶν. Ἀλέξανδρον δὲ στατῶ ἵππῳ <εἰκάζει> (sc. Z 506—11). Τ ὅς ῥά τε ῥεῖα <θέησι τιταινόμενος πεδίοιο> : ὅτι θέησιν ἀντὶ τοῦ θέει.

22 23a1 πλεονάζει δὲ τῷ τοιούτῳ σχήματι Ἰβυκος (cf. fr. 22 P. = P.M.G. 303). καὶ Α ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου. AA im πεδίοιο : διὰ τοῦ πεδίου.

22 23a2 b (BCE 3) Τ il <λαιψηρά :> ἀντὶ τοῦ λαιψηρῶς b (BCE 3) Τ il ἦτοι λίαν ταχέως.

22 24 b (BCE 3) τὸν δ' ὁ γέρων <Πρίαμος πρῶτος> ἶδεν <ὀφθαλμοῖσι> : ἡ γὰρ περὶ τὸν υἱὸν εὖνοια παραιρεῖται τὴν ἀμβλυωπίαν τοῦ γήρω.

22 25 b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε προτρέχει τῶν αἰσθήσεων ὁ νοῦς· καὶ "νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει" (Erich. fr. 249 K.), b (BE 3 E 4) Τ ὡς καὶ "Νέστωρ <δὲ> πρῶτος κτύπον ἄϊεν" (K 532)· ὁξυτέρους γὰρ περὶ τὰς αἰσθήσεις τοὺς προήκοντας ποιεῖ. Τ <ἐπεσύμενον πεδίοιο :> πάλιν διὰ πεδίου. ^[5]

22 26 b (BCE 3) Τ il ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν : ἐξέρχεται καὶ b (BCE 3) ἄνεισιν.

22 27a b (BCE 3) Τ ἔδει δὲ πρὸ ὀπώρας εἰπεῖν· τότε γὰρ ἡ τοῦ Κυνὸς ἐπιτολή. b (BCE 3 E 4) Τ <ἀρίζηλοι :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀρίδηλοι· οὐ γὰρ ὁ ζῆλος ἔγκειται.

22 27b A int {πολλοῖσι μετ'} ἄστρασιν : Ἀρίσταρχος ὡς πατράσιν.

22 28a ἄμεινον δὲ προπαροξύνειν, ὥσπερ καὶ τοῖς πλείοσιν ἔδοξε καὶ Φιλοξένῳ (fr. 410 Th.), ἵν' αὐτῆς τῆς πτώσεως, λέγω δὲ τῆς δοτικῆς, μεταπλασμὸν λάβωμεν· ὅτι γὰρ κατὰ πτώσιν γίνονται μεταπλασμοὶ ἐξουσία ποιητικῇ, δεδήλωταί μοι ἐν ἑτέροις (sc. ad E 299 β). ὃν οὖν τρόπον ἡ ἐγκάτοις ἔγκασιν ἐγένετο, "ἔγκασι φωτός" (Λ 438), καὶ οὐκ ἀναγκαζόμεθα ἐνικὴν εὐθεῖαν ἀκόλουθον ἐπιζητεῖν, ἢ τε προβάτοις πρόβασιν ἢ τε "πετάλοισι" (B 312, cf. τ 520) πέταλσι <ν>, οὕτως ἄστροις ἄστρασι <ν>, ἐπεισελθόντος τοῦ α, ἵνα συστήῃ ἡ λέξις. Α ἄστρασιν : οἱ μὲν ὡς "δέρμασιν" (β 291), οἱ δὲ ὡς κεμάσιν. ^[5]

22 28b οἱ μὲν Τ κατὰ μεταπλασμὸν ὡς "ἔγκασι" (Λ 438), πρόβασιν, b (BCE 3) Τ οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀστήρ, ὡς πατράσιν. Τ <ὄν τε κύ ν' Ὠρίωνος :> ὅτι περισσὸς ὁ τέ σύνδεσμος.

22 29a A im ΚΥΝΩΡΙΩΝΟΣ : ὁ Σιδώνιος ὑφ' ἐν ἀναγινώσκει.

22 29b ἄμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν, ὅτι οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον Κέρβερος Ἄιδου, Ὀρθρος Γηρυόνου, Ἀλκαῖνα Ἀκταίωνος· οὕτως κύνα Ὠρίωνος. τῷ δὲ κυνηγετικὸν αὐτὸν εἶναι καὶ πλησίον κατηστέρισαν τὸν κύνα. Α ὄν τε κύ ν' Ὠρίωνος : τὸν ἀστραῖον κύνα—ὀνομασίαν ἔσχεν. ἡ ἱστορία παρὰ Ἐρατοσθένει (cf. fr. 22 Pow.). Α καὶ τε φέρει πολλὸν <πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν> : ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα ὁ πυρετός, AA ext καὶ ὅτι πυρετὸν κυρίως λέγει, οὐχ ὥς τινες δέχονται τὴν διάκαυσιν τοῦ ἀέρος· πρὸς γὰρ τὸ φθοροποιὸν ἢ παραβολή. ^[5]

22 31 καὶ ὅτι δειλοῖσιν ἀντὶ τοῦ δειλαίοις. Α ὡς τοῦ χαλκὸς <ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος> : ἔδει χρυσὸς ἔλαμπεν, ἀπὸ κρείσσονος καὶ λαμπροτέρου.

22 32a b (BCE 3) Τ εἰ μὴ ὅτι καὶ χαλκὸς ἐκέκρατο· φησὶ γοῦν· "χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλ <λ> ε" (Σ 474). Τ ἄλλως ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε <περὶ στήθεσσι θεόντος> : συμφωνεῖ τοῦτο τῷ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος εἶναι τὴν χαλκὴν πτυχήν.

- 22 32b b (BE 3) T < κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν /> ὑψό ς' ἀνασχόμενος : πρῶτον τοῖς θεοῖς ἄρας τὰς χεῖρας οὕτω κόπτει τὴν κεφαλὴν.
- 22 33-4 b (BCE 3 E 4) T μέγ <α δ'> οἰμώξας <ἐγεγώνει> : ἄδηλον, τίνος τὸ μέγ α .
- 22 34 T < ἐστήκει :> οὕτως Ἀρίσταρχος ἐστήκει ἄνευ τοῦ ι .
- 22 36a A int < ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι :> ἄξιον ζητήσεως, πῶς ἀπόντος Ἀχιλλέως μηδεὶς πολεμεῖ Ἑκτορι.
- 22 36b b (BCE 3 E 4) T ἡ τάχα συνεπορεύοντο αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ ἀριστεῖς διώκοντι Ἀπόλλωνα. Μεγακλείδης (F.H.G. IV p. 443) δέ φησι ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. b (BCE 3 E 4) < χεῖρας ὀρεγνύς :> ὥς ἐπ' αὐτὸν ἐκτείνων τὰς χεῖρας· b (BCE 3 E 4) T il ἔδει γὰρ οὐ μόνον λόγοις παρακαλέσαι τὸν Ἑκτορα, b (BCE 3 E 4) ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχήματος, ἵν', εἰ τύχοι μὴ ἀκούσας τῶν λεγομένων, ἀλλ' οὖν τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς ὁρῶν οἰκτείρῃ τὸν γέροντα. ^[5]
- 22 37 b (BCE 3 E 4) T γραφικῶς οὖν κεῖται τὸ σχῆμα. T Ἑκτορ , μή μοι μίμνε : πιθανῶς διεῖλε τὸν οἶκτον εἰς πρόσωπα τό τε πρὸ θανάτου καὶ μετὰ θάνατον, ἵνα μήτε μακρὸς εἴη μήτε ἀσυμπαθής.
- 22 38a πῶς οὖν Ἀλεξάνδρου μὲν τὸ μονομάχιον οὐ καρτερεῖ θεωρεῖν (cf. Γ 304—9), Ἑκτορος δέ; ἢ ὅτι ὁ μὲν ἐν τῷ πεδίῳ συνέβαλεν, ὁ δὲ πρὸ τοῦ τείχους, ἔνθα παρῆσαν πάντες τῷ μεγέθει τοῦ κινδύνου καταπλησσομένοι. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τε ἐκεῖνον μὲν ἀπιὼν ἔα πολεμεῖν, εἰδὼς ὀλίγον λειπόμενον Μενελάου καὶ τῶν θανάτων πρόξενον γεγονότα, b (BCE 3) T καὶ ὅτι οὐδὲν πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐκεῖνος ὥς Ἑκτωρ ἠδύνατο, b (BCE 3) τὸν δὲ μένων ἰκετεύει μὴ πολεμεῖν, τὸ διάφορον ἐκατέρων εἰδὼς τῆς τε ἰσχύος καὶ τῆς πρὸς τὴν πόλιν ὠφελείας. ἄλλως τε οὐ θεατὴς τοῦ πολεμεῖν, ἀλλ' ἰκέτης τοῦ μὴ πολεμεῖν ἐπιμένει. b (BE 3 E 4) T < ἀνέρα τοῦτον :> τοῦτον· δείκνυσι τὸν λάμποντα. ^[10]
- 22 38b1 T il οἶονεὶ δακτυλοδεικτεῖ αὐτῷ τὸν Ἀχιλλέα.
- 22 38b2 b (BCE 3 E 4) οἶος ἄνευ θ' ἄλλων , <ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃ> : ὥς Ἀγαμέμνων "μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος <σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι> " (H 111).
- 22 39a ἀγαθὸν δὲ τοῦτο, μὴ οὕτω φιλοτεκνεῖν ὥς καὶ ἀπατᾶσθαι περὶ τὴν κρίσιν, τὰ βελτίῳ ὑπειληφότα περὶ τῶν παίδων. T < οἶος ἄνευ θ' ἄλλων :> περικόπτει αὐτοῦ πάσας τὰς ἀντιρρήσεις, λέγων ὅτι εἰ μένειν δεῖ, ἀλλ' οὐ μόνον. ^[5]
- 22 39b b (BCE 3 E 4) < Πηλείωνι δαμείς :> πρὸς τὸ σχῆμα.
- 22 40 A int αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο : σημειοῦνται τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωται.
- 22 41a A αἶθε θεοῖσι φίλος <τοσσόνδε γένοιτο> : ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν 'εἶθε ἐχθρὸς τοῖς θεοῖς γένοιτο'.
- 22 41b ὁμοίως εἶπε τῷ "τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ" (I 378). σημειοῦνται δέ τινες ὅτι ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δεδήλωκεν. b (BCE 3) T {φίλος} τοσσόνδε : πρὸ τέλους ἢ ὀξεῖα· ἐν γάρ ἐστι μέρος λόγου.
- 22 41c A ἔδονται : Ἀρίσταρχος "ἔδοιεν", A im b (BCE 3 E 4) T ἃ δὲ ἀπεύχεται τῷ παιδί, ταῦτα καταρᾶται τῷ πολεμίῳ.
- 22 42 b (BCE 3 E 4) T < ὅς μ'> υἱῶν πολλῶν <τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε> : καὶ τοῦτο εἰς ἔλεον ὥς ἄξιον καὶ διὰ τὴν τῶν ἄλλων παίδων ἀποβολὴν ἐλεῆσαι τὸν πατέρα.
- 22 44a ἅμα δὲ καὶ ὑπομιμνήσκει τῆς Ἀχιλλέως δεινότητος. b (BE 3 E 4) T εὖνιν : ὃ ἐστὶν εὐναζόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἡσυχάζοντα, ἐξ οὗ καὶ ἡρημωμένον, ἐξ οὗ ἐστερημένον.
- 22 44b

- b (BCE 3 E 4) T ἡ παρὰ τὴν ἐνὸς γενικὴν ἔνις εὖνις, ὁ μεμονωμένος. b (BE 3 E 4) T < νήσων ἔπι> τηλεδαπάων : τινὲς "θηλυτεράων" διὰ τὸ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι· ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐπωλοῦντο.
- 22 45 ἡ εὐγείων· ἀλλ' "οὐ <γάρ> τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων" (δ 607). T < τοὺς μοι :> οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ , ἄλλοι δὲ "οὓς μοι".
- 22 48a1 A int σὺν τῷ τ τοὺς μοι .
- 22 48a2 T il < κρείουσα γυναικῶν :> ἀντὶ τοῦ βασιλικωτάτη b (BC E 3 E 4) T il καὶ ἐντιμοτάτη, b (BCE 3) ὡς τὸ "δῖα γυναικῶν" (B 714.
- 22 48b Γ 171 al.). b (BCE 3) T il ἀλ λ ' εἰ μὲν ζώουσι <μετὰ στρατῷ> : ἐλεεινὴ καὶ ἡ ἄγνοια τοῦ πατρός· ἦδει γὰρ ὁ Ἑκτωρ περὶ τῆς ἀναιρέσεως τῶν ἀδελφῶν καὶ ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠλέησεν.
- 22 49a1 T ἐλεεινὴ λίαν ἡ ἄγνοια τοῦ πατρός.
- 22 49a2 ὁ δὲ Ἑκτωρ ἦδει περὶ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν. ἴσως δὲ διὰ τοῦτο λέγει, ἵνα, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ζῶσι καὶ ἀναρρύνονται, κἂν οὗτος ὑπολειφθῇ, b (BCE 3 E 4) τὸν πατέρα ἐλεήσας τῆς στερήσεως b (BCE 3) τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων υἱῶν. b (BCE 3 E 4) ἦ τ ' ἂν ἔπειτα : ὅτι περισσὸς ὁ ἂν σύνδεσμος· εἰ γὰρ ἐνετέτακτο κυρίως, ἐπήνεγκεν ἂν (sc. ^[5]
- 22 49b1 in X 50) ἀπολυσαιμέθα. A περισσὸς ὁ ἂν· εἰ γὰρ ἦν εὐκτικόν, ἔδει τὸ ἐξῆς ἀπολυσαιμέθα.
- 22 49b2 ἡ παραπληρωματικὸς ἐστίν. b (BCE 3) {ἦ τ ' ἂν ἔπειτα ἀπολυσόμεθα;} πλεονάζει ὁ ἂν .
- 22 49b3 T < ἀπολυσόμεθα :> ἐν ἄλλῳ "ἀπολύσομεν".
- 22 50a A im {χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε} ἔστι γὰρ ἔνδον : κοινὸν τὸ 'χαλκὸς καὶ χρυσός'.
- 22 50b T < ἔστι γὰρ ἔνδον :> δεῖ προσλαβεῖν τὸ 'χαλκὸς καὶ χρυσός'.
- 22 50c T il πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων <ὀνομάκλυτος Ἄλτης> : ὅτι κατὰ σύνθετον προενεκτέον.
- 22 51a1 σημαίνει δὲ τὸ ὅλον ὀνομαστός· ὁ γὰρ κλυτός ἐπὶ τοῦ διαβεβοημένου. καὶ ὅτι οἱ πατέρες ταῖς θυγατράσι γαμουμέναις δῶρα παρεῖχον· "ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω" (I 147). A {πολλὰ γὰρ ὥπασε;} διπλῇ δὲ πρὸς τὸ ἔθος· καὶ Ἀγαμέμνων "ἐπιμείλια δώσω". ^[5]
- 22 51a2 T παιδὶ γέρων : αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων "παιδὶ φίλῃ".
- 22 51b A int TT il Ἀριστοφάνης "πολλὰ". TT il < ὀνομάκλυτος Ἄλτης :> Ἀθηνοκλῆς φησι τὸν Ὀμηρον πρῶην Ἄλτην καλεῖσθαι διὰ τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸν ὀνομάκλυτος .
- 22 51c T ὀνομάκλυτος {ἄλτης}: ὡς τοξόκλυτος.
- 22 51d οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος, ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (sc. τ 183) κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον· "ἐμοὶ δ' ὄνομα", εἴτα "κλυτὸς Αἴθων"· ἰδίᾳ συστήσας γὰρ αὐτοῦ βούλεται τὸ ὄνομα, ἐπεὶ τοι ἔσται κρεμύμενος λόγος. εἴπομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτου βιβλίοις (sc. ad K 109), πότε τὸ κλυτός κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον φυλάσσει τὸν τόνον καὶ πότε ἀναδίδωσιν. A ὀνομάκλυτος : Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν ὡς "πασιμέλousα" (μ 70). ^[5]
- 22 51e ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ (sc. τ 183) "ὄνομα κλυτὸς Αἴθων" κατὰ παράθεσιν. εἰ δὲ φασιν 'οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον', τί ἐστὶ τὸ "Ἀστυάναξ" (X 500. 506) καὶ ποιηματογράφος; κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν, ὡς "τοξόκλυτος" (Bacch. ep. 11,39)· ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ (fr. 312 = pae. 6, 123) τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτηῖρι· "ὀνομακλύτα γάρ ἐσι". b (BCE 3) T εἰ δ' ἦδη τεθνᾶσι <καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν, / ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι> : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ τεθνᾶσι (52) καὶ ὑποστικτέον δόμοισι <ν> (52). ^[5]
- 22 52-3a ἴσως δ' ἂν τις ἐπὶ τὸ τεθνᾶσι (52) ὑποστίζοι, τὰ δὲ ἐξῆς πάντα συνάπτοι, ἵν' ἢ ὁ λόγος 'καὶ ἀποθανόντες ἀνιασόμεθα', ὁμοίως τῷ "εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο, / αὐτὰρ

ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομαι" (X 389—90). Α καὶ εἰν Ἀῖδαο δόμοισιν / ἄλγος ἐμῷ θυμῷ : οὕτω δεῖ συνάπτειν, ἵνα ἐπιταθῇ, ὡς τὸ "αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου" (X 390). ^[5]

- 22 52-3b Τ τοὶ τεκόμεσθα : ὡς "Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο" (Υ 215) b (BCE 3) Τ ἐπὶ ἀρσενικοῦ.
- 22 53 b (BCE 3) λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον < ἄλγος / ἔσσεται—δαμασθεῖς > : οὐδεὶς γὰρ αὐτοὺς ποθήσει σοῦ περιόντος.
- 22 54-5 ἄκρως δὲ αὐτὸν ὑπερῆυξε· τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄλλων παίδων ἀναίρεσιν μόνοις φησὶ τοῖς γονεῦσι πένθος παρασχεῖν, τὸν δὲ Ἑκτορος θάνατον δημοσίαν ἔσσεσθαι συμφορὰν, ἵνα, εἰ καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ὀλιγωροίη, ἀλλ' οὖν τῶν κοινῇ συμφερόντων προνοησάμενος b (BCE 3 E 4) Τ ἀποστῇ τοῦ κινδύνου. b (BCE 3 E 4) < Ἀχιλλῆϊ δαμασθεῖς : > πρὸς τὸ σχῆμα, Α int ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Ἀχιλλέως, Α int Τ il ὡς "Τρῶσὶ δαμείσ" (Σ 461). ^[5]
- 22 55 Α int τεῖχος : τὴν πόλιν.
- 22 56a Καλλιμάχος (fr. 635)· "ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ / b (BCE 3 E 4) Τ παρῆν ἀμύντωρ". b (BCE 3 E 4) φιλοπάτριδα δὲ ὄντα ὑπομιμνήσκει τῆς πόλεως. b (BE 3 E 4) Τ < ἐμὸν τέκος : > γράφεται καὶ "ἐμὸν θάλασ".
- 22 56b1 Τ il τινὲς δὲ συμπαθέστερον γράφουσιν "ἐμὸν θάλασ".
- 22 56b2 b (BE 3 E 4) Τ ὄφρα σαώσης / Τρῶας < καὶ Τρῶας > : φιλότιμον αὐτὸν εἰδὼς ὑπήλλαξε τὴν λέξιν, πρὸς εὐκλειαν καὶ κοινὴν σωτηρίαν αὐτῷ τὴν φυγὴν εἶναι λέγων.
- 22 56-7 b (BE 3) Τ Τρῶας καὶ Τρῶας , < μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς > : ἦτοι στικτέον μετὰ τὸ Τρῶας καὶ Τρῶας , ἵνα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀπαγορευτικὸς ὁ λόγος γένηται, Α b (BCE 3) Τ μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς .
- 22 57 εἰ δὲ συνάπτοιμεν, ἔσται ἐπανάληψις τῶν ὑποτακτικῶν, Α b (BE 3) Τ κοινοῦ νοουμένου τοῦ "ὄφρα" (X 56), ἵνα "σαώσης" (X 56) καὶ μὴ ὀρέξῃς {ἦτοι} καὶ μὴ "ἀμερθῆς αἰῶνος" (cf. X 58). Α φίλης αἰῶνος : οἰκεῖα ταῦτα πατρὶ καὶ γέροντι καὶ πεῖσαι θέλοντι, ἐγκωμιάζειν ἄρτι τὸ ζῆν καὶ ἐπὶ φιλοψυχίαν παρακαλεῖν. ^[5]
- 22 58 b (BCE 3) Τ ἀντιτέθεικε δὲ (sc. X 59—76) τῇ τοῦ ἐχθροῦ δόξῃ τὴν αὐτοῦ ἀτυχίαν, εἰς φόβον κινῶν τὸν Ἑκτορα. ἀπὸ τοῦ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἢ κατασκευή. b (BE 3) Τ αἰὼν δὲ παρὰ τὸ αἰεῖ ἢ τὸν ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς χρόνον. Τ πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέον τ' ἐλέησον : ὡς ἔστιν ὁλος θαυμαστὸς ἐκ τῶν ὀκτῶ μερῶν τοῦ λόγου συγκεῖμενος. ^[5]
- 22 59a1 Τ σημειωτέον ὅτι τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου ἔχει ὁ στίχος.
- 22 59a2 Α im < ἐμὲ τὸν δύστηνον : > οὕτως ὀρθοτονητέον Α il Τ il τὴν ἐμέ ἀντωνυμίαν.
- 22 59b Τ il < ἔτι φρονέον τ' ἐλέησον : > τινὲς {δὲ} "ἔτι ζῶντ' ἐλέησον". Τ ἔτι φρονέοντα : φρονέων ἀντὶ τοῦ φρονῶν ἔτι εὖ ἢ ἔτι ζῶν· τὸ ζωτικὸν γὰρ φρένας καλεῖ· "ποτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο" (Π 504), καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τεθνεῶτος· "ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν" (Ψ 104), ὃ ἔστι τὸ συνεκτικὸν τοῦ ζῆν.
- 22 59d1 ἢ ἕως ἔξεστί μοι φρονῆσαι. Τ ἀντὶ τοῦ τὸν ἔτι εὖ φρονοῦντα καὶ συμβουλεύοντα.
- 22 59d2 b (BCE 3) ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα· τὸ γὰρ ζωτικὸν φρένας καλεῖ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλου· "ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν", ὃ ἔστι τὸ συνεκτικὸν τοῦ ζῆν. b (BE 3) γήραος οὐδῶ : ἐξόδῳ b (BCE 3 E 4) ΤΤ il τοῦ βίου.
- 22 60 b (BCE 3 E 4) Τ ἐφ' ᾧ ἤδη πεπέραται ὁ βίος, καὶ διεξελέλυθεν ἐξ αὐτοῦ. b (BCE 3) Τ ἐπιδόντα / υἱάς τ' ὀλλυμένους < — / ἐλκομένας τε νουούς > : ἐναργῶς πέφρακε τὰ τῶν πορθήσεων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις· "ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε" (Ι 593).

- 22 61-5a1 καὶ μὴ γράψας δὲ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ὅμως ἐδήλωσεν αὐτῆς τὰ παθήματα, πᾶσαν ἡλικίαν τὴν ἐν πολέμῳ τι πάσχουσιν παραλαβών· b (BCE 3 E 4) T ταῖς δὲ γυναιξίν ἢ εἰς τὸ σῶμα ὕβρις μείζων. δαιμονίως δὲ ταῦτα ὑπ' ὅψιν ἤγαγεν ἐν βραχεῖ, χρησάμενος ἅμα καὶ ἀπεριέργως ταῖς λέξεσιν· οὐ γὰρ ὑπορόφους ἢ δαιδαλέους θαλάμους λέγει (cf. 63) οὐδὲ θύγατρας καλλικόμους ἢ καλλισφύρους (cf. 62 et 65), ἀλλ' ἀπήλλακται τῶν ἐπιθέτων αὐτῶ τὰ δυστυχοῦντα τῶν σωματίων. b (BE 3 E 4) T προαναφωνεῖ τὴν Ἰλίου ἄλωσιν. ^[10]
- 22 61-5a2 A im < ἔλκηθείσας τε θύγατρας /> .
- 22 62-4 .. καὶ νήπια τέκνα < / βαλλόμενα προτὶ γαίῃ > : ἐντεῦθεν ὁ περὶ Κασ < σ > ἄνδρας καὶ Ἀστυάνακτος ἐρρῦ μῦθος < ὁ > παρὰ τοῖς τραγικοῖς (cf. T.G.F. fr. 450 b Sn. et infra test.). T κεραῖζομένους : ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς κέρασι †βαλλόντων† ζώων· ὅθεν τὸν ἄθυμον καὶ ἀόργητον ἀκέραιον λέγουσιν.
- 22 63 b (BCE 3) T < νυούς : > τὰς τῶν υἱῶν γυναῖκας.
- 22 65 b (BCE 3) T il αὐτὸν δ' ἄν < πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν / .
- 22 66-7 .. ἐρύουσιν > : περισσὸς ὁ ἄν (66). πρώταις δὲ θύραις ταῖς αὐλείοις, ταῖς ὑπὸ τὴν εἴσοδον πρώταις. b (BCE 3) T ἐντεῦθεν ὑπὸ τῷ βωμῷ τοῦ ἐρκ < ε > ίου Διὸς φασιν αὐτὸν ἀνῆρῆσθαι· φησὶ γοῦν "μηρί' ἔκην < ... > αὐλῆς ἐν χόρτῳ" (Λ 773—4). T πύματον {με}: καὶ τὸ πύματον οἰκτρόν, οἷον ἐπιδόντα τὰ τῆς πορθήσεως δεινά. ^[5]
- 22 66a1 T καὶ τὸ πύματον δὲ πολλῆς οἰκτρότητος, b (BCE 3) οἷον θεασάμενον πάντα τὰ προκείμενα δεινά.
- 22 66a2 b (BCE 3 E 4) πρώτῃσι θύρῃσιν : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄκραις.
- 22 66b πρώτῃσι δὲ πύλῃσι πρὸς τὸ "ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ" (Z 40). A ὠμησταί : Ἀρίσταρχος ὡς ἀθληταί, Τυραννίων (fr.
- 22 67a 24 P. = 27 H.) δὲ ὡς κομῆται. ἔφαμεν δὲ ἐν τῇ Λ (sc. ad v. 454) ἐντελῶς περὶ τῆς προσφδίας, ὡς ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου. A {ὠμισταί} ἐρύουσιν : ὅτι χρόνος ἥλλακται ἀντὶ τοῦ ἐρύουσιν.
- 22 67b καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (φ 97) "νευρὴν ἐντανύει < ν > " ἀντὶ τοῦ ἐντανύσειν. A ὠμησταί : ὠμηστής ὡς ὀρχηστής παράγωγον, οὐ σύνθετον· b (BCE 3) T "ὠμηστής καὶ ἄπιστος" (Ω 207).
- 22 67c T τὸ δὲ ἐρύουσιν ἐνεστῶς ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος. b (BCE 3) T οἰκτροτάτη δὲ ἢ καὶ μετὰ θάνατον αἰκία· καὶ ὅτι οὐδ' ἐν τοῖς βασιλείοις καθαγιασθήσεται, ἀλλ' ἐκριφήσεται. b (BE 3) T τύψας ἢ ἐβαλὼν < ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται > : πρὸς τὴν διαστολὴν τοῦ βαλεῖν καὶ τύψαι. ^[5]
- 22 68a καὶ ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη, οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ πρόσωπον. A ῥεθέων : τῶν μελῶν.
- 22 68b δείκνυσσι δὲ ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι. ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, A b (BCE 3) T δι' ὧν ῥέζομέν τι. b (BCE 3) T Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον καὶ ῥεθομαλίδας τοὺς εὐπροσώπους A b (BE 3) T φασί. Διονύσιος (fr. 49 Schm. = 34 L.) δὲ καὶ νῦν τὸ πρόσωπον A b (B) T φησὶ δηλοῦσθαι· διὰ γὰρ μυκτήρων ἢ στόματος ἐκπνέομεν, καίτοι γε τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· "ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλήν / ἔσσυτο" (Ξ 518—9). A b (BE 3) T < ἔλῃται : > ἐν ἄλλῳ "ἔλοιτο". ^[5]
- 22 68c A int < πυλαωρούς : > Ἀρίσταρχος "θυραωρούς", θυροφύλακας.
- 22 69a1 A im "θυραωρούς" οὗν γραπτέον, θυροφύλακας.
- 22 69a2 T πυλαωρούς : τινὲς "θυραωρούς". πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεώς φησι.
- 22 69b παλαιὸν δὲ ἔθος τηρεῖσθαι τοὺς πυλῶνας κυσίν, ἵνα βαῦζοντες δηλοῖεν τοῖς ἔνδον τοὺς ξένους. b (BCE 3) T ἀλύσσοντες : ἄγαν λυσσῶντες· τοῦτο γὰρ τοῖς κατοικιδίοις συμβαίνει κυσίν, b (B, C [bis], E 3) T ἐπὴν γεύσωνται †σώματος†.

- 22 70 οἱ δὲ ἐν ἄλλῃ ὄντες, b (BCE 3) T ὡς τὸ "ἡ δ' ἀλύους' ἀπεβήσετο" (E 352), "ἡ ἀλύεις, ὅτι Ἴρον;" (ς 333). T οἱ δὲ παρὰ τὴν ἄλυν, ὃ ἐστι παίγνιον, οἷον "κυνῶν μέλπηθρα" (N 233). b (BCE 3) T ἀλύσσοντες : ὑπὸ πλησμονῆς ἀλύοντες, οἷον ἐν ἄλλῃ ὄντες, δυσφοροῦντες. οἱ δὲ εἶπον ἐπὶ τὸ ἄγαν λυσσῶντες. A < ἐν προθύροις : > ἀντὶ τοῦ παρὰ προθύροις. ^[5]
- 22 71 T il νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν < / — / κεῖσθαι > : δοκεῖ τοῦτο προτρεπτικὸν εἶναι μᾶλλον ἐπὶ θάνατον ἢ ἀποτρεπτικόν· καίτοι φαίνεται βουλόμενος πείθειν τὸν Ἑκτορα εἰσιέναι εἰς τὸ τεῖχος καὶ μὴ ὑπομένειν τὸν Ἀχιλλέα.
- 22 71-3 —ρήτεον δὲ ὅτι τῷ ἄπαξ ἀναγκασθέντι ἀποθανεῖν νέω τοῦτο ἔοικεν, ὁ δὲ τὸν ἐκ προπετείας ὑφίστατο θάνατον· διὸ σαφηνίζει τὸν νοῦν διὰ τῶν πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅτι φανήῃ (73), ὡς ἄρα καλὸν τὸ ἀποθανεῖν ὑπὲρ πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπὶ λυσιτελείᾳ τῶν προσηκόντων, ἵν' ἡ 'πάντα δὲ τὰ τῆς αἰκίας καλὰ εἰσι τῷ θανόντι, ἐὰν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν καλόν τι φανῇ καὶ λυσιτελέσ'. σὺ δέ, φησί, ῥιψοκινδύνως ταῦτα βούλει παθεῖν, οὐκ ὠφελῶν τοὺς οἰκείους. b (BE 3 E 4) T < φανήῃ : > οὕτως Ἀρίσταρχος A im T il φανήῃ διὰ τῶν δύο η < η > . ^[10]
- 22 73 A im πολίον τε κάρη < πολίον τε γένειον > : κάρη καὶ γένειον τῶν οἰκτρῶν ἡγεῖται μερῶν· ἔκαστ' αὖ κομῶσιν οἱ πενθοῦντες.
- 22 74 T αἰδῶ : τὰ αἰδοῖα.
- 22 75 A im T ἡ τὴν ἀπὸ τῆς ὀψεως τοῦ σώματος ἐντροπήν. b (BCE 3) T ἡ ῥ' ὁ γέρων < — / τίλλων ἐκ κεφαλῆς > : ἄφ' ὧν ἥρξατο, ἐνταῦθα καὶ ἔληξεν. "ὦμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν" (X 33): b (BCE 3 E 4) T ἡ ῥ' ὁ γέρων ν , πολιὰς δ' ἑλάνη τρίχας ἔλκετο χερσὶ / b (BE 3 E 4) T τίλλων ἐκ κεφαλῆς (77—8): b (BE 3 E 4) μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν < ὀδύρετο δακρυχέουσα > : παθητικὰ ταῦτα, καὶ κόρον φέροντα τῷ μήκει. ^[5]
- 22 79 ταμιεύεται δὲ τὴν Ἀνδρομάχην ἐπὶ νεκρῷ καὶ συρομένῳ τῷ Ἑκτορι (sc. X 477—514), ἵνα μὴ πάλιν οἱ αὐτοὶ θρηνοῖεν. b (BCE 3 E 4) T κόλπον ἀνιεμένη : ὅτι ἀντὶ τοῦ χαλῶσα, ἀναστέλλουσα.
- 22 80a καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (β 300) "αἶγας ἀνιεμένουσ", ἀναδέροντας. ἔστιν οὖν ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. A κόλπον ἀνιεμένη , < ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε : ἀνιεμένη > γυμνοῦσα τὸ περὶ τοὺς μαζοὺς κόλπωμα· καὶ "αἶγας ἀνιεμένουσ" (β 300) γυμνοῦντας, ἐξ οὗ τὸ ἐκδέροντας.
- 22 80b κινητικὸν δὲ καὶ γραφικὸν τὸ σχῆμα. ἔδειξε δέ, ὅσον φιλοτεκνότεραι γυναῖκες· ὁ μὲν γὰρ περὶ ἑαυτοῦ δέδιεν (cf. X 59—76), ἡ δὲ περὶ τοῦ παιδὸς καὶ ἄνω καὶ κάτω βοᾷ "φίλον θάλασ" (X 87) καὶ "ὄν τέκον αὐτή" (X 87), τῶν ἐπὶ τῇ πατρίδι δεινῶν ἐπιλελησμένη. παρατηρητέον δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου, ἀπὸ μετοχῆς εἰς ῥῆμα μεταβαίνον. b (BE 3 E 4) T ἄλλως κόλπον ἀνιεμένη , ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν : τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέρη, "ὡς ἀπὸ κόλπου / μητρὸς ἔλειθυίης ἦλθετε βουλομένησ" (Call. ^[5]
- 22 80c fr. 7, 9—10). ἐλέγετο δὲ κόλπος τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου· ὅθεν καὶ προκόλπιον· περὶ γὰρ τὰς ὀσφύς ἐζώννυντο. b (BE 3 E 4) T τέκνον ἐμόν : οὐκ ἀρκεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ, τῷ < τέκνον > , "τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον" (Z 254), ἀλλὰ καὶ ἐμόν διὰ τὸ ταραχῶδες καὶ ἐναγώνιον τῆς ψυχῆς. ^[5]
- 22 82a1 T τάδε τ' αἶδεο : ἀντιδοῦναι τούτοις χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν.
- 22 82b1 T οὐκ ἀρκεῖται τῷ τέκνο ν , ἀλλὰ τὸ ταραχῶδες καὶ ἐναγώνιον τῆς ψυχῆς παρασκευάζει αὐτὴν καὶ τὸ ἐμόν προσθεῖναι.
- 22 82a2/b2 b (BCE 3) τὸ δὲ αἶδεο ἀντὶ τοῦ b (BE 3) ἀπόδος τούτοις τὴν χάριν ὑπὲρ ὧν σοι ἐποίησαν. b (BE 3 E 4) τάδε τ' αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον / αὐτὴ ν , εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον· / τῶν

- μνησαι , φίλε τέκνον : ἦτοι συναπτέον μέχρι τοῦ ἐπέσχον (83), εἴτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς A b (BE 3)
T τῶν μνησα ι , φίλε τέκνον (84).
- 22 82-4 ἢ στικτέον αὐτήν (83), εἴτ' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς A b (E 3) T εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον
(83)· ἔστι δὲ ὑποστιγμὴ μετὰ τὸ ἐπέσχον (83). A b (BE 3) T καὶ μ' ἐλέησον / αὐτήν· εἰ μὴ σαυτὸν
ἐλεεῖς b (BCE 3 E 4) T καὶ τῆς σῆς φροντίζεις ζωῆς, b (BCE 3) ἐμὲ αὐτήν τὴν γεννήτριαν καὶ
τροφὸν ἐλέησον. ^[5]
- 22 82-3 b (BCE 3 E 4) τινὲς δὲ T παρ' Ἰωσιν αὐτήν (83) τὴν μητέρα TT il λέγεσθαι, "τέκν' ἔφαγεν
στρουθοῖο καὶ αὐτήν" (B 317). T < εἴ ποτέ τοι : > οὕτως διὰ τοῦ τ , εἴ ποτέ το ι . ^[5]
- 22 83a A int λαθικηδέα : καὶ "ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ" (Z 251).
- 22 83b T < λαθικηδέα : > τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἀπάντων. A int τῶν μνησαι ,
φίλε τέκνον , < ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα > : ὅτι ἰδίως φίλε τέκνον ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον.
- 22 84a καὶ ἄμυνε ἀντὶ τοῦ ἀμύνου. A < φίλε τέκνον : > πρὸς τὸ σημαινόμενον b (B, C[bis], E 3 E 4) T
il ὑπήντησε.
- 22 84b τὸ δὲ ἄμυνε ἀντὶ τοῦ b (B, C[bis], E 3 E 4) ἀμύνου. b (B, C [bis], E 3 E 4) T il φίλε τέκνον : ἄκρως
οὐκ ἀφίσταται τῶν κοινῶν ὀνομάτων, "Ἐκτορ, τέκνον ἐμόν" (X 82), τῶν μνησα ι , φίλε τέκνο
ν , "φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή" (X 87).
- 22 84c b (B, C [bis], E 3 E 4) T τείχεος ἐντός : ἱκανὰ δὴ πρὸς πειθῶ· οὐ γὰρ ἀποστῆναι τῆς μάχης αὐτῷ
συμβουλεύει, ἀλλὰ μετ' ἀσφαλείας μάχεσθαι.
- 22 85a b (B, C [bis], E 3 E 4) T < ἐών : > οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 22 85b ἄλλοι δὲ "ἰών". A im μὴ δὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ : ὅτι σαφῶς πρόμος ὁ πρόμαχος, οὐχ ὁ
βασιλεύς.
- 22 85c A ἐντὸς ἰών : "ἐών" γραπτέον, οὐκ ἰώ ν .
- 22 85d πρόμος δὲ ὁ b (BCE 3) T πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, b (BCE 3 E 4) T οὐχ ὁ βασιλεύς. b (BCE 3)
T σχέτλιος : ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως.
- 22 86a1 ἐκφωνήσεις δὲ συνεχεῖς ἀπαιτεῖ τὸ πάθος. T ὁ πολλῶν ἡμῖν αἴτιος κακῶν.
- 22 86a2 ἐπιφωνήσεις δὲ πολλὰς καὶ ποικίλας ἀπαιτεῖ τὸ πάθος. b (BCE 3) κλαύσομαι < ἐν λεχέεσσι > :
φιλοίктиστον χρεῖμα γυνή.
- 22 87a καὶ τοῦτο μέγα τοῖς τεθνεῶσιν οἶονται. b (BCE 3) T < τέκος : > γράφεται "{φίλον} θάλος".
- 22 87b A im οὐ δ' ἄλοχος πολύδωρος : ὅτι ἔδνα ἐδίδοσαν οἱ παλαιοὶ ταῖς θυγατράσι· καὶ πολύδωρον
λέγει τὴν πολυέδνον.
- 22 88a A οὐ δ' ἄλοχος : ὡς φιλογύνην ὑπέμνησε τῆς γυναικός.
- 22 88b T πολύδωρος δὲ ἡ εὐμορφος· περὶ γὰρ τούτων πολλὰ δίδοται ἔδνα· "ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ
πόρε μυρία ἔδνα" (X 472). b (BCE 3) T < ἄνευθε .
- 22 88c .. μέγα : > τὸ μέγα ἐπὶ τόπου νῦν. b (BCE 3 E 4) T il κύνες < .
- 22 89a1 .. > κατέδονται : οἶδεν αὐτὸν τοῦτο δεδοικότα μάλιστα· "σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν"
(H 79). T οἶδε δὲ αὐτὸν τοῦτο μάλιστα δεδοικότα, τὴν τοῦ σώματος ἀπώλειαν· διὸ καὶ εἰς μέσον
αὐτὸ ἤγαγε· φησὶ γὰρ οὗτος πρὸς Αἴαντα· "τοῖκαδ' ἐμὸν σῶμα† δόμεναι πάλιν".
- 22 89a2 b (BCE 3 E 4) < προσ > αὐδήτην : ἢ παρατατικῷ ἔστι Δωρικοῦ ἢ ἀορίστου συγκεκομμένου.
- 22 90a1 ἄμεινον δὲ διὰ τοῦ παρατατικῷ τὴν ἀδιάλειπτον δηλοῦσθαι δέησιν. T Δωρικῶς.
- 22 90a2 T il πολλὰ λισσομένῳ : σημαίνει ὅτι πολλὰ παραλέλοιπεν, ἃ δεῖ προσεπινοεῖν.
- 22 91a b (BCE 3) T οὐ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἔπειθον : ὅτι ὑπερβίβασται ὁ δέ.

- 22 91b A "Ἐκτορι δὲ θυμὸν οὐκ ἔπειθον, AT il πρὸς τὸ "οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν" (ο 246). A οὐ δ' Ἐκτορι θυμὸν ἔπειθον : ἔστι γὰρ θρασὺς καὶ ἔτοιμος, ἀλόγιστος δὲ καὶ οὐ μεταβλητός.
- 22 91c b (BCE 3 E 4) T ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ <ὀρέστερος ἄνδρα μένησι> : ὅτι τὴν τῶν ὄφρων κατάδυσιν χειρὰν εἴρηκεν, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὃ ἔστι χωρῆσαι· "οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται" (ς 17)· εἰς αὐτὸ γὰρ μόνον μηχανῶνται οἱ ὄφεις εἰς τὸ χωρῆσαι τὸ σῶμα ὥσπερ ἔλυτρον.
- 22 93a A <ὡς δὲ δράκων> ἐπὶ χειρὶ <ὀρέστερος> : ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ζώων ξυλόχους (cf.
- 22 93b E 162 al.) τε καὶ εὐνάς (cf. Λ 115 al.) φησι (δύναται γὰρ καὶ ἕτερα ζῶα χωρῆσαι), νῦν δὲ χειρὰν τὴν αὐτὸν μόνον χωροῦσαν καὶ τρόπον τινὰ ἔλυτρον αὐτοῦ οὔσαν· "οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται" (ς 17). b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι δίκην ὕδατος τέκχεϊται εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν ἐρήμῳ γεννώμενα. b (BE 3 E 4) T <ὀρέστερος ἄνδρα μένησι :> ἔν τισι τῶν ἀπὸ τῶν πόλεων "ὀρέστερον ἄνδρα δοκεύη". ^[5]
- 22 93c1 T il ἔνιαι δὲ τῶν κατὰ πόλεις διὰ τοῦ ν , "ὀρέστερον", καὶ ἀντὶ τοῦ μένησι "δοκεύη".
- 22 93c2 A βεβρωκῶς κακὰ φάρμακα : φασὶν αὐτὸν ἐσθίοντα μύρμηκας καὶ κανθαρίδας μετὰ τὴν φώλευσιν ἰοῦ πληροῦσθαι, b (BE 3 E 4) T πλείονος <ἦ> τοῦ ἐμφύτου b (BE 3 E 4) καὶ ἐρεθίζεσθαι λυσσᾶν τε τοῦ ἀπομάζασθαι τὸν ἐνοχλοῦντα ἰόν.
- 22 94 b (BE 3 E 4) T σμερδαλέον δὲ δέδορκεν <ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ> : εἰκαστικῶς βλέπων γὰρ χαλεπὸν ἐλίσσει τὴν σπεῖραν περὶ τὴν χειρὰν.
- 22 95a1 γίνεται οὖν ὃ τε ἐλιγμὸς τῶν σφονδύλων χαλεπὸς ἐπὶ μάχῃ τεθηγμένου δεινὸν τε τὸ βλέμμα. ἡ δὲ τροφή ὕλη τῆς ὀργῆς, ἡ δὲ στάσις τεκμήριον τῆς ῥώμης, ὃ δὲ τόπος ἔρημος καὶ ἀνήμερος. T εἰκαστικὸς ὁ λόγος· βλέπων γὰρ χαλεπὸν ἐλίσσει τὴν σπεῖραν περὶ τὴν χειρὰν· γίνεται γὰρ ἐπὶ τῇ μάχῃ αὐτοῦ τεθηγμένου b (BCE 3 E 4) ὃ τε ἐλιγμὸς τῶν σφονδύλων χαλεπὸς καὶ ὁ συριγμὸς σφόδρα φοβερός καὶ τὸ βλέμμα δεινὸν καὶ ὕφαιμοι οἱ ὀφθαλμοί. ^[5]
- 22 95a2 ἡ δὲ τροφή ὕλη τῆς ὀργῆς, ἡ δὲ στάσις τεκμήριον τῆς ῥώμης καὶ εὐτολμίας, ὃ δὲ τόπος ἔρημος καὶ ἀνήμερος πρὸς κατάπληξιν. b (BE 3 E 4) πύργῳ ἔπι προὔχοντι <φαινήν ἀσπί δ' ἐρείσας> : παρὰ τὸ προέχον τοῦ πύργου, ὡς "νείατον ἀνθερεῶνα" (E 293) καὶ "νεΐαιραν γαστέρα" (cf. ^[5]
- 22 97a Π 465). b (BCE 3 E 4) T πύργῳ ἔπι προὔχοντι <φαινήν ἀσπί δ' ἐρείσας> : ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρά, b (BCE 3) T ὡς "ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέεσ" (O 494).
- 22 97b ὡς ἀνδριαντοπλάστης δὲ νῦν μὲν τοῦτον, ὕστερον (sc. X 225) δὲ ἐπὶ τῆς μελίας ἰδρύει τὸν Ἀχιλλέα. T ἄλλως· πύργῳ ἔπι προὔχοντι : ὑπονοητέον τὴν οἰκοδομίαν κάτωθεν οὔσαν παχεῖαν καταλήγειν εἰς στενόν.
- 22 97c ἢ πύργον προὔχοντα τὸ τοῦ πύργου προέχον, b (BE 3) T ὡς "νεΐαιραν <κατὰ> γαστέρα" (Π 465). ἔστι δὲ πλίνθω παραπλήσιον τοῦτο. T ὦ μοι ἐγών , —ὀρέξῃ : διαπόρησις ὁ τρόπος.
- 22 99–130 δείκνυσιν δὲ ὅσον κακὸν ἡ φιλοτιμία· διὰ γὰρ τὸ μὴ ἀκοῦσαι κακὸς ὑπὸ κακωτέρου b (BCE 3) T "'Ἐκτωρ ἦ <φι> βίηφι" (107) T ἀπόλλυται. καὶ ἔστι μὲν ὁ λογισμὸς γενναίου φρονήματος, ἄλλως δὲ ἄφρονος· κακὸν γὰρ κακῷ ἠθέλησεν ἰάσασθαι. b (BE 3) T ἐλεγχεῖν ἀναθήσει : ἀντὶ τοῦ ἀνάψει· καὶ γὰρ "ἀγάλατ' ἀνῆψεν" (γ 274) ἀντὶ τοῦ ἀνέθηκεν. ^[5]
- 22 100 Ἀττικοὶ δὲ φασιν ἀναθεῖναι τὸ φορτίον ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. οἱ δὲ αὐξήσει. b (BE 3) T ὅς μ' ἐκέλευε <—Ἀχιλλεύς> : καὶ τὸ ἐξῆς ὅς μ' ἐκέλευε (101) νύχθ' ὑπὸ τὴν δ' ὀλοήν (102), Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι (101)· στικτέον οὖν εἰς τὸ ὀλοήν (102)· ἐὰν γὰρ συνάψωμεν, ἐναντίον φαίνεται· οὐ γὰρ νυκτὸς ὥρμησεν Ἀχιλλεύς, νυκτὸς μέντοι ὁ Πολυδάμας συνεβούλευσεν (sc. ^[5]
- 22 101–2 Σ 254–283). b (BCE 3 E 4) T <κέρδιον :> καὶ "κάλλιον", διχῶς.

- 22 103 T il καὶ Τρωάδας : τὰ γὰρ τῶν γυναικῶν ὀνείδη χαλεπώτερα.
- 22 105 b (BCE 3 E 4) T κακώτερος : ἀντὶ τοῦ ἥσων· οὐ γὰρ κακὸς Ἑκτωρ.
- 22 106 b BCE 3) T ἔθος δὲ τοῖς χείροσι ψέγειν τὰ τῶν κρεισσόνων ἔργα, καὶ τοῖς μείζουσιν ἀνιάρων τὸ ὑπὸ ἥσσόνων κακολογεῖσθαι. b (BCE 3 E 4) T < κέρδιον : > αἱ κατὰ ἄνδρα "{πολὺ} κάλλιον".
- 22 108a1 A im καὶ "κάλλιον", διχῶς.
- 22 108a2 T il < ἄντην : > λείπει ἐλθόντα.
- 22 109a T il ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα < νέεσθαι > : οἰωνίζεται νῦν ἐν κινδύνῳ ὧν περὶ αὐτοῦ πρότερον λέγειν τι τῶν δυσχερῶν.
- 22 109b b (BCE 3) T < κατακτείναντα : > διχῶς, καὶ "κατακτείναντι".
- 22 109c A int ἢ ἐκεν αὐτῷ ὀλέσθαι : ὅτι ὁ κέν περισσός, καὶ ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ἐμοὶ αὐτῷ ὀλέσθαι ἢ καθ' Ὀμηρικὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀλέσθαι.
- 22 110a1 A {αὐτῷ ὀλέσθαι} ὑπ' αὐτοῦ ὀλέσθαι, ὡς "Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς" (X 55).
- 22 110a2 T ὁ δὲ κέν περισσός. TT il < πρὸ πόλεως : > ὑπὲρ τῆς πόλεως.
- 22 110b φασὶ 'πρὸ τῆς πόλεως ἠγώνισται'. b (BCE 3) T il εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι <— θυμός > : ἥρτηται μέχρι τοῦ ἀλλὰ τί μοι ταῦτα (122), καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἀνταπεδόθη.
- 22 111–22 ἦτοι οὖν διαπορητικός ἐστὶ κἀνταῦθα ὁ λόγος, A b (BCE 3) T ὡς ἐλέγομεν κἀν τῇ Φ (sc. ad 556—61): A 'ἄρα τὴν ἀσπίδα κατάθωμαι καὶ τὴν περικεφαλαίαν, A b (BCE 3) T πρὸς δὲ τὸ τεῖχος ἐρείσας τὸ δόρυ αὐτὸς προσέλθω Ἀχιλλεῖ A καὶ τὰ καὶ τὰ ποιήσω; A b (BCE 3) T ἢ κομματικῶς εἰρήσθαι ὑποληπτέον, AT ὡς καὶ ἡμῖν <ὁ> σύνδεσμος πολλάκις, A 'ἂν δὲ κατάθωμαι καὶ πορευθῶ'. δύναται δὲ καὶ ἠθικῶς ὁ Ἑκτωρ ἄπαξ ἐν μετανοίᾳ γενόμενος, πρὶν ἀνταποδοῦναι, διακόψαι τὸν λόγον. AT τὸ ὅμοιον νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν ὑπ' Ἀγήνορος ἀνωτέρω (sc. Φ 556—61) λεγομένων. A στίζομεν δὲ ταῦτα ὡς πλήρη. AT ἀσπίδα <μὲν> καταθείομαι <—ἐρείσας > : ὅπως μὴ δοκῇ ὡς πολέμιος προσιέναι. ^[10]
- 22 111–2 ἦ ἵνα μὴ διὰ τῆς θέας τῶν ὅπλων ἔτι αὐτὸν πυρώσῃ. ὅσον δὲ ἐστὶν ἐν ταῖς νίκαις ἀφόρητος, τοσοῦτον ἐν ταῖς ἀτυχίαις ταπεινός. b (BCE 3) T ἄλλως τε τὸ μὲν ἅπαντα ἐνθυμεῖσθαι συνετοῦ, τὸ δὲ ἐκλέγεσθαι τὰ ἄριστα γενναίου. b (BE 3) T ἀντίος : τινὲς ἰκέτης· ὅθεν ἀνταῖος ἰκέσιος Ζεὺς παρὰ Ἱπποβότῳ. ^[5]
- 22 113 T < ἦ τ' ἔπλετο νεῖκεος ἀρχή : > ἦ τ ε , ἢ ἀρπαγὴ τῆς Ἑλένης.
- 22 116 T il ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς : ἅμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχέσει δηλονότι.
- 22 117a b (BCE 3) T ἀμφίς : χωρὶς ὧν Ἀλέξανδρος ἥρπασεν.
- 22 117b οἱ δὲ τὸ ἀμφίς ἀντὶ τοῦ δίχα, ὃ ἐστὶν εἰς δύο. b (BCE 3) T τὸ δὲ ἔθος καὶ ἐν τῇ Ὀπλοποιίᾳ (sc. Σ 511—2). T ταύτην οὖν ἴσως καλεῖ Ἀγαμέμνων ποινήν (sc. Γ 290). b (BCE 3) T ἀμφίς Ἀχαιοῖς / ἄλ λ' ἀποδάσσεσθαι , ὅσα τε πτόλις ἦδε κέκευθε : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀμφίς δάσεσθαι, δίχα μερίσεσθαι.
- 22 117–8 πάλιν δὲ ὁ τέ σύνδεσμος περισσός. A < ἀποδάσσεσθαι : > Ἀρίσταρχος "{ἄλλ}" ἀποδάσσεσθαι" διὰ τοῦ ε .
- 22 118a A im < ὅσα πτόλις : > γράφεται "ὅσα τε πτόλις".
- 22 118b A int Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε < γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι > : μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλεῖα ὑπόσχεσιν.
- 22 119a γερούσιον δὲ σεμνόν, ἢ τὸν τοῖς γέρουσιν ὀφείλοντα προτείνεσθαι. b (BCE 3 E 4) T Τρωσὶν δέ : παρὰ Τρώων δέ.
- 22 119b b (BCE 3) T il < ἔλωμαι : > γράφεται "ὁμοῦμαι".

- 22 119c A int δάσεσθαι : μέλλοντός ἐστι· διὸ διὰ τοῦ ε .
- 22 120 T < ἀλλὰ τί μοι : > οὕτως A im χωρίς τοῦ δ , ἀλλὰ τί μοι .
- 22 122a A im T il ἀλλὰ τί μοι ταῦτα : ἀρίστη ἀνάγνωσις ἦδε.
- 22 122b T {μή μιν ἐγὼ μὲν} ἴκωμαι : τινὲς ὡς φιλωμαι ἀναγινώσκουσιν, ἵνα τὸ ἱκετεύσω σημαίνη.
- 22 123a1 οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἐναλλάσσειν τὸν τόνον· καὶ γὰρ βαρυνόμενον ταῦτον ὑπισχνεῖται καὶ ἀκόλουθόν ἐστι μέσῳ δευτέρῳ ἀορίστῳ ὀριστικῷ τῷ "τὴν ἰκόμην φεύγων" (Ξ 260). ὡς οὖν ἐλπίομην λίπωμαι, οὕτως "ἰκόμην" (Ξ 260. δ 84 al.) ἴκωμαι . A ὡς λέγωμαι. ^[5]
- 22 123a2 T il ἴκωμαι ἰών : ὅτι τὸ ἴκωμαι ἀντὶ τοῦ ἱκετεύσω.
- 22 123b παράκειται οὖν τὸ ἰών , ἐπεὶ προσεγγίζομεν οἷς ἂν προσφέρωμεν ἱκετείαν. A ἴκωμαι ἰών : διὰ τοῦ ἰών ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἴκωμαι ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) T ἱκετεύσω, b (BCE 3 E 4) T ὡς "τὴν ἰκόμην φεύγων" (Ξ 260).
- 22 123c b (BCE 3) T ἀνάπαλιν δὲ ἐκεῖ "ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσεν" (Π 574) ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. b (BE 3) T οὐδέ τί μ' αἰδέσεται : ὅτι αἰδέσεται ὡς ἱκέτην προσδέζεται "αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα" (A 23).
- 22 124a A αἰδέσεται : μετὰ αἰδοῦς δέξεται, b (BCE 3 E 4) T ὡς "αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα" (A 23) καὶ "αἰδοίοισιν ἔδωκα" (ο 373) ἀντὶ τοῦ ἱκέταις ἐπιμελῶς δὲ τοῦτο τίθησιν ἐπὶ τῶν ἱκετῶν.
- 22 124b T < κτενέει δέ με γυμνὸν ἔοντα / αὐτῶς > ὡς τε γυναῖκα : τοῦτο γὰρ b (BE 3) T αἰσχρὸν ἡγεῖται, εἰ δίχα τῶν ὅπλων ἀποθανεῖται.
- 22 124-5 b (BE 3 E 4) T < οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν > ἀπὸ δρυὸς οὐ δ' ἀπὸ πέτρης / τῷ ὀαριζέμεναι : ληρώδεις ἀρχαιολογίας διηγεῖσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ παλαιὸν ὀρεινόμων ὄντων τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖσε τίκτεσθαι b (BCE 3) T ἢ ἐπεὶ μελιηγενεῖς λέγονται οἱ πρῶην ἄνδρες καὶ < λαοὶ > ἀπὸ τῶν λίθων Δευκαλίωνος. ^[5]
- 22 126-7a T ἢ χρησμοὺς διηγεῖσθαι (Δωδώνη γὰρ δρυς, πέτρα δὲ Πυθῶν). ἢ περιττολογεῖν, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς δρυς φύλλων καὶ περὶ τὰς πέτρας κυμάτων. b (BCE 3) T ἢ οὐκ ἔστιν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους διηγεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων. T οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς <—ὀαριζέμεναι > : οὐκ ἔστι, φησὶν, ἄντικρυς Ἀχιλλέως—παρὰ Διδύμῳ (p. 182 Schm.). A οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς <—ἡΐθεός τε > : οὐκ ἔστιν ἀρχαῖα μυθολογεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ νηπίων δίκη ν , ὡς τῶν πρῶτων ἀνθρώπων ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγεννησθαι λεγομένῳ ν . ^[10]
- 22 126-7b A <ἀπὸ δρυὸς— / τῷ ὀαριζέμεναι ἅ τε> παρθένος ἡΐθεός τε : καλῶς τὸ φλύαρον τῶν λόγων ἀκάκων ὁμιλίαις παραβάλλει μύθοις παλαιοῖς τερπομένων.
- 22 126-7c b (BCE 3 E 4) T διὰ δὲ τὴν πολυλογίαν τῇ ἀναλήψει (cf. X 128) ἐχρήσατο. b (BCE 3) T ὀαριζέμεναι : ὁμιλεῖν, προσπαίζειν.
- 22 127 ὅαροι δὲ αἱ ὁμιλίας, ἐπειδὴ ὁμοῦ τοὺς συνιόντας ἀρμόττουσιν· ἢ ὅτι τὸ ὁά συντίθενται δῆθεν ὡς μὴ συνιέντες εὐθέως, ἀλλ' ὁμιλοῦσι μακρὰ καὶ ἀπηρτημένα, ἐναπολαύοντες ἐπὶ πολὺ τῆς πρὸς ἀλλήλους θέας. T < παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν : > πρὸς τὴν ἐπανάληψιν ὅτι πυκνῶς ἐν Ἰλιάδι.
- 22 128a A int παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον : ὀαρισμός ἐστιν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὁμιλία.
- 22 128b †ὁάρα† γὰρ αἱ γυναῖκες. A ἔριδι ξυνελαυνέμεν : εἰς ἔριν ἢ μετ' ἔριδος συμβαλεῖν.
- 22 129a b (BCE 3 E 4) T < ὅττι τάχιστα : > ἐν ἄλλῳ "ὄφρα τάχιστα".
- 22 129b A im τοῦτο δὲ ἐκατέρωθι δύναται προσδίδοσθαι. A im T εἶδομεν : λείπει τὸ ἵνα.
- 22 130 ὅμως καίτοι προσλογισάμενος οὐ μένει τὴν θεάν Ἀχιλλέως, ἀλλὰ νικᾷται τῷ πάθει. b (BCE 3) T < ὁ δέ οἱ > σχεδὸν ἦλθεν < Ἀχιλλεύς > : ὑφ' ἐν πάντα πράττεται οἱ μὲν δέονται (cf.
- 22 131

- X 33—91), ὁ δὲ ἔπεισιν (cf. X 21—32. 131), ὁ δὲ διαλογίζεται (cf. X 98—130). ἅμα δὲ πάντα λέγειν ἀδύνατον. b (BCE 3) T ἴσος : τινὲς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἐπεὶ καὶ τὸ "εἰσάμενος" (N 45.
- 22 132a 216 al.) ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς. T < Ἐνυαλίῳ : > ὅτι τῷ Ἄρει.
- 22 132b A il κορυθαῖκι : τῷ κινουῦντι ἐν τοῖς πολέμοις τὴν περικεφαλαίαν· b (BCE 3) T ὡς "τριχάϊκος" (τ 177) καὶ "κορυθαίολος" (B 816.
- 22 132c Γ 83 al.). T "ἀμφὶ δὲ πῆληξ / σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο" (O 608—9). b (BCE 3) T σείων Πηλιάδα < μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον > : δύναται Ἴωνικὸς ἀπὸ μειζόνων γενέσθαι.
- 22 133a T ἄλλως· σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον : οὗτος ὁ στίχος μετατιθέμενος Ἴωνικὸς γίνεται ἀπὸ μειζονος· "σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον" (Sotad.
- 22 133b fr. 4a, p. 239 Row.). ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ τὸν ἄρρενα τόνον τεθήλυκεν. T < χαλκός : > ὁ τῆς παντευχίας χαλκός.
- 22 134 T il < ἦ > ἡελίου ἀνιόντος : πρὶν †διασκεδάσει† τὰς αὐγὰς, ὅτε καὶ ὀραθῆναι δύναται.
- 22 135a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· ἦ ἡελίου : ὑγρότερος ὁ στίχος ἐγένετο τῇ παραλληλίᾳ τῶν φωνηέντων.
- 22 135b T Ἑκτορα < δ' ὡς ἐνόησεν , ἔλε τρόμος > : ὑπερβατῶς, Ἑκτορα δὲ ἔλε τρόμος.
- 22 136 b (BCE 3 E 4) T ὀπίσω < δὲ πύλας λίπε > : φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἐρινεὸν καὶ τὸ τοῦ Ἴλου σῆμα εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως b (BCE 3 E 4) T ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἀναστρέφει.
- 22 137a ἦ ὀπίσω ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου, καὶ πύλας , ἐφ' ὧν ὁ Πρίαμος εἰστήκει. b (BE 3 E 4) T < βῆ δὲ φοβηθεῖς : βῆ δὲ > βῆ γάρ, φοβηθεῖς δὲ φεύγων. ^[5]
- 22 137b1 ἦ ἔβη ὥστε φεύγειν. T il φοβηθεῖς γὰρ βῆ ἀντὶ τοῦ φεύγων ἀπέβη.
- 22 137b2 b (BCE 3) < φοβηθεῖς : > ὅτι ἀντὶ τοῦ φυγῶν.
- 22 137c A im κίρκος ὄρεσφιν , ἐλαφρότατος πετεηνῶν : ὄρειος γὰρ ἐστὶ καὶ ὀξύτερος καλεῖται διὰ τὸ τάχος τῆς πτήσεως.
- 22 139 b (BCE 3 E 4) T < οἶμησε : > ὥρμησεν, ὡς τὸ "οἶμα λέοντος ἔχων" (Π 752).
- 22 140 T il < ἦ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται : > ὅτι καὶ νῦν σαφῶς ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν φεύγει.
- 22 141a A im φοβεῖται : πάλιν ἀντὶ τοῦ φεύγει, καὶ τὸ ὕπαιθα ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν b (BCE 3) T ἦ ἐκ πλαγίου.
- 22 141b b (BCE 3 E 4) ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκῶς / ταρφέ' ἐπαΐσσει , ἐλέειν τέ ἐ θυμὸς ἀνώγει : ἐγγὺς γὰρ γεγονὼς πυκνὰς τὰς ἐπιπτήσεις ποιεῖ καὶ βοᾷ τῇ τοῦ λαβεῖν ἐλπίδι.
- 22 141-2 ἰδίωμα δὲ φωνῆς τὸ λεληκεῖναι (cf. 141) ὡς τὸ κλάζειν. b (BCE 3) T < ἰθύς : > πάλιν 'κατ' εὐθεῖαν'.
- 22 143a T il τρέσε δ' Ἑκτωρ : ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ συνήθως αὐτῷ φεύγειν· ἐπήνεγκεν γοῦν "τεῖχος ὑπο Τρώων" (X 144).
- 22 143b A < τρέσε : > μετὰ δέους ἔφυγεν.
- 22 143c T il < λαιψηρά : > ἀντὶ τοῦ λίαν ταχέως T il παρὰ σκοπιήν : σκοπιήν τὸ Αἰσυήτου μνημα· φησὶ γοῦν "τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο" (B 793).
- 22 145a T ἐρινεόν : τὸν παρὰ τῷ Ἴλου μνηματι ἐρινεόν.
- 22 145b1 T οὐ τὸν ὄντα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἴλου.
- 22 145b2

- b (BCE 3 E 4) τείχεος αἰέν <ὕπεκ κα τ' ἄμαξιτόν ἐσσεύοντο> : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ὑπέκ· A b (BCE 3) T il τὸ γὰρ ἐξῆς, ὑπέκ τείχεος κατὰ τὴν ἄμαξιτόν, AT il οἶον ὑπὸ τὸ τεῖχος· ἡ δὲ ἔκ πρόθεσις προ <σ> κειμένη ἐμφαίνει ὡς καὶ μικρὸν ἔξω τοῦ τείχους ἔτρεχον. ^[5]
- 22 146a A τείχεος <.
- 22 146b ..> ὑπέκ κα τ' ἄμαξιτόν : ἐμφαντικώτατα κεῖνται αἱ προθέσεις, b (BCE 3) T τοῦ μὲν ὑποδῦναι τὸ τεῖχος σπουδάζοντος, τοῦ δὲ ἐξωθοῦντος αὐτόν. ὁ δὲ λόγος· κατὰ τὴν ὑπὸ τὸ τεῖχος ἄμαξιτόν ἔτρεχον. T τείχεος αἰέν <ὕπεκ κα τ' ἄμαξιτόν ἐσσεύοντο> : τὸ ἐξῆς κατ' ἄμαξιτόν αἰέν ἐσσεύοντο ὑπέκ τείχεος.
- 22 146c δηλοῦσι δὲ αἱ προθέσεις τὸν μὲν ὑποδῦναι τὸ τεῖχος σπουδάζοντα, τὸν δὲ ἐξωθοῦντα αὐτόν. b (BCE 3) T < τείχεος αἰέν> ὑπέκ κα τ' ἄμαξιτόν : Ἀττικῶς πεπλεόνακε ταῖς προθέσεσι, τὸ δυσέλικτον τοῦ δρόμου παριστάς.
- 22 146d T < κα τ' ἄμαξιτόν : > τὴν λεωφόρον· "τῇ περ ἄμαξαι / ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων" (κ 103—4).
- 22 146e1 T il ἄμαξιτὸς δὲ ἡ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός.
- 22 146e2 b (BCE 3 E 4) κρουνώ δ' ἵκανον <—υῖας Ἀχαιῶν> : δαιμονίως τὸν τῆς διώξεως καιρὸν οὐκ ἄργον κατέλιπεν, ἀλλ' ὥσπερ διατριβὴν ποριζόμενος τῇ ἀκοῇ τοὺς μὲν τρέχειν φησίν, αὐτὸς δὲ ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατήν.
- 22 147–56 b (BE 3 E 4) T κρουνώ : κρουνοὶ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὁρέων μετὰ ψόφου καὶ κρούσεως νάοντες· "κρουνῶν ἐκ μεγάλων" (Δ 454).
- 22 147a1 αἱ δὲ ἀληθινὰι πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης πρὸ τριακοσίων σταδίων τῆς Ἰλίου εἰσίν· ἴσως δὲ ὑπόγεως ῥέων ἐξ Ἰδης ὧδε ὁράται. T κρουνοὶ καλοῦνται καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὁρέων μετὰ ψόφου καὶ κρούσεως νάοντες χεῖμαρροι.
- 22 147a2 νῦν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόρροιαί· ὁ γὰρ Σκάμανδρος κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης ῥεῖ, πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων. b (BCE 3 E 4) ὑπόγειος δὲ γινόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναδίδωσι πηγάς, ἀφ' ὧν οἱ κρουνοί. b (BE 3 E 4) ἄλλως· καὶ πῶς ἐν τῇ M (sc. ^[5]
- 22 147b1 19—21) ἀπὸ τῆς Ἰδης φησὶν ἔχειν αὐτὸν τὰς πηγάς· ῥητέον οὖν ὅτι νῦν φησι τὰς πηγὰς ταύτας ἀναβλύζειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀπό, 'ἀπὸ Σκαμάνδρου' (cf. X 148). οἱ δὲ τοπικώτερον ἱστοροῦντες δύο λιβάδας εἶναι ἐτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἰδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκάμανδρον ἐμβάλλειν. μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τοῦ τείχους τρέχει ὁ Ἐκτωρ ἴσως, ἄναστηριζόμενος† ἀπὸ τοῦ τείχους ὑπὸ Ἀχιλλέως. T εἰς δὲ τὸ "Σκαμάνδρου" (X 148) λείπει ἡ ἀπό, ἵν' ᾗ ἀπὸ Σκαμάνδρου. ^[5]
- 22 147b2 b (BE 3 E 4) δοιαὶ ἀναΐσσουσι <Σκαμάνδρου> : ὅτι λείπει πρόθεσις ἡ ἔκ ἢ ἀπό· ἐκ Σκαμάνδρου γὰρ ἢ ἀπὸ Σκαμάνδρου.
- 22 148 A < ἡ μὲν γάρ θ' > ὕδατι <λιαρῶ> ῥεεῖ : ἡ ῥεῖται ὕδατι ἢ ὕδωρ ῥεῖ.
- 22 149 προσληπτέον δὲ τὸ χειμῶνι. b (BCE 3 E 4) T φασὶ δὲ καὶ τὰς ἐν Ἰδῇ πηγὰς τοῦτο πάσχειν. T ἡ δ' ἐτέρῃ θέρεϊ <προρέει> : ὅτι ἐκ τῆς ἀντιδιαστολῆς ταύτης σαφὲς ὅτι ἡ ἐτέρα πηγὴ ὕδατι λιαρῶ ῥεῖ (cf.
- 22 151a X 149) κατὰ χειμῶνα. A εἰκυῖα χαλάζη : ἀντὶ τοῦ εἰκότως ἢ <ὥς> εἰκός.
- 22 151b T ἡ χιόνι ψυχρῇ <ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ> : ψυχρότερον γὰρ χαλάζης (cf.
- 22 152 X 151) χιών· καὶ θέρους γὰρ γίνεται χάλαζα. ὁ δὲ κρύσταλλος καὶ τῆς χιόνος ψυχρότερος. b (BCE 3 E 4) T ὕγρὸν δὲ ἐποίησε τὸν στίχον τῇ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῶν φωνηέντων παραλήψει. T < ἐ π' αὐτάων : > ὅτι πρόθεσις ἡλλακται καὶ πτώσις, A int ἀντὶ τοῦ παρ' αὐταῖς.

- 22 153a A int T il < πλυνοὶ εὐρέες> ἐγγὺς ἔασιν : οὐ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀλλήλων, ἐπεὶ τοι ἔδει καὶ <έν> τῷ πολέμῳ ἀδεῶς †ἐξεῖναι† αὐτάς.
- 22 153b ἔασι δὲ ἀντὶ τοῦ ἦσαν. T καλοὶ <λαΐνιοι> : ἐκ καλῶν λίθων γεγονότες, ἢ διαυγὲς ὕδωρ ἔχοντες.
- 22 154 b (BCE 3 E 4) T τῇ ῥα παραδραμέτην, <φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων> : βραχὺ διασταλτέον παραδραμέτην καὶ φεύγων.
- 22 157 A πρόσθε μὲν ἐσθλὸς <ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων> : ὅτι ὑγιῶς διώκεσθαι λέγει τὸν φεύγοντα.
- 22 158a ἐν ἐνίοις δὲ φέρεται στίχος ὑπὸ τοῦτον εὐτελής· "φεῦγ' υἱὸς Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς" (= X 158a). A πρόσθε μὲν ἐσθλὸς <ἔφευγε, δίωκε—ἀμείνων> : ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον ὑπήντησε καὶ τῷ ἀντιθέτῳ σχήματι χρῆται.
- 22 158b T <ἔφευγε,> δίωκε δέ μιν : αἰεὶ τὸ διώκειν ἐπὶ τοῦ φεύγοντός τινος κατόπιν ἐπιτρέχειν τίθησιν.
- 22 158c b (BCE 3) T ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον <οὐδὲ βοεῖην> : καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πεντετηρικὸν ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδόασιν.
- 22 159 καὶ ἱερεῖον μὲν πᾶν θῦμα, ἰδίως δὲ παρ' Ἀττικοῖς τὸ πρόβατον. b (BCE 3 E 4) T ἀρνύσθην : ἄρнуσθαι τὸ ἀντὶ τινος λαμβάνειν τι.
- 22 160a b (BCE 3 E 4) T <ἀρνύσθην> ἀντικατήλασσον τῷ δρόμῳ.
- 22 160b A im ἀλλὰ περὶ ψυχῆς <θέον Ἑκτορος> : ὅτι ὡς περὶ ἐτέρων λέγει τρεχόντων περὶ τῆς Ἑκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ Ἑκτορος ἐνὸς ὄντος τούτων.
- 22 161a A ἀλλὰ περὶ ψυχῆς <θέον Ἑκτορος> : ἐλεεινὸν τὸ θάτερου ἴδιον κοινὸν ἄθλον αὐτοῖς παρέχειν.
- 22 161b1 καὶ ἦν τῷ Ἀχιλλεῖ ἐκ περιουσίας ὁ κίνδυνος. T ἐλεεινὸν τὸ πρᾶγμα· τὸ θάτερου γὰρ ἴδιον κοινὸν ἄθλον ἦν ἀμφοτέρων, b (BCE 3 E 4) τοῦ μὲν, εἰ ἐκφύγοι, τὸ ἴδιον ὡς ἄθλον ἔχοντος, τοῦ δέ, εἰ προφθάσαι, τὸ ἐκείνου λαμβάνοντος.
- 22 161b2 b (BCE 3 E 4) <ὡς δ' ὅτ'> ἀεθλοφόροι <—ἵπποι / ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον> : οὐχ ἀπλῶς δρόμον ἵππων παρέλαβεν, ἀλλ' ἀγωνιστῶν, καὶ οὐ καθολικῶς δρόμον, ἀλλὰ τὸν περὶ τὰ τέρματα, ὅτε ὀξύτερον θέουσι πλησιαζούσης τῆς νίκης.
- 22 162-3 εἰς δὲ τὴν προθυμίαν καὶ τὸ τοῦ ἄθλου ὅτι μέγα (163)· ὡς περὶ μεγάλων γὰρ πάσῃ προθυμίᾳ χρῶνται. b (BCE 3 E 4) T <ἀεθλοφόροι> περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι : ἀντὶ τοῦ διὰ τὰ τέρματα· εἰς γὰρ τούτους τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται. ^[5]
- 22 162a ἐπεὶ εἰ περὶ τὰ τέρματα τρέχουσιν, εὐφυῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὐβουλος. A {περὶ} τέρματα : τὰ τέλη τῆς νίκης.
- 22 162b T ῥίμφα : ῥαδίως.
- 22 163a1 καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ταχέως. T λίαν ταχέως, μετ' εὐμαρείας.
- 22 163a2 b (BCE 3) ἡ τρίπος ἡ ἐ γυνὴ <ἀνδρὸς κατατεθνεῖωτος> : ὅτι ἀμφίβολον, πότερον ἀνδρὸς τεθνεῶτος γυνὴ ἢ ἐπὶ τεθνεῶτι ἀνδρὶ, ὃ καὶ ὑγιὲς οὐκ οἶδεν γὰρ ἄλλους ἢ τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας Ὅμηρος.
- 22 164a A ἀνδρὸς ΚΑΤΑΤΕΘΝΕΙΩΤΟΣ : ἢ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, b (BCE 3 E 4) ἐπὶ ἀνδρὸς τεθνεῶτος.
- 22 164b b (BCE 3 E 4) T οὐκ οἶδε δὲ στεφανίτας, ἀλλ' ἐπιταφίους ἀγῶνας. b (BCE 3) T περιδινηθήτην : ὡς ἀπὸ τόννου περιστράφησαν· ἐξ οὗ τὸ τάχος καὶ τὸ πρὸς μίαν γραμμὴν τρέχειν.
- 22 165

πῶς δέ, φασίν, ὁ ποδωκίστατος πάντων οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα; πρόχειρον μὲν οὖν τὸ λέγειν ὅτι Ἀπόλλωνα ἔχει συμμαχοῦντα. καὶ τοῦτο δὲ λέγεται ὅτι ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἀνάριστός ἐστι, πενθήρης, προκαμὼν ὑπὸ Ξάνθου (cf. Φ 136—382) καὶ Ἀγήνορος (cf. Φ 544—X 24). ὁ δὲ Ἑκτωρ καὶ ἀναπέπαιται παρὰ τῷ τεύχει καὶ περὶ ψυχῆς τρέχει· οὐκ ἦν τε ἐξ εὐθείας ἢ δίωξις τῷ Ἀχιλλεῖ προὔποτρέχοντι καὶ παρεκκλίνοντι τὸν Ἑκτορα τῆς πόλεως. b (BCE 3 E 4) T θεοὶ δ' ἐς πάντες ὁρῶντο : ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ἑώρων. ^[5]

22 166 ὅταν δὲ ἔλθῃ εἰς Ἴδην Ζεὺς, ἐπὶ τῷ ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὴν αἰγίδα παραγίνεται. T ἄνδρα διωκόμενον : ἀντὶ τοῦ διώκοντα· ἄτοπον γὰρ μεμνησθαι μὲν Ἑκτορος, μὴ γε μὴν Ἀχιλλέως.
22 168 b (BCE 3) T ἔστιν οὖν ὡς τὸ "ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο" (Φ 602). T < Ἑκτορος : > ὅτι A im ἐλλείπει ἢ περί, A im b (BC E 3) T il (bis) περὶ Ἑκτορος.

22 170a A im < ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μῆρ' ἰ' ἔκην : > τοῦτο πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν.

22 170b b (BCE 3 E 4) T il < ἐν πόλει ἀκροτάτῃ : > ὅτι ὑπερθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκροπόλει.

22 172a A im < ἐν πόλει ἀκροτάτῃ : > ἀντὶ τοῦ ἀκροπόλει, ὡς "ἀκροτάτῃ κορυφῇ" (A 499.

22 172b E 754 al.). b (BCE 3) T il φράζεσθε, θεοί : διδάσκει παρρησίας μεταδιδόναι τοῖς ἀρχομένοις καὶ κοινωνεῖν αὐτοῖς τῆς βουλῆς.

22 174 b (BCE 3 E 4) T οὐ τοι <.

22 181 ..> ἐπαινέομεν : εὔ τὸ μὴ εἰπεῖν 'μεμφομέθα σοί'. b (BCE 3 E 4) T θάρσει, Τριτογένεια, <— ἦπιος εἶναι > : ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγονται, κατὰ δὲ τὴν πρὸ τῆς κόλου μάχης ἀγορὰν τῶν θεῶν (sc.

22 183-4a1 Θ 39—40) οὐκέτι. A {πρόφρονι μυθέομαι;} μετηνέχθη <σαν> ἐντεῦθεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν θεῶν· καὶ εἰσὶν ἐνταῦθα οἰκειότεροι· ἐκεῖ γὰρ ὀργίζεται.

22 183-4a2 T οὐ νύ τι θυμῷ / πρόφρονι <μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι> : ταῦτόν ἔχει εἰμαρμένη παρὰ θεοῖς, ὃ νόμος παρὰ ἀνθρώποις.

22 183-4b ὡς οὖν ὁ παρ' ἡμῖν κριτὴς οὐ παρανόμως δικάζει, οὐδὲ Ζεὺς παρὰ τὴν εἰμαρμένην. πολλάκις δὲ ἡπιότητος χάριν καὶ βιάζεσθαι σπουδάζομεν τὸν νόμον. τοῦτό φησι καὶ Ζεὺς ὅτι ἦδεν τὸ δίκαιον τῆς εἰμαρμένης, διὰ δὲ τὸ ἦπιον τοῦτο εἶπον, ἵνα εἴῃ τὸ τοί (184) σύνδεσμος παραπληρωματικός. b (BCE 3 E 4) T ἐρώει : ἀποχώρει· "ἐρωῆσαι πολέμοιο" (N 776. ^[5]

22 185a T 170). b (BCE 3) T < ἐρώει : > ὑποχώρει, ἐνδίδου.

22 185b A im < Ἑκτορα δ' ἀσπερχές—κάλυψε : > σημειῶδες ὅτι μόνος Ὀμηρὸς φησι μονομαχῆσαι τὸν Ἑκτορα, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐνεδρευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως.

22 188-361 A ὄρεσφι : δι' ὁρῶν ἢ ἐν ὄρεσι.

22 189 περισσὸν δὲ τὸ ἐλάφοιο : ὁ γὰρ νεβρὸς ἐπὶ ἐλάφου μόνον, ὡς καὶ μόσχος ἐπὶ βοῦς καὶ πῶλος ἐφ' ἵππου λέγεται. b (BCE 3) T < διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας : > ὅτι ἀντὶ τοῦ δι' ἀγκέων καὶ βησσῶν.

22 190a1 A int ἀντὶ τοῦ δι' ἀγκῶν καὶ διὰ βησσῶν, ὡς τὸ "διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα" (K 298).

22 190a2 b (BCE 3) T ἄλλως διὰ τ' ἄγκεα <καὶ διὰ βήσσας> : τοῦ ὄρους τὸ μὲν ἀνωτάτω ἀκρόρεια, τὰ δὲ ὑψηλὰ σκοπιαί, τὰ δὲ προνενευκότα πρῶνες, τὰ δὲ κλίματα κλιτύες, τὰ δὲ βάσιμα βῆσαι, τὰ δὲ κοῖλα ἄγκη, τὰ δὲ σύνδενδρα νάπαι, τὰ δὲ κάτω πρυμνώρειαι, ἢ δὲ παρὰ ταῖς πρυμνωρείαις πεδιάς παρώρειαι. ^[5]

22 190b b (BCE 3) T καταπτήξας : ὑποπεσῶν.

22 191 θάμνω δὲ b (BCE 3) T τῇ συμφυάδι τῶν μικρῶν δένδρων, παρὰ τὸ θαμνινόν. b (BCE 3 E 4) T ἔμπεδον : ἀνενδότης.

- 22 192 b (BCE 3) T τινὲς δὲ εἰς τὸ ἐναποτετυπωμένον ἵχνος ἐν τῷ πεδίῳ ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ νεβροῦ. b (BE 3 E 4) T ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθεν : ἡ παραβολή (sc.
- 22 193 X 189—92) πρὸς τὴν δίωξιν μόνον· οὐδὲ γὰρ κρύπτεται ὁ Ἐκτωρ. ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς καιρὸν παρεφύλαττε τοῦ ὑποφυγεῖν εἰς τὴν πόλιν, ὡς ὁ νεβρὸς εἰς τὸν θάμνον. b (BCE 3 E 4) T ὅς <σ> ἀκί δ' ὀρμήσειε <—πρὸς πεδίον> : ὁσάκις ἂν κατὰ τὰς πύλας γενόμενος Ἐκτωρ ἐβούλετο παραδῦναι εἰς τὴν πόλιν ἐπειχθεὶς τῷ δρόμῳ, τὸν ἔνδον δρόμον ἔχων Ἀχιλλεὺς ἐδίωκεν αὐτὸν εἰς τὸ πεδίον.
- 22 194–8 b (BCE 3 E 4) T < ὀρμήσειε : > ἀντὶ τοῦ διαλογίζοιτο.
- 22 194a T il < πυλάων Δαρδανιάων : > ὅτι ἄς ἄνω (sc.
- 22 194b X 6) Σκαιάς, νῦν Δαρδανίας. A int < πυλάων Δαρδανιάων : > τὰς Δαρδανίας πύλας ἀνατολικὰς θέλουσι, Σκαιάς δὲ πρὸς δυσμὴν νευούσας.
- 22 194c T < εἴ ΠΩΣ οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν : > τοῦτ' δύναται καὶ ἄρθρον εἶναι.
- 22 196 T il τοσάκι μιν προπάροιθεν <ἀποστρέψασκε παραφθάς> : ὅτι τοπικῶς τὸ προπάροιθε δυνατόν ἀκούειν, εἰς τοῦμπροσθεν, δυνατόν δὲ καὶ χρονικῶς, πρότερος φθάσας ἀπέτρεπεν αὐτὸν εἰς τὸ πεδίον· ὃ καὶ ἔστιν ὑγιές.
- 22 197a καὶ πρὸς τὸ παραφθάς, ὅτι Ἰακῶς ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. A προπάροιθεν <ἀποστρέψασκε παραφθάς> : πρῶτος αὐτοῦ γινόμενος πρὸς τῇ πόλει ἀπέστρεφεν αὐτὸν εἰς τοῦπίσω. ^[5]
- 22 197b ἐπὶ χρόνου οὖν τὸ προπάροιθε ν . b (BCE 3 E 4) T ἀποστρέψασκε : καὶ "παρα <σ> τρέψασκε", διχῶς.
- 22 197c T il < πέτετ' αἰεὶ : > οὕτως διὰ τοῦ πέτετο .
- 22 198 A int ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ <—οὐ δ' ὅς ἀλύξαι> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι καὶ τῇ κατασκευῇ καὶ τῷ νοήματι εὐτελεῖς· καὶ γὰρ ἀπραξίαν δρόμου καὶ τὸ ἀπαράβατον σημαίνουσιν, ἐναντίως τῷ "ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι" (X 162). ^[5]
- 22 199–201a A ἄλλως· ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ <—ἀλύξαι> : ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς φράσεως, καὶ ὅτι ὑπεκλύουσι τὴν ποδῶκειαν Ἀχιλλέως.
- 22 199–201b T ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ <—ἀλύξαι> : τὸ ἀπρακτον θέλει δηλῶσαι· ὡς γὰρ ἐκεῖνα φαντασίαι καὶ οὐκ ἀλήθειαι εἰσιν, οὕτω καὶ οὗτοι οὐδὲν ἥνιον, οὔτε οὗτος τὸ φεύγειν οὔτε οὗτος τὸ καταλαβεῖν· b (BCE 3 E 4) T δοκοῦν γὰρ ἐκάτερον γενέσθαι οὐδέτερον γίνεται.
- 22 199–201c καλῶς δὲ καὶ ἐπὶ τὴν μετάφρασιν ἐλήλυθε, "φεύγοντα" (199), "ἀλύξαι" (201), "μάρψαι" (201), "διώκειν" (199. 200). b (BE 3 E 4) T < ὡς ῥα τόν : > ἐν ἄλλῳ "ὡς ὁ τόν". ^[5]
- 22 201a A int μάρψαι ποσὶν : ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξεν.
- 22 201b T ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν : πῶς τάχιστος ὢν ὁ Ἀχιλλεὺς—ἔκαμεν ἔξωθεν περιθέων. A πῶς δέ κεν Ἐκτωρ—δεύτερος ἔλθοι : ἤτοι στικτέον εἰς τὸ γοῦνα (204), καὶ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἄλλοισιν δ' ἀνένευεν (205), ἴν' ἢ τῶν προτέρων ὁ λόγος τοιοῦτος· 'εὐθέως δ' ἂν ἀπώλετο ὁ Ἐκτωρ, εἰ μὴ Ἀπόλλων αὐτῷ ἐβοήθησε τὸ πανύστατον'.
- 22 202–7 ἢ πάντα συναπτέον ἕως τοῦ ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι (207), ἴν' ἢ ὁ λόγος· 'ἀνήρητο δ' ἂν Ἐκτωρ ἦδη, εἰ μὴ Ἀπόλλων αὐτῷ ἐβοήθησεν, τάχος ἐμπνεύσας, Ἀχιλλεὺς δὲ τοὺς περιστώτας τῶν Ἑλλήνων ἐκώλυεν ἀνανεύων βαλεῖν τὸν Ἐκτορά'. A πῶς δέ κεν Ἐκτωρ <κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο> : ἀξιοῦσι τοῦτον τὸν στίχον καθ' αὐτὸν ἀναγινώσκεσθαι, ἐπεὶ ἐρωτη <μα> τικός ἐστι, φασίν, εἴτα τοὺς δύο τοὺς ἐξῆς (sc. ^[5]
- 22 202a X 203—4) κατὰ μίαν περικοπὴν. εἰσὶ μέντοι, οἳ συνῆψαν τὸ πῶς ἀόριστον ἐκδεχόμενοι· 'ἐξέφυγε δ' ἂν πῶς ὁ Ἐκτωρ τὰς κῆρας, εἰ μὴ πύματον αὐτῷ συνήντησεν ὁ Ἀπόλλων'. ἡ διπλῇ

πρὸς τὸ ζητούμενον, πῶς ὁ ποδῶκης οὐ καταλαμβάνει τὸν Ἑκτορα. λέλυκε δὲ αὐτὸ ὁ ποιητής, ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐβοηθεῖτο (sc. X 203—4). A < ὑπεξέφυγεν : > Ἀρίσταρχος "ὑπεξέφερεν".

[5]

- 22 202b1 A int {ὑπεξέφυγεν;} γράφεται "ὑπεξέφερεν", ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ "ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται" (O 628).
- 22 202b2 T εἰ μή οἱ πύματον—δεύτερος ἔλθοι : αἱ δύο αἰτίαι· Ἀπόλλων βοηθός (cf.
- 22 203-7 203—4), καὶ Ἀχιλλεὺς ἐμποδιζόμενος πρὸς τὸ μὴ <βαλεῖν> ἀνανεύων τοῖς Ἀχαιοῖς. T < πύματόν τε καὶ ὕστατον : > ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.
- 22 203 T il < λαοῖσιν δ' > ἀνένευε <—βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι > : Μεγακλείδης πλαστήν εἶναι τὴν μονομαχίαν φησίν· ἥπως γὰρ τὰ Ἑφαιστότευκτα ὅπλα εἰσίν; T Μεγακλείδης (F.
- 22 205-7a2 H.G. IV p. 443) πλάσμα εἶναί φησι τοῦτο τὸ μονομάχιον· πῶς γὰρ τοσαύτας μυριάδας νέυματι Ἀχιλλεὺς ἀπέστρεφεν; b (BCE 3 E 4) οὐ δ' ἔα ἰέμεναι <ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα > : τοῦ γὰρ ἐχθροῦ αὐτόχειρ βούλεται γενέσθαι.
- 22 206 T ἀλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον <ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο > : σημειοῦνται τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι, μετὰ μικρὸν τούτων λεγομένων "τρίς περὶ ἄστρῳ μέγα Πριάμου δῖον" (X 251).
- 22 208a1 A σημειοῦνται δέ τινες διὰ τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι "τρίς περὶ ἄστρῳ μέγα Πριάμου δῖον" καὶ ἀλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ν.
- 22 208a2 T ἀλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον <—ἀφίκοντο > : Διοκλῆς (fr.
- 22 208b 65 * H.) φησὶν ὅτι συμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχοντι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεσθαι τετράκις, ὅταν τρεῖς συμπληρώσῃ κύκλους. φασὶ δὲ τὸν παλαιὸν περίβολον Τροίας τριάκοντα σταδίων εἶναι. b (BCE 3 E 4) T < πατὴρ > ἐτίταινε τάλαντα : ἴσως ἀλληγορεῖ τὴν Διὸς γνῶμην, πῶς περὶ τῶν ἐνεστώτων ἐσκεπτετο· φησὶ γοῦν ἀλλαχοῦ (sc. [5]
- 22 209 Π 658)· "γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα". T ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε <τανηλεγέος θανάτοιο > : ὅτι ἐντεῦθεν ἡ Ψυχοστασία Αἰσχύλῳ (cf.
- 22 210a1 T.G.F. p. 88 N. 2 = fr. 205 M. = p. 375 R.) πέπλασται ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἰσάντος, οὐ θανατηφόρους μοίρας. A {ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε;} ἐντεῦθεν Αἰσχύλος τὴν Ψυχοστασίαν ἐτυπώσατο, φαύλως ἐκδεξάμενος τὸ εἰρημένον.
- 22 210a2 T ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε : κῆρας τὰς μοίρας b (BCE 3) T —γελᾷ δὲ τὸν μῦθον ὁ Ζωΐλος (fr.
- 22 210b 35 Friedl. = FGrHist. 71, 15)· ποδαπαὶ γὰρ αἱ Μοῖραι ἐν ταῖς πλάστιγξι, καθήμεναι ἢ ἐστηκυῖαι; T —, οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς ἐξεδέχετο Αἰσχύλος (T.G.F. p. 88 N. 2 = fr. 205 d M.)· ἐπάγει γὰρ "τὴν μὲν" (X 211). τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς. b (BCE 3) T ὡς δὲ οἱ καταδικάζοντες τὴν ψῆφον ἐπιφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ κυρῶσαι, οὕτως καὶ ὁ Ζεὺς τῷ ζυγῷ χρῆται. b (BCE 3 E 4) T {ἔλκε δὲ} μέσσα : Χρύσιππος (St. [5]
- 22 212 V. Fr. III fr. 775) "ῥῦμα" γράφει· τὴν γὰρ ῥοπήν τοῦ ζυγοῦ ῥύμην καλεῖσθαι. T ὥχετο δ' εἰς Αἴδαο : ὑπερβολικῶς, ὡς ἤδη τοῦ Ἑκτορος κατὰ τὸν τῆς πεπρωμένης λόγον μηκέτι ἐν τοῖς ζῶσιν ὄντος.
- 22 213 b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅσον ἐπὶ τῇ τοῦ Διὸς ψήφῳ. T Πηλείωνα δ' ἵκανε : ὡς τόπον, ὡς "Οὐλύμπον δέ" (A 221.
- 22 214 394 al.). T νῦν δὴ νῶϊ γ' <ἔολπα > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "νῶϊν". τοῦτο δὲ ἐστὶν ἡμῖν ἢ ἡμῶν, ὅπερ οὐ συμφωνεῖ.
- 22 216a1 τὸ δὲ νῶϊ χωρὶς τοῦ ν σημαίνει ἡμᾶς ἢ ἡμεῖς, ὅπερ νῦν λέγει· ἡμᾶς ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος (cf. X 216—7). A < νῶϊ : > ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς.

- 22 216a2 b (BCE 3) δηώσαντε : καταπολεμήσαντας.
- 22 218 b (BCE 3 E 4) Τ πεφυγμένον < .
- 22 219 ..> γενέσθαι : ἀντὶ τοῦ φυγεῖν. Τ προπροκυλινδόμενος < πατρός Διός > : πρὸ τοῦ Διὸς προκυλινδόμενος.
- 22 221 b (BCE 3) Τ ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ ἰκετεύοντες b (BCE 3 E 4) Τ "λιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον" (X 414). b (BCE 3) Τ τινὲς δὲ προασπίζων τοῦ Διός, b (BE 3) Τ ἐπειδὴ εἶπε "τῇ μάλ' ἐπισ < σ> εἰων" (O 230) Τ ἄμπνυε : ἐν ἑαυτῷ γενοῦ, ἀπὸ τοῦ πνεύματος. ^[5]
- 22 222 b (BCE 3 E 4) Τ πεπιθήσω : μετ' ὀλίγον μέλλων.
- 22 223 ἡ διπλασιασμός. Τ Δηϊφόβω < εἰκυῖα > : οὗτος γοῦν μετὰ θάνατον Πάριδος ἡγήσατο τῆς στρατιᾶς· καὶ "ποτὶ δῶμα < τα> Δηϊφόβοιο / βήμεναι ἡὔτ' Ἄρηα" (θ 517—8) ὡς ἄρχοντας.
- 22 227 b (BCE 3 E 4) Τ ἡθεῖε : ὅτι νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον σεπτική προσφώνησίς ἐστι τὸ ἡθεῖ ε .
- 22 229a Α ἡθεῖε : σεπτική φωνὴ πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφόν· καὶ Εὐμαιος "ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω" (ξ 147) ἀντὶ τοῦ ὡς πρεσβύτερον ἀδελφὸν σέβω καὶ αἰδοῦμαι.
- 22 229b ἔστι δὲ ὑποπτεῦσαι τῶν Πριαμιδῶν πρεσβύτερον εἶναι τὸν Ἑκτορα. b (BCE 3 E 4) Τ ἀλ λ ' ἄγε δὴ στέωμεν < καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες > : ἄτοπον θεὸν οὔσαν πλανᾶν τὸν Ἑκτορα.
- 22 231 ἡ τὰ ἴσα πράττει Ἀπόλλωνι, ἐπεὶ κἀκεῖνος ἐπέθετο Πατρόκλῳ μαχομένῳ (cf. Π 798—804). b (BCE 3 E 4) Τ γνωτῶν : γνωτὸς ὁ ἀδελφός, b (BCE 3) Τ παρὰ τὸ πλεόν τῶν ἄλλων γνωρίζεσθαι.
- 22 234 b (BCE 3 E 4) Τ τιμῆσασθαι : λείπει τὸ σέ, ἵν' ἡ 'νῦν δὲ καὶ μᾶλλον κατὰ νοῦν ἔχω τιμῆσαι σε'.
- 22 235 b (BCE 3 E 4) Τ < ἡθεῖε : > πρὸς τὸ αὐτό.
- 22 239 Α im τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες : τοίως ὡς μηδένα συγχωρεῖν πολεμεῖν αὐτῷ.
- 22 241 b (BE 3 E 4) Τ μὴ δ ' ἔτι δούρων / ἔστω φειδωλή : ἐκ τοῦ παρεπομένου 'μαχεσώμεθα'· οὔτοι γὰρ οὐ φεῖδονται δοράτων.
- 22 243-4 Τ ἔστω φειδωλή , < ἵνα εἵδομεν , ἡ κεν—ἡ κεν σῶ δουρὶ δαμῆη > : βραχὺ διασταλτέον φειδωλή (244) καὶ εἵδομεν (244), τᾶλλα δὲ συναπτέον ἕως γλαφυράς (246).
- 22 244-6 ΑΤ ἦτοι δὲ στικτέον ἐπὶ τὸ γλαφυράς (246) ἢ βραχὺ διασταλτέον. περισπαστέον δὲ τὸν η (246) σύνδεσμον· ἀδύνατον γὰρ τῷ ἦ (244) συνδέσμῳ ἐπόμενον αὐτὸν ὀξύνεσθαι. Α νῶϊ κατακτείνασ < —ἡ κεν σῶ δουρὶ δαμείη > : εὖ τὸν κίνδυνον ἐκοινοποιήσατο, τὴν δὲ νίκην μόνω περιῆψεν Ἑκτορι. ^[5]
- 22 245-6 b (BCE 3 E 4) Τ ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνη < ἡγήσα τ ' Ἀθήνη > : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ φαμένη· μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει.
- 22 247a τὸ δὲ ἐξῆς ἐστι καὶ ἡγήσατο < κερδοσύνη > , οἷον οὐ μόνον διὰ λόγων αὐτὸν ἠπάτησεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ προελθεῖν ἀξιοπίστως. Α < ὡς φαμένη > καὶ κερδοσύνη < ἡγήσατ' Ἀθήνη > : ἡ περισσὸς ὁ καὶ · ἡ τὸ φαμένη ἀντὶ τοῦ ἔφη b (BCE 3) Τ ἡ πρὸς τῷ ταῦτα εἰρηκέναι καὶ δολίως καὶ παραλογιστικῶς ἡγήσατο.
- 22 247b b (BE 3) Τ < κερδοσύνη : > τινὲς πληθυντικῶς "κερδοσύνησ".
- 22 247c Α int < φοβήσομαι : > ὅτι σαφῶς Α int φεύζομαι.
- 22 250 Α int Τ il τρὶς περὶ ἄστν < μέγα Πριάμου δῖον > : ὅτι τὸ δῖον ἐδιώχθη.
- 22 251a οὐ μάχεται δὲ τῷ "ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον" (X 208)· τρεῖς μὲν γὰρ τελείους κύκλους περιέδραμον, τὸ δὲ τέταρτον ἕως τῶν κρουνῶν ἐλθόντες οὐκέτι περιῆλθον τὴν πόλιν. Α < δῖον : > γράφεται καὶ "δίεσ".
- 22 251b1 καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεραι. Α int αἱ χαριέστεραι "δίεσ".

- 22 251b2 T il διον : διον ἔδεια, "περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν" (I 433).
- 22 251c Λ 557). b (BCE 3 E 4) T ἡ ἐδιώχθην, "ἀπὸ τστρατοῖο δῖεσθαι" (ρ 398. υ 343). ἡ φοβηθεὶς ἔφυγον. b (BE 3 E 4) T ἔλοιμί κεν <ἢ κεν ἀλοίην> : θρασύνεται ἐν τῇ κλήσει καὶ τὰ ἀμείνω πρῶτα λέγει, b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐξῆς "οὐ γὰρ ἐγώ ζ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ" (X 256).
- 22 253 T τὸ δὲ θρασὺ νῦν αὐτοῦ ἐλσεινόν ἐστιν, ἐκ φενακισμοῦ καὶ πλάνης ἐγειρόμενον. b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ἄγε δεῦρο : δύο τὰ παρακελευστικά.
- 22 254a T <ἐπιδώμεθα :> ὅτι ἐπιμαρτυρώμεθα.
- 22 254b A int ἐπιδώμεθα : ἡ δῶμεν T ἑαυτοῖς μάρτυρας καὶ ἀναδόχους, ἡ ἐπόπτας ποιήσωμεν πρὸς τὸ ἰδεῖν, ἡ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέψωμεν, οὗ εἰσιν οἱ θεοί.
- 22 254c b (BCE 3 E 4) T ἡ μαρτυροποιησώμεθα : τοὺς γὰρ μάρτυρας Ἀττικοὶ ἰδύους φασίν. T οἱ δὲ ἐπικαλεσώμεθα. b (BCE 3 E 4) T μάρτυροι {ἔσσονται} : ὅτι μάρτυρο ι, οὐ μάρτυρες καὶ γὰρ τὸ ἐνικὸν "Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω" (H 76). ^[5]
- 22 255a A ἀρμονιάων : συναρμογῶν, ἀφ' οὗ δηλοῖ τὸ ὁμολογιῶν, συνθηκῶν.
- 22 255b A b (BCE 3 E 4) <ἀρμονιάων :> τῶν συμβόλων.
- 22 255c b (BCE 3 E 4) T t <ἀεικιῶ :> Ἀττικὸς μέλλων.
- 22 256 T il {δῶιη} καμμονίην : ὅτι καμμονίη νίκη οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἡ ἐκ καταμονῆς διὸ ἐπὶ τῶν μονομαχοῦντων καὶ πυκτευόντων (cf.
- 22 257a1 Ψ 661) τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι. A {καμμονίην} τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην.
- 22 257a2 T <καμμονίην :> τὴν μονομερῆ νίκην.
- 22 257b b (BCE 3) T il περὶ δὲ δὲ μάλιστα δέδιεν, αἰκίζόμενος ὁ Ἑκτωρ οἶκτον κινεῖ. b (BCE 3) T <ῥέζειν :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ῥέζει.
- 22 259 A im ἄλαστε : ἄλαστόν φησι τὸν ἀνεπίληστα κακὰ δεδρακότα.
- 22 261a b (BCE 3) T συνημοσύνας {ἀγόρευε} : δασυντέον.
- 22 261b σημαίνει δὲ τὰς συνθήκας ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. παρὰ τὸν ἦσω οὖν ἡμῶν τί ἐστι, καὶ ἡμονος ἡ γενική (cf. Ψ 886), παρ' ἣν τὸ ἡμοσύνη οὕτως δὲ εἶχεν καὶ τὸ "μεθημοσύνη" (N 121; cf. N 108). A συνημοσύνας : συνθήκας οἱ γὰρ συντιθέμενοι εἰς ταὐτὸν ἀφῆσιν τὴν γνώμην· b (BCE 3 E 4) T διὸ καὶ δασύνεται ἔστι γὰρ παρὰ τὸ ἴημι σύμβολα.
- 22 261c1 <καὶ> "σύνεσις τε δύω ποταμῶν" (κ 515) ἀντὶ τοῦ συμβολή. T σύμβολα καὶ κοινοβουλία.
- 22 261c2 b (BCE 3 E 4) ὥς οὐκ ἔστι λέουσι <—διαμπερὲς ἀλλήλοισιν> : αἱ ὑποστιγμαὶ πιστά (262), ἔχουσιν (263), ἀλλήλοισιν (264)· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις "ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ <φιλήμεναι>" (X 265).
- 22 262-4 A ὥς οὐκ ἔστι λέουσι <καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά> : ἐντεῦθεν τὸν περὶ λεόντων καὶ ἀνθρώπων μῦθον Αἴσωπος ἀνέπλασεν.
- 22 262 T οὐδὲ λύκοι τε <καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν> : γνωρίμους τὰς εἰκόνας οὔσας ἐπὶ κεφαλαίων παρατρέχει.
- 22 263a T ἄλλως οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες <—ἔχουσιν> : ἐντεῦθεν ἡ παροιμία "ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νέον ὥς φιλέουσιν ἐρασταί".
- 22 263b b (BCE 3 E 4) T ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι : ἀντὶ τοῦ φιλῆσαι ἀλλήλους.
- 22 265 b (BCE 3) T οὐδέ τι νῶϊν / ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα / αἵματος ἄσαι Ἄρηα : εἰς τοῦτο ἡ διάνοια καταστρέφει ὅτι πρότερον συμβήσεται τὸν ἕτερον ἡμῶν πεσεῖν πρὶν ἢ

ὄρκους ἡμᾶς ποιήσασθαι, A b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν / ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ" (A 29—30).^[5]

22 265-7 AT < ὄρκια ἔσσονται : > ὅτι τὰ ὄρκια ἔσ <σ> οντα ι, οὐκ ἔσσεται.

22 266 A im < παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο : > πρᾶσσε, ὃ δύνασαι.

22 268 T il οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, < ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη / ἔγχει ἐμῷ δαμάα > : ἡ καύχησις ὑπὲρ ἄνθρωπον οὐκ ἀνατιθέντος τῇ τύχῃ τὰς ἐλπίδας.

22 270-1 b (BCE 3 E 4) T ἡ ἐπεὶ εἶπεν Ἀθηνᾶ "Ἐκτορα δηώσαντα" (X 218), T θαρρῶν τῇ θεῷ διαβεβαιοῦται τὸ μέλλον. b (BCE 3 E 4) T ἐμῶν ἐτάρων : Μυρμιδόνων οὐδένα ῥητῶς ἀνήρηκεν.
^[5]

22 272 'τῶν Ἀχαιῶν' οὖν φησιν. T ὁ δὲ νοῦς 'νῦν δώσεις ἀθρόας δίκας ὑπὲρ τῆς λύπης τῆς ἐμῆς'. b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν < ἡλεύατο φαίδιμος Ἐκτωρ > : ἐναγώνιον μὲν ποιεῖ τὴν στάσιν, τὰ κατὰ δόξαν τῶν ἀκροατῶν ἐκκλίνων καὶ λογοποιῶν ἕτερα.

22 274a1 T ἡλεύατο : κινεῖ τὰς ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ὡς τάχα ἂν περιγενησομένου τοῦ Ἐκτορος.

22 274b1 T ἐναγώνιον ποιεῖ τὴν στάσιν διὰ τῆς ἀποτυχίας, καὶ μικροῦ δεῖν τῆς νίκης ἐλπίδας Ἐκτορι δίδωσιν.

22 274a2/b2 b (BCE 3 E 4) < χάλκεον : > ἐν ἄλλῳ "μείλινον {ἔγχοσ}".

22 275 A im λάθε δ' Ἐκτορα : ἐκεῖνον γὰρ ἐπιλειψάσης τῆς Μοίρας ἐῷσιν οἱ θεοί.

22 277a1 T ἐπιλειψάσης δὲ ἐκεῖνον τῆς Μοίρας καὶ οἱ θεοὶ πάντες ἐῷσιν.

22 277a2 b (BCE 3 E 4) ἦτοι ἔφης γε : ἔφης γε μὲν.

22 280a1 διὰ τὸ "ἄφαρ ἔδῃ σε Παλλὰς Ἀθήνη / ἔγχει ἐμῷ δαμάα" (X 270—1). T ἔφης γε μὲν εἰδέναι, οὐκ ἦδεις δὲ ἀκριβῶς.

22 280a2 b (BCE 3 E 4) ταῦτα δὲ διὰ τὸ "ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη / ἔγχει ἐμῷ δαμάα". b (BE 3 E 4) {ἀλλὰ τις} ἀρτιεπῆς {καὶ ἐπίκλοπος} : ὅτι οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τὸ ἀρτιεπῆς, κατὰ τοῦναντίον τῷ "ἀμετροεπῆς" (B 212), ἀλλὰ ὁ λάλος καὶ ἀπηρτισμένως παραλογιζόμενος.

22 281a1 A σημειοῦται δὲ Ἀρίσταρχος ὅτι οὐκ ἐπὶ ἐπαίνου τὸ ἀρτιεπῆς.

22 281a2 T ἀρτιεπῆς : εὐεπῆς, T ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν ὥστε πιστεῦεσθαι.

22 281b b (BCE 3) T ἐπίκλοπος : ἡσκηκῶς λόγοις ἀπατᾶν.

22 281c A b (BCE 3) T οἱ δὲ AT ἐπιθυμητῆς ATT il κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὀρέγεσθαι, "καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων" (φ 397). AT ἡ ἀσκῶν διὰ λόγων παραλογίζεσθαι, A b (BCE 3) T ὡς τὸ "κλέπτε νόφ" (A 132). AT οὐ μὲν μοι φεύγοντι : ὅ ἐστιν 'οὐκ ἀποτρέψεις με λόγοις'.^[5]

22 283 T ἰθὺς μεμαῶτι : εἰς τοῦμπροσθεν κατὰ σοῦ χωροῦντι.

22 284a ἀγαθὰ δὲ ταῦτα τοῖς νέοις πρὸς μίμησιν. b (BCE 3 E 4) T διὰ στήθεσφιν ἔλασ <σ> ον : εἰρωνεῖα τοῦτο καὶ μόνον.

22 284b T < εἴ τοι ἔδωκε θεός : > ὡς αὐτὸς ἔφη (sc.

22 285a X 270—1). T il {νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχοσ} ἄλφειναι : προστακτικῶς ἀναγινώσκειν δεῖ διὸ τρίτῃ ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα.

22 285b1 εἰρωνεῖα δὲ τοῦτό φησιν. A προπαροξυτόνως ἔστι γὰρ προστακτικόν.

22 285b2 ἐν εἰρωνεῖα δὲ φησι τοῦτο. b (BCE 3) T < ἐμὸν ἔγχοσ ἄλφειναι / > χάλκεον · ὡς δὴ μιν σῶ < ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο > : στικτέον μετὰ τὸ χάλκεον (286) · τὸ γὰρ ὡς (286) ἀντὶ τοῦ εἶθε· διόπερ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον.

22 285-6a1 A ὡς ἀντὶ τοῦ εἶθε.

- 22 285-6a2 ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς τοῦτο. b (BCE 3) T < πᾶν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅλον.
- 22 286 A im < καὶ κεν : > ἐν ἄλλῳ "καὶ σφιν".
- 22 287 A int οὐ δ' ἀφάμαρτεν : οὐκ ἀφάμαρτε δέ.
- 22 290 T < χώσατο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ συνεχύθη.
- 22 291a A im χώσατο {δ' ἔκτωρ}: συνεχύθη τὴν διάνοιαν.
- 22 291b T κατηφῆσας : κάτω τὰ φάη ἔχων.
- 22 293a b (BCE 3 E 4) T οὐ δ' ἄλ λ' ἔχε μείλινον ἔγχος : οὐδέ· οὐ γάρ.
- 22 293b b (BE 3) T αἰὶ δὲ δύο ἔχει δόρατα· "πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα" (E 495. Z 104 al.), b (BE 3 E 4) T "δοῖα δὲ χερσὶ / δοῦρ' ἔχε" (M 464-5). T πῶς οὖν οὐκ ἔχει νῦν δύο; ἢ κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔοικε θάτερον ἀποβεβληκέναι ἐν τῷ δρόμῳ. b (BE 3 E 4) T ἐκάλει : αἱ τῶν πόλεων "ἐβόα".^[5]
- 22 294a T < λευκάσπιδα : > ὅτι ἅπαξ εἶρηκε λευκάσπιδ α .
- 22 294b A im λευκάσπιδα : ἅπαξ ἐχρήσατο.
- 22 294c b (BCE 3) T τὸ παράσημον δὲ τῶν ὅπλων τὴν ἀρετὴν ἐμφαίνει τοῦ φοροῦντος. b (BCE 3 E 4) T ἦτεέ μιν δόρυ < μακρόν· ὁ δ' οὐ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν > : ἡδέως χρῆται τῷ ἀσυνδέτῳ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιφορᾷ ἐλεεινοτάτῃ.
- 22 295 T < ὦ πόποι : > ἐλεεινοτάτῃ ἢ ἀναφώνησις καὶ εἰς οἶκτον κινουῖσα.
- 22 297 b (BCE 3) νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι < θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἄνευθεν· / οὐ δ' ἀλέῃ > : βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ κακός (300), στικτέον δὲ εἰς τὸ ἄνευθε (300)· τὸ γὰρ οὐ δ' ἀλέῃ (301) καθ' ἑαυτὸ προενεκτέον, λείποντος τοῦ ἐστίν.
- 22 300-1 A b (BCE 3 E 4) T ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἄνευθεν : ὡς τὸ "οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα" (ο 494).
- 22 300 T οὐ δ' ἀλέῃ : ἀλέῃ δὲ οὐ, ὃ ἐστὶν οὐδὲ ἄλυξις.
- 22 301a1 T δηλοῖ δὲ τὴν ὑπάλυξιν καὶ ἔκκλινιν.
- 22 301a2 b (BCE 3 E 4) πάλαι τότε : "πάροιθέ γε".
- 22 301b ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις "πάλαι τό γε {φίλτερον}". T {μημάν} ἀσπουδὶ {γε}: ὅτι ἀσπουδὶ χωρὶς μόγου καὶ κα < κο > παθ < ε > ἱας.
- 22 304a A ἀσπουδεῖ : δίχα ταιπωρίας.
- 22 304b b (BCE 3) T ἀλλὰ μέγα ῥέξας < τι > : λείπει ἀγαθόν· Ἀλκμάν (fr.
- 22 305a 123 P. = P.M.G. 123) "μέγα γείτωνι γείτων". ἢ κακὸν εἰς τοὺς πολεμίους, b (BCE 3 E 4) T ὡς "σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν" (Δ 161) καὶ "ἔπαθον μέγала". T καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι : ὡς καὶ τοὺς ἐσομένους πυθέσθαι.
- 22 305b b (BCE 3 E 4) T τέτατο : ἀπὸ τελαμῶνος ἥρτητο.
- 22 307 b (BCE 3 E 4) T οἴμησεν δὲ ἀλεις < ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις > : ὅτι κάκεῖ (sc.
- 22 308a1 Φ 252) γραπτέον "αἰετοῦ οἶματ' ἔχων", οὐχ ὡς Φιλήτας (fr. 58 K.) "ὄμματα". A κάκεῖ οὖν "αἰετοῦ οἶματ' ἔχων", οὐκ ὄμματα.
- 22 308a2 T ἀλεις : ἀθρόον ἑαυτὸν συστρέψας· οἱ γὰρ εἰς δρόμον ἑαυτοὺς δόντες οὐκ ἀνειμένως πορεύονται, b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ συστρέφονται.
- 22 308b T διὰ νεφέων : τινὲς "ἀπὸ νεφέων".
- 22 309 T ἀμαλήν : ἀπαλήν, κατὰ συγγένειαν τῶν στοιχείων.
- 22 310a

οἱ δὲ ἅμα τῇ μητρὶ ἀλλομένην. οἱ δὲ τὴν μὴ ἔχουσιν μαλλόν, ὃ ἐστὶν ἰσχυρόν. b (BCE 3 E 4) T ἢ πτώκα <λαγών> : ἰδίως τὸ πτώξ ἐπὶ λαγωῦ.

22 310b T κόρυθι δ' ἐπένευσε <φαεινῇ> : οὗτός ἐστιν ὁ "κορυθαῖξ" (cf.

22 314 X 132). T καλαὶ δέ : αἱ πλείους "δεῖναι δέ".

22 315a A int T <ἔθιραι : > νῦν καταχρηστικῶς αἱ χαῖται τῆς κόρυθος.

22 315b T il νυκτὸς ἀμολγῶ : καὶ τὴν ἐσπέραν ἀμολγὸν καλεῖ καὶ τότε γὰρ ἀμέλγονται τὰ θρέμματα.

22 317 b (BCE 3 E 4) T λέγει δὲ ἀλλαχοῦ (cf. Λ 173. O 324 al.) καὶ τὸ μεσονύκτιον. b (BCE 3 E 4)

ἔσπερος, ὃς κάλλιστος <ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ> : ὅτι νῦν τὸν ἔσπερον κάλλιστον, ἐν ἄλλοις (cf.

22 318a ν 93—4) δὲ τὸν ἑωσφόρον "φαάντατον" (ν 93). καὶ οὐ δεῖ ὡς μαχόμενον λαμβάνειν. ἕτερον δὲ τὸν ἔσπερον ὡς ἂν παλαιὸς οἶδε τοῦ ἑωσφόρου. A ἔσπερος : τὸν ἔσπερον Πέρσαι μὲν ἑτήρων†, Ἕλληνες δὲ Ἀφροδίτην φασίν.

22 318b T ἄλλως : ἔσπερος, <ὃς κάλλιστος> : ἀπὸ τοῦ ἐσπέρα ἔσπερος.

22 318c τὸ δὲ ἐσπέρα παρὰ τὸ τῆς ἑωσπέρης εἶναι. καλεῖται δὲ ὁ ἔσπερος καὶ ἑωσφόρος κατὰ καιρῶν μεταβολάς· ὅταν μὲν προηγούμενος ἡλίου ἐπικαταδύνη αὐτῷ πρῶτος τῶν ἄλλων, ἔσπερος, ὅταν δὲ ἐπόμενος τῷ ἡλίῳ προανατείλῃ, τότε ἑωσφόρος καλεῖται. κάλλιστος δὲ ἐστὶν, ἐπεὶ μέγας καὶ προσηνής, Ἀφροδίτης χάριτας ἀπολάμπων. θαυμάσιος οὖν ὁ ποιητής, ὅτε μὲν ἐστὶν ἑωσφόρος, φησὶν "ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἡοῦς ἡριγενείῃσ" (ν 94) καὶ "εἴσι φόως ἐρέων" (Ψ 226)· ὁρῶμεν γὰρ αὐτὸν ἀνατέλλοντα ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα. ὅτε δὲ ἐστὶν ἔσπερος, οὐδεὶς αὐτὸν ὁρᾷ ἀνατέλλοντα, ἀλλ' ὑπὲρ τὴν γῆν μετέωρον ἰστάμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐρανοῦ μέρει. b (BCE 3 E 4) T ἴσταται ἀστήρ : καὶ μὴν τῶν πλανήτων ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης. ^[10]

22 318d ἢ οὖν ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται, ἀνατέλλει· b (BCE 3 E 4) T ἢ πρὸς τὴν ἡμῶν φαντασίαν, καθὼ οὐ δυνάμεθα συνιδεῖν τὸν δρόμον αὐτοῦ. b (BE 3 E 4) T ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' <εὐήκεος> : ὅτι ἐπὶ τῶν ἀκμᾶς ἐχόντων εὐήκεος λέγει καὶ "†τανυήκεος†": τὴν γὰρ ἀκμὴν ἀκὴν λέγει.

22 319a καὶ ὅτι κυρίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐπιδορατίδος τῆς εὐήκωνημένης, ἐκεῖ δὲ παρῆκται τὸ "τανυήκεας ὄζους" (Π 768). A εὐήκεος : καλὴν ἀκὴν ἐχούσης.

22 319b b (BCE 3 E 4) T ὅπη εἴξειε : ὅπου χωρήσειεν b (BCE 3) T ἡ αἰχμή· b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀλλαχοῦ "πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος <ἐξεφάνθη>" (Δ 468)· φυλάσσεται γὰρ τὰ τοῦ πατρὸς ὅπλα τρῶσαι.

22 321 T ἐμφαίνει δέ, ὅσον ἐρεθισμὸν ἐνεποιεῖ Ἀχιλλεὺς ἢ θεὰ ταῦτο. b (BE 3 E 4) T τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον <μὲν ἔχε χρῶα χάλκεα τεύχεα> : ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσο ν, ἐπειδὴν ἀπολείπει τι τοῦ ὅλου μικρὸν ἀτελές· "οἱ δὲ τοι τόσ <σ> ὄν μὲν ἔχον τέλος" (Σ 378). ^[5]

22 322a1 καὶ ἐνθάδε οὖν τὸ μὲν ἄλλο{ς} σῶμα καθώπλιστο, γυμνὸν δὲ μόνον διεφαίνετο <τὸ> ἀπὸ τῶν ὤμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. A οἱ δὲ Γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ σῶμα. ^[5]

22 322a2 T τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν <ἔχε χρῶα χάλκεα τεύχεα> : ὅταν τὸ μὲν ἀπολειπόμενον ἔλασσον εἴη, τὸ δὲ γεγονὸς πλεῖον, τόσον φησὶν "οἱ <δ' ἦτοι> τόσον μὲν ἔχον τέλος" (Σ 378).

22 322b b (BCE 3 E 4) T "τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν" (Ψ 454). T λέγει δὲ ὅτι τὸ μὲν ἄλλο σῶμα κατείχετο κρυπτόμενον. b (BCE 3 E 4) T φαίνεται δ' ἢ κληῖδες <— / λαυκανίην> : ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων "φαῖνεν δ' ἢ κληῖδες", ἴν' ἢ ἐπὶ τῶν τευχέων, τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι (cf. ^[5]

22 324—5a

- X 324—5). Α φαίνεται δ' ἡ κληῖδες <— / λαυκανίης > : ἔν τισι "φαῖνον δ' ἡ κληῖδες", ἴν' ἡ οὕτως Τ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔσκεπον τὰ τεύχη, ἐκείνον δὲ τὸν τόπον ἔφαινον, ὅπου αἱ κληῖδες τῆς λαυκανίης τὸν αὐχένα συνέχουσιν.
- 22 324-5b b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως φαίνεται δ' ἡ κληῖδες <— / λαυκανίην > : ἐφαίνεται δὲ κατὰ τὴν λαυκανίαν, ἥπερ αἱ κληῖδες αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι συνέχουσι τὸν αὐχένα.
- 22 324-5c1 Τ κληῖδες δὲ αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων διήκουσαι διατάσεις τῶν νεύρων καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα.
- 22 324-5c2 λαυκανίη δὲ ἡ περὶ τὸν γαργαρεῶνα τῶν ἔξωθεν μυῶν συνοχή. b (BE 3 E 4) < λαυκανίης : > τοῦ λαιμοῦ.
- 22 325 Α im ἘΠΙ ΟΙ : ἐπὶ αὐτῷ.
- 22 326 ὀρθοτονητέον δὲ τὴν οἰ . Τ οὐ δ' ἄ ρ ' ἄ π ' ἀσφάραγον <—ἐπέεσσιν > : ἴσως ἐκκλίναντος αὐτοῦ πλαγία γέγονεν ἡ τομή.
- 22 328-9a1 εἴωθε δὲ τὰ ἐκ τύχης ὡς ἐξ αἰτίας λέγειν. "ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὦκα, / ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν <ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν> " (μ 427—8), "ὦρσαν <δὲ> Νύμφαι </ αἶγας ὀρεσκώουσ> , ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι" (ι 154—5). οἰκονομικὸν δὲ καὶ τοῦτο, ἵνα καὶ ἀποθνήσκων μὴ ἀπροσφώνητος εἴη. ἔστι δὲ πρόληψις ὁ τρόπος. Τ ἀσφάραγος ὁ γαργαρεῶν. ^[5]
- 22 328-9a2 ἴσως δὲ ἐκκλίναντος αὐτοῦ πλαγία γέγονεν ἡ πληγὴ καὶ οὐ διεκόπη ὅλος. b (BCE 3 E 4) καὶ τοῦτο δέ, ἵνα καὶ ἀποθνήσκων μὴ ἀπροσφώνητος ἦ. εἴωθε δὲ τὰ ἐκ τύχης ὡς ἐξ αἰτίας λέγειν. b (BE 3 E 4) ὄφρα τί μιν προτιεῖποι <ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν > : ἀθετεῖται, ὅτι γελοῖος, εἰ ἡ μελία ἐπετήδευσεν μὴ ἀποτεμεῖν τὸν ἀσφάραγον, ἵνα προσφωνήσῃ τὸν Ἀχιλλέα.
- 22 329 ἀπολογούμενοι δὲ φασιν ὅτι τὸ ἐκ τύχης συμβεβηκὸς αἰτιατικῶς ἐξενήνοχεν. διὰ τὸ ὅμοιον ἀθετεῖται κακῆϊνο· "εὖθ' ὁ δεδειπνήκει, ὁ δὲ παύσατο θεῖος ἀοιδός" (ρ 359). Α ἀτάρ που ἔφησ <— / σῶς ἔσσεσθαι > : "ἄφαρ" ἀντὶ τοῦ εὐθέως, κούφως, ἀφρόνως. ^[5]
- 22 331-2 ἴσως ἐπεὶ ἔλεγε "τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς / φθήνῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ <τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι> ;" (Π 860—1). Τ σῶς : τινὲς ἐκ τοῦ σόος· ἀλλ' ἔδει σοῦς.
- 22 332a τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σάος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οο εἰς ω συναλείφει. "ἐπὶ νηῶν" (E 550. 700 al.) δέ τινες ἐπὶ ἑνάας τε†, καὶ εἰσιν αὗται ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νεῶν. Τ < ἐμέ δ' > οὐδὲν <ὀπίζεο : οὐδὲν > ψιλῶς, ἵνα παρέλκη τὸ δεν· δύναται δὲ καὶ δασέως.
- 22 332b ἔστι δὲ <τὸ ἐμέ> ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Τ μέ γ ' ἀμείνων : ἀμείνων σοῦ δηλονότι· οὐ γὰρ φιλῶν Πάτροκλον συνέκρινεν ἄν αὐτὸν ἑαυτῷ.
- 22 333 b (BCE 3) Τ μετόπισθε : ἡ τοπικῶς ὡς τὸ "νῦν δέ σε τῶν ἴσπισθεν† γουνάζομαι" (Λ 66).
- 22 334 ἡ χρονικῶς ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα. b (BCE 3) Τ σὲ μὲν κύνες <ἡ δ' οἰωνοὶ / ἐλκήσους ' αἰκῶς > : ἀφορμὴν αὐτῷ δέδωκε δεήσεως, ἀπειλήσας περὶ τῆς αἰκίσεως· πολλὴν γὰρ πρόνοιαν εἶχε τοῦ θάπτεσθαι (cf.
- 22 335-6 X 259). b (BCE 3) Τ < ἐλκήσους ' αἰκῶς : > οἱ περὶ Ἀντίμαχον (fr.
- 22 336a1 148 W.) ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον "ἐλκήσουσι κακῶς". Α im {ἄλλως· αἰκῶς;} αἰκῶς Ἀντίμαχος "κακῶς".
- 22 336a2 Τ ΑΙΚΩΣ : οἱ μὲν δισυλλάβως αὐτὸ προφέρονται, οἱ δὲ συνεστάλθαι φασίν.
- 22 336b περισπᾶται δέ· ἔστι γὰρ Τ ἐκ τοῦ αἰκέως πεπονθός, b (BCE 3 E 4) Τ ὁ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς b (BCE 3) Τ καὶ χαλεπῶς, Τ γίνεται αἰκῶς καὶ αἰκῶς . b (BCE 3 E 4) ὀλιγοδρανέων : ὀλίγον τοῦ δρᾶν ἔχων.
- 22 337 b (BCE 3 E 4) Τ πολὺς δὲ ἔλεος τοῦ πρὸς τῷ τελευτᾷ φωνὴν ἀφιέντος. b (BCE 3) Τ λίσσο μ ' ὑπὲρ ψυχῆς : κατὰ ψυχῆς, ὡς τὸ "καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος / λίσσεο" (Ω 466—7).

- 22 338 b (BCE 3 E 4) Τ σῶμα δὲ οἶκα δ' ἐμὸν <δόμεναι πάλιν , ὄφρα πυρός με > : ὅτι καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος τελευτῶντες διὰ πυρὸς ἐθάπτοντο.
- 22 342 A λελάχωσι : ὅτι ἀντὶ τοῦ λαχεῖν ποιήσωσι.
- 22 343 A < τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν : > ἐν ἄλλῳ "τὸν δ' ἀπαμειβόμενος".
- 22 344 A int αἶ γάρ πως αὐτόν με < μένος—ἀπαλάλκοι > : τὸ ἐξῆς, ἀνδρῶν οὐκ ἔστιν ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι (348).
- 22 346-8 αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη , / ὥ μ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι (346—7). μεταξὺ δὲ ἀνεφώνησε τὸ οἶα μ' ἔοργας (347). b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ὡς "ὠμὸν βεβρώθοισ" (Δ 35) καὶ "ἐσθόμεναι προσφῦσα" (Ω 213). Τ ἀποταμνόμενον : ἐκλύει τὴν ἔμφασιν τὸ ἀποταμνόμενον ν , εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ ἀποσπαράσσοντα κεῖται. ^[5]
- 22 347a b (BCE 3) Τ κρέα ἔδμεναι : κατὰ συστολήν τὸ α ἀνεγνώσθη, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.
- 22 347b ΑΤ ἐκτείνει δὲ Τυραννίων (fr. 47 P. = 52 H.)· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν. Τ ὡς οὐκ ἔσθ' , ὅς σῆς γε < κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι > : βέλτιον πρὸ τούτου στίζειν καὶ τὸ ὥς εἰς τὸ οὕτω μεταλαμβάνειν.
- 22 348a Α οὐκ ἔσθ' , ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι : οὐδὲ νεκρὸς ὢν ἔξεις τὸν βοηθήσοντα.
- 22 348b Τ οὐ δ' εἴ κεν δεκάκις τε : ἦτοι ἀπὸ τούτου ἀρκτέον, ἵνα ὑποστίζωμεν "ἄγοντες" (X 350), "καὶ ἄλλα" (X 350), < "Πρίαμος" > (X 352), τῆς ἀνταποδόσεως οὔσης "οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ" (X 352).
- 22 349a ἦ τοῖς ἄνω προσαπτεόν "ὡς οὐκ ἔσθ' , ὅς σῆς γε κύνας < κεφαλῆς ἀπαλάλκοι > " (X 348), οὐ δ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ τὰ ἐξῆς: ἔσται δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς "οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ" (X 352). Α εἰκοσινήρι τ' ἄποινα : σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν ὅτι πρὸς εἴκοσι ἐξισούμενα, εἰκοσαπλᾶ. ^[5]
- 22 349b Α εἰκοσινήριτα : ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον ὡς τὸ "ἔεικοσάβοια" (α 431).
- 22 349c1 παραφυλακτέον δὲ ὅτι ὁ εἴκοσιν ἀριθμὸς εἰς ν λήγων συντέθεται· τὸ γὰρ ν τοῦ εἴκοσιν ἔστιν. καὶ ἔστι τὰ εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἰσούμενα· b (BCE 3 E 4) Τ "Νέστωρ οἶος ἔριζεν" (B 555) < καὶ > "ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω" (θ 223) καὶ "μεγήριτα τέκνα θεάων" (Hsd. th. 240), οἷον θεαῖς ἐρίζοντα. Τ {εἰκοσινήριτ'} ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον ὡς "εἰκοσάβοια". ^[5]
- 22 349c2 ἔσται δὲ πρὸς εἴκοσιν ἐρίζοντα, ὃ ἔστιν ἐξισούμενα. †φυλακτέον† δὲ ὅτι ὁ εἴκοσιν ἀριθμὸς εἰς ν καταλήξας συνετέθη. Α ἄλλως· εἰκοσινήριτα : εἰκοσαπλᾶ.
- 22 349d εἰκοσάκις ἐξισούμενα τοῖς ὑπὸ σοῦ νοουμένοις δώροις· τὸ γὰρ ἐρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξισοῦσθαι τάσσεται. b (BCE 3 E 4) Τ στήσωσι : παραστήσωσιν, ἢ b (BCE 3) Τ ἰσόσταθμά σοι κομίσωσιν.
- 22 350 b (BCE 3 E 4) Τ οὐ δ' εἴ κεν ς' αὐτόν < χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι > : οὐκ ἔστι σύνθετον, ἐπεὶ ἀμαρτήσεται.
- 22 351a Τ οὐ δ' εἴ κεν ς' αὐτόν < χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι > : ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει.
- 22 351b ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας ἀντίσταθμον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἑκτορος σῶμα ἐν Φρυζίν (T.G.F. p. 84 N. 2 = fr. 254 a M. = p. 365 R.). Α χρυσῷ ἐρύσασθαι : πρὸς χρυσὸν ἀντιστήσαι.
- 22 351c1 τοῦτο δὲ ὑπερβολικῶς εἶπεν. ὁ μέντοι Αἰσχύλος ἐν Ἑκτορος λύτροις (T. G. F. p. 84 N. 2 = fr. 254 b M.) ἀληθὲς αὐτὸ ἐξεδέξατο. Τ < οὐ δ' εἴ κεν—ἀνώγοι : > οὐδὲ ἐάν †σοι† ἰσοστάθμῳ χρυσῷ ἀναλαβεῖν βουληθῇ.
- 22 351c2 οὐδὲ ἐὰν θελήσῃ σε πρὸς χρυσὸν ἀντιστήσαι. τοῦτο δὲ ὑπερβολικῶς εἶπεν. b (BCE 3) κατὰ πάντα δάσσονται : ὅλον κατέδονται.
- 22 354a ἔμφασιν δὲ ἔχει τῆς διακοπῆς τὸ ὑπερβατόν. b (BCE 3) Τ < πάντα : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅλον.

- 22 354b A im καταθνήσκων : δαιμονίως τῶν καιρῶν στοχάζεται· ἔμπροσθεν μὲν γὰρ "ὀλιγοδρανέων" (X 337) παρ' αὐτὴν τὴν τρώσιν, νυνὶ δὲ ἤδη ἀποθνήσκων.
- 22 355 b (BCE 3 E 4) T ἦ ς' εὖ γινώσκων <προτιόσσομαι, οὐ δ' ἄρ' ἔμελλον> : τὸν ἦ σύνδεσμον περισπαστέον· ἔστι γὰρ βεβαιωτικός.
- 22 356a AT ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσων ἡ μεταφορά· προβλέπω τῷ νῶ, ἀντὶ τοῦ προέβλεπον· ἥλλακται γὰρ ὁ χρόνος. καὶ πρὸς τὸ οὐ δ' ἄρ' ἔμελλον, ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰκὸς ἦν με πείσειν. A προτιόσσομαι : προσφθέγγομαι, παρὰ τὴν ὄσων. ^[5]
- 22 356b b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ "ὄσσα" (B 93. ω 413) ἐπὶ θνητῆς φωνῆς. ἔστιν οὖν ἀντὶ τοῦ T προορώμην, b (BCE 3 E 4) T ὡς "ὀσόμενος πατέρ' ἐσθλόν" (α 115). T μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι : μή ὁ ἐμὸς θάνατος τὸν ἐκ θεῶν †θάνατον† ἐπὶ σὲ ἐρεθίσῃ, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ καὶ αὐτόν σε δεήσει ὑπὸ Τρώων ἐλकुσθῆναι.
- 22 358 T ἡματι τῷ : τῇ ἐξῆς μετὰ τὰς ταφὰς ἀνηρέθη, "αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος" (Σ 96).
- 22 359 T ὅτε κέν σε Πάρις <—πύλῃσιν> : οἱ μὲν ὅτι μαντεύονται περὶ ἀποβίωσιν.
- 22 359–60a1 ἄριστευσεν· παρέχουσι δὲ καὶ Ἀπόλλωνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς Τέννην ἀνείλε τὸν Ἀπόλλωνος. T οἱ μὲν φασιν ὅτι ταῦτα λέγει, ἐπεὶ αἱ ψυχαὶ ἐξερχόμεναι μαντικά γίνονται· οἱ δὲ ὅτι στοχάζεται αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν σπεύδοντα καὶ λοχηθῆναι ὑπονοεῖ.
- 22 359–60a2 b (BCE 3 E 4) ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων παμμένη <Ἄϊδος δὲ βεβήκει> : σημειοῦνται τινες ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς Ἄ <ι> δου ἢ ψυχὴ καὶ οὐ δεῖται τῆς Ἑρμοῦ παραπομπῆς.
- 22 362a A ἐκ ρεθέων : Αἰολεῖς τὸ πρόσωπον ρέθος.
- 22 362b T τέθναθι : ὑπερβολὴ ὀργῆς τὸ καὶ πρὸς νεκρὸν διαλέγεσθαι.
- 22 365 b (BCE 3 E 4) T κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, <ὀππότε κεν δῆ / Ζεὺς ἐθέλῃ—ἄλλοι> : καλὸν τοῖς νέοις μεμνησθαι τῶν ἐπῶν.
- 22 365–6 ὁ δὲ Ἑκτωρ φιλοψυχῶν πρὸς τὸν Πάτροκλόν φησι· "τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;" (Π 859). b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσ <σ> ατο : ἔστι πάλιν ὡς ἐπὶ γραφῆς τὸ πᾶν σκοπῆσαι.
- 22 367 T περίδραμον : ὡς γὰρ ἐπὶ παράδοξον πρᾶγμα συνθέουσιν.
- 22 369 b (BCE 3 E 4) T οἱ καὶ θηήσαντο <φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτόν> : καὶ ταῦτα εἰς οἶκτον τοῦ ἀνηρημένου.
- 22 370 b (BCE 3) T οὐ δ' ἄρα οἱ τις ἀνουτητί <γε παρέστη> : δημῶδους πλήθους τὸ πάθος, αὖξον δὲ τὴν ἀρετὴν τοῦ κειμένου· ὁ εἰδυῖα Ἀνδρομάχη φησί· "χωόμενος, ὧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἑκτωρ" (Ω 736).
- 22 371a1 δύο δὲ συνέχονται πάθεσιν, ἐκπλήξει δὲ καὶ μίσει. T δημῶδους πλήθους τὸ ἔργον· συνέχονται γὰρ δύο πάθεσιν, ἐκπλήξει τε καὶ μίσει.
- 22 371a2 αὖξεται δὲ διὰ τούτου ἡ ἀρετὴ τοῦ κειμένου. b (BCE 3 E 4) ἀνουτητί : εἰ μὴ ἔτρωσεν αὐτόν.
- 22 371b T ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος <—κηλέω> : σαρκασμός, ὅταν ἐπαίνων λεγομένων ψόγον ἔχη, ὡς τὸ "ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ" (Π 745) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα" (N 381).
- 22 373–4 T ὡς ἄρα τις εἶπεσκε <καὶ οὐτήσασκε παραστάς> : ὅτι οὐ πάντως πρότερον ἔλεγον, ἀλλ' ἅμα παίοντες ἐπεφώνουν ὥστ' εἶναι, ὡς ἄρα τις ἔλεγε καὶ οὐτήσασκε.
- 22 375a A <εἶπεσκε> καὶ οὐτήσασκε <παραστάς> : ἅμα λέγοντες καὶ ἐτίτρωσκον.
- 22 375b τὸ δὲ ὁμοιοτέλευτον σχῆμα οὐκ ἐπὶ τέλους ἔνθεν λανθάνει τὸν ἀκροατὴν προσέχοντα ταῖς αἰκίαις Ἑκτορος. b (BCE 3 E 4) T ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες <ἡδὲ μέδοντες> : ὅτι Ζηνόδοτος ἀντὶ τούτου πεποίηκεν "Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν" (= H 327).

- 22 378 Ψ 237). οὐ πάρεστι δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ ταύτης τῆς μάχης, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἔτι τραυματίας ὢν. Α ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα <θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν> : ὅτι τὴν αἰτίαν προτέταχεν, ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα θεοὶ ἰ.
- 22 379a ἔδει δὲ οὕτως· "εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, / ὄφρα κ' ἔτι γινώμεν Τρώων νόον, / ἢ καταλείψουσιν <ν> πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, / ἢ μένιν μεμάασιν", / ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν (X 381—4. 379). ὁ δὲ Διονύσιος (fr. 50 Schm. = 13 L.) διστάζει, μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ χρόνου· παραβάλλει γὰρ τὸ "ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο" (Ψ 2) καὶ "ἐπίτονος βέβλητο" (μ 423)· τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ. Α ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα : σημειῶδες ὅτι καὶ ἀκεφάλους χρῆται ὁ ποιητής, ὥστε οὐ δεῖ προπερισπᾶν τὸ "φίλε κασίγνητε" (Φ 308). ^[10]
- 22 379b Τ ἄλλως· ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα : τὴν αἰτίαν τοῦ πράγματος προὔθηκεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν· δεῦτε, πειρηθῶμεν, εἰ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, ἐπειδὴ τόνδε ἄνδρα' (cf.
- 22 379c X 381. 383. 379). b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ "πολλοὶ γὰρ τεθναῖσι κάρη κομόωντες <Ἀχαιοί>" (H 328). Τ ἄλλως· ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα : παιδευτικὸν καὶ τοῦτο πρὸς εὐσέβειαν· ἐπὶ τηλικούτῳ γὰρ κατορθώματι οὐδὲν ἀλαζονεύεται. ^[5]
- 22 379d b (BCE 3 E 4) Τ <ἔρρεξεν :> γράφεται "ἔρδεσκεν".
- 22 380 Α im εἰ δ' ἄγε τ' <ἀμφὶ πόλιν—ἐταίρου> : στρατηγικῶς μὲν τὸν καιρὸν συνίησι, καταπλήσων τοὺς πολεμίους παρὰ τὴν πτώσιν τῶν ἀπολωλότων· φιλοστόργως δὲ μετάγεται, τὸ φιλέταιρον προτιθεὶς τοῦ φιλοτίμου.
- 22 381-90 b (BCE 3 E 4) Τ ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα <φίλος διελέξατο θυμός> : ἐνταῦθα ἀνακύπτει τὸ δεξιὸν τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἐξιέναι τὸν Ἀχιλλέα.
- 22 385a Τ ἄλλως· ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα <—θυμός> : οἱ περὶ Ἡρόδικόν φασι προφασίζεσθαι αὐτὸν <διὰ> τὸν περὶ τὰς Σκαιὰς πόλεμον.
- 22 385b Τ <ζωοῖσιν μετέω καί μοι φίλα γούνα τ' ὀρώρη :> ἴδι' "ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετεῖω".
- 22 388 Α im αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι <φίλου μεμνήσο μ' ἐταίρου> : ἀμέλει καὶ ἐν Αἰδου συνῶν αὐτῷ ὁρᾶται (cf.
- 22 390a1 λ 467—8). κάλλιστον οὖν πρὸς φιλειταιρίαν. Τ κάλλιστα πρὸς φιλειταιρίαν τὰ ἔπη καὶ φίλοις ἀναγινώσκειν ἀρμόδια.
- 22 390a2 b (BCE 3 E 4) νῦν δ' ἄ γ' αἰείδοντες παιήονα : πῶς τὸν πολέμιον Ἀπόλλωνα ἄδει; ἢ ὥς Τρῶες Ἀθηναῖν (cf.
- 22 391a Z 297—311), εὐμενίζονται τὸν θεόν. b (BCE 3 E 4) Τ ἡ εὕρημα μὲν αὐτοῦ ὁ παιάν, οὐ πάντως δὲ εἰς αὐτὸν ὁ ὕμνος· b (BE 3 E 4) Τ μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ δράκοντος αὐτὸν ἐξεῦρεν. Τ παιήονα : ὅτι οὐ μόνον συμποτική καὶ μετ' ὀρχήσεως ἢ πάλαι μουσική, ἀλλὰ καὶ εἰς θρήνους ἐπιτηδεῖα· b (BCE 3 E 4) Τ ἦτις καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορ <ε> ἰων ἐθαυμάζετο, καλουμένη κάθαρσις. ^[5]
- 22 391b περὶ δὲ τὴν ἑαρινὴν εἰς ταῦτὸν συνιόντες ἤκουον ἑνός, ὃς μέσος καθήμενος ἦδε λύριον ἔχων ταῖς ἡρεμαίαις ἀρμονίαις. Ἀχιλλεὺς (cf. I 189) δὲ μόνος καὶ Πάρις (cf. Γ 54) οἶδε παρ' Ὀμήρῳ, ὁ μὲν ὑπὸ Χείρωνος τοῦ καὶ Ὀρφέα παιδεύσαντος, ὁ δὲ ἐν Ἰδῇ τραφεῖς, οὗ διέτριψαν οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, μουσικώτατοι γεγονότες καὶ πολλὰ εἰς τήνδε τὴν τέχνην <συμβαλόμενοι> : ὢν ἕνα Κρινόεντά φασιν, ὃς πρῶτος Μούσαις ἔθυσεν· οὗ ἀπόγονος Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος. ἐπὶ δὲ τοῦ "ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι </ καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι>" (ξ 464—5) οὐκ ἀποδοκιμάζων τὸ ἄδειν φησὶν, ἀλλὰ {διὰ} τὸ "μάλα" (ξ 464) τό τε "ἀπαλὸν γελάσαι" (ξ 465), ὃ

ἐστὶ καγχάσαι. ἡ δὲ ἀπαλὴ ὄρχησις, μόθων καὶ βαυκισμὸς καὶ ποδισμός, ἅπαντα τοῖς μαλακοῖς δέδοται. Τ ἄλλως: παιήονα : τὸν ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ἀδόμενον ἢ ἐπὶ τῷ μὴ γενέσθαι. ^[15]

22 391c Τ ἡράμεθα μέγα κῦδος <—εὐχετόωντο> : ἀθετοῦνται στίχοι δύο, ὅτι παρὰ τὴν ἀξίαν Ἀχιλλέως οἱ λόγοι· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ λέγων· "ὄφρα καὶ Ἐκτωρ / εἴσεται, ἢ ῥα καὶ οἷος ἐπίσταιται πολεμίζειν / ἡμέτερος θεράπων" (Π 242—4).

22 393—4a Α ἡράμεθα <—εὐχετόωντο> : Ἑλληνικῶς κοινοποιεῖ τὴν νίκην, καὶ ἀναζωπυρῶν τὸ συμμαχικὸν οἷχεται φησι Τρωσὶ τὰ πράγματα μετὰ τελευτὴν Ἑκτορος.

22 393—4b b (BCE 3 E 4) Τ < αἰκία : > ταῖκιστά.

22 395a1 Τ ἰλ χαλεπὰ καὶ αἰκιστικά, ἢ ἀπρεπῇ.

22 395a2 μῆδετο δὲ ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο. b (BCE 3) < ἀμφοτέρων> μετόπισθε ποδῶν <τέτρηνε τένοντε / ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνησ> : ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν μέρους τοῦ κατὰ τὴν πτέρναν ἕως ἐπὶ τὸ σφυρὸν ὥστε ὅλην λύσασθαι τὴν ἀγκύλην.

22 396—7 b (BCE 3) Τ Λεπτίνης δὲ κακῶς φησιν ἐκ πτέρνης (cf. 397) τοῦ ἄρματοσ'. Τ ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν <τέτρηνε τένοντε> : ὅτι νῦν τένοντας εἶπε τὰ διατεταμένα τῶν σφυρῶν νεῦρα ὅπισθεν τῆς κνήμης. ^[5]

22 396 Α ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε : διὰ τί Ἀχιλλεὺς θανόντα σύρει —ὡς Θεσσαλὸν πατρίῳ ἔθει τοῦτο ποιῆσαι.

22 398 Α < πῖλναντο : > ἔν τισι "πῖμπλναντο".

22 402a Α ἰm πῖτναντο : ἐξεπετάννυντο διὰ τοῦ τ .

22 402b1 τινὲς δὲ "πῖλναντο". Τ ἐξεπετάννυντο καὶ πρὸς γῆν ἤπλωντο.

22 402b2 b (BCE 3) τότε δὲ Ζεὺς <δυσμενέεσσι / δῶκεν αἰκίσσασθαι> : πῶς ὁ καὶ παρὰ τὴν εἰμαρμένην θέλων σῶζειν οὐκ ἤμυνεν; ἢ ὅτι παρείπετο τῷ θανάτῳ ἢ αἰκία· ἐάσας οὖν ἀποθανεῖν καὶ αἰκισθῆναι εἴασεν.

22 403—4 ἢ τὸ δῶκεν (404) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤμυνεν'. Τ <δυσμενέεσσι : > ἐν ἄλλῳ "τερπικέραυνος".

22 403 Α ἰnt ἡ δέ νυ μήτηρ <—παῖ δ' ἐσιδοῦσα> : οὐ λειποψυχεῖ ὡς ἐθαῖς φόνων υἱῶν καὶ προαρξαμένη τῆς λύπης ἐν τῷ διώκεσθαι αὐτόν (cf.

22 405—7 X 82—9). τῇ δὲ Ἀνδρομάχῃ ἄθρουν προσέπεσε τὸ πάθος (cf. X 466—74). b (BCE 3 E 4) Τ <τίλλε κόμην,> ἀπὸ δὲ λιπαρὴν <ἔρριψε καλύπτρην> : ἥλλαξε τὴν τάξιν· ρίψασα γὰρ ἔτιλλεν.

22 406 Τ ὦμωξεν <.

22 408 ..> πατήρ : ἐπὶ μὲν ἄρρενος ὦμωξε ν , b (BCE 3 E 4) ἐπὶ δὲ τῆς θηλείας "κώκυσεν" (X 407)· ἡ μὲν γὰρ ἄναρθρος, †ή† δὲ μετὰ λόγου. καὶ ἐξῆς (sc. X 409) "κωκυτῷ τ' εἶχοντο" γυναικεῖα "καὶ οἰμωγῇ" ἀνδρῶν. b (BCE 3 E 4) Τ ὥσεῖ ἅπασα : τινὲς περιέργως διὰ μόνου τοῦ ι γράφοντες ἀποδιδόασιν ὥς αὕτη ἅπασα'.

22 410a οὐκ οἶδεν δὲ ὁ ποιητὴς οὔτε τὴν ἰ οὔτε τὴν σφεῖς. ἔστιν οὖν ὅμοιον τῷ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (κ 420—1)· "σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὡς ἐχάρημεν, / ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα". Α ὥσεῖ ἅπασα : τινὲς τὸ ὥσεῖ διὰ τοῦ ι γράφουσι καὶ δασύνουσιν, ἀντωνυμίαν ἐκδεχόμενοι τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ὥς αὕτη'. ^[5]

22 410b ἀλλ' οὐ χρήται αὐτῇ ὁ ποιητής. Σοφοκλῆς Οἰνομάω (fr. 430 N. 2 = 471 P. = R.)· "ἡ μὲν ὡς ἰ θάσσονα / ἡ δὲ ὡς ἰ τέξοι παῖδα". ἔστιν οὖν δίφθογγος. Τ ἄλλως ὥσεῖ ἅπασα : καὶ Θουκυδίδης (7,75,5)· "οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἀλISCOμένην ἐώκεσαν". ^[5]

22 410c Τ < Ἰλῖος ὀφρυόεσσα : > ὅτι θηλυκῶς ἡ Ἰλῖος.

22 411a Α ἰm ὀφρυόεσσα : ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη.

- 22 411b T < σμύχοιτο : > οὕτως Ἀρίσταρχος σμύχοιτο .
- 22 411c A int < σμύχοιτο : > σμύχεσθαι τὸ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὖξεσθαι τὸ πῦρ μὴ τρεπόμενον εἰς φλόγα.
- 22 411d b (BCE 3 E 4) σμύχοιτο : καταφλέγοιτο. ὁ δὲ λόγος· τοιοῦτος δέ φησι θρηῖνος διεγήμερτο ὥσπερ εἰ τῆς Ἰλίου πάσης ὑπὸ πυρὸς καταφλεγομένης. A κατὰ κόπρον : κόπρον τὰ κόπρια. ^[5]
- 22 414 ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον (fr. 296 K.) ἀναφέρεται· "εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἢ κόπρος ἐστίν· / εἰ τδὲτ γῆ νεκρὸς b (BCE 3 E 4) T ἐστ', οὐ νεκρὸς ἀλλὰ θεός." T ἐξονομακλήδην : οὐ κοινῶς, ἀλλ' ἰδίως.
- 22 415 T καὶ μ' οἶον ἐάσατε : ὀνειδιστικῶς· T εἰ καὶ ὑμεῖς οὐ δοκεῖτε ἐξελεῖν, ἐμὲ μόνον ἐάσατε.
- 22 416a b (BCE 3 E 4) T κηδόμενοι περ : οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου, καίπερ ὀδυνώμενοι καὶ αὐτοί.
- 22 416b1 A Ἀρίσταρχος πληθυντικῶς κηδόμενοι περ .
- 22 416b2 A im κηδόμενοι περ : Ἀρίσταρχος κηδόμενοιο .
- 22 416c ὁ δὲ πέρ πλεονάζει. T λίσσω μ' < ἄντρα τοῦτον > : λείπει ὁ ἴνα, ἴνα λίσσωμαι'.
- 22 418a T ἀτάσθαλον < ὀβριμοεργόν > : λοιδορεῖ ὃν ἰκετεύει, ἐπεὶ στασιάζει ἐπ' αὐτῷ τῷ πάθει.
- 22 418b b (BCE 3 E 4) T ἦν πως ἡλικίην < αἰδέσσεται ἢ δ' ἐλεήσει / γῆρας > : προμελετᾷ τὴν ἰκετηρίαν (cf.
- 22 419–20 Ω 486—506). b (BCE 3 E 4) T καὶ δὲ νυ τῷ γε πατήρ : τοῦτο πρῶτον ἰκετεύων προβάλλεται· "μνησαίπατρός σεῖο" (Ω 486).
- 22 420 b (BCE 3 E 4) T τηλεθάοντα < σ > : ἀντὶ τοῦ θάλλοντα < σ > · οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ τῆλε.
- 22 423 T κατοίσεται : κατοίσει.
- 22 425 T < μήτηρ θ' , ἢ μιν ἔτικτε > δυσάμμορος < ἢ δ' ἐγὼ αὐτός > : τὸ δυσάμμορος ἐπίθετον ἐκατέρωθι δύναται προσδίδοσθαι· βέλτιον δὲ ἴσως τοῖς ἐξῆς.
- 22 428a A δυσάμμορος : δεδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυσ καὶ αὐτὸν δηλοῦσιν.
- 22 428b b (BCE 3 E 4) T < πολῖται : > γράφεται "γέροντες".
- 22 429a A int στενάχοντο πολῖται : "στενάχοντο γέροντες".
- 22 429b ἄμεινον δέ· ἀρμόζοντα γὰρ πατράσιν εἶρηκεν. T ἀδινοῦ : οἰκτροῦ κατὰ Αἰτωλούς· b (BCE 3) T Ἀρίσταρχος ἀθρόου.
- 22 430a T < ἀδινοῦ : > πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς.
- 22 430b b (BCE 3 E 4) τέκνο ν , ἐγὼ δειλὴ < τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα > : στικτέον καὶ μετὰ τὸ τέκνον καὶ μετὰ τὸ δειλὴ .
- 22 431a βέλτιον δὲ ἐστὶ συνάπτειν μετὰ τὸ τέκνον πάντα, ἵν' ἢ τὸ ἐξῆς 'τί νυ βείομαι ἐγὼ δειλὴ αἰνὰ παθοῦσα;'. A τέκνον : ἢ συνεχῆς ἀνάκλησις ἐπικουφίζει.
- 22 431b b (BCE 3 E 4) T τί νυ βείομαι : οὕτως Ἀρίσταρχος, 'πῶς ζήσομαι;· τὸ δὲ "αἰνὰ τεκοῦσα" ὡς τὸ "δυσαριστοτόκεια" (Σ 54).
- 22 431c1 τινὲς δὲ παθοῦσα. T Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η "βήομαι", βιώσομαι.
- 22 431c2 A im τὸ δὲ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ † ι † γράφει, ἵν' ἢ 'πῶς βιώσομαι καὶ ζήσομαι σοῦ θανόντος;·.
- 22 431c3 τὸ δὲ αἰνὰ παθοῦσα "τεκοῦσα" γράφει, ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ "δυσαριστοτόκεια". (Σ 54) τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ 'πῶς ἀποβήσομαι, πῶς φροντισθήσομαι;·, ὡς τὸ "οὔτι † βέομαι διός†" (Ο 194) ἤτοι οὐ φροντίζω. b (BCE 3 E 4) {τέκνον ἐγὼ δειλὴ} τί νυ βείομαι : ἀντὶ τοῦ ἐς τί ἔτι βιώσω, ὃ ἐστὶ

ζήσω. πῶς Ἑκάβη μὲν οὐ πίπτει—Ἀνδρομάχη δὲ ἀπροσδοκῆτως ἐμπεσὼν εἰκότως ἐπεκράτησεν. Α ὁ μοι νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ / —θεὸν ὡς δειδέχατο : καθ' ἐκάστην οὖν ἡμέραν ὡς θεῶ σωτήρί σοι ἠϋχοντο. ^[5]

22 432-5 καὶ ὁ ζῶν ἰσόθεος νῦν οὐδὲ νεκρὸς εὐτυχής. Α b (BCE 3 E 4) Τ εὐχολή <.

22 433 .. ὄνειρα > : ἐμοὶ μὲν δόξα, τοῖς δὲ πολίταις ὄφελος. Α b (BCE 3 E 4) Τ ἄλοχος δ' οὐ πῶ <τι πέπυστο > : ἅμα πάντα γέγονεν· ἀμέλει καὶ ἐξελθοῦσα ἀκμὴν εὐρίσκει αὐτὸν ὑπὸ τῶν ταχέων ἵππων ἐλκόμενον (cf.

22 437a X 462—5). ἀλλ' ἀδύνατον πάντα ὑφ' ἐν διηγῆσασθαι. Τ οὐ πῶ τι πέπυστο : ἢ τὰ αὐτὰ γὰρ ἂν εἶπε τοῖς γονεῦσι καὶ περισσὴ ἐφαίνετο, ἢ ἐλεεινότερον φείποῦσα καὶ ἐλύετο† ἢ ὑπόθεσις.

22 437b Τ ἀλ' ἢ γ' ἰστὸν ὕφαινε <μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο > : ὅτι ἀσυμπαθὴς ἡ Ἀνδρομάχη ἐν τοσοῦτῳ θορύβῳ κατ' οἶκον ἀτρεμοῦσα, καὶ ταῦτα τὴν Ἀχιλλέως ἔφοδον οὐκ ἀγνοοῦσα.

22 440a ἔοικεν οὖν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, προκαταχρησάμενος ὁ ποιητὴς τῷ τῆς Ἀνδρομάχης προσώπῳ κατὰ τὴν πρὸς Ἑκτορα κοινολογίαν (sc. Z 394—502) ἀπεσχῆσθαι νῦν τοῦ προσώπου. Α ἰστὸν ὕφαινε <μυχῶ δόμου > : οἰκείως ἔχει ὁ μυχὸς πρὸς τὸ μὴ ῥαδίως αἰσθῆσθαι. ^[5]

22 440b b (BCE 3 E 4) Τ δίπλακα : διπλοῖδα, ἣν οἶόν τε διπλὴν περιβάλλεσθαι.

22 441a b (BCE 3) Τ < πορφυρέην > γράφεται καὶ "μαρμαρέην". Τ θρόνα : τὰ βαπτὰ ἔρια, Α b (BCE 3 E 4) Τ κατὰ μετουσίαν, ὁμοίως τοῖς ποιοῦσι τὰ ποιούμενα.

22 441b ΑΤ < θρόνα ποικίλα : > ἄνθη ποικίλα, ἐξ ὧν βάπτουσι.

22 441c Α il < ἐν .

22 441d1 .. ἔπασσε : > ἢ {δὲ} ἐν πρὸς τὸ ἔπασσε ε . δηλοῖ δὲ κατὰ Κυπρίους τὸ ποικίλλειν, ἀφ' οὗ καὶ παστός. b (BCE 3) ἔπασσε : πάσσειν Κύπριοι τὸ ποικίλλειν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ παστός.

22 441d2 Α Τ κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν—νηπίη, οὐ δ' ἐνόησεν : αὖξει τὸ πάθος τοσοῦτον γὰρ ἀπέχει τοῦ ἐννοεῖν τι τῶν συμβεβηκότων ὡς καὶ λουτρὰ τῷ ἀνδρὶ παρασκευάζειν, μονονουχὶ ὁρῶσα τὸν Ἑκτορα· διὸ καὶ ἐπεφώνησεν ὁ ποιητὴς συμπαθῶς τὸ νηπίη, οὐ δ' ἐνόησεν (445), ὥσπερ ἐλεῶν τὴν ἄγνοιαν αὐτῆς. ^[5]

22 442-5 Α b (BCE 3 E 4) Τ < νηπίη, οὐ δ' ἐνόησεν : > καθ' ἑαυτὸ τὸ νηπίη .

22 445a Α int τῆλε λοετρῶν : εἰώθαμεν λέγειν ὅτι οὐκ ἐν τούτῳ ὁ παρὼν ἐστὶ καιρὸς.

22 445b Τ κωκυτοῦ δ' ἤκουσε—κερκίς : τὸ γὰρ προακουόμενον πάθος ἐκλύεται, τὸ δὲ παράδοξον ἀνιᾶ.

22 447-8 Τ κωκυτοῦ δ' ἤκουσεν : ἀντὶ τοῦ θρήνου ἤκουσεν.

22 447 ἐζήτηται δέ, πῶς τοσοῦτου γενομένου θορύβου μόλις Ἀνδρομάχη προῆλθεν. φασὶ δὲ ὡς ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρὸς ἐπίπληξις ἢ ἐν τῇ Z (sc. 490—3) σωφρονεῖν αὐτὴν ἀναγκάζει. Α τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα <χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς > : ἀνυπέρβλητον τὸ πάθος ἐννοεῖν γὰρ χρή, ποδαπὴ ἔσται ἐπιγνοῦσα τὴν συμφορὰν, ὅποτε ἐν ἀμφιβόλῳ τῇ ὑπονοίᾳ κατείληπται μὲν τρόμῳ, ὅπερ σημαίνει διὰ τοῦ τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, ἀκρατὴς δὲ γέγονε τῶν ἐν χερσίν· b (BCE 3 E 4) Τ οὐ γὰρ ἐκβάλλει τὴν κερκίδα ὡς ἐγνωνκυῖα τὸ κακόν, ἀλλὰ χαλασθέντων αὐτῇ τῶν μελῶν ἐκπίπτει τῶν χειρῶν. ^[5]

22 448a b (BE 3 E 4) Τ ἐλελίχθη : τρόμῳ περιεσείσθη.

22 448b Τ κερκίς : παρὰ τὸ κρέκειν· ἐπῆδον γὰρ αὐταῖς.

22 448c Τ ὅτι ν' ἔργα : ἄμεινον "ἄτι <ν>" ἀντὶ τοῦ ἄτινα.

22 450 Τ < αἰδοίησ> ἐκυρῆς <ὀπὸς ἔκλυον > : δι' ἔθους μὲν γὰρ οἰμωγῆς ἤκουε, τὸ δὲ τῆς Ἑκάβης ἐξένισεν αὐτήν.

22 451

- b (BCE 3 E 4) T πάλλεται ἦτορ <ἀνὰ στόμα> : ἐμφαντικῶς δηλοῖ τὴν ψυχὴν ἐκπηδῆσαι βιαζομένην.
- 22 452 b (BCE 3 E 4) T <νέρθε δὲ> γοῦνα / πῆγνυται : Καλλίμαχος (h.
- 22 452-3 5, 83-4) "ἐκόλλησαν γὰρ ἀνίαι / γούνατα". b (BE 3 E 4) T θρασὺν Ἑκτορα : οἶδε γὰρ αὐτοῦ τὸ φιλότιμον· φησὶ γοῦν "φθίσει σε τὸ σὸν μένος" (Z 407).
- 22 455 b (BCE 3) T <μοῦνον ἀποτμήξας—ἀλεγεινῆς : > ὅτι εἴωθεν ὁ ποιητὴς τὸ ἐν ἐν δύο περικοπαῖς φράζειν.
- 22 456-7 T {ἀγνηορίης} ἀλεγεινῆς : τῆς ἐμοὶ λυπηρᾶς.
- 22 457 T προθέσκεν : ἐβόα γοῦν "δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι" (H 75).
- 22 459a T τὸ ὄν μένος οὐδενὶ εἴκων : οὐδενὶ παραχωρῶν τὴν ἑαυτοῦ ψυχικὴν δύναμιν.
- 22 459b b (BCE 3) T μαινάδι ἴση : μαινομένη ἐοικυῖα.
- 22 460 T ἔσθη παπτήνα ς' ἐπὶ τείχει : εὖ τὸ μὴ πυθέσθαι παρ' ἐτέρων· ἀλλὰ ψυχῆς ταρασσομένης ἔργον τὸ αὐτόπτην ἐθέλειν γενέσθαι.
- 22 463 b (BCE 3) T <ταχέες δέ μιν ἵπποι / ἔλκον> ἀκηδέστως : ἀπὸ τῆς Ἀχιλλέως διαθέσεως ἀκηδέστως (465) b (BCE 3) T φησὶ καὶ τοὺς ἵππους ἔλκειν.
- 22 464-5 b (BCE 3) οἶκτον δὲ ἔχει καὶ τὸ ἐν ὄψει τῶν φιλάτων ἔλκεσθαι, οὐδενὸς ἀμύνειν δυναμένου. b (BCE 3) T τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν <ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν> : τῆς μὲν τὸ πάθος ἐμάρανεν ἢ κατ' ὀλίγον θέα, τὴν δὲ ἡ αἰφνίδιος ὄψις ἐπάταξεν.
- 22 466 b (BCE 3) T ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσ <σ> εν : ὑπερβολικῶς ἐξέπνευσεν.
- 22 467 b (BCE 3) T τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς <χέε δέσματα σιγαλόεντα> : ὅτι βελτίων ἂν ἦν ἡ διάθεσις, εἰ μὴ ἐκπεπληγμένη τὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀπέβαλεν, ἀλλ' ὕστερον, ὅτε ἀναπινύσκειται τε καὶ ἑαυτὴν ἀναλαμβάνει, ἵν' ἢ οὕτως "ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, / ἀμβλήδην γοώωσα <μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν /> · τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα <—μυρία ἔδνα> " (X 475-6. ^[5]
- 22 468a 468-72). A τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς <χέε δέσματα> : καὶ πῶς ἀποψύξασα ἐνεργεῖ; ἔστι δὲ σύννητες Ὀμήρῳ τὸ ὀφειλόμενον ἀπλῶς ἐρμηνεύεσθαι ἐν δυοῖ περικοπαῖς ἐκφέρειν· b (BCE 3 E 4) T "αὐτὰρ ἐπὶ δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης" (α 293) ἀντὶ τοῦ ἔρξης τελευτήσης b (BCE 3 E 4) "ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας" (Φ 537), ἀπώσαντες ἄνεσαν· "τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας" (B 4) ἀντὶ τοῦ ὀλέσας τιμήσῃ "φθέγγεο <. ^[5]
- 22 468b ..> καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι" (K 67) ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενος ἄνωχθι γρηγορεῖν. οὕτως "ἐκάπυσσε" (X 467), / τῆλε δ' ἔχκεν ἀντὶ τοῦ χέασα τῆλε ἐκάπυσσε. τινὲς δὲ ὡς τὸ "θρέψασα τεκοῦσά τε" (μ 134). b (BCE 3 E 4) <χέε : > Ἀρίσταρχος "βάλε {δέσματα}", αἱ δὲ κοινὰ χέ ε . ^[10]
- 22 468c1 A im {χέε:} οὕτως ἡ κοινή.
- 22 468c2 Ἀρίσταρχος δὲ "βάλε". T δέσματα σιγαλόεντα <—ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα> : εἰς μνήμην ἄγει τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἶκτον.
- 22 468-72 μὴ ἔων δὲ ἡμᾶς ἄσχημόν τι σκοπεῖν περὶ τὸ πτώμα τῆς γυναικός, ἡσχόληκέ τε ἡμᾶς περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς (sc. 468-72) καὶ περιέστησε τὰς συγγενεῖς (sc. X 473-4). b (BCE 3 E 4) T ὅρα δὲ καὶ ἐν τοῖς λεπτοτάτοις τὴν παρατήρησιν τοῦ ποιητοῦ· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς Ἑκάβης διὰ συντόμων εἶπεν "ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην" (X 406)—ἐνὸς γὰρ ἔδει καλύμματος τῇ πρεσβύτιδι—, ἐπὶ δὲ ταύτης ὡς ἂν νέας καὶ γυναικὸς τοῦ μάλιστα εὐδοκιμοῦντος ἐπεξεργασίᾳ κέχρηται. b (BE 3 E 4) T <ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμευ / κρήδεμνόν τε : > ἄμπυξ (cf. ^[10]

- 22 469-70 469) ἀρσενικῶς τὸ διάδημα τὸ πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν, ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τοῦτον παρήγον· καὶ νῦν ἀμπυκίζουσιν τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν· καὶ "χρυσάμπυκες ἵπποι" (cf. E 358. 363 al.) διὰ τὸ δεῖσθαι στροφίῳ τὰς κορυφαίας τῶν τριχῶν A b (BCE 3 E 4) παρὰ τὸ ἀμπέχειν. A ἀναδέσμη (cf. 469) δὲ σειρά, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦνται· A b (BE 3 E 4) T καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων †καλαυδεύκη†. AT κρήδεμνον (470) δὲ τὸ μαφόριον, "σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα" (α 334. π 416 al.). A b (BE 3 E 4) T κεκρύφαλον : κεκρύφαλος ὁ κροκύφαντος. ^[10]
- 22 469a T < κεκρύφαλον : > παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκτείνεται τὸ υ τοῦ κεκρύφαλος.
- 22 469b A int κρήδεμνόν θ' , < ὅ ρά οἱ > : ἐκ πλήρους ὁ τέ σύνδεσμος "κρήδεμνόν τε".
- 22 470 οὕτως ἅπασαι. A {ἀμφιδέ μιν} γαλόῳ {τε}: πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα· αἱ γὰρ εἰς ω λήγουσαι δοτικαὶ βαρύτονοι, συνεπιπίπτουσαι πληθυντικαῖς εὐθείαις, συνεπιπίπτουσι {δὲ} καὶ κατὰ τὸν τόνον· τῷ λιπόνεω, οἱ λιπόνεω.
- 22 473a A γαλόῳ : πρὸ μιᾶς ὁ τόνος· οὐδέποτε γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ συμφώνου προηγουμένου τοῦ ω τρίτη ἀπὸ τέλους εὐρέθη ἡ ὀξεῖα.
- 22 473b τοῦτο δέ φημι πρὸς τὸ παρ' Ἀττικοῖς φιλόγελως καὶ δύσερως. T γαλόῳ < τε καὶ εἰνάτερες : γαλόῳ > οὕτω τῇ γυναικὶ αἱ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφαί.
- 22 473c1 εἰνάτερες δὲ αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναικες πρὸς ἀλλήλας. AT < γαλόῳ : > μετὰ τοῦ ι γραπτέον· ἔστι γὰρ πληθυντικὴ εὐθεῖα Ἀττική, ὡς οἱ Μενέλεω.
- 22 473c2 b (BCE 3 E 4) σημαίνει δὲ τὰς τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφάς. εἰνάτερες δὲ αἱ γυναικες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν. b (BCE 3) εἰνάτερες : ὡς Δημήτερες.
- 22 473d οὕτως πάντες, καὶ τὰ τῆς ἀναλογίας ἐπικρατεῖ οὕτως ἔχοντα, ὡς ἐδείχθη. A < ἄλις ἔσταν : > γράφεται "ἄλις ἦσαν".
- 22 473e A int αἱ ἐ μετὰ σφίσιν < εἶχον > : ὀρθοτονητέον τὴν σφίσιν· εἰς γὰρ σύνθετον ἡ μετάληψις.
- 22 474a AT ἔφαμεν (sc. ad A 368b. Δ 2 c) δὲ ὡς οὐκ ἀντιστρέφει τὰ τοῦ λόγου. A ἀτυζομένην : ταρασσομένην, ἄτη συνεχομένην.
- 22 474b ἡ ἑαυτὴν ἀπορρίψαι τοῦ τείχους θέλουσιν· ἔλεγε γάρ· "ἔμοι δέ κε κέρδιον εἶη / σεῦ ἀφαμαρτοῦση χθόνα δύμεναι" (Z 410—1). ἔστι δὲ ἰδεῖν οἰκτροτάτην ὄψιν, ἐκεῖθεν μὲν Πρίαμον κατεχόμενον, ἐξελθεῖν θέλοντα ἐπὶ Ἀχιλλέα b (BE 3 E 4) T καὶ θανατῶντα τὸν γέροντα (cf. X 412—29), T ἐντεῦθεν δὲ τὴν Ἀνδρομάχην ὑπὸ τῶν γυναικῶν διειλημμένην b (BE 3 E 4) T πρὸς τὸ μὴ ῥιφῆναι τοῦ τείχους. b (BE 3 E 4) {ἡ δ' ἐπεὶ οὖν} ἄμπνυτο : διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος "ἔμπνυτο", ἔμπνους ἐγένετο. ^[5]
- 22 475a καὶ ἐπὶ τοῦ Σαρπηδόνος "αὗτις δ' ἐμπνύνθη" (E 697). A ἄμπνυτο : Ἀρίσταρχος "ἔμπνυτο" διὰ τοῦ ε , ἀντὶ τοῦ ἔμπνους ἐγένετο, ἐν ἑαυτῇ τὸ πνεῦμα συνῆξεν.
- 22 475b b (BCE 3 E 4) T θυμὸς ἀγέρθη : ἡθροίσθη ἡ ψυχὴ, ἐσκορπισμένη b (BC E 3 E 4) T οὔσα τὸ πρίν.
- 22 475c b (BCE 3 E 4) ἀμβλήδην : ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπὸ τῶν παρεστώτων, ἀλλ' ἐκ προοιμίων.
- 22 476 b (BCE 3 E 4) T Ἔκτορ , ἐγὼ δύστηνος : στικτέον μετὰ τὸ Ἔκτορ καὶ μετὰ τὸ δύστηνος .
- 22 477a A b (BCE 3 E 4) T Ἔκτορ , < ἐγὼ δύστηνος > : ἠθικὸς ὁ λόγος καὶ ἀρμόδιος γυναικί.
- 22 477b b (BCE 3 E 4) T ἐγὼ δύστηνος : ὁ γὰρ ἀποθανὼν πάντων κακῶν ἀπήλλακται.
- 22 477c1 T λέγει δὲ ἑαυτὴν δύστηνον διὰ τὸ μὴ συναποθανεῖν· ὁ γὰρ ἀποθανὼν πάντων ἀπήλλακται τῶν δεινῶν.
- 22 477c2 b (BCE 3 E 4) κατὰ δῶμα : αἱ κοινότεραι "ἐνὶ οἴκῳ".
- 22 478 A im T < ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ τυτθῆν.

- 22 480a1 καὶ ὅτι τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ ὅς. A int τυτθόν : ἀντὶ τοῦ τυτθὴν, ὡς "θερμὸς ἀϋτμή" (Hsd.
- 22 480a2 th. 696, h. Merc. 110). Τ δύσμορος αἰνόμορον : οὕτως αἰνόμορον AA im Τ ὥστε τὸν μὲν Ἡετίωνα δύσμορον λέγεσθαι, αἰνόμορον δὲ τὴν Ἀνδρομάχην.
- 22 481 ΑΤ πάϊς δ' ἔτι νήπιος ΑΥΤΩΣ / ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ΑΥΤΩΣ · γελοῖοι γὰρ οἱ τοῖς ἐξῆς αὐτὸ συνάπτοντες, "αὕτως / ὃν τέκομεν", ἵν' ἢ ὃν μάτην ἐγεννήσαμεν.
- 22 484-5a1 τοῖς δὲ ἄνω προσδιδόμενον σημαίνει τὸ ὡσαύτως, οἷον νήπιός ἐστιν ὡς καὶ πρότερον οὐδέπω τέλειός ἐστιν. Α {νήπιος αὕτως;} ὡσαύτως νήπιός ἐστιν ὡς καὶ πρότερον. ^[5]
- 22 484-5a2 Τ ἄλλως νήπιος ΑΥΤΩΣ </ ὃν τέκομεν > : αὕτως, ὡς ἐγὼ χήρα, καὶ οὗτος νήπιος.
- 22 484-5b ἡ ἱματαίως γεγεννημένον ἢ ὃν αὕτως ἐτέκομεν†. σύνηθες δὲ γυναιξὶν ἐν τῇ μνήμῃ τῶν ἀνδρῶν τῆς ὀρφανίας τῶν υἱῶν μνημονεύειν b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὴν κοινὴν παιδοποιΐαν ἀπολοφύρεσθαι. Τ τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε : οἶδεν ὅτι πρὸς τὴν γένεσιν τῶν παίδων γυνὴ καὶ ἀνὴρ σπέρμα καταβάλλονται. ^[5]
- 22 485a1 Τ πρὸς τὴν τῶν παίδων γένεσιν ἀμφοτέρων ἡ ἐνέργεια.
- 22 485a2 b (BCE 3) οὐτε σὺ τούτῳ </ ἔσσεαι ι, Ἔκτο ρ, ὄνειαρ .
- 22 485-6 .. οὐτε σοὶ οὗτος > : τὸ σχῆμα ἀντιμεταβολή. Τ δαιμονίως δὲ ἔμιξε τὸ πάθος, ἐφ' ἐκατέρῳ οἴκτον κινουῖσα, ἐπὶ τε τῷ ἀπολειφθέντι τῆς τοῦ πατρὸς ἀρετῆς ἐπὶ τε τῷ μὴ ἀπολαύσαντι τοῦ παιδός. b (BE 3) Τ ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη : ἀπὸ τούτου ἕως τοῦ "δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι" (X 499) ἀθετοῦνται στίχοι δεκατρεῖς, ὅτι ἀδιάθετοι· τὸ γὰρ περιέρχεσθαι τὸν Ἀστυάνακτα καὶ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς τὸν μὲν χλαίνης ἐρύειν, τὸν δὲ χιτῶνος, ἵνα βρόγχον πῖη (cf. ^[5]
- 22 487a X 492—5), Πριάμου περιόντος καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ἐκτορος καὶ αὐτῆς τῆς Ἀνδρομάχης, ἄτοπον. διὰ τί δὲ ἔμελλον ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἀποτετμημένας ἀρούρας, κατὰ τὸ βασιλικὸν γένος κληρονόμου τοῦ υἱοῦ Ἀστυάνακτος ὄντος; ὅλως δὲ οὐδ' ἔστιν ἴδιον τοῦ περὶ τὸν Ἀστυάνακτα οἴκτου, ἀλλὰ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ὀρφανοῦ ἀρμόζει τὰ λεγόμενα. βέλτιον οὖν οὕτως ἐπιβαλεῖν· "οὐτε σὺ τούτῳ / ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὐτε σοὶ οὗτος (X 485—6), / Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐοῦ" (X 500). Α ἦν περ γὰρ πόλεμόν γε : ἕως τοῦ "δακρυόεις δέ τ' ἄνεισιν" (X 499) ἀθετοῦνται στίχοι δεκατρεῖς, ὡς καὶ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀνάρμοστοι· b (BCE 3) Τ ἀδολεσχίαν γὰρ ποιοῦσι τοσοῦτῳ προσώπῳ περικείμενοι. ^[10]
- 22 487b ἀλλὰ σύνηθες γυναιξὶ φλυαρεῖν ἐν τοῖς πένθεσι καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῖς παισὶ πάθος κινεῖν. b (BE 3) Τ < ἦν γὰρ δὴ : > γράφεται "ἦν περ γάρ". ^[5]
- 22 487c A int < αἰεὶ τοι τούτῳ : > ἐν ἄλλῳ "ἀλλ' ἦτοι τούτῳ".
- 22 488a A im πόνος καὶ κήδεα : ἡ ἀτυχία πάντα τὰ χεῖρῳ προσδοκᾶν ἐπάγεται.
- 22 488b b (BCE 3) Τ ἄλλοι γάρ οἱ < ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας > : ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἐσχατόγηρως, ἔργον δὲ σῶσαι χρήματά ἐστιν ὀρφανοῦ παιδός.
- 22 489a b (BCE 3) Τ < ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας : > ὅτι κυρίως νῦν ἀφοριοῦνται.
- 22 489b A im ἀπουρίσσουσιν : ἀφαιρήσονται.
- 22 489c b (BCE 3) Τ ἡμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικά < παῖδα τίθησι > : τὸ τῆς ὀρφανίας ἡμαρ τῶν ἀφηλικιωτῶν ἔρημον τίθησι τὸν παῖδα.
- 22 490 A b (BCE 3) Τ ἔνιοι δὲ διεσταλμένως "πᾶν", εἴτα "ἀφήλικά", ἵν' ἢ πᾶν ἡμαρ τὸν ὀρφανικὸν παῖδα ἀφήλικά τίθησιν, ὃ ἐστὶν ἐκτὸς τῶν ἡλικιωτῶν. Α b (BE 3) Τ πάντα δ' ὑπεμνήμυκε : πάντα αὐτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλιται, παρὰ τὸ ἡμῷ ἐμήμυκε, καὶ περισσὸν τὸ ν . ^[5]
- 22 491a

- ἢ πάντα αὐτὸν εἰς ἀνάμνησιν ἄγει τοῦ δυσφορεῖν. A b (BCE 3) T ὑπεμνήμυκε : καταμέμυκε, κατεστύγνακε, κάτω βλέπει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ κατανένευκε <ν> ἐκδέχεται. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνησιν ἔρχεται τοῦ πατρός. A < παρειαί : > Ἀρίσταρχος οὐδετέρως "παρειά". ^[5]
- 22 491b1 A im οὐδετέρως δὲ τὰ "παρειά".
- 22 491b2 b (BE 3) T ἐς πατρός ἐταίρους : ὅτι ἀντὶ τοῦ πρὸς πατρός ἐταίρους, ὡς "εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον" (H 312).
- 22 492 A {τῶν δ' ἐλεησάντων} κοτύλην {τις} : ὅτι εἶδος ποτηρίου ἢ κοτύλη.
- 22 494a καὶ λέγεται ἀρσενικῶς κότυλος. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (sc. ρ 12)· "πύρνον καὶ κοτύλην", ὁμωνύμως τῷ ἀγγεῖω τὸ ὑγρόν. A κοτύλην : εἶδος ποτηρίου.
- 22 494b οἱ δὲ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. b (BCE 3) T ὑπερώην : ὁ Παριανὸς (fr.
- 22 495 16 M. [1980]) τὰ οὔλα. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον στόμα. b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τὸν γαργαρεῶνα. b (BCE 3) < ἀμφιθαλῆς : > ὅτι ἅπαξ ἀμφιθαλῆς .
- 22 496a1 A int ἅπαξ δὲ εἴρηται ὁ ἀμφιθαλῆς παρ' Ὀμήρῳ.
- 22 496a2 b (BCE 3) ἀμφιθαλῆς : ὁ ἐπ' ἀμφοῖν εὐδαίμων· καὶ γὰρ "θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ" (I 143), τῇ εὐδαιμονίᾳ.
- 22 496b1 T ὁ ἐπ' ἀμφοῖν, μητρὶ καὶ πατρὶ b (BCE 3) καὶ πλούτῳ, εὐδαίμων, παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν θάλλειν.
- 22 496b2 b (BCE 3 E 4) πεπληγῶς : ὅτι A im ἀντὶ τοῦ πλήσσω.
- 22 497a A im T < ἐνίσσων : > ἄμεινον "ἐνίπτων".
- 22 497 T il < ἔρ ρ ' οὕτως : > ὡς τὸ 'εἰς κόρακας'.
- 22 498 T Ἀστυάναξ : τὸ ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ συμβὰν ὄνομα λέγουσα πλέον οἰκτίζεται b (BE 3) T καὶ συμπάθειαν κινεῖ.
- 22 500 b (BE 3) καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτό (sc. X 506). T μυελὸν <οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πόνα δημόν> : ἐσήμανεν, οἷοις καὶ ὅσοις δεῖ τιθνεῖσθαι τοὺς παῖδας.
- 22 501 b (BCE 3 E 4) T εὖ δὲ τὸ ἀβροδίαιτον ἐδήλωσε μονογενοῦς καὶ βασιλικοῦ παιδός. b (BCE 3) T νηπιαχεύων : παράγωγόν ἐστι τὸ ῥῆμα παρὰ τὸ νηπίαχος, ὡς ἵππος ἱππεύω.
- 22 502 AT < εὕδεσ κ' ἐν λέκτροισιν> ἐν ἀγκαλίδεσσι <τιθήνησ> : ἔχουσι γὰρ ἐν ταῖς ἀγκάλαις στρωμνὴν σύμμετρον.
- 22 503 A b (BCE 3 E 4) T ἢ ὡς τῆς τροφοῦ συγκοιμωμένης αὐτῷ. ἐμείωσε δὲ τὴν λέξιν ὁμοίως τῇ βραχύτητι τοῦ παιδός. A b (BCE 3) T θαλέων : ἡδυσμάτων.
- 22 504a1 T παντοδαπῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων.
- 22 504a2 b (BE 3 E 4) ἄν .
- 22 505 .. πάθησι : ὅτι ἀντὶ τοῦ A im πάθοι A im T ἄν, πρὸς τὸ "ἰχθύς, ὅς κε φάγησι" (Φ 127). A im ἔρυσσο: συνεχῆς.
- 22 507 T < νῦν δὲ σέ— /> αἰόλαι <εὐλαὶ ἔδονται : αἰόλαι> εὐκίνητοι.
- 22 508–9 b (BCE 3 E 4) T πιθανῶς δὲ ἀνέστρεψεν ἐπὶ τοὺς ὀδυρμούς, ἀφ' ὧν καὶ τὴν εἰσβολὴν πεποίηται. b (BCE 3) T λεπτά τε καὶ χαρίεντα : οὐ τὴν ταλασίαν ἑαυτῆς, ἀλλὰ τὴν δυστυχίαν Ἑκτορος ἐμφαίνει, δι' αὐτὸν οὕτως ἐπιμελῶς ἐργασαμένη.
- 22 511a1 T οὐ τὸν κόπον καὶ τὴν δυστυχίαν ἑαυτῆς, ἀλλὰ τὴν Ἑκτορος ἐμφαίνει, ὡς δι' αὐτὸν τὰ τοιαῦτα ποιήσασα, οἷς οὐκ ἐπανεπαύσατο.
- 22 511a2

- b (BCE 3 E 4) ἀλλ' ἢ τοι τάδε πάντα <καταφλέξω πυρὶ κηλέω / οὐδὲν σοί γ' ὄφελος> : παθητικὰ ταῦτα καὶ βιωτικά· συναφανίζουσι γὰρ τοῖς τεθνεῶσι τὰ κάλλιστα, εἰς ἐτέρων ἦκειν αὐτὰ χρῆσιν φυλασσόμενοι· ἔστιν οὖν ἀλλ' ἢ τοι 'ἀλλὰ ὄντως σοί'.
- 22 512-3 ἢ ἐγὼ μὲν φλέξω, σοὶ δὲ οὐκ ὄφελος· b (BCE 3 E 4) T διὸ ψιλώσομεν τὸ οὐδέν (513), ὡς περισσοῦ ὄντος τοῦ δεν·ὁ καὶ ἄμεινον. T <ἐπεὶ οὐκ ἐγ> κείσεται <αὐτοῖς> : κείσεται κείσῃ· ἐνετίθετο γὰρ τὰ ὁστὰ τοῖς ἱματίοις, ὡς ἀπὸ Λαέρτου (cf. ^[5]
- 22 513a β 98—102. τ 142—7 al.) καὶ Ἑκτορος (sc. Ω 796) δῆλον. ἔστι δὲ γυναικεῖον, ὡς τότε ὠφελίμου οὔσης τῆς ἐσθῆτος, εἰ συνέκειτο αὐτοῖς. T <οὐκ ἐγκείσεται :> οὐκ ἐνταφήση.
- 22 513b A im Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 22 postscr A Pap.
- 23, pap13 1 ΧΠΙ (ad Ψ 842—850) <ἔρριψε :> τὸ ῥῖψαι ἐν τῷ[ι] ι γράφεται [εἴρηται γ(άρ), φ[η]σὶν ὁ Τρύφω[ν], [παρὰ τὸ ῥῖμμα κ(αὶ) ῥίπτειν.
- 23, pap13 850 <ἰόεντα σίδηρον :> σεσημειώτ[αι] [σίδηρον . [ὥς οἱ μὲν} στενάχοντο : ὅτι εἰ ἦν στεναχῶν ὡς φρονῶν, οὐκ ἂν οὕτως ἔλεγεν στενάχοντο· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ φέρων ἐφέροντο, οὕτως ἀπὸ τοῦ "στεναχῶν" (A 364.
- 23 1a Δ 153 al.) στενάχοντο λέγει. A πτόλιν : Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις· κεῖται δὲ καὶ παρὰ κωμικῶ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Σωσίππῳ (fr.
- 23 1b1 44 [II p. 155] K.). AT ὅτι τὸ πτόλις καὶ παρὰ κωμικοῖς.
- 23 1b2 T νῆας : τὸν τόπον τῶν νηῶν.
- 23 2a A b (BCE 3 E 4) T Ἑλλήσποντον : τὴν μέχρι Σιγείου θάλασσαν.
- 23 2b b (BCE 3) T <ἐσκίδναντο :> ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίζοντο.
- 23 3 b (BCE 3 E 4) T il ἀποσκίδνασθαι : ἀφ' ἑαυτοῦ χωρίζεσθαι.
- 23 4 A b (BCE 3 E 4) T il ἢ παρέλκει ἢ ἀπό, ὡς ἐν τῷ "ἀπητίμησεν" (N 113). A b (BCE 3) T il ἢ ἐγκλίνεται. A <Μυρμιδόνες> ταχύπωλοι : καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ πρὸς Αἰγίει τῶν χρησμῶν "ἵππον Θεσσαλικήν" (A.
- 23 6 P. 14, 73, 2 = O. G. 178, 2 = fr. 1, 2 P.—W.). T <μὴ δὴ πω :> ὅτι ἀντὶ τοῦ μηδέ πω.
- 23 7a A im μὴ δὴ πω : μηδέπω.
- 23 7b Λοκροὶ δὲ οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ χρῶνται τῷ η ἀντὶ τοῦ ε. T <ὕπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους :> τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχήμασι μονώνυχας ἵππους.
- 23 7c b (BCE 3 E 4) αὐτοῖς <ἵπποις> : λείπει ἢ σύν, b (BE 3) T ὡς τὸ "αὐτῷ γωρυτῷ" (φ 54).
- 23 8 T <ὁ γὰρ γέρας :> ὅτι ἀντὶ <τοῦ> 'τὸ γὰρ γέρας'.
- 23 9 ἢ περισσὸς ὁ γὰρ ρ. A im τεταρπῶμε <σ> θα γόοιο : Αἰσχύλος (fr.
- 23 10 385 N. 2 = 739 b M. = 385 R)· "οἷ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα". b (BCE 3 E 4) T οἱ δ' ὦμωξαν <ἀολλέες, ἦρχε δ'—ἵμερον ὦρσε> : ἰάσατο τὸ ἀπρεπὲς τοῦ κλαίειν ἐνόπλους στρατιώτας διὰ τῆς θετίδος (cf.
- 23 12-4 v. 14). καὶ ἦρχεν Ἀχιλλεὺς τῆς οἰμωγῆς (cf. v. 12), οἱ δὲ συνώμωξαν, ὥσπερ ἐνδόσιμον λαβόντες ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. b (BCE 3 E 4) T μετὰ δέ σφι θετίς <γούοι ἵμερον ὦρσε> : ἢ καὶ αὐτὴ ἀναβαλλομένη, ἢ θεία δυνάμει ἐμπνεύσασα συμπάθειαν αὐτοῖς. ^[5]
- 23 14

- Τ δεύοντο ψάμαθοι , < δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν / δάκρυσι > : ἐπὶ τὸ τεύχεα (15) τινὲς διαστέλλειν ἀξιοῦσιν, A b (BCE 3 E 4) Τ ἴνα, φασί, τοῖς τῶν ἀνθρώπων δάκρυσιν αἶ τε ψάμαθοι καὶ τὰ ὄπλα βρέχεται· b (BCE 3 E 4) Τ τερατῶδες γὰρ τὸ δακρύειν τὰ ὄπλα. ^[5]
- 23 15-6 A b (BCE 3 E 4) Τ ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ὥς "σπάρτα λέλυνται" (B 135). Α {δάκρυσι} τοῖον {γὰρ}: ὅτι αὐξητικῶς τὸ τοῖο ν , οὐχ ὥς οἱ Γλωσσογράφοι ἀξιοῦσιν, ἀγαθόν.
- 23 16a1 Α τοῖον αὐξητικῶς κατὰ ἔμφασιν.
- 23 16a2 b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ Γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ἤκουσαν. b (BE 3 E 4) Τ μήστωρα φόβοιο : μήσασθαι φυγὴν πολεμίῳις δυνάμενον.
- 23 16b b (BCE 3 E 4) Τ ἀδινού .
- 23 17 .. γόοιο : ἀθρόου, οἰκτροῦ· δεῖ γὰρ ἐν τοῖς θρήνοις προῖέναι μὲν ἀθρόον τὸ πνεῦμα, μὴ δυνάμενον δὲ φέρειν ὑπεκλύεσθαι. b (BCE 3 E 4) Τ χεῖρας ἐ π ' ἀνδροφόνους < θέμενος στήθεσιν ἐταίρου > : πρὸς τὸ ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας εἰς τὰ τοῦ Πατρόκλου στήθη ἢ τὰς τοῦ Πατρόκλου εἰς τὰ ἑαυτοῦ.
- 23 18a Α χεῖρας ἐ π ' ἀνδροφόνους < —ἐταίρου > : δίχα δύναται, ἐάν τε αὐτὸς ἦ ὁ τὰς χεῖρας ἐπιτιθεῖς τῷ φίλῳ, ἐάν τε τὰς ἐκείνου χεῖρας τοῖς στήθεσι λέγῃ τὸν Ἀχιλλέα ἐπιτιθέναι.
- 23 18b b (BCE 3 E 4) Τ < ἀνδροφόνους : > οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ς , {ἐπ'} ἀνδροφόνου ς .
- 23 18c Α int χαίρε μοι , ὦ Πάτροκλε , καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισι : οἴκου κινητικὸν ἢ πρὸς νεκροὺς ὁμιλία.
- 23 19 A b (BCE 3 E 4) Τ κατέχεται δὲ τῇ κοινῇ ἐννοίᾳ ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἔοικεν ἀηδὲς τι τὸν θάνατον ὑπειληφέναι· τοῦτο γοῦν ἐν ὑπερβολῇ φησὶ ' καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν ὧν ὅμως χαῖρε ' , οἷον εἰ ἔστι παραμυθία καὶ χαρὰ ἐν τοῖς τετελευτηκόσι, ταύτην δέχου παρ' ἡμῶν. Α b (BE 3 E 4) Τ τελέω : ὅσον οὕτω τελέσω. ^[5]
- 23 20 Τ δάσασθαι : τοῖ μὲν ἔκτορα δάσασθαι λείποντος τοῦ ι † οἱ δὲ Τ μερίσασθαι.
- 23 21a εἰώθασι δὲ κύνες ἄλλος ἄλλοθεν ἀποσπᾶν καὶ μερίζεσθαι τὸ σῶμα. b (BCE 3 E 4) Τ δάσασθαι : ἔδει μέλλοντος εἶναι δάσεσθαι.
- 23 21b Τ ἀεικέα μῆδετο ἔργα : ἀπειοικότα διετίθει ἔργα.
- 23 24a τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐπὶ στόμα ἐκτεῖναι τὸ σῶμα καὶ ἐνυβρίζειν τῷ οὐκ ἀντιλαμβανομένῳ (cf. Ψ 25 —6): b (BCE 3 E 4) Τ "κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν < ἀεικίζει μενεαίνων > " (Ω 54). Τ ἡ τοῦτο ἀεικέες τὸν μείζω παρὰ τῇ τοῦ ἥσσανος ἐρριφθαι σκηνῇ (cf. Ψ 25). b (BE 3 E 4) Τ < μῆδετο : > νῦν ἀντὶ τοῦ εἰργάζετο, b (BCE 3 E 4) Τ il ἐποίει. ^[5]
- 23 24b b (BCE 3) οἱ δ' .
- 23 26a .. ἕκαστος : ἀντὶ τοῦ 'τῶν δὲ ἕκαστος'. b (BE 3) Τ < ἕκαστος : > γράφεται "ἕκαστοι".
- 23 26b Α im < λύον δ' ὑψηχέας ἵππους : > γράφεται "λύοντο δὲ μώνυχας ἵππους".
- 23 27a Α int ὑψηχέας : ὑψοῦ ἡχοῦντας· φησὶ γοῦν· "οὐρανὸν ἐς πολὺχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων" (E 504).
- 23 27b b (BCE 3 E 4) ἡ ὑψοῦ ἀνέχοντας ἑαυτούς· φησὶ γοῦν· "ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει" (Z 509). b (BE 3 E 4) παρὰ νηΐ : λείπει 'καὶ σκηνῇ', ὥς "παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηΐ μελαίνῃ" (A 329)· φησὶ γοῦν· "ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξέϊ χαλκῷ / κεῖται" (T 211—2).
- 23 28 Τ αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ : ὅτι τάφον τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γινόμενον.
- 23 29a Α τάφον < .
- 23 29b1 .. δαίνυ > : ἰδίως νῦν ἐπὶ τοῦ μὴ ταφέντος· φησὶ γοῦν· "χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα < / εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα > " (Ω 801—2), καὶ ἐπ' Αἰγίσθου· "δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν / αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθεν" (γ 309. 311)· εἰ δὲ εὐρήκει αὐτόν, οὐκ ἂν εἶασε

ταφῆναι· φησὶ γοῦν· "τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν" (γ 258). εἰ μὴ τὸ δαίνυ ἀντὶ τοῦ παρεσκεύαζεν. Κύπριοι δὲ τάφον τὸν φόνον· "πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα <σ>" (λ 416. ω 87), ὃ ἐστὶ φόνω. Τ ἢ τὴν μετὰ τὸν τάφον εὐωχίαν, ἵν' ἢ τὸ δαίνυ ἀντὶ τοῦ παρεσκεύαζεν, ἢ τὴν πρὸ τοῦ τάφου, ἵνα δύο εὐωχίαι ᾖσιν, b (BCE 3 E 4) ἢ μὲν πρὸ τοῦ τάφου πρὸς τὸ προθύμως ὑπουργῆσαι τῇ ταφῇ, ἢ δὲ μετὰ τὸν τάφον διὰ τὸν ἐκ τῆς ταφῆς κόπον καὶ εἰς εὐκλειαν τοῦ ταφέντος. ^[5]

23 29b2 b (BE 3 E 4) πολλοὶ <μὲν βόες.

23 30-2 .., πολλοὶ δ' ὄϊες ..., πολλοὶ δ' ἀργιόδοτες ὕες > : ἡ ἐπανάληψις τοῦ πολλοὶ (sc. 31 et 32) τὸ πλῆθος ἐμφαίνει καὶ τὸ ἀόριστον. b (BE 3 E 4) Τ < πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ > σιδήρῳ / σφαζόμενοι <—αἶγες > : τινὲς ἀθετοῦσιν ὡς οὐκ ὄντος σιδήρου τότε.

23 30-1 τί οὖν φησι "πολίον τε σίδηρον" (I 366. Ψ 261); Τ βόες ἀργοί : ταχεῖς ἀλλὰ εἰλίποδες.

23 30a λευκοί· ἀλλ' οὐ θύεται λευκὸν τοῖς τεθνεῶσι· δηλον ἐκ τοῦ "ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θηλύν τε μέλαιναν" (κ 527) καὶ "ὄϊν ἱερευσέμεν οἶω / †παμμέλαινα†" (κ 524—5). ἡ οὖν μετὰ τὸ ἐκδαρῆναι διὰ τὴν πιμελήν. ἢ ὅτι οὐ τῷ Πατρόκλῳ, ἀλλ' εἰς τὸ περὶδειπνον τῶν ζώντων τοὺς βόας ἔθυσον. b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἀργῶς, ὃ ἐστὶ ταχέως, ὡς "ταχέες δ' ἵππηες ἄγερθεν" (Ψ 287). τινὲς δὲ ἀργοὶ συνεχεῖς, ταχεῖς, ἀδιάλειπτοι. ἢ "ἀργῷ <...> σιδήρῳ" τῷ πολίῳ. Τ ἄλλως ὀρέχθεον : κατὰ μίμησιν ἤχου τραχέος πεποιήται τὸ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἔστενον ἀναιρούμενοι. ^[5]

23 30b b (BCE 3) Τ ἢ ἐξετείνοντο ἀποθνήσκοντες, ὡς τὸ "κεῖτο μέγας μεγαλωστί" (Π 776). Τ < πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ > μηκάδες <αἶγες > : οὐκέτι b (BE 3 E 4) Τ "ὀρέχθεον" (Ψ 30), ἀλλ' ἐμήκαζον.

23 31 b (BE 3 E 4) ΤΤ εὐόμενοι τανύοντο <διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο > : ἀντὶ τοῦ τὴν πιμελήν ἐτήκοντο.

23 33a Τ ἄλλως : εὐόμενοι : εὖειν τὸ τὰς τρίχας ἀποκαίειν, b (BE 3 E 4) Τ "εὖσέ <τε> μίστυλ <λ> ἐν τε" (ξ 75).

23 33b <τὸ δὲ τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο> ἐκτεταμένοι ὠπτῶντο. Τ ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἶμα : οὐχ ὅτι ἦπτετο τοῦ νεκροῦ (κεῖται γὰρ ἐν τοῖς λέχεσιν), ἀλλὰ περὶ αὐτόν.

23 34a b (BCE 3 E 4) Τ κοτυλήρυτον : ὅτι ψιλῶς προενεκτέον κοτυλήρυτον · οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι· κοτύλη δὲ εἶδος ποτηρίου κοίλου.

23 34b Ἀρίσταρχος πολὺ, ὥστε κοτύλη ἀρύσασθαι. Α κοτυλήρυτον : δαψιλές, κοτύλη ἀρυόμενον.

23 34c1 καθόλου δὲ κοτύλας ἐκάλουν τὰ κοῖλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς (fr. 57, 6 N. 2 = fr. 71 b 2 M. = 57,6 R.) τὰ κύμβαλα· "ὃ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις †στοβεῖ†". ἔστι δὲ καὶ ὄνομα ποτηρίου ἢ κοτύλη· "κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε" (X 494), "πύρνον καὶ κοτύλην" (ρ 12). καὶ τὸ περὶ τὸν μηρόν, καὶ τὸ τῶν πολυπόδων, καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. καὶ παιδιὰ δέ τις ἐν κοτύλῃ λέγεται, ἐπειδὴν τὰς χεῖρας κοιλάναντες εἰς τοῦπίσω δεχόμεθά τινα ἐπιβεβηκότα μὲν τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, ταῖς δὲ χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατειληφότα. ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐπιδιφρισμὸν καλοῦσιν, οἱ δὲ κρικαδίαν, οἱ δὲ ἀπόρραξιν. καὶ κοτυλίσκον κρατῆρα, ὃν στέφοντες παρατιθέασιν Διὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Τ ἄλλως κοτυλήρυτον : παρὰ τὸ †ἀρύσω ἀρυτός, κοτυλάρυτος. ^[10]

23 34d1 Τ κοτυλήρυτον δὲ τὸ δαψιλές, τὸ κοτύλη ἀρυόμενον.

23 34c2/d2 παρὰ τὸ ἀρύω ἀρύσω ἀρυτόν, κοτυλάρυτον. καθόλου δὲ κοτύλας ἐκάλουν πάντα τὰ κοῖλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς τὰ κύμβαλα· "ὃ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις †ῥχει†". ἔστι δὲ καὶ τὸ μικρὸν ποτήριον, ὡς τὸ "κοτύλην τις τυτθὸν" καὶ "†πύρνον καὶ κοτύλην† ὀρέξῃ" (ο 312). b (BCE 3 E 4) καὶ αἱ τῶν πολυπόδων φολίδες, ὡς τὸ "πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λάϊγγες ἔχονται" (ε 433). καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. καὶ κοτυλίσκος ὁ μικρὸς κρατῆρ. b (BE 3 E 4) < εἰς Ἀγαμέμνονα : > σημειῶσαι ὅτι τῇ εἰς ἐπὶ ἐμπύχων· ὥφειλε γὰρ τὴν πρός. ^[5]

- 23 36a A int εἰς Ἀγαμέμνονα : ἀντὶ τοῦ πρός.
- 23 36b b (BE 3) T σπουδῇ παρπεπιθόντες <ἐταίρου χωόμενον κῆρ> : ὅτι σπουδῇ μετὰ πολλῆς κακοπαθ <ε> ἱας.
- 23 37a καὶ ἐλλείπει ἢ πρόθεσις· ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ περὶ ἐταίρου. καὶ τὸ χωόμενον ἀντὶ τοῦ συγγεόμενον. τὸ πεπιθόντες ὡς καταλαβόντες· ἔστι γὰρ δεύτερος ἀόριστος. A σπουδῇ : μόγις.
[5]
- 23 37b παροξυτόνως δὲ τὸ πεπιθόντες· ἔστι γὰρ δευτέρου ἀορίστου. b (BCE 3) T χωόμενον : συγκεχυμένον b (BCE 3) T καὶ λυπούμενον.
- 23 37c b (BCE 3) < κέλευσαν : > Ἀρίσταρχος κέλευσα ν , πληθυντικῶς.
- 23 39a1 A im κέλευσαν πληθυντικῶς, οἱ βασιλεῖς ἐκέλευσαν.
- 23 39a2 b (BCE 3 E 4) T οὕτως Ἀρίσταρχος. b (BCE 3) T ἀμφὶ πυρὶ στήσαι <τρίποδα μέγαν , εἰ πεπίθοιεν> : φιλικῶς ἄγαν· προειλήφασιν μὲν γὰρ ὅτι οὐκ ἐθελήσει, παρασκευάζονται δὲ ὅμως.
- 23 40 τοῦτο δὲ δηλοῖ διὰ τοῦ εἰ πεπίθοιεν ν . b (BE 3 E 4) T βρότον : τὸ ἀπὸ φόνου αἷμα.
- 23 41a1 οἱ δὲ τὸν πηλόν. T < βρότον αἱματόντα : > τὸν ἐξ αἵματος μολυσμόν.
- 23 41a2 b (BCE 3 E 4) ἡρνεῖτο : παρὰ τὸ αἵρειν τὰς χεῖρας.
- 23 42a T στερεῶς : ἀνενδεῶς.
- 23 42b1 T ὀλοσχερῶς, ἀπαρακλήτως.
- 23 42b2 b (BE 3 E 4) οὐ μὰ Ζῆνα : †εἶτι† τὴν ἄρνησιν καὶ ἀπόμοσιν ὁμοῦ ἔθηκεν.
- 23 43a A b (BCE 3 E 4) T < θεῶν> ὕπατος καὶ ἄριστος : δυνάμει καὶ τιμῇ προὔχων τῶν θεῶν.
- 23 43b b (BCE 3 E 4) T καρήατος : ἀπὸ τῆς κάρηαρ, ὡς <ῆπαρ> ἥπατος.
- 23 44a T ἄλλως· καρήατος : λείπει τὸ ἐμοῦ· ἀσεβεῖν γὰρ οἱ φιλόστοργοι νομίζουσι τὴν τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν προτιθέντες τῆς κηδείας.
- 23 44b b (BCE 3 E 4) T < ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι : > ἐν ἄλλῳ "ἐπεὶ οὐ τί με".
- 23 46 A im νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί : οὕτως νῦν μὲν στυγερῇ καὶ πειθώμεθα α , οὐ "τερπώμεθα".
- 23 48a1 A οὕτως πειθώμεθα α , οὐ "τερπώμεθα".
- 23 48a2 A im T πειθώμεθα : ἄκρως διὰ τοῦ πειθώμεθα τὸ †παρὰ† βίαν δείκνυσιν.
- 23 48b b (BCE 3 E 4) T παρά τε σχεῖν ὡς ἐπιεικές : παρασχεῖν, ὡς ἀρμόζει καὶ καθήκον ἐστίν.
- 23 50 b (BCE 3) T θᾶσσον ἅ π' ὀφθαλμῶν : ἀντὶ τοῦ ἵνα ταχύτερον ἐκτὸς τῆς ὀψεως ἡμῶν γένηται.
- 23 53a A b (BCE 3 E 4) T ἐπὶ ἔργα τράπωνται : ὡς ἐπὶ τιμῇ τοῦ νεκροῦ ἀργίας κατεχούσης τὸ στράτευμα.
- 23 53b b (BCE 3 E 4) T ἐσσυμένως <—ἕκαστοι / δαίνυντο> : οὐ παρέλκει νῦν τὸ ἐσσυμένως (55), ἀλλ' ἐσπέρας οὔσης καὶ κομίσει τὴν ὕλην παρασκευαζομένους ἔδει ταχῆναι τὸ δεῖπνον.
- 23 55-6a ἀποσιωπᾷ δὲ τὴν περὶ τὸ δεῖπνον διάθεσιν· ἐν πένθει γὰρ καὶ κατηφεῖα τὰ πράγματα. b (BCE 3 E 4) T δόρπον ἐφοπλίσ <σ> αντες <ἕκαστοι / δαίνυντο> : οὐχ οἱ Μυρμιδόνες· τούτοις γὰρ τὸν τάφον ἐδαίνυ (cf. [5])
- 23 55-6b1 Ψ 29—34). T ἰστέον οὖν ὡς τὸ μὲν πρῶτον οἱ Μυρμιδόνες εὐωχοῦνται μόνοι, νῦν δὲ καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος.
- 23 55-6b2 b (BCE 3 E 4) οἱ μὲν κακκεῖοντες <ἔβαν κλισίην δὲ ἕκαστος> : ὅτι σύνηθες ἦν ἀναλύειν, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστήρων (cf.

- α 424). Α ἐπὶ θινί : πρέπουσα κοίτη τῷ πενθοῦντι καὶ ἀλύοντι.
- 23 59 τάχα δὲ καὶ τὰς παρηγορίας τῶν φίλων οὐ φέρων καθ' αὐτὸν τρέπεται, σχολάζειν τῷ πένθει θέλων. Α b (BCE 3 E 4) T < κλύζεσκον : > διχῶς.
- 23 61a Α int κλύζεσκον : τινὲς ἐπέκλυζον.
- 23 61b T < νήδυμος : > ὅτι σαφῶς ἀπὸ τοῦ ν ἄρχεται τὸ ὄνομα.
- 23 63a1 Α im {νήδυμος;} ὅτι μετὰ τοῦ ν ἡ λέξις.
- 23 63a2 T μάλα γὰρ κάμε <φαιδίμα γυῖα> : δικαίως οὖν προφρονόμει τὸν δρόμον Ἀχιλλέως, ὅπως περιπαθὲς ἐπεισόδιον (sc.
- 23 63b Ψ 65—107) ἐνέγκη· πῶς γὰρ ἂν ὁ ἔμφροντις οὕτω βαθεῖ ἐβλήθη ὕπνω; b (BCE 3 E 4) T Ἐκτο ρ ' ἐπαΐσσω : τὸ πληρὲς ἐστὶ Ἐκτορι, ὡς "Κίρκη ἐπήϊξα" (κ 322).
- 23 64a T < Ἴλιον ἠνεμόεσαν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 23 64b Α int ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ <Πατροκλῆος δειλοῖο> : πιθανὴ ἡ περιπέτεια· μετὰ γὰρ τοὺς Ἀχιλλέως θρήνους ἐξεῦρέ τι καινότερον, καὶ τῷ τετελευτηκῶτι λόγους περιτιθεῖς διὰ τοῦ ὀνειῖρου.
- 23 65a b (BCE 3 E 4) T Πατροκλῆος : ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Πατροκλῆς.
- 23 65b καὶ τὸ δειλοῖο δειλαίου. Α < πάν τ' αὐτῷ μέγεθός τε> καὶ ὄμματα κά λ' εἰκυῖα : ἐντεῦθεν Ἀντισθένης (fr.
- 23 66 57 Caizzi) ὁμοσχήμενάς φησι τὰς ψυχὰς τοῖς περιέχουσι σώμασι. Α b (BCE 3 E 4) T Χρύσιππος (St. V. Fr. II fr. 815) δὲ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματός φησιν αὐτὰς σφαιροειδεῖς γενέσθαι. ΑΤ καὶ φωνήν, <καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο> : ἄκρως ἐπεξεργάζεται τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀνειῖρου· ἔναυλος γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ τοῦ φίλου τύπος. ^[5]
- 23 67 Α b (BCE 3 E 4) T εὐδεις, <αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ> : πλήρης φιλοστοργίας ὁ λόγος καὶ ἠθικῆς μέμψεως.
- 23 69a b (BCE 3 E 4) T λελασμένος ἔπλευ : λελασμένος {δὲ} ὑπάρχεις ἀντὶ τοῦ ἐπιλέλῃσαι.
- 23 69b b (BCE 3 E 4) T ὡς "ληρεῖς ἔχων" (Ar. ran. 512). T οὐ μὲν μευ ζώνοντος <ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος> : περιπαθὲς τὸ ἀναμνήσαι τῆς φιλίας.
- 23 70a μαρτυρῶν δὲ αὐτοῦ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἐπιμέλειαν καὶ νῦν ἐπὶ τὰ ἴσα προτρέπεται. b (BCE 3 E 4) T {οὐ μὲν μευ ζώνοντος} ἀκήδεις : ἄμεινον βαρύνειν ὡς ἐνόεις, τῆς ἀρχούσης συσταλείσης ποιητικῶς ὡς γὰρ τὸ "ἦκουσα" (λ 421.
- 23 70b μ 265 al.) "ἄκουσα" (Α 396. Η 53 al.), οὕτως καὶ τὸ ἀκήδεις ἀκήδει ς . Α θάπτε με ὅττι τάχιστα <πύλας Αἴδαο περήσω> : ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως.
- 23 71a τὸ δὲ ὅττι τάχιστα ἐκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. Α πύλας Αἴδαο : πύλας Αἴδου τὸν Ἀχέροντα· ἐκεῖ γάρ εἰσιν αἱ τῶν κολαζομένων ψυχαί, οὗ τοὺς περὶ Τιτυὸν εἶδεν Ὀδυσσεύς (cf.
- 23 71b λ 576—81). ὁμοίως καὶ Πάτροκλος ἐκεῖνο Αἴδην καλεῖ. ἴσως δὲ πρὸς τὸ πεῖσαι φαντάζει· πῶς γὰρ ἄταφοι <οἱ> μνηστῆρες διαβαίνουσιν (cf. ω 13—4); T τῆλέ με : ἀπόλυτος ἡ μ ε . ^[5]
- 23 72a T t < ψυχαί , > εἶδωλα καμόντων : ὥρισε, τί ἐστὶν ψυχὴ.
- 23 72b T οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι <ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν> : ἀπόλυτός ἐστὶν ἡ ἀντωνυμία· διὸ ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον.
- 23 73 ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς καὶ μὴ ἐπὶ <μι> σγομένας ταῖς <ἐν> τῷ ἐρέβει. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ <δευτέρᾳ> Νεκυίᾳ (sc. ω 1—204). Α εὐρυπυλές : τὸ πᾶσιν ἠπλωμένον. ^[5]
- 23 74

- b (BE 3 E 4) Τ καί μοι δὸς τὴν χεῖρ' , ὀλοφύρομαι : ὅτι Α τὸ ἵνα λείπει, ΑΤ καὶ συνέσταλκεν, ἀντὶ τοῦ ἵνα ὀλοφύρωμαι.
- 23 75 Α οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις / νείσομαι <ἐξ Ἀΐδαο , ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε > : οὐκ ἐλεύσομαί σοι εἰς ὄψιν· οὐδέποτε γὰρ κηδευθεῖσα ψυχὴ παρ' αὐτῷ φαντάζεται.
- 23 75-6 ἴσως δὲ τοῦτο ποιεῖ, τοὺς ἐναγισμοὺς τῶν πολλῶν ἀποτρέπων. Τ νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο <ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε > : [λαχεῖν] ποιήσετε.
- 23 76 παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς (cf. Aesch. Pers. 681—842; Eum. 94—139) μετὰ τὴν ταφὴν ἐπιφαίνονται. Α οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε : ἔν τισι τῶν πολιτικῶν "οὐ γὰρ ἔτι ζωοί γε".
- 23 77a1 Α γράφεται "οὐ γὰρ ἔτι".
- 23 77a2 Α int βουλὰς <ἐξόμενοι> βουλευόμεν : γενναίως οὐδενὸς τῶν ἡδέων ἐμνήσθη, ἀλλ' ἐν οἷς περὶ τῶν συμφερόντων ἐβουλευόντο.
- 23 78 b (BCE 3 E 4) Τ ἀμφέχανε : κατέπιεν. "εἰ δ' ἄμ <μ> ε χάνοι περὶ πάντας ὄλεθροσ" (poeta ign.
- 23 79a1) ἀντὶ τοῦ καταπίοι. Τ κατέφαγε καὶ κατέπιεν.
- 23 79a2 b (BCE 3 E 4) ἥ περ λάχε <γινόμενόν περ > : ὅθεν μία τῶν Μοιρῶν Λάχσεις.
- 23 79b παρείληφε δὲ ὅτι τῇ γενέσει συνδιατάσσεται καὶ ὁ τῆς τελευτῆς καιρὸς ὅθεν Ζηνόδοτος ὁ Κρατὴτ <ε> ιος (fr. 5, p. 150 P.) Χαλδαῖον τὸν Ὅμηρον φησὶν. ΑΤ καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ <μοῖρα—ἀπολέσθαι > : εὐαγγελίζεται αὐτῷ μετ' οὐ πολὺ συνέσεσθαι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀμελῇ τῆς κηδείας.
- 23 80-1 b (BCE 3 E 4) Τ {τείχει ὑπο τρώων} εὐηγενέων : ἐν τῇ Ῥιανοῦ (fr.
- 23 81a 13 M.) καὶ Ἀριστοφάνους (p. 50 N.) "εὐηφενέων" διὰ τοῦ φ , εὔ τῳ ἀφένει χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς Γλώτταις (fr. 111 We.). Α εὐηγενέων : τῶν καλοὺς ἀγροὺς ἐχόντων.
- 23 81b οἱ δὲ "εὐηφενέων" παρὰ τὸ ἄφενος, τῶν εὔ τῳ ἀφένει χρωμένων. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐφήσομαι : ὅθεν Ἀχιλλεύς φησι "καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν" (Ψ 107).
- 23 82 Τ μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε <τιθήμεναι ὁστέα > : τοῦτο ἂ π' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον · τὸ γὰρ ἀπαρέμφατον κεῖται ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ τίθει .
- 23 83a Α μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε <τιθήμεναι ὁστέα > : εἴτα ἐπιφέρει "ἀλλ' ὁμοῦ" (Ψ 84).
- 23 83b ἐμφαίνεται δὲ ἦθος τοῦ ἄγαν ἐπιθυμοῦντος διὰ τοῦ σαφέστερον τὴν ἐπιθυμίαν ἐπαναλαβεῖν. Τ τιθήμεναι : Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασίν.
- 23 83c Τ ἀλ λ' ὁμοῦ : οἷδε γὰρ αὐτὸν αὐτίκα θανούμενον.
- 23 84a Τ < ἐτράφην περ : > γράφεται "ἐτράφημεν".
- 23 84b Α im ἀνδροκτασίης : καταχρηστικῶς παῖδα γὰρ ἀνεῖλεν, ὃν <οἱ> μὲν Κλεισώνυμον, οἱ δὲ Αἰανῆ, οἱ δὲ Λύσανδρον καλεῖσθαι.
- 23 86a1 ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρυονεῖ τῷ γραμματιστῇ, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστραγαλισταῖς (fr. 10 Pow. = nr. 101, 1 [T.G.F. I p. 279] Sn.). Τ καταχρηστικῶς παῖδα γὰρ ἀνεῖλε τὸν Ἀμφιδάμαντος τὸν Λύσανδρον παρ' Ὀθρυωνεῖτ' τῷ γραμματιστῇ ἐν παιδιᾷ ἀστραγάλων.
[5]
- 23 86a2 b (BCE 3 E 4) < ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος : > τοῦτον Κλεισώνυμον Φερεκύδης (FGrHist.
- 23 86b 3, 65) στορεῖ. Α im ἀμ φ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς : αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα "ἀμφ' ἀστραγάλησιν ἐρίσας".
- 23 88a1

- καὶ ἔστιν Ἴωνικώτερον· "ἀστραγάλοι δ' Ἐρωτός εἰσι <ν> / μανίαί τε καὶ κυδοιμοί", Ἀνακρέων (fr. 111 G. = 53 [P.M.G. 398] P.). A {ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς;} αἱ πλείους "ἀμφ' ἀστραγάλησιν ἐρίσασ".
- 23 88a2 καὶ ἔστιν Ἴωνικὸν τὸ ἀστραγάλη. T < ἀμ φ ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς : > ὅτι ἅπαξ τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς μέμνηται.
- 23 88b A im < ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν > ἱππότα < Πηλεὺς > : οἱ νεώτεροί φασι διὰ τὸν Εὐρυτίωνος τοῦ Ἴρου φόνον.
- 23 89 T ὀνόμηνεν : καλεῖσθαι ἐποίησεν, ὃ ἔστιν εἶναι· b (BCE 3 E 4) T "σὴ παράκοιτις / κέκλημαι" (Δ 60—1) ἀντὶ τοῦ εἰμί.
- 23 90 T < σορός : > ὅτι A int ἅπαξ ἡ σορός.
- 23 91a A int T σορός : ἡ ἔσω ὠροῦσα, ὃ ἔστι φυλάττουσα.
- 23 91b1 T σορός δέ ἐστι κιβώτιον, οὗ ἔσω ὠροῦσαι ἔστιν.
- 23 91b2 b (BCE 3 E 4) χρύσεος ἀμφιφορεὺς, < τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ > : ἀθετεῖται, ὅτι εἰ σορὸν δέδωκεν, ἦν ἐν ἄλλοις λάρνακα καλεῖ, "καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν" (Ω 795), πρὸς τί καὶ ἀμφιφορῆα; μετενήνεκται οὖν ἐκ τῆς δευτέρας Νεκυίας (sc.
- 23 92a ω 74). < *** > φησὶν αὐτὸν μετενηνέχθαι· τὸ γὰρ οἴκοθεν ἐπάγεσθαι δυσσιώνιστον. A < χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν—μήτηρ > : ἐν πάσαις {δὲ} οὐκ ἦν ὁ στίχος. ^[5]
- 23 92b καὶ Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς < δευτέρας > Νεκυίας αὐτὸν ἐσπᾶσθαι φησὶν· "δῶκε δὲ μήτηρ / χρύσειον ἀμφιφορῆα" (ω 73—4), ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς ὕψωσιν τῆς ταφῆς. T χρύσεος ἀμφιφορεὺς, < τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ > : τοῦτόν φασι Διόνυσον παρὰ Ἡφαίστου λαβόντα ἐν Νάξῳ Θέτιδι χαρίσασθαι, ἐπειδὴ διωκόμενον ὑπὸ Λυκούργου ἐδέξατο (cf.
- 23 92c ω 74—5). T χρύσεος ἀμφιφορεὺς : Διόνυσος Ἡφαιστον—τὰ ὅστᾱ. A ἄλλως χρύσεος ἀμφιφορεὺς, < τόν—μήτηρ > : οὐ σορὸν δέδωκεν ἡ μήτηρ (δυσσιώνιστον γὰρ ἐπὶ πόλεμον ἐξιόντι), ἀλλ' ἴσως μεστὸν οἴνου, ὃν ἀξιοῖ σορὸν γενέσθαι. ^[5]
- 23 92d b (BCE 3 E 4) T τίπτε μοι, ἡθεῖη < κεφαλή, —ὡς σὺ κελεύεις > : βραχὺς ὁ λόγος καὶ ἐμφαίνων τὸν σπεύδοντα πρὸς τὴν ἀμοιβήν.
- 23 94–6 μῆκος δὲ λόγου ὄκνον χάριτος ἀναδέχεται. b (BCE 3 E 4) T ἡθεῖη κεφαλή : προσφώνησις νέου πρὸς πρεσβύτερον.
- 23 94 δῆλον < οὖν > ὅτι πρεσβύτερος Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος. A Χαμαιλέων (fr. 19 We.) γράφει "ᾧ θεῖη κεφαλή". γελοῖον δὲ ἐπὶ νεκρῷ τὸ "ᾧ θεῖη". AT διὸ ἡ διπλῇ. A < ὡς σὺ κελεύεις : > ἐν ἄλλῳ "ὥς με κελεύεις".
- 23 96 A im ἀλλὰ μοι ἄσπον στήθι· < μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε / ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο > : ἐκατέρωσε δύναται προσδίδοσθαι τὸ ἀλλήλους (98).
- 23 97–8 καὶ ἐνταῦθα δέ, ὡς εἴρηται (sc. ad Ψ 75), λείπει τὸ ἵνα· ὁ γὰρ λόγος 'ἀλλὰ μοι πλησίον στήθι ἐπ' ὀλίγον γε, ἵνα ἀλλήλους περιπτυσσόμενοι ὀδυρώμεθα'. A ἀμφιβαλόντες : ἀμφιχυθέντες· b (BCE 3 E 4) T "ἀμφιχυθεῖς πατέρ' ἐσθλόν" (π 214). ^[5]
- 23 97 T < ὀλοοῖο : > ἐν ἄλλῳ "κρυεροῖο".
- 23 98 A int ὠρέξατο < χερσὶ φίλησιν : > ἐπεθύμησε < ταῖς χερσὶ >, τὰς χεῖρας ὠρεξεν.
- 23 99 T < ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς > ἡὔτε καπνός : διὰ τὸ λεπτὸν καὶ πνευματώδες· b (BCE 3 E 4) T ἡ πρὸς τὴν κίνησιν.
- 23 100 Ζωΐλος (fr. 36 Friedl. = FGrHist. 71, 16) δὲ φησιν ὅτι ἀλλ' ὁ καπνὸς ἄνω φέρεται. T τετριγυῖα : ἐλεεινὰ βοῶσα, b (BCE 3 E 4) T ὡς ἐπὶ τῶν νεοσσῶν (sc.

- 23 101 B 314). b (BCE 3) T < χερσί τε συμ> πλατάγησεν : ἐπὶ τῇ παραδόξῳ φαντασίᾳ b (BCE 3 E 4) T τὰς χεῖρας συνέκρουσεν.
- 23 102a b (BCE 3) T ἔπος .
- 23 102b .. ὀλοφυνδόν : ὁ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν οἶκτος b (BCE 3 E 4) T "ὥλοψας δὲ βίηφι" (Call. h. 3, 77). T ψυχὴ καὶ εἶδωλον , < ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν > : ἐμφρόνως καὶ συνετῶς διείλεκται πάντα ὁ Πάτροκλος.
- 23 104a ἐνσέσσειται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας ὁ στίχος (ubi non exstat)· ἐκεῖ γὰρ τὰς ψυχὰς εἶδωλα σκιώδη φρονήσεως ἀμέτοχα ὑπέθετο. ἡ φρένας λέγει οὐ τὸ διανοητικόν, ἀλλὰ μέρος τι τῶν ἐντὸς σώματος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ "ἔν τε φρένες ἦπαρ ἔχουσι" (ι 301) καὶ πάλιν "ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχεται" (Π 481). ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον σῶμα. οὕτως Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός (fr. 87, p. 227 N. [= p. 191 Sl.]). ἡ διπλῇ δέ, ὅτι τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς Ὀμηρος ἔτι σωζούσας τὴν φρόνησιν ὑποτίθεται. Α ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν : φρένες T τινὲς σῶμα· μέρος γὰρ σώματος αἱ φρένες. ^[5]
- 23 104b τοῦτο δὲ εἶπε, παρ' ὅσον ἐκταθεὶς οὐκ ἔλαβε. κάλλιον δέ, ὅτι φρένας οἱ τεθνεώτες οὐκ ἔχουσιν· ἐμέμφετο γὰρ ὡς ἡμελημένος (cf. Ψ 69—74). b (BCE 3 E 4) T καὶ μὴν οἱ ἄταφοι προμαντεύονται. T ἡ εἰσὶ μὲν, οὐ μὴν πάμπαν. b (BCE 3 E 4) T < πάμπαν : > γράφεται {δὲ} καὶ "πᾶσαι". ^[5]
- 23 104c T < ἐφεστήκει : > ὁ Ἀρίσταρχος ἐφεστήκει χωρὶς τοῦ ι .
- 23 106 A im θέσκελον : θεοείκελον, ὥσεί θεοῦ τὴν ὁμοιότητα κατασκευάσαντος.
- 23 107 b (BCE 3 E 4) T < τοῖσι δὲ πᾶσιν> ὑ φ' ἴμερον ὥρσε < γόοιο > : ὑπερβολὴ πένθους ἐστίν, ὥστε οἱ τὰς παραμυθίας ὀφείλοντες προσφέρειν αὐτοὶ κατάρχονται δακρύων.
- 23 108 b (BCE 3) T ἀμφὶ νέκυν < ἐλεεινόν > : Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ νέκυ ν .
- 23 110 T οὐρῆας τ' ὥτρυνε : ὅτι σαφῶς οὐρῆες οἱ ἡμίονοι, πρὸς τὸ "οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο" (A 50).
- 23 111a1 κατὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων "οὐρῆας ὥτρυνεν", ἔξω τοῦ τέ. Α ἄλλως· {οὐρῆας τ'} ἐν πολλοῖς χωρὶς τοῦ τέ.
- 23 111a2 T οὐρῆας τ' ὥτρυνεν : "οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες / ἔλκως' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσ < σ > ἀν ἀταρπόν" (P 742—3).
- 23 111b T Μηριόνης : Κρήτη γὰρ ὀρεινὴ καὶ δενδροφόρος AT ὅθεν Μηριόνης.
- 23 113 A πάραντα : μήτε ἀνωφερῇ μήτε κατωφερῇ, ἀλλ' b (BCE 3) T εὐθύτομα.
- 23 116 b (BCE 3 E 4) T δόχμια δὲ τὰ ἐκ πλαγίου. b (BCE 3) < πολυπίδακος : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "πολυπιδάκου".
- 23 117a A im πολυπιδάκου : "πίδακος ἀμφ' ὀλίγησ" (Π 825).
- 23 117b οὕτως οὖν "πολυπίδακος". T κτυπέουσαι / πῖπτον : ὅτι τὸ ἐναντίον ἔφη· πίπτουσαι γὰρ κτύπον παρεῖχο ν .
- 23 119–20a A κτυπέουσαι / πῖπτον : ἥλλακται ἢ τάξις.
- 23 119–20b b (BCE 3 E 4) T διαπλήσσοντες {ἀχαιοί}: οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου ἀντὶ τοῦ διακόπτοντες.
- 23 120a παρασημειώσαιτο δ' ἂν τις τοῦτο πρὸς τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (κ 440) "τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν", ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας. Α < διαπλήσσοντες : > οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ "διαπλίσσοντες" διὰ τοῦ ι .
- 23 120b

- A im διαπλήσσοντες : διακόπτοντες πρὸς τὴν συμμετρίαν· b (BCE 3 E 4) T καὶ "τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν" (κ 440).
- 23 120c T τὸ δὲ †διαπλήσσοντες† b (BCE 3) T τοῖς ποσὶ διαβάντες. b (BC E 3 E 4) T ταὶ δὲ χθόνα ποσ <σ> ἰ δατεῦντο : διέκοπτον ταῖς ὀπλαῖς τὸ ἔδαφος.
- 23 121 b (BCE 3 E 4) T ἡ διμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν· μερισμῷ γὰρ ὅμοιόν ἐστιν, ἄλλοτε ἄλλη τιθεμένων τῶν ποδῶν. b (BCE 3) T ποσὶ δατεῦντο : ἐμέριζον βαδίζουσαι· μερισμῷ γάρ τινι ὅμοιον γίνεται κατὰ τὴν πορείαν, ἄλλοτε ἀλλαχοῦ τῶν ποδῶν τιθεμένων. A < ταὶ δὲ χθόνα ποσὶ δατεῦντο /> ἐλδόμεναι πεδίοιο <διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ : βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ πεδίοιο (122)> τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστὶ ταὶ δὲ χθόνα ποσ <σ> ἰ δατεῦντο ο , διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ ἐλδόμεναι πεδίοιο · οὐ γὰρ τοῦ πεδίου τὰ ῥωπήϊα λέγει, ἀλλ' εἰς τὸ πεδίον αὐτὰς ἐπείγεσθαι ἀπὸ τῶν ῥωπῶν. ^[5]
- 23 121-2 A πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον : νόμος στρατιωτικὸς μὴ κούφους ἐν ταῖς χρεαίαις διατελεῖν.
- 23 123 A b (BCE 3 E 4) T ἐπισχερώ : ἐφεξῆς, παρὰ τὸ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ τὴν σχέσιν ἔχειν.
- 23 125 A b (BCE 3) T ἡρίον : παρὰ τὴν ἔραν.
- 23 126a T ἡδὲ καὶ αὐτῷ : ἴσως ἐφ' ἑαυτοῦ τοῦτο ἀναπεφώνηκεν ὁ ποιητής.
- 23 126b T χαλκὸν ζώννυσθαι : Ἀριστοτέλης (fr.
- 23 130 519 R. 3) φησὶ τοὺς πρυλεῖς Ἀχιλλέως <***> . τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς τὸν νόμον εἰς Κύπρον κομίσαι· τῶν γὰρ βασιλέων κηδευομένων αὐτὸς προηγεῖται πυρριχίζων ὁ στρατός. T < ἐν τεύχεσιν : > ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ τεύχη.
- 23 131 b (BCE 3) T il < ἐν δίφροισι : > ἀντὶ τοῦ εἰς τοὺς δίφρους.
- 23 132a b (BCE 3 E 4) T il < παραιβάται : > ὅτι νῦν παραιβάτας εἴρηκε τοὺς ὀπλίτας.
- 23 132b A int παραιβάται : ὥδε μόνον αὐτοὺς ὠνόμασεν, ἐκεῖ δὲ (sc.
- 23 132c Λ 104) σημαίνει· "Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός". T < πρόσθε μὲν—ἐταῖροι : > τὸ πλῆθος διὰ τοῦ νέφους ἐδήλωσε καὶ τὸ σχῆμα, καὶ πῶς ἐπορεύοντο.
- 23 133-4 b (B[bis], CE 3 E 4) < μυρίοι : > πρὸς τὸ σχῆμα, T t ὅτι "νέφος < ..> πεζῶν" (Ψ 133), / μυρίοι . A int < θριξὶ δὲ πάντα νέκυν> καταεῖνυον : τὸ πλῆθος ἐμφαίνει τῶν κειρομένων.
- 23 135a b (BCE 3) T θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεῖνυον : κατεκάλυπτον —δάκρυ παρειῶν.
- 23 135b δασέως δὲ τὸ εἶνυον· ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰνύω ἐστὶ θέματος, ὃ παρήκται παρὰ τὸ ἔω δασυνόμενον. ἔν τισι δὲ "καταεῖλυνον", τουτέστιν εἴλουν. Ἀρίσταρχος δὲ "καταεῖνυσαν" ἢ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὅλον, πρὸς τὸ "πᾶσαι δ' ὠῖγνυντο πύλαι" (B 809. Θ 58 al.). A ἄλλως καταεῖνυον : " <κατα> εἴλυνον" εἴλουν. ^[5]
- 23 135c < κατα-> εἶνυον δὲ T περιεκάλυπτον b (BCE 3) TT t ἀντὶ <τοῦ> ἔννυον. δασύνεται δὲ τὸ εἶνυον. Ἀρίσταρχος δὲ " <κατα> εἶνυσαν". T κάρη ἔχε : ἔθος φασὶ παρὰ Λινδίοις τοῦτο.
- 23 136 T {πέμπ} Ἀἴδος δέ : οὕτως Ἀἴδος δέ , οὐκ "Ἀἴδος δῶ".
- 23 137a1 ὁ Ἡρωδιανός φησιν ἐν τῷ ιθ' τῆς Καθόλου (1,498,23 L.). A οὕτως Ἡρωδιανός.
- 23 137a2 ἄλλοι δὲ "Ἀἴδος δῶ". A im < ἵκοντο : > γράφεται "ἵκανον".
- 23 138 A im μενοεικέα .
- 23 139a .. ὕλην : ὅτι τινὲς τὸ μενοεικές πολὺ ἀπέδωσαν. ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει εἰκότος, οἷον τὸ ἀρεστόν, ἐξ οὗ τὴν ἵκανὴν βούλεται σημαίνει. A μενοεικέα <.

- 23 139b ..> ὕλην : τὴν ἀρεσκομένην Ἀχιλλεΐ, ἣ τὴν πρέπουσαν τῇ πυρᾷ· b (BCE 3 E 4) Τ φησὶ γοῦν "παρὰ τε σχεῖν ὡς ἐπιεικέσ" (Ψ 50). μετήνκεται δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων· κυρίως γὰρ ἂν εἴποι τις μενοεικές τὸ τῷ τε μένει ἀρεστόν καὶ καταθύμιον. Τ χαίτην : καὶ ὁ Πάρις εἶχε χαίτην (cf. Γ 55), ἀλλ' ἐπὶ γυναιμανία καὶ ἀπάτῃ. ΑΤ τὴν ῥα Σπερχειῶ <ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν> : τοῖς ποταμοῖς ἔτρεφον τὰς κόμας, ἐπεὶ κουροτρόφοι νομίζονται.
- 23 142a1 καὶ τοῖς γαμοῦσι δὲ λουτρὸν ἐξ αὐτῶν ἐκόμιζον γονὴν οἰωνιζόμενοι, καὶ τοῖς πρὸ γάμων τελευτῶσιν ἢ λουτροφόρος κάλπις <ἐπ> ἐτίθετο. ὅτι δὲ τὸ ὑγρὸν αὔξει, καὶ παῖδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. τινὲς δὲ τρόφιμόν φασι τὸ ὕδωρ καὶ τοὺς βουλιμιῶντας πίνοντας κορέννυσθαι. Τ τοῖς ποταμοῖς ἔτρεφον τὰς κόμας, ἐπεὶ κουροτρόφοι νομίζονται διὰ τὸ αὐξητικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι. ^[5]
- 23 142a2 ὅτι δὲ αὐξητικόν ἐστι, καὶ παῖδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. b (BCE 3 E 4) ἄλλως {τὴν ῥα} Σπερχειῶ : ὡς συγγενεῖ Πολυδῶραν γὰρ εἶχε τὴν Πηλέως θυγατέρα (cf. Π 175—6). ἢ ὅτι ἀπὸ Φθίου <τοῦ> Σπερχειοῦ Φθία. δῆλον δὲ ὅτι ἐν Τροίᾳ ἔκειρε διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ λόγιον. Τ <ὀχθήσας> στενάξας.
- 23 143a b (BCE 3 E 4) ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον : ὡς ἐπὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν Σπερχειὸν ἀποβλέψας.
- 23 143b b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς : ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις—ἦν γὰρ ἐκ Φαρσάλου τῆς Θεσσαλίας.
- 23 144 ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσιν. Α ἄλλως {σοί γε πατήρ} : ἀντὶ τοῦ μάτην, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (1029—30)· "ἄλλως ἄρ' ὕμᾱς, ὦ τέκνον", ἐξεθρεψάμην, / ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθη πόνοισι". καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἰππεῦσι (11)· "τί κινυρόμεθα ἄλλως;" καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως· καὶ γὰρ παρὰ Θουκυδίδῃ συνεχῶς (sc. 1, 109, 3. 2, 18, 2 al.) ἔστιν αὐτὸ εὐρεῖν κείμενον. Α σοί τε κόμην κερέειν : καὶ Ἀντίμαχος (fr. ^[10]
- 23 146 128 W.) φησὶ τῷ Κηφισῷ κατὰ τὴν Λίλαιαν τεθυκέναι τὴν κόμην. Τ <πεντήκοντα δ' ἔνορχα>.
- 23 147a1 .. μὴ λ' ἱερεύσειν :> ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς καὶ Ποσειδῶνι δέ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὴν γένεσιν εἶναι· "Ὡκεανόν τε, θεῶν γένεσιν" (Ξ 201. 302). σκεπτέον δέ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους φησίν· τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς καθ' Ὅμηρον θύουσι, "δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους" (Φ 131), "ταῦρον <δ> Ἀλφειῷ" (Λ 728). Τ δυνάμεως καὶ αὐξήσεως αἴτιον τὸ ὕδωρ· ὅθεν ἔνορχα θύουσιν, οἶονεὶ τὰ εὐθαλέστερα καὶ δυνάμει προὔχοντα, τοῖς αἰτίοις τοῦ δύνασθαι. ^[5]
- 23 147a2 b (BCE 3 E 4) <παρ' αὐτόθι> ἐν ἄλλῳ "παραυτικά".
- 23 147b Α im κόμην <.
- 23 152-3 .. /> θῆκεν : παθητικῶς, οὐχ ὡς οἱ λοιποὶ (cf. Ψ 135) ἐπέρριψεν. Τ εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς <αἶψ'—παραστάς> : τοσοῦτος ὁ θρῆνος, ὅτι καὶ Ἀχιλλεὺς ἔγνω τὴν ἀμετρίαν.
- 23 155a b (BCE 3 E 4) Τ αἶψ' Ἀγαμέμνονα εἶπε παραστάς : ὅτι ἔξωθεν τὴν πρὸς ληπτέον· ἔστι γὰρ πρὸς Ἀγαμέμνονα.
- 23 155b Α πείσονται {μύθοισι} : ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀπήντηκεν, ὁ λαὸς (cf. Ψ 156) πείσονται ι. Α γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι : λείπει τὸ ὕστερον, b (BCE 3 E 4) Τ ἴν' ἢ ἔστι καὶ ὕστερον ἄσαι γόοιο'.
- 23 157b b (BCE 3 E 4) ἐνέφηνε δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ "νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον" (Ψ 158). b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως γόοιο μὲν ἔστι <καὶ ἄσαι> : ἐπαγγελτικῶς προενεκτέον τὸ ἔστι, ὡς "ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός" (Ψ 549).

- 23 157c Τ δεῖπνον : τὴν πρὸ τοῦ δόρπου τροφήν.
- 23 158 ὑπερβολικῶς οὖν εἶπε τὸ "καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδω φάος" (Ψ 154). b (BCE 3 E 4 , E 41l) κηδεός : τινὲς ἐβάρυναν ὥστε εἶναι γενικὴν.
- 23 160a1 ἄμεινον δὲ ὀξύνειν, ἵνα ἡ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω· τὰ γὰρ εἰς οὗς λήγοντα ὀνόματα, παρὰ ῥῆμα γινόμενα, καθαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, φωλεύω φωλεός, ὀχεύω ὀχεὸς καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ς ὀσχεός. καὶ παρὰ τὸ σωρεύω δὲ ὁ σωρεός· τὸ δὲ σωρός κατὰ συγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω δὲ ὁ λοχεός ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν· "ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς" (Hsd. th. 178)· ἀλλ' οὖν γε βαρυτόνως οἱ πλείους ἀνέγνωσαν, πλεονασμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε ὥστε παρὰ τὴν λόχου γενικὴν—"ἐκ λόχου ἀμπήδησε" (Λ 379)—λόχοιο γενέσθαι καὶ λοχέοιο. οὕτως δὲ κατὰ τὸν προειρημένον κανόνα, ῥήματος ὄντος τοῦ κηδεύω, τὸ παρ' αὐτὸ ὄνομα, λέγω δὲ τὸ κηδεός, ὀξυτονθήσεται. Α κηδεός : ὀξυτόνως παρὰ τὸ κηδεύω, ὡς λοχεύω λοχεός. ^[10]
- 23 160a2 b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ πλείους "λοχέοιο" ἀναγινώσκουσιν, ὡς "ἀνθρώποιο" (ς 130). Τ ἄλλως· κηδεός : κηδεύσιμος b (BCE 3) Τ ἡ κήδιστος.
- 23 160b Τ παρὰ δ' οἱ ταγοὶ < ἄμμι μενόντων > : τὸ ἐξῆς ἐστὶ παραμενέτωσαν· διὸ φυλακτέον τὸν τόνον τῆς προθέσεως.
- 23 160c1 Διονύσιος (fr. * 24 L.) δὲ ἡγεῖτο πλεονάζειν τὸ < ν > τέ σύνδεσμον καὶ ἀγούς ἡγεῖτο τοὺς ἡγεμόνας. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ταγοὺς ἐξεδέξατο, καὶ σχεδὸν ἅπαντες, παρὰ τὸ τάσσω ῥῆμα τοῦ σχηματισμοῦ γενομένου· διὸ καὶ ἐγὼ συγκατατίθεμαι. Α τὸ δὲ ἐξῆς παραμενόντων b (BCE 3) Τ ἄμμι οἱ ἀγοί. ^[5]
- 23 160c2 b (BCE 3) < μενόντων : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μενέτωσαν.
- 23 160d Α im κηδεμόνες : οἱ μάλιστα ἀνιῶμενοι διὰ τοῦτο καὶ φροντίζοντες.
- 23 163a ΑΤ κηδεμόνες : οἱ εἰς τοῦτο τεταγμένοι πρὸς τὸ ἀδιασπᾶστως φροντίζειν αὐτοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους.
- 23 163b b (BCE 3 E 4) ἐκατόμπεδον : ἐκατὸν ποδῶν ἔχουσιν πλευράν, ὡς καὶ τετράπους λίθος, Α b (BCE 3) Τ ὥστε ἐκάστην πλευρὰν ἐκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν.
- 23 164a Α ἔνθα καὶ ἔνθα : ἐκ παντὸς μέρους.
- 23 164b b (BCE 3) Τ ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη : ἐν τῷ ἀνωτάτῳ αὐτῆς καὶ μέσῳ, ὡς τὸ "ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης" (N 616).
- 23 165 b (BCE 3 E 4) Τ δημὸν ἐλὼν ἐκάλυψε < νέκυν > : πρὸς τὸ ταχὺ τὴν πιμελὴν ἐξαφθῆναι τοῦτο ποιεῖ ὁ Ἀχιλλεύς.
- 23 168 Α b (BCE 3 E 4) Τ περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει : περὶ αὐτὸν ἐσώρευεν ὑπὲρ τοῦ καὶ τὴν ἀπ' ἐκείνων πιμελὴν συμπράσσειν τι πρὸς τὴν καῦσιν.
- 23 169a b (BCE 3 E 4) Τ ἄμα δὲ καὶ τοῦ περὶ τὸν νεκρὸν εὐσχήμονος ἔνεκεν· συνσπᾶσθαι γὰρ τὰ καιόμενα τῶν σωμάτων εἴωθεν. Τ δρατὰ : τὰ πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε "δρετά", καὶ τάχα ἀπὸ τοῦ δέρειν.
- 23 169b1 ἡ διπλῇ δὲ πρὸς τὴν μετάθεσιν ὅτι ἀντὶ τοῦ δαρτά. Α ἐν ἐνίοις δὲ γράφεται "δρ[ε]τά".
- 23 169b2 Τ δρατὰ : τὰ ἐκδαρτά κατὰ ἀντιστροφήν.
- 23 169c b (BCE 3 E 4) δρατὰ : "ταυτὶ δέδραται" Ἀριστοφάνης (pac.
- 23 169d 1039). Τ < ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας / > πρὸς λέχεα < κλίνων > : ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὅτι θερμαινόμενα ἀναζέουσι καὶ προχέονται ἐπὶ τὸν νεκρὸν.
- 23 170-1a1 Τ πρὸς τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἢ πρὸς τὰς πλευράς, ἢ πρὸς ὃν ἔκειτο τόπον.

23 170-1a2 b (BCE 3 E 4) πίσυρας <.

23 171 ..> ἵππους : κατὰ πλευράν ἕνα· οἰκεῖος δὲ τῶν νεκρῶν ὁ ἴσος ἀριθμός. διὰ τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι ἐννέα θύουσιν (cf. γ 7—8). AT ἐνέβαλ <λ> ε πυρῇ δύο <—χαλκῷ δηϊῶν > : ἴσως τὸ ὠμὸν αὐτοῦ εἰδῶς ὁ πατήρ μουσικὴν αὐτὸν ἐδίδασκεν (cf.

23 174-6 I 186—9). πλέον δὲ αὐτὸν ἡγγιώσεν ὁ Πατρόκλου θάνατος b (BCE 3 E 4) T ὡς τοὺς κύνας καὶ τοὺς Τρώας καίειν· διὸ ὥσπερ ἀγανακτῶν ὁ ποιητὴς φησι κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα (176). b (BCE 3) T πυρὸς μένος <.^[5]

23 177a ..> σιδήρεον : ἄμφω γὰρ τμητικά, πῦρ καὶ σίδηρος. A b (BCE 3 E 4) T νέμοιτο : ἐμφαντικῶς ἀντὶ τοῦ φάγοι· A b (BCE 3 E 4) φησὶ γοῦν· "τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει" (Ψ 182).

23 177b A χαῖρέ μοι : ἀντὶ τοῦ ἡδου, ὅτι σοι b (BCE 3) T τὰ πρὸς ἡδονὴν b (BCE 3 E 4) T ἀπεπλήρωσα.

23 179 b (BCE 3) T < τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην : > ἐν ἄλλῳ "τετελεσμένα ὥσπερ ὑπέστην".

23 180 A int δώδεκα μὲν Τρώων <μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς> : συναπτέον τῷ ἑξῆς στίχῳ· τὸ γὰρ "τούς" (Ψ 182) κεῖται ἀντὶ τοῦ τούτους, ἵν' ἢ ὁ λόγος 'δώδεκα μὲν Τρώων υἱοὺς τούτους σὺν σοὶ τὸ πῦρ ἐσθίει', δεικτικῶς.

23 181 ἐὰν δὲ στίζωμεν ἐπὶ τὸ ἐσθλούς <***> ἔσται τὸ "τούς" (Ψ 182) ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τοῦ οὗς. A < δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν , ἀλλὰ κύνεσσιν : > ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν .
[5]

23 183 A int ἀπειλήσας : συνήθως ἡμῖν, ὡς τὸ "ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι" (B 665).

23 184 T διὰ δὲ τῆς ἀναφωνήσεως ἐθεράπευσε τὸν ἀκροατὴν· ἤδη γὰρ συνέπασχε τῇ τοῦ Ἑκτορος αἰκία. b (BCE 3 E 4 , E 4il) T ῥοδόνει δὲ χρίεν ἐλαίῳ : ὅτι μύρου τὴν μὲν ὀνομασίαν ἀγνοεῖ, τὴν δὲ σκευασίαν οἶδεν· τὸ γὰρ ῥόδιον οὕτως νῦν εἶπεν ἔλαιον ῥοδόνει.

23 186a A ῥοδόνει <δὲ χρίεν> ἐλαίῳ : τὴν χρῆσιν μὲν τοῦ μύρου οἶδεν, οὐ μὴν τὸ ὄνομα.

23 186b οἰκεῖον δὲ τὸ ἀλείφειν τῇ θεῷ (cf. θ 364). T χρίεν ἐλαίῳ : ἰσχυροποίησε τὸ σῶμα διὰ τῆς κρίσεως, ἵνα μὴ ἐλκόμενον ὑπ' Ἀχιλλέως ἀποξέοιτο.

23 186c b (BCE 3 E 4) ἐλκυστάζων : ὡς "νευστάζων" (Υ 162.

23 187 μ 194 al.). T μὴ πρὶν μένος ἡλείοιο </ σκήλε ι ' ἀμφὶ περὶ χροά > : μὴ πρὶν ἀπολυθῆναι τοῖς οἰκεῖοις τὸ σῶμα σκελετοποιήσειεν.

23 190-1 b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ τὸν περὶ τοῖς μέλεσι χροά (cf. 191). T σκήλειεν : εὐκτικῶς.

23 191a T < σκήλειε : > σκληροποιήσειεν.

23 191b A im οὐδὲ πυρὴ <Πατρόκλου> καίετο : τὴν ἔμφασιν τῶν ὑγρῶν ἐμφαίνει, νικησάντων τὸ πῦρ.

23 192 b (BCE 3 E 4) T διοῖς <ἡρᾶ τ ' > ἀνέμοισι </ Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ > : οὐκ ἄτοπον θεοὺς καλεῖν ἐπὶ τεθνεῶσιν, ὅπου καὶ ἐν πολέμοις καλοῦσι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων νεκροφορεῖ (sc.

23 194-5 Π 676—83). T Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ : ὡς Θραξί· Θράκη δὲ πλησίον τῆς Τροίας.

23 195 b (BCE 3 E 4) T ΔΕΠΑΙ <ἐλλιτάνευεν> : ὅτι συνηρημένως.

23 196 ἀλλαχοῦ δὲ "ἐν δέπαϊ χρυσέῳ" (υ 261). T < ἐλθέμεν : > γράφεται "ἐλθεῖν".

23 197a A im φλεγεθοῖατο : Εὐφορίων (fr.

23 197b 160 Pow.) κακῶς τῷ ῥήματι ἐνικῶς χρῆται. T < ὕλη τ ' ἐσσεύατο : > ἐν ἄλλῳ "ὕλη τε σεύατο".

23 198a οὕτως δὲ ἔξω τοῦ ν ὕλ η . A im ὕλη τ ' ἐσσεύατο <καήμεναι> : ὁρμὴν λάβοι· ἀπὸ δὲ τῶν ἐμψύχων μετῆκται.

- 23 198b1 χωρίς δὲ τοῦ ν τὸ ὕλ η . οἱ δὲ "ὕλην τε σεύαιντο" ἀντὶ τοῦ ὁρμήσειαν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην. AT ἀντὶ τοῦ ὁρμῆν λάβοι b (BCE 3 E 4 , E 4il) T il ἡ ὕλη τοῦ καῆναι, ἵν' ἧ ὕλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι'.
- 23 198b2 b (BCE 3 E 4) εἰ δὲ ἧ "ὕλην τε σεύαιντο καήμεναι", b (BE 4) ἀντὶ τοῦ ἵν' ὁρμήσειαν οἱ ἄνεμοι τὴν ὕλην καίειν. b (BE 3 E 4) με τ' ἄγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν : Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος (fr.
- 23 199 218 W.)· "μετέρχομαί σε σύμβολον ποιεύμενος". οὐκ ἐποίησε δὲ ἐκείνους ἀκούοντας, ἐπειδὴ τοῦτο κατὰ δόξαν ἦν. b (BCE 3 E 4) T δυσσαέος : οὐκ αἰεί, ἀλλὰ χειμῶνι· ἔστι γὰρ χειμῶνος μὲν δυσσαῆς, θέρους δὲ προσηνής.
- 23 200 A b (BCE 3 E 4) T "Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει" (η 119). T βηλῶ : τῷ βαθμῷ.
- 23 202 T πάντες ἀνήϊξαν : ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρου· ἀφ' ὧν καὶ τὸν Ἑρωτά φασιν.
- 23 203 ἴσως δὲ ἀκροθώρακες ὄντες ἐρῶσιν αὐτῆς. T οὐχ ἔδος : οὐχ ἐδραστέον.
- 23 205a b (BCE 3) T < αὔθι : > γράφεται "αὔτισ".
- 23 205b A im Αἰθιόπων ἐς γαῖαν : πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν ἐνοχλούντων ψεύδεται· χθὲς γὰρ θεαταὶ ἦσαν τῆς μάχης, καὶ ἔωθεν φιλονεικοῦσι περὶ Ἑκτορος.
- 23 206a b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· Αἰθιόπων ἐς γαῖαν : χάριεν ἐν παρέργῳ δεδήλωκεν ὅτι ἀπηλλάγησαν οἱ θεοὶ τοῦ πολέμου καὶ ὥσπερ ἐκ τῆς φροντίδος κατέστησαν, πέρας ἐχόντων ἤδη τῶν περὶ τὴν Ἀχιλλέως βούλησιν· διὸ παρὰ τοῖς Αἰθίοψι φησι πανηγυρίζουσιν.
- 23 206b b (BCE 3 E 4) T ἐς γαῖαν· γράφεται "ἐς δῆμον", ὡς αἰ ἀπὸ τῶν πόλεων. [5]
- 23 206c A im T κελαδαινόν : ὃν ἄνω (sc.
- 23 208a1 Ψ 200) δυσσαῆ εἶπεν. T τὸν δυσσαῆ νῦν κελαδαινὸν εἶπεν.
- 23 208a2 ἔστι δὲ ταῦτόν ἐκ παραλλήλου. b (BCE 3 E 4) πόντον {ἵκανον} : τὸν Θράκιον πόντον καὶ Ἑλλησπόντον.
- 23 214 T < ἀήμεναι : > πνέειν. A im < ἔβαλλον : > τῷ πνεύματι ἔβαλλον.
- 23 217 A im ὁ δὲ πάννυχος <—χαμάδις χέε > : πολὺ τὸ ἐταιρικὸν τοσαύτην φέροντος ἀγρυπνίαν καὶ χοὰς χεομένου.
- 23 218–20 b (BCE 3 E 4) T < ἐλών : > ἐν ἄλλῳ "ἔχων".
- 23 219 A im ψυχὴν κικλήσκων <Πατροκλῆος δειλοῖο > : ὅτι δωδεκασύλλαβος AT καὶ ἐκ σπονδείων.
- 23 221 A ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς <—ἀκάχησε τοκῆας > : αὐξητικῶς ὅλη ἔχει ἡ παραβολή· εἰς γὰρ ἔνδειξιν στοργῆς ἐταιρικῆς παραβέβληται.
- 23 222–3 ἀλλ' οὐκ ἦρκεσεν Ὀμήρῳ τὰ τῆς εἰκόνης· οὐ γὰρ τὴν τυχοῦσαν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς παρέλαβεν, ἀλλὰ νυμφίον (cf. 223), τέλειον μὲν, παίδων δὲ οὐπω πατέρα, b (BCE 3 E 4) T ὥστε καὶ παῖδας ὄψεσθαι τοῦ παιδὸς προσδοκήσας μετὰ τῆς δευτέρας ἐλπίδος καὶ τὴν πρώτην ἀπολώλεκεν. b (BE 3 E 4) T νυμφίου : δηλοῖ ἡ λέξις καὶ τὸν ἤδη πατέρα παίδων· "νυμφίον, ἐν μεγάροις μίαν οἴην παῖδα λιπόντα" (η 65). [5]
- 23 223 A b (BCE 3 E 4) T ὡς Ἀχιλλεὺς ἐτάριοι <ὀδύρετο ὅστέα καίων , / ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν , ἀδινὰ στεναχίζων > : βραχὺ διασταλτέον καίων (224), πυρκαϊήν (225)· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει.
- 23 224–5 A ἐρπύζων <.
- 23 225a1 ..> στεναχίζων : διὰ τῶν παρατατικῶν τὸ ἀδιάλειπτον τῆς λύπης σημαίνει. T ἄλλως· ἐρπύζων : ἡ βαρεῖα κίνησις τὴν ταπείνωσιν Ἀχιλλέως δηλοῖ.

- 23 225b1 Τ βαρεῖά τις καὶ μογηρὰ κίνησις διὰ τοῦ ἐρπύζειν δηλοῦται.
- 23 225b2/a2 τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ταπεινὸν Ἀχιλλέως διὰ τὴν λύπην. b (BCE 3 E 4) < ἑωσφόρος : > λείπει ἀστήρ.
- 23 226a Τ t ἑωσφόρος : ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν—Ἀφροδίτης. Α {ἑωσφόρος} εἴσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν : ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ εἶσι ν .
- 23 226b οὐκ ἀναστρέφεται δὲ διὰ τὸ μεταξὺ τεθεῖσθαι ἕτερον μέρος λόγου. Τ φόως ἐρέων : ὅτι μεταφορικῶς ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν.
- 23 226c τοῦτο δὲ ἐστὶ προσημανῶν· οὐ γὰρ διὰ λόγου τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ δι' ἐπιτολῆς. Α φόως ἐρέων : "ὅς τε μάλιστα / ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενεΐης" (ν 93—4).
- 23 226d Τ < πυρκαϊῇ> ἐμαραίνετο : καὶ ἐκεῖ οὖν "φλοῶς ἐμαράνθη" (I 212) γραπτέον.
- 23 228 Τ οἱ δ' ἄνεμοι < πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκον δὲ νέεσθαι > : εἰ οὖν αὐτεξούσιοι οἱ ἄνεμοι, τετεράτευται τὰ περὶ τοῦ Αἰόλου (sc.
- 23 229 κ 21—2). Τ < κλίνθη κεκμηῶς > , ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος < ὄρουσεν > : ἐξέφρασε τὸν μετὰ πολλὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνον ὀλίγον ἀποκλίναντα.
- 23 232a b (BCE 3 E 4) Τ ὄρουσεν : διὰ τοῦ ὄρουσε τὸ τάχος ἐνεφάνισε τοῦ ὕπνου, διὰ πολλὴν ἐπελθόντος ἀγρυπνίαν.
- 23 232b Α b (BCE 3 E 4) Τ < τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ> δοῦπος ἔγειρεν : τῶν γὰρ λυπουμενων ἐπιπολῆς ὁ ὕπνος.
- 23 234 Α b (BCE 3 E 4) Τ ὅστέα < .
- 23 239 ..> λέγωμεν : τοῖς ἄλλοις τὸ σβέσαι ἐπιτάσσει (cf. Ψ 237—8), συμπεριλαμβάνει δ' ἑαυτὸν εἰς τὴν ὀστολογίαν. Τ φιάλη : ἀγγεῖω λεβητοειδεῖ ἐκπεπλατυσμένῳ ἄνωθεν· b (BCE 3 E 4) Τ φησὶν οὖν "ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρ < ωτ> ον" (Ψ 270).
- 23 243a Τ δημῶ δὲ τὰ ὅσῃ καλύπτει πρὸς τὸ λιπαινόμενα μὴ εὖσηπτα εἶναι. Α b (BCE 3 E 4) Τ δίπλακι : ὅτι ἀρσενικῶς.
- 23 243b Τ θείομεν {εἰσόκεν αὐτὸς ἐγών}: ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ θείωμεν.
- 23 244a καὶ ὅτι κατὰ συγκοπὴν κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, οἷον πορεύωμαι. Α < αὐτὸς ἐγών : > ἐν ἄλλῳ "αὐτὸς ἰών".
- 23 244b Α im κλεύθωμαι : ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι, πορεύωμαι.
- 23 244c τινὲς δὲ "κεύθωμαι", οὐκ εὔ. Τ πολλόν : μέγαν· b (BCE 3 E 4) Τ t "πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο" (H 156).
- 23 245a b (BCE 3 E 4) Τ < πονέεσθαι : > ὅτι τὸ πονέεσθαί ἐστιν ἐνεργεῖν.
- 23 245b Α int < ἐπιεικέα> τοῖον : ἠθικῶς τὸ τοῖο ν , ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) Τ τοιοῦτον σύμμετρον.
- 23 246 b (BCE 3 E 4) Τ δεύτεροι : ὕστεροι καὶ "δεύτατος ἦλθεν" (Τ 51) ἀντὶ τοῦ ἔσχατος.
- 23 248 Α b (BCE 3) Τ γενναίως οὐκ οἰκτίζεται τὸν θάνατον. b (BCE 3 E 4) Τ < κάππεσε τέφρη : > ἐν ἄλλῳ "κάππεσεν ὕλη".
- 23 251 Α im λιτί : ἀποικίλτω.
- 23 254a τοιοῦτο δὲ καὶ Ἀνδρομάχη φησὶν· "ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσει αὐτοῖς" (X 513). Τ {ἐανῶ} λιτί {κάλυψαν}: λιτί ὡς "φωτί" (Γ 219.
- 23 254b1 E 634 al.). οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος πᾶσα γὰρ δοτικὴ δισύλλαβος ἐπ' ὀνομάτων εἰς τι λήγουσα ὀξύνεται. χρωτί, "δαιτί" (Τ 179. Ψ 48 al.), Κρητί· {οὔτως οὖν καὶ λιτί} τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ βλητί ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν· "νύμφα φίλη, καὶ βλητί λίθω ἐνὶ δάκρυον

ἦκας" (Call. fr. 788 Pf.). οὕτως οὖν καὶ λιτὶ, ἵνα ἡ μεταπλασμός τῆς λιτῶ δοτικῆς, ὡς ἡ κλαδί τῆς κλάδω. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ αἰτιατική ἡ "λίτα" (Θ 441) μεταπέπλασται ἐκ τῆς λιτόν, ὡς καὶ ἡ κρόκα ἐκ τῆς κρόκην. τὸ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ "κάθηράν τε ῥύπα πάντα" (Ζ 93), εἰ μὴ ἐστὶ πληθυντικὸν οὐδέτερον, τοῦ προκειμένου μεταπλασμοῦ ἔχεται. οὐχ ὁμότονος δὲ ἐγίνετο τῇ λιτόν αἰτιατικῇ ἡ "λίτα", ἐπεὶ πᾶσα αἰτιατική εἰς α λήγουσα ἐβαρύνετο, ὑπεσταλμένης τῆς "τινά" (Α 62. Β 355 al.) κατ' ἀόριστον προφοράν. Α ἄλλως λιτί : ὀξυτόνως μεταπλασμός γάρ ἐστι τοῦ λιτῶ. ^[10]

- 23 254b2 τὸ "λίτα" αἰτιατική ἐστὶ μεταπλασθεῖσα ἀπὸ τοῦ λιτόν, ἐπεὶ οὐδεμία αἰτιατική εἰς α λήγουσα ὠξύνθη εἰ μὴ ἡ "τινά" ἀόριστος οὔσα πρὸς τὴν "τίνα" (Ε 703. Θ 273 al.) πευστικήν. Τ τορνώσαντο δὲ σῆμα : ὡς ὁ ζωγράφος προὑπογράφει πρῶτον, οὕτω καὶ οὗτοι προδιέγραφαν τὸ σχῆμα τοῦ τάφου.
- 23 255 b (BCE 3 E 4) Τ τὸ δὲ τορνογραφεῖν κυκλοτερῇ δείκνυσι τὸν τάφον. b (BE 3 E 4) Τ < θεμειλία τε προβάλλοντο / ἀμφὶ πυρήν : > τοῦτο ποιοῦσιν, ὅπως καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντα μὴ ἐκτὸς ἐάθῃ.
- 23 255-6 b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ προβάλλοντο (255) ἀντὶ τοῦ πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλον, ὃ ἐστὶ κύκλω τῆς πυρᾶς. b (BE 3 E 4) χυτήν : ὅτι οὐ πᾶσα γῆ χυτή, ἀλλ' ἡ τοῖς νεκροῖς ἐπιχειομένη.
- 23 256 Α < ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα : > καθεσθῆναι ἐποίησε τὸ πολὺ πλήθος.
- 23 258a1 ἢ εἰς εὐρύχωρον τόπον, ἵνα †λίπη† ἢ εἷς. Τ ἀγῶνα τὸν τόπον, ἵνα ἀγωνίζονται ἵνα λείπη ἢ εἷς.
- 23 258a2 b (BCE 3 E 4) Τ {ἄλλως} νηῶν δ' ἔκφε ρ' ἄεθλα <—σίδηρον > : καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτῃται τοῦτο.
- 23 259-61 Τ νηῶν : τοῦ τόπου, ἔνθα ἦσαν· b (BCE 3 E 4, E 41l) Τ ἐν νεωλκηθείῃ γὰρ νηϊ οὐδὲν τίθεται, οὐδὲ διατρίβει τις ἐν αὐτῇ· φησὶ γοῦν "οἰσέμεναι κλισίῃθεν" (Ψ 564).
- 23 259 b (BCE 3 E 4) Τ ἵππεῦσιν <μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλ' ἄ' ἄεθλα > : τινὲς "ἵπποισι"· κατὰ τούτων γὰρ τὸ ἐπίθετον, οὐ τῶν ἵππέων.
- 23 262a Τ < ποδώκεσιν : > βαρύνειν δεῖ τὸ ποδώκης, καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ (sc.
- 23 262b ad B 764). Α int θῆκε γυναῖκα <ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔρ γ' εἰδυῖαν (263)> : πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, πότερον ἀμύμονα γυναῖκα ἢ ἀμύμονα ἔργα (263).
- 23 263-4a καὶ ὅτι συνεκδέξασθαι δεῖ τῷ καὶ τρίποδ' ὠτώνοντα (264) τὸ φέρεσθαι ἀκριβὲς γὰρ ὁ ποιητὴς περὶ τὰ ἀκτὰ καὶ φορητά. Α γυναῖκα <—τρίποδα > : γυναῖκα (263) μὲν τεχνίτιν τίθησι τῷ νικήσαντι, ὅτι σοφίας δεῖ πρὸς τὴν νίκην, τρίποδα (264) δὲ διὰ τὴν στάσιν. ^[5]
- 23 263-4b b (BCE 3 E 4) Τ < δυωκαι > εικοσίμετρον : ὑφ' ἑν, οἷον καὶ τὸ "δυωκαιεικοσίπηχυ" (Ο 678).
- 23 264 Τ τῷ δευτέρῳ <ἵππον ἔθηκεν—καλόν > : ὁ μετὰ τὸν ἡνίοχον δεύτερος ὁ ἵππος.
- 23 265-8 τῷ δὲ τρίτῳ ἀνεῦρον τὸν τρίποδα. Τ ἐξετέα : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 23 266a1 60 B.) ἐνθάδε προπαροξύνει ὁμοίως τῷ "ὄτριχας οἰέτεας" (Β 765). εἰσὶ δέ, οἱ παροξύνουσιν ὁμοίως τῷ εὐγενέα, καὶ οὕτως ἐπέισθη ἢ παράδοσις. προεῖρηται δὲ περὶ τῆς προσωδίας (sc. ad B 765). Α {ἐξετέα;} οἱ πλείους παροξυτόνως τὸ ἐξετέα ἀνέγνωσαν, οἷς καὶ ἡ παράδοσις ἐπέισθη.
- 23 266a2 Τ βρέφος : ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον, τὸ δὲ τεχθὲν "ἔμβρυον" (ι 245.
- 23 266b 309 al.)· βρύειν γὰρ τὸ αὔξεσθαι, "καὶ τε βρύει ἄνθει λευκῷ" (Ρ 56). Τ {αὐτὰρ τῷ} τριτάτῳ : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ τρίτῳ.
- 23 267 καὶ ὅτι ἄπυρον τὸν ἀναθηματικόν, ἕτερον τοῦ "ἐμπυριβήτου" (cf. Ψ 702). Α τέσσαρα μέτρα : ὅτι ὥριστο τὸ μέτρον.
- 23 268a Τ κεχανδότα : ἀντὶ τοῦ χανδάνοντα.

- 23 268b b (BCE 3) Τ λευκὸν δὲ καινόν. b (BCE 3 E 4) Τ <τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε> δύο χρυσοῖο τάλαντα : πῶς τῷ τετάρτῳ μείζον πάντων τίθησιν; φησὶν οὖν Ἀριστοτέλης (cf.
- 23 269a1 fr. 164 R. 3) οὐκ εἶναι τὸ τάλαντον ὠρισμένον τότε τοῖς παλαιοῖς· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἤττον ἵππου, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς (sc. I 122) ὡς μέγιστον. ἔστιν οὖν ἀντὶ μέτρου· καὶ Ἀλκίνοους φησί· "φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα / καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε" (Θ 392—3), αὐτὸς δὲ ὡς μείζον δώσων· "τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὁπάσσω" (Θ 430). Τ νῦν δὲ ἑκατὸν εἴκοσι δραχμὰς ἔχει τὸ τάλαντον, τὸ δὲ παλαιὸν ὁ μὲν Πολέμαρχος τεσσάρων δραχμῶν, Θεόφραστος (fr. om. Wi.) δὲ δεκατεσσάρων, Τίμαιος (FGrHist 566, 143 a) δὲ εἴκοσι τεσσάρων. ΑΤ πῶς τῷ τετάρτῳ πάντων μείζον τίθησι; φησὶν οὖν ὁ Ἀριστοτέλης (fr. ^[10]
- 23 269a2 164 R. 3) μὴ εἶναι τὸ τάλαντον ὠρισμένον ποσόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἥσσονος καὶ μείζονος λαμβάνεσθαι· νῦν μὲν γὰρ ὡς ἤττον ἵππου λαμβάνεται, ἐν δὲ ταῖς Λιταῖς ὡς μείζον. εἶχε δὲ ποτὲ μὲν ἑκατὸν δραχμὰς, ποτὲ δὲ πεντήκοντα, ποτὲ δὲ τριάκοντα, ποτὲ εἰκοσιτέσσαρας, ποτὲ τέσσαρας, ὡς φησι Τίμαιος (FGr Hist 566, 143 b), καὶ τὸ τελευταῖον μίαν. b (BCE 3 E 4) τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε <δύο χρυσοῖο τάλαντα> : ὅτι οὐκ ἴσον τῷ καθ' ἡμᾶς ταλάντῳ τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν· ὡς γὰρ ἥσσον τοῦ τρίποδος καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ λέβητος τίθεται. ^[5]
- 23 269b Α ἀμφίθετον φιάλην : ὅτι {φιάλην} οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος τι λέβητος ἐκπέταλον, ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἔδραν ἔχειν· διὸ ἀμφίθετον.
- 23 270a Α ἀμφίθετον φιάλην : οἱ μὲν ἐξ ἀμφοῖν μεροῖν αἰρομένην, οἱ δὲ πανταχόθεν ἰσταμένην.
- 23 270b χαλκίον δὲ λεβητῶδες ἦν, δύο ὦτα ἀμφοτέρωθεν ἔχον, δι' ὧν ἐβαστάζετο. b (BCE 3 E 4) Τ ἀπύρωτον : διὰ τί ἀπύρωτο ν ; ὡς δὴ καὶ ἀναθεματιαίων {ὡς} οὐσῶν τοιούτων φιαλῶν, <ὡς> εἰς ἣν ἐτέθη τὰ ὁστὰ Πατρόκλου (cf.
- 23 270c Ψ 243. 253). Τ στῆ δ' ὀρθὸς καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν : οὐ διὰ κήρυκος· οὐ γὰρ πρὸς πάντας φησὶν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀριστεῖς.
- 23 271 b (BCE 3 E 4) Τ ὥστε οὕτως κατὰ τὰ ἔθνη τὰ παλαιά. Τ <ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί :> γράφεται "{καὶ ἄλλοι} ἀριστῆες Παναχαιῶν".
- 23 272 Α im ἱππῆας τὰ δ' ἄεθλα <δεδεγμένα κεῖ τ' ἐν ἀγῶνι> : ὅτι τὸ δεδεγμένα ἀντὶ τοῦ προσδεχόμενα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων.
- 23 273a τινὲς δὲ γράφουσιν "ἱππεῦσι <ν> τὰ δ' ἄεθλα". Α <δεδεγμένα :> διχῶς Ἀρίσταρχος, δεδεγμένα καὶ "δεδεχμένα".
- 23 273b Α im δεδεγμένα : διχῶς· εἰ μὲν διὰ τοῦ γ , ἀντὶ τοῦ ἐπιδεδειγμένα· εἰ δὲ διὰ τοῦ χ , ἀντὶ τοῦ ἐκδεχόμενα, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων.
- 23 273c Τ εἰ μὲν νῦν <ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί> : συσταλτέον τὸ νῦν· ἀντὶ γὰρ τοῦ δή.
- 23 274 Τ πρῶτα : πρωτεῖα.
- 23 275 Τ περιβάλλετον : ὅτι δυϊκῶς περιβάλλετον· συνωρίσι γὰρ ἐχρῶντο.
- 23 276 Α ἀθάνατοί τε γὰρ εἰσι : πρὸς τὸν φθόνον· οὐ γὰρ αἰσχρὸν ἀθανάτοις ἡσᾶσθαι.
- 23 277a Τ Ποσειδάων : ὁ ἵππιος θεός.
- 23 277b Τ τοίου γὰρ κλέος <ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνίοχοιο> : λαβόμενος μικρᾶς ἀφορμῆς πάλιν ἐπὶ τὴν μνήμην ἔρχεται τοῦ φίλου.
- 23 280a Τ <κλέος :> γράφεται "{τοίου γὰρ} σθένος".
- 23 280b Α im <ἡνίοχοιο :> ὅτι ἡνίοχος Πάτροκλος Ἀχιλλέως.
- 23 280c Α int {ἡπίου} ὁ σφωῖν : ἐγκλιτικῶς τὴν σφωῖν ἀντωνυμίαν ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ τρίτου προσώπου.

- 23 281a1 οὕτως καὶ δι' ἐνὸς ς , ὡς τὸ "ὄ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο" (A 73). A {ὄς σφιν:} δι' ἐνὸς ς , ὡς τὸ "ὄ σφιν ἐϋφρονέων".
- 23 281a2 ἐγκλιτικὸν δὲ <τὸ> σφωῖν· ἔστι γὰρ τρίτου προσώπου. T ὑγρὸν ἔλαιον : ἦτοι τὸ σωματῶν—τὸ θερμόν. A < ὑγρὸν ἔλαιον / —> λοέσσας <ὔδατι λευκῷ> : ἐντεῦθεν Ξενοφῶν (sc.
- 23 281-2a1 De re equ. 5, 6) τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου καταπλύνειν ὔδατι ἀξιοῖ καὶ τὸ προκόμιον. τρίτον δὲ κοτύλης ἐλαίου τὸ πᾶν ἀνθρώπου τέγγει σῶμα. AT ἐντεῦθεν Ξενοφῶν τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππων ὔδατι πλύνειν ἀξιοῖ καὶ τὸ προκόμιον, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν βοῶν· καὶ ἐλαίῳ τῷ ἀρκοῦντι λιπαίνειν.
- 23 281-2a2 b (BCE 3 E 4) ἄλλοι δὲ στέλλεσθε <κατὰ στρατὸν ὅς τις Ἀχαιῶν / ἵπποισιν τε πέποιθε> : τὸ κατὰ στρατὸν ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἐξῆς.
- 23 285-6 A ταχέες δ' ἵππῃς ἄγερθεν : οὕτως "ἔγερθεν" διὰ τοῦ ε αἰ Ἀριστάρχου, οἷον ἠγέρθησαν, ἀνέστησαν, ὡς ἐξῆς "καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν" (Ψ 886).
- 23 287a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἀντὶ μεσότητος τοῦ ταχέως, οὐ κατὰ τῶν ἱππέων. A ταχέες δ' ἵππῃς <ἄγερθεν> : ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὡς καὶ τὸ "†λῦσε† δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν" (T 276).
- 23 287b b (BCE 3 E 4) T < ἄγερθεν :> οὕτως Ἀρίσταρχος <"ἔγερθεν"> , ἄλλοι δὲ ἄγερθε ν .
- 23 287c A im <ῶρτο πολὺ πρῶτος—> Εὐμηλος : ὡς Θετταλικὰς ἵππους ἔχων καὶ ὑπὸ Ἀπόλλωνος τραφεῖσας (B 766).
- 23 288 T ἵπποσύνη ἐκέκαστο : οὐ μόνον οὖν ἀρετῇ ἵππων θαρρῶν ἀνέστη πρῶτος, ἀλλὰ καὶ τέχνῃ ἱππικῇ.
- 23 289 b (BCE 3) T ἵππους δὲ Τρωοὺς <—ἀπηύρα> : ἐπιδείκνυται <αὐ> τοὺς ἐξ ἀριστείας ληφθέντας, οὐ κλαπέντας (cf.
- 23 291a E 263—73. 323—4)· ἄλλως τε ὅτι μέλλουσι νικᾶν τοὺς Ἀπολλωνοτραφεῖς (cf. Ψ 499—513), τούτους παρέλαβεν. πῶς δὲ ὁ ἔναγχος τρωθεῖς (cf. Λ 376—400) ἀγωνίζεται; ὅτι εἶχον τὰ σώματα διαφορώτερα τῶν νῦν καὶ τοὺς Ἀσκληπιάδας ἰατρεύοντας. T ἵππους δὲ Τρωοὺς : Τρωοὺς ὡς "πολλοὺς" (I 546. ^[5]
- 23 291b M 226 al.) AT ἀνεγνώσθη. προείπομεν δὲ περὶ τῆς προσωδίας (non exstat). A οὓς πο τ' ἀπηύρα </ Αἰνεῖαν> : ὡς τὸ "ὄν ποτ' ἔδωκας / ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ" (X 290—1).
- 23 291-2 T < Ἀτρείδης ῶρτο ξανθὸς> Μενέλαος : εἰς τιμὴν Ἀχιλλέως.
- 23 293 ἄτοπος δ' ἦν ἡσώμενος Ἀγαμέμνων. τὸ δὲ μηδέτερον τῶν βασιλέων ἀγωνίσασθαι ἀπρεπές. b (BCE 3 E 4) T Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην <τὸν ἐόν τε Πόδαργον> : ὄνομα τῆς ἵππου, πεποιημένον ἴσως ἀπὸ τοῦ θερμῶς καὶ ταχέως τρέχειν.
- 23 295a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἐντεῦθεν παρῶδηται τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκτορος ἵππων, Αἴθων καὶ Πόδαργος (cf. Θ 185)· οὐ γὰρ εἰσάγει τετρώρω χρωμένους. A Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην <τὸν ἐόν τε Πόδαργον> : ἔπαινος τοῦ δυναμένου κατευθύνειν τὸ ἐξ ἄνομι <ο> ἰων ζεῦγος. ^[5]
- 23 295b ἰσχανώσά τε τοῦ δρόμου (cf. Ψ 300) ἡ Αἴθη οὐκ ἐδίδου ἀνοχὴν τῷ Ποδάργῳ τοῦ θηλυμανεῖν. b (BCE 3 E 4) T καὶ ὁ τὴν Τιτανομαχίαν δὲ γράψας (E.G.F. fr. 3 [p. 7] K. = 3 [p. 110] A.) δύο ἄρρενάς φησιν Ἥλιου καὶ δύο θηλείας. T καὶ ὑπαινίσσεται ὁ ποιητὴς ὡς ὅτι περὶ τὰ παιδουργὰ μόρια μόνον διαφέρειν ὀφείλουσιν ἄρρεν καὶ θῆλυ, κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ βίου οὐδεμία αὐτοῖς διαφορά. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην <τὸν ἐόν τε Πόδαργον> : ἵνα τρόπον τινὰ κοινῇ ἀγωνίζοιντο. ^[5]
- 23 295c

πρὸς δὲ τὸ φιλάδελφον· οὐκ ἐντυγχάνοντα περὶ τῆς ἵππου πεποίηκεν αὐτὸν τὰδελφῶ, ἀλλὰ ἐπ' ἐξουσίας ὑποζεύγνυσιν b (BCE 3 E 4) T Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν ἐόν τ ε . T Πόδαργον : οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἵππος Μενελάου. ^[5]

23 295d T Ἀγχισιάδης ἘΧΕΠΩΛΟΣ : ὅτι ἄδηλον, ποῖον τὸ κύριον ὄνομα, μάλλον δὲ τὸ Ἐχέπωλο ς .

23 296a A Ἐχέπωλος : τύραννος Σικυωνίος τις ἦν ὑπὸ Ἀγαμέμνονα.

23 296b T ἄλλως < Ἀγχισιάδης > Ἐχέπωλος : Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῳ Γενεαλογιῶν (FGrHist 2, 3 = Vors.

23 296c 69 B 32) κύριον ἤκουσε τὸ Ἐχέπωλος οὕτως: "Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος." καὶ Φερεκύδης ἐν τῷ τ γ τ (FGrHist 3, 20)· "Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοπος ὤκει Κλεωνῆσι καταστήσαντος Ἀτρέως· τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος." T < δῶ ρ' , > ἵνα μή οἱ ἔποι θ' < ὑπὸ Ἴλιον > : ἀπεσέμνυνε τὴν ἵππον· δῆλον γὰρ ὅτι οὕτως ἦν εὐγενὴς ὥστε καὶ λύτρον ἀστρατείας δοθῆναι. ^[5]

23 297a b (BCE 3 E 4) T < δῶ ρ' , ἵνα μή οἱ ἔποι θ' ὑπὸ Ἴλιον : > κρεῖττον ἡγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον Ἀγαμέμνων.

23 297b1 b (BCE 3 E 4) T {δῶ ρ' ἵνα μή οἱ:} χρησιμώτερον γὰρ ἐνόμιζε πολεμικὸν ἵππον ἢ ἀστράτευτον ἄνδρα λαβεῖν.

23 297b2 A < Ἴλιον ἠνεμόεσσαν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.

23 297c A im < τὴν ὄ γ' ὑπὸ ζυγόν : > ἐν ἄλλῳ "τὴν τόθ' < ὑπὸ ζυγόν > ".

23 300 A im < Ἀντίλοχος .

23 301 .. ὀπλίσα θ' ἵππους : > οὐ μάτην καὶ Ἀντίλοχος ἀγωνίζεται· ἵππικοῦ γὰρ πατρός ἐστι καὶ παρέξει τῷ πατρὶ ἀφορμὴν ὑποθήκας τινὰς ὑπὲρ τῆς ἠνιοχείας παραδοῦναι: b (BCE 3 E 4) T ἄλλως τε καὶ ἀπόγονός ἐστιν ἱππίου θεοῦ Ποσειδῶνος. T Πυληγενέες : τινὲς γράφουσι "παλαιγενέες". ^[5]

23 303 "ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος" (Ψ 445). b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ "ὠκύποδες" (Ψ 304) ἐπὶ νεότητος, ὡς "ἐϋμελίῳ Πριάμοιο" (Δ 47. 165 al.) b (BE 3 E 4) T καὶ πεδίῳ "Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι" (B 467). T ὠκύποδες φέρον ἄρμα : ὅτι κοινότερον κατακέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ· ἐπιφέρει γοῦν "βάρδιστοι θεῖειν" (Ψ 310).

23 304 A μυθεῖ τ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων < νοέοντι καὶ αὐτῷ > : βραχὺ διασταλτέον ἦτοι ἐπὶ τὸ ἀγαθὰ ἢ ἐπὶ τὸ φρονέων ἢ ἐπ' ἀμφοτέρω.

23 305a ἐὰν μὲν οὖν συνάπτωμεν, ἔσται ὁ λόγος 'εἰς ἀγαθὰ φρονέων', οἷον εὐνοῶν. ἐὰν δὲ χωρίζωμεν, μυθεῖ τ' εἰς ἀγαθὰ , ἔλεγεν ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις "ὅτ' ἄν τινα θυμὸν ἀνώγη / εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν" (I 102), ὃ καὶ βέλτιον· καὶ ἡ ἐξῆς διαστολὴ λόγον τινὰ ἔχει, 'φρονῶν αὐτός, φρονοῦντι καὶ αὐτῷ'. A εἰς ἀγαθὰ : ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸν σωφρονίζων καὶ ἐμβιβάζων αὐτὸν εἰς νίκην. ^[5]

23 305b καλῶς δὲ προδιδάσκει περὶ τῆς ἱππικῆς, b (BCE 3 E 4) T ἐν ὅσῳ Μηριόνης εὐτρεπίζεται (cf. Ψ 351). T ἦτοι μὲν σε νέον περ ἐόν τ' ἐφίλησαν / Ζεὺς τε Ποσειδάων τε , καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν : τὸ μὲν φιλεῖν (cf.

23 306-7 306) ἐπ' ἀμφοτέρων δεκτέον, τὸ δὲ τῆς ἱππικῆς (cf. 307) ἐπὶ μόνου Ποσειδῶνος. συλληπτικῶς δὲ εἴρηται, ὡς ἐπὶ τοῦ "Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων / ἄφρονα τοῦτον ἀνέντεσ" (E 760 —1). AT ἴσως δὲ διὰ τὸ τάχος τῶν νηῶν, "αἶ θ' ἄλδος ἵπποι" (δ 708), ἵππιος νομίζεται. T Ζεὺς τε Ποσειδάων τε , < καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξεν > : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐδίδαξαν", Ἀρίσταρχος δὲ ἐνικῶς ἐδίδαξε ν , ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἵππειος γάρ. ^[5]

23 307a A ἐδίδαξεν : οὕτως ἐνικῶς ἐπὶ μόνου Ποσειδῶνος.

23 307b T < θεῖειν : > οὕτως θεῖει ν .

- 23 310a A ἰμ τῷ τ' οἶω : τὸ τέλειον 'τῷ τοι οἶω' σπανία δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἢ συναλιφῇ.
- 23 310b τινὲς δὲ τὸν 'τέ' οἶονται, καὶ ἔστι περισσός. b (BCE 3) T ἀφάρτεροι : πρὸς τὸ ἀφάρτερο ι , ὅτι ἄπαξ ἐνταῦθα.
- 23 311a καὶ ἐσχημάτισται παρὰ τὸ ἄφαρ, ὃ ἐστὶ ταχέως. A ἀφάρτεροι : παρὰ τὸ ἄφαρ, b (BCE 3 E 4) T ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως, οἱ εὐθεῖς καὶ b (BCE 3) ταχύτατοι.
- 23 311b b (BCE 3) T {τῶν ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι} οὐδὲ μὲν {αὐτοῖς} : ὁ δε παρέλκει, ὁ δὲ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν, ὃ ἐστὶν 'οὐ μήν'.
- 23 311c T οὐδὲ μὲν αὐτοῖ / πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι : οὐκ εἶπεν ὅτι κρείσσων αὐτῶν τυγχάνεις, b (BCE 3 E 4) T ἀλλ' ὅτι οὐδὲ ἥσσω.
- 23 311-2 b (BCE 3 E 4) ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα : οὐχ ὡς ἀμοίρου ἄθλου αὐτοῦ ἐσομένου, ἀλλ' ἵνα μὴ πέμπτos μείνῃ· εἰ γὰρ ἄεθλόν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενον, ἄρα τὸ πέμπτον οὐκ ἔστιν ἄεθλον.
- 23 314 b (BCE 3 E 4) T < μήτι τοι δρυτόμος—ἡνιόχοιο : > τῇ {δὲ} ἐπαγωγῇ πρῶτος Ὅμηρος χρῆται.
- 23 315-8 b (BE 3 E 4) T μήτι τοι δρυτόμος < μέ γ' ἀμείνων ἢ ἐ βίηφι > : ἵνα κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ξύλου καὶ ἀρμονίαν κόπτη, καὶ μὴ κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς τὸ πνεῦμα, ὅπως ἀποκλῶ τὸ λειπόμενον.
- 23 315 b (BCE 3 E 4) T καλῶς δὲ ἔδειξεν ὅτι, ὃ μάλιστα βίας ἔργον εἶναι δοκεῖ, τοῦτο τέχνης δεῖται. b (BE 3 E 4) T μήτι δ' αὖτε < κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ / νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι > : τάχα βραχὺ διαστέλλοντες ἐπὶ τὸ κυβερνήτης (316) σαφέστερον ἂν ποιοῖμεν τὸν λόγον. ^[5]
- 23 316-7a A < μήτι δ' αὖτε > κυβερνήτης <—ἀνέμοισι > : μέγας ἐστὶ κυβερνήτης ὁ ἐν χειμῶνι ὀρθὴν ἄγων τὴν ναῦν.
- 23 316b b (BCE 3 E 4) T ἐρεχθομένην : ἐρεθομένην, ὃ ἔστιν ἐρεθίζομένην, ὡς τὸ "θυμὸν ἐρέχθων" (ε 83.
- 23 317a1 157) ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζων. ἢ "ἐεργομένην" ἀντὶ τοῦ συνεχομένην. AT ἐρεχθομένην δὲ οἶονεῖ ἐρεθομένην ἥτοι ἐρεθίζομένην.
- 23 317a2 γράφεται δὲ καὶ "ἐεργομένην" ἥτοι συνεχομένην καὶ κωλυομένην. b (BE 3 E 4) ἀλ λ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι <—τὸν προὔχοντα δοκεύει > : ἐναντιότητος ἔλαβεν ἐνθυμήματα, τέχνης ἐπιτυχίαν καὶ ἀμάρτημα ἑπιτυχίας· οἱ μὲν γάρ, φησὶν, ἀτεχνεῖς ὄντες, ἵππων δὲ γενναίων ἐπιτυχόντες τὴν ἐπιτυχίαν εἰς ἣταν ἐκτήσαντο, οὐ περιγινόμενοι τῶν ἵππων, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ εὐθυδρομεῖν πλείστην εἰλοῦνται ὁδόν· ὁ δὲ τεχνίτης, κὰν βραδεῖς ἔχοι ἵππους, τάχιον τοῦ τέλους ἐφικνεῖται εὐθυδρομῶν. ^[5]
- 23 319-25 b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ' ὅς {μὲνθ' ἵπποισι} : δασυντέον τὸ ὅς· ἔστι γὰρ ἄρθρον.
- 23 319a οὕτω καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.). Ἀντίγονος μέντοι "ἄλλος" ἀνεγίνωσκεν, οὐ παραδεχόμενος τὸ ἄρθρον. A ἄλλος μὲν : τινὲς μὲν δασύνοντες ὡς ἄρθρον ἀντὶ τοῦ "ὁ <σ> μὲν", ὡς "ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάνθη" (N 278).
- 23 319b T ὁς δέ κε κέρδεα εἰδῇ <ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους / αἰεὶ τέρ μ' ὁρώων στρέφει ἐγγύθεν > : ἢ ὑποστιγμὴ ἀμφίβολος· ἥτοι γὰρ μετὰ τὸ εἰδῇ (322) ἢ μετὰ τὸ ἵππους (322) τίθεσθαι ὀφείλει.
- 23 322-3 A κέρδεα : τέχνην· "κέρδεσιν, οὗτι τάχει γε, παραφθάμενος" (Ψ 515).
- 23 322 b (BCE 3 E 4) T στρέφει <ἐγγύθεν > : κάμπτει ἐγγὺς τοῦ καμπτήρος, ἵνα μὴ ἐξαγώνιος τοῖς ἵπποις γένηται ὁ δρόμος.
- 23 323a b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ ἐ λήθει : > οὐ λήθει αὐτόν, b (BCE 3) ἐὰν ἔξω τοῦ καμπτήρος τρέχωσιν.

- 23 323b ἢ οὐ λήθει αὐτὸν τὸ ἐγγὺς τοῦ καμπτήρος στρέφειν τοὺς ἵππους. b (BCE 3 E 4) αὖτον :
δασυντέον καὶ προπερισπαστέον.
- 23 327a προείπομεν δὲ καὶ περὶ τούτου (sc. ad N 441 a). A < ὑπὲρ αἴης : > ἔν τισιν "{ὄργυι}" ἐνὶ γαίῃ".
- 23 327b A im οὐ καταπύθεται ὄμβρω : Θεόφραστος (cf.
- 23 328 h. plant. 5, 4, 3) φησὶν b (BCE 3) T αὐτὸ κατορουσσόμενον ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενον μὴ
σήπεσθαι, ἐν δὲ θαλάσῃ σήπεται. b (BCE 3 E 4) T ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, < λείος δ' ἵππόδρομος
ἀμφίς > : καλῶς ἢ συνήθεια στίζει μετὰ τὸ ὁδοῦ· φησὶ γὰρ τὸν καμπτήρα εἶναι ἐν τῷ μέσῳ καὶ
στενοτάτῳ τῆς ὁδοῦ (τοῦτο γὰρ συνοχὰς εἴρηκεν), λείον δὲ εἶναι τὸ πλησίον τοῦ καμπτήρος
χωρίον, ὃ καὶ ἵππόδρομον εἶπε (κὰν τοῖς ἐξῆς [Ψ 358—9]: "σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς /
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ"), τοῦ ἀμφίς σημαίνοντος τὸ πέριξ. ^[5]
- 23 330a A ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ : ταῖς συμπτώσεσι ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν ἀγμὸν συγκλειομέναις
b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἐπὶ στήθος συνοχωκότε" (B 218).
- 23 330b τὸ σιγματοειδὲς οὖν τῶν σταδίων συνοχήν φησιν. T ἀμφίς : ἀμφίς {δὲ} μετὰ τὴν ἀποστένωσιν.
- 23 330c1 οἱ δὲ χωρίς, μετὰ τὴν τελευτήν. T ἀμφίς δὲ χωρίς ἡγουν b (BE 3) ἐκτὸς τῆς στενώσεως.
- 23 330c2 b (BE 3 E 4) ἢ τό γε νύσσα—Ἀχιλλεύς : Ἀρίσταρχος γράφει "ἢ τό γε σκῖρος ἔην· νῦν αὖ θέτο
τέρματ' Ἀχιλλεύς".
- 23 332-3 σκῖρον δὲ τὴν ρίζαν διὰ τὸ ἐστιάσθαι· ὅθεν τὸ σκιάδ < ε > ἰον Ἀττικοὶ σκῖρον καλοῦσιν. T
< αὐτὸς δὲ κλινθῆναι— / > ἢ κ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν : καλῶς ἢ συνήθεια στίζει ἐπὶ τὸ τοῖν
(336): τῶν γὰρ ἵππων δεῖν φησιν αὐτὸν ἐπ' ἀριστερὸν κλιθῆναι.
- 23 335-6a A < αὐτὸς δὲ > κλινθῆναι / ἢ κ' < ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν > : κλιθῆναι ἡρέμα πρὸς τὸ ἴμῃτε
στρέψαι τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κουφισθῆναι τὸν δεξιὸν καὶ περιδραμεῖν.
- 23 335-6b1 ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερον ἀνύει. T ἡρέμα κλιθῆναι πρὸς τὸ μὴ στρέψαι τὸν δίφρον b (BCE 3 E
4) καὶ τὸν δεξιὸν ἵππον κεντρίσαι b (BCE 3) πρὸς τὸ δραμεῖν.
- 23 335-6b2 b (BCE 3 E 4) ἢ κ' ἐπ' ἀριστερά : τὸ πλήρὲς ἐστὶν ἦκα.
- 23 336 A im T < εἴξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν : > ὅτι εἴξαι ἀντὶ τοῦ χαλάσαι.
- 23 337 A int < ἐν νύσῃ δέ τοι— / > ὥς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσεται < ἄκρον ἰκέσθαι / κύκλου
ποιητοῖο > : ἐν δὲ τῷ καμπτήρῳ σοι—ὁ παρὰ τὸν καμπτήρα τροχός.
- 23 338-40 A δοάσεται : φαντασθῇ, νομισθῇ.
- 23 339 b (BCE 3 E 4) T λίθου : τοῦ προειρημένου λίθου· "λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῷ"
(Ψ 329).
- 23 340a b (BCE 3 E 4) T < ἐπαυρεῖν : > ὥς λαβεῖν.
- 23 340b A int ἔσσεται : τινὲς δίχα τοῦ τ .
- 23 343a T εἶναι : ἀντὶ τοῦ b (BCE 3) T ἔσο.
- 23 343b b (BCE 3 E 4) T ἢ λείπει τὸ σπεῦδε. b (BCE 3 E 4) οὐκ ἔσθ' , ὅς κέ σ' < ἔλῃσι > μετάλμενος
< οὐδὲ παρέλθῃ > : οὐδεὶς μετὰ σὲ ὁρμῶν καταλάβοι σε οὐδὲ παρελεύσεται.
- 23 345a b (BCE 3 E 4) T < οὐκ ἔσθ' , ὅς κέ σ' ἔλῃσι : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅς ἂν ἔλοι σε.
- 23 345b A im Ἀρείονα : ἴσως ἐπεὶ ἐν Σικυῶνι γέγονεν ὁ Ἀρείων, οὗ ἐδόκει ἢ Αἴθη ἀπόγονος εἶναι.
- 23 346a T Ἀρίονα : Ποσειδῶν ἐρασθεῖς—ἀπολομένων. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς (fr. 4, p. 114 All.). A
< δῖον : > διὰ τὸ λίαν ταχὺ τοῦ δρόμου καὶ τὸ κάλλος τοῦ εἴδους θειοτέρας αὐτὸν
ὑπερβολικῶς ἔφησε φύσεως.
- 23 346b

- b (BCE 3 E 4) Ἀδρήστου <ταχύν> ἵππον <— /> ἢ <τοὺς> Λαομέδοντος : ὑπερβολικῶς καὶ τὰ ἐν ἑκατέρῳ ἡπεύρω διαφέροντα γένη τῶν ἵππων παρέλαβεν.
- 23 347–8 b (BE 3 E 4) Τ ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν : Ὅμηρος μὲν ἀπλῶς ὅτι θειοτέρας ἦν φύσεως, οἱ δὲ νεώτεροι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρπυίας αὐτὸν γενεαλογοῦσιν, οἱ δὲ ἐν τῷ Κύκλῳ (cf. fr. 4, p. 114 All.) Ποσειδῶνος καὶ Ἑρινύος· καὶ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεΐ τῷ Ἀλιαρτίῳ δίδωσιν. ὁ δὲ Κοπρεὺς Ἡρακλεῖ, <ὅς> καὶ Κύκνον ἀνείλεν ἐν Παγασαῖς ἐπ' αὐτοῦ μαχόμενος. ἔπειτα αὐτὸν δίδωσιν Ἀδράστῳ. Τ < τέ> τράφεν : ἐπὶ παθητικοῦ "τέτραφεν". ^[5]
- 23 348a Τ < τέτραφεν : > τῷ τέτραφεν ἐπὶ παθητικοῦ χρήται, ὡς ἐκεῖ "ὥς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος" (Φ 279).
- 23 348b Τ πείρατα : τὰ ἀποβησόμενα ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας.
- 23 350 b (BCE 3 E 4) Τ Μηριόνης : οὐδὲ ὁ Μηριόνης αὐτῷ ἀσκόπως πρὸς τὴν ἀγωνίαν παρείληπται, ἀλλ' ἵνα διάθηται τὰ περὶ τὸν Ἰδομενέα περιέχοντα φιλονεικίαν ὅχλῳ πρέπουσαν (cf. Ψ 450—98). b (BCE 3 E 4) Τ < ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο—Τυδείδης : > ἐναγώνιον συνίστησι τὸν ἀγῶνα, εἶγε ὁ πρῶτος ὕστερος καὶ ὁ ὕστερος πρῶτος ὀράται.
- 23 353–7 ἦν δὲ ὁ δρόμος οὐ δόλιχος· κάμπτουσι γάρ, ἀλλ' οὐδὲ πολλάκις κάμπτουσιν· b (BCE 3 E 4) Τ ἔδει γὰρ πολλάκις εἶναι τὸν καμπτήρα. δίαυλος οὖν ἐστὶ μακρότατος διὸ καὶ σκοπὸς κάθηται Φοῖνιξ (cf. Ψ 359—61). καὶ σημαίνει τὸ τέρμα τηλόθεν (cf. Ψ 358—9), μὴ ποτέ τις ἐντὸς δρόμου κάμψῃ· ἅπαξ γὰρ ὀρῶνται ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ (cf. Ψ 374) καὶ ἅπαξ †φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῶν†. b (BE 3 E 4) Τ εἰ δὲ λέγει "ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον" (Ψ 373), τῶν δύο τὸν ἔσχατον φησιν. Τ στὰν δὲ μεταστοιχί : ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στοίχων· οὐ γὰρ ἀπὸ ταύτου τέρματος ὥσπερ ἐπὶ τῶν δρομέων ἡ ἄφεςις γίνεται· διὸ καὶ κληροῦνται περὶ τῆς στάσεως. ^[10]
- 23 358a οὐ δεόντως οὖν ἐπὶ τῶν δρομέων (sc. Ψ 757) μετάκειται ὁ στίχος ἐντεῦθεν. Α μεταστοιχεῖ : ἐπὶ στοίχον, ὡς τὸ "μετὰ Ξάνθον {τε}" (E 152) ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Ξάνθον.
- 23 358b1 στοίχος δὲ ἢ ἐπὶ τὸ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν· οὐ γὰρ κατὰ μέτωπον ἔστησαν· ἐπεὶ διὰ τί ὁ κλῆρος ἐπάλθη; οὐ γὰρ ἔγραφον τοὺς στίχους ὡς νῦν ἡμεῖς κατὰ μέτωπον, ἀλλὰ κατὰ βάθος· ἓνα γὰρ γράψαντες ἕτερον ἔγραφον καὶ τρίτον καὶ τέταρτον. Τ ἀντὶ τοῦ μετὰ στοιχειώσεως καὶ τάξεως. ^[5]
- 23 358b2 b (BCE 3) {ὥς} μεμνέωτο δρόμου : προπαροξυτονητέον τὸ μεμνέωτ ο .
- 23 361a1 γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ ι τὸ ω . οὕτως δὲ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.), ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος αὐτὸ εἶναι. παρὰ μέντοι Ξενοφῶντι ἄνευ τοῦ ε ἐστὶν ὁ σχηματισμὸς καὶ προπερισπᾶται, ἐν Κύρου Παιδείας πρώτῳ (6, 3)· "ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τῶν θεῶν μεμνῶτο". τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η , προ <σ> κειμένου τοῦ ι , παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ (991)· "ἵνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν μεμνήτό μου". καὶ πάλιν προπερισπαστέον. ἐν ἑτέροις (sc. Hrd. 2, 823, 33) μέντοι ἐντελῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ διέλαβον καὶ περὶ γραφῆς τῆς κατὰ γενικὴν, λέγω δὲ τῆς δρόμο υ , ἢ αἰτιατικῆς πληθυντικῆς τῆς "δρόμουσ". Α προπαροξυτονητέον καὶ μετὰ τοῦ ι γραπτέον b (BCE 3) Τ τὸ μεμνέωτ ο . ^[10]
- 23 361a2 Τ ἄλλως μεμνέωτο : ἐπιμελοῖτο· "μεμνήσθαι πατρὸς καὶ μητρόσ" (ς 267).
- 23 361b b (BCE 3) Τ < δρόμου : > "δρόμουσ" πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος.
- 23 361c1 Α im πληθυντικῶς δὲ προενεκτέον τὸ "δρόμουσ".
- 23 361c2 Τ οἱ δ' ἅμα πάντεσ <—κονίοντες πεδίοιο> : πᾶσαν φαντασίαν ἐναργῶς προβέβληται ὡς μηδὲν ἦττον τῶν θεατῶν ἐσχηκέναι τοὺς ἀκροατάς.
- 23 362–72 b (BCE 3 E 4) Τ < ἄρα : > γράφεται "{οἱ δ'} ἅμα".

- 23 362 A int < διέπρησον πεδίοιο : > ὅτι λείπει ἡ διά, διὰ πεδίου.
- 23 364 A im νόσφι νεῶν : ἤρξαντο μὲν ἀπὸ Σιγείου, ἔνθα ἦν Ἀχιλλεύς, ἔτρεχον δὲ ἐπὶ Ῥοίτειον· νόσφιν οὖν νεῶν τῶν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ νεωλκηθεισῶν.
- 23 365 κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον ὁ δρόμος γέγονεν ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους διαστήματι ἄχρι τῆς θαλάσσης πεντεσταδίῳ. b (BCE 3 E 4) T < ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίναντο πουλυβοτείρῃ, / ἄλλοτε δ' αἵζασκε μετήορα : > ἐν μὲν τῇ πεδιάδι χθονὶ πίναντο (368). ^[5]
- 23 368-9a1 ἐν δὲ τοῖς πετρώδεσιν ἤρετο. b (BCE 3 E 4) τοῦδὲ καὶ τὰ ἄρματα ἐν τοῖς πετρώδεσιν αἵρεται.
- 23 368-9a2 T ἔστασαν < ἐν δίφροισι > : βεβαία αὐτῶν ἡ στάσις, οὐ πιπτόντων τῇ ἀναβολῇ τῶν ἀρμάτων.
- 23 370 b (BCE 3 E 4) T οἱ δ' ἐπέτοντο : πρὸς γὰρ τῷ τέλει τῆς νίκης ταχύνουσι πλέον.
- 23 372a b (BCE 3 E 4) T κονίοντες : κονιορτούμενοι ἢ ἐγκονοῦντες.
- 23 372b b (BCE 3 E 4) T < κονίοντες πεδίοιο : > ὅτι ἐλλείπει ἡ διά, διὰ πεδίου.
- 23 372c A im ἐφ' ἄλός : οὕτως Ἀρίσταρχος, αἱ δὲ πλείους "ἄφ' ἄλός".
- 23 374a1 T αἱ πλείους "ἄφ' ἄλός"· καὶ μήποτε λόγον ἔχει.
- 23 374a2 A int τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον : οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν μετὰ· πέπτωκε γὰρ μέσος ὁ δέ.
- 23 377 AT οὐδέ τι πολλὸν ἄνευ θ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς : ὅτι δις τὸ αὐτό.
- 23 378a T οὐδέ τι πολλὸν ἄνευ θ' < ἔσαν—ἐγγύς > : φιλονεικίαν κινεῖ τοῖς ἀκούουσι τὸ ἐφάμιλ < λ > ον τῶν ἀγωνιστῶν.
- 23 378b T καὶ νύ κεν ἢ παρέλας ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν : συναγωνιᾶν αὐτοῖς ποιεῖ τοὺς θεατὰς κατὰ Πίνδαρον (Ol.
- 23 382a 6, 11). "πολλοὶ δὲ {καὶ} μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ". T ἀμφήριστον : ἀμφισβητήσιμον.
- 23 382b b (BCE 3) T κοτέσσατο Φοῖβος < Ἀπόλλων > : σεμνοποιῆσαι θέλων τὸν ἀγῶνα, καὶ θεοὺς συμφιλονεικοῦντας εἰσάγει.
- 23 383 κατὰ Διομήδους δὲ χωρεῖ ὁ Ἀπόλλων, ὅτι "οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο" (E 434), καὶ ὡς ἵποβουκόλος Ἀδμήτου. b (BCE 3 E 4) T εἰ μὴ Τυδέος υἱὶ < κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων > : δεόντως τῶν Εὐμήλου ἵππων—πατρί, ὡς μὲν Εὐριπίδης ἐν Ἀλκήστιδι (sc. 5—6), διὰ τὸ φονεῦσαι Κύκλωπας, ὡς δὲ Καλλίμαχος (sc. h. 2, 48—9), διὰ τὸ ἐρασθῆναι Ἀδμήτου. A < χωομένοιο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ συγκεχυμένου. ^[5]
- 23 385a A im χωομένοιο : συγχεομένου b (BCE 3) T ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ.
- 23 385b b (BCE 3 E 4) T οἱ δέ : οἱ ἵπποι.
- 23 387a T οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν : ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 23 387b1 60 B.) ἐκδέχεται τὸ πλῆρες εἶναι ἐοί, καὶ μεταλαμβάνει εἰς τὸ ἴδιοι, καὶ μήποτε ὑγιῶς ὡς γάρ φαμεν οἱ ἐμοὶ ἐβλάφθησαν ἵπποι, οἱ σοὶ ἐβλάφθησαν, οὕτως οἱ οἱ ἐβλάφθησαν, τουτέστιν οἱ αὐτοῦ. τινὲς μέντοι εὐλαβηθέντες, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀρίσταρχος, τῷ τὴν οἱ ὀρθοτονουμένην ἀντωνυμίαν πολλάκις εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι ἐγκλιτικῶς ἀνέγνωσαν, οὐκέτι ἐκδεχόμενοι πληθυντικὴν κτητικὴν εὐθεῖαν, ἀλλ' ἐνικὴν δοτικὴν μονοσύλλαβον, ὁμοίως τῷ "οἱ δέ οἱ ἵπποι / ὑψός' ἀειρέσθην" (Ψ 500—1), καὶ δηλονότι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. A ἐγκλιτέον τὴν οἱ. ^[10]
- 23 387b2 ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. b (BCE 3) ἐλεφηράμενος : μετὰ παραλογίας βλάβας.
- 23 388 b (BCE 3) T ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν < κοτέουσα βεβήκει > : δεῖ οὖν καὶ τὰς ἐπικουρίας παραπεφυλαγμένως ποιεῖσθαι, ὅπως μὴ μᾶλλον, ὧν προϊστάμεθα, τούτους βλάψωμεν.
- 23 391

- b (BCE 3 E 4) T < ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν : > ἑτάχυνετὴν ἀπαγγελίαν μιμούμενος ψόφον ἀρμάτων κλωμένων.
- 23 392 b (BCE 3 E 4) T ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην : τῆς προκειμένης b (BCE 3 E 4) T ὁδοῦ χωρὶς ἔδραμον.
- 23 393a b (BCE 3) T ἐλύσθη : συνερρύη, κατειλήθη, ὡς "λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς" (ι 433).
- 23 393b b (BCE 3) T θρυλίχθη <δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι : > ἡ ὀνοματοποιία τοῦ θρυλίχθη τὴν ταραχὴν τοῦ θραυσθέντος προσώπου δηλοῖ.
- 23 396 b (BCE 3 E 4) T θαλερή : σύντονος b (BCE 3 E 4) T καὶ μεγάλη.
- 23 397 b (BCE 3 E 4) παρατρέψας : νηφαλιωτάτη ἢ προσθήκη· τοῦτο γὰρ ἦν δεξιῶ ἡνιόχου, τὸ μὴ ἐπενεχθῆναι τῷ συντετριμμένῳ δίφρῳ.
- 23 398 b (BCE 3 E 4) T τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε <ξανθὸς Μενέλαος > : ἐπέκειτο τούτῳ Μενέλαος.
- 23 401 εἰκότως δὲ τοῦτον τρίτον παρέλαβεν, οὗ καὶ τοὺς ἵππους κατονομασίας ἡξίωσεν. T < ἔμβητον καὶ σφῶϊ : > ὅτι ὑγιῶς κεῖται ἡ ἀντωνυμία χωρὶς τοῦ ν .
- 23 403a A im καὶ σφῶϊ : ἡθικὴ ἢ προσφώνησις καὶ συνήτης, ὅπου καὶ ὀνόματα αὐτοῖς εἰώθασι τιθέναι.
- 23 403b1 T ἡθικὴ ἢ προσφώνησις καὶ συνήτης· καὶ γὰρ οἱ ἐν πολέμῳ καὶ ὀνόματα αὐτοῖς εἰώθασι τιθέναι διὰ τὸ μὴ ξενοφωνοῦντας ἴστασθαι.
- 23 403b2 b (BCE 3 E 4) τιταίνεται : ἀντὶ τοῦ τιταίνεσθε.
- 23 403c T Τυδείδεω ἵπποισι <δαΐφρονος—ἔθηκεν > : ἀθετοῦνται οἱ δύο· πῶς γὰρ τὸ ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς γενόμενον (sc.
- 23 405–6a Ψ 399–400) οἶδεν ὁ Ἀντίλοχος; καὶ τὸ {τοῦ} Τυδείδεω ἵπποισι (405) ἑδῆλον ὅτι περὶ τοῦ Διομήδους ἐστὶν ὁ λόγος. A οἷσιν Ἀθήνη </ νῦν ὥρεξε τάχος—ἔθηκεν > : τὴν ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς βοήθειαν στοχάζεται ὡς οὐκ ἀσύνητος.
- 23 405–6b καὶ Αἶας "ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ b (BCE 3 E 4) T πόδας, ἡ τὸ πάρος περ / μήτηρ ὡς Ὀδυσῆϊ παρίσταται" (Ψ 782–3). T ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο <κιχάνετε , μηδὲ λίπησθον , / καρπαλίμως > : τὸ ἐξῆς κιχάνετε (407) καρπαλίμως (408).
- 23 407–8 τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. A μὴ σφῶϊν ἐλεγχεῖν καταχεύη : ὅτι σφῶϊν ὑμῖν ἢ ὑμῶν.
- 23 408a ἄνω (sc. Ψ 403) δὲ "ἔμβητον καὶ σφῶϊ, τιταίνεται" ἀντὶ τοῦ ἔμβητε ὑμεῖς. A < μὴ σφῶϊν > ἐλεγχεῖν καταχεύη : αἰδοῖ καὶ φόβῳ διεγείρει αὐτούς.
- 23 408b b (BCE 3 E 4) T οὐ σφῶϊν κομιδὴ : ἐν τισι "βιοτή".
- 23 411 ἡ διπλῇ δὲ πρὸς τὸ σφῶϊ <ν > , ὅτι {οὐχ} ὑμῖν. A αἴ κ' ἀποκηδήσαντε <φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον > : ὅτι ἔδει ἀποκηδησάντων ὑμῶν.
- 23 413a ἢ ἀποκηδήσαντε ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς. A ἀποκηδήσαντε : ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες.
- 23 413b b (BCE 3) T ἐφομαρτεῖτον : Ἀρίσταρχος "τέφωμαρτεῖτον".
- 23 414a1 T διχῶς, καὶ "ἐφαμαρτεῖτον".
- 23 414a2 A int ὑποδδείσαντες : διὰ τοῦ ἐτέρου δ τὸ ὑποδδείσαντες .
- 23 417 T στεῖνος {οδοῦ}· βαρυτονητέον τὸ στεῖνο ς , ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον ὄνομα εἰς ος λήγον ὀξύνεται.
- 23 419a1 οὕτως εἶχε καὶ τὸ μάκρος παρ' Ἀριστοφάνει (cf. av. 1131) βαρυνόμενον καὶ μὴ ὁμοτονοῦν τῷ ὀξυνομένῳ ἀρσενικῷ. ἐπίσταται δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὴν δοτικὴν "στείνειν ἐν αἰνοτάτῳ" (Θ 476). A βαρυντέον τὸ στεῖνο ς , ὡς τὸ μάκρος b (BCE 3 E 4) T παρὰ Ἀριστοφάνει (av. ^[5]
- 23 419a2

- 1131)· "ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρουσ". Τ ἄλλως· στεῖνος ὁδοῦ : τοῦτο γενικώτερον προέταξεν ὅτι ἦν στενή ἢ ὁδός, εἴτα ἐπάγει "ῥωχμός ἔην" (Ψ 420), ὃ ἐστὶ χάσμα ἐκ ῥύακος γενόμενον.
- 23 419b b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· στεῖνος ὁδοῦ κοίλης : στένωμα κοιλάδας ἔχον παρακειμένας.
- 23 419c b (BCE 3 E 4) Τ ῥωχμός ἔην <γαίης> : ἔκρηξίς τις ἦν μικρὸν ἀνωτέρω τοῦ καμπτήρος.
- 23 420a ἐν δεξιᾷ ταύτης Μενέλαος ἤλαυνεν. b (BCE 3 E 4) Τ ῥωχμός {ἔην}: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ' (1,166, 4 L.
- 23 420b) διὰ τοῦ γ φησὶ "ῥωγμός". ῥωχμός δέ ἐστι τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Α ἐξέρρηξεν ὁδοῖο : Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδόν.
- 23 421a Τ χῶρον ἅπαντα : Ἀριστοφάνης "χῶρον ἔνερθεν".
- 23 421b Τ <τῇ ῥ' εἶχεν :> Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τ "ῇ ῥ' εἶχεν".
- 23 422a Α int τῇ ῥ' εἶχεν : χωρὶς τοῦ τ "ῇ ῥ' εἶχεν".
- 23 422b ἢ ὅπου, ὑπὸ τῇ στενῇ ὁδῷ. Τ ἀματροχιάς : δασέως τὴν ἄρχουσιν.
- 23 422c ὁξύνεται δὲ ὁμοίως τῷ "φυταλιάσ" (cf. Z 195. M 314 al.). Α ἀματροχιάς : τὰς εἰς ταῦτὸ συνόδους τῶν τροχῶν.
- 23 422d b (BCE 3) Τ παρατρέψας : ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὰς ῥωγάδας ἑαυτὸν δούς.
- 23 423a b (BCE 3 E 4) Τ παρατρέψας : ἵνα παρελάσῃ τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὀρθότερον καὶ φθάσῃ ἐπὶ τὸν καμπτήρα.
- 23 423b ὁ δὲ Μενέλαος ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε δρόμον. b (BCE 3 E 4), Τ [bis] <παρακλίνας :> ἐν ἄλλῳ "παρακλινθεῖς".
- 23 424 Α im ἀφραδέως : ἀπείρως· οὐ γὰρ οἶδεν ὅτι κακουργεῖ.
- 23 426a b (BC E 3 E 4) Τ ἄνεχε : ἄνω ἔχε, μὴ ἐπείκεισο.
- 23 426b b (BCE 3 E 4) Τ <τάχα δ'> εὐρυτέρῃ παρελάσσεις : " <εὐρυτέρῃ> παρελάσ <σ> αἱ".
- 23 427 λείπει τὸ ἔσται· Τ ὅταν παρέλθῃς τὸ στενόν, ἔσται ταχέως εὐρυτέρα, ὥστε <παρ> ελάσαι. b (BCE 3 E 4) Τ κύρσας : συρράξας, συμπεσών, b (BCE 3 E 4) Τ συμβαλόν.
- 23 428 b (BCE 3) ὡς οὐκ αἴοντι ἐοικώς : προσποιούμενος μὴ ἀκούειν.
- 23 430 b (BCE 3 E 4) Τ δίσκου <.
- 23 431a ..> κατωμαδίοιο : τοῦ κατὰ τοῦ ὤμου βαλλομένου· b (BCE 3) Τ ἄνωθεν γὰρ αὐτὸν ρίπτουσιν. b (BCE 3 E 4) Τ οὔρα .
- 23 431b .. πέλονται : πρὸς τὸ σχῆμα ὅτι οὔρα πέλονται καὶ οὐ πέλεται. Α οὔρα : ὀρμήματα, b (BCE 3) Τ ὡς "ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὔρον πέλει ἡμιόνοιϊν" (Θ 124).
- 23 431c Τ <αἱ δ' ἠρώησαν :> αἱ τοῦ Μενελάου.
- 23 433a Α im αἱ δέ : "τοὶ δέ". θήλεια γὰρ καὶ ἄρσιν (cf.
- 23 433b Ψ 295). Τ ἠρώησαν : ὑπεχώρησαν.
- 23 433c b (BCE 3) Τ ἔρ ρ' ἐπεὶ οὗ ς' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι : ὅτι ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλαις αἱ ἀρεταί· οὐ γὰρ φρόνιμος ὁ ἀδικῶν.
- 23 440a1 Τ ὁ γὰρ ἀδικῶν οὐ λογισθήσεται φρόνιμος εἰκότως.
- 23 440a2 b (BCE 3) {ἐπεὶ οὗ ς' ἔτυμόν γε} φάμεν : παρατατικός ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἔφαμεν.
- 23 440b Ἴωνικῶς οὖν ἀναγνωστέον τὴν φα συλλαβὴν ὁξύνοντας. Α <ἀτέμβονται νεότητος :> στέρονται, ἐνδεεῖς εἰσι καὶ χρεῖαν ἔχοντες ἥβης.
- 23 445a b (BCE 3 E 4) ἀτέμβονται : στέρονται.

- 23 445b οἱ δὲ Γλωσσογράφοι μέμφονται. Τ ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος <ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ> : φιλικῶς ἄγαν· Τ ἀγωνιᾷ γὰρ διὰ τὸν φίλον, b (BCE 3 E 4) Τ καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν περιωπὴν ἄνεισιν ὡς σκοπήσων, ὃ συμβαίνει.
- 23 451a b (BCE 3 E 4) <ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ> : καὶ πῶς ἐκτὸς ὄντας ἀγῶνος ὁ ἀγωνοθετῶν Ἀχιλλεὺς διαλύει (cf.
- 23 451b Ψ 491—8); ἴσως οὖν αἰσθόμενος διαπληκτιζομένων ἀναστὰς κωλύει. b (BCE 3 E 4) περιωπὴ δέ, ὅθεν ἔστι πάντας ἰδεῖν ἢ ὑπὸ πάντων ὁρᾶσθαι διὰ τὸ ὕψος. b (BE 3 E 4) τοῖο δ' ἄνευθεν <έόντος ὁμοκλητῆρος> : χωρὶς ὄντος τοῦ ὁμοκλητῆρος, Τ τουτέστι μακρὰν ἀπόντος τοῦ ἡνιόχου. ^[5]
- 23 452 b (BCE 3) Τ ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον {φοῖνιξ}: ὅτι οὕτως εἴωθε λέγειν τὸ παρὰ μικρόν, ἀντὶ τοῦ 'ὅς τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα'.
- 23 454a Α ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον <φοῖνιξ ἦν> : τόσον Τ [bis] ἀντὶ τοῦ ὅλον· οὕτω γάρ φησι πρὸς τὰ παρ' ὀλίγον τετελεσμένα.
- 23 454b b (BCE 3 E 4), Τ [bis] οἱ δὲ Γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ τὸ σῶμα. Χαμαιλέων (fr. 20 We.) δέ φησι τοὺς τοιοῦτους ἵππους ἀρίστους εἶναι. b (BE 3 E 4), Τ [bis] σῆ μ' ἐτέτυκτο : οὕτως Ἰακῶς " <σῆμα> τέτυκτο" ὁ Ἀρίσταρχος. ^[5]
- 23 455a Α <ἦύτε μήνη> : ὅτι ἑπάντων μήτηρ.
- 23 455b Τ il οἶος ἐγὼν <.
- 23 458a ..> αὐγάζομαι : καὶ ταῦτα εἰωθότα ἐν τοῖς ἀγῶσι θρύπτονται γὰρ ὡς ἀκριβέστερον θεώμενοί τινες καὶ ἐν ἡθελι καταλαζονεύονται τῶν πολλῶν. b (BCE 3 E 4) Τ ἦε καὶ ὑμεῖς : τοῦτο ἡθικῶς.
- 23 458b Τ {ἄλλοι μοι δοκέουσι} παροίτεροι : πρὸς τὸ παροίτερο ι , ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τοῦ πρότεροι κατὰ τὸν δρόμον.
- 23 459a Α παροίτεροι : παρὰ τὸ πάρος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι , ὡς ἐν τῷ "μυχοίτατος" (φ 146).
- 23 459b οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πάροιθεν τοπικοῦ. b (BCE 3 E 4) Τ κεῖσε : Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης "κεῖθι"· καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον.
- 23 461a1 Α Ζηνόδοτος δὲ γράφει "κεῖθι".
- 23 461a2 Τ <αἶ> κεῖσέ <γε φέρτεροι ἦσαν> : εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον πορευόμεναι.
- 23 461b ἔστι δὲ ὡς τὸ "τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν" (Δ 455) ἀντὶ τοῦ τηλόθι, καὶ " <πεύθετο γὰρ> Κύπρον δὲ" (Λ 21). Τ ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας </ νῦν δ' οὐ πη δύναμαι ἰδέειν> : ὑποστικτέον ἐπὶ τὸ βαλούσας (462), περισσεύοντος τοῦ ἐπιφερομένου συνδέσμου.
- 23 462-3a ὁ δὲ λόγος ἅς τὸ πρῶτον εἶδον καμπτούσας, νῦν οὐ δύναμαι ἰδεῖν. Α τὰς πρῶτα ἴδον <— / νῦν δ' οὐ πη δύναμαι ἰδέειν> : καμπτούσας μὲν γὰρ αὐτὰς εἶδεν, οὐκέτι δὲ μετὰ τὸ κάμψαι· b (BCE 3 E 4) Τ ἐκεῖ γὰρ αὐτὸς ἔπесεν.
- 23 462-3b Τ < νῦν δ' οὐ πη> : οὕτως διὰ τοῦ η νῦν δ' οὐ πη Ἀριστοφάνης.
- 23 463a Α im νῦν δ' οὐ πω <δύναμαι ἰδέειν> : περισσὸν τὸ πω· τὸ γὰρ πη τὴν εἰς τόπον δηλοῖ σχέσιν, b (BCE 3) Τ οὐ τὸ πω .
- 23 463b b (BCE 3) παπταίνετον : αἱ Ἀριστάρχου "παπταίνεται".
- 23 464 Α im Τ ἦε : ἐρωτηματικῶς διὸ <προ> περισπᾶται.
- 23 465a Τ <τὸν ἡνίοχον> : τὸν ἱππέα.
- 23 465b Τ il καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας : ἀπέτυχε τοῦ ἐλίξαι b (BCE 3 E 4) Τ καὶ συστρέψαι τοὺς ἵππους.

- 23 466 b (BCE 3 E 4) < σύν θ' ἄρματα : > γράφεται "κατά θ' ἄρματα".
- 23 467 A im ἐξηρώησαν : ἔξω ὥρμησαν τοῦ δρόμου b (BCE 3 E 4) T κουφισθεῖσαι τοῦ ἡνιόχου.
- 23 468 T Αἰτωλὸς γενεήν , < μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει > : ἀθετεῖται, ὅτι τὸ ἐπεξηγεῖσθαι ποιητικόν, οὐχ ἡρωϊκοῦ προσώπου.
- 23 471 ἄλλως A ἀθετεῖται ὡς ληρώδης. ἢ πρὸς τῷ τέλει τῆς ποιήσεως γεγωνὶ διασαφεῖν ἐθέλει τὸν προγνωσθέντα Διομήδην; AT Ἰδομενεῦ , τί πάρος λαβρεύει : πρόγλωσσοι ἀεὶ καὶ θρασὺς Αἴας καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φυσικῶς ἐτέρω ἐπιτίθησι· διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης κολάζεται νῦν (sc.
- 23 474a Ψ 777) τε καὶ ἐν τῷ ναυαγίῳ (sc. δ 503—11). A b (BCE 3 E 4) T λαβρεύει : λάβρως καὶ οὐ μετ' ἐπιστάσεως λαλεῖς.
- 23 474b b (BCE 3 E 4) T < πολέος πεδίοιο δίνονται : > ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου.
- 23 475a A im {πεδίοιο} δίνονται : ὡς λάβωνται.
- 23 475b εἵπομεν δὲ ἤδη (sc. ad P 110 a) ὡς ἔστι καὶ δίω βαρυνόμενον, ὃ σημαίνει ἂν τὸ διώκω· ἔνθεν τὸ "τρὶς περὶ ἄστρῳ μέγα Πριάμου δίων" (X 251) καὶ τὸ "κνώδαλον, ὅττι δίοιτο" (ρ 317)· καὶ περισπώμενον, ἔνθεν τὸ δῖημι ἐγένετο, παρ' ὃ τὸ "ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίνονται" καὶ τὸ "αὐτῶς ἐνδίσαν" (Σ 584). A < δίνονται : > ἐλαύνονται. ^[5]
- 23 475c T il οὔτε νεώτατός ἐσσι < μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον > : ἀγροικώδης μὲν ἡ λοιδορία, ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις θεατῶν· δέδοκται γὰρ τῷ ποιητῇ πᾶν εἶδος κινεῖν πρὸς ψυχαγωγίαν.
- 23 476 b (BCE 3 E 4) T < οὔτε τοι > ὀξύτατον < κεφαλῆς ἐκδέκεται ὅσσε > : οὔτε ἔκδηλον καὶ πολὺ ὁ ὀφθαλμός σου ὀρᾷ.
- 23 477 ὀξύτατον δέ, b (BCE 3 E 4) ὅτι τμητική ἐστίν ἡ θεά τοῦ ὑποκειμένου ἀέρος. b (BCE 3 E 4) T μύθοις λαβρεύει : ἐμφαντικῶς μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν λάβρως ἐσθιόντων.
- 23 478a T ἄλλως· οὐδέ τί σε χρή : ἀπὸ κοινοῦ τὸ λαβρεύεσθαι· ὃ μὴ νοήσας τις προσέθηκε τὸν ἐξῆς στίχον (sc.
- 23 478b Ψ 479). T λαβραγόρην ἔμεναι· < πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι > : ἀθετεῖται, ὅτι οὐκ ἀναγκαῖος πρόκειται γὰρ τὸ "ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύει" (Ψ 478).
- 23 479a καὶ τὸ πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι οὐ δεόντως ἐπιλέγεται· οὐ γὰρ ἀμεινόνων ἔργον τὸ λαβρεύεσθαι. A πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες < ἄλλοι > : εἰς τὸ λαβρεύεσθαι.
- 23 479b τινὲς δὲ "οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς < ἐκδέκεται ὅσσε > " (Ψ 477), πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες . καὶ πῶς δύναται ὑπερθετικῶς ἐπῆχθαι συγκριτικόν; T πάρα {γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι} : τὸ πάρα ἀντὶ τοῦ πάρεισι· διὸ τὴν πρώτην ὀξυτονητέον, ὁμοίως τῷ "πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει" (π 45).
- 23 479c A < παρόιτεροι : > ὅτι ἐπὶ τόπου ἀντὶ τοῦ πρῶται.
- 23 480a1 A int τοπικῶς.
- 23 480a2 T il < αἶ τὸ πάρος περ : > πάρος χρονικῶς.
- 23 480b T il εὐληρα : ὅτι ἄπαξ τὰς ἡνίας οὕτως κέκληκεν ἐνταῦθα.
- 23 481a A εὐληρα : ἄπαξ χρῆται τῇ λέξει.
- 23 481b ὁ δὲ Παριανὸς (fr. 17 [1980] M.) φησὶ καὶ ἐπὶ ῥίματίων† καὶ δεσμῶν τίθεσθαι τὴν λέξιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἶληρα b (BCE 3 E 4) T καὶ εὐληρ α . δηλοῖ δὲ τὰ ἡνία. b (BCE 3 E 4) νεῖκει ἄριστε : Ἀρίσταρχος "νεῖκος ἄριστε", ὡς "εἶδος ἄριστε" (Γ 39).
- 23 483a A im T κακοφραδές : κακὰ ἐπιλογιζόμενε.
- 23 483b b (BCE 3 E 4) T < δεῦρό νυν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἄγε τὸ δεῦρ ο .
- 23 485a A im δεῦρό νυν : δεῦρο καὶ εἰς τοῦτον τὸν τόπον, b (BCE 3 E 4) T "ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο" (Γ 240).

- 23 485b T καὶ ἐγκελευστικῶς, "δεῦρ' ἄγ' ἰών" (μ 184). b (BCE 3 E 4) T δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδόμεθον : ἐνθάδε τὸ νῦν συσταλτέον διὰ τὸ μέτρον.
- 23 485c1 τὸ δὲ περιδόμεθον ἐστὶ <ν> ἔν, ἐπεὶ δηλοῖ τὸ συνθήκας ποιησώμεθα. A συσταλτέον δὲ ἐνθάδε τὸ νῦν διὰ τὸ μέτρον.
- 23 485c2 b (BCE 3 E 4) T < τρίποδος> περιδόμεθα : συνθώμεθα.
- 23 485d καὶ λείπει ἢ περί, περὶ τρίποδος. b (BCE 3) T < ἵστορα : > ὅτι ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, οἷον A im συνθηκοφύλακα.
- 23 486 A im b (BCE 3 E 4) T il ὁπότεραι πρόσθ' ἵπποι, <ἵνα γνώης ἀποτίνων> : ὁ νοῦς ἵνα τὸ ἐπιτίμιον διδοὺς γνῶς, ὁπότεραί εἰσιν ἵπποι πρότεραι'.
- 23 487a1 A ἵνα γνῶς, φησίν, ἀποδιδούς καὶ ζημιούμενος, ὅποια πρῶται ἵπποι.
- 23 487a2 b (BCE 3 E 4) {ἵνα γνώης;} γνώης, πότεροι ἵπποι πρῶτοι.
- 23 487a3 T < καὶ νύ κε δὴ> προτέρω <ἔτ'> ἔρις γένετο : εἰς τοῦμπροσθεν ἂν διέβη τὰ τῆς ἔριδος.
- 23 490 b (BCE 3 E 4) T εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς <αὐτὸς ἀνίστατο> : ὡς ἀγνοητέης γὰρ προΐσταται τῆς εὐκοσμίας.
- 23 491a b (BCE 3 E 4) T < καὶ φάτο μῦθον : > ἐν ἄλλῳ "καὶ κατέρυκε".
- 23 491b A im κακοῖς : ἄμεινον ἀντ' αὐτοῦ γράφειν "ἄναξ". προεῖπε γὰρ "χαλεποῖσι <ν>" (Ψ 492).
- 23 493 T τότε δὲ γνώσεσθε : τοιοῦτοι καὶ ἐν τοῖς νῦν ἀγῶσιν τινες πρεσβυτικοὶ καὶ εὐσταθεῖς θεαταί, μηδὲν πρὸ τοῦ καιροῦ προλαμβάνειν ἀξιοῦντες.
- 23 497 T μᾶστι : ἀπὸ τῆς μᾶστιος Ἰωνικῶς ὡς "θέτι" (Σ 407), AT καὶ "μᾶστι <ν> βάλει" (ο 182) φησίν.
- 23 500a T κατωμαδόν : κατὰ τῶν ιδίων ὥμων τὴν μᾶστιγα ἐπαίρων, b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ " <δίσκου .
- 23 500b ..> κατωμαδίοιο" (Ψ 431). T < ὑπό σ ' > ἀειρέσθην · τοῦτο πρὸς τὸ γαῦρον καὶ εὐρυθμον τῶν ποδῶν.
- 23 501a b (BCE 3 E 4) T < πρήσσετε κέλευθον : > κατεχρήσατο.
- 23 501b A im αἰεὶ δ' ἡνίοχον <κονίης ραθάμιγges ἔβαλλον> : ἡνίοχον τὸν Διομήδην, b (BCE 3 E 4) T ὡς "θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες / Ἑκτορα" (Θ 89—90).
- 23 502 T τί οὖν ἄτοπον, εἰ τοὺς ἡνιόχους καὶ "ἱππῆας" ἐν τῇ Λ (sc. 151, cf. Λ 52 al.) καλεῖ; b (BCE 3 E 4) T ἔστι δὲ τὸ αἰεὶ ὡς τὸ "αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο" (Α 52). T ἄρματα δὲ χρυσῷ <πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε / ἵπποις ὠκυπόδεσσι ἐπέτρεχον> : διὰ τῆς πολυτελείας θαυμαστὴν δείκνυσι τὴν θέαν. [5]
- 23 503-4 ἐψύχωσε δὲ αὐτά, ὡς καὶ αὐτῶν ὁρμώντων αὐτοκινήτως. T < ἐπέτρεχον : > ὅτι τὰ ἄρματα (cf.
- 23 504 Ψ 503) ἐπέτρεχον καὶ οὐκ ἐπέτρεχεν. οὕτως δὲ διὰ τοῦ ο . A im οὐδέ τι πολλή </ γίνετ' ἐπισσώτρων> ἄρματροχίη <κατόπισθεν> : ὡς μὴ πάνυ χαράσσειν τὴν γῆν.
- 23 504-5a1 μέτρον δὲ ἔχουσα ἢ ὑπερβολὴ πιστεύεται. T μετὰ τάχους γὰρ διαβαίνοντες οἱ τροχοὶ οὐ πάνυ τὴν γῆν ἐχάρασσον.
- 23 504-5a2 b (BCE 3 E 4) ἐν λεπτῇ κονίῃ : μᾶλλον ἐμφαίνει τὴν κουφότητα.
- 23 506a T < πετέσθην : > ἐν ἄλλῳ "πέτεσθον".
- 23 506b A im στῆ : ἀντὶ τοῦ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο.
- 23 507a b (BCE 3 E 4) T ἀγῶνι : τῷ ἀθροίσματι.
- 23 507b b (BCE 3 E 4) T δίφροιο .
- 23 509a1

.. παμφανώντος : ὅτι τοῦτο διακρίνει τὴν ἐν ἄλλοις (sc. Θ 435) ἀμφιβολίαν, " ἄρματα δ' ἔκλιναν > πρὸς {τὸ} ἐνώπια παμφανώνοντα"· δείκνυται γὰρ τὰ ἄρματα παμφανώνοντα. Α {ἐκ δίφροιο παμφανώνοντος;} ὥστε καὶ ἐκεῖ τὸ "{πρὸς ἐνώπια} παμφανώνοντα" τῶν ἀρμάτων ἐπίθετον.

23 509a2 Τ οὐ δ' ἐμάτησεν : οὐ μάταιον ἠγήσατο τὸ λαβεῖν τὸ ἄθλον, ἐξ οὗ τὸ οὐκ ἠφροντίστησεν, ἀφ' οὗ τὸ οὐκ ἠμέλησε νοητέον.

23 510 b (BCE 3 E 4) Τ < δῶκε δ' ἄγειν—γυναῖκα / καὶ τρίπο δ' ὠτώνοντα φέρειν : > πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἄγειν (512) καὶ φέρειν (513).

23 512-3a1 Α im {δῶκε δ' ἄγειν γυναῖκα καὶ τρίποδ' ὠτόνοντα φέρειν;} ὅτι διεσάφησε τὸ ἄγειν πρὸς τὸ φέρειν.

23 512-3a2 Τ {τῷ δ' ἄρ ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊός : ὅτι ἀπὸ τοῦ προπάτορος ὁ Ἀντίλοχος Νηληϊός· ἔστι γὰρ θεοῦ υἱὸς ὁ Νηλεὺς, < τοῦ > Ποσειδῶνος.

23 514a Α Ἀντίλοχος Νηληϊός : ἀπὸ πάππου· Νηλεὺς γὰρ θεοῦ.

23 514b τὸ οὖν " < ἐκ γὰρ Ὀρέστια > τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαι" (α 40) Ἀγαμέμνωνος, οὐκ Ὀρέστου, καὶ τὸ "μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαι" (Β 763) τοῦ Ἀδμήτου. Τ < ἤλασεν ἵππους, / κέρδεσιν, οὗ τι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον : > βραχὺ {δὲ} διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἵππους (514) πρὸς τὸ σαφέστερον.

23 514-5 Α κέρδεσιν ν, οὗ τι τάχει < γε, παραφθάμενος Μενέλαον > : Ἀντίλοχος μὲν διδαχθεὶς ἐκ Ποσειδῶνος (cf.

23 515 Ψ 307—8) παρατρέχει, ὁ δὲ ταχεῖς ἵππους ἔχων μέλλει παραδραμεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ < ὅσον δὲ > τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται <—θέοντος> : προσφυεστάτη εἰκὼνι χρῆται· τὰ γὰρ διαστήματα τῶν ἀρμάτων ἀπὸ τῆς ὁμοίας χρείας δέχεται τὴν εἰκόνα.

23 517-21a1 Τ προσφυεστάτη ἡ εἰκὼν· χρῆται γὰρ τοῖς διαστήμασι τῶν ἀρμάτων, καὶ ἀπὸ τῆς ὁμοίας χρείας δέχεται τὴν εἰκόνα.

23 517-21a2 b (BCE 3 E 4) < ἔλκησιν πεδίιο : > ὅτι διὰ πεδίου.

23 518 Α im < ὁ δὲ τ' > ἄγχι < μάλα > τρέχει, < οὐδέ τι πολλή / χώρη μεσσηγύς > : ὅσον γὰρ διαβαίνει ὁ ἵππος τρέχων, τοσοῦτον ἔπεται ὁ τροχός.

23 520-1 b (BCE 3 E 4) Τ < πεδίιο θέοντος : > ὅτι διὰ πεδίου.

23 521a1 Α im λείπει ἡ διά.

23 521a2 b (BCE 3) Τ δίσκουρα : σημειοῦνται τινες, ὅτι ἄ ἄνω (sc.

23 523a Ψ 431) εἶπε "δίσκου οὔρα", νῦν {δὲ} συνθέτως δίσκου α. Α {καὶ ἐς} δίσκουρα {λέλειπτο} : Πτολεμαῖος (p.

23 523b 60 Β.) καὶ οἱ πλείους δίσκουρα ὡς "λίπουρα" (Call. fr. 200 b 2). καὶ Ἀρίσταρχος δὲ φησιν· "ὅπερ ἄνω κατὰ διάλυσιν εἶπεν 'ὅσα δὲ δίσκου οὔρα' (Ψ 431), τοῦτο νῦν κατὰ σύνθεσιν ἐξήνεγκεν". καὶ γὰρ δὲ συγκατατίθεται. Α δίσκουρα : τινὲς δύο μέρη κατὰ συναλιφήν, ἐπειδὴ φησιν "ὅς < σ > α δὲ δίσκου οὔρα" (Ψ 431)· ἄμεινον δὲ τὸ σύνθετον. ^[5]

23 523c b (BCE 3) Τ καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κατὰ τοῦ ὤμου φησὶ "κατωμαδίιο". Τ ὀφέλλετο γὰρ μένος ἡ ὕ : ὡς τὸ "τῇ γὰρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄφελλεν" (δ 366).

23 524 Τ οὐ δ' ἀμφήριστον ἔθηκεν : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἡ ἀμφήριστον ἔθηκεν", οὐκ εὖ· νῦν γὰρ οὐχ ἀρμόζει, ἐπὶ Διομήδους δὲ τοῦ συνέγγυς τρέχοντος (sc.

23 527 Ψ 382). διὰ δὲ τούτου βούλεται λέγειν 'οὐδ' ὅλως ἀμφήριστον'. Α λείπε τ' < ἀγακλῆος Μενελάου > δουρὸς ἐρωήν : τὴν ἔκτασιν, ὡς τὸ "ἐρωήσει περὶ δουρί" (Α 303).

- 23 529a1 π 441). Τ ἔκτασιν καὶ ὀρμὴν δόρατος πορευομένου.
- 23 529a2 b (BCE 3 E 4) ἥκιστος {δ' ἦν}: <ὅτι> τὸ ἥκιστος τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐστί.
- 23 531a γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἦκα, ὃ ἐστὶν ἡσυχῇ. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐλάχιστος διὸ καὶ ψιλοῦται καὶ οὐχ ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δασύνεται. ἔστι δὲ ἐναντίον τὸ ἥκιστα τῷ μάλιστα. Α ἥκιστος : παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ἥκιστος ψιλοῦται καὶ δηλοῖ τὸ ἐλάσσων, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς δασύνεται καὶ σημαίνει τὸ οὐδ' ὅλως.
- 23 531b b (BCE 3 E 4) Τ ἥκιστος : παρὰ τὸ ἦκα, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσυχῇ· b (BCE 3 E 4) Τ ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἥκιστα, ὃ ἐναντίον ἐστὶ τῷ μάλιστα.
- 23 531c οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔχω, ὃ ἐστὶν ἐπέχω. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἥσσον, ἀμαθῶς. Τ ἔλκων ἄρματα καλὰ , <ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους> : οὕτως ἐλαύνων πρόσσοθε ν .
- 23 533a κατεαγότος δὲ τοῦ δίφρου ἀφικνεῖται ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐλαύνων τοὺς ἵππους, ὥσπερ οἱ τῶν ἀγωγέων περιεχόμενοι, καὶ τῇ μάλιστα περιελάντων κατὰ τὸν αὐχένα καὶ τὰς πλευράς· οὕτως γὰρ ἀκουστέον καὶ οὐ κυρίως. ἡ διπλῇ δέ, ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "ἐλαύνων ὠκέας ἵππους", ὡς ἡνιοχοῦντος αὐτοῦ. συντετριμμένου δὲ τοῦ ἄρματος ἔμπροσθεν γενόμενος ἐλαύνει, τὰς πλευράς τῶν ἵππων τύπτων. βραχὺ δὲ διαστατέον ἐπὶ τὸ καλὰ πρὸς τὸ σαφέστερον. τὸ δὲ πρόσσοθεν ὡς ἔμπροσθεν, καὶ συνεστάλη τὸ ω εἰς τὸ ο . Α ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους : τῶν ἔμπροσθεν αὐτοὺς ἔλκων, ὃ ἐστὶ διὰ τῶν ἀγωγέων αὐτοὺς ἔλκων, καὶ τῇ μάλιστα τοὺς αὐχένας τύπτων. ^[10]
- 23 533b b (BCE 3 E 4) Τ πρόσσοθεν : συστολή ἐστὶ τοῦ πρόσωθεν καὶ ὁ αὐτὸς τόνος.
- 23 533c1 Τ συγκέκοπται δὲ ἀπὸ τοῦ πρόσσωθεν, τὸν δὲ τόνον ἐφύλαξεν, b (BCE 3 E 4) λοῖσθος ἀνὴρ ὠριστος <—δῶμεν ἀέθλιον> : διδάσκει τοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν ἀτυχοῦντας ἐλεεῖν καὶ μὴ τῆς ἀρετῆς ἔαν ὑπερτερεῖν τὴν τύχην· b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ Θεσσαλὸς ὁ Εὐμηλος.
- 23 536-7 Τ δεύτερ' , ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός : ἵνα μὴ δοκῇ ὕπουλος εἶναι Διομήδει b (BCE 3 E 4) Τ διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν φθάσασαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς.
- 23 538a καὶ ἐν τῇ πρὸς Αἴαντα μάχῃ, τοῦ πλήθους ἐπίσης ἀπαλλάξαντος αὐτοῦς (cf. Ψ 823), δίδωσι τὸ ξίφος αὐτῷ (cf. Ψ 824—5). Τ δεύτερα : φιλτάτω γὰρ ὄντι Ἀντιλόχῳ οὐκ οἶεται λύπην παρέξειν ἐν τούτῳ. ^[5]
- 23 538b Τ δεύτερ' ὅτι ἀτὰρ <—υἱός> : ὅτι ἐν τισὶν ὑποτάσσονται τούτῳ· "τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος, / πέμπτα δὲ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος" (= Ψ 538 a et b).
- 23 538c1 χωρὶς δὲ τοῦ μηδὲ τὸν χαρακτηρὰ ἔχειν Ὀμηρικόν, ἔτι καὶ πρὸς οὐδὲν γίνεται ἡ ἐξαρίθμησις τῆς τάξεως. Α †τινὲς δὲ τῶν ἀντιγράφων καὶ τούτους τοὺς εὐτελεῖς φασὶν δύο στίχους· "τέτρατα ξανθὸς Μενέλαος, / πέμπτα δὲ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος". ^[5]
- 23 538c2 Τ <ὡς ἐκέλευε :> ἐν ἄλλῳ "ἡδὲ κέλευον".
- 23 539 Α im <ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί :> ἐν ἄλλῳ "ἐπήνησαν γὰρ οἱ ἄλλοι".
- 23 540 Α im ὦ Ἀχιλεῦ , <μάλα τοι κεχολώσομαι , αἶ κε τελέσσης> : Νέστορος υἱός ἐστὶν λέγειν τε καὶ πρᾶξαι δυνατός· τὸ μὲν γὰρ κεχολώσομαι ἀπλουστάτης διαθέσεώς ἐστι καὶ φιλειταιρίας, τὸν δὲ Μενέλαον ἡπιότητι νικᾷ.
- 23 543a καὶ μεμίμηται νέου χρηστὸν τρόπον ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) Τ <κεχολώσομαι :> σημειοῦνται τινες, ὅτι ἀντὶ τοῦ μηνίσω. ^[5]
- 23 543b Α im <μέλλεις :> ὅτι ἀντὶ τοῦ ἔοικας.
- 23 544 Α im ἀλλ' ὦφελεν ἀθανάτοισιν </εὐχέσθαι> : ἐναντιώσεται οὖν τοῖς θεοῖς, εἰ δ' ἀφήρηνται ἐκεῖνοι, αὐτὸς δώσεις.

- 23 546-7 b (BCE 3 E 4) T < φίλος: > οὕτως διὰ τοῦ ς φίλος πᾶσαι εἶχον.
- 23 548a1 A im {καί τοι} φίλον : "φίλος" ὀφείλει.
- 23 548a2 T ἔστι τοι < ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς , ἔστι δὲ χαλκός > : ἐπαγγελτικῶς τὸ ἔστι· διὸ ὁξέως.
- 23 549 T τῶν οἱ ἔπει τ' ἀνελών < δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον / ἢ καὶ αὐτίκα νῦν > : ὅτι τὸ ἔπειτα (551) ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέσταλται γοῦν τὸ αὐτίκα (552).
- 23 551-2 ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὸ "Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα, / αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας" (I 168—9). A μεῖζον ἄεθλον : οὐδετέρως.
- 23 551 b (BCE 3) T εἴωθε δὲ καὶ ἀρσενικῶς λέγειν ὁ ποιητής. b (BCE 3 E 4) T χαίρων Ἀντιλόχῳ : λείπει ἡ ἐπί.
- 23 556 ὅσῳ δὲ διατέταται πρὸς αὐτόν, τοσοῦτῳ πλέον δέδεικται τὸ γνήσιον τῆς εἰς αὐτὸν ἐταιρίας, καὶ οὐκ ἀναβάλλεται τὸ δῶρον (cf. Ψ 558—65) b (BCE 3 E 4) T < εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο / > Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι , < ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω > : ὑποστικτέον μετὰ τὸ ἐπιδοῦναι (559), τοῦ ἐπομένου συνδέσμου περιττεύοντος.
- 23 558-9 A ῥ̣ ΠΕΡΙ χεῦμα <.
- 23 561-2a1 .. / > ἀμφιδεδίνηται : εἰσὶν οἱ ἀνέστρεψαν τὴν περί (561). ὁ μέντοι Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.) καὶ οἱ πλείους κατὰ παρολκὴν ἐξεδέξαντο κεῖσθαι διὰ τὸ ἀμφιδεδίνηται (562)· διὸ οὐκ ἀναστρέφουσιν. Α ἴσως οὖν περισσεύει ἡ περί· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον αὐτήν.
- 23 561-2a2 T ῥ̣ περὶ χεῦμα < φαεινοῦ > κασσιτέριοιο < / ἀμφιδεδίνηται > : ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ πεπηγμένον τῷ θώρακι κασσίτερον .
- 23 561-2b b (BCE 3 E 4) T θυμὸν ἀχεύων : οὐ διὰ σμικρολογίαν ἐφίεται τοῦ μείζονος ἄθλου, ἀλλὰ φύσει πάντες νικᾷν θέλομεν.
- 23 566 A b (BCE 3 E 4) T φιλότιμος οὖν ἔστι περὶ τὴν νίκην. ὅτι δὲ οὐ δύσερις, ἔδειξε παραχρῆμα διαλυσάμενος (cf. Ψ 607—11). μέμφεται δὲ αὐτῷ ἀπατήσαντι καὶ παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἀπλότητα πανουργήσαντι. A b (BE 3 E 4) T καὶ Ἀχιλλεὺς "ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε ΑΤ καὶ ἥλιτεν" (I 375). T < χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε : > πρὸς τοὺς δημηγοροῦντας ὅτι σκῆπτρα ἔλαβον. ^[5]
- 23 568a A im < χειρὶ > σκῆπτρον ἔθηκε : σκῆπτρον δέχεται διὰ τὸ μέλλειν δημηγορεῖν, b (BCE 3 E 4) T "σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ / κῆρυξ Πεισῆνωρ" (β 37—8).
- 23 568b T ὁ δὲ Ἀντίλοχος πρὸς μόνον Μενέλαον διαλέγεται (sc. Ψ 587—95). b (BCE 3 E 4) T < χειρὶ : > γράφεται "χερσί".
- 23 568c A int πρόσθεν πεπνυμένε : φρόνιμον αὐτὸν εἰπὼν ἔδειξεν ὡς ἐκὼν ἤμαρτεν.
- 23 570 οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔγκλημα μεῖζον ἀποφανεῖται. b (BCE 3 E 4) T < οἱ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν : > οἱ Ἀντιλόχου.
- 23 572 A im ἐς μέσον ἀμφοτέροισι < ι δικάσατε > : ὅτι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ μέσον δικάσατε, μήτε τούτῳ προσχαριζόμενοι μήτε ἐμοί· διὸ ἐπιφέρει μη δ' ἐπ' ἄρωγ ἦ .
- 23 574a A ἐς μέσον <.
- 23 574b1 .. > δικάσ < σ > ατε : μέσοι γένεσθε, μὴ ἑτεροβαρεῖς. T ἄλλως ἐς μέσον <.
- 23 574c1 .. δικάσατε > : ἐξ ἴσου, καὶ ἐκ παραλλήλου ἐπιφέρει μη δ' ἐπ' ἄρωγ ἦ . καὶ ἔστιν ἡ διάνοια θαρροῦντος τῷ δικαίῳ· οὐδένα γὰρ αὐτῷ καταχαρίσασθαι ἀξιοῖ, ἵνα μὴ δόξη διὰ τὸ ἀξίωμα. T ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρῶς.
- 23 574b2/c2 καὶ ἐπιφέρει μη δ' ἐπ' ἄρωγ ἦ . καὶ ἔστιν ἡ διάνοια θαρροῦντος τῷ δικαίῳ· οὐδένα γὰρ αὐτῷ διὰ τὸ ἀξίωμα καταχαρίσασθαι ἀξιοῖ. b (BCE 3 E 4) ψεύδεσσι : ὡς ψεύσμασιν.
- 23 576

- Τ αὐτὸς δικάσω , <καί μ' οὐ τινά φημι / ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν > : ἔδειξεν ὅτι τῷ εἰς ὄρκον προκαλουμένῳ οὐκέτι δεῖ ἰάπωσασθαι ἱκέτην.
- 23 579-80 b (BCE 3 E 4) Τ Ἀντίλο χ' , αἶ δ' ἄγε <δεῦρο , διοτρεφές , ἡ θέμις ἐστί : > ἀθετεῖται , ὅτι ἀκαίρως λέγει διοτρεφέ ς , ὀργιζόμενος αὐτῷ.
- 23 581a A < Ἀντίλο χ' , εἰ δ' ἄγε δεῦρο , διοτρεφές , ἡ θέμις ἐστί : > ὁ {δὲ} στίχος περισσός.
- 23 581b ἀλλά φασι ἠωπεύει Νέστορα· ἀλλ' οὐ πρέπει τῷ φλεγμαίνοντι ἠωπεῦσαι. Τ διοτρεφές : περισσὸν τὸ ἐπίθετον , ὡς "δῖον Ἀλέξανδρον" (Γ 352) , "Ἀνδρομάχη λευκώλενος" (Ζ 377) , "ὄρσεο, κυλλοπόδιον" (Φ 331).
- 23 581c Τ < στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος , αὐτὰρ ἱμάσθλην / > χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν <— πεδῆσαι > : διαστολαὶ ἐπὶ τὸ ἄρματος (582) , ἔλαυνες (583) καὶ ἀψάμενος (584)· μέχρι γὰρ τοῦ ἄρμα πεδῆσαι (585) ἤρτηται ὁ λόγος.
- 23 582-5 Α ῥαδινὴν : λεπτήν , ἐπιμήκη.
- 23 583 b (BCE 3 E 4) Τ ὄμνυθι : εἰκότως ἐπὶ ὄρκον καταφεύγει· οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ πλήθους γενομένης τῆς ἐπιθέσεως οὐδ' ὄντων μαρτύρων , ἐπὶ τὸ συνειδὸς ἔρχεται τοῦ Ἀντιλόχου.
- 23 585 b (BCE 3 E 4) Τ < ἄνσχεο : > ἐν ἄλλῳ "ἴσχεο".
- 23 587a Α im ἄνσχεο : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 23 587b ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ δύο ς , ὡς τὸ "καδδραθέτην" (ο 494). Τ ὑπερβασίαι : αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος.
- 23 589 ἔγνω δὲ ὡς οἱ εἵκοντες νικῶσι τοὺς φίλους. τὸ δὲ συγγνώμην δεχόμενον εἰς ἀπολογίαν φέρει , τὴν ἡλικίαν. b (BCE 3 E 4) Τ κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος , λεπτὴ δέ τε μῆτις : ὀξύτερος κατὰ κίνησιν καὶ πρᾶξιν , b (BCE 3 E 4) Τ ἡ δὲ βουλὴ ἀσθενής.
- 23 590 b (BCE 3) Τ ἵππον δέ τοι <αὐτός / > δώσω : φιλοτίμως τὴν μὲν νίκην προσποιεῖται , τοῦ δὲ ἄθλου φησὶν ἐξίστασθαι ἐκῶν· ὁ γὰρ λέγων αὐτός / δώσω κατασκευάζει ὅτι ἐμὴν οὖσαν λήψῃ b (BCE 3 E 4) Τ αὐτήν , οὐκ ἐκ μέσου ἀλλὰ παρ' ἐμοῦ.
- 23 591-2 Τ τούτῳ συνάδει καὶ τὸ "εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο b (BCE 3 E 4) Τ </ μεῖζον ἐπαιτήσεως > " (Ψ 592—3)· διὰ γὰρ τοῦ "ἄλλο" (Ψ 592) διδάσκει ὅτι καὶ τοῦτο οἴκοθεν ἐστί καὶ ἤδη ἐμὸν ἴδιον. Τ εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο / μεῖζον ἀπαιτήσεως , ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι / βουλοίμην : ταῦτα ἂ π' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον . ^[5]
- 23 592-4 ὑποστικτέον δὲ μετὰ τὸ ἀπαιτήσεως (593) . Α μεῖζον ἐπαιτήσεως : ἐπὶ τῷ ἵπῳ αἰτήσεως μεῖζόν τι.
- 23 593 b (BCE 3 E 4) Τ διοτρεφές : θεραπευτικῶς ἀγαθὸν καὶ θεοφιλῆ αὐτὸν καὶ ἰσόθεον ἀποδείκνυσιν· πρὸς μὲν οὖν Ἀχιλλέα (sc.
- 23 594 Ψ 543—54) τῇ δικαιολογικῇ στάσει ἐχρήσατο, νῦν (sc. Ψ 587—95) δὲ τῇ παρορμητικῇ, ἀφιστάμενος μὲν τοῦ δικαιολογεῖν, θεραπείᾳ δὲ καὶ τιμῇ ὁμιλητικῶς ἀνακτώμενος. b (BCE 3 E 4) Τ ἐκ θυμοῦ πεσέειν : πιθανῶς τὴν ἔχθραν ἔκπτωσιν τῆς φιλίας φησίν. ^[5]
- 23 595 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἵππον ἄγων : ἠθικὸν τὸ αὐτοχειρὶ ἄγοντα παραδοῦναι (cf.
- 23 596 Ψ 597). Τ θυμός / ἰάνθη : ἐπὶ τῇ τιμῇ.
- 23 597-8 Τ τ' ἰάνθη <ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση > : καὶ οἱ γεωργοὶ μεταφέροντες γελαῖν τὰ φυτὰ καὶ ἰλαρὰ εἶναι λέγουσιν.
- 23 598a b (BCE 3 E 4) Τ ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση : ὥσπερ τὸ λήϊον περιχυθὲν τῇ δρόσῳ φαιδρύνεται , ἐκ τῆς πρωϊνῆς στυνγνότητος μεταβαῖνον.
- 23 598b

- b (BCE 3 E 4) Τ ὅτε φρίσσουσιν < ἄρourke > : ὅτε τελειοῦνται οἱ στάχυες τότε γὰρ φανερά γίνεται ἡ δρόσος, οὐχ ὅτε εἰσὶ ταπεινοί.
- 23 599a ἢ ὅτε ὀρθοῦνται ἢ κινουῦνται. b (BCE 3 E 4) Τ < φρίσσουσιν ἄρourke : > ἀντὶ τοῦ φρίσσοντας ἔχουσι τοὺς στάχους.
- 23 599b A im < ὥς ἄρα σοι , Μενέλαε , μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη : > ἔστι δὲ καὶ πρὸς πολεμίους πρῶτος Μενέλαος (cf.
- 23 600 Z 51—3). Τ χωόμενος , ἐπεὶ οὐ τι < παρήγορος > : ὅτι παρήγορος ὁ παρηρτημένος τὰς φρένας, οὐκ ἀραρῶς οὐδὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς.
- 23 603a καὶ ὅτι χωόμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος. A ἀεσίφρων : ἀνεμώλια φρονῶν ἢ βλαψίφρων.
- 23 603b1 Τ ματαιόφρων, δολιόφρων ἢ βλαψίφρων.
- 23 603b2 b (BCE 3 E 4) νεοίη : ὅτι νῦν μόνον οὕτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ νεότης.
- 23 604a1 A < νεοίη : > οἱ περὶ Ἀντίμαχον (fr.
- 23 604b1 138 W.) "νόημα" γράφουσι. A int νεοίη : νεότης.
- 23 604a2/b2 οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον γράφουσι "νόημα". Τ {νῦν αὖτε νόον νίκησε} νεοίη : νεοίη ὡς "ὁμοίη" (Σ 120.
- 23 604c ζ 16). οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεόειαν λέγουσι. περὶ δὲ τῆς λέξεως, εἰ ὑγιῶς ἐσχημάτισται, ἐν τῷ Προτατικῷ (fr. 1, Hrd. 2, 907, 3 L.) ἐζήτησα. ἅπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει. A δεῦτερον αὖ τ' ἀλέασθαι < ἀμείνονας ἡπεροπεύειν > : δείκνυσιν ὡς σκαιοῦ μὲν τὸ μὴ συγγινῶναι καθάπαξ ἀμαρτάνοντι, ἀσθενοῦς δὲ τὸ πολλάκις.
- 23 605a b (BCE 3 E 4) Τ < δεῦτερον : > γράφεται "ὕστερον".
- 23 605b A im Τ ἰλ σός τε πατὴρ < ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς εἶνε κ' ἐμεῖο > : διὰ τούτου καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας ὁμολογεῖ χάριν.
- 23 608 b (BCE 3 E 4) Τ < δώσω > ἐμήν περ ἐοῦσαν : ἄκρως ἐλέγχει Ὅμηρος τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων ὅτι καὶ νέοις καὶ πρεσβυτέροις ἐνέστακται τὸ φιλότιμον· ὅρα γάρ, μεθ' ὅσους λόγους ἀντιποιεῖται τῆς νίκης, παραχωρεῖν δὲ τοῦ ἰδίου ἄθλου φησὶν ἐκῶν.
- 23 610 b (BCE 3 E 4) Τ Νοήμονι < δῶκεν ἐταῖρῳ : Νοήμονι > ὄνομα κύριον, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (δ 630.
- 23 612 648)· "υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων". b (BCE 3 E 4) Τ δεῖ δὲ τοιοῦτον εἶναι τὸν Ἀντιλόχου ἐταῖρον. Τ ἀμφίθετος φιάλη : < τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς > : πρὸς τὴν ἀμφίθετον, ὅτι ἡ πανταχόθεν ὑπέρεισιν ἔχουσα.
- 23 616a καὶ ὅτι οἰκονομικῶς ὑπολείπεται ἔπαθλον, ἵνα μὴ ὁ Νέστωρ ἄτιμος γένηται ἐν τῷ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνι. βέλτιον δὲ στίζειν ἐπὶ τὸ φιάλη , καὶ τοῦ λόγου διαστελλεῖν ἀξιοῦντος, ἵνα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκωμεν τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς ἀντὶ τοῦ ταύτην. A τὴν Νέστορι δῶκεν < Ἀχιλλεύς > : ἀγαθὸς ἐστὶ νομοθέτης ἀξιῶν καὶ φρονήσεως ἄθλα τίθεσθαι .
[5]
- 23 616b παρ' Ὀμήρου τοίνυν διδαχθεὶς Ἰσοκράτης (s c . o r . 4 , 1— 2) ἐπιτιμᾷ τοῖς μὴ τιθεῖσιν ἄθλα συνέσεως . ὥσπερ δὲ τὸν βασιλέα (s c . Ψ 89 2) , οὕτω καὶ τὸν συνετὸν ἀκονιτὶ στεφανοῖ . b (BCE 3 E 4) Τ φέρων : ἠῤῥησε τὴν φιλοτιμίαν οὐ διὰ θεράποντος διδούς. [5]
- 23 617 b (BE 3 E 4) Τ Πατρόκλιοι τάφου : τῆς ταφῆς, ὡς ἔσπερον καὶ "πύλον" (cf.
- 23 619 E 397). ἢ τοῦ ἐπιταφίου, ὡς "ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα" (Ψ 680). Τ οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται οὐδὲ παλαίσεις : ὅτι προτάσσει τὴν πυγμὴν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (θ 246)· "οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν < ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί > " .
- 23 621 ὁ αὐτὸς ἄρα ποιητής. A < ἐνδύσει : > Ἀρίσταρχος "ἐσδύσει".

- 23 622a1 A im οὕτως "ἐσδύσσαι" σχεδὸν ἅπασαι· οὐδέποτε γὰρ Ὅμηρος τῇ ἔν ἀντὶ τῆς εἰς κέχρηται.
- 23 622a2 A b (BCE 3) T < ἐπείγει : > γράφεται καὶ "ὀπάξει" καὶ "ἱκάνει" καὶ "ἔπεισι".
- 23 623 A im χαίρων : ἐπὶ τῇ τιμῇ δηλονότι.
- 23 624 b (BCE 3) T < ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα , τέκος , κατὰ μοῖραν ἔειπες : > εἰπόντος Ἀχιλλέως "οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι" (Ψ 621) ἠθικῶς φησιν ὅτι ἀληθῶς λέγεις· οὐ δι' ἄλλο ἢ τὸ γῆρας.
- 23 626 b (BCE 3 E 4) οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα < γυῖα , φίλος , πόδες οὐδέ τι χεῖρες > : ὅτι ἀπὸ τοῦ γάρ ἦρκαι, τὸ αἰτιατικὸν προτάξας· καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν ἔμπεδα γυῖα λέξιν.
- 23 627a βραχὺ δὲ διασταλτέον ἐπὶ τὸ φίλο ς , ὅτι (ὡς εἴρηται) ἐπεξηγεῖται τὰ γυῖα ὅτι πόδες καὶ χεῖρες.
A οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα < .^[5]
- 23 627b .. > , πόδες οὐ δ' ἔτι χεῖρες : ἐξηγεῖται, τί ἐστι γυῖα . b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ < ἔτ' ἔμπεδα— > ἐπαΐσσονται ἐλαφραί : ὅταν γὰρ ἐξασθενήσῃ τὸ κινεῖν πνεῦμα, βαρέα γίνεται τὰ μέλη.
- 23 627-8 b (BCE 3 E 4) T ὡς ὁπότε κρείον τ' Ἀμαρυγκέα < θάπτον Ἐπειοί > : ὅτι τῶν ἀναξίων ἀγώνων μέμνηται, ἱερῶν δὲ οὐ.
- 23 630a A ὡς ὁπότε κρείον τ' < —Ἐπειοί > : ἀεὶ οἰκείους παραδείγμασι χρῆται· ὅταν μὲν γάρ τινα ἐπὶ μονομάχιον ἐξαναστῆσαι θέλῃ, τὰ περὶ Ἑρευθαλίωνα (sc.
- 23 630b H 136—56) λέγει, ὅταν δὲ Ἀχιλλέα ἐπὶ τὴν μάχην, τὰ περὶ τὸν Ἥλειακὸν πόλεμον (sc. A 671—761)· καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλοις παλαιοῦ ἐπιταφίου μέμνηται ἀγῶνος. b (BCE 3 E 4) T < παῖδες δ' ἔθεσαν > βασιλῆος < ἄεθλα > : ἢ περὶ βασιλέως, ἢ οἱ τοῦ βασιλέως παῖδες.^[5]
- 23 631 b (BCE 3 E 4) T οὐ τ' Αἰτωλῶν : τινὲς τῶν Ἠλείων ἀπὸ Ὁξύλου.
- 23 633 ψευδὲς δέ· οὐ γὰρ ἐπὶ Νέστορος ἡ κάθοδος, †τῶν "Ἐπειῶν" (Ψ 632) τοὺς Ἠλείους δηλοῖ, "Ἥλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί" (ν 275). Αἰτωλῶν δὲ τῶν ἀσπαζομένων· φησὶ γοῦν· "Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον" (Ψ 635). T πύξ μὲν ἐνίκησα < Κλυτομήδεα— / Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ > : ὅτι τὴν ὁμοίαν τάξιν καὶ ὁ Νέστωρ τηρεῖ τῶν ἀγωνισμάτων.^[5]
- 23 634-5 A Κλυτομήδεα : οἰκεῖον πύκτη τὸ ὄνομα· δεῖ γὰρ αὐτὸν μηχανᾶσθαι.
- 23 634 b (BCE 3 E 4) T Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ < ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΝ , ὅς μοι ἀνέστη > : παρὰ τὸ "ἀγκὰς ἀλλήλων λαβέτην" (Ψ 711).
- 23 635a b (BCE 3 E 4) T μεγάλας γὰρ εἶχε χεῖρας. b (BCE 3 E 4) ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὰς πλευρὰς ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΣ. ἴσως δὲ ἀπὸ τῆς θεάς ἀναστὰς ἠγωνίσαστο τοῦ κήρυκος βοήσαντος. b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα (ς 334)· "μή τίς τοι < τάχα Ἴρου > ἀμείνων ἄλλος ἀναστή". T < πάλῃ : > Ἀρίσταρχος A im σὺν τῷ ν "πάλῃν".^[5]
- 23 635b A im T il ὅς μοι ἀνέστη : πρὸς τὸ ὅς μοι ἀνέστη· δεῖ γὰρ αὐτὸν ὑποστήσασθαι καθήμενον, τοῦ δὲ κήρυκος παλαιστὰς καλέσαντος ἀνιστάμενον.
- 23 635c A Ἰφικλον : παρὰ τὸ ἰφίκωλός τις εἶναι.
- 23 636 b (BCE 3 E 4) T ἴσως δὲ τὸν Φυλακίδην φησὶν (cf. N 698). T Φυλῆα : τὸν Αὐγέου φησὶν ἴσως υἱόν.
- 23 637 ἄκραν δὲ εὐεξίαν σώματος ἔχει, εἶγε τὰ κοῦφά τε ἅμα καὶ τὰ βαρέα νικᾷ. T οἷοισιν μ' ἵπποισι < παρήλασαν Ἀκτορίωνε / > πλήθει πρόσθε βαλόντες < —μάστιγι κέλευεν > : σεσημείωται ὁ τόπος πρὸς τὰ περὶ τῶν Μολιονιδῶν ζητούμενα· ζητεῖται γάρ, τί ἐστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες (639), καὶ ὁποῖοί τινες ἦσαν τὴν φύσιν ὡς λέγεσθαι ἐπ' αὐτῶν οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι (641), τίς τε τῆς ἀρματηλασίας ὁ τρόπος καὶ τί τὸ τῆς νίκης αἴτιον.^[5]
- 23 638-42 — Ἀντίδωρος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος τὴν μὲν φύσιν αὐτῶν, οἷα τίς ποτέ ἐστιν, οὐ προσποιεῖται, τινὰς δὲ φησι λέγειν ὅτι ἄρματα πλείονα καθῆκαν εἰς τὸν ἀγῶνα, οἷς ἐνεπόδιζον τὰ τῶν

ἀντιπάλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες (639). ἄλλοι δέ φασι πρὸς τὴν ἄφεςιν τῶν ἀρμάτων συνηγωνίσθαι τοῖς Ἄκτορος υἱοῖς τοὺς ἀθλοθετοῦντας· διόπερ ἀφῆκαν πολὺ προλαβεῖν τὰ τούτων ἄρματα, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες (639). Ἀρίσταρχος δὲ διδύμους ἀκούει οὐχ οὕτως ὥς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκοροι, ἀλλὰ τοὺς διφυεῖς, δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδω (fr. 18 M.—W.) μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις· οὕτως γὰρ καὶ τὸ λεγόμενον ἐπ' αὐτῶν σαφηνίζεσθαι ἄριστα· ἀναστάντος γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς ἀναστῆναι· εἴτα τὸν μὲν Νέστορα λέγειν ὥς οὐ δίκαιοι εἶεν ἀγωνίζεσθαι παρηλλαγμένοι τὴν φύσιν ὄντες· ὁ δὲ δῆμος συναγωνίζοιτο αὐτοῖς καὶ λέγοι ὥς εἶεν εἰς ἀμφοτέροι καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλοιν ἐνὸς ἐπιβαίνειν ἄρματος ἅτε δὴ συμπεφυκότες, καὶ κρατοῖεν γε οἱ πολλοί· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλήθει πρόσθε βαλόντες (639). A < ἀγασσάμενοι : > ἐν τισι διὰ τοῦ ω "ἀγασσαμένω". [20]

- 23 639 A im οὐνεκα δὴ <τὰ μέγιστα πα ρ ' αὐτόφι λείπε τ ' ἄεθλα > : συναπτέον <τοῖς ἡγουμένοις> τοῦτον τὸν στίχον, εἴτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον· ἢ γὰρ τοῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον, ὅτι ἐφθόνησαν διὰ τὸ μέγιστα εἶναι τῶν ἵππων ἄθλα, ἢ τοῦτο, οὐνεκα τὰ μέγιστα ἄθλα παρ' αὐτοῖς ἦν, νενικηκόσι δηλονότι. [5]
- 23 640a οὕτως δὲ πα ρ ' αὐτόφι διὰ τοῦ φ ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς. A πα ρ ' αὐτόφι : παρ' αὐτοῖς.
- 23 640b b (BCE 3 E 4) T δίδυμοι : συμφυεῖς, ὥς Ἀρίσταρχος· οὐκ ἔστι δέ.
- 23 641a1 T ἀντὶ τοῦ συμφυεῖς καὶ ἅμα γεγεννημένοι.
- 23 641a2 b (BCE 3 E 4) ἔμπεδον ἡνιόχευ <ε> : πρὸς τὴν ἐπανάληψιν, ὅτι πυκνῶς μὲν ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc.
- 23 642a α 23). A < ἔμπεδον ἡνιόχευε : > ἀντὶ τοῦ ἐδραίως καὶ ἀσφαλῶς.
- 23 642b b (BCE 3) πολλὴν δὲ ἔχει ἢ ἐπανάληψις ἔμφασιν. b (BCE 3 E 4) {ὥς ποτ'} ἔον : ἀπὸ τοῦ ἔω.
- 23 643 T ἐμὲ δὲ χρή γήραϊ <λυγρῶ / πείθεσθαι > : ὅτι τὰ καθ' ἡλικίαν ἀεὶ ποιεῖν ἀρμόζει.
- 23 644-5a1 T νομοθετεῖ καθ' ἡλικίαν ἀεὶ ποιεῖν καὶ μὴ ὑπὲρ ὃ τις δύναται σπεύδειν φαίνεσθαι.
- 23 644-5a2 b (BCE 3 E 4) ἔργων τοιούτων· <ἐμὲ δὲ χρή γήραϊ λυγρῶ > : ὅτι ὁ στίχος οὗτος καὶ ἐξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος παρὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς προφορᾶς.
- 23 644a A ἄλλως· < ἔργων τοιούτων· > ἐμὲ δὲ χρή γήραϊ λυγρῶ : ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς, ὥστ' ἦν θέλωμεν καὶ ἱάμβος ἔσται, ὥς τὸ "σμύρνης ἀκράτου καὶ κέδρου νηλεῖ καπνῶ" (Emped.
- 23 644b [Vors. 6 31 B 128, 6] + Hsd. fr. 270 M.—W.). T < σὸν ἐταῖρον ἀέθλοισι > κτερέιζε : γεραρὸν αὐτοῦ τὸν νέκυν ἄθλοισι ποίει.
- 23 646a1 παρὰ τὸ κτέρας, ὃ ἐστι κτῆμα· "τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον" (K 216). T γέραιρε καὶ δόξαζε τὸν σὸν φίλον τοῖς ἄθλοισι.
- 23 646a2 b (BCE 3 E 4) γίνεται δὲ παρὰ τὸ κτέρας, ὃ δηλοῖ τὸ κτῆμα· "τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον". b (BE 3 E 4) ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι <ἐννέος οὐδέ σε λήθω / τιμῆς > : τὸ ἐννέος βέλτιόν ἐστι τοῖς ἐξῆς συνάπτειν, εἰ καὶ οὐχ Ὀμηρικὸν τὸ ὑπερβατόν, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς οὐδέ σε λήθω ἐννέος τιμῆς .
- 23 648-9 ἐὰν δὲ τοῖς ἄνω προσδῶμεν αὐτό, ὥς ἡ συνήθεια ποιεῖ, λείπειν φήσομεν τὸ ὥς, ἵν' ἦ ὥς ἐννέος (cf. 648). ἢ διὰ μέσου ἐστὶ τὸ οὐδέ σε λήθω (648). A ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐννέος : ἀντὶ τοῦ ἐννηῶς. [5]
- 23 648 ἦ ὥς τὸ "οἶκον ἄτιμον ἔδεις" (π 431) μετ' ἀτιμίας, οὕτω καὶ νῦν μετὰ προσηνείας. T τιμῆς , ἥς τέ μ ' ἔοικε τετιμῆσθαι : ὕψωσεν ἑαυτὸν ὥς ὀφείλοντα τιμᾶσθαι εὐλόγιστον ἀποδείξας τὸν τιμήσαντα· b (BCE 3 E 4) T τίνος γὰρ ἄλλου ἔδεῖτο πρεσβύτης διηνυκῶς μὲν τοσαῦτα ἐπὶ

νεότητος, εἰς χάριν δὲ φίλων στρατεύων νῦν, ἐπ' ἀξιώματος δὲ ὧν τοιούτου καὶ παίδων πατὴρ καὶ οἴκου εὐδαίμονος δεσπότης; b (BE 3 E 4) T ἴσως δὲ τὸ τιμῆς νῦν ὡς ἐπὶ ὧνίων. ^[5]

23 649 T < σοὶ δὲ θεοὶ τῶν δ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν : > βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀντ' ἰ .

23 650 A im ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε < Νηλεΐδαο > : εὖ τὸ ὑπομεῖναι τὴν φλυαρίαν τοῦ γέροντος εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν.

23 652a T αἶνον : τὸν ἀπόκρυφον καὶ ἐσχηματισμένον λόγον, ἐπεὶ ἐδόκει αὐτῷ ἐν ὑπονοίᾳ εἶναι· νυνὶ δὲ τεθεράπευκεν, ὡς τὸ "αἶνος μὲν τοὶ ἀμύμων, ὃν κατέλεξας" (ξ 508)· οὐ γὰρ τὸν ἔπαινον φησιν.

23 652b b (BCE 3 E 4) T πυγμαχίης ἀλεγεινῆς : πολυφρόντιδος καὶ πολλῆς ἐπισκέψεως δεομένης.

23 653 b (BCE 3 E 4) T ἡμίονον ταλαεργόν : πρὸς τὴν ὑπομονὴν τοῦ πύκτου καὶ ὁ ἄθλος.

23 654a b (BCE 3 E 4) T ταλαεργόν : ὑπομένουσαν πρὸς τὰ ἔργα· διὸ καὶ τὸ "ἀλγίστη δαμάσασθαι" (ψ 655)· σφριγῶσα γὰρ οὐκ εἴκει τῷ ζυγῷ.

23 654b T τῷ δ' ἄρα νικηθέντι < τίθει > δέπας : οἰκείως τὸ δέπας τῷ νικωμένῳ πρὸς ἀνάκτησιν δίσφους, ἀφ' οὗ μάλιστα νικῶνται.

23 656 ἢ ὅτι οἱ πόται ἡσσωῶνται b (BCE 3 E 4) T ἔργων τοιούτων. T ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε < κελεύομεν , ὥπερ ἀρίστω > : ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις ἀγωνιστὰς καλεῖ.

23 659a καὶ τοῦτο ἐπὶ πάντων τάττει. A ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν , ὥπερ ἀρίστω : τοὺς ἀρίστους καλεῖ διὰ τὸ ἐναγώνιον· οὐ τοσοῦτον ἐπὶ ἰδιώτῃ ὅσον ἐπὶ μεγάλῳ ἀγωνιῶμεν.

23 659b1 ἰσαρίθμους δὲ τοῖς κειμένοις καλεῖ, ὅπως μὴδὲ εἷς ἀτιμάζοιτο δίχα ἐπάθλου ἀναχωρῶν. T τοὺς ἀρίστους καλεῖ διὰ τὸ ἐναγώνιον· ὥετο γὰρ τῶν ἐπισήμων τινὰς ἀναστήσεσθαι.

23 659b2 b (BCE 3 E 4) πύξ μά λ' ἀνασχομένῳ < πεπληγέμεν > : δυνατωτέρα γὰρ ἢ πυγμὴ ἄνωθεν ἐπαγομένη.

23 660 τὸ δὲ πεπληγέμεν πλήσσειν. T ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων / δῶη < καμμονίην > : Φόρβας ἀνδρειότατος —ὁ θεός.

23 660-1 ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς (fr. 6 [p. 193] B.). A {δῶη} καμμονίην : ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνθ' ἐνὸς καμμονίῃ νίκη, ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς· διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πυκτευόντων καὶ μονομαχούντων (cf.

23 661a1 X 257)· διὰ γὰρ καταμονῆς. A {καμμονίην}· τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην· οὐκ ἂν οὖν εἴποι αὐτὸ ἐπὶ δρομέων.

23 661a2 T < φερέσθω : > ἐν ἄλλῳ "νεέσθω".

23 662 A im {ἡϋς τε} μέγας {τε}· τὸ γὰρ μῆκος συμβάλλεται πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς ἄνωθεν πληγῆς.

23 664 T < εἰδὼς πυγμαχίης υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός : Πανοπεὺς > στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύωνι κατὰ Τηλεβοῶν ἐκ τῶν κοινῶν λαφύρων κεκλοφῶς Λαγαρίαν ἴσχει υἱὸν Ἐπειόν, ὃς ὑδροφόρῃ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐλέησας δὲ ἡ Ἀθηνᾶ < *** > ἐν τοῖς χορευταῖς "φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον", ἀντὶ τοῦ {ὅς} νίκην μοι περιποιῆσαι, "τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῶ" (Simon. ^[5]

23 665a fr. 173 Bgk. 4 = 70 D 2), ζημίαν. T < εἰδὼς πυγμαχίης .

23 665b .. > Ἐπειός : οὐκ ἄρα τῶν ἀρχόντων μόνων ὁ ἀγών. b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρχομένων. b (BCE 3 E 4) ἦν δέ, ὡς ἔοικε, καὶ τέχνη παρ' αὐτοῖς τῆς πυγμῆς, οὐ μόνον ἡ δύναμις. b (BCE 3 E 4) T ἥψατο δ' ἡμίονου < —δαμέντα > : πολὺ τὸ ἦθος καὶ ἀγωνιστικόν.

23 666-75

πάντας δὲ τοὺς μεγάλους ἡσῶν τοῦτον στέφει, προδιατυπῶν ἡμῖν τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν τοῦ ἵππου κατασκευήν. b (BCE 3 E 4) T ἢ τάχα ὅτι αἱ χεῖρες τετυλωμέναι τῶν τοιούτων. T μάχης ἐπιδεῦμαι : τὸ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς τις ἡσῶται πίστιν ἐμποιεῖ περὶ ὧν τις ἐπαγγέλλεται. ^[5]

23 670 A b (BCE 3 E 4) T < τὸ δὲ καί : > γράφεται "καὶ μὴν {τετελεσμένον ἔσται}".

23 672 A int < ἀντικρύ : > ἐξ ἐναντίου ἀγωνιζόμενος· οὐ γὰρ κλέπτων τὴν μάχην πέποιθα ἐμαυτῷ.

23 673 b (BCE 3 E 4) κηδεμόνες : οἱ κηδόμενοι αὐτοῦ.

23 674 b (BCE 3) T ἐξοίσουσιν : φοράδην δηλονότι.

23 675 b (BCE 3 E 4) T ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ : διὰ τὸ ὑπερήφανον τῆς ἀπειλῆς.

23 676 b (BCE 3 E 4) T Εὐρύαλος : τρίτος ἐστὶ βασιλεὺς Ἀργείων μετὰ Διομήδην καὶ Σθένελλον (cf.

23 677a B 565). ἔστι γὰρ Μηκιστέως, Μηκιστεὺς δὲ καὶ Ἄδραστος Ταλαοῦ παῖδες b (BCE 3 E 4) T γεγόνασιν. T < δέ οἱ > οἷος ἀνίστατο : οὕτως ἔχει καὶ τὸ "Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη" (Ψ 635).

23 677b T ὅς ποτε Θήβας δ' ἦλθε < δεδουπότος Οἰδιπόδαο > : ὅτι ἐπὶ τοῦ Μηκιστέως ἀκουστέον ὅς ποτε Θήβας ἦλθε ν, οὐκ ἐπὶ τοῦ Εὐρύαλου, ὡς ὁ Κράτης (p.

23 679a 46 W.). καὶ ὅτι οἱ νεώτεροι παρὰ τὸν Ὅμηρον τὸν Οἰδίπουν φασὶν ἑαυτὸν τυφλώσαντα ποδηγούμενον εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν καὶ ἐκεῖ τελευτῆσαι· νῦν δὲ ὁμολογον ὅτι ἐν Θήβαις ἐτελεύτησεν. καὶ πρὸς τὸ δεδουπότος· οἱ Γλωσσογράφοι γὰρ ἐν ἀνθ' ἐνὸς τεθνηκότος ἐξεδέξαντο. ἐκ παρεπομένου δὲ νοητέον ὅτι ἦτοι ἐν πολέμῳ τετελεύτηκε· ψοφοῦσι γὰρ οἱ πίπτοντες "δούπησεν δὲ πεσών" (Δ 504. E 42 al.). ἢ κατεκρήμνισεν ἑαυτόν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ θάνατος μετὰ ψόφου. A ὅς ποτε Θήβας < δ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο > : ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι. ^[10]

23 679b καὶ Ἡσίοδος (fr. 192 M.—W.) δὲ φησιν ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ {οἰδίποδος}. T ἄλλως ὅς ποτε Θήβας < δ' ἦλθε > : ὁ Μηκιστεὺς b (BCE 3 E 4) T πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον ὑπαντᾷ, καὶ συνάδει ἢ ἡλικία. ^[5]

23 679c b (BCE 3) T < Θήβας δ' ἦλθε : > οὕτως Θήβας δέ, εἰς Θήβας.

23 679d A im δεδουπότος Οἰδιπόδαο : ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος καὶ ρίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους.

23 679e ἢ καταχρηστικῶς ἀποθανόντος, ὡς τὸ "ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι" (A 191), κυρίως δὲ τὸ σκυλεύοι. T τάφον : ἐπιτάφιον.

23 680a b (BCE 3 E 4) T πάντας ἐνίκα : ἢ < πάντασ > τοὺς πύκτας, ἢ τὸν ἄριστον νικήσας πάντων περιγέγονεν.

23 680b T τὸν μὲν Τυδείδης <.

23 681-2a .. ἀμφεπονεῖτο / θαρσύνων ἔπεσιν > : οἶδε καὶ τὰς παραινέσεις τῶν παιδοτριβῶν ὁ ποιητής. T ἄλλως τὸν μὲν Τυδείδης <— / θαρσύνων > : διὰ τὴν συγγένειαν· ἔστι γὰρ Δηϊπύλης τῆς Ἀδράστου καὶ γαμεῖ Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου.

23 681-2b ὁ δὲ Εὐρύαλος Μηκιστέως ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ < τοῦ > Ἀδράστου. T διὰ τὴν συγγένειαν· ἔστι γὰρ αὐτοῦ συγγενῆς μητρῷος ἐξ Εὐρύαλου.

23 681-2c b (BCE 3 E 4) ζῶμα δέ οἱ πρῶτον : ζῶμα νῦν περίζωμα.

23 683 πρῶτον δὲ ἔθος ἦν—γυμνοὺς τρέχειν. A ζῶμα δέ οἱ < πρῶτον παρακάββαλεν > : ἡ διπλῇ πρὸς τὸ παλαιὸν ἔθος, ὅτι ἐν ἐνὶ περιζώματι ἠγωνίζοντο.

23 683a A ζῶμα δέ οἱ πρῶτον < παρακάββαλεν > : κατὰ τὴν δεκάτην καὶ τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐφ' Ἴππομένους Ἀθήνησιν ἄρχοντος Ὀλυμπίαςι στάδιον θεόντων ἐν περιζώμασι συνέβη ἓνα αὐτῶν

- Ὅρσιππον ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι· ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι· ὅθεν καὶ γυμνάσια οἱ τόποι, ἐν οἷς διεπονοῦντο. ^[5]
- 23 683b1 νεώτερος οὖν Ἡσίοδος (fr. 74 M.—W.) γυμνὸν εἰσάγων Ἱππομένη ἀγωνιζόμενον Ἀταλάντη. Τ περιζώματα γὰρ ἕως τῶν ποδῶν διήκοντα ἐφόρουν πρὸς τὸ μὴ εὐκόλως πλήττεσθαι.
- 23 683b2 ὕστερον δὲ Ἀθήνησί τινων ἀγωνιζομένων ἄρχοντος Ἱππομένους συνέβη ἓνα αὐτῶν πεσόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτῆσαι· ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν· διὸ καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἔκτοτε ἐπονοῦντο, γυμνάσια καλοῦνται. νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνοὺς εἰσάγων ἀγωνιστάς. b (BCE 3 E 4) δῆσεν ἱμάντας : οὔτοι γὰρ οἱ ἱμάντες βαρεῖς καὶ ἐπιτήδειοι < *** > . ^[5]
- 23 684 Τ ἄντα δ' ἀνασχομένω < χερσὶ στιβαρῆσιν ἅ μ' ἄμφω / σύν ῥ' ἔπεσον > : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ἀνασχομένω (686) ἢ ἐπὶ τὸ στιβαρῆσιν (686).
- 23 686–7 Α ἀνασχομένω : ἀνατεινόμενοι b (BCE 3) Τ καὶ οἶον b (BCE 3) διατιναχθέντες.
- 23 686a b (BCE 3 E 4) χερσὶ στιβαρῆσιν : τοῦτο πλεονέκτημα πύκτου.
- 23 686b Τ χρομάδος : ὠνοματοποίησε τὸν ψόφον· ἅμα γὰρ καὶ τρίζουσιν οἱ πύκται ἐπάγοντες τὴν πληγὴν.
- 23 688 Α b (BCE 3 E 4) Τ κόψε δὲ παπτήναντα < παρήϊον > : †προδεδειχότι τὸ παρήϊον ἐπειοῦτ περιεβλέψατο καὶ οὕτως ἐπλήγη.
- 23 690 "ὠρνυτο" (Ψ 689) οὖν ἐπῆρτο. καὶ Θεόκριτος (id. 22, 102) φησὶν· "ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς". Τ < ἐστήκειν : > οὕτως ἔξω τοῦ ι ἐστήκει ν .
- 23 691a ἔστι δὲ Ἰωνικόν. Α im ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα : εἰκότως· ὁστώδης γὰρ ὁ τόπος καὶ διασεῖσαι πᾶσαν τὴν κεφαλὴν δυνάμενος.
- 23 691b b (BCE 3 E 4) Τ ὡς δ' ὅ θ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω < — / ὡς πληγεῖς ἀνέπαλτο > : ὅταν ἀρχομένου πνεῖν ἀνέμου ἐπιστίζηται τὸ πέλαγος, τότε ἄλλονται οἱ ἰχθύες b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ἐκεῖ· "μέλαινα < ν > φρεῖχ' ὑπαλύξει" (Φ 126).
- 23 692–4 Τ ἐναργὲς δὲ τὸ τῆς εἰκόνος ἀναπηδᾷ γὰρ ἑκάτερος καὶ πάλιν καταφέρεται. b (BCE 3 E 4) Τ < ὑπὸ φρικὸς : > οἱ δὲ γράφουσιν "ὑπαὶ ῥιπῆς". ^[5]
- 23 692 Τ θί ν' ἐπὶ : τὸ τέλειον ἐπὶ θινί.
- 23 693a Τ ἄλλως· θί ν' < ἐν φυκιδέοντι > : τὸ τέλειον θινί.
- 23 693b καὶ ὅτι ἀρσενικῶς. Τ < μέγα δέε : > γράφεται "μέλαν τέ έ".
- 23 693c Α im χερσὶ λαβῶν ὥρθωσε : καὶ ἄχρι νῦν τὸ ἔθος τὸ μὴ πεσόντα πλήσσειν πύκτην.
- 23 695 b (BCE 3 E 4) Τ αἶμα παχὺ < πτύοντα κάρη βάλλον θ' ἐτέρωσε : παχὺ > πολὺ· τὸ γὰρ ὀλίγον τῷ σιέλῳ λεπτύνεται.
- 23 697a b (BCE 3 E 4) Τ ἐναργῶς δὲ αὐτὸν παρέστησεν. Τ < βάλλον θ' ἐτέρωσε : > ἐν ἄλλῳ "βαλόνθ' < ἐτέρωσε > ".
- 23 697b Α im κὰδ δ' ἄλλοφρονέοντα < μετὰ σφίσιν > εἶσαν· ἢ κατὰ πρὸς τὸ εἶσαν.
- 23 698a Τ {καδ δ'} ἄλλοφρονέοντα : ὡς σωφρονέοντα.
- 23 698b τὴν δὲ σφίσιν ὀρθοτονητέον· εἰς γὰρ σύνθετον ἢ μετάληψις. Α δεικνύμενος : φιλοτιμούμενος.
- 23 701a b (BCE 3 E 4) Τ < Δαναοῖσι : γράφεται > "λαοῖσι".
- 23 701b Α il τρίπο δ' ἐμπυριβήτην : οὐκ ἀναθεματικόν, < ἀλλὰ > πρὸς τὸ μετὰ τοὺς ἰδρῶτας ἀπολούσασθαι.
- 23 702 Τ < τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί : > ἀπετιμῶντο τὸν τρίποδα δωδεκάβοιον.

- 23 703a b (BCE 3 E 4) ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί : καὶ ταύτην τὴν ἀντωνυμίαν ὀρθοτονητέον, ὁμοίως τῇ προκειμένῃ (sc.
- 23 703b in Ψ 698). Α νικηθέντι γυναῖκα : διὰ τὸ μαλακὸν καὶ ἀσθενές.
- 23 704 b (BCE 3 E 4) Τ τῶν : συνετίμων.
- 23 705 Τ ὄρνυσθ' , οἳ καὶ τούτου <ἀέθλου πειρήσεσθον> : ὅτι ἰσαρίθμους τοῖς ἐπάθλοις δύο καλεῖ.
- 23 707a Α ὄρνυσθ' , <οἳ .
- 23 707b .. πειρήσεσθον> : ἐοίκασι τὸ παλαιὸν δύο μόνοις προτίθεσθαι πυγμῆς καὶ πάλης ἀγῶνας· διὸ μόνοι δύο ἀνίστανται ἀγωνιούμενοι. Τ < ὤρτο δ' ἔπειτα μέγας> Τελαμώνιος Αἴας , </ ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς> : ὅτι ἐφάμιλλος ἀνδρία τέχνης.
- 23 708-9 b (BCE 3 E 4) Τ ἂν δ' Ὀδυσσεὺς : ἴσως ὑπὸ Ἀθηνᾶς ἰάθησαν τὰ ἔλκη (cf.
- 23 709 Ξ 379. Τ 49—50). Τ ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην <χερσὶ στιβαρῆσιν / ὥς ὅ τ' ἀμείβοντες , τούς τε—ἀλεείνων> : συναπτέον πάντα ἕως τοῦ βίας ἀνέμων ἀλεείνων (713), βραχὺ <δὲ> παντελῶς διασταλτέον ἐπὶ τὸ <στιβαρῆσι (711) καὶ> ἀμείβοντες (712).
- 23 711-3 εἰ δέ τις ἀναγινώσκει ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ὥς ὅ τ' ἀμείβοντες (712), ἀμαρτάνει· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις οὐκ ἐπιφέρεται, ἀλλὰ προαποδέδοται. ἀμείβοντες (712) δὲ δοκοὶ μεγάλαι, ἀλλήλαις προσπίπτουσαι ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφήν, αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται. Α ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν / ὥς ὅ τ' ἀμείβοντες : παλαιὸς καὶ ἀγροικώδης ὁ τρόπος· τὴν γὰρ εὐώνυμον ἐκάτερος ὑπὸ τὴν πλευρὰν ὑπέβαλε τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῇ δὲ δεξιᾷ ἔκρατεῖτ' τὴν ὑποβεβλημένην ἐκάτερος τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἐναντίου ἐλάβετο, τοῖς δὲ μετώποις ἀντηρείδοντο. ^[5]
- 23 711-2 ποτὲ δὲ τὸ ἀγκὰς (711) περιβολὴν χειρῶν δηλοῖ. b (BCE 3 E 4) Τ {ἀγκὰς δ'} ἀλλήλων : ἀντὶ τοῦ ἀλλήλῳ, ὥς "ἄμφω δ' ἐζομένων" (Γ 211) ἀντὶ τοῦ ἐζομένῳ.
- 23 711 Τ ὥς δ' ὅ τ' ἀμείβοντες <— / δώματος ὑψηλοῖο> : οἱ συστάται· ἀποτελοῦσι δὲ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου.
- 23 712-3 b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δέ, <ὅτι> τιθεῖσι τὰς δοκοὺς τὰς παχεῖας πρὸς τὰς λεπτὰς. Τ τετρίγει δ' ἄρα νῶτα <— / ἐλκόμενα στερεῶς> : τοῦτο πρὸς τὸ βίαιον τῆς διατάσεως καὶ τὸ τῶν σωμάτων στερεόν.
- 23 714-5 b (BCE 3 E 4) Τ πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες <—ἀνέδραμον> : τοσοῦτον ἦν βίαιος ἡ πρόστριψις.
- 23 716-7 δεινὴ δὲ ἡ καρτερία καὶ τῶν ὑπομενόντων καὶ τῶν σφιγγόντων. b (BCE 3 E 4) Τ δηλοῖ δὲ ὥς ἡ αὐτὴ μὲν ἦν αὐτοῖς στάσις, μετέστησαν δ' ἐπὶ πολλὰ μέρη τοῦ σώματος· ἐπεὶ πῶς ὁ πολὺς ἰδρῶς ἔρρει (cf. Ψ 715); b (BE 3 E 4) Τ τρίποδος περὶ ποιητοῖο : ἔφαμεν (sc. ^[5]
- 23 718a1 ad B 839) περὶ τῶν τοιούτων, πότερον δεῖ ἀναστρέφειν τὰς προθέσεις μεταξὺ κειμένης δύο ὀνομάτων ἢ οὐ, ὥς ἐπὶ τοῦ "μάχη ἔνι κυδιανείρῃ" (Ζ 124), καὶ ὥς οἱ πλείους θέλουσι τοῖς ἐπιθετικοῖς συντάσσειν αὐτάς· διὸ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.) ἐνθάδε οὐκ ἀναστρέφει. δύναται μέντοι ἐνθάδε ἡ ΠΕΡΙ ἰσοδυναμεῖν τῷ περισσῶς, τουτέστιν 'ἐξαιρέτως πεποιημένου'. διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον. Α οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν περί· δύναται γὰρ ἰσοδυναμεῖν τῷ περισσῶς, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ 'ἐξαιρέτως πεποιημένου'. ^[5]
- 23 718a2 b (BCE 3 E 4) Τ ἴς Ὀδυσῆος : ἡ μετὰ τέχνης· τούτῳ γὰρ ἐνίκα, οὐ βίᾳ· ἔστι γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παλαιστῆς ἐπιστήμων, b (BCE 3 E 4) Τ εἶγε καὶ τὸν Φιλομηλ <ε> ἰδὴν κατεπάλαισεν (cf.
- 23 720 ρ 133—5). Τ ἀλ λ' ὅτε δή ῥ' ἀνιάζον <ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοῦς> : ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνίαν ἦγον καὶ ἐχρόνιζον.
- 23 721a

- τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντές <τινες> μετέγραψαν "ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί". Α ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς : ἡ γραφή ἐϋκνήμιδας Ἀχαιού ς .
- 23 721b1 καὶ τὸ ἀνίαζον εἰς ἀνίαν ἦγον, ὡς "Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς" (ι 59), εἰς κλίσιν ἦγον. Τ ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς : οὐδὲν γὰρ ἀηδέστερον θεαταῖς ἐστὶν ἢ παλαισταὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐφαμίλλως ἰσορροποῦντες.
- 23 721c1 Τ εἰς ἀνίαν ἦγον· ἀηδὲς γάρ ἐστι θεαταῖς τὸ ἐπὶ πολὺ τῶν παλαιστῶν ἢ πυκτῶν ἰσορροπον.
- 23 721b2/c2 b (BCE 3 E 4) ἦ μ' ἀνάει ρ' <ἦ ἐγὼ σέ> : εἰκότως προκαλεῖται πέποιθε γὰρ ταῦτον ἀγωνίσασθαι† τῇ ἰσχύϊ.
- 23 724 εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῦτο ποιεῖν, ὃ καλεῖται λαβή, καὶ ἀντιδιδόναι ἀλλήλοις ἢ τὸν νῶτον ἢ τὸν αὐχένα ἢ τὸν πόδα πολλάκις. b (BCE 3 E 4) Τ ὡς εἰπὼν ἀνάειρε : ὡς εἰωθότων τῶν πρῶν ἰσχύϊ καταγωνίσασθαι καὶ οὐ δόλῳ.
- 23 725a Τ δόλου δ' οὐ λήθε τ' Ὀδυσσεύς : ὅτι τὸ δόλιον τοῦ ἥρωος καὶ διὰ τούτων δείκνυται, καὶ ὅτι οὐδέπω τέχνην ἥδεσαν ἐν τῷ παλαίειν.
- 23 725b Α <κό ψ' ὀπιθεν κώληπα τυχών— / κάππεσε :> λαβόμενος γὰρ τοῦ νώτου ἐπῆρεν (c f.
- 23 726–8 Ψ 72 5) . b (BCE 3 E 4) ὡς δὲ μετεωρισθέντος αὐτοῦ οἱ πόδες πρὸς τοῖς γόνασιν ἐγένοντο , ὀπισθοβαροῦς ἤδη γεγονότος Αἴαντο ς , τῇ πτέρνῃ βάλλει τὴν ἰγνύην . b (BE 3 E 4) ὑπτιασθέντος δ' Αἴαντος Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὰ ἴδια στήθη πίπτει , δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τοῦ Αἴαντο ς . b (BE 3 E 4) Τ κό ψ' ὀπιθεν κώληπα τυχών : τὸ σχῆμα πρῶτος εὖρε Κερκυών. [5]
- 23 726a καλεῖται δ' ἰγνυῶν ὑφαίρεσις, ὥς φησιν Σώπατρος. Τ κό ψ' ὀπιθεν κώληπα τυχών : ἔκρουσεν αὐτοῦ— περιπλέκεται. Α <κό ψ' ὀπιθεν κώληπα :> σημειοῦνται {δὲ} τινες καὶ τὸν κό ψ' ὀπιθεν κώληπα , ὅτι τὸ κῶλον οὕτως εἶπεν.
- 23 726b Α κώληπα : τὴν ἰγνύην.
- 23 726c b (BCE 3) Τ <κάδ δ' ἔπε ς' ἐξοπίσω :> γράφεται "κάδ <δ'> ἔβαλ' <ἐξοπίσω> ".
- 23 727 Α int θάμβησάν τε : τὸν βουγάϊον (cf.
- 23 728 Ν 824) ὑπὸ τοῦ ὠμογέροντος (cf. Ψ 791) ὀρῶντες νικώμενον. b (BCE 3 E 4) Τ κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν <ἀπὸ χθονὸς — / πλησίοι ἀλλήλοισι> : εἰς ὕψος μὲν ἄραι διὰ τὸ μέγεθος οὐ δύναται· καὶ ἵνα μὴ ὃ ἐποίησε πάθῃ.
- 23 730–2 ἄρας δὲ τοσοῦτον ὅσον τῆς στάσεως παρακινήσαι τῷ δεξιῷ γόνατι †παρατρίψας† τὸ ἀριστερὸν αὐτοῦ σκέλος †ἔπεσε† . b (BCE 3 E 4) Τ καὶ πλάγιοι πίπτουσιν· ἐστὶν οὖν τὸ δεύτερον πτῶμα Ὀδυσσέως, οἱ δὲ ὅτι καμῶν τῇ ἐντάσει τοῦ βάρους συναπεκύλισεν αὐτῷ τὸν ἀντίπαλον. εἰ δὲ εἰς ὕψος αὐτὸν ἦρεν, ἐδαπάνησεν ἂν τῷ βάρει τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν. b (BE 3 E 4) Τ τὸ μέντοι σχῆμα οἱ μὲν παραπλავιασμόν, οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσιν. Τ ἐν δὲ γόνυ γνάψεν : Λεπτίνης δασύνει ὡς ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ ἐν γόνυ ἔκαμψεν, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἐν δέπας ἐμπλήσας" (ι 209). [10]
- 23 731a1 οἱ δὲ ἄλλοι πάντες πρόθεσιν ἐξεδέξαντο διὰ τὸ αἰετὸν λέγειν τὸν ποιητὴν ἐπὶ δύο, ἐν δὲ οὐδέποτε "χῶλὸς δ' ἕτερον πόδα" (Β 217), "τὸν δ' ἕτερον σκόπελον" (μ 101). Α {ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν;} πάντες τὴν ἑν πρόθεσιν ἐδέξαντο, Λεπτίνης δὲ μόνος ἐπὶ ἀριθμοῦ. [5]
- 23 731a2 Τ ἐρίδεσθον : λείπει ἢ διὰ, οἷον 'διερίδεσθε'.
- 23 735a1 τρίβεσθε δὲ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτοὺς. Τ μὴ ἐρίζετε, φησὶν, ἔτι, b (BCE 3) μὴδὲ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἑαυτοὺς.
- 23 735a2 b (BCE 3 E 4) ἀέθλια δ' ἴς' ἀνελόντες / ἔρχεσθε : τινὲς φασὶν ὅτι τὸ πρῶτον Ὀδυσσέως, τὸ δὲ δεύτερον κοινόν· ὅπερ χαρίζεται ἢ ὡς συγγενεῖ b (BCE 3 E 4) Τ <ἦ> καθὰ καὶ Εὐμήλῳ (cf.

- 23 736-7 Ψ 536—8). ἔστι δὲ ψευδός. Τ κρητῆρα τετυγμένον : ὡς "ξεστὴν <.
 23 741a ..> τράπεζαν" (α 138. δ 54 al.) καὶ "τρίποδος περὶ ποιητοῖο" (Ψ 718) καὶ "Τίρυνθά τε τειχέεσαν" (Β 559). Τ ἐξ δ' ἄρα μέτρα : ὠρισμένον ἴσως ἦν τὸ μέτρον.
 23 741b Τ ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν : ἐνίκα τοὺς ἄλλους δηλονότι κρατῆρας.
 23 742 b (BCE 3 E 4) Τ ἐπεὶ Σιδόνες <πολυδαίδαλοι εὖ ἥσκησαν> : ἄριστοι τεχνῖται οἱ Σιδόνες· b (BCE 3) Τ "ἔργα γυναικῶν / Σιδονίων" (Ζ 289—90) καὶ " <ἐκ μὲν> Σιδῶνος πολυχάλκου εὖχομαι εἶναι" (ο 495).
 23 743 Τ τὸ δὲ εἶδος εἰπὼν τὸ γένος ἐπήγαγεν (sc. Ψ 744), b (BCE 3) Τ ὡς τὸ "Δουλιχίῳ Ἐχινάων θ' ἱεράων / νήσων" (Β 625—6). Τ <Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον :> πρῶτοι {δὲ} Φοίνικες τὰ μέγιστα διεπέρασαν πελάγη. ^[5]
 23 744 Τ στησαν δ' ἐν λιμένεσσι : ἀντὶ τοῦ προσώρμισαν, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς τὸ "στησα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ <νέας>" (ξ 258.
 23 745 ρ 427). b (BCE 3 E 4) <καὶ πίονα :> ἐν ἄλλῳ "καταπίονα".
 23 750 Α im λιοισθῆ ἴ' <ἔθηκε> : ἡ συνήθεια "λιοισθῆιον ἔκφερ' ἄεθλον" (Ψ 785)· οὐ γὰρ κλίνεται λιοισθεὺς <"λιοισθῆι"> , ὡς τινες.
 23 751 γέγονε δὲ παρὰ τὸ λείπω. Τ ὄρνυς θ' , οἳ καὶ τούτου <ἀέθλου πειρήσεσθε> : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "πειρήσεσθον", τριῶν ὄντων τῶν κεκλημένων πρὸς τὸν δρόμον.
 23 753 Α στὰν δὲ μεταστοιχί· <σήμηνε δὲ τέρμα τ' Ἀχιλλεύς> : ὅτι μετενήνεκται ἐνθάδε ἀπὸ τῆς ἀρματοδρομίας (sc.
 23 757a1 Ψ 358). ἐκεῖ μὲν οὖν μεταστοιχί λέγει, <ἐπεὶ> ἐπὶ στοίχων ἴστανται κεκληρωμένοι· ἐνταῦθα δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ ζυγὸν ἢ στάσις λέγεται, κατὰ μέτωπον πάντων ἐξ ἴσου ὄντων. Α {στὰν δὲ μεταστοιχί·} ὀβελὸς καὶ ἀστερίσκος· πῶς γὰρ κλήρου μὴ βληθέντος ἴστανται μεταστοιχί ; μετῆκται οὖν ἀπὸ τοῦ ἵπποδρομικοῦ ἀγῶνος ὁ στίχος. ^[5]
 23 757a2 Τ <μεταστοιχεῖ :> κατὰ τάξιν. b (BCE 3) <τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος :> δόλιχος {δὲ} ἦν ὁ δρόμος καὶ ἡ ἄφεςις ἀπὸ τῶν καμπτήρων.
 23 758a1 Τ τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος : ἐπεὶ μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τέλος τὸ τάχος, ἀλλ' εὐθέως προπηδῶσιν.
 23 758b1 Τ ὀλίγος τις ἦν ὁ δρόμος, ἔνθα μὴδὲ κάμψαι ἐνῆν.
 23 758a2/b2 ἐπεὶ οὖν μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύουσιν εἰς τὸ τέλος τὸ τάχος, ἀλλ' εὐθέως προπηδῶσιν. b (BCE 3 E 4) <ἔκφε ρ' Οἰλιάδης :> παρὰ Ζηνοδότῳ "ἔκθορ' ὁ Ἰλιάδης".
 23 759 Α int ὡς {δ} ὅτε τίς τε γυναικὸς <—ἀγχόθι δ' ἴσχει / στήθεος> : ταῦτα ἢ τοῖς ἄνω συναπτόεν ἢ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τοῖς ἐξῆς· ἢ τε διαφορὰ περὶ τὴν ἀνταπόδοσιν· εἰ μὲν γὰρ δις κέοιτο, τοῖς ἄνω συναφθήσεται ἡ παραβολή, εἰ δὲ ἅπαξ, τοῖς ἐξῆς.
 23 760-3 Α πηνίον : παρὰ τὸν Πᾶνα· οὗτος γὰρ εὐρετὴς ὑφασμάτων.
 23 762a b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ 'ύφήνιον', τὸ ὑπὸ τοὺς μίτους ὄν. Τ παρὲκ μίτον : ἀντὶ τοῦ παρὰ μίτον.
 23 762b οὐκ ὀκνεῖ δὲ καὶ τὴν γυναικωνίτιν παραλαμβάνειν· b (BCE 3 E 4) Τ "ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον" (Μ 434). Τ ἵχνια τύπτε <πόδεσσι πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι> : πολλὴ ἢ ἀγχιστεία, εἶγε φθάνει τὸ βῆμα τὴν καταφερομένην ἐπὶ τὸ ἵχνος κόνιν, ἣν ὁ προτρέχων ἀνέστησεν.
 23 764 b (BCE 3 E 4) Τ <κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ'> ἀϋτμένα : τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὸ ἄσθμα.
 23 765a Τ τοῦτο δὲ ὡς κολοβωτέρου ὄντος Αἶαντος. b (BCE 3 E 4) Τ <κὰδ δ' ἄρα ἐκ κεφαλῆς :> γράφεται "κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς" Α int ἀϋτμένα : ὡς "ποιμένα" (Α 263).
 23 765c

- B 243 al.) AT il τῷ τόνῳ· καὶ καθόλου τὰ εἰς μην λήγοντα ἀπλᾶ ὀξύνεσθαι θέλει. A αὐτμένα : παρὰ τὸ αὖω, ὃ ἐστι φωνῶ.
- 23 765d φωνῆς δὲ γένεσις πνοή b (BCE 3 E 4) T καὶ ἀήρ. καὶ θηλυκῶς δὲ "αὐτμή" (I 609. K 89 al.) ἡ πνοή. T ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ /νίκης ἰέμενοι : πρὸς τὸ εὐνοϊκὸν τῶν Ἑλλήνων· b (BCE 3 E 4) T χρεωδέστερος γάρ, ὁ δὲ πρὸς πάντας ἀπηνής.
- 23 766-7 T καλῶς δὲ προσέθηκε τὸ μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον (767)· τοῖς γὰρ ἀμελοῦσιν ἄτοπον συναγωνίζεσθαι. b (BCE 3 E 4) T < ἰεμένῳ : > ἐν ἄλλῳ "ἰέμενοι". ^[5]
- 23 767 A int πύματον .
- 23 768a1 .. δρόμον : τὸ ἔσχατον τοῦ δρόμου. T τὸν πρὸς αὐτὰ τὰ τέρματα.
- 23 768a2 b (BCE 3 E 4) κλυθι , θεά , <—ποδοῖν > : συντόμως καὶ ἀρμοδίως τῷ καιρῷ· ἀσθμαίνει γὰρ καὶ σπεύδει.
- 23 770 b (BCE 3 E 4) T γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά , <πόδας—ὑπερθεν > : ὅτι ἐπὶ Διομήδους (sc.
- 23 772a E 122) ὀρθῶς ἐτέτακτο. ἐνταῦθα δὲ ὀλίγῳ λείπεται τοῦ Αἴαντος· εἰ οὖν τὰ γυῖα ἐλαφρὰ ἐποίησεν, ἐνίκα ἂν πάντως. πρὸς τί οὖν ἔτι τὸν Αἴαντα κατέβαλεν; A ἄλλως γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά , <—ὑπερθεν > : περισσὸς ὁ στίχος καὶ λύων τὸ ἐναγώνιον· οὐδὲ γὰρ βεβαρημένα ἦν αὐτῷ τὰ μέλη.
- 23 772b ἄλλως τε ἤρκει πρὸς τὴν νίκην τὸ πεσεῖν Αἴαντα· b (BCE 3 E 4) T εἰ γὰρ τοῦτο ἦν, καὶ προειλήφει ἂν αὐτόν. μετῆκται οὖν ἀπὸ τῶν περὶ Διομήδους (sc. ex E 122). T ἡ δείκνυσιν ὅτι τοῖς ἐκ ψυχῆς αἰτοῦσι τὸ θεῖον καὶ ὑπὲρ ὃ αἰτοῦνται δίδεται. b (BCE 3 E 4) < γυῖα—ὑπερθεν : > ψεύδεται συνήθως Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἔδραμεν ὁ Ὀδυσ <σ> εὐς. ^[5]
- 23 772c A int καὶ χεῖρας ὑπερθεν : φασὶ τοῖς προτρέχουσι δίκην πτερῶν εἶναι τὰς χεῖρας.
- 23 772d T ἔν θ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων—ἐριμύκων : ὑπὸ Ὀδυσσέως συνεχόμενος καὶ ὑπεκβὰς τοῦ δέοντος δρόμου πίπτει.
- 23 774-5 A b (BCE 3 E 4) T < ὄνθου βοέου> πλῆτο στόμα : κεχηνῶς οὖν ἔτρεχεν.
- 23 777 ὁ δὲ τὸν πρεσβύτερον λαβραγόραν εἰπὼν (cf. Ψ 479) κατὰ τοῦ στόματος κολάζεται. A b (BCE 3 E 4) T μήτηρ ὡς Ὀδυσῆϊ παρίσταται : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ὥς , πρὸς τὸ μὴ ἀπεμφαίνειν συναπτόμενον.
- 23 783a A μήτηρ ὡς Ὀδυσῆϊ : διὰ τοῦτο ἴσως φησὶ "καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη" (δ 502), ὅτι τὴν παρθένον εἵκασε μητρί.
- 23 783b ὁ δὲ Ἴστρος (FGrHist 334, 58 a) ἐκτεθῆναι ὑπὸ Ἀντικλείας Ὀδυσσέα φησὶν ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, ἣ ἐστὶν ἱερὰ Ἀθηνᾶς. T Ἀντίλοχος δ' <ἄρα δὴ> λιοισθήϊον <ἔκφε ρ' ἄεθλον > : πάντας τοὺς διαφέροντας ποιεῖ ἡσσωμένους διὸ καὶ Ἀντίλοχον.
- 23 785a1 ἢ ὅτι νέων ἐστὶ ποδωκέστατος. T πάντας δὲ τοὺς διαφέροντας ἐν τινὶ ἡττωμένους ὁ ποιητὴς ἔδειξε, μὴ μέγα διδάσκων φρονεῖν.
- 23 785a2 b (BE 3 E 4) μειδιῶν : προλαμβάνων τὸν κατάγελων καὶ ὑπεκλύων τὸ φιλότιμον τῶν νικησάντων.
- 23 786 b (BCE 3 E 4) T προγενέστερος : τὰς ἡλικίας ἐσήμανε τῶν ἡρώων· ἔστι γὰρ Ἀντίλοχος νέος, μείζων Αἴας, εἴτα ὁ Τελαμώνιος, εἴτα Ὀδυσσεύς, εἴτα Ἰδομενεύς, εἴτα Νέστωρ.
- 23 789 b (BCE 3 E 4) T ὠμογέροντα : τὸν μὴ καθηψημένον ὑπὸ τοῦ γήρωος.
- 23 791 ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν· A b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν" (ο 357), ὡς καὶ ἐφθὸν τῷ γήρα φασίν. AT ἡ διπλῇ δέ, ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα ὠμογέροντα εἶπεν. A ὠμογέροντα :

- οὕτω λέγουσιν ἦτοι—γεγηρακότας. Α ἀργαλέον δέ </ ποσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ > : φησὶν οὖν 'οὐχ ἦσσηται Ὀδυσσεῖ, ἀλλὰ τῇ Ἀθηνᾶ'. ^[5]
- 23 791-2 Τ ἐριδήσασθαι : ἀπὸ τοῦ ἐρίδω, ὅθεν τὸ "ἐριδαίνετον ὦδε" (Α 574).
- 23 792a ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται "ἐρίζησασθαι". Τ εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ : "Ἀχιλλῆϊ" διὰ τοῦ η .
- 23 792b Τ κύδηνεν : ὕψωσεν, γαῦρον ἐποίησεν.
- 23 793 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ " <κυδιόνων> , ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει" (Z 509 = O 266). Τ τὸν δ' Ἀχιλεὺς <— ἐπιθήσω > : ὅσον ἐπιδέξιος ὁμιλία δύναται, ἀπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐδήλωσεν.
- 23 794-6 b (BCE 3 E 4) Τ {ἀντίλοχ' οὐ μὲν τοι} μέλεος : ὅτι μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν· οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον.
- 23 795a1 Α {οὐ μὲν τοι;} μάταιος· οὐκ οἰκτρός, ὡς οἱ τραγικοί.
- 23 795a2 Τ ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον <ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω > : ἴαλλὰ† καίτοι ἐπιχειρήσαντα αὐτὸν ἀφελέσθαι τὸν ἄθλον πρώην (cf.
- 23 796 Ψ 537—47) οὐκ ἐμνησικάκησεν, ἀλλ' ἠῤῥησε †διὰ† τὴν παροιμίαν φησὶν· παροιμιῶδες γὰρ τὸ "ἄθᾶνatoi τιμῶσι" (Ψ 788). ἢ ὅτι ἄριστος ὢν ἦττηται, ὡς Εὐμήλος (cf. Ψ 536). Τ {τεύχεα} Σαρπηδόντος : ὅτι ἀπ' εὐθείας βαρυτόνου ὡς Χαλκῶδων. ^[5]
- 23 800a1 Α {σαρπηδόντος;} ὡς Χαλκῶδόντος τῷ τόνῳ.
- 23 800a2 Τ ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε <κελεύομεν—ἀργυρόηλον > : συναπτέον πάντα μέχρι τοῦ χαλκὸν ἐλόντε (803), οὐ λείποντος τοῦ μάχεσθαι ἢ τινος τοιούτου· καὶ γὰρ μόνον αὐτὸ <τὸ> κελεύειν εἴωθε τιθέναι καθ' ἑαυτὸ ὁ ποιητής, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα (φ 175)· "Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν", καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ῥαψωδίᾳ (sc. ^[5]
- 23 802-7 Ω 90)· "τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός;"· καὶ μετ' ὀλίγον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον ὅπ <π> ὀτερὸς κε φθῆσιν ὀρεξάμενος (805) καὶ ὑποστικτέον μέλαν αἶμα (806)· εἰ μὲν γὰρ συνάπτοιμεν τὸ ἄνδρε δύω (802), ὁππότερός κε φθῆσιν (805), σολοικισμὸς γίνεται. Α ἄνδρε δύω <—πειρηθῆναι > : ἔοικε σκιομαχία εἶναι· ὅτι γὰρ οὐκ εἰς θάνατον, φησὶ "καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι" (Ψ 810). ^[10]
- 23 802-4a1 τὰ δὲ ἄθλα τῆς δόξης οὐ μεγάλα. Τ ἔοικε σκιομαχία τις εἶναι· οὐ γὰρ ἔχει τρώσεις· φησὶ γὰρ "καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι".
- 23 802-4a2 τάχα οὖν ὁ εὐθυνθεὶς εἰς τὸ τρῶσαι τὸν πλησίον εὐκόλως, οὐ τρώσας δὲ διὰ τὸ ὁμογενές, ἐκεῖνος νικᾷ. b (BCE 3 E 4) ὀρεξάμενος : πατάξας, ἐκ τοῦ παρεπομένου· συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν ἐκτείνεσθαι.
- 23 805 Α b (BCE 3 E 4) Τ ἢ ἀντὶ τοῦ ὀρέξας. ΑΤ ψαύση δ' ἐνδίνων <διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα > : ἀθετεῖται, ὅτι ἐνδίνων θέλει λέγειν τῶν ἐντοσθίων σπλάγχνων, <ὅπερ οὐχ ἀρμόζει>· ἕως γὰρ τοῦ ἀμύξαι μόνον τὸν χρῶτα μονομαχοῦσι.
- 23 806a καὶ διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα ἐκ τῆς Δολωνείας (sc. K 298 = 469) μετᾱκείται. Α ψαύση δ' ἐνδίνων <—αἶμα > : ἀθετεῖ τὸν στίχον Ἀρίσταρχος· οὐ γὰρ †εἰς τὸ ἄγων†. ^[5]
- 23 806b1 ἐνδίνων δὲ ἀκούει τῶν ἔνδον τοῦ χρωτός. τό τε διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα μετῆκται ἀπὸ τῆς Δολων <ε> ίας (sc. K 298 = 469). οἱ δὲ ἐνδίνων τῶν ἐντὸς ὅπλων. Ἀριστοφάνης δὲ οὕτω γράφει (sc. v. Ψ 805—6)· "ὁππότερός κε πρόσθεν ἐπιγράψας χρῶα καλόν / φθῆῃ ἐπευξάμενος διὰ τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν". Τ {ψαύση δ'} ἐνδίνων : ὡς "σελίνων" (cf. ^[5]
- 23 806c Β 776. ε 72) παρῆκται δὲ παρὰ τὸ ἔνδον τὸ ἔνδινον· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ἐντοσθεν ἐντοσθίδια λέγεται. οὕτως δὲ ἔχει καὶ τὰ "ἔντερα" (N 507. Ξ 517 al.) καὶ τὰ "ἔγκατα" (Λ 176. Ρ 64 al.), παρὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Α ἐνδίνων : παρὰ τὸ ἔνδον, ὡς ἔντερον.

23 806d1 Τ ἐνδίνων : τῶν ἔνδον τοῦ χρωτός.

23 806b2/d2 οἱ δὲ τῶν ἐντὸς ὄπλων, b (B [bis], C, E 3 [bis]) ἀπὸ τοῦ ἔνδον. b (B [bis], C, E 3 [bis], E 4) ἄλλως ἐνδίνων : τῶν ἐντὸς τῶν ὄπλων μελῶν, ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ θώρακι. οἱ δὲ ἀποδιδόντες ἐντέρων ἀγνοοῦσιν· οὐ γὰρ μέχρι θανάτου μονομαχοῦσιν. Α καὶ σφιν δαῖ τ' ἀγαθὴν < παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν > : ἀθετεῖται, ὅτι ἔδει καὶ πᾶσιν, ἀλλ' οὐχὶ τούτοις μόνον· τί γὰρ τούτοις πέπρακται πλέον; Α < καὶ σφιν > δαῖ τ' ἀγαθὴν < παραθήσομαι > : δεῖ γὰρ ἐπικυδέστερόν τι ἔχειν τὴν ὅπλομαχίαν. ^[5]

23 810b Τ < δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς : > ἐν ἄλλῳ "δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας".

23 815a Α im θάμβος δ' ἔχε < πάντας Ἀχαιοὺς > : ἐν βραχεὶ τὴν διάθεσιν τῶν θεατῶν παρέστησεν.

23 815b Τ {τρὶς δὲ σχεδὸν} ὠρμήθησαν : ὠρέχθη < σαν > ἀντὶ τοῦ ἐπάταξαν.

23 817 Τ < Αἴας μὲν .

23 818-9a1 .. > κα τ' ἀσπίδα < .. / νύ ξ' , οὐδὲ χρό' ἴκανε > : ἀπλοϊκώτερον· ὁ δὲ κακοτεχνῶν ἐπὶ τὸν αὐχένα (cf. Ψ 820—1). τινὲς δὲ τὴν ὅπλομαχίαν Διομήδη εὐρεῖν φασιν. Τ οὗτος ἀπλοϊκώτερον ποιεῖ καὶ γενναιότερον.

23 818-9a2 ὁ δὲ Διομήδης κακοτέχνως καὶ φθονερῶς τὸν b (BCE 3) αὐχένα τηρεῖ. b (BCE 3 E 4) < αἰὲν > ἐ π' αὐχένι κῦρε : κῦρε ἐτύγχανε· διὸ δὴ καὶ "περιδείσαντες Ἀχαιοὶ < / παυσάμενους > ἐκέλευσαν" (Ψ 822—3).

23 821a1 ἢ ὅτι οἱ κρείττους ἡττῶνται. ἢ ἐπεὶ κέκμηκε τῇ ἐπὶ νηυσὶ μάχῃ, Διομήδης δὲ ἀναπέπauται. Τ αἰ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐτύγχανε· διὸ καὶ δειδίσαι.

23 821a2 ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς τοὺς ἀρίστους ἡσῶ τοῖς ἐλάττοσιν, Εὐμηλον Διομήδει (cf. Ψ 536) καὶ Αἴαντα Ὀδυσσεῖ (cf. Ψ 725—32) καὶ Ἀντίλοχον (cf. Ψ 778—92). b (BCE 3) αἰὲν ἐ π' αὐχένι κῦρε : ἱστορηται ὅτι—ἄτρωτος ἐγένετο. Α καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι < περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ > : ὅτι ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων (cf. ^[5]

23 822 Ξ 406) φαίνεται καθ' Ὅμηρον μὴ ὦν ἄτρωτος ὁ Αἴας. Α παυσάμενους ἐκέλευσαν : ἀνδρῶν ἀγαθῶν σωτηρίαν ἐπίπροσθεν τίθενται τῆς ἰδίας ἡδονῆς.

23 823a1 Τ τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἐν πολέμῳ ἀνδρῶν ἐπιμελόμενοι τὴν οἰκείαν ἡδονὴν τῆς ἐκεῖνων οὐ προκρίνουσι σωτηρίας.

23 823a2 b (BCE 3 E 4) αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν < —τελαμῶνι > : ἡθέτηνται· συλλύσεως γὰρ γεγεννημένης ἔδει κοινῇ διελέσθαι τὰ ἔπαθλα· καὶ γὰρ προεῖρηται "ἀέθλια ἴς' ἀνελέσθαι" (Ψ 823).

23 824-5a1 προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. Α ἄλλως {αὐτὰρ τυδεΐδῃ δῶκεν;} καὶ Ἀριστοφάνης προθέτει τοὺς δύο.

23 824-5a2 Τ αὐτὰρ Τυδεΐδῃ δῶκεν < —τελαμῶνι > : ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, ἄτοπόν τέ φησιν ἰώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους ἐτέραν αἰρεῖν πρὸς Αἴαντα στάσιν· ἄλλως τε εἶπεν "ὀππότερός κε φθῆσιν < ὀρεζάμενος χροά καλόν > " (Ψ 805), ὁ δὲ οὐκ ἔτρωσεν.

23 824-5b οἱ δέ, διαλυσάμενων αὐτῶν ἴδια Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὅπλα, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πάλης· ἐπειδὴ οὖν ἐκεῖσε (cf. Ψ 736) ἐδωρήσατο Αἴαντι, νῦν Διομήδει. Τ < αὐτὰρ Τυδεΐδῃ—τελαμῶνι : > διὰ τί προκρίνει Αἴαντος; διὰ τὴν στάσιν· θρασὺς γὰρ ὦν οὐκ ἂν ἡνέσχετο, ἢ καὶ ἔτι πολεμήσαι ἡθέλησεν. ^[5]

23 824-5c b (BCE 3 E 4) ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι : "ἐϋκμήτῳ", Τ εὖ κατασκευασθέντι· οὐκ ἦσαν γὰρ δερμάτινοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

23 825

- b (BCE 3) Τ ἤκεν σόλον : ὥσπερ τοῖς μονομαχοῦσιν ὅπλα, καὶ τοῖς δισκεύουσι τὸν σόλον· διὸ οὐδὲ δευτερεῖα τίθησιν· οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν διαιρεῖν.
- 23 826a1 ἦ ὥς καταφρονητοῦ ἀσκήματος καὶ μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπιδείξιν. Τ ὥσπερ τοῖς μονομαχοῦσιν ὅπλα, οὕτω καὶ τοῖς δισκεύουσι τὸν δίσκον τίθησι.
- 23 826a2 διὰ τί δὲ μὴ ποιεῖ καὶ δευτερεῖα; ὅτι μὴ μέγα ἦν τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ καὶ μεμπτὸς ὁ ἀπολειπόμενος. b (BCE 3 E 4) ὁ δὲ νικήσας εἶχε τὸν σόλον. b (BE 3 E 4) σόλον : σημειοῦνται τινες ὅτι σόλον τὸν δίσκον εἶπεν.
- 23 826b διαφέρει σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατὺς ἐστὶ καὶ κυκλοτερής, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Α σόλον : παρὰ τὸ ὅλον σεύεσθαι.
- 23 826c b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ χαλκοῦς· ὁ γὰρ σίδηρος οὐ χωνεύεται καὶ ὅταν εἴπῃ· " <οὐ μὲν γάρ οἱ> ἀτεμβόμενός <γε> σιδήρου / ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ <εἷς> ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει > " (Ψ 834—5), σημαίνει ὡς ἀλλάξει τοῦ χαλκοῦ τὸν σίδηρον. ὁ δὲ δίσκος λίθος ἦν κυκλοτερής, μεσόθεν ὀπὴν ἔχων, ἐξ ἧς ἐχάλων καλῶδιον πρὸς τὸ μετεωρίζοντας ὀλίγον ρίπτειν αὐτόν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc. θ 190)· "βρόμβησεν δὲ λίθος". b (BE 3 E 4) Τ < αὐτοχώνων : > εἰκῇ κεχωνευμένον. ^[5]
- 23 826d1 Τ il καὶ αὐτοχώνος ὁ καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων ἐπέισακτον.
- 23 826d2 b (BCE 3 E 4) τὸν δ' ἄγε τ' ἐν νήεσσι <σ> ι : τὰ ἐπὶ νεὼς φερόμενα ἄγεσθαί φησιν.
- 23 829 φιλόκαλος δὲ Ἡετίων, ὃ ζῆλον τῶν κτημάτων <ἐν> ἔβαλεν Ἀχιλλεῖ. Τ < ἔξει μιν καὶ πέντε > περιπλομένους ἐνιαυτοῦς </ χρεώμενος > : οὐ σταθμῶ τὸ βάρος ἐνέφηνεν, ἀλλὰ χρήσει πολυχρονίῳ.
- 23 833-4 b (BCE 3 E 4) Τ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου / ποιμὴν : ποιμὴν δεῖται σιδήρου πρὸς τὸ χειμῶνος κόπτειν θαλλοὺς καὶ ἀκάνθας εἰς φραγμοὺς b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ξύλα πρὸς κλισίων κατασκευήν.
- 23 834-5 b (BCE 3) Τ {ἄλλως} ἀτεμβόμενός <γε σιδήρου> : στερόμενος.
- 23 834 εἰ δὲ μὴ καταδεχόμεθα τὸν σόλον χαλκοῦν εἶναι ἀλλὰ σιδηροῦν, ἔσται τὸ "αὐτοχώνων" (Ψ 826) καταχρηστικῶς τὸν εἰκῇ γεγονότα. Τ ἂν δ' Αἴας <Τελαμωνιάδης> : δῆλον οὖν ὡς ἐπ' ἴσης ἐν τοῖς ἄλλοις (cf.
- 23 838a1 Ψ 736 et 813) διελύθη ὁ Αἴας. ἢ ἐνδεικνύμενος τὴν ἐν ἄλλοις ἄσκησιν. ἢ ἰάσασθαι θέλων τὰ φθάσαντα. Τ ἰάσασθαι θέλων τὰ φθάσαντα καὶ δεῖξαι ὡς πάντα ἥσκηται, τούτῳ ἐπιχειρεῖ.
- 23 838a2 οὐ τυγχάνει δὲ τὸ τέλειον τῷ ἡδῇ προκεκμηκέναι. b (BCE 3 E 4) < ἦκε δὲ δινήσας >· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί : τοῦτο θέλει εἰπεῖν ὅτι καταγελάστως ἔρριψεν ἐπ' ὀλίγον βαλῶν, ἢ εὐχερῶς τὴν χεῖρα σχηματίσας, ἢ μὴ διαστήσας τὴν πόδε.
- 23 840a1 Τ βούλεται εἰπεῖν ὅτι καταγέλαστος ἐγένετο ἐπ' ὀλίγον βαλῶν.
- 23 840a2 ἢ ὅτι εὐχερῶς ἤκεν αὐτὸν καὶ χαίροντες γελῶσιν. b (BCE 3 E 4) χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς <καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων> : ἀθετεῖται, ὅτι δεῖν προδεδισκευκότων ἔδει εἰπεῖν ἀμφοτέρων.
- 23 843a μετενήνεκται δὲ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (cf. θ 192)· καὶ ἐκεῖ εὐλόγως ἔστιν "ὑπέρβαλε σήματα πάντων". πλείονες γὰρ δισκεύουσιν. Α <χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς> καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων : μετενήνεκται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαιακίας (cf.
- 23 843b θ 192)· γελοῖον γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δύο. ἀλλὰ <προ> φέρουσι τὸ "εἰσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες" (φ 230)· ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καταριθμεῖ "πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμεο" (φ 231). Τ πάντων : ἐπὶ δύο ἢ τριῶν. ^[5]
- 23 843c

- Τ ἄλ λ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε <—ὑπέρβαλε> : ὑποστικτέον Πολυποίτης (844), ἀνὴρ (845), ἀγελαίας (846)· τῇ γὰρ προτέρᾳ προτάσει ἐτέρα ἐπενήνεκται.
- 23 844-7 Α καλαύροπα : ὅτι ἅπαξ καλαύροπα .
- 23 845a σημαίνει δὲ τὸ ρόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλου καὶ τοῦ ρέπειν. Α καλαύροπα : ρέπω ρέψω ρέψ ρόψ καὶ καλαῦροψ.
- 23 845b b (BC E 3 E 4) Τ ἄλλως καλαύροπα : ῥάβδον καλὴν ροπὴν ἔχουσιν.
- 23 845c βάλλουσι δὲ αὐτήν, ὅτε συνενωθεῖσας βούλονται διακρίναι τὰς βοῦς. ἔχει δὲ ἐν τῷ κάτω μέρει δεσμόν, εἰς ὃν εἴρουσι τὴν χεῖρα. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Ἀντίμαχος (fr. 91 W.)· "πάντες δ' ἐν χεῖρεςσι καλαύροπας οὐατοέσσας". τῶν δὲ ἅπαξ εἰρημένων ἡ λέξις. b (BE 3 E 4) Τ πέτεται διὰ βοῦς : διὰ βοῶν, ὡς "διά τ' ἔντεα" (Ψ 806).^[5]
- 23 846 b (BCE 3) Τ < αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόντα σίδηρον : > ὡς τοῖς δισκεύουσι τὸν σόλον (cf.
- 23 850a Ψ 826). Τ ἰόντα σίδηρον : ὅτι τινὲς ἰόντα τὸν μέλανα, ὡς "ἰοιδέα πόντον" (Λ 298.
- 23 850b λ 107). βέλτιον δὲ τὸν εἰς ἰοὺς εὐθετοῦντα· οἰκεῖον γὰρ τὸ ἔπαθλον τοξόταις. Α ἰόντα σίδηρον : μέλανα, ὡς "ἰοιδέα πόντον" (Λ 298.
- 23 850c λ 107). οἱ δὲ εἰς βελῶν ἐργασίαν ἐπιτήδειον, ἐξ οὗ τὸν καθαρὸν· ἡ γὰρ εἰς λεπτὰ κατασκευὴ καθαροῦ δεῖται σιδήρου. b (BCE 3) Τ καὶ δ' ἐτίθει <δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα> : ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (cf.
- 23 851a τ 572—81. φ 75—6. 120—3) ὁ αὐτὸς τρόπος· πελέκεις γὰρ τίθησι, δι' ὧν παρακελεύει τοξεύειν τοὺς μνηστῆρας. καὶ νῦν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπαθλον γίνεται. Α πελέκεας : διστόμους πελέκεις, b (BCE 3) Τ δίχα τῶν στελεῶν.
- 23 851b b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ Τ ὄνομα σταθμοῦ TT il ἐξάμνου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς οὕτω λεγόμενον. οἱ δὲ κατὰ τινὰς τάλαντον σιδήρου, κατὰ δὲ ἐνίους ἑκατὸν μνᾶς. οἱ δέ, ἃ τιθέντες δι' αὐτῶν ἐτόξευον. καὶ ἔστι χαρίεν· ὡς γὰρ τοῖς μονομάχοις ἄθλον τέθεικε πανοπλίαν καὶ τοῖς δισκεύουσιν αὐτὸν τὸν δίσκον, οὕτως τοῖς τοξεύουσι πελέκεας, οἷς εἰώθασι χρῆσθαι. δύο δὲ τίθησι διὰ τὸ μὴ εἶναι πολλοὺς ἀρίστους τοξότας τοῖς Ἀχαιοῖς. Τ πελέκεας : ἀξίνας διστόμους—ἐμβάλλεται αὐτοῖς ἡ στελεά. Α ἡμιπέλεκ <κ> α : μονοστόμους πελέκεις.^[10]
- 23 851c b (BCE 3) Τ μηνίνθω : τῇ σπάρτῳ παρὰ τὸ μηνύεσθαι.
- 23 854a Τ δῆσεν ποδός : ἦς ἄρ' ἀνώγει : γράφεται καὶ "ὥς γὰρ ἀνώγει".
- 23 854b1 κατ' ἔνια δὲ "δῆσεν πόδα". Α {ὥς ἀνώγει;} "ἦς γάρ" καὶ "ὥς γάρ" διχῶς.
- 23 854b2 ἔνιοι δὲ "δῆσεν πόδα". Τ ἐν ἄλλῳ "ἦς γὰρ ἀνώγει".
- 23 854b3 Α im τοξεύειν· "ὅς μὲν κε <βάλη τρήρωνα πέλειαν—> : ὅτι ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετῆλθεν οὕτως· ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς τοῦτο λέγει ὅς μὲν κε βάλη —.
- 23 855a Α < τοξεύειν·> "ὅς μὲν κε βάλη <—πέλειαν —> : λείπει τὸ τάδε λέγων.
- 23 855b εἴωθε δὲ μεταβαίνειν ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικόν. b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ δυσχερέστερον τὸ τῆς περιστερᾶς τοῦ ἐνὸς γὰρ δέδεται ποδός καὶ πτερυσομένη δυσχερὴς ἐστὶ πρὸς τὴν βολήν. b (BE 3 E 4) Τ < οἶκον δέ : > ἐν ἄλλῳ "κλισίην δέ {φερέσθω}"^[5]
- 23 856 Α im ὅς δέ κε μηνίνθοιο <τύχη ὄρνιθος ἀμαρτῶν : > ὅτι βέλτιον ἦν τοῦτο μὴ προλέγεσθαι ὑπὸ Ἀχιλλέως ὥσπερ προγινώσκοντος τὸ ἀπὸ τύχης συμβησόμενον.
- 23 857a Α < ὅς δέ κε—ἀμαρτῶν > : ἔδει {δὲ} μὴ προειπεῖν περὶ τῆς μηνίνθου, ἀλλ' ὕστερον ὡς ἐναγώνιον συμβεβηκὸς εἶπεῖν.
- 23 857b Τ μηνίνθοιο τύχη : καὶ μὴν τοῦτο—μενούσης. Α ἥσων γὰρ δὴ κείνος : τοῦτο μεταξὺ κείμενον ἦθος ἔχει.

- 23 858a Τ ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα : δύο μέρη ἐστὶ λόγου, ὁ καὶ δέ· διὸ βαρυτονητέον· οὐ γὰρ δείκνυσιν ἤδη τὸν οἴσοντα τὰ ἡμιπέλεκ <κ> α, ἀλλὰ κατ' ἀναφορὰν ἀποφαίνεται.
- 23 858b1 Α ὁ δ' οἴσεται : δύο μέρη λόγου τὸ ὁ δέ, ἴν' ἧ' οἴσεται δέ', ὡς "ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα" (Ε 736).
- 23 858b2 Θ 387) 'ἐνδῦσα δέ'. Τ < ὦρτο δ' ἔπειτα > βίη Τεύκροιο : καὶ πῶς φησιν Ὀδυσσεύς "οἶος δὴ με Φιλοκτῆτης ἀπεκαίνυτο τόξω" (Θ 219); καυχᾶται δέ, ὡς τὸ "δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶστῳ" (Θ 229).
- 23 859 b (BCE 3 E 4) Τ κλήρους δ' ἐν κυνέῃ <—πάλλον ἐλόντες > : ἴσως γὰρ ὁ πρῶτος φθάσας βαλεῖ τὸν ὄρνιν καὶ νικήσει.
- 23 861 b (BCE 3 E 4) Τ {τεῦκρος δέ} πρῶτος : ἔδει πρότερος.
- 23 862 Τ ἐπικρατέως : ἰσχυρῶς ὥστε κρατῆσαι.
- 23 863a1 Τ ἰσχυρῶς καὶ δυνάμει πολλῇ, πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν.
- 23 863a2 b (BCE 3 E 4) < οὐ δ' ἠπέιλησεν ἄνακτι : > ὅτι νῦν ἠπέιλησεν ἀντὶ τοῦ ἠῤῥατο.
- 23 863b1 Α im οὐδ' ἠῤῥατο.
- 23 863b2 b (BCE 3) Τ μέγηρε γάρ <οἱ τό γ' > Ἀπόλλων : ἐπὶ εὐσέβειαν τοῦτο προτρέπει.
- 23 865 b (BCE 3 E 4) Τ < τῇ δέδε τ' ὄρνις : > ἐκατέρωσε δύνανται προσδίδοσθαι.
- 23 866 Α im ἡ μὲν ἔπει τ' ἠῖξε πρὸς οὐρανόν : ἄνωθεν καὶ κάτωθεν (cf.
- 23 868 Υ 863) ἐκίνησε τὴν ἐνέργειαν. Τ σπερχόμενος δ' ἄρα <Μηριόνης ἐξείρυσε χειρός / τόξον· ἀτὰρ δὴ οἶστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν > : ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ "σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ' οἶστον / τόξω· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε <ν> πάλαι, ὡς ἴθυνεν".
- 23 870-1a1 ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀντίμαχον (fr. 139 W.) οὕτως "σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείλετο τόξον / χερσίν". ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων ἐπειγόμενον βούλεται τὸν Μηριόνην ἐκσπάσαι τῆς τοῦ Τεύκρου χειρὸς τὸ τόξον· καὶ γὰρ κοινὸν τῶν ἀγωνιζομένων αὐτὸ εἶναι ὥσπερ τὸν δίσκον. τὸ δὲ ἀτὰρ <δὴ> οἶστον ἔχεν πάλαι (871) ἐπὶ τοῦ Μηριόνου ἀκουστέον. Α ἐπειγόμενος ἀπέσπασε τῆς χειρὸς τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον· ἐνὶ γὰρ ἡγωνίζοντο τόξω ὡς ἐνὶ δίσκῳ· οἶστον (cf. ^[10]
- 23 870-1a2 871) γάρ, ἐξ ὅτου ἐκεῖνος ἴθυνεν ἐπὶ τὸν σκοπόν, καὶ οὗτος εἶχεν· b (BCE 3 E 4) Τ οὕτως Ἀρίσταρχος, ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ οὕτω "σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ' οἶστον / τόξω· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν". Ἀντίμαχος δὲ "σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε Τεύκρου / τόξον· χερσὶ δ' οἶστον ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν". Τ σπερχόμενος δ' ἄρα <Μηριόνης ἐξείρυσε χειρός > : ὅτι ἐνὶ τόξῳ ἐχρῶντο οἱ τοξόται· διὸ ταχέως ἀφαιρεῖται ὁ Μηριόνης τοῦ Τεύκρου τὸ τόξον. ^[5]
- 23 870 Α οἶστον ἔχεν : ἐν ὅσῳ ἐκεῖνος ἐτόξευεν, καὶ οὗτος κατεῖχε τὸν οἶστον.
- 23 871 Τ < ἠπέιλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι : > ὅτι πάλιν ἀντὶ τοῦ ἠῤῥατο.
- 23 872 Α im ἀντικρὺ δὲ διῆλθε <βέλος > : τὰ πάντα θεματικῶς εἶπεν.
- 23 876 Τ πρόσθεν Μηριόναο <πάγη ποδός > : τὸ εὖστοχον ἐδήλωσε τῆς βολῆς, δι' οὗ <φησι> 'πρόσθε τοῦ βαλόντος ἠνέχθη τὸ βέλος'.
- 23 877 b (BCE 3 E 4) Τ λίασθεν : οὕτως Ἀρίσταρχος ΑΤ διὰ τῶν δύο σς .
- 23 879a1 Α ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ "λίασθη". ΑΤ Ἀρίσταρχος "λίας <σ> εν".
- 23 879a2 Α int λίασθη : ἀπέκλινεν, ὡς "ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς" (Λ 80).
- 23 879b Τ < λίασθεν : > ἀπεκλίθησαν, τὴν ἰδίαν ἀρμονίαν ἀφέντα.
- 23 879c b (BCE 3 E 4) < ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ὡκέως, ὃ ἔστιν εὐθέως.

- 23 880 A int ὥκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο <—ἄειρε> : ὥκὺς (880) ἀντὶ τοῦ ταχέως.
- 23 880-2a1 ἐπειδὴ ἐν τῇ ποιήσει πολλὰ κεχάριται Τεύκρῳ, νῦν τοῦτο πορίζεται Μηριόνῃ. Τ ἀντὶ τοῦ ταχέως· ἢ ἐπιδὴ πνεῦμά ἐστι.
- 23 880-2a2 πολλὰ δὲ ἐν τῇ ποιήσει κατορθώματα Τεύκρῳ περιάψας, νῦν τοῦτο Μηριόνῃ διὰ τὸ πιθανὸν πορίζεται. b (BCE 3 E 4) < ἂν δ' ἄρα Μηριόνῃς πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε : > ὅτι παρέλκει τὸ πάντα ς.
- 23 882 A int ἀνθεμόεντα : ἀναθεματίζον.
- 23 885 ἢ ποικίλον, ἀπὸ τῶν ἐντετορευμένων ἀνθῶν, ἅπερ ἄνθεμα καλοῦσι· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Πίνδαρος (Ol. 2, 72)· "ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ". Τ καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέστην : ὅτι ἥμονες οἱ ἀκοντισταί, ἀπὸ τοῦ ἰέναι.
- 23 886a τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν "ρήμονες", οἰόμενοι τοὺς ρήτορας. οὐκ ἔστι δὲ λογι <στι> κὸς ὁ ἀγών. τὸ δὲ ἥμονες δασυντέον· παρὰ γὰρ τὸν ἥσω μέλλοντα ἐσχημάτισται ἡ λέξις· "ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ" (P 515). παρὰ δὲ τοῦτο καὶ τὸ ἥμα ἐγεγόνει πάλιν δασυνόμενον· "καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος" (Ψ 891). Α ῥ' ἥμονες : τινὲς "ρήμονες". ^[5]
- 23 886b ἀλλὰ εἶπεν "καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος" (Ψ 891). ἔστιν οὖν παρὰ τὸ ἥσω· διὸ καὶ δασύνεται. b (B, C [bis], E 3 E 4) Τ ἥμονες ἄνδρες : ὡς οἱ δισκευαί, "οὔτις <.
- 23 886c > ὑπερήσει" (Θ 198), "δοῦρὶ δ' ὑπε <ι> ρέβαλον Φυλῆά τε" (Ψ 637). Τ < ἂν μὲν ἄ ρ' Ἀτρείδης—Ἀγαμέμνων : > καλῶς {δὲ} τοῦτο ἀγωνίζεται Ἀγαμέμνων, b (BCE 3 E 4) Τ ἔνθα μὴ ἤμελλε γυμνωθῆναι τῆς βασιλικῆς στολῆς, Τ καὶ χρεωστῶν τῷ θανόντι (τιμὴν γὰρ ἀρνύμενος Μενελάῳ ἀπώλετο) καὶ ἀνακτώμενος Ἀχιλλέα. ^[5]
- 23 887 πανταχοῦ δὲ εὖστοχός ἐστιν ἀκοντιστής (cf. Γ 179. Λ 91—266). b (BCE 3 E 4) Τ ἡμασιν : ὅτι ὁμοίως ἀκοντίσμασι.
- 23 891 καὶ δασυντέον πάλιν. Α τό δ' ἄεθλον ἔχων : ὡς βασιλέα ἀκοντιτὶ στεφανοῖ, καὶ οὐ πρότερον, εἰ μὴ ἐκέλευσεν ὁ βασιλεύς.
- 23 892 b (BCE 3) Τ Ταλθυβίῳ <κήρυκι> δίδου <πериκαλλὲς ἄεθλον> : δηλονότι ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν.
- 23 897 b (BE 3 E 4) Τ Παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσωδίας Ἡρωδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος Περὶ στιγμῆς.
- 23 postscr A Pap.
- 24, pap13 t XIII (ad Ω 729) < ἡ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος : > [.
- 24, pap13 729 (.)] τὸν Ἑκτορ[α] ... πρεσβεύειν νῦν σημ[μαίνει [.....] εἰς καὶ ἐπι[.....] ὡς Φιλίας ἐν τ(ῶ)ι α τῶν ἐπ[.....] [.....] . λέψαντι λέγει [.....], ὡς φησιν Βάτων ἐν τ(ῇ)ι πρώτῃ Χρε[ί]αι. λῦτο { δ' ἀγών } : εἰ μὲν μέσος δεύτερος ἀόριστός ἐστιν ἀπὸ τῶν εἰς μι , ὥσπερ ἤδη ἐπίσταται λέγων "νῦν δὲ λύμην τρεῖς τόσα πορών" (Φ 80) καὶ "τῆς δ' ἄρα κλαιούσης λύτο γούνατα" (υ 92 + δ 703 vel ψ 205), ἔκτασις ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. ^[5]
- 24 1a1 εἰ δὲ παρατατικόν τινες ἐκδέχονται, δύναται κρᾶσις τοῦ ἐλύετο γεγενῆσθαι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ "ἰχθύες" (Φ 22. 203 al.) ἰχθυῖς, μῦες μῦς, "ρύεσθαι" (Υ 195) ῥύσθαι· "πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε" (Ο 141). ἢ ἀπὸ τοῦ "λέλυτο" (cf. ς 238) λῦτο ὡς "βέβλητο" (μ 423) "βλήτο" (Δ 518. Π 570 al.). Α εἰ μὲν ἐστὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ τῶν εἰς μι ὥσπερ ἤδη ἐπίσταται λέγων "νῦν δ' ἐλύμην" καὶ "ἔκ τῆς οὔσης† λύτο γούνατα", ἔκτασις ἂν εἴη. ^[5]
- 24 1a2

εἰ δὲ παρατατικός, κρᾶσις, ἐλύετο λῦτ ο , ὡς τὸ "ρύεσθαι" ῥῦσθαι· "πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε". b (BCE 3 E 4) T ἢ ἀπὸ τοῦ λέλυτο λῦτο ὡς "βέβλητο" "βλήτο". b (BE 3 E 4) T ἄγων : ἢ τὸ πληθός, "θεῖον δύσονται ἄγωνα" (H 298). ^[5]

24 1b Σ 376). ἢ αὐταὶ αἱ διαγωνίσεις. παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἄγων ἢ ἀγορά· b (BCE 3 E 4) T καὶ τὸν ἀγορανόμον ἀγωνάρχην καλοῦσι· T καὶ "ἀγωνίους θεοῦς" Αἰσχύλος (Ag. 513) τοὺς ἀγοραίους· b (BCE 3 E 4) T καὶ Ἡσίοδος (th. 91)· "ἐρχόμενον δ' ἄν' ἄγωνα". T ἄγων δὲ ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος. b (BE 3 E 4) T οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Πέλοπος ἡνιόχου Ἀγῶνος. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ συνάγεσθαι. T οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω ἄγω ν , ὡς ἀείδω ἀηδών. b (BE 3 E 4) T λαοὶ δὲ θαοὰς ἐπὶ νῆας <ἐκαστοι / ἐσκίδναν τ' ἰέναι> : τὸ ἐξῆς· ἐκαστοι δὲ τῶν λαῶν ἐσκίδναντο, ὥστε ἐπὶ τὰς ναῦς ἰέναι. ^[5]

24 1-2 T δόρποιο μέδοντο : προενοοῦντο ἢ ἐφρόντιζον.

24 2a b (BE 3) T ἄλλως δόρποιο : δόρπον <δαύερπον> , μεθ' ὃ ἐπὶ τὸ δαύειν ἔρπομεν, ὃ ἐστὶ κοιμᾶσθαι ἐπὶ δорῶν.

24 2b ἢ ἀπὸ τοῦ δρέπεσθαι τοὺς πόνους. ἢ δόροπόν τι ὄν, τὸ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν δорάτων. b (BCE 3 E 4) T ὕπνου <—> ταρπήμεναι : τέρψιν λαβεῖν.

24 3 ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ "μέδοντο" (Ω 2). b (BCE 3 E 4) T λεληθότως δὲ δεδήλωκεν ὅτι μέχρις ἐσπέρας παρέτεινεν ὁ ἄγων. b (BE 3 E 4) T αὐτὰρ Ἀχιλλεύς / κλαῖε <—μεμνημένος> : ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀνέσεως τοῦ ἀγῶνος ἐν ἄλλῃ καταστάσει πεποίηκε τὸν ἀκροατὴν ὥσθ' ὑπονοεῖν, μὴ καὶ ἀφῆκεν ἐκ τῆς ψυχῆς τὴν ἀνίαν ὁ Ἀχιλλεύς, πάλιν ἐπὶ τὸ συνεκτικὸν μεταβαίνει πρόσωπον· μονωθεὶς γὰρ πάλιν ὑπὸ τῆς λύπης κρατεῖται. ^[5]

24 3-4 b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ μιν ὕπνος / > ἥρει πανδαμάτωρ : ἥρει μὲν, οὐχ ὀλοτελῶς δὲ διὰ τὸ πένθος.

24 4-5 ἢ καὶ πάντας δαμάζων αὐτὸν οὐχ ἥρει, ὥστε ἀνωτέρω (sc. Ψ 62—101) τὸ αἷτιον τοῦ ὕπνου ὁ κόπος ἦν. b (BCE 3 E 4) T πανδαμάτωρ : ὁ μηδένα ἐὼν ἀδάμαστον.

24 5 b (BE 3 E 4) Σιμωνίδης (fr. 96 [= P.M.G. 601] P.) δὲ "δαμασίφωτα" τὸν ὕπνον καλεῖ. b (BE 3 E 4) T Πατρόκλου ποθέων (6) ἕως <τοῦ> τῶν μιμνησκόμενος (9)· ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι εὐτελεῖς εἰσιν, ἀρθέντων δὲ αὐτῶν καὶ ἐμφαντικώτερον δηλοῦται ἢ τοῦ Ἀχιλλέως λύπη· "ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα" (Ω 5), "ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράσ" (Ω 10).

24 6-9a1 καὶ τοῖς αὐτοῖς καταχρᾶται, ἀνδροτῆτ α , μένος (6)· οὐδὲν γὰρ διαφέρει. καὶ οὐδέποτε ἀνδροτῆτα (6) εἶρηκε τὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἡγορέαν. ἔχει δὲ καὶ τι δυσεξέλικτον, τῶν μιμνησκόμενος (9)· καὶ γὰρ ἄνω εἶρηκεν "ἐτάρου μεμνημένος" (Ω 4). προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. Α ἄλλως {πατρόκλου ποθέων·} προηθετοῦντο οἱ τέσσαρες καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. ^[5]

24 6-9a2 T Πατρόκλου ποθέων <—δάκρυον εἶβεν> : δεξιῶς ὑπόκειται, τίνα ἦν τὰ ἀναμιμνήσκοντα αὐτὸν πένθους· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ὅτι συνέπαιζεν οὐδ' ὅτι αὐτὸν ἐκολάκευεν οὐδ' ὅτι ἡδὺς συμπτώτης ἦν, ὡς ὁ τοῦ Ἑκτορος ("ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος, εἰλαπιναστήσ" [P 577]), ἀλλ' ὅτι κοινωνὸς ἀρετῆς καὶ γενναίων ἔργων. ^[5]

24 6-9b οἱ δὲ ἀθετοῦντες τοὺς στίχους πῶς οὐκ ἐμβρόντητοι, ῥηματίων κακοσχόλως ἐχόμενοι καὶ τοιούτων ἐπῶν κατηγοροῦντες b (BE 3 E 4) T ὅτι ὡς σύγκοιτον ποθεῖ, οὐχ οἷον ἡμιθέων, ἀλλ' οὐδὲ ἡμιγυναίκων ἄξιον <ὄν> ; εἰ γὰρ ὅλως τοῦτο ὑπονοεῖν δεῖ, ἐραστής ἂν εἴη Πάτροκλος ὡς νεωτέρου καὶ περικαλλεστέρου. T ἀθετοῦνται δὲ διὰ ταῦτα· ἀνδροτῆς γὰρ ἐστὶν ἢ τοῦ ἀνδρὸς φύσις· εἶπε δὲ καὶ μένος ἢ ὕ (6). καὶ τολύπευσε (7) δ' οὐκ εὐκαιρον· ἄλλως τε σὺν αὐτῷ οὐχ ὑπέμεινεν τι, αὐτός τε ἐπὶ κουφοτέροις (sc. T 315—7) αὐτοῦ μέμνηται· "ἦ ρά νύ μοί ποτε

- καὶ σύ, δυσάμμορε" (Τ 315). b (BE 3 E 4) Τ {καὶ} μένος ἡϋ : προθυμίαν, εὐμένειαν· ποθεῖ οὖν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ εὐμένειαν. ^[15]
- 24 6-9c Τ < ἡ δ' ὅποσα τολύπευσε—πείρων : > ταῦτα {δὲ} ἤτοι συναπτέον τοῖς ἄν ω , ἵ ν ' ἧ κοινὸν τὸ "ποθέων " (Ω 6) , ἡ ἄ φ ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον , ἵνα ὑποστίζωμεν ἐπὶ τὸ κύματα πείρων (8).
- 24 7-8 ὁ δὲ λόγος 'καὶ ὅσα σὺν αὐτῷ κατειργάσατο ἔργα πολεμῶν τε καὶ πλέων, τούτων μιμνησκόμενος ἐδάκρυεν' (cf. Ω 7—9). Α τολύπευσε : εἰς τέλος ἤγαγεν, ἀπὸ τῶν ἐρίων τολύπη γὰρ ἡ σφαῖρα τῶν ἐρίων. ^[5]
- 24 7a ἔνθεν τὸ ἐκ πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν τι κεφαλαιοῦν τολυπεύειν λέγεται. b (BCE 3 E 4) Τ καὶ πάθεν ἄλγεα : αἱ δημῶδεια "καὶ πάθεν ἔργα". "ἐπεὶ / ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν" (Pind.
- 24 7b1 Ν. 4, 31—2). Τ καλῶς δὲ καὶ τὸ πάθεν· "ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν".
- 24 7b2 b (BE 3 E 4) πείρων: Πάμφιλος περισπᾶ, λέγων τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον· εἰ δὲ περῶ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ῥῆμα καὶ "περόωσι" (δ 709.
- 24 8a ζ 272 al.) καὶ "περάα <ν> μέγα λαῖτμα" (ε 174), δηλὸν ὅτι καὶ "πειρῶν". ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος βαρύνων ἀναγινώσκει, Α ὡς "κείρων" (cf. Φ 204. ω 459). ΑΤ φησὶ γοῦν οὕτω γενόμενος ἐπὶ τοῦ "παννυχίη μὲν ῥ' ἢ γε καὶ ἡῷ πεῖρε κέλευθον" (β 434)· «τὸ "πεῖρε" διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὴν πείρων μετοχὴν βαρύνειν· ὡς γὰρ ἔκειρε κείρων, οὕτως ἔπειρε πείρων· εἰ γὰρ περιεσπᾶτο, ἦν ἂν ὁ παρατατικὸς ἐπείρα.» ἔστιν οὖν διττὸν τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ μὲν σὺν τῷ ι βαρυνθήσεται, τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ι περισπασθήσεται. Α πείρων : βαρυτόνως φησὶ γοῦν "καὶ ἡῷ πεῖρε κέλευθον" (β 434). ^[10]
- 24 8b b (BCE 3 E 4) Τ εἰ δὲ καὶ οὗτος ἀθετεῖται, ἄλλο φησὶν, "ἄλλα τ' ἔπειρον" (γ 33) Τ καὶ "περὶ δουρὶ πεπαρμένους" (Φ 577). καὶ ὡς σπεῖρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτω πείρω πόρος· "πόρους ἁλὸς ἐξερείνων" (μ 259), b (BCE 3 E 4) Τ "θαλάσσης εὐρυπόροιο" (Ο 381. δ 432 al.), "Ἀλφειοῖο πόρον" (Β 592): Τ καὶ "ἄκροπόρους" (γ 463) τοὺς πείροντας τὰ κρέα τοῖς ἄκροις, b (BE 3 E 4) Τ καὶ "ὠκύπορος νηῦς" (cf. Α 421. Κ 308 al.) ἡ ταχέως πορευομένη, "ποντοπόρος" (μ 69. ν 95 al.) δὲ ἡ περῶσα. καὶ ὡς κείρω "κορμός" (cf. ψ 196), Τ πείρω πορμός καὶ "πορθμός" (cf. δ 671. ο 29). b (BE 3 E 4) Τ πρηνής : οὐκ ἔχει πρόθεσιν ἢ λέξις· τί γὰρ ἔστι τὸ "προπρηνέα τύψη" (χ 98); Τ οὐκ ἔχει πρόθεσιν ἢ λέξις· τὸ γὰρ "προπρηνέα τύψη" πλείονός ἐστιν ἐμφάσεως. ^[10]
- 24 11a2 b (BCE 3 E 4) τοτέ : ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε.
- 24 11b b (BCE 3 E 4) Τ δινεύεσ κ' ἁλύων : περιήρχετο b (BCE 3 E 4) Τ ἁλόμενος τὴν ψυχὴν, λυπούμενος, b (BCE 3) Τ ἀστατῶν, ἀδημονῶν.
- 24 12a b (BCE 3 E 4) Τ δινεύεσ κ' ἁλύων : ψιλῶς τὸ ἁλύω ν .
- 24 12b ΑΤ δηλὸν καὶ τῆς συναλιφῆς. Α οὐδέ μιν ἡώς / φαινομένη <λήθεσκειν> : ἐμφαίνει ἀδημονεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῷ μήκει τῆς νυκτός, ὡς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα (Eur.
- 24 12-3 fr. 114, 1): "ὦ νυξ ἱερά". Τ ὑπεῖρ ἄλλα : τὸν Ὠκεανόν φησιν.
- 24 13 Τ < Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι : > ὅτι περισσὸς ὁ δέ .
- 24 15a Α im Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι : περισσὸς ὁ δέ b (BCE 3) Τ καὶ χωρὶς τινος ἐμφάσεως κείμενος· b (BCE 3) ὥστε καὶ ἐν τῷ "τοίηδ' ἀμφὶ γυναικὶ" (Γ 157) οὐ δεῖ προπερισπᾶν τὸ τοίηδε.
- 24 15b Τ τρὶς δ' ἐρύσας <περὶ σῆμα : τρὶς> ἀντὶ τοῦ πολλάκις.
- 24 16 b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ὡς τὸ "οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρόν" (Ψ 13). περὶ ἀνατολὰς δὲ εἵλκεν αὐτόν· φησὶ γοῦν "ἔλκει ἀκηδέστως, ἡώς ὅτε δῖα φανήη" (Ω 417). Τ αὗτις ἐνὶ κλισίῃ <παυέσκετο , τὸν δὲ δ' ἔασκεν> : ὅτι παρεῖται ἡ ἀνά, καὶ ἔστιν ἀναπαυέσκετο.

- 24 17a καὶ ὅτι ὁ δὲ πάλιν περισσός· οὐ γάρ ἐστι λέγειν ὅτι ἐδέσμευεν, ἀλλὰ χωρὶς ὁ δὲ, εἴτα ἔασκεν ἄντι τοῦ εἶα. Α ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο : παυόμενος ἐν τῇ κλισίᾳ ἐγίνετο.
- 24 17b1 ἢ ἀνεπαύετο καὶ ἔκειτο. Τ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ σκηνῆς ἀρχόμενος αὐτὸν ἐρύειν, καὶ πολλάκις ἐρύων τελευταῖον πάλιν μέχρι τῆς σκηνῆς ἐπαύετο τοῦ ἔλκειν αὐτὸν γενόμενος.
- 24 17b2 b (BCE 3 E 4) τόνδε δ' ἔασκεν : ὁμοίως ἀναγνωστέον τὸ τόνδε τῷ "τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα" (E 238) καὶ "τόνδε δ' ἐγὼ κοιμῶ" (ο 545), λέγω δὲ ὁξύνοντα τὴν πρώτην, ἵν' ἢ ἐπέκτασις ἢ διὰ τοῦ δέ .
- 24 17c Α τόνδε δ' ἔασκεν : ἔν ἐστι τὸ τόνδε , ὡς "τόνδε δ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα δεδέξομαι" (cf.
- 24 17d E 238). τινὲς δὲ "δέασκεν" ἄντι τοῦ ἐδέσμευεν. b (BCE 3 E 4) Τ {έν} κόνι : ὡς "θέτι" (Σ 407).
- 24 18a Τ προπρηνέα : ὅτι οὐδὲν πλέον τοῦ "πρηνέα" (Ζ 307.
- 24 18b1 Ψ 25), ὡς ὅταν λέγῃ "ἀταρτηρόν" (cf. β 243) τὸν ἀτηρόν. Α πλεονάζει ἢ πρό, ὡς "νῆάς τε προπάσας" (Β 493).
- 24 18b2 b (BCE 3) Τ τοῖο δ' Ἀπόλλων </ πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ > : καλῶς προτρέπει ἡμᾶς †περί† τὴν τῶν νεκρῶν ἐπιμέλειαν, εἶγε καὶ ὁ Φοῖβος τοῦτο ποιεῖ.
- 24 18-9a1 Τ προτρέπει δὲ ἡμᾶς διὰ τούτου πρὸς ἔλεον καὶ ἐπιμέλειαν τῶν νεκρῶν.
- 24 18-9a2 b (BCE 3) χροῖ : ἄντι τοῦ χροός.
- 24 19 b (BCE 3) Τ καὶ τεθνειότα περ· <περὶ δ' αἰγίδι—ἐλκυστάζων > : ἀθετοῦνται· ἀρκεῖ γὰρ τὸ προειρησθαι "πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων" (Ω 19), τὸ δὲ πῶς μηκέτ' ἐπεκιδιδάσκει <ν> , ὅτι ἀπεμφαῖνόν ἐστιν· ἀνίερρον γὰρ καὶ ἀκάθαρτον τὴν τοῦ Διὸς αἰγίδα νεκροῦ περίβλημα γίνεσθαι. ^[5]
- 24 20-1a1 πῶς δὲ καὶ κατείλητο τῇ αἰγίδι ἐλκόμενος, ἵνα μὴ ἀποδρυφῇ; ἢ πῶς ἔλαβε τὴν αἰγίδα παρὰ Διός; οὐ γὰρ συγκατατέθεται τῇ ἀπολυτρώσει τοῦ νεκροῦ, ἀλλ' ὕστερον (sc. Ω 74—6)· ὁ δὲ Ἀπόλλων οὐκ εἶχεν ἐξουσίαν τῆς αἰγίδος, εἰ δὲ ταῦτα ἐγέγραπτο, οὐκ ἂν ἄλλας αἰτίας εἰσέφερε τοῦ <μὴ> καταδρύπτεσθαι. λέγει μέντοι· "ρόδόντι <δὲ> χρῖεν ἐλαίω / ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων" (Ψ 186—7). καὶ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὃν τρόπον "πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ" (Ω 19), λέγει· "τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων" (Ψ 188), ἵνα διαμένη ἔνικμος καὶ περινίζηται τὴν ἀπὸ τοῦ φόνου ἀκαθαρσίαν, ὡς φησιν ὁ Ἑρμῆς τῷ Πριάμῳ· "θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών, / οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἶμα νένιπται" (Ω 418—9). Α ἀθετοῦνται οἱ δύο· νέφει γὰρ αὐτὸν σκέπει· "τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε". ^[15]
- 24 20-1a2 καὶ αἰγὶς οὐκ ἔστιν αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε / χρυσεῖη : οὕτως "αἰγίδα χρυσεῖην" αἰ Ἀριστάρχου· περὶ ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσὴν αἰγίδα.
- 24 20-1b1 καὶ μήποτε Ὀμηρικώτερον· "τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω / χρύσειον" (Ξ 343). Α {αἰγίδι χρυσεῖη;} "αἰγίδα χρυσεῖην" κατ' αἰτιατικήν· καὶ ἔστιν Ὀμηρικώτερον, ὡς τὸ "τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω" καὶ "τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω" (Φ 321).
- 24 20-1b2 Τ < κάλυπτε : > ἐν ἄλλῳ "κάλυψε".
- 24 20 Α im τὸν δ' ἐλεαίρεσκον : ἀπὸ τούτου ὀκτῶ (sc.
- 24 23 Ω 23—30) ἀθετοῦσι καὶ τοὺς μὲν ἑπτὰ (sc. Ω 24—30) οὐκ ἀλόγως, ὁ δὲ πρῶτος ἐμοὶ δοκεῖ δεόντως κεχρησθαι ὥστε τὴν συναφὴν εἶναι· τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες / "ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο" (Ω 23. 31): b (BCE 3 E 4) Τ πιθανὸν γὰρ πάντων μὲν ἄπτεσθαι τὸν ἔλεον, ἄρξασθαι δὲ τῶν λόγων τὸν μᾶλλον κηδόμενον Ἑκτορος, οἱ ἑπτὰ οὖν δεόντως ἀθετοῦνται, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν· τό τε γὰρ κλέπτειν (sc. Ω 24) διὰ τοῦ Ἑρμοῦ θεοῖς οὐ πρέπον, ἄλογόν τε τὸ εἰπόντα τὴν γνώμην τῶν θεῶν τὴν περὶ τῆς κλοπῆς ἐπάγειν τοὺς λόγους τοῦ Ἀπόλλωνος

κοινή κατηγοροῦντος τῶν θεῶν. οἱ δὲ ἄντικρυς ἐλέγχονται οὐκ ὄντες Ὀμήρου· οὐκ ἔδει γὰρ θεοὺς τὸν αὐτὸν θυμὸν ἔχειν Ἀχιλλεῖ· b (BE 3 E 4) T καὶ ὅτι Ποσειδῶν (cf. Ω 26) οὐ διὰ τὴν ἔριν Ἀχαιοῖς ἐπικούρος. T καὶ τὸ νείκεσεν (Ω 29) ἄκυρον ἐπὶ δικαστοῦ· ἐπὶ γὰρ τῶν δικαζομένων αὐτὸ τίθισιν, "ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς" (Σ 498), b (BE 3 E 4) T "κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων" (μ 440). T οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νείκος διαλύειν, ὡς Ἀντίμαχος (fr. 110 W.)· "μετὰ δ' εὐνειακὲς κρίνον" ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτον. καὶ ἡ μέσσαυλος (cf. Ω 29) σημαίνουσα τὴν ἐν ἀγροῖς οἴκησιν, Ὀμήρου παραδεδωκότος ἐν ἅστει τεθράφθαι τὸν Ἀλέξανδρον καὶ μουσικὴν πεπαιδευθῆναι· "οὐκ ἂν τοι χραισμη κίθαρις τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης, / ἢ τε κόμη τό τε εἶδος" (Γ 54—5), ἃ ἐστὶν οὐδαμῶς ἀγροίκῳ ἀρμόζοντα. ἢ τε μαχλοσύνη (cf. Ω 30) νεωτέρων ἐστίν· ἀμέλει οὐδ' ἐπὶ τῶν θεραπαινῶν Πηνελόπης αὐτῇ κέχρηται, ἐπὶ ἀνδρῶν δὲ οὐ τίθεται ἡ λέξις. b (BE 3 E 4) T ἀλλ' οὐδὲ λαγνείαν αὐτῷ προσέβαλεν, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα. T τὴν τε ἔριν τοῦ κάλλους οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής· εἰ γὰρ ἤδει τὴν κρίσιν, οὐκ ἂν εἶπε Ζεὺς "τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες / τόσσα κακὰ ῥέζουσιν;" (Δ 31—2), φανερᾶς οὔσης τῆς αἰτίας. ἀλλὰ καὶ ὁ Πρίαμος θεοῖς ἀναφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου, ἀλλ' οὐ τῇ κρίσει· b (BE 3 E 4) T "θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσιν" (Γ 164). ἢ τε Ἑλένη οὔτε ἐν τῷ πρὸς Ἑκτορα λόγῳ (sc. Z 344—58) οὔτε ἐν τοῖς θρήνοις (sc. Ω 762—75) οὔτε ἐν τῇ πρὸς Πρίαμον διαλέξει (sc. Γ 172—242) τῆς κρίσεως ἐμνήσθη, τὸ πᾶν δὲ ἀναφέρει Ἀλεξάνδρῳ. T πῶς δ' ἂν τὰς ναῦς "ἀρχεκάκουσ" (E 63) εἶπε καὶ οὐ τὴν κρίσιν; b (BE 3 E 4) T πῶς δὲ οὐκ ἄτοπον Ἀθηναῖν, περὶ ἧς φησι "δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάανθεν" (A 200), ἐρίζειν Ἀφροδίτῃ, περὶ ἧς φησι "καὶ ὄμματα μαρμαίροντα" (Γ 397), ὡς εἰ καὶ Ἡρακλῆς ἀγωνίζοιτο πρὸς Ἀδωνιν; οἶδέ τε ἡ Ἀθηναῖα τὸ κάλλος μύρον αὐτῆς ὄν. πῶς τε Ἡρα ἤρισε μητρὸς ἔχουσα τάξιν; φησὶ γοῦν· "ἢ ῥά νύ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος;" (Ξ 190)· οἶδέ τε ἡ Ἡρα τὰ πειθοῦς ὄργανα παρ' αὐτῇ ὄντα, οἷς πάντας θεοὺς καὶ ἀνθρώπους δαμάζει (cf. Ξ 198—9). T

〈 κλέψαι—〉 ἀργεῖφόντην : κλέπτης γὰρ οὗτος καθ' Ὀμηρον. ^[40]

24 24 T κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον : Ζεὺς ἐρασθεῖς Μαίας—τὰς Ἀπόλλωνος βοῦς. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑρατοσθένει (fr. 1 H. = 1 [p. 59] Pow.) Α ἔν θ' ἄλλοις μὲν (25) ἕως τοῦ τὴν δ' ἦν ἡ ς', ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην (30): ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ· γέλοιον γὰρ τὸ οὐδέ πο θ' Ἡρῃ / οὐδὲ Ποσειδάωνι οὐδὲ γλαυκῶπιδι κούρῃ (25—6): τίνες μὲν γὰρ ἔτι ἐλείποντο τῶν τριῶν 〈 τῶν〉 σεμνοτάτων μετὰ τὸν Δία { τῶν} μὴ συνευδοκούντων; τὴν τε περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν οὐκ οἶδεν· πολλαχῇ γὰρ ἂν ἐμνήσθη. ^[5]

24 25—30 καὶ τὸ νείκεσσε (29) οὐκ ἔστι κρίναι, ἀλλ' ἐπιπλήξαι ἢ διαφέρεσθαι· "νειακίων Ἑλενὸν τε Πάριν 〈 τε〉 " (Ω 249) ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσων· "δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς" (Σ 498), διεφέροντο. καὶ ἡ μαχλοσύνη (cf. 30) κοινῶς ἐστὶ γυναικομανία. δέδωκε δ' αὐτῷ οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην τῶν τότε Ἑλένην. Ἡσιόδειος δ' ἐστὶν ἡ λέξις· ἐκεῖνος γὰρ πρῶτος ἐχρήσατο ἐπὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων (cf. fr. 132 M.—W.). Α ἀ λ ' ἔχον , 〈 ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή〉 : διέκειντο· ἀλλ' οὕτω, φησὶ, διέκειντο τῇ διαθέσει b (BCE 3 E 4) T ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. ^[10]

24 27 b (BCE 3 E 4) 〈 ἔνε κ' ἄτης :〉 ἐν ἄλλῳ "ἔνεκ' ἀρχῆς".

24 28a A int τείνεκ' ἄτη†: οὕτως Ἀρίσταρχος· τὸ γὰρ "ἔνεκ' ἄτης" ἀπολογουμένου ἐστίν.

24 28b T ἢ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν : παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τισι τῶν πολιτικῶν "ἢ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε".

24 30a καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι· ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν μαχλοσύνην τὸν στίχον. Α μαχλοσύνην : τὰ πρὸς πορνείαν, τὴν κόμην καὶ τὸ εἶδος (cf.

24 30b Γ 55). b (BCE 3 E 4) T ἐκ τοῦτο 〈δυωδεκάτη γένε τ' ἡώσ〉 : ἐξ οὗ ἀπέθανεν Ἑκτωρ· b (BCE 3 E 4) T ἐν πρώτῃ γὰρ ἀπέθανεν, T εἶτα ὑλοτόμησαν, τρίτῃ δὲ ἡ τοῦ ἀγῶνος, εἶτα μετὰ ταῦτα

έννεα· φησὶ γοῦν "έννημαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν" (Ω 107): b (BCE 3 E 4) T καὶ ὁ Ἑρμῆς φησι· "δυωδεκάτη δέ οἱ ἡώς / κειμένω" (Ω 413—4): T ἐπίτηδες δὲ ἀνοχὰς παρέχουσι Τρωσὶ γνωσιμαχῆσαι. ^[5]

24 31 ἦ ὅτι πενθεῖ Πάτροκλον ὁ στρατηγός. b (BE 3 E 4) T σχέτλιοί ἐστε , θεοί , δηλήμονες :
〈σχέτλιοι〉 ἐπιβλαβῇ καὶ b (BCE 3 E 4) δυσανάσχετα πράσσοντες.

24 33a λείπει δὲ ὁ καί, ἴν' ἥ 'καὶ δηλήμονες', ὅ ἐστι φθαρτικοί. καὶ τοὺς μὲν Τρωϊκοὺς μέμφεται, ὅτι μετὰ θάνατον ἀμελοῦσι τῶν φίλων, τοὺς δὲ ὅτι πέρα τοῦ δέοντος θυμοῦνται. b (BCE 3 E 4) T
〈οὐδέ πο θ' ὕμιν :〉 γράφεται "οὐ νύ ποθ' ὕμιν". ^[5]

24 33b A int ὕμιν : ἐγκλιτικῶς τὴν ὕμιν ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ ἀπόλυτος.

24 33c A ἦ τ' ἀλόχῳ 〈— / ἐν πυρὶ κήαιεν〉 : οἰκτίζεται μνησθεὶς γονέων καὶ γαμετῆς καὶ παίδων, εἰργομένων τῷ φιλάτῳ τοῦ κοινοῦ μεταδοῦναι πυρός.

24 36-8 b (BCE 3 E 4) T 〈 ἦ τ' ἀλόχῳ :〉 τῇ αὐτοῦ, οὐχ ἑαυτοῦ.

24 36 T il λαοῖσί τε : ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἷς (cf.

24 37 Ω 36). T ἐν πυρὶ κήαιεν : ὅτι οὐ μόνον οἱ ἐπὶ ξένης τελευτῶντες ἐκαίοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἰδίας πατρίδος.

24 38a1 A σημειώτεον δέ, ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς πατρίδος ἐκάοντο.

24 38a2 T κήαιεν : ἀπὸ τοῦ ἔκηα κήαιμι κήαιμεν, ὡς τύψαιμεν.

24 38b T 〈 κτερίσαιεν :〉 οὕτω διὰ τοῦ α ἢ παραλήγουσα, κτερίσαιε ν .

24 38c1 A κτερίσαιεν : "κτερίσαιεν" διὰ τοῦ α ἢ παραλήγουσα.

24 38c2 Ὀμηρικώτερον δὲ τὸ κτερίσαιε ν , ὡς "τίσαιεν Δαναοί" (A 42). T ὀλοῶ : ὀλοθρευτικῶ, ἢ ὀλέθρου ἀξίῳ.

24 39a b (BCE 3 E 4) T βούλεσθ' ἐπαρήγειν : βούλεσθε προσεῖναι, προστίθεσθαι παρ' Ἴωσιν.

24 39b1 T βούλεσθε προσεῖναι καὶ b (BCE 3) προστίθεσθαι καὶ τοῖς ἐκείνου εἵκειν θελήμασιν.

24 39b2 b (BCE 3 E 4) φρένες 〈.

24 40 ..〉 ἐναῖσιμοι : φρόνημα καθῆκον. T γναπτόν : εὐπειθές.

24 41 πιθανῶς δὲ τῇ εὐσεβείᾳ Ἑκτορος ἀντέθηκε τὴν ὠμότητα Ἀχιλλέως. b (BCE 3 E 4) T ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βίη 〈— / εἷξας εἶς ' ἐπὶ μῆλα〉 : ὁ ἐπεὶ (42) σύνδεσμος περισσεύει· διόπερ οὐκ ἐπιζητητέον τὴν ὑπ' αὐτοῦ εἰωθυῖαν ἀποτελεῖσθαι ὑποστιγμὴν· ὁ γὰρ λόγος· ὅς τῃ γε δυνάμει καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ εἷξας ἐπέρχεται θρέμμασιν'.

24 42-3a1 ἐπεὶ δὲ σπανίως ἔστιν εὐρεῖν τοῦτον τὸν σύνδεσμον περισσεύοντα, μήποτε διὰ τοῦ η ἐγγράπτο "εἷξῃσ'" (43), ἵνα ὑποστίζωμεν μετ' αὐτό. καὶ ὁ λόγος· ἐπειδὴν τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ κρατηθῇ, ἐπέρχεται θρέμμασιν'. A {ἐπεὶ ἄρ:} ἢ περισσόν ἐστι τὸ ἐπεὶ ἄρ (42). ^[5]

24 42-3a2 ἦ ἀντὶ τοῦ εἷξας (43) γραπτέον "εἷξῃσιν", ἴν' ἥ 'ἐπὶ εἷξῃ, εἷσιν ἐπὶ μῆλα'. T βροτῶν : περισσόν ἐστιν, εἰ μὴ λείπει τὸ τινός.

24 43 b (BCE 3) T οὐδέ οἱ αἰδώς : λείπει τὸ ἐστίν.

24 44 τὸ 〈ν〉 δὲ ἐξῆς ἀθετητέον· ἀρμόζει γάρ τινι γνωμολογοῦντι. ἐρεῖ δὲ Ἀχιλλεὺς ὅτι νῦν ἐμὲ βλάπτει. T γίνεται , ἦ τ' ἄνδρας 〈μέγα σίνεται ἡ δ' ὀνίνησι〉 : ἀθετεῖται, ὅτι ἐκ τῶν Ἡσιόδου (sc.

24 45a opp. 318) μετενήνεκται ὑπὸ τινος νομίσαντος ἐλλείπειν τὸν λόγον· καὶ γὰρ τοῖς ὑποκειμένοις ἐναντίον τι πεποίηκεν· εἰ γὰρ βλάπτει ἡ αἰδώς, εὐλογον, 〈εἰ〉 Ἀχιλλεὺς ἀναιδέστατος βούλοιο εἶναι. παρὰ μέντοι Ἡσιόδῳ γνωμικῶς ἐκεῖ γὰρ ὄντως λόγον ἔχει, τῆς αἰδοῦς ποτε

μὲν ὠφέλειαν περιποιούσης, ποτὲ δὲ βλάβην. δεῖ δὲ ἔξωθεν προσυπακοῦσαι (sc. in versu Ω 44)
 τὸ ἐστίν, ἵν' ἢ 'οὐδέ οἱ αἰδῶς ἐστί'. καὶ πλήρης ὁ λόγος. A < ἦ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται > ἡ δ'
 ὀνίνησι : τινὲς ἐδάσυναν τὸ ἡδ' ἔ, ἵνα ἡ αἰδῶς διττὴ ὑπάρχη, ἡ μὲν βλάπτουσα, ἡ δὲ ὠφελοῦσα.
 [5]

- 24 45b οὕτω δὲ καὶ Εὐριπίδης (sc. Hippol. 385—6) ἐξεδέξατο εἰπὼν διττὰς εἶναι αἰδοῦς. δύναίτο δ' ἂν ἡ
 αὐτὴ οὔσα πῇ μὲν ὠφέλιμος εἶναι, πῇ δὲ βλαβερὰ. A ἦ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡ δ' ὀνίνησι :
 τινὲς ἐδάσυναν τὸ η, ἵνα εἶεν δύο αἰδοῖ, ὡς Εὐριπίδης (Hippol. [5])
- 24 45c 385)· "δισσαὶ <δ'> εἰσίν". οὕτω γὰρ αἰδῶς καὶ αἰσχύνῃ διεκέκριτο, ἀλλ' ἐπὶ διαφόροις
 πράγμασιν ἦν ἓν ὄνομα. πανταχοῦ δὲ τῶν ὑπομνημάτων οὕτως εὗρον πλὴν Ἡρακλέωνος (fr.
 16 B.). T μέλλει : <ὅτι> ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. [5]
- 24 46 A im b (BCE 3 E 4) T κασίγνητον ὁμογάστριον : ὅτι τοῦτο προσέθηκεν, ἐπεὶ κασιγνήτους τοὺς
 ἀνεψιούς που λέγει (sc.
- 24 47a O 545). πάλιν δὲ ὁμογάστριος λέγει, καὶ οὐχ ὡς Ζηνόδοτος ἔγραφεν ἐκεῖ (sc. Φ 95)· "μὴ με
 κτεῖν", ἐπεὶ οὐκ ἰογάστριος Ἔκτορος". A ὁμογάστριον : οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι· "ἐπεὶ οὐχ
 ὁμογάστριος Ἔκτορός εἰμι" (Φ 95)· οὐς μὲν γὰρ ἴσασιν ὄντας ἀδελφούς, τοὺς δὲ ὁμοπατρίους
 οἴονται· καὶ Ἑλένη· "τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ" (Γ 238).
- 24 47b1 ὥστε οὐχ ὡς ὁ κασίγνητος, καὶ ὁμογάστριος. T οὗτοι γὰρ ἐνδιάθετοι ἀδελφοί· τοὺς δὲ
 ὁμοπατρίους οὐκ ὦντο τελείας συγγενείας εἶναι· "ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἔκτορός εἰμι", b (BCE
 3 E 4) τητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν : καὶ Εὐριπίδης (Or.
- 24 49a1 3)· "ἦς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις". τοῦτο δέ, ὅτι δεῖ τὰ συμβαίνοντα γενναίως
 φέρειν. T τοῦτο δείκνυσιν ὅτι δεῖ γενναίως τὰ συμβαίνοντα φέρειν ὡς μηδὲν τῆς
 ἀγανακτήσεως ὠφελούσης.
- 24 49a2 b (BCE 3 E 4) Ἔκτορα <—> ἦτορ ἀπηύρα : ἀντὶ τοῦ Ἔκτορος.
- 24 50 T < οὐ μὴν οἱ τό γε κάλλιον > οὐδέ τ' ἄμεινον : λείπει ἔσται.
- 24 52 τὰ δὲ συγκριτικὰ ἀντὶ ἀπλῶν, ἢ τοῦ παύσασθαι. b (BCE 3 E 4) T μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι <—
 ἡμεῖς > : ἀθετοῦσι· πῶς γὰρ ὄν εἶπεν ὁλοόν (cf.
- 24 53a Ω 39) νῦν ἀγαθὸν φησιν; b (BCE 3) T ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνδρείῳ ἐστίν. b (BE 3) T
 < νεμεσσηθῶμεν : > Ἀρίσταρχος A im "νεμεσσηθῶμεν" A im T il διὰ τοῦ θε .
- 24 53b A im κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν : καλῶς τὸ ἀναίσθητον γῆ παρείκασεν.
- 24 54a ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα, ὡς καὶ Ἐμπεδοκλῆς (cf. Vors. 6 31 B 76, 3. 109, 1. 148 al.), b (BE 3 E 4) T
 καὶ Ἡράκλειτος (Vors. 6 22 B 96 = fr. 76 M.). T "νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι". b (BE 3 E 4) T
 ἄλλως κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν : βαρὺ γὰρ καὶ γεῶδες τὸ σῶμα. [5]
- 24 54b b (BE 3 E 4) T ἄλλως κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν : ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον.
- 24 54c κέχρηται δὲ τῷ ἰδικῷ ἀντὶ τοῦ γενικοῦ. κωφὸν δὲ καὶ τὸ μὴ προϊέμενον φωνήν· "κωφὸν γὰρ
 βέλος" (Λ 390) καὶ "κύματι κωφῷ" (Ξ 16). b (BCE 3 E 4) T < μενεαίνων : > ὅτι ἀντὶ τοῦ
 θυμούμενος.
- 24 54d A int χολωσαμένη : ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ Ἀχιλλέως ὥργισται.
- 24 55 τὴν δὲ ἀπολογίαν πρὸς ἕτερα πεποιήται· b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ ὅτι οὐχ ἁμαρτάνει ἀπολογεῖται,
 ἀλλ' ὥσπερ λαβὴν εἴληφε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰρημένον· "ἀλλ' ὁλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεσθ'
 ἐπαρήγειν" (Ω 39), καὶ φησιν ὅτι δεόντως οὗτος τιμᾶται διὰ τὴν ἀρετὴν (cf. Ω 59). b (BE 3 E 4) T
 εἴη κεν καὶ τοῦτο τεδὸν ἔπος : πρέπον σεαυτῷ εἴρηκας· b (BCE 3 E 4) T ἐν εἴῃ καὶ τοῦτο τῶν σῶν
 φλυαρημάτων. [5]

- 24 56 b (BE 3 E 4) Τ θήσετε : ἀντὶ τοῦ θήσεις σὺ καὶ μόνος καὶ πρῶτος· οὐ γὰρ ἄλλος τις.
- 24 57 b (BCE 3 E 4) Τ Ἐκτωρ μὲν θνητός τε < γυναικὰ τε θήσατο μαζόν > : τοῦτο ἔνιοι τῶν κριτικῶν κατὰ συνωνυμίαν μεταλαμβάνουσιν λέγοντες ταῦτόν εἶναι γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον καὶ θνητόν, ὡς γίνεσθαι τοιοῦτον· Ἐκτωρ μὲν θνητός, θνητόν τε θήσατο μαζόν’.
- 24 58a ἄλλοι δὲ παρελιῆφθαι τὸ γυναῖκα ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ γυναικεῖον· τοὺς δὲ Ἀττικοὺς καὶ Δωριέας τοῖς κυριωτέροις χρῆσθαι ἀντὶ κτητικῶν, "Ἑλληνα στρατόν" (Pind. N. 10, 25) ἀντὶ < τοῦ > Ἑλληνικόν, καὶ "ἄνθρωπον ἦθος" (T.G.F. ad. 451 N. 2) ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον, καὶ Ἑλλάδα διάλεκτον. Α Ἐκτωρ μὲν θνητός : οὐδὲν πρὸς τὸ θνητός ἀντιδιέστειλεν. ^[5]
- 24 58b Τ γυναικὰ τε θήσατο μαζόν : ἡ διπλῇ, ὅτι ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζόν.
- 24 58c Ὀμηρικὸν δὲ τὸ ἔθος· "ὥς τὴν μὲν πρύμνην < πῦρ > ἄμφεπε" (Π 124). Α γυναικὰ τε θήσατο μαζόν : ἀντὶ τοῦ γυναικός, ὡς τὸ "ὁ δ’ ἐρίνεδον < .
- 24 58d .. / > τάμνε νέους ὄρπηκας" (Φ 37—8). ἡ γυναικεῖον. b (BCE 3) Τ ἡ παρέλκει τὸ μαζόν . b (BE 3) Τ ἡ λείπει εἰς τὸ μαζόν ἢ κατὰ. b (BE 3) τοὺς δὲ τοιοῦτους σολοικισμοὺς ἔπικυμισμοὺς† οἱ Στωϊκοὶ (fr. deest St. V. Fr.) καλοῦσι διὰ τὴν ἀνισοσημίαν. οὕτω δὲ ἔλεγον· ὁ παῖς θηλάζει’. Τ θεᾶς γόνος : ἀντὶ τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι "πάϊς". ὡς γὰρ ἐπὶ προγόνων ἐστὶ τὸ γόνος . ^[5]
- 24 59 Τ ἀτίτηλα : ἐξ ἀταλῆς ἐπεμελησάμην.
- 24 60a1 Τ ἔτι ἀταλὴν ἦτοι νέαν καὶ ἀπαλὴν οὖσαν ἀνεθρεψάμην.
- 24 60a2 b (BCE 3 E 4) καὶ ἀνδρὶ πόρον—ἀθανάτοισι : εἴμαρτο γὰρ θνητῷ αὐτὴν γαμηθῆναι.
- 24 60-1 ἐγὼ δὲ τῷ ἰσοθέῳ δέδωκα. Τ ἀντιάσθε < .
- 24 62a1 .. > γάμου : μετελαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. Τ εὐμοιρεῖτε καὶ μετελαγχάνετε.
- 24 62a2 b (BCE 3) ἐν δὲ σὺ τοῖσι / δαίνυ’ < ἔχων φόρμιγγα > : ὁ ἐστὶ 'τί νῦν ἀτιμάζεις, ἃ ἐτίμας πρῶν;'. Τ ἔχων φόρμιγγα : οἰωνίζονται τὸν Ἀπόλλωνα δαιτὶ σχολάζειν καὶ μὴ λοιμοῖς· διὸ κιθάραν αὐτῷ νέμουσιν, "ἦν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἐταίρην" (ρ 271).
- 24 63a Τ κακῶν ἔταρε : Ἀλεξάνδρου καὶ Ἐκτορος.
- 24 63b Ἡσίοδος (opp. 716)· "μηδὲ κακῶν ἔταρον". Τ αἰὲν ἄπιστε : ὡς ὑποσχομένου βοηθήσειν Ἀχαιοῖς· "ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας / Ἥρη λισσομένη" (B 31—2).
- 24 63c b (BCE 3 E 4) Τ τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς : πιθανῶς ὁ Ζεὺς διαδέχεται τὴν δικαιολογίαν, τοῦ παιδὸς οὐ θελήσαντος ἐπὶ τοῦ πατρὸς ἐρίζειν αὐτοῦ τῇ γυναικί.
- 24 64a b (BCE 3 E 4) Τ < τὴν δ’ ἀπαμειβόμενος : > τινὲς "τὴν δὲ μέγ’ ὀχθήσας", ὡς δυσχεραίνων ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει.
- 24 64b Τ ἰλ ἀποσκύδμαινε : ὡς ἐρίζω ἐριδμαίνω, σκύζω σκυδμαίνω.
- 24 65 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων λεαινῶν ἐπὶ τῇ ἀφαιρέσει τῶν σκύμνων. ἡ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ἐν τῷ ὀργίζεσθαι συστολῆς τοῦ δέρματος, b (BE 3 E 4) Τ ὁ σκύτος καλεῖται. τινὲς δὲ οὐκ εὖ παρὰ τὸ ἐπισκύνιον. Τ οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί’ ἔσσεται : οὐχ ἕνα μόνον τιμήσομεν. ^[5]
- 24 66 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ οὐχ ὁμοία ἐπὶ πάντων ἔσται τιμή. b (BE 3 E 4) Τ οἱ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν : ἀντὶ τοῦ τῶν ἐν Ἰλίῳ ὄντων.
- 24 67 Τ ὡς γὰρ ἔμοιγε : λείπει τὸ δοκεῖν.
- 24 68a b (BCE 3) Τ ἡ ὡς ἐμοί, καὶ τοῖς ἄλλοις ἦν φίλος (cf. Ω 67). b (BCE 3 E 4) Τ < ὡς γὰρ ἔμοιγε : > ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρίσει.
- 24 68b

A int ἐπεὶ οὐ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων : ἐπεὶ οὐχ ἡμάρτανεν ὁ Ἑκτωρ τοῦ ἔμοι τὰ προσηνῇ ποιεῖν.

- 24 68c T {δαιτὸς} εἵσης : καὶ αὐτοῖς γὰρ ἀπέτεμνον μοῖραν, "τὴν <μὲν ἴαν> Νύμφησι" (ξ 435), καὶ ἀπέρχοντο δὲ αὐτοῖς ἐξ ὅλων τῶν μελῶν.
- 24 69a1 ἡ τῆς ἀγαθῆς, ὡς "καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν" (ψ 810). T τῆς ὀφειλοῦσης καὶ δεούσης· καὶ αὐτοῖς γὰρ μοίρας ἀπένεμον καὶ ἀπέρχοντο ἐξ ὅλων τῶν μελῶν, †τοῦτο δὲ πλέον.
- 24 69a2 b (BCE 3 E 4) ἀλ λ ' ἦτοι κλέψαι μὲν <ἐάσομεν—καὶ ἡμαρ> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ψευδὸς περιέχουσιν· οὐ γὰρ διὰ παντὸς συνδιατρίβει αὐτῷ ἡ Θέτις.
- 24 71-3 τὸ δὲ ἐάσομεν (71) νῦν ἀντὶ τοῦ παρῶμεν, οἷον μὴδὲ λέγωμεν· ὅπερ ἀγνοήσαντες οἱ περὶ Ἀντίμαχον (fr. 140) ἐποίησαν "κλέψαι μὲν ἀμήχανον". γράφεται δὲ A κατ' ἔνια "εὖ γάρ οἱ αἰεῖ" (72). AT il διὰ μέσου δὲ τὸ οὐδέ πη ἔστι (71)· τὸ δὲ ἐξῆς· ἀλ λ ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν (71) λάθρη Ἀχιλλῆος (72). A κλέψαι μὲν ἐάσομεν : τὴν περὶ τὴν κλοπὴν γινώσιν ἐάσομεν. ^[5]
- 24 71 b (BCE 3 E 4) T θρασὺν Ἑκτορα : ἄμεινον δὲ γράφειν 'νέκυν Ἑκτοροσ'.
- 24 72 T ἡ γάρ οἱ αἰεῖ </ μήτηρ παρμέμβλωκεν> : οὐκ ἀναγκαῖον τὸ ἡ ἄρθρον ἐκδέχεσθαι καὶ δασύνειν· ἔθος γὰρ αὐτῷ ἔσθ' ὅτε παραλείπειν τὰ ἄρθρα· "ἀλλὰ φίλη μήτηρ" (φ 276), "μήτηρ μὲν τέ μέ φησι" (α 215).
- 24 72-3 σύνδεσμος οὗν ἔστι βεβαιωτικός· διὸ περισπαστέον. A μήτηρ παρμέμβλωκεν : ψευδές. ^[5]
- 24 73a ἴσως οὗν φησιν 'ὡς μήτηρ συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύσ'. b (BCE 3) T ἡ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε φοιτᾶν. T νύκτας τε καὶ ἡμαρ : σολοικοφανές· ἔδει γὰρ ἡματα.
- 24 73b T ἀλ λ ' εἴ τις καλέσειε <—ῶρτο δὲ Ἴρις : ἀλ λ ' εἴ τις> ἀλλ' εἶθε τις.
- 24 74-7 ὥσπερ δὲ εἰπόντος "ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν" (A 62) ἀνέστη Κάλχας, οὕτω καὶ νῦν ἡ Ἴρις. b (BCE 3 E 4) T ἀλ λ ' εἴ τις καλέσειε <θεῶν Θέτιν> : ὅτι ἐξ ὀνόματος μὴ καλέσαντος τοῦ Διὸς ἢ πρὸς τοῦτο τεταγμένη Ἴρις ὑπακούει (cf.
- 24 74a Ω 77), ὥσπερ καὶ ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς λέγῃ κοινότερον "ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν" (A 62), εὐλόγως οὗν πάλιν ἐρεῖ <ὁ Κάλχας> · "ῶ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με" (A 74). A <εἴ :> τὸ εἴ ἀντὶ τοῦ εἶθε· διὸ οὐδὲ ὑποστικτέον. ^[5]
- 24 74b A int καλέσειε θεῶν Θέτιν : τινὲς τὸ θεῶν ἐπὶ τοῦ τρέχων ἐξεδέξαντο, μετοχὴν παραλαμβάνοντες, καὶ ἐβάρυναν.
- 24 74c ἀπίθανον δέ· διὸ περισπαστέον· γενικὴ γάρ ἐστι πληθυντικὴ ὀνόματος τοῦ θεός. A καλέσειε ΘΕΩΝ : τὸ ΘΕΩΝ ὄνομά ἐστιν ἡ μετοχή.
- 24 74d T <Θέτιν :> τὴν Θέτιν ἀποστέλλει πρὸς Ἀχιλλεῖα διὰ τὸ τῆς συμβουλῆς εὐπαράδεκτον· ἦκουε γὰρ αὐτῆς ὡς πάντα προειδυίης.
- 24 74e b (BCE 3 E 4) ὄφρα τί οἱ εἶπω <πυκινὸν ἔπος> : ἅμα ἵνα καὶ νοουθετήσῃ αὐτὸν ἡ μήτηρ.
- 24 75 T ὡς ἔφατ', ῶρτο δὲ Ἴρις : ὅτι πρὸς τὸ προκείμενον, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ μαρτυρίου.
- 24 77a A ἀελλόπος : Εὐφορίων (fr.
- 24 77b 113 Pow.)· "ἀελλόποδος †αἰθαρύταο". T <Σάμου :> ὅτι τὴν Σαμοθράκην οὕτως εἶπεν.
- 24 78a A int Σάμοιο : τῆς νῦν Σαμοθράκης.
- 24 78b σάμους δὲ τοὺς λόφους ἔλεγον. b (BCE 3 E 4) T ἐκαλεῖτο δὲ Λευκωνία, εἶτα ὑπὸ Σαμίων οἰκισθεῖσα, ὣν τὰ σκάφη αἰχμάλωτοι Θρηῆσαι †κατέλυσαν†, Σαμοθράκη ὠνόμασται. b (BE 3 E 4) T μέιλανι πόντῳ : ἀντὶ τοῦ Μέλανι κόλπῳ, ὃς ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ καταφερομένου εἰς αὐτὸν ὠνόμασται.

- 24 79a οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Φριξίδου Μέλανος ἐκεῖ ναυαγήσαντος. ἢ ὅτι ἐκ μελαγγείων ὁ ποταμὸς κατιῶν μελαίνει αὐτόν. ἐκεῖ δέ ἐστι καὶ ἡ Σαρπηδονία ἄκρα. τάχα δὲ τοῦτο τοῦ ὕδατός ἐστιν ἐπίθετον, ὡς "μέλαν δέ ἐ κῦμα" (ε 353). νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται. Τ ἐπεστενάχυσεν : ἀεὶ βαρυτόνως φησὶ "στενάχων" (Α 364. ^[5])
- 24 79b Δ 153 al.). Τ ἡ δὲ μολυβδαίνη ἰκέλη : τῷ ἑμολίδω, ὃτ' πρὸς τῇ ὀρμῖ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ πρὸς τὸ θάττον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ.
- 24 80a b (BC E 3 E 4) Τ οἱ δὲ τὴν βολίδα. ἢ "μόλιβον" δέ φησιν (sc. Α 237) ἢ μόλυβδον. Τ {ἐς} βυσσόν {ὄρουσεν}: ἐπεκράτησεν τὸ ὀξύνεσθαι τῷ τὰ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων, δεδιπλασιασμένον ἔχοντα τὸ ς , ὀξύνεσθαι θέλειν, κισσός, "πεσσός" (cf.
- 24 80b α 107). ἀντιπίπτει "μέσσοσ" (cf. Γ 78. Ζ 224 al.). Α βοὸς κέρας : ὅτι οὐ λέγει βοὸς κέρας βοὸς τρίχα, διὰ τὸ τριχίνην εἶναι τὴν ὀρμιν· λιναις γὰρ ἐχρῶντο· "ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ" (Π 408).
- 24 81a οἱ δὲ νῦν οὐδὲ βοεῖαις χρῶνται, ἀλλ' ἰππεῖαις. λέγοι ἂν οὖν βοὸς κέρας κυρίως κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν περιετίθεσαν τῇ ὀρμῖ ὑπὲρ τὸ ἄγκιστρον, ὅπως μὴ οἱ ἰχθυὲς ἀποτρώγῃσι τὸν λίνον. Α βοὸς κέρας : ὁ προσάπτουσι τῇ ὀρμῖ πρὸς τὸ μὴ ἐσθίεσθαι καὶ ὁμόχροον εἶναι τῇ θαλάσσει· b (BCE 3) Τ οὐ γὰρ τὴν τρίχα, ἐπεὶ φησι "λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ" (Π 408). ^[5]
- 24 81b οἱ δὲ τὸ κέρσιμον, ὃ πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλάμων ἄπτουσι πρὸς τὸ <μῆ> κατὰ γνυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. Τ οἱ δὲ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν b (BE 3 E 4) Τ ὁμοίαν κέρατι· "τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον" Ἀρχίλοχος (fr. 117 W. = 95 T.). Τ < ἐμβεβαυῖα : > ἐν ἄλλῳ "ἐμμεμαυῖα". ^[5]
- 24 81c Α im ὠμηστῆσιν ἐ π ' ἰχθύσι : τοῖς ὠμοῖς ἐσθιομένοις· νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν ὁ λόγος ἐστίν.
- 24 82a Τ ὠμηστῆσιν : ὡς "ὄρχηστῆσιν" (cf.
- 24 82b Ω 261). προεῖρηται δὲ (sc. ad Α 454 a). Α {ὠμηστῆσιν} ἐ π ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα : ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις "ἐπ' ἰχθύσι πῆμα φέρουσα".
- 24 82c ἄτοπον γὰρ ἐπ' ἰχθύων κῆρα λέγειν. Α < ἀμφὶ δ ' ἄ ρ ' ἄλλαι : > γράφεται "ἀμφὶ δέ τ' < ἄλλαι > ".
- 24 83 Α im εἶατο : Ἀριστοφάνης τὸ εἶατο Α δασέως, Ἀρίσταρχος δὲ ψιλοῖ.
- 24 84 ΑΤ προεῖπομεν δὲ (sc. ad O 10a) περὶ τῆς λέξεως. Α κλαῖε μόρον < οὔ παιδόσ > : ἐπειδὴ μέλλει καταστρέφειν τὸν λόγον εἰς τὰς Ἑκτορος ταφάς (sc.
- 24 85a Ω 804), προλαβεῖν τι ἐπιχειρεῖ τῶν ἐξῆς b (BCE 3 E 4) Τ καὶ τὸ κέντρον ἐγκαταλιπεῖν, ὡς ὁ κωμικός φησι (sc. Eur. fr. 94,7 [I p. 281] K. = 102,7 [V p. 354] K.—A.), τοῖς ἀκροωμένοις ὥστε ποθῆσαι τι καὶ περὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως ἀκοῦσαι καὶ ἐννοεῖν παρ' ἑαυτοῖς, οἷος ἂν ἐγένετο ὁ ποιητὴς διατιθέμενος ταῦτα. καὶ ἔστι περιπαθὲς τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα. b (BE 3 E 4) Τ < ὅς οἱ ἔμελλε : > ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν (fr. ^[5])
- 24 85b 19 M.). "ὅς τάχ' ἔμελλεν". Α im Τ < ὅς οἱ > ἔμελλε : ἐώκει, ἀντὶ τοῦ 'ὅς τῷ υἱῷ ἥρμοστο'.
- 24 85c1 περισσὸς οὖν ὁ ἐξῆς. Τ ἀντὶ τοῦ ἐμοιρήθη, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐώκει.
- 24 85c2 b (BCE 3 E 4) φθίσσεσ θ ' ἐν Τροίῃ < —πάτρησ > : ἀθετεῖται, ὅτι περισσὸς ἐστι· τὸ γὰρ "οἶ" (Ω 85) ἐστὶν αὐτῷ καὶ τὸ "ἔμελλεν" (Ω 85) ἀντὶ τοῦ ἐώκει Ὀμήρῳ.
- 24 86 οὐχὶ 'τῇ Θέτιδι ἔμελλεν ἐν Τροίᾳ φθίσσεσθαι' (cf. Ω 85—6). Α ἄφθιτα : ἀναλλοίωτα καὶ b (BCE 3 E 4) ἀμετάβλητα.

- 24 88 b (BCE 3 E 4) T τίπτε με κείνος < ἄνωγε μέγας θεός ; αἰδέομαι δέ / μίσησθ' ἀθανάτοισιν > : τὸ ἐξῆς 'τίπτε με ἄνωγεν μίσησθαι ἀθανάτοισιν'.
- 24 90-1 ἢ λείπει τὸ ἐλθεῖν b (BCE 3 E 4) T μετὰ τὸ θεός (90). b (BCE 3 E 4) ἔχω δ' < ἄχ ε' ἄκριτα θυμῷ > : ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.
- 24 91a b (BCE 3) T ἄκριτα : ἀναρίθμητα.
- 24 91b b (BE 3 E 4) T οὐ δ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται , < ὅττι κεν εἴπη > : οὐ ματαιώσω τὴν κέλευσιν αὐτοῦ.
- 24 92 b (BCE 3 E 4) T < κυάνεον , τοῦ δ' οὗ τι μελάντερον ἔπλετο > ἔσθος : παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐνδύομαι παρὰ τοῦτο δὲ ἡ ἐσθής.
- 24 94a οἰκεῖον δὲ θαλασσίᾳ καὶ πενθούσῃ θεῶ τὸ μέλαν. b (BCE 3 E 4) T { τοῦδ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο } ἔσθος : ψιλῶς τὸ ἔσθος καὶ "ἐσθήσ" (β 339), οὐ μόνον διὰ τὴν συναλιφήν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὃν λόγον ἡμεῖς προείπομεν (non exstat) ἀνασκευάσαντες τοὺς ὑπὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ εἰρημένους· τὰ γὰρ φωνήεντα ψιλοῦσθαι θέλει ἐπιφερομένου τοῦ ς μετὰ ἐνὸς δασέος, ὁσφῶς ὁσφραίνεσθαι, "ἀσφοδελός" (cf. [5])
- 24 94b λ 539. 573 al.), "ἀσφάραγος" (cf. X 328), "ἀσχάλλω" (cf. β 193), ὄσχεος, "ἴσχω" (cf. E 90. 812 al.), ἰσχύς, ἀσθενής, "ἐσθλόσ" (B 366. Z 444 al.), "ἄσθμα" (O 241), "ἔσθω" (cf. Θ 231. Ω 415 al.). οὕτως ἄρα καὶ ἔσθος καὶ "ἐσθήσ". A λιάζετο κῦμα : ὑπεχωρίζετο, διίστατο ὥσπερ ὁδὸν παρέχον τὸ κῦμα.
- 24 96 b (BCE 3 E 4) T < ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι > ἐς οὐρανὸν ἀἵχθητήν : οὐρανὸν T τὸν ὑπερνέφιον τοῦ Ὀλύμπου τόπον· b (BCE 3 E 4) T φησὶ γοῦν "ἦλυθες Οὐλύμπον δέ, θεὰ θέτι" (Ω 104).
- 24 97a T ἀκτὴν δὲ τὴν τοῦ Μέλανος κόλπου. b (BCE 3 E 4 il) T < εἰσαναβᾶσαι : > Ἀρίσταρχος "ἐξαναβᾶσαι", καὶ αἱ πλείους.
- 24 97b A im ἐς οὐρανὸν ἀἵχθητήν : πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου· οὐρανὸν γὰρ νῦν εἰπὼν ὑποβάς φησιν "ἦλυθες Οὐλύμπον δέ" (Ω 104), παρ' ὅσον ἐπουράνιᾳ τινὰ μέρη ἐστὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὑπὲρ τὰ νέφη διήκοντα.
- 24 97c A ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ < πατρὶ καθέζετο , εἶξε δ' Ἀθήνη > : πρὸς τὴν καθέδραν Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας ὅτι ἐκατέρωθεν τοῦ Διός.
- 24 100a καὶ ὅταν λέγῃ "αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφίς" (Θ 444), τὸ αὐτὸ σημαίνει, Διὸς ἐκατέρωθεν, οὐχ ὥς τινες δέχονται 'χωρίς', ἀλλὰ μόνον καθ' ἑαυτὰς ἔχουσαι τὰς γνώμας. A ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ < καθέζετο , εἶξε δ' Ἀθήνη > : ἐκ δεξιῶν, ὥς φησι Πίνδαρος (fr. [5])
- 24 100b 146)· "πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ / ἄγχιστα δεξιᾶν κατὰ χεῖρα πατρός / ἵζειαι". καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δὲ οὕτως ἵδρυται ἡ Ἀθηνᾶ. T εἶξε δ' Ἀθήνη : ὥς ἱνεωτέρας†.
- 24 100c1 ἡ δὲ βασιλὶς τῇ δεξιῳσει φιλοτιμεῖται. T ἡ μὲν Ἀθηνᾶ ὥς νεωτέρα τοῦ θρόνου ὑπεῖκει, ἡ δὲ Ἥρα ὥς βασιλὶς τῇ δεξιῳσει φιλοτιμεῖται.
- 24 100c2 b (BCE 3 E 4) ἦλυθες Οὐλύμπον δέ : ὅτι ἄνω (sc.
- 24 104 Ω 97) εἶπεν "ἐς οὐρανὸν ἀἵχθητήν", νῦν δὲ εἰς Ὀλύμπον παραγεγονέναι· αἱ γὰρ κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιοι. A Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυϊ : ὅτι οὕτως λέγει Ἔκτορος νέκυϊ , οὐχ Ἔκτορι.
- 24 108a καὶ ἀλλαχοῦ (sc. μ 10)· "οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα". A Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυϊ : Ἔκτορος νέκυα.
- 24 108b ἀλλὰ καὶ "οἰσέμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα" (μ 10). T κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον < ἐϋσκοπον Ἀργεῖφόντην > : ὅτι ἐντεῦθεν γέγονεν ἡ προδιασκευή· "ἀλλ' ἥτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν" (Ω 71).
- 24 109a1 A ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ "ὀτρύνουσιν". AT il οὕτως καὶ ἡ Χία. A ἐντεῦθεν δὲ τὰ ἄνω (sc.
- 24 109a2 Ω 71—3) διεσκέυαστ[αι] περὶ κλοπῆς. T < ἐϋσκοπον : > συνετόν, κατὰ τοῦ σκοποῦ φέροντα τὴν γνώμην.

- 24 109b b (BCE 3 E 4) Τ προτιάπτω : ὅτι Α "προϊάπτω" Ἀρίσταρχος ΑΑ int καὶ ταὐτόν ἐστι τῷ "προϊάλλω" [cf.
- 24 110a Θ 365. Λ 3 al.). Α {ἀχιλλῆϊ} προτιάπτω : Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244, 268) καὶ Ἀρητάδης (F.
- 24 110b1 H.G. IV 316) καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θραῖξ (fr. 25 S. = 20 L.) διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι καὶ δασύνουσι τὸ α , ἵνα ἢ προσάπτω, ἀνατίθῃμι. οἱ δὲ χωρὶς τοῦ τ ἔγραψαν καὶ ἐψίλωσαν τὸ α , ἵνα ταὐτόν ὑπάρχῃ τῷ "προϊάλλω" [cf. Θ 365. Λ 3 al.), οἷον δίδωμι, προπέμπω. οὕτως δὲ καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Πρὸς Κομανόν. Α {προτιάπτω;} "προϊάπτω" χωρὶς τοῦτ· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "ιάλλω" (cf. [5]
- 24 110b2 Θ 300. 309 al.). τινὲς δὲ μετὰ τοῦ τ , καὶ ἐδάσυναν τὸ α . Τ {τόδε κῦδος ἀχιλλῆϊ} προτιάπτω : προσάπτω.
- 24 110c1 τινὲς δὲ "προϊάπτω" προπέμπω, δίδωμι. τὸ δὲ ῥάπτω† βλάπτω. Τ ἀντὶ τοῦ προσάπτω b (BCE 3 E 4) καὶ παρέχω.
- 24 110c2 "προϊάπτω" δὲ τὸ βλάπτω. b (BCE 3) μετόπισθε : λείπει ὁ καί, ἵν' ἢ 'καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρῆσαι b (BCE 3 E 4) Τ εἵνεκεν τῶν δεσμῶν' (cf.
- 24 111 Α 401). τινὲς δὲ διὰ τὴν μίξιν: ὅπερ ἄτοπον. Τ φρεσὶ μαινομένησι <ν> : μανίας γὰρ ἐγγὺς αἰκίζεσθαι τὰ ἀναίσθητα.
- 24 114 b (BCE 3 E 4) Τ ἐμέ τε δέισις <ἀπό θ' Ἑκτορα λύση> : συνδέσμοις διέστειλε, δέον εἰπεῖν 'δείσας λύση'.
- 24 116a Τ < ἀπό θ' Ἑκτορα λύση : > καὶ μὴν οὐκ ἦτησέ τις.
- 24 116b ἢ ἐπεὶ ὥς μὴ ἀπολύσων διέκειτο, οὐδ' ἐὰν ἀντίρροπον δοῖεν χρυσόν (cf. X 351—2). b (BCE 3) < Ἴριν> ἐφήσω : ἐντελουμένην b (BCE 3 E 4) Τ αὐτῷ τὰ περὶ τούτου b (BCE 3 E 4) τὴν Ἴριν b (BCE 3) πέμψω.
- 24 117 b (BCE 3 E 3) Τ βῆ δὲ κα τ' Οὐλύμποιο <καρήνων αἴζασα> : ὅτι πάλιν ἐξ Ὀλύμπου λέγει κατιέναι.
- 24 121 ἄνω (sc. Ω 97) δὲ " <ἐς> οὐρανὸν αἰχθήτην". Α < ἐν θ' ἄρα : > γράφεται "ἐν δ' ἄρα {τόν γε}".
- 24 122 Α im ἀδινά : ἀθρόως, παρὰ τὸ ἄδην.
- 24 123 ἢ ἀδιαλείπτως b (BCE 3 E 4) Τ ἐντύνοντο ἄριστον : ὅτι ἅπαξ νῦν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσεΐα (sc.
- 24 124a1 π 2) τὸ ἄριστον· "ἐντύνοντο ἄριστον". ἔστι δὲ τὸ πρῶινόν ἔμβρωμα· τρεῖς γὰρ τροφὰς <οὐδέποτε> ἐλάμβανον οἱ ἥρωες. Α {καὶ ἐντύνοντο ἄριστον;} νῦν ἅπαξ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα· "ἐντύνοντο ἄριστον".
- 24 124a2 Τ < ἐν κλισίῃ : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἐνικῶς ἐν κλισίῃ .
- 24 125 Α int σὴν ἔδεται κραδίη ν , < μεμνημένος οὔτε τι σίτου / οὐ τ' εὐνῆς > : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ κραδίην (129).
- 24 129—30 Α < σὴν> ἔδεται κραδίην : καὶ Πυθαγόρας (cf.
- 24 129a1 Vors 6 . 58 C 6 [p. 465, 29. 466, 33]) παραινεῖ καρδίαν μὴ ἐσθίειν, ὃ ἐστὶν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διάγειν τὸν ἄνθρωπον. ΑΤ ἐντεῦθεν καὶ Πυθαγόρας παραινεῖ μὴ ἐσθίειν ζώου καρδίαν· ὁ γὰρ ἐκείνην ἐσθίων καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐσθίει, τουτέστιν οὐδέποτε ἀτάραχον καὶ ἄλυπον ἑαυτὸν τηρεῖ.
- 24 129a2 b (BCE 3 E 4) < μεμνημένος> οὔτε τι σίτου : διὰ τὸ "λίσσόμενοι δειπνῆσαι, ὃ δ' ἡρνεῖτο στεναχίζων" (Τ 304) Τ οὐ τ' εὐνῆς· ἀγαθὸν δὲ < γυναικί—κραταιή> : ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς, ὅτι ἀπρεπὲς μητέρα υἱῷ λέγειν 'ἀγαθὸν ἐστι γυναικὶ μίσγεσθαι' (cf.

- 24 130-2a 130—1). ἔτι δὲ καὶ ἀπάντων ἀσυμφορώτατόν ἐστι καὶ μάλιστα τοῖς εἰς πόλεμον ἐξιοῦσι· χρεῖα γὰρ εὐτονίας καὶ πνεύματος. καὶ τὸ λέγειν ὅτι ὁ θάνατός σου ἐγγύς ἐστιν, ἄκαιρον. διεσκεύακε δὲ τις αὐτούς, οἰηθεὶς ἀποκρέμασθαι <τὸ> "οὐδέ τι σίτου" (Ω 129). πλήρες δὲ ἐστι, 'σὴν ἔδδει κρადίην, οὐδὲ τὸ τυχὸν σίτου μεμνημένους'. Α < οὐ τ' εὐνῆς > ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ <— /> μίσγες θ' <—κραταιή> : ἀθετοῦνται· ἀνοίκειοι γὰρ ἥρωϊ καὶ θεᾷ. ^[5]
- 24 130-2b ἴσως διὰ τὸ †πολλοὺς† ἀντ' αὐτοῦ κτήσασθαι ἐκγόνους. ἢ τάχα ὑπεκκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πένθους ταῦτά φησιν. συγκοιμᾶται οὖν Βρισηΐδι μετὰ ταῦτα (sc. Ω 676). Τ σκύζεσθαι σοί φησι θεούς, <ἐξ δ' ἔξοχα πάντων> : ὅτι Α im οὕτως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, ΑΑ im ἐέ· <διὸ> ἢ διπλῇ. ^[5]
- 24 134a Καλλίστρατος (p. 316 n. 27 Schm.) οὖν καὶ Ἀρίσταρχος δασύνουσι τὸ πρῶτον ε τῆς ἀντωνυμίας. τῷ δὲ τόνῳ ὡς "ἐμέ" (Α 454. Β 71 al.). Α ἐέ : δασυντέον τὸ πρῶτον ε τῆς ἐέ. ^[5]
- 24 134b τῷ δὲ τόνῳ ὡς καλέ. b (BCE 3 E 4) Τ νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα : ὑπὲρ τοῦ †κοινοῦ†, ὥσει ἔλεγεν 'καίτοι ἀχρήστου ὄντος'.
- 24 137a1 Τ τὰ μὲν ἄποινά φησιν ὑπὲρ ζώντων, σὺ δὲ ὑπὲρ νεκροῦ καὶ ἀχρήστου δέξαι αὐτὰ καὶ κερδάνης.
- 24 137a2 b (BCE 3 E 4) τὴν δ' ἀπαμειβόμενος : τινὲς "τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας", ὡς δυσχεραίνων ἐπὶ τῇ ἀποδόσει.
- 24 138 Τ τῇ δ' εἴη : τῇδε ἐνθάδε, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς "τῇδε γὰρ ἔβρισαν" (Ρ 512).
- 24 139a Τ εἴη δὲ ἀντὶ τοῦ ἴοι ἢ παραγένοιτο. ὁ δὲ Ζώπυρος (FGrHist 494, 2) ἀντὶ τοῦ ἔστω. b (BCE 3 E 4) Τ < ἄποινα : > ἐν ἄλλῳ "τῇ εἴη· ὅς δῶρα {φέρει}".
- 24 139b Α im εἰ δὴ πρόφρονι <θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει> : αὐτός φησιν "ὅς κε θεοῖς ἐπιτείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ" (Α 218).
- 24 140 Τ ἐν νηῶν ἀγύρει : ὅπερ δι' ἄλλων λέγει "νεῶν ἐν ἀγῶνι" (Ο 428.
- 24 141 Π 500). Α int Τ < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 24 143 Α int ταχεῖα : ὅτι Α im ἀντὶ τοῦ ταχέως.
- 24 144 Α im b (BCE 3 E 4) Τ t Ἴλιον εἶσω : ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέσεως θέλει γὰρ εἰπεῖν εἰς Ἴλιον.
- 24 145 Α < οἶον : > οὕτως διὰ τοῦ ν, οἶο ν.
- 24 148a1 Α im οἶον δὲ γραπτέον, οὐκ οἶος.
- 24 148a2 Τ οἶον : οἶδε γὰρ ἠνιοχεῖν ὁ Πρίαμος.
- 24 148b Τ μηδέ τις ἄλλος : ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν.
- 24 148c ἅμα δὲ καὶ ἔλεον ἢ μόνωσις ἐργάζεται. b (BCE 3 E 4) Τ κῆρύξ τίς οἱ <ἔποιτο γεραίτερος> : μόνον ἀπελθεῖν μετὰ τοσοῦτων λύτρων ἀδύνατον διὰ γῆρας, ἐπάγεσθαι δὲ τινα τῶν νέων εἰς πολέμιον στρατὸν ἀπίθανον.
- 24 149a οὐ μόνον οὖν κῆρυξ ἔπεται, ὅπερ ἐστὶ πίστεως καὶ σπονδῶν σύμβολον, ἀλλὰ καὶ οὗτος γέρων. b (BCE 3 E 4) Τ γεραίτερος : ὡς δικαιότερος παλαιότερος, οὕτω γεραίτερος καὶ κατὰ συγκοπὴν γεραίτερο ς, ὡς "θερεΐταταί εἰσι κέλευθοι" (Αrat. ^[5]
- 24 149b Ph. 149). Τ < ἡδέ : > γράφεται "ἡ κε".
- 24 150 Α int νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, <τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς> : ὅτι οὕτως εἴρηκε, νεκρὸν ὃν ἔκτεινε <ν>, ἀντὶ τοῦ ὃν κτείνας νεκρὸν ἐποίησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ "ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ" (Ε 795).
- 24 151a1 Α {νεκρὸν τὸν ἔκτανε;} ὃν κτείνας ἐποίησεν, ὡς "ἔλκος, ὃ μιν βάλε Πάνδαρος", ὃ βαλὼν ἐποίησεν.

- 24 151a2 Τ μηδέ τι τάρβος : τάρβος ὁ φόβος.
- 24 152a b (BCE 3) ἀπὸ τοῦ τείρω τάρος καὶ πλεονασμῷ τάρβος. b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλως· μηδέ τι τάρβος : ἐν ἐπιτάσει· οὐχ ὅτι θάνατος, ἀλλὰ μηδὲ τάρβος.
- 24 152b Τ εἴως : ἕως, τοπικῶς.
- 24 154 χρονικῶς δὲ "ἕως ὃ ταῦτ' ὥρμαινεν" (Α 193). αἰτιώδως δὲ "εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην" (δ 800). Τ ἔσω κλισίην : εἰς κλισίην.
- 24 155 Τ οὗ τ' αὐτὸς κτενέει <ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει> : διὰ πάντων ἀσφαλῆ τὴν ἔξοδον αὐτῷ κατασκευάζει, b (BCE 3 E 4) Τ τὸν μὲν ἐν τῇ ὁδῷ κίνδυνον δι' Ἑρμοῦ διαφεύξεσθαι ὑπισχνούμενος, ἐν Ἀχιλλέως δὲ γενόμενον οὐ μόνον ὑπ' αὐτοῦ μὴ κινδυνεύειν <σ> εἶναι, ἀλλὰ δι' ἐκείνου καὶ τὴν τῶν ἄλλων ἀσφάλειαν ποριεῖσθαι, διὰ τὸ πρὸς τοὺς ἰκέτας προσῆκον. ^[5]
- 24 156 b (BE 3 E 4) οὔτε γάρ ἐσ τ' ἄφρων <οὗ τ' ἄσκοπος οὗ τ' ἀλιτήμων> : τάχιστα συνέλαβε, πόθεν ἴασιν ἄνθρωποι ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν· ἢ δι' ἀσυνεσίαν, ὅπερ διὰ τοῦ ἄφρων, ἢ ἀκόντως, ὃ διὰ τοῦ ἄσκοπος, ἢ ἐκουσίως, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων παρέστηκεν, ὃ δηλοῖ τὸν ἐκουσίως ἁμαρτάνοντα. ^[5]
- 24 157a b (BCE 3 E 4) Τ ἄσκοπος : μὴ προορῶν τὸ συμφέρον.
- 24 157b1 Τ ὃ δηλοῖ τὸν μὴ τοῦ συμφέροντος προνοούμενον.
- 24 157b2 b (BCE 3 E 4) <ἀλιτήμων :> ἀλιτάνευτος ἢ ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος.
- 24 157c b (BCE 3 E 4) Τ t ἠθικῶς δὲ ἀπολογεῖται ὑπὲρ Ἀχιλλέως, δι' ἃ εἶπεν Ἀπόλλων "ῶ οὗτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι b (BE 3 E 4) Τ t οὔτε νόημα" (Ω 40). Τ t ἐνδυκέως ἐπιμελῶς.
- 24 158a b (BCE 3) Τ ἡ διηνεκῶς καὶ ὀλοτελῶς. b (BCE 3 E 4) Τ πεφιδήσεται : μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ φιδῶ.
- 24 158b Τ {ἵξεν δ'} ἐς Πριάμοιο : ὁμοίον ἐστί τῳ 'ἐς διδασκάλου'.
- 24 160a Τ ἐνοπήν <τε γόον τε> : θρηῖνον θορυβώδη.
- 24 160b1 Τ τὸν μετὰ θορύβου θρηῖνον.
- 24 160b2 b (BCE 3 E 4) <παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι—γεραιός :> οἶκτον ἔχει τὸ τοὺς παῖδας κλαίοντας κλαίοντι παρακαθῆσθαι τῷ γέροντι.
- 24 161-2 b (BCE 3 E 4) δάκρυσιν εἶμα τ' ἔφυρον : ἄξιον ἡρωϊκῆς σεμνότητος τὸ πένθος.
- 24 162 Τ ἐντυπὰς {ἐν χλαίνῃ}· ὅτι ἐν ἴσῳ τῷ ἐντυπωδῶς ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοῦ σώματος τὸν τύπον φαίνεσθαι.
- 24 163a Α ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ <κεκαλυμμένος> : οὕτω φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι—φαίνεσθαι. Α ἄλλως ἐντυπὰς : ἐντυπωδῶς ὥς διὰ τῆς σκέπης ὁρᾶσθαι τὸν τύπον.
- 24 163b b (BCE 3 E 4) Τ ἔστι δὲ ποιότητος ἐπίρρημα. ὑπερβολὴν δὲ πένθους ἀξίαν οὐχ εὐρίσκων αὐτῷ περιθεῖναι ἐκάλυπεν αὐτόν, ὑπονοεῖν ἡμῖν καταλιμπάνων, οἶον ἄρα ἦν αὐτῷ τὸ πένθος. b (BE 3 E 4) Τ ἄλλως τε καὶ ἄυπνος ἦν, ἀφ' οὗ Ἑκτωρ ἐτεθνήκει. ἐντεῦθεν ὁ Σικυώνιος γραφεὺς Τιμάνθης τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν σφαγὴν ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Τ {ἐντυπὰς} ἐν χλαίνῃ· τινὲς γράφουσιν "ἢ χλαίνῃ"· καὶ ἄμεινον. ^[5]
- 24 163c Τ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε <καὶ αὐχένι τοῦ γέροντος> : ὅτι τὸ τοῖο οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ὥς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλὰ θαυμαστικῶς τοιοῦτου.
- 24 164a καὶ ὅτι κόπρος τὰ κόπρια. Α κόπρος : Ἀρίσταρχος σποδός, τινὲς δὲ κόπρια· "αὐλῆς ἐν χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρον" (Ω 640).
- 24 164b σημαίνει δὲ καὶ τὴν βούστασιν. Τ τοῖο <γέροντος> : τούτου τοῦ γέροντος.

- 24 164c οἱ δὲ b (BCE 3) Τ τοιούτου, θαυμαστικῶς. b (BCE 3 E 4) Τ καταμήσατο : ἄθρουν ἐπεσπάσατο, b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν καὶ "ἀμητόσ" (Τ 223): Τ καὶ "ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο b (BCE 3 E 4) Τ χερσὶ φίλῃσι" (ε 482).
- 24 165a τὸ δὲ "ἀμητῆρεσ" (Λ 67) διὰ μακροῦ τοῦ α φησί, καὶ "λειμωνόθεν ἀμήσαντες" (Ω 451). "τέκνον, μὴ σύ γε μητρός ἀπ' ἀνθερεώνας ἀμήσης" Εὐφορίων (fr. 92, 1 Pow.). Τ < ἔῃσι : > γράφεται "φίλῃσι". ^[5]
- 24 165b Α im κέατο : τινὲς ἴκεκακωμένοι† ἦσαν· b (BCE 3 E 4) Τ ὅθεν τὸ "κέδρου <τ'> εὐκεάτοιο" (ε 60).
- 24 168 Τ τυτθὸν φθεγξαμένη : πρὸς τὸ μὴ καταπλῆξαι τὸν γέροντα.
- 24 170 b (BCE 3 E 4) Τ ὁ δὲ ὅμως οὐδὲ τοῦτο ὑποφέρει προπεπονθυῖα γὰρ ψυχὴ πᾶν τὸ μέλλον τοῦ παρόντος χεῖρον λογίζεται. b (BE 3 E 4) Τ κακὸν ὁσομένη τό δ' ἰκάνω : ὅτι ἀπὸ τῶν ὄσων, προορωμένη.
- 24 172a καὶ τὸ τόδε τοπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. Α ὁσομένη : προορωμένη.
- 24 172b b (BCE 3) Τ οἱ δὲ προαγγέλλουσα, b (BCE 3 E 4) Τ παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν αἰεὶ ἐπὶ θείας φωνῆς λέγει. Τ ἀγαθὰ φρονέουσα : φρονῆσαί σε ποιήσουσα ἀγαθὰ.
- 24 173a b (BCE 3 E 4) Τ Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι : ὑπὸ Διὸς ἤκω σοι ἄγγελος.
- 24 173b b (BCE 3) Τ ὅς σοι ἄνευθεν ἐὼν <μέγα κήδεται ἡ δ' ἐλεαίρει> : ὅτι ἐνταῦθα ὑγιῶς λέγεται, ἐκεῖ δὲ (sc.
- 24 174a1 Β 27) κακῶς ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. Α {ὅς σευ ἄνευθεν ἐών;} μᾶλλον ὧδε οἰκεῖος ἢ ἐκεῖ ὁ στίχος.
- 24 174a2 Τ < νεκρὸν .
- 24 180 .. , τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς : > ὅτι νεκρὸν, ὃν ἔκτανε. Α im < ἔσω κλισίην : > ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰς κλισίην.
- 24 184 Α im {καὶ} ἄμαξαν : τὴν ἀπήνην οὕτως εἶπεν· φησὶ γοῦν· "ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην" (Ω 324).
- 24 189 Τ ὀπλίσαι : εὐτρεπίσαι.
- 24 190a1 ἰσοδυναμοῦν καὶ τὸ ἐντῦναι παρὰ τὰ ἔντεα. Τ ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι, παρὰ τὰ ὅπλα, ὡς τὸ ἐντῦναι παρὰ τὰ ἔντεα.
- 24 190a2 b (BCE 3 E 4) πεῖρινθα : κατὰ μετάθεσιν, οἶονεὶ ρίπινθα τὴν ἐκ ριπῶν πλακεῖσαν.
- 24 190b1 ρίπη δὲ λέγονται τὰ ἐκ τῆς οἰσύας πλέγματα. Τ τὰ ἐκ ριπῶν πλακέντα.
- 24 190b2 ρίπα δὲ λέγονται τὰ τῆς οἰσύας πλέγματα. b (BCE 3 E 4) ἄλλως πεῖρινθα : τὸ τετράγωνον πλινθίον ἄνωθεν περιδούμενον ταῖς ἀμάξαις.
- 24 190c οἱ δὲ ἐκ ριπῶν φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι, καὶ εἶναι τουτὶ ὡς ρίπινθα· ὅπερ ὁ Ξενοφῶν (sc. Ag. 8, 7) κἀνναθρον· κἀννη γὰρ ἡ ψίαθος, ἣν ἢ πλέγμα ψιαθῶδες συνέχειν τὸν φόρτον δυνάμενον. b (BCE 3 E 4) Τ < πεῖρινθα : > τὸ πλινθίον τὸ ἐπάνω τῶν ἀμαξῶν τιθέμενον. ^[5]
- 24 190d Α im κατεβήσετο : κατέβαινε.
- 24 191a Τ κηώντα : ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο.
- 24 191b1 ἢ εὐώδη διὰ τὴν κέδρον. Τ τὸν εἰς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον.
- 24 191b2 ἔνιοι δὲ τὸν εὐώδη. b (BCE 3 E 4) γλήνεα : χρήματα κατὰ Ἡλείους.
- 24 192a οἱ δὲ ἀξιοθέατα. b (BCE 3 E 4) Τ γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαμυρόν, ὃ ἐστὶ δίσυρον· ὅθεν "καὶ Ἀρχέδημος ὁ Γλάμων" (Ar. ran. 588). καὶ παροιμία "ἐν τυφλῶν πόλει γλαμυρὸς βασιλεύει". ἢ

- ἀπὸ μέρους εἴρηκεν· Τ γλήνας γὰρ κυρίως τὰ κοροκόσμια λέγουσιν. b (BCE 3) Τ {πολλά} κεχάνδει : οὕτως Α Ἀρίσταρχος κεχάνδει AA int διὰ τοῦ εἰ ἀντὶ τοῦ κέχανδε. ^[5]
- 24 192b1 ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ " {πολλά} κεκεύθει". Α κεχάνδει : οὕτως Ἀρίσταρχος.
- 24 192b2 ἔνιοι γράφουσι "κεκεύθει". Τ ἐς δ' ἄλοχον <Ἑκάβην> ἐκαλέσ <σ> ατο : τὸ ἐξῆς ἐσεκαλέσατο.
- 24 193 b (BCE 3) Τ Διόθεν μοι <Ὀλύμπιος> ἄγγελος <—Ἀχαιῶν> : ἀνθρώπινον τὸ ἀνατίθεσθαι τὸ πρᾶγμα γυναικὶ κοινωνῶ τῶν παθημάτων.
- 24 194–9 b (BCE 3 E 4) Τ καὶ κέκρικε μέν, ἐρωτᾷ δέ, εἰ σύμψηφος ἔσται αὐτῷ· ὅτι γὰρ τοῦτο ἤθελε, δῆλον· οὐ γὰρ πρὶν καταβῆναι συμβουλευέται τῇ γυναικί, ἀλλ' ἐπὶ δεδογμένοις ἀναφέρει τὴν γνώμην τῇ γυναικί. b (BE 3 E 4) Τ < ἀνώγει : > Ἀρίσταρχος "ἄνωγεν" ἔξω τοῦ ι. ^[5]
- 24 198 Α ἔσω στρατόν : ἀντὶ τοῦ ἐς στρατόν.
- 24 199 b (BCE 3) Τ ἀμείβετο : Ἀρίσταρχος "ἀνήρετο".
- 24 200 Α im Τ ὦ μοι : γυναικεία ἢ ἀναφώνησις ἐξισταμένης ἐπὶ τῶν τηλικούτων τολμῶν.
- 24 201a Τ ἦς τὸ πάρος περ : ἐφ' αἷς πρώην.
- 24 201b Τ ἔκλεο : τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p.
- 24 202a 60 B.), ἡγούμενος τὸ πλήρες εἶναι ἐκλέου. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλ' ἐκλέεο τετρασυλλάβως. καὶ δῆλον ὅτι, εἴτε συγκέκοπται ἢ ὀξεῖα εἴτε ἢ βαρεῖα ἢ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει πάλιν τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ χαρακτήρ κωλύει. τὸ μέντοι "σὺ δ <έ μ> αἶδεο καὶ μ' ἐλέησον" (Φ 74) καὶ τὰ τοιαῦτα, πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται, ὥς ἐν ἑτέροις (sc. παθ. 2,246,12 L.) εἴρηται. Α ἔκλεο : ἐκλεόμην ἐκλέεο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔκλε ο , προπαροξυτόνως. ^[5]
- 24 202b1 Τ ἔκλεο κατὰ συγκοπὴ ν , ἀντὶ τοῦ ἐδεδόξασ ο .
- 24 202b2 b (BCE 3 E 4) ἐξενάριξε : τινὲς "ἐξήλασσε", τῆς ἀρχῆς ἐξέβαλεν.
- 24 205a Τ σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ : ὅτι ὑποτάσσουσι στίχον ὡς ἐλλείποντος τοῦ λόγου "ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες" (= Ω 205 a).
- 24 205b1 πλείων δέ ἐστιν ἔμφασις μὴ προσκειμένου αὐτοῦ. Α {σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ;} τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσιν "ἀθάνατοι ποίησαν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν".
- 24 205b2 Τ εἰ γάρ ς ' αἰρήσει <καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν , / ὠμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὃ γε , οὗ ς ' ἐλεήσει> : τὸ ἐξῆς ἐστιν εἰ γάρ ς ' αἰρήσει <καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν> (206), οὗ ς ' ἐλεήσει (207).
- 24 206–7 τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. Α εἰ γάρ ς ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται : ἀντιστρόφως· εἰ γὰρ σε ὀψεται καὶ αἰρήσει, ἀντὶ τοῦ ἴσον εἰ θεάσεται, εὐθὺς αἰρήσει'.
- 24 206 b (BCE 3 E 4) Τ ὠμηστής : ὠμὸς καὶ ἄγριος b (BCE 3 E 4) Τ καὶ αἰμοπότης.
- 24 207 b (BCE 3 E 4) ταῦτα δὲ ἀπολύτως. Τ οὐδέ τί ς ' αἰδέσεται : οὐχ ὡς ἰκέτην σε δέξεται· b (BCE 3 E 4) Τ αἰδοῖοι γὰρ οἱ ἰκέται.
- 24 208a Τ {οὐδέ τις} αἰδέσεται : ὅτι ἀντὶ τοῦ προσδέξεται ὡς ἰκέτην· "μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών, / οὐδέ τί μ' αἰδέσεται" (X 123—4).
- 24 208b Α νῦν δὲ κλαίωμεν <ἄνευθεν / ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ> : εἰ τῆς σωτηρίας τοῦ γέροντος προνοούμενη μόνον ἐφαίνετο, ἀπρεπὴς ἦν παντελῶς ὁ λόγος ὅτι καταφρονεῖ υἱοῦ τοιοῦτου (cf.
- 24 208–9a

Ω 209—12) ὑπὲρ ἀσφαλείας πρεσβύτου δυστυχοῦς. νῦν δὲ ὡς ἀδύνατον <ὄν> κομίσασθαι τὸν υἱὸν οὐ βούλεται προσαποβαλεῖν καὶ Πρίαμον. b BCE 3 E 4) T ἄνευθεν / ἤμενοι : ὡς οὐδὲ ἐλπίδα ἔχοντές ποτε θάψαι τὸν υἱόν. ^[5]

24 208-9b T < τῷ δ' > ὥς ποθι μοῖρα <—ἀλεωρῆς> : μέμικται τούτοις λογισμὸς καὶ πάθος.

24 209-16 ὥς ποθι (209) δὲ οὕτω που. T γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ , < ὅτε μιν τέκον αὐτή > : ὅτι ἐνταῦθα καλῶς κεῖται, ἐπὶ δὲ Ἀχιλλέως ἐν τῇ Υ (sc.

24 210 128) οὐκέτι. A μέσον ἦπαρ ἔχοιμι </ ἐσθέμεναι προσφῦσα > : δαιμονίως τῇ ἐμφάσει χρῆται· τόπος γὰρ λύπης τὸ ἦπαρ.

24 212-3a b (BCE 3 E 4) T καὶ μέσον (212), οὗ ἡ χολὴ καὶ πολὺ τὸ ἐσθιόμενον. καὶ ἐν παρατάσει τὸ ἐσθίειν (cf. 213). τό τε ἔμφῦσα† (213) ἐμφατικώτατον· οὐ γὰρ λαβοῦσα τῇ χειρί, ἀλλ' αὐτῷ προσφῦσα τῷ ἥπατι τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ σαρκοφάγου θηρίου. b (BE 3 E 4) T ἄλλως μέσον ἦπαρ <ἔχοιμι / ἐσθέμεναι προσφῦσα > : εἴ γε μὴ προειλήφειμεν τὸ περὶ αὐτὴν πάθος, ἀπαράδεκτον ἦν τὸ μέγεθος τῆς ὑπερβολῆς. ^[5]

24 212-3b νυνὶ δὲ οἰκεῖα ταῦτα μητρὶ πρεσβύτιδι ὑπὲρ τέκνου οὐκ ἀναιρεθέντος μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰκίζομένου ἀτάφου. b (BE 3 E 4) T < ἔχοιμι ἐσθέμεναι : > κατέχοιμι εἰς τὸ ἐσθίειν. ^[5]

24 212-3c A im τό τ' ἄντιτα <ἔργα γένοιτο> : Ἀπολλόδωρος (FGH Hist 244, 235) καὶ Καλλίστρατος (p.

24 213a 316 n. 26) "τιτά" ὥστε τρία εἶναι, ἐπίρρημα τὸ τότε καὶ σύνδεσμον τὸν "ἄν" καὶ ὄνομα τὸ "τιτά". ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.) ἄντιτα παραλαμβάνει, μεταλαμβάνων εἰς τὸ ἀντέκτιτα. οὕτω καὶ οἱ πλείους, ὁμοίως τῷ "ἄντιτος" (Ξ 484, cf. N 414). ἔχεται μὲν οὖν ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις ἐμφάσεως, καὶ μᾶλλον τοῦ νοητοῦ. μελλήσει δὲ λείπειν τὸ ἄν ἐν τῇ συντάξει, ἐπιζητοῦντος τοῦ γένοιτο εὐκτικοῦ τὸ τοιοῦτο. παραφυλακτέον δὲ ὅτι καὶ συλλαβὴ λείπει ἡ τι , τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀντίτιτα. A τό τ' ἄντιτα <ἔργα γένοιτο : ἄντιτα> ἀντιτιμῶρητα. ^[5]

24 213b b (BCE 3 E 4) T καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ "τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι" (N 447). T λείπει δὲ ὁ ἄν. οὐκ ἀξιοχρεῶν δὲ ἡγεῖται τὸν θάνατον τοῦ πολεμίου, εἰ μὴ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐμφάγοι. b (BE 3 E 4) T ἄντιτα : τὸ τέλειον ἀντίτιτα.

24 213c b (BCE 3 E 4) T συγκέκοπται δὲ ἡ τι συλλαβή. b (BE 3 E 4) T ἐπεὶ οὐδέ : οὕτως ἐπεὶ οὐδέ , ἐπεὶ οὐκ αὐτόν.

24 214a A αἱ δὲ κοιναὶ "ἐπεὶ οὐ τι". AT οὐ .

24 214b .. κακίζόμενον : ἀντὶ τοῦ T ἐπεὶ οὐχ ὁ τυχὼν ἦν οὐδὲ γύννις. b (BCE 3 E 4) T τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ "ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ" (Ω 212), ὃ πρὸς σύστασιν Ἑκτορος. αὖξεται οὖν τὸ πάθος ἐπὶ τῷ ἀναξίως ὑβριζομένῳ. b (BE 3 E 4) T τοιαῦτα καὶ ὁ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλέα, ἀλλὰ πεφεισμένως "τὸν δὲ σὺ πρῶην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρησ" (Ω 500). T πρὸς Τρώων : "πρὸ Τρώων" T δίχα τοῦ ς , ὡς τὸ "οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι" (Δ 156). ^[5]

24 215a1 b (BCE 3 E 4) T < πρὸ Τρώων : > οὕτω χωρὶς τοῦ ς .

24 215a2 A il Τρωῖάδων βαθυκόλπων : πρὸς τοὺς γράφοντας (sc.

24 215b in B 484) "ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι", ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τὸ ἐπίθετον τίθησιν. A οὔτε φόβου μεμνημένον : φιλοστόργως ταῦτα, ἐπεὶ τοὶ φεύγοντα ἀνείλεν.

24 216a b (BCE 3 E 4) T ἀλεωρῆς : φυλακῆς.

24 216b T < οὐδέ : > ἀντὶ τοῦ 'οὐ γάρ'.

24 219 b (BCE 3) T il <ἄλλος ἐπιχθονίων:> καὶ μὴ θεός.

24 220 b (BCE 3 E 4) T il ἡ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκοοὶ <ἡ ἱερῆς> : καὶ ἐνταῦθα ἀξιοῦσιν τινες διαστελλεῖν μετὰ τὸ εἰς ί , ὡς καὶ ἐν τῇ Α ραψωδίᾳ (sc.

- 24 221a 62—3) τὸ γένος, φασί, προειπὼν ἐπιφέρει τὸ εἶδος "ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, <ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον> ". δοκεῖ δέ μοι ἐνθάδε μὴ ἐπείγειν, ἐπεὶ ἐνδέχεται τὸ δεύτερον τοῦ πρώτου ἐπιθετον εἶναι, μάντις θύται. καὶ ἄλλως τῶν ἱερέων ἕτεροι νοοῦνται. Α θυοσκόοι : οἱ διὰ τῶν ἐπιθυομένων μαντευόμενοι, Α οἱ ἐμπυροσκόοι· καλοῦσι δὲ αὐτοὺς λιβανομάντις. ^[5]
- 24 221b Α b (BCE 3 E 4) Τ ἱερῆς : οἱ διὰ τῶν σπλάγχχνων μαντευόμενοι· τὰ μὲν γὰρ θυμιάματα θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχχνα ἱερά.
- 24 221c Α b (BCE 3 E 4) Τ κοινὸν δέ ἐστι τὸ μάντις. ΑΤ ψευδός κεν φαῖμεν <καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον> : ὅτι ἐνταῦθα ἀρμοζόντως λέγεται ὁ στίχος, ὑπὸ δὲ Νέστορος ἐν τῇ Β (sc.
- 24 222a 81) οὐκέτι. Α ψευδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον : ἢ παρέλκει τὸ μᾶλλον Ἀττικῶς, ἢ μᾶλλον τοῦ ποιεῖν ἐχωρίζομεθα καὶ τοῦ βαδίζειν ἐπὶ τὰς ναῦς.
- 24 222b b (BCE 3 E 4) Τ νῦν δ' , αὐτὸς γὰρ <ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην , / εἴμι> : βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸν δέ (223) <καὶ τὸν ἄντην (223)> τὸ γὰρ ἐξῆς νῦν δὲ εἴμι ι .
- 24 223-4 Α < αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ> καὶ ἐσέδρακον <ἄντην> : ἐνῆν καὶ οὕτως εἶπεῖν 'νῦν δὲ θεὸς ὁ εἰπών· ὁ δὲ ἐμφαντικῶς τὴν αὐτοῦ αὐτοψίαν προβάλλεται.
- 24 223 ἐνήλλαξε δὲ τὴν τάξιν. Τ εἰ δέ μοι αἴσα </ τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων / βούλομαι> : ἢ ὑποστιγμὴ ἀμφίβολος· ἦτοι γὰρ μετὰ τὸ αἴσα (224), ἵνα λείπη τὸ ἐστίν, ἢ μετὰ τὸ χαλκοχιτώνων (225), ἵνα κοινὸν ᾗ τὸ τεθνάμεναι (225) καὶ κατὰ τῶν ἐξῆς. ^[5]
- 24 224-6 Α αὐτίκα γὰρ με κατακτείνειεν : τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας ἤψατο ταῦτα λέγων.
- 24 226 b (BCE 3 E 4) Τ ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην : ἐπὴν κορεσθεῖην τῆς τοῦ πένθους ἐπιθυμίας.
- 24 227 b (BCE 3 E 4) Τ { > ἢ καὶ } φωριαμῶν : Ἀρίσταρχος ὡς κιβωτῶν.
- 24 228a καὶ ἔχομεν τῶν διὰ τοῦ αἰμος παρηγγμένων ὀνομάτων κανόνας τοιούσδε, πρῶτον μὲν ὡς τὰ τριβράχεια, μὴ ὄντα ἐπιθετικά βαρύνεσθαι θέλει, κάλαμος, "Πρίαμος" (Α 255. Γ 161 al.)· τὸ "ποταμός" (Λ 492. 722 al.) ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦς· τὸ δὲ ἰταμός ἐπιθετικόν ἐστι. δεύτερον δὲ ὡς τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακράν, εἰ μὲν θέσει ἦ, βαρύνεται, "ὄρχαμος" (Β 837. Μ 110 al.), Τύρταμος, "Πέργαμος" (cf. Δ 508. Ζ 512 al.)· εἰ δὲ φύσει, κύρια <μὲν> ὄντα βαρύνεται πάλιν, ὡς ἔχει τὸ Πύραμος Τεύταμος, οὐχ οὕτω δὲ ἔχοντα ὀξύνεται, ὡς ἔχει τὸ "οὐλαμός" (cf. Δ 251. 273 al.), "χηραμός" (cf. Φ 495). τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ, εἴτε παρὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν ἢ ἀπὸ τοῦ τὰ φάρη φυλάσσειν ἢ προκειμένη λέξις παρῆκται, ἔσται κατ' ὀξεῖαν τάσιν, φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός. ἢ διπλῇ δέ, ὅτι ἐπιθήματα τῶν κιβωτίων τὰ πώματα, καταχρηστικῶς δὲ πίθων καὶ τῶν ὁμοίων. Α {καὶ} φωριαμῶν : φωριαμός· ἔχει γάρ, ἃ φοροῦμεν. ^[15]
- 24 228b1 οἱ δὲ παρὰ τὰ φάρη ἢ τοὺς φῶρας. Ἀρίσταρχος δὲ φησι τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέρων εἶναι· ἄγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ Σιμωνίδης (fr. 118 = P.M.G. 623) καὶ Ἐκαταῖος (FGrHist 1, 368) μέμνηται αὐτῆς. Τ ἔχουσι γάρ, ἃ φοροῦμεν.
- 24 228b2 λέγει δὲ τὰ κιβώτια. b (BCE 3) ἐπιθήματα : πώματα· b (BCE 3) Τ καὶ ἐπιθεῖναι τὸ κλεῖσαι λέγουσιν.
- 24 228c Τ πέπλους : ὅτι διέσταλκε τὸν πέπλον ἀπὸ τῶν χλαίνων (cf.
- 24 229a Ω 230), καὶ τὰ φάρη (cf. Ω 231) ὡς διαφέροντα τῶν πέπλων οὕτω προσηγόρευσεν. Α < πέπλους :> πέπλος πεποιημένον ἱμάτιον γυναικεῖον.
- 24 229b Τ il < πέπλους .
- 24 229-31a1 .. χλαίνας .. φάρεα .. χιτῶνας :> πέπλος, Τ φᾶρος, χλαῖνα, χιτῶν· ὅτι διάφορα ταῦτα, νῦν ἐδήλωσε· πέπλοι (cf. 229) γάρ, †ᾱς† περονῶνται μόναι γυναικες· b (BCE 3 E 4) Τ οἱ καὶ ἑανοὶ

καλοῦνται· φησὶ γοῦν "πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες" (Ω 796) τὰ ὅστ' Ἐκτορος, καὶ τὰ Πατρόκλου "ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες Τ ἑάνω λιτὶ κάλυψαν" (Σ 352). χιτῶν (cf. 231) δὲ ἀνδρεῖον ἔνδυμα. φᾶρος (cf. 231) ἱμάτιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. χλαῖνα (cf. 230) b (BCE 3 E 4) Τ τὸ περίβλημα τῆς κλίνης. A il b (BCE 3 E 4) Τ πέπλος, φᾶρος, χιτῶν, χλαῖνα διαφέρουσι· πέπλοι γάρ, ἄς† περονῶνται μόναι γυναῖκες, οἳ καὶ ἄναοι καλοῦνται. ^[5]

24 229-31a2 χιτῶν δὲ ἀνδρεῖον ἔνδυμα. φᾶρος ἱμάτιον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. χλαῖνα τὸ περίβλημα τῆς κλίνης. A (bis) < δέκα πάντα τάλαντα : > ὅτι παρέλκει τὸ πάντα.

24 232a A im δέκα πάντα τάλαντα : παρέλκει τὸ πάντ α .

24 232b ἢ τὰ πάντα δέκα. Τ < δέπας περικαλλές , > ὃ οἱ Θρηῆκες < πόρον ἄνδρες > : ὡς φιλοπόται οἱ Θρηῆκες ποτήρια χαρίζονται.

24 234 Τ ἐξεσίην {ἐλθόντι}: Ἀρίσταρχος δασύνει τὴν δευτέραν συλλαβὴν· παρὰ γὰρ τὸ ἴημι, φησὶν, ἐγένετο· ἐπιφέρει γοῦν· "πρὸ γὰρ ἦκε πατήρ ἄλλοι τε γέροντες" (φ 21).

24 235a παρὰ δὲ τὸν ἦσω μέλλοντα ἡ ἐσία ἐγένετο καὶ ἡ ἐξεσία, ὡς καὶ παρὰ τὸ θήσω θεσία· "πῇ δὴ συνθεσῆαι τε;" (B 339). τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ "τῶν ἔνεκ' ἐξεσίην" (φ 20), <οἶον τὴν ἔκπεμψιν> . οὕτως δὲ καὶ Νικίας (fr. 22 B.). Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Παριανός (fr. 18 [1980] M.), λέγων παρὰ τὸ ἐξιέναι πεποιῆσθαι τὴν λέξιν {οἶον τὴν ἔκπεμψιν}, ἀξιοῖ ψιλοῦν. ἄμεινον δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεσθαι· ἡπίστατο γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἦσω μέλλοντα δασυνόμενον, "ἦσω γὰρ καὶ ἐγώ" (P 515). παρὰ δὲ τοὺς μέλλοντας ὀριστικούς ἐγένετο τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, οὐ παρ' ἐνεστώτας ἄπαρεμφάτου ἐγκλίσεως†· θύσω γοῦν θυσία, ἄξω ἄξια, δώσω δοσία, προδώσω προδοσία. οὕτως οὖν καὶ παρὰ τὸν ἦσω ἐσία καὶ ἐξεσία. Α ἐξεσίην : δημοσίαν ἔκπεμψιν. ^[10]

24 235b δασύνεται δὲ ἡ δευτέρα συλλαβή, παρὰ τὸ ἦσω ἐσία καὶ ἐξεσία. b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ ψιλοῦσι διὰ τὸ ὄνομα γεγενῆσθαι. Τ φείσατο : ἢ ὡς πολυτελοῦς, ἢ ὡς φυλασσομένων τῶν ξενίων.

24 236 Τ < αἰθούσης : > αἴθουσαι στοαί, παρὰ τὸ πῦρ ἐν αὐταῖς κάεσθαι.

24 238a1 Τ αἱ πρόστωι, παρὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταίθεσθαι.

24 238a2 b (BCE 3 E 4) αἰσχροῖσιν : κακοῖς· b (BCE 3 E 4) TT il καὶ "αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ" (B 216) ἀντὶ τοῦ κάκιστος.

24 238b b (BCE 3 E 4) Τ < ἐνίσσων : > Αἰολεῖς, ἀπὸ τοῦ ἐνίπτων.

24 238c Τ il < ἔρρετε : > ἀπέρρετε.

24 239a Τ il λωβητῆρες : ψεῦσται· "οὐ τί σε λωβεύω, τέκνον φίλον" (Ψ 26).

24 239b οἱ δὲ ἐκ τῶν δύο ἐπονείδιστοι· b (BCE 3 E 4) Τ λώβη γὰρ ἡ ὕβρις. Τ οὐ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος : ὡς οὐκ ἔχοντες πένθος ἐμὲ παραμυθεῖσθε· ἐμοί, φησί, συμπαθήσοντες ἦκετε, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὀρίζετε πένθος τὸν θάνατον Ἐκτορος.

24 239-40 βούλεται δὲ λέγειν ὅτι δεῖ ἕκαστον οἴκοι μένοντα πενθεῖν τὸν Ἐκτορα. b (BCE 3 E 4) Τ κηδήσοντες : βαρήσοντες τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι. ^[5]

24 240 Τ ἢ οὖνεσθε : ἐκφραζέτε b (BCE 3) Τ με ὡς μόνον δεινῶς πάσχοντα, b (BCE 3) καὶ δοκεῖτε αὐτοὶ οὐδὲν ἔχειν οὐδὲ κοινὸν εἶναι τὸ κακόν.

24 241a1 b (BCE 3) Τ { > ἢ οὖνεσθ' ὅτι μοι : } οἶον μικρὸν καὶ φαῦλον οἶεσθε τὸ συμβεβηκός.

24 241a2 Α < οὖνεσθε : > ἡ διπλῇ {δέξ}, ὅτι οὖνεσθε ἐκφραζέτε καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἡγεῖσθε.

24 241b Α ἢ οὖνεσθε : οὕτως αἱ Ἀριστάρχου "ἡ ὀνόσασθε". ΑΑ im ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφραλίσατε.

24 241c βούλεται δὲ λέγειν 'ἐμοὶ συλλυπησόμενοι, καὶ οὐχὶ ἕκαστος ἴδιον κακὸν νομίζων τὴν Ἐκτορος ἀπώλειαν'. Α ἀτὰρ γνώσεσθε : μαθήσεσθε γε μὴν.

24 242a1 Τ μαθήσεσθε πάσχοντες κακῶς ὅτι Ἐκτωρ ἀπώλετο.

- 24 242a2 b (BC E 3 E 4) ῥήϊτεροι γὰρ μάλλον <Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε> : ῥήϊτεροι μὲν ἦτε, νῦν δὲ μάλλον.
- 24 243a1 ἢ ἀντὶ ἀπλοῦ τὸ ῥήϊτερο ι. Τ καὶ πρὶν μὲν ῥάδιοι τοῖς Ἑλλησιν ἦτε, εἰ μὴ Ἑκτωρ ἡρίστευε· νῦν δὲ ῥαδιώτεροι γενήσεσθε, b (BCE 3 E 4) ἥτοι εὐκόλως τῇ καθ' ἡμῶν χρήσονται μάχη.
- 24 243a2 b (BE 3 E 4) <πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε / ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω :> βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ἰδεῖν (246) πρὸς τὸ σαφέστερον.
- 24 245-6 A im <σκηπανίῳ :> ῥάβδῳ, b (BCE 3 E 4) σκήπτρῳ.
- 24 247a b (BC E 3 E 4) Τ ἰλ δῖε π' ἀνέρας : δασέως δῖέπ ε, παρὰ τὸ ἔπω δασυνόμενον· οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ πλείους· οἷον διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο καὶ διῖστα αὐτούς.
- 24 247b καὶ οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Α δῖε π' ἀνέρας : διὰ τῶν ἀνδρῶν ἦει.
- 24 247c b (BCE 3 E 4) Τ καὶ δασύνεται ἡ δευτέρα συλλαβή. Τ οἱ δὲ διεῖργε καὶ διῖστα τοὺς ἄνδρας. b (BE 3 E 4) Τ οἱ δὲ "δῖ' ἐπ' ἀνέρας", ἴν' ἢ "δῖ' ἐπ'" ἐδίωκεν <ἐπί>, ὅ ἐστιν ἐπεδίωκεν. Τ <οἱ δ' ἴσαν ἔξω / σπερχομένοιο γέροντος :> τὸ {δὲ} ἔξω (247) ἑκατέροις δύναται συντάττεσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω.
- 24 247-8 Α σπερχομένοιο : ἐπειγομένου ἐν τῷ διώκειν, ἢ σπέρχοντος.
- 24 248a τοῦτο πρὸς τὸ θυμῶδες καὶ ἀπειθές τῶν ὠστιζομένων τῶν εἰς τὰ βασίλεια οἰκημάτων. b (BCE 3 E 4) Τ υἱάσι <ν> : τινὲς ἀπὸ τοῦ υἱάς, ὡς Ἀρκάς.
- 24 248b Τ ὁμόκλα : ἥπιος μὲν ἐστίν, ὥς πού φησιν "οἷς δ' ὁ γέρων μετέησι" (Γ 109) καὶ "ἐκυρὸς δὲ πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν" (Ω 770).
- 24 248c1 δύσκολον δὲ νῦν αὐτὸν εἵργασται τὸ πένθος. Τ καὶ ἥπιος μὲν αἰεὶ ἐστὶ· νῦν δὲ ἡ λύπη Ἑκτορος καὶ τὸ πένθος δύσκολον αὐτὸν ἐποίησεν ἀπειρηκότα τοῦ ζῆν.
- 24 248c2 b (BE 3 E 4) νεικείων Ἑλενὸν τε—διὸν Ἀγαυόν : οἰκεῖον μὲν τῷ πάθει τὸ δυσκολαίνειν πρὸς πάντας.
- 24 249-51 λεληθότως δὲ Ὅμηρος κατάλογόν τινα πεποιήται τῶν ὑπολειπομένων Πριάμῳ παίδων. b (BCE 3 E 4) Τ <Δηΐφοβον :> Ἀλεξάνδρου—ἐγήμεν αὐτήν.
- 24 251 ἡ ἱστορία παρὰ Λυκόφρονι (Al. 169—71). Α καὶ Ἰππόθοον καὶ ΔΙΟΝ ἈΓΑΥΟΝ : ὅτι ὁμώνυμος ὁ Ἰππόθοος τῷ Πελασγῷ· "Ἰππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν" (B 840).
- 24 251a καὶ ὅτι ἄδηλον, πότερόν ἐστι τὸ κύριον ὁ ΔΙΟΣ ἢ ὁ ἈΓΑΥΟΣ. Α καὶ Δῖον <ἀγαυόν> : Φερεκύδης (FGrHist 3, 137) τὸν Δῖον νόθον υἱὸν Πριάμου φησίν.
- 24 251b ἔσται οὖν τὸ ἀγαυόν ἐπίθετον. Τ ἐννέα {τοῖς} : ἢ τῶν ἐξ Ἑκάβης ἐννεακαίδεκα (cf.
- 24 252 Ω 496) οὗτοι ὑπελείποντο, ἢ τῶν πενήκοντα (cf. Ω 495). Τ σπεύσατε : πᾶν γὰρ αὐτῷ βραδὺ φαίνεται πρὸς τὰ λύτρα, κἂν ἦ ταχύ.
- 24 253a b (BCE 3 E 4) Τ κατηφόνες : ὡς Μακεδόνες.
- 24 253b οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἄμεινον· θηλυκῇ γὰρ προσηγορίᾳ ὀνειδίσαι τοὺς υἱοὺς ἠθέλησεν, οἷον εἰ κατήφειαι. Κράτης (fr. XV [p. 79] H.) μέντοι "κατηφέες" γράφει. Α κατηφόνες : ὡς Κηληδόνες, Σειρηδόνες.
- 24 253c b (BCE 3 E 4) Τ ἔστιν οὖν μάλλον θηλυκά, Τ εἰς μαλακίαν αὐτοὺς ἐπισκώπτοντος τοῦ πατρὸς ὡς στυνγίας αἰτίους. ἀπὸ τοῦ κατηφῶ κατηφών, b (BE 3 E 4) Τ ὅθεν φησὶ "στῇ δὲ κατηφῆσας" (X 293), ὡς εἴκω εἰκῶν. οἱ δὲ ἄξιοι τοῦ φονεύεσθαι. ὁ δὲ Νέστωρ ἐπὶ τῆς θυσίας εἶπεν· "καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα" (γ 418). Τ ἄλλως· κατηφών παρὰ τὸ φῶ, οὐ παράγωγον φάω, Τ ὁ κάτω ἔχων τὰ φάη δι' αἰσχύνην ἢ δι' ὀνειδισμόν ἢ <διὰ> λύπην. ^[5]
- 24 253d b (BE 3 E 4) Τ ὠφέλετε : καὶ Καλλίμαχος (fr.

- 24 254 636) "μή όφέλετ' άλλήλοισιν έπί πλέον όμματα δύναι". Τ ω μοι έγώ <πανάποτμος, έπει—
πάντα λέλειπται > : ήθική ή μεταξύ άναφώνησις.
- 24 255-60 όργιζόμενος δέ τοίς λελειμμένοις άφορμήν έσχεν αποδύρεσθαι τούς τετελευτηκότας. έλεινόν
δέ καί τó τέκνω† (255)· ού γάρ δεινόν τó μή γεννησαι ώς τó γεννηθέντας άπολέσαι. πάντα
δέ κινητικά· στενάξει, προστάσει, λοιδορεϊ. b (BCE 3 E 4) Τ < πανάποτμος : > περι πάντα
δυστυχής. ^[5]
- 24 255 Τ il < Μήστορα τ' αντίθεον καί Τρωίλον> ίπποχάρμην : έντεϋθεν Σοφοκλής έν Τρωίλω (Τ.
24 257a G.F. p. 266 N. = II p. 253 P.) φησιν αυτόν λοχηθῆναι υπό Άχιλλέως ίππους γυμνάζοντα παρά τó
Θυμβραϊόν καί αποθανεϊν. ύπονοήσειε δ' άν τις τόν Μήστορα πρεσβύτατον εϊναι τών
Πριαμιδών, καί τόν Τρωίλον ού παιδα, διότι έν τοίς άρίστοις καταλέγεται. Τ Τρωίλον
ίπποχάρμην : ότι έκ τοϋ εϊρήσθαι ίπποχάρμην τόν Τρωίλον οί νεώτεροι έφ' ίππου διωκόμενον
αυτόν έποίησαν. ^[5]
- 24 257b καί οί μέν παιδα αυτόν ύποτίθενται, Όμηρος δέ διά τοϋ έπιθέτου τέλειον άνδρα έμφαίνει· ού
γάρ άλλος ίπόμαχος λέγεται. Α ός θεός έσκε <—άλλά θεοϊο > : ού μόνον δι' άρετήν εξαίρετος
ό τοϋ Έκτορος έπαινος, αλλά καί διά τó ή πρόσφορον τῆς συμφορᾶς.
- 24 258-9a b (BCE 3 E 4) Τ ήθικώς δέ κρείττονά φησι ό Πρίαμος τόν παιδα τοϋ δοκεϊν έξ έαυτοϋ
γεγενῆσθαι. b (BE 3 E 4) Τ οϋδ <έ> έώκει / άνδρός γε <—θεοϊο > : Στησίχορος (fr.
24 258-9b 47 P. = P.M.G. 224) Άπόλλωνος αυτόν φησιν, οϋ νοήσας τήν ύπερβολήν. Τ < όρχησταί τε>
χοροϊτυπίησιν <άριστοι > : οϋκ έν πολέμοις εκείνην γάρ τήν όρχησιν σεμνύνει· "καί
όρχηστήν περ έόντα" (Π 617)· τήν δέ μαλακήν άποδοκιμάζει.
- 24 261 Τ έπιδήμιοι άρπακτῆρες : έν τῷ ιδίῳ δήμῳ πρós τó άδικεϊν γενναϊοί· ένθεν τó "οϊκοι μέν
λέοντες, / έν μάχη δ' άλώπεκεσ" (Αγ.
- 24 262 ρας. 1189—90). b (B [bis], CE 3 E 4) Τ έπιθεϊτε : ώς τó "διακρινθεϊτε" (Γ 102).
- 24 264a Α im Τ < έπιθεϊτε : > έπιθείητε.
- 24 264b Τ il < οί δ' άρα πατρός> ύποδδείσαντες <όμοκλήν> : δεόντως σιωπῶσιν· οϋ γάρ
άντιλέγειν έδει πατρί πενθοϋντι.
- 24 265 b (BCE 3 E 4) Τ έκ μέν άμαξαν <άειραν έϋτροχον ήμιονείην> : έκ μέν Τ έξω μέν.
- 24 266 πρᾶγμα δέ βιωτικόν καί κοινόν έκόσμησε ποιητικῶν λέξεων ποικιλία. b (BCE 3 E 4) Τ
πρωτοπαγέα : πρώτως παγεϊσαν, ό έστιν έξόχως.
- 24 267 b (BC E 3) Τ ή πρώτον πεπηγυϊαν, ό έστι καινήν· b (BE 3) Τ έστι γάρ τó μέν τάξεως, τó δέ
ποιότητας. b (BE 3 E 4) Τ καδ δ' από πασσαλόφι ζυγόν ήρεον : τó έξῆς καθήρουν.
- 24 268 Τ πύξινον όμφαλόεν <—άρηρός> : οϋκ ήν παρά Ζηνοδότῳ οϋτος ό στίχος.
- 24 269a ΑΤ όμφαλόεν : ύπεροχᾶς έχον έν μέσῳ τινάς, αῖς περιειλοϋνται οί ίμάντες.
- 24 269b b (BCE 3 E 4) Τ οί δέ, έν μέσῳ όμφαλόν έχον, ῶ προσδεϊται ίμᾶσιν ό ρυμός. b (BE 3 E 4) Τ
οϊήκεσσιν : κρίκοις, δι' ῶν ένειρόμεναι αῖ ήνίαι b (BE 3 E 4, E 4il) Τ τοϋς ίππους οϊακίζουσιν· ή
γάρ ήνία τρόπον τινά οϊήξ έστι τοϋ άρματος.
- 24 269c1 b (BE 3 E 4il) Τ οϋτως δέ εϊρηκε κρίκους τινάς, δι' ῶν [αῖ ήνίαι] διείρονται καί οϊακίζ[ουσι τοϋς
ίππους].
- 24 269c2 Α ζυγόδεσμον : ίμάντα ή σχοινίον, b (BCE 3 E 4) Τ ό δεσμεϊ τόν ζυγόν.
- 24 270 b (BCE 3 E 4) τό : τó ζυγόδεσμον.
- 24 271 b (BCE 3 E 4) Τ < πέζη : > πέζα τó άκρον καί έπί γῆς, ήν λυθῆ ό ρυμός, φερόμενον.
- 24 272a1

- καὶ ἐπὶ ἱματίου πέζα τὸ πρὸς τῇ γῇ μέρος. T < πέζη ἐπὶ πρώτη : > πᾶν τὸ ἄκρον πέζα καλεῖται.
- 24 272a2 ἔχει δὲ ὁ ῥυμὸς πέζας δύο, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ ζυγόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ ζυγὸν πρώτην λέγει. b (BCE 3 E 4) πέζη ἐπὶ πρώτη : ὅτι πρώτη ἀντὶ τοῦ ἄκρα· "ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ" (Z 40).
- 24 272b A ἔστορι βάλλον : δασέως, ἀπὸ τῆς ἔσεως· τὸν γὰρ βαλλόμενον πάσσαλον ἐπ' ἄκρου τοῦ ζυγοῦ νοητέον.
- 24 272c A ἔστορι : τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσάλῳ, περὶ ὃν ὁ κρίκος ἔννηλωμένος τῷ ζυγῷ ἐντίθεται, b (BCE 3 E 4) T ὅς καλεῖται ἔστωρ.
- 24 272d T δασύνεται δὲ ἀπὸ τῆς ἔσεως. b (BE 3 E 4) T ἔστορι {βάλλον}: τῷ πεπηγότι πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ, περὶ ὃν τὰ ζυγόδεσμα εἰλεῖται καὶ ὁ κρίκος ἔγκειται.
- 24 272e A τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν <ἐ π' ὀμφαλόν> : ἐκατέρωθεν ἔδησαν ἑαμφαλλάσσοντες† τὸν ἐν μέσῳ τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλόν, ἵνα μὴ ἑτεροκλινῆς ᾖ.
- 24 273 b (BCE 3 E 4) T ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν : ὑπὸ τὴν γωνίαν τὴν γεγонуῖαν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ τοῦ ζυγοῦ· b (BCE 3 E 4) ὅταν γὰρ συνδεθῇ τῷ ῥυμῷ ὁ ζυγός, ἀποτελοῦνται τινες γωναίαι.
- 24 274 δηλοῖ δὲ καὶ τὴν γλωσσίδα. ἔκαμψαν δὲ b (BE 3 E 4) ἔκοψαν, ὑπέκοψαν, T ἀπετερμάτισαν, ἵνα μὴ κρέμῃται ὁ ἱμάς. b (BE 3 E 4) T ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες <ἐϋξέστης ἐ π' ἀπήνης / νήεον— ἄποινα> : διασταλτέον μετὰ τὸ φέροντες (275) πρὸς τὸ σαφέστερον. ^[5]
- 24 275-6 A ἡμίονους <.
- 24 277 ..> ἐντεσιουργούς : οὐ τοὺς μετὰ κανθηλίων νωτοφοροῦντας, b (BCE 3 E 4) T ἀλλὰ τοὺς ἄρματα ἔλκοντας. b (BCE 3) T καὶ Πίνδαρος (Ol. 13, 20) τὰ ἄρματα ἔντεά φησιν· "ἱππείοις ἔντεσι† μέτρα". b (BE 3) T ἡ τοὺς ἐτοίμους πρὸς τὰ ἔργα. b (BE 3 E 4) T ἐντεσιεργούς : τοὺς ὑποζυγίους καὶ μὴ ψιλῶς νωτοφόρους, ἀλλὰ τὴν τε ἅμαξαν καὶ τὴν πεῖρινθα ἔλκοντας, ἅπερ καὶ ἔντεά φησιν. A < τοὺς ῥά ποτε Πριάμῳ> Μυσοὶ δόσαν : Μυσοὶ πλησίον ὄντες "Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος" (B 852). ^[5]
- 24 278a ἡ ὥς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων· Ἀνακρέων (fr. 117 G. = 32 [P.M.G. 377] P.)· "ἱπποθόρων δὲ Μυσοὶ / εὖρον μίξιν ὄνων" πρὸς ἵππους, ἐξ ὧν ἡμίονοι. καὶ νῦν μὲν ἀρσενικῶς εἶπεν, ἐξῆς (sc. Ω 325) δὲ "τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων". T < τοὺς : > ὁ ἡμίονος καὶ ἡ ἡμίονος, διχῶς. ^[5]
- 24 278b T ἰλ τῷ μὲν ζευγνύσθην : τούτοις γὰρ διὰ τῶν Πριαμιδῶν τὸ ζεῦγμα παρεσκευάζετο.
- 24 281a καὶ οἰκοδομεῖ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χορηγός· καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεύς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης· ζεύγνυσι μὲν ὁ ὑπηρετῶν, ζεύγνυται δὲ ὁ προστάσσω. b (BCE 3 E 4) T ζευγνύσθην : ζευγνύναι προσέτασσον.
- 24 281b b (BCE 3 E 4) T κῆρυξ καὶ Πρίαμος <—ἔχοντες> : ὅτι εἰ μὴ προσέθηκε τὸν στίχον, οἱ θέλοντες συγχεῖσθαι τὰ δυϊκὰ παρ' Ὀμήρῳ, Ἐρατοσθένους καὶ Κράτης, ἔλεγον ἂν ἐπὶ τῶν ἐννέα Πριαμιδῶν τετάχθαι "τῷ μὲν ζευγνύσθην" (Ω 281).
- 24 282 A < τετιηότι : > περιλύπω.
- 24 283 b (BCE 3 E 4) T ἰλ λείψαντε : συλληπτικῶς b (BCE 3) T μόνος γὰρ σπένδει ὁ Πρίαμος.
- 24 285 b (BCE 3 E 4) T αἵτει δ' οἰωνόν, ταχύν <ἄγγελον— / δεξιόν> : τὸ ἐξῆς αἵτει δ' οἰωνόν (292) δεξιόν (294).
- 24 292-4 τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. A < αἵτει δ' οἰωνόν : > γυναικεῖον τὸ ἦθος τὸ ἐπὶ μαντείας καταφεύγειν, εἴ τί που περίφοβον σχοῖεν.
- 24 292a b (BCE 3 E 4) T < ταχύν : > ἐν ἄλλῳ "έόν {ἄγγελον}".
- 24 292b1 A im {ταχύν ἄγγελον:} "έόν" ἀγαθόν· οἱ δὲ τὸν αὐτοῦ.

- 24 292b2 Τ ὅς τέ οἱ αὐτῷ : ἐγκλιτικῶς ἀναγινώσκουσι τὴν ο ἴ , ἐπεὶ εἰς ἀπλὴν ἢ μετάληψιν ἐστὶ <ν> , ὁμοίως τῷ "ἀλλά οἱ αὐτῷ / Ζεύς" (δ 667—8).
- 24 292c1 Α ἐγκλιτέον τὴν οἱ .
- 24 292c2 Τ ἰλ φίλτατος οἰωνῶν : ἢ ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῷ ἐγεννήθη· ἢ ὅτι ὁρμῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη καὶ ἐνεφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα· τινὲς δὲ φασιν ὅτι γεννηθέντα Δία εἰς οὐρανὸν ἐκόμισεν· οἱ δὲ ὅτι Μέρωψ ὁ Κῶος ἀπαύστως ἐπένθει τὴν γυναῖκα· ξενίσας δὲ τὴν Ῥέαν μετεβλήθη καὶ συμπάρεστιν αἰεὶ τῷ Διί. ^[5]
- 24 293a1 Τ φασὶν ἐπὶ τὴν βασιλείαν ὁρμῶντι αὐτῷ αἰετὸν φανῆναι σύμβολον τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ κράτους, ἔνθεν αὐτὸν τῶν ἄλλων ἐφίλει.
- 24 293a2 b (BCE 3 E 4) καὶ εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον : ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "καὶ οὗ".
- 24 293b ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, καὶ ἀδιανόητος ὁ λόγος. Α < μάλιστα : > γράφεται "μέγιστον".
- 24 293c Α int < Δαναῶν ταχυπώλων : > γράφεται "χαίρων ἐνὶ θυμῷ".
- 24 295 Α im οὐκ ἂν < ἔγωγέ σ ' > ἔπειτα ἐποτρύνουσα < κελοίμην > : ἐξ ἀντικειμένου φησὶν ὅτι κωλύσω σε.
- 24 297 b (BCE 3 E 4) Τ οὐ μὲν τοι < τό δ ' ἐφιεμένη > ἀπιθήσω : πείθεται Πρίαμος οὐκ ἀπιστῶν Ἴριδι, ἀλλὰ θαρρῦναι αὐτὴν θέλων.
- 24 300 b (BCE 3 E 4) Τ ἀκήρατον : ἀθολώτατον.
- 24 303a1 Τ καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμίαντον.
- 24 303a2 b (BCE 3 E 4) χέρνιβον ἀμφίπολος < πρόχόον θ ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα > : ἀθετεῖται, ὅτι παρὰ τὸ σύνηθες αὐτῷ χέρνιβον τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, ὡς ἡμεῖς.
- 24 304a1 τοῦτο δὲ αὐτὸς εἴωθε καλεῖν "λέβητα" (Ψ 267. ν 13 al.), τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ "χέρνιβα" (α 136. γ 440 al.). ἔνιοι δὲ διπλῇ σημειοῦνται ὡς ἅπαξ ἐνταῦθα εἰρημένον. Α χέρνιβον : τινὲς ἀθετοῦσιν, ὅτι τὸ χειρόνιπτρον νῦν δηλοῖ. ^[5]
- 24 304a2 αἰεὶ δὲ τὸ ὕδωρ παρὰ τῷ ποιητῇ. Τ χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχόον θ ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα : ἡ Μασσαλιωτικὴ " < χέρνιβα ἀμφίπολος > ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα" διὰ τὸ μὴ εἰρησθαι νῦν συνήθως αὐτῷ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ "χέρνιβα", εἰ μὴ ἄρα ἐνικῶς ἐνθάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος ς . ^[5]
- 24 304b Τ < χέρνιβον : > οὐχ ὥς τινες τὸ ἀγγεῖον ἐπιφέρει γὰρ πρόχόον θ ' ἅμ α .
- 24 304c αἰεὶ δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ὕδωρ δηλοῖ. b (BC E 3 E 4) < κύπελλον ἐδέξατο ἥς ἀλόχοιο : ὅτι > λείπει ἢ παρά.
- 24 305 Α im εὔχε τ ' ἔπειτα στὰς < μέσῳ ἔρκει > : ὅτι ἐλλείπει ἢ πρόθεσις, ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ ἔρκει στὰς εὔχετο.
- 24 306a1 Α λείπει ἢ ἔν.
- 24 306a2 Τ ἰλ < εὔχε τ ' ἔπειτα στὰς > μέσῳ ἔρκει : ἐν μεσάταις ταῖς αὐλαῖς ἔρκειου† Διὸς ἦν βωμός, πρὸς ὃν καταφυγῶν ἔσφακται Πρίαμος.
- 24 306b1 Τ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμός τοῦ ἐρκείου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἄλωσιν φυγῶν ἀπέσφακται.
- 24 306b2 b (BCE 3 E 4) δός μ ' < ἐς Ἀχιλλῆος > φίλον ἐλθεῖν : ὡς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθῆναι.
- 24 309a ἐλεεινὸν δὲ ἐλέου ἄξιον. καὶ ὡς ἐχθρὸς μὲν τῆς ἔχθρας αἰτεῖται λύσιν, ὡς δὲ δυστυχὴς ἐλέου τυχεῖν. b (BCE 3 E 4) Τ ἐς Ἀχιλλῆος : πρὸς Ἀχιλλέα.
- 24 309b b (BCE 3) Τ ἥμελλε γὰρ αὐτὸν ἔνδον εὐρήσειν. Τ < ταχύν : > ἐν ἄλλῳ "ἐόν {ἄγγελον}".

- 24 310 A im < μάλιστα : > γράφεται "μέγιστον".
- 24 311 A im αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε , <τελειότατον πετεηνῶν , / μόρφον θηρητήρα > : ὁ μὲν Ἀχιλλεύς ἐστιν ἐπὶ τοῦ <τοῦ> κρείττονος προσχήματος.
- 24 315-6 T πιθανῶς δὲ οὐδὲν ἔχει ὁ ἀετός, ὅπως σημαίνει Πριάμῳ ὅτι οὐ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων. b (BCE 3 E 4) T μέλας (cf. 316) δὲ ὦν τῆς εἰσόδου ἐδήλου τὸ λαθρίδιον, ὁ δὲ θηρητὴρ (cf. 316) τὸ ἐπιτευκτικόν. οὐδὲν δὲ κτείνων οὐδὲ ἀρπάζων φαίνεται ἀλλ' ἡμερος, τοιοῦτον δηλῶν ἔσεσθαι Ἀχιλλέα. b (BE 3 E 4) T τελειότατον πετεηνῶν : ὅτι οὐ τὸν τῷ σώματι τέλειον, ἀλλὰ τὸν ἐπιτελεστικώτατον. ^[5]
- 24 315a A τελειότατον πετεεινῶν : ἐπιτελεστικὸν εἰς ἃ ἂν ὀφθεῖη.
- 24 315b ἦ τὸν ἐν ἀξιώματι ὑπερέχοντα, ὥσεὶ καὶ λέοντα ἔφη τελειότατον θηρῶν, τουτέστι βασιλικώτατον. b (BCE 3 E 4) T ἦ <τὸν> τῶν ἀετῶν τελειότατον τὸν πύγαργόν φησιν. T μόρφον : μόρφον ὡς "ὑπνον" (K 159).
- 24 316a1 Λ 241 al.) AT il καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀνάγνωσις. εἴτε μορόφονός ἐστιν, εἴτε παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται πλεονάσαντος τοῦ μ κατ' ἀρχὴν, ἵνα σημαίνεται ὁ μέλας, εἴτε παρὰ τὸ μάρπτω μάρφνος ἐστὶ καὶ μόρφνος ὁ συλλαμβάνων, ἐξ οὗ σημαίνεται ὁ ταχύς, κατὰ πάντα τρόπον ὀφείλει βαρύνεσθαι διὰ τε τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ εἰς ὅς λήγοντα δισύλλαβα, μὴ ἔχοντα παρασχηματισμὸν θηλυκοῦ γένους, ἔχοντα δὲ πρὸ τέλους τὴν ὀρ συλλαβὴν πάντα βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς μος ληγόντων, οἷον "χόρτος" (cf. Λ 774. Ω 640), "φόρτος" (cf. Θ 163. ξ 296), "ὄρκος" (A 239. Ο 38 al.), "Ὀρθος τὸ μονογενές, πόρνος οὐ γὰρ θηλυκὸν αὐτοῦ τὸ πόρνη. οὕτως δὲ θέλει καὶ τὸ "πτόρθος" (cf. ζ 128). οὕτω μόρφνος. παρεφύλαξα δὲ τὰ εἰς μος διὰ τὸ κορμός, φορμός. τὸ μέντοι "περκνός" ὀξύνεται ὁμοίως τῷ πυκνός. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 60 B.), μεταλαμβάνων εἰς τὸν μέλανα. καὶ ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὕτως ἔχειν ὑγιῶς, ἐπεὶ οὐδὲ παραλήγεται τῇ ὀρ συλλαβῇ, ὡς καὶ τὰ προκειμένα. ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος ἀετοῦ εἶδος καὶ βαρύνει. ἀλλ' οὖν γε ἐπέισθη ἡ παράδοσις τοῖς ὀξύνουσιν. A περκνός ὡς πυκνός. ^[15]
- 24 316a2 T μόρφνον : ἀπὸ τοῦ μεμοιρηθῆσαι περὶ τὸν φόνον, ἢ μόρον ἐπάγειν.
- 24 316b οἱ δὲ εὐμόρφον, b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ μάρπτοντα. περκνὸν δὲ μέλανα, ὡς βότρυν, ὃν καὶ περκάζειν φασίν. b (BE 3 E 4) T < ὄσση δ' > ὑπορόφοιο θύρη <θαλάμοιο— ἀφνειοῖο > : τῶν γὰρ τοιούτων καὶ μέγισται αἱ θύραι, μάλιστα καὶ φιλοτίμου ὄντος τοῦ κατασκευάσαντος.
- 24 317-8 b (BCE 3 E 4) T ἘΥΚΛΗΪΣ ἀραρυῖα : ὅτι δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν εὐκλήϊς , εὐεπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα.
- 24 318a δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλιφὴν, εὐ ταῖς κλ <ε> ισὶν ἀραρυῖα. A ἘΥΚΛΗΪΣ ἀραρυῖα : Ἀρίσταρχος εὐκλήϊς ὡς "εὐκνήμις" (cf.
- 24 318b A 17. B 331 al.), σύνθετον ποιῶν τὴν λέξιν· οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης (p. 61. B). εἰσὶ δέ, οἱ διεῖλον, εὐ κληῖς ' ἀραρυῖα , οἷς συγκατατίθεται καὶ Τρύφων (fr. 103 V.), οὐκ εὐ· ἄμεινον γὰρ ἐπιθετικῶς ἀκούειν καὶ μὴ πάθος ἐκδέχεσθαι πληθυντικῆς δοτικῆς, λέγω δὲ τὸ τῆς ἐκθλίψεως. ὁ δὲ φημι, τοιοῦτόν ἐστιν ὡς ὅτι ἐκθλίβεται μὲν τὸ ι τῆς δοτικῆς παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἐνικῆς ὑπαρχούσης καὶ πληθυντικῆς, "κερκίδ' ὕφαινε" (ε 62), "χέρς' ἐρετάων" (ν 115), "καὶ νήεσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν" (A 71), οὗ γε μὴν τὸ ἀπὸ τῶν εἰς ις ἐκτεταμένον θηλυκῶν. εἰ δ' ἡ προκειμένη λέξις κρίσεως δεῖται κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, δῆλον ὅτι συνθέτως ἀναγνωσόμεθα, ὅπως μὴ πληθυντικοῦ δῶμεν τὴν χρῆσιν παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκθλιψὶν σημειώδη. εἰ δὲ σύνθετόν ἐστι τὸ εὐκλήϊς , καὶ παροξύνειν δεῖ αὐτό· μακρὸν γὰρ τὸ ι καὶ ἐν τῇ συνθέσει, ὡς ἐν τῷ κ' τῆς Καθόλου (1,526, 15) φησὶν ὁ αὐτός· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρόνου τὸν τόνον ἐστήσαμεν. καὶ ἐν

τῷ τρίτῳ δὲ τῶν Ὀνοματικῶν (fr. 11 [2,615,7]) περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν ταῦτά φησιν· "ἄλλως τε εἰ ἐπιζητοῦσιν ἐκτεταμένον τὸ ι, ἔχουσιν ἐν τῷ "εὐκνήμισ" (cf. A 17. B 331 al.), μελαμψήφης· καὶ εἰ τοῦτο", φησί, "δῆλον ὅτι παροξύνεται." Α πτερά : καταχρηστικῶς αἱ πτέρυγες. ^[15]

24 319a A b (BCE 3 E 4) TT il κυρίως δὲ πτερά εἰσι τὰ πτίλα. A b (BCE 3) T εἴσατο : ἐφάνη.

24 319b b (BCE 3) T < ὑπὲρ ἄστεος : > γράφεται "δι' ἄσπεος".

24 320 A im < γεραῖος ἐοῦ : > γράφεται "{ὶ} γέρων ξεστοῦ {ἐπεβίσετο}".

24 322 A im < αἰθούσης : > αἰθούσας τινὲς T τὰ τῆς αὐλῆς τειχία.

24 323a b (BCE 3 E 4) T Σικελοὶ (fr. 169 [C. G. F. I 1, p. 213] K.) δὲ < αἴθουσαν > τὴν αὐλείαν θύραν, T Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. b (BCE 3 E 4) T {αἰθούσης} ἐριδούπου : μεγαλοήχου.

24 323b καὶ ἀλλαχοῦ "κατὰ δώματα ἠχήεντα" (δ 72). T ἐφέπων < μάστιγι > : ἔμπειρος γὰρ ἡνιοχείας.

24 326 T οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος < κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο, οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι—ἀπονέοντο > : αἱ ὑποστιγμαὶ κατέβαν (329), ἀφίκοντο (329), ἡ δὲ ἀνταπόδοσις ἀπὸ τοῦ οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι (330).

24 329–30 A οἱ μὲν : τούτῳ συναπτέον τὸ "παῖδες καὶ γαμβροί" (Ω 331).

24 330 T Ζῆ/ ν' : πρὸς τὴν συναλιφὴν, ὅτι ἐν δύο στίχοις (sc.

24 331 Ω 331–2) τὸ γὰρ πληρὲς ἐστί "Ζῆνα ἐς πεδίον φανέντε". A ν' ἐς πεδίον προφανέντε : οὕτως τὴν συναλιφὴν διεῖλεν Ἀρίσταρχος, ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ ν θείς.

24 332a A προφανέντε : ἐν τῇ Χίᾳ "καταβάντε".

24 332b A im T Ἑρμεία, σοὶ γάρ < τε—ικέσθαι > : ἀπήλλαξεν ὁ ποιητὴς ζητήσεως ἡμᾶς, προσθεὶς τὴν αἰτίαν, διὰ τί νῦν τῷ Ἑρμῇ χρῆται διακόνῳ καὶ οὐ τῇ Ἴριδι· οὐ ἴ παραγγελίας ἴ μόνης ἔδει ψιλῆς, ὅπου γε οὐδὲ ἐκ τοῦ προφανοῦς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ Πριάμῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ φιλοποιῆσαι αὐτὸν Ἀχιλλεῖ καὶ κλέψαι τὴν πορείαν· b (BCE 3 E 4) T διὸ καὶ τὴν ῥάβδον ἔχει (cf. ^[5]

24 334–8 Ω 343) ὥστε κοιμίσαι τοὺς φύλακας (cf. Ω 445–6) καὶ ἐπεγεῖραι τὸν Πρίαμον (cf. Ω 682–8). ἐν δὲ Ὀδυσσεΐᾳ (sc. ε 47–9. ω 2–4) ἀργῶς. T ἔτα < ι > ρίσσαι : συνεργῆσαι.

24 335a b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ συμπαραγενέσθαι· ὅθεν T καὶ ἑταῖρα ἢ συμπαραγινόμενη ἄλλοτε ἄλλῳ εἰς μίζιν. b (BCE 3 E 4) T ἢ φιλοποιήσασθαι· πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν ποιήσασθαι Ἀχιλλεῖ πέμπεται. b (BE 3 E 4) T καὶ τ' ἔκλυες : τινὲς "καὶ τε κλύεσ", καὶ λείπειν φασὶ τὸ αἰεῖ.

24 335b ἀντὶ τοῦ κλύεις. T < ὥς μή τ' ἄρ τις ἴδῃ μή τ' ἄρ τε νοήσῃ : > ὅτι A int ἴδῃ καὶ νοήσῃ παραλλήλως A int b (BCE 3) T ταυτόν ἐστιν.

24 337 A int b (BCE 3) Πηλείωνα δ' ἰκέσθαι : ὅτι οὕτως εἴρηκεν Πηλείωνα δὲ εἰς Πηλείωνα ἀντὶ τοῦ πρὸς Πηλείωνα.

24 338a1 A εἰς Πηλείωνα, T ἀντὶ τοῦ πρὸς Πηλείωνα, b (BCE 3) T ὁμοίως τῷ "εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον" (H 312).

24 338a2 T καλὰ πέδιλα : Ἀριστοτέλης (fr.

24 340 spremit R. 3) αὐτὰ περωτὰ οἶεται, ψευδῶς. T ἀμβρόσια, χρύσεια < τά μιν—ἀνέμοιο > : ὅτι ἐνταῦθα ὀρθῶς κεῖνται καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς Καλυψῶ διαπεραιουμένου Ἑρμοῦ (sc.

24 341–2a1 ε 45–6), ἐν δὲ τῇ < α' > ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας (sc. 97–8) οὐκέτι. A {ἀμβρόσια χρύσεια;} ἀστερίσκοι παράκεινται, ὥς ἐνθὲνδε μετενηνεγμένων τῶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (sc.

24 341–2a2 α 97–8). T < φέρον : > οὕτω διὰ τοῦ ο φέρο ν.

24 341

- A il {εἵλετο δὲ} ῥάβδον : τὴν ῥάβδον συσταλτέον κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν, οὐχ ὅτι παρὰ τὸ ῥάπτω ἐγένετο, ἔνθεν καὶ τὸ ῥαπίζω, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ α πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι θέλει, ἄβρος, "Ἀβδηρος, "Ἀβαρβαρέη" (Z 22), "ἐπιγράβδην" (Φ 166).
- 24 343a οὕτως οὖν ἐχέτω καὶ ἡ ῥάβδος διὸ τὸ ἀβάλε καὶ κατὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο. A {εἵλετο δὲ} ῥάβδον : ταύτην Ἀπόλλων αὐτῷ δέδωκεν, ὡς τὰς βοῦς ἐβουκόλει Ἀδμήτου, ὡς φησι Φερεκύδης (FGrHist 3, 131). ^[5]
- 24 343b καὶ οἱ μὲν παρὰ τὸ ῥᾶον βαδίζειν ἐκτείνουσιν, οἱ δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν συστέλλουσιν, ὃ καὶ ἄμεινον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι θέλει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον ἐκτροπὴ τοῦ η εἴη. T τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει : ὕπνου γὰρ καὶ ἐγέρσεως δεσπόζει· ὁ γὰρ λόγος κηλεῖ τε καὶ ἀναπτεροῖ. ^[5]
- 24 343c καὶ τὴν εὐαρμοστάτην b (BCE 3 E 4) T λύραν ἐξεῦρεν, ἣ κηλεῖ τε καὶ κινεῖ τοὺς πολέμους. T < ἐθέλη : > οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε .
- 24 344 αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η , ἐθέλ η . A < αἶψα δ' ἄρα Τροίην : > ἐν ἄλλῳ "αἶψα δ' ἄρ' ἐς Τροίην" A im < αἰσυνητῆρι : > Ἀρίσταρχος "αἰσυνητῆρι", τουτέστι βασιλικῷ.
- 24 347a A int αἰσυνητῆρι ἑοικώς : οὕτως αἰσυνητῆρ ι , βασιλεῖ τὴν μορφήν ἑοικώς.
- 24 347b καὶ ἀλλαχοῦ "παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν" (ν 223). A αἰσυνητῆρι : οἱ μὲν ὄνομα ἡλικίας, οἱ δὲ ἐρρωμένῳ παρὰ τὴν εὐσοιαν, οἱ δὲ εὐδαίμονι, οἱ δὲ ἐπιτελεστικῷ παρὰ τὴν αἶσαν, b (BCE 3 E 4) T οἱ δὲ εὐμοίρῳ καὶ σεμνῷ, ἵνα ἐκπλήξη Πρίαμον, οἱ δὲ κοσμίῳ πρὸς τὸ μὴ δέξασθαι δῶρα παρὰ Πριάμου, b (BE 3 E 4) T οἱ δὲ κεκινημένῳ παρὰ τὸ αἶσσειν, οἱ δὲ νομίῳ. ^[5]
- 24 347c T Ἀρίσταρχος δὲ γράφει "αἰσυνητῆρι", ὃ ἐστὶ βασιλεῖ κατὰ τὴν μορφήν ὁμοιούμενος, οἷονεὶ αἰσιονομητῆρι· οἱ γὰρ βασιλεῖς τὸ αἶσιον ἐκάστω νέμονται. κούρῳ δέ, ὅπως αἰδεσθῇ τὸ γῆρας Πριάμου. b (BE 3 E 4) T πρῶτον ὑπηνήτη : μεθόριον ἡλικίας ἀνδρὸς καὶ παιδός, ἄβρότερον μὲν ἢ κατ' ἄνδρα, γενναιότερον δὲ ἢ κατὰ παῖδα.
- 24 348a A b (BCE 3 E 4) T περὶ τοὺς τοιούτους ἦν καὶ ὁ Σωκρατικὸς ἔρωρ. καὶ μύσταξ μὲν αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χεῖλους τρίχες, τὸ δὲ κάτω πάππος, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ὑπήνη, A b (BE 3 E 4) T "καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην" (Ar. equ. 1286). AT οἱ δὲ κοινῶς εἶπον τὸ γένειον. πρῶτον ὑπηνήτη· ἀρχομένῳ γενειάζειν. A χαριεστάτη ἦβη : χαριεστάτη T πρὸς τὰς πράξεις. ^[5]
- 24 348b ἡ μίξεως ἀντιποιοιμένη· b (BCE 3 E 4) T "χάριν" γὰρ ταύτην καὶ Πίνδαρος (Ol. 1, 75?) εἶπεν. T ὄφρα πίοιεν : διὰ γὰρ τὸ πένθος τοῖς κτήνεσιν οἴκοι ποτὸν οὐκ ἔδοσαν.
- 24 350 b (BCE 3 E 4) T ἐν : ἀντὶ τοῦ παρὰ.
- 24 351a b (BCE 3) T δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε < γαῖαν > : ἀόριστος ἀντὶ τοῦ ὑπερσυντελίκου.
- 24 351b T ἐξ ἀγχιμόλοιο : ἐκ τοῦ σύνεγγυς γεγονότα.
- 24 352a T ἐφράσσατο < κῆρυξ > : ἔγνω, συνεῖδε.
- 24 352b Πρίαμος δὲ ὅλος ἐστὶ περὶ τὸ πῶς παρακαλέσει τὸν Ἀχιλλέα· διὸ οὐχ ὀρᾷ. ὁ δὲ κῆρυξ μᾶλλον τῆς ἰδίας σωτηρίας ἢ τῆς τοῦ νεκροῦ λυτρώσεως φροντίζει. b (BCE 3 E 4) T τῷ δὴ τοιούτῳ ἦθει καὶ τὰ ἐξῆς ἀκολουθεῖ· T φεύγειν γοῦν συμβουλευεῖ (sc. Ω 354—7). b (BCE 3 E 4) T φραδέος : συνετοῦ· ὅθεν καὶ "ἀφραδέος" (λ 476) οἱ ἀσύνετοι. ^[5]
- 24 354 b (BCE 3 E 4) T διαρραίσεσθαι : ἀντὶ τοῦ διαρραισθήσεσθαι.
- 24 355 ἴδιον δὲ τῶν βαρβάρων αἰεὶ τὰ χεῖρῳ προσδοκᾷ b (BCE 3) T καὶ πρὸς φυγὴν ἐτοίμους εἶναι. T φεύγωμεν ἐφ' ἵππων : καταλείψαντες αὐτῷ τὰ τῆς ἀπήνης, ἵνα σχολῇ τῇ περὶ αὐτὰ b (BCE 3 E 4) T ὑπερίδῃ ἡμῶν.
- 24 356 T ἡ μιν ἔπειτα < / —ἐλεήση > : δηλονότι ἐν δευτέρᾳ τάξει τοῦτο γιγνέσθω.

- 24 356-7 Τ σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο <— / στῇ δὲ ταφών > : ἄκρως μεμέρισται ὁ λόγος b (BCE 3 E 4) Τ περὶ μὲν τοῦ φυγεῖν καὶ τοῦ δεῖν ἰκετεύειν τῷ ταπεινότερῳ προσώπῳ· τὸν δὲ Πρίαμον συγχυθῆναι μὲν τὸν νοῦν καὶ ὀρθὰς αὐτῷ τὰς τρίχας στῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι, οὐ μέντοι ἀγενές τι προῖέμενον, πεποίηκε. ^[5]
- 24 358-60 b (BE 3 E 4) Τ τὴν δὲ ταραχὴν τῆς διανοίας μεμίμηται διὰ τοῦ ὑπερβατοῦ (cf. 358). Τ < ταφών : > {στῇ δὲ} μὴ δυνάμενος φωνῆσαι τῇ ἐκπλήξει.
- 24 360 b (BCE 3 E 4) χεῖρα <.
- 24 361 ..> ἑλών : πρὸς πίστιν ἢ δεξιᾷ. Τ πῇ {πάτερ}: πῇ εἰς τόπον καὶ τὸ ποῖ, τὸ δὲ "πόθι" (α 170.
- 24 362a κ 325 al.) ἐν τόπῳ, τὸ δὲ "ποῦ" (E 171. 406 al.) ἄμφω. Τ πάτερ : δεύτερον τῆς δεξιᾶς (cf.
- 24 362b Ω 361) αὐτὸν τοῦτο θαρσύνει. Τ νύκτα δ ι ' ἀμβροσίην : διὰ τῆς <ἀμβροσίας> νυκτός.
- 24 363 Τ οὐδὲ σύ γ ' ἔδδειςσας <— / σεῦ ἀπαλεξήσασμαι > : αὔξει τὴν χάριν τῷ καιρῷ, τῷ <ὑπὸ> τῶν πολεμίων εὐεπηρεάστῳ, τῷ ἰδίῳ δυνατῷ, ὅτι ἐκ τοσούτων αὐτὸν δεινῶν ῥύεται.
- 24 364-71 Τ ἀνάρσιοι : ἐναντίοι τῶν ἐριήρων.
- 24 365a1 Τ ἐναντίοι, ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην, ἐχθροί.
- 24 365a2 b (BCE 3 E 4) ὀνεία τ ' ἄγοντα : ὅτι οὐ πάντως βρώματα τὰ ὀνεία α , ὡς οἱ Γλωσσογράφοι, ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιν τινα περιποιοῦντα, ὡς νῦν τὰ δῶρα.
- 24 367a καὶ ὅτι ἄγοντα εἴρηκεν, οὐ φέροντα· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐβάσταζεν. Α ὀνείατα : χρήματα, παρὰ τὴν ὄνησιν.
- 24 367b οἱ δὲ Γλωσσογράφοι βρώματα· b (BCE 3 E 4) Τ καὶ "ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα" (I 91. 221 al.). Τ τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη : τίνα ἔξεις νοῦν; b (BCE 3 E 4) Τ τί διανοήσῃ· b (BCE 3 E 4) τί ἐργάσῃ; b (BCE 3 E 4) Τ ἄνδ ρ ' ἐπαμύνασθαι , ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ : παροιμιακὸς γέγονεν ὁ στίχος.
- 24 369 Τ < ἄλ λ ' ἐγὼ οὐδὲν σε ῥέξω κακά , καὶ δέ κεν ἄλλον : > γράφεται "εἰ δέ κεν".
- 24 370a ἡ διπλῇ δέ, ὅτι τὸ δεν παρέλκεται. Α im οὐδὲν σε ῥέξω κακά : πλεονάζει τὸ δεν , ὡς τὸ "ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος" (Hsd.
- 24 370b opp. 311). Τ < κακά : > γράφεται "κακόν".
- 24 370c Α int φίλῳ δέ σε πατρὶ ἔϊσκω : διδάσκει φιλοπάτορας εἶναι καὶ σφάζειν τοὺς ἡλικιώτας τῶν πατέρων.
- 24 371 καὶ "μνησθαι πατρὸς σεῖο" (Ω 486). b (BCE 3 E 4) Τ καὶ Πλάτων (rep. 5 p. 457 c 10. 461 d 5. 465 a 8) κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέλευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται. Τ < οὕτω πη τάδε γ ' ἐστί , φίλον τέκος , ὡς ἀγορεύεις : > οὕτως, ὦ τέκνον, ἐπικίνδυνός ἐστιν ἡ πορεία. ^[5]
- 24 373a ἑωρακῶς δὲ φιλοπάτορα, καὶ τέκνον ὀνομάζει. b (BCE 3 E 4) < οὕτω πη : > οὕτως διὰ τοῦ π , οὕτω π η .
- 24 373b ἐν δέ τις διὰ τοῦ δ , "οὕτω δή". Α im < ἄλ λ ' εἵ τις : > γράφεται "ἀλλ' ἔτι τις".
- 24 374a Α int ὑπερέσχεθε : ὑπερμαχεῖ.
- 24 374b Τ < οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός , / πέπνυσαι τε νόῳ , μακάρων δ ' ἔξεσσι τοκῆων : > ἐντεῦθεν οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν εἰλήφεισαν· τὸ γὰρ δέμας καὶ εἶδος (376) τῶν σωματικῶν, τὸ δὲ πέπνυσαι (377) τῶν ψυχικῶν· b (BCE 3 E 4) τὸ δὲ μακάρων <. ^[5]
- 24 376-7a1 ..> ἔξεσσι ἐπ' εὐγενείας εἵληπται καὶ οὔτε ψυχικὸν οὔτε σωματικόν ἐστι πλεονέκτημα. b (BE 3 E 4) τριάς ἀγαθῶν, ἀπὸ ψυχῆς, σώματος, τύχης.
- 24 376-7a2 Τ οἷος δὴ σὺ δέμας <.

- 24 376-7b .. μακάρων δ' ἔξεσσι γονήων > : οἱ γὰρ εὖμορφοι βασιλικοὶ τε καὶ θεῶν ἐνομίζοντο παῖδες.
AT μακάρων δ' ἔξεσσι : ἐκ γέγονας, ἢ ἐκ μακάρων ἐσσί· ἐκ γὰρ τῆς ὀψεως στοχάζεται, A b (BCE 3 E 4) T "βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν" (Γ 170).
- 24 377 ἢ πῶς οὐ δεῖ τοιούτου παιδὸς τοὺς γονέας ἀνακαλεῖν, ὥς πού φησι "τρὶς μάκαρες μὲν σοὶ γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ" (ζ 154); T ἡέ πη ἐκπέμπεις < κειμήλια—μῖμνη > : τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς πολεμουμένοις, ὥς πού καὶ Πρίαμος Πολυμήστορι Πολύδωρον ἐξέθηκεν (cf. ^[5]
- 24 381-2 Eur. Hec. 10—2). b (BCE 3 E 4) T ἡέ πη ἐκπέμπεις : βέλτιον ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς τὴν πεῦσιν γίνεσθαι· ἄρα ἐκπέμπεις; A < Ἴλιον ἱρήν : > ὅτι θηλυκῶς τὴν Ἴλιον.
- 24 383 A im οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν : οὐχ ὑστέρειεν ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἑλλήνων.
- 24 385 b (BCE 3 E 4) T ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον < ἀπότμου παιδὸς ἔνισπεσ > : εἰ μὲν θαυμαστικῶς λέγοι τοῦτο, ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς εἰ δὲ μή, τοῖς ἄνω (sc.
- 24 388a Ω 387) συναπτέον. A {ἀπότμου παιδὸς} ἔνισπεσ : {ἔνισπεσ} ὥς ἔδραμες ἔστι γὰρ ὀριστικὸν ἐκ τοῦ ἥνισπεσ τὴν ἄρχουσιν συστείλαντος.
- 24 388b1 τὸ μέντοι προστακτικὸν πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, "σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπεσ" (γ 247), ὁμοίως τῷ ἐπίσχεσ. καὶ δῆλον ὅτι ὅπου μὲν τὸ ι ἐστὶ τῆς προθέσεως, ὅπου δὲ τοῦ ῥήματος. τὸ μέντοι ἄνευ τοῦ σ προστακτικὸν προπαροξύνεται, λέγω δὲ τὸ "νημερτές μοι ἔνισπε" (δ 642). A ὥς ἔδραμες· ὀριστικὸν γὰρ ἐστὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἥνισπεσ. ^[5]
- 24 388b2 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ παροξυνόμενον προστακτικὸν ἐστίν, b (BE 3 E 4) T "ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπεσ" (γ 247), ὥς "ἐπίθεσ" (χ 157). τὸ μέντοι T ἄνευ τοῦ σ προστακτικὸν προπαροξύνεται, "νημερτές μοι ἔνισπε". b (BE 3 E 4) T πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, < καὶ εἵρεαι Ἑκτορα δῖον > : πειρώμενός μου ἐρωτᾷς περὶ Ἑκτορος. ^[5]
- 24 390a b (BCE 3 E 4) T καὶ εἵρεαι Ἑκτορα δῖον : ὥς "εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε" (Z 239).
- 24 390b T < θαυμάζομεν : > ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐθεώμεθα.
- 24 394a1 A im ἀντὶ τοῦ μετ' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα.
- 24 394a2 b (BCE 3 E 4) T < κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι : > ὅτι ἀντιφράζει τὸν χόλον τῇ μῆνιδι.
- 24 395a1 A int {κεχολωμένος ἀτρεΐωνι;} ὅτι τὴν μῆνιν διὰ τοῦ χόλος ἀντέφρασεν.
- 24 395a2 T Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι : οὐκ ἀναστρέφεται ἡ ἔξ, ὥς μονοσύλλαβος· T τὸ γὰρ ἐξῆς ἔκ Μυρμιδόνων εἰμί.
- 24 397 b (BCE 3) T ἀφνειός : ἀναγκαίως, ἵνα μὴ ὥς ἄδοξος καὶ πένης εἰς τὴν τοῦ ἀδικεῖν ὑποψίαν κατενεχθῇ.
- 24 398 b (BCE 3 E 4) T τὸ δὲ γέρων ὅτι ἐλεήσει ὥς ἐοικότα τῷ πατρί. b (BE 3 E 4) T ἔξ δέ οἱ υἱεὺς ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἔβδομός εἰμι < / τῶν μέτα παλλόμενος—ἔπεσθαι > : ἀπὸ τούτων στοχάζονται T ὅτι τὸ ἔβδομον τῶν Ἑλλήνων ἦκεν εἰς Τροίαν T [bis] κλήρῳ λαχόν.
- 24 399-400 T < ἔξ δέ οἱ : > γράφεται "ἔξ δὲ τῷ".
- 24 399 A im < τῶν μέτα παλλόμενος κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι > γράφουσι "τοῖσι δὲ πρῶτον ὑπηνήτης < λάχον ἐνθάδ' ἰκέσθαι > ".
- 24 400a ἔστι τοίνυν δεκαέτης ὧν ἐκλήρωσεν. T < τῶν ΜΕΤΑΠΑΛΛΟΜΕΝΟΣ : > οὕτως "τῶν μέτα < παλλόμενος > ".
- 24 400b A im τῶν μέτα {παλλόμενος} : {τῶν μετὰ} ἀναστρέφουσι τὴν πρόθεσιν· ἔστι γὰρ μετὰ τῶν.
- 24 400c1 A ἀναστρεπτέον τὴν μετὰ.
- 24 400c2

- b (BCE 3) Τ νῦν δ' ἦλθον πεδίον δ' <ἀπὸ νηῶν—Ἀχαιοί> : κατασκοπήσων ἦκω, φησί, μή τις ἐξ ὑμῶν εἴη ἐνέδρα, ὡς ἐταῖρος ὦν Ἀχιλλέως, ὃς ἄρχει τῆς ὑπαίθρου στρατιᾶς.
- 24 401-2 b (BCE 3 E 4) Τ ἡ ἔτι παρ νήεσσιν—Ἀχιλλεύς : πρὸ πάντων πεύθεται περὶ τοῦ σώματος ἄτοπον γὰρ ἀπιέναι τοῦ σώματος οὐκέτι ὄντος.
- 24 408-9 b (BCE 3 E 4) Τ μελεῖστί : τινὲς οἰκτρῶς, οὐκ εὖ· μέλεον γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ μάταιόν φησιν, b (BCE 3) Τ οὐ τὸ οἰκτρὸν.
- 24 409 Τ ἔστιν οὖν κατὰ μέλος. b (BCE 3) Τ οὕτω τόν γε κύνες φάγον : παρέλκει τὸ πω· οὐδὲ γὰρ μέλλουσι φαγεῖν.
- 24 411 b (BCE 3 E 4) Τ αὐτως {ἐν κλισίῃσι}: ὁμοίως τῷ ὅτε μετήλλαξεν.
- 24 413a Τ < αὐτως : > μὴ κατατετμημένος.
- 24 413b Α α ἐν κλισίῃσι : ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναυστάθμου.
- 24 413c b (BCE 3 E 4) Τ οὐδέ τί οἱ χρώς—κατέδουσιν : πάντα μὲν διεξέρχεται, ὅσα συμβαίνει περὶ τοὺς χρονίους νεκρούς, οὐδὲν δὲ τούτων φησὶ πεπονθέναι τὸν Ἕκτορα, παραμυθούμενος τὸν γέροντα.
- 24 414-5 b (BCE 3 E 4) Τ τὰ μέντοι τῆς αἰκίας οὐ παρῆκε (cf. Ω 416—7), κὰν τούτῳ ἀξιοπιστίαν τῷ λόγῳ προσάπτων. Τ < θηοῖο > θηοῖο διὰ τοῦ η ἀντὶ τοῦ θαυμάσειας. ^[5]
- 24 418a οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. Α α θηοῖο : δι' ὅψεως θαυμάσειας, b (BCE 3 E 4) Τ ὡς καὶ τὸ "οἱ καὶ θηήσαντο" (X 370).
- 24 418b ἔστι δὲ διὰ τοῦ η· οἱ δὲ "θειοῖο". Τ ἐερσήεις : δεδροσισμένος, ὑγρότητα ἔχων, οὐ κατεσκελετευμένος· b (BCE 3 E 4) Τ τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπόλλων (sc.
- 24 419a Ω 18—9), ὡς πού φησιν· "ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο </ —> στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἕρσαι" (Ξ 350 —1). Τ < περὶ δ' αἶμα νένιπται : > ὑπένιπται τοῦ αἵματος.
- 24 419b Α α οὐδέ ποθι <μιαρόσ> : οὐδὲ ἐν τινι μέρει μύσος ἔχων.
- 24 420a Α α b (BCE 3 E 4) Τ σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν : παράδοξον· τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἔλκη μετὰ θάνατον μύει, τὰ δὲ μετὰ θάνατον γινόμενα (cf.
- 24 420b X 371. 375. Ω 421) σήπεται. ἀδύνατον νεκρῶν τραύματα μύειν, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης (fr. 167 R. 3) εἰρηκέναι Ὅμηρον "μῦσεν δὲ περὶ βροτόεσς' ὠτειλή". τοῦτο δὲ τὸ ἡμιστίχιον οὐδὲ φέρεται. Τ < πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ > χαλκὸν ἔλασσαν : "οὐδ' ἄρα οἱ τις ἀνουτηγὶ γε παρέστη" (X 371). ^[5]
- 24 421 Τ < ὡς τοὶ κήδονται—υἱός : > αἱ δὴ φροντίδες ἐπ' αὐτῷ τῶν θεῶν.
- 24 422a Α α <ἐῆος> ἀγαθοῦ.
- 24 422b Α α καὶ νέκυός περ ἐόντος <—κῆρι> : ὡς περισσὸς ὁ στίχος ἀθετεῖται.
- 24 423a Τ ἐπεὶ σφι {φίλος}: οὐχ Ὀμηρικῶς κεῖται ἢ ἀντωνυμία· διὸ καὶ προηθετεῖτο.
- 24 423b Τ ἡ ῥ' ἀγαθόν : λείπει ἧν.
- 24 425a1 ἐναίσιμα δὲ ἐναισίμως, εὐσεβῶς. Τ λείπει τὸ ἔστιν.
- 24 425a2 ἐναίσιμα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐναισίμως, τουτέστιν εὐσεβῶς καὶ προθύμως. b (BCE 3 E 4) < ἐναίσιμα : > λαμπρὰ καὶ καθήκοντα {δῶρα}.
- 24 425b Α α διδοῦναι : ἐπλεόνασε τὸ υ διὰ τὸ μέτρον.
- 24 425c ἡ τὸ διδόμεναι καθ' ὑποστολήν τοῦ μ συνήλειψεν. Α α b (BCE 3 E 4) Τ εἴ πο τ' ἔην γε : καθ' ὃν ἧν χρόνον.
- 24 426 b (BCE 3) Τ τῷ οἱ : τινὲς "τῶν οἱ", b (E 4) Τ τῶν θυσιῶν δηλονότι.

- 24 428a b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση : καὶ Θεόπομπος (FGrHist 115, 352) φησὶν Ἀλέξανδρον Φεραῖον Διόνυσον τὸν ἐν Παγασαῖς, ὃς ἐκαλεῖτο Πελάγιος, εὐσεβεῖν διαφόρως.
- 24 428b καταποντωθέντος δὲ Ἀλεξάνδρου Διόνυσος ὄναρ ἐπιστάς τινι τῶν ἀλιέων ἐκέλευσεν ἀναλαβεῖν τὸν φορμὸν τῶν ὀστῶν. ὁ δὲ ἀπελθὼν ἐς Κραννῶνα τοῖς οἰκείοις ἀπέδωκεν. οἱ δὲ ἔθασαν. T < καλὸν > ἄλειςον : ποτήριον δίδωσι σύμβολον εὐφροσύνης, ὡς εὐφρανθεῖς παρ' αὐτοῦ τῷ περὶ τοῦ παιδὸς λόγῳ. ^[5]
- 24 429 καλὸν δέ, ἵνα πείσῃ τὸν λαμβάνοντα. b (BCE 3 E 4) T < οὐδέ με πείσεις , / > ὅς με κέλη < σέο δῶρα—δέχεσθαι > : οὐ δι' ὑπερηφανίαν ἀπωθεῖται τὴν δόσιν ὡς πλούσιος, ἀλλὰ διὰ τὸ δέος Ἀχιλλέως· ἀπροφασίστως γὰρ ἀπωθεῖσθαι τὴν χάριν ἄτοπον καὶ δωροδοκεῖν θεῷ ἄτοπώτερον.
- 24 433-4 b (BE 3 E 4) T ἄλλως τε καὶ παραιρεῖσθαι ἔμελλε τὸ μέγιστον τῶν κομιζομένων Ἀχιλλεῖ. ἀδωροδοκῆτως δὲ ὁδηγήσειν αὐτόν φησι διὰ τὸ "φίλῳ δέ σε πατρὶ εἴσκω" (Ω 371). T παρὲς Ἀχιλλῆα : ἐκτὸς Ἀχιλλέως ἢ b (BCE 3 E 4) T χωρίς, A a b (BCE 3 E 4) T ὡς τὸ "μή με παρὲς ἄγε νῆα" (ο 199) b (BCE 3 E 4) T καὶ "παρὲς ἄλα φῦκος ἔχευεν" (I 7). ^[5]
- 24 434 T δεῖδοικα καὶ αἰδέομαι : "ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδῶσ" (Cyp. fr. 23, 2 A. = 22, 2 B.). T εἰκότως ἀμφοτέρω· καὶ γὰρ καὶ ἡ παροιμία φησὶν· "ὅπου δέος, ἐκεῖ καὶ αἰδῶσ".
- 24 435a2 b (BE 3 E 4) συλεύειν : ἀληθῶς συλᾶν ἐδόκει, εἴ τι τῶν ἐκείνῳ φερομένων ὑψηρεῖτο.
- 24 436 b (BCE 3 E 4) T < καὶ κε κλυτὸν > Ἄργος < ἰκοίμην > : τὸ Θεσσαλικόν.
- 24 437 T οὐ μόνον ἄχρι τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. b (BCE 3 E 4) T < ἐν νηϊ θοῇ > ἢ πεζὸς < ὁμαρτέων : πεζὸς > ὑπερβολή.
- 24 438 ἢ ἀντὶ τοῦ 'καὶ ἐν νηϊ, πῇ δὲ καὶ πεζός'. ἢ ὡς ἂν εἴποις 'πῇ δὲ καὶ πετόμενος, οὐ μόνον συμπλέων'. T < οὐκ ἄν—μαχέσαιτο : > οὐδεὶς ἂν σοι μαχεσθεῖη καταφρονήσας ἐμοῦ τοῦ παραπέμποντος.
- 24 439a A a < ὀνοσσάμενος : > εὐτελίσας.
- 24 439b T il < ὀνοσσάμενος : > μεμψάμενος.
- 24 439c A a ἀναΐξας .
- 24 440 .. ἄρμα καὶ ἵππους : αἶξας ἀνὰ τὸ ἄρμα καὶ τοὺς ἵππους. b (BCE 3 E 4) T < ἐν δ' ἔπνευσε : > ἔδωκεν, ἐνεφύσησεν.
- 24 442 A a οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα < φυλακτῆρες πονέοντο > : καὶ πῶς ἄνω (sc.
- 24 444a Ω 363) Ἑρμῆς φησι "νύκτα δι' ἀμβροσίην"; αὖξιν θέλων τὴν χάριν. T ἄλλως {οἱ δὲ} νέον: ὡς "κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν" (γ 318) καὶ "θήσειν νέον ἡβώωντα" (I 446).
- 24 444b T δόρπα : ὡς "λύχνα" (cf.
- 24 444c τ 34). τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δόρψ, κακῶς. T ὥϊξε θύρας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆα : ἥλλαξε τὴν τάξιν.
- 24 446a T θύρας : < γράφεται > "πύλας".
- 24 446b T οἱ μὲν παραπυλίδες, οἱ δὲ τὴν ἱππήλατον ἐξ ἀριστερῶν τοῦ ναυστάθμου. A a T δοῦ ρ' ἐλάτης : κλάδους ἐλάτης.
- 24 450a A a b (BCE 3) T ἔρεψαν : ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσαν, ἐκάλυψαν· ὅθεν καὶ ὀροφή.
- 24 450b b (BCE 3) λαχνήεντα : τινὲς δασύσκιον.
- 24 451a A a T < λαχνήεντα : > ἀπαλὸν καὶ χνοώδη.
- 24 451b b (BCE 3) ὄροφον : τινὲς ὀξυτόνως.
- 24 451c T ἔστι δὲ εἶδος καλάμου. A a b (BCE 3) T ἀμφί : περὶ τὴν σκηνήν.

- 24 452 A a b (BCE 3 E 4) T < σταυροῖσιν : > σταυροί εἰσι ξύλα ἀπωξυσμένα ἀμφοτέρωθεν καὶ προσπεπηγμένα τῇ γῇ πρὸς τὸ εἶργειν τοὺς εἰσιέναι βουλομένους.
- 24 453a b (BCE 3 E 4) < σταυροῖσιν πυκνιοῖσι : > ὀξέσι ξύλοις, σκόλοψι πυκνοῖς.
- 24 453b A a < μοῦνος : > μακρός.
- 24 453c A a ἐπιβλής : ὡς προβλής ὀξύνεται.
- 24 453d b (BCE 3 E 4) T μοχλὸς δέ ἐστιν ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον. A a b (BCE 3 E 4) T ἐπιρρήσεσκον : ἐπέκλειον, ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὴν κλεῖσιν ἤχου.
- 24 454a b (BCE 3 E 4) T < ἐπιρρήσεσκον : > οὕτως δι' ἐνὸς ρ .
- 24 454b T il < ἐπιρρήσεσκον : > ἐπετίθεσαν.
- 24 454c A a κληῖδα : τὸν μοχλόν.
- 24 455 b (BCE 3 E 4) TT il τὰ γὰρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλεισμένην θύραν κληῖδας καλεῖν εἴωθεν. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα τὸ κλεῖθρον οὕτως ὠνόμασεν b (BCE 3 E 4) T "ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι" (α 442). T Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσεσκε καὶ οἷος : μεγάλην τινὰ τὴν Ἀχιλλέως ὑπεροχὴν ἐμφανίζει, εἴ γε ὁ Διομήδης "χερμάδιον λάβε χειρί, ὃ οὐ δύο ἄνδρε φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσιν" (cf.
- 24 456a E 302—4), ὁ δὲ Ἀχιλλεύς, ὃν τρεῖς Ἕλληνες ἀνέωγον, τοῦτον μόνος ἀνέωγεν. ὡς ἔοικεν οὖν, ἐξαπλάσιον τῶν νῦν ἐδύνατο, εἴγε οἱ μὲν κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους πρὸς δύο τῶν νῦν ἰσχύουσιν, αὐτὸς δὲ τῶν τότε πρὸς τρεῖς. b (BCE 3 E) T ἄλλως ἐπιρρήσεσκε : προσδεκτέον ὅτι καὶ ἥνοιγεν. ^[5]
- 24 456b b (BCE 3 E 4) T [bis] < ἐπιρρήσεσκε : > ἐπετίθει.
- 24 456c A a ἐς δ' ἄγαγε < κλυτὰ δῶρα > : ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν, εἰ μὴ ἄρα ἐπὶ τῇ ἀμάξῃ φησίν.
- 24 458 T ἦτοι ἐγὼ θεὸς <—εἴσομαι > : ἀναγκαίως ἑαυτὸν ἐμφανίζει ἀπαλλαττόμενος, ἵνα εἰς τὸ ἐξῆς εὐθαρσέστερον αὐτὸν καταστήσῃ· τὸ γὰρ παρεῖναι τοῖς οἴκτοις καὶ ἐσθίουσιν αὐτοῖς τὸν θεὸν οὐκ εὐπρεπές.
- 24 460–2 ἄλλως τε ὑπηνήτης ὢν ὑπόνοιαν ἐπιβουλῆς παρέσχεν ἂν Ἀχιλλεῖ. b (BE 3 E 4) T ἄμβροτος : ὁ μὴ ἔχων βρότον, ὃ ἐστὶν αἶμα· A a T "ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται" (E 342). ^[5]
- 24 460 T ἀεὶ δὲ τὸ ΒΡΟΤΟΣ συντιθέμενον †τὸ† μ πλεονάζει, πλὴν τοῦ "νὺξ ἀβρότη" (Ξ 78) b (BCE 3 E 4) T καὶ "ἄβροτάζομεν ἀλλήλοιν" (Κ 65). b (BE 3 E 4) T πάλιν εἴσομαι : εἰς τοῦπίσω πορεύσομαι. ^[5]
- 24 462 b (BCE 3) T οὐ δ' Ἀχιλῆος / ὀφθαλμοὺς εἴσειμι : ἀντὶ τοῦ οὐχ ἦξω εἰς ὄψιν Ἀχιλλεῖ.
- 24 462–3 A a T < ἄντην : > φανερῶς.
- 24 464 A a Πρίαμος < δ' > ἐξ ἵππων ἄλτο : ἄμεινον "βαῖνε" γράφεται ἐπὶ τοῦ γέροντος.
- 24 469 ἡ τῆς περιστάσεως οἰκεῖον τὸ ἄλτ ο . T ἰθὺς .
- 24 471 .. οἴκου : εὐθεῖαν ὡς ἐπὶ τὸν οἶκον. A a b (BCE 3) T ἐν δέ μιν αὐτόν : τὸ μὴν κοινόν.
- 24 472 τινὲς δὲ τὸ ἔν ἀντὶ τοῦ ἔνδον, ὡς "Ἴλιον εἴσω" (Α 71. P 159 al.) ἀντὶ τοῦ εἴς. T < καθεῖατο : > Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η .
- 24 473 A a Ἀλκιμος : κατὰ μεταπλάσμον ὁ "Αλκιμέδων" (Π 197), ὡς "Μελάνθιος" (ρ 247.
- 24 474 369 al.) καὶ "Μελανθεύς" (ρ 212. υ 255 al.). b (BCE 3 E 4) T < νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς : > νεωστὶ τὴν τροφὴν ἔπαυσεν.
- 24 475 A a < ἔσθων καὶ πίνων >· ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα : ἀθετεῖται· οὐ γὰρ ἀφηροῦντο αἱ τράπεζαι παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ μέχρι ἀνασταῖεν, ἔκειντο· φησὶ γάρ· "αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἥρεον ἡδὲ τραπέζας" (τ 61).

- 24 476a ἢ τούτου ὡς πενθοῦντος ἦρετο. Τ ἔσθων καὶ πίνων : τὸ ἐσθίων οὐχ ὑποπίπτει μέτρῳ ἡρωϊκῷ.
- 24 476b φησὶ δὲ καὶ "ἔσθειν καὶ πίνειν" (ε 197) καὶ "ἔσθοντες κρέα πολλά" (Θ 231). εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι· "τίπτε, θετί τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ;" (Σ 385)· "οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη" (μ 77)· "ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει" (κ 358)· "τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου" (ε 263)· "ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατόν" (Λ 680)· "ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν <οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα>" (κ 98)· οὗτοι γὰρ πάντες, ὡς Σέλευκος (fr. 18 M. = 17 D.), ἔμμετρον λαλιάν ἔχουσιν. Τ < τοὺς δ' ἔλα θ' εἰσελθῶν > Πρίαμος μέγας : οὐ πρὸς ἔπαινον τὸ μέγα ς, ἀλλ' ὅτι καὶ μέγας ὦν ἔλαθεν. ^[5]
- 24 477 Τ < δεινὰς : > ἰσχυρὰ καὶ δεινὰ ἐμποιοῦσας.
- 24 479 Α α ὡς δ' ὅ τ' ἄν ἄνδρ' <ἄτη—εἰσορόωντας> : ὡς εἰ φυγὰς τις φονεὺς πάντας λαθῶν εἰσέρχεται καθαρθησόμενος καὶ παρακάθεται τῇ ἐστίᾳ καὶ πάντες ὀρῶντες καταπλήσονται.
- 24 480-2a1 ἴσως δὲ ἀναχρονισμὸς ἐστὶν ὡς καὶ τὸ "ἵαχε σάλπιγξ" (Σ 219). τὸν δὲ καθαίροντα καὶ ἀγνίτην ἔλεγον. ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς εἰσόδου. Τ ὡς εἰ φυγὰς τις φονεὺς αἴφνης ἀπανιστάμενος τῆς πατρίδος ἀπέρχεται πρὸς τὸν ἀγνίσοντα καὶ θαμβοῦνται πάντες τὸ αἰφνίδιον τῆς ἀφίξεως, οὕτως ὁ Πρίαμος πάντας λαθῶν εἰσέρχεται καὶ παρακάθεται τῇ ἐστίᾳ, b (BCE 3 E 4) καὶ πάντες ὀρῶντες ἐκπλήσονται. ^[5]
- 24 480-2a2 ἡ δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς εἰσόδου. b (BE 3 E 4) < πυκινὴ : > μεγάλη.
- 24 480 Α α < θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας : > τοῦδένα γὰρ διαλέγεται, ἕως οὗ καθαρθῇ.
- 24 482 Α α ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο : τὸ παράδοξον τῆς εἰσόδου ἔδειξε διὰ τῶν ἀλλήλοις διανευόντων, πόθεν καὶ τίς ὁ ξένος.
- 24 484 b (BCE 3 E 4) Τ τὸν καὶ λισσόμενος <Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε> : περισσὸς ὁ καί.
- 24 485 τὸ δὲ ἐξῆς 'πρὸς τόν'. b (BCE 3) Τ μνησαὶ πατρὸς <σοῖο> : πολεμῶ διαλεγόμενος καὶ τῶν παίδων αὐθέντη καὶ μισοῦντι ἐξαιρέτως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου διὰ τὴν τοῦ φίλου ἀποβολὴν b (BCE 3 E 4) Τ ἄλλην ἀρχὴν οἰκειοτέραν οὐκ εἶχεν ἢ τὴν τοῦ πατρὸς ὑπόμνησιν.
- 24 486a b (BE 3 E 4) Τ {πατρὸς} σοῖο : Ζηνόδοτος "σεῖο", κακῶς.
- 24 486b Τ θεοῖς ἐπιείκε λ' Ἀχιλλεῦ : θεοφιλῇ καὶ θεοῖς ὅμοιον εἰπὼν b (BCE 3 E 4) ἀποτρέπει τῆς περὶ τὸν ἰκέτην ἀτιμίας, b (BC E 3 E 4) Τ εἶγε καὶ θεοὶ τοὺς ἰκέτας εὐνοοῦντες καὶ ἐλεοῦντες αἰδοῦνται· b (BCE 3 E 4) "αἰδοῖός τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, / ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος" (ε 447—8). ^[5]
- 24 486c Τ τηλίκου ὥσπερ ἐγώ <ν> : ἔδει ἐπαγαγεῖν 'ἡλίκος ἐγώ <ν> '.
- 24 487a ἔστι δὲ ὡς τὸ "ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες, ὡς δὲ γυναῖκες ἰστῷ τεχνῆσαι" (cf. η 108—10). τινὲς δὲ λείπειν φασὶ τὸν καί, ἵν' ἢ ὥσπερ καὶ ἡμεῖς. Τ < τηλίκου> ὥσπερ ἐγώ <ν> : Ζηνόδοτος (FGrHist 19, 6) πρεσβύτερον Πηλέα φησὶν, εἶγε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνη μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον.
- 24 487b Τ καὶ μὲν που κεῖνον <περιναίεται—ἀμῦναι> : ἢ παρὰ τῶν Εὐρωπαίων τοῦτο μαθὼν φησὶν ἢ οἰωνιζόμενος.
- 24 488-9 λέγει δὲ Ἀκαστον καὶ τοὺς υἱοὺς Ἀρχανδρον καὶ Ἀρχιτέλην. ἴσως δὲ παρὰ Ἀστεροπαίου πέπυσται νεωστὶ ἦκοντος ἐκ Παιονίας (cf. Ρ 350. Φ 154—6), ἣτις ἐστὶ πλησίον Θερταλίας. Τ < καὶ μὲν : > ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. ^[5]
- 24 488a Τ il < περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες : > οἱ περίοικοι Α α b (BCE 3 E 4) οἱ ἀμφὶς ὄντες, ὃ ἐστὶ κεχωρισμένοι τῇ γνώμῃ καὶ ἐναντίοι, ἢ χωρὶς οἰκοῦντες, b (BCE 3 E 4) ἢ κυκλόθεν.
- 24 488b b (BE 3 E 4) ἀμφὶς ἐόντες : τινὲς "ἐόντος" ἀντὶ τοῦ χωρὶς σοῦ ὄντος.

- 24 488c ἐντέχνως δὲ πρὸ τῶν ιδίων τῶν τοῦ Πηλέως ἐμνήσθη, ὅπως αὐτὸν ἢ τῶν οἰκείων κακῶν οἰκτίση μνήμη. b (BCE 3 E 4) T σέθεν ζώντος : ἠῤῥησε τὸν ἔλεον, εἶγε ὁ μὲν τὸν ἕνα ἔχει, ὁ δὲ τῶν πεντήκοντα ἀφήρηται.
- 24 490 b (BCE 3 E 4) T < πεντήκοντά μοι ἦσαν : > 'Ελ <λ> ἀνικος (FGrHist 4, 141) πεντήκοντα ἔξ.
- 24 495 T < ἐννεακαίδεκα : > ὑφ' ἐν τὸ ἐννεακαίδεκα α .
- 24 496a b (BCE 3) Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διήρησε μέρη. b (BCE 3) ἐννεακαίδεκα : πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἐννεακαίδεκα α , οὐχ ὡς Βακχυλίδης (sc.
- 24 496b dith. 15, 15) πεντήκοντα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας. T < τοὺς δ' ἄλλους μοι > ἔτικτον <ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες > : καλὴ ἢ παράτασις οὐ γὰρ εἶπεν ἔτεκον.
- 24 497 ἔθος δὲ τοῖς βαρβάροις βασιλεῦσι παιδοποιεῖν ἐκ πλειόνων. b (BCE 3 E 4) T ἔσχε δὲ καὶ Ἀρίσβην τὴν Μέροπος τοῦ Περκωσίου, ἔξ ἧς Αἴσακος, Ἀλεξιρόην τὴν Ἀντάνδρου, Λαοθόην τὴν Ἄλτου (cf. Φ 85). τῶν δὲ Πριαμιδῶν πρεσβύτατον Πολίτην φασίν. T τῶν μὲν πολλῶν θυῖρος Ἄρης ὑπὸ γούνα τ' ἔλυσεν : λέγοντος Ἀχιλλέως "ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς </ υἱέας ἐξενάριξα > " (Ω 520—1). ^[5]
- 24 498a T < θυῖρος Ἄρης : > δεδιὼς οὐ λέγει σύ, ἵνα μὴ θυμώσῃ αὐτόν.
- 24 498b b (BCE 3 E 4) ὅς δέ μοι οἶος ἔην , <εἵρυτο δὲ ἄστῃ καὶ αὐτοῦς > : οἶος πρὸς τὸ σῶζειν τὴν πόλιν.
- 24 499a A a b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐν πρᾶγμα δυσὶ περικοπαῖς πέφρασται, ὡς "τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα" (Λ 267) ἀντὶ τοῦ παυσαμένου τοῦ αἵματος ἐτέρσετο τὸ ἔλκος "ῥήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον" (Γ 318), ἀνασχόντες ἠῤῥξαντο. b (BCE 3 E 4) T ἢ ὅτι εἶπεν "αἶθ' ἅμα πάντες / Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ <... πεφάσθαι > " (Ω 253—4)· καὶ ἡμεῖς φάμεν ἕνα τὴν πόλιν ὅλην ἔχειν. T < εἵρυτο : > ἐφύλαττε. ^[5]
- 24 499b A a < κτεῖνας : > ἡγουν ἔκτεινας.
- 24 500a A a ἀμυνόμενον περὶ πάτρης : οὐ προκατάρξαντα πολέμου.
- 24 500b T < θεοὺς , Ἀχιλεῦ : γράφεται > "{ἄλλ' αἰδεῖο} φέριστε, θεοῦς".
- 24 503a A a < αὐτόν : > ἀντὶ τοῦ ἐμέ.
- 24 503b A a μνησάμενος σοῦ πατρός : ὡς ἱκανοῦ εἰς ἔλεον ἀπ' αὐτοῦ ἦρξατο (cf.
- 24 504a Ω 486—92) καὶ εἰς αὐτὸν ἔληξεν. b (BCE 3 E 4) T οὐκ ἀκριβολογεῖ δὲ περὶ τῶν δώρων (cf. Ω 502)· καὶ γὰρ ἂν ἔλυσε τὸ πάθος. T ἐλεεινότερος : καὶ ἐκεῖνος γὰρ καταπονεῖται (cf.
- 24 504b1 Ω 488—9). ἢ ἀντὶ ἀπλοῦ. T καλῶς δὲ καὶ ἐλεεινότερος · καταπονεῖται γὰρ καὶ ἐκεῖνος, ἀλλ' οὗτος πλέον.
- 24 504b2 b (BCE 3 E 4) ἀνδρὸς παιδοφόνου : ταῦτα μὲν εἰς ὀργὴν ἄγοντα Ἀχιλλεῖα ἔδει κρύπτεσθαι, ἐκ δὲ τοῦ πάθους παρεσύρη εἰς τοῦτο.
- 24 506a b (BCE 3 E 4) T < ποτὶ στόμα > χεῖρ' ὀρέγεσθαι : 'χεῖρε' δυϊκῶς· εἶπε γὰρ "καὶ λάβε χεῖρας / δεινὰς ἀνδροφόνου" (Ω 478—9).
- 24 506b θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ᾧ στόματι τὸν υἱὸν ἐφίλουν, τούτῳ νῦν τὸν ἐκείνου φονέα. ὀρέγεσθαι {δὲ} ἀντὶ τοῦ ἐκτείνειν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. T ἐλυσθεῖς : παρεθείς ἢ συνειληθείς ἢ κυλισθείς· b (BCE 3) T ὅθεν καὶ ἱπροελυσθείς.
- 24 510 T Ἀχιλλεὺς κλαῖεν <ἐὸν πατέρ' ἄλλοτε δ' αὖτε / Πάτροκλον > : αὐτῷ γὰρ ἀναδιπλασιασθεῖς ὁ θρῆνος ἀντισηκωθήσεται τοῖς δάκρυσιν Πριάμου.
- 24 511-2 ἐποίει δὲ αὐτῷ τὴν ἐκατέρου μνήμην ἢ Ἐκτορος καὶ Πριάμου. b (BCE 3 E 4) T ἐὸν πατέρα : λείπει τὸ ἄλλοτε μὲν, <ἄλλοτε μὲν ἐὸν πατέρα> , "ἄλλοτε δ' αὖτε / Πάτροκλον" (Ω 511—2).

- 24 511a1 Τ λείπει καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄλλοτε, ἴν' ἢ 'ἄλλοτε μὲν'.
- 24 511a2 b (BCE 3 E 4) τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δῶμα τ' ὀρώρει : ὅτι καταχρηστικῶς τὰς σκηνὰς οὕτως εἶπεν.
- 24 512a Ζηνόδοτος δὲ "στεναχὴ" διὰ τοῦ ε γράφει. ἐκπίπτει δὲ τὰ διὰ τοῦ ε ῥήματα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ ο , λέγω λόγος, μένω μονή· οὕτως στενάξαι στοναχὴ ἢ . A < δῶματα : > τὴν σκηνήν.
- 24 512b T il καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων < ἦλθ' ἡμέρος ἡ δ' ἀπὸ γυίων > : ἀθετεῖται προεῖρηται γὰρ ἰκανῶς διὰ τοῦ "αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο".
- 24 514a καὶ ἀκύρως τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ οὕτως λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. A καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἡμέρος ἡ δ' ἀπὸ γυ < ί > ων : ἀθετεῖ ὁ Θρᾶξ (fr.
- 24 514b 26 Schm. = 44 L.)· ὁ γὰρ ἡμέρος περὶ μόνην τὴν ψυχὴν, γυῖα δὲ οὐχ ὅλα τὰ μέλη φησὶν. εἰ ἤμῃδε τις στερνοτυπεῖ, τοῦτο οὐ γράφει†. T < γέροντα δὲ > χειρὸς ἀνίστη : παράδοξον τὸ τὸν ἐχθρὸν χειραγωγεῖν τὸν θυμὸν ἀνέντα.
- 24 515 b (BCE 3 E 4) T τάχα οὖν τοῦτο ποιεῖ τοῦ γήρως τοῦ πατρὸς μνησθεῖς. b (BCE 3 E 4) < κάκ' ἄνσχεο : > οὕτως Ἀρίσταρχος κάκ' ἄνσχεο .
- 24 518 A int κα τ' ἄρ' ἔξευ : ὅτι τὸ ἀπλοῦν ἐστὶν ἔξευ· τούτῳ δὲ ἀνάλογον τὸ σύνθετον κα τ' ἄρ' ἔξευ , οὐχὶ ἴξευ.
- 24 522 καὶ ὅτι τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὅμως, ἔσθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως· "ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλασ" (ς 353). A < ἄλγεα δ' ἔμπης / ἐν θυμῷ > κατακεῖσθαι < ἐάσομεν > : ἀποβαλέσθαι μὲν γὰρ ἀδύνατον, δεῖ δὲ μὴ ῥιπίζειν τοῖς κλαυθμοῖς τὸ πάθος.
- 24 522-3 b (BCE 3 E 4) T οὐ γὰρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο : πρῆξις T ἄνυσις b (BCE 3 E 4) T διὰ θρήνου.
- 24 524a λείπει δὲ ἡ ἔξ. b (BCE 3) T ὅτι δὲ ἄπρακτον ἢ ἀνία, καὶ οἱ φιλόσοφοί φασιν, καθ' ὃ μὴ διορθοῦται τι τῶν ἡτυχημένων. T < οὐ γὰρ τις πρῆξις : > "οὐ γὰρ τίς τ' ἄνυσισ" ἐν ἄλλῳ.
- 24 524b A im ἐπεκλώσαντο : εἰμαρμένον ἐποίησαν, ἐπεμοίρησαν.
- 24 525 ἀπὸ μιᾶς Μοίρας εἴρηται τῆς Κλωθοῦς· τρεῖς μὲν γὰρ παραδίδονται Μοῖραι, Κλωθῶ, Λάχεσις, Ἄτροπος. A < αὐτοὶ δέ τ' > ἀκηδέες < εἰσί > : νῦν τὸ φύσει θεῖόν φησι, τοὺς δὲ ποιητικὸς λυπουμένους εἰσάγει.
- 24 526 καὶ Ἐπίκουρος (Rat. Sent. 1 = Gnom. Vat. 1) ἐντεῦθεν φησιν ὅτι "τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον οὐτ' αὐτὸ πρᾶγμ' ἔχει οὐτ' ἄλλοις παρέχει· διὸ οὔτε ὀργαῖς οὔτε λύπαις συνέχεται". δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀθεράπευτον. T δοιοὶ γὰρ τε πίθοι < —ἐάων > : ὅτι ἐντεῦθεν Ἡσιόδῳ (sc. ^[5]
- 24 527-8a opp. 84—104) τὸ περὶ τοῦ πίθου μύθευμα. καὶ ὅτι δύο τοὺς πάντας λέγει πίθους· τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἓνα μὲν τῶν ἀγαθῶν, δύο δὲ τῶν κακῶν ἐδέξαντο. A δοιοὶ γὰρ τε πίθοι < —ἐάων > : τοῦτο πρὸς παραμυθίαν τοῦ γέροντος, ἐπεὶ τοι τὸ ἀληθὲς "θεοὶ δωτῆρες ἐάων" (θ 325).
- 24 527-8b καὶ Ἡσιόδος (sc. opp. 96—8) ἐντεῦθεν τὴν ἐλπίδα τῶν κακῶν φησιν εἶναι ἐν τῷ πίθῳ. T μέμφεται δὲ τὴν δόξαν Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας (sc. 18 p. 379 b 1) λέγων ὡς ὁ θεὸς ἀγαθόν, οὐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν, ὃ δὲ μὴ βλαβερόν, οὐδὲ βλάπτει. ἔπλασεν οὖν ταῦτα ὁ ἥρως πρὸς παραμυθίαν Πριάμου. b (BCE 3 E 4) T παρὰ ταῦτά φησι Ζεὺς· "ἔξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ / b (BE 3 E 4) T σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν" (α 33—4). b (BE 3 E 4) εἰς παραμυθίαν τοῦ Πριάμου ὁ ποιητὴς εἰσῆγαγε—τὸ ζήτημα προσώπῳ . A < ἐν Διὸς οὐδὲι : > ἀπὸ μέρους τῷ οἴκῳ. ^[10]
- 24 527 b (BCE 3 E 4) T δώρων οἷα δίδωσι , < κακῶν , ἕτερος δὲ ἐάων > : ὅτι τὸ ἐάων ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν· καὶ τὸ "υἱὸς ἐῆος" (O 138).

- 24 528a1 Σ 138 al.) ἀγαθοῦ. διὰ δὲ ἄγνοιαν ὁ Ζηνόδοτος γράφει "έοιο". καὶ ὅτι τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο. ἕως δὲ τοῦ δίδωσι βούλονται στίζειν, ἵνα μὴ δύο πίθοι ὥσι κακῶν καὶ εἷς ἀγαθῶν, ὥσπερ καὶ ὁ Πίνδαρος ἐξεδέξατο· φησὶ γοῦν (P. 3, 81—2)· "ἐν παρ' ἐσθλὸν πῆματα σύνδου δαίονται βροτοῖς / ἀθάνατοι". ἐχρῆν δὲ τὸ ἐπιμεριζόμενον μὴ οὕτως ἐπενεχθῆναι, κακῶν ἕτερος δὲ ἑάω ν , ἀλλ' ὁ μὲν ἕτερος κακῶν, ὁ δὲ ἕτερος ἀγαθῶν. Α στικτέον εἰς τὸ δίδωσι , καὶ δύο τοὺς πίθους διὰ τῆς στιγμῆς παραδεκτέον. ^[5]
- 24 528a2 b (BCE 3 E 4) κακῶν , ἕτερος δὲ ἑάων : ἀδιαφόρως τῷ ἕτερος ποτὲ μὲν τὸ ἄλλος ἐπιφέρει, ὡς τὸ "ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ" (I 313), ποτὲ δὲ τὸ ἕτερος "ἕτερον λευκόν, ἑτέρεν δὲ μέλαιναν" (Γ 103).
- 24 528b Τ κακῶ <.
- 24 530 ..> κύρεται : ὑπὸ κακοῦ κύρεται, ὡς "Τρῶσι δαμείσ" (Σ 461). ἢ κακῶ συντυγχάνει, ὡς τὸ "αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρεν" (Ψ 821). Τ βούβρωστις : σύντονος ὁδύνη μεγάλως ἀναλίσκουσα· ἐν γὰρ ταῖς ἀτυχίαις ὑπὸ λύπης ἑαυτοὺς ἐσθίομεν, ὥσπερ καὶ Βελλεροφόντης (cf.
- 24 532 Z 202). b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ ἀποδιδόντες λιμὸν ἀγνοοῦσιν ὅτι οὐ λιμῶττει Πρίαμος, ἀλλ' ὀδυνᾶται. b (BE 3 E 4) Τ οἱ δὲ δαίμονα, ἦνπερ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις, εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ ἱερὸν ἐν Σμύρνη. Τ βούβρωστις : κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός. νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις. ἔνιοι δὲ βούβρωστιν τὸν οἶκτον ἐξεδέξαντο. Α πάντας γὰρ ἐ π ' ἀνθρώπους {ἐκέκαστο}: παρὰ πάντας ἀνθρώπους. ^[5]
- 24 535 Τ ὄλβω : δύναται τῇ φρονήσει, εἶγε καὶ ἄνολβος παρὰ Στωϊκοῖς (St.
- 24 536 V. Fr. III, fr. 675) ὁ ἀπαίδευτος. Α b (BCE 3 E 4) Τ οἱ δὲ τῇ τῶν ἀγρῶν κτήσει, Α b (BE 3) Τ παρὰ τὰς ὁλὰς. ΑΤ {τέκεν} παναώριον : οἱ μὲν ἐδάσυναν, ἵνα ἐκδέξωνται τὸν κατὰ πάντα ἄωρον, οἱ δὲ ἐψίλωσαν, ἐκδεχόμενοι τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον.
- 24 540 ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον· τοῦτο γὰρ θέλει σημαίνειν. Α γηράσκοντα κομίζω : ἀντὶ τοῦ γηρωκομῶ.
- 24 541 b (BCE 3 E 4) Τ ὅσον Λέσβος ἄνω , <Μάκαρος ἔδος , ἐντὸς ἐέργει > : ὅτι τὸ ἄνω ἀντὶ τοῦ ἀνά καὶ πρὸς τὸ ἐέργει , ἵν' ἢ ἀνείργει καὶ περιορίζει.
- 24 544a Α ὅσον Λέσβος ἄνω <.
- 24 544b .. ἐέργει > : ἀντὶ τοῦ ἀνά. b (BCE 3 E 4) Τ Τ il τὸ δὲ ἐξῆς, ὅσον Λέσβος ἀνείργει καὶ διορίζει· b (BCE 3 E 4) Τ περιορίζει γὰρ τὴν ἀρχὴν Πριάμου Α b (BCE 3 E 4) Τ ἀπὸ μεσημβρίας τῇ Λέσβῳ, ἀπὸ ἀνατολῆς Φρυγία, ἀπὸ ἄρκτου Ἑλλησπόντῳ (cf. Ω 544—5). Α b (BE 3 E 4) Τ Μάκαρος : Μάκαρ ὁ Ἥλιος καὶ Ῥόδου, φονεύσας τὸν ἀδελφὸν Τενάγην, ἐκεῖσε <ἀπ> ὤκησε καὶ πόλιν οἰκίσας ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἄντισσαν ὠνόμασεν. ^[5]
- 24 544c b (BCE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ αὐτὸν Κρινάκου τοῦ Ὑρ <ι> ἕως τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης. Τ οἱ δὲ μητέρα αὐτοῦ Μιτυλήνην καὶ γυναῖκα Λέσβον. b (BCE 3 E 4) Τ {ὅσον Λέσβος ἄνω μάκαρος} ἔδος : ἀντὶ τοῦ οἰκητήριον· ἔκτισε γὰρ τὴν Λέσβον Μάκαρ ὁ Κρινάκου καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς. Α καὶ Φρυγίᾳ καθύπερθε : ὅτι ἑτέρα καθ' Ὀμηρον ἡ Φρυγία <τῆς Τροίας> . ^[5]
- 24 545a οἱ δὲ νεώτεροι συγχέουσιν. Α καὶ Φρυγίᾳ καθύπερθε : ἐξ ἀνατολῆς, b (BCE 3 E 4) ΤΤ ἐπεὶ ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ "ἀμπελόεσσα" (cf.
- 24 545b Γ 184) ἢ ἐπὶ Σαγγαρίῳ (cf. Γ 187): b (BCE 3 E 4) Τ καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ εἰσι δύο δῆμοι Ποτάμιοι, ὧν ὁ μὲν καθύπερθεν, ὁ δὲ ὑπένερθεν ὀνομάζεται. Τ < τῷ σε : > Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν , "τῶν σε". ^[5]
- 24 546a Α im τῶν σε : οὕτω Τ διὰ τοῦ ν , ἵν' ἢ b (BCE 3) Τ τῶν οἰκούντων τὰς προειρημένas πόλεις.
- 24 546b

- b (BCE 3 E 4) T ἀλίσστον : ἀλύτως ἢ ἀσυγχωρήτως.
- 24 549 b (BCE 3 E 4) T < ἀκαχήμενος υἱὸς ἔῃος : > ὅτι Ζηνόδοτος γράφει "έοιο".
- 24 550 καὶ ὅτι λείπει ἡ περί. Α οὐδέ μιν ἀνστήσεις· < πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα > : ὅτι οὐ λέγει 'οὐκ ἀναστήσεις αὐτόν, ἂν μὴ πρότερον κακὸν πάθῃς', ἀλλὰ 'πρότερον κακὸν πείσῃ ἢ ἀναστήσεις αὐτόν'.
- 24 551 τοιοῦτο δέ ἐστι καὶ τὸ "τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν" (Α 29). Α πρὶν < καὶ > κακὸν ἄλλο πάθησθα : πρὶν ἢ ἄλλο— πάθοις. ἀναστήσεις δὲ αὐτόν οὐδαμῶς τοῦτο γὰρ ἀδύνατον. Α ἀκηδής : ἡμελημένος. ^[5]
- 24 554 ἢ b (BCE 3) T κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυχών. b (BCE 3 E 4) T πολλά, τά τοι φέρομεν <— ἔασας > : ἀθετοῦνται, ὅτι ἀνάρμοστοι τῷ προσώπῳ αἱ εὐχαὶ καὶ ἐπαυτόφωρος ἡ ὑπόκρισις.
- 24 556–7 Α ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας : δασύνει Δίδυμος τὸ "ἔασας" ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν (p. 112 Schm.), ὁμοίως καὶ Ἑρμαππίας, μεταλαμβάνοντες εἰς τὸ ἥδυνας, ὁ δὲ Σιδώνιος γράφει "ἐπεὶ με πρῶτ' ἐλέησας". Ἀρίσταρχος δὲ οὐδὲν ἀποφαίνεται ἢ μόνον ἀθετεῖ τοὺς στίχους (sc. Ω 556–7). δύναται δὲ καὶ τὸ ψιλούμενον, ὡς φησι Τρύφων (fr. 104 V.), καὶ συμφωνεῖ, εἰ μὴ πληρέες ἐστί κατὰ τὴν φράσιν, ἔχειν ἀφορμὴν ὡς, ἔτι φθεγγομένου καὶ ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πριάμου, τὸν Ἀχιλλεῖα ἀνθυπαντῆσαι ὑπὸ ὀργῆς κεκινημένον καὶ μεσολαβῆσαι τὴν διάλεξιν· "ἀλλὰ τάχιστα / λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα / πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις" / σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας — (Ω 554–7), "τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν < προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς / > · Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον" (Ω 559–60). τὸ δὲ ἐντελὲς τοῦ λόγου τοιοῦτόν τι ἔσται· 'εἵσας εἰς λόγους σοι ἤκειν'. Α ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας : ἀντὶ τοῦ ἥδυνας, ἡϋφρανας· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες ἔγραψαν "ἐπεὶ με πρῶτ' ἐλέησας". ^[10]
- 24 557b κέχρηται δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ· "ἦσατο δ' αἰνῶς / ἡδὺ ποτὸν πίνων" (ι 353–4). Α ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας : ἡϋφρανας, ὡς "ἦσατο δ' αἰνῶς" (ι 353), δασέως.
- 24 557c ἔνιοι δὲ φασιν ἐλλιπῇ εἶναι τὸν λόγον, τὸ δὲ λείπον εἶναι 'ἐπεὶ με ἔασας ἐς λόγους σοι ἐλθεῖν'. Τ ὑπόδρα ἰδὼν : ἀγριαίνεται, ὅτι νῦν αὐτόν θέλει λαβεῖν, ὁ δὲ θεραπεῦσαι τὰ αἰκίσματα βούλεται, μὴ εἰς θρῆνον ἐλθὼν Πρίαμος ταραξῇ αὐτόν.
- 24 559a1 ἢ ὅτι ὑπομιμνήσκει αὐτόν συνεχῶς Ἑκτορος καὶ τῆς ἔχθρας αὐτοῦ. Τ ἀγριαίνεται, ἵνα μὴ διὰ τὰς αἰκίας εἰς θρῆνον ἐλθὼν ὁ Πρίαμος ταραξῇ αὐτόν.
- 24 559a2 καὶ ὅτι συνεχῶς τοῦ ὀνόματος Ἑκτορος ἐμέμνητο. b (BCE 3 E 4) < οὐ γάρ κε τλαίη : > ἔξω τοῦ ν ὁ κέ σύνδεσμος.
- 24 565 Α int < οὐδὲ γὰρ ἄν : > ἐν ἄλλῳ "οὔτε γὰρ ἄν".
- 24 566a Α int φυλακοὺς .
- 24 566b .. ὀχῆα : ὅτι φυλακοὺς τῷ τόνῳ ὡς ἀγαθοὺς προεφέρετο ὁ Ἀρίσταρχος. ἐνικῶς δὲ ὀχῆα· προεῖρηται (cf. Ω 453–4) γὰρ ὅτι εἷς ἦν, ὃν "τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί" (Ω 454). Α < φυλακοὺς : > ὅτι οὕτως ἐσχημάτισε τοὺς φύλακας.
- 24 566c Α im {οὐδὲ γὰρ ἄν} φυλακοὺς : Ἀρίσταρχος κατ' ὀξεῖαν τάσιν προεφέρετο ὡς φρουρούς.
- 24 566d1 ἔστι δὲ καὶ {ὁ} λόγος συναγωνιζόμενος τῇ ὀξεΐᾳ τάσει οὗτος ὡς τὰ εἰς κοσ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, παραληγόμενα τῷ α, ἐπιθετικά ὄντα ὀξύνεται, "μαλακόσ" (τ 234), παρδακός, φαρμακός, ἀνακός, ἔνθεν 'ἀνακοῖν Διοσκόροι'. Α τὰ εἰς κοσ καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, τῷ α παραληγόμενα προσηγορικὰ ἢ ἐπίθετα ὀξύνεται, ἀνακός φαρμακός φυλακός· τὰ γὰρ κύρια βαρύνεται, "Φύλακοσ" (cf. ^[5])
- 24 566d2

- Z 35), Ὑλακος. Τ φυλακούς : ὡς μαλακούς.
- 24 566e τινὲς δὲ ὡς ἀπὸ γενικῆς βαρύνουσι. στρατηγικῶς δὲ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν φυλάκων. Τ < ἐν ἄλγεσι : > γράφεται "ἐνὶ φρεσί".
- 24 568 Α im μή σε , γέρον , οὐ δ' αὐτόν : ἐγκλιτικὴ νῦν ἐστὶν ἢ σέ ἀντωνυμία· καὶ ἔστι τὸ ἐξῆς οὐδ' αὐτόν σε.
- 24 569a1 ὁμοίως οὖν ἀναγνωστέον τῷ "μή σε, γέρον, κοίλῃσιν" (Α 26). ἐκεῖ μέντοι ἐν διαστολῇ "μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ" (α 386). Α {μή σε, γέρον;} ἐγκλιτέον τὴν σέ.
- 24 569a2 Τ ἄλλως: μή σε , γέρον , οὐ δ' αὐτόν < ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω > : Ἀριστοτέλης (fr.
- 24 569b1 168 R. 3) φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ ἦθος Ἀχιλλέως. οἱ δὲ ὡς ἀποστήσαι τοῦ οἴκτου τῇ καταπλήξει αὐτόν θέλει, μὴ ἰδὼν Ἑκτορα θρηνήσῃ ἀκωλύτως καὶ ταραῇ αὐτόν. Τ Ἀριστοτέλης φησὶν ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως ἦθος.
- 24 569b2 οἱ δὲ φασὶν ὅτι, ἵνα ἀποστήσῃ αὐτόν τοῦ ἐφ' Ἑκτορι θρήνου, διὰ τοῦτο δεδίσσει. b (BCE 3 E 4) Διὸς δ' ἀλίτῳμαι ἐφετμάς· λείπει ἢ παρὰ, ἴν' ἢ τὰς παρὰ Διός.
- 24 570 b (BCE 3) Τ ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον < καὶ ἐπέιθετο > : ἐξ ἀμφοῖν ἓν, δείσας ἐπέισθη.
- 24 571 Τ οἶκοιο : καταχρηστικῶς τὴν κλισίαν "δῶμα" (cf.
- 24 572a Ω 512), "οἶκον" (cf. Ω 471), "δόμον" (cf. Ω 673) εἶπεν. Τ λέων ὥς : πρὸς τὸ εὐκίνητον καὶ ἀγριωπόν, ὅπως καταπλήξῃ Πρίαμον.
- 24 572b b (BCE 3 E 4) Τ Ἀλκιμος : ὅτι συγκέκοφε τὸν Ἀλκιμέδοντα (cf.
- 24 574 Π 197. Ρ 467 al.) Ἀλκιμον εἰπών. Α < ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος : > ὅτι τὸν Ἰδαῖον ἐπιθετικῶς καλήτορα εἶπεν.
- 24 577a Α im < τοῖο γέροντος : > τούτου.
- 24 577b λείπει δὲ τὸ τοῦ ἄρθρον. b (BCE 3) Τ il δίφρου : εὐτελοῦς· ὁ γὰρ πολυτελὴς θρόνος καὶ "δίφρον ἀεικέλιον καταθείς" (υ 259).
- 24 578a Τ < ἐϋξέστου : > γράφεται "ἐϋσώτρου".
- 24 578b Α im ἐϋσώτρου : ἀντὶ τοῦ "ἐϋξέστου".
- 24 578c εὔ σευομένης. οἱ δὲ εὐτρόχου, ἀπὸ τῶν εὔ σευομένων < τροχῶν > . Τ ἥρεον {ἐκτορέης}: δασυντέον· ἔφαμεν (sc.
- 24 579a ad Β 154a) γὰρ τὸ περισπώμενον αἰρῶ δασύνεσθαι. Α ἥρεον : δασέως, ἴν' ἢ ἀφήρουν.
- 24 579b τὸ δὲ ψιλὸν "ἥειραν" (Ω 590). Τ δύο φάρ ε' < ἐϋννητόν τε χιτῶνα > : ἔθος τοὺς νεκροὺς δυσὶν κατακαλύπτειν ἐσθῆσιν, ὅπως τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω ἴσχηματ.
- 24 580a1 λαμβάνει δὲ δῶρα (cf. Ω 578—9) ἢ ἐξιλεούμενος Πάτροκλον (cf. Ω 595), ἢ ἵνα εἰς τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἔχῳσιν οἱ φίλοι, ἢ ὅτι θέτις ἐκέλευσεν (sc. Ω 137). Τ δύο, ἵνα τὸ μὲν ὑποτεθῇ, τὸ δὲ ἐπιτεθῇ· τὸν δὲ χιτῶνα πρὸς τὸ ἐνδύσασθαι. ^[5]
- 24 580a2 λαμβάνει δὲ δῶρα ὡς ἰλεούμενος Πάτροκλον, καὶ ἵνα πλείονα ἔχη εἰς τὸν ἐπιτάφιον. b (BCE 3 E 4) νέκυν πυκάσας : ὥστε ἀθεώρητον εἶναι τῷ πατρί.
- 24 581a Τ < δοίη : > ὁ Ἀχιλλεύς.
- 24 581b Α int χόλον οὐκ ἐρύσαιτο : ἔν τισι "κότον οὐ κατερύκοι".
- 24 584a1 ἄμεινον δὲ "χόλον". Α χόλον {οὐκ ἐρύσαιτο}: Ῥιανὸς (fr.
- 24 584a2 20 M.) "†κόλον†", οἱ δὲ "κόπον". ἄμεινον δὲ "γόον", ἵνα μὴ ὑπερπαθήσας καταράσῃται Ἀχιλλεῖ. Τ Ἡρωδιανὸς "γόον" γράφει· ποῖον γὰρ οὗτος εἶχε χόλον, εἰ μὴ μᾶλλον γόον; b (BCE 3 E 4) < ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἡδὲ χιτῶνα : > ὅτι ἔδει χιτῶν α , εἶτα φᾶρο ς .

- 24 588 A im < αὐτὸς τὸν γ' Ἀχιλεὺς > λεχέων ἐπέθηκεν αἰείρας : ἐμεμάραντο γὰρ ὁ θυμός.
- 24 589 οὐκ ἄτοπος δὲ ἡ μεταβολή, Διὸς καὶ μητρὸς καὶ τοῦ ἱκέτου μεταβαλόντων. b (BCE 3 E 4) T μή μοι , Πάτροκλε : ὡς πρὸς παρόντα διαλέγεται τὸν Πάτροκλον οἰκτιζόμενος.
- 24 592a T σκυδμαινέμεν : τοῦτο 'σκυδάζειν' Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Αἴαντι (722).
- 24 592b T πατρὶ φίλῳ , ἐπεὶ οὐ μοι <—ὅς ς' ἐπέοικεν > : ἀθετοῦνται, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ἔνεκα δώρων λέγει ἀπολελυκέναι τὸν νεκρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ Διὸς ἠναγκάσθη, ἐπεὶ οὐκ ἂν τὴν ὑπὲρ Πατρόκλου τιμωρίαν δώρων ἡλλάξατο.
- 24 594–5a A < πατρὶ φίλῳ , > ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα </ —ἐπέοικεν > : τινὲς ἀθετοῦσι τὴν γὰρ Διὸς κέλευσιν αἰτίαν ὁμολογεῖν τῆς λύσεως ἔδει.
- 24 594–5b1 πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι (cf. 595); τινὲς δὲ οὐκ ἀνάξια τῆς σῆς αἰκίας (cf. 594)· ἄλλως τε ἔθος τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν. "καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας" (I 634), "καὶ μέ <ν> τίς τε κασιγνήτοιο φόνοιο / ποινήν" (I 632–3). T τινὲς ἀθετοῦσι τὴν γὰρ Διὸς κέλευσιν αἰτίαν ἔδει λέγειν τῆς λύσεως. ^[5]
- 24 594–5b2 πῶς δὲ δώσει τῷ ἀποθανόντι; ἡ τάχα φησὶν ὅτι καὶ τὴν Διὸς γνώμην πληρώσας, ὅμως οὐκ ἀνάξια τῆς εἰς σὲ κακίας ἔλαβον. ἔθος δὲ τοὺς φόνους ἐπὶ χρήμασι λύειν. δώσει δὲ ἀποθανόντι δι' ἐπιταφίων εἰς αὐτὸν ἀγώνων. b (BCE 3 E 4) καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι : ὅτι καὶ μετὰ ταφὴν ἀπένεμον χρήματα. ^[5]
- 24 595 T {τοίχου} τοῦ ἐτέρου : τοῦ ἐναντίου.
- 24 598a1 T τοῦ πρὸς τὸ ἐξ ἐναντίας μέρος.
- 24 598a2 b (BCE 3 E 4) < ὡς ἐκέλευες : > γράφεται "ὡς ἐκέλευσας".
- 24 599 A int νῦν—δόρπου: οὐκ ἐν τῷ πένθει, ἀλλὰ καθόλου.
- 24 601 b (BCE 3 E 4) T παραμυθητικὸν δὲ τὸ τῆς διηγέσεως μῆκος (sc. Ω 602–17)· ἐπικουφίζεται γὰρ τὰ πάθη πρὸς ἀλλοτρίας συμφορὰς συγκρινόμενα. b (BE 3 E 4) T < καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη : > τὴν Νιόβην οἱ μὲν Πέλοπος, οἱ δὲ Ταντάλου· γυναῖκα δὲ οἱ μὲν Ἀμφίονος, οἱ δὲ Ζήθου, [οἱ δὲ] Ἀλακομένεω.
- 24 602a1 ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ Λυδοῖς Ἑλύμην. ἡ δὲ συμφορὰ αὐτῆς, ὡς μὲν τινες, ἐν Λυδίᾳ, ὡς δὲ ἔνιοι, ἐν Θήβαις. Σοφοκλῆς (cf. T.G.F. p. 228 N. 2 ; II p. 95 P.) δὲ τοὺς μὲν παῖδας ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι, νοστήσαι <δὲ> αὐτὴν εἰς Λυδίαν. ἀπώλετο [δέ], ὡς τινες, συνεπιorkήσασα Πανδάρ[εω] περὶ τοῦ κυνός, ὡς δὲ [...], ἐνεδρευθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτῶν ἐν Κιθαιρῶ[νι]. οἱ δὲ δύο Νιόβας, Πέλοπος καὶ Ταντάλου. T ὡς Θηβαῖον ὄντα τὸν μῦθον καὶ ἀγνοούμενον Πριάμῳ ἐπεξεργάζεται. b (BE 3 E 4) T καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη : τινὲς ἤττον τὸ κατὰ Νιόβην φασίν· οὗτος γὰρ πεντήκοντα ἀπώλεσεν. ^[10]
- 24 602b1 ἀλλ' οὐχ ἅμα πάντας, ἐκείνη δὲ ἄρδην. T τὴν Νιόβην οἱ μὲν Πέλοπος, οἱ δὲ Ταντάλου, οἱ δὲ Ζήθου, οἱ δὲ Ἀλακομένεω γυναῖκα φασιν.
- 24 602a2/b2 b (BCE 3 E 4) ἡ δὲ συμφορὰ αὐτῆς, ὡς μὲν τινες ἐν Λυδίᾳ, ὡς δὲ ἔνιοι ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι, νοστήσαι δὲ αὐτὴν εἰς Λυδίαν. b (BE 3 E 4) ἡ δὲ αἰτία τῆς τῶν παίδων συμφορᾶς, ὅτι Λητοῖ παρικοῦτο, λέγουσα πλείονα τέκνα καὶ γενναιότερα τεκεῖν· ἥς οἱ παῖδες ὀργισθέντες τοὺς αὐτῆς ἀνεῖλον, ἡ μὲν θήλεια τὰς θηλείας, ὁ δὲ ἄρσεν τὸς ἄρσενας. αὐτὴ δὲ τῇ λύπῃ ἀφωνία κρατηθεῖσα ὡς λίθος ἦν ἄφωνος. b (BCE 3 E 4) οἱ δὲ λαοὶ ἀσυμπαθεῖς ὡς λίθοι ἦσαν, μισοῦντες αὐτήν. τινὲς δὲ φασιν ἤττον τὸ κατὰ τὴν Νιόβην εἶναι, ὅτι οὗτος πεντήκοντα τέκνων ἐστέρηται. ἀλλ' ἐκείνη πάντων ἅμα, οὗτος δὲ οὐ. b (BE 3 E 4) καὶ γάρ τ' ἡὔκομος Νιόβη : Νιόβη θυγάτηρ μὲν ἦν Ταντάλου—πηγὰς δακρύων προεμένη. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι (fr. 102 Pow.). A ἐξ μὲν θυγατέρες , <ἐξ δ' υἱέες ἡβώνοντες > : ὅτι οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσι περὶ τοῦ

ἀριθμοῦ τῶν Νιοβῆς παίδων· οἱ μὲν γὰρ δεκατέσσαρας, οἱ δὲ εἴκοσι τοὺς Νιοβίδας λέγουσιν.
[10]

- 24 604a A < υἱέες : > γράφεται καὶ "υἱεῖς" διχῶς οὖν.
- 24 604b1 A im υἱέες καὶ "υἱεῖς", διχῶς.
- 24 604b2 T il τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν : ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήντηκεν.
- 24 605a A τοὺς μὲν Ἀπόλλων <πέφνεν> : ῥητορικῶς ἀνέστρεψε τὴν διήγησιν· φάγε· καὶ γὰρ Νιοβή.
- 24 605b τίς αὕτη; ἀπολέσασα δώδεκα παῖδας. ὑπὸ τίνος; ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. διὰ τί; δι' ὑπερηφανίαν. b (BCE 3 E 4) T ἄλλως· τοὺς μὲν Ἀπόλλων <πέφνεν> : ἴσως ὑπὸ λοιμοῦ ἀπολόμενοι ἐνομίσθησαν οὕτω τεθνάναι.
- 24 605c1 Ἴπποκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ὀξέων παθῶν (cf. acut. 17 [I p. 117, 3 K.]) φησὶν ὡς τοὺς ὀρθοπνοιεῖς† καὶ ῥέγκους ἀπολλυμένους ὦντο βλητοὺς εἶναι, καθὸ τούτων μετὰ θάνατον ἢ πλευρὰ <πελιά> εὐρίσκεται διὰ τὸ μὴ ἀπηλλαγμένους τῶν ὀδυνῶν τελευτᾶν. T ἴσως δὲ ὑπὸ λοιμοῦ διαφθαρέντες ἐνομίσθησαν οὕτω τεθνάναι. [5]
- 24 605c2 Ἴπποκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ὀξέων παθῶν φησι· τοὺς ὑπὸ ὀρθοπνοίης καὶ κυνάγχης ἀπολλυμένους ὦντο βλητοὺς εἶναι διὰ τὸ αἴφνης καὶ μετ' ὀδύνης τελευτᾶν. b (BE 3 E 4) ἢ δ' αὕτη <γείνατο πολλούς> : αὕτη δέ, ὡς "ὁ δ' ἐρεύγετο" (I 374), ἐρεύγετο δέ.
- 24 608 b (BCE 3) T ἰδία δὲ ἡ μεταστροφή· οὐκ εἶπε γὰρ ἑαυτὴν δὲ τετοκέναι πολλούς. T ἐν φόνῳ : ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἐφονεύθησαν.
- 24 610 b (BCE 3 E 4) T λαοὺς δὲ λίθους ποίησε <Κρονίων> : ἀσυμπαθεῖς ὠργίζοντο γὰρ αὐτῇ, b (BCE 3 E 4) T ἐπεὶ διὰ τὴν αὐτῆς ἀσέβειαν ἀπώλοντο ἅν· "πολλάκις" γὰρ "καὶ σύμπασα πόλις <κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα>" (Hsd).
- 24 611 opp. 240). b (BE 3 E 4) T λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων : ἀντὶ τοῦ λιθίνους τὰς ψυχὰς καὶ ἀσυμπαθεῖς ἐποίησε πρὸς τὸ μὴ θάψαι. A θάψαν θεοί : ταῦτα πρὸς τὸ μὴ ἀμελεῖν κηδείας, εἶγε καὶ θεομισεῖς ὄντας ἔθαψαν. [5]
- 24 612 b (BCE 3 E 4) T ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσα τ', <ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέουσα> : πρὸς τὴν διαφωνίαν τῶν νεωτέρων· φασὶ γὰρ καὶ αὐτὴν ἀπολελιθῶσθαι, Ὅμηρος δὲ οὐ.
- 24 613a A ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσα τ', <ἐπεὶ—χέουσα> : οὐκ ἄρα ἐλιθώθη καθ' Ὅμηρον.
- 24 613b T νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν <—πέσσει> : ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, ὅτι οὐκ ἀκόλουθοι τῷ "ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', <ἐπεὶ κάμε δάκρυ χέουσα>" (Ω 613)· εἰ γὰρ ἀπελιθώθη, πῶς σιτία προ <σ> ἠνέγκατο; καὶ ἡ παραμυθία γελοία· φάγε, ἐπεὶ καὶ ἡ Νιοβή ἔφαγε καὶ ἀπελιθώθη. [5]
- 24 614-7a ἔστι δὲ καὶ Ἡσιόδεια τῷ χαρακτηρί, καὶ μᾶλλον γε τὸ ἀμ φ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο (616). καὶ τρεῖς κατὰ τὸ συνεχὲς τὸ ἔν (614. 615). πῶς δὲ καὶ λίθος γενομένη θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει (617); προηθετοῦντο δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. A νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν <—πέσσει> : ἀθετοῦνται τέσσαρες· b (BCE 3) T πῶς γὰρ ἡ λίθος τροφῆς ἐγεύσατο (cf.
- 24 614-7b Ω 602. 613); b (BCE 3 E 4) T τί δὲ ὁ Αἰτωλῶν ποταμὸς ἐν Σιπύλῳ ποιεῖ (cf. 616); T πῶς τε λίθος οὔσα κήδεα πέσσει (617); b (BCE 3 E 4) T <ἐν> Σιπύλῳ, <ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς> : Πίνδαρος (Ol. [5]
- 24 615a1 1, 38). <"ἔς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον". ἔστι δὲ> πόλις Λυδίας, εἶγε καὶ "Λυδοῦ Πέλοπος" (Pind. Ol. 1, 24) φησὶν. οἱ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιοβὴν, φασὶν. θεῶν δὲ εὐνάς, ὅτι πατρὶς θεῶν· καὶ Πίνδαρος (N. 1, 3) "δέμνιον Ἀρτέμιδος" τὴν Ὀρτυγίαν φησὶν· Ῥέα γὰρ φοβηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς θυγατρᾶσιν ᾤκησε Σίπυλον κρυφίως, καὶ ἱερὸν

αὐτῶν ἐκεῖ. Τ Σίπυλος πόλις ἐστὶ Λυδίας, b (BCE 3 E 4) καὶ Ἀχελῷος ποταμὸς ἐκεῖ παρακείμενος. ^[5]

24 615a2 θεάων δὲ εὐνάς, ὅτι ἐκεῖ Σεμέλη ὁ Ζεὺς συνεκοιμήθη. b (BE 3 E 4) αἶτ' ἄμφ' Ἀχελῳῖον ἐρρώσαντο : φιλοσόφως ἐρρωμένην δεῖ καὶ τὴν τῶν θηλειῶν ὄρχησιν γίνεσθαι, ὃ καὶ Ἡσίοδος (sc.

24 616a1 th. 8) ἐπὶ τῶν Μουσῶν. Τ φιλοσόφως καὶ ἐρρωμένως καὶ μετὰ συνέσεως ὠρχήσαντο.

24 616a2 b (BCE 3 E 4) ἄλλως αἶτ' ἄμφ' Ἀχελῳῖον : τινὲς "αἶτ' ἄμφ' Ἀχελήσιον" (ποταμὸς δὲ Λυδίας, ἐξ οὗ πληροῦται <ὁ> Ὑλλος), καὶ Ἡρακλέα νοσήσαντα ἐκ τῶν πόνων, ἀναδόντων αὐτῷ θερμὰ λουτρά τῶν ποταμῶν, τοὺς παῖδας Ὑλλον καλέσαι καὶ τὸν ἐξ Ὀμφάλης Ἀχέλητα, ὃς Λυδῶν ἐβασίλευσεν· εἰσὶ δὲ καὶ "νύμφαι Ἀχελήτιδες", ὡς φησι Πανύασσις (fr. ^[5]

24 616b 17 [p. 261] K. = 17 M.). οἱ δὲ Ἀχελῳῖον ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ, εἶναι δὲ καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαιίας καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρωάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῳόν φασιν· ὁ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρήνευσεν Ἀχελῷῳ θύειν· ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Διδυμαῖοι καὶ Ῥόδιοι καὶ Σικελιώται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκαρνᾶνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτελοῦσιν. Τ αἶτ' ἄμφ' Ἀχελῳῖον ἐρρώσαντο : αἵτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσιν, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Ἀχελῳοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ, ὃς ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἄχῃ λύειν, ἥ ὅτι Ἀχελῷος κοινῶς καλεῖται πᾶν ὕδωρ. ἢ διὰ τοῦ ἡ "Ἀχελήιον". Ἀχέλης γὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιπύλου ῥέει εἰς τὴν Συμυρναίων γῆν. Α < ἔνθα λίθος περ' ἐοῦσα θεῶν ἐκ> κήδεα πέσσει : ἀκύρως πῶς γὰρ ἡ λίθος πέσσει ; b (BCE 3 E 4) Τ καὶ ὡς Φιλήμων ὁ κωμικός (fr. ^[15]

24 617a 101 [II p. 510 K.]]· "ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, / οὐδέποτε' ἐπέισθην οὐδὲ τ' νῦν πείθομαι / ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν / τῶν συμπεσόντων τοῦ τε συμβάντος πάθους / οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα / προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος." b (BE 3 E 4) Τ Φερεκύδης (FGrHist 3, 38) δὲ ἐν η'· "ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπυλον καὶ ὄρᾳ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταντάλῳ λίθον ἐπικρεμάμενον· ἀρᾶται δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. ῥεῖ δὲ ἐξ αὐτῆς δάκρυα καὶ πρὸς ἄρκτον ὄρᾳ." Τ ὁ δὲ Λυδὸς (i. e. Xanthus [FGrHist 765] fr. 20 b) φησὶν ὅτι Ἀσσωνίδης ἐρασθεὶς αὐτῆς καὶ μὴ πεισθείσης ἐπ' ἄριστον τοὺς παῖδας καλέσας ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φυγοῦσα ηὔξατο λιθωθῆναι. b (BE 3 E 4) Τ τινὲς δὲ εἰς κρύσταλλον αὐτὴν μεταβεβλήσθαι φασιν. Τ < θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει :> τὸ ἔκ πρὸς τὸ θεῶν· τὰ ἐκ θεῶν κήδεα πέσσει. ^[15]

24 617b Α im μεδῶμεθα <— /> σίτου : χαρίεις ὁ συνδειπνῶν πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ γέροντος, καίτοι προδειπνήσας.

24 618-9 b (BCE 3 E 4) Τ φίλον παῖδα κλαίοισθα / Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται : ἐκ τοῦ ποιῶντος τὸ ποιούμενον.

24 619-20 b (BCE 3 E 4) Τ ὥπτησάν τε περιφραδέως <ἐρύσαντό τε πάντα> : σημειοῦνταί τινες, ὅτι Ἡσίοδος (fr.

24 624 316 M.—W.) ἐποίησεν· "ὥπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο". οὐδεὶς δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὀπτᾷ. Α αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος <καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο> : ὅτι κατακέχρηται τῷ στίχῳ· ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἤδη κεκόρεστο· λέγει γὰρ "νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆσ" (Ω 475).

24 628a Α αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον <ἔντο> : ἰδίως χρῆται τῷ στίχῳ· καὶ γὰρ ὁ μὲν ἐκκεκόρεστο (cf.

24 628b Ω 475—6), Πρίαμον δὲ οὐκ εἰκὸς ἦν εἰς κόρον δειπνεῖν. Τ ὅσος ἔην οἶος τε : ὅσος ἐν μεγέθει, οἶος ἐν κάλλει.

- 24 630 ταῦτα δὲ πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀκροατῶν. b (BCE 3) T καὶ μῦθον ἀκούων : ἀπὸ κοινοῦ ἀγαθόν· φησὶ γοῦν περὶ αὐτοῦ· "θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος" (H 366).
- 24 632 b (BCE 3 E 4) T λέξον δὴ με : κλῖνον, κοίμισον· b (BCE 3) T ἡ γὰρ διὰ χρόνου τροφή εἰς ὕπνον αὐτὸν καλεῖ.
- 24 635 b (BCE 3 E 4) T < παυσώμεθα : > οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἀναπαυσώμεθα ἀπρεπὲς γὰρ τὸ λέγειν τὸν Πρίαμον "ταρπώμεθα".
- 24 636a A im ταρπώμεθα : Ἀρίσταρχος "παυσώμεθα", ἀναπαυσώμεθα δηλοῦν· οὐ γὰρ εὐκαιρον τὸ ταρπώμεθα .
- 24 636b1 ἢ ἐπεὶ μετὰ δώδεκα ἡμέρας αὐπνους τέρψιν αὐτῷ μέλλει ἐπαγαγεῖν ἡ νύξ. AT δώδεκα γὰρ νύκτας ὄντι αὐπνω οὐκ ὀλίγην ἡ νύξ τὴν τέρψιν ποιεῖται.
- 24 636b2 b (BCE 3 E 4) < οὐ γάρ πω > μύσαν ὅσσε <—ᾤλεσε θυμόν > : οὐ γὰρ ὑπερβολικῶς οὐ γὰρ ἔνδεκτον· λείπει οὖν τὸ ὥς πάλαι.
- 24 637-8 ἡ διάφορα ἦν τὰ πάλαι σώματα· καὶ Ὀδυσσεὺς κυβερνῶν τὴν σχεδίαν ἑπτακαίδεκα ἡμέρας ἀγρυπνεῖ (cf. ε 278) καὶ ἄλλας τρεῖς νήχεται (cf. ε 388—462). T καὶ κήδεα μυρία πέσσω : ὑπὸ πολλῶν κακῶν ἀναλίσκομαι. ^[5]
- 24 639 b (BCE 3 E 4) T αὐλῆς ἐν χόρτοισι : Δίδυμος (fr.
- 24 640 16, p. 182 Schm.) φησὶν ὅτι χόρτοις ἀντὶ τειχίων ἐχρῶντο. T < ἄρα στόρεσαν : > οὕτως Ἀρίσταρχος στόρεσα ν , Ἰακῶς.
- 24 648a A im ἐγκονέουσαι : τὸ πονεῖν Ἰακῶς κονεῖν φησιν, b (BCE 3 E 4) T ὡς πόθεν κόθεν.
- 24 648b T ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο : ἀφίστησιν αὐτόν, ἀμάρτυρον θέλων ἔχειν τὴν νυκτερινὴν ἴπαρρησίαν πρὸς συνουσίαν, καθάπερ ἡ μήτηρ παρήνευσεν· αἰδεῖται γὰρ εἰσφέρειν Βρισηΐδα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου.
- 24 650a1 ἢ ὑπὲρ τοῦ πολλαπλασιάσαι τὴν χάριν· ἢ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῆς ἀνοχῆς, ὡς πάντων δι' αὐτοῦ γινομένων. ἢ ἴσως οἶδεν Ἀγαμέμνωνος τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους σκληρόν (cf. Z 55—60. A 138—42)· οἰκονομεῖται γὰρ <τὸ> νυκτὸς ἀπελθεῖν. T ἀφίστησιν αὐτόν, εὐκαιρον τὴν νύκτα πρὸς συνουσίαν ποιούμενος, ὡς ἡ μήτηρ παρήνευσεν. ^[5]
- 24 650a2 b (BCE 3 E 4) ἢ βεβαιῶσαι θέλει ὡς πάντα δι' αὐτοῦ γίνονται καὶ πρὸς αὐτὸν φοιτῶσι πάντες. b (BE 3 E 4) ποσῆμαρ μέμονας <—λαὸν ἐρύκω > : ἅπαξ πεισθεὶς δίδωσι τὸν νεκρὸν καὶ τῆς κηδείας προνοεῖ δικαίως.
- 24 657-8 b (BCE 3 E 4) T δίχα δὲ Ἀγαμέμνωνος δίδωσι <ν>· ἄρχει γὰρ τοῦ ὑπαίθρου, "ὅπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς" (γ 106). T ποσ <σ> ἡμαρ {μέμονας}: ὕφ' ἑν, περισπωμένης οὔσης πρὸ τέλους, ὡς καὶ ἐν τῷ "αὐτῆμαρ" (A 81).
- 24 657a Σ 454 al.), {καὶ} "ἐννῆμαρ" (A 53. Z 174 al.), "ἑξῆμαρ" (κ 80. μ 397 al.). προεῖρηται (sc. ad A 53 a. 81) δὲ ἤδη περὶ τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ ἐξήτητο ἐν ταῖς Προτάσεσι (fr. 2, Hrd. 2, 907, 6 L.). παραιτητέον οὖν τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας. A ἐν ἑτέροις (sc. ^[5]
- 24 657b 2,907,11) ὁ Ἡρωδιανός φησι· "πόσα μέρη ἐστὶ τὸ ποσῆμα ρ ; ἐν γὰρ οὐ δύναται εἶναι, διότι οὐδέποτε πυσματικὸν μέρος λόγου προτάσσεται ἐν συνθέσει ἐξηρημένου τοῦ ποδαπός· ἐπέγκεται γὰρ τὸ ποῖος τῷ δαπέδῳ. δύο δὲ πάλιν οὐ δύναται εἶναι· εἰρήκει γὰρ ἂν πόσα ἤματα. ἀπορουμένου τοίνυν αὐτοῦ κάλλιόν ἐστι λέγειν ἐν εἶναι μέρος λόγου ὁμοιον τῷ 'ἐννῆμαρ' (A 53. Z 174 al.)." A < ποσῆμαρ : > ὕφ' ἑν τὸ ποσῆμαρ ὡς "ἐννῆμαρ" (A 53. ^[5]
- 24 657c1 Z 174 al.). μεσότητος γάρ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ποσῆμερον. b (BCE 3 E 4) T ἐπίρρημα μεσότητος.
- 24 657c2 T il < τάφον : > τὴν κηδείαν.

- 24 660 T il < ὥδε : > ὡς ἐπιφέρει (sc.
- 24 661 in Ω 664—7). A int ἀξέμεν : λείπει τὸ ὥστε.
- 24 663a b (BCE 3 E 4) T καὶ ἐπὶ ξύλων δὲ τὸ ἄγειν· ἴσως δὲ διὰ τὰς ἡμιόνους. T < μάλα δέ : >
'Αρίσταρχος "μάλα γάρ", οὐ μάλα δέ .
- 24 663b1 A im {μάλα δὲ τρώες;} Δίδυμος (p.
- 24 663b2 116 Schm.)· "μάλα γάρ", οὐ δέ. T ἐννήμαρ <—> γοάοιμεν : φιλοπενθὲς γὰρ τὸ βάρβαρον.
- 24 664 ἢ ἅμα τῇ προφάσει τῆς κηδείας τὰ πρὸς πολιορκίαν ἐτοιμάζεται. A b (BCE 3 E 4) T καὶ οὐ
πρότερον πύθεται ὡς προνοία θεῶν ἄσηπτον ἔχων τὸ σῶμα. T τῇ δεκάτῃ δέ κε <θάπτοιμεν—
ποιήσαιμεν > : ὅτι μέχρι τούτων τῶν ἡμερῶν ἔκαιον καὶ μετὰ τὴν ταφὴν περιδείπνον ἐποίου
(cf.
- 24 665—6 Ω 785—803). A θάπτοιμεν : τὸν τάφον ποιοῖμεν, ὅ ἐστι περιδείπνον.
- 24 665a1 T ἀντὶ τοῦ τὸν ἐπιτάφιον δεῖπνον τῷ λαῷ ποιήσοιμεν, b (BCE 3 E 4) δαινῦτό τε λαός :
προπερισπαστέον, ὡς καὶ Φιλοξένω (fr.
- 24 665b 218 Th.) δοκεῖ, ἵνα ἦ ἐκ τοῦ "δαινύατο" (ς 248) τοῦ πληθυντικοῦ συναλιφή, ὡς "πυθοῖατο" (A
257). ὡς οὖν τοὺς "νέκυας" (H 418. K 298 al.) "νέκυς" (H 420. ω 417) ἔφη καὶ τὸ "δαινύατο"
δαινῦτο, οὕτως ἔχει καὶ τὸ "λελύτο δὲ γυῖα ἐκάστου" (ς 238). οὐδὲν δὲ θαυμαστόν, εἰ
πληθυντικὸν ἐστὶ τὸ δαινῦτο καὶ τὸ λαός ἐνικόν· τῷ γὰρ σηματομένῳ ἢ σύνταξις ἐγένετο,
ὁμοίως τῷ "ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος" (Y 166). Φιλοξένω δὲ ἀρέσκει ἐν τοῖς εἰς μι λήγουσι (l. c.)
καὶ ἐνικὸν αὐτὸ εὐκτικὸν εἶναι ἀκολουθῶς κεκλιμένον. A δαίνυτο : τινὲς προπερισπῶσιν ἐκ
τοῦ "δαινύατο" (ς 248).^[5]
- 24 665c T < πολεμίζομεν , > εἴ περ ἀνάγκη : ὡς ἀπειρηκῶς τῷ χρόνῳ καὶ ταῖς συμφοραῖς.
- 24 667 ἐθεράπευσε δὲ τὸ φιλότιμον Ἀχιλλέως τῷ δέει τῶν πολεμίων (cf. Ω 663). b (BCE 3 E 4) T < ἐπὶ
καρπῷ χεῖρα .
- 24 671—2 .. / ἔλλαβε δεξιτερὴν : > πρὸς πίστιν ἢ δεξιὰ. b (BCE 3 E 4) T il ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος :
ἐδεξιώσατο—ἀνοχῶν τε καὶ συμβολῶν. A < προδόμῳ : > τῇ αἰθούσῃ.
- 24 673 T il πυκινὰ <φρεσὶ> μῆδ' ε' ἔχοντες : τοῦτο ἐν τῷ καθόλου, οὐ τότε μόνον.
- 24 674 T ἀλ λ' οὐχ Ἑρμείαν—πυλαωρούς : δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς δεομένους τοῦ θεοῦ μὴ εἰκῇ τι πράσσειν.
- 24 679—81 b (BCE 3 E 4) T καὶ ὑπὲρ τὴν πρόσταξιν δὲ Διὸς ποιεῖ ἑλεῶν τὸν γέροντα, ὡς που (sc. Ω 335)
φησὶν· "ἀνδρὶ ἔτα <ι> ρίσσαι". T ἱερούς : πιστούς.
- 24 681 ἢ σωτήρας, b (BCE 3 E 4) T καὶ "φυλάκων ἱερὸν τέλοσ" (K 56). T σεῖο δέ κεν ζωοῦ <—
λελειμμένοι > : ταῦτα ἐπίτηδες πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κοιμᾶσθαι αὐτόν.
- 24 686—7a1 T ταῦτα πρὸς τὸ ἀποτρέψαι αὐτὸν τοῦ ὕπνου.
- 24 686—7a2 b (BCE 3 E 4) < ἄγον : > γράφεται "φέρον".
- 24 697 A int ἀλ λ' ἄρα Κας <σ> ἀνδρῇ <—πατέ ρ' εἰσενόησεν > : διὰ τὴν συμπάθειαν b (BCE 3 E 4)
T ὡς Νέστωρ (cf.
- 24 699—700 K 533—9), <οὐ> διὰ τὴν μαντείαν· T οὐ γὰρ οἶδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾷ δὲ περὶ
ἀδελφοῦ καὶ πατρός. b (BCE 3 E 4) T ἰκέλη <χρυσῇ> Ἀφρο <δί> τη : κατ' ἐπιφθοράν†
εἴρηται· ἔδει γὰρ παρθένον Ἀρτέμιδι εἰκάζειν, b (BCE 3 E 4) T ὡς Ναυσικάαν (cf.
- 24 699 ζ 102—8). T ἑσταότα : Ἀρίσταρχος "ἑστεῶτα".
- 24 701 A im T διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησιν. T ἀστυβοώτην : ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ἄστει
βοᾶν. A < γέγωνέ τε > πᾶν κατὰ ἄστν : ἡ χαρὰ (cf.

- 24 703 Ω 706) γὰρ ἰσχὺν δίδωσιν. ἐχάρη δὲ ἰδοῦσα τὸν νεκρὸν ἀπροσδοκῆτως ἀγόμενον. b (BCE 3 E 4) T ὄψεσθε : ὡς "ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην" (Γ 105) καὶ "οἴσετε δ' ἄρνε" (Γ 103).
- 24 704 T χαίρετε : ἑσυχαίρετε†.
- 24 706a1 ἢ τὸ 'ἰόντι' (cf. Ω 705) ἀντὶ τοῦ ἰόντος. T ἀντὶ τοῦ συνευφραίνεσθε καὶ ἑσυχαίρετε.
- 24 706a2 b (BCE 3) < ὡς ἔφατ' , > οὐδέ τις αὐτό θ' < ἐνὶ πτόλει > λίπε τ' < ἀνὴρ / οὐδὲ γυνή > : ἐναργῶς συνεργοῦσαν ἐποίησεν ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θέᾳ τοῦ νεκροῦ καὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ βασιλέως.
- 24 707-8 b (BCE 3 E 4) T τιλλέσθην : ἑαυτὰς b (BCE 3 E 4) T καὶ τὰς ἰδίας κεφαλάς.
- 24 711 b (BCE 3) T < δόμον δέ : > γράφεται "πόλιν δέ".
- 24 717 A im αἰοιδούς / θρήνους : θρηνωδούς· δεινοπενθεῖς γὰρ <οἱ> βάρβαροι.
- 24 720-1 ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρήνος (cf. ω 60—1): T {παρα δ' εἶσαν} αἰοιδούς : αἰοιδούς νῦν τοὺς θρηνωδούς.
- 24 720 ἦσαν δὲ οὗτοι Κλ <ε> ἴτος καὶ Ἐπιμήδης. A ἐξάρχους : ἐπιλεγόντων δηλονότι τῶν ἄλλων.
- 24 721a1 T ἐξῆρχον μὲν ἐκεῖνοι τῶν λόγων, ὡς ἔοικε, καὶ διεδέχοντο αὐτοὺς αἱ γυναῖκες ἀντιφωνοῦσαι (cf.
- 24 721a2 Ω 722). b (BCE 4) < οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον : > ἐν ἄλλῳ "οἱ μὲν δὴ θρήνεον".
- 24 722 A int < τῇσιν : > ἐν ἄλλῳ "τοῖσιν".
- 24 723 A int ἂ π' αἰῶνος νέος ὦλεο : νέος ἐξεκόπης τῆς ζωῆς.
- 24 725a b (BCE 3) T ἄλλως νέος ὦλεο : οὕτως.
- 24 725b T Ζηνόδοτος δὲ "νέον ὦλεο". A im T ἄλλως νέος ὦλεο : ἀπὸ οἰκτροῦ ἥρξατο τοὺς γὰρ ἀποθανόντας ἐν γήρᾳ τούναντίον καὶ εὐδαιμονίζομεν.
- 24 725c b (BCE 4) T < πάϊς δέ τε : > ἐν ἄλλῳ "πάϊς δ' ἔτι".
- 24 726 A im ἔχες : ἡτυμολόγηκε τὸ ὄνομα Ἑκτορος.
- 24 730 T νηυσὶν ὀχήσονται : ἐπὶ νηῶν οἰχήσονται.
- 24 731 b (BCE 4) T < καὶ μὲν ἐγώ : > καὶ μὴν ἐγώ.
- 24 732a T il < σὺ δ' αὖ , τέκος : > ἐκ τοῦ περὶ αὐτοῦ (cf.
- 24 732b Ω 726—8) εἰς τὸν πρὸς αὐτόν. b (BE 4) T ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος : κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότητος.
- 24 734 b (BC) T καὶ Πίνδαρος (cf. P. 4, 41) "λυσίπονοι θεράποντες"· ὑπὲρ ἐκείνων γὰρ πλέουσι, γεωργοῦσιν, ἀχθοφοροῦσιν. b (BCE 4) T ῥίψει χειρὸς ἐλῶν ἀπὸ πύργου : ὅτι ἐντεῦθεν κινηθέντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ῥιπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστυάνακτα.
- 24 735a A ῥίψει χειρὸς ἐλῶν : ἢ στοχάζεται, ἢ ὡς ἔθους ὄντος τοὺς μὴ δυναμένους δουλεύειν παῖδας ῥίπτεσθαι.
- 24 735b b (BCE 4) T οἱ δὲ νεώτεροί φασι αὐτὸν οἰκιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας καὶ ἄλλων πόλεων. T < λυγρὸν ὄλεθρον : > ἀντὶ τοῦ λυγρῷ <ὀλέθρῳ> .
- 24 735c T il < οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε > πατήρ τεός : νῦν περὶ αὐτοῦ, εἴτα ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς αὐτόν b (BCE 4) T ἐν τῷ "ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, </ Ἑκτορ > " (Ω 741—2).
- 24 739 T ἄρητὸν : ἐπικατάρατον ἢ ἐπιβλαβῆ ἢ ἀείρρητον.
- 24 741 b (BE 4) T οὐδέ τί μοι εἶπες < πυκινὸν > ἔπος : ταῦτα βιωτικά· γλυκὺ γὰρ ἐν πένθεσιν αἱ τελευταῖαι τῶν φίλων φωναὶ πρὸς παραμυθίαν.
- 24 744a

- b (BCE 4) T ἄλλως οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος : τὸ πρὸς τὴν βιωτικὴν παραίνεσιν λυσιτελοῦν ἔπος.
- 24 744b b (BCE 4) T ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες : οὐ μετὰ τὸ θρηνῆσαι, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ.
- 24 746 οὐκ ἡδύνατο δὲ πάντα ὑφ' ἐν εἰπεῖν. b (BCE 4) T ἦ {μὲν μοι} : περισπαστέον τὸν ἦ.
- 24 749a T ἄλλως {ἦ} μὲν μοι : τῷ μὲν ἀποδίδωσι τὸν "δέ" (Ω 750).
- 24 749b T οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο <καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ> : οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν ὑπήντησεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιαν· οὐ γὰρ εἶπε τὸ 'καὶ τεθνηκὼς πάλιν αὐτοῖς φίλος εἶ'.
- 24 750 καὶ περισσὸς ὁ πέ ρ . T πέρνασ χ' , <ὄντι ν' ἔλεσκε> : ἐξηγεῖται τὸ πέρνασκε διὰ τοῦ πέρην b (BCE 4) T ἀλὸς ἀτρυγέτοι ο .
- 24 752a T <ὄντι ν' ἔλεσκε :> ἐν ἄλλῳ "ὄντιν' ἔλῃσι".
- 24 752b A im ἀμιχθαλόεσσαν : κατὰ Κυπρίου εὐδαίμονα.
- 24 753a οἱ δὲ πετρώδη καὶ τὰ κύκλῳ ἀπόκρημνον· b (BCE 4) T διὸ οὐκ ἐπιμίγνυσθαι τῇ γῇ θάλασσαν. T οἱ δὲ ἄμικτον διὰ τὸ ἐκ θαλάσσης δυσπρόσιτον καὶ τὴν τραχύτητα. b (BCE 4) T ἦ ἄμικτον Τρωσὶ διὰ τὸ Εὐνέω εἶναι (cf. H 468). T οἱ δὲ ὀμιχλώδη καὶ ἀπροόρατον τοῖς πλέουσι b (BCE 4) T διὰ τὰ ἐργαστήρια Ἡφαίστου· "εἴ κεν ἀμιχθαλόεσσαν ἀπ' ἡέρα νηὸς ἐλάσσησ" (Call. fr. 18, 8). T ἀμιχθαλόεσσαν : ἥτοι ἀπρόσμικτον, ἥ ῥαδίως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καθὸ ἀλίμενός ἐστιν. ἦ διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀγρίους καὶ θηριώδεις καὶ ληστικὸν βίον ἐπανηρημένους. ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν ὀμιχλώδη ἀπέδοσαν. A ἄλλως ἀμιχθαλόεσσαν : Ἀντίμαχος (fr. ^[10]
- 24 753b 141 W.) "μιχθαλόεσσαν". T νῦν δέ μοι ἐρσήεις <—κατέπεφνεν> : ὅσω εὐσεβῆς (cf.
- 24 757–9 Ω 749–50) ὁ τεθνεὼς δείκνυται, τοσοῦτ' ὁ θρῆνος αὔξει. T πρόσφατος : νεωστὶ πεφονευμένος.
- 24 757a1 ἄμεινον δὲ τὸ νεωστὶ πεφασμένον ἐκ γῆς φυτόν, διὰ τὸ ἐρσήει ς , ὥσει ἔλεγε χλωρός. T νεωστὶ πεφονευμένος.
- 24 757a2 ἦ ἀπὸ τῶν νεωστὶ πεφασμένων ἐκ γῆς φυτῶν, ἵνα δηλοῖ τὸ χλωρός. b (BCE 4) ὄν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων </ —κατέπεφνεν> : ἀντὶ τοῦ ὄν συνέβη αἰφνιδίῳ καὶ ὀξεῖ θανάτῳ τελευτῆσαι.
- 24 758–9 A <οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν :> ἐν ἄλλῳ "οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος καταπέφνη".
- 24 759a A im ἀγανοῖσι : πράοις διὰ τὸ ἀνώδυνον.
- 24 759b b (BCE 4) T ἦ παρὰ τὸ ἀγάσασθαι, ὃ ἐστὶν ἐκπλαγῆναι. T γυναικειῶς δὲ μακαρίζει τὸ ἐστηκέναι αὐτῷ τὸ σῶμα. b (BCE 4) T ὥφελ λ' ἀπολέσθαι : "ὥφελλον ὀλέσθαι", οὕτως <Ἀρίσταρχος> , ἵν' ἦ ὅμοιον τῷ "ὥς μ' ὄφελ' ἡματι τῷ <— / οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα> " (Z 345–6).
- 24 764 T <τόδε> εἰκοστὸν ἔτος ἐστί : δέκα γὰρ ἔτη ἐστρατολόγουν, "καμέτην δέ μοι ἵπποι / λαὸν ἀγειρούση" (Δ 27–8)· καὶ γὰρ ἤκουον τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων· "καὶ γὰρ Τρωάς φασι μαχητὰς <ἔμμεναι ἄνδρας> " (ς 261)· καὶ πλοῦτον, "καὶ σέ, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι" (Ω 543). ^[5]
- 24 765a1 τὰ δὲ δέκα ταῦτα ἔτη παρεχίμαζον· ὅθεν πού φησιν "εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ </ οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι> " (β 175–6), ἴσως Ἀλιθέρσου τῇ ὑστέρᾳ παραχειμάσει τοῦτο εἰπόντος, διὰ τοῦτο οἱ μὲν μόγις ἐστράτευον, ὥς Ὀδυσσεύς, οἱ δὲ παρητοῦντο, ὥς Ἐχέπωλος (cf. Ψ 296–9), οἳ τε Ἀτρεΐδαι δι' ἑαυτῶν ἐπρέσβευον (cf. ω 114–9), τῇ δὲ τοὺς περὶ Νέστορα ἔπεμπον (cf. Λ 769–70). γεγένηται οὖν ὁ Νεοπτόλεμος περὶ τὴν πρώτην ἔξοδον ὥς εἶναι αὐτὸν ὀκτωκαίδεκα ἐνιαυτῶν (cf. T 326–7), <***> Τηλέμαχος Πεισίστρατος Μεγαπένθης (cf. δ 11), Ὀρέστης.

παρεχέμαζον οὖν ἐν ταῖς ἰδίαις καὶ θέρους εἰς Αὐλίδᾳ ἀφικνοῦντο. καὶ τότε ἴσως καὶ Σκῦρον ἐλὼν Νεοπτόλεμον ἐποίησεν Ἀχιλλεύς. Τ καὶ γὰρ ἤκουον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν Τρώων πολλὴν οὔσαν. ^[15]

- 24 765a2 καὶ τινες δὲ παρητοῦντο τὸν πόλεμον. καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖ καθήμενοι ἐστρατολόγουν. b (BCE 4) ἄλλως· εἰκοστὸν ἔτος : ψευδές· οὐ γὰρ εἰκοστὸν ἔτος δύναται εἶναι, ἐξ οὗ εἰς τὸ Ἴλιον ἦλθεν Ἑλένη, εἶγε δεκαετὴς μὲν ἢ τοῦ πολέμου παρασκευὴ ὁμολογεῖται γεγενῆσθαι, εἰκοστῷ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐνιαυτῷ εἰς τὴν Ἰθάκην ἐπανελήλυθε, A b (BCE 4) Τ πολὺν ἐν τῇ πλάνῃ ἐνδιατρίψας χρόνον. ^[5]
- 24 765b ΑΤ ῥητέον δὲ ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατολόγουν χειμάζοντες ἐν ταῖς ἰδίαις καὶ θέρους εἰς Αὐλίδᾳ ἀφικνούμενοι, νῦν δὲ εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς Ἑλένης. A b (BCE 4) Τ ἐπὶ δὲ Ὀδυσσεύς τὰ δέκα ἔτη τῆς στρατολογίας οὐκ ἀριθμητέον. A b (BE 4) Τ {καὶ} ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης : ἔδει ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἦλυθον πάτρησ'.
- 24 766 Τ ἀλ λ' οὐ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος : φησὶ γὰρ "οὐ τί μοι αἰτίη ἐσσί" (Γ 164), ἄτοπόν τε ἐῶντα τὸν αἴτιον τὴν ἀναίτιον μέμφεσθαι.
- 24 767 Τ λεληθότως δὲ ἐσήμανεν ὡς οἱ φρόνιμοι τῶν Τρώων πρὸς τιμῆς ἔχειν ἡγοῦντο τὴν Ἑλένην ΑΤ καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεδίδοσαν. Τ < ἐνίπτοι : > γράφεται "ἐνίσσοι". ^[5]
- 24 768 A im < αἰεὶ : > γράφεται "ἦεν".
- 24 770 A im καὶ ἔμ' ἄμμορον : < καὶ > ἐμαυτήν.
- 24 773 οἱ δὲ γράφουσι "καὶ ἐμὸν μόρον". Τ ἐπὶ δ' ἔστανε δῆμος ἀπείρων : οὐ μόνον αἱ γυναῖκες· πλείονα γὰρ ἐκίνησεν οἶκτον.
- 24 776 ἐπὶ πλείστῳ δὲ ἐλέω καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα· b (BCE 4) Τ ὅθεν καὶ οἱ ῥήτορες ἐν τοῖς δικανικοῖς ἔσχον τιθέασιν τὸν οἶκτον ὡς κινουῦντα τὸν ἀκροατὴν. b (BE 4) Τ ὁ γέρων : διὰ τὸ οἰκτρὸν ἢ μᾶλλον τὸ ἔντιμον πρόσκειται, ὡς "Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν" (Λ 637).
- 24 777 b (BCE 4) Τ < ἐννήμαρ—ὔλην : > σπεύδουσι γὰρ τῇ δεκάτῃ καὶ ἐνδεκάτῃ τελειῶσαι τὸν τάφον· ἢ γὰρ ἐξῆς εἰς πόλεμον ἐταμιεύθη.
- 24 784a b (BCE 4) ἀγείνεον ἄσπετον ὕλην : ἅμα καὶ εἰς πολιορκίαν αὐτὴν ταμιεύοντες.
- 24 784b Τ < φαεσίμβροτος ἠώς : > ἐν ἄλλῳ "ρόδοδάκτυλος ἠώς".
- 24 785 A im < δακρυχέοντες : > ἐν ἄλλῳ "ἀχνύμενοι κῆρ".
- 24 786 A im ὅστέα : τινὲς "ὄστέα" προπαροξυτόνως ὡς "χάλκεα" (Ε 723).
- 24 793 Π 664 al.). ἄμεινον δὲ παροξύνειν. ΑΤ καὶ τὰ γε χρυσεῖην ἐς λάρνακα < θῆκαν > : ἡ διπλῇ, ὅτι Α τὴν σορὸν λάρνακα εἶπεν.
- 24 795 ΑΤ καλύψαντες : τινὲς "καθάψαντες".
- 24 796 Τ < περὶ δὲ > σκοποὶ εἶατο < πάντῃ > : στρατηγικὸν τὸ μὴ ταῖς σπονδαῖς πιστεύσαντας ἀστρατηγήτους ἑαυτοὺς παραδοῦναι τοῖς πολεμίοις, b (BCE 4) Τ καὶ νουεχείας πολλῆς.
- 24 799 b (BCE 4) ὥς οἱ γ' ἀμφίεπον < —ἵπποδάμοιο > : Μενεκράτης (cf.
- 24 804a F.H.G. II p. 345) φησὶν αἰσθόμενον ἑαυτοῦ ἀσθενείας τὸν ποιητὴν καὶ τοῦ μὴ ὁμοίως δύνασθαι φράζειν σιωπῆσαι τὰ μεθ' Ἑκτορα. καλῶς δὲ ἐταμιεύσατο τὰ λοιπὰ ἑαυτῷ τῶν ἱζητημάτων εἰς τὴν Ὀδυσσειαν· μικρὰ γὰρ ἦν ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς οἰκίας Ὀδυσσεύς μόνον· τὰ γὰρ λείψανα ἐκεῖ ἃ μὲν Ὀδυσσεύς (cf. ι 39—μ 453), ἃ δὲ Νέστωρ (cf. γ 98—312) καὶ Μενέλαος (cf. δ 341—586), ἃ δὲ Δημόδοκος κιθαρίζων (cf. θ 73—82. 499—520) φασίν. ἄλλως τε πολιορκίαν μακρὰν οὐκ ἄξιον διηγείσθαι. b (BCE 4) Τ τινὲς γράφουσιν "ὥς οἱ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἑκτορος ἦλθε δ'

Ἀμαζών, / Ἄρης θυγάτηρ μεγάλητορος ἀνδροφόνοιο" (804. 804a). Τ {ὥς οἱ γ' ἀμφίεπον}
τάφον : Ἀττικοὶ τὸ περίδαιπνον τάφον λέγουσι, Πολύιδος (P. ^[10]

24 804b L. G. III p. 632 Bgk.) δὲ τὸ μνημεῖον. Τ